DICTIONARIUM HISTORICUM, GEOGRAPHICUM, POETICUM:

Gentium, Hominum, Deorum Gentilium, Regionum, Insularum, Locorum, Civitatum, Æquorum, Fluviorum, Sinuum, Portuum, Promontoriorum ac Montium, antiqua recentioráque, ad Sacras & Profanas Historias, Poetarumque Fabulas intelligendas necessaria, Nomina, quo decet ordine, complectens & illustrans.

Opus admodum utile & apprime necessarium.

A *CAROLO STEPHANO* Inchoatum.

Ad incudem verò revocatum, innumerisque penè locis auctum & emaculatum

PER

NICOLAUM LLOYDIUM,

Collegii *Wadhami* in celeberrimâ Academiâ *Oxonienſi* Socium.

EDITIO NOVISSIMA.

In qua *Historico-Poetica* & *Geographica* seorsim sunt Alphabeticè digesta; Et Liber totus tum emendationibus, tum additamentis (recentioribus tredecim annorum ipsius *LLOYDII* Elucubrationibus, manûque ultimâ) ita adornatur, ut *Novus* ac planè *alius* videri possit.

CUI ACCESSIT

INDEX GEOGRAPHICUS,

Ubi hodierna & vernacula *Locorum* nomina Antiquis & Latinis præponuntur.

——Ubi quid datur otî
Illude chartis; hoc est mediocribus illis
Ex vitiis unum; cui si concedere nolis,
Multa Poetarum veniat manus, auxilio quæ
Sit mihi, nam multò plures sumus.

Horat. Serm. 1. Sat. 4.

LONDINI:
Impensis *B. Tooke*, *T. Passenger*, *T. Sawbridge*, *A. Swalle* & *A. Churchill*. cIↃ, IↃ, ↀ, Lxxxvi.

150:12

REVERENDO ADMODUM IN CHRISTO PATRI, AC DOMINO, D. WALTERO,

DIVINA PROVIDENTIA EPISCOPO OXONIENSI, ET SACELLI REGIÆ MAJESTATIS REGALIS DECANO.

Dictionarium hocce Poeticum [*Honoratissime Præsul*] *cujus recensionem sub Auspiciis tuis, cum* Wadhami Collegii *regimen sustineres, feliciter aggressus sum, idem nunc ad umbilicum denuò perductum Candori Tuo se quàm libentissimè offert, & quàm humillimè se totum addicit; quippe cui nihil desideratius est, quàm sub Patrocinii Tui vexillo militet, & ut hæ qualescunque lucubrationes meæ ab illo Tui Nominis splendore locum simul & laudem sibi mutuentur. Sed nec ausus fuissem D. T. hâc in parte molestiam creasse, nisi plurimorum ductus exemplo, qui mihi viam præiverunt, quique tenuitatis suæ sibi probè conscii, illorum potissimum tutelam & sperant, & implorant, quorum virtutes, & singularis eruditio cunctis innotuerunt, & passim celebrantur. Neque certè hæc consuetudo omnino est à ratione absona, in quam etiam illud Aristidis apprimè quadrat:* Τὸς μὲν νέως τοῖς Θεοῖς προσήκει καθιερῶν τὸς δ' ἄνδρας εὐλογήμενς τῇ τῶν βιβλίων ἀναθέσει. *Nimirum hoc voluit prudentissimus Orator:* Deos Templorum Consecratione, Viros vero eximios Librorum Dedicatione esse celebrandos. *Ut enim Religionis nostræ, qua Deo obstringimur, fidem facimus, dum locos illos honoribus afficimus, & cohonestamus, in quibus Nomen ejus passim celebratur & colitur: ita palam facimus quanti Bonos viros æstimemus, cum ad illorum fidem tanquam ad Asylum aliquod confugimus, ut nobis præsidio sint adversus malevolos, & malè feriatos Lucumones, qui cum ab ingenio suo sint mali, nihil, nisi quod ipsi faciunt, rectum putant; porro etiam id agunt, illisque oblectamento est, aliorum* πρόσωπα *exquirere, & inventa propalare; interim verò dum alios criminantur, dilecta sua vel prorsus oblivisscuntur, vel non omnino animadvertunt. Quod si D. T. Dignitas universis jam diu non innotuisset, hanc ipsam Dedicationem minimè adornassem, neque certè Tibi hac in re Gratitudinis meæ & Observantiæ Officium præstitissem. Dum enim alii in suis hujuscemodi Compellationibus Epistolas suas maximam partem ex encomiis contexunt, iisdemque Patronos suos ornant dicam, an opprimunt? Ego certè me admodum felicem censeo, qui talem Mæcenatem mihimet ipsi cooptaverim, qui, ut nullo Authoris præconio indiget, ita supra omnes laudes ejusdem facilè assurgit; & inde evenit, ut hic meus qualiscunque labor tum honoratior, tum securior proditurus sit. Et nihilo tamen secius, ut cætera taceam, facilè potuissem divulgasse, quantum hoc genus literas olim promoveris, cum alios ad hæc studia accenderis non solummodo hortatu tuo, sed etiam ductu, & exemplo. Etenim Tu, ut hæ politiores literæ in prætio essent, Tu, inquam, tantum non primus fecisti, nempe in* Collegio Wadhamensi, *in quo unâ*

eademque operâ Dulce simul & Utile, scilicet Humaniores literas cum severiore Philosophia suaviter consociasti; siquidem per hanc Rationem nobis acutiorem reddidisti, per illas vero effecisti, ut animi sensa elegantiùs, & ornatiùs eloqui valeamus. Subvereor autem, ne hæc tenuiora sint, quam ut hoc loco in memoriam redigantur; & tamen non est institutum meum grandiora impræsentiarum in publicum protrudere, aut aliquid Sophocleum, *ut cum Tullio loquar,* pangere. *Summa mei voti est, ut hæ laboris mei primitiæ, publici juris jam faciendæ, Tuo Nomine exornentur, candideque à Bonis omnibus accipiantur. Id quod si fiat, beneficium hoc minimè tralatitium D.T. insolidùm debebo.*

Reverendæ admodum Paternitatis Tuæ

Servus humillimus, & Sacellanus

NICOLAUS LLOYDIUS.

DE

DE HAC

Noviſsima Editione Præmonitio.

QUâ de causâ, & ad quem Collimando Scopum, *viz.* omnifariè Doctus, & in Literis ſelectioribus indefeſſæ diligentiæ, Dominus *LLoydius* (ὁ μακαρίτης) laborem hunc planè Herculeum, Dictionarii Poetici abintegro reficiendi, primùm ſuſcepit; ex ipſius Epiſtolâ, *Philologo Lectori*, priori hujus Operis (Anno 1670.) Editioni, præfixa, & hic paginâ ſubſequenti iterum Typis mandatâ, luculenter ſatis apparebit.

Quam feliciter (ſtudio, ingentique labore) ex innumeris Auctorum præſtantiſſimorum monimentis, hanc ſibi commiſſam ſpartam elimavit, ita ut Doctis ubivis Gentium valde arridebat, & ambabus (quod dicitur) ulnis fuerat recepta, nemo paulò Humanior, vel Ignorare poſſit, vel velit diffiteri.

Non latuit nihilominus Virum Clariſſimum, & ad hujuſmodi exantlandos labores natum, *Libros* (ut homines frugi) indies reddi meliores poſſe: Eâ ratione, qui adeo in Re Literariâ promovendâ deſudaſſet, etiam ſuâ dignâ Laude non fruſtrabatur, per tredecim tamen ultimò vitæ elapſos annos, nihil habuit antiquius, quam priora Fundamina locupletando, & Scriptores omnis generis evolvendo, commentandóque, ad ſummum perfectionis apicem efferre.

Propterea, Hanc cum præeunte Editione comparando, *ne pagina* quidem inveniatur, ubi non aliquid inſigne *Specimen* magni *Acuminis*, ſedulitatiſque; Necnon *Judicii* incomparabilis (vel quæ perperàm tradita aut obſcura, exponendo, vel quæ ſuperflua amputando, vel denique deſiderata addendo) videri poſſit.

Ne verò quoad *Virorum* & *Locorum* ſimul Nomina, Confuſio aliqua oriatur, ſejunxit illa, Et *Hiſtorico-Poetica* diſcriminatim à *Geographicis* ſepoſuit.

In Tyronum gratiam, additur *Index Geographicus*, recentiora Regionum, Urbium, &c. Nomina, Antiquis præfigens; Et omnia conſummata adeo & abſoluta ut (ni fallar) nihil quidem ab orbe erudito, aut ingeniis politioribus, deſiderari vel exoptari ultra poſſit.

Hoc denique (Lector benevole!) te admonitum velim, Quod licet Auctorem dum publici Juris facere intentiſſimus erat, ſummo rerum Arbitro ex hâc ad meliorem vitam evocare viſum eſt, Opus tamen ad umbelicum prius deductum & ſuâ (heu verè *ultimâ*) manu exaratum fuiſſe. Si quæ verò σφάλματα Typographica occurrunt, pro tuo candore ea candonabis; utpote quæ pauciſſima & leviſſima fore minimè dubitamus.

LECTORI PHILOLOGO

Gaudere, & bene rem gerere.

ANni jam elapsi sunt compluſculi (Lector Humaniſſime) ex quo Notas quaſdam Geographicas in Dionysii Periegesin conscripturus, editiones ejusdem quotquot reperiri potuerint, cum Manuscripto quodam in Bibliothecâ Bodleianâ contuli. In quo opere contexendo, quandocunque Dictionarium, uti vulgò appellant, Poeticum à me consulendum fuit [noviſſimâ Ferrarii editione nondum publici juris factâ, nec superior editio facilè comparari potuit] illud inquam Dictionarium tot mendis, Typographicis præsertim, scatere animadverti, nec non in ipso opere tam multa desiderari, ut operæ pretium mihi visum fuerit, & quidem ex consilio & hortatu Amicorum, integrum librum sub examen revocare, & paulo penitius introspicere; &, ut quas commentationes in Periegesin istam hinc inde decerpseram, aut in Adversaria mea alibi retuleram, suis locis subinde reponerem. Horum ego monitis in re tam æqua non illibenter obsecutus, ad illud benè & fideliter efficiendum, eandem rationem à me ineundam esse censui, quâ Herculem quondam usum fuisse tradunt Mythologi, cum Augeæ stabulum expurgaret. Quin & hæc ipsa similitudo, si quis comparationem veterum editionum cum hâc noviſſimâ instituere velit, quàm optimè quadrare videbitur. Ut enim Hercules ille πολυῤῥύλλητος flumen Alpheum in bubile prædictum deducendo sordes, & cœnum omne diluit, ac submovit, quod non minora quam tria bouum millia, idque trecentis annis, congesserant: pari modo ego animum induxi meum puriora ipsiſſimorum Authorum fluenta in hunc librum introducere, ad fœdam ejus sterquilinii colluviem auferendam, quæ à singulis hactenus editionibus ferè corruptior evaſit. Sed neque existimo me, aut veritatis, aut verecundiæ limites transiliisse, dum lucubrationes hasce meas laboribus Herculeis comparo. Nam, ut cum Toxilo Plautino loquar,

Cum Leone, & cum Excetrâ, cum Corvo, cum Apro Ætolico,
Cum Avibus Stymphalibus, cum Antæo deluctari mavelim,

Quàm cum Dictionario Poetico tot monstrosis, & portentosis mendis referto. Atqui vero hoc quicquid est operis, σὺν Θεῷ, nunc demum absolvitur; & vel ipsa recordatio tam onerosi moliminis mihi perjucunda futura est, utpote quæ tædium suscepti operis universum facile præstabit: & si hoc qualicunque labore commodo publico ullatenus inservire possim, summum voti mei assecutus videbor.

Additamenta quod attinet, quæ in hâc nuperrimâ editione manifestò comparebunt, facile animadvertet lector studiosus ab initio operis usque ad finem deducta. Quid? quod nulla est vel pagella, vel etiam semipagella in toto libro, cui non aliquid vel augmentationis, vel emendationis adjungere mihi necesse videbatur. Quinimò audacter dixerim, aliquammultas istius libri paginas, nec non aliquando integra folia fuisse de novo superaddita, ut lectori conferenti patebit. Hæc autem omnia maximam partem ex probatiſſimis rei Criticæ authoribus, qui quod sciam usque sunt in manibus, plurimâ diligentiâ delibavi. Adeo ut cum Lucretio jure loquar:

Floriferis ut apes in saltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depascimur aurea dicta,
Aurea, perpetua semper digniſſima vitâ.

Porro nihil est quod metuam, ne quis mihi plagii dicam impingat; quippe quod alienum opus ad incudem revocare, nihil quicquam de integro in publicum proferre susceperam. Et licèt vulgò dicatur, non esse probi hominis super alius cujusdam ruinas novam fabricam erigere, multo tamen satius est ædes, quæ (ut ait Comicus) perpluunt, sartas tectas reddere, quàm negligentiâ tuâ permittere, ut planè vacuæ sint, & inquilini inanes. Quin & facile credo me non prorsus inanem operam hisce studiis impendisse, si argumentum ipsum, in quo versatus sum, rite perpendatur; quod luculentius constabit, si seorsim spectetur, quatenus in se triplici discrimine Historiam, Geographiam, & Poesin complectitur.

I. Primam quod spectat, quàm utilis sit Historia, facilè perspicitur ex variis ejusdem encomiis, quæ passim apud authores omne genus occurrunt. Nempe Ciceroni, l.b. 2. de Oratore, Historia est Testis Temporum, Lux veritatis, Vita memoriæ, Magistra vitæ, Nuncia veritatis. Dionysius etiam Halicarnassensis historiam vocat ἀρχὴν φρονήσεως & σοφίας. Ideoque Polybius, ἀνὴρ πολυμαθὴς, uti eum indigitat Ælianus, omnes etiam atque etiam adhortatur, ut hoc Commentariorum genus potiſſimum elegant, διὰ δ μυθώδειαν ἐτοιμότερον ἢ τοῖς ἀνθρώποις δόρδωσιν τὴν τῶν φρονηματικῶν πράξεων ὑπόμνησιν. Quinimo ad Philosophiæ plenioren cognitionem utilis est historia. Pulcherrimè siquidem à Dionysio supra memorato dictum est [notante Clariſſimo

rissimo Vossio, cui hac in parte me plurimum debere libens meritoque profiteor] ἡ ἱστορίαν φιλοσοφίαν ἢ ἐκ παραδειγμάτων. *Imprimis vero usus ejus manifestus est in Ethicis, & Politicis; siquidem exempla proponit virtutum, & vitiorum; præmiorum simul & pœnarum, quibus à turpitudine facilius cohibemur, & ad egregia quæque facinora præstanda promptiores efficimur. Hinc Livius in Præfatione Historiæ suæ:* Hoc illud est præcipuè in cognitione rerum salubre, ac frugiferum, omnis te exempli documenta in illustri posita monumento intueri: inde tibi, tuæque Reip. quod imitere, capias: inde fœdum inceptu, fœdum exitu, quod vites. *Idcirco & Polybius initio operis scribit* ἀλλὰ δικαίως παιδεύειν καὶ γυμνάζειν πρὸς τὰς πολιτικὰς πράξεις τὴν ἐκ τῆς ἱστορίας μάθησιν. *Quem quidem Polybium M. Brutus, prudens rerum æstimator, ac præterea acris adeo verborum censor, ut nec ipse Cicero ei in omnibus satisfaceret, tanti fecisse perhibetur, ut etiam ultimis, atque adflictissimis temporibus partim ad solatium, partim ad vitæ institutionem, non modo eum legeret studiosissimè, sed etiam quæ ab eo fusius dicta essent, compendio constringeret. Nec animo solum utilis est historia, sed ad sanitatem corporis etiam aliquando conducit. Alphonsum enim Castiliæ & Siciliæ regem lectione Livianâ valetudini, medicorum judicio deploratæ, restitutum legimus. Et Ferdinandus eorundem regnorum Dominus morbo quodam sontico lectione Qu. Curtii liberatus fuit. Satis multa de Historiæ utilitate mihi dixisse videor.*

II. *Secundo, Geographiam quod attinet, plurimus est in illius laudibus, qui de eadem optimè meruit, Strabo. Ita enim librum suum orditur:* Τῆς δὲ φιλοσόφου πραγματείας εἶναι νομίζομεν, ἕτερον ἄλλου μᾶλλον, καὶ τὴν γεωγραφικήν. *Rationem subdit, nempe quod qui primi eam attingere ausi sunt, Philosophi fuerint. Et ibidem:* Τῆς γεωγραφίας ὠφέλεια ποικίλη, ἡ μὲν πρὸς τὰ πολιτικά, ἡ δὲ πρὸς τὴν διοίκησιν, &c. *Ideoque Eratosthenis Lux & quasi Oculus dicitur, cujus immortali beneficio effectum est, ut intra privatos nostros parietes Orbem terrarum universum perlustrare, adeoque regiones longe lateque dissitas, quasi cominus intueri valeamus. Anaxagoras quidem Philosophus, cujus rei causa natus esset, interrogatus, respondisse fertur; Conspiciendi Cœli, Solis & Lunæ. Mirum vero, inquit Bertius, quid homini sapienti in mentem venerit, cur Terras & Maria, hoc est humani generis domicilium omiserit, in quo multa non minus memorabilia, cuncta vero longe certiora, sensibusque magis exposita occurrunt, quam in Cœlo & Sole? Hoc enim quasi Theatrum est, in quo Deus mortales ad imaginem suam factos alit, ornat, fovet, beneficiis, præmiisque ad se amandum & colendum invitat, suppliciis vero à peccando absterret. Sane quemadmodum æternitatis imaginem quandam distincta Temporum collectorum observatione consequimur, quæ res ad Chronologiam pertinet: ita Divinam immensitatem Geographiæ notitiâ quasi adumbramus; qua fit, ut domi sedentes, maria, ac terras animo complectamur. Ut particulatim agam, Geographia plurimum facit ad Lectionem Sacrarum Literarum, quæ luculentius intelliguntur, si vel hinc innotescat, in qua parte Orbis fuerit Paradisus, quinam fuerint illarum regionum termini, quæ in illis memorantur, præsertim habito respectu ad Patriarcharum itinera, Prophetarum, Apostolorum, nec non ipsius CHRISTI, quæ haud aliter intelligi possunt, nisi Tabularum Geographicarum, ac Descriptionum subsidio. Præterea utilis etiam est hominibus cujuscunque sortis, viz. 1. Astronomis, qui hujus indicio certiores fiunt de diversis Stellarum aspectibus in variis regionibus, de diversis earundem ἀνατολαῖς, de Ortu denique & Occasu secundum diversos Horizontas. 2. Deinde Medicis etiam inservit, quibus per hanc internoscitur varia humanorum corporum temperies secundum diversa climata in quibus degunt, ortus & indoles herbarum, & medicamenta, quæ sunt exterarum regionum propria, nec alibi gentium invenienda. 3. Consiliariis regis, Legatis & Senatoribus; hinc enim cognitionem istorum populorum hauriunt, quibuscum commercii causa negotium habent, nec non finium, regnorum horum, illarumque regionum quæ sunt illis conterminæ; quæ nisi accurate cognoscerentur, perpetua bellorum ac discordiarum ansa oriretur. 4. Mercatoribus, rei nauticæ studiosis, & militibus, quibus ad negotia ipsorum facilius expedienda nihil magis facit quam perfecta Geographiæ cognitio; quippe quæ plurima suggerit, unde causas tum utilitatis, tum oblectamenti sibi facilius arripere possint. Denique Geographiæ studium efficit, ut ille cui facultates non suppetunt ad exteras nationes invisendas, possit sine periculo vel dispendio cognitionem acquirere particularium descriptionum Imperiorum, Provinciarum, Urbium & Castellorum, illorumque omnium, quæ in illis visuntur cognitu digna, nec non consuetudines, mores, & ingenia gentium exterarum, perinde ac si ipse suis oculis illa loca, quæ ipsi adumbrantur, adspexisset. Hactenus de duabus primis hujus Dictionarii partibus, deque illarum utilitate.*

III. *Tertia & ultima jam nunc venit expendenda, sc. Poetica; quæ tamen reapse duas illas superiores in se complectitur, cum nemo fere sit veterum Poetarum, sive Græci fuerint, sive Latini, qui non scripta sua vel Historia aliqua vel Geographia adsperserit. Nihil opus est, ut in laudem hujus Artis Divinæ me latius effundam, quam nemo paulo humanior unquam vituperarit. Quod hoc literarum genus, præsertim apud Græcos, antiquissimum fuerit, ab eruditioribus*

eruditioribus quibuscunque in confesso est. Id quod Strabonis auctoritate adstruitur lib. 1. *quo in loco probare nititur, Orationem prosaicam nihil aliud esse, quam Poesios imitationem. Quantam porro delectationem præstet, nemo ignorat; & nonnulli asserunt, haud aliter esse utilem. Siquidem Torquatus apud Cic. Tusc. Qu. lib.* 3. An tempus, *inquit*, in Poetis evolvendis, ut ego & Triarius, te hortatore, fecimus, consumeret? in quibus nulla solida utilitas, omnisque puerilis delectatio. *Eratosthenes, quoque, Strabone teste, aiebat,* πᾶσαν ποίησιν ψυχαγωγίαν ἀλλ' οὐ διδασκαλίαν. *Etiam Agatharchides, lib. de Rubro mari, cum multa collegisset ex Poetis plane incredibilia & absurda, tandem affirmare non veretur,* ἀκριβῶς ποιητὴν ψυχαγωγίας μᾶλλον, ἢ ἀληθείας δεῖ γράφειν. *Et, ut tralatam hanc à colliquando metaphoram paulo ulterius deducam, non alia mens Hermogenis, qui lib.* 1. περὶ ἰδεῶν, *cap.* 6. *ait,* Τὸ πλεῖον ἡδονῆς ἢ πράξεως ἔχειν. *Neque omittendus Diod. Siculus, qui initio sui operis scribit,* ψυχαγωγεῖν πρέπειν μᾶλλον, ἢ ὠφελεῖν. *Hæc illi. Atqui vero, si Horatium audire libeat, aliarum rerum prudentem satis æstimatorem, is utrumque, commodum simul & utilitatem, poesi tribuere non veretur. Ait enim:*

Et prodesse volunt, & delectare Poetæ,
Et jucunda simul dicunt & idonea vitæ.

Jam vero de Trojani belli scriptore, *inquit:*

Qui quid sit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chrysippo, & Crantore dicit.

Ideoque Themistius Homerum *vocat* θεοπάτορα, & ἀρχέγονον πηγὴν Πλάτωνος καὶ Ἀριστοτέλους λόγων. *Sanè Max. Tyrius Poeticen eandem facere videtur cum Philosophiâ:* Χρῆμα, *inquit,* διττὸν μὲν καὶ τὸ ὄνομα, ἁπλοῦν δὲ καὶ ἡ οὐσία. *Vide sis eum* λογ. κθ. *Quin & Plato, quamvis Homerum è Rep. suâ eliminaverit, tamen primam puerorum eruditionem ab honestis fabulis incipere jubet, lib.* 2. *de Rep.* τὰς δ' ἐγκεφαλίδας μύθους πείσομεν ταῖς τροφοῖς τε καὶ μητράσι λέγειν τοῖς παισὶ, καὶ πλάττειν ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις πολὺ μᾶλλον ἢ τὰ σώματα ταῖς χερσί. *Itaque & Petronii consilium est:*

——Det primos versibus annos,
Mæoniumque bibat felici pectore fontem.
Mox & Socratico plenus grege mittat habenas
Liber, & ingentis quatiat Demosthenis arma.

Nunc demum existimo me satis dixisse de hujusce Libri tum dignitate, tum utilitate, habitâ singularum ejusdem partium ratione. Ad cujus majorem exornationem Classicos authores universos consului, maxime vero Historiographos, Geographos, & Poetas, Græcos pariter & Latinos, unà cum veteribus eorundem Scholiastis, & Enarratoribus [*in quibus ingens ille & inexhaustus rei Criticæ Thesaurus reconditur*] *quibus insuper adjunxi selectissimos illorum Commentatores, nempe Casaubonum in Strabonem, Salmasium in Solinum, Vossium in Melam, &c. Et quoniam humaniores literæ, maximè vero Antiquitates, & Theologia Gentilium non solummodo continentur in Ethnicis authoribus, qui de iis consultò, ac datâ operâ, scripserunt, sed etiam plurima eorundem apud scriptores Ecclesiasticos occurrunt; idcirco ex illis nonnulla delibavi, nempe ex Justino Martyre, Clemente Alexandrino, Origine, Tertulliano, Arnobio, Minucio Felice, Lactantio & D. Augustino, cujus libri de Civitate Dei literis humanioribus refertissimos esse nemo non videt. His addidi Eusebium in Chronicis, ac de Præparatione, & Demonstratione Evangelicâ, Theodoretum* περὶ προνοίας, *ac de curandis Græcorum Affectibus, S. Cyrillum adversus Apostatam Julianum, in quo opere tantum non universa Theologia Gentilis continetur, denique B. Hieronymum, quem unum, si Erasmo credamus, habet Ecclesiasticus orbis utraque doctrinâ sacra & gentili, uti vocant, juxta absolutum. Id quod etiam luculentius feci usus Lilii Gyraldi Syntagmate Deorum Gentilium, Vossii opere de Idololatriâ, Natali Comite, Eliâ Schediò de Diis Germanis, Seldeno de Diis Syris, &c. In scriptoribus Historicis plurimùm profuere Vossius & Jonstus. In Poetis, idem Vossius, Petrus Crinitus, & Lilius, Gyraldus. In Geographicis ante oculos semper patuit Ferrarius. Stephanum Byzantium, sive potius Hermolaum ejus Epitomatorem, grammaticum C P. authorem post Hesychium miserrimè corruptum, partim aliorum emendationibus, partim propria conjectura fretus locis nonnullis restitui. Utinam vero Æsculapius aliquis medicas ei admoveret manus; næ ille morbum planè sonticum sanaret, & Remp. literariam sibi in perpetuum devinciret. Quoties de Italiâ, Sicilia, aut Germania antiqua agendum erat, Cluverium consului; Cluverium, inquam, cujus laudes, ob ingentem industriam, & planè stupendum laborem, durabunt, & ab eruditis omnibus ore pleno celebrabuntur,*

In freta dum fluvii current, dum montibus umbræ
Lustrabunt convexa, polus dum sidera pascet.

Utinam

Ad Lectorem.

Utinam quoque Palmerii Antiquæ Græciæ descriptionem haberemus, cujus spem nobis fecit Vir doctissimus cum Exercitationes suas in optimos fere Authores Græcos ingenti publico rei literariæ commodo nuper ediderit. Bocharti πε ρλφ ε μρπ ρ ιτυ Etymologias ex linguâ Hebraica, Chaldaica, Syriaca, Arabica, Phœnicia, vel Punica, &c. petitas, utpote (ϐγ ιμφ δυχν) veritati maximè consentaneas, suis locis subinde inserui; eas præsertim, quas veterum testimoniis probabiliores reddidit Vir magnus, & in his rebus plane divinus. Ignoscant mihi manes virorum omnium doctissimi, quod falcem meam in illius messem paulo liberius aliquando immiserim. Classicos Authores quod attinet, fusius alibi de iis, uti spero, dabitur dicendi locus, nempe quid scripserint, quando floruerint, unà cum optimis eorundem Editionibus, & Commentatorum Annotatis. Plura his adderem, nisi vererer illud non tam esse operis hujusce rationem reddere, quam Editori αξιαπολογεν, & seipsum ultra modum insolenter & invidiose collaudare. Verbo itaque dicam; Si nihil aliud in DICTIONARIO *hocce recensendo præstiterim, illud saltem, quo nomine meliori jure jam nuncupetur, feci* POETICUM LEXICON

Vale, mi Lector, &

Æternitatem Cogita.

Craftino S. Barptolemæi
An. Dom. 1670.

LEXICON
Hiſtorico-Poeticum.

Aaron, Latine *mons*, ſive *montanus*, aut *docens*, vel *concipiens*, filius Amram, frater Moſis, Hebræorum primus Pontifex conſecratus, fratris ſui verba populo referebat, quod ille balbus eſſet. Ad Levitici ſacerdotii adminiſtrationem à Deo per Moſen vocatus eſt, & confirmatus hoc modo: Cum Iſraelitarum quidam indigne ferrent, in ſolum Aaronem collatam ſacerdotii dignitatem, præcepit Dominus Moſi, ut à ſingulis Iſraelitarum familiarum principibus ſingulas virgas acciperet, & ſua cujuſque in virga nomen ſcriberet, eaſque Oraculi Tabernaculo reponeret; futurum enim ut quem Dominus virum elegiſſet, ejus virga fructificaret: quod cum feciſſet Moſes, poſtridie Tabernaculum ingreſſus vidit Aaronis virgam, Leviticæ familiæ principis, fructificaſſe, floreſque edidiſſe & amygdala peperiſſe. Num. 17. Philo Judæus Allegorice (uti ſolet) Moſen menti, Aaronem verbo ſimilem facit. Πάντα γὰρ τὰ τῆς διανοίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοῖς τῆς διανοίας. Lib. *Quod deterior potiori inſidere ſoleat.*

Abacuc, Propheta, Lat. *Luctator*, vel *amplexans*. Sacræ literæ non meminerunt, vel quo patre, vel quo genere fuit, vel quo tempore prophetavit. Prædicit excidium Judæorum per Chaldæos, unde conſtat eum ante tempus Zedeciæ prophetaſſe; idque vel 1. temp. Manaſſis; cui favent 1. Locus ejus, ſc. inter Nahamum Manaſſi coævum & Sophoniam, qui ſub Joſia floruit: 2. ipſum argumentum, deplorat enim fas & jura verſa, quod nunquam magis quam ſub Manaſſe evenit. Vel, 2. circa temp. Joſiæ, in quæ Jeremias incidit, cum quo & rebus & ſententiis convenit Habacuc. Græci legerunt, חבקוק, vertunt n. Ἀμβακούμ vel Ἀββακούμ. Inter illius autem temp. & Danielem in foveam Leonum ſub Dario conjectum centum fere anni interceſſerunt. Fabuloſum itaque quod de Belo & Dracone in Apocryphis refertur. Quam tamen ſententiam probat ac tuetur Epiphanius in lib. *De vitis* Prophetarum. Sed ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur; & quem Ψευδεπίγραφον eſſe, ſexcentæ mendaciorum rugæ perſuadent, quibus ille refertus eſt.

Abadir, Lapis, teſte Priſciano à Saturno pro Jove devoratus. Cum enim eſſet in fatis, ut Saturnus à filiis ſuis regno pelleretur, id, ut evitaret, quoſcunq; ex Ope uxore partus ſuſcipiebat, devorabat. Eam ob cauſam Ops Jovem in lucem editum ſervari cupiens, Saturnum decepit, lapide in os ejus injecto, qui *Abadir* dictus eſt. Vide *Bætylus*, & Voſſ. de Theol. Gent. l. 6. c. 39.

Abagarus, Edeſſenorum (erat ea gens ultra Euphratem) Toparcha. Scribitur etiam *Abgarus* & *Agarus*. Magis tamen placet *Agbarus*. Certe אגבר Arabica vox eſt, quæ *potentiſſimum* ſign. Vide *Agbarus*, & Valeſium ad cap. 3. lib. 1. Hiſt. Eccl. Euſebii Pamphili.

Abantias, Patronymicum eſt à nomine *Abas*, quo ſignificatur vel filia, vel neptis *Abantis*. Apud Poetas fere pro *Danae* ponitur, Abantis ex Acriſio nepte, vel pro *Atalanta*, nepte ejuſdem ex Jaſio. Item *Abantias* Plinio, inſula maris Ægei, quæ Ἄβαντις Stephano, & poſtea *Euboea* dicebatur; Dionyſius verſ. 520.

Εὐρώπης δ' ὅτε μὲν Ἀβαντιὰς ἔκλετο Μάκρις.

Hoc eſt, Interprete Priſciano,

Europes Macris agnoſcit *Abantias* oram.

Aboris, Scytha quidam, Scuthæ fil. Apollinis iter ad Hyperboreos deſcripſit, & alia multa. Hic ab Apolline ſagittam accepit, quam jaculans, & ipſe cum eâ ferebatur; itaque populos velociſſimè tranſiens, per eam reſponſa dabat, unde Ἀβάρις dictus eſt. Jamblichus Pythagoræ diſcipulum fuiſſe aſſerit. Scripſit Oracula regionum quas peragravit, prædixit iis quoque terræ motus, peſtes & ſimilia. Legatus Athenas veniens, ad ſuos Hyperboreos rediit nihil comedens. Trojanorum Palladii ſimulacrum ex oſſibus Pelopis dicitur feciſſe, ut Firmicus habet. Vide plura de eo apud Voſſium de P. Græcis, p. 16. & Mauſſacum ad Harpocrationem, p. 8.

Abarus, Nomen proditoris cujuſdam, Arabum primarii, qui M. Craſſum, Syriæ Præfectum, expeditionem in Parthos ſuſcipientem, aſtute in calamitoſum excidium compulit. Appianus in Parthicis. *Mezeras* Floro dicitur, l. 3. c. 11. qui Syrum facit. *Ariamnes* à Plutarcho in vitâ Craſſi.

Abas, Metaniræ fil. à Cerere in lacertam ſeu æſcalabum converſus, quòd à matre ſuſceptam hoſpitio moleſtè tuliſſet, & rem divinam honori illius inſtitutam irriſiſſet. Cæl. Rhod. 19. 4. Item fil. Melampodis. Pauſan. in Att. 3. Comes Æneæ. Virg. Æn. 1. 4. Dux Thuſcus, qui Æneæ ſuppetias tulit, à Lauſo interfectus. Virg. Æn. 10. 5. Græcus quidam, qui cum Androgeo eâ nocte quâ incendebatur Troja, occiſus fuit à Trojanis. 6. Centaurus, Ixionis & Nubis fil. venator inſignis. Ovid. Met. 12. 7. Sophiſta quidam, qui hiſtoricos quoſdam commentarios & Rhetoricen ſcripta reliquit. Suidas.

Abazea, feſta à Dionyſio inſtituta, cumque ſilentio peracta. Ἀβαζῶ ſiquidem eſt ſilens à βάζω loquor, quod à בטח Vata blateravit. Beeman.

Abba Pater. D. Paulus ad Rom. 8. 15. & ad Galatas 4. 6. docet nos per Chriſti Spiritum ſimiliter Deum compellare, atque invocare Ἀββᾶ ὁ Πατήρ, quomodo Chriſtus ipſe Deum vocat Mar. 14. 36. nempe quia in eo adoptamur à patre, & per eum facilem habemus ad Patrem acceſſum. Cæterum omnes quod ſciam Interpretes ita accipiunt hanc compellationem quaſi Ἀββᾶ eſſet vox Syriaca à Chriſto uſurpata in illâ Patris ſui invocatione, cui ab Evangeliſtâ ſubjecta ſit vox Græca πατήρ, tanquam exegetica illius, quod ſæpius alibi fit in aliis vocibus ſimiliter peregrinis. Idem ſentiunt etiam de duobus illis locis Paulinis. Sed dilutius videtur ut in ejuſmodi blandâ & familiari filii ad patrem compellatione, & vehementi invocatione, voci peregrinæ quidem ſed notiſſimæ, imò verò ne peregrinæ quidem (ut mox oſtendetur) ſubjiciatur ἐξηγητικὸς vox alia Græca: Sic enim amittitur atque diluitur vis, gratia, & venuſtas tam blandæ & familiaris compellationis. Rectius itaque forte videri poſſit, ſi dicamus eam eſſe Græcis notiſſimam formulam, quâ filii parentes blande & familiariter compellabant; Quod hinc confirmari poſſe videtur.

Prima vox quam pueri enituntur, quâ patrem compellant, eſt *papa*, unde & παππάζειν apud Hom. eſt puerorum patrem πατὴρ compellantium, Iliad. ι. Οὐδέ τι μιν παῖδες πατρὶ γύναιον παππάζουσι. h. e. uti exponit Interpres, πάππα φωνῆσαι, πατέρα καλέσαι. Hoc Lat. dicunt *pappare*. Perſ. Sat. 3.

Et ſimilis Regum pueris pappare minutum
Poſcis.

Ubi *pappare* eſt patrem blande & ἐνικοειδικῶς, *papa* vocare, quod Nobilium maximè & Regum pueri ſolebant. Inde factum ut in Eccleſiâ Chriſtianâ hâc voce πάπας à Græcis, & *Papa* à Lat. appellati ſint, honoris & reverentiæ gratiâ, à Laicis Presbyteri quidem olim omnes, ſed potiſſimum Epiſcopi, quæ *Papæ* vox poſtmodum inclinatâ in Eccleſiâ Latinâ tum diſciplinâ Eccleſiaſticâ tum linguæ puritate, ſoli Pontifici Romano remanſit propria.

Jam quemadmodum infantes primum loqui nitentes πάππα patrem vocabant, ſic etiam abjecta primâ litera ἄππα dixere, ut & ἄββα ex παπὰ factum eſt; nam omnium vocalium A facillime eſt pronunciata, conſonarum v. labiales primum eniti conantur; itaque ἄππα & ἄββα *Papa* & *Tata* & *Mamma* voces ſunt quæ pueris primum loqui incipientibus ultro veluti occurrunt, quibus & Græcorum & Lat. pueri parentibus adblandientes edoceabantur eos ὑποκοειδικῶς appellare. De *Papa* jam dictum eſt; de Ἄββα notum eſt ex Il. θ'. Φοίνιξ ἄββα γεγεῖς, &c. Verba ſunt Achillis Phœnicem ſeniorem honoris cauſa patrem vocantis. De *Mammâ* atque *Tatâ* notum eſt Martialis Epigramma.

Mammas atque Tatas habet Afra, ſed ipſe tatarum
Dici & mammarum maxima mamma poteſt.

Porro de voce ἄππα quod patrem etiam Græcorum pueris ſonaverit, liquet ex vocibus illi affinibus ἀππᾶ, ἀππύς, ἀππιὰ & ἀππάσσω, quibus & pueri parentes & frater fratrem, ſoror ſororem

rorem appellabant; Sanè apud Suid. ἄπφα est fratris vel sororis ἀνεψιότητα, & Eust. notat sororem à sorore vocari ἄπφαν καθ' ὑπεροχήν, & ἀπφὸς apud Theocritum est pater. Ἀπφιὰ quoque & ἀπφάδων sunt apud Comicos novæ Dominæ ἀνεψιότητα, teste Polluce lib. 3. Jam verò literæ tenues aspiratis facilius pronunciantur; prius ergo dictum est ἄπτα quàm ἄπφα. Et certe apud Callimachum Hym. in Dian. ver. 6. Diana Jovem vocat ἀπτὰ, illic nempe inducitur à Callimacho tanquam virgunculâ ludens adhuc in patris sinu & ulnis. Unde non immeritò suspicantur nonnulli, Ver. 8. ubi dicitur Ἔα πάπᾳ leg. potius esse Ἄπτα πάπᾳ, nam & de loci nonnulli codd. habent ἄππα, ita ut ἄπτα & ἄππα idem omnino olim significabant, nempe patrem.

Ab eâ voce ἄπτα Latini formarunt *Aba*; atque inde verbum *Abare* apud Auson. (Epist. ad Patrem ex Scaligeri emendatione, juxta vetustissimi cod. fidem) pro ἀπατᾶζον. Et certe vox Lat. *Avus*, pro *Abus* (unde *proavus*, *abavus*, *atavus*, *tritavus*) videtur omnino deducta ab illo antiquo *Aba* vel *Abba*, & hoc ex Græco illo ἄπτα vel etiam ἄββα. Quin & vocem *Abbas*, *Abbatis* (quâ Cœnobiarchæ in Ecclesiâ Christianâ olim vocabantur) nihil est necesse ducere à Syriaca voce ܐܒܐ cum possit esse Græca ab antiquo illo ἄπτα vel ἄββα. Quin & ratio Grammatices (quæ in Etymis deducendis maximè spectanda est) repugnat ut *Abbas* à Syriaco ܐܒܐ deducatur neque n. in ܐܒܐ litera ܒ geminatur pro daghes, neq; Chaldaicè, neque Hebraicè, neque Arabice vox quæ patrem sig. recipit daghes in ב. Itaque sollicitari injuria videtur Augustini locus, Ep. 178. ubi scribit sanctus Pater *Abba* Græcum esse vocabulum, atque hoc librariorum vitio factum esse putat Erasmus, vel etiam ab aliquo assuta esse Augustino ista existimat. Sed eâ Erasmi conjecturâ nihil falsius est; potuit verè S. Aug. dicere Ἀββὰ Græcum esse vocabulum, *Patrem* illis sonare; etsi in eo fallatur S. Aug. quod dicit Apostolum in istâ formulâ *Abba Pater* duabus esse usum linguis Græcâ & Latinâ. Vide Cappell. ad Marc. 16. 36.

Abdalonimus, longâ cognatione Sidoniorum stirpi regiæ annexus, sed ob inopiam, suburbanum hortum exiguâ stipe colens, ab Hephæstionis hospitibus, (cui ab Alexandro permissum ut quem eo fastigio è Sidoniis dignissimum arbitraretur, constitueret regem) cæteris prælatus, rex constituitur: cùm forte steriles herbas eligens hortum repurgaret, illi cum regiæ vestis insignibus intrant. Tum rege eo salutato, alter ex his, *Habitus*, inquit, *hic, quem cernis in meis manibus, cum isto squallore permutandus tibi est: ablue corpus illuvie æternisq; sordibus squallidum. Cape regiũ animum, & in eam fortunam quâ dignus es, istam continentiam profer; & cùm in regali solio resideb*ĩ, *vitæ necisque omnium civium dominus, cave oblitiscare hujus status, in quo accipis regnum, imo hercule propter quem.* Aliis studio factum prosequentibus, aliis indignantibus & criminantibus, admitti eum Alexander protinus jussit: diutius contemplatus, *Corpore*, inquit, *habitus famæ generis non repugnat, sed libet scire inopiam quâ patientiâ tuleris.* Tum ille, *Utinam*, inquit, *eodem animo regnum pati possim. Hæ manus sufficêre desiderio meo; nihil habui, nihil defuit.* Magnæ indolis specimen ex hoc sermone Abdalonimi cepit vir maximus. Itaque non Stratonis modo regiam supellectilem attribui ei jussit, sed pleraque etiam ex Persicâ prædâ; regionem quoque urbi appositam ditioni ejus adjecit. Curt. lib. 4. Justinus autem lib. 11. Paulo aliter. *Insignis*, inquit, *præter cæteros fuit Abdalonimus, rex ab Alexandro Sidoniæ constitutus, quem Alexander, cum operam elocare ad puteos exhauriendos hortosque irrigandos solitus esset, miserè vitam exhibentem, regem fecerat; spretis nobilibus, ne generis id, non dantis beneficium putarent.* Diodorus Sic. lib. 17. *Ballonymum* vocat, non Sidonis sed Tyri regem constitutum. Aliqui *Abdolominum* vocant. Plut. autem de fortunâ Alexandri 2. 19. corruptissimè legit *Alynomum*. In historia etiam falsus est, nam Paphi regnum accepisse scribit. Cæterum *Abdolonimus* est מַבְדְּ עַלְיוֹן נִים quæ vox linguâ Syriacâ Deorum cultorem significat.

Abdemon, puer quidam, qui solvebat omnia problemata à Solomone proposita, Jos. Ant. 8.

Abdias, qui & *Obadiah* Lat. *Servus Domini*, Pater Jesmaia, 1 Chron. 27. 2. Levita, præfectus operis domus Dei, 2 Chron. 34. 3. Dispensator Domus Regis Ahab, 2 Reg. 18. 4. Propheta, coævus Oseæ, Joelis, Amosi, & iis qui sequuntur. Nonnulli post Hebræos vett. putarunt hunc eundem esse cum præfecto Achabi, de quo supra; sed nullo certo nituntur fundamento. Aiunt etiam fuisse Idumæum, & postea Proselytam, sed non temerè credendum est iis qui in comminiscendis fabulis immorantur. 5) Episcopus quidam Babyloniæ temp. Apostolorum, cujus 10 Libri de certamine Apostolorum planè sunt ἀποβολιμαῖοι, quod pluribus Argumentis evincit Vossius de Hist. Gr. l. 2. c. 9.

Abel, per ה in principio, Latine *vanitas*, sive *anhelitus*, aut Syriace *vapor*; filius Adami, à Caino fratre suo interfectus; falsus itaque Josephus ubi ait, σημαίνει δὲ τὸ ὄνομα. quod autem illic sequitur (Antiq. Jud. l. 1. c. 3.) verissimum Ἄβελος μὲν γὰρ ὁ νεώτερος διατρέπεται ἐπιμελέστερον, καὶ θεὸν ποιῆς ἐπὶ πᾶσιν ἡγούμενος παρεῖναι τὸν θεὸν νομίζων, ἀρετῆς ἐργοποιεῖτο. h. e. *Abel justitiam colebat, & omnibus actionibus sum Deum præsentem ratus, virtuti operam dabat*; & proinde salvator τὸν Ἄβελον eum indigitat, *justum*, Matt. cap. 23. & D. Joannes, 1 Ep. cap. 3. ver. 12. rationem reddens cur fratres ejus eum occiderit, ait ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρὰ ἦν, τὰ δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ δίκαια. *quia opera ejus mala erant, fratris autem ejus justa.* Vide plura apud Philonem. Lib. *De Sacrif. Abelis & Caini.*

Abelardus, vel *Abaelardus*, D. Bernardi σύγχρονος; scripsit opera quamplurima, in uno volumine edita opera & studio Francisci Amboesii.

Abeliani vel *Abeloitæ*, hæretici in agro Hipponensi sic dicti, erant conjuges, nec tamen consuetudine conjugali utebantur, sed puerum & puellam adoptabant, qui mortuis eâdem conditione succederent, ut narrat Augustinus ad Quod vult Deum. Hæres. 87. Nitebantur loco Pauli, 1 Cor. 7. 9. εἰ δὲ οὐκ ἐγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρεῖττον γάρ ἐστι γαμῆσαι ἢ πυροῦσθαι. At cur sic dicti? Ab Abele, inquies. Ita Augustinus cunctanter, & ex relatu aliorum. Quod quis quæso intellexerit, quum his hæreticis non videatur quicquam fuisse commune cum Abele? Fallor, aut eo perfrenavorat fabula, quæ totum Orientem jam pridem pervagati est, Adamum post Abelis necem ab uxore abstinuisse per annos 130. Ita Judæi doctores. Inde autem Arabicum verbum ex *Abele* factum תאבל *theabbala* est ab uxore continere se. Gigguius תאבל אדם h. e. *Adam ab Evâ se abstinuit ob necem Abelis.* Eodem exemplo *Abelonii* dici potuere, qui ab uxoribus se continebant. Hoc certo certius, *Punicam declinationem* huic nomini Augustinum tribuisse. Bochart.

Abelio, eo inclinat animus, inquit Cl. Vossius in 2. de Idolol. ut *Abellionem* non alium quam *Solem*, nec aliunde quàm à *Belo* dict. putem. Firmat opinionem meam, quòd & Pamphylii & Cretes, sic dixere. Hesychius Ἀβιλίων, ἥλιος· παμφύλοις. Idem, Ἄβλιον, ἥλιον. Κρῆτες. Et forsitan *Apollo* ex Cretico Ἄβιλος; nam vett. Romani *Apello* pro *Apollo*; ut pro *homo*, *hemo*, pro *bonus*, benus, unde benè.

Abenezra, insignis fuit Philosophus, Astronomus, & Theologus, qui commentaria præclara in tota biblia conscripsit. Commentarium suum in 12. prophetas minores absolvit in Urbe Rhodo, Anno Dom. 1145. mortuus anno ætatis suæ 75. Ob insignem Doctrinam & Sapientiam fuit κατ' ἐξοχὴν dictus חכם *h. e. Sapiens.* Buxtorf. Unde Mayerus in Pinc. Sacrâ. *Merito audis Sapientissimus Hæbræorum.*

Aben-nedin, librum de Philosophis Arabibus scripsit, teste Mersennio præfat. in Apollonii Conica.

Abeona, Dea ab antiquis culta, quæ abeundi facultatem præstaret. August. l. 4. & 5. De Civ. Dei.

Aber, Cinæus, vel *Heber* Kenæus sive Kenites (e posteris Hobabi Mosis soceri) tentorium olim haud longè à civitate Azor in valle Sennim versus Vulturnum, 4 à Castro regio, contra Africam autem à castro Zabul, tribus milliaribus, tetenderat: ubi Jael uxor ejus Siseram hospitio exceptum, sopitum interfecit. Brocard. Itin. 3. Jud. cap. 4.

Abgarus, rex Edessenorum in Mesopotamiâ. Exemplar Epistolæ ab eo ad CHRISTUM scriptæ recitant Euseb. Hist. Eccl. l. 1. c. ult. & Cedrenus. Item rex quidam Orientalis, cujus mem. Jul. Capitol. in Antonin. Pio, ubi Casaubonus ait familiare nomen esse regulis Orientis *Abgarum*, vel ut plures Græcorum scribunt Ἀυγάρου. Perfidis etiam rex quidam *Abgarus* Spartiano nuncupatur in Severo.

Abidenus, qui & *Abydinus*, de Chaldæorum & Assyriorum rebus scripsit. Voss. Hist. Gr. l. 1. c. 9.

Abilius, qui antè *Aollius*, voce Græcâ, à civium congregatione vocabatur, Romuli ex Hersiliâ Sabina filius; vel ut alii volunt, Hostilii cujusdam ex eadem Hersilia. Plut. in Romu.

Abimelech, Lat. *pater regis*, Gideonis ex concubina filius, cum grandior factus esset propinquorum, (avunculorum præsertim) studio, favore, industriâ, & labore, Sichemitis persuasum est, ut illi principatum deferrent, dederuntque Abimelechò 70 argenti laminas è fano *Baal-berith*: hoc argento egentium, flagitiosorumque collegit manum, & in decorum patriæ sui in Ephrâ sive Ophrâ venit, & metuens, ne si in vivis manerent 70 fratres, imperandi etiam dulcedine tangerentur, & illi insidiarentur, si non omnes, saltem aliqui: eos per satellites, lustroneſque suos capi jussit omnes, deinde, (quasi facinoris alicujus rei comperti essent) mortis in illos sententiam dedit; sicque demum in uno eodemque supplicii loco, super uno lapide jugulari curavit, & occisi sunt omnes, uno excepto, Jothamo scilicet filio minimo, qui absconditus fuit. Nefario hoc parricidio in fratres perpetrato, in urbem Sichem rediit, illorum adhuc calenti sanguine respersus, viros Sichem, & universas familias tur-

bis

bis Millo congregavit, ab iis rex creatus est, regnavitque annis tribus. Tandem inter Regem & Populum immisit Deus malum spiritum, ut mutuis sese scelerati damnis exitiisque conficerent. Incipiunt ergo Sichemitæ Abimelechum detestari, & illi insidias astruere, ab illo vicissim capitur Sichem, occisique quotquot contrariæ partis erant, & urbs penitus excisa, & quidem ita ut totum ejus locum ac solum sale consereret. Inde venit ad oppidum Thebez, & dum turris (quam oppugnabat, & ad quam confugerant viri omnes ac mulieres) ostium exurere niteretur, à fœminâ, quæ illi fragmen molæ in caput dejecit, oppressus est; sed ne à fœminâ trucidatus diceretur, armigerum suum rogavit, ut gladio eum transfoderet; quod & ille perfecit, Jud. c. 9.

Abimelech, rex Gerar qui Saram, Abrahami conjugem, in uxorem acceperat; ob quod peccatum, Josephus cum totâ familiâ lethali morbo correptum fuisse refert, mortemque illi Deum in somnio denunciasse; hinc bonus ille rex, etsi Ethnicus, ad agnitionem veri Dei venit, Saram antequam ei appropinquasset, Abrahamo restituit, eumque placide objurgatum, singulari munificentiâ regiis donis affecit, hospitium ei liberum in regno concessit, quâcunque regni parte placeret. Oravit autem Deum Abrahamus, & Deus Abimelechum ipsum curavit, uxoremque ejus, ac ancillas, ut parerent; clauserat enim Dominus omnem uterum in domo Abimelechi, Gen. 20. Apparet autem fuisse communem appellationem regum Philistææ gentis. Ideo in titulo, Psalmi 34. nomen Abimelech tribuitur Achis, regi Gath, ad quem fugit David, 1 Reg. 21.

Ablavius, Gothorum historiam composuit. Jorn. l. 4. Vide Voss. Hist. Lat. l. 3. p. 690.

ABRACADABRA, de quo nomine interpretando Wendelinus & Scaliger, forsan etiam Salmasius, & Kircherus frustra laborarunt. An Deum hoc nomine appellari juvat? Aut hoc chartæ inscripto vim suam exerere oportet? Tamen valet ad curandum morbum Hemitritæum, si credas Sereno Sammonico: audi Baronium ad annum 120. num. 13. Habes de his egregium exemplum, apud Q. Serenum Sammonicum, antiquum medicum & Basilidis (Hæretici) ut apparet, sectatorem, qui præcepta medica carmine scripsit Heroico, & ad curandum morbum Hemitritæum his characteribus conficiendum curavit amuletum, ad collum ægrotantis appendendum, continens ABRACA, junctis aliis elementis, quidpiam portentosum ipso sonitu reboantibus, Versus poetæ hi sunt subsequentes.

Inscribes chartæ quod dicitur ABRACADABRA
Sæpius, & subter repetes, sed detrahe summam,
Et magis atque magis desint elementa figuris,
Singula quæ semper rapies, & cætera figes,
Donec in angustum redigatur littera conum.
His lino nexis collum redimire memento.
Talia languentis conducent vincula collo,
Lethalesque abigent (miranda potentia) morbos.

Figura talis esto.

ABRACADABRA
ABRACADABR
ABRACADAB
ABRACADA
ABRACAD
ABRACA
ABRAC
ABRA
ABR
AB
A

Abradaras, rex Susorum fuit, & maritus Pantheæ nobilissimæ matronæ, quam cum à Cyro captam, castè & liberaliter haberi præter spem intellexisset, ad eam accedens quæsivit, quid sibi illa faciendum censeret, quo pro tanti principis beneficio gratiam aliquam referret: cui cum illa respondisset, ut eniteretur se tanto regi quàm simillimum præstare, statim in aciem profectus, strenue pugnans occubuit: cujus corpus ad se delatum cum Panthea aspexisset, acinace seipsam confodit, capite super viri pectus recumbens, ut è jugulo profluens sanguis, mariti vulneribus infunderetur. Xenoph. in Cyropæd.

Abraham, Lat. *pater multitudinis*, Patriarcha, filius Tharæ; *Abram*, *h. e.* pater excelsus, prius dictus. Natus est post diluvium annis ducentis nonaginta duobus; ante Mosen quadringentis viginti quinque: mortuus est ætatis anno centesimo septuagesimo quinto, eumque Isaacus, & Ismael filii sepeliverunt in duplici cavernâ agri, quem ab Ephrone Hettæo vivus redemerat, Gen. 25. 9. *pater fidelium* vulgò dicitur & *amicus dei*, 2 Chron. 20. 7. Esaiæ 41. 8. & Jacobi 2. 23. Siracides, Eccles. 44. 19. Ἀβραὰμ, μέγας πατὴρ πολλῶν Ἐθνῶν, ᾧ οὐχ ηὑρέθη ὅμοιος ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, &c. Vide plura de Abrahamo apud Philonem, Josephum, & Suidam. Fuit autem nomen Abrahæ, ut Euseb. lib. 9. Præp. Evang. testatur, etiam apud Ethnicos celebratum. Nam & Hecatæus librum de Abrahamo nominatim scripsit; quod ipsum signatur à Flavio Josepho, lib. 1. Ant. cap. 7. ubi sic scribit, Ἑκαταῖος βιβλίον περὶ αὐτοῦ (Abrahamo sc.) συνταξάμενος ἐπέλιπεν. Et Alexander Polyhistor, Abrahamum natum ait decimâ post inundationem generatione, in Camarine Babyloniæ urbe, quem alii *Urien* vocant, quod Græcè Χαλδαιόπολιν sonat; (quod me non intelligere profiteor) inventorem apud illos Astrologiæ, justitiâ & pietate tantâ, ut numini gratissimus, jussus sit ab eo in Phœniciam migrare: quam gentem rationem siderum, aliasque magnas, & præstantes artes docuit. Ita facillime regi eorum conciliatus est. Nic. Damascenus libro Historiarum 4. Damasci Abrahamum regnasse scribit profectum ex Chaldæâ cum exercitu. Hinc in Chananæam venisse, quæ & postea Judæa dicta est, magnamq; sui ac diuturnam apud Damascenos reliquisse memoriam, villamque ibi ostendi, quam Abrahami domum nuncupent. Cumque Chananæa fame premeretur, in Ægyptum abiisse, congressumque cum Ægyptiis sacerdotibus, multum eis profuisse, & ad rerum cognitionem, & ad pietatem, rationemque morum & vitæ. Alexander Heliopolin venisse eum perhibet, nec professum se Astrologiæ inventorem, sed à majoribus suis jam inde ab Enocho, traditam sibi per manus. Hæc vox componitur ex *Ab* pater, *Rab* magnus, & *Hamon* multitudo; quia *magnæ multitudinis pater* futurus erat. Sed quia nimis durum, atque asperum nomen esset, si diceremus *Abrahhamon*, eliditur ה *B. N* enim ad thema non pertinet; ac euphoniæ causâ pronunciatur & scribitur אברהם *Abraham*: Caninius, Hesychius: Ἀβραμιαῖος, ὁ ὢν Ἀβραὰμ γηγενής. Idem, Ἀβραὰμ πεζός, ἢ πατὴρ μετέωρος· Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ πολλῶν ἐθνῶν· Vide Rom. 4. 17. ex Gen. 17. 5. Philoni *Abraham* est πατὴρ ἐκλεκτὸς ἦχος· Putavit siquidem componi ex אב & ברו & המון, quod & πατὴρ, & ἦχον *Strepitum* sig. Selden de D. Syris, p. 14.

Abraham, vel *Ibrahim*, Bassa, Ottomanni postremi nostrâ memoriâ Turcarum Imperatoris filius: cum repudiatâ matre, in Persiam ad Sultanum concedens, bellum adversus patrem gessit, quo per patris insidias sedato, dum se revocato filio imperii totius habenas traditurum affirmat, dumque patris præcepto filius ad ejus genua devolutus veniam petit, à duobus Janizariis, fortissimo arcûs nervo ad collum devoluto, misere suffocatus est. Hist. Turcica.

Abraham, rex Æthiopiæ, pro deo cultus ab Æthiopibus, ob revelationes quas habuit, inter quas & hæc recensetur, quòd monitus sit à Deo, ut si velit suis hæredibus firmum & tranquillum relinquere imperium, filios omnes, uno natu majore excepto, monti includat, quasi custodiâ asservatos, nec quenquam inde elabi patiatur, nisi quem in successorem eligeret; quam consuetudinem etiam posteri & successores observarunt. Alvarez.

Abraham, Eremita Ægyptius, grandem (jam defessis ætate parentibus) hæreditatem mox habiturus, non expectavit; sed ut nudus discedens, in solitudine sibi cellam constituit: deinde illis vitâ defunctis, cum ad capiendum tantarum opum patrimonium vocaretur, tanti illud fecit, ut pedem loco non efferret: porrò per procuratorem ita egit, ne quid sibi reliquum foret, sed rebus divenditis, pecunia omnis pauperibus, viduisque & pupillis divideretur: illi nihil omnino supellectilis erat præter catinum, vestemque cilicinam, & rusticum sagum. Marullus 1. 8. Sabellicus 8. 5.

Abrahamus, Marocci rex, pugnâ victus à seditioso quodam Elmahelo, & urbe excluſus, cum nullam salutis, & regni recuperandi spem superesse videret, uxorem charissimam à tergo vehens, equum ex altissimâ rupe præcipitem egit. Leo Africanus, lib. 2. cap. 45.

Abraxas, unus ex Deis, qui ab Hæreticis inducti sunt barbaris & inconditis nominibus, quem Basilides pro numine summo coluit, nomine prorsus fictitio; sed quod literis contineret numerum dierum, quos annus habet absolutus: unde & B.

α.	1.	Hieronymi suspicio erat, Ἀβρέξας esse non alium
β.	2.	quam Persarum Mithram, hoc est, Solem, qui
ρ.	100.	annuo cursu hoc spacium conficit. De Basilidis au-
α.	1.	tem hoc numine, sive eo Dæmoniorum princi-
ξ.	60.	pem, sive solem, sive utrumque significavit, vide
α.	1.	Irenæum lib 1. cap. 23. Tertull. De Præscript. cap.
ς.	5.	46. Epiphan. Hæres. 24. Hieron. adversus Luci-
365		ferium, & lib. 1. in Amos. Item Augustinum, Theodoretum & Damascenum, in iis quæ de hæreticis tradiderunt.

Abrocomas, vel *Abrocomes* (utroque enim modo legitur Ἀβροκόμας Suidæ, Ἀβροκόμης Herodoto) Darii fil. fuit, atque unus ex præcipuis Persarum Satrapis qui unà cum Xerxe in expeditionem profectus, à Lacedæmoniis cæsus est ad Thermopylas.

Abrocomius, cognomen Parrhasii, pictoris nobilissimi: Latinè

tinè *delicate vivens* & *elegans*, Æl. lib. 9. Hist. Var. cap. 11. refert eum purpureâ veste usum fuisse, caput aureâ coronâ redimire solitum, scipionem gestare aureis claviculis circundatum, calceorumque ansas ligulis aureis obstringere, ut non immeritò se ἀβρολίαπον cognominaret. Vide *Parrhasius*.

Abron, Athenienſis, de sacrificiis, & festis veterum Græcorum scripsit. Steph. Βάτη, δῆμος Αἰγηΐδος φυλῆς· ἐξ οὗ ἦν Ἄβρων ὁ Καλλίου ἐξηγητής, περὶ ἑορτῶν, καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Scripsit & περὶ Παιανιέων· cujus operis idem meminit in *Argos*, *Athenæ*, & alibi sæpius. Alius fuit *Abron* Phryx aut Rhodius Grammaticus, Tryphonis discipulus, qui Romæ Rhetoricam docuit, servis parentibus procreatus, ut ex Hermippo tradit Suidas. Alius quoque *Abro* Lycurgi fil. de quo Plut. in X. Orat. Alius item *Abro* Dexippi hospes apud eundem in Eroticis.

Abron, Argivus quidam vitæ perditissimæ, solutissimæ, luxuriosissimæ; unde Proverb. *Abronis vita*, apud Erasmum ex Zenodoto. Est & *Abro* quidam de quo Plin. 35. 10. *Miratur*, inquit, *Abronem Samii*, inter opera Apellis numeratur.

Abronicus, nobilis Athenienſis fuit, Lysiclis fil. cujus fideli, strenuâque operâ usus est Themistocles in bello Persico, & in legatione apud Lacedæmonios. Herod. lib. 8. Thucyd. lib. 1.

Abrotonum, Themistoclis Mater, Plut. in Them. Æliano *Abrotonus* vocatur. Locus est Var. Hist. 12. 43. ἐγκλῆσαι ἐπὶ μάστιγι ἀνῆ Ἀβρότονον.

Absalom, Latine *pater pacis*, *consummationis*, vel *retributionis*, sive *patris pax*, *consummatio*, vel *retributio*; filius Davidis ex Maachâ, filiâ Talmai regis Gesthur, Israelitarum sui temporis formosissimus: fratres suos, filios Regios, ad convivium invitat, fratremque Amnonem, propter stupratam sororem suam incautum inter vina obtruncat; hinc majora ausus, patrem & regno, & vitâ spoliare conatur: prælio autem cum paternis ductibus commisso, terga dare compellitur, ramisque quercûs cæsarie involutus, & capite adhærens, tribus hastilibus à Joabo perfoditur. Corpus ejus in foveam projectum, lapidibus superinjectis tegitur; carensque liberis nullam sui relinquit memoriam, præter columnam à suo nomine dictam, quam sibi vivens in agro ipse erexerat. 2 Sam. 18. Fuit etiam *Absalom* pater Mattathiæ & Jonathan, Macc. 1.

Absyrtus, Æetæ, regis Colchorum, & Hypseæ filius, alio nomine Ægialeus dictus, quem soror ejus Medea cum Jasone discedens, membratim discerptum, circumquaque disjecit, ut sequentem se patrem in colligendis ossibus occupatum moraretur, ne eam in fugâ retraheret, unde locus ille dictus est Tomos, i. e. *dissectio*, & fluvius juxta quem, id fecit *Absyrtus* vocatus. Sunt tamen qui *Absyrtum* non ex eâdem matre cum Medeâ, sed ex Idyiâ, Oceani filiâ natum tradunt. Alii non à sorore discerptum volunt, sed per Istrum flu. cum fugientibus in Illyriam perveniſse. Fuit insuper *Absyrtus*, (teste Suidâ) Nicomediensis miles quidam, qui cùm sub Constantino ad Istrum militaret, librum utilissimum scripsit de medicandis equis, & de curâ animalium.

Acacius, Alexandrinus, dux belli sub Adriano, propter confessionem Christi de nuce arbore suspensus est. Hist. Tripart. 5. 11. Alius etiam hoc nomine martyr, sub Decio Imperatore.

Acacius, Episcopus Cæsareæ in Palestinâ, Arrianis favit in Synodo Seleucianâ & Constantinopolitanâ. Hist. Trip. 5. 34, 35, 36. Vide Voss. Hist. Gr. p. 249.

Acacius, Patriarcha Constantinopolitanus, vir imprimis pius, & Leoni Imperatori gratissimus. Suid. Item Rhetor insignis qui Libanii & Juliani temporibus floruit. Idem.

Acacius, Episcopus quidam, Ecclesiæ supellectilem argenteam, aureamque divendit; & milites Persas fame prope enectos, non tantum refecit, sustentavitque, sed redemptos ad regem suum remisit. Socrates Hist. Eccles. 7. 21.

Acastus, Peliæ Thessalorum regis fil. venator sagittis clarus. Ovid Metam. 8.

——*Jaculoque insignis Acastus.*

Uxorem Cretheidem, sive Hippolyten duxit, quæ cùm Peleum amaret, neque ille contrà hujus amori obsequi vellet, ultrò eum de stupri appellatione apud virum accusavit. Itaque Acastus, Peleo ceu venationis causâ in saltum Pelei montis abducto, ibique omnibus armis spoliato, feris lacerandum præbuit. Verùm Chiron, sive is Mercurius fuit, interveniens, acceptâ Vulcani machinâ, Peleum liberavit: qui postea domum reversus Acastum cum uxore interfecit, Hor. 3. Od. 7.

Narrat penè datum Pelea Tartaro,
Magnessam Hippolyten dum fugit abstinens.

Vide Pindarum Nem. carm. quarto, & quinto.

Ovid. Met. 11.——*Magnetas adit vagus exul, & illic*
Sumit ab Æmonio purgamina cædis Acasto.

Et Fastorum 2. *Actoriden Peleus, ipsum quoque Pelea Phoci*
Cæde per Æmonias solvit Acastus aquas.

Acca Laurentia, Faustuli regis pastoris uxor, quæ Romulum, & Remum lactavit, & maternâ solertiâ gubernavit. Hæc vocata est *Lupa*, eo quòd nobile scortum fuit; tales enim ob avaritiam, *lupæ* nuncupantur. Servius. Agellius, lib. 6. cap. 7. *Acca Laurentia corpus in vulgus dabat, pecuniamque emeruerat ex eo quæstu uberem. Ea, testamento (ut in Antiatis historiâ scriptum est) Romulum regem, ut alii, pop. Rom. bonis suis hæredem fecit. Ob id meritum à Flamine Quirinali sacrificium ei publicè fit, & dies è nomine ejus in Fastos additus.* Vide Voss. de Idol. lib. 1. cap. 12.

Accius Navius, Vide *Navius*.

Accius, tragœdiographus, natus parentibus libertinis, *durusculus* Ciceroni ad Atticum, & Licinio *scriptor ferreus* appellatur, quòd dum tragœdias ex Sophocle in Latinum verteret, talem se præstiterit. Quintilianus pro suo candore, id vitii in tempora rejicit. Tanti eum fecit Brutus, ut ejus versibus, & templa & monumenta ornaverit, eoque simulato, statuam in ædè Camœnarum prægrandi staturâ posuerit, cum alioqui pusillus fuerit.

Accius, Pisaurienſis, cujus accusationi Cicero pro Cluentio respondit, quemque in Oratore suo inter claros Oratores refert: fuit alius *Accius* Navius, vel Nævius, cujus idem Cic. in Divinat. meminit. Vide *Actius*.

Accius Tullius, Volscorum princeps, Romanis semper infestus, quibus, Coriolano adjuvante, bellum intulit. Livius; & Plut. in Coriolano.

Acco, mulier jam decrepita, cùm faciem, (quam ad speculum explorabat) senio deformatam conspiceret, animi ægritudine in insaniam lapsa est: Cæl. Rhod. 16. 2. Inde *Accissare* veteres dixerunt pro ineptire, delirare, vel insanire. Utrumque tractum est à moribus Accûs aniculæ, adeo ineptæ, atque deliræ, ut & cum imagine suâ in speculo redditâ, tanquam cum alterâ muliere colloqueretur, & vestes nondum pertextas à telâ detrahere soleret, atque indùere. Hinc manavit Proverbium ἐπὶ τοῖς ἔνδοις Ἀκκίζεσθαι· in eum qui sibi placet, seseque quasi in armis contemplatur. Illud etiam in moribus peculiare habuit prædicta mulier, ut recusaret quod maximè cupiebat. Unde ab ejus quoque nomine *Accismum* dictum volunt, fictam sc. dissimulationem. Cicero 2. ad Atticum. *Hoc opinor, certi sumus, perisse omnia; quid enim ἀκκίζεσθαι tam diu*; hoc est; quid *dissimulamus*. De hoc adagio vide Lucianum & Olympiodorum. Terriculamenti cujusdam nomen est Plutarcho, cujus metu matres solent puellos in officio continere, & à peccando deterrere. Hesychius; Ἀκκίζου γυναικίζεσθαι, φοβοποιεῖσθαι, μαλακίζου. Idem: Ἀκκὰς, παιδίων· Λίγυπες ἢ πυθμὴς ἢ μαγὶς.

Accursius, Florentinus, nobilis Jurisperitus, primus totum Jus Glossis illustravit. Gesner. *Vir magnæ ingenii, & singularis industriæ* dicitur Boxhornio, in Monum. Illustr. Vir. Professus est Bononiæ A. D. 1230. ubi etiam sepultus est. Tanta est ejus autoritas, ut ex ejus sententia causa judicanda sit, quoties insignis aliquis interpres ei adhæret. *Dr. Duck* de Auth. Jur. Civ. Rom. l. 1. c. 8.

Acephali, Hæretici quidam sic dicti. Nullus eorum author invenitur. Hi duarum in CHRISTO substantiarum proprietatem negant, & unam in ejus persona prædicant naturam. Circa A. D. 500. Niceph. l. 18. c. 45.

Acersecomes. Apollinis epitheton. Sed Juvenalis ea voce utitur pro catamito, sive puero usurario. Sat. 8.

——*Si nemo tribunal*
Vendat Acersecomes.

Conflatur ex *a* priv. & κείρω sive Dorico ejus futuro κέρσω, ut κωλος intonsum notet.

Unde Horat. *Intonsoque agitaret Apollinis aura capillos.*

Et alibi. *Intonsum pueri dicite Cynthium.*

Acesander, Cyrenaicæ hist. conditor, cujus primum lib. citat Apollonii Interpres in lib. 4. Quædam etiam de Batto Cyrenarum conditore ex hoc Acesandri opere refert Pindari Schol. initio Od. 4. Pyth. & aliquanto post, ejusdem verba adducit de Eurypyli genere. Vossius.

Acesias, medicus imperitus, qui dum cuidam podagrico mederi vellet, morbum & dolorem auxit; unde proverb. *Acesia medicatus est*. Erasmus.

Acesius Patarensis, nobilis artifex, qui primus unà cum Helicone Carystio, peplum Palladis Poliadis contexuisse fertur. Unde proverb. *Acesii & Heliconis opera*: de iis quæ singulari artificio confecta videntur. Erasmus.

Acesodorus, Megalopolita, *de urbibus* scripsit, teste Steph. in Μεγάλη πόλις. Nisi forte Acestodorus ibi legendum, de quo infra.

Acesæus, nauta quidam, qui propter ignaviam ita prorogare solebat navigationem, ut se diceret Lunam magis opportunam expectare. Unde proverb. Acesæi Luna, in comperendinatores. Erasm.

Acestes, filius Crinisi, fluminis Siciliæ, ex Egestâ Trojanâ muliere. Virg. l. 5.

Occur-

——*Occurrit Aceſtes*
Horridus in jaculis, & pelle Libyſtidis urſæ;
Troia Criniſo conceptum flumine mater
Quem genuit, veterum non immemor ille parentum.

Hic, jam ſenex, primo Anchiſem & Æneam Italiam petentes hoſpitio ſuſcepit, & mortuum Anchiſem unà cum Ænea in Eryce monte Siciliæ ſepelivit. Demum iterum à Carthagine deſcendentem Æneam, quo illum venti impulerant, ſuſcepit, ubi Æneas conditâ invalidis ſociis civitate, Aceſtam eam vocavit. Servius in illud Æn.

Trojanoque à ſanguine clarus Aceſtes,

Rem fuſe explicat his verbis. Cum Laomedon promiſſam murorum mercedem, Neptuno, & Apollini denegaſſet; Neptunus iratus, Trojæ immiſit cetos, qui eam vaſtarent. Unde Apollo conſultus, cum & ipſe iraſceretur, contraria reſpondit, dicens objiciendas nobiles puellas belluis. Quod cùm fieret, timens Hippotes quidam nobilis filiæ Segeſtæ, cùm Laomedontis regis Heſiona, jam orta ſeditione, eſſet religata, impoſitam eam navi, miſit quò ſors tuliſſet. Hæc ad Siciliam delata, à Criniſo fluvio, in urſum vel canem converſo compreſſa, edidit Aceſtem, qui ex matris nomine civitatem Trojanis condidit, quæ hodiè *Segeſta* nominatur. Virg. lib. 5.

Famaque finitimos, & clari nomen Aceſtis
Excierant. ——

Idem ibidem. *Eſt tibi Dardanius divinæ ſtirpis Aceſtes.* Et eoſdem libro. *Hic gravis Entellum dictis caſtigat Aceſtes.* Ubi Servius. *Gravis ætate, vel moribus*, Ideoque inter ſenes numeratus ab eodem.

Cætera Trinacriis pubes ſenioris Aceſtæ
Fertur equis. —— ——

Meminit ejuſdem. Ovid. Met. 14.

Ad ſedes Erycis, fidumque relatus Aceſten,
Sacrificat. ——

Et Silius l. 14. *Miſcuerant Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,*
Trojanuſque Helymus. ——

Aceſtium, nomen mulieris, de qua Pauſanias in Atticis: Aceſtium, inquit, Xenoclis, qui ex Sophocle Leontis filio prognatus eſt, filia fuit. Hinc ad Leontem uſque atavum, omnes gentiles, Cereris miniſtros, quaſſantes facem, dum viveret, videre contigit. Nam primùm, in eo videt Sophoclem fratrem, dein Themiſtoclem conjugem, eoque mortuo Theophraſtum filium. Hæc illius fortuna commemoratur.

Aceſtodorus, hiſtoricus, citatur à Plut. in Themiſt. ubi ex eo refert, Xerxen, ante pugnam Salaminiam, claſſem & aciem ſpeculatum fuiſſe, in Megaridis confinio, ſuper colles quos *Cerata* appellant. Meminit & Etymologus in Δαφνηφόρος.

Aceſtor, de Cyrenarum urbe opus conſcripſit. Citatur ab Apollonii ſcholiaſte, Argonaut. 2.

Aceſtorides, quatuor vulgavit libros *de quâque urbe fabularum*, quibus multa quidem vera retulit, ſed multa etiam fabuloſa adſperſit, & propterea, ut calumniam effugeret *μυθικὰ* ipſe inſcripſit: ſimul ut titulo jucunditatem operis indicaret. Auctor Photius Tinemate 198. Prosâ ſcripſiſſe, interque alia, quædam de monſtroſa hominum quorundam forma in India, teſtis eſt Tzetzes Chil. 7. hiſt. 144.

Aceſtorides, Archon apud Athenienſes An. Mundi 3460. Fuit etiam *Aceſtorides* Corinthius Syracuſarum Imperator: de quo Diod. Sic. lib. 19.

Acetes, Evandri armiger. Virg. lib. 11.

Corpus ubi exanimi poſitum Pallantis Acetes
Servabat ſenior, qui Parrhaſio Evandro
Armiger antè fuit. ——.

Achab, Iſraelitarum rex ſeptimus. Regnavit annis 22. Impietate omnes anteceſſores ſuos ſuperavit, Jezabel filiam Ethbaal duxit uxorem, in bello adverſus Benhadad occiſus eſt, an. mundi 3027. Item alius ejuſdem nominis Pſendo-propheta, tempore regis Zedechiæ Jer. 29.

Achæa, Ceres cognominata eſt, Suida teſte, ab eo luctu & anxietate i. e. ἄχος, quem habuit dum Proſerpinam quæreret. Plut. lib. de Il. & Oc. Bœotii, inquit, Achææ Cereris ædes movent, eamque feſtivitatem ἀχαΐους nominant, à quieſtu videlicet, & gemitu deæ ob filiæ Proſerpinæ raptum.

Achæa, Pallas dicta, cujus templum, referente Ariſtotele Lib. de mirab. in Italia, apud Daunios Apuliæ populos fuit. In quo antiquitus fuiſſe tradit cùm alia, tum ſecures & enſes, cæteraque Diomedis, ejuſque ſociorum arma. Hujus templi cuſtodes canes fuiſſe perhibentur, qui Græcis adeuntibus blandirentur, cæteris mortalibus agreſtes & feri.

Achæmenes, rex Perſarum. Hor. Carm. 2. od. 12.

Num tu quæ tenuit dives Achæmenes,
Permutare velis crine Lycimnia?

Amm. Marcellinus lib. 19. reddit, *rex regibus imperans.* De Sapore verba faciens. Perſis Saporem, & Achæmenem appellantibus, & Artaxerxem, quod *rex regibus imperans*, & *bellorum victor*, interpretatur.

Achæmenides, unus ex ſociis Ulyſſis Æn. 3.

Sum patria ex Ithacâ, comes infelicis Ulyſſis:
Nomine Achæmenides. ——

Qui fugientibus Græcis cæteris cum Ulyſſe, apud Cyclopas derelictus eſt, poſtea tamen Æneæ ad eundem locum naviganti comes factus, Cyclopum manus effugit. Nannius lib. 7. Miſcellan. legendum contendit *Agamenides*, quaſi ſic dictus eſſet ab eventu, quod nimirum diu manſerit in ſpelunca Polyphemi. Ad quod Maro ipſe videatur alludere, loco prædicto.

Hic me dum trepidi ad crudelia limina linquimus
Immemores ſocii, vaſto Cyclopis in antro
Deſeruere. ——

Achæus, Eretrius poeta tragicus, paulo junior Sophocle. Flor. Olymp. 82. Pythodori, & Pythoridis filius, qui cum 43. vel ſec. alios, 30. vel 24. fecerit fabulas, ſemel duntaxat vicit. Inter alias, ejus eſt Κύκνος, nam ſic apud Athen. pro Κύκνος ſcribi debere, obſervatum Turnebo & Caſaubono. Ejuſdem *Μῦλος*, Athenæo lib. 7. Fuit & alter *Achæus*, Syracuſanus junior, qui & ipſe Tragœdias decem ſcriptitavit. Suidas. *Achæi* quoque hiſtorici meminit Pindari ſchol. in od. 7. Olymp. Videndum autem an idem ſit Ἀχαιὸς, quem cum Pherecyde jungit Arati Schol. quo loco de Hyadibus tractat, atque *Achæum* 4 Hyadas ſtatuiſſe ait. At alius puto Ἀχαιὸς, cujus hiſtoricum opus celebrat Nicandri Schol. in Theriaca. Niſi magis placet, alterutro loco eſſe librarii vitio peccatum.

Achæus, Zuthi fil. homicidio per imprudentiam perpetrato, in Laconiam profugit, & effecit, ut qui ibi habitabant Achæi dicerentur. Strabo, lib. 8.

Achan, Iſraelita, crimine Anathematis convictus ac damnatus, ab omni pop. lapidibus obrutus fuit, & omnia quæ illius erant, igne conſumpta fuere. Congregatus fuit ſuper eum magnus lapidum acervus, vocatumque eſt nomen illius loci, *vallis Achor.* Joſ. 7. Prudentius in Pſychomachia.

Viderat & Jericho propria inter funera quantum
Poſſet noſtra manus, quum victor concidit Achan
Cædibus inſignis, murali & ſtragè ſuperbus,
Succubuit capto victus ex hoſtibus auro,
Dum vetiti inſigne legens anathema favillis
Maſſa ruinarum ſpolia inſatiabilis hauſit.

Acharnis, vir ſenatorius atque militaris, qui Mario occurrens & non ſalutatus, à Marianis occiditur. Signum in ſuis dederat Marius, ut omnes à quibus ſalutatus non reſpondiſſet, reſalutaretque necarent. Plut. de quo Lucanus l. 2.

——*Spes una ſalutis*
Oſcula polluti fixiſſe trementia dextræ.

Achelous, fil. Oceani & Terræ, ſeu Tethyos, ut habet Servius, vel, ut Theodontius vult, Solis & Terræ. Hic cum Hercule duello certavit pro Deianira, Oenei Calydoniæ regis filia. Sed videns Herculem fortiorem, ſe vertit primò in Serpentem, deinde in Taurum, cui Hercules amputavit cornu quod Copiæ, comiti Fortunæ datum eſt. Sed poſtea Achelous Amaltheæ cornu Herculi dedit, atque ita ſuum recepit. Tandem ab Hercule victus, ſe in ſui nominis fluvium, gemino cornu inſignitum occultavit, Ovid. Met. 9.

——*Vultus Achelous agreſtes*
Et lacerum cornu mediis caput abdit in undis.

Idem Epiſt. 9. *Cornua flens legit rapidis Achelous in undis,*
Truncaque limosâ tempora merſit aquâ.

Et Ep. 13. *Ut ferus Alcides Acheloia cornua fregit,*
Dum petit amplexus Deianira tuos.

Statius Theb. 4. ——*Herculeâ turpatus gymnade vultus*
Amnis, adhuc imis vix truncum attollere frontem
Auſus aquis, glaucoque caput ſubmerſus in antro
Mœret. Boetius Conſ. Phil. lib. 4. carm. 7.

Fronte turpatus Achelous amnis
Ora demerſit pudibunda ripis. Vide Strab. l. 10.

Propert. 2. 34.

Nam rurſus licet Æoli referas Achelei
Fluxerit ut magno fractus amore liquor,

Stat. 7. Theb. —— *Acheloon utroque*
Deformem cornu vagus infumabat Acarnan.

Certè *Achelous* Græciæ fluvius, duobus locis per fines Perrhæbiorum, in Maliacum ſinum effunditur. Et hoc poetis ſolenne eſt, ut fluvios Tauris ſimiles effingerent, (Horatius. *Sic Tauriformis volvitur Aufidus*) quoniam cum impetu erumpentes, tauris ſimilem edunt gemitum, vel, ut Hellanicus ſenſit, quia terram ſulcare tanquam boves videntur, vel, ut aliis placet, quia circa ripas fluminum tauri mugire ob uberiora paſcua audiantur. Factus eſſe draco fingitur, quia ſinuoſo curſu deferuntur flumina. Cum idem aſſiduis aliquando imbribus non augeatur, ac placidus ſit, humanam formam ſumpſiſſe dictus eſt. Porro Hercules, ut ait Strabo, lib. 10. Oeneo affinitate conjunctus, & in omnes mortales beneficus, fluvium Acheloum tenere & cum impetu regionem infeſtantem, aggeribus & aquæductibus coercuit, & extenuavit: eamque aquam in

multos rivulos diductam, quæ prius regionem vastabat, utilissimam reddidit. Inde dictus est illi fluvio taurinum cornu defregisse, & pro illo rerum copiam, seu Amaltheæ cornu accepisse; fluvius igitur paulatim exiccatus; eo facto fabulæ locum dedit, quæ in honorem Herculis ficta est, & prudentiam ad infinita incommoda & pericula avertenda, necessariam & pernobilem esse demonstrat.

Achemon, qui & *Achmon*, unus Cecropum, qui unà cum fratre Basalo, nullo non injuriarum genere in obvium quemque debacchabatur. Hisce mater erat *Semonis* nomine, mulier fatidica, quæ filios cavere jussit ne quando in Melampygum inciderent. Evenit autem ut Hercules aliquando sub arbore quadam dormiret, armis in eandem reclinatis. Accesserunt Cecropes fratres, & Herculem dormientem ipsius armis aggredi tentarunt. At ille protinus insidias sentiens, correptos, ac vinctos de clavâ à tergo suspendit, leporum more, atque ad eum modum gestabat. Capitibus itaque pendentes deorsum demissis, posticum Herculis nigris pilis hotridum, atque hispidum viderunt. Quapropter materni moniti memores, hâc de re inter se confabulabantur. Quod simul ac audivit Hercules, cognomine delectatus, & in risum solutus, vinculis eos liberatos dimisit. Erasmus in proverbio *Ne in Melampygum incidas*. Meminerunt hujus fabulæ Suidas & Nazianzenus.

Acherius, orator tempore Augusti Cæsaris, cui tanta orationis celeritas fuit, ut & vitium fieret, & bracteata Cæsaris Augusti sententia ad id circumferatur, *Acherius noster sussilaviandus est*. Is cum libertinum reum defenderet, quod patroni concubinus fuisset, dixit, Impudicitia in ingenuo crimen est, in servo necessitas, in liberto officium. Rhod. 15. 11.

Achero. Hesych, Ἀχέρων ὁ Ὅμηρος· Ἕλλη ὁ Γότθος, ἢ Τῆ ἡ Δημήτηρ ἡ αὐτή.

Acheron, filius Cereris absque patre, quem cum in abdito Cretæ specu peperisset (is autem facem adpicere non auderet) ad inferos deduxit; ibi autem fluvius amarissimus, qui primus excipit mortuorum animas, effectus est. Alii Titanis, & Terræ filium faciunt, & ob id à Jove ad inferos dejectum volunt, quod sitientibus Titanibus aquas præbuisset. *Acheron* autem (i. e. *gaudio carens*) fluvius, fingitur excipere defunctorum animas: quia cùm morituri sunt homines, subtristis quidam torpor mentem animumque ita labefactat, ut propinqua mors esse facile sentiatur. Tunc enim Conscientia, rerumque gestarum memoria animum perturbat, quæ palus est omnibus primùm trajicienda, ut fabulosè fingitur à poetis; neque enim potest in hâc præteritæ vitæ investigatione animus non magnopere commoveri. Cereris autem, sive Terræ filius hic flu. dicitur, quoniam universa animi molestia & perturbatio, aut ex acquirendarum, aut servandarum divitiarum studio nascatur. Hic flu. potum Titanibus adversus Jovem pugnantibus præbuit, quoniam multæ iniquæ cogitationes adversus Dei mandata insurgunt, quas si animus diutius aluerit, à sanctâ Dei lege desciscit, & in brutorum naturam delabitur. Præterea dicitur esse gustus insuavissimi, quoniam vitæ nostræ ratio & recordatio, si diligenter perpendantur, multas habet insuavitates. Plura legat Mythologiæ studiosus apud Lil. Gyraldum, & Nat. Comitem.

Achillæus, Zenobiæ parens, in cujus gratiam Palmyreni præfectum, & milites præsidiarios Aureliani occiderant. Propter seditiones in Ægypto excitatas, feris expositus, & ab iis dilaniatus est. Vopiscus. Pomp. Lætus. *Achilleus* fil. Domicillæ, Eunuchus sub Domitiano, Tarracinæ decollatus est.

Achillas, initio lector scholæ Ecclesiæ Alexandrinæ. Euseb. lib. 7. cap. ult. dein Episcopus, ejusdem Ecclesiæ, Arium, qui Melotii hæresin amplexus, à Petro priore Episcopo ex Ecclesiâ pulsus erat, denuo recepit, ut officio diaconi fungeretur. Mortuo Achillâ, cùm in petitione Episcopatûs Alexander Ario preferretur, Arius dolore repulsæ motus, hæresin Arianam sparsit. Trip. Hist. lib. 1. c. 12.

Achillas, Ptolemæi exercitûs ductor, cui demandata fuit cura cædis Pompeii. Plut. in Pomp. Luc. lib. 8.

——*Sceleri delectus Achillas.*

Achilles, Pelei & Thetidis filius, quem adhuc infantem mater Stygiis undis immersit: quamobrem invulnerabilis toto corpore factus est, præterquam in eâ pedis parte quâ comprehensus ab ipsâ fuerat dum abluebatur. Traditus est educandus Chironi Thessalo, sub quo bellicis artibus, ac Musices exercitio proficeret. Stat. Achil. lib. 1.

Quo rapis ingentem magni Chironis alumnum?
Juven. Sat. 7.——*Metuens virgæ jam grandis Achilles*
Cantabat patriis in montibus. Et cui non tunc
Eliceret risum citharœdi cauda Magistri?

Quod autem dixit *metuens virgæ*, idem ante illum cecinit Ovid. 1. de Arte.

Qui toties socios, toties perterruit hostes,
Dicitur annosum pertimuisse senem.
Quem Hector sensurus erat, poscente magistro
Verberibus jussas præbuit ille manus.

Per *patrios* autem *montes*, Pelion intellexit Satyricus. Is enim mons Thessaliæ, & illic nutritus Thetidis filius. Ita enim mater ipsa apud Stat.

——*Quid enim cunabula parva*
Pelion, & torvi commissimus antra magistri?

Hunc autem cùm mater ex oraculo didicisset in expeditione Trojanâ periturum, si eo cum cæteris ducibus proficisceretur, jam adultum inter Lycomedis regis filias furtim occuluit, & ne proderetur, muliebri habitu eum induit: ubi cum aliquandiu delituisset, Deidamiam regis filiam vitiavit, ex quâ Pyrrhum suscepit. Ovid. Met. 13.

Præscia venturi genetrix Nereia leti
Dissimulat cultu natum, & deceperat omnes,
In quibus Ajacem, sumptæ fallacia vestis.

Hor. Carm. 1. Od. 8.——*Quid latet? ut marinæ*
Filium dicunt Thetidis sub lacrymosa Trojæ
Funera: ne virilis
Cultus in cædem, & Lycias proriperet catervas.

Postremo tamen ab Ulysse astu compertus, ad bellum ductus est. Troja enim absente Achille expugnari non potuit. Arma, quæ nullâ humanâ vi penetrari possent, à Vulcano, Thetidis rogatu, illi fabricata sunt. Porro, in bello post multas res præclarissimè gestas, adeo ob ereptam sibi ab Agamemnone Briseida indignatus est, ut aliquandiu bello abstinuerit, neque ullis precibus reduci potuerit. Verùm Patrocli amici conjunctissimi morte permotus, denuo ad bellum profectus, Hectorem interfecit, quem mortuum, & currui alligatum, ter circum urbis muros raptavit (& hæc omnia in Patrocli ultionem) ac demum Priamo corpus vendidit. Virgil. Æn. 1.

Ter circum Iliacos raptaverat Hectora muros,
Exanimumque auro corpus vendebat Achilles, Meminit Propert. 2. 8. *Fortem illum Æmoniis Hectora traxit equis.* Ovid Amorum 2. 1. *Raptus & Æmoniis flebilis Hector equis.* Claud. lib. 1. in Stiliconem.

——*Tractusque rotis ultricibus Hector*
Iruto vindicta fuit, vel quæstus Achilli.

Ubi benè *irato*. Horat.

Scriptor honoratum si forte reponis Achillem,
Impiger, iracundus, inexorabilis, acer,
Jura neget sibi nata, nihil non arroget armis.

Idem in Odis: *Pelidæ stomachum cedere nescii.*
Et alibi: *Iratus Graiis quantum nocuisset Achilles.*
Vetus Poeta apud Tullium Tuscul. 1.

Vidi, videre quod me passa ægerrimè,
Hectorem curru quadrijugo raptarier.

De redemptione cadaveris Hectorei Tragœdiam scripsit Ennius, quam *Hectoris Lustra*, sive *Lytra* inscripsit, quæ sic dicta à luendo, i. e. solvendo pretio, cujus rei argumentum tractasse adolescentem Lucanum ex Statio apparet in Silvis.

Ac primum teneris adhuc in annis
Ludes Hectora Thessalosque currus,
Et supplex Priami potentis aurum.

Magno pretio redemptum esse innuunt Homeri ἀπριάμενον, ἄποινα hoc est infinita redemptionis pretia. Cedrenus ait portata à Priamo ad redimendum Hectorem χρυσόν τε, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐσθῆτα πολυτελῆ· *aurum, argentum, pretiosam vestem.* Inde Hor. lib. 1. Od. 10. de hâc re loquens, *dives Priamus*, iniquè à Scaligero laceratus, Cassiodorus.

Priamus quanto pretio sepeliendum Hectorem redemit.

Dissidit tamen Plut. nam orat. 2. de Fort. Alex. ὁ μὲ γὰρ (loquitur de Achille) χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορα νεκρὸν ἀπελύσατο. h. e. *hic autem parvo pretio cadaver Hectoris redemptum reddidit.* Et sane Virgil. Achillem in hâc ipsâ re ob mansuetudinem laudat. Æn. 2.

At non ille satum quo te mentiris Achilles
Talis in hoste fuit Priamo: sed jura fidemus
Supplicis erubuit, corpusque exangue sepulcro
Reddidit Hectoreum, meque in mea regna remisit.

Quin & Iris Homerica ad ipsum Priamum Iliad. ω.

Οὐδὲ γάρ ἐς ἄρρην, οὔτ' ἄκριτον, οὐδ' ἀλίτημον
Ἀλλὰ κατ' ἐυφροσύνας ἐκέτην πομπῆσιν ἄνδρες.

Et ipsemet Achilles apud Euripidem, Iphigen. in Aulide ait se à Chirone didicisse τὸν τέρποντα ἀκοὰς ἔχειν, utpote qui educatus esset in domo ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου, ac demum ait præferre se εὐσεβείᾳ φίλον. Philostratus in Heroicis vocat illum ἀδὲν suaviorem, ac δημοτικώτατον ἥρωα. Idem de eodem: ὁ δ' ἐκεῖνος μὲ ἀδὲν ἀγαπᾷ ἀδὲ ἄπτει. Idem in vitâ Apollonii l. 4. c. 3. comitatem ejus prædicat. Occisus fuit à Paride dum conjugium Polyxenæ speraret, & in Sigæo sepultus. Plin. 4. 12. Tantæ fortitudinis fuisse fertur ut (teste Gellio) insigni fortitudine duces *Achilles* appellentur, & argentum vocetur *Achilleum*, quod sit insuperabile. Mythologi *Achillem* imperatoris præstantissimi effigiem esse demonstrant, fortes autem viri voluptatum illecebris, potius quam vi externâ sæpissimè obruuntur. *Achillem* scribit Euphorion videri nuncupatum,

caputum, quod non chilo, i. e. Cerealibus cibis primum sit consutritus, verum ex infantiâ, medullis animalium, mox & carnibus venatu comparatis. Versus Euphorionis hi sunt, quemadmodum citantur ab Etymologo:

Ἐς Φθίην χλοεὸν κρατὸς πλόκον ἄνεφ᾽ Ἑλίκωνος
Τύνης Μυρμιδόνες μιν Ἀχιλλέα φωτίξαντο.

Sunt qui, Eust. tradente, dici *Achillem* opinentur quod bello victis tristitiam immitteret. Alii quòd Ilienses mœrore confecerit. Non desunt qui ab ἄχος *dolor*, & λύω *solvo* nuncupatum eum contendant, quia medicus fuit. Sed hæc trita forsan, & ridicula. Illud autem non perinde vulgatum, alios commini sci Thetidem interdiu filiolos ambrosiâ ungere solitam, & noctu sub igne occultare, quò quicquid in eo mortale foret, eximeret, donec à Peleo deprehensa, irata se subduxit. Apollonius 4. Argonaut. vers. 869.

Ἡ μὲν γὰρ Βριτόμαρτιν ἀνὰ δόμον ἐκτὸς ἐοῦσαν
Νύκτα διὰ μεσσάτην φλογμῷ πυρὸς ἔμπλεα δ᾽ αὖτο
Ἀμβρότου χείατα πᾶσιν ἐπὶ ῥόον ἠμάρ, ὅφρα μιν αὖτως
Ἀθανάτους, ἢ ἐπιγνῷεν χρόϊ γήραϊ ἀλλάσσει.
Αὐτὰρ ἔγ᾽ ἐξ εὐνῆς ἀνυσάμενος ἐφύπερθεν ἰόντος
Παῖδα φίλον κατέγραπτε διὰ φλογός· τὸν δ᾽ αὖτην
Μητρυιὴ λάθρη μάλα νήπιον, ἢ δ᾽ ἀίουσα
Τὸν μὲν ἀφ᾽ ἑστίηφιν χαλεπῆς βάλε κηλεμάτοιο.

Dictus hinc fuit *Pyrous*, quasi ab igne servatus, & postea *Achilles*, ab exsucto labro, quod dum fingeret infans, ambrosiâ non fuisse perunctum fingitur. Agamestor Thetidis Epithalamio;

Παιδὸς δ᾽ ἔτυμα σῆμα Πυελοσσιν, ἀλλ᾽ Ἀχιλῆος
Πελλὸς ἐπιχθονίοις χρόα θ᾽ ὑπτιάουσι μιν.
Κείνην εἰσὶ λίθοι ὑπὸ δὴ τότε κάππεσον ἠοῦς
Χαλκῷ σὺν δουρὶ κεκασμένοι ἐν πεδίοιο.

De victu ejus, quem teneræ adhuc sub Chirone susceptisse dicitur, Statius sub finem Achilleidis hæc tradit.

Dicor & in tenero & adhuc crescentibus annis
Thessalus ut rigido senior me nomine vocârit,
Non ullas ex more dapes habuisse, nec almis
Uberibus saviasse famem, sed spissa leonum
Viscera, semianimesque lupa traxisse medullas.

Ubi Barthius: Ingens fabula, inquit, cum utique infans pereat tale quid vel affuctu trahens, cum ipse habitus leonum non sit sine veneno, præcipuè ad talem ætatem. Consultior autem in hoc cæteris hanc fabulam memorantibus, Papinius, qui *medullis leonum* pastum Achillem scribunt, cum vel nullæ hæc, vel admodum exiguæ sint in ossibus horum. Arist. Hist. An. 3. 20. Τὰ δὲ λίνυπα ὀλίγα, καὶ ἀδύνατα ἔχει πίμπλασθαι. Τὰ δὲ ἔχει πολυσάρκια αἰσχρὰ, διὸ ἴσως ἐστὶν ὅτι ἐκ φαύλων ἕλκει ἐχόντων μεγάλην τὴν λίνυπα, διὰ τοῦτο ἀφύλακτα ἐστίν. Crasse tamen de his cæteri, uti dictum, nam pro lacte his medullas etiam à Chirone præbitas tradiderunt. Libanius in Progo Achillis: Οἱ συμβάντες αὐτὸν λέγουσι τοῦ βρέφους cum Χείρωνι, μᾶλλον λέοντος ἔστι γάλακτος ἡδέως ἐν σφῷν. Idem in Comparatione ejusdem cum Ajace: Καὶτὸν τις ἐγὼ τὸν γεγεθλέναι μᾶλλον λέοντος ἢ Ἀχιλλέα· ὃς ἐκ τῶν ἐσθιόντων, τοιαῦτα ἐπίνεν ἔθελω τὰ Λυσίου. Priscianus in Progymnasmatis Rhetoricis ex Hermogene. *Deinde sequitur vitium, ut in Achille, qui medullis leonum pastus est.* Cavit hoc, inquam, Papinius, *viscera leonum, medullas* aliarum belluarum inducens; secutus Apollodorum, pari cautione usum lib. 3. Παλλὰς κομίζει δ᾽ τῶν δὲ αὐτὸν Χειρῶνι, ὃ δ᾽ λαβὸν αὐτὸν, ἔτρεφε σπλάγχνοις λεόντων ἢ συῶν ἀγρίων, ἢ ἄρκτων μυελοῖς, ἢ σύνθημα τοῦ Ἀχιλλέα, ὅτι τὰ χείλη μαζοῖς οὐ προσήνεγκε. Tertullianus de Pallio: *Naturam itaque concussit Larissæus heros in virginem mutando: ille ferarum medullis educatus, unde & nominis consilium, quandoquidem labiis vacuerat, &c.* Hæc eruditissimus Barthius, quem vide ad Statii Achill. lib. 1. ver. 1.

Achilles, quidam à B. Irenæo Valentiam in Hispaniam missus, ad Evangelii prædicationem; sùmo suffocatus est.

Achilles Tatius, Alexandrinus, nisi *Tatii* potius, puta filius, aut libertus dici debeat, literis consignavit Ἰσμήνην καὶ Ἰσμηνίαν, in quo manitorum magni nominis virorum meminerat, teste Suidâ; qui addit præterea sui memoriam reliquisse opere Etymologico, nec non libro de Sphærâ. Hujusce fragmentum superest, manuductio in Arati Phæniothena. Meminit præterea Suidas Achillis ἐρωτικῶν: in quibus reperit Τὰ κατὰ Λευκίππην καὶ Κλειτοφῶντα. Valde hic Amorum opus epigrammate suo laudat, sive Photius Patriarcha, sive potius Imperator Leo. Et sane nihil Eustathii, & Prodromi Cyri Amores, ad illos Heliodori, vel Achillis Tatii. Cum autem opus hoc conderet, fuisse gentilem, ex offendunt, quæ de puerorum amoribus scribit, atque alia. Tandem tamen fuisse Christianum, atque ad Episcopatum etiam pervenisse ex Suidâ discimus.

Acholius, historicus, magister admissionum Valeriani Imp. fuit, & ejus acta libris aliquot scripsit, teste Flav. Vopisco. Idem contexuit Alex. Severi vitam, ut videre est apud Lampridium. Vide Voss. de Hist. Lat. l. 2. c. 4.

Acidalia, Veneris Epitheton; vel quia injicit curas, quas Græci (inquit Servius) ἀκίδας vocant, vel certè à fonte *Acidalio*, qui est in Orchomeno Bœotiæ urbe, in quo se Gratiæ lavant, quæ Veneri sunt sacratæ. Ipsius enim & Liberi filiæ sunt. Virgil. Æn. 1.

———*At memor ille*
Matris Acidaliæ.———

Acilia, gens plebeia Romæ fuit, à Trojanis oriunda, teste Herodiano. Hanc v. gentem abjectam fuisse & obscuram inde apparet, quòd postremo omnium eorum, quorum originem veteres ad Æneam referunt, honores adepta fuerit.

Acilius, *Acelino* nunc, teste Fazello, flu. Siciliæ, denominatus ab *Acile* juvene quodam Siculo, qui à Polyphemo interfectus, Galateæ nymphæ amasiæ suæ precibus in fontem sui nominis à Neptuno conversus fuit.

M. Acilius Aviola, Legatus Tiberii in Galliis, quarto ipsius, & secundo Drusi consulatu Gallos, rebus novis studentes compescuit an. U. C. 773. Tacit. lib. 3. Hic Consularis ille quibusdam esse creditur, qui in rogo revixit. Val. Max. l. 8. quod si verum sit, falsa sint necesse est quæ sequuntur in prioribus editionibus sc. quique anno U. C. 806. cum Q. Asinio Marcellino consul fuit, quando Claudius Imp. obiit, saltem alius hic à priori fuerit, quia Tiberio Cæsari hoc opus dedicavit Valerius.

Acilius Aviola, curator aquarum publicarum sub Vespasiano & Domitiano principibus, cui Frontinus in eo munere se successisse scribit.

M. Acilius Balbus, Cos. cum C. Portio Catone, U. C. 639. Hoc consulatum gerente, lacte & sanguine pluisse auctor est Plin. 2. 56.

C. Acilius Butas, Prætorius, cum patrimonium ingens consumpsisset, & paupertatem suam apud Tiberium fateretur, *Servius*, inquit, *ô Buta experrectus es.* Sen. Ep. 123. Meminit ibidem ut hominis lucifugæ, qui ad cereos & faces viveret. Locus est elegantissimus.

C. Acilius Glabrio, Quæstor provincialis fuit, U. C. 551. item Trib. pleb. 556. Putat Vossius eundem esse, cujus Annales citat Plut. in Romulo. vide eum de Hist. Gr. lib. 1. c. 17.

M. Acilius, *C. F. L. N. Glabrio*, Tribunus plebis cum Q. Minutio Thermo, U. C. 553. Prætor an. 558. Inter cives & peregrinos jus dixit, & conjurationem servorum, quæ Etruriam prope infestam reddiderat, una cum legione missus oppressit. Cos. 562. cum P. Corn. Scip. Nasicâ, Antiochum regem ad Thermopylas vicit, quo nomine per triduum supplicatio decreta est, & ab ipso triumphus actus, & spectaculo, & famâ rerum magnificus. Idem X Vir Sacrorum factus est an 554. Censuram cùm peteret, partim invidiâ nobilitatis, quod homo novus esset, partim Catonis, (qui competitor erat) falso testimonio afflictus, à petitione destitit. Liv. l. 17.

M. Acilius Glabrio M. F. Duumvir, Ædem Pietatis in foro olitorio, quam pater, quo die cum Antiocho ad Thermopylas depugnavit voverat, dedicavit, statuamque auratam, omnium in Italiâ primam, patris Glabrionis posuit, U. C. 573. De æde autem Pietatis in eo loco consecratâ, ubi quondam mulier habitarat, quæ patrem inclusum carceri mammis suis clam aluerat, ob quod factum illi impunitas concessa, disertius Val. Max. lib. 5. cap. 4.

M. Acilius Glabrio, superioris, ut putatur, filius; *legem Aciliam* tulit de pecuniis repetundis severissimam, in qua ne compererdinari quidem reum licebat. Ascon. Ped.

M. Acilius Glabrio, prioris filius, Prætor & Judex Ciceronе Verrem accusante. Cos. inde post biennium, Ciliciam provinciam obtinuit.

M. Acilius Glabrio, superioris fil. avunculo Scauro repetundarum reo in judicio adfuit, sed & ipse bis à Ciceronе in judicio capitis defensus fuit. Proconsul Siciliæ sub Cæsare, & legatus Cæsaris in bello civili, præfuit Orico, dum Cæsar Dyrrhachii Pompeium obsidet. Cæs. Com. lib. 3. Meminit ejus Tullius, Ep. 13. 7. Qui eum cum legionibus in Græciam missum scribit.

L. Acilius Glabrio, refertur à Porcio Catone in declamatione contra Catilinam, ut ejus fica in senatu deprehensa sit.

M. Acilius Glabrio, Cos. sub Domitiano U. C. 843. Collega in eo honore Ulpii Trajani. Hujus filium Domitianus interemit, quòd cum feris pugnaret, revera autem propter invisum robur. Nam in Albano Leonem confecit.

Juvenal. Sat. 4. *Proximus ejusdem properabat Acilius ævi,*
Cum juvene indigno quem mors tam sæva maneret,
Et Domini gladiis jam designata. ———

M. Acilius Glabrio, Cos. sub Adriano U. C. 876. Ad hunc Consulem scripta Epistola Hadriani Imp. citatur Pandect. 48. De accusationibus, & recer. L. 12.

Anicius Acilius Glabrio, Cos. cum Theodosio Jun. Imp. Fuerunt & multi alii *Glabriones* sub Impp. Pio, Commodo, Pertinace, Valeriano, Severo, Antonino, haud dubiè omnes gentis Aciliæ.

Acilius Sthenelus, de quo Plin. 14. 4. *Summam ergo adeptus est gloriam Acilius Sthenelus è plebe libertinâ, 60 jugerum non amplius vineis excultis in agro Nomentano, atque 400 nummum venundatis.*

Acis, Fauni, & Simæthidis nymphæ filius pulcherrimus, pastor Siculus, quem cum Polyphemus amaret, & ab eo sperneretur, ab eodem saxo illisus periit; cujus Galatea misèrta in fontem sui nominis permutavit, qui in Ætnâ M. oriens in mare Siculum defertur.

Ovid. Met. 13. ——*Acis in amnem,*——*Versus.*

Vide primam partem hujus libri.

Aciscul us, idem valet quòd *Dolabella*. Erat inter cognomina gentis Valeriæ. Nummus vetus, L. VALERIUS ACISCULUS. Meminit Fabius l. 6. c. 3. Prud. Hym. 4. περὶ στεφ.

Afra Carthago tua promet ossa,
Oré facundo Cyprianæ doctor.
Corduba Aciscul um dabit, & Zoellum
Tresque Coronos.

Acmonides, Cyclops, ab ἄκμων, h. e. *incude*, sic dictus. Quæri video inter eruditos, utrum Saturnus, an Cœlus sit intelligendus apud Theocr. vel potius Simmiam Rhodium, in Alis, cum ait. Λεῦσσέ μι τὰν βασιλῆα ἄναχθ' Ἀκμονίδαν. Sinè Schol. ad hæc verba sic annotavit, Ἀκμονίδαν λέγει τὸν Οὐρανόν. Non displicet, si potius intelligamus Cœli filium. Quippe Patronymicum est ex Ἄκμων, quo non *incus* modo notatur, sed etiam *Cœlum*: quod sic dicitur quasi ἀκάμων, sive ἄκμητος, h. e. indefessus. Nec enim Cœlum seu sidera unquam circuitu perpetuo fatigantur. Nisi malis, ipsum Cœli patrem sic dictum, deque naturâ ejus colligi ex naturâ Cœli; quia parentès ac liberi ejusdem esse soleant participes naturæ, utrique sententiæ favet Hesychius; sic enim ille, Ἀκμονίδης, ὁ Χάρων, καὶ ὁ Οὐρανός. Ἄκμων δὲ πᾶς. Ac continuo subditur, Ἄκμων, ἀπαθὴς, Κύκλωψ, Οὐρανός, ἢ σίδηρον, ἀφ' οὗ ὁ χαλκὸς χαλκεύεται. Vide Eust. in Il. Σ. & Etymologum in Ἄκμων.

Acætes, vir pauper, & ut indicat etymon vocabuli, *carens cubili*; cujus tenuitatem eleganter exprimit Ovid. Met. 3.

Ille metu vacuus, nomen mihi (dixit) Acætes,
Patria Mæonia est, humilis de plebe parentes.
Non mihi, quæ duri colerent pater arva, juvenci,
Lanigerosve greges, non ulla armenta reliquit.
Pauper & ipse fui, linoque solebat & hamis
Decipere, & calamo salientes ducere pisces.
Ars illi sua census erat. Cum traderet artem,
Accipe quas habeo studii successor, & hæres
Dixit, opes: morienſque mihi nihil ille reliquit,
Præter aquas: unum hoc possum appellare paternum.

Aconteus, venator egregius, à *jaculando*, ut videtur, sic dictus. Stat. Theb. 7.

——*Donec flammatus Aconteus*
Strage virûm, cui sueta feras prosternere virtus,
Arcas erat.——

Sil. Ital. lib. 16.

Et cujus nunquam fugisse hastilia cervi
Perrapidâ potuere fugâ, venator Aconteus.

Acontius, juvenis ex Cæa inf. in Delum ad Dianæ sacra profectus, amore Cydippes nobilis puellæ exarsit: sed cum eadem potiri non posset, novam fraudem commentus in pomo hos versus scriptitavit:

Juro tibi sanctæ per mystica sacra Dianæ,
Me tibi venturam comitem sponsamque futuram.

Hoc pomum Acontius jecit in sinum Cydippes, quæ versus legens imprudens juravit, & illi nubere coacta est. Unde illud:

Quale fuit malum, quod litera pinxit Aconti
Quâ lectâ cupido nupta puella viro est.

Acrisionides, Perseus Acrisii nepos, Ovid. Met. 5.

Vertit in hunc harpen, madefactam cæde Medusæ
Acrisionides, adigitque in pectus.——

Acrisius, teste Euseb. Abantis Argivorum regis fil. & pater Danaes, amasiæ Jovis, Virg. Æn. 7.

Et Turno, si prima domus repetatur origo,
Inachus, Acrisiusque patres, mediæque Mycenæ.

Proeto fratri successit in regno, unicamque habens fil. Danaen, in responsis habuit, se manu ejus, qui ex filiâ nasceretur moriturum; qui ad effugiendam prænunciatam mortem, filiam in quâdam turri, quæ ænea fuisse dicitur, sepositi, servarique jussit, ne quis ad eam accedere posset. In ejus gremium, Jupiter, versus in aureum imbrem, ex tegulis se demisit: à quo prægnans effecta, ac patris imperio arcâ inclusa, in mare conjecta est, atque à piscatore in Apuliâ reperta; qui Danaen & fœtum masculum, quem enixa fuerat, ad Pilumnum regem detulit; qui genus ejus cognoscens & patriam, illam libenter conjugio sibi copulavit. Filius autem ejus, cui Perseus nomen fuit, cum excrevisset, & Gorgoni caput abstulisset, Argos veniens, Acrisium in saxum transmutavit, quæ quidem transmutatio secundum Euseb. id significat, quod cum Acrisius, 12 Argivorum rex, imperasset annis 31, à Perseo nepote suo, non sponte tamen occisus, in lapidem, h. e. in frigiditatem perpetuam versus sit. Fuit & *Acrisius* alter, Laërtæ, patris Ulyssis pater, & Jovis fil. dicente Ulysse ipso apud Ovid. Met. 13.

Nam mihi Laertes pater est, Acrisius illi,
Jupiter huic.——

Ubi tamen castigatiores codices, *Arcesius* habent.

Acron, Ceninensium rex, quem ob raptus Virginum Sabinarum Romulus singulari certamine vicit, teloque trajecit, & spolia ejus opima Jovi Feretrio dicavit. Plut. in Rom. Eterim, inquit, *Ferire* apud Rom. erat *Vulnerare sagittis.* De hoc Acrone vide Propert. lib. 4. Eleg. 11. cujus titulus, *Quare Jupiter Feretrius dictus.* Ab eo enim dicitur *Ceninus.*

Tempore quo prædas Ceninum Acrona petentem,
Victor in eversum cuspide fudit equum.

Item *Herculeus*, vel quia oriundus ab Hercule, vel quia Ceninenses Herculem colebant: vel quia fortis, & bellicosus ut Hercules. Ibidem

Acron Herculeus, Ceninâ ductor ab arce,
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Acron, Medicus Agrigentinus, Athenis unà cum Empedocle philosophatus est, antiquior Hippocrate. Scripsit linguâ Dorica, de medicinâ librum. Suidas. *Acron*, etiam nobilis Grammaticus, qui Horatium enarravit.

Actæon, fil. Aristæi, ex Autonoe conjuge, unde *Autonoeius heros* ab Ovidio dictus est. Venationi addictus, cum in Valle Gargaphie ad fontem limpidum recessisset, à Dianâ nudâ conspectâ convitiis lacessitus est, atque in cervum mutatus, quem sui ipsius canes discerpserunt. De quo figmento sic scribit Fulgentius. Anaximenes, inquit, qui de picturis antiquis disseruit, ait lib. 2. Actæonem venationem dilexisse, qui, cum ad maturam pervenisset ætatem, consideratis venationum periculis, i. e. quasi nudam artis suæ rationem videns, timidus factus est. Sed cum venandi periculum fugeret, affectum tamen canum non deposuit: quos inaniter pascendo, penè omnem substantiam perdidit, & ob hanc rem à suis canibus devoratus est. Quanquam de Actæone aliter in Commentariis Apollonii lib. 4. Ipsum sc. non Aristæi, sed Melissi filium: nec à canibus suis pro cervo, sed à Bacchi Orgia celebrantibus laniatum fuisse traditur. Sed receptior est Ovidii sententia, ait enim,

Inscius Actæon vidit sine veste Dianam,
Præda suis canibus non minus ille fuit,

Itemque Senecæ in Theb.

——*Quà peragrati celer*
Per saxa montis jacuit Actæon suis
Nova præda canibus.

Ex quo subit illud Claudiani in Ruf.

——*Aut subito mutatum Actæona cornu*
Traderet insanis Latonia virgo molossis.

Etiam hoc Silianum. lib. 14.

Fama est cum laceris Actæon flebile membris
Supplicium lueret spectatæ in fonte Dianæ,
Attonitum novitate mali fugisse parentem
Per freta Aristæum——

Papinius Theb. 3.

——*Nec quòd tibi Delia castos*
Prolapsum ad fontes speculâ temerare profanâ
Heu dominum insani non agnovere molossi.

Ubi Barthius per *speculam profanam* Saxum illud intelligit cui indormire solebat *Actæon*, cuique insistens viderit nudam Dianam. Pausan. lib. 9. Τῶν δὲ ἐκ Μεγάρων ἴδιον μὲν ἐστὶν ἐς Λεῦκα καὶ Μεγαλόπολιν ἐλθόντι πέτρα, κυλῶν ἢ μὲ Ἀκταίονα, καὶ ἐπὶ ταύτῃ καθίδειν φασὶ τὴν πέτραν. Ἀκταίωνα ἐπιστῆναι λόγοις δυσθέοις. Ἐς ἣν δὲ πολλῷ ὑστέρῳ λέγουσιν αὐτὸν ἀλλοῖα Ἀρτεμίδα ἐν τῇ πηγῇ. Hyginus cap. 180. *Actæon pastor Dianam lavantem speculatus est, & eam violare voluit; ob id irata Diana fecit, ut ei cornua in capite nascerentur, & à suis canibus consumeretur.* Vide eundem cap. sequ. Nonnus autem arbori insidentem refert, ac totum Dianæ corpus contemplatum lib. 5. Dionys. cujus versus non possum non apponere.

Αὐτὰρ ὁ γαλήνιον ὕδωρ ἀθέμις, ἵνα σιγήσῃ
Ἀρτεμιν, ἡ βελέων σιωπὴ ὀφθαλμός, ἅπας ἔσω.
Ἀλλά μιν ἄλσεα, μοῦνος ὑπερκύψαντα πεύθειν ἀλάστῳ

Εἶτα πανυπέρτατος κρείων Ὑψίζυξ ἐγένετο,
Ἀκούσας ἑὸν υἱὸν Ἄλωας τε χαίροντα.
Ὣς ἄρα φάτο· ἄσπετος δ' ἀνέκητος ἔπεσσιν
Ἄλωεὺς ἀνταπόνοιτο Ἄλωαν ἰοπλοκάμοιο κούρην
Ἄγχιμαχόν τε καὶ ἀντίθεον ἐνοσίχθονος υἱόν·
Ὄφρα μιν ἐκδήσαντε δυώδεκα μῆνας ἔχοιεν
Νύμφαι ἀριστόθρονοι ἐνὶ σπέεσσιν ὀρέων,
Ταρφέα δ' ἰάλλοιτο βοὴν ἀγαθοί περ ἐόντε·
Καὶ δὴ τοὺς ἐκέκαστο τεθηλυῖα κάλλεϊ μορφὴ
Ἀργεϊφόντης δ' ἐν δήμῳ κυδιόωντας ἄγεσκον,
Παιδοῦσιν ζωοῖσιν ἐοικότας ἠϊθέοισιν.

Vide quæ sequuntur.

Hæc fabula nos ad beneficia in bonos viros conferenda adhortatur, ac retrahit à benè merendo de ingratis, qui sæpiùs pro acceptis beneficiis, simultatis causas aucupantur, seque, vel quâvis leviſſimâ de causâ iratos fingunt; ut ſic deletum appareat quicquid in eos collatum eſt. Et canibus certè ejuſmodi adulatores aptiſſimè comparantur. Monemur præterea, ne ſimus curioſi in rebus ad nos minimè pertinentibus, quoniam multis perniciosum fuit res arcanas aliorum cognoviſſe, aut principum, civitatum, ſummorumque virorum, aut Dei præcipuè, cum vel minima ſuſpicio arcanorum ejuſmodi conſcios facilè poſſit opprimere. Actæonis oſſa Orchomenios olim horrendo Phantaſmate liberarunt, quod ſuum magnum geſtans, totam regionem vaſtabat: unde accitæ Delphos profecti, acceperunt ab Oraculo, ut omnia Actæonis oſſa abſportarent, eaque ſepeliſſent; quo facto, illico liberati ſunt. Pauſanias. Plut. autem in Sertorio, duos ait Actæones fuiſſe, alterum à canibus, alterum ab amatoribus diſceptum. *Cadmi nepos* dicitur Ovidio Met. lib. 3. item *Hyanteus*, ſiquidem Bœotii, unde oriundus erat, antiquitùs *Hyantes* vocabantur, Plin. 4. 7. A Nonno in Dionyſiacis, *κυνοφόνος* dicitur, h. e. *à canibus diſceptus*; *Σφίγγιον, audax*; *λαιμόβορος*, *leonum inpetens*; *φιλοπάτριος*, *amans ſepulcri*; *ἀκοντοβόλος*, *leonum occiſor*.

Actius Apollo, dicebatur variis de cauſis, imprimis tamen ab *Actio*, promont. Epiri. Actiacum celebri, Æn. 8.

Actius hæc cernens arcum tendebat Apollo
Deſuper. ——————

Propr. lib. 4. Eleg. 6.

Actius hinc traxit Phœbus cognomina, quod indo
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Idem 2. 34. *Actiâ Virgilium, cuſtodes littora Phœbi,*
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Et Sil. 15. —— *Phœbi vidit cinxiſſe Actia templa.*

Actius Nevius, augur, novenâ cotem præcidit, ſpectante Tarquinio Priſco rege; & quo factum eſt ut à Rege, & populo, ſemper in rebus dubiis conſuleretur.

Actius, vel *Accius*, Tragœdiarum ſcriptor inter colonos Piſaurum deductus, à quo & *fundus Actianus* juxta Piſaurum dictus: in ſcribendis Tragœdiis, ſententiarum gravitate, verborum pondere, perſonarum authoritate graviſſimus, ejus meminit Horat. Serm. 1. Sat. 10.

Nil comis Tragici mutat Lucilius Acci

Idem de Art. Poetic. —— *Hic & in Accî*
Nobilibus trimetris apparet rarus, & Enni.

Actius Labeo, Poeta fuit indoctus tempore Perſii, Iliada Homeri verſibus Latinis aliò inſcitè tranſtulit & obſcurè, ut nec ſua ipſe cognoſceret. Giraldus.

Actor, comes Herculis contra Amazonas, in quo bello vulneratus, cùm retro domum abire vellet, in itinere mortuus eſt. Item Aſtyoches pater. Hom. Il. 2. Actor fuit, Auruncus. Virg. 12. Æn.

Validam vi corripit haſtam
Actoris Aurunci ſpolium.

Actorides, Patroclus, nepos Actoris. Is enim ex Ægina quam ei Jupiter à ſe vitiatam, uxorem dederat, Menœtium genuit: Menœtius autem relictâ Ægina, Opuntam in Locris ſe contulit, & ibi Patroclum genuit. Met. 13.

Reppulit Actorides ſub imagine turus Achillis
Troëa ab auſtris ſub defenſore carinæ.

Actorius Naſo, Hiſtoricus Romanus, memoratur Suetonio lib. 2. cap. 9. Suſpicatur Voſſius eum vixiſſe Julii Cæſaris temporibus, vel ſummùm Auguſti, ac Tiberii.

Actuarius, Medicus Græcus, quem inter Mediços incertæ ætatis collocat Voſſius, de Philoſoph. cap. 13.

Acuſilaus, Athenienſis Rhetor. Galba imperante ſeſe Romam contulit, ibique ludum aperuit, tanto cum ſucceſſu, ut mortuus Athenienſibus decem myriadas aureorum ex fœnore partas reliquerit. Suidas.

Acuſilaus, & Damagetus, fratres; victores in Olymp. certaminibus, patrum Diagoram per celebrem conventum geſtantes, in quem & flores conjecerunt Græci, & beatum propter filios appellarunt. Pauſ. lib. 2.

Acuſilaus, hiſtoriographus Argivus, cujus teſtimonio Joſephus utitur, lib. 1. Voſſius eum ab Ioptem ſapientibus egiſſe ait, lib. 4. de Hiſt. Gr. cap. 2. Verum impoſuit ei locus Clementis, qui lib. 1. Strom. de *Acuſilao*. Οἱ δ' Ἀκουσίλαον καὶ Ἀγησίλεων τοὺς ἐκτὸς σοφοὺς, ἄλλως δὲ φιλοσόφους καὶ Σύμωνα. E quibus verbis de ſapientibus ſcripſiſſe fruſtra quis collegerit. Vixit autem περὶ τὸ Πελοποννησιακὸν πόλεμον, teſte Dion. Halic. de Thuc. Charactere, ſive dicendi genere. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 3.

Adæus Mitylenæus de ſtatuariis librum reliquit Athen. lib. 13. Eſt item *Adæus* qui in libris *de affectione* ſeu *diſpoſitione* citatur ab eodem lib. 11.

Adad, Rex Edom quartus, Gen. 36. *Adad* etiam Aſſyriorum ſummus Deus habebatur, cui etiam Deam Atergatim uxorem aſſignabant, per *Adad* Solem, per Atergatim Terram ſignificantes, quod ex his duobus cuncta crederent procreari. Macrobius 1. 18. Sat.

Adagons, Heſychius, Ἀδαγὼς, θεός τις παρὰ φρυξί, Exiſtimet aliquis reſcribendum, Ἀδαδής. Facilius ſubſcriberem, niſi exponeret θεὸς ἡμιαρρενόθηλυς, *Deus ſemivir*. Salmaſius θεὸς legit, quod non capio.

Adam, nomen primi hominis à Deo conditi, Gen. 2. Nomen etiam commune, quo Deus virum & fœminam appellavit. Eſt & nomen urbis, Joſ. 3. Cæterum de Adamo vide Suidam in voce Ἄδαμ; Joſephum, Philonem Judæum.

Adam, Græcis Κρόνος, Latinis *Saturnus*. Gallis *Du*. Germanis *Mannus*. In tribus ejus filiis trium Saturni liberorum memoria deprehenditur. Quippe *Abel* eſt *Pluto*, primus morti, & ſepulcro, i. e. inferis traditus. *Cain* eſt *Neptunus*, habitans in terrâ *Nod*, vagus ſemper, & inſtabilis. *Seth Jupiter*, pater filiorum Dei, in cujus familiâ invocatum nomen Jehovæ. Homius.

Adamaſtor, apud Claudianum *Damaſtor*, dici putatur, in Gigantomachiâ.

——————*Sævuſque Damaſtor,*
Ad depellendos jaculum dum quæreret hoſtes.

Sidon. Apol. *Porphyrion Pangæa rapit, Rhodopemq; Damaſtor.*

Adamiani, hæretici ab Adam nominati, cujus imitantur in Paradiſo nuditatem, quæ fuit ante peccatum. Credebant enim quod nuptiæ futuræ non fuiſſent, ſi nemo peccaſſet. Nudi itaque mares, fœminæque conveniunt; nudi lectiones audiunt; nudi celebrant ſacramenta. Hæreſis plane horrenda, à Carpocratianis invecta, & à nonnullis fanaticis (proh pudor) noſtro ſeculo renovata. Quos gentibus quæ Deum ignorant viliores merito dixeris. Siquidem optimè Ennius apud Ciceronem.

Principium flagitiis eſt nudari inter cives corpora.

Et Gyges apud Herod. Musâ primâ. Ἄνα δὲ χθόνι ἀνδρείην ἀναλύπτεται ἐς γυνὴ αἰδὼ γυμνή. h. e. *mulier exutâ tunicâ, & verecundiam pariter exuit.*

Adelphius, hiſtoricus, M. Antonino familiaris, qui ejus in Parthos expeditionem conſcripſit, in quâ & ipſe adfuit, & præfuit. Strabo lib. 11. Quanquam non diſplicet conjectura Caſauboni legentis ὁ Δέλλιος. Ita ſane eum appellant Plutarchi codices in *Antonio*. Dioni quoque ſimiliter vocatur, ex quo & prænomen ejus diſcimus, nam *Quintum Dellium* vocat. Vide quæ de eo prodidit, lib. 49. & 50. Sed M. Senecæ Suaſoriâ primâ dicitur *Deilius*, uti & L. Senecæ, lib. 1. de Clementiâ, cap. 10. quanquam ibi vulgò ſit *Duillius*. Sed *Dellius* legi debere, jamdudum Lipſio obſervatum, ad 1. Annal. Taciti. Etiam Horatii lib. 2. Ode tertia ad *Dellium* ſcripta eſt, imò in pleriſque diſerte legas Q. *Dellium*, ut illâ quæ ante ſeculum Baſileæ cum Acronis commentariis prodiit: at nimis audacter pro eo Cruquius, contra omnium codicum fidem *L. Gellium* reponit.

Adelphius, Proconſularis vir, cujus uxor fuit docta illa Proba Falconia, cujus *Virgiliani Centones* hodiè leguntur.

Adelſtanus, vel *Ethelſtanus*, Angliæ Rex, Edoardi ex concubinâ filius, regnavit annos 16. Saxonicè *gemma*, ſive *lapis pretioſus*: nam *Ethel*, ſeu *Adel* eſt *Nobilis*, Camdeno.

Adherbal, Micipſæ filius, Maſiniſſæ nepos, à Jugurthâ aliquoties victus, fruſtra Romanorum auxilio implorato, demum Cirtæ deditione factâ, excruciatus necatur. Salluſt. in Bello Jugurthino.

Adgandeſtrius, Chattorum Princeps, ad Tiberium, & Senatum Rom. literas miſit, quibus Arminii mortem promittebat, ſi patrandæ neci venenum ad ſe mitteretur, cui reſponſum eſt, *Non fraude, neque occultis, ſed palam, & armatum Pop. Romanum hoſtes ſuos ulciſci ſolere.* Quâ gloriâ æquabat ſe Tiberius priſcis Impp. qui venenum in Pyrrhum regem vetuerant, prodiderantque. Tac. 2. Annal. finem verſus.

Ades, ſive *Hades*, Græcis Inferorum Deus, quem Latini *Ditem*, & *Plutona* vocant: ita dictus ab ἀ priv. & εἶδον *videre*, quòd in denſiſſimis Inferorum tenebris, nocteque profundâ perpetuò agens, nihil cernere videatur. Non enim abſque lucido aëre (qui apud Inferos nullus eſt) viſio poteſt fieri. Etymologus Ἅιδης, χαλεπὸν ἄρρητον, σκότος ἀλυτὸν καὶ ζόφου πυθμαίνιον. Item *Hades* Molottorum Rex, cujus filium nomine

mine Coram apud Acherontem flu. conatus est rapere Pirithous, unde factus est fabulæ locus, Pirithoum ad Inferos descendisse, & uxorem Ditis Persephonem, quæ & Cora Græcis dicitur, rapere voluisse. Plutarchus in *Theseo*. Qui tamen regem hunc non *Adem* sed *Aidoneum* vocat.

Admetus, Rex Pheræorum, pop. Thessaliæ, cujus armenta pavisse fertur Apollo novem annos, ob interfectos Cyclopas, divinâ potestate spoliatus. Callimachus Hymn. in Apol.

Φοῖβον, ᾧ Νόμιον καλέσσατο δῶμ' ἔχοντι
Ἐξ ἐτέ' ἐτέων Ἀμφρύσῳ ζευγνύμενος ἵππους,
Ἰονθὶς ὣς βοῦσι νεοσσιὸς ἁβρὰ λέπουσα.

Cum autem apud Admetum ipsum perquam humaniter esset habitus, ad referendum patrono beneficium impetravit à Parcis, ut cùm illarum fusis Admeti fatalis dies volveretur, hâc lege mortem effugeret, si quis reperiretur, qui illius vice mortem vellet oppetere. Cum itaque dies mortis adesset, neque quisquam inveniretur mortis vicarius, reculantibus conditionem amicis omnibus, Alcestis uxor, capitis sui dispendio, vitam mariti redemit. Ovid. de Art. Am. l. 3.

Fata Pheretiade conjux Pagasæa redemit.

Idem Ponticorum, lib. 3.

Si mea mors redimenda tuâ (quod abominor) esset,
Admeti conjux, quam sequereris, erat.

Seneca in Medea.

Conjugis fatum redimens Pheræi.

Statius 3. Sylvarum.

Ergo Thessalici conjux pensare mariti
Fatum.

Hunc inter Argonautas recenset Orpheus, vers. 173.

Ἄδμητόν θ' ἁβρὸν ἀρίστην θῆκε βίοιο,
Θυμὸν ἀνηβήσας, Ἀϊδὶς δ' ἀπέπαυσε μανίην.

Apollonius lib. 1. vers. 49.

Οὐδὲ φάεσσι
Ἄδμητον ἰδοῦσα ——

Mirus amor populi Pherii Alcestidos.

Perpulcrè & valdè Poeticè Val. Flac. l. 1.

Te quoque dant campi tanto pastore Pheræi
Felices, Admete: tuis nam pendet in arvis
Delius, ingrato Steropen quod fuderit arcu.
Ah quoties famulo nostri sator obvia flevit,
Flevit, ubi Ossæa captavit frigora quercu,
Perdidit & pingui miseros Barbeide crines.

Admetus, Poëta temporibus Neronis, qui (ut Lucianus in Demonacte) obscuri nominis fuit. Et cùm Demonacti aliquando dixisset, se unius versûs epigramma, h. e. monostichon scripsisse, quod testamento caveret, ut sepulcro affigeretur; quod tale erat.

Γαῖα λάβ' Ἄδμητε ἔλευσιν, ἣν δ' ἐμὲ δεῦρο φέρεις.

Terra cape Admeti spolium, quem ipse petivit.

Ridens respondit Demonactes, bonum est, ô Admete, hoc monostichon, sed voluissem ipsum priùs tuo sepulcro inscriptum fuisse.

Adodus, Ἄδωδος βασιλεὺς Σιδῶν apud Sanchoniathonem, qui cum Astarte, & Demaroonte regnasse dicitur in Phœnice. Assyriis etiam colebatur, teste Macrobio, qui & vocabulum interpretatur, Saturn. lib. 1. cap. 18. *Deo, quem summum, maximumque venerantur, Adad nomen dederunt, ejus nominis interpretatio sonat unus.*

Adon, Cynaræ, regis Cypriorum, & Myrrhæ filius, Boccatius. Item nomen loci. Vide *Adion*.

Adonai, nomen Dei apud Hebræos, *Dominus* Latinè, quod creaturæ cunctæ dominetur.

Adoneus, Bacchi nomen apud Arabas.

Adonia, orum, festa Adonidi dicata. Ammianus Marcel. lib. 22. *Evenerat iisdem diebus, annuo cursu completo, Adonia celebrari, ritu veteri, Amasio Veneris (ut fabulæ fingunt) apri dente ferali deleto.* Cum planctu autem celebrabantur ad luctum Veneris repræsentandum.

Adonibezek, Chananæorum rex, cui Israelitæ manuum ac pedum pollices abscinderunt, qui tunc dixit, *Merito isthæc patior. Septuaginta reges, amputatis manuum ac pedum pollicibus, colligebant sub mensâ meâ ciborum reliquias: sicut feci, ita mihi reddidit Dominus.* Judic. 1.

Adonis, idis, filius Cynaræ, Cypriorum regis, & Myrrhæ ejus filiæ, quem Venus in deliciis habuit. Hic dum in Idalio nemore venabatur, primo ætatis flore, apri dente sub inguine percussus periit, atque à Venere post multas lacrymas in florem Adonium, qui est sanguinei coloris, transformatus est. Alii dicunt eum in fluvium cecidisse, dum pulchritudinem suam nimium contemplaretur. Hunc Ausonius cum Plauto *Aidoneum* vocat, Fulgentio autem *Adon* dicitur. Et quia Myrrha suavis est, *Adonem* genuisse fingitur. Ideo autem Venerem eum amasse dicunt, quòd hoc genus pigmenti sit valde fervidum. Hieronymus eundem esse cum Thammuzo Hebræorum putat, unde in Ezechiele legitur, *Ecce ibi mulieres sedebant plangentes Adonida.* Ubi intelligi vult, fuisse Idololatriam celebratam in honorem *Adonidis*, in quâ plangitur quasi mortuus, & postea revivisces canitur, & laudatur. Quamquam nonnulli fortasse rectius expenant de planctu qui fiebat propter mortem Osiridis ab Ægyptiis, quorum ritus imitabantur Judæi. Macrobius accipit *Adonidem* pro Sole, & Moschopulus, pro more Grammaticorum, ab ἄδω deducit, i. e. *cano*. De eo festivissimè Theocritus Idyl. 30. & Bion Idyl. 1. qui eum *dominum* meum Veneris vocat, aliqui enim Assyriorum regem fuisse dicunt. Quin & Orpheus in Hymnis Solem esse censet, cùm illum, rebus omnibus præbere nutrimentum, & esse germinandi authorem dixerit in his.

Εὔκυλε, πολύμορφε, βοὴν πάντων ἐπάκουε,
Κόσμε, τῷ κόσμῳ σὺ πᾶσι, δαῖμον ἄναξ Ἄδωνι,
Σκαιρομένη λάμπουσα τὸ σφαῖρος ἐν πολλὰν ὁδοῖς.

Id est, Josepho Scaligero interprete,

Conse Deus, Volturne, alimentum nobile rerum,
Puer, puer omnibus viridescens semper Adonis,
Occase, & redivive status vertentibus annis.

Fauerunt autem antiqui, qui Adonim Solem esse putarunt, illum ab apro, hirsuto & aspero sexu ictum, quia aspera sit hyems, & hirsuta, sub quâ Solis vires paulatim deficiunt. Et rex omnino Veneri est inimica, quoniam per ætheria temperiem viret illa, cum frigus, ut inimicum, naturæ opus non ingrediatur. Cum Sol igitur in sex Australibus signis exiterit, per Significantem incedens, tum dicitur *Adonis* apud inferos morari. Cum verò signa Borealia longiores dies fecerint, tunc est apud Venerem, per quam omnis vernatus arvis restituitur, eâque de causâ illum sit Orpheus modo esse apud superos, modo apud inferos. Alii, inter quos Theocriti Scholiastes, *Adonim* semen tritici esse statuunt, quod sex menses degit sub terrâ, sex menses illum habet Venus, h. e. aeris temperies. Verba ejus hæc sunt. Δοκεῖ ὁ Ἄδωνις μῦθος εἶναι Παφικὸς παῖς, ὃν φασὶ παρ' Ἀφροδίτης, ἅτε τῷ σώματι κάλλιστον ὄντα, ἐπιθυμῆσαι Ἄγχου ἢ φασὶ τοῦ Ἀδώνιδος, ὅτι ἡ ἀποθανὼν, ἐξ ἡμίσους ἐνιαυτοῦ ἐν τοῖς ἀγκάλαις τ' Ἀφροδίτης, ἅτερος ἐξ ἑκατέρου ἀγκάλας τ' Περσεφόνης. Τῶν γὰρ τὸν λεχθέντα τοιοῦτον ἴσχει ἀλληθῶς, ὅτι ὁ Ἄδωνις, ἤγουν ὁ σῖτος ὁ σπαρεὶς, ἐξ ἡμίσους μὲν τοῦ χρόνου κεῖται ὑπὸ τὴν σποράν, ἐξ ἡμίσους δὲ ἔχει πάλιν ὁ Ἀφροδίτη, τουτέστιν ἡ ὑπεργαία τὸν σῖτον· ἡ ἴσον καταμερίσασα αὐτὸν εἰς ἀνάμεσον. Templum habuit in Byblo Phœniciæ urbe. Virgilius in Gallo,

Et formosus oves ad flumina pavit Adonis.

Unde Theocrito dicitur ἐρατὸς, *pulcher*, περίλλατος, *ver*, hoc est mustum *amabilis*; ἐρόεις, *roseas habens lucentes* χρῶτας, *formosus*, τερπνὸς *jucundus*. Et à Nonno χαρίεις *gratissimus*, & ἱμερόεις *desiderabilis* vocatur. Propertius lib. 2.

Testis qui niveum quondam percussit Adonim.

De hoc latè Ovidius Met. lib. 10. Notandum autem, inquit Bochartus, חדד *adon, salicem*, & יהוה *adon, dominum*, unde dictus *Adonis*, easdem habere radicales. Indeque factum, ut *Adonis* Græcè dicentur Ἰτυλος h. e. *salignus*, tanquam ab ἰτέα, i. e. *salice* facto nomine. Hesychius, Ἰτυλος ὁ Ἄδωνις. Sed & Κύεις pro Κύελος ex verâ significatione. Idem Hesychius Κύεις ὁ Ἄδωνις, quod idem est ac *Adon*, i. e. *dominus*. Quod Hesychium ipsum non latuit. Ἄδωνις, inquit, *δυνάστης παρὰ Φοίνιξιν*. Sed & id ipsum Κύεις Lacedæmonis. Hesych. Κύεις, Ἄδωνις, *Adonis*. Et Gingram aliud *Adonidis* Phœnicium nomen idem significare infrà docebimus in *Gingra Adonidis horti*, pro instructissimis, cæterùm de rebus ad voluptatem tantùm, nullam autem utilitatem comparatis. Sic dici etiam ἐπὶ τῶν ἀφελῶν καὶ ἀνωφελῶν annotat Eustathius. Vide Athen. pag. 89. Philostratum 7. 14. Zenobium pag. 171. Diogen. 177. & Eust. in Od. λ.

Adrastia, Jovis ac Necessitatis filia, scelerum vindex acerrima, quam nemo flagitiosus, neque magnus, neque parvus, vi aut clam effugere potest. Alio nomine *Nemesis* dicitur, ejusque sedem Ægyptii Sacerdotes supra Lunam constituerunt, ut inde, velut regina, & arbitra, hæc inferiora despectaret. Strabo lib. 13. nominis rationem refert ad Adrastum regem, de quo supra. Phornutus autem ἀπὸ τοῦ δεῖν δράσει, quasi δεῖν δράσεια, quòd nihil eam impediat, nihil frustretur, nihil ea infectum relinquat, vel, ut Pausanias ait, ἀπὸ τοῦ δρᾶσαι, quòd scilicet nemo noceris meritam pœnam unquam effugerit, etiamsi aliquando tardius eum assequatur. Virgilius, sive potius Catullus, in Ciri,

Ut scelere infando, quod nec sinat Adrastea,
Ledere utrumque uno studeas errore parentem.

Quam nominis rationem Apuleius affert Lib. *De Mundo*, qui de Græco est, quem Aristoteli nonnulli tribuunt. *Idem fatum*, inquit, Μοῖραν *vocans, quòd ex partibus constat, quòd unicuique attributio sua sit ascripta, Adrastea eadem, quasi ineffugibilis necessitas ultionis.* Mart. Cap. lib. 1. *Intra consistorium regis* (Jovis) *quædam femina, quæ Adrastia dicebatur, urnam cultrem, superamque sortem, irrevocabilis rapetûs celeritate torquebat, excipiebatque ex volubili orbe* deci-

decidentes ſphæras peplo inflexi pectoris lnarment. Ubi intellipit Græcum εἱμαρμένην. Suidas in Ἀδραστος.

Βοὶ δ' τὴν Νίκιππος ὑπὲκ θεὸς, ἀ πάλαι πάντα
Πεῖθε μαχήσασθ' ἀλαλητῷ, βωμὸν δ' οἱ ἔδειμε παρ' ὁδῷ Ἀσωπίδι
Ἄδρηστος πατρωίῳ ἐφ' ἵππου Ἀσωπίδι
Ἔνθα τύπος τ' ἐν ἀδρήστεια καλεῖται.

Heſychius. Ἄδραστος παρὰ τοῖς ἱππίοις Νίκιππον ἱδρύσατο. Idem de ratione nom. Ἀδραστὸν δὲ Νίκιππον ἴσως ἀπὸ τῆς ἀπαδρίας εἶπον.

Adraſtus, Talaonis, & Eurynomes filius, rex Argivorum, qui Thebanis bellum intulit pro Polynice genero ſuo; ſed utrinque multis occiſis rediit re infectâ. Statius Theb. l. 5.

Dux Talaonides antiquâ ut fortè ſub orno
Stabat, & admoti nixus Polynicis in haſtam.

In honore fuit apud Megarenſes, teſte Pauſaniâ in Atticis. Nam eum apud ſe diem ſuum obiiſſe refert, mortis vero cauſam ſenectutem fuiſſe, & Ægialei filii obitum. Hinc *longævus* Papinio Statio, lib. 4. Thebaidos,

Proxima longævo profert Dircæus Adraſto.

Virg. Æn. 6. *Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.* Statio *Inachius* dicitur, ab *Inacho* Argivorum rege, Theb. lib. 2. Et *Perſeius*, utpote à Perſeo Jovis filio, & Argivorum rege oriundus, lib. 3.

Hinc *Adraſteus*. Stat. Sylv. 1. 1.

Hunc & Adraſteus viſum extimuiſſet Arion.

Arion ſiquidem, Adraſti equus fuit. Apollod. l. 3.

Ἄδραστον δ' μὲν ἵππον ἔσωσε δῶρον Ἀρείων. Hyginus, cap. 70. *Hi omnes duces apud Thebas perierunt præter Adraſtum Talai filium.* Is enim equi beneficio ereptus eſt.

Adreſte, Helenæ ancilla, Hom. Odyſſ. 4.

Ἐκ δ' Ἑλένη δμῳὰς ἐκέλευσε φέρεσθαι
Ἠλυθον, Ἀρτεμιδι χρυσηλακάτῳ εἰκυῖαι.
Τῇ δ' ἀρ' ἔπι Ἀδρήστη κλισίην εὐπυκτον ἔθηκεν.
Ἀλκίστη τε πάπτηνε φέρεν μαλακὸν τε δέπας.

Adrianus, Imperator Rom. qui poſt vexatos Chriſtianos, morbo aquæ intercutis periit. Vitam ejus inter cæteros conſcripſit Ælius Spartianus. Moriens hoc verſus fudiſſe dicitur,

Animula vagula, blandula,
Hoſpes, comeſque corporis,
Quæ nunc abibis in loca,
Pallidula, rigida, nudula?
Nec, ut ſoles, dabis jocos.

Mirum autem quare Spartiano hi verſiculi parum videntur elegantes, nam ita mox judicat. Videbimus alibi, inquit Caſaubonus, quantum iſti Scriptores (Hiſtoriæ Auguſtæ) poeticâ facultate valuerint. Multa enim de Græcis à ſe verſa his libris inſeruerunt: præ quorum venuſtate ſcilicet ſordere *Hadrianea* debuerint. Nobis verò hi dimetri molliſſimi, & melioris ſeculi elegantiâ digniſſimi cum viderentur, etiam Græcè idem fecimus *Hadrianum* dicere, niſi hoc potius balbutire eſt.

Ἐφίμερον Ψυχάριον,
Πάτι, χ' ὑπάξεις σῶμά σοι,
Ποῖ τὴν πάλαι' ἀλωσιν,
Ἀμυδὶς, γυμνόν τε καὶ σιδῆ,
Ὠχρὸν' οἷα πρὶν δυσκόλως;

Subdit Hiſtoricus prædictus, *Nec multo meliores fecit & Græcos.* Atqui extant nonnulli adhuc, non quales hic Criticus judicat, ſed qui merito ſuo, cæterorum quos amiſimus, ingens deſiderium in nobis excitent. Quare etiam non deſuere qui argutias illius imitarentur. Ejuſmodi eſt quod apud Theophylactum Simocattum, ſcriptorem eximium inter Græcos recentiores, obſervabamus, epiſtola illâ quæ incipit, Ὁ φυσικὸς σοι ἱερεὺς πατὴρ γέγραφε. Claudit. à. ſic ἐγὼ γὰρ ἐκπλήττομαι, καὶ ταῦτα ἐν μὲν τῷ ἐπαγγελλομένῳ ἀθλοθέτῃ, τὸ δὲ κατηγορούμενον ὑπόπτευε. *Hadrianum* ſine dubio imitatur, qui ægro & mendico homini, à quo fuerat his verſibus compellatus,

Ἡμεῖς μὲ πίσυνοι, τὸ δ' ὕδωρ λιμὸς ἐλέγχει,
Σῶσόν με βασιλεῦ, μισητὸν ἡμίτονον.

Reſpondit hoc arguti ſimo diſticho.

Ἀμφίβολος ἐλπὶς ἡ Παλλὰς ἡ Φαίδυλλα,
Τὸν μὲν ἔτ' ἐσώζειν, τὸ δ' ἀπολεσθόμενον.

Eſt etiam hoc ejus epigramma quod tamen Autonii operibus ſubjici ſolet.

Ut belli ſonuere tuba violenta peremit.
Hippolyte Teuthrantæ, Lyce Clonon, Oebalon Alce.
Oebalon enſe, Clonon jaculo, Teuthrantæ ſagittâ.
Oebalus ibat equo, curru Clonus, at pede Teuthras.
Plus puero Teuthras, puer Oebalus, at Clonus heros.
Figitur ora Clonus, latus Oebalus, ilia Teuthræ,
Epicli Teuthras, Derali Clonus, Oebalus Idæ,
Angelicus Teuthras, Mœſius Clonus, Oebalus Arcas.

Ego quidem epigrammate pauca ingenioſiora ab omni antiquitate merito putat Barthius Animadverſ. ad Statii Theb. 7. pag. 746. Doctrina ejus unius generis non erat. Dio.

Φίλων φιλολόγος ἦν, ὡς δηλοῖ τῇ γλώσσῃ.

Καὶ τινα παίζει, ἢ ὡς ἴσως παίζειν ἔοικε λοιδορεῖται κατηγορῶν. Inter Poemata erant libri Alexandreidos, quorum 1. citat. Steph. in Ἀσσηρία. 7. in Σάπαι. Orationes quoque edidit; ex quibus ejus, quam de Italicentibus in Senatu habuit Gellius mem. 16. 13. Prætereà libris illius de re militari adjutum ſe profitetur Vegetius, ſi rectè eum intellexit Geſnerus, locus eſt lib. 1. c. 8. Vide Voſſ. H. Gr. 2. 10.

Adrianus, Phœnix, patriâ Tyrius, docuit Athenis multo cultu, victûſque ſumptu. Amatus eſt magnopere à M. Antonino, & Romam ab eodem ductus. Herodis diſcipulus fuit, & Ariſtidis æmulus. Inter alia, Μετεμψυχώσεις conſignavit. Vide Suidam.

Aea, nomen puellæ venatricis, quæ Phaſidis flu. amplexus fugiens; Deorum miſeratione in ſui nominis inſulam verſa eſt. Val. Flac. l. 5.

Barbarus in patriis ſectatur montibus Aeam
Phaſis amore furens: pavidas jacit illa pharetras
Virgineo turbata metu: diſcurſibus & jam
Deficit, ac volucri victam Deus alligat undâ.

Æacus, Jovis ex Europa, ſive ex Æginâ fil. Hic apud Oenopiam (ſic quidem legitur, ſed niſi mendum ſit apud Strabonem, *Oenonem* legendum eſt) regnaſſe dicitur, quem ex nomine matris, *Æginam* nominavit. Ovid. Met. 7.

Oenopiam veteres appellavere, ſed ipſe
Æacus Æginam, genetricis nomine, dixit.

Ubi, cùm ob peſtem defeciſſent homines, Jovem oravit, ut formicas, quas viderat, homines faceret, & exauditus eos *Myrmidonas* ex etymo vocavit. Ovidius ubi ſupra.

Vota Jovi ſolvo, populiſque recentibus urbem
Partior, & vacuos priſcis cultoribus agros,
Myrmidonaſque voco, nec origine nomina fraudo,
Corpora vidiſti, mores quos ante gerebant
Nunc quoq; habent, parcum genus eſt, patienſq; laborum,
Quæſitique tenax, & qui quæſita reſervent.

Endeida Chironis filiam in uxorem duxit, ex quâ Telamonem genuit, & Peleum. Deinde è Pſamathe Nerei filia compreſsâ genuit tertium Phocum; quem Peleus occidit. *Æacum* autem tantæ juſtitiæ fuiſſe dicunt, ut apud inferos animarum creditus fuerit à Plutone delectus judex cum Minoe, & Rhadamantho. Horatius in Odis,

Quam penè furvæ regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

Juven. Sat. 1. *Quas torqueat umbras Æacus.*

Propertius, lib. 4. Eleg. 12.

Aut ſi quis poſitâ judex ſedet Æacus urnâ,
In mea ſortitâ judicet oſſa pilâ.

Stat. Sylv. 2. 1.

——*Immenſis urnam quatit Aeacus umbris.*

Ubi alii, *In mediis.*

Ovid. Met. lib. 13.

Æacus huic pater eſt, qui jura ſilentibus illic
Reddit, ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem in Ibin.——— *Tuaſque*
Æacus in pœnas ingenioſus erit.

Hinc *Æacides*, Æaci fil. vel nepos. Virg. Æn. 1.

Sævus ubi Æacidæ telo jacet Hector.

Item *Æacideius*. Ovid. Met. 7.

Oenopiam Minos petit Æacideia regna.

Item *Æacidinus*, Plautus in Aſinariâ:

Siquidem hercle Æacidinis minis, animiſque exple-
tus incedit.

Æa, ita Circe dicta eſt ab Æâ peninſ. ad Phaſim flu. ſitâ. Euſt. in Odyſſ. a. Αἰαίη ἀπὸ τῆς Κολχικῆς. Αἶα γὰρ πόλις Κολχίδος παρὰ Αὐτοφράτῃ. Aliunde autem forſan rimari potiis hujus vocis etymon. Ἠὼς Græcis eſt *Aurora*, inde ſyllabarum mutatione, quæ illis frequens eſt Αἰαῖος potu t dici, qu. Ἠῶος, i. e. matutinus vel Eous. Adjuvat hanc conjecturam, quod Circe non ſolum fuerit Solis fil. ut & Virg. aſſerit l. 7. verum in illius inſula Sol dicatur naſci, & Aurora domicilium ſuum habere. Hom.

Νῆσον ἐς Αἰαίην, ὅθι τ' Ἠὼς ἠριγενείης
Οἶκία καὶ χορὸι εἰσι καὶ ἀντολαὶ Ἠελίοιο.

Sed & *Medea* hic dicta. Etymologus; Αἰαῖα
Μήδεια, ὡς τὸ,——Αἰαίην δολόεσσαν.
Εἴρηται δὲ ἀπὸ Αἴας, πόλεως Ἀπολλωνίας.

Ædeſia, mulier Ægyptiaca, uxor Hermiæ & Syriani Philoſophi propinqua, magnum caſtitatis & pietatis exemplar. Suidas.

Ædeſius, Cappadox, Jamblichi Scholam & in contubernio docendi munus ſuſcepit. Vitam ejus ſcripſit Eunapius Sardianus, quem ſis conſule.

Aëdon, uxor Zethi regis, fratris Amphionis Itylum fil. per errorem nocte interfecit, putans eum *Amaneæ* vel *Amandeæ* Amphionis fil. fuiſſe. Invidebat enim uxori Amphionis quòd illi 6. eſſent maſculi; quæ crimen cognoſcens optavit mori, miſera-

miseratione tamen Deorum in cardueleni versa Itylum deflere dicitur.

Æeta, vel Æetes, Colchorum rex, Solis filius ex Persâ Oceani filiâ, liberos habuit Medeam, Absyrtum, & Chalciopem. Ad hunc Phryxus Athamantis filius pervenit, & aureum vellus detulit; quod cum ille diligentissimè servaret, ejus causâ bellum gessit cum Argonautis, tandem verò ab Jasone & spoliatus & regno pulsus est, sed jam senex ab eodem in idem restitutus. Hinc *Æetæus* adjectivum. Catullus in Argonaut.

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni nasse per undas
Phasidis ad fluctus, & fines Æeteos.

Hinc etiam *Æetias* patronymicum pro Medea. Ov. Met. l. 7.

Concipit interea validas Æetias ignes.

Item *Æetis* pro eâdem. Val. Flaccus.

—Ingens Æetida perculit horror.

Denique *Æetius*. Idem.

Nec minus Æolis proles Æetia Phryxi
Fertur & ipsa furens.——

Ægæon, Gigas, Cœli & Terræ F. qui uno ictu 100. scopulos in Jovem contorquebat. Victus demum alligatus est à Nept. scopulo Ægæi maris. Statius:

Audierat duros laxantem Ægæona vectes.

Hesychius, Ἀιγαίων, ὑπερήφανος Θεός, ἢ Βριάρεως, ἢ ὁ Ποσειδών. Dictus est autem *Ægæon*, ut quidam volunt, à γαίω. i. e. *superbio*, inde γαίων, & per appositionem αἰγαίων, & per pleonasmum αἰγαίων. Hunc Hom. Iliad. 1. ab hominibus quidem Ægæonem, à Diis verò *Briareum* vocari tradit, ita his.

Ὃν ἐκατόγχειρον καλέουσι θεοὶ μακρὸν Ὄλυμπον,
Ὃν Βριάρεων κάλεουσι θεοὶ, ἀνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίων, ὁ γὰρ αὖ τὸ βίη γ' ὅγε πατρὸς ἀμείνων,
Ὃς ῥα καὶ ἐν Κρονίωνι καθέζετο κύδει γαίων,
Τὸν ῥ' ὑπεδείσαν μάκαρες θεοὶ, ὅτι δὴ ἔσαν.

Alii dicunt *Ægæonem* immanem piratam fuisse, & sic nominatum ab insulâ desertâ in Ægæo mari, quæ Ægæ vocatur, in quâ subsidebat more piratarum. Centumgeminus autem ideo dictus est, quòd centum homines remigio deservientes haberet in manibus, de quo Ovid. Met. lib. 2.

——Balænarumque prementem
Ægæona suis immania terga lacertis.

Claud. 1. De Raptu Proserp.

——Rursusque cruentus
Ægæon positis arcto de corpore nodis,
Obvia centeno vexasset fulmina motu.

Virg. lib. 10.

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenæque manus, quinquaginta oribus ignem,
Pectoribusque arsisse, Jovis cum fulmina contra,
Tot pariter strepteret clypeis, tot stringeret enses.

Tot. i. e. centum. Plato de Legg. lib. 7. Τυφῶνι γὰρ ἑκατὸν μὲν φύσιν ἴσχειν, ἢ κεφαλὰς ἢ Βριάρεω φόβους, ἢ ἑκατὸν χεῖρας ἑκατὸν ἀπὸ βίλη δύσεως δυνατὸν εἶναι. *Siquis Geryonæ, aut Briarei naturam habeat, cum centimanus sit, centum oportet ab eo jacula mitti posse.* Notandum est autem hic Virgilium ab Homero dissentire, nam apud Hom. *Ægæon* auxilio est Jovi, eum autem contra Jovem armant versus Maronis. Præterea in re fabulosâ sibi consonat Poëta. Nam cum det centum brachia, totidemque manus, consequens est, ut quinquaginta tantum capita, & pectora. Græci ab se ipsis dissident. Nam Æschylus in Prometh. Typhonem qui idem est cum Ægæone, facit ἑκατονταχείρωνα, & Pind. Od. 4 Olymp. ἑκατογκαράνιον. Cui enim sunt centum brachia, ut Hom. dixit, quomodo esse possunt centum capita, ut Æschylus & Pindarus? Atque adeò prudenter Plutarchus *de multitud. amicorum*, Βριάρεω δορυφόρων χεῖρὰς εἰς πολλάκις φορᾶς χαρίεσσας. Nonnus autem de Ægæone, lib. 21. indefinitè πολυπηχυς, *multiulnis*, ac proinde etiam indefinitè πολυπρὸς ὄγδοα χερῶν, quibus multiplices quoque facit manus. Itaque etiamsi res fabulosa sit, esse debet consequens. Quin diligenter cavit Poeta, ut adderet τὰ dicunt, solens hoc suo more, nam quæ incerta sunt, & fabulosa, famæ attribuit.

Ægæus, Athenarum rex, filius Neptuni, duas habuit conjuges, Æthram Pitthei regis filiam, ex quâ Theseum suscepit, & Medeam, quam ab Jasone repudiatam, non solum hospitio excepit, sed illam etiam sibi matrimonio copulavit, & ex eâ, ut placet Justino, Medum filium habuit. Successit quidem in regno Pandioni regi, revera patri. Eo autem regnante, Athenienses bellum intulit Minos Cretæ rex, ob cædem Androgei filii, legesque durissimas eis impositas, ut scilicet quotannis septem juvenes nobiles in Cretam mitterentur ad Minotaurum, qui tribus annis sorte missi sunt; quarta autem sors obtigit Theseo, qui maximo patris Ægei dolore navem conscendit: & cùm omnia navigii ornamenta nigra essent, & navis velum; habuit in mandatis à patre, ut si contingeret in agendis rebus eum felicem sortiri exitum, rediens navi album velum apponeret, amoto nigro, ut eminus sortem ipsius nosceret. Theseus autem Ariadnes consilio victor, mandatorum paternorum immemor, non amoto velo nigro rediit. Ægæus verò excelsâ turri prospectans nigrum velum, Theseum mortuum arbitratus, ex turri se dejecit in mare, quod ab ipso vocatum est *Ægæum*; & mortuus, ab Atheniensibus liberatis, & *Neptuni Filius*, & *Marinus Deus*, in solatium Thesei, consecratus est. Hinc ex Plutarcho, & Servio. Hinc patronymicum *Ægides*.

Ovid. Met. 8. *Protinus Ægides rapèd Minoide, Diam*
Vela dedit.——

Ægeus, Pandionis filius, Athenienssium rex, regnavit an. 42. Hic ab Homero, ut quidam volunt Ἀιγεύς dictus est.

Ægide, Diomedis uxor, quæ, marito apud Trojam bellum gerente, cum Cyllabaro Stheneli filio rem habuit; quod ubi Diomedes comperisset, domum reverti noluit, verecundiâ ductus, sed in Italiam vectus, regni partem à Daune sortitus est. Quidam dicunt eam Nauplii, patris Palamedis, suasione adhæsisse alteri. Lycophron autem ait Diomedem Stheneli filio Cometæ commisisse domum, & uxorem; Sed Venerem, quia à Diomede vulnerata fuisset talem Ægialæ ἐφεστιαλον immisisse, ut cum omnibus juvenibus quàm turpissimè viveret, præcipuè autem cum Cometâ consueseceret. Stat. 3. Silvarum.

Questa est Ægide, questa est Melibœa relinqui.

Dicitur & *Ægialea*, penultimâ productâ, Græcè Ἀιγιάλεια. Ejus meminit Dionysius Periegetes in his.

Ἔνθ' ἔμπης αἰπεινὰ γεγηθότες Ἀργείοιτε,
Οὕνεκα πολίσσι μετοικία ἄλεσθε Ἰδαῖαι,
Ἧς ἀλόχου ἔσχον τηλεφόρῳ Διομήδεος Αἰγιάλειαν.

Vide *Diomedes*.

Ægialus, Phoronei fil. cui Apis, postquam Argis regnasset, in Ægyptum transiens, Achaïcis regnum reliquit. Alii *Ægialeum*, Inachi filium ex Melia Oceanitide faciunt, & ab eo *Ægialeam* dictam, quæ postea Peloponnesus à Pelope vocata est. Item frater Medeæ, alio nomine Absyrtus dictus. Item primus Sicyoniorum rex, qui regnavit an. 52. à quo, ut quidam volunt, Peloponnesus *Ægialea* dicta. Eusebius. Unde pop. Sycyonii *Ægiali* dicti. Vide *Sicyon*.

Ægias, Ἀιγίας à Clem. citatur lib. 1. Strom. ubi ex eo commemorat, quæ de Ilii captâ tempore scripserit. Sed hic Eusebio Clementem exscribenti in Præpar. Evang. *Agis dicitur*.

Ægina, Asopi regis Bœotiæ filia, quam Jupiter amavit, & in ignem conversus compressit, ex quâ postea Æacum, & Rhadamanthum suscepit. Item insula in quâ Æacus regnavit, olim Oenopia dicta. Vide *Æacus*. Famam est hujus insulæ aliquando omnes pestè fuisse absumptos, ita ut solus Æacus fuerit superstes, qui cùm gravissimè ferret insulæ solitudinem, Jovem precatus est, ut aliquos pacto homines repararet, ita dicens, ut refert. Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, si te non falsa loquentem
Dicta sub amplexus Æginæ Asopidos egi,
Nec te, magne Pater, nostris pudeat esse parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde sepulcro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, i. e. *Formicarum*; Qui ideo sic dicti (inquiunt Mythologi) quia formicarum more terram fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parsimoniæ studuere. Populi *Æginenses*, vel *Æginetæ*, unde Paulus *Ægineta* medicus Græcus, de quo vide Vossium de Philosophiâ cap. 13. Primi autem Æginenses monetam excudarunt, teste Æliano, Var. Hist. 12. 20. πρῶτοι νομίσματος ἐπεχείρησαν, καὶ ἐξ αὐτῶν ἐκλήθη νόμισμα Αἰγινήτικον. Inde etiam *Ægineticum æs*, quod olim in pretio fuit. Plin. lib. 34. cap. 3. Fuit etiam urbs ejusdem inf. epise. olim sub archiep. Athenienssi, nunc metropoli, à Megara 120. stad. in merid. long. 50. 05. lat. 38. 32. Vide Steph. in Αἴγινα, ubi tres *Æginas* recensèt. Incolas ejus quod attinet, miror (inquit Vir Magnus) in Æginâ insulâ sanctâ & sterili, cujus ambitum Strabo & Eustathius definiunt stadiis 180. Plinius verò 20. m. p. quondam habitasse Myrmidonum myriadas 47. Pindari Schol. in Od. 8. Olymp. πλήθει γὰρ ἀνδρῶν ὅτου φασὶ ἡ Αἴγινα, ὡς ἢ ἐν αὐτῇ πανεθνεὶ ἐκεῖ μυριάδας ἀνθρώπων.

Ægiochus, Jupiter dictus est, quòd corio capellæ Amaltheæ usus fuerit pro scuto, quando contra Titanas dimicavit, quasi Αἰγιόχου, ὁ ἢ αἰγίδα ἔχων, τουτέστιν δέρμα. Allegoricè autem quod procellas immittat, i. e. τὰς αἰγίδας. Nonnullis placet deduci ab βρῶ i. e. cibus, & ἀλὲξ αἰγὸς, capra, quod, cùm puer esset, à caprâ nutritus fuerit.

Ægipan, à poetis Pan est cognominatus, quòd pedes caprinos haberet. Inde *Ægipanes* homines nudi, hirsuti, & caprinos pedes habentes. Propert. 3. 16.

Mollia Dircææ pulsabunt tympana Thebæ,
Capripedes cultores Panes hirsuta canentes.

Mela,

Mela. 1. 8. *Blemmyis capita abſunt; vultus in pectore eſt, præter effigiem nihil humani; Ægipanumque quæ celebratur ea forma eſt.* Satyrorum autem Ægipanumque in Libyâ eodem modo, iſdemque pene verbis meminere Plinius, Solinus, & Martianus Capella. Nemo tamen addit, qualis fuerat forma Ægipanum. Poſteriores duos ignoraſſe facile crediderim, an verò Plinius etiam ignorarit, non attinet quærere. Sanè neque in formâ hujus monſtri conveniunt, ſi tamen monſtris accenſenda ſunt ea, quæ ſunt mera Græculorum commenta. Salmaſius in Notis ad Solinum ex parallelis minoribus Plutarchi adſtruere conatur Ægipana illum eſſe, quem Romani Sylvanum vocant. Sed verò valde infirmo nititur tibicine; neque enim quidquam certius, quam libellum iſtum eſſe proſus Plutarcho indignum, cum nugaciſſimus ſit, ac ejuſdem plane auctoris, atque ſit ille de fluminibus, qui & ipſe nomen Plutarchi præ ſe fert. Porrò tantum inter ſe differunt Sylvani & Ægipanes, ut difficilius aliquid reperias, in quo conveniant, quàm in quo diſcrepant. Ægipanes enim non ut Sylvani cum humanâ facie pingebantur, verùm caprinâ prorſus, imò αἰγοπροσωπα capri erant ſuperne. Pingebantur præterea cum caudâ piſcis. Cauſa nominis hæc eſt; Ægipan Jovis filius ex caprâ Bœotiæ eſſe fingitur, quam etiam Olenium vocavere. Alii Jovis collactæum faciunt, natumque ex *Ægâ Panis* conjuge; hinc *Ægipana* dictum aiunt. Juviſſe hic dicitur Jovem bello contra Typhonem. Quia autem primus invenit concham marinam, quâ inflatâ, terrorem Panicum injecit, ideo caudam piſcis huic adfingi. Hujus imaginem in cœlo aiunt eſſe Capricornum. Theon ad Aratum Ὃς δ' Αἰγόκερως ὑμιθὴς ἔστηφ' Ἁγλαΐαι, τερπνολύρῃ θ' ὑὸς πολιῇ τὴ Πανὸς, οἷς χθὶ νύκτα ἰατρόλεθρα δαμάσσας μὴ ἧβῃ ἄλλαν δοῦν. Scholiaſtes Germanici; *Capricornus ſanè ſimilitudinem habet Ægipanos; habet enim poſteriorem partem piſcis, priorem capri.* Ita quoque Hyginus & alii, ſicut in cæteris hujus fabellæ partibus non conveniant. Cauſam verò quamobrem cum caudâ pingebatur, hanc reddit idem Theon; Ἔνιοι δ' ὅτι ὁ αἰγόκερως ἐν τῇ θαλάσσῃ, διὰ τοῦτο ἰχθυόεις ἐστί. Aliam cauſam verò reddit Hyginus, & Germanici Scholiaſtes; verum de eo nos ad ipſum Aratum; verba ſunt II. Voſſii. Dii faxint proniſſis ſteterit. Porrò Ægipanum crebræ effigies occurrunt in antiquis Ægyptiorum monumentis, nempe Satyri δικρανοειδεῖς, ἀγρὸν ἰχθύων ἔχοντες.

Ægis, ſcutum Jovis, ἀπὸ τῆ αἰγὸς, i. e. à capra. Nam ille à caprâ Amaltheâ nutritus eſt, cujus mortuæ pelle fortium ſuum operuit: Capram autem poſteà vitæ reſtitutam, & aliâ pelle obductam inter aſtra collocavit, ſeque ob capræ memoriam *Ægiochum* appellari voluit. Virg. Æn. 8.

——— *Arcades ipſum*
Credunt ſe vidiſſe Jovem, cum ſæpe nigrantem
Ægida concuteret dextrâ, nimboſque cieret.

Scutum verò Palladi dedit, cui ipſæ Meduſæ caput impoſuit, quod qui intuebantur, protinus lapideſcebant. Virg. ubi ſupra.

Ægidaque horrifræ, turbata Palladis arma,
Certatim ſquamis ſerpentum auroque polibant,
Connexoſque angues, ipſamque in pectore Divæ
Gorgona defecto vertentem lumina collo.

Ægiſthus, Thyeſtis filius ex Pelopeiâ, ejuſdem filiâ, quem infantulum mater, tegendi ſceleris cauſa, perdendum ferisque expoſuit in ſylvis; ſed à paſtore inventus, ejus beneficio nutritus eſt, & inde Αἴγισθος dictus, quòd nutritus ſit à capris. Vide Ælian. Var. Hiſt. 12. 42. Hic provectioris ætatis, Atreum impellente tamen patre, interfecit, & ejuſdem filium Agamemnona inter epulas, adjuvante uxore Clytemneſtrâ, quâ etiam turpiſſimè uſus eſt, obtruncavit. Poſtremo ab Oreſte Agamemnonis filio, patris mortem ulciſcente, è medio ſublatus eſt. Hom. Odyſ. α.

Ὃς καὶ τὸν Ἀγαμέμνονος υἱὸν μνησῆρα Ὀρέστην
Πᾶσι βροτοῖσι φάνησεν, ἐπεὶ κτάνε πότνιον ἔμπην.

Ovid. lib. 1. De Remedio Amoris.

Quæritur Ægiſthus quare ſit factus adulter?
In promptu cauſa eſt. Deſidioſus erat.

Ægiſthus autem gemens & indignabundus Pompeium, C. Cæſarem vocare ſolebat, ob adulterium cum uxore ſuâ Mutiâ, quam tamen poſtea repudiavit, quamvis ex eâ jam tres liberos ſuſcepiſſet. Sueton.

Ægleæ, Heſychius: Ἀγλαΐαι, ἡ Ἀφροδίτη.

Ægle, Heſperi Italiæ regis filia, vide *Heſperides*. Alia fuit nympha, Solis & Neeræ filia; Græcè *lux*, ſeu *ſplendor*. Virgil. eclog. 6.

Addit ſe ſociam, timidiſque ſupervenit Ægle,
Ægle Naiadum pulcherrima.———

Ægles, athleta Samii nomen, qui cum per omnem ætatem mutus fuiſſet, in ſacro tamen certamine, cùm in ſortitione fraudem admitti videret, nimio loquendi deſiderio linguæ vincula rupit, ac diſtinctè quamdiu vixit locutus eſt. Val. Max. 1. 8. Gellius. 3. 9.

Ægleres, Apollinis cognomen, quo nomine celebratur in Anaphe inſula, quæ Sporadum una. Apollonius Argonauticon lib. 4.

— ὅτ' Ἀπόλλωνα Σωτῆρα
Ἀγλήτην Ἀναφῆς πυμάτην ἐλάσαντ' ἐπὶ νῆσον.

Nominis rationem antea indicavit his verſ. 1714.

——— Ἀγλήτην μὲν ἐπώνυμον εἴπομεν αἰγλῆς
Φοίβου καλλείψαι ———

Ægobolus, Bacchus apud Potniam celebratus, de cujus nomine hæc hiſtoria proditur. Cùm ibi Dionyſia incolæ celebrarent, ita in contumelias acti ſunt & furorem ob ebrietatem, ut Bacchi ſacrificulum interimerent; quapropter à Deo irato gravi peſtilentiâ affecti ſunt. Cives hâc de cauſâ Apollinem conſulentes, reſponſum acceperunt, ut Baccho formoſiſſimum puerum immolarent, quod cùm Potnienſes per multos annos feciſſent, capram demum, à Baccho edocti, pro puero ſuppoſuerunt, unde illi cognomen. Gyraldus Synt. de Diis.

Ægoceros, i. e, *Capricornus*, animal in quod poetæ tradunt ſe Pana transformaſſe, & in aquam ſe dejeciſſe, cùm in Ægypto unà cum reliquis Diis Typhona Gigantem acerrimum Deorum hoſtem fugeret. Sed Jupiter hujus ingenium admiratus inter aſtra eum collocavit. Lucret. lib. 5.

Nec ratio Solis ſimplex ac recta pateſcit,
Quo pacto æſtivis à partibus Ægoceroris
Brumales adeat flexus: utque inde revertens
Cancri advertat metas ad ſolſtitiales.

Lucanus libro nono.

Par geminis Chiron, & idem quod Carcinos ardens
Humidus Ægoceros.———

Idem libro 10.

———*Rapidos quo Sirius ignes*
Exerit, & varis mutator Circulus anni
Ægoceron, Cancrumque tenet.———

Ægon, paſtor apud Theocritum & Virgilium; quo etiam nomine promontorium Lemni dictum eſt. *Ægon* etiam Caryſti, Euboeæ civitatis, princeps. Ponitur item aliquando *Ægon* pro *Ægæo mari*. Statius.

———*Ventiſque abſentibus Ægon*
Motus, & ingenti percuſſit littora ponto.

Val. Flaccus lib. 1.

———*Vix littora puppim*
Solvimus, & quanco fremitu ſe ſuſtulit Ægon!

Ægophagos, Junio dicta apud Lacedæmonios, quòd ibi capræ illi immolarentur. Cæl. Rhod. Emendandus obiter Heſychius, apud quem corruptè legitur Ἀγοφάγῳ, λέγει ἐν Σπάρτῃ ubi reſcribendum Ἥρᾳ. Huic Deæ coronam imponebant, quæ Ἡνιοχὴ dicebatur. Vide Athenæum lib. 15. Meurſius Miſcellan. Lacon. lib. 1. cap. 5. Jupiter quoque ſic dictus eſt, Etymologus: Ἀγοφάγῳ ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρῳ ἐν Θηριακοῖς.

Ægyptus, Beli filius & frater Danai, qui cum 50. haberet filios, totidem eos fratris ſui filiabus matrimonio conjunxit, quæ à patre inſtructæ, primâ à nuptiis nocte ſuum quæque maritum interfecerunt, præter unam Hypomneſtram, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, *in parem rem*

Splendidè mendax & in omne virgo
Nobilis ævum.

uti de eâ loquitur Horatius. Lynceus autem pulſo Danao, Argivorum regnum invaſit, & an. 69. regnavit. Item Ciceronis libertus lib. 16. ep. 15.

Ælia, Antiphraſticum Ænigma Bononienſe apud Franciſcum Schott. Cent. 2. Ænigm.

Ælia, Lælia Criſpis, nec vir nec mulier,
Nec Androgyna, nec puella, nec juvenis
Nec anus, nec meretrix, nec pudica
Sed omnia.
Sublata neque fame, neo ferro, nec veneno
Nec cœlo, nec aquis, nec terris, ſed omnibus
Sed ubique jacet.
Lucius Agatho Priſcius, nec maritus,
Nec amator, nec neceſſarius, neque
Moriens, neque gaudens, neque flens.
Hanc neque molem, nec Pyramidem
Nec ſepulchrum———
Sed omnia.
Scit & neſcit ous poſuerit.
Hoc eſt ſepulchrum intus cadaver non habens,
Hoc eſt cadaver ſepulchrum extra non habens.
Sed cadaver idem eſt & ſepulchrum ſibi.

Quod multi de animâ hominis, alii de cupidine, alii de aquâ nubium, alii (& forte verius) de Niobe fil. Tantali, quæ vi oppreſſa in ſaxum à Poetis dicitur verſa, interpretantur.

Ælianus, Sophiſta Romanus, à Philoſtrato maximè laudatus, quòd Romanus homo tam probe Atticiſſaverit, tamque

elegantèr

eleganter peregrinam à patriâ vocem retinuerit. Scripsit De Animalibus, De Variâ historiâ, De Re militari, quæ omnia ad nos pervenêre. Fuit auditor Pausaniæ sub Adriano Imp. Græcis ob eloquentiam Μελιγλώσσος, & Μελιόφθογγος dictus, itemque *Facundus* à Martiale lib. 12. epigr. 24.

O jucunda, Covine, solitudo,
Carrucâ magis essedoque gratum
Facundi mihi munus Æliani.

Ælius, & *Ælia*, nomina sint propria Romanorum, carent aspiratione. Perottus de Æliorum familia, Quæ Romæ admodum pauperrima fuit, adeo ut sedecim eodem tempore Ælii fuerint, quibus una domuncula erat, & unus in agro Vejentano fundus. Eadem gens nullum ante scrupulum argenti habuit, quàm Paulus, Perseo rege devicto, Quincto Ælio Tuberoni genero suo quinque pondo argenti ex prædâ donaret. Val. Max. 4. 4. Hinc *Ælia series* pro Æliorum familiâ. Claudianus in Laud. Serenæ, Hispaniam alloquens;

Dives equûm, frugum facilis, pretiosa metallis,
Principibus fœcunda piis, tibi sæcula debent
Trajanum, series his fontibus Ælia fluxit,
Hinc senior pater, hinc juvenum diademata fratrum.

Ælius Adrianus, Rom. Imp. Vide *Adrianus*.

Ælius Gallus, ordinis equestris vir, Arabiam Felicem primus subegit, ab Augusto imp. missus. Plin. 6. 38. Hujus amicitiâ usus est Strabo Geographus, & cum eo Nilum navigavit, totamque ferè Ægyptum lustravit, ac bonam etiam Africæ partem. Testis ipse Strabo.

Ælius Grammaticus, cognomine duplici fuit; nam & Præconius, quòd pater ejus præconium faceret, vocabatur; & Stilo, quod orationes nobilissimo cuique scribere solebat, tanto optimatum favore, ut Metellum Numidicum comitatus sit in exilium. Sueton. Plinius libro nono, capite tricesimo quinto testimonium ejus citat adversus Fenestellam.

Ælius Mantia, Formianus, libertini filius, ultimæ senectutis L. Libonem apud Censores accusabat. Alii *Helvius* legunt. Historiam v. vide apud Val. Max. 6. 2.

Ælius Melissus, nostrâ memoriâ fuit, (inquit Gellius 18. 6.) Romæ summi quidem loci inter Grammaticos, sed majore erat in literis jactantia, & σοφισλῇ, quàm operâ. Is præter alia quæ scripsit complurima, librum edidit *de loquendi proprietate*, ubi *matronam* eam esse dicit, quæ semel peperit, quæ sæpius *matrem-familiâs*; sicuti sus quæ semel peperit, *porcetra* dicitur, quæ sæpius, *scropha*.

Ælius Pætus, vir Romanus, cui jus dicenti cum in capite picus consedisset, aruspexque affirmasset, conservato eo, fore domûs ipsius statum felicissimum, Reip. miserrimum; occiso autem in contrarium utrumque cessurum, è vestigio picum morsu suo in conspectu senatus necuit: decem & septem militum familiam, eximiæ fortitudinis viros, Cannensi prælio amisit. Respublica v. procedente tempore ad summum imperii fastigium excessit. Val. Max. lib. 5. cap. 6. Hunc autem aliqui non *Ælium*, sed *Lælium* fuisse; & *Lælios*, non *Ælios* periisse volunt. *Cælius* etiam nonnullis dicitur.

Ælius Sextus Catus; hic, teste Cicerone lib. 1. de Oratore, prudentiâ, & Juris Civilis scientiâ præditus hoc carmine celebratur ab Ennio;

Egregiè cordatus homo Catus Ælius Sextus.

Censuram cum M. Cethego egit, in quâ in spectaculis senatum secrevit à populo, cum antea in promiscuo spectabant. Liv. lib. 4. dec. 4. Hic, cum legati Ætolorum in consulatu prandentem in fictilibus, adessent, missa ab his vasa argentea non accepit, neque aliud habuit argenti ad supremum vitæ diem, quàm duo pocula, quæ Lucius Paulus socer ei ob virtutem, devicto Perseo rege, donasset. Plin. 33. 11.

Ælius Tubero, L. Pauli nepos, nullo in oratorum numero, sed vitâ severus, & congruens cum eâ disciplinâ quam colebat, paulo etiam durior. Itaque honoribus majorum respondere non potuit. Fuit autem constans civis & fortis, ac in primis Græcho molestus. Vide plura de eo apud Cicer. Orat. pro Murænâ.

Ælius, Tuberonis nepos, Liganium apud Cæsarem accusavit, quem Cicero luculentâ oratione defendit.

Aëllo, trium syllabarum, gen. *Aëllûs*, nomen unius Harpyiarum, ita dicta, quasi ἀὴτος ἄλλο, h. e. *alienum tollens*; Nihil dici potuit absurdius. Alii itaque malunt à turbine & procella sic appellatam, quæ Græcis ἄελλα dicitur. Quod satis innuit Val. Flaccus lib. 4.

——*Harpyiæ semper mea pabula servant,*
Fallere quas nusquam misero locus, ilicet omnes
Deveniunt, niger intorto ceu turbine nimbus.

Ovidius Metamorph. lib. 13.

——*Strophadumque receptos*
Portubus infidis exterruit ales Aëllo.

Fuit etiam nomen unius ex canibus Actæonis, apud eundem Ovid. M. 3.

Prævalidusque Lacon, & cursu fortis Aëllo.

Æmilius, Vide *Æmylius*.

Æmilius, Parthenianus, de iis qui tyrannidem affectassent, historiam reliquit. Vulcatius Gallicanus in Avidio Cassio.

Æmilius, Sura, scripsit de annis populi Rom. Vell. Paterc. 1. 6. Vide Voss. H. Gr. p. 690. Paul. *Æmilius* Veronensis, Parisinus in Æde deiparæ Canonicus, scripsit Historiam de rebus gestis Francorum; cui annos 30. impendisse dicitur. *Recondituam ejus eruditionem & diligentiam, & vitæ sanctitatem, & summam in Historiâ fidem exoseulari* se dicit Erasmus in Ciceroniano. Præclarum elogium ejus habes apud Lipsium, notis in 1 Polit. c. 9.

Æmon, vir, cujus meminit Ovid. in Ibin hoc versu,

Nec tibi si quid amas felicius Æmone cedat.

Hic cum Rhodopen filiam turpiter amaret, in montem obduruit unâ cum eâ, Diis talem infamiam vindicantibus. Domit. Calderinus. Egnatius verò ex Euripide scribit hunc fuisse Creontis filium natu minorem, Menœci, qui se pro patriâ devovit, fratrem; cui Antigone Oedipi filia desponsata fuerat. Illa verò patrem in exilium secuta, Æmon à Sphinge dilaniatus est. Æmon, ut alii tradunt, tanto amore dilexit Antigonem, ut ad mortuæ tumulum sese interfecerit. Prop. lib. 2. eleg. 9.

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Æmon
Corruit ipse suo saucius ense latus?
Et sua cum miseræ permiscuit ossa puellæ,
Quâ sine Thebanam noluit ire domum.

Item viri nomen apud Statium Theb. 8.

Sterneret adversos etiammum Ismenius Æmon.

Æmonides, nomen viri proprium. Virg. Æn. 10.

Nec procul Æmonides Phœbi Triviæque sacerdos.

Ubi Servius, Hoc nomen licet possit esse patronymicum, quia in *des* exit, ut dicamus *Æmonis filius*; tamen melius est, ut id proprium esse dicamus, quia nusquam aliud nomen ejus aut præmissum est, aut secutum. Ergo simile est patronymico, ut sit *Æmonides* sicut *Thucydides*.

Æmus, sive *Hæmus*, rex fuit Thraciæ potentissimus, qui Rhodopen Strymonis fil. filiam duxit uxorem. Hi in tantam arrogantiam elati sunt, ut Æmus se esse Jovem, Rhodope Junonem se esse prædicarent, seseque tanquam Deos adorari jubberent. Quâ insolentiâ Jupiter iratus eos in montes commutavit. Ovid. Met. lib. 6.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Æmum,
Nunc gelidos montes, mortalia corpora quondam,
Numina summorum sibi qui tribuere Deorum.

Idem Epist. 2.

Quâ patet umbrosum Rhodope glacialis ad Æmum.

Vide *Hæmus*.

Æmylia gens, Romæ imprimis illustris, à Mamerco Pythagoræ Philosophi filio dicta, cui propter unicam humanitatem, quam Græci αἰμυλίας vocant, cognomen fuit *Æmylos*, vel *Æmylius*. Scribitur verò *Æmilius* in veteribus libris, & lapidibus. Ex hâc familiâ fuit *Paulus Æmylius*, qui in Consulatu suo Persen Macedonum regem bello vicit, captumque in triumpho duxit. Item & *Æmylius Lepidus*, quem Plin. 7. 53. refert cùm cubiculo egredi pararet, nihil mali sentiens, offenso ad limen pollice, repente obiisse. Item *Æmylius Scaurus*, homo factiosus & subdolus, de quo multa Sallust. in Jugurth.

Æmylia, virgo Vestalis ex nobilissimâ Æmyliorum familiâ, de quâ Val. Max. lib. 1. cap. 1. & Dionys. Halic. lib. 2.

Æmylia, uxor majoris Africani. Suidas.

Æmylianus, Africanus minor primus appellatus fuit, Pauli Æmylii filius, eò quod ex Æmyliâ gente in Scipionum familiam fuerit insertus, post quem & alii plerique ejusdem familiæ viri clarissimi, & triumphales eadem cognomine dicti fuere. Juvenal. Sat. 8.

——*Pictosque ostendere vultus*
Majorum, & stantes in curribus Æmylianos.

Fuit etiam alius, Clodii Albini collega, Item Peregrini, nec non Aquilini.

Æmylius, apud Sybarim op. Italiæ erat spectatæ venustatis adolescens, mirum in modum venandi studiosus. Uxor autem novella cum, in alterius puellæ complexus ipsum ire opinaretur, in saltus egressa delitescebat. Conquassatis autem arbusculis canes occurrant, & ut feram discerpunt. Hæc Clitonymus lib. 2. rerum Sybariticarum; apud Plut. in Parallel. 34.

Æmylius Censorinus, crudelissimus Siciliæ tyrannus. Hic, si quis novâ quædam tormenta, & insitatum cruciandi genus extruxisset, summis eum muneribus prosequebatur. Quidam igitur Aruntius, nomine Paterculus, equum ex ære fabricatum, ut in eum excruciandos homines injiceret, Æmylio donavit. Ille autem tum denique ad æquitatis cogitationem conversus, muneris authorem primum in eum intrusit, ut quam cæteris

poenam

pœnam excogitarat, primus ipse subiret, atque pateretur. Plut. in Paral. 7. 5.

Æmylius Lepidus, qui cùm adhuc puer esset, in aciem progressus, hostem interemit, civem servavit; cujus tam memorabilis operis index est in Capitolio statua bullata, & incincta prætexta senatusconsulto posita. Val. Max. 3. 1.

Æmylius Lepidus, Triumvir fuit cum Antonio & Octavio, Africam sortitus cum viginti legionibus, eoque imperio elatus, primas sibi partes vendicabat, Octaviumque spernebat, nec auxilium contra Sextum Pompeium petentem juvit. Quapropter ab eodem & spoliatus exercitu, & supplex, concessâ vitâ, apud Circeios relegatus, in perpetuum fuit.

Æmylius Macer, Veronensis poëta tempore Aug. Cæsaris, Scripsit libros de avibus, serpentibus, & herbis. Ovid. de Tristibus.

Sæpe suas volucres legis mihi grandior ævo,
Quæque nocet serpens, quæ juvet herba Macer.

Iliacus cognominatus est ab eodem Ovidio, quòd belli Trojani gesta ab Homero relicta describeret. lib. 2. de Ponto.

Tu canis æterno quicquid restabat Homero,
Ne tacerent summæ Troïa bella manu.

Æmylius Manercus, ter Dictator, Fidenates deficientes in potestatem cum oppido recepit. Censuræ honorem, qui antea per quinquennium gerebatur, anni & sex mensium spatio finivit. Quamobrem Censores eum tribu moverunt, octuplicatoque censu ærarium fecerunt. Volater.

Æmylius Paulus, Consul cum C. Terentio Varrone, temeritate collegæ inire pugnam cum Annibale coactus, apud Cannas cecidit, cujus cadaver inventum hostis honorifice tumulavit. Volat. Hujus filius *L. Æmylius Paulus*, primo Consulatu, quem post tres repulsas adeptis erat, de Liguribus triumphavit. Liv. lib. 5. dec. 3.

Æmylius Porcina, de quo Cic. in Brutt.: Manius Æmylius Lepidus, qui est *Porcina* dictus, eâdem temporibus fere quibus Galba, sed paulo minor natu, & summus Orator est habitus, & fuit, ut apparet ex orationibus, scriptor sanè bonus. Hoc in Oratore Latino primùm mihi videtur, & lenitas apparuisse illa Græcorum, & verborum comprehensio, etiam artifex, ut ita dicam, stylus. Hunc studiosè duo adolescentes ingeniosissimi & prope æquales C. Carbo ac Tib. Gracchus audire soliti sunt. Hæc Cicero.

Æmylius Regillus, de quo Liv. lib. 7. dec. 4. L. Æmilio Regillo, qui classe præfectum Antiochi regis devicerat, extra turbem in æde Apollinis, cum feriatus datus esset, auditis rebus gestis ejus, quantis cum classibus hostium dimicasset, quot inde naves aut demersisset, aut cepisset, magno consensu patrum Triumphus navalis est decretus. Triumphavit autem Cal. Febr. In eo triumpho undequinquaginta coronæ aureæ translatæ sunt.

Æmylius Scaurus, nobilis & pauper. Nam pater ejus, quamvis patricius, ob paupertatem carbonarium negotium exercuit. Idem primo dubitavit, honores peteret, an argentariam faceret; sed eloquentiæ consultus ex eâ gloriam peperit. Ædilis, juri reddendo magis, quàm muneri edendo studuit. Prætor adversus Jugurtham pugnavit, ejus tandem pecunia victus. Consul legem de sumptibus & libertinorum suffragiis tulit. Plutus de viris illustribus. Cic. pro Fonteio; Equem, inquit, hominem vidimus, equem verè commemorare possumus parem consilio, gravitate, constantiâ, cæteris que virtutibus, honori, ingenii, rerum gestarum ornamentis M. Æmylio Scauro fuisse? Tamen hujus, cujus injurati nutu prope terrarum orbis regebatur, jurati testimonio, neque in C. Fimbriam, neque in C. Memmium creditum est. Hujus filius *M. Æmylius Scaurus*, Syllæ privignus fuit. In Ædilitate suâ fecit Theatrum, opus maximè omnium, quæ unquam fuere humanâ manu facta; non temporariâ morâ, verum etiam æternitatis destinatione. Plin. 36. 15.

Æmylius, adjectivè aliquando sumitur. Horat. ad Pisones.

Æmylium circa ludum faber imus & ungues
Exprimet, & molles imitabitur ære capillos.

Propert. lib. 3. Eleg. 3. de Ennio poëta.

Et cecinit Curios fratres & Horatia pila,
Reliquo Æmilia vecta tropæa vate.

Æneas, Anchisæ & Veneris filius, princeps Trojanus, post longos errores in Italiam pervenit ad Evandrum ac Tyrrhenos, apud quos regnavit Tarchon junior an. 20. Primus fuit Latinorum rex, regnavitque post soceri Latini mortem annis 3. Turnum vicit, ejusque sponsam Laviniam accepit conjugem. Eutrop. Fingunt autem hunc fuisse Veneris filium juxta Simoëntem natum. Virgilius Ulyssi Homerico per omnia similem facit, virum fortem & bellicosum, qui per varios & maris & terræ errores in Latium venerit. Convenit inter omnes fere authores, Trojam ab eo & Antenore proditam fuisse, quapropter ubique illam culpam diluit, ut Romanorum gloriæ, qui ab eo traxerunt originem, consulat. Trojâ dirutâ, patrem Anchisen senio confectum humeris impositum ab hostibus liberavit. Sen. de Ben. 3. Vicit Æneas patrem, ipse in ejus infantia leve tutumque gestamen, gravem senio, per media hostium agmina & per cadentis circa se urbis ruinas ferens, cum complexus sacra ac penates Deos religiosus senex non simplici vadentem, tarditâ premeret: tulit illum per ignes, & quid non pietas potuit? pertulit, colendumque; inter conditores Romani Imperii posuit. Unde versus in Neronem.

Quis negat Æneæ magni de stirpe Neronem?
Substulit hic Matrem, sustulit ille Patrem.

Fingunt Poëtæ flammas ei locum dedisse patrem de medis hostibus exportanti. Ovid. Fast. 4.

An magis hunc morem pietas Æneia fecit,
Innocuum victo cum dedit ignis iter.

Idem in Ponticis:

Cum foret Æneæ cervix suppositа parenti
Dicitur ipsa viro flamma dedisse viam.

Prop. lib. 4. Eleg. 1.

Cum pater in nati tremulus cervice pependit
Et verita est humeros urere flamma pios.

Statius Sylv. 3.

Felix cui magnâ patrem cervice vehenti
Sacra Mycenææ parvit reverentia flammæ.

Dum autem Ascanium filium suum & Penates secum defert, Creüsam uxorem in itinere amisit; Anchisen in Sicilia apud Drepanum mortuum reliquit. Africam nunquam vidisse, nedum Didonem multi testantur; quapropter totum 4. Æneidos librum confictum omnes confirmant. Alii dicunt Æneam captivum una cum Andromache datum fuisse Neoptolemo Achillis filio, ac in Thessaliam deportatum; ut scriptum est à Lesche poëta Græco qui *Parvam Iliaden* composuit, cujus versus refert Natalis Comes lib. 4. cap. 13.

Αὐτὰρ Ἀχιλλῆϊ μεγαθύμῳ φαίδιμος υἱὸς
Ἕκτορίδης ἄλοχον κτείνας ἠΰκομον Πολυδώρην,
Παῖδα δ' ἐλὼν ἐκ κόλπου ἐϋπλοκάμοιο τιθήνης,
Ῥίπτε ποδὸς τανύσσας ἀπὸ πύργου, ἦ ῥ' ἀπόνητο
Ἑλλάδι πατρίδι θ' ἁπάσῃ ἠδ' ἐμοὶ ἐκ κεφαλῆς.
Ἐκ δ' ἔλαβ' Ἀνδρομάχην ἠϋκόμοιο παιδὸς ἄκοιτιν
Ἕκτορος, ἣν ἆρ' ὅτι αὐτῷ δεσπόσσῃ Παναχαιῶν,
Δῶκεν ἔχειν, ἑτέρωσε δ' ἀμοιβαδὶς ἄγεσκε νηῶν.
Αὐτὰρ τ' Ἀγχίσαο κλυτὸν γόνον ἐν πολέμοιο
Λίνεϊον ἐν νηυσὶν ἐΐσκετο πουλυβότειρα
Ἐκ πλόου Δαναῶν ἀλλὰ μάλ' ἤγαγε ἔξοχα πάλλων.

Æneas Sylvius, quartus Latinorum rex, regn. an. 31. Alius ejusdem nominis qui Anno Dom. 1458. factus est Pontifex Romanus, ac dictus Pius 2. Scripsit longè plurima, quæ recensent Platina in ejus vitâ. Vide Vossium de Hist. Lat. 3. 7.

Æneas Tacticus, floruit temporibus Aristotelis, cujus è στρατηγικοῖς, sive Commentario de arte Imperatoria supereſt πολιτικὸν, ἢ πολιορκητικὸν, Tacticus, & Obsidionalis liber. In quo non tam obsidentibus, quam obsessis dat præcepta. Suidas perperam vocat *De Stratagematis*. Vera enim Inscriptio est Στρατηγικὸς, uti nuncupat Polybius lib. 10. itemque Ælianus in Tacticis. Primus divulgavit Casaubonus pater, qui & notas adjunxit. Tacticorum verò Æneæ epitomen fecit Cineas Thessalus, Consiliarius Pyrrhi, Epirotarum regis, quorum meminit Cic. lib. 9. Epist. 25.

Æneis, liber de rebus gestis Æneæ, ut *Achilleis*. Statius ad finem Thebaidos ipsam alloquens.

Vive precor, nec tu divinam Æneida tenta,
Sed longè sequere, & vestigia semper adora.

Ovid. Trist. lib. 2.

Et tamen ille tuæ felix Æneidos author
Contulit in Tyrios Arma virumque toros.

Æneſidemus, illustris Argivorum Imperator fuit, qui cum Argis à Philocle obsideretur, nec urbem tueri posset, impetratâ à militibus abeundi facultate, ipse honestè in præsidio sibi credito occumbere maluit, quàm cum dedecore in patriam reverti. Liv. lib. 4. Dec. 2. Item philosophus quidam Pyrrhonicus. Laert.

Ænicus, Athenienſis, priscæ Comœdiæ poëta, fabulas multas conscripsit, à Polluce & aliis memoratas.

Ænobarbus, vel potius *Ahenobarbus*, Domitius appellatus, quoniam Castor & Pollux, cum de victoria nunciarent Domitio, ipséque minimè crederet narrantibus, malas, barbamque manibus promulserunt, & ita ex fusca in flavam converterunt; unde à barba rutila, æneique coloris *Ænobarbus* dictus, quod postea Domitiorum cognomen fuit.

Æolides, dictus est Ulysses ab Æolo, qui filium habuit Sisyphum, ex quo natus est Ulysses. Virg. Æn. 6.

——*Comes additur una*
Hortator scelerum Æolides.——

Nam Anticleæ filius fuit, quæ ante Laertæ nuptias clam cum Sisypho

Sisypho Æoli filio concubuit, unde Ulysses natus est; Quod ei apud Ovid. Ajax etiam objicit.

——*Quid sanguine cretus*
Sisyphio, furtisque & fraude simillimus illi
Inseris Æacidis alienæ nomina gentis?

Item Misenus tubicen *Æolides* dicebatur. Virg. Æn. 6.

Misenum Æoliden, quo non præstantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu!

Benè autem tubicen Æoli filius esse fingitur, quia tuba à vento creatur.

Æolus, ventorum imperator, vel potius (ut quidam putant) quæstor, Hippotæ filius fuit, ut inquit Ovid. in Epist. Leandri:

Parce precor, facilemque move moderatius æquor;
Imperet Hippotades sic tibi triste nihil.

Sic Apollonius lib. 4. Argonauticorum.

Ἀίολον Ἱππότου φῶτα δολοφρονέοντα

Matrem Æolo fuisse Menecliam, Hyili Liparensis filiam memoriæ prodidit Euthydemus Atheniensis in libro de Sacramentis. At Eudoxus Cnidius in lib. 2. de ambitu terræ, Ligyam Autoris Carystii filiam matrem Æoli fuisse maluit. Nec defuerunt qui Jovis filium putaverint. Scribit Diodorus lib. 5. Æolum Vulcaniis insulis imperasse (quæ ab eodem postea Æoliæ sunt nominatæ) pium fuisse ac justum regem, & peregrinorum erga hospites, ac nautas docuisse velis uti; præterea ex diligenti ignis observatione prædicere solitum qui venti futuri essent, itaque inde locum datum fabulæ, ut ventorum rex fingeretur. Dionysius eum commendat ob humanitatem in hospites.

Αἰόλου Ἱππότεω πυλέοσι βαιτάζω,
Αἰόλου ὃς δουρὸς μετ' ἀθανάτοισι θάλασσαν
Κικλήσκει ἀέλλῃσι πολυκύμονα θ' ὑφαίνοντα.

Plutarchus lib. De exilio & Θεοφιλεστατον, *Deis Charissimum* vocat. Horatius *ventorum paterm.* Fuisse hunc regem Thuscorum Sostratus scribit rerum Thuscanicarum lib. 2. & Plut. in Paral. Ovid. Met. 15.

Æolon ille refert Thuscо regnare profundo,
Æolus Hippotaden carcere ventus habet.

Quod autem de ignis observatione dixit Diodorus, capiendum fortasse de fumo ex monte Plini lib. 3. cap. 9. & Solini, qui scribunt, Æolum, cum regnaret in Strongyle, ex ejus insulæ fumo, quinam flaturi essent venti, in triduum prædicere solitum, indeque existimatum ventos Æolo paruisse. Tradit Isacius Æolum fuisse hominem astrologiæ peritissimum. Sic etiam Palæphatus. Ἔτυχε δὲ ἀστρολογικὸς γενόμενος Αἴολος φράσαι Ὀδυσσεῖ τὸν χρόνον καθ' ὃν ἐκπλεύσας τοῦ νόστου τυχεῖν. Strabo lib. 1. affert Æolum ventorum regem dictum fuisse, quia per fluxum & refluxum aquarum futuræ tempestates, ac surgentium ventorum signa multo ante prædixerit, quæ cum ad prædictum tempus evenirent, credidit reliqua mortalium ventos esse in ejus potestate, quos posset, cum liberet, emittere. Hom. Odyss. 10.

Κῦμα δέ μοι πολὺ δῖον ἀπόπροθεν ἠκάχητο.
Ἦ μὲν πολλαπλοίη, ἢ δ' ἐγγύθεν ἠπεροπεύει.

Apollonius Argonaut. lib. 4.

Αἰόλου, ὃς δὴ πᾶσιν ἐπιφροσύνῃσιν ἄριστος.

Quintus Smyrnæus, lib. 14. ita habet.

Ἄλλα πάλιν ἀνέμοισιν ἀμειλίκτοισιν ἀνωγὼς
Κέλλε κὴ ἐγγύθεν. ἄμμες δ' ἀγήνορα πόντον
Ἀίολε Ἱππότιδη. Vide quæ sequuntur.

Audiamus Latinos. Virg. Æn. 1.

——*Vasto rex Æolus antro*
Luctantes ventos, tempestatesque sonoras
Imperio premit, ac vinclis, & carcere frenat,
Illi indignantes magno cum murmure montis
Circum claustra fremunt. Celsâ sedet Æolus arce
Sceptra tenens; mollitque animos, ac temperat iras.
Ni faciat, maria, ac terras, cœlumque profundum
Quippe ferant rapidi secum, verrantque per auras.
Sed pater Omnipotens speluncis abdidit atris
Hoc metuens, molemque & montes insuper altos
Imposuit, regemque dedit, qui fœdere certo
Et premere, & laxas sciret dare jussus habenas.

Ovid. Met. 11.

Neve tuam fallax animum sententia tangat,
Quòd socer Hippotades sibi sit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet,
Cum somnî emissi tenuerunt æquora venti,
Nil illis veritum est, incommendataque tellus
Omnis, & unpe fretum est, cœli quoque nubila vexant,
Excutiuntque feris rusticis concursibus ignes.

Val. Flac. lib. 1.

——*Hinc solitis quondam miscere polumque,*
Infelixque fretum; neque enim tunc Æolus illis
Rector erat, Libyâ cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum flens Siculos Cerneria fines
Perderet, & medios duceret unda lares.
Intonuit domus pavidis ex æthere ventis
Omnipotens, regemque jubet, quem jussa moveri
Tota labat, in montis, silvasque, & sæva minatus
Sceptra Æolium Eurum, quæ jussi prohibere frementem
Ora negat, rex hinc illinc & claustra refringit
Ipse volens, plusque dari sinit æquoris arvis.

Stat. Sylv. lib. 4.

Et quater Æolio qui frangis ceruere ventos,
Cui varii flatus, omnesque per æquora mundi
Servitus ac hyemis, mitissimique nabilis pavor.

Claud. lib. 1. de Raptu Proserpinæ;

——*Ceu turbine rauco*
Cum ventis armatur Eurus, glacieque nivali
Hyperius, & Geticis obsecrans grandine pontus
Bella cupit, pelagus, silvas, camposque sonoro
Turbine vexaturus, si forte adversus obortus
Edere objecta possit, mœstique inermis
Hesperus, & frustra rudentes in claustra procellæ.

Bochartus Græcus largè (deducens à Phœnicibus dictionis majusculæ putat, quibus [illegible] est Græcè θύελλα) est *procella, turbo, tempestas.* Hinc fere *Æolus* creditus à Phœnicibus esse ventus *Auster*, i. e. *tempestuosus.*

Epytus, Crotopiades & Mantus filius, qui in Arcadia apud Cyphium ovum matrimonium fuit educatus, occiso Polyphonte, qui matrem ejus invitam duxerat, regnum paternum recuperavit, Apollodor. lib. 2. ab hac regis Messeniorum Ἀρκάδες sunt appellati, quod & Pausanias in Messeniis notatum. Eustathius in Iliad. Hom. lib. 2.

Ὃς ἄρ' Ὕαν Ἀργεΐφοντα, καὶ Ἵππασον ἠδὲ Θόωνα,
Ἀντίθεον θ' ὑφέλοντο ——

Ἐπυτος inquit, Παυσανίας δὲ Ἀρκάδα, οὐδὲν ἧττον ἐπιφανῆ γενόμενον, μόνον δὲ ἐν αὐτῇ Κυλλήνῃ. Ὁ δὲ Ἀπολλόδωρος μόνον ἐν τῇ Ἀρκαδίᾳ φησὶν ἐπιφανῆ. Ἀρκάδος δὲ καὶ Ἀρκαδίας, ἢ Ἀρκάδος μόνου. Vide Scholia in Aristophanem.

Atreus, Atrei mox, quem adulterio à Thyeste Atrei uxore corrupta, duos filios peperit, quos postea Atreus fratri convivandos apposuit. Orid. Trist. 2.

Et mox Erepsis fratri scelerosus epulis,
Conscius sobis non degenerare nepos.

Item Cephei filia à Marte compressa, quæ ex patris metu, nihil virginitatis fassa ipsius ejus imperavit, ut *Atreus* à matre occideretur. Paus.

Æsacus, filius Priami ad Rhesi manet. Item Priami filius ex Alyxothoe Dymantis filia, quæ filius quum capitalibus delatoribus. Hic, cum Hesperiam, seu Esperam literis suæ puellæ videret, adeo ejus amore captus est, ut in fluvio nato Esperiæ, quem fugiens anguis fatalis necavit, ipse quoque amoris impatiens, acrique dolore concussus, se de scopulo in mare præcipitem dedit, cujus Thetis misera, cum in mergum transformavit. Vide Ovid. Met. 11. ad finem.

Æschines, Atheniensis Orator. Demosthenis æmulus, cujus Orationes tres extant, & aliquot epistolæ. Hic præfectus ad eloquentiam & Reipub. summum appetebat: Irrectus multa fuit. Vide ejus vitam apud Plut. in 10. Orat. & Philostr. in vitis Sophistarum. Præter hunc alii 7. claruere Rhetores Philosophi, Socratis discipuli. Secundus qui artem Oratoriam conscripsit. Tertius ex Arcadia profectus. Quartus Mitylenæus, quem *Flagellum eruditorum* vocarunt. Quintus Mitylenæus, Philosophus Academicus, Molonis Rhodii discipulus. Sextus, Milesius scriptor. Septimus, Smyrnæus, Lucr. lib. 4. Porro prior Æschines, cum orationem, quâ Ctesiphontem adversus Demosthenem, Rhodi legisset, legi à Rhodiensibus ejusdem Demosthenis, ob quam depulsus fuerat in exilium, mirantibusque amicis, tam eos magis mirabitur dixit, si solum orantem audivissent. Plin. 7. 30. Cum Rhodum secessisset, instituit extemporalem orationem habere, & declamare excitationis causâ; quod tamen factum Rhodas scribit circa Demetrii tempora, an vero ab eo institutum, non sibi constat.

Æschrion, Mitylenæus versificator, intra annum Alexandri M. Aristoteli familiaris, maximeque dilectus, ut tradidit Menander Alexandrinus in lib. De discipulis Aristotelis. Hujus forte est cum illo, quem cum exercitu per insidias Hanno Olymp. 118. an. 2. oppressit, de quo Diodorus Sic. lib. 20. Fuit etiam *Æschrion* quidam Samius Lexicorum, teste Athenæo, l. 3. ubi, ut & 7. 12. ex ejus Lambis nonnihil citatur. Hujus forte est, Ἔφεσις, cujus lib. 7. citat Tzetzes ad Lycophronem fol. 101. Fuit quoque *Æschrion* medicus, quem laudat Galenus alicubi. Hujus omnino liber est de Agrypnia, quem citat Plin. lib. 1. inter Authores, itemque Varro de R. R. 1. 1. Antiquissimus autem omnium est *Æschrion* ille, à quo in Samo tribus *Æschrionia* appellationem sortita est, cujus meminit Herodot. lib. 3. cap. 26.

Æschylus, duodecimus Atheniensium Judex, regn. an. 22.

Hujus

Hujus anno 2. Iphitus Iudos Olympicos in Elide, ut quarto quoque anno celebrarentur magno totius Græciæ conventu inſtituit, quod annorum ſpatium *Olympias* appellatum eſt, atque ex hoc tempore apud Græcos anni ab Olympiadibus digeri ac nominari ſolent. Prima autem Olympias incidit in annum mundi 3174. ſecundum Helvicum, circa natalem Romuli & Remi, 407 annos poſt Trojæ excidium.

Æſchylus, tragœdiographus, qui cum ſenſiſſet certò quodam die ſe ruinâ perituruni, ex urbe Siciliæ, in quâ morabatur, egreſſus, loco aperto conſedit, ſuper quem Aquila volitans, teſtudinem quam pedibus gerebat, ſuper caput ejus, ſplendore illius decepta, (erat enim crinibus vacuum) tanquam ſuper petram, ut fractæ teſtudinis carne veſceretur, elisit; quo ictu peremptus eſt. Primus, teſte Horatio, gravitate perſonarum & coloris diſtinctione uſus eſt. Sic enim ille.

Poſt hunc perſona palleque repertor honeſtæ
Æſchylus, & modicis inſtravit pulpita ſignis,
Et docuit magnoque loqui nitique cothurno.

Hinc *Æſchylaus*. Prop. 2. 8.

Deſine & Æſchyleo componere verba cothurno.

Impietatis nomine condemnatus, quomodo evaſerit, docet Ælianus Var. Hiſt. 5. 19. Cæterum de variis *Æſchyli* vide ſis doctiſſimum virum Tho. Stanleium Comment. in Æſchylum in principio.

Æſculanus, & Argentinus. Dii quidam ſic dicti ſunt *Æris*, & *Argenti*, i. e. locupletandorum hominum poteſtatem habentes. Bud. lib. 3. de Aſſe. Item *Æſculanus*, vel *Æs*, Deus ſub cujus nomine Pecunia culta eſt Romæ. Aug. de Civ. Dei.

Æſculapius, Apollinis ex Coronide nymphâ fil. quam Ovid. dicit è Lariſsâ fuiſſe, & Phlegyæ filiam Hom. in Hymnis.

Ἰητῆρα νόσων Ἀσκληπιὸν ἄνδρα δίδαξον
Τὸν Ἀπόλλωνος, ὃ τέκνατο δῖα Κορωνὶς
Δοιτὸς ἐν πολλῇ, ἠΰκόμου Φλεγύαο θύγατρι.

Quæ Coronis poſtea rem habens cum Æmonio juvene, cui Ischys nomen fuerat, ab Apolline ſagittis confoſſa eſt. Sed is poſtea facti pœnitens, ſecto ejus utero conceptum ex ſe eduxit infantem, eumque Æſculapium appellavit, tradiditque Chironi, ſub quo medicinæ ſtuduit. Ovid. Met. lib. 2.

Non tulit in cineres labi ſua Phœbus eoſdem
Semina, ſed natum flammis uteroque parentis
Eripuit, geminique tulit Chironis in antrum.

Jamque hujus artis peritus, Dianæ precibus Hippolytum ab equis diſcerptum vitæ reſtituit, quâ re motus Jupiter fulmine eum occidit. Virgilius Æn. 7.

Tum pater Omnipotens, aliquem indignatus ab umbris
Mortalem infernis ad lumina ſurgere vitæ.
Ipſe repertorem medicinæ talis & artis
Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Porro Æſculapium fulmine occiſum fuiſſe à Jove teſtantur Pindarus & Euripides apud Clem. Alex. in Protreptico, ubi etiam addit, Ὅσῳ δὲ ἐν χερσὶ γενόμενος ἐν τοῖς κυνοσάρσι ἔθηκε. Marcus autem Tullius de Nat. Deor. lib. 3. paulo aliter hæc tradit, ubi tres Æſculapios fuiſſe refert. Primus Apollinis fil. fuit, quem Arcades colunt; qui ſpecillum inveniſſe, primuſque vulnus obligaviſſe dicitur. Secundus, ſecundi Mercurii frater; Is fulmine percuſſus dicitur humatus fuiſſe Cynoſuræ. Tertius, Arſippi & Arſinoes, qui primus purgationem alvi, dentiſque evulſionem, ut ferunt, invenit, cujus in Arcadiâ non longè à Luſio flumine ſepulcrum & lacus oſtenditur. Sunt autem qui Æſculapium Meſſenium fuiſſe tradunt, ſed Epidauri tranſiſſe, unde *Epidaurius* dictus: Cæterùm Romam accitus urbem ipſam gravi peſtilentiâ liberavit, in cujus honorem inſigne templum in inſula Tiberis illi conſtruxerunt, coluerunteque eum in ſpecie ſerpentis. Nam Romanis in Epidaurum profectis tempore peſtilentiæ, ut Æſculapium Romam portarent, ſerpens grandis navem ingreſſus eſt, quem illi Deum Æſculapium eſſe rati, ſecum duxerunt. Ovid. Met. 15. Veteres gallum gallinaceum ei immolabant, Cyrenenſes capram: Duos habuit filios arte medicâ præſtantes, Machaonem, & Podalirium; filias verò Hygiæam, Æglen, & Panaceam. Medicinam plurimum ampliavit, ob eamque rem in Deorum numerum receptus eſt. Duo ejus filii bello Trojano Agamemnonem ſecuti, non mediocrem opem commilitonibus attulere. Æſculapium ait Pauſanias in Achaicis nihil aliud eſſe quàm aeris, cujus filia fuit *Hygiæa*, i. e. *bona valetudo*. Eſt enim aeris temperies non homini ſolum, ſed cunctis animalibus ſalubertima. Jure optimo igitur antiqui Apollinem Æſculapii patrem eſſe finxerunt, atque ipſum Æſculapium ſalubrem vim de ſole, animis, corporibuſque mortalium ſufficientem, i. e. ſanitatis artificem, quia ſolis calor univerſis elementis dominatur. Non defuerunt autem qui locum datum fuiſſe fabulæ de Æſculapio tradiderunt quòd mortuos ab inferis revocaret, quia nonnullos, quorum conclamata ſpes eſſet, vitæ ac ſanitati reſtituerit per vim medicamentorum; unde fabulati ſunt antiqui Plutonem apud Jovem conqueſtum fuiſſe, quòd furum imperium mortalis medicus exinaniret: Idcirco fulmine percuſſum fuiſſe à Jove inquiunt, quod accidit paulo ante Trojana tempora. De nomine ſic Bochartus. *Æſculapius*, inquit, fortaſſis Phœnicè dictus eſt אִישׁ כַּלְבִּי *Is calabi*, h. e. *vir caninus*. Feſtus de Æſculapio, *Canes adhibentur ejus templo, quòd is uberibus canis ſit nutritus*. Cæterùm de Æſculapio librum ſingularem ſcripſit doctiſſimus juvenis Thomas Guidottus Med. Bac. Coll. Wadh. Oxon. quem ex variis authoribus, Græcis juxta ac Latinis, multò labore ac judicio compilavit. Eum autem *diu in luminis oras* aliquando exiturum ſpero.

Æſon, Cretheï filius, frater Peliæ regis Theſſaliæ, & pater Jaſonis, qui ab eo vocatur *Æſonides*. Eum Jaſonis rogatu, annoſitate decrepitum, ſuis veneficiis robuſtiori ætati reſtituit Medea. Ovid. Met. 6.

Æſopus, Phryx, Philoſophus, & fabulator clariſſimus, conditione autem ſervus, tempore Cræſi Lydorum regis, cui fabulas ſuas dicavit. Hujus vitam Maximus Planudes conſcripſit, quæ fabulis Æſopi vulgò præfigi ſolet. Quintilianus lib. 1. cap. 9. *Æſopi fabellas, quæ fabulis nutricularum proximè ſuccedunt narrare ſermone puro, & nihil ſe ſupra modum extollente, condiſcant pueri*. Idem lib. 5. cap. 11. *Illæ quoque fabulæ, quæ etiamſi ab Æſopo originem non acceperunt (nam videtur primus eorum author fuiſſe Heſiodus) nomine tamen Æſopi maximè celebrantur, ducere animos ſolent, præcipuè ruſticorum & imperitorum: qui & ſimplicius quæ ficta ſunt audiunt, & capti voluptate, facilè iis quibus delectantur conſentiunt*. Aulus Gell. l. 2. c. 29. *Æſopus ille è Phrygiâ fabulator haud immeritò ſapiens exiſtimatus eſt; cùm quæ utilia monitu ſuaſuque erant, non ſeverè, non imperioſè præcepit & cenſuit, ut Philoſophis mos eſt, ſed feſtivos delectabileſque apologos commentus, res ſalubriter, ac proſpiciencer animadverſas in mentes animoſque hominum, cum audiendi quâdam illecebrâ inducit*. Hinc proverb. apud Suidam *Ne Æſopum quidem triviſti*, de vehementer ſtupidis & imperitis. Vide Ariſtoph. in Avibus.

Æſopus, Libertus Demoſthenis, conſcius adulterii quod patronus admiſerat, tortus diutiſſimè perſeveravit non prodere, donec aliis coarguentibus conſciis, Demoſthenes ipſe fateretur. Macrob. Sat. 1. 11.

Æſopus, Tragœdus, amicitiâ Ciceroni conjunctus, de quo 6. Epiſt. Fam. Horat. lib. 2. Epiſtolarum.

Quæ gravis Æſopus, quæ doctus Roſcius egit.

In maximas opes ex hiſtrionica pervenit, adeo ut Seſtertium centies ei patina ſteterit. Filium reliquit adeo divitem ſimul & prodigum, ut is uniones aceto liquefactos cœnis apponeret. Plin. 10. 51. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Filius Æſopi detractam ex aure Metellæ
Scilicet ut decies ſolidum exſorberet aceto,
Diluit inſignem baccam———

Item *Æſopus*, Anagnoſtes Mithridatis eruditiſſimus; Scripſit de laudibus Mithridatis, & de Helena, Suidâ teſte. Item orator clariſſimus Laertio lib. 1. Item hiſtoriographus qui Anaximenis & Philonis temporibus floruit. Plut. in Solone.

Æſopus vitam Alex. M. literis prodidit; Latine vero interpretatus eſt Jul. Valerius. Habere ſe hanc Æſopicam tranſlationem Manuſcriptam, refert Franc. Juretus, notis in Symmachi epiſt. 54. Etiam Barthius Adverſar. 2. 10. ait ſibi eſſe codicem Manuſcriptum. Sed negat ſe vel de auctore vel de interprete credere; eſſeque opus ex mendaciis prodigioſis refertum.

Æſymnus, Megarenſis quidam, qui regum tyrannidem peroſus, conſuluit Apollinem, quo potiſſimum modo Megarenſes Rempublicam feliciſſimè poſſint adminiſtrare; Cumque reſponſum eſſet, *Si cum pluribus conſultarent*: arbitratus id ad mortuos pertinere, qui virorum numerum longè ſuperant, tumulum heroibus extruxit, qui ab ipſo *Æſymnium* dictus eſt; Curiamque extruxit, quæ ambitu ſuo tumulum includebat, arbitratus ita futurum, ut ipſi etiam mortui ipſorum conſultationibus intereſſent. Item unus è principibus Græcorum ab Hectore interfectus. Il. 11.

Æternitas, Dea à veteribus culta, cujus imaginem Tempus eſſe dixerunt Hermes Triſmegiſtus, & Plato. Deſcribitur verò copioſè à Claud. in Paneg. de laudibus Stiliconis.

Æthalides, præco, Mercurii filius cui quandoque inter mortuos, quandoque inter vivos eſſe licere conceſſum eſt. Apollonius Argon. lib. 1.

Τοίους δ' ἄντ' ἐν νηὸς ἀειρόμεν πρῴρηφι
Αἰσηλίδην κήρυκα θοὸν, τῷ πῆς τι μέλοιτο
Ἀγγελίας ἠδ' εἰσόψιον ἐνθρήσκοντα Ἐρμείαο
Σφωιτέρηφι τοκῆος, ὃς οἱ μετὰ πάντα πάρος περ
Ἀθάνατον, ἀλλ' ἔτι νῦν τῷ ἀπιζόμενοι Ἀχαιοὶ
Δείματ' ἀμειλήκτοιο μεταδρομὰς ἐνδέγεσθαι Λήθης.
Ἀλλ' ἤ γ' ἑκὼν ἀίδρις ἀμοιβαίνοντα κελεύθου
Ἀλλοθ' ἁλλοῖος ἰκάνεσκεν, ἄλλοτε δ' αὖτε
Ἠελίου, ζωοῖσι μετ' ἀνθρώποισιν. ———

Hunc à patre impetraſſe ferunt, ut & vivus & mortuus omni-

omnium quæ gererentur memoriam haberet. Enm ſe fuiſſe gloriari ſolebat Pythagoras. Laert. lib. 8.

Æthicus, Cosmographus, de quo Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 3. Itemque de Scient. Mathem. cap. 70. Fuit alius Paphlago, cujus meminit Qu. Smyrn. lib. 6.

Æthlius, Jovis filius, Endymionis pater. Heſiod. Item hiſtoricus Samius. Athen. lib. 14. ubi tamen vulgò corruptè eſt Ἄρχιον pro Σάμιον; ſed veram lectionem vidit Caſaubonus ad eum librum cap. 19. Quæ de Junone Samiâ eum ſcripſiſſe ait Clemens in Protrept. ea ſine dubio fuere ex ipſo opere. Horum quoque librorum meminit Etymologus in Νίκαι, ubi ait eum ſcripſiſſe de finibus Samiis. Æthlii quoque nomen Arnobio lib. 6. ubi vulgo legebatur *Ethedius*, reſtituit Theod. Canterus.

Æthon appellatus eſt Eriſichthon, propter nimiam ingluviem. Lycophr. Heſiod. Ælian. Athenæus. Item unus ex Solis equis nomen, i. e. *Ardens*. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi, quartuſque Phlegon, hinnitibus auras
Flammiferis implent.——

Item equus Pallantis. Virg. Æn. 11.

Poſt bellator equus poſitis inſignibus Æthon
It lachrymans, guttiſque humectat grandibus ora.

Apud Hom. Æthon eſt equus Hectoris. Iliad. θ.

Ξάνθε τε καὶ σὺ Πόδαργε, καὶ Αἰθων, Λάμπε τε ἴδε.

Apud Claud. verò Plutonis lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignæus Alaſtor.

Item *Æthon* vir quidam qui ita pedendi vitio laborabat, ut in templo Capitolino abſtinere non potuerit. Sed affectus hoc ſupplicio, ut triduo cœnaverit domi, didicerit que comprimere nates, ne eadem pœnâ iterum afficeretur, nam alienâ mensâ victitabat. Mart. lib. 11.

Multis dum precibus Jovem ſalutat
Stans ſummos reſupinus uſque in ungues,
Æthon in Capitolio pepedit:
Riſerunt comites, ſed ipſe Divûm
Offenſus genitor, trinoctiali
Affecit domicœnio clientem.

Æthra, Oceani & Tethyos filia, uxor Atlantis, filia Japeti, qui ex eâ duodecim filias, & unam filium Hyantem ſuſcepit, qui in Libyâ à ſerpente occiſus eſt, cujus mortem cum quinque ſorores nimium deflerent, luctu contabuerunt, ſed Jovis commiſeratione inter Deas ſunt translatæ, *Hyadeſque* à fratris nomine dictæ. Reliquæ, eò quòd plures ſuperſtites manſiſſent, *Pleiades* ſunt appellatæ. Item mater Theſei, Pitthei filia. Ovid. in Epiſt. Ariadnes.

Nec pater eſt Ægæus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius, authores ſaxa fretumque tui.

Heſychius. Αἴθρη, αἰθεία, αὐγὴ, ἐυδία, ἀὴρ καθαρός. ἢ ἡ καὶ ὄνομα χθεσινὸν τῆς πρώτης ὑγιαρᾶς.

Ætia, τὰ Αἴτια, ita Callimachus lib. ſuum inſcripſit, quem *de cauſis* & rationibus ſacrorum edidit, Mart. 10. 4.

Si nonvis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire, leges Ætia Callimachi.

Quæ Propertius lib. 2.

——*Inflati ſomnia Callimachi*, vocat.

Ætius, Conſul Rom. Valerii collega, ex agricolâ Mag. Equitum factus, à Bonifacio bello victus, deinde Hunnorum præſidio priſtinæ dignitati reſtitutus. Item alius Conſul *Studii* collega, à Valentiniano proſperitati ejus invidente, eumque pertimeſcente occidi juſſus eſt. Procop. lib. 5. Alius Ariani dogmatis ſectator, ſophiſta, à quo *Ætiani*, qui & *Eunomiani*, dicuntur. Hiſt. Trip. 5. 13. Alius medicus Græcus, cujus libri extant, & quædam epiſtolæ. Vide Voſſium de Philoſophiâ cap. 12.

Afer, Hadriani Imp. pater. Spartianus: *Hadriano pater Ælius Hadrianus cognomen Afer fuit.* Xiphilinus: ἦν γὰρ Ἀδριανὸς γένος μὲν Ἀδριανοῦ Ἄφρου ὄντος. Suidas: ἦν γὰρ τὸ γένος βελεσῦ παῖδος ἐκγεγονότος Ἄφρα, ὅπερ καὶ ὀνομάζετο. Lege quæ ſequuntur. Non dubitabis è Dione totum locum eſſe deſcriptum. Cedrenus contra, non Dionem, ſed Breviatorem ejus ſecutus malè capit ejus verba, inquit enim, ἦν γὰρ Ἄφρος τὸ γένος. Sed in talibus ſolens more ſuo Græcus ille fallitur. Caſaub.

Afrania, Licini cujuſdam uxor apud Val. Max. quæ muliebris verecundiæ oblita, ſuas per ſe cauſas agebat, & importunis clamoribus judicibus obſtrepebat. Hinc factum eſt ut mulieres perfrictæ frontis, & matronalis pudoris oblitæ; *Afraniæ* per contumeliam dicerentur.

Afranius, Poeta Comicus, teſte Cic. in Bruto, homo peracutus in fabulis ac diſſertus, quòd in Togatis excelluit, inquit Quintilianus, utinamque non inquinaſſet argumenta puerorum fœdis amoribus, mores ſuos faſſus. Horat. ad Piſones.

Dicitur Afrani toga convenisse Menandro.
Auſonius epigr. 70.

Quam toga facundi ſcenis agitavit Afrani.
Item Pompeii dux, qui Arabas juxta Amanum ſubegit. Plut. item Coſſ. Rom. Aſclepiodori collega.

Africanus, Alexandri Cæſaris Conſiliarius, doctiſſimus juris profeſſor, Papiniani diſcipulus. Lampridius. Idem in ſacris literis doctus. Eutrop. lib. 6.

Africanus Julius, primus Chriſtianorum Chronologus. Vide *Julius Africanus*.

Africus, venti nomen ab Africâ ſpirantis, inter Auſtrum & Zephyrum. Virgil. Æneid. 1.

——*Creberque procellis Africus.*

Horat. Car. lib. 1. Od. 1.

Luctantem Icariis fluctibus Africum.

Idem alibi.

Nec poſtilentem ſentiet Africum
Fœcunda vitis.

Et Epod.

——*Proterrens Africus.*

Sen. Nat. Qu. 5.

Africus furibundus ac ruens ab Occidente hyberno.

Agamedes & *Trophonius* adytum Delphicum ex quinque lapidibus conſtruxerunt, cujus meriti nomine quum ab Apolline præmium poſtulaſſent, quod ille optimum homini duceret, poſt diem tertium in lecto mortui reperti ſunt. Cic. 1. Tuſc.

Agamemnon, Atrei ex Ærope filius, ut Homerus ait, Pliſthenis vero ut Heſiodus, & frater Menelai, Mycenarum & Argivorum rex, quaſi ἄγαν μίμνων, hoc eſt *perſeverans*, qui omnium Græcorum conſenſu Imperator delectus, ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi plurimos labores, & maximas Principum ſimultates pertulit. Ilio capto, inter alia, Caſſandra Priami filia ei in ſortem ceſſit, quæ etiam mortem ei prædixit; ſed ille verbis ejus minimè fidem habens, ad uxorem Clytæmneſtram, cui domi cum quibuſdam liberis relicti imperii curam crediderat, reverſus ab Ægiſtho Thyeſtis filio, qui omnia prius tacitè occupaverat, imò & uxorem ſtupraverat, ſimulatâ amicitiâ, & Clytæmneſtræ conſenſu, in littore, ſeu ut aliis placet, in convivio, quod ingens ei uxor paraverat, interfectus eſt, poſtquam an. 18. regnaſſet. Quod facinus Oreſtes Agamemnonis & Clytæmneſtræ filius ægrè ferens, Ægiſthum & matrem in vindictam patris occidit. Quæ omnia elegantiſſimè proſecutus eſt Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, & Seneca in *Agamemnone*. *Agamemnonis hoſtia*, in duros & perſuaſu difficiles dicitur; inde natum, quòd Agamemnonem rem divinam in Trojâ facturum bos effugerit, vixque multo negotio comprehenſus, reductus eſt. Quadrabit etiam in eos qui nolentes & coacti quidpiam, agunt. Olim in ſacris ſpectabatur ut hoſtia lenis, ac volens adſtaret, quòd ſi refracto fune præfugiſſet, infauſtum omen habebatur. Videtur & huc poſſe referri quòd Agamemnon in Aulide filiam Iphigeniam ſacrificavit, ſed admodum invitus. Zenodotus. Hinc *Agamemnonius*. Virg. Æn. 6.

Eruet ille Argos Agamemnoniaſque Mycenas.

Hinc Ἀγαμεμνόνια φρέατα, *Agamemnonii putei* proverbialiter de admirandis operibus dicebantur: Aiunt enim illum & circa Aulidem, & paſſim in Græciâ puteos effodiſſe, ne per æſtum aquarum inopia laborari poſſet. Author Zenodotus. Item *Agamemnonii fontes*, fontes quidam tepidi Ioniæ apud Smyrnam urb. ab eâ 5. m. p. diſtantes. Philoſtratus. Heſychius in Ἀγαμεμνόνια φρέατα· Ἰσχύουν, inquit, ἡ Ἀγαμέμνονα σὺν ἡ Αὐλίδι, καὶ πολλαχοῦ τὰ ἰλλάδος φρέατα ὀρύξαι· Δῆμος δὲ τῇ Δυσκλείᾳ ἡ Ἀθηνῶν. Ubi forte, Σῆμος legendum. Laudatur enim paſſim *Semus Delius*, qui Δηλιακὰ ſcripſit. Quia vero Jovem antiqui ætherem cenſebant eſſe, ideo Metrodorus Agamemnonem allegoricè ætherem dixit. Idem Heſychius, Ἀγαμέμνονα ἡ αἰθέρα Μητρόδωρος ἱστορεῖ ἀλληγορικῶς. Meurſ. in Miſcell. Lacon. l. 1. c. 4.

Agapenor, præfectus claſſis Agamemnonis. Hom. Il. 2. Item Ancæi filius Lycurgi nepos, qui capto Ilio in Cyprum tempeſtate delatus eſt, ubi Paphum urbem condidit, & famum in urbe opulentiſſimum. Pauſ. in Arcad.

Agapetus, Synadorum urbis Phrygiæ Pacatianæ epiſcopus, ſectæ Macedonianæ, ad Orthodoxam fidem poſtea converſus. Socrates l. 7. c. 3.

Agapetus, apud Præneſte puer 13. annorum, ſub Aureliano Principe martyrium paſſus eſt.

Agapetus, Hujus nominis *primus* Joanni 2. in Pontificatu ſuccedit, & cum eruditorum virorum copia non eſſet, de publicis ſcholis conſilium proponit, ſed non auditur, quum bellum ingrueret; Hactenus enim tantum privatæ ſchoæ fuerant. Item alius, hujus nominis *ſecundus*, An. Dom. 446. ſuccеſſit Martino Papæ, & ſedit an. 9. menſ. 7.

Agapis, Alexandrinus Philoſophus, in eloquentiæ ſtudiis educatus, in medicinam commentarios edidit; Byzantii hùdum aperuit, magnâ doctrinæ famâ, ingenioque ſolertiâ. Alius, Philoſophus Athenienſis, poſt Proclum Marini Neopolitani diſcipulus. Suidas. Tertius, Cæſareæ Palæſtinæ epiſcopus.

Agar, virgo Ægyptiaca, Abrahæ ancilla, ex quâ Iſmaelem habuit, permittente Sarâ uxore. *Advenam* ſignificat, teſte Comeſtore.

Agatharchides, hiſtoricus Samius, in ſecundo rerum Perſicarum laudatur Plutarcho in Paral. Minor. cap. 2. Eundem Plutarchus junior citat ἐν τοῖς Φρυγιακοῖς lib. de Fluminibus. Et alibi in quarto περὶ λίθων. Fortaſſe idem eſt, ac Cnidius, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 20.

Agatharchus, nomen viri, qui ſtadium vicit Olympiade 61. imperante Athenis Heraclio. Dionyſ. Halicar. lib. 4. Item claſſis Syracuſanæ præfectus. Thucyd. lib. 3. Item pictor, qui cum apud Zeuxim mira celeritate ſe animalia depingere gloriaretur; Ego vero inquit Zeuxis, longo tempore. Nam in opere faciundo promptitudo ac celeritas haud poteſt ſtabilem gravitatem, & exquiſitam pulchritudinem rebus adjungere. Plut.

Agathemerus Orthon, in lucem edidit Hypotypoſes Geographicas, quas inter alios hujus argumenti ſcriptores, juris publici facturum Iſaacum filium promittit Voſſius de Philologiâ cap. 11. *Agathemeres* Orthonis filius prodiit poſtea curâ & interpretatione Samuelis Tennulii, Amſtelodami, A. D. 1671.

Agathias, ſive ut ſe in Epigrammatis vocat, *Agathius*, hiſtoricus græcus, natus Myrinæ, quæ in Aſiâ veterum Æolenſium colonia fuit, ad oſtia Pythici fluvii ſita, ut ipſe in Præfatione ait, ubi & ſe patre Memnonio propagatum aſſerit, ac juri & legibus operam dediſſe, unde & *Scholaſticus* vocabatur, qui alio nomine *advocatus* dicitur. Erant enim *Scholæ* collegia Juriſperitorum. Fuit autem Advocatus Smyrnæ, teſtante Suidâ, qui eum σοφιστὴν Σμυρναῖον vocat. Præter epigrammata multa quæ in Anthologiâ habemus, condidit libros 5. De imperio & rebus geſtis Juſtiniani; nec tamen omnia de eo refert, ſed inde, ut ipſe ait, cœpit ubi deſiit Procopius. Etiam Δαφνιακὰ, atque alia, partim prosâ partim carmine exaravit, ut Suidas teſtatur; imo meminit ipſe in Præfatione hiſtoriæ ſuæ, ubi ſe à puero ait admodum carmine fuiſſe delectatum, ac panxiſſe hexametro verſu poematia quædam amoribus, & iſtiuſmodi illecebris variegata, eaque *Daphniaca* appellari. Dictione utitur tersâ & floridâ. Gentilem fuiſſe præter alia oſtendit illud φαεὶν, quo lib. 3. utitur, cum ſermo ſit de Martyrio B. Stephani.

Agatho, Philoſophus Pythagoricus, frequens antithetis, adhibitus quondam convivio Archelao rege, cujus erat familiariſſimus, interrogatuſque ab eo, cum jam eſſet annorum 80. ſi robur adhuc ullum ſervaret? Sane, inquit, Non ſolum Ver, ſed Auctumnus ſolet bona & proſperitatem adferre. Ælian. Var. Hiſt. lib. 13. cap. 4.

Agatho, Athenienſis, vir monſtroſæ fortitudinis, & magnitudinis, tempore Adriani Principis, & Herodis Attici, de quo vide Philoſtratum in Attico. Aliis *Agathion*.

Agatho, tubicen, cantilenarum ſuavitate mirum in modum amores deliniens, cujus mores muſicæ non diſſimiles fuiſſe perhibentur. Laboravit enim infamiâ mollitiei. Hinc factum eſt Proverb. *Agathonia cantio*, quod rectè dicetur de oratione blandâ magis quam frugiferâ. Primus chori Tragici cantum inſtituit. Ariſt. in Poetic.

Agathocles, Babylonius, ſive Cyzicenus, utroque enim modo ab Athenæo appellatur, lib. 9. & 12. Cyzicenorum res ſcripſit. Fuit præterea alius, Chius; rei Ruſticæ ſcriptor, de quo Varro & Columella. Eſt & *Agathocles* Atracius, qui de piſcibus, ſolutâ oratione ſcripſit. Item *Agathocles* Samius, qui de Peſſinuntiorum republicâ, & *Agathocles* Mileſius, qui de Fluminibus ſcripſit.

Agathocles, Siciliæ tyrannus, ad regni majeſtatem ex humili & ſordido genere pervenit. Quippe patre figulo natus, non honeſtiorem pueritiam, quàm principia originis habuit. Siquidem formâ, & corporis pulchritudine egregius, diu vitam ſtupri patientiâ exegit. Amos deinde pubertatis egreſſus, libidinem à viris in fœminas tranſtulit. Poſt hæc apud utrumque ſexum famoſus vitam latrocinio mutavit. Tandem cum Syracuſas conceſſiſſet, gregariam militiam ſortitus, in omne facinus promptiſſimus fuit; nam & manu ſtrenuus, & linguâ facundus fuit. Brevi itaque centurio, ac deinceps tribunus militum factus eſt; ac ad poſtremum, in locum demortui ducis Damaſconis ſuffectus eſt: cujus uxorem adulterio cognitam, poſt mortem viri in matrimonium accepit. Nec contentus quòd ex inope dives repente factus eſt, piraticam adverſus patriam exercuit. Saluti autem ei fuit, quòd ſocii capti tortique de illo negaverunt. Bis occupare imperium Syracuſarum voluit; bis in exilium actus eſt. Poſtremo dux patriæ contra Carthaginenſes ſæpè pugnavit. Multa de eo Juſtinus lib. 22. & Polybius lib. 15. ſub finem. Hujus exemplo ad modeſtiam omnes hortatur Auſonius elegantiſſimo epigrammate quod ſic ſe habet.

Fœna eſt fictilibus cœnaſſe Agathoclea regem,
Atque abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.
Fercula gemmatis cum poneret aurea vaſis,
Et miſceret opes, pauperiemque ſimul.
Quærenti cauſam reſpondit. Rex ego qui ſum
Sicaniæ, figulo ſum genitore ſatus.
Fortunam reverenter habe, quicunque repente
Dives ab exili progrediere loco.

Quamvis Agathoclem apud figulum educatum tantum, non natum Plutarchus ſcripſerit lib. De ſuâ ipſius laude.

Agathocles, Lyſimachi filius in eo bello quod cum patre geſſit adverſus Getas, Lyſimacho ſibi fugâ conſulente, captus eſt; Tandem patri redditus Lyſandram Ptolemæi Lagi & Eurydices filiam duxit uxorem, atque in Aſiam navibus tranſgreſſus, Antigoni regnum in ſuam ditionem redegit. Epheſum præterea urbem ad mare condidit, in quam Lebadios Colophonioſque, deletis eorum urbibus, migrare compulit, ut Phœnix Colophonius poeta Iambicus teſtatur, qui patriæ everſionem carmine deflevit. Tandem Lyſimachus jam ætate provectus, Arſinoen Lyſandri ſororem cepit uxorem, quæ quoniam liberis timebat, ne Lyſimacho mortuo, in Agathoclis jura venirent, de ejus nece cogitaſſe fertur. Alii Agathoclis amore captam Arſinoen prodiderunt, ac eum curaſſe occidendum, quòd ejus concubitum aſſequi nequiret. Quo occiſo Lyſandra ad Seleucum cum liberis confugit. Ad poſtremum verò Lyſimachus conſertâ cum Seleuco acie longè lateque fuſus, occubuit. Pauſ. in Att. & Strab. lib. 13.

Agathon, Samius hiſtoricus, libros edidit rerum Scythicarum. Plut. lib. de Flum. Ἀγάθων ὁ Σάμιος ἐν β. Σκυθικῶν. Idem citat ſecundum περὶ ποταμῶν, uti & facit Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Ex Agathone hoc quædam de Buſiride hoſpites mactante, poſteaque ab Hercule interfecto refert Plut. in Paral. min. cap. 38. Item Priami filius, Hom. Iliad. 24. De Agathone Tragico Voſſ. P. Gr. pag. 39. & 50.

Agathonymus, de Perſiæ rebus egit, Plut. lib. de Flu.

Agathoſthenes, in Aſiaticis carminibus citatur à Germanico Cæſare in Arateis, ubi ex eo narrat Cynoſuram fuiſſe Jovis nutricem, unam ex Idæis nymphis. Nec dubito quin idem opus ſignet Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 144. ubi aliqua de mirandis hominum formis tradidiſſe teſtatur. Voſſius.

Agathus Dæmon Alexandrinus Mechanicus delineavit orbem univerſum ex Ptolemæi γεωγραφουμένοις. Voſſ. de Scient. Math. cap. 42.

Agathyllus, Arcas, poeta Elegiographus, à Dion. Halic. laudatur in iis quæ de adventu Æneæ in Italiam prodidit.

Agave, Cadmi & Hermiones filia, Echioni Thebano nupſit, ex quo Pentheum filium ſuſcepit, qui cùm abſtemius eſſet, ac propterea Bacchi ſacra deſpicaretur, ab ipſâ matre, reliquiſque Mænadibus, inter Bacchanalia, jam rex Thebarum, membratim diſcerptus eſt. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Quid caput abſciſſum demens cum portat Agave
Nati infelicis, ſibi tum furioſa videtur?

Fabulam hanc curiosè tractat Ovidius lib. 3. Met. & ante illum Theocritus Idyll. 26. Vide Mythologos. Lubet hic adnotare, quomodo poetæ paſſim exemplo hoc pro ſimilitudine utantur. Lucan. lib. 1.

———*Thebanam qualis Agaven*
Impulit, aut ſævi contorſit tela Lycurgi
Eumenis.———

Val. Flac. lib. 3.

Ceu pavet ad crines & triſtia Penthcos ora
Thyas, ubi impulſæ jam ſe Deus agmine matris
Abſtulit, & cæſi vaneſcunt cornua tauri.

Statius Theb. lib. 11.

——— *Pentheia qualis*
Mater ad inſani ſcandebat culmina montis,
Promiſſum ſævo caput allatura Lyæo.

Seneca Tragœdus.

——— —*Qualis attonita & furens*
Cadmæa mater abſtulit nato caput.

Agenor, Antenoris filius, Hom. Iliad. 21.

Ὡς Ἀντήνορος υἱὸς ἀγαυὸς δῖος Ἀγήνωρ
Οὐκ ἔθελεν φεύγειν πρὶν πειρήσαιτ' Ἀχιλῆος.

Agenor, Mitylenæus, de Muſica ſcripſit, teſte Ariſtoxeno lib. 2. Muſices. Incertæ ætatis.

Agenor, Rex Phœnicum, Beli regis filius, Silius lib. 1.

———*Stat gloria gentis Agenor.*

Progeniem ejus narrat Steph. in *Thaſſo*. Apollodorus lib. 3. de Agenore τοῦτον θυγατέρα μὲν Εὐρώπην, παῖδας δὲ Κάδμον, καὶ Φοίνικα, καὶ Κίλικα. Nonnus lib. 3. Baſſaricon.

Μαντινέων πόλεμον ἢ πατὴρ ἐσύμβλητον ἀειδμὸν
Βῆλος ἐπασσυτέρην γενεὴν ἀνερμήνατο πάλλων,
Φινέα καὶ Φόινικα λιποπτόλιν, οἷς ἅμα Δάλλαν
Ἀσὸς ἀμοιβαίων πολίων ἐκείροις Ἀγήνωρ,
Ἀσωπὸς βίοτον πατρὸς ἐμὸς ἔνθα πορόντων
Ἐς Θήκην, μετὰ Μέμφιν, ἐς Ἀσσυρίην καὶ Θήβην.

Agenoria, Dea à Romanis ſic dicta quòd ad *agendum* excitaret. Gloſſ. vetus. *Ageronia*, ἡ θεὸς βωλῆς καὶ χαρᾶς. Jani uxor Capellæ. Item *Agerona*, induſtriæ Dea, ut *Strenua*, & *Stimula*.

Ageſander, inſignis Statuarius fuit ex Rhodo inſ. qui unà cum Polydoro & Athenodoro Laocoontem marmoreum fecit in domo Titi Veſpaſiani Imp. omnium artificum opera longè ſuperantem, Plin. 36. 5. Item Lacedæmoniorum legatus. Thucyd. lib. 1.

Ageſianax, in Aratum commentatus eſt. Voſſius.

Ageſias, Syracuſanus Olympionica, Soſtrati filius. Item alius, Cyrenaicus, Philoſophus Platonicus, prohibitus à Ptolemæo in ſcholis docere, aut legere, quoniam immortalitatem animæ ſuadendo, multos ad mortem compulerit, ut Cleombroto Ambraciotæ accidit. Cic. in Tuſc. Qu. Aliis autem *Heſius* vocatur.

Ageſidamus, Locrenſis Epizephyrius, nobilis Olympionica, in quem, pugilatu vincentem, Pindarus hymnum cecinit.

Ageſilaus, ſextus Lacedæmoniorum rex, Archidami filius poſt mortem Agidis fratris ſui rex conſtitutus, Phrygiam diripuit, quaſdam civitates cepit, Tiſſaphernis exercitum, qui ei bellum indixerat, ad Pactolum fluvium fudit. Athenienſes & Bœotios apud Coroneam urbem Peloponneſi vicit. Brevi corporis ſtaturâ fuit, & altero pede claudus, maximâ tamen virtute præditus. Regn. an. 43. Juſtin. lib. 6. Cum multi effigiem ejus vellent, nunquam eam fieri paſſus eſt.

Ageſilaus, Athenienſis, Themiſtoclis frater, ſpeculator in Xerxis exercitum miſſus, tametſi pater ejus Neocles eum utramque manum per quietem amiſiſſe vidiſſet. Is itaque inter barbaros, habitu Perſico, conſtitutus, quendam ex regis ſtipatoribus, nomine Mardonium interfecit, exiſtimaverat enim eum eſſe Xerxem. Cum igitur à circumſtantibus captus & ligatus ad regem deductus eſſet, eum ad Solis aram immolaturum offendit. In quâ dextram imponens, cum aliquandiu vim ſupplicii, ne ullo quidem emiſſo gemitu toleraſſet, tandem adjecit, Hujuſmodi Athenienſes fuiſſe univerſos. Quòd ſi fidem non haberet, lævam quoque (inquit) injiciam. Ea res autem cum Xerxi pavorem incuſſiſſet, ſervari eum imperavit. Plut. in Paral.

Ageſilaus memoriam ſui reliquit opere de rebus Italicis, ex quorum 3. Hiſtor. ſeu fabellam de Fulvio Stella, ejuſque filiâ Eponâ Plut. commemorat in Parallelis minor. cap. 29.

Ageſilaus, Plutonis cognomen, quòd ſc. *populos agat*. Eſt enim mortuorum ac inferorum Deus ab Ethnicis exiſtimatus. Callimachus Hymn. in Palladis Lavacrum.

Φοιτάδες μαλερὸν πῦρ Ἀγεσίλεω.

De quo ex Methodio & Æſchylo plura Athenæus.

Aggæus, propheta, qu. *feſtivus*, vel *ſolennis*, vel *gyrans*. Huic & Zachariæ Lxx. Interp. pſalmos quoſdam adſcribunt. Unde Apollinaris.

Ζυνὸς Ζαχαίαο καὶ Ἀγγαίου πάλιν ὕμνος.

Agias res Argolicas memoriæ mandavit. Athen. lib. 3.

Agis, Lacedæmoniorum rex, cum Athenienſibus cruentiſſima bella geſſit. Illorum provinciam igne ferroque vaſtavit. Græcas civitates libertati reſtituit. A ſuis civibus occiſus eſt in carcere, quòd juxta Lycurgi leges bona publicare vellet. Plut. Item alius, quem Lacedemonii ſuſpenderunt. Tertius, Pæonum rex, quem Philippus Alexandri M. pater in ſuam poteſtatem coëgit. Quartus, poeta Argivus, peſſimorum carminum, poſt Chærilum conditor, cœlum Alexandro aperiebat, Herculemque & Liberum patrem, & cum Polluce Caſtorem novi numini ceſſuros eſſe jactabat. Curt. lib. 8. *Agis quidam Argivus peſſimorum carminum poſt Chærilum conditor.*

Aglaonice, Hegemonis filia, aſtrologiæ perita, & eclipſes Lunæ, quando futuræ eſſent, prævidens, illamque ſe cœlo deducere jactitans; quæ ob id poſteà in magnas calamitates incidit, adeo ut in proverb. abierit, ἡ Σελήνην καταγαγοῦσα *Lunam detrahit*, ut refert Apoll. lib. 4. quo utimur quoties aliquis ſuâ jactantiâ in calamitatem incidit.

Aglaope, una Sirenum, & *Aglaophena* alia. Vide *Sirenuſſæ*.

Aglaopes, Æſculapius Lacedæmoniis. Heſychius. Ἀγλαόπης ὁ Ἀσκληπιός. Λάκωνες.

Aglaophon, pictor nobiliſſimus, cujus meminit Plin. 35. 9. Cic. 3. de Orat. Athen. lib. 10. Æl. de Animalibus, 17. 47.

Aglaoſthenes, qui corrupte in libris nonnullis eſt *Agloſthenes*, imò & *Ædoſthenes* vocatur, hiſtoriam rerum Naxicarum conſignavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 318.

Aglauros, filia Erechthei regis Athenarum antiquiſſimi, à Mercurio in ſaxum mutata, de quâ Ovid, Met. 2. Heſychius. Ἄγλαυρος, Θυγάτηρ Κεκροπος θεὸς (lege θεᾶς) ἡ Ἀττικοῖς καὶ ἀμύνουσι κατ' αὐτῆς, ἣν ἡ ἱστορία ἐν Ἀθήναις.

Aglaus, Pſophidius, Arcadum pauperrimus, ab Apolline felicior Gyge judicatus, quòd agelli ſui limites nunquam egreſſus eſſet, parvuli ruris fructibus contentus, Plin. 7. 46. Val. Max. 7. 11.

Agnodice, virgo medicinam diſcere cupiens, abſciſâ comâ, habitu virili ſumpto, ſe Hierophilo cuidam tradidit in diſciplinam, à quo probè edocta parturientium mulierum morbis medebatur, quas ſexus ſui clam certas faciebat. Tandem à medicis dolentibus, ſe ad fœminas non amplius admiſſos, in judicium pertracta, quod dicerent hunc eſſe illarum corruptorem, coram Areopagitis tunicâ allevatâ, ſe fœminam eſſe oſtendit. Tunc Athenienſes legem emendantes, artem medicam diſcere mulieribus ingenuis permiſerunt. Hyginus.

Agnoitæ, hæretici, ab *ignorantiâ* ſic dicti, quòd noviſſimam horam Chriſto ignotam eſſe arbitrarentur. Cæl. Rhod. 1. 14.

Agnon, Niciæ filius Samio bello, quando à Pericle inſula devicta eſt, dux fuit. Bello Peloponneſiaco contra Potidæam cum validis copiis profectus, morbi vi inde, irrito incepto, abſcedere coactus eſt. Hic Amphipolin condidit. Sed cum poſtea in bello ad Braſidam Amphipolitani defeciſſent, illi, quoniam ad urbem ipſorum victor in acie ceciderat, coloniam ceu conditori adſcripſerunt, dejectiſque Agnonis monumentis ad Braſidam honorem tranſtulerunt. Thucydides.

Agon Nemeacus, primùm ab Argivis actus poſt eum qui ſub Archemoro fuit. Olymp. 53. Nemea autem celebrantur poſt Tlepolemia, quæ agebantur die 24 menſis Gorpiæi.

Agon Gymnicus, quem Panathenæon vocant, Athenis actus.

Agon Androgei, quem ſtatuerat Minos, præmium pueros Atticos largiens. Cæterùm Taurus (vir crudelis, & Minoi à conſiliis) in agone fortiſſimus, univerſos in contentione ſuperavit. Tandem verò factum eſt, ut à Theſeo in palæſtrâ vinceretur, ob quod Athenienſes pueri tributariâ pœnâ liberati ſunt. Plut.

Agon Olympius, ab Hercule inſtitutus, à quo uſque ad primam Olympiadem ſupputantur anni 430. Euſeb.

Agonales ludi Servio, quos Auguſtus Actiacis littoribus, devicto Antonio, ſtatuit, ad quod reſpexit. Virg. 3. Æn.

Actiaque Iliacis celebramus littora ludis.

Agonalia, feſta erant apud Romanos, in honorem Jani quotannis celebrari ſolita, ut eſt apud Ovid. Faſt. 1. Aut certè in honorem *Agonii* Dei, ut feſtus tradit, qui rebus agendis præeſſe putabatur. Eo die rex ſacrorum arietem immolavit, ut tradit Varro lib. 5. Nominis multiplex reperitur notio; aut enim ex ritu ſacrorum, in quibus miniſter tenens ſtrictum gladium ad jugulandum arietem, rogabat *Agon?* Quam opinionem ſequitur Ovid. his verſibus.

Nominis eſſe poteſt ſuccinctus cauſa magiſter,
Hoſtia cœlitibus, quæ feriente, cadit.
Qui calido ſtrictos tincturus ſanguine cultros,
Semper Agatne? *rogat; nec niſi juſſus agit.*

Alii ad *Agonem* montem, in quo illa ſacra fieri ſolebant, qui poſtea Quirinalis dictus eſt, referunt. Alii à certamine Curuli dictum putant, quod hiſce feriis antiquitus ſoleret celebrari. Nam Græci certamina & ludos ἀγῶνας appellabant. Hujus ſententiæ fuiſſe videtur Ovidius in his.

Fas etiam fieri ſolitis ætate priorum
Nomina de ludis Græca tuliſſe diem.
Et prius antiquus dicebat Agonia *ſermo*
Veraque judicio eſt ultima cauſa meo.

Agreſphon, περὶ ὁμωνύμων, ſive de ejuſdem nominis hominibus illuſtribus ſcripſit. Suidas in *Apollonius*.

Jul. *Agricola*, ſocer Cornelii Taciti, cujus vitam Tacitus ipſe conſcripſit. Ad hunc pertinere videtur Epigramma quoddam Antiphili, uti probabiliter obſervat Brodæus lib. 1. Ἀνθολ. οἷς ἡ Δάναον.

Rod. *Agricola*, Lud. Viv. in lib. 2. de C. D. cap. 21. *Vix & in hac* noſtrâ & patrum memoria fuit unus atque alter dignior, qui multum legeretur, multumque in manibus haberetur, quam Rod. Agricola Phryſius. Tantum eſt in ejus operibus ingenii, artis, judicii, gravitatis, dulcedinis, eloquentiæ, eruditionis; at is pauciſſimis noſcitur, vir non minus qui ut ab omnibus cognoſceretur, dignus, quam Politianus vel Hermolaus Barbarus, quos meâ quidem ſententiâ & majeſtate, & ſuavitate dictionis, non æquat modo, ſed etiam vincit.

Agrii. Titanes ſic dicti. Heſych. Ἄγριοι θεοί, οἱ Τιτᾶνες. Idem Ἄγριοι λιθάδες, τόπος ἐν Ἑρμιόνι. Fortè leg. ἐν Ἐρμιόνῃ, vel Ἀγριάδια.

Agrimeliſſa, Heſychius Ἀγριμέλισσα, Ἡγεμὼν ὕπνος παλαιῶν. Forte leg. *Hegeſippus*, vel *Hegeſianax*.

Agriodos, ab Ovid. inter canes Actæonis numeratur, & ab *agreſti*, ſeu *feroci dente* nomen habet. Ovid. Met. 3.

Labros

Labros, & Agriodos, & acutæ vocis Hylactor.

Agrionia, feſta erant apud Bœotios, quæ in honorem Bacchi quotannis celebrabantur. Varia autem Baccho cognomenta veteres tribuerunt; atque, ut omittam quæ nihil ad inſtitutum præſens faciunt, eorum duo ſunt, benignitatis; Μειλίχιος, i. e. *Mitis*, & Χαιρώνιος, quod explicat Virgilius cum *lætitiæ datorem* appellat. His adverſantur iſta crudelitatis, Ἀγριώνιος, & Ὠμηστής; eaque Plutarchus inter ſe componit in Antonio. Nam cùm Antonius vellet ſe Liberum Patrem dici, habitu quoque & comitatu Liberi veniret Athenas, Πόλις, inquit, ἦν πλέα Διόνυσον αὐτὸν ἀναγκαζόντων, Χαιρώνιον, καὶ Μειλίχιον· ἦν δὲ ἀμέλει ἐνίοις τούτοις, τοῖς δὲ πολλοῖς Ὠμηστὴς καὶ Ἀγριώνιος. *Civitas erat plena Bacchum ipſum reclamantium, Lætitiæ datorem, & Mitem; taliſque forte nonnullis erat, pluribus autem Crudelis, & Ferus.* Idque omnino geminum eſt dicterio Romanorum, in Antonii collegam Cæſ. Auguſtum, Apollinis ornatu ſe jactantem; *Cæſarem planè eſſe Apollinem, ſed & Tortorem, quo cognomine is Deus, quàdam in parte urbis colebatur.* Suetonius, cap. 70. Baccho igitur *Agrionio* dicatum eſt feſtum *Agrioniorum*. De quibus nihil habeo quod in medium proferam, præter duos Plutarchi locos: quorum alter eſt, lib. 8. Sympoſ. qu. 1. ubi tradit apud ſuos, in Agrioniis, Bacchum, ceu fugitivum à mulieribus inveſtigari; eaſque facto quærendi fine, dicere, apud Muſas illum occultari. Ὃν φασὶν ἂν καὶ παρ' ἡμῖν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις τὸν Διόνυσον αἱ γυναῖκες ὡς ἀποδεδρακότα ζητῆσαι, εἶτα πεύσασθαι, καὶ λέγειν ὅτι παρὰς τὰς Μούσας κατέφυγε, καὶ κέκρυπται παρ' ἐκείναις. Μετ' ὀλίγον δὲ τῷ δείπνῳ τέλος ἔχοντος, αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀλλήλοις προβάλλουσι. *Non itaque ineptè apud nos in Agrioniis mulieres Bacchum quærunt, tanquam fugitivum; deinde finem quærendi faciunt, dicuntque eum ad Muſas confugiſſe, atque apud eas latere occultatum; paulò poſt, finitâ cœnâ, ſibi invicem ænigmata & griphos proponunt.* Quâ ceremoniâ nihil aliud ſignificari puto, quàm depravatos hominum mores, animoſque ferocià temulentos, ad rationis ſtatum Muſarum commercio revocari. Alter locus eſt in Quæſt. Græcis; ubi refert Minyæ filias furore correptas, eſum humanarum carnium appetiviſſe, Leucippamque miſsâ ſorte, filium Hippaſum præbuiſſe dilaniandum; Quæ cauſa fuit cur Minyæ poſteros ab Agrioniis ſtricto gladio Bacchi ſacerdos arceret. Καὶ γένος παρ' ἑαυτῶν ἐν τοῖς Ἀγριωνίοις φυγὴ, καὶ Λύσσις αὐθις ὑπὸ τῆς ἱερείας τοῦ Διονύσου ξίφος ἔχουσα. Ἔξεσι δὲ καὶ κατακαρδῶσαι ἀνελεῖν, καὶ ἀνεῖλεν ἐφ' ἡμῶν Ζωΐλος ὁ ἱερεύς. *Et quotannis fugantur in Agrioniis à ſacerdote Bacchi ſtricto gladio; licetque deprehenſam interficere: Et quidem necavit ætate noſtrâ Zoilus ſacerdos.*

Agriopas, Ὀλυμπιονικῶν hiſtoriam texuit. Plin. 8. 22. Item Cynaræ illius pater, qui tegulas & metalla, forcipem, item marculum, vectem & incudem invenit. Plin. 7. 56.

Agriope, Agenoris uxor Lactantio in 2. Theb. Statii, & Hygino; quæ tamen *Telephaſſa*, ſeu *Talephaeſſa* Apollodoro & Moſcho vocatur. Fuit alia ejuſdem nominis, quam Mimnermus Orphei uxorem fuiſſe vult, quam tamen cæteri omnes Eurydicen vocant.

Agrippa, Latinum vocabulum eſt, dictum ab eo quòd ægros, i. e. difficiles partus faciat; vel dicitur ille Agrippa, qui in naſcendo prius emittit pedes. Gellius 16. 16. Nonius cap. 9. Plin. 7. 8. *In pedes procedere naſcentem contra naturam eſt, quo argumento appellavere Agrippas, ut ægrè partos.* At Claud. Salmaſius, ſummus, ac eruditiſſimus vir, & uſu & origine Græcum eſſe nomen, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν καὶ ἵππος, Exercitationibus Plinianis oſtendit.

Agrippa, filius Ariſtobuli magni Herodis filii, à Tiberio Cæſare conjectus in vincula, ſed à Caio liberatus, rex Judææ factus eſt, regnavitque an. 7. Poſtea Claudius Cæſar regnum ejus confirmavit, omne Herodis imperium & Lyſaniæ adjiciens, tetrarchiam quoque Philippi Bethaniam Trachonitidem, &c. Joſeph. Ant. 15. 4. Is Jacobum Apoſtolum gladio interfecit, & Petrum in carcerem detruſit. Act. 12. Item Herodes *Agrippa*, ſecundus Galilæorum tetrarcha, Herodis, primi Judæorum regis, filius, qui CHRISTUM illuſum remiſit ad Pilatum. *Agrippæ* Berenices mariti (de quo in Actis Apoſtolorum) meminit Juvenalis Sat. 6.

——*Deinde admiſſus, & Berenices*
In digito factus pretioſior: hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori;
Obſervant ubi feſta mero pede ſabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Agrippa Menenius, cognomento Lanatus, dux à Romanis electus adverſus Sabinos, de iis triumphavit. Et cùm plebs à patribus ſeceſſiſſet in Aventinum, quod tributum & militiam toleraret, nec revocari poſſet, Agrippa apud eam verba faciens, *Humani artus*, inquit, *cum ventrem otioſum viderent, ab illo diſcordarunt, & ſuum illis miniſterium negaverunt. Cum autem eo pacto & ipſi quoque deficerent, intellexerunt ventrem cibos acceptos per omnia membra dividere, & ſic cum eo in gratiam redierunt: Sic Senatus & Populus, quaſi unum corpus, diſcordiâ pereunt, concordiâ valent.* Livius.

Agrippa, Sylvius, Tiberini Sylvii filius, duodecimus Latinorum rex, ſummerſo patri in regno ſucceſſit, & cum an. 4. regnaſſet, moriens Romulum Sylvium reliquit hæredem.

Agrippa, Vipſanius. Vide *Vipſanius*.

Agrippa, Auguſti gener, navali victoriâ contra Sextum Pompeium inſignis. Virgil. Æn. 8.

Parte aliâ ventis, & Diis Agrippa ſecundis
Arduus, Hor. lib. 1. Od. 6.
Scribêris Vario fortis & hoſtium
Victor Mœonio carminis alite,
Quæ rem cunque ferox navibus aut equis
Miles te duce geſſerit.
Nos Agrippa neque hæc dicere, &c.

Agrippina, M. Agrippæ filia, neptis Auguſti, & uxor Germanici, quem etiam in Syriam comitata eſt: ubi quum ille, miſſo à Cn. Piſone veneno, interiiſſet, cineres ejus in Italiam reportavit & Juliæ familiæ monumento intulit, Piſonemque judicio perſequuta ad ſpontaneam necem adegit. Poſtremò apud Tiberium Cæſarem nullo ſuo merito in invidiam adducta, inediâ ſibi mortem conſcivit. Item Julia *Agrippina*, Germanici, & ſuperioris Agrippinæ filia fuit, quæ primùm C. Domitio Ænobarbo nupſit, cui Neronem peperit, mortuoque Domitio, novo quodam exemplo cum Claudio Cæſare patruo ſuo ſecundas nuptias contraxit: quem, ut Neroni filio ſuo expeditam ad Imperium viam ſterneret, venenato boleto ſuſtulit. Tandem infinitis nobiliſſimorum virorum cædibus graſſata, immiſſis Neronis juſſu percuſſoribus, multis vulneribus confoſſa eſt, illud identidem clamans, *Feri ventrem, qui monſtrum tam ferum tulit.* Utriuſque vitam vide latius apud Tacitum.

Agrius, Parthaonis, Martis filii, filius; Therſitis pater; cujus nihil præter nudum nomen ad nos pervenit. Boccatius. Item frater Oenei Diomedis avi. Hom. l. ξ.

Πορδὴ γὰρ τρεῖς πῶλοι ἀμύμονες ἐξεγένοντο,
Ὤκυον δ' ἐν Πλευρῶνι, καὶ αἰπεινῇ Καλυδῶνι,
Ἄγριός τε δῆός τε Μέλας, τελαμών δ' ἦν ἐπάτωρ Οἰνεύς
Παῖδες ἐμῶ πατρί.——

Heſychius, Κατ' ἰδίαν δὲ ὄνομα κεῖται Οἰνέως μὲν ἀδελφοῦ, παῖδες δὲ Θερσίτου.

Fuit & *Agrius* Ulyſſis ex Circe filius cum Latino fratre. Heſ. in Theog.

Agrætas, rerum Scythicarum ſcriptor, cujus meminit Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Idem in 3. rerum Libycarum citatur ab eodem in lib. 4. Meminit ejuſdem Stephanus in Ἄμπλος.

Agrolas, unà cum Hyberbio ad arcis Athenienſis radices domicilia habuerunt, omnemque ambitum murorum arcis fecerunt, præter eam particulam, quam Cimon Miltiadæ filius conſtruxit, Pauſ. in Att.

Agron, primus qui inter Heraclidas Sardis regnavit. Herodot. lib. 1. Item rex Illyriorum, qui cùm Ætolos ſuperbiſſimos populos bello ſuperaſſet, tantâ ſeſe præ gaudio vini copiâ obruit, ut pleuritide correptus ſubito extinctus fuerit. Polyb. Item medicus inſignis, qui accenſis in proximo ignibus, Athenienſibus magnâ vi peſtilentiæ graviter infeſtatis, ſalutarem opem tulit. Cæl. Rhod. 24. 22. Item Nini filius, quòd in agris natus eſſet, ſic dictus. Idem 23. 25.

Agyeus, Apollo ab Athenienſibus dictus, quòd ei in *viis publicis* ſuæ urbis ex reſponſo ſtatutis altaribus ſacrificarent. Ἀγυιὰς enim illi *vias* dicunt, quæ ſunt contra pomœria. Horatius.

Dauniæ defende decus Camœnæ
Levis Agyeu.

Agylla, luctator Cleonæus, ſtaturâ pergrandis nec minor Hercule. Stat. Theb. 6.

——*Levat ardua contra*
Membra Cleoneæ ſtirpis jactator Agylleus
Herculea non mole minor.

Agyrtes, patrem interfeciſſe dicitur. Ovid. Met. 5.

——*Et cæſo genitore infamis Agyrtes.*

Item nomen tubicinis apud Statium in Achilleide,

——*Tecum lituo bonus adſit Agyrtes,*
Occultamque tubam tacitos apportet in uſus.

Ahala, Serviliorum cognomen. Ita enim ſcribitur in nummis non *Hala*. Cic. autem in Oratore ſignificare videtur *Ala* ſcribendum eſſe. Manutius.

Ajax, Telamonis filius ex Heſione Laomedontis filiâ, fortiſſimus Græcorum κατ' ἀμύμονα Πηλείωνα, teſte Homero. Cum Hectore congreſſus eſt, à quo diſcedente gladio donatus eſt. Achille poſtea mortuo, cum Ajax ſibi donata arma tanquam legitimus hæres repeteret, quòd ea Ulyſſes ſuâ elo-

quentiâ

quentiâ à judicibus accepiſſet, præ iimia ira inſaniens per multa pecora, ac imprimis arietem ingentem occidit, credens ſe Atridas & Ulyſſem interemiſſe. Verum ad mentis ſanitatem rediens, cum ſe falſum comperiſſet, acri dolore compulſus gladio, quem Hector ei dederat, in loco deſerto ſe transfodit; cujus cruor in hyacinthum florem, vel, ut aliis placet, in florem ſui nominis tranſmutatus fuit. Quod eleganter Ovid. expreſſit, Mutationum lib. 13. in his.

Dixit: & in pectus, tum denique vulnera paſſum,
Qua patuit ferro, letalem condidit enſem:
Nec valuere manus infixum educere telum.
Expulit ipſe cruor. Rubefactaque ſanguine tellus
Purpureum viridi genuit de ceſpite florem,
Qui prius Oebalio fuerat de vulnere natus.
Litera communis mediis pueroque viroque
Inſcripta eſt foliis: hæc nominis, illa querelæ.

Flos autem qui dicitur Conſolida regalis oſtendit has literas AI AI. Becman. Græci fabulantur totum fuiſſe invulnerabilem præterquam in cervice. Dictus eſt autem ἀπὸ τῦ αἰάζειν, h.e. *lamentari*. Soph. in Ajace Flagellifero.

Αἰ, αἰ τις ἂν ποτ' ἄνδρ' ὃδ' ἐπώνυμον
Τέμὼν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς.

Ovid. *Ipſe ſuos gemitus filiis inſcribit & Ai Ai*
Flos habet inſcriptum, funeſtaque litera ducta eſt.

Item *Ajax* Tragœdiæ nomen, quam Æſopus non ſæpe agere ſolebat. Cic. 1. Offic. Item alia Tragœdia, quam magno impetu aggreſſus Auguſtus, non ſuccedente ſtylo, abolevit; quærentibuſque amicis, quidnam Ajax ageret? Reſp. Ajacem ſuum in ſpongiam incubuiſſe. Sueton. in Auguſto.

Ajax, Oilei filius rex Locrenſium, velox pedibus, haſtæ vibrandæ peritus; captâ Trojâ, Caſſandram virginem & vatem in templo Palladis vitiavit: Quam ob cauſam domum repetens fulmine à Pallade occiſus eſt. Virg. Æn.

——*Pallaſne exurere claſſem*
Argivum, atque ipſos potuit ſubmergere ponto
Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei?
Ipſa Jovis rapidum jaculata è nubibus ignem
Diſjecitque rates, evertitque æquora ventis:
Illum expirantem transfixo pectore flammas
Turbine corripuit, ſcopuloque infixit acuto.

Propertius 4. 1.

Victor Oilide cape nunc & dilige vatem
Quam vetat avelli veſte Minerva ſuâ.

Ovidius adverſus Ibin.

Utque ferox periit & fulmine & æquore raptor
Sic te merſuras adjuvet ignis aquas

Horatius Epod. 10.

Quietiore nec feratur æquore
Quam Graia victorum manus.
Cum Pallas uſto vertit iram ab Ilio
In impias Ajacis rates.

Sabinus in Ep. Ulyſſis.

Quicquid Oilides commiſerat, omnibus unus
Peccavit, Danais omnibus ira nocens.

Sil. Ital. lib. 14.

Qualis Oilides fulmen jaculante Minervâ
Surgentes domuit fluctus ardentibus undis.

Vides ut hic Ajax pereat fulmine transfixus, & ſcopulo, idque ope Palladis, infixus. Alii vero cenſent illum naufragium evitaſſe; in his Timæus Locrus Hiſt. lib. 2. Μετὰ δ' Τεύκρον ἄλλους πολλοὶ σὺν Λοκρῶν ἀφ' ἑκατὸν Τηρέως ναυηγησάντων ἀνηρέθησαν· οἱ δ' λοιποὶ σὺν Αἴαντι μόλις εἰς Λοκρίδα διεσώθησαν. Sed Virgilius ſuo argumento ſerviens, & Homerum ſecutus, illum naufragio obruit. Adeundus Græcus vates Odyſ. 4. & Seneca in Agamemnone; Sed omnes diſſident. Nam Homerus interitum ejus Neptuno tantum tribuit, Virgilius tantum Palladi, Seneca utrique. Quod autem ſupra, Ajacem pedibus velocem fuiſſe ſcribit hujuſce Dictionarii compilator, Homerum habet authorem, apud quem Ajax hic non ſemel vocatur.

——Οἰλῆος ταχὺς υἱός.

Unde Horat. lib. 1. Od. 15. *Celerem ſequi Ajacem.* Longè minorem Ajace Telamonio fuiſſe indicat Homerus in his.

Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Οἰλῆος ταχὺς υἱὸς
Μείων, οὔτε τόσος γε ὅσος Τελαμωνιάδης Αἴας,
Ἀλλὰ πολὺ μείων. Ὀλίζος μὲν ἔην, λινοθώρηξ
Ἔυγχεῖ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς.

Ubi tres poſteriores verſus Homericos eſſe cave credas; Spurii enim planè ſunt. Didymus ſeu quis alius Scholiaſtes: Ἀθηνᾶ δὲ τρεῖς ὅπως ἔσχει, καὶ μὰ γνήσιος τῦ Ποιητῦ. Rationem addit 1. Πρῶτον μὲν ὅτι οὐκ ἴσῳ σμικρότερος ὁ Οἰλέως Αἴας τῦ Τελαμῶνος. Φησὶ γὰρ ἐν ἑτέρῳ ὁ ποιήτης.

Αἴας δ' οὐκ ἔπ' Οἰλῆος ταχὺς υἱὸς
Ἴσατ' ἀπ' Αἰαντος Τελαμωνίου ἀλλ' ἑκάτοι
Ἀλλ' ὅσ' ἐν νεῦ βόε ἴσοπα πικτὸν ἄεῖρεν
Ἰσὸν ξυμὸν ἴχνεσι πεπνύσθαι ——

2. Ἔπειθ' ὅτι οὐκ οἶδεν λαοὺς ξύρηξι χαλκῷ τὰς Ἕλληνας ὁ Ποιητής. 3. Ψεύδος ἦ τὸ, ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο πανέλληνας.

Aidoneus, Pluto appellatus, regnavit tempore Lycei regis Argivorum, atque Erechthei regis Athenienſium. Euſeb. Item Moloſſorum rex, qui Theſeum carceri tradidit, eò quòd filiam ſuam Proſerpinam unà cum Pirithoo rapere voluerit, non procul ab Acheronte fluvio; unde factus eſt fabulæ locus, Theſeum ad inferos deſcendiſſe, & Proſerpinam Ditis uxorem rapere voluiſſe. Plut. in Theſeo. Item fluvius circa Trojam. Pauſan.

Aides, Cedreno dicitur. Sic enim ille: Ἐν ᾧ τοῖς χρεοῖς ὁ Ἰξίδης ἦν υἱὸν Ἰσχυὴν, ὃν ἦν Μολόσσον χάρας αὐτοχθόνα τις Ἀΐδης ὄνομα βασιλεὺς ὑπ' Μυρτίλας ὁ ἐπὶ τῷ γυναικὶ ἔχων συνάτερα Περσεφόνην, ἧς Πειρίθους ὁ αὐτῷ συγκλητικὸς ἐραστὴς χρὶ σύνταξιν αὐτῆς ἁρπάσαι ταύτην νυκτὸς ἐζήλωσεν. Τῦτο γοῦς Ἀΐδης, ὃν ἔσχε κύνα μέγιστον καὶ ἄκριον Τεττάρεσσιν ὀνυμαζόμενον ἔξω τῆς θύρας ἔστησε, Περσεφόνης ἀγούσης. Τῦ δ' Πειρίθυ φεῦς αὐτὸν ἀφαγνοῦντος νυκτὸς, ἐφορμήσας ὁ κύων ἀνέῤῥηξεν αὐτὸν, ἐξηθέσας δ' φεῦς παραχρῆμα ἡ Κόρη ἀπεπέμψατο καὶ αὐτὴ τὸν κύνα.

Aius, Deus Romanorum, dictus ab eo quod *aiebat*. Nam olim Romæ audita vox ex ſilentio noctis clarior humanâ voce, quæ juberet magiſtratibus nunciari Gallos adventare, & ut providerent, ne Roma à Gallis caperetur. Cic. l. 2. de Divin. Livio Locutius dicitur.

Alabandus, Caris filius, à quo *Alabanda* dicta ſunt. Item Deus Alabandenſium. Cic. de N. D. lib. 3. *Alabandienſes quidem ſanctius Alabandum colunt, à quo eſt urbs iſta condita, quàm quenquam nobilium Deorum, apud quos non inurbanè Stratonicus, ut multa, cùm quidam ei moleſtus Alabandum Deum eſſe confirmaret, Herculem negaret; Ergo, inquit, mihi Alabandus, tibi Hercules ſit iratus.*

Alaricus, Græce Ἀλάριχος, Claud. de bello Getico.

Rumpe omnes Alarice moras: hoc impiger anno,
Alpibus Italiæ ruptis, penetrabis ad urbem.

Nomen id fuit duobus regibus Gothicis: quorum alter Romam deſtruxit, alter cepit quidem, ſed per fraudem occiſus eſt. An. Dom. 854. *Alaricus* Anglis dictus eſt *Alric*, Normannis *Alberic*, & ſignificat *regnum*, ſive *opes*, & *potentiam*, quod diſcitur *All rich*: nam eſt *ric* eſt *regnum*, item *dives*, *potens*, Germanis; *Ricco* Italis, *Rico* Hiſpanis, *Riche* Gallis. *Albericus* igitur ſic dicitur ut *Plutarchus*, *Crates*.

Alaſtor, Plutonis equorum unus, quorum nomina ponit Claudianus lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orphnæus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii crudelis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Item unus ſociorum Sarpedonis ad Trojam ab Ulyſſe occiſi. Ovid. Met. lib. 13.

Quid referam Lycii Sarpedonis agmina ferro
Devaſtata meo? cùm multo ſanguine fudi
Cæranon Iphitiden, & Alaſtoraque Chromiumque.

Item Nelei filius Neſtoris frater, autore Aſclepiade apud Parrhaſium.

Alaſtores, Dæmones quidam, qui calamitates, peſtes, & famem in terra diſſeminant. Vide *Telchines*. *Alaſtoras* apud Plut. *malos Genios* exponit Tho. Morus.

Sanctus Albanus, Verolamienſis, martyr in Britannia pro Chriſti nomine occiſus, poſtquam charitatis gratiâ confeſſorum perſecutoribus infectatum (ut ait Gildas) & jam jamque comprehendendum, domo primùm, ac mutatis dein mutùo veſtibus occuluit, & ſe diſcrimini in fratris veſtimentis libentèr perſequendum dedit. Hic trans Tameſis alveum cum mille viris, ſicco ingrediens pede, ſuſpenſis utrinque undis fluvialibus, carnificem convertit, & unà ſecum pati martyrium fecit. Vide *Protomartyr Britannus*, ſeu Elegia Sacra in Converſionem & Martyrium S. *Albani*, per Jo. Harmarum Lond. 1630.

Albertus Magnus, profeſſione Auguſtinianus, genere Patavinus, in Academia Pariſienſi Encyclopædiam, ac præſertim Theologiæ ſcientiam hauſit, quam in univerſâ poſteà diſſeminavit Italiâ. Alii Germanum faciunt, in Sueviæ agro Lavingenſi, ex Regulis Bolſtadienſibus ortum, & epiſcopum Ratiſbonenſem fuiſſe, ſed ſponte reſignato epiſcopatu, ut ſtudiis vacare commodius poſſet, Coloniæ vixiſſe, ibique an. D. 1280. vitæ 80. obiiſſe. *Albertus* Germanicè ſignificat *All bright*, ut *Epiphanius*, *Phædrus*, *Eudoxus*, *Lucilius*, *Illuſtrius*, *Fulgentius*. Nam *Bert*, & *Beort*, eſt *illuſtris*, *clarus*, ut Alfricus, & Rhenanus interpretantur. Et *Bertha* Domina Germana apud Græcos dicta eſt Eudoxia, ut ait Luitprandus. Et qui olim *Ecbert*, *Sebert*, *Ethelbert*, in recentioribus ſcriptis vocantur *Ecbright*, *Sebright*, *Ethelbright*. Camdenus. Leander *Albertus* Bononienſis Ord. prædic. flor. A. D. 1516. Plurima ſcripſit; nullo verò ſibi majus conciliavit nomen quàm *Italia* ſuâ opere magnæ induſtriæ, in quo nihil æque

dolendum

dolendum quam quod paſſus ſit ſibi imponi ab Annio Viterbienſi.

Albinovanus Pedo, poeta Ovidio æqualis, qui eum *ſidereum* vocat Ponticorum eleg. ult. *Sidereuſque Pedo.* Atque ad eundem eſt ejuſdem elegia decima lib. prædicti. Scripſit de navigatione Germanici, quo ex opere verſus viginti tres refert M. Annæus Seneca, Suaſor. 1. Etiam epigrammata ſcripſiſſe colligit Voſſius ex Martialis libro 2. ep. 77. At ſupereſt elegia ejus in mortem Druſi ſanè elegantiſſima, & ſidereo poeta digna. Elegia vero in obitum Mecænatis ei falſo tributa videtur, licet aliter ſentiat Joſ. Scaliger.

Albinovanus Celſus, comes & ſcriba Neronis, ad quem ſcribit Horat. Ep. lib. 1. Ep. 8.

Celſo gaudere & bene rem gerere Albinovano.

L. Albinus, plebeius Romanus, fugiens Gallos, ex rheda uxorem liberoſque deſcendere juſſit, ut Veſtales, quæ cum ſacris fugitabant, illuc imponeret. Livius.

A. Poſthumius Albinus, Conſul cum Lucullo, an. U.C. 602. Res Romanas Græco ſermone ſcripſit. Gellius 3. 10. ubi etiam refert, ut Albinus veniam ſibi imperitiæ petierit, quòd homo Romanus Græcâ oratione uteretur. M. Cato autem propterea eam feſtivè riſerit, quòd maluerit culpam deprecari, quàm culpâ vacare. Idemque legere eſt apud bonorum ſcriptorum Lavernam Macrobium, in proœmio Saturnalium. Narrat quoque idem Plut. in Catone, ſed paulò aliter, ac pro *Albino* vocat *Labienum.* Catonis judicium ſequitur Suidas in Ἀὖλος Ποσθύμιος. Albinum vero defendentem vide Voſſium de Hiſt. Gr. Lib. 1. cap. 20. Quinimo præter hiſtoriam Græcam etiam Annales Latinos hic ſcriptor reliquit, teſte Macrobio. Sat. 2. 16.

Albinus, Imp. Rom. dictus quòd exceptus ſit utero candidiſſimus, contra conſuetudinem puerorum, qui naſcendo ſolent rubere, cùm ſecundinis involuti erumpunt menſtruo fluore perliti; hinc illud Juvenalis,

——*Modo primos incipientem*
Edere vagitus, & adhuc à matre rubentem

Cæl. Rhodiginus.

Albinus Clodius, Conſul Rom. à Severo apud Lugdunum victus eſt, caputque ejus Romam miſſum. Herodian. lib. 3. Item alius, Conſul, Maximi collega; Tertius, collega Præſentis; Quartus, Amantii; Quintus, Theodoſii.

Albinus, vir Prætorius, qui à Romanis ad Syllam, tempore belli Socialis miſſus legatus, ſaxis ac fuſtibus à Syllæ militibus mactatus fuit. Plut. in Syllâ.

Lucii Albini duo inter Oratores referuntur à Cicerone, qui extare amborum orationes ſcribit, ex iiſque, Lucium, ſimplicem & antiquum eſſe; Spurium vero doctum ex diſciplinâ Stoicorum.

Albumaſar, Philoſophus, Medicus, & Aſtrologus inſignis; natione Arabs, educatus tamen in Africâ. Plurima ſcripſit, de quo vide Geſnerum in Bibliothecâ.

Albuna, Dea, quæ in nemore quodam agri Tiburtini colebatur, putaturque eſſe Ino Athamantis uxor, quæ viri furorem metuens, unà cum Melicertâ filiâ ſe in mare præcipitavit. Alii Sibyllam Tiburtinam fuiſſe volunt. Iſid. Gloſſ. *Albuna, mater Matuta.* Scribe *Albunea* ex Lactantio (qui eam unam è Sibyllis facit, lib. 1.) Virgilio, & Gloſſis veteribus in quibus eſt *Albunea.* Græcis duobus nominibus indigitatur Λάρισσα, & Βύνη; Latini vero utrumque complexi *Albuneam* dixerunt, uno verbo. Meurſius.

Albutius Silus, Novarienſis orator, receptus in Planci oratoris contubernium: jam vero ſenior, ob vitium vomicæ Româ Novariam rediit, convocataque plebe, cauſis propter quas mori deſtinaſſet in concione redditis, abſtinuit cibo. Sueton.

T. Albutius, vir, cujus M. Varro meminit, dicitque eum Satyras ſcripſiſſe Luciliano ſtylo. Nam & Lucilius eum ut Græca miſcentem verba notat his verbis.

Græcum te, Albuti, quam Romanum atque Sabinum,
Municipem Ponti, Titi, Anni, centurionum,
Præclarorum hominum, ac primorum ſignifer ſimque,
Maluiſti dici Græcè ergo prætor Athenis,
Id quod maluiſti, te, cùm ad me accedi, ſaluto:
Χαῖρε, *inquam, Tite: lictores, turma omnis cohorſque*
Χαῖρε, *hinc hoſtis Muti Albutius, hinc inimicus.*

Albutius, vel *Albucius*, Canidiæ pater, homo inſigniter avarus & ſordidus: Quando ad obſonia comparanda ſervos ſuos mittebat, mortem eis minitabatur, ni pro ejus voluntate comparaſſent. Alii autem ſcribunt, cùm ille convivaretur, ſervis officia diſtribuiſſe, & antequam aliquis peccaſſet, eos cecidiſſe, dicentem, vereri ſe, ne cum peccaſſent, cædere illi poſtea non vacaret. Horat. Sat. 2. lib. 2.

——*Hic neque ſervis*
Albuci ſenis exemplo, dum munia didit,
Sævus erit. ——

Alcæus, poeta Lyricus, floruit Olymp. 44. an. 2. ut Euſeb. in Chron. tradit. Et firmatur, tum eo, quòd Periandri temporibus vixiſſe dicat Herodot. lib. 5. tum inimicitiis, quas geſſit cum Pittaco ſeptem ſapientum uno, qui claruit Olymp. 42. uti Diog. Laert. teſtatur in ejus vitâ, quem adeo amarum fuiſſe ſcribunt, ut autoritate ſui carminis multos ex civitate ejecerit. Unde Horat. lib. 4. Od. 9. *Alcæi minaces Camœnas* vocat. Fuit hic magnificus, brevis, diligens, & plurimùm Homero ſimilis, de quo Quintilianus, Cicero, & alii. Fuit alius *Alcæus*, Comœdiæ veteris ſcriptor, quem decem Comœdias reliquiſſe author eſt Suidas. Earum *Endymion* memoratur Polluci lib. 9. *Paſiphae* eidem lib. 10. quâ cum Aritophane Athenis certavit. Athenæo etiam citantur ejus *Palæſtine, Nuptiæ ſacræ, Sorores ſtuprum paſſæ, Ganymedes*, & *Calliſto.* Item *Alcæus* Herculis avus, à quo, ut quidam volunt, *Alcides* dictus fuit Hercules. Item Omphales & Herculis filius.

Alcamenes, nonus rex Spartanorum, ex Agidarum familiâ, patri Teleclo ſucceſſit, & an. 77. regnavit. Hujus tempore bellum Heloticum fuit, quibus auxilia tulerunt Argivi. Pauſ. in Lacon. Item *Alcamenes*, Achæorum dux. Idem in Achaicis. Quin & ſtatuarius ejudem nominis fuit Praxitele vetuſtior, qui Agoracritum Parium condiſcipulum in faciendâ Venere ſuffragio pop. Athenienſis ſuperavit. Plin. 36. 5. Meminit ejus Lucianus in Hermotimo, itemque de Imaginibus, & opera ejus paſſim recenſet Pauſanias.

Alcander, unus è comitibus Sarpedonis, Lyciæ regis, ab Ulyſſe ad Trojam occiſus. Ovid. Met. 13.

Alcandrumque Haliumque Noemonaque Prytanimque.

Item adoleſcens Lacedæmonius, qui Lycurgo oculum baculo eruit, adverſus quem noluit animadvertere Lycurgus, ſed miſſis conſuetis miniſtris, eum domum introduxit, ſibique miniſtrare juſſit. At Alcander, cùm Lycurgi manſuetudinem perſpiceret, plurimo amore eum poſteà proſequebatur. Plut. in Lycurgo. Item *Alcander*, qui poetane, an alius generis ſcriptor fuerit, non video unde colligi poſſit, niſi forte ex loco Clem. Alex. quem profert Voſſius de Poetis Gr. pag. 85.

Alcandre, Polybii Thebani, hominis ditiſſimi uxor. Hom. Odyſ. Δ. ver. 126.

Ἀλκάνδρη Πολύβοιο δάμαρ, ὅς ἔναι' ἐνὶ Θήβῃ
Ἀργυφέης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται.

Alcanor, viri proprium, cujus mem. Virg. Æn. 10.

Huic frater ſubit Alcanor, &c.

Alcathous, Pelopis filius qui cædis Chryſippi fratris ſuſpectus Megara venit, occiſoque leone, qui multos, & in iis Megarei regis filium Eurippum necaverat, aſcitus Megareo gener in regno ſucceſſit. Item *Alcathous* Trojanus Hippodamiam, Anchiſæ filiam in uxorem duxit, & in pugnâ apud Trojam ab Idomeneo Cretenſi occiſus eſt. Hom. Il. N.

Alce, canis nomen apud Xenophontem, lib. de Venatione. Item una è canibus Actæonis apud Ovid. Met. 3.

Et Dromas, & Canache, Stictleque, & Tigris, & Alce.

Item nomen meretricis. A. Gellius 4. 11. Item urbs Hiſp. in Celtiberiâ, quam Gracchus ad deditionem compulit. Liv. lib. 10. Dec. 4.

Alcenor, vir fuit Argivus, qui in eâ pugnâ quâ 300 Argivi cum totidem Lacedæmoniis de finibus certarunt, ſolus cum Chromio ex ſuis ſuperfuit, hoſtibus quoque omnibus, uno Othryade excepto, ad internecionem deletis. Herod.

Alceſte, vel *Alceſtis*, uxor Admeti regis Theſſaliæ, quo ægrotante, reſponſum fuit ab oraculo; quòd brevi moreretur, niſi aliquis amicorum pro eo morti ſe traderet. Quod cùm omnes recuſarent, ipſa promptiſſimam ſe obtulit. Juvenal. Sat. 6.

——*Spectant ſubeuntem fata mariti*
Alceſtem; & ſimilis ſi permutatio detur,
Morte viri cupiant animam ſervare catellæ.

Ab Ovidio *Pagaſæa* dicitur, à Pagaſis urb. Theſſaliæ, lib. 3. Μεταμορφ.

Fata Pheretiadæ conjux Pagaſæa redemit,
Proque viri eſt uxor funere lata ſui.

A Claudiano *Theſſala*, De laud. Serenæ.

——*Conſorte redempto,*
Caſta maritali ſucceſſit Theſſala fato,
Inque ſuos migrare virum non abnuit annos.

Plura apud Eurip. in Alceſte. Vide *Admetus.*

Alcetas, Rex Moloſſorum, longâ ſerie generationum originem ſuam ad Pyrrhum Achillis filium referens. Alius qui ſub Alex. M. dux fuit. Utriuſque meminit Suidas. Item octavus Macedonum rex, regn. an. 39. Denique *Alcetas*, hiſtoricus Græcus, ſcripſit de iis quæ Delphis dicita erant. Athen. lib. 13. ubi citatur ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Δέλφοις ἀναθημάτων.

Alcetes, Arymbæ filius Æacidâ fratre natu major, Epirotarum rex, ſed impotentis iracundiæ vir, atque idcirco à patre expulſus, cùm in Epirotas quoque ſævire ac furere inciperet, noctu

noctu conſpiratione factâ, unà cum liberis de medio ſublatus eſt. Cui interfecto, Epirotæ Pyrrhum Æacidæ filium ſubſtituerunt. Pauſan. in Phocicis.

Alchidas Rhodius, Cupidinem nudum Praxitelis manu factum adamavit, atque in eo amoris veſtigium reliquit. Plin. 36. 5.

Alcibiades, Imp. Athenienſis fuit, ſummo loco natus, naturæque & ingenii donis excellentibus exornatus: rurſus verò omni vitiorum genere deformatus; niſi quantum eum ab illis retraxit diſciplina Socratis, cui ſe erudiendum tradidit. Vitam ejus prolixè deſcripſit Plutarchus Græcè; Latinè verò perquam eleganter Corn. Nepos. Hic Alcibiades in ludum quendam ingreſſus, eum apud magiſtrum Iliada Homeri poſtulatam non inveniſſet, alapam ei impegit ſatis duram; atque eum imperitum eſſe, & ſimules ſui pueros efficere dixit. Mortem ejus, quod attinet, de eâ ſic Juſtinus lib. 5. *Quem* (Alcibiadem) *cùm profectum ad Artaxerxem Perſarum regem comperiſſent, citato itinere miſerunt qui eum interciperent: à quibus occupatus, cùm occidi aperte non poſſet, vivus in cubiculo, in quo dormiebat, crematus eſt.* Contrà verò habent Plut. & Corn. Nepos, ut jam vidit Cl. Berneggerus. Verba Cornelii in mendo cubant. *Illi cum eum ferro aggredi non auderent, noctu ligna contulerunt, circa domum Samenam, in quâ quieſcebat, eam ſuccenderunt*, &c. Non attinet virorum doctorum ſuper hunc locum conjecturas apponere. Lege, *circa domum Sæniſenam.* Saniſene autem locus eſt in confinio Phrygiæ & Galatiæ.

Alcidæ, Dii apud Lacedæmonios ſic nuncupati. Heſychius. Ἀλκεῖδαι, θεοὶ παρὰ Λακεδαιμονίοις.

Alcidamas, luctator inſignis. Stat. Theb. 10.

——*Tuque ô ſpectate palæſtris*
Omnibus, & nuper Nemæo in pulvere felix
Alcidama. Idem lib. 6.
Tandem inſperatus nudâ de plebe Laconum
Proſilit Alcidamas.

Item Eleates Philoſophus. Gorgiæ Leontini diſcipulus. Suid. Quintilianus verò inter oratores eum numerat, lib. 3. Atque extant ejus aliquot orationes in volumine orationum Rhetorum Aldino.

Alcidamus, Rhetor antiquus, inprimis nobilis, Mortis laudationem ſcripſit. Cic. 1. Tuſcul. Qu.

Alcides, Minerva cognominata eſt à Macedonibus. Liv. lib. 2. Dec. 5. de Perſeo rege bellum adverſus Romanos ſuſcipiente. *Ipſe*, inquit, *centum hoſtiis ſacrificio regalitèr Minervæ, quam vocant Alciden, confecto, cum purpuratorum, ac ſatellitum manu Cirtium profectus eſt.* Item Herculis cognomen, ab Ἀλκή, i. e. *robur*; vel ab *Alcæo* avo paterno, ut vult Herodotus.

Alcimede, uxor Æſonis, & Jaſonis mater, teſte Pherecyde. Quanquam Homeri enarrator Æſonem ex Polymelâ Jaſonem genuiſſe ſcribit. Ejus meminit Val. Flaccus, Argon. lib. 1.

——*Hunc gravis Æſon*
Et pariter vigil Alcimede ſpectantque tenentque.

Alcimedes, Poeta Tragicus, Megarenſis. Suidas.

Alcimedon, cælator inſignis. Virgil. Eclog. 3.

——*Pocula ponam*
Fagina, cælatum divini opus Alcimedontis.

Alcimenes, duo fuere, Megarenſis Tragicus, & Athenienſis Comicus, uterque Suidæ memoratus. Poſterioris *Theſaurum*, & *Peccantes* citat Athenæus. Item *Alcimenes* inter Achæos, gloriâ, genereque vir primarius, cujus meminit Plut. in Dione. Item alius, Epirota, Demetrii comes, omnium audaciſſimus, ac robuſtiſſimus. Plut. in Demetrio.

Alcimus, Siculus, Italica conſignavit. Athen. lib. 10. & Feſt. pomp. in *Roma*. Item orator, ſui temporis facilè princeps. Laert. in Stilpone. Item Lydorum rex, pietate, ingenioque mitiſſimo inſignis. Cæl. Rhod.

Alcimus, Judæus transfuga, & proditor, à Demetrio, ſeu Lyſiâ ſummus Judæorum Pontifex conſtitutus, quamvis de ſacerdotum genere non erat. 1 Mac. 7. 9. & 2. Mac. 14. Vide Joſephum.

Alcimus Avitus, Archiep. Viennenſis, circa an. D. 500. Refutationes Arianorum, Neſtorianorum, Eutych. & Pelagii; item Epiſt. libros 9. Homilias, & poemata ſcripſit, ex quibus ſex libelli, præcipuos Geneſeos & Exodi hiſtorias explicantes, ſuperſunt.

Alcinous, Nauſithoi filius, Hom. Odyſ. 7. rex Phæacum in Corcyrâ inſulâ juſtiſſimus, dicente Orpheo in Argonaut.

Ἀλκινόῳ χραίνοντι δικαιότατι βασιλῆϊ.

Virgil. Georg. 2.

Pomaque & Alcinoi ſilvæ.

Ferunt horum pomariorum tantam fuiſſe fertilitatem, ut maturis fructibus novi ſtatim ſuccederent. Papinius lib. 1. Sylv. 3.

Quid hifera Alcinoi referam pomaria? voſque
Qui nunquam vacui prodiſtis in æthera rami?

Juvenalis Sat. 5.

——*Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum autumnus habebat.

Ovid. Amor. 1. 10.

Præbeat Alcinoi poma benignus ager.

Propertius lib. 3.

Nec mea Phæacas æquant pomaria ſylvas.

Plin. 19. 4. *Antiquitas nihil prius mirata eſt, quàm Heſperidum hortos, ac regum Adonidis & Alcinoi.* Meminit etiam, præter vulgares alios, lucorum Alcinoi Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. ad Autolycum, ubi vulgò malè legitur *Antinoi.* Et Nazianzenus Carm. ad Vitalianum proverbialitèr.

——Ἡ ϗ πράπιζα ϗ ἄλσος Ἀλκινόου
Τερπνοτέρη.——

Alcinoi apologus, dicitur de longis & anilibus fabulamentis; refertur à Diogeniano, & Julio Polluce lib. 6. Sumptum ex Hom. Odyſſeâ, ubi Ulyſſes in convivio Alcinoi Phæacum regis prodigioſas fabulas, & portentoſa mendacia commemorat de Lotophagis, Læſtrygonibus, Circe, Cyclopibus, atque id genus aliis plurimis miraculis, fretus videlicet Phæacum inſcitiâ. Hoc proverbio uſus eſt Plato de Republica lib. 10.

Alcinous, philoſophus, epitomen compoſuit decretorum Platonis. Eam edidit doctiſſimus vir Dan. Heinſius Gr. Lat. unà cum Maximo Tyrio, Lug. Bat. 1607. 8°.

Alciphron, Magneſius philoſophus, Alexandri temporibus. Suidas.

Alcippe, ruſtica mulier, cujus ſæpe meminit Theocritus. Virg. Eclog. 7.

Quid facerem? neq; ego Alcippen, nec Phyllida habebam,
Depulſos à lacte domi quæ clauderet agnos.

Alcithoe, Thebana mulier, quæ, cùm Bacchum, ejuſque orgia contemneret, cæteriſque mulieribus ſacra celebrantibus, cum ſororibus & ancillis lanificio operam daret, ab irato Baccho in veſpertilionem commutata eſt, telæ autem in vitem & hederam.

Alcman, poeta Lyricus Olymp. 27. vixit; qui, utpote Lacedæmonius, linguâ ſcripſit Doricâ. Eſt verò diverſus ab Alcmane Meſſenio, itidem Lyrico. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 13. & 15.

Alcmæon, Amphiarai vatis, & Eriphyles filius. Huic pater, ad bellum proficiſci coactus, nequitiam Eriphyles in ſe aperuit, eique futuræ mortis ſuæ vindictam reliquit; qui defuncto patre, memor præcepti, ut in patrem pietatem ſervaret, impius in matrem factus eſt, eamque necavit. Huic fabulæ à cæteris additur, quum poſteà ob matris cædem Alcmæon furiis agitaretur, veniſſe ad flumen Phlegeum, à quo luſtratus eſt, & cùm filiam ejuſdem Alpheſibœam amaſſet, donato illi monili, quod matris Eriphyles fuerat, uxorem illam duxiſſe: cæterùm cùm aliquando ad Acheloum flumen poſt ea tempora fortè rediiſſet, placuiſſetque ipſi Callirrhoë Acheloi filia, monile, quod ſuperiori conjugi dederat, etiam huic, nuptiarum ſpe, pollicitum eſſe. Ad quod repetendum cùm proficiſceretur, à fratribus Alpheſibœæ, Themone, & Azione, occiſum eſſe: qui tamen & ipſi ab eodem mutuis vulneribus petiti, perierunt; vel, ut Ovidius videtur ſentire, à filiis Callirrhoës, quos Jupiter natos ſtatim Deos fecerat, in ultionem patris occiſi ſunt. Virg. Æn. 6.

——*Mæſtamque Eriphylen,*
Crudelis nati monſtrantem vulnera cernit.

Propert. lib. 3. eleg. 4.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jejunia Phinei.

Alcmæon, Æſchyli filius, 13. Athenienſ. Archon. *Alcmæon* etiam dicitur pro *Alcman*, à quo alius eſt ille, qui in *Delphorum commentariis* citatur à Plutarcho in Solone.

Alcmæon, in Delphorum commentariis citatur à Plut. in Solone. Alius eſt ab *Alcmæone* Crotoniatâ qui primus Phyſica ſcripſit, teſte Clem. Strom. lib. 1.

Alcmene, & Archaicè *Alcumena*, Electryonis & Lyſidices filia, Amphitryonis uxor, cui hâc lege nupſit, ut mortem fratris ſui à Telebois occiſi, ulciſceretur. In quâ expeditione cùm Amphitryo verſaretur, Jupiter in Alcmenam ardens, formâ militis aſſumptâ, quaſi ab expeditione rediens, ante lucem ad eam acceſſit. Illa autem maritum eſſe ſuum credens cum eo concubuit, etſi antea ab Amphitryone prægnans eſſet; concepitque, & ſic geminos peperit, Iphiclum ex Amphitryone, & Herculem ex Jove. Ovid. Met. 9.

——*Levata eſt*
Argolis Alcmene, potiturque puerpera voto.

Alcomenæ, civitas Ithacæ, & alia Illyriæ. Steph.

Alcon, Cretenſis ſagittarius, cujus filium cùm draco invaſiſſet, tantâ arte direxit ſagittam, ut ea currens in ſerpentis deſineret vulnere, nec tranſiret in filium. Servius in illud Virg. Ec. 5.

Aut Alconis habes laudis, aut jurgia Codri.

Puer verò qui ſervatus eſt ab Sagittario Alcone fuit *Phalerus* ille, qui poſtea unus erat Argonautarum. Val. Flac. lib. 1.

Inſequerit,

Inſequeris, caſuſque tuos expreſſa Phalere
Arma geris: vacua nam lapſus ab arbore parvum
Ter quater ardentem tergo circumvenit anguis
Stat procul intendens dubium pater anxius arcum.

Porro de hoc Alcone Manilii verba nonnulli cenſent capienda lib. 5.

Quinetiam ille pater tali de ſidere cretus
Eſſe poteſt, qui ſerpentem ſuper ora cubantem
Infelix nati, ſomnumque animamque bibentem
Suſtinuit miſſo petere ac proſternere telo.
Ars erat eſſe patrem, vicit natura periclum
Erpariter juvenem ſomnoque, & morte levavit.

Sed & Sidonius Apollinaris eandem hiſtoriam his verſibus eleganter, uti ſolet, expreſſit.

——Non ſic libravit in hoſtem
Spicula, qui nato ſerpentis corpore cinctо
Plus timuit, dum ſuccurrit: dum jactibus iiſdem
Interitum, vitamque daret, ſtabilemque teneret
Corde tremente manum, totamque excitet in artem
Spe propiore metus, dans inter membra duorum
Unius mortem.

Alcuinus, vir eruditiſſimus, variis & reconditis diſciplinis ornatus, primus apud Pariſios literarum aperuit ludum, honeſtiſque effecit exhortationibus, ut Carolus Magnus, cujus præceptor fuerat, Pariſienſe extruxerit Gymnaſium, multiſque exornaverit privilegiis. De quo Conradus in hunc modum ſcripſit in Bibliothecâ. *Alcuinus, ſeu Albinus, monachus ac diaconus, Abbas monaſterii S. Martini Turonenſis, natione Anglicus, & Bedæ presbyteri quondam auditor, infinita penè ſcripſit volumina, author ubique pius, ubique doctus, ſuccinctus, maturus, gravis, ſcientia plenus, & ante alios præcipuè dignus qui ſemper in hominum manibus teratur, quo vanitas omnium quæ ſub ſole geruntur, magis diluceſcat, & corda mortalium ab inſtabilium rerum curis ad amorem cæleſtium ardentius inflammentur.*

Alcyone, vel *Alcinoe*, una ex Pleiadibus, ex Atlante, & Pleione nata, quæ placuit Neptuno: ex quo peperiſſe volunt Alcyonem, conjugem Ceycis regis Trachiniæ.

Alcyone, vel *Halcyone*, Neptuni filia, Ceycis uxor, quæ, cùm ad Oraculum vir ejus navigans naufragium feciſſet, doloris impatiens, ſe ſubmerſit, ac Deorum commiſeratione in avem ſui nominis mutata eſt. Ovid. Met. 11. Theocr. Schol. Idyll. 7. Ἀλκυόνη Συαλάτης Μαιόλη καὶ Καιρίδης, γυνὴ ἡ Κήυκος. Servius autem ad Georg. 1. notat nominativum eſſe *Alcyone* cùm de muliere dicitur: cùm de avibus, *hic* & *hæc Alcyon*, *hi* & *hæ Alcyones*. Putant debere ſcribi *Halcyon*; dici enim Ἀλκυόνας, ὅτι τὸ ἐν ἁλὶ κύειν. Vide Ariſt. hiſt. an. lib. 9. cap. 14. & lib. 5. cap. 8. Varro de L. L. lib. 6. Schol. Apollonii pag. 52. & Schol. Ariſtoph. in Ὄρνιθ. Cæterùm Halcyones ova pariunt tranquillo mari. Plautus in Prologo Caſinæ,

Tranquillum eſt: Alcedonia ſunt circa forum.

Idem in Pſeudolo:

—— Illam mihi tam tranquillam facis,
Quam mare eſt olim, cum ibi Alcedo pullos educit ſuos.

Sil. lib. 14.

——Strato——Spectabile ponto
Cum ſonat Halcyones cantu, nidoſque natantes
Immota geſtat ſopitis fluctibus unda.

Ideóque littus plerumque amant. Pacuvius in Teucro.

Alcyonas ritu littus pervolans feror.

Virgil.

Littoraque Halcyone reſonent & acanthide dumi.

Vide *Ceyx*.

Alcyone, Eveni fluvii filia, quæ & *Marpeſſa* dicta eſt, uxor Idæi, quam Apollo cùm rapuiſſet, non dubitavit maritus, ſumpto arcu & ſagittis, uxorem ab eo repetere, quod cùm fruſtra conatus eſſet, parentes filiæ caſum lugentes, commutato nomine, Alcyonem eam appellarunt, quòd fatum ſuperiori Alcyoni non diſſimile ſortita videretur.

Alcyone, oppidum Theſſaliæ, teſte Plinio, ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone oppidum extructum, ad quod Philippus, Alexandri Magni pater, altero oculo orbatus eſt.

Alcyoneus, Antigoni filius Laert. lib. 4. Plut. in Pyrrho. Item Gigas quidam, Porphyrionis frater, ab Hercule telis confoſſus: cujus filiæ, quas ſeptem numerant, ob patris mortem in mare præcipitatæ, ab Amphitrite in *Alcyones* ſunt mutatæ. Vide Suidam. Claud. lib. 3. de Raptu Proſerp.

—— Fractane jugi compage Veſevi
Alcyoneus per ſtagna pedes Tyrrhena cucurrit?

Alexander Aphrodiſienſis, Ariſtotelis interpres, quo nemo melius mentem Philoſophi iſtius aſſequi ſolet, uti loquitur Voſſius, alicubi De Theol. Gent. Ac proinde Bembus lib. 2. Ep. Hieron. Donato, Alexandrum Aphrodiſæum, inquit, cujus de animâ libros abs te Latinè factos mihi miſeras, legi magnâ cum voluptate, cùm ejus Philoſophi causâ, tùm tuâ, &c.

Alexander Grammaticus, oppido Gotthico natus, De variâ hiſtoriâ ſive materiâ 34 volumina reliquit, peritiſſimus ætatis ſuæ vir. De *Alexandro* Tragico Voſſ. P. Gr. p. 65.

Alexander, cognomento Magnus, (ob quam cauſam Græci ἀλεξανδρῶδες pro θαυμαστὸν, *admirabile*, dixerunt, quod ad lib. 13. Silii Heinſius obſervat) Philippi Macedonum regis, & Olympiadis filius, quamlibet Olympias nobiliorem ei patrem acquirere affectaverit, cùm ſe coitu draconis gravidam affirmaret. Ita tamen & ipſe erat, ut Deo genitus videretur. Peragravit orbem, rectoribus Ariſtotele & Calliſthene uſus. Subegit Aſiam, Armeniam, Albaniam, Cappadociam, Syriam, Ægyptum; Taurum, Caucaſumque montes tranſgreſſus eſt. Bactros domuit, Medis & Perſis imperavit. Cepit Indiam, emenſus omnia ad quæ Liber prius acceſſerat. Formâ fuit ſupra hominem auguſtâ, cervice celsâ, lætis oculis, & illuſtribus malis ad gratiam rubeſcentibus, reliquis corporis partibus non ſine majeſtate quâdam decoris. Tanto honore homines ingenio & ſcientiâ præſtantes proſecutus eſt, ut Homeri ſcripta ſcrinio Darii Perſarum regis includi, ac tanquam pro viatico ſervari juſſerit. Et Pindari vatis familiæ, penatibuſque pepercerit, cum Thebæ caperentur, & Ariſtotelis Philoſophi patriam condiderit. Plin. 7. 29. Edixit autem ne quis alius ipſum, quàm Apelles, pingeret, quàm Lyſippus ex ære duceret, quàm Pyrgoteles ſculpſerit. Plin. ibid. cap. 37. Demum vero victor omnium, inter voluptates, quas vincere non potuit, periit, morbo ex vinolentiâ contracto apud Babylonem, ut poſt Athenæum, & Senecam, Solinus, cap. 14. prodit; quanquam plures ſint, qui veneno extinctum ſentiant, cum annos 12. regnaſſet. Dies vero mortis ejus nos latet. Scio verba Lampridii in Severo. *Eâdem die natalem habet hic Mammææ Alexander, quâ ille Magnus exceſſit è vitâ.* Utinam vero diem, quam intelligit, charactere certo deſignaſſet. Nam tempus mortis Alexandri parum perſpicuè veteribus indicatum, ſcimus quam variè doctiſſimi viri hodie prodant. Joannes vero Chryſoſtomus non obſcure affirmat, diem, quo Alexander M. exceſſit, certò indicari non poſſe. Sic enim ſcribit Hom. 26. in poſteriorem ad Corinthios. Πῶς, εἰπέ μοι, τὸ σῶμα Ἀλεξάνδρου; δεῦξόν μοι, καὶ εἰπὲ ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐτελεύτησε; Quanquam poſſis dicere cum Onuphrio natum eſſe Alexandrum Mammeæ 4. Kal. Julii, ſed tamen non nimis huic ὁπλοσοφῷ fidendum. Annum vero mortis Alexandri ignorare nos non ſinet Joſephus lib. 1. contra Apionem, his verbis, Ἀλέξανδρον ἡ πεθνάναι πάντες ὁμολογοῦσιν ἐπὶ τῆ ἑκατοστῆς πεντηκοστῆς καὶ δευτέρας ὀλυμπιάδος. h. e. *Alexandrum vero profitentur omnes mortuum fuiſſe Olympiad.* 114. viz. ineunte, adeo ut Olympiades 113 elapſæ ſint, & primus annus Olymp. 114. jam currebat. Vitam ejus ac res geſtas luculenter ſcripſerunt tres optimi authores, Qu. Curtius, Plut. & Arrianus;

Ὃς μοι ἰσοείκων πφιλεμῶ ξόχα πάντων.

Photius Ep. 46. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, κατ' ἐκεῖνο ἡ ἡμέρα ἐδύκει πάντας ἡ ἀρχῆς καθ' ἣν ἐνεργήσας ἤλπιζε ἐλπίζητο. Σπάνιον ἡ αὐτῷ τὸ τοῦτο συνέπεσεν, ἀλλ' εἰ ἄπο τε συμπίοιεν ἄν, ἔλεγε σίωεσθαι ὑπ' ἐκείνου. Certe munificentiſſimus erat hic Macedo, at hoc ejus Dictum Πῶ κεῖται; non extat apud rerum ipſius Scriptores, de Tito ac Trajano commemorant, de Alexandro alibi non legi. Joſephus Gorioniis in eâ hiſtoriâ quam Ebraicè conſcripſit in uſum popularium ſuorum, Alexandri patrem ait neque Philippum fuiſſe, neque Hammonem Deum, ſed Magum quendam Ægyptium, qui in ſpecie Hammonis venerit ad Gabriam (ſic enim appellat) uxorem Philippi; ex quo congreſſu natus ſit Alexander. Ait enim Magum illum, cui nomen Nactenabor, (alias Nactegibor, forte lege Nectanebus, vel Nactenabis, de quo mentio apud Plutarchum) quondam imperitaſſe Ægypto. Cumque ex aſtrorum ſcientiâ prævidiſſet, quod etiam poſt evenit, fore, ut Perſæ potirentur Ægypto, deſerto regno, clam omnibus fugiſſe Antiochiam: inde porro habitu, qualis eſſe ſolet procerum Babyloniæ, veniſſe in Macedoniam ad Philippum regem, ibique cùm in Aulâ verſaretur, atque in ſummo honore eſſet, captum amore Olympiadis; cui, quod ἄτεκνος eſſet, non optimè conveniebat cum viro: noctu veniſſe ad eam in formâ Hammonis Dei, atque hinc natum Alexandrum, vulgo creditum Hammonis filium. Hujus hiſtoriæ autores citat Joſephus, Strabonem Cappadocem, Nicolaum Damaſcenum, Titum Romanum, nec non Ægypti ſapientes, quos ait conſcripſiſſe de rebus geſtis Alexandri. Druſius Miſcel. cent. primâ c. 40. Silius lib. 13.

Hic ille eſt tellure vagus qui victor in omni
Curſu ſigna tulit, cui pervia Bactra, Dacæque
Qui Gangem bibit & Pellæo ponte Niphaten
Adſtrinxit, cui ſtant ſacro ſua mœnia Nilo.
Et rurſum —*Libyci certiſſima proles Hammonis.*

Unde Sidon. Apollin. Car. 9.

Non partem Garamantici Tonantis
Regnis principibuſque principantem.

Aditum ab Alex. Ammonem narrat Diod. lib. 17. ex quâ peregrinatione & errore quodam Barbari ſacerdotis errore haberi voluerit. Deus Alexander, Euſtathius pandit ſine probabilitate: Ἰσορεῖ δ' ὅτι, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν ἀκούσας Περσέα καὶ Ἡρακλέα εἰς Ἄμμωνος ἀναδῆναι, ἐφιλοδόξησεν ἀνελθεῖν καὶ αὐτός, κοράκων φθεγγομένων αὐτῷ συντυχόντων τὴν ὁδόν, καίτοι ἄλλως ἠφανισμένης σημεῖα τῇ ἐπιχύσει τῆς ἄμμου. Ὅτε φασὶ καὶ ὁ τοῦ Ἄμμωνος ἱερεὺς ἀντὶ τοῦ εἰπεῖν Παῖδιον, Παιδίον κολάσας βαρβαρικῶς (Græcè enim imperitus erat, teſte Q. Curtio) τὸν Ἀλέξανδρον ἔδοξεν, ὡς ἐν χρησμῷ λοξότητι, ὃ Διὸς αὐτὸν φρονεῖν, ἅπερ ἦν ἐπιτήδειον κολάκων ἀπλοϊστέρων τὸ ζάθεον φρονῆς. Veriora tradere ſibi viſus eſt Ptol. Hephæſtio in his: Ὅτι Ἀλεξάνδρου Πατρὸς ὄντος Φιλίππου ἠμύστο, ἀλλά τις τύννομα Δρέκων, ἢ Ἀγρὸς, ὃς ἦ καὶ τὸ θεῖον ὀνείκοντος μοῦνον φύναι. Immane vero quam ludibrioſus fuit tanti nominis furore correptus. Unde mater Olympias ita cum eo jocata: *Amabo*, inquit, *mi fili, quieſcas, neque deferas me, neque criminere adverſus Junonem. Malum mihi prorſus illa magnum dabit, cum tu me literis tuis pellicem illi eſſe confiteris.* Graviter Qu. Curt. lib. 4. *Jovis igitur filium ſe non ſolum appellari paſſus eſt, ſed etiam juſſit, verumque geſtarum famam dum augere vult, tali appellatione corrupit.* Sen. 1. de Ben. *Alexandro Macedoni, cùm victor Orientis, animos ſupra humana tolleret, Corinthii per legatos gratulati ſunt, & civitate illum ſuâ donaverunt. Cum riſiſſet Alexander hoc officii genus, unus ex legatis*: Nulli, inquit, civitatem unquam dedimus alii, quam tibi & Hercules. *Libens accepit delatum honorem, & legatos invitatione, aliâque humanitate proſecutus, cogitavit, non qui ſibi civitatem darent, ſed cui dediſſent.* Hæc Sen. In Plut. autem Megarenſes id feciſſe dicuntur. Idem lib. 2. *Urbem cuidam Alexander donabat, veſanus, & qui nihil animo non grande conciperet. Cum ille cui donabatur, ſeipſe menſus, tanti muneris invidiam refugiſſet, dicens non convenire fortunæ ſuæ: Non quæro*, inquit, quid te accipere deceat, ſed quid me dare. Animoſa vox videtur & regia, cum ſit ſtultiſſima. Nihil enim per ſe quenquam decet: refert quid, cui, quando, quare, ubi & cætera, ſine quibus facti ratio non conſtabit. Fumidiſſimum animal! ſi illum accipere hoc non decet, nec te dare. Corpus ejus melle oblitum incorruptum perduraſſe monſtrant hi Papinii verſus è Sylvis.

Duc & ad Emathios manes, ubi belliger urbis
Conditor, Hybræo profuſus nectare durat.

Mellis autem, inquit Plin. l. 23. c. 24. *natura talis eſt, ut putreſcere corpora non ſinat.* Sanè Xenophon ἀπομνήμ. 5. Ageſipolim Lacedæmoniæ regem vita functum, & melle conditum ſcribit Spartam relatum, & Regio funere ſepultum fuiſſe. Quin & Gemiſtus Pletho Ageſilaum mortuum, inopiâ mellis cerâ circumlitum, Lacedæmonem reportatum fuiſſe tradit. Varro περὶ ὕδρης apud Nonium: *Quare Heraclides Ponticus plus ſapit, qui præcepit, ut comburerent, quam Democritus, qui ut in melle ſervarent.* Sed hæc obiter. Illud forſan majoris momenti, modo verum ſit quod prodit Cedrenus ubi de Pontificibus Judæis poſt reditum ex Babylone agit. Ἰαδδᾶς, inquit, ἐφ' ᾧ Ἀλέξανδρος ἐν Ἱεροσολύμοις τῷ Θεῷ θυσιάσῃ. Καταπλαγεὶς δὲ ὅλῃ τῇ ξένῃ δίκῃ τῆς στολῆς τοῦ ἀρχιερέως ἀπὸ τοῦ ἅγματος καταβάς μόνος θυσιάσῃ τὸ θεῖον ὄνομα καὶ τὰ ἀρχιερέα ἠσπάσατο, ὃν πάντες Ἰουδαῖοι μιᾷ φωνῇ σὺν τοῖς ἀρχιερεῦσι γνησίως ἀντησπάσαντο· ἧς δὲ γε τῆς Συρίας βασιλέων, καὶ ἧς λοιπῶν καταπλαγέντων, καὶ διαφθάρσαι τὰ διάνοιαν Ἀλεξάνδρου ὑπειληφότων, καὶ Παρμενίωνος τοῦ στρατηγοῦ μᾶλλον θαυμάσαντος, εἶπεν Ἀλέξανδρος· Οὐ τὰ Ἀρχιερέα θεσπιώτατα ἀλλὰ τὰ ὑπὲρ αὐτοῦ πεπωκότα θεόν, καὶ μοι τῶν βοηθειῶν καὶ ἧς ἐναντίων ὑπερμένων. Ἥνικα δὲ καὶ Περσῶν διενοῦμην στρατείαν, καὶ ἐδιδίσκον τὸ μεγαθος τὰ δυνατείας αὐτῶν, ὤφθη μοι κατ' ὄναρ καὶ τὸ χρῶμα τοῦτο τὰ Ἀρχιερέως, ὁ Θεός, καὶ παρρεῖν μοι παρεκελεύσατο, καὶ τὰ θρασύμιας ἀπειθίως ἔχειν λέγων· Εἰς σε γὰρ καταλήξω τῶν Περσῶν δυνασείαν. Διὸ τοῦτον θαυμάζων ἐν τοιαύτῃ στολῇ, καὶ τὰ καὶ πρὸ ὕπνος ὑπομνηθεὶς ὄψεως, εἰκότως θρασύνομαι· Ταῦτα εἰπὼν καὶ τὰ, ἀρχιερέα λιξιοσολύμων, ἧς ἱερῶν παρεπομένων, εἰς τὰ πόλιν Ἱερουσαλὴμ παρελήνε.) οἱ δὲ γραμματεῖς τὰ βίβλον τὰ Δανιὴλ προσκομισθεὶς περσηλείαν αὐτῷ δηλώσυσιν, ὡς δεῖν πάντων Μακεδόνων τὰ Βασιλείαν Περσῶν χειρώσασθαι. Ὃς δὲ τούτῳ μᾶλλον ἡδεῖς καὶ πειθαρχὴς γένομενος, καὶ ἐπὶ τὸ ἱερὸν ἀνελθὼν δύει μὲ τῷ Θεῷ καὶ τὰ ἀρχιερέως ὑφήγησιν, αὐτόν τε καὶ ἀρχιερέα καὶ πάντας τοὺς ἱερεῖς ἀξιοπρεπῶς πιμσας, καὶ λαμπροῖς καὶ μιγίστοις ἀναθήμασι τὰ ναὸν διακοσμήσας, καὶ ἧς Περσῶν ἐχώρησε. Hæc Cedrenus.

Alexander, Amyntæ filius legatos Megabyzi, ad Amyntam patrem ſuum miſſos, laſcivientes occidit. Juſtin. lib. 7. Decimus fuit Macedonum rex, regnavitque ann. 33.

Alexander, Ariſtobuli filius Judæam invaſit, cujus exercitum Gabinius vicit. Joſeph. Ant. 14. 11. & de bell. Jud. 1. 17.

Alexander, qui & *Epiphanes*, undecimus Syrorum rex, regn. an. 5. ſecundum Joſeph. 10. v. ſecundum Eutrop.

Alexander, Caſſandri filius Macedonum rex, regnavit cum Antipatro annis 2.

Alexander Polyhiſtor, multa philologica & hiſtorica reliquit. Floruit Olymp. 173. quâ in Ægypto iterum regnavit Ptolemæus Lathyrus, bellumque in Græciâ gerebat L. Sylla. De hoc Alexandro ita ſcribit Suidas. *Alexander Mileſius, qui & Polyhiſtor, & Cornelius cognominatur, propterea quod captus Cornelio Lentulo fuit venditus, ejuſque pædagogus factus eſt, & poſtea manumiſſus. Fuit autem Romæ Sullæ temporibus. Laurenti periit, ædibus, in quibus erat, flammâ conſumptis: quod ubi uxor ejus audivit, laqueo vitam finivit. Fuit verò Grammaticus, Cratetis diſcipulus; & libros ſcripſit innumeros, & de Româ libros quinque, in quibus ait Hebræam fuiſſe mulierem, Moſo nomine, cujus ſcriptum ſit lex Hebræorum.* Hæc Suidas. Sed quod Alexandrum facit Mileſium, in eo repugnat Stephanus, ubi eum natum dicit Cotyæi, civitate Phrygiæ ejus quæ Ἀπάμεια, vel Helleſpontia, vel etiam minor appellatur. Atque hinc Ἀλέξανδρος ὁ Κοτυαεὺς vocatur Etymologo in Δάδιον & Περιῤῥῆδες. Eidem Stephano dicitur fuiſſe filius Aſclepiadæ, ac ſcripſiſſe περὶ πολυθρυλήτης ὕλης τινα βιβλία δύο λόγους. Nam ne hunc Aſclepiadæ filium alium à Polyhiſtore putem, facit, quod ibidem vocatur γραμματικὸς πολυμαθέστατος. Multa quoque idem adducit paſſim, quæ ſcripſit; ſed quædam eorum pertimuiſſe ad illos omnigenæ hiſtoriæ libros, plane cenſeo. Nominat vero Φρυγικὰ, ſive περὶ Φρυγίας, cujus operis etiam meminit Plutarchus de Flum. Item περὶ Βιθυνίας de quâ ab eo fuiſſe ſcriptum, etiam auctor eſt nobis Etymologus in Κόβελον, Item Ægyptiaca, Carica, Lyciaca, Libyæ periplum; de Aſiâ, Paphlagoniâ, Syriâ, Cypro, Ponto Euxino, Europâ. Item περὶ τῆς παρ' Ἀλλημᾶσι τοπικῆς διηγήσεως. Primum Κρητικῶν advocat Apollonii Schol. in lib. 4. Athenæus quoque lib. 11. citat eum ἐν τρίτῳ. Plutarchus, penè initio libri de Muſicâ, exaraſſe librum ait, quo Phrygios Muſicos collegit. Ad hæc in Διαδοχαῖς citatur à Laërtio in vitâ Pherecydis & Socratis, quo opere docuiſſe videtur, ut Philoſophorum alii aliis ſucceſſerint. Etiam edidit Πυθαγορικὰ ὑπομνήματα, ſive περὶ Πυθαγορικῶν συμβόλων. Priori modo appellat Laërtius in Pythagorâ: poſteriori Clemens Alexandrinus, lib. 1. Strom. & Cyrillus lib. 9. adverſus Julianum. Idem Clemens lib. 1. citat librum περὶ Ἰουδαίων, uti quoque Euſeb. lib. 9. de Præp. Evang. cap. 17. Ubi penè integrum ejus librum exſcripſit. Ibidem & illuſtre ejus elogium habemus, ubi πολύτης καὶ πολυμαθὴς ἀνὴρ vocatur. Nec dubium quin hoc opus ſignet Juſtinus Martyr Cohortatione ad Græcos, ubi eos refert, qui Moſis meminerint, ut ducis & principis Judaici. Et ſanè nulli obſcurum eſt, quantum illi debeat Plinius ipſe, quippe quem toties ad partes advocet in Hiſtoria Naturali. Meminit ejus quoque Chalcidius, commentario in Timæum Platonis, & Agathias Scholaſticus lib. 2. Hiſtoriæ ſuæ, item Joſephus Ant. 1. 16. Ejuſdem de diluvio, & alterum de turri Babylonis teſtimonium adfert Cyrillus initio lib. 1. contra Julianum. Voſſius.

Alexander Epheſius, cognomento Lychnus, five Lucerna, inter illos qui Epheſum illuſtrarint reponitur à Strabone lib. 14. ubi etiam diſcimus eundem & Rempublicam geſſiſſe, & hiſtoriam conſcripſiſſe, & poemata de rebus cœleſtibus, ac orbe terreſtri edidiſſe. Vide Euſt. in Dionyſ. ver. 558. itemque Steph. in Λάμπη & Ταφιοβάνη, qui ejuſdem Aſiam ac Lybiam citat in Χαονία. Voſſ.

Alexander Myndius, hiſtoricus, cujus Plut. mem. in C. Mario, ubi ſermo de duobus vulturibus exercitum ejus ſequentibus. Item Monachus quidam, qui ſcripſit de Inventione S. Crucis, quem edidit Gretzerus.

Alexander Trallianus, libros quinque de rebus Turcicis conſcripſit, ut apud Geſnerum legas; alius omnino eſt à nobili illo medico, cùm is vixerit non multò poſt tempora Juliani Cæſaris, quo tempore Turcarum nomen propemodum ignotum erat.

Alexander, Olympiadis frater, Arymbæ in Moloſſorum regno ſucceſſit, Timoleum Leptinem ad deditionem coegit, in Peloponneſum exulatum miſit, civitates libertate donavit. Diodor. Sic.

Alexander Pheræus, in Theſſaliâ tyrannidem apud Pheræos exercuit. De quo Cic. Offic. l. 2. cujus verba apponam. *Quid? Alexandrum Pheræum, quo animo vixiſſe arbitramur? qui cum uxorem Thebæ admodum diligeret, tamen ad eam ex epulis in cubiculum veniens, barbarum, & eum quidem compunctum notis Threicio, diſtricto gladio jubebat anteire, præmittebatque de ſtipatoribus ſuis, qui ſcrutarentur arculas muliebres, & ne quod in veſtimentis telum occultaretur, exquirerent. O miſerum, qui fideliorem & barbarum, & ſtigmaticum putaret, quam conjugem: nec eum fefellit*

fellit opinio; ab eâ enim eſt ipſe propter pellicatus ſuſpicionem interfectus. Ovid. in Ibin.

Inque tuo thalamo juguleris more Pheræi,
Qui datus eſt leto conjugis enſe ſuæ.

Hujus meminit Plut. in Pelopidâ, & Val. Max. 9. 14.

Alexander, quidam genere Phryx, diſciplinâ medicus, vitæque ac morum probitate cunctis charus, Dei amore concitatus, cùm aſſiſteret tribunali, nutibus ad confeſſionem hortabatur eos in quos tormenta & quæſtiones exercebantur, ita ut omnibus qui aſtabant, palam fieret quid in animo gereret. Cumque id populi notaviſſent, conclamarunt adverſus eum, qui juſſus à Præſide in medium ſtatui, & quis eſſet, interrogatus, Chriſtianum ſe eſſe liberâ profeſſione teſtabatur, quem continuò Præſes beſtiis adjudicavit. Euſeb. 5. 2.

Alexander ab *Alexandro*, ſive Neapolitanus, Juriſconſultus, reliquit Genialium dierum libros 6. quos multiplici doctrinâ eſſe refertos, ſcriptoremque eſſe longè meliorem Philelpho, judicium eſt Floridi Sabini apologiâ adverſus calumniatores L. L. Rectè ſanè, inquit Voſſius. Sunt enim libri illi, promptuarium antiquitatis, veteriſque hiſtoriæ; etſi nec pauca in eo ſint ad verborum proprietatem, aliaque ſtudia pertinentia. Fuiſſe Joviani Pontani æqualem, ſatis liquet ex primis operis verbis. Atque alibi indicat, ſe in adoleſcentiâ Philelphum jam ſenem audiiſſe Tuſculanas Ciceronis quæſtiones enarrantem. Item refert ætate ſuâ Nicolaum Perottum, & Domitium Calderinum, Martialis apophoreta, magnâ contentione Romæ prælegiſſe juventuti. Item Georgii Trapezuntii, Theodori Gazæ, Hermolai Barbari, Raphaëlis Volaterrani, ac Pauli Corteſii, ut æqualium meminit. Unum autem hoc meritò in hiſce præclaris commentariis improbari ſolet, quòd eorum, unde profeciſſet, diſſimularet auctores. Sed huic vitio medicinam fecit doctiſſimus Tiraquellus, qui, digitum ad fontes intendens, unde quæque hauſta eſſent, indicavit. Plures Alexandros, ſi deſideret lector *(neque enim omnes numero comprendere refert)* conſulat Voſſium, Meurſium, ac Jonſium de Script. Hiſt. Philoſoph.

Alexandra, Judæorum regina, uxor Alexandri, filium Hyrcanum ſacerdotio præfecit, Phariſæis univerſæ Judæorum Reipublicæ adminiſtrationem commiſit, regn. an. 9. Fuit & *Alexandra*, quæ & *Caſſandra* dicebatur, Priami filia, ac vates, cujus gratiâ, hoc ipſo nomine Lycophronis Tragœdia inſcribitur.

Alexandrides, Delphicus, teſtis adducitur à Plutarcho in Lyſandro; niſi malis *Anaxandrides*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. L. 4. p. 502.

Alexarchus, hiſtoricus, quem in tertio Italicorum citat Plut. in Parallel. cap. 7. Servius etiam in 3. Æn. Alexarchum hiſtoricum Græcum (ſic vocat) teſtem laudat de Epiri & Campaniæ nomine.

Alexicacos, i. e. *malorum depulſor*, Apollo vocatus eſt, Arrian. lib. 8. Pauſ. in Atticis & Eliacis, ideo illi nomen inditum ait, quòd peſtilentiæ morbo, in bello Peloponneſiaco populum liberaverit. Quod nomen Hercules poſtea eſt adeptus. Macrob. Eſt autem ἀλεξικακὸς propriè *in malis adjutor, averruncanus*, ὁ τὰ δεινὰ ἀπώσσων, hominum defenſor, qualem verè Eccleſia Chriſtum agnoſcit, & Gentes falſo ſuum Herculem & Apollinem. Nonnus ἀλεξικακὰ ὕδατα vocat aquas ſalutares, quibus in regeneratione abluimur. Ἀλεξικακὰς etiam δάιμονες à veteribus dicebantur, qui nocumenta, & diras arcere, amolirique exiſtimabantur, qui & ἀποτρόπαιοι & ἀποπομπαῖοι, & λύσιοι, φυλάκιοι, & φύξιοι vocabantur. Pollux 15. Heſychius Ἀλεξικακὸς, βοηθὸς, ἀποτρεπτικὸς κακῶν.

Alexinus, Elienſis Eubulidis Mileſii diſcipulus, vir acer, & contentionis viribus ac nervis clarus, Zenonis inimicus; dum nataret in Alpheo fluvio arundinis acumine læſus, fato functus eſt. Erat autem Philoſophus Eriſticus φιλονεικότατος, *rixarum ſtudioſiſſimus*, ut inde ἀλεγξίνος *contradictorius* dictus ſit, apud Laert. lib. 2. *Euclide*, ubi nomen hoc ejus ἀλεγξῖνος reſtituendum ex Heſychio Mileſio. Neque modo Zenoni Stoico ſe oppoſuit, ſed exemplo magiſtri ſui Eubulidis Ariſtotelem quoque perſtringere non erubuit. Ariſtocles lib. 7. de Philoſophiâ, eum ἀπομνημονεύματα κατεγλάσσα ſcripſiſſe ait, in quibus fingat Alexandrum in colloquio cum patre Philippo habito, Ariſtotelis præcepta fuiſſe calumniatum, & Nicagoram Hermem præceptorem ſibi elegiſſe. Hermippus quoq; lib. 1. de Ariſtotele apud Athenæum lib. 15. Alexini in Ariſtotelem petulantiam notat. Porro Laertius autor eſt, eum non modo πρὸς Ζήνωνα ſed etiam πρὸς Ἔφορον τὸν ἱστοριογράφον ſcripſiſſe: quòd ſi *ad*, non, *Adverſus Ephorum* ea verba ſint interpretanda, Ephorus ad Olymp. 120. circiter vixit.

Alexis, Samius, libros de finibus Samiorum conſcripſit, teſte Athenæo, libb. 12, 13. Item *Alexis* Thurius, poeta Comicus ante Menandrum, reliquit plures fabulas. Vide Suidam, & Voſſ. P. Gr. pag. 55.

Alexis, Afinii Pollionis ſervus, ſic dictus quaſi *ſine reſponſione*, ac ſuperbus. Alii verò ab ἀλέγω *curo*, derivant, quod poeta curarum ſtimulis in eo amando torqueretur, unde Virg. Eclog. 2.

O crudelis Alexi, nihil mea carmina curas?

Alii ab' ἀλέξω *arceo*, quòd cum faſtidio poetam à ſe arceret. Virgil. ubi ſupra.

Invenes alium, ſi te hic faſtidit Alexin.

Mæcenatis puerum fuiſſe innuit Martialis 7. 28.

Et Mæcenati Maro cùm cantaret Alexim.

Idem lib. 8. ep. 56.

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ,
Flebat & abductas Tityrus ager opes.
Riſit Tuſcus eques, paupertatemque levando
Reppulit, & celeri juſſit abire fugâ.
Accipe divitias, & vatum maximus eſto
Tu licet, & noſtrum, dixit, Alexin ama.

Vide Servium in Virg. Eclog. 2.

Alexius puer, Conſtantinopolitanus Imperator reg. an. 3. Andronico à patre commiſſus, qui primò tutorem egit, dein Imperii conſortem, demum Alexium interfecit.

Alexius Comnenus, Nicephorum Conſtantinopolitanum Imperatorem regno exuit, & monachum fecit, regnavitque an. 33.

Alexius, Græcorum Imperator, fratrem oculis & vitâ privavit.

Alexius Myrtilus, puerum Alexium veneno interemit. Æmil.

Alexon Myndius fecit libros narrationum fabuloſarum. Diog. Laert. in Thalete.

Alfredus, Anglorum rex, qui & *Ealfredus*, & *Aluredus* dictus eſt, debellavit Danos, & unicus ſui ſeculi Mæcenas fuit. Hujus viri, nunquam ſatis laudati, res geſtas ſcripſit Aſſerius Menevenſis, cujus ego hiſtoriam plurimi merito facio, quòd Alfredo regi aliquando præceptor fuit, & ejus actorum oculatus planè teſtis. Lelandus comment. in Cygn. Cant. Ita doctus evaſit demum, ut Grammaticus, Philoſophus, Rhetor, Hiſtoricus, Muſicus, & Poeta non vulgaris haberetur: Imò Architectus ac Geometres perfectiſſimus. Balæus de Script. Britan. Cent. 2. Dedit Aluredus, jam viginti natus annos, operam literis, atque ita doctus evaſit brevi, ut D. Gregorii dialogos, Opus Boetii de Conſol. Philoſ. & Pſalmos Davidis ex Latino in patrium (h. e. Saxonicum) ſermonem verterit, quo à cunctis facile intelligerentur. Polyd. Virgil. Hiſt. lib. 5. Vita ejus à D. Jo. Spelman conſcripta prodiit Oxoniæ, 1678.

Luc. Cincius *Alimentus* Annales Græcè ſcripſit, de quo Voſſ. Hiſt. pag. 472. & H. Lat. lib. 1. cap. 4.

Almanſor, Saracenorum dux, cujus vitam & res geſtas breviter perſtrinxit Doctiſſ. & Fortiſſ. Eques D. Gualterus Raleigh in Mahometis hiſtoriâ.

Aloa, num. pl. feſtivitas fuit agricolarum Athenis, quæ ſubvectis ex agris frugibus celebrabatur. Sic dicta, quòd in *areis*, quæ Græce Ἅλως dicuntur, præcipuè moras traherent homines; unde & Cererem Ἀλωάδα, id eſt, *areas replentem* veteres nuncuparunt. Gyraldus in Syntag. Heſychius. Ἁλῶα ἑορτὴ Ἀθήνησι, *Aloa* (aliis *Haloa*) *feſtum Athenis*. Cujus verò Dei fuerit, haudquaquam exprimit; ut neque Harpocration, & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt. Ἁλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀθηνᾶ, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺ ἀνθρώπους τὰς διατριβὰς περὶ τὰς ἅλως ποιεῖσθαι. Addit Harpocration, Ἄγκλης δ' αὐτὴν φησιν ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν Ποσειδῶνος μηνός. Ἅλως tamen non ſimpliciter aream ſignificat, ſed ἀμπελῶνα χώραν, καὶ στοφόριον. Quare Philochorus indicare videtur, hoc feſtum ab Agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Verum Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum ait eſſe; quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰσέον δ' ὅτι ἐπὶ συγκομιδῇ καρπῶν, ἐφ' ᾗ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἦγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου, καὶ Ποσειδῶνος, Ἀλῶα καλουμένη, διὰ τὸ τῇ ἀπαρχῇ, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ὑπὸ τῶν ἄλω τότε καταχεόντας φέρεσθαι εἰς Ἐλευσῖνα. Et quidem immodicè fructuum primitias abſumi oportuit; quia non licebat Aloorum die ſacrificare, aut hoſtias immolare; quarum alioquin carnes in viſcerationem cedebant, aduſtis tantum coxis, & pinguedine, quorum nidore frui deos arbitrabantur. Apud Athenæum, lib. 13. Demoſthenes in orat. contra Nearam, Archiæ, ſacrorum Antiſtiti exprobravit, Ὅτι Σινώπῃ τῇ ἑταίρᾳ Ἀλῴοις οὖσι τὰ ἐφάμερα τὰ ἐν τῇ αὐλῇ Ἐλευσῖνι προσαγούσῃ ἱερεῖον θύσειν, νομίμου ὄντος ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἱερεῖα μὴ θύειν.

Aloeus, Gigas, cujus filii dicuntur Martem vulneraſſe, à quo patronymicum *Aloides* fuit, Titanis ac Terræ filius, cui conjux fuit Iphimedia, quam cùm violaſſet Neptunus, duos ex eo peperit filios, Othum & Ephialtum, qui & *Aloidæ* dicebantur, quos Aloeus educavit ut ſuos. Et cum novem digitis ſingulis menſibus creſcerent, Gigantibus adverſus ſuperos bellum parantibus, nec ob ſenium Aloeus ad illud accedere poſſet, miſit geminos adjutores, qui Apollinis & Dianæ telis confixi perierunt. Horum mem. Hom. Il. 5.

Τλῶ ὑφ' Ἄρεος ὅστε μιν Ὦτος κρατερός τ' Ἐφιάλτης,
Παῖδες Ἀλωῆος, δῖοσαν κρείερῳ ἐνὶ δεσμῷ.

Item Odyſ. λ. verſ. 304.

Τὴν δ μεῖ' Ἰφιμέδειαν Ἀλωῆος παράκοιτιν
Εἰσιδον, ἣ δὴ φάσκε Ποσειδάωνι μιγῆναι·
Καὶ ῥ ἔτεκεν δύο παῖδε (μινυνθαδίω δ γενέσθην)
Ὦτόν τ' ἀντίθεον, πολεμήιστόν τ' Ἐφιάλτην,
Οὓς δὴ μηκίστους θρέψε ζείδωρος ἄρουρα,
Καὶ πολὺ καλλίστους, μετὰ γε κλυτὸν Ὠρίωνα.
Ἐννέωρες γὰρ τόν γε, καὶ ἐννεάπηχέες ἦσαν
Εὖρος, ἀτὰρ μῆκος γε γενέσθην ἐννέόργυιοι
Οἱ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἀπειλήτην ἐν Ὀλύμπῳ
Φυλόπιδα στήσειν πολυκτίτου πολέμοιο.

Q. Smyrnæus Paral. lib. 1. 513.

Ἀργεῖοι δ' ἐχάρησαν, ἐπεὶ ἴδον ἄνδρε κραταιώ,
Εὐρυμένεω παῖδεσσιν Ἀλωῆος μεγάλοιο,
Οἱ ποτ' ἐπ' ἠυρὺν Ὄλυμπον ἔφαν θέμεν ὄρεα μάχεσθαι,
Ὄσσαν ἀπείνην, καὶ Πήλιον ὑλιήεντα.
Ὅππως δὴ μεμαῶτε, καὶ ὑψόσε εἰσαφίκαν.

Virgilius Æn. 6.

Hic & Aloidas geminos, immania vidi
Corpora, qui manibus magnum reſcindere cœlum
Aggreſſi, ſuperiſque Jovem detrudere regnis.

Lucanus lib. 6.

Impius hinc prolem ſuperis immiſit Aloeus,
Inſeruit celſis prope ſe cum Pelion aſtris
Sideribuſque vias incumbens abſtulit Oſſa.

Claud. de bell. Get.

Quid mirum ſi regna labor mortalia vexat?
Cum gemini fratres, genuit quos aſper Aloeus
Martem ſubdiderint vinclis, & in aſtra negatas
Tentarint munire vias, ſteteritque revulſis
Penè tribus ſcopulis, cœleſti machina bello.

Stat. lib. 6.

Sic & Aloidæ, cum jam celaret Olympum
Deſuper Oſſa rigens, ipſum glaciale ferebant
Pelion & trepido ſperabant jungere cœlo.

Vide Gronovium, qui ex membranis Percheimeri hos verſus inſeruit, nec non Barthium ad Claud. pag. 313. Idem Theb. 10.

——*Quales mediis in nubibus æther*
Vidit Aloidas, cum creſceret impia tellus
Deſpectura Deos, nec adhuc immane veniret
Pelion & trepidum jam tangeret Oſſa Tonantem.

Themiſtius Orat. 14. Οἷος ἄδικος τοῦ Ἀλωάδας οἱ Ποσειδῶ, ὃς ἡ περίτεια τῆ σώματος εἰς ἄτοπα ἐξήνεγκε φαντάσματα καὶ ἀλλόκοτα ὁρᾶν ποιᾶς ἐποικοδομήσεις καὶ ἀναβαθμὰς εἰς ὑψηλάς.

Alogiani, hæretici, quaſi *ſine verbo*, quia Domini verbum recipere noluerunt, Joannis Evangelium reſpuentes, in quo Dei filius VERBUM Patris appellatur.

Alphesiboea, Biantis filia.

Theocritus in Ἀιτόλῳ.

Τὰν ἀγέλαν χ' ὡ μάντις ἀπ' Ὀθρυος ἄγε Μελάμπους
Ἐς Πύλον· ἃ δ Βίαντος ἐν ἀγκοίνησιν ἐκλίνθη,
Μάτηρ ἃ χαρίεσσα Θεσπρωτὸς Ἀλφεσιβοίας.

Hiſtoria vero talis eſt. Cum Bias Peronem Nelei filiam miſerè deperiret, eamque Neleus ſe illi daturum negaret, niſi is boves, quas vi raptas Iphiclus è Pylo Oeoli urbe in Othryn Theſſaliæ montem abduxerat, reſtituendas curaret. Melampus vaticinio clarus ſe maximis periculis exponens, id tandem in Biantis fratris gratiam peregit, atque Bias amicâ potitus eſt; ex quâ poſtea Alphesiboeam ſuſtulit.

Alphesiboea, Phelegei filia, quam Alcmæon, donato illi monili, quod Eriphyle matri detraxerat, in uxorem duxit. Prop. 1. 15.

Alphesiboea ſuos ulta eſt pro conjuge fratres
Sanguinis & chari vincula rupit Amor.

Ab ἄλφω & βῦς quaſi *inveniens boves*. Heſych. Ἀλφεσίβοιαι αἱ πολλὰς βόας εὑρίσκουσαι ἀπὸ ἑδνων.

Alphius Avitus, (alius ab Avito, poeta Chriſtiano, de quo vide *Alcimus*) circa Severi tempora, vel aliquanto poſt vixiſſe creditur. Scripſit carmine Vitas virorum excellentium. Vide Voſſ. H. Lat. p. 694.

Alphius, vel *Alfius*, fœnerator inſignis, à quo primùm profecta fertur celebris illa ſententia, viz. *vel optima nomina non appellando fieri mala*. Ejus mem. Horat. in Epod. Od. 2.

Hæc ubi locutus fœnerator Alphius,
Jam jam futurus ruſticus:
Omnem relegit Idibus pecuniam,
Quærit Calendis ponere.

Alphonſus, Arragoniæ rex, in tabulas aſtronomicas convocatis undique Mathematicis inſignibus, 40 coronatorum millia impendit, Alexandri erga Ariſtotelem in animalium hiſtoriam liberalitate pene exæquatâ. Ramus. Dicere ſolebat, Se malle privatim vivere, quàm eruditione carere. Virtutes ejus à Blondo, Sabellico, aliiſque celebrantur. Gravi morbo laborans, remedia medicis fruſtra præſcribentibus, cœpit legere Q. Curtii hiſtoriam de Alexandro, adeoque illius dulcedine captus fuit, ut, ſanitate recuperatâ, dixerit, Valeant Avicenna, Hippocrates, medici cæteri: Vivat Curtius ſoſpitator meus. Anton. Panormitanus. lib. de rebus geſtis Alphonſi. *Alphons*, ſi ſit Germanicum nomen, idem eſt quod *Helfuns*, i. e. *our help*: & à Gothis profectum eſt, ut videtur. Nam Alphonſus primus hujus nominis rex Hiſpaniarum, An. Dom. 740. à Gothis deſcendit. Camdenus.

Alpinus, poeta, Memnonis Auroræ filii bella deſcripſit, ſed adeò malè, ut ab Horatio dicatur eum carminibus ſuis jugulare. Serm. 1. 10.

Turgidus Alpinus jugulat dum Memnona.

Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 31, 32.

Althæa, Theſtii filia, Oenei regis Calydonis uxor, cui inter alios filios Meleagrum peperit: quo nato audivit fata circum ignem dicentia, tam diu natum victurum, quam diu ſtipes, qui tunc ardebat, ab igne inconſumptus maneret. Hunc itaque aſſervavit in eum diem, quo omnes filios præter Meleagrum in quâdam ſeditione occubuiſſe intellexit; quem ut etiam mortuum audiret, ſtipitem concremavit. Cujus facti poſteà pœnitens, laqueo vitam finivit, uti tradit ampliſſimè Diod. Sic. lib. 5. Ovidius tamen Met. lib. 8. ſcribit eam gladio ſeſe transverberaſſe, atque ita occubuiſſe, *acto*, inquit, *per viſcera ferro*. Seneca in Medeâ.

Piæ ſororis, impiæ matris facem,
Ultricis Althææ, vides.——

Ovid. Triſt. lib. 1.

Utque cremaſſe ſuum fertur ſub ſtipite natum
Theſtias, & melior matre fuiſſe ſoror.

Alyattes, Lydorum rex, Crœſi pater cui extructum eſt monumentum apud Sardos, maximâ impendii parte ab ancillis, quæ omnes apud Lydos corpore quæſtum faciunt, in hoc opus collata. Inde regnum *Alyattici* apud Horat. 3. Carm. Od. 16. pro ditiſſimo; quanquam ibi poſſit aliquis legere *Alyattei*, ut *Ulyſſei*, *Achillei*.

Alyxothoe, filia Dymantis. Ovid. Met. 11.

Quamvis eſt illum proles enixa Dymantis,
Aeſacon umbroſa fertur peperiſſe ſub Ida
Fertur Alyxothoe.——

Hæc ex Priamo peperit Æſacum, qui poſtea in mergum verſus eſt. Ovid. ubi ſupra.

Amalech, Lat. *populus lambens*; vel ex Ebræo & Syro, *populus percutiens*: Filius Eliphaz ex Thamnâ concubinâ. Gen. 36. Erat autem nepos Eſau. A quo *Amalechitæ*, pars Idumæorum, vicini Judææ, verſus meridiem, Stephano Ἀμαληκῖται qui ἔθνος Ἐβραϊκὸν vocat. De his Joſephus Ant. 32. Τῶ δ ἀπ' Ἐσρώμ ὀνόματος, ὅθεν πολλῆ χρὴ πάντας διαβοωμένη, καὶ τῶ ἀπ' αὐτῶν λόγω φοιτῶντος, ἐν φόβω συνέβαινεν ἐ μικρῷ τοῦ ἐπιχωρίε εἶ). Καὶ πρεσβευόμενοι πρὸς ἀλλήλους παρεκάλων ἀμύνειν, καὶ πιεζᾶς τοῦ ἀνδρας διαφθείρειν. Ἐπύγχανον δ οἱ πρὸς τῦτο ἀναγόμενοι, ὁι τε τῶ Γοβολίτην, καὶ τῶ Πάτραν κατοικοῦντες, οἱ καλῶν μ' Ἀμαλεκίται, μαχιμώτατοι δ ἀπ' ἐκεῖσι ἐθνῶν ὑπῆρχον. Hanc Amalechitarum in Iſraelem cum vicinis conjurationem innuit Pſalmiſta, Pſ. 83. Quam ſic in Paraphraſi ſuâ expreſſit *Vir doctiſſimus undiquaque* Dionyſius Petavius.

Σοὶ γὰρ ἴη ὑπὸ φρεσὶ μοσύνη πολεμίζειμεν ὅτοι
Ἀντιβίην ἐφέρηνεν, ἐς ἀλλήλους τε τάμοντο
Ὀρκι', Ἰδυμαίων τε ὅλῃ κλισίησι φάλαγγες
Ἀμφὶ σὲ σάμεναι, Μωαβιτέω τε μαχητῆς.
Ἠ δ πλάνης Ἀγαρηνὸς, ἰδ' ἰφθιμοι Γεβαλίτης.
Σύν τ' Ἀμμωνιάδαις Ἀμαληκιάδαι μενεχάρμαι.
Ἠ δ Παλαιστίνων κραταιφαὶ σίχες ἀοιδίων.
Καὶ Τύρον ἀφνειὴν ἀλιήρεα νῆσον ἔχοντες.

Jacobus Duportus, Græcorum Poetarum noſtri ſeculi ὄχ' ἄριστος.

Σὺν γὰρ βιλεύοντες, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντι,
Συνθεσίας κρατέουσι, σέο δ' ὄρκια πρὸς τεμόντες.
Ἀντία σευ κλισίησιν ἰνὶ σφετέρῃσιν ἄγοντες,
Ἰδυμαῖοι ὁμῶς, Ισμαήλοιό τε παῖδες,
Μωαβῖται ἀλαοὶ, ὑπερφιάλοί θ' Ἀγαρηνοί.
Οἵ τε Γέβαλον ἔχον, καὶ ἀγήνορες Ἀμμωνῖται.
Σὺν δ' Ἀμαληκῖται, πάτμῳ πεφρόμενον ἔθνος,
Οἵ τ' Παλαιστίνης συγερὸν πίδον ἀμφιέπουσιν,
Οἵ Τύρον ὠγυγίην τ' εἶχον ναυσίκλυτοι ἀνδρες.

Et ante utrumque Apollinarius.

Αὐτίκα δ' ἐχόμενοι κακομήχανοι ἐσκίμψασθε,
Συνθεσίην κατίναντα, Μάκαρ, σέο τιχήσασθε.
Ἰδυμαίων φῦλα, καὶ υἷες Ἰσμαήλε,
Τοῖσιν ὁμῶς Μωάβ θ', ὑπερφιάλοί τ' Ἀγαρηνοί.
Ἀμμωνες, Γέβαλοί τε καὶ υἷες Ἀμαλήκε,
Ἀλλοδαποί θ' ἁλίοισιν ἅμ' ἐχόμενοι Τυείοισι.

Amal-

Amalthea, nutrix Jovis. Meliſſus enim rex Cretæ duas filias habuit, Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem caprino lacte & melle nutriverunt. Alii dicunt nutricem eam fuiſſe capram, & Amaltheam dictam; Meliſſi autem filias Adraſteam & Idam faciunt. Hæ nutriverunt illum lacte cujuſdam capræ, cui nomen erat *Amalthea*; quam Jupiter, jam adultus, ob acceptum beneficium, in ſidera retulit. Hujus alterum cornu nymphis nutricibus dedit, viz. officii præmium, hanc adjiciens facultatem, ut quicquid optaſſent, id illis ex eo cornu largiter ſuppullularet. Ovid. Faſt. lib. 5. paulo diverſius fabulam narrat hoc pacto.

Nais Amalthea Cretæâ nobilis Ida
Dicitur in ſylvis occuluiſſe Jovem.
Huic fuit hædorum mater formoſa duorum,
Inter Dictæos conſpicienda greges.
Cornibus aeriis, atque in ſua terga recurvis:
Ubere, quod nutrix poſſit habere Jovis.
Lac dabat illa Deo; ſed fregit in arbore cornu:
Truncaque dimidiâ parte decoris erat.
Suſtulit hoc nymphe; cinctumque recentibus herbis,
Et plenum pomis ad Jovis ora tulit.
Ille, ubi res cœli tenuit, ſolioque paterno
Sedit, & invicto nil Jove majus erat;
Sidera nutricem, nutricis fertile cornu
Fecit; quod dominæ nunc quoque nomen habet.

Rem aliter narrat Diodorus Siculus lib. 4. cap. 5. & rurſum aliter, lib. 5. cap. 2. Vide locos ipſos. Vide etiam, Strab. l. 10. Hinc proverbium, *Amaltheæ cornu*, quo utimur quoties affatim omnia ſupereſſe ſignificamus. Horatius in Carmine Seculari.

——*Apparetque beata pleno*
Copia cornu.

Idem lib. 1. ep. 12. ——*Aurea fruges*
Italiæ pleno diffudit Copia cornu.

Ovidius tamen hoc ad Acheloum refert. Met. 9.

——*Rigidum fera dextra cornu*
Dum tenet, infregit, truncâque à fronte revellit.
Naiades hoc, pomis & odoro flore repletum
Sacrarunt, diveſque meo bona Copia cornu eſt.

Photius Ep. 209. Ἴδε ὡς ὑ μόνον τῶ τλημαθεῖ Ἡρακλεῖ, ἀλλὰ κ τῷ λογίῳ Ἑρμῆ, τὸ τ Ἀμαλθείας κέρας οἱ ποιηταὶ ἐγχειρίζουσι. Μὴ τοίνυν γραῖσίας κ πόνοις σωματικοῖς ὅλον σεαυτὸν διδὺς ἧσ κλαῶν μαθημάτων ἀφίσατο, ἐκεῖθέν σοι ῥᾴστω μόνον τ ἐυδαιμονίαν οἰόμεθ, ἀλλὰ κ τ ἡματέρεις ἐυγενίσι Μοῦσαις, αἱ τ Ἑλληνίδων σοφῶν διαφέρυσιν, ὅσον ἐλεύθεροι φύσεις δήλων ἠθῶν κ κολακείας ἀλήθεια. Τὸ μ γὰρ Ἀμαλθείας κέρας κ τῷ Ἀχελῴῳ ποταμῷ, ὃ τ ἐπορεσμένην περῤῥεῶν ῥεύσεων παμφόρων ἐργαζε), τὸ ποιητῶν αὐτόνομον ἔθ ἐτίμως χαρίζον), κ ὑδὲν ἀνθρώπῳ μᾶλα τυχεῖν, ὧν ἐκ φύσεως ἔχει κ τὰ ἄνυσα, τ ὃ ἀληθῆ κ θείαν ἐυδαιμονίαν, κ ἀνδρώπῳ πρέπον, κ ῥᾳδίως ἂν ἡ Ἀμάλθεια παρεπεμένη νόσ κ πενία ἐνείπε), ἐκ μόνον ὅτι ἧσ θείων λογίων κ τ ἐκεῖθεν γνωρίας ἀμπαδς. Hesych. Ἀμαλθύει, πληθύνει, πλουτίζει, ἢ τρέφει.

Amalthea, Sibylla. Hanc Servius ait obtuliſſe Tarquinio regi novem libros, in quibus erant fata & remedia Romana, & pro his popoſciſſe 300 Philippeos aureos, qui tunc temporis pretioſi erant, ideoque rex libros emere nolebat. Alio die, tribus libris incenſis, reverſa eſt, & tantundem popoſcit; Item tertio, aliis tribus incenſis, cum tribus reliquis venit, pro quibus, 300 Philippeos, quantum poſtulaverat pro novem libris, accepit. Tibullus 2. 6.

Quicquid Amaltheæ, & quicquid Marpeſia dixit.

Amanus, Perſarum Deus, teſte Strab. lib. 11. ubi narrat, ut à Perſis in Hyrcaniâ templum ſit conditum Deæ Anaitidos κ ἧσ συμβώμων θεῶν, Ἀμανοῦ, κ Ἀναδεήτε, περσικῶν δαιμόνων.

Amaracus, puer, Cynaræ Regis Cypri unguentarius qui caſu lapſus, dum ferret unguenta, fregit Alabaſtrum, magnumque ex confuſione odorem creavit, unde optima unguenta *Amaracina* dicuntur. Hic deinde cum nimio dolore contabuiſſet, in herbam odoriferam ejuſdem nominis, deorum miſeratione, commutatus eſt. Dicitur & Sampſychus; vulgò *Majoranam* vocant. Ejus meminit Virg. Æn. 1.

At Venus Aſcanio placidam per membra quietem
Irrigat: & fotum gremio Dea tollit in altos
Idaliæ lacos, ubi mollis amaracus illum
Floribus & dulci aſpirans complectitur umbrâ.

Catullus. *Cinge tempora floribus*
Suaveolentis amaraci.

Inde *amaracinus*. Gellius in fine Noctium Atticarum. *Vetus adagium eſt, Nihil graculo cum fidibus, nihil cum amaracino ſui.* Lucret. lib. 6.

Denique amaracinum fugitat ſus, & timet omne
Unguentum, nam ſetigeris ſubus acre venenum eſt.

Amaryllis, ruſticæ nomen, cujus Theocritus, & Virgilius meminerunt. Virgil. Eclog. 1.

Poſtquam nos Amaryllis habet, Galatea reliquit.

Quo loco ſignat *Amaryllis* Romam, ubi Tityrus nactus eſt libertatem; *Galatea* Mantuam, ubi fingit ſe ſervum fuiſſe. Politianus lib. 1. Epiſt. 2. ait, Romam arcano nomine Amaryllida nuncupatam; ſacro & rituali Florentiam, ſive Anthuſam; vulgato Romam: Poetamque putat alluſiſſe ad nomen arcanum, & ab amore malè deducit. Sed contrà eum pugnat Poeta, qui nomen enunciat, neque putandus eſt feciſſe contra religionem. Etenim ſacrum illud & arcanum Romæ nomen nemini licuit enunciare. Plin. 3. 5. *Roma, cujus nomen alterum dicere, arcanis ceremoniarum nefas habetur: optimâque, & ſalutari fide abolitum enunciavit Valerius Soranus, luitque mox pœnas.* Hæreo itaque eruditioni, & judicio Nannii Miſcellan. lib. 6. ἀμαεὶς Græcè incile eſt, per quod aqua ad irrigationem derivatur. Tradit autem Fab. Pictor, Argeum campum, qui 7. montibus includitur, inundationibus Tiberis inhabitabilem fuiſſe, ſed Vertumno ſacris factis, aquas in alveum revertiſſe. Itaque ab incilibus, quibus ſiccata eſt palus, Roma dicta eſt Amaryllis. De la Cerda.

Amarynceus, Epeorum rex, in Bupraſio ſepultus, Strabo lib. 8. ex Homeri Iliade.

Ὡς ὁπότε χρείουτ' Ἀμαρύγκιὰ δάπεδον Ἔπειοὶ
Βυπρασίῳ. ——

Amaſis, rex Ægypti, cujus tumulus fuit una Pyramidum. Lucan. lib. 9. ver. 155.

Non mihi Pyramidum tumulis avulſus Amaſis,
Atque alii reges, Nilo torrente natabant?

Regn. an. 43. Hic legem condidit, ut unuſquiſque quotannis apud præſidem rationem vitæ ſuæ redderet, demonſtraretque unde viveret, aut quo quæſtu ſuſtentaretur, qui hoc non faceret, morte afficeretur. Hanc legem Solon ab Ægyptiis tranſtulit ad Athenienſes. Plut. in Sympoſio. Quum ab amicis carperetur, quòd ubi à ſomno mane in multum diem rerum adminiſtrationi vacaſſet, reliquum vero temporis luſui, riſui, & cute curandâ traduceret, reſpondit, ut refert Herodotus lib. 2. Τὰ τόξα οἱ χαλκεῶνοι, ἐπεὰν μὲ δέωνῖ χρῆσδ, ἐντανύουσι, ἐπεὰν δ χρέωνῖ, ἐκλύουσι. Εἰ γὰρ δὴ τ πάντα χρόνον ἐντεταμένα εἶη, ἐκραγείη ἂν, ὥστε ἐς τὸ δέον ὐκ ἂν ἔχοιεν αὐτοῖσι χρῆσδ· ὕτω δὴ κ ἀνδρώπε κατάστασις, &c. Hunc Ælianus numerat inter eos, qui potationibus celebres fuere, Var. Hiſt. lib. 2. Extat hodiè una ejus epiſtola elegantiſſima ad Polycratem, de expetendâ fortunâ non uſquequaque ſecundâ, ſed laboribus & moleſtiis temperatâ, in quâ ſcribit Amaſis Οὐδένα τῷ λόγῳ δίδα ἀκόσας, ὅσις ἐς τέλ ἐ χαρῶς ἐτελεύτησε σεῤῥεῖ ὐλυχόν τὰ πάντα. Plura de eodem vide apud Herodotum. Item *Amaſis* peditum Darii dux contra Cyrenenſes miſſus. Herod. lib. 4.

Amata, Latini regis uxor, mater Laviniæ, & ſoror Veniliæ Deæ, quæ ne videret Æneam generum, laqueo gulam fregit. Virg. Æn. 7.

Ceſſa petit, tacitumque obſedit limen Amatæ.

Item *Amata* vocabatur à Pontifice virgo Veſtalis, cùm ad Veſtæ myſteria capiebatur, quòd prima quæ hoc ritu capta fuerat, eo nomine vocaretur.

Amazones, bellicoſæ mulieres, magnam Aſiæ partem occupavere, ſic dictæ, quòd alterâ ex mammis careant, ab *a ſine* & μαζὸς *mamma*, unde & *unimammæ* dictæ fuerunt. Eoque Virgil. alluſiſſe videtur Æn. 1. ubi de Penthoſilea.

Aurea ſubnectens exectæ cingula mammæ.

Mamma illa dextra fuit. Hippocrates lib. de Aere, Locis, & Aquis, ubi ſermo eſt de Amazonibus, τ δεξιὸν μ μαζὸν ὐκ ἔχουσιν. Diodorus de illis loquens τ δεξιὸν μαζὸν ὑπεκαίουσι, Curtius lib. 6. *Aduritur dextra*, & addit rationem hanc, *ut arcus facilius intendant, ac tela vibrent.* Euſt. verò ſic dictas putat, quòd ſine pane, qui μάζα Græcis dicitur, lacertis, teſtudinibus, atque id genus feris alerentur. Alii ab ἅμα ζῆν appellatas volunt, tanquam *in commune viventes* ſine viris, quaſi Ἀμαζῶσαι. Maſculos liberorum, ſiquos genuiſſent, claudos feciſſe ac debiles, ne ullum facinus viro forti dignum edere poſſent, Sextus Empiricus autor eſt lib. 3. Pyrrhon. Hypotypoſeon. Αἱ δὲ Ἀμάζονες, inquit, ἐκώλευον τὰ ἄῤῥενα ἧσ ἀεὶ αὐτὰς γεναμένων, ὑπὸ τῶ μηδὲν ἀνδρεῖον αὐτὰς ποιῆσαι δύνασδ. Earum originem, reginas, res geſtas, & demum interitum copioſe deſcribit Juſtinus lib. 2. Diod. lib. 3. cap. 11. & lib. 5. cap. 2. Idem etiam lib. 4. cap. 4. præter has Scythiæ Amazonas, alias quoque ponit in Libyâ, quarum hiſtoriam ibi latiſſime perſequitur. Unde Silius lib. 2. Hasbiten, Harbæ filiam, *Amazonidem* vocat. Juſtinus verò non videtur, ut alii, Amazonum gentem in Hyrcaniâ ponere; ſed ad Mæotim, & Tanaim. Nam inquit 25 dierum itinere confecto in Hyrcaniâ occurriſſe Alexandro. Rectius ſane. Neque enim ullus Geo-

graph-

graphorum, Amazonas alibi collocare, quam ad Mæotim, unquam dubitavit, eâque etiam de causâ *Mæotidas*, ac *Tanaitidas* appellari nemo nescit. Seneca in Hyppolyto.

Qualis relictis frigidi Ponti plagis,
Egit catervas, Atticum pulsans solum,
Tanaitis, aut Mæotis, & nodo comas
Coegit, emisitque, lunata latus
Protecta pelta; talis in sylvas ferar.

Arr. in Periplo, Ἀπὸ δὲ Φ. Ἰεροῦ ἡμέρᾳ ἐκβολῶν εἰς Ἡρακλείων ἐξήκοντα καὶ πεντακόσιοι, ὅρμος ναυσίν. Ἔνθεν δὲ ὁδὸς ἐπὶ Θερμώδοντα ποταμὸν, τεσσαράκοντα. Οὗτος ὁ Θερμώδων ἐστὶν, ἵνα φασὶ αἱ Ἀμαζόνες οἰκῆσαι λέγονται. Curtius tamen lib. 6. Hyrcaniæ finitimam facit Amazonum gentem, sed male. *Erat*, inquit, *ut supra dictum est, Hyrcaniæ finitima gens Amazonum*, &c. Dicuntur & *Amazonides*.

Callimachus Hymn. 3.

Ἀμαζόνιδες πολέμῳ ὀπιθυμήτειρες.

Virg. Æn. 1.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens.——

Prop. 3. 14.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Item *Amazon* in singulari numero. Virg. Æn. 2.

At medias inter cædes exultat Amazon.

Mart. 10. 104.

Peltatam Scythico discinxit Amazona nodo.

Præter peltas, secures quoque habuisse Amazonas testatur Horatius lib. 4. od. 4.——*Quibus*

Mos unde deductus per omne
Tempus Amazoniâ securi
Dextras obarmet, quærere distuli.

Seneca in Agamemnone.

Non picta pharetras, & securigera manu
Peltata Amazon.——

Claudianus 2. de Raptu Proserpinæ.

Qualis Amazonidum peltis exultat aduncis
Pulchra cohors, quoties Arctos populata virago
Hippolyte niveas ducit post prælia turmas;
Seu flavos straverе Getas, seu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanain fregere securi.

Inde *Amazonius*. Stat. 5. Sylvarum.

——*Amazoniâ latus intercludere peltâ.*

Et Plin. lib. 12. cap. 5. scribens de ficu Indicâ, *foliorum latitudo peltæ effigiem Amazoniæ habet*. Cæterùm de Amazonibus fabulosa esse omnia putat Strabo lib. 11. quem, sis consule. Steph. Byz. Ἀμαζόνες ἔθνος γυναικῶν περὶ τὸ Θερμώδοντ. Vide quæ sequuntur. Palæphatus censet eas non fuisse mulieres sed viros barbaros, gestantes tunicas talares, quales in more erant fœminis Thracibus. Hi quia comam mitris alligabant, & barbas radebant, ab hostibus mulieres appellabantur. Eust. ad Iliad. α. Τίς ἂν πεισθείη ὡς γυναικῶν φατὸς, ἢ πόλις, ἢ ἔθνος συναίη ἂν χωρὶς ἀνδρῶν, &c. Quæ verbatim hausit ex Strab. d. l. Plato autem 7 de leg. relationes de Amazonibus non prorsus fabulosas habet, certò sciens circa Pontum innumeras esse mulieres, quæ se non duntaxat equitatione, sed etiam arcu & alio armorum genere exercent. Οἶδα ὅτι μυεμάδες ἀναειθμητοὶ γυναικῶν εἰσὶ περὶ τὸν Πόντον ἃς Σαυροματίδας καλοῦσιν, αἷς οὐκ ἵππων μόνον, ἀλλὰ καὶ τόξων καὶ ἄλλων ὅπλων κοινωνίαν καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἴσην περιεπαγωγὴν ἴσως ἀσκεῖ. Præstantissimus etiam de his Amazonibus extat locus apud Hippocratem lib. de Aeribus, Aquis & locis. Τοξίων αἱ γυναῖκες ἱππαζονται καὶ τοξεύουσι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ ἵππων, καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις, ἕως ἂν παρθένοι ἔωσι. Οὐκ ἀποπαρθενεύονται μίσγεις ἂν τῳ πολεμίων πρὶν ἀποκτείνωσι. Dein sequitur, Τὸν δεξιὸν μαζὸν οὐκ ἔχουσιν, παιδίοις γὰρ ἐοῦσιν ἐπὶ νηπίοις αἱ μητέρες χάλκεον τετεχνημένον, ἢ ἐπ' αὐτῷ διάπυρον ποιοῦσι πρὸς τὸ μαζὸν τιθέασιν τὸ δεξιὸν, καὶ ἐπικαίει.

Ambarvale, sacrum ad arva & segetes lustrandas apud Romanos, multâ prece & religione celebrabatur. *Ambarvalis hostia*, ut ait Festus apud Macrobium lib. 3. *quæ rei divinæ causâ circum arva ducitur ab his, qui pro frugibus faciunt, seu sacrificant. Ambarvale*, inquit Servius, *sacrificium dictum est, quod arvum ambiat victima. Sicut Amburbale, vel Amburbium, sacrificium quod urbem circumeat, ac ambiat victima.* Porro Ambarvale sacrum non nisi de porcâ fœcundâ, & gravidâ, aut vitulâ fieri consueverat. Unde Virgil. Eclog. 3.

Cum faciam vitulâ pro frugibus.

Tamen Tibullus lib. 2. de sacro pro frugibus loquens ait.

Cernite fulgentes ut eat sacer agnus ad aras.

Sed solvat litem idem Tibullus, qui postea.

Vos quoque felicis quondam, nunc pauperis horti
Custodes fertis munera vestra Lares.
Tunc vitula innumeros lustrabat cæsa juvencos,
Nunc agna exigui est hostia parva soli.
Agna cadet vobis, quam circum rustica pubes
Clamet, Io messes, & bona vina date.

Hanc victimam, maturis frugibus, ter circum arva ducere solebant, omnesque post sequentes clamabant, ex quibus unus quernâ coronâ ornatus, cum solenni saltatione, composito carmine, Cereris laudes decantabat, & postquam vino ac lacte libasset, antequam fruges meterent, porcam Cereri immolabant. Virg. Georg. 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agrestis adoret,
Cui tu lacte favos, & miti dilue Baccho.
Terque novas circum felix eat hostia fruges,
Omnis quam chorus & socii comitentur ovantes,
Et Cererem clamore vocent in tecta; neque ante
Falcem maturis quisquam supponat aristis,
Quam Cereri torta redimitus tempora quercu
Det motus incompositos, & carmina dicat.

D. Ambrosius, Mediolanensis Episcopus ex Præside electus, priusquam sacri Baptismatis donum, & gratiam suscepisset. Hieron. de Script. Eccles. *Vir disertus, & valde eruditus in Philosophiâ. Hunc falso accusat Porphyrius, quod ex Christiano Ethnicus fuerit, cum constet eum, usque ad extremam vitam, Christianum perseverasse.* Laudes ejus ita quoque celebrat Trithemius. *Ambrosius Episcopus Mediolanensis, in divinis scripturis, atque in secularibus literis, omnium facile doctissimus, Græco atque Latino sermone ad perfectum instructus, cujus meritum totus orbis personat. Qui in exponendis, declarandisque divinis scripturis, omnes Doctores vicit, cujus fidem nulla unquam potestas terrena infringere potuit: ita ut multis Episcopis pro fide exulantibus, Ambrosium nullus unquam auderet attingere. Fuit enim velut malleus hæreticorum, constantissimus impugnator, cujus linguæ in fide Christi loquenti nulla potuit unquam authoritas humana imponere silentium.* Quantâ loquendi libertate apud Theodosium Imperatorem est usus ipsum divino vinculo ligans. vide in dictione *Theodosius*. Et Hist. Tripart. lib. 9. cap. 40.

Ambrosius, vir quidam & genere, & literis, satis clarus; cùm Valentini dogmatis sectator extitisset, secundum veritatem Catholicæ fidei ab Origene convictus, ac tanquam veri luminis splendore radiatus, relictus errorum tenebris, ad Ecclesiæ Catholicæ lucem splendoremque conversus est. Euseb. lib. 6. cap. 15.

Ambrosius Calepinus, Bergomensis, Ordinis D. Augustini, quo tempore Ludovicus Sfortia Mediolanensibus dux præerat, floruit. De quo vide Joan. Trithemium Abbatem de Eccles. Script.

Ambryon, Theocriti Chii vitam scripsit, ut Laërtius in Aristotelis vitâ author est: ubi ex eo refert male dictum hoc Theocriti ejusce epigramma in Naturæ promum-condum Aristotelem.

Ἑρμείᾳ Εὐνούχῳ ἠδὲ Εὐβούλῳ ἅμα δοῦλα
Σῆμα κενὸν κενόφρων τεῦξεν Ἀεσυπίδης.

Cujus sententiam, licet durioscule, sic expresseris.

Hermiæ Eunuchi, & servi monumenta Eubuli,
Mentis inanis inane extruxit Aristoteles.

Apud Etymologum in ὁμοκλήσασκεν citatur ὁ Ἀλ. Fortassis idem est. Vossius.

Ambubaiæ, teste Acrone, mulieres tibicinæ Syrorum linguâ dicuntur. Alii Latinum putant, & venire ab *ambu*, pro *am*, h. e. *circum*, & *Baiæ*: fuisseque mulieres impudicas circa Baias versantes. Cruquius censet *Ambubaias*, vel potius *Ambubeias* esse agyrtas, omnium morborum remedia vanissimè pollicentes, atque ita dici ab *ambubeiâ* herbâ, ex quâ pharmacopœi conficiebant τὸ πάγχρηστον, hoc est, medicamentum ad omnes morbos utile. Sed vera est Acronis sententia. Nam Syrus אבוב *abbub*, est tibia, sive fistula; sed Arabes inferunt *n.* אנבוב *anbub*. Latini autem *m.* maluere. Syros vero tibicines & tympanistas Romæ fuisse docebit ille locus Juvenalis, Sat. 3.

Jam pridem Syrus in Tyberim defluxit Orontes,
Et linguam, & mores, & cum tibicine chordas
Obliquas, nec non gentilia tympana secum
Vexit, & ad circum jussas prostare puellas.

Sunt igitur Ambubaiæ mulieres, & prostituendo, & tibiarum cantu sese sustentantes. Hanc ἐτυμολογίαν sequuntur Jos. Scaliger, Is. Casaubonus, &, ut arbitror, quotquot Syriacè sciunt. Horat. lib. 1. Serm. 2.

Ambubaiarum collegia, pharmacopolæ,
Mendici, mimi, balatrones, hoc genus omne
Mœstum ac sollicitum est cantoris morte Tigelli.

Habet & Suetonius in vitâ Neronis, cap. 27.

Ambulii, Castor & Pollux à Laconibus sic nuncupati. Pausanias.

Amburbale,

Amburbale, ſacrificium in ambiendis, & luſtrandis urbibus. Lucanus lib. 2.

Mox jubet & tetam pavidi à civibus urbem
Ambiri, & feſto purgantes mœnia luſtro,
Longa per extremos pomœria cingere fines.

Amburbiales, hoſtiæ dicebantur quæ circum terminos urbis Romæ ducebantur. Feſtus.

Ambuſtus, cognomen Fabiorum. Plinius. Hoc geſſit Fabius Eburnus, quòd fulmine eſſet ambuſtus, uti ſcribit Feſtus.

Ameleſagoras Chalcedonius, Hiſtoricus, qui Clem. Alex. Meleſagoras vocatur, lib. 6. Strom. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 10.

Amelius, Philoſophus Apamenſis, diſcipulus Plotini, Porphyrii magiſter, Ammonii & Origenis coætaneus. Suidas.

Amelongus, Romualdi regis Longobardorum miles, cui tantum robur extitit, ut Græcum quendam equitantem ictu baculi ſellâ excuſſerit, & in aera ſupra caput ſuum extulerit. Paul. Diaconus.

Amen, ob veritatem CHRISTUS ſic dictus. Apocalyp. 3. 14. τάδε λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινὸς, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ. In calce orationis optantis eſt particula, & idem ſignificat quod *Fiat*. Eſt etiam aſſertoris particula, & ſignificat *verè*, ſeu *fideliter*. Suidas. Ἀμὴν, πιστωθήτω, ἀληθὲς.

Amenophis, Ægypti rex, regnavit an. 21. Euſeb. Edictum de necandis Hebræorum pueris propoſuit, cui per obſtetricum pietatem ſatisfactum non fuit. *Amenophis*, alius Ægypti rex, qui Græciam, Syriam, & Phœnicen ſuæ ditioni adjunxit, Scythas ſubegit, atque in Thraciam exercitum duxit. *Vexores* à Juſtino & Oroſio dici videtur, ab aliis *Seſoſtris*. *Amenophis* alius quoque Ægypti rex. Herodoto *Pheron* dici videtur, lib. 2. Ob impietatem (quia in Nili exundatione ſumptum ſpiculum in medios vortices extorſit) excæcatus, rurſuſque poſt undecim annos oraculo monitus, ut oculos ablueret lotio mulieris, quæ unicum virum cognoviſſet, paruit, & viſum recepit.

Ameſtris, regina Perſarum, Xerxis uxor, de quâ multa Herodotus. Hæc, ut gratiam Diis referret, quòd in vitâ diu proceſſerat, 14 illuſtrium Perſarum liberos ſub terram vivos defodiſſe, & votum perſolviſſe dicitur.

Amianus, Alexandriæ Epiſcopus, B. Marci Evangeliſtæ diſcipulus, oculum ſibi perforavit, quòd intuitu parum pudico tranſeuntes feminas conſpexiſſet. Sabell. in Exemplis.

Amicitia, Gentium dea, cujus picturam, & ejuſdem explicationem vide apud L. Gyraldum, Synt. de Diis Gentium.

Amicus, ac *Dexter*, i. e. *propitius*, & *favens*, Hercules cognominatus eſt, idque ſumptum ex eo, quod lucri Deus Hercules ab Ethnicis creditus ſit. Horat. lib. 2. Sat. 6.

——*Dives Amico*
Hercule. Perſius Sat. 2. ——*Et ô ſi*
Sub raſtro crepet argenti mihi ſeria, dextro
Hercule.——

Amilcar, dux Carthaginenſis, facundiâ & ſolertiâ inſignis, de ſententiâ Athenienſium, qui eâ tempeſtate creſcentem Alexandri M. potentiam timebant, in caſtra Alexandri pervenit, ſeſe & exulem fingens, & militem offerens, Parmenione aditum conciliante. Atque ita, conſiliis ejus exploratis, in tabellis ligneis, cerâ deſuper inductis, omnia Athenienſibus perſcribebat. Trogus lib. 21.

Amilcar, an alius, an idem, quem ſupra nominavimus, inter authores non ſatis deprehenditur; qui à Syracuſanis accerſitus eſt contra Agathoclem tyrannum, eos obſidione prementem. Trogus lib. 32.

Amilcar, cognomento *Barcha*, pater Annibalis, qui primam, ſecundum Annibalem filium, inter Pœnos duces gloriam obtinuit. Hic ex Livio, Silio, aliiſque ſcriptoribus notiſſimus eſt.

Amilcar, alius apud Livium, lib. 31. ubi ait, L. Furium Prætorem Gallos Inſubres rebellantes, & Amilcarem Pœnum in acie viciſſe.

Amithaon, vel *Amythaon*, pater Melampodis medici, & Sabinorum vatis. Stat. Thebaidos tertio.

——*Soler ſibi cura futuri*
Amphiaraë datur, juxtaque Amithaone cretus
Jam ſenior, ſed mente virens, Phœboque Melampus
Aſſociat paſſus.——

Hinc *Amithaonius*. Virgilius Georgicorum, lib. 3.

Quæſitæque nocent artes, ceſſere magiſtri
Phillyrides Chiron, Amithaoniuſque Melampus.

Ammas, Heſychius. Ἄμμας, ἡ θεὸς Ἀρτέμιδος, καὶ ἡ μήτηρ, καὶ ἡ Ῥέα, καὶ ἡ Δημήτηρ. Dicitur quoque Ἄμμα, & Ἀμμία etiam. Hebraicum eſt origine. Vide Seldenum de Diis Syris, pag. 166.

Ammianus, poeta quidam celebris, cujus meminit Cæl. Rhod. 17. 11. refertque ex eo diſtichon quoddam, cujus hic ſenſus eſt, *Facilius multo eſſe, corvos reperiſſe albos, volanteſque teſtudines, quam Rhetorem ex Cappadocià vitæ probioris.* Græcum velis? En tibi.

Θᾶσσον ἔλῳ λιγυρὰς κόρακας, πλωτὰς τ' ἀλκυόνας
Εὑρεῖν, ἢ ῥήτορα Καππαδοκῶν.

Ammianus Marcellinus, hiſtoricus, floruit ſub Gratiano, & Valentiniano. Scripſit libros 31. ex quibus 13 priores deperierunt. Cujus fuerit nationis, & quâ profeſſione, unde item hiſtoriam cœperit, & quouſque ſit progreſſus, verba iſta in epilogo hiſtoriæ oſtendunt. *Hæc, ut miles quondam, & Græcus, à principatu Cæſaris Nervæ exorſus aduſque Valentis interitum, pro virium explicavi menſurâ.* Scriptor eſt veritatis ſtudioſiſſimus, & prudens, gravis planè ac ſerius; & dignus qui ab omnibus ametur. Dicto horridior eſt, ſed tantæ ſunt virtutes ejus ut hoc in rationem venire non debeat. Vide Voſſium de Hiſt. Græcis. 2. 18. Latinis, 2. 9.

Ammon, aliis *Hammon*, Jupiter ſub ſpecie arietis cultus in Libyâ; ſic dictus, quod ſitienti Libero patri in Arabiæ deſertis, Jovemque imploranti apparuerit in formâ arietis, terramque concutiens pedibus fontem oſtenderit. Quamobrem templum illic ædificavit, Jovique *Ammoni* h. e. *arenario* conſecravit. Græci enim ἄμμον *arenam* vocant. Quod innuere Dionyſium cenſet Euſtathius, dum ait;

Καὶ τάχα Λιβυκοῖο θεῦ ἁμάθῳ ἔπετο πολλῇ.

Sed cum vocabulum illud origine Græcum non ſit, ſed ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς, teſte Plutarcho lib. de Iſide & Oſiride, probabilius eſt quod ſtatuit Nicolaus Fullerus lib. 2. Solem (quem eundem cum Jove fuiſſe probat Macrobius Saturn. lib. 1.) hoc nomine cultum; Is vero Ebræis חמה *Hammah* dicitur à חמם *calere*, unde *corniger Ammon* fingebatur ad radios deſignandos à ſole emicantes, ſicut eadem vox Hebraica & *radios*, & *cornua* ſignificat. Unde ridiculè apud Vulgatum Interpretem, ubi de vultu Moſis ſplendente agitur, *Et facies ejus erat cornuta.* Atque hinc Moſi cornua pictores vulgò attribuunt. Alii vero *Ham* filium Noë, cujus poſteri Libyæ cultores, *Hammonis*, ſeu Ammonis nomine pro Deo hic cultum cenſent; quod Voſſio placet lib. 1. de Theol. Gentili, nec Fullero diſplicet, cum ab hoc *Ham*, vel *Cham* Ægyptus *terra Cham* dicatur, Pſal. 105. & Χημία in ſacris Iſidis vocatam Plutarchus teſtetur. Lucan. lib. 9.

Quamvis Æthiopum populis Arabumque beatis
Gentibus ac Indis unus ſit Jupiter Ammon.

Vide Curtium lib. 4. Diodor. lib. 17. & Arrian. lib. 3. & Peucerum in comment. de Divinat. gener. Hujus meminere Suidas & Ariſtophanes in *Avibus*. Strabonis ætate negligi jam cœpit Ammonis oraculum, ut indicat ipſe, lib. 11. Διόπερ καὶ τὸ ἐν Ἄμμωνι χρηστήριον παρελήφθαι χρησίμου, σχέτλεον ὂν ἀτιμάσαι. Magis etiam neglectum tempore Plutarchi, uti ſatis liquet ex iis quæ ſcripſit *de Oraculorum defectu*. Nempe quanto magis perrumperet lux Evangelii, tanto minus pretium erat tenebricoſis dæmoniorum oraculis. Itaque temporibus Theodoſii ſenioris deſpicatui planè erat. Unde Prudentius.

Nec reſponſa refert Libycis in gentibus Ammon.

Diximus ante, quoſdam ab Ægyptiis Jovem Ammonem vocatum putaſſe. Ita ferè Herodotus in Euterpe. Ἄμμωνι δὲ Αἰγύπτιοι κεκλήκασι τὸν Δία. Et Plut. in Iſide. Ἔτι δὲ πολλῶν νομιζόντων ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τὸν Διὸς εἶναι τὸν Ἄμμωνα, ὁ σφόδρα τοὺς ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Denique Heſychius. Ἄμμων ὁ Ζεύς. Ἀειστότιλης. Nec in Ægypto ſolùm, ſed & in Arabiâ & Africâ univerſâ notum fuiſſe nomen Ammonis, docent Arabiæ fluvius *Ammon*. Plin. 6. 28. & *Ammonium* promontorium. Ptol. 6. 7. & *Ammonii* populi, Plinius ubi ſupra. In Africâ propriè dictâ *Ammonis* urbs ad Cinyphum flu. Ptol. 4. 3. In inſulâ Meroë delubrum *Ammonis*. Plin. 6. 29. In Marmaricâ urbs *Ammonia*, Strabo lib. 17. quæ vulgò Parætonium. Denique regio *Ammoniaca*, ubi Ammonis oraculum toto orbe celeberrimum. Quid quod univerſa Africa dicebatur *Ammonis* vel *Ammonia* ab *Ammonis* Dei nomine. Stephanus. Ἀμμωνία ἡ μεσόγαιος Λιβύης καὶ αὐτὴ ἡ πᾶσα ἡ Λιβύη ἔπος ἐκλήθη ἀπὸ Ἄμμωνος.

Ammonius Alexandrinus, ſummus Philoſophus, præceptor Origenis, teſte Porphyrio lib. 3. κατὰ χριστιανῶν. A puero Chriſtianus fuit, poſtea vero cum ad maturam ætatem pervenit, ſeſe ad Philoſophiam convertit, deſertâ fide. Euſebius autem lib. 6. eum fidem Chriſtianam cum Philoſophicis ſtudiis integram illibatamque ſervaſſe uſque ad extremum ſcribit.

Ammonius, Hermiæ filius, Procli diſcipulus, ejuſque frater Heliodorus dicuntur magiſtri Damaſcii apud Suidam in Ἐφεσίας Idem ἠγάπα τε καὶ ποιητὴν ἐξηγήσει, καὶ διορθώσει τῆς Ἑλληνικῆς λέξεως κεκτημένον τέχνην, teſte Photio Tmem. 242. h. e. *Ammonius artem in Poetarum enarratione, & Græcarum vocum correctione occupatam dilexit.* Quare eum aliquando ſcriptorem credidi libelli *De vocum Græcarum differentiâ*. Sunt qui hunc Ammonium Autorem vitæ Ariſtotelis eſſe malint.

Ammonius,

Ammonius, & Euſebius Scholaſticus, Arcadio, & Theodoſio juniore Imperantibus vixere; quorum uterque carmine deſcripſit bellum contra Gainam, Gothorum regem. De his duobus ſic Nicephorus 13. 6. *Si quis accuratius, pleniuſque, res eò bello geſtas cogneſcere velit, eum Gaineum librum legere jubemus, quem Euſebius Scholaſticus compoſuit, Troici ſophiſtæ ſectator. Qui, cùm rebus gerendis ſpectator ipſe belli interfuiſſet; in quatuor libellis heroico verſu id luculenter expoſuit; quod ſcriptum propter rei novitatem in magnâ admiratione fuit. Sed & Ammonius, Poeta alter, qui idem bellum carmine compoſuit, præclarus proximo imperio, ſedecimo junioris Theodoſii conſulatu, quem cum Fauſto geſſit (tum enim poema id publicavit) habitus eſt.* Quæ ad verbum exſcripſit ex Socratis libro 6. cap. 6.

Ammonius, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ βωμῶν καὶ ὄρεσιν citatur ab Harpocratione in Ἀμαζόνιον, uti & voce Ἐχέφρα. Ex quo etiam diſcimus Lamprienſem ſuiſſe, ut Gelnerus falsò Alexandrinum vocet. Eidem etiam Harpocrationi in Θύλακος citatur ἐν τετάρτῳ περὶ κωμῶν. Quæ lectio ſi ſana eſt, egerit de κώμαις, ſive vicis illis, in quos Athenarum urbs erat diſtributa, uti regio ipſa in δήμους, ſive populos. Sed veriſimilius eſt pro κωμῶν etiam hic βωμῶν legi oportere. Voſſius.

Ammonius, vide *Saccas*.

Ammonius, monachus, ad epiſcopatum gerendum vocatus, dextram ſibi amputavit auriculam, ut mutilato corpore Conſecrationem effugere poſſet. Socrates, lib. 4. cap. 18.

Amœbæus, citharœdus Athenienſis magni nominis fuit, cujus ex Ariſteæ *de Citharœdis* libro meminit Athenæus, lib. 14. Zenoni coætaneum facit Plutarchus περὶ τῆς ἠθικῆς ἀρετῆς. Laudat eum à continentiâ (utpote qui uxorem ſuam nunquam attigerit, quamvis formoſiſſimam) Clemens Alexandr. lib. 3. Strom. Ælianus Hiſt. An. 6. 1. & Var. Hiſt. 3. 30. Hinc eſt quod vir doctiſſimus Nicolaus Heinſius locum Ovidii 3. de Art. Am.

Tu licet & Thamyran ſuperes atque Orphea cantu.

Ita reſtituendum putat

——*Et Amœbea cantu.*

Amometus, hiſtoricus, cujus meminere Plin. lib. 6. c. 17. Antig. Caniſtius Hiſt. Mirab. c. 164. Ælianus de Anim. l. 17. c. 6.

Amor, ponitur pro Cupidine, Veneris filio. Prop. 2. 12.

Quicunque ille fuit puerum qui pinxit Amorem.

Theocritus

Νῦν ἔγνων ἐγὼ καὶ ἔρωτα βαρὺς θεός.

Vim ejus, ſive potius violentiam nemo ferè Poetarum non exprimit. Græcos adducam ad *Cupidinem*. E Latinis duos tantum impræſentiarum proferam, Virgilium, & Senecam Tragœdum; Quorum hic Georg. 3.

Omne adeo genus in terris hominumque ferarumque,
Et genus æquoreum, pecudes, pictæque volucres,
In furias, ignemque ruunt: amor omnibus idem.
Tempore non alio catulorum oblita leæna
Sævior erravit campis, nec funera vulgo
Tam multa informes urſi, ſtragemque dedere.
Per ſilvam tum ſævus aper, tum peſſima tigris:
Heu malè tum Libyæ ſolis erratur in agris.
Nonne vides, ut tota tremor pertentet equorum
Corpora, ſi tantum notas odor attulit auras?
Ac neque eos jam frena virûm, nec verbera ſæva.
Non ſcopuli rupeſque cavæ, atque objecta retardant
Flumina, correptos undà torquentia montes.
Ipſe ruit denteſque Sabellicus exacuit ſus,
Et pede proſubigit terram, fricat arbore coſtas,
Atque hinc, atque illinc humeros ad vulnera durat.
Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta: quem ſuper ingens
Porta tonat cæli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Ille Hippolyt. Act. 1.

Nulla pax iſto Puero: per orbem
Spargit effuſas agilis ſagittas.
——*Juvenum feroces*
Concitat flammas: ſenibuſque feſſis
Rurſus extinctos revocat calores:
Virginum ignoto ferit igne pectus:
Et jubet cælo Superos relicto
Vultibus falſis habitare terras.

Exempla profert Phœbum, Jovem, Lunam, ac Herculem. Pergit.

Sacer eſt ignis, (credite læſis)
Nimiumque potens. Qua terra ſalo
Cingitur alto, quaque ætherio
Candida mundo ſidera currunt;
Hæc regna tenet puer immitis:
Spicula cujus ſentit in imis
Cærulus undis grex Nereidum,
Flammamque nequit relevare mari.
Ignes ſentit genus aligerum.
Venere inſtincti quam magna gerunt
Grege pro toto bella juvenci!
Si conjugio timuere ſuo,
Poſcunt timidi prælia cervi;
Et mugitu dant concepti
Signa furoris. Tunc virgatas
India tigres decolor horret.
Tunc vulnifico acuit dentes
Aper, & toto eſt ſpumeus ore.
Pœni quatiunt colla leones
Cum movit amor, tum ſilva gemit
Murmure ſævo.
Amat inſani bellua ponti
Lucæque boves.

Amorphus, Comicus Siculus. Themiſtius Orat. 19. Ἐπεὶ καὶ κωμῳδία τὸ παλαιὸν ἤρξατο μὲν ἐκ Σικελίας. Ἐκεῖθεν ἦσαν Ἐπίχαρμος καὶ ὁ Ἄμορφος. Ubi tamen legendum videtur, Φόρμος. Is enim cum Epicharmo Comœdiæ repertor fuit. Suidas. Ἐπίχαρμος ὁ ἴυγε καὶ Κωμῳδίαν ἐν Συρακούσαις ἅμα Φόρμῳ. Idem Φόρμος Συρακόσιος Κωμικὸς, σύγχρονος Ἐπιχάρμῳ. Lepidum verò eſt, quod vir doctus lib. 1. de Theatro ſcripſit ab Epicharmo ſportam Græcè Φόρμον, inventam, cum Phormus hic non appellativum eſt ſed proprium.

Amos, per א in principio, & ס in fine Lat. *fortis*, vel *robuſtus*, pater Eſaiæ prophetæ. Eſ. 1. Heſychius Ἀμὼς ἰσχυρὸς καὶ στερεὸς, ἢ ἰσχύς.

Amos, per ע in principio, & ס in fine, Lat. *oneratus* vel *onerans*, Propheta unus ex duodecim, cujus prophetia extat. Item *Amos* Ægyptius, pater Cliomonarchorum, quos ore operto menſæ jubebat accumbere, ne parcè comedentium virtus appareret. *Amos* item Syrach, Judæorum dux, regn. an. 15. Cujus fuit tanta caſtitas, ut cum uxore nunquam fuerit congreſſus, ſed eidem amorem virginitatis in animum induxerit.

Amphiaraus, Oeclei filius (à quo Oeclides dictus) & maritus Eriphyles, Græcus vates, quem Adraſtus rex ſecum ad bellum Thebanum ducere voluit: ſed ille præſciens ſe illinc non rediturum, latuit; & cùm diù inveniri non potuerit, tandem ab Eriphyle uxore ſuâ aureo monili ab Adraſto rege corruptâ, productus eſt, atque ita proficiſci coactus, primo die quo ad Thebas venit, hiatu terræ abſorptus eſt. Homerus Odyſ. 15.

Αὐτὰρ Ὀικλείης (genuit) λαοσσόον Ἀμφιάρηον,
Ὃν περὶ κῆρα φίλει Ζεὺς τε Ἄρης τε πάσσυδίη τε
Πασσάων φιλότητ'· οὐδ' ἴσαν γνάμψαι ὀδόντε,
Ἀλλ' ὅλετ' ἐν Θήβῃσι, χαλαίσας οὕνεκα δῶρα.

Notus homo merſis Amphiaraus equis.

Horat. lib. 3. Od. 16.

——*Concidit auguris*
Argivi domus ob lucrum
Demerſa excidio.

Pro Deo cultus eſt poſt mortem, templumque apud Oropios habuit ex marmore candido conſtructum, ubi Fons, & Ara, cujus deſcriptio extat apud Pauſan. in Atticis. Cic. lib. 1. de Divinat. *Amphiaraum ſic honoravit fama Græciæ, ſic Deus ut haberetur, atque ut ab ejus ſolo, in quo eſt humatus, oracula peterentur.* Hiſtoriam ejus latiſſimè ſcripſit Diod. Sic. lib. 5. cap. 5. Pauſan. in Att. & Stat. Theb. 7. Vide Plut. in Paral. Vide Barthium ad illud Statii Theb. 1.

——*Non docte futuri*
Amphiarae vides.

Apollodorus. Ἀμφιάραος ἀνάγκλω ἔχων σφαδάζας, τῆς πηγῆν ὑπολαὺς ἔδυκε, πλὴν ἀπὸ μηρῶν κλεῖνα. Diod. Siculus: ὁ μὲν Ἀμφιάραος δόξας ὑπὸ γυναικὸς ἀσεβηθῆναι, συγκατέδυσε μὲν ὁμολογοῦσιν, ὑπολαὰς δ' ἔδυναι Ἀλκμαίωνι τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ἰδίας πλευτοῦ, καὶ Ἐριφύλην ἀνελεῖν. Plura Barthius ad Theb. 8. p. 863.

Amphicrates, hiſtoricus, qui libros de viris illuſtribus conſcripſit. Laert. in Ariſtippo. Ἀμφικράτης ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν φησὶ κάγκανον αὐτὸν πεῖν καταδικασθέντα. *Amphicrates libro de viris illuſtribus autor eſt, eum damnatum, venenum bibiſſe.* Athenæus lib. 13. 5. Θεμιστοκλῆς ἐξ ἑταίρας ἦν γεγονὼς ὄνομα Ἀλκτώνη, ὡς Ἀμφικράτης ἱστορεῖ ἐν τῷ περὶ ἐνδόξων ἀνδρῶν. *Themiſtocles è ſcorto, cui nomen Abrotano, natus eſt, ut refert Amphicrates libro de viris claris.* Eundem eſſe cum Rhetore illo Amphicrate, qui apud Tigranem vitam voluntariâ inediâ finiit, teſte Plutarcho in Lucullo, putat Jonſius lib. 2. de Script. Hiſt. Phil. cap. 15.

Amphictyon,

Amphictyon, Deucalionis filius poſt Cranaum in Attiêâ regnavit: huic inventum ferunt ſomniorum & portentorum interpretationem. Reg. an. 10. Hujus ætate templum in Delo conſtruxit Eriſichthon Triopis filius, Euſeb. in Chron.

Amphictyon, Heleni filius, ampliſſimum illud Græciæ Concilium inſtituit, quod *Amphictyonium* vocabatur, teſte Dionyſio Hal. lib. 4. Cic. lib. 2. de Inventione. *Accuſantur apud Amphictyonas, commune Græciæ Concilium.* Conſtabat autem ex 7. Græciæ civitatibus. Strabo lib. 9. Huic concilio qui præerant *Amphictyones* vocabantur. Vide Budæum in Annot. prioribus, & Eraſmum in Chil. Heſych. Ἀμφικτύονες, πελασγοὶ Δελφῶν συναγόμενοι ἐπὶ πυλέαν (lege πύλαιαν) πυλαγόρεσι, καὶ ἱερομνήμονες. Vide etiam Harpocrationem & Suidam. Hic primus à Dionyſio edoctus, aquam vino miſcuit, quo frugi homines uſi ſunt, quos meraca prius incurvabat potio; unde Dionyſio erecta ara, quem ὄρθιον, i. e. *rectum* vocant. Cæl. Rhod.

Amphidromia, Etſi non fuerit Amphidromiorum publica ſolennitas, ſed privatorum affectibus conſecrata: tamen hîc omittenda non fuit, quòd cùm omnes ſigillatim homines ſpectet, etiam Δημοτελὴς appellari quodammodo videatur. Igitur Ἀμφιδρόμια, vel ut alii ſcribunt, Ἀμφιδρομία peragebantur à parentibus die quinto poſt partum, hoc ritu. Infantem geſtantes circum lares focumque currebant: Domeſtici & amici tanquam gratulabundi dona conferebant. Harpocration ex oratione Lyſiæ de abortu. Ἀμφιδρομία, ἡμέρα τις ἦγετο ἐπὶ τοῖς νεογνοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος σὺν τῷ ἑστίαν ἔτρεχον τρέχοντες, καὶ ὑπὸ σφῶν οἰκείων, καὶ φίλων παλύπους, καὶ σησάμας ἐλάμβανον. Curſus ille in orbem convertebatur. Plato in Theæteto; ubi Socrates rationem ſuam docendi obſtetricum officio confert; cumque Theætetus peperiſſet, id eſt, ingenii ſui ſpecimen edidiſſet, Socrates veluti obſtetricis munere perfunctus addit; μὴ ἡ τύχη, τὰ Ἀμφιδρόμια αὐτῆ ὡς ἀληθῶς ἐν κύκλῳ σκεψόμεθον. Heſychius amplius tum nomina pueris imponi ſolita ſcribit Ἀμφιδρομία, inquit, ἡμέρα ἀγομένη τοῖς παιδίοις, ἐν ᾗ τὸ βρέφος περὶ τὴν ἑστίαν ἔθεσαν τρέχοντες κύκλῳ, καὶ ὀνόμασαν αὐτῷ ὄνομα, ὅτι ὑπὸ σφῶν οἰκείων καὶ φίλων δῶρα ἐπέμποντο. Ex quibus ſequi videtur Amphidromia fuiſſe Romanorum Nominalibus affinia. Idem tamen author poſtea ſui velut oblitus, decimo die nomina demum imponi tradit, τῇ δεκάτῃ ἡμέρᾳ τὰ ὀνόματα τοῖς βρέφεσιν ἐπίδιον. Atqui ſi Amphidromia die quinto celebrantur, & Nominalia decimo, eadem eſſe nequeunt. Alio loco vocat δεκαμήνιον ἦμαρ. Ἔστι δ' ἡμερῶν ἐπτὰ ἀπὸ τῆ γενέσεως, ἐν ᾗ τὸ βρέφος βασίζοντες περὶ τὴν ἑστίαν γυμνοὶ τρέχουσι. Igitur acta die quinto Amphidromia, quòd hoc ſpatium ſufficere putarent ad ea curanda, quæ partum ipſum ſpectant. Hinc etiam obſtetrices, & quæ adfuiſſent enitenti manus abluebant, & quaſi munere ſuo jam perfunctæ, in poſterum nutricibus habendam infantis curam oſtendebant. Etymolog. Ἀμφιδρόμια, inquit, ἑορτή ἐστιν Ἀθήνησι τελουμένη, καθ' ἣν ἐγκυρήσι ἄρρεν ὑπεδρόμου, ὅτι τὴ ἑστίας ἐπιτρέχουσι. Τὸ δ' αὐτὸ ποιοῦσι καὶ μὴ σκιδῆς εἰς τὸ βρέφος παρὰ τὴν ἑστίαν περιφέροντες, ἐπειδὴ κυοφόρου ἦ ὄφρος ὅτι τίνων πεφήνασι. Huc etiam facit, quòd Genium, natalium præſidem, ſive γενέθλιον, Æſchylus Ἀμφιδρόμιον appellavit.

Amphilochius, Metropolita Cyzicenus, ad quem ſcribit Photius Epiſt. 207.

Amphilochius, Iconii (Lycaoniæ hæc metropolis eſt) epiſcopus. Floruit ſub Theodoſio M. Quanti eum fecerit B. Hieronymus, argumento eſt, quòd, epiſtolâ ad Magnum, ſacrâ, profanâque doctrinâ eum Baſilio, & Gregorio Nazianzeno, æqualem facere videtur. Vide Voſſ. de Hiſt. Græcis lib. 2. cap. 19.

Amphilochus, Amphiarai, & Eriphyles filius, reverſus ab expeditione Trojanâ, patriâ relictâ Argos Amphilochium condidit, rex & augur apud Græcos habitus fuit.

Amphilochus, Athenienſis Philoſophus, & agriculturæ ſcriptor. Varro lib. 1. de R. R.

Amphilytus, Acarnan hariolus. Herodot. lib. 1. cap. 62. Hic divinâ pompâ fungens, ſic vaticinatus eſt.

Ἐρέπτηται ὁ βλὸς, τὸ δ' ὑπὸ δικτύου ἐκπνεύσεται,
Θυνοὶ δ' ὁμήσουσι σελαινάης διὰ νυκτός.
Eſt nummus projectus, item ſunt retia tenta,
Nocte meant thynni claro ſub ſidere Lunæ.

Vel, ut alii reddunt.

Verriculum jactum eſt, expanſaque retia, nocte,
Mox aderunt thynni, &c.

Amphimachus, Amphiarai & Eriphyles filius quem Homerus cum aliis Græcorum ducibus Trojam veniſſe ſcribit. Ita Dictionarii Poetici primus compilator. Ego vero apud Poetam in Catalogo duos Amphimachos invenio, neutrum tamen, quod ſciam, Amphiarai & Eriphyles filium. Primus occurrit ver. 620.

Τῶν μὲ ἀρ' Ἀμφίμαχος καὶ Θάλπιος ἡγησάσθην
Τηΐς, ὁ μὲ Κτεάτου, ὁ δ' Ἐυρύτου Ἀκτορίωνος.

Alterius mentio eſt verſ. 870.

Τῶν μὲν ἀρ' Ἀμφίμαχος καὶ Νάσης ἡγησάσθην,
Νάσης, Ἀμφιμάχοιο τ. Νομίονος ἀγλαὰ τέκνα.

Amphimedon, Libycus quidam, qui in aulâ Cephei regis adverſus Perſeum pugnans, occiſus eſt. Ovid. 5. Met.

Ecce Syenites genitus Methione Phorbas,
Et Libys Amphimedon, avidi committere pugnam,
Conciderant lapſi.——

Amphimedon, unus procorum Penelopes, à Telemacho Ulyſſis filio occiſus. Hom. Odyſ. 22.

Ἐνθ' αὖτ' Εὐρυδάμαντα βάλε πτολίπορθος Ὀδυσσεύς,
Ἀμφιμέδοντα τ' Τηλέμαχος, Πόλυβόν τε συβώτης.

Erat autem Melanthei filius, teſte eodem Hom. Odyſ. ω.

Ἔγνω δ' ψυχὴ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
Παῖδά τε Μελανθῆος τ' ἀγακλυτὸν Ἀμφιμέδοντα.

Amphinome, nymphæ nomen, à *circumpaſcendo*, quod proprium eſt aquarum, quæ ripas & littora circumquaque depaſcunt. Hom. Iliad. Σ.

Δεξαμένη δ', καὶ Ἀμφινόμη, καὶ Καλλιάνειρα.

Item mater Jaſonis, quæ gladio ſibi pectus transfixit, & periit abſente filio. Nat. Com. 6. 7.

Amphinomus, unus ex procis Penelopes à Telemacho Ulyſſis filio interfectus. Hom. Odyſ. 22.

Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο κυδαλίμοιο
Ἀντίου αἴξας· ἔρυτο δ' φάσγανον ὀξύ,
Εἶπος ὀϊξύς· ἔρυτο δ' φάσγανον ὀξύ,
Τηλέμαχος κατόπισθε βαλὼν χαλκήρει δουρὶ
Ὦμων μεσσηγύς, διὰ δὲ στῆθφιν ἔλασσε,
Δόμπησεν δὲ πεσών, &c.

Erat autem Niſi filius, teſte eodem Hom. Odyſ. 18.

Τοῖσιν δ' Ἀμφίνομος ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν,
Νίσου φαίδιμος υἱὸς ἀρηπάδου ἄνακτος.

Amphinomus, & *Anapus*, Siculi fratres; cùm Ætnæ incendio Catana urbs, & omnia prope Siciliæ loca deflagrarent, parentes humeris impoſitos periculo ſubduxerunt. Vide Val. Max. lib. 5. cap. 4. Et Sen. lib. 3. de Benef. Cornel. Severus in Ætnâ.

Amphinomus, fraterque, pari ſub munere fortes,
Cum jam vicinis ſtreperent incendia tectis,
Accipiunt, pigrumque patrem, matremque ſenilem.

Silius Ital. lib. 14.

Tum Catane nimium ardenti vicina Typhœo,
Et generaſſe pios quondam celeberrima fratres.

Claudiani quoque de illo Epigramma eſt.

Adſpice ſudantes venerando pondere fratres
Divino meritis ſemper honore coli
Juſta quibus rapidæ ceſſit reverentia flammæ
Et mirata vagas reppulit Ætna faces.

Mem. Strabo, Solinus, Ælianus, alii. Vide Dauſqueii notas ad locum iſtum pag. 596.

Amphion, filius Jovis ex Antiope, Nyctei filiâ, quæ cum Lyco regi nupſiſſet, ab Epapho (ut apud Hyginum legitur) aut certè Epopeo (ut in Corinthiacis habet Pauſan.) per dolum eſt conſtuprata; quâ re cognitâ, Lycus uxorem repudiavit, quam Jupiter jam viduam compreſſit, ex quo & gravida effecta eſt. Id ſentiens Dircæ, cum quâ ſecundas nuptias Lycus contraxerat, ſuſpicata eſt virum clam cum Antiope conſueſcere; eamque ob cauſam famulis imperavit, ut careeri eam includerent. Verùm, inſtante jam tempore partûs, Jovis miſeratione ſoluta eſt, & in Citharonem montem confugit, ibique in bivio gemellos edidit, quos paſtores pro ſuis educarunt; Et alterum quidem *Zethum* appellarunt ἀπὸ τῆ ζητεῖν τόπον; alterum autem *Amphionem*, ὅτι ἐν ἀδόῳ, ἢ ὅπι ἀμφὶ ὁδὸν μίτης αὐτὸν ἔτεκεν. Hom. Odyſ. λ.

Τὼ δ' ἰκτ' Ἀντιόπην, ἴδον Ἀσωπίδα δυάκαρθα,
Ἣ δὴ καὶ Διὸς ἔυκτο ἐν ἀγκοίνῃσι ἰαῦσαι,
Καὶ β' ἔτεκεν δύο παῖδ' Ἀμφίονά τ' Ζῆθόν τε,
Οἱ πρῶτοι Θήβης ἔδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο,
Πύργωσάν τ' ἐπεὶ οὐ μὲν ἀπύργωτόν γε δύναντο
Ναιέμεν εὐρύχορον Θήβην, κραταιώ περ ἐόντε.

Hi poſtea adulti, cognitis injuriis, quibus matrem ſuam affecerat Dirce, tauri indomiti caudæ eam alligarunt, eoque per loca aſpera agitato, diris eam cruciatibus laniarunt, donec ejus miſertus Bacchus in fontem ſui nominis eam commutavit. Fuit autem Amphion muſicus tam inſignis, ut teſtudinem à Mercurio dicatur accepiſſe, ejuſque ſono ſaxa ad urbis Thebanæ conſtructionem attraxiſſe. Apollon. Rhod. lib. 1. Argonauticon.

Ἀμφίων δ' ὃν τοι οἱ χρυσέη φόρμιγγι λιγαίνων
Ἷκε, δῖς τόσσον ἧ μὶν ἐγὼ νείατος πίσυρ.

Euripides in Phœniſſis.

Ἀρμονίας ἧ ποτ' εἰς ὑμεναίους,
Ἦλθον ἀοιδίδυ. Φόρμιγγι ἧ τείχεα Θήβας
Τῶς Ἀμφιονίας ἁ λύρα ὑπο, πύργος ἀνέστα.

Horatius ad Piſones.

Dictus & Amphion Thebanæ conditor arcis
Saxa movere ſono teſtudinis, & prece blandâ
Ducere quo vellet.——

Et lib. 3. Od. 11.

Mercuri, nam te docilis magiſtro
Movit Amphion lapides canendo.

Virgil. Eclogâ 2.

Canto quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat,
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Propertius lib. 1. eleg. 9.

Aut Amphioniæ mœnia flere lyræ.

Idem lib. 3. eleg. 2.

Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem
Sponte ſuâ in muri membra coiſſe ferunt.

Ovid. Μεταμορφ. lib. 3.

Saxa tuo cantu, vindex juſtiſſime matris,
Fecerunt muros officioſa novos.

Silius lib. 11.

Hæc Amphionio vallavit pectine Thebas
Ac ſilice aggeribus per ſe ſcandente vocatis
Juſſit in immenſum cantatas ſurgere turres.

Statius 1. Thebaidos.

——*Penituſque ſequar quo carmine muris*
Juſſerit Amphion Tyrios accedere montes.

Idem lib. 8.

——*Tyriam reptantia ſaxa*
Ad chelyn, & duras animantem Amphiona cautes.

Plura de Amphione Nat. Com. 9. 15. Eum autem ſaxa moviſſe, (inquit Albricus) nihil aliud fuit, quàm quod mellifluâ oratione ſuaſiſſet ignaris, & rudibus hominibus, ac ſparſim degentibus, ut in unum convenirent, & civiliter viverent, & in defenſionem publicam civitatem mœnibus circumdarent. Quòd autem citharam à Mercurio ſuſceperit, id ſignificat eum eloquentiſſimum fuiſſe. Boccatius. *Amphionis* hujus portenti duplex apud Pauſaniam Mythologum lib. 6. ait. Amphionem & Orpheum Ægyptios fuiſſe; alteri vero feras allicere, alteri ſaxa ad conſtruendos muros movere potuiſſe tributum, quod uterque Magorum myſteria didiciſſet. At lib. 9. *De Amphionis*, inquit, *cantu & quòd muros ad lyram erexerit, Homerus nullam facit mentionem: hanc verò in muſicis famam iccirco Amphion eſt conſecutus, quòd à Lydis ob Tantali affinitatem modos didicit, primuſque chordas tres ad quatuor à ſuperioribus inventas adjecit.* Solinus cap. 13. *Thebas condidit Amphion, non quòd lyrâ ſaxa duxerit, neque enim par eſt ita geſtum videri, ſed quòd affatus ſuavitate homines rupium incolas ad obſequii civilis pellexerit diſciplinam.* Vide Palæphati epitomam, quæ nunc ei ſcriptori ſola ſupereſt, cap. 43.

Amphion, filius Jaſii, imperavit Orchomeniis, Minyis, & Pyliis, teſte Leontio, alio nomine Argus vocatus, cui erat filia Chloris, natu minima. Hom. Odyſ. λ. verſ. 280.

Καὶ Χλῶριν εἶδον περικαλλέα, ἣ ποτε Νέλευς
Γῆμεν ἓν μυ ϗδνοῖς, ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα,
Ὁπλοτάτην κούρην Ἀμφίονος Ἰασίδαο,
Ὃς ποτ' ἐν Ὀρχομενῷ Μινυηΐῳ ἶφι ἄνασσεν,
Ἡδὲ Πύλῃ βασίλευε.

Amphis Comicus, cujus γυναικομανίαν laudat Athen. lib. 14.

Amphitrite, Nerei, vel Oceani, & Doridis filia, Neptuni uxor, cujus nuptias cùm à principio fugeret, virginitatem ſervare cupiens, miſit ad eam Neptunus Delphinum, qui per varia loco quæſitam tandem ad radices montis Atlantis invenit, & ut Neptuno jungeretur, perſuaſit. Claudianus 1. de R. Proſ.——*Nereia glauco*
Neptunum gremio complectitur Amphitrite.

Hinc à Poetis maris Dea fingitur, ex quâ natus eſt Triton, ut canit Heſiodus. Sumitur interdum pro ipſo mari. Ovid. Met. 1.

——*Nec brachia longo*
Margine terrarum porrexerat Amphitrite.

Catullus in Argonaut.

Illa rudem curſu prima imbuit Amphitritem.

Ita Græci. Dionyſ. Periegetes verſ. 53.

Ἀντία Κασσίης τετραμμένη Ἀμφιτείτης.

Nomen deductum videtur παρὰ τὸ ἀμφιτείβειν ἡ γῆν, h. e. quòd mare terram circumquaque atterat, & quaſi radat. Vnde Virgil.

Proxima Circææ raduntur littora terræ.

Et Dionyſ. Perieg. verſ. 61. de Oceano.

Ἡ ὀρέων ἢ πίζαν ὑπεξύουσα πολήων.

Vel ἀπὸ τῦ πρέειν, quod eſt terrere. Mare enim circum ſe navigantes pereundi terrore inſequitur. Heſychius. Ἀμφίζυτη (lege Ἀμφίδυτη) θάλασσα, ἀπὸ τῦ φόβῳ σκιδάλλειν τὺς διαπλέοντας αὐτήν. Etymologus. Παρὰ τὸ πρέειν λέγεται Ἀμφιρίτη, ἢ ἀμφοτέρωθεν φόβον ἡμῖν ἐμπιέζουσα. Ideoque λέγει ὁ Χοιροβοσκὸς καὶ Ὠρίων, δεῖ τὸ εἶ διφθόγγῳ γράφεσθαι debere. Joannes verò Diaconus in Allegoriis, quas ad Heſiodi Theogoniam ſcripſit aliam profert ab his diverſam etymologiam. Ἀμφίζυτη δὲ, inquit. λέγεται ἡ θάλασσα, καὶ ἁπλῶς ἡ πᾶσ ὑδάτων ὑπόστασις, διὰ τὸ ἀμφὶ τοῖς στοιχείοις πρέπειν λαχεῖν τάξιν. Τὸ πῦρ γὰρ πάντων ὑπέρκειται, εἶτα ὁ ἀὴρ τέτακται, καὶ τότε τὸ ὕδωρ πρέπον ἐστίν. Eadem habet & Tzetzes, ſeu quiſquis eſt vetus Heſiodi Scholiaſtes, pag. 303. edit. Heinſ. Euripides in Cyclope aquam nominat *Amphitritem*, quæ Neptuni uxor dicitur, qui eſt ſpiritus per univerſam aquæ molem diffuſus, & tanquam anima ipſius elementi aquæ. *Amphitrite* autem eſt corpus & materia humoris omnis, qui intra terram includitur.

Amphitryo, princeps Thebanus, Alcæi filius, Herculis pater. Vide *Alcmena*. Hinc *Amphitryonides*; patronymicum pro Hercule apud Poetas, & per epentheſin τῦ à *Amphitryoniades*, qui licet Jovis filius, tamen Amphitryonis putabatur, unde Catullo *Falſiparens* dicitur epigr. 69. Virg. Æn. 8.

Interea cum jam ſtabulis ſaturata moveret
Amphitryoniades armenta, abitumque pararet.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Amphitryoniades quâ tempeſtate juvencos
Egerit à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Vide Heſiodum in Scut. Herc. & Plaut. in Amphitr.

Ampycides, Mopſus Ampycis filius, Ovid. Met. 8.

Ampycideſque ſagax, & adhuc à conjuge tutus
Oeclides. Idem Met. 12.

Nec tu crediderîs tantum ceciniſſe futura
Ampyciden Mopſum.

Ampyx, nomen viri proprium. Ovid. 12. Met.

Ampyca quid referam, qui quadrupedantis Oëcli
Fixit in adverſo cornum ſine cuſpide vultu?

Erat autem *Ampyx*, Mopſi pater. Orpheus in Argon.

Καὶ Μόλον Τιτηρῆσιν, ὃν Ἄμπυκι νυμφὴ Θέσπια
Χαονίῃ ὑπὸ φηγῷ Ἀγηνορὶς ἐξελόχευσεν.

Quanquam Scholiaſtes Apollonii *Ampycum* eum vocat, in illud lib. 1.

Ἤλυθε δ' αὖ Μόλος Τιτηρήσιος, ὃν ῥα τέλεσσε πάντων
Λητοΐδης ἰδέσθαι θεοπροπίας ἰανῶν.

Ἄμπυκος υἱὸς, inquit ὁ Μόλος τῦ Τιτάρου, μητρὸς δὲ Χλωρίδος. Ubi vereor ne errorem commiſerit, patriam ejus pro patre ſumens. Mopſus enim erat è Titaro, oppido, ſeu monte Theſſaliæ. Item *Ampyx*, Patrenſis quidam nobilis. Pauſan. lib. 1.

Amulius, rex Albanorum, Procæ filius, Numitoris frater natu minor, quem imperio pepulit, filiumque ejus Lauſum necavit. Filiam vero Iliam Veſtæ ſacerdotem fecit, ut ſpem ſobolis auferret. Occiſus fuit à Remo & Romulo, & regnum avo Numitori reſtitutum. Ovid. Faſt. 3.

Romuleoque cadit trajectus Amulius enſe.

Idem Ovidius Mutationum libro 14.

Proximus Auſonias injuſti miles Amuli
Rexit opes: Numitorque ſenex amiſſa nepotum
Munere regna capit.

Diverſimodè verò à diverſis hæc hiſtoria narratur, præſertim ab Euſebio, Plutarcho, Livio, Dionyſ. Hal. & Eutropio.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo. Hinc propter arborum pulchrarum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

——*Hunc virides, non excipietis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1.

Vectorem pavidæ Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis autem fano ſunt & hæc Strabonis verba lib. 8. Τοποθέτηκε ὃ τὸ Ταϋγέτῳ ἡ Σπάρτη ἐν ὑποζαλᾳ, καὶ Ἀμύκλας, ἃ τὸ τῦ Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur. Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes. *Amyclæ Laconiæ civitas, ſacra Apollini.*

Amyclas, nauta, à quo Cæſar tempore belli civilis in Italiam vectus eſt. Lucanus lib. 5.

——*Molli conſurgit Amyclas,*
Quem dabat alga, toro.

Amycus, Neptuni, & Melies nymphæ filius, Bebrycum rex, qui eam conſuetudinem habuit, ut advenas ad certamen provocaret, & inſidiis circumventos ibidem interficeret. Cum itaque Argonautæ illuc veniſſent, Pollux ab eodem ad certamen provocatus, cognitis inſidiis, ſocios convocavit, & ab iis adjutus Amycum interfecit. Ideo Pollucem Ἀμυκοφόνον vocat Oppian. lib 1. Κυνηγ. Amyci vero ſævitiam, aſpectum, horrorem, arma, potiſſimè deſcribit Theocritus in Διοσκούροις his verſibus lectori vel propter Elegantiam obtrudendis.

Ἐνθα δ' ἀνὴρ ὑπάειρε Φ ἐνάμυνε Φ ἐνδιάασκε
Δεινὸς ἰδεῖν, σκληρῇσι πεφλασμένος ἅπασι πυγμαΐῃς.
Στήθεα δ' ἐσφαίρωτο πλατέα, καὶ πλαγὺ νῶτον
Σαρκὶ συμφερεΐῃ, σφυρήλατος Φ οἷα Κολωνός.
Ἐν δ' μὲν στερεοῖσι βεβαρμένον ἄχρον ὑπ' ὄμμα
Ἔφασκε, νῦ τε πίτνοι ὀλοόφρονι, ὅς τε κυλίνδων
Χειμάῤῥους ποταμὸς μεγάλας περιέξεσε δίνας.
Αὐτὰρ ὑπὲρ νώτοιο καὶ ἀυχένος ἠωρεῖτο
Ἄχρον δέρμα λέοντος Φ ἀφημμένον ἐκ ποδεώνων.

Orpheus Argon. verſ. 657.

Ἐνθ' Ἀμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλοισιν ἄνασσεν
Ὅσσε πάγομφαίῃ Ζηνὸς Ὄλυμπον ὑπ' ἀλεγίζων,
Ἆθλον ἐπὶ ξείνοῖσι πεφυκότα νηλεὲς ἀνδρῶν
Θήκατο πυγμαχίης ὑπερφιάλῳ τε μενεπτόλεμόν τε.

Apollonius multa de eo initio lib. 2. ubi & deſcribit Typhœo parem.

Ἀλλ' ὁ μὲν ἤ ὀλοοῖο Τυφωέος ἠὲ καὶ αὐτῆς
Γαίης ἔβλητο πάλωφ τίνοι, οἷα παρεῖθεν
Χωομένη Διὶ πίκτην.

Interficiebat autem victos ad aram patris Neptuni, monſtroſa proles, Val. Flacc. lib. 4.

Talis in advectos Neptuni credita proles
Æternum furit, atque æquæ virtutis egentes
Ceu ſuperum ſegnes, ad iniqua altaria tauros
Conſtituit, tandem ut miſero lavet arma cerebro.

Stat. Theb. lib. 3.——*Melius legatus adiſſem*
Sauromatas avidos ſervatoremque cruentum
Bebrycii nemoris.

Apollodorus lib. 1. Γενναῖος Φ ὢν ἔτος πρὸ τοῦ τοξότης ξένους ἠνάγκαζε πυκτεύειν, καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἀνῄρει.

Amycus, Centaurus, Ixionis & Nubis filius, Ovid. Met. 12.

Primus Ophionides Amycus penetralia donis
Haud veritus ſpoliare ſuis:

Amycus, Æneæ comes. Virgil. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci. Idem lib. 9. *Inde ferarum*
Vaſtatorem Amycum, quo non felicior alter
Ungere tela manu, ferrumque armare veneno.

Frater Dioris, Idem lib. ult.

Turnus equo dejectum Amycum, fratremque Diorem
Congreſſus pedes, hunc venientem cuſpide longâ,
Hunc mucrone ferit.

Amymone, Danai regis filia, una ex 50 ſororibus, quæ dum ſe in ſylvis jaculando exerceret, Satyrum percuſſit imprudens, qui, impetu in eam facto, vim ei voluit inferre. Quapropter implorato Neptuni auxilio, ab eo paſſa eſt quod à Satyro formidarat. Itaque prægnans facta Nauplium peperit. Hanc in ſmaragdo Alexander ſculpi voluit. Strabo lib. 8.

Amyntas, fecit volumen, quod Σταθμούς, ſive *manſiones* inſcripſit. Meminit Athen. libb. 10. & 12. itemque Ælianus de Animal. 17. 17.

Amyntianus librum ſuum de laudibus Alexandri dedicavit M. Antonino Imperatori: quamvis vero promiſiſſet ſtylo ſe æquaturum res Alexandri, tamen ſcriptor erat frigidus, multoque inferior iis qui ante eum Alex. geſta literis mandarunt. Edidit quoque vitam Olympiadis, Alexandri Matris: item vitas comparatas, ut Dionyſii & Domitiani, lib. 2. & Philippi Macedonum Regis, ac Auguſti lib. totidem. Phot. tom. 131.

Amyntor, Phœnicis pater. Hom. Iliad. 9.

Οἷον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα
Φεύγων νείκεα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο.

Ovidius Epiſtola 3.

Venerunt ad te Telamone & Amyntore nati.

Idem Met. lib. 8. verſ. 307.

Hippothouſque Dryaſque & cretus Amyntore Phœnix.

Item Dolopum rector. Ovid. Met.

Quem Dolopum rector bello ſuperavit Amyntor.

Item unus ex filiis Ægypti ab uxore Danai filiâ primâ nocte interemptus. Hyginus in Fab. Poeticis.

Amyris, Sybarita, de quo talis hiſtoria narratur. Quum Sybaritæ opibus florerent, quendam Delphos amandarunt, qui de rerum ſuarum ſucceſſu ſciſcitaretur oraculum. Reſponſum eſt autem tum evertendam fore Sybaritarum fortunam, ubi plus honoris habere cœpiſſent hominibus quàm Diis. Evenit deinde, ut ſervus à domino vapulans nequicquam ad Deorum aras confugiſſet, poſt ad heri monumentum confugiens, à plagis liberaretur. Quod ſimulatque conſpexit Amyris, collectis rebus ſuis in Peloponneſum confugit, reliquis interim Sybaritis hominem velut inſanum ridentibus. Inde proverbiali figurâ dici cœptum, *Amyris inſanit*, ubi quis ſub inſaniæ prætextu rebus ſuis conſulit, aut, ubi quis ſolus periculum proſpiciens in tempore ſibi cavet, creditus interim vulgò deſipere, ac demum eventus docet illum unum ſapuiſſe.

Amythaon, Crethei filius ex Tyro ſuſceptus, homo bellicoſiſſimus, habitus inter nobiliores medicos, Melampodis pater Virg. Georg. 3.——*Amythaoniuſque Melampus.*

Tibullus Panegyr. Meſſalæ.

Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Ab hoc dicta, *Amythaonia*, pars Elidis. Steph.

Amytis, Mulier libidinoſiſſima, de quâ ſic Cteſias, *Mortuo*, inquit, *Megabyzo, uxor ejus Amytis libidinoſâ matre, filia libidinoſior, ſumme virorum* erat appetens, & ſuam undique explebat libidinem. Forte accidit, ut ægrotaret non gravi morbo illa quidem, ſed qui tum medici deſideraret opem. Eam igitur inviſens Apollonides Medicus Cous, quum jampridem ejus eſſet amore correptus, convaluturam illam (utpote quæ hyſterica eſſet) ſi cum viro congrederetur, affirmavit. Hâc arte fit voti compos Apollonides, & amatâ potitur Amytide. Verum tabeſcentem eam paulatim quum cerneret à congreſſu abſtinere cœpit. Illa autem tandem quum matri ſuæ rem totam aperuiſſet, eam, ne hanc quam ab Apollonide acceperat, inultam impunitamque dimitteret injuriam, rogavit. Mater quæ audiverat, ad Artaxerxem defert, narratque ut congreſſu ejus uſus eſſet, nec, niſi ea indignis prius abuſus modis, illo abſtinuiſſet. Rex matri de his agendi, ut vellet, poteſtatem promittit. Illa igitur comprehenſum & in vincula conjectum Apollonidem duos menſes in tormentis & cruciatibus habuit, tandem vero vivum etiam devovit. Hæc ille. *Amytim* autem hanc præterquam Cteſiæ, etiam Dinonis graviſſimi auctoris hoc infamatam reperi elogio: Ἄμυτις, καλλίστη μὲν ἐν τῇ Ασίᾳ γυναικῶν καὶ ἀκολαστοτάτη.

Anacharſis, Philoſophus Scytha, *ſapientiæ admirandæ*, quemadmodum ſcripſit Cic. in 5. Tuſcul. *ſobrius, continens, abſtinens, & temperans.* Quod mirum eſt, cum inter Scythas ſolus fuerit doctus, & philoſophus repertus. Unde prov. de raris hominibus. *Anacharſis inter Scythas.* Floruit Solonis temporibus, cujus imaginibus inſcriptum fuit, *Linguâ, Ventre, Pudendis abſtinendum eſſe.* Plinius tradit eum inveniſſe rotam figuli, cujus circuitu vaſa formantur. Sen. ep. 90. Anacharſis inquit, invenit rotam figuli, cujus circuitu vaſa formantur. Dein quia apud Hom. invenitur figuli rota, mavult videri verſus falſos eſſe quàm fabulam, ego nec Anacharſin hujus rei fuiſſe auctorem contendo, etſi fuit ſapiens, quidem hoc invenit, ſed non tanquam ſapiens: ſicut multa ſapientes faciunt quà homines ſunt, non quà ſapientes. Hæc ille Laertius: Εὗρε δ' εἰς τὸν βίον ἀγκυρᾶν τε καὶ κεραμικὸν τροχόν, ὥς τινες· ubi oſtendit dubitatum. Strabo certe, Euphorum etiam reprehendit, qui id dixerit, Πῶς γὰρ, inquit, ἂν οἶδεν Ὅμηρος πρεσβύτερος ὤν· Cæterum Homeri locus eſt Iliad Σ. ſub finem his verbis,

Ὡς ὅτε τις ἔσχεν ἄρουραν ἐν παλάμῃσιν
Ἐξόμενος κεραμεὺς πήρης τροχὸν αἴκα θέησιν.

Ibat nudis pedibus, dormiebat in terra, & famem pro pulmento habuit. Leges aranearum telis quam ſimillimas eſſe dicebat. Interrogatus, quo pacto quis abſtemius fieret; reſpondit, Si ebrioſorum motus ſibi ante oculos ponat. Pecuniam, faſtumque contempſit. Ardalus Anacharſim aliquando allocutus, interrogavit, An apud Scythas tibicinæ eſſent? qui ex tempore reſpondit, Ne vites quidem apud eos eſſe. Rurſumque Ardalo dicente, Atqui Dii ſunt Scythis? Omnino, inquit Anacharſis, iique intelligentes humanæ linguæ. Neque Scythæ putant quod Græci, qui quanquam Scythis eloquio præſtare ſe cenſent, tamen Deos oſſium & lignorum ſonos, quàm humanam vocem libentius audire opinantur. Plut. in Convivio 7. Sapientum. Tandem vero Athenienſium leges apud ſuos introducere conatus, à fratre, ejus loci rege, ſagittâ confoſſus eſt. Diog. Laertius in *Anacharſi*, Videſis illic Menagium.

Anachis, unus ex Diis Laribus apud Ægyptios. Hi enim quatuor Lares fuiſſe opinabantur, Dymonem, Tychin, Heroem, & Anachim, quos putabant, ſimulatque in lucem editus eſſet homo, illius pervigilem curam habere. Alex. ab Alex. lib. 8. Sed Gregor. Gyraldus Syntagm. 15. exiſtimat hæc nomina corruptè legi pro Dynamis, Tyche, Eros, & Anance, i. e. Vis, Fortuna, Amor, Neceſſitas.

Anacreon, poeta Lyricus, ex Teïo, Ioniæ civitate, ut ſcriptis, ita & toto vitæ genere, ſupra modum laſcivus. Amavit inter cæteros puerum, nomine Bathyllum, inſigni pulchritudine ſpectabilem. Horatius. Epod. Od. 14.

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta Tejum.

Periit ſtrangulatus acino uvæ paſſæ, uti tradit Plin. 7. 7. In honore fuit apud Polycratem Samiorum tyrannum, cujus etiam puerum Smerdiam dilexit. Ælian. 9. 4. Hujus poema totum amatorium eſt, ut ſcribit Cicero, & laſciviæ plenum. Cæterum de Anacreonte, unà cum reliquis Græcis, ac Latinis poetis veteribus, quorum ſcripta extant, nos alibi.

Anadyomene, de quâ Plin. 35. 10. Venerem exeuntem è mari D. Auguſtus dicavit in delubro patris Cæſaris, quæ Anadyomene vocatur, verſibus aliquot Græcis, & opus, & pictorem collaudantibus. Corrupt um hujus inferiorem partem, qui

reficeret, non potuit reperiri. Consenuit hæc tabula carie aliamque pro eo Nero substituit, Dorothei manu. Meminere hujus Plut. & Artemidorus lib. 2.

Anagyrus, pars tribûs Frechtheidis, ubi plurima anagyris nascitur (unde nomen loco est) Steph. Et quia frutex iste teterrimè olet, cum tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim sive Anagyrum commoves*: de eo qui sibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuisse dicunt, qui propter sacellum suum violatum, omnes incolas vicinos evertit; & inde adagium ortum, ut apud Aristophanem in Lysistratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, senem quendam, qui lucum suum inciderat, sic ultum fuisse, immisso amore insano in concubinam senis erga filium ejusdem; qui cùm non assentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd se voluisset stuprare, à patre præceps è tecto datus est, moxque pater facti pœnitens, laqueo se suspendit, & mulier demum se in puteum præcipitavit.

Anaitis, dea, quam Armenii imprimis colunt, ita more recepto, ut vel nobilitate præstantes, ejus ministerio dedicent filias, quæ inibi corporis pudicitiâ in vulgus datâ, velut inde augustiores factæ, mox traduntur viris, nemine non conjugia id genus alacriter admittente. Hujus Deæ Numini dicata sunt Sacarum festa; dies quoque illi dicatus sacer, Saca vocatur. In his sacris turba virorum, & mulierum vino sese ingurgitabat, vel usque ad stuporem. Celebritatis ratio ex historiâ est. Cyrus, cum expeditionem in Sacas fecisset, prælio victus fugit, & castris eo loco positis, ubi impedimenta reliquerat, paululum quiete refecto exercitu, tabernacula omnium rerum copiâ, ac maximè vino plena relinquens, fugam simulat. Sacæ insequentes, cum castra hostium vacua, cibo, potuque plena reperissent, sese plus æquo ingurgitarunt. Cyrus reversus omnes leto dedit, ac diem illum Deæ consecravit. Ubicunque autem fanum ejus Deæ est, ibidem statutum est celebrari Sacæa, festum Bacchicum, per diem, ac noctem, Scythico habitu, potantibus viris, ac mulieribus, atque in vino invicem per joca, & lasciviam concertantibus. Vide Bochartum Geogr. Sacr. lib. 4. cap. 19.

Anapus. Vide *Amphinomus*.

Anarrysis, secundus dies Apaturiorum (vide *Apaturia*) quo sacrificabant Tribules Jovi Sodali & Palladi. Nam ut Schol. Aristophanis exponit, & ex eo Suidas, ἀναρύειν est ἐπιθύειν, & θυσίαν ὁλοτελεῖν. Atque hoc est quod Homerus dicit ἀνειρύειν, i. e. ἀναπίπτειν *resupinare*. Nam si quando Diis superis sacrificabant, hostiam resupinabant, ut cœlum intueretur. Eust. ad Il. α. Εθ. Ἑλληνικὸν, εἰ μὴ τοῖς ἄνω θεοῖς ἔθυον, ἀναχλᾶν τε τῇ ἱερείᾳ τράχηλον ὥστε ἐφορᾶν ὡς ὑψηνόν. Ἐὰν μέντοι Ἥφαιστον, ἢ ὅλως τοῖς καπνιζομένοις ἔθυον, κάτω τὸ ἱερεῖον ἔσφαξαν. Ritum hunc optime declarat Sophocles in Ajace Flagellifero, quem furore correptum in pecudes sævientem inducit. Καὶ τοῦ μὲν ἐνχάιτζε, τοῦ δ' ἄνω τρέπων ἔσφαζε, καρδίαις. Igitur ἀναρύειν est hostiam ἀναπίπτειν καὶ ἀναφέρειν, i. e. *ad sacrificandum resupinare*; quod fiebat in sacris Deorum superûm, quales sunt Jupiter & Pallas, quibus hâc Ἀναρρύσιος die sacrificabatur.

Anastasius, historicus, qui præceptoris sui Maximi vitam memoriæ prodidit, floruit circa an. Chr. 650.

Anastasius Theopolita, Cyrilli æqualis, composuit Persica, sive quæ in Perside contigerunt, super Dionysaro, & Philippo historiographis, inter Christianos & Paganos.

Anastasius, nomen quatuor Paparum, quorum primus floruit. A. D. 328. Secundus, An. D. 497. Tertius, An. D. 910. Quartus, An. D. 1153.

Anastasius, Abbas Romanus, ordinis S. Benedicti, Presbyter Cardinalis tituli S. Marcelli, & Bibliothecarius Gregorii 4. A Leone autem 4. in Synodo Romanâ exauctoratus, eò quòd contra Canonum decreta Ecclesiam suam quinquennio deseruisset. Vide Voss. Hist. Lat. 2. 31.

Anastasius, monachus Cassinensis, & Cardinalis, ac Bibliothecarius Stephani 2. Papæ, An. D. 754.

Anastasius, historicus quidam, qui vitam Gregorii Nazianzeni, à Gregorio Presbytero Græcè scriptam, Latinè transtulit. Vixit circa an. 960.

Anausis, Alanorum, & Heniochorum rex, procus Medeæ, posteà à Styro rivali interfectus. Val. Flac. Argonaut. l. 6. v. 43.

Miserat ardentes, mox ipse secutus, Alanos,
Heniochosque truces, jampridem infensus Anausis;
Pacta quod Albano conjux Medea tyranno.

Anax, Cœli & Terræ filius, à quo Miletus olim dicta fuit *Anactoria*. Indidem id esse factum putaverim, quòd apud Poetarum antiquissimos nomen *Anax* in honore fuit, tanquam sacrum & augustum, regibusque, & Heroibus peculiare. Etiam Dioscoros Ἄνακας ideo dictos esse consentaneum est, quòd staturâ & majestate cæteris mortalibus antestarent. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. author est primos Διοσκόρους ex Jove antiquissimo rege & Proserpinâ natos, Athenis *Anaces* fuisse appellatos. Cum vero plures Dioscoros fuisse constet, idem nominis etiam Tyndaridis alii tribuerunt; Plutarchus in Theseo, ubi causam quoque exponit appellationis: Τιμᾶς ἰσοθέους ἔχον, Ἄνακας προσαγορευθέντες, ἢ διὰ τὰς γενομένας ἀνοχάς, ἢ διὰ πολὺ ἐπιμέλειαν, καὶ κηδεμονίαν ἣν μετὰ κακῶς παθεῖν, σεμνείας τοσαύτης ἔνδον ὄσης. Ἀνακῶς γὰρ ἔχειν τοὺ ἐπιμελουμένους, ἢ φυλάττοντας ὅπλα. Καὶ τοὺ βασιλεῖς ἴσως Ἄνακτας διὰ τοῦτο καλοῦσιν. Εἰσὶ δὲ οἱ λέγοντες, διὰ τὴν ἄλσεων ἐπιφάνειαν Ἄνακας ὀνομάζειν. Τὸ γὰρ ἄνω τοὺ Αἰτικοὺς ἀνέκας ὀνομάζειν. *Divinos honores obtinuerunt Anaces appellati, vel propter inducias (quas Græci vocant ἀνοχάς) vel ob curam operamque, quam adhibuerunt, ne quis injuriâ afficeretur, cùm tantus esset in urbe exercitus* (quem illi duxerant ad recuperandam Helenam) *nam ἀνακῶς ἔχειν dicuntur, qui quamcunque rem tutantur, & custodiunt. Et Reges fortassis ob hoc ipsum* Ἄνακτας *vocant. Sunt autem qui dicant sic appellatos propter splendorem siderum; nam ἄνω, quod est sursum, sive supra, Athenienses ἀνέκας efferunt.* Ad posteriorem nominis rationem fortè respexit Horat. lib. 1. Od. 3.

Sic fratres Helenæ lucida sidera.

Eustathius ad Odyss. α. probat etymon, quod Plutarchus priore loco ponit. ἔστι, inquit, ἐν χρήσει ἀνακῶς, ἀντὶ τοῦ φρονιμικῶς, ἐπιμελῶς, περιλαμπόνως. Quo sensu ab Herodoto & Thucydide usurpatum esse testis est Pausanias. Pindarus Pithionic. 2. Epodo ultimâ, unum Pollucem nominans, sic tamen, ut etiam de Castore intelligi debeat, non Ἄνακον, aut Ἄνακα, sed Ἄνακτα vocat. Quem secutus est Tzetzes ad Lycophronem. Οἱ γὰρ Διόσκουροι καὶ Θεσεὺς στρατεύσαντες ἔνεκα τῆς ἁρπαγῆς τῆς Ἑλένης, ἐφείσαντο πάντων τῶν ἐν τῇ πόλει, πλὴν μόνης τῆς Αἴθρας. Διὸ καὶ θαυμάσαντες αὐτὸς οἱ Ἀθηναῖοι, Ἄνακας, ὅτοι Θεὸς, καὶ σωτῆρας ἐκάλεσαν. Divinos autem honores Tyndaridis habitos non Lacedæmone modo, sed etiam Athenis, ostendit Theodoretus, lib. 8. de cur. Græcorum affect. Καὶ μὴν τοι, καὶ Τυνδαρίδας θεοὺς ἐκάλεσαν Ἕλληνες, καὶ Διοσκούρους ὠνόμασαν, καὶ Ἐφεσίνης, καὶ Ἄνακας, καὶ τεμενῶν οὐκ ἐν Σπάρτῃ μόνον, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναῖς τότε ἱδρύσαντο. In tantum, ut illis festum dicarint, quod ratione nominis jam adducti, Ἀνάκεια nuncuparunt. Julius Pollux l. 1. Ἑορτὴ Διοσκούρων Ἀθήνησιν Ἀνάκεια. Pausanias itidem. Ἀνάκεια. ἑορτὴ Διοσκούροιν Ἀνάκοιν.

Anaxagoras, Clazomenius Philosophus, Anaximenis discipulus, in Physicis præcellens. Hic non modo generis gloriâ & divitiis, verùm animi quoque magnitudine clarissimus, totum patrimonium suis sponte reliquit, & cum ab eis negligentiæ insimularetur; *Quid ergo*, inquit, *nonne vos ista curatis?* Mox abscedens ad speculandam rerum naturam se contulit, studio doctrinarum flagrans, reique tum privatæ, tum publicæ omnino negligens, & adeo incuriosus, ut cuidam ipsum ita compellanti; *Nullane tibi patriæ cura est?* dixerit, *Mihi vero patriæ cura, & quidem summa est*: digitum in cœlum intendens. Cum autem post diutinam peregrinationem in patriam rediisset, possessionesque desertas vidisset; *Non essem*, inquit, *ego salvus: nisi ista periissent.* Qui pluris faciens culturam ingenii, quàm prædiorum, famam consecutus est inter Philosophos, non tamen apud Apollonium Tyaneum. Sic enim Suidas in Ἀναξιμένης. Οὗτος Κλαζομενίως ὢν, ἀγλαΐας τε καὶ χαμίλοις τὰ ἑαυτῶν ἀνῆκε. Περὶ τούτου ἔφη Ἀπολλώνιος Τυανεὺς, Περιβάτοις μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις προσῆκεν. Idem cœlestium literarum scientiâ prædixisse fertur, quibus diebus saxum è sole esset casurum. Plin. lib. 2. c. 58. Lunæ quoque defectus primum commonstrasse eum ait Plut. in Nicia, idque ex eo probat, quòd cùm Nicias, rebus malè gestis, Siciliam deserere decrevisset, & nocte fortè Luna defecisset; omnes milites ejus propter rei ignorantiam, quam paulo ante Anaxagoras calluerat, turbati, malum aliquod sibi portendi arbitrati sunt. De illo Tullius 4. Academ. Qu. *Anaxagoras nivem nigram dixit esse; ferres me si ego idem dixissem?* Argumentum ejus autem erat hujusmodi, referente Sexto Empirico Pyrrhon. Hypotyp. lib. cap. 13. Ὡς ὁ Ἀναξαγόρας, τὸ λευκὸν εἶναί φησι χιόνα, ἀντεπίθει ὅτι χιὼν ὕδωρ ὂν πεπηγός. Τὸ δὲ ὕδωρ ἐστὶ μέλαν, καὶ ἡ χιὼν ἄρα μέλαινά ἐστι. Lactantius 5. 3. *Discipulus hic fortasse Anaxagoras fuerit, cui nives atramentum fuerunt.* Idem primus, *Homeri poema de virtute & justitiâ compositum esse*, dixit, πίνειν οὖν ἀρετῆς καὶ δικαιοσύνης. Ejus mem. Lucretius lib. 1.

Nunc & Anaxagoræ scrutemur ὁμοιομερείας.

Est autem ὁμοιομέρεια, *partium similitudo*. Eâ voce utitur Justinus Martyr. Ἐν τῷ πρὸς Ἕλληνας. Ἀναξαγόρας, inquit, τὰς ἀρχὰς τῶν πάντων τὰς ὁμοιομερείας εἶναί φησι. Sunt autem ὁμοιομερῆ partes simplices, & inter se similes, quas Medici similares vocant. Talis est caro, cartilago, nervus, vena, arteria, membrana, ligamentum, os. Quæ vero partes ex his compositæ sunt, dissimilaresque dicuntur, ἀνομοιομερῆ Græcis vocantur; talis oculus, manus, pes. Sed ad Anaxagoram redeamus, cujus morientis præclarum dictum refert Cic. Tusc. l. 1.

Præclare,

Præclarè, inquit, *Anaxagoras, qui cum Lampſaci moreretur, quærentibus amicis, velletne Clazomenas in patriam, ſi quid accidiſſet, auferri; Nihil neceſſe eſt*, inquit, *Undique enim ad inferos tantundem viæ eſt.* Rogantibus iterum principibus, nunquid fieri mandaret? *juſſiſſe*, ferunt, *ut pueri quotannis eo, quo defeciſſet, menſe, ludere permitterentur.* Quæ conſuetudo Lampſaci diu ſervata eſt. Plura de illo vide apud Suidam, & Laertium Diogenem. Fuere item eodem nomine alii tres; Primus Ægineta ſtatuarius, cujus meminit Pauſanias lib. 5. Alius, cujus meminit Antigonus, Tertius Grammaticus, Zenodoti diſcipulus. Quibus adde quartum Argivorum regem, de quo Pauſan. in Argolicis.

Anaxandrides, Lacedæmoniorum rex; ſolus Lacedæmoniorum duas uxores ſimul habuit, & duas domos ſimul inhabitavit. Pauſanias ubi ſupra.

Anaxandrides, Comicus Rhodius, tempore Philippi Macedonis, docuit fabulas 65. vicit 10. Suidas. Πρῶτος ἔτος ἔρωτας, καὶ παρθένων φθορὰς εἰσήγαγεν, h. e. *primus amores & virginum ſtupra in ſcenam introduxit.* Item alius hiſtoricus, qui confecit libros περὶ τῶν συληθέντων ἐν Δελφοῖς ἀναθημάτων. In eorum primo retulerat, unde ortum proverbium, Ἄκρον λάβε, καὶ μέσον ἕξεις. Narrat hoc collector Proverbiorum, quæ è Bibliothecâ Vaticana edidit Schottus, pag. 255.

Anaxarchus, Philoſophus Abderita, ſectator Democriti; habuit inimicum Nicocreontem Cypri tyrannum, à quo comprehenſus, conjectuſque in pilum ptiſanæ, ſive mortarium ſaxeum, quod Græci ὄλμον vocant, ibique ferreis malleis contuſus, adeò tolerantèr pertulit aſperrimos illos cruciatus, ut verbum illud memorabile conduplicaverit. Πτίσατ' Ἀναξάρχου τὸν ὄλακον, Ἀνάξαρχον δὲ οὐ πτίσεις. h. e. *Tunde Anaxarchi culeum, Anaxarchum verò ipſum non tundis.* Ad ultimum, amputationem linguæ minitante tyranno, protinus dentibus abſciſſam, & commanducatam in os ejus irâ patulum conſpuiſſe dicitur. Ovidius in Ibin.

Aut, ut Anaxarchus, pilâ minuaris in altâ
Factaque pro ſolitis frugibus oſſa ſonent.

Ad quem locum vetus Scholiaſtes. *Anaxarchus in mortario poſitus fuit, & ſicut ſinapi contritus.* Plut. in Tractatu de Virtute morali, ubi de Anaxarcho. Ὃν δὴ καὶ (Nicocreon ſc.) ὑπὲρ τοῖς σιδηροῖς κατέπτισεν, καὶ κατέκοπτεν ἐκεῖνον. Tertullianus in Apologetico. *Anaxarchus, cùm in exitium ptiſanæ pilo tunderetur, Tunde, tunde, aiebat, Anaxarchi follem, Anaxarchum enim non tundis.* Origenes contra Celſum lib. 6. Τενναῖος μὲν ὢν ὁ Ἀναξάρχος, λέγων πρὸς τὸν Κύπρου τυράννου Νικοκρέοντα, Πτίσατ, Πτίσατ, τὸν Ἀναξάρχου σύλακον, αὐτὸν γὰρ οὐ πτίσετε. Clemens Alexand. Strom. 4. Τὰ γὰρ Ἀναξάρχου σκεύη, Πτίσατ, ἐπιβοῶντος, τὸν Ἀναξάρχου σύλακον. Ἀνάξαρχον γὰρ οὐ πτίσετε. Meminit Nemeſius quoque de Naturâ Hominis cap. 20. ſed qui tormenti cauſam aliam reddit. Ἀνάξαρχος ὁ φιλόσοφος ὑπομείνας πτίσασθαι ὑπὸ Νικοκρέοντος τὸν τύραννον ὑπὲρ τοῦ μὴ προδῶναι τοὺς φίλους. Ex quibus locis patet Πτίσατ legendum eſſe apud Laertium, non Πτύσατ. Vide Philonem in libro *Quod omnis probus liber.* Greg. Naz. Epiſt. 58. Theodor. Serm. 8. Cic. 3. de Nat. Deor. & 2. Tuſc. Val. Max. 3. 3. Floruit Olymp. 114. Suidas.

Anaxarete, puella Cypria ex Salamine oppido formâ inſignis, & regia ſtirpe ſuperba; quam cùm Iphis infimæ ſortis juvenis perditiſſime adamaret, & ab eâ ludibrio haberetur, doloris impatientiâ ſeſe ad fores ejus ſuſpendit: Cujus funus cùm Anaxarete ſiccis, immotiſque oculis intueretur, in ſaxum converſa eſt. Ovid. Met. 14.

Fortè viæ vicina domus, quâ flebilis ibat
Pompa, fuit: duræque ſonus plangoris ad aures
Venit Anaxaretes; quam jam Deus ultor agebat.
Mota tamen, Videamus, ait, miſerabile funus:
Et patulis iniit tectum ſublime feneſtris.
Vixque benè impoſitum lecto proſpexerat Iphim:
Diriguere oculi; caliduſque è corpore ſanguis
Inducto pallore fugit; conataque retrò
Ferre pedes, hæſit: conâta avertere vultus
Hoc quoque non potuit: paulatimque occupat artus,
Quod fuit in duro jampridem pectore, ſaxum.

Anaxenor, citharœdus, quem Tyana civitas valdè extulit, ſed magis M. Antonius, qui quatuor civitatum ei tributa legenda dedit. Strabo lib. 14.

Anaxilas, poeta Comicus, de quo vide Voſſium de Poet. Græc. pag. 49.

Anaxilas, vel *Anaxilaus*, Meſſenius, Rheginorum tyrannus, Zanclen bello cepit Olymp. 20. & Meſſanam appellari juſſit. Is juſtitiâ cum cæterorum tyrannorum crudelitate certans, moderationis ſuæ haud mediocrem fructum tulit: quippe decedens, cum filios parvulos reliquiſſet, tutelamque eorum Micalo (aliis Smicytho) ſpectatæ fidei ſervo commiſiſſet, tantus amor memoriæ ejus apud omnes fuit, ut parere ſervo, quàm deſerere regis filios mallent; principeſque civitatis obliti dignitatis ſuæ, regni majeſtatem adminiſtrari per ſervum paterentur. Is vero tutelam ſanctè geſſit, & perductis in ætatem pueris, & bona, & imperium tradidit, dein parvo viatico ſumpto, profectus eſt Olympiam, ibique ſummâ tranquillitate conſenuit. Pauſan. in Meſſen. Juſt. lib. 4. Macrob. Saturn. 1. 11.

Anaxilaus, hiſtoricus, cujus meminit Dion. Halic. initio Antiq. Rom. ubi eum dicit procœmium hiſtoriæ ſuæ à vituperatione aliorum orſum eſſe, idemque factum eſſe à Theopompo, quorum neutrum ait ſe imitari velle. Neque alium putat Voſſius Anaxilaum ex quo Myſonem fuiſſe Arcadem, Laertius refert in *Myſone*. At alius eſt *Anaxilaus* Comicus, cujus fabulas longè plurimas citat Athenæus, qui *Anaxilas* dicitur Suidæ, & Etymologo; de quo ſupra. Alius eſt etiam *Anaxilaus* Medicus, quem laudat Plinius lib. 19. cap. 1. & lib. 25. cap. 13. & lib. 30. cap. 8.

Anaxilides, de Philoſophis libros conſcripſit, quorum ſecundum citat Laertius in Platone. De hoc B. Hieronymus contra Jovinianum ſcribit, quòd in lib. 2. Philoſophiæ ferat Platonis matrem phantaſmate Apollinis oppreſſam fuiſſe, & ob id ſapientiæ principem Platonem arbitraretur.

Anaximander, Mileſius Philoſophus, Thaletis ſodalis, auditor, ac ſucceſſor; primus terræ, mariſque circuitus deſcripſit, & ſphæram conſtruxit. Cylindri formæ terram eſſe aſſeruit, tantæ profunditatis, ut ad altitudinem profunditas tertia inveniatur. Is infinitatem rerum poſuit, quâ omnia naſcerentur. Cic. Acad. Qu. lib. 4. Horologium & Gnomonem invenit, primus etiam Geographicam tabulam edidit. Opinatus eſt nativos fuiſſe Deos, longis intervallis orientes, occidenteſque. Idem ex aquâ, terraque calefactis homines exortos eſſe putavit. Denique Lacedæmoniis fertur prædixiſſe, ut urbem ac tecta cuſtodirent, quòd inſtaret terræ motus; ac tunc urbs eorum tota corruit, & Taygeti montis magna pars ad formam puppis eminens abrupta, cladem inſuper eam ruinâ oppreſſit. Plin. 2. 79.

Anaximander, Anaximandri filius Mileſius junior, temporibus Artaxerxis Mnemonis. Συμβόλων Πυθαγορείων ἐξήγησιν ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀναξιμ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6.

Anaximenes, Philoſophus Eraſiſtrati filius, (Euryſtrati, Εὐρυσθένους Suidæ) Anaximandri diſcipulus & ſucceſſor, eo die obiit, quo Sardis capta eſt. Hic principium rerum aerem opinatus eſt, quem genere infinitum, qualitatibus finitum aiebat, cujus condenſatione, ac rarefactione cuncta gigni putavit: Motum verò ab æterno eſſe dixit: Terram ex aere conſtipato, primùm omnium factam, latam, magnam, idcirco non abſque ratione ſuper aerem contineri. Solem, Lunam, cæteraſque ſtellas à terrâ ortum habere, Aerem Deum eſſe aſſerebat. Cic. Acad. Qu. lib. 4.

Anaximenes, Ariſtoclis filius, Lampſacenus orator, diſcipulus Diogenis Canis, & Zoili Amphipolitani grammatici illius, qui Homerum maledictis eſt inſectatus. Præceptor fuit Alexandri Macedonis, ipſum etiam in bellum ſecutus eſt. Hic Regem Alexandrum Lampſacenis iratum, hujuſmodi arte circumvenit. Cum Lampſaceni Perſarum partibus ſtuderent, Alexander irâ præter modum inflammatus, minabatur ſe graviſſimis quibuſque malis ipſos affecturum. Illi vero ut in uxorum liberorumque amittendorum, & patriæ funditùs evertendæ manifeſto periculo verſantes, Anaximenem mittunt Alexandro ſupplicaturum, ut irâ depoſitâ ſibi parceret. Alexander verò cùm cognoviſſet, quâ de cauſâ ille veniret, per Deos juravit, ſe profectò contraria ipſius precibus facturum. Anaximenes vero hoc beneficium, inquit, ô Rex, mihi largiaris, ut uxores, & liberos Lampſacenorum in ſervitutem abſtrahas, eorum templa incendas, & urbem ſolo æques. Alexander vero cùm nihil haberet, quod adverſus hoc excogitaret callidè, aut quod contra moliretur, cùm etiam jurisjurandi neceſſitate conſtrictus teneretur, Lampſacenis invitus veniam dedit. Hæc Suidas. Eandem hiſtoriam habes apud Pauſaniam, lib. 6. Is etiam, teſtibus duobus prædictis, primus dicitur inſtituiſſe, ut oratio extemporalis, & declamatio fieret, exercitationis gratiâ. Vide Diog. Laert. lib. 2. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 57. Cæterùm de variis Anaximenibus vide Meurſium in Notis ad Chalcidicum fol. 37.

Anaxipolis, Thaſius, Poeta Comicus, de quo Plin. 14. 14. in vett. editionibus. *Sic quoque diu vina tranſmarina fuerunt in auctoritate ad atavos uſque noſtros: ſicut apparet ex illo Comici verſu Anaxipolis Thaſii*

Quinque Thaſii vini inde depromam,
Falerni bina. Hujus meminit M. Varro & Columella inter R. R. ſcriptores. Vide Voſſ. de Poet. Gr. p. 68, 69.

Anaxippus, Myndius, Herculi ſtatuam conſecravit. Pauſ. Eliac. 1.

Anaxippus, Novæ Comœdiæ ſcriptor; floruit temporibus Antigoni ac Demetrii Poliorcetæ. Dicere ſolebat, Philoſophos in ſermone tantùm ſapientes eſſe, in vitæ verò actionibus inſipientes. Multæ illius fabulæ recenſentur ab Athenæo.

Anaxirrhoe, Coroni filia, Epei uxor. Pauſan. Eliac. 1.

Anaxis, Bœotus hiſtoricus, hiſtoriam ſuam perduxit uſque ad Olymp. 104. ac imperium Philippi Amyntæ filii, teſte Diodoro Siculo extremo lib. 15.

Anaxithea, Danais, ex Jove peperit Olenum. Steph. in Ὤλενος.

Anaxo, Ancæi filia, quam quidam Alcmenæ matrem faciunt, non Lyſidicen ſororem Pitthei ex Pelope & Hippodamiâ, ſicut vult Plutarchus.

Ancæus, Lycurgi filius, patria Tegeates, unus ex Argonautis. Hyginus in Fab. Poeticis. Orpheus in Argonaut.

Ἀγκαῖον δ' ἂν ὅμιλον ἀπ' Ἀρκαδίης πολυμήλου
Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο.

Apollonius lib. 1. Τειτατὸς γὰρ μοῦνα ἔασε' ἴδεσθαι
Ἀγκαῖος, ἣ μὲν ἔα πατὴρ Λυκόοργος ἔπεμπε.

Ubi Schol. Λυκόργε καὶ Ἀγλαΐης Ἀγκαῖος.

Ancæus, Neptuni & Aſtypalææ filius patria Samius (aliàs rex Sami) qui & ipſe inter Argonautas ab Hygino memoratur. Is (uti ſcribit Ariſtomenes) agriculturæ ſtudioſus fuit: Quum autem vineam plantaret, nimium gravi labore ſervos premebat. Quare illorum quidam dixit, Dominum ex illa vinea fructum nunquam percepturum. Ancæus vero poſteaquam uva maturuit, lætus vindemiabat, coactâque vindemiâ, vinum ex lacu ſibi hauriri juſſit, increpans eum, qui futurum prædixerat; ut nunquam ejus vineæ vinum biberet. Poculum igitur cùm ori admoveret, dictum ſervi in memoriam revocavit. Cui ſervus Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικος καὶ χείλεος ἄκρου, hoc eſt, vertente Horatio,

Multa cadunt inter calicem ſupremaque labra.

His vero dictis, quidam accurrit, nuntians quam maximum aprum vineam ingreſſum illam vaſtare totam. Itaque abjecto Ancæus poculo, ad aprum feſtinavit, ab ejuſque dente ictus interiit. Unde natum eſt proverbium in eos quibus præter ſpem aliquid evenit; Quod ſic è Græco in Latinum Cato vertit,

Multum intereſt inter os & offam.

Cave autem ne Ancæum hunc confundas cum eo qui ab apro Calydonio perculſus fuit. Is enim Parrhaſius Ovidio dicitur. *Penelopeſque ſocer cum Parrhaſio Ancæo.* Alius fuit Pleuronius, Argonauta quoque. Orpheus.

Ἀγκαῖός τ' ἔμολε Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
Οὐρεσίας ἄκρον ἐδύη κύκλας ἠ πλατιῆων.

Ancaria, Dea ab Aſculanis populis colebatur, tanquam tutelaris, ne hoſtium incurſu vaſtarentur. Alex. ab Alex. *Ancharian* ſcribit. Cæl. Rhod.

Ancharia, Octaviæ mater. Plut. in Antonio.

Ancharia, Familiæ nomen apud Romanos, ſicut *Aſellia*. Ancharius enim, vel *Ancarius* eſt aſinus. Ἀχθοφόρον Græci interpretantur Ἀγγάδιον, accipiuntque iſtud vocabulum æquè de jumento atque homine ἀχθοφόρῳ. Utitur hâc voce Lucilius.

Hæc inquam rudet è roſtris, atque ejulitavit
Concurſans, veluti ancarius, clareque quiritans.

Ancharius, vir nobilis Romanus à Marianis occiſus; ὃν συλλαβόντα, Plut. in C. Mario. Ἀγγάδιον ἄνδρα βυλάττειν, καὶ τοξικὸν ἐντυγχάνοντα τῷ Μαρίῳ καὶ μὴ προβαλλόμενον ἐμαρτύρησεν αὐτῷ, ὡς μαχαίρας πύθοντες.

Anchemolus, filius Rhæti Marrubiorum regis in Italia, cui cum pater Caſperiam, ſive Caſpiam novercam ſuperinduxiſſet, privignus eandem conſtupravit: quo cognito, cùm pater eum perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ad Turnum ſe contulit. Poſtea tamen à Pallante Evandri filio occiſus eſt. Virgil. lib. 10.

——*Et Rhæti de gente vetuſtâ*
Anchemolum thalamos auſum inceſtare novercæ.

Anchefites, ventus ab Anchiſâ portu Epiri ſpirans, cujus mentio eſt apud Halicarnaſſ. Dionyſium. Cic. lib. 7. ad Atticum. *Flavit ab Epiro pleniſſimus Anchefites.* Antea legebatur *Anchemitis*: ſed ita reſtituit Turnebus.

Anchialus, Mentis filius (imò potius pater) vir bellicoſus. Hom. Odyſ. 1.

Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος ὑψερεφὲς δῶ)
Τῖφι, ἀνὴρ Ταφίοισι φιλοπτολέμοισιν ἀνάσσων.

Anchialus, Phæacenſis. Hom. Odyſ. 8. verſ. 112.

Anchialus, Judæorum Deus, ut quidam colligunt ex loco Martialis lib. 11. ep. 95.

Ecce negas, juraſque mihi per templa Tonantis,
Non credo, jura verpe per Anchialum.

Salmaſius lib. de linguâ Helleniſticâ legit חחיעל & interpretatur, *per eum qui vivit in æternum.* Verum illud non eſt Hebræum, prima enim litera abundat, duóque inſuper voces ſunt לעד, uti eſt apud Danielem cap. 11. Et ſic jam olim Scaliger legebat hunc Martialis locum. Sed profecto nihil minus quàm Hebraicè doctus fuit Martialis. Optimus codex Thuanæus, jam ante octingentos annos exaratus, qui excerpta continet Martialis epigrammata, legit hoc loco *Anchalium*. Omnino itaque legendum.

——*Jura verpe per Anchalium.*

Anchalius vero vel *ancarius* eſt Aſinus. Unicè autem confirmat hanc conjecturam verſiculus ille Petronii, ex quo liquet Judæos olim malè audiiſſe, quod crederentur per Aſinum jurare.

Judæus licet & porcinum numen adoret,
Et cilli ſummas advocet auriculas.

Cillus autem eſt aſinus, hinc *hemicillus* ἡμίονος & *cillanus agaſo* Ciceroni. Male autem *cœli* vulgò legitur. Gentiles enim finxerunt, aſini ductu repertam aquam in eremo; Et hinc fabula illa fluxit, Judæos aſinum coluiſſe. Tacit. 5. Hiſt. *Famque haud procul exitio, totis campis procubuerant: cùm grex aſinorum agreſtium, è paſtu in rupem nemore opacam conceſſit. Secutus Moſes conjecturam herbidi ſoli, largas aquarum venas aperit.* Plut. 4. Sympoſ. Τιμῶσι δ' ὄνον ἀναφαίνοντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Sed à Græculorum impudentia in Chriſtianos etiam derivata eſt hæc calumnia, quorum Deum, non tantum Sileni, uti Moſem, ſed Satyri inſtar finxerunt, uti videre eſt apud Tertullianum cum hâc inſcriptione; DEUS CHRISTIANORUM ONOCHOIRITES. Ita enim legendus locus ille, qui omnes hactenus exercuit eruditos. Ὀνοχοιείτης enim fingebatur tanquam ex aſino & porco compoſitum monſtrum. Epiphanius de Gnoſticis Φασὶ δὲ τὸ Σαβαὼθ ὅτι μὲν ὄνου μέρους ἔχειν, αἱ δὲ χοίρου. Hinc *Aſinarii* dicti Chriſtiani. Iſ. Voſſius.

Anchimolus, Sophiſta apud Elidem fuit, aquæ potor, ac ficis tantummodo veſci ſolitus, nec tamen aliis imbecillior habebatur. Cæl. Rhod.

Anchiſes, Capyos filius ante bellum Trojanum nemorum latebras, & ſolitudines coluiſſe fertur, gregibus, & armentis intentus: quibus cum vacaret, à Venere adamari cœpit, & cum eâ concubuit, unde natus eſt Æneas apud Simoenta Trojæ fluvium. Ovid. Triſt.

In Venerem Anchiſes, in Lunam Latmius heros.

Dido apud Virg. Æn. 1.

Tune ille Æneas quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Diſſident hic inter ſe Homerus & Heſiodus. Ille 2. Iliad. ait genitum Æneam Ἴδης ἐν κνημοῖσι, i. e. *in imis partibus Idæ.* Ille in Theog. Ἴδης ἐν κορυφῇσι *in Idæ verticibus.* Virgilius Homero adhæſit, nam Simois fluebat per radicem Idæ. Ovid. autem Heſiodo, nam in Epiſtolis.

Phryx erat Æneas, volucrum cui mater Amorum
Gaudet in Idæis concubuiſſe jugis.

Nonnus in Baſſaricis lib. 15.

Ἴακχος Ἀγχίσῃ ῥοδεοειδέϊ, τῷ ποτε Κύπρις
Ἀργεννὴν ἐνόμιδιον ὀρειπόμων σίχε ταύρων,
Κεῖθεν ἁλαφρίζουσα βοοκτόνον——

Cæterum Anchiſes, cùm ſe Veneris concubitu uſum fuiſſe jactaret, ab eâdem oculis privatus eſt: propterea dicunt eum Trojanorum conſiliis non interfuiſſe. Ardente Trojâ, cum nulla ſalutis ſpes appareret, ſenio confectum Æneas humeris eum impoſuit, ſecumque Drepanum uſque Siciliæ urbem vexit, ubi fatis conceſſit. Hinc *Anchiſeus.* Virg. Æn. 5.

Et lucus latè ſacer additur Anchiſæo.

Item *Anchiſiades*, pro Æneâ Anchiſis filio. Virg. Æn. 6.

Dux Anchiſiades, nec me Deus æquore merſit.

Anchurus, Midæ filius, de quo ſic Plutarchus in Parallelis. *Circa Celænon, Phrygiæ oppidum, terræ hiatus cum aquâ domos complures ipſis cum hominibus abſorpſit in profundum, Midas rex oraculo monitus, ut res eò precioſiſſimas conjiceret, ita enim futurum, ut terra coiret, auro & argento injectis, nihil opis attulit. Anchurus igitur, regis filius, cùm nihil in vitâ humanâ precioſius eſſe animâ ſecum ipſe verſaſſet, datis genitori complexibus, & Timotheæ uxori, equum aſcendit, inque hiantem locum concitatus eſt. Ac ſic terra rurſus coiit, & aureum eo loco Jovis Idæi aram Midas dedicavit.* Hujus rei quoque teſtis eſt Callifthenes lib. 2. Metamorphoſeon.

Ancile, ſcutum breve, authore Feſto ad vocem *Mamurii*, ita ex utroque latere reciſum, ut nullus angulus videri poſſet, & ſummum infimumque ejus latus medio pateret. Fertur id Numæ Pompilii tempeſtate de cœlo decidiſſe, unáque editam vocem, omnium potentiſſimam fore civitatem, quamdiu in eâ manſiſſet. Ovidius Faſtorum lib. 3.

Ecce levi ſcutum verſatum leniter aurâ
Decidit; à populo clamor ad aſtra venit.

Et paulo poſt.

Idque ancile vocant, quod ab omni parte reciſum eſt;
Quémque notes oculis, angulus omnis abeſt.

Virgil. Æn. 8.——*Lapſa ancilia cœlo.*

Juvenal. Sat. 2.

Segmenta & longos habitus & flamea ſumit,

Arcano qui ſacra ferens nutantia loro
Sudavit clypeis ancilibus.

Nonius *ancilia grandia ſcuta* interpretatur. Mureto & Camerario dici videntur *ancilia* à Græco ἀγκύλος, h. e. *incurvus*. Eſt & aliorum quorundam hæc opinio, qui idcirco *ancylia* per *y* ſcribunt. Verum in veteri Antonini Pii nummo, ubi tria ſcuta, ovali prope figurâ, conſpicere eſt ANCILIA ad ſcriptum. Eodemque modo in antiquis codd. manuſcriptis inveniri auctor eſt Pierius ad 8. Æneid. Verius etymon apponit Varro lib. 6. de L. L. *Ancilia*, inquit, *dicta ab anciſu, quòd ea arma ab utraque parte, ut peltæ Thracum, inciſa.* Sed nihil æque ancilium formam explicat, ac verba Plutarchi in Numa, quæ ideo apponam. *Ancilia vocant propter figuram, circulus enim non eſt, neque exprimit, ut pelta orbiculatam formam*, ἀλλ' ἐπίμηκες ἔχει γραμμὴν ἑλικοειδῆ, *ſed exciſa eſt, ita ut revoluta linea fiat.* Hiſtoriam autem ſeu fabulam de lapſis cœlo ancilibus, quæ eam ob cauſam *cœleſtia arma* Livius vocat, habes apud Dionyſ. Hal. lib. 2. & Lactant. lib. 1. cap. 21. Vet. Gloſſ. *Ancilia*, Διοπῆτα. Quæ oratio integra non eſt, & puto deſiderari vocem ὅπλα. In Gloſſ. Græco Lat. Διοπτὸς ὅπλον, ἀσπιδίσκιον, *Ancile*. Hæc ancilia autem Romæ in Templo Martis aſſervabantur, & annis ſingulis circumferebantur Menſe Martio per Sacerdotes, alioſque primores per urbem: dieque trigeſimo demum recondebantur. Quod antequam fieret, nihil publicè feliciter fieri, ſuperſtitio tenebat. Hinc Suetonius Othonem contra religionem, nondum conditis ancilibus, inauſpicatò profectum ſcribit, in ejus vitâ, cap. 8. Vide ſis ibi Caſaubonum, qui ſimilem ſuperſtitionem Athenis, cùm *Plynteria* celebrarentur, obtinuiſſe eruditè, uti ſolet, obſervat. Aliter de iſtoc ſuperſtitionis genere Turnebus, quem Torrentius ſequitur in explicando Suetonii loco. Male autem uti Lipſio oſtenſum, lib. 5. Antiq: Lect. cap. 16. Figuram eorum habes in antiquo nummo apud Guther. lib. 1. de Jure Pontificio, cap. 11.

Ancus Martius, quartus Romanorum Rex, nepos Numæ ex filiâ. Latinos bello domuit, Aventinum, & Martium montem urbi addidit; Janiculum ponte ſublicio urbi conjunxit, Romanorumque limites ad mare uſque promovit, ubi & Oſtiam condidit. Fertur præterea primus carcerem inſtituiſſe: Ἀπὸ τῆ ἀγκῶνος, id eſt, à cubito ſic dictus fuit, quem incurvum habuiſſe fertur, ut ait Servius, tales enim *ancos* appellari, Feſtus affirmat. Aliter Conſtantinus Manaſſes, verſ. 1654.

Τὸν δ' ἀγκύλην τε ποδὸς εἶχε παπταίνων.

Virg. Æn. 6.——*Quem juxta ſequitur jactantior Ancus.*

Ingenium ejus quale fuerit, ſatis indicat Livius. Nam de illo: *avitæ gloriæ memor*: &, *medium erat in Anco ingenium, & Numæ, & Romuli memor*: &, *cuilibet ſuperiorum regum belli, paciſque & artibus & gloriâ par.* Plutarchus ait περὶ τύχης, conditum Fortunæ templum ab hoc rege arrogante ſibi Romanas victorias. Quæ res etiam ſatis declarat illius jactantiam.

Andabatæ, non Aſiæ populi in tenebris verſantes, uti ſomniavit Ferrarius; ſed gladiatores, clauſis oculis pugnantes. Cic. ad Trebatium Ep. Fam. lib. 7. *Quem antea ne Andabatam, quidem defraudare poteramus.* Vide Voſſium in *Andabatæ*.

Andocides, Orator Athenienſis, filius Leogori: Orationes ejus habemus Περὶ μυστηρίων. Περὶ τῆ ἑαυτῆ καθόδου. Περὶ τῆ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνης. Κατὰ Ἀλκιβιάδου. Excudebat Henricus Sthephanus 1575. folio.

Andræmon, Thoantis pater, Hom. Iliad. 2:

Αἰτωλῶν δ' ἦγε Θόας Ἀνδραίμονος υἱός.

Unde Ovid. Met. 13. Thoantem *claro Andræmone natum* periphraſticè appellat.

Andragathus, vir quidam, quem patriæ ſuæ proditorem primo muneribus affecit Lyſimachus apud Polyænum lib. 4. poſteà vero vitâ privavit.

Andragoras, vir, qui ſubitâ morte periit, Mart. lib. 6.

Lotus nobiſcum eſt hilariſ, cœnavit & idem,
Inventus mane mortuus Andragoras.

Andræmytes, rex Lydorum, qui primus mulieres fecit eunuchas, iiſque vice eunuchorum uſus eſt: Cæl. Rhod. 20. 14. Alex. ab Alex. lib. 2.

Andreas, Panormitanus, edidit libros de memorabilibus, quæ in quibuſdam Siciliæ opidis contigiſſent, quorum triceſimum tertium citat Athenæus lib. 14. Vide Voſſium de Hiſt. Gr: lib. 4. pag. 502. Item *Andreas* Penei filius, Pauſan. lib. 6.

Andriſcus, hiſtoricus, Ναξιακῶν, h. e. *de rebus Naxiacis* libros conſcripſit, quorum primum citat Parthenius Eroticus cap. 9. Secundum itidem cap. 19. Quædam etiam de eodem opere refert Athenæus lib. 1.

Androclea, una ex filiabus Antipœni, quæ pro ſalute populi ſeipſas interfecerunt. Nam cum pugna eſſet Thebanis & Herculi contra Orchomenios, oraculum eſt allatum, eos bello fore victores, ſi manum ſibi inferret, qui generis dignitate inter eives eſſet notiſſimus. Et cum Antipœno (hic enim majorum genere maximè illuſtris erat) non placeret pro populi ſalute mori, ejus filiabus Androcleæ, & Heracleæ placuit. Ubi itaque ſeipſas interfeciſſent, hic eis pro tanto beneficio honos eſt habitus, ut in parte templi Dianæ Euclíæ Leonis ſimulacrum ab Hercule illis dicatum conſpiceretur. Pauſan. in Bœot.

Androclides, περὶ ἔξ ἐμποδῶν τεχνολόγων, *de Sophiſtis extemporaneis* ſcripſit, teſte Suidâ; Porphyrii æqualis fuit, & ſub Aureliano principe vixit.

Androclides, Lacon, qui cum probrò daretur, quòd, cùm claudus eſſet, bellatoribus ſe immiſcuiſſet; ideoque ab omnibus, tanquam inutilis, à prælio arceretur; irâ commotus reſpondit. *In aciem proficiſci debere, qui de prælio, non de fugâ cogitet.* Plut. in Apophtheg. & Cæl. Rhod. 14. 5.

Androcydes, medicus, cujus extat epiſtola quædam ad Alexandrum M. ſcripta. apud Plin. his verbis, *Vinum potaturus, rex, memento te bibere ſanguinem terræ: Sicut venenum eſt homini cicuta, ſic & vinum*, Plin. 14. 5. Alius pictor eidem Plinio 35. 9.

Androdamus, Rheginus, qui leges Chalcedonenſibus Thraciæ populis condidit. Ariſtot.

Androdus, Dacus ſervus, Romæ in Circo maximo agnitus à Leone, cujus pedem vulneratum aliquando curaverat in ſylvis. Ejus hiſtoriam lectu dignam vide apud Gellium. 5. 15.

Andræas, hiſtoricus Tenedius ἐν τῷ περιπλῷ τῆ Πεγποντικοῦ citatur ab Apollonii Interprete lib. 2.

Androgeus, filius Minois Cretæ regis, & Paſiphaes, qui cùm omnes in palæſtrâ ſuperaret, ab Athenienſibus & Megarenſibus ex invidiâ occiſus eſt. In cujus ultionem Minos, Niſo Megarenſium rege occiſo, Megaram evertit, Athenienſes acri bello ſuperavit, eoſque quotannis ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas à Minotauro devorandos in Cretam mittere coegit. Virgil. Æn. 6.

In foribus lethum Androgeo, tum pendere pœnas
Cecropidæ juſſi. Catullus de Nupt. Pel. & Thet.
Nam perhibent olim crudeli peſte coactum
Androgeoneæ pœnas perſolvere cædis,
Electos juvenes, ſimul & decus innuptarum
Cecropiam ſolitum eſſe dapem dare Minotauro.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Pauſan. in Atticis. Ovidius Met. lib. 7.

Bella parat Minos, qui quanquam milite, quanquam
Claſſe valet, patriâ tamen eſt fortiſſimus irâ,
Androgeique necem juſtis ulciſcitur armis.

Idem in Epiſt. Ariadnes.

Viveret Androgeos utinam, nec facta luiſſes
Impia funeribus, Cecropi terra, tuis.

Contra Propertius eleg. 1. lib. 2.

Et Deus extinctis Creſſis Epidaurius herbis,
Reſtituit patriis Androgeona focis.

Androgeus collocabatur in proris navium. Meminit Callimachus in Cauſarum lib. 4. & Clemens in Protreptico. Τιμᾷ δὲ τὸν ἐν Φαληρεῦσι καὶ θρυμαὸν ἥρωα. Phalerus autem erat portus Atticæ. Item unus è Græcorum ducibus qui Trojam profecti ſunt. Virgil. Æn. 2.

Primus ſe Danaum, magna comitante catervâ
Androgeos offert nobis ſocia agmina credens.

Androgynæ, vel *Androgyni*, populus in Africâ ſuper Naſamones, utriuſque ſexûs, inter ſe vicibus coeuntes; dextra mamma his virilis, læva muliebris. Plin. 7. 2. & cap. 3. ejuſdem lib. *Gignuntur & utriuſque ſexus, quos Hermaphroditos vocamus, olim Androgynos vocatos, & in prodigiis habitos, nunc vero in deliciis.* Pollux etiam concubinos *Androgynos* vocat. Vide Rhod. 15. 10. & 19, 20.

Andromache, Hectoris uxor, Eetionis, regis Thebarum Ciliciæ filia. Hom. Iliad. Z. ubi de Hectore

Ἔνθ' ἄλοχος πολύδωρος ἐναντίη ἦλθε θέουσα
Ἀνδρομάχη, Θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἠετίωνος·
Ἠετίων, ὃς ἔναιεν Ὑποπλάκῳ ὑλήεσσῃ,
Θήβῃ ὑποπλακίῃ, Κιλίκεσσ' ἀνδρεσσιν ἀνάσσων.

Filium peperit Aſtyanacta. Mortuo marito Pyrrhus eam in Græciam adduxit, & ex eâ Moloſſum ſuſcepit, poſtea verò eam Heleno vati, Priami filio, cum parte regni in uxorem dedit. Virgil. Æn. 3.

Hectoris Andromache, Pyrrhin' connubia ſervas?

Prop. lib. 2.

Quid? ferus Andromaches lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Amor.

Hector ab Astromaches complexibus ibat in arma,
Et galeam capiti, quæ daret, uxor erat.

A *viri pugnâ* nomen ſortita eſt, fuit enim quædam veluti virago. Juv. Sat. 6.

——*Andromachen à fronte videbis,*
Poſt minor eſt.

Marti-

Martialis posuit pro quâvis fœmina juniore, lib. 3. ep. 76.

Cum possis Hecubam, non potes Andromachen.

Andromachus, adulator Crassi, à quo Parthis proditus est. 2. Sophista è Neapoli Syriæ, Zonæ filius, qui Nicomediæ Grammaticam docuit, Diocletiani tempore. Suidas. 3. Syriæ, & Phœniciæ præfectus ab Alexandro constitutus, vivus à Samaritis crematus est. Curtius lib. 4.

Andromeda, Cephei Æthiopum regis, & Cassiopes filia, ob matris superbiam, quæ se Nereidas formâ superare gloriabatur, à Nymphis saxo alligata fuit, & ceto marino monstro exposita: postea tamen à Perseo in patriam revertente, occiso prius ceto, liberata, eidem nupsit. Propertius lib. 2.

Andremede monstris fuerat devota marinis,
Hæc eadem Persei nobilis uxor erat.

Idem lib. 1. eleg. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheïa somno,
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Idem lib. 3. eleg. 22.

Non hic Andromedæ resonant pro matre catenæ.

Ovid. in Epistolis.

Candida si non sum, placuit Cepheïa Perseo
Andromede, patriæ fusca colore suæ.

M. Manil. Astr. lib. 1.

——— *Cepheusque: & Cassiopea*
In pœnas signata suas: juxtaque relictam
Andromedam vastos metuentem Piscis hiatus
Expositam ponto deflet, scopulisque revinctam
Ne veterem Perseus cœlo quoque servet amorem
Auxilioque juvet, fugiendaque Gorgonis ora
Substineat spoliumque sibi. ———

Postremò Minervæ beneficio inter astra collocata est, orituque in parte Piscium duodecimâ. De hâc Tragœdiam scripsit Euripides, eamque, ab hujus nomine *Andromedam* appellavit.

Andron, Catanæus, teste Theophrasto, tibiis canens, primus omnium motiones corporis, & rythmos excogitavit. Cæl. Rhod. 5. 4.

Andron, Ephesius de septem Sapientibus scripsit, ut indicat Pindari Scholiastes in Isthm. Meminit ejus quoque Laertius lib. 1. Clem. Alex. Strom. 1. Et Euseb. lib. 10. de Præp. Evangelicâ. Idem hic omnino *Andron* περὶ δυσπόρων φησὶ φίλιππον scripsit, ut author est Apollonius, Hist. Mirab. cap. 8. ubi quartum ejus operis librum citat. Vossius.

Andron, Argivus, quem per arida Libyæ deserta sine potu profectum fuisse tradit Aristoteles Lib. de Ebrietate apud Apollonium Hist. Mirabil. cap. 25. & Laertium lib. 9. Sextus item Empiricus lib. 1. Pyrrhon. Hypot. fol. 17. Edit. Aurel. *Andronem* Medicum memorant Celsus lib. 5. cap. 20. Galen. lib. 3. de Compos. Med. cap, 3. Item Athenæus lib. 15. *Andronem* Musicum & Geometram M. Antonini magistrum fuisse novimus ex Capitolino in Marco. Jonsius.

Andron, Alexandrinus, Χρονικὰ edidit. Athenæus lib. 4. Item *Andron*, Halicarnassensis, qui laudatur Plutarcho in Theseo, Isacio Tzetzæ ad Lycophronem, ac Schol. Æschyli ad Persas. Item *Andron*, Teius, cujus Periplus citatur à Schol. Apollonii lib. 2.

Andronicus, Alypius, Syriæ Regum, atque aliarum gentium historias conscripsit. Hieronymus præfat. in Danielem.

Andronicus Rhodius, Philosophus Peripateticus. Strabo. Scripsit Indicem librorum Aristotelis & Theophrasti, itemque in Categorias Aristotelis, nec non libellum περὶ παθῶν, qui etiam hodie extat, uti Paraphrasis ejus in Ethica Nicomachica Gr. Lat. per Dan. Heinsium Lug. Bat. 1617. Octavo.

Androsthenes, Prætor Thessaliæ, Pompeio favens, à Cæsare obsessus, & expugnatus. Cæs. lib. 3. de bello Civili. Item nomen statuarii Thebani. Pausanias.

Androsthenes vixit temp. Alex. M. Descripsit terrarum orbem, teste Artemidoro Ephesio in Epitome. Mem. quoque Theophrastus de caus. Plant. 2. 7. Alius ac junior hoc est *Androsthenes* Cyzicenus, Polybio memoratus in Excerptis ex historiarum libro.

Androtion, Atticam historiam edidit, teste Pausaniâ in Eliacis, & Phocicis, & Marcellino in vitâ Thucydidis. Ejus meminere Plut. in Solone, Ælian. Var. Hist. 8. 10. aliique. Etiam *Androtion*, sive alius, sive idem de Agriculturâ scripsit; quem Plinius memorat in Hist. Nat. & ante eum Varro, & Columella, uterque initio lib. 1. de R. R. ubi eum reponunt inter eos R. R. scriptores, quorum patriam non acceperint. Vossius.

Angelici, Hæretici quadam Ἀγγελολάτραι, quorum meminit Epiphanius Hæres. 60. & Balsamon ad 33. Canon. Concilii Laodiceni. Mirum vero ambigere Epiphanium, an non & ita vocari potuerint ab regione ultra Mesopotamiam, quæ Ἰγγελίνη dicta sit. Nam ut sane *Angelina* rescribas (quomodo uterque vertit Interpres) non tamen ἀγγελόγως inde Ἀγγελικὸς deducas. Nunc vero Ἰγγιλίνη habet tum Basileensis editio, tum Parisina. Ac in Codice etiam Justinianæo lib. 1. Tit. 29. qui est *de officio Magistri Militum*, in 3 Manuscriptis. *Ingilina* reperit L. Russardus J. C. Clarius igitur etymon prospexit nobis Augustinus Hæres. 49. *Angelici in Angelorum cultum inclinati, quos Epiphanius jam omnino defecisse testatur.* Vossius.

Angerona, seu *Angeronia*, dubium an sit ab *anginâ* cui præerat, an ab *angendo*, sive *angoribus*, quibus medebatur. Sed ἀνεπολογία magis favet posteriori etymo, ut *Angeronia* sit ab *ango*, quomodo à *pellô Pellonia*, apud Arnobium; à *populor*, *Populonia* apud Augustinum. Pellonia enim à pellendis hostibus dicta est: Populonia, quòd populationes arceret. Similiter itaque *Angeronia*, quòd *anginam* morbum, vel quòd *angores* & anxietates pellat. Prius etymon secutus est Festus in *Angerona*, & Jul. Modestus apud Macrobium Saturn. 1. 10. Posterius amplexus est Verrius Flaccus, & Massurius apud eundem Macrobium ibidem. Sed potius *Angerona* dicta est, quia *angit* & comprimit os. Nam est Dea ἐχεμυθίας; ideoque in Glossis Philoxeni ἡ θεὸς ἡ βυλὴς τῶν κρυφῶν dicitur. Ambigunt aliqui annon legendum sit *Ageronia*, quòd ad *agendum* excitet, uti docet Augustinus de Civit. Dei, lib. 4. cap. 6. Sed sana est vulgaris lectio, nam Angeronia ideo consiliis præest, quia in iis opus est silentio. Ideo simulacrum ejus fuit, *ore obligato, signatoque*, ut est apud Plinium. Massurius adjicit hujus Deæ simulacrum sic expressum in arâ Volupiæ propterea collocatum, quòd qui suos dolores dissimulant, patientiæ beneficio ad maximam voluptatem perveniant. Angeronæ festum dictum *Angeronalia*, teste Varrone lib. 5. de L. L. & Festo. Fuit autem illud 12 Cal. Jan. Plinio, Solino, Macrobio testibus. Vossius in Etymol.

Anianus, Monachus Ægyptius, sub Arcadio Theodosii M. filio floruit; de quo Vossius Hist. Gr. lib. 2. cap. 20. & lib. 4. cap. 1.

Anicii, florentis jam olim Reipub. Rom. temporibus, clari atque illustres habiti sunt. L. enim Anicius Gallus Lucii filius, Marci nepos de Illyriis, & eorum rege Gentio triumphavit, Prætor anno urbis 585. Et L. Anicius Gallus Lucii filius, Lucii nepos Consul fuit cum collegâ Corn. Cethego anno urbis 593. Anicius Cerealis sub Nerone Consul designatus fuit. Ex eâ familiâ primus ille Christianus senator Anicius Julianus. Ex eâ V. C. Probus sub Valentiniano præfectus prætorio; ejusque filii Anicius Hermogenianus, Olybrius, Probinus & Probus. Ex eâ Anicius Faustus, Anicius Maximus, Boëtii ætate, omnes diversis temporibus consules, cæterique plures, quos recensere singulos, operæ longioris esset. Nomen autem hoc, Boëtii præsertim seculo, celebratum est, ob Anicium illum Julianum, qui, quemadmodum Flavius Constantinus primus Imperatorum; ita primus senatorum Romanorum Christianus fuit. Unde posteà omnes ferè Imperatores *Flavii*, sicut & senatores *Anicii*, affectatâ primariâ illâ familiâ cognominabantur; ut Romanorum Græcorumque Fasti annotant, & vetera monumenta loquuntur. Aniciorum, Proborum scilicet & Olybriorum splendorem, Secundinus ad D. Augustinum scribens notat, cùm ait, *Ego namque fateor, non tali diligentiâ, nec tantâ industriâ Anicianæ domus micare marmora, quantâ tua scripta prælucent eloquentiâ.* Quod & S. Gaudentius, sermone de Machabæis confirmat. *Anicios*, inquit apud Cassiodorum (epist. 11. lib. 10.) rex Theodahadus, *penè principibus parex ætas prisca progenuit. Familiam*, inquit paulo post (epistolâ sequenti) *toto orbe prædicatam.*

Anius, Apollinis filius ex Rheâ, & Rex in Delo; habuit Andrum filium. Virgil. 3. Æn.

Rex Anius, rex idem hominum Phabique sacerdos,
Vittis & sacrâ redimitus tempora lauro
Occurrit. ———

Ubi Poeta Anium Deli insulæ Regem Sacerdotemque inducit. Servatum hoc priscis gentibus, ut earum Reges, sacerdotes quoque essent. Quod de Rege Romulo scribit Cic. lib. 1. de Divinatione; *Hujus urbis parens Romulus, non solum auspicato urbem condidisse, sed ipse etiam optimus Augur fuisse traditur.* Ubi latè probat Reges olim omnes ac principes claruisse dignitate auguratûs, quæ res semper ad sacerdotes pertinuit, & signatè ait, principum liberos sex apud Romanos traditos in disciplinam Etruriæ populis, ut artem vaticinandi addicerent, ne ars tanta propter tenuitatem hominum à religionis autoritate abduceretur ad mercedem & quæstum. Dionysius etiam Halicarn. lib. 2. ubi describit constitutionem regni factam à Romulo, ita ait. Βασιλεῖ μὲν ἐν ἐξήρητο παιδὸς τὰ γέρα. Ἱερῶν τε μὲν ἱερῶν καὶ θυσιῶν ἡγεμονίαν ἔχειν, καὶ πάντα δὶ ἐκείνου φοιτᾶσθαι τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ὅσια. Deinde latè persequitur quæ pertinent ad civilem administrationem. Non solum autem hoc in usu Romanis, sed aliis quoque, ut Palæstinis, ut Ægyptiis, &c. De Palæstinis Xiphilinus in Pompeio. Ἦρχον δὲ αὐτῶν Ἡρ-

χαυὶς ἦ, καὶ Αἰσύβιλος ἀλλαχοῦ, καὶ ἐπύγχανον ὑπὲρ τῆ σφετέρᾳ θεῷ; ὅς τίς ποτε ἦτις ἐστιν, ἱερωσύνης διαφερόντως. Vide etiam de hâc eadem re Juſtinum lib. 36. loquentem de ſacerdotibus & regibus Judæorum. De Ægyptiis Plutarchus lib. de Iſide & Oſiride Οἱ βασιλεῖς, καὶ ἱερεῖς ὄντες. Inde eſt, ut advocatis jam regibus ab adminiſtrandâ religione, Reguli, authore eodem Plutarcho, ſacrorum & religionis curam ſuſceperint. Quæ nota Plutarchi utilis eſt, intereſt enim juventutis ſcire, cur, qui ſacris præſunt, *Reguli* Latinis auctoribus dicantur. Sed ad *Anium* revertamur. Eum autem Delo imperaſſe Dionyſius etiam narrat lib. 1. Rom. Ant. ac Trojanos, duce Æneâ, eò appuliſſe. Ἐκ δὴ τῶν Παλλαντίων ἄρχοντες οἱ Τρῶες, εἰς Δῆλον ἀφικνοῦντο, βασιλεύοντος αὐτῆς Ἀνίου. Vide Cæl. Rhod. lib. 7. cap. 15. Cæterum *Anius* non ſolum vir & Rex fuit, verum etiam Deus habebatur. Clemens Alexander Ἄνιος, δαίμων ὀπιχώριος παρ' Ἠλείοις, ubi Canterus Δηλίοις legit: Dicitur autem ab ἄνω, & cum Τελείου nomine convenit à mundi luſtratione dictus, teſte Nannio in Miſcellaneis. Porro *Anium* ſic vocavit mater παρὰ τὴν ἀνίαν, inquit Etymologus; vel διὰ τὸ ἀνιαθῆναι δι' αὐτόν, ut ſcribit Iſacius in Lycophronem. Nam ex Apolline gravida, ut fabulantur, & è paternâ domo pulſa, eum poſt multos errores peperit in antro Eubœæ. Ἀνία autem Phœnicibus eſt עני *ani*, quomodo etiam *afflictum* vocant. Plura de Anio vide apud Diodorum Sic. lib. 5. p. 229. Nos ex fabulis hoc ſolum addemus, hunc Anium, ductâ Dorippe, genuiſſe tres Oenotropas, *Oeno*, *Spermo*, & *Elaidem*, quibus Bacchus id impertivit, ut quotieſcunque vellent, pro nominum ratione, vinum, ſemina, & oleum conſequerentur. Fabulæ occaſionem dedit magna vini, frumenti & olei copia Anio ſacerdoti Apollinis ſuppeditata. Nempe ex omni terræ proventu à cultoribus ſuis tria hæc exigebat Diabolus Dei ſimia. Vide Deut. 18. 3. 4.

Anna, Comnena, Alexii Imp. filia, ſcripſit libros 15. de rebus geſtis patris ſui, quos *Alexiada* vocavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 304.

Anna, Lat. *gratioſa*, ſive *miſericors*, aut *requieſcens*, vel *donans*, altera uxor Elkanæ. 1 Sam. 1. Hebr. *Hanna*. Nomen item Prophetiſſæ cujuſdam, de quâ ſic D. Lucas cap. 2. Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουὴλ ἐκ φυλῆς Ἀσήρ. Αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς ζήσασα ἔτη μετ' ἀνδρὸς ἔτη ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς. Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἡ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν. De eâdem hoc eſt teſtimonium S. Cyrilli Hieroſolymit. Cat. 10. quòd fuerit mulier ἐγκρατὴς, ὑπαλγεσάσα, καὶ ἀσυμπεία. Ubi primus character continentiam ejus & caſtitatem vidualem denotat, quam per tot annos integram, illibatamque ſervaverat (ſeptem nempe duntaxat annos cum conjuge poſt nuptias vixit, quo tempore maritus ejus ut par eſt credere, moriebatur.) Secundus pietatem ejus reſpicit. Tertius, non ſolitariam, aut monialem vitam (quemadmodum ibi Latinus interpres falſo reddidit) ſed ſeveram σκληραγωγίας obſervantiam, utpote quæ bis quâlibet ſeptimanâ jejunaverit, preceſque quotidianas tum publicè, tum privatim aſſiduè frequentaverit, prout olim Aſceticis in uſu fuit. Ita ſeſe à curis, & negotiis mundanis ſubduxit, ut melius Dei cultui vacaret, ideóque ſub horas precationis quotidie in templum aſcendebat; Non quòd nunquam vel comederit, vel dormiverit, vel quod inibi ſemper ullo modo permanere potuerit; verùm quòd illic ſtatis precationum temporibus Deum ſemper coluerit, poſteaque domum ſuam redierit. Ita Apoſtoli, Luc. 24. 53. διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ fuiſſe dicuntur. Et Act. 1. 13. διαμένοντες ἐκεῖ, non quod nunquam exinde abſceſſerint, ſed, ut illic ſequitur, ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ δεήσει.

Anna, Dea ab *annis*, quibus præſidebat, vocata, cui menſe Martio privatim & publicè ſacrificabatur, ut populo *Annare*, & Perennare liceret. Fuit autem Beli filia, & ſoror Didonis, cui in fugâ comes fuit. Quæ poſtquam mortuam ſororem vidit, & Carthaginem ab Hiarbâ Gætulorum rege occupatam, relictâ ſede patriâ, ad Battum regem, qui Melitæ imperabat, curſum arripuit: à quo jure veteris hoſpitii benignè ſuſceptâ, duos circiter annos ibi manſit. Sed cùm Pygmalionem fratrem jam cum armis adventare didiciſſet, Battus veritus potentiam illius, Annam, ut inde abiret, hortatus eſt. Mox igitur mare ingreſſa, vi tempeſtatis acta, in Laurentem oram pervenit, ubi jam Æneas, paratis rebus, ac ductâ uxore Laviniâ imperabat, à quo benignè invitata in regiam cum eo profecta eſt: cui mox Lavinia tendere inſidias cœpit. Sed Anna in ſomniis à Didone monita, ut infauſtam domum relinqueret, ſtatim per feneſtram exiluit, cumque citato curſu ad Numicium amnem perveniſſet, in eum ſe præcipitem dedit. Ortâ deinde luce, magno clamore eam quæritantibus apparent veſtigia pedum uſque ad Numicium amnem. Unde Ovid. Faſt. 3.

——*Placidi ſum nympha Numici,*
Amne perenne latens Anna Perenna vocor.

Sil. Ital. lib. 8.

Anna novis ſomno excutitur perterrita viſis
Itque timor totos gelido ſudore per artus.
Tunc ut erat tenui corpus velamine cincta
Proſiluit ſtratis, humilique egreſſa feneſtrâ
Per patulos currit plantis pernicibus agros
Donec arenoſo ſic fama, Numicius illam
Suſcepit gremio, vitreiſque abſcondidit antris.

Aliis autem *Anna* eſt Luna, tanquam ab *anno* dicta, ut quæ menſes, & annos ſuo motu impleat. Aliis eſt Themis, aliis Io, aliis una Atlantidum, quam Jovi ubera præbuiſſe volunt. Ovidius ubi ſupra.

Sunt quibꝰ hæc Luna eſt, quia menſibꝰ implcat annum,
Pars Themin, Inachiam pars putat eſſe bovem.
Invenies qui te nymphen Atlantida dicant,
Teque Jovi priſcos, Anna, dediſſe cibos.

Sed, & eodem teſte,

Orta ſuburbanis quædam fuit Anna Bovillis
Pauper ſed multæ ſedulitatis anus.

Annibal, Carthaginenſium Dux, Amilcaris filius quem adhuc impuberem jurejurando ante aras Pater aſtrinxiſſe fertur, ut quam primum per ætatem liceret, arma contra Romanos ſumeret. Sil. Ital. lib. 1.

Olli permulcens genitor caput, oſcula libat,
Attollitque animos hortando, ac talibus implet.
Gens rediviva Phrygum Cadmææ ſtirpis alumnos
Fœderibus non æqua premit: ſi fata negarint
Dedecus id patriæ noſtrâ depellere dextrâ;
Hæc tua ſit laus, nate, velis: age, concipe bella
Latura exitium Laurentibus: horreat ortus
Jam pubes Tyrrhena tuos, partuſque recuſent
Te ſurgente, puer, Latiæ producere matres.

Quibus Annibal ſic reſpondit;

Romanos terrâ, atque undis, ubi competet ætas,
Ferro, ignique ſequar, Rhœtæaque fata revolvam.
Non Superi mihi, non Martem cohibentia pacta,
Non celſæ obſtiterint Alpes, Tarpejaque ſaxa.
Hanc mentem juro noſtri per numina Matris,
Per manes, Regina, tuos.

Martialis.

Hoc puer ad Libycas juraverat Annibal aras.

Hannibal ipſe apud Corn. Nepotem: *ſimul ad aram adduxit*, quod quam ſacrificare inſtituerat, eamque cæteris remotis, jurare juſſit, nunquam me in amicitiâ cum Romanis fore! Apud Livium lib. 35. eſt: *nunquam amicum pop. Rom. fore*; apud Val. 9. 14. eſt: *acerrimum hoſtem pop. R. futurum*; apud Polybium: μήποτε Ῥωμαίοις εὐνοήσειν, denique apud Appianum in Annibalicis: Ῥωμαίοις ὁπηνίκαν ὅποτε ἐλλείψειν & in Ibericis: ἀσπείσους ἐχθροὺς ἔσεσθαι Ῥωμαίοις. In Hiſpaniam itaque trajecit; Gallos ad Rhodanum ſuperavit; Alpes pervias fecit, & *Montem rupit aceto*, uti loquitur Juvenal. Sat. 10. In Italiam venit, Titum Sempronium Coſ. apud Trebiam ſuperavit; Flaminium Coſ. ad Traſimenum lacum fudit, 15000 Romanorum cæſis. A Q. Fabio Maximo paulatim imminutus, poſtea, reſumptis viribus, Paulum Æmylium, ac Terentium Varronem Coſſ. apud Cannas vicit, 40000 peditum, & 2700 equitum cæſis, tribuſque ac dimidio modiis annulorum Carthaginem miſſis. Silius lib. 12.

Teſtes hi ſtragis quos ſignum illuſtre ſuperbis
Mos lævâ geſtare viris, tum funditur ante
Ora admirantum præfulgens annulus auro
Datque fidem verbis haud parvo inſignis acervo.

Ubi per *ſuperbos viros* Equites intelligit Liv. lib. 23. *Adjecit deinde verbis, quo majoris cladis indicium eſſet, neminem niſi equitem, atque eorum ipſorum primores gerere id inſigne.* Plinius autem lib. 33. promiſcuum putavit annulorum uſum tunc fuiſſe cap. 1. *Neque enim aliter poſſent trimodia illa annulorum Carthaginem ab Annibale miſſi.* Cui refragatur D. Auguſt. de C. D. l. 3. c. 19. *Eâ certe pugnâ ceciderunt equites Romani quinquies mille ſexcenti triginta; ut ex Dionyſio confici poteſt.* Forte vero equitum nonnulli plures geſtabant annulos. Vide Dauſqu. ad Sil. p. 477. Duos modios Florus retulit lib. 2. cap. 6. *Modii duo annulorum Carthaginem miſſi, dignitaſque equeſtris taxata menſura.* Livius autem lib. 23. pluribus diſcuſſis opinionibus, unum. Annibal ipſe apud Lucianum, de modiis, hiſce indefinitè, tanquam plurimi eſſent: καὶ τοσούτους ἀπὸ κλεινῶν μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τὰς δακτυλίους αὐτῶν μοδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Caſtris deinde prope Romam poſitis,

Nil actum eſt, inquit, niſi Pœno milite portas
Frangimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Tempeſtate autem coactus in Campaniam venit, ubi à Marcello apud Nolam victus eſt. Poſtea à Sempronio Graccho magnâ ſuorum clade repulſus navali pugnâ ad Eumenem victus venit. Deinde Carthaginem rediit, ut eam à P. Scipionis

Africani obſidione liberaret, cum quo apud Zamam op. congreſſus 20000 Pœnorum amiſit, fere totidem captis. Ipſe ad Antiochum fugit, à quo auxilium & vires ſumpſit, cum quo etiam poſtremò ſuperatus eſt. Cæterum à Romanis poſtulatus apud Antiochum & Pruſiam reges, ipſorum fidem ſuſpectam habens, hauſto, quod annulo incluſum geſtabat veneno, ſeipſum confecit. Quidam ferunt lapidibus obrutum fuiſſe à Carthaginenſibus ob rem male geſtam; Livius vero ſcribit eum cruci affixum fuiſſe. Nicephorus Gregoras in Syneſium *De Inſomniis.* Ἀννίβας ὁ Καρχηδονίων ἡγησάμενος ὑπὸ τῶν Ἀφρικάνου Σκιπίωνος, ἡττηθεὶς ἐν Βιθυνίᾳ παρὰ τῷ Προύσιαν. Μετ' ὀλίγον δὲ ἐν τῇ Ῥώμης αὐτόθι ἐπιδημούσης Τίτου ὁ ῥήτωρ διὰ χρείας ἐτέρας, καὶ διασύρων τὴν Ἀννίβου, καὶ τὴν δεινότητα, καὶ ἐμπειρίαν τῶν ἀνδρῶν ὑπερπαίνων, μήποτ' αὖθις ἀναχάμψῃ παρὰ Καρχηδόνα καὶ Λιβύλλιν, ἐμιγέτησε λάθρα αὐτὸν πικρῶς ἀποκλεῖναι, Ὅ δὲ δι' ἐναντίων τινῶν γενὸς ὁ Ἀννίβας, φαρμακοποσίᾳ ἑαυτὸν ἐξ ἀνδρῶν πεπόηκε. (Anglice *made himſelf away*) Τηνικαῦτα δὴ τοῦτο εἰπών. Ἀναπαύσωμαι νῦν ποτὲ τῶν πολλὰ φρεντίδα Ῥωμαίων, οἱ δεινὸν ἡγήσαντο καὶ ἀκαιρὸν μισομάχῳ γέροντος ἀναμεῖναι θάνατον, ἀλλ' ὥσπερ ὀρνιν ἀκτῖνα καὶ κόλπου ὑπὸ γήρως ῥωμύλιον ἀποκλεῖναι ζητοῦσι πικρῶς. Juvenalis Sat. 10. de Annibale.

Exitus ergo quis eſt, ô gloria? Vincitur idem
Nempe & in exilium præceps fugit; atq; ibi magnus
Miranduſque cliens, ſedet ad prætoria Regis,
Donec Bithyno libeat vigilare tyranno.
Finem animæ, quæ res humanas miſcuit olim,
Non gladii, non ſaxa dabunt, non tela: ſed ille
Cannarum vindex, ac tanti ſanguinis ultor
Annulus. ——— ———

Excerpta ex Polybio lib. 9. ubi de Annibale: χρεῖοι γε μὲν ἦν φήμη, οὔθ' ὑπὸ Καρχηδονίοις ὡς φιλαργύρῳ, οὔθ' ὑπὸ Ῥωμαίοις ὡς ἀμὲ ἠμυθῶν αὐτῶ. Sane de crudelitate ejus paſſim loquuntur Scriptores Romani. Teſtis Cic. de Amic. *Cum duobus ducibus de imperio in Italia decertatum Pyrrho & Annibale: ab altero propter probitatem ejus non nimis alienos animos habemus; alterum propter crudelitatem ſemper hæc civitas oderit.* Sen. de Irâ lib. 2. Hannibalem aiunt dixiſſe, cum foſſam ſanguine humano plenam vidiſſet ô formoſum ſpectaculum! Quanto pulcrius illi viſum eſſet, ſi flumen aliquod lacumque compleſſet! De ingenio ejus Livius lib. 21. cap. 4. de excellentiâ ejus & auctoritate lege eundem lib. 28. cap. 12. Militarem peritiam & artem ita miratus eſt Scipio, ut omnium Ducum ſeu Imperatorum hunc primum, ſecundum Pyrrhum, tertium ſemet ipſum pronunciaret. Plut. in Pyrrho. Lucianus quoque in Mortuorum Dialogis Alexandrum, Annibalem, & Scipionem de primo loco inter Duces contendentes introducit. Verum ibi primum locum Minos Alexandro, alterum Scipioni, tertium demum Annibali tribuit. Cor. Nepos de eo ita ſcribit in ejus vitâ. *Si verum eſt, quod nemo dubitat, ut populus Romanus omnes gentes virtute ſuperavit, non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores, quanto populus Romanus antecedat fortitudine cunctas nationes. Nam quotieſcunque cum eo congreſſus in Italiâ eſt, ſemper diſceſſit ſuperior: Quod niſi domi civium ſuorum invidiâ debilitatus eſſet, Romanos videtur ſuperare potuiſſe. Sed multorum obtrectatio devicit unius virtutem.* Silius Italicus lib. 1.

——— *Primus ſumpſiſſe laborem*
Primus iter carpſiſſe pedes, partemque ſubire
Si valli feſtinet opus, nec cætera ſegnis
Quæcumque ad laudem ſtimulant, ſomnumque negabat
Naturæ, noctemque vigil ducebat in armis:
Interdum projectus humi: & poſtea
——— *Tum vertice nudo*
Excipere inſanos imbres, cœlique ruinas,
Spectarunt Pœni, tremuitque exercitus Aſtur,
Torquentem cùm tela Jovem, permixtaque nimbis
Fulmina, & excuſſos ventorum ex flatibus ignes
Turbato tranſiret equo: & poſtea
Fœmineum putat inventâ jacuiſſe ſub umbrâ:
Exercetque ſitim, & ſpectato fonte recedit.
Idem correptis ſternacem ad prælia frenis
Frangere equum, & famam lethalis amare lacerti:
Ignotique amnis tranare ſonantia ſaxa
Gaudet & adversâ populos arceſſere ripâ.
Idem expugnati primus ſtetit aggere muri:
Et quoties campo rapidus fera prælia miſcet,
Quâ ſparſit ferrum, latus rubet æquore limes.

Et ſane Horatius Annibalem non niſi ab adverſariis fortibus & bellicoſis vinci poſſe innuit in Odis. Ait enim

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor ſanguine Punico,
Pyrrhumque & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum,
Sed ruſticorum maſcula militum
Proles. ——— ———

Ab eodem Horatio *perfidus*, & *parentibus abominatus* dicitur. Oculi alterius uſum diu ante obitum amiſit, nempe dum per *Apeninum tranſiit, petens Hetruriam.* Verba ſunt excellentiſſimi Corn. Nepotis in ejus Vitâ qui ſubdit: *Hoc itinere adeo gravi morbo afficitur oculorum, ut poſtea nunquam dextro æquè benè uſus ſit.* Livius lib. 22. *Ipſe Hannibal æger oculis ex vernâ primùm intemperie variante labores, frigoráque Elephanto, qui unus ſuperfuerat, quòd altius ex aquâ extaret, vectus: vigiliis tamen & nocturno humore, paluſtrique cœlo gravante caput; & quia medendi nec locus, nec tempus erat, altero oculo capitur.* Polybius lib. 3. Ἀννίβας ἢ μάλις ἐπὶ τὸ πλεῖστον χρόνον διεσώθη μὴ πολλῆς ταλαιπωρίας, πλὴν ὧν διὰ τὴν βαρύτητα τῆς ἐπιγενομένης ὀφθαλμίας αὐτῷ, δι' ὧν καὶ τέλος ἐτυφλώθη τὴν μιᾶς ὄψεως, ἐκ ἐπιδρομῆς τῶν κατὰ μόνας. Juvenalis lib. 10.

O qualis facies, & quali digna tabellâ
Cum Gætula ducem portaret bellua luſcum.

De quo ſomnium ejus refert Val. Max. lib. 1. cap. 7. Egregia laus eſt hujus Annibalis apud Corn. Nepotem in ejus Vitâ: *non eſt inficiandum, Hannibalem tanto præſtitiſſe cæteros Imperatores prudentia, quanto pop. Rom. antecedebat fortitudine cunctas nationes.* Quod quoque fuit judicium Peſcennii Nigri. Nam quos alii Scipiones extulerunt exiſtimavit illos *felices fuiſſe magis quam fortes.* Ælius Spartianus in Nigri Vitâ cap. 2. Nec alias fabulas unquam habuit, niſi de Annibale, cæteriſque talibus. Denique cum Imperatori facto quidam Panegyricum recitare vellet, dixit ei, Scribe laudes Marii vel Annibalis, vel alicujus Ducis optimi vitâ functi ut eum nos imitemur. Vide ſis glorioſam illam contentionem de præſtantiâ Scipionis Hannibalis & Alexandri apud Lucianum ἐν νεκυικοῖς. Pueri olim in Scholis ab hoc Duce declamandi & perorandi materiam ſumebant. Juvenal Sat. 10.

——— *I demens & ſævas curre per Alpes*
Ut pueris placeas & Declamatio fias.

Et. Sat. 7.

——— *Cujus mihi ſexta*
Quâque die miſerum dirus caput Annibal implet,
Quicquid id eſt de quo deliberat, an petat urbem
A Cannis, &c.

Fatum ejus poſt pugnam Cannenſem Scipioni prædicit vates apud Sil. lib. 13.

——— *Non vita ſequetur*
Inviolata virum, patriâ non oſſa quieſcent,
Namque ubi fractus opum, magnæ certamine pugnæ
Pertulerit vinci, turpemque orare ſalutem
Rurſus bella volet Macedum inſtaurare ſub armis
Damnatuſque doli, deſertis conjuge fidâ
Et dulci nato, linquet Carthaginis arces,
Atque unâ profugus luſtrabit cærula puppe;
Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina viſet.
——— *Poſt Itala bella*
Aſſyrio famulus regi, falſuſque cupiti
Auſoniæ motus, dubio petet æquora velo,
Donec Pruſiacas delatus ſegniter oras
Altera ſervitia imbelli patiatur in ævo,
Et latebram munus regni, præſtantibus inde
Æneadis, reddique ſibi poſcentibus hoſtem
Pocula furtivo rapiet præparata veneno,
Ac tandem terras longâ formidine ſolvet.

Annibalem animam exegiſſe voluit Livius lib. 39. Corn. Nepos, alii Appianus in Syriacis videtur dicere Pruſiæ operâ datum illi venenum: Φλαμινῖνος δ' ἀνομοίως· Ἡττηθεὶς γὰρ ὕστερον Ἀντίοχου, φεύγοντα τ' Ἀννίβαν καὶ ἁλώμενον περὶ Βιθυνίαν, πρεσβεύων ἐφ' ἕτερα πρὸς Προυσίαν, ὅτι τι πρὸς τὸν Ἀννίβα φρονοῖεν, ὅτι Ῥωμαίων ἐθεσπεσιώτατον, ὅτε φοβεῖν ἔπ' αὐτοῖς ἡμᾶς δυνάμενον, Καρχηδόνα κατεστραμμένης, ἔλεγεν διὰ τῆς Προύσιν φαρμάκῳ. Niſi hæc mitius interpretavi Val Maximi verbis lib. 9. c. 2. *Juſto ergo illum odio, veruntamen tardo ſupplicio Senatus Pruſiæ regi factum ſupplicem ad voluntariam mortem compulit.* Sidonius Carm. 2.

Annibal ecce ferox ad mortem forte petitus
Etſi non habuit, vitæ jus fine ſupremæ,
Certe habuit mortis, &c.
Hauſit Bebrycio conſtantior hoſpite virus.

Varro περὶ ἀγωγῆς. *Et quærit ibidem ab Annibale, cur biberit medicamentum? Quia Romanis, inquit, me Pruſiades tradere volebat.* Nominis etymon quod attinet, orientalibus *dominum gratioſum* denotat. חנן id eſt *Hanno*, gratioſus; Unde *Anna* & *Joannes* nomen accepit. בעל autem ſive *Baal*, *dominum* ſignificat. Hunc vero non ſolum ſcribenda feciſſe, ſed facta quoque ſcripſiſſe docet Corn. Nepos in ejus Vitâ: Atque hic tantus vir, tantiſque bellis diſtrictus nonnihil temporis

poris tribuit literis: nam aliquot ejus libri ſunt Græco ſermone confecti: in his de Cn. Manlii Vulſonis in Aſiâ rebus geſtis.

Annibal, prioris Annibalis filius, ab Himiſcone duce in Lilybæum, quod à Romanis expugnabatur, ad Siculos in officio continendos miſſus eſt. Polybius.

Annibal, Rhodius, dux item Carthaginenſis. Hujus meminerunt Xenophon, lib. 1. Hiſt. Græc. Diodorus, lib. 13. Trogus lib. 19. cap. 2. Mortuus eſt bello Siculo anno 1. Olymp. 93. Inter hujus obitum, & alterius Annibalis nativitatem, interſunt anni plus minus 160. Non poteſt itaque patruus fuiſſe magni illius Annibalis.

Anniceris, Cyrenæus, nobilis equorum agitator, qui artem Platoni oſtentaturus ante Academiam currus conjunxit, ſæpeque eundem curſum iiſdem veſtigiis nihil delirando repetit, ὅπως ἀκριβῶς φυλάττων τὸ δρόμιον ἡ σοῖχος, ὡς μὴ ἐξελαύνειν τὰς ἁρμαμοξοίας, ἀλλ' ἀεὶ κατ' αὐτὸν ἴσναι. Verba ſunt Æliani Var. Hiſt. 2. 27. Lucianus in Demoſthenis Encomio. Φασὶν Ἀννίκειον ἡ Κυρηναῖον φιλοπαθῆσαι περὶ Πλάτωνα τὸν τοῦ ἁπτῆρος. Τὸν μὲν γὰρ Κυρηναῖον ἁρματηλασίαν ὑπολαμβάνουσι, πολλὰς δὲ ἡ Ἀκαδημίαν ἔξελαύνειν δρόμους, ὅτε ἡ αὐτῆς ἁρματοξοίας ἅπτεται, μηδὲν παρεβάντα, ὥσθ' ἱκὸς δρόμου σημεῖα κατ' ἡ γῆς ὑπολείπειν.

Jo. Annius Viterbienſis Ord. Prædic. Sacri Palatii Magiſter, natus eſt 1437. de quo Voſſ. H. Lat. 3. 8.

Annon, ſive *Hanno*, dux exercitus Carthaginenſis, coactus eſt vertere ſolum exilii causâ, quòd in expeditionibus leonem haberet ſarcinas vehentem, tanquam argumento id eſſet, eum ad Tyrannidem aſpirare. Plut. & Plin. 8. 16.

Annon, Carthaginenſis præ nimio faſtu humanis terminis non contentus cupiebat majora. Nam cùm aves multas ex iis, quæ modulationibus in cantu utuntur, emiſiſſet, nutrivit eas in obſcuro loco, docuitque id unum dicere, *Annon Deus eſt*. Cùm autem aves unam hanc vocem auditam percepiſſent, aliam aliò dimiſit, ratus carmen illud quod aves edocuerat, aliis in locis etiam divulgatum iri: quæ tamen opinio eam fefellit; nam aves ſemel ſolutæ, & ad propria, conſuetaque loca profectæ, priores & naturales cantus edebant, contempto Annone, & iis diſciplinis, quas captivæ didicerant. Ælian. Var. Hiſt. lib. ult. Simile extat exemplum de Pſaphone apud Eraſmum in Adag.

Annon, vel *Hanno* Carthaginenſis, Periplum ſcripſit, quo proſecutus eſt Africæ ambitum, & terras in Atlantico Oceano à ſe inventas. Librum iſtum Punicè ſcripſit, ſed Græcè eſt tranſlatus, hodieque extat. Quid de illo ſentiant Voſſius Pater & Filius, vide hunc de Hiſt. Gr. lib. 4. circa initium, illum vero ad Melam, p. 302.

Anſer, poeta Romanus, quem Ovidius *procacem* vocat, lib. 2. Triſtium.

Cinna quoque huic comes eſt, Cinnâq; procacior Anſer.

Propertius, lib. 2. Eleg. ult. ubi de Virgilio.

Nec minor his, animis, aut ſi minor, ore canorus
Anſeris indocto carmine ceſſit olor.

Scaliger legit, *nec ſe minor*, & ſic exponit. Nec Virgilius propterea aliquid indignum majeſtate illa ſui carminis, aut ſeipſo fecit, cùm laceſſitus ab æmulo Anſere non reſpondit. Reprehenderat enim ille hæc Virgiliana.

——*Sub tegmine fagi*
Tityre ſi toga calda tibi eſt, quo tegmine fagi?

Item—*Cujum pecus.*

Dic mihi Damœta, cujus pecus, anne Latinum?
Non, verum Ægonis, noſtri ſic rure loquuntur. Item
Grandia ſæpe quibus mandavimus hordea ſulcis.
Hordea qui dixit, ſupereſt ut tritica dicat. Item
Nudus ara, ſere nudus, hyems ignava colono.
Nudus ara, ſere nudus, habebis frigora, febrem.

Ludit itaque Propertius in nomine *Anſeris*, ut Virgilius ipſe Eclog. 9.

Nam neque adhuc Varo videor, nec dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Cicero Phil. 13. *Anſeres Falerno depellantur*, i. e. inquit Servius Anſer Poeta cui agrum Falernum donaverat Marcus Antonius.

Antæa, Dea quædam. Eandem cum Rheâ fuiſſe tradit Apollonii Interpres ad illud.

Ἦλθε δ' ἐναγλίσσων ἐπὶ φρένα θῆκε δυηλὰς
Ἀσλαίη δαίμων ——— ———

Ubi Schol. Ἡ Ῥέα ὅτε λόγῳ, νῦν ἐναγὴς τοῖς Τελχῖσιν ἐγένετο. Ἀσλαίαν autem eandem eſſe cum τῇ τύχῃ tum alii, tum Horatius oſtendit in his,

O Diva gratum quæ regis Antium
Præſens vel imo tollere de gradu
Mortale corpus, vel ſuperbos
Vertere funeribus triumphos.

Ita dicebant Deam illam, quæ Antii colebatur, ἐπὶ τὸ ἐπιπέμπειν τὰ ἄνεμα, pro quo malè apud Heſychium τὸ αὐτό.

Antæus, Scytharum rex, Iſmeniam tibicinem bello captum juſſit ad cœnam canere. Omnibus autem admirantibus, & præ voluptate plaudentibus, jurejurando affirmavit, *Suavius ſe interdum equum hinnientem audiſſe:* Uſque adeo aures habebat à Muſicâ abhorrentes. Plut. in lib. *de Alexandri fortunâ.*

Antæus, Gigas, Neptuni & Terræ filius, magno ac procero corpore; qui, quoties membra labore eſſent defeſſa, tactu terræ recreabatur. Lucan. lib. 4.

Hoc quoque tum vaſtas cumulavit munere vires
Terra ſui fœtus, quòd, cum tetigere parentem,
Jam defecta vigent renovato robore membra.

Statius Thebaidos lib. 6.

——— *Herculeis preſſum ſic fama lacertis*
Terrigenam ſudaſſe Libyn, cum fraude reperta
Raptus in exceſſum, nec jam ſpes ulla cadendi
Nec licet extremâ matrem contingere plantâ.

Juvenal. Sat. 3.—*Cervicibus æquat*
Herculis, Antæum procul à tellure tenentis.

Seneca Tragœdus in Herc. Oetæo.

——*Nullus Antæus Libys*
Animam reſumit.

Tingi, vel Tingin oppidum in Africâ condidiſſe fertur. Solinus. *Tingi excipit, Mauritaniæ nunc colonia, cujus primus author Antæus eſt.* Plinius alicubi. *Tingi quondam ab Antæo conditum.* Et paulo poſt, ubi de vicinis oppidis Zili & Lixo. *Ibi regia Antæi, certamenque cum Hercule, & Heſperidum horti.* Inde Plutarchus in Sertorio, ubi de Tingi ab illo captâ Ἐνταῦθά ἡ Ἀνταίου ὀὶ Λίβυες ἱερεῖσι χρῶνται. Καὶ ἡ τάφος αὐτοῦ Σερτωρίου ἀνῃρέθη, τοῖς βαρβάροις ἀπιστῶν διὰ τὸ μέγεθος· ἐντυχὼν ἡ τῷ σώματι, μῆκος (ὡς φασι) πηχῶν ἑξήκοντα κατιδὼν. Hoſpitum capita poſtibus affigere ſolitum fuiſſe, innuit Lucanus lib. 2.

——*Cognoſcitur illic*
Quicquid ubique latet ſcelerum. Non Thracia tantum
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni,
Poſtibus Antæi Libye: Nec Græcia mœrens
Tot laceros artus Piſæâ flevit in aulâ.

Mythologiam Antæi vide apud Nat. Com. lib. 7. cap. 1.

Antagoras, Cous, vir, cujus meminit Pauſanias. Item Rhodius, poeta non ignobilis, qui Thebaida ſcripſit, cujus feſtiviſſimum fertur reſponſum. Hic enim gulæ nonnihil impertiendum ratus, congrum intentius coquebat; Admonitus ſuper eâ re Antigonus, illique affiſtens retro, lenitèr retractum interrogavit, Putaſne, inquit, ô Antagora, Homerum Agamemnonis & Græcorum rebus carmine celebrandis diſtentum, quo pacto congri melius ſaperent, penſitaſſe? Cui ille, An opinaris, inquit, ô rex, Agamemnonem φλαῦρόν τ' ἐπιστήμονα, καὶ τἄλλα μίμνειν, cui tantarum rerum onus incumberet, perſcrutaturum, Ecquis in exercitu congrum coqueret? Cæl. Rhod. ex Plutarcho.

Antenor, Cretica conſcripſit. Ælian. de Anim. 17. 35. *Delta* cognominabatur, teſte Photio, Tmem 190. Rationem addit, διὰ τὸ ἀγαθὸν εἶδος, καὶ φιλόπολις. Τὸν γὰρ Κρῆτας τὸν ἀγαθὸν Δίκτυν καλεῖν φασι.

Antenor, unus ex Trojanorum Principibus, patriam ſuam prodidiſſe putatur, quia & legatos, qui propter Helenam venerant, hoſpitio ſuſcepit, & Ulyſſem habitu falſo cognitum non indicavit. Hinc Venetiam venit, urbemque in eâ condidit *Antenoream* primo dictam, poſtea *Patavium*, demum *Paduam*. Virgil. Æn. 1.

Antenor potuit, mediis elapſus Achivis,
Illyricos penetrare ſinus, atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi;
Hic tamen ille urbem Patavi, ſedeſque locavit
Teucrorum, atque urbi nomen dedit.

Enarrator Lycophronis ei dat accenſam lucernam ad vocandos Danaos, & recluſionem equi lignei. Ἀντήνωρ ἡ φανὸν ἀνάπτων τοῖς Ἕλλησι, καὶ τὸ ἐπιγάστριον τοῦ ἵππου ἀνοίγει. Sunt autem qui illum liberent hoc crimine. Inclinat in hanc partem Virgilius, qui elapſum ait, quo fuga innuitur, non pactum. Livius tantum ait, fuiſſe illum unà cum Æneâ auctorem pacis, & reddendæ Helenæ. Ita Ovidius Faſtorum lib. 4.

Adjice Trojanum ſuaſorem Antenora pacis.

Ita Horatius Ep. 1. 2.

Antenor cenſet belli præcidere cauſam.

Audi ipſum Iliad. 7.

Δεῦτ' ἄγετ' Ἀργείην Ἑλένην, καὶ κήδεα θ' ἅμ' αὐτῇ
Δοώμεν Ἀρείδησιν ἄγειν.

Hinc Adject. *Antenoreus*. Lucanus lib. 7.

Euganeo (ſi vera fides memorantibus) augur
Colle ſedens; Aponus terris ubi fumifer exit
Atque Antenorii diſpergitur unda Timavi.

Antenor, Scytharum, ad oſtia Danubii, rex, à Gothis in bello cum multis cæſus eſt; huic ſucceſſit Marcomirus filius. Item *Antenor*, Marcomiri filius, Francorum rex; hic habuit ex Britanniâ uxorem Cambrem, quæ prudentiâ, & formâ omnibus ſui temporis mulieribus præſtantior fuit. Item nomen ſtatuarii. Pauſan.

Anteros, Martis & Veneris F. cujus mem. Cic. l. 3. de N. D. & Pauſan. lib. 1. apud quem Ἀνέρων dicitur, ultor ſcilicet eorum, qui vel amantes vel amores ſpernunt. *Anteros* etiam dictus eſt Apollonius Alexandrinus Grammaticus, Apionis diſcipulus, qui Romæ ſub Claudio docuit. Suidas in Ἀντέρως, de quâ voce vide Rhodium ad Scribonium Largum, fol. 237.

Anthermus, Chius, Micciadis filius Malæ nepos, ſculptor inſignis, cujus filii Bupalus & Anthermus clariſſimi in eâ ſcientia fuere, Hipponactis poetæ ætate, cujus imaginem, quòd illi notabilis fœditas vultûs fuit, laſcivia jocorum propoſuere ridentium circulis. Quod Hipponax indignatus, amaritudinem carminum diſtrinxit in tantum, ut credatur aliquibus ad laqueum eos compuliſſe, quod falſum eſt. Complura enim in finitimis inſulis ſimulachra poſtea fecere, ſicut in Delo, quibus ſubjecerunt carmen, *Non vitibus tantùm conſeri Chium, ſed & operibus Anthermi filiorum.* Verba ſunt Plinii lib. 36. cap. 5.

Anthes, Anthedonius, hymnorum repertor. Plut. lib. de Muſicâ. Item Neptuni filius. Vide Sthephanum in *Anthana* & *Anthedon*.

Antheſphoria, feſtivitas fuiſſe traditur, quæ in honorem Proſerpinæ fiebat, ſic dicta à legendis floribus. Nam ea, cùm à Dite rapta eſt, floribus legendis erat intenta; ut ex Ovidio liquet Met. lib. 5.

Quo dum Proſerpina luco
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Dumque puellari ſtudio, calathoſque ſinumque
Implet, & æquales certat ſuperare legendo,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque, raptaque Diti.

Claud. lib. 2. de Raptu Proſerp.

Sic fata doloris
Carpit ſigna ſui. Varios tum cætera ſaltus
Invaſere cohors, credas examina fundi
Hybleum raptura thymum, cum cerea reges
Caſtra movent, fagique cavâ demiſſus ab alvo
Meliſer electis exercitus obſtrepit herbis.
Pratorum ſpoliatur honos: hæc lilia fuſcis
Intexit violis: hanc mollis amaracus ornat:
Hæc graditur ſtellata roſis; hæc alba liguſtris.
Æſtuat ante alias avido fervore legendi.
Frugiferæ ſpes una Deæ: nunc vimine texto
Ridentes calathos ſpoliis agreſtibus implet.
Nunc ſociat flores, ſeſeque ignara coronat
Auguriumn fatale tori.——

Porro Ἀνθεσφόρια Latinè *Florifertum* dixeris; de quo Feſtus *Florifertum dictum, quod eo die ſpicæ feruntur ad ſacrarium.* De cætero, num quidquam hæc inter ſe habeant commune, compertum non habeo. Verum Anteſphoria Siculi Proſerpinæ dicaſſe certum eſt. Pollux lib. 1. cap. 1. Κόρης ἑορτὴ σφίσι Σικελιώτης, Ἀνθεσφόρια. Quorum eam eſſe cauſam puto, quòd (ut verbis Arnobii utar, lib. 5.) *quodam tempore cum in Siciliæ pratulis purpureos legeret nondum mulier flores, & adhuc virgo Proſerpina, cumque illam per floream meſſem, hinc atque illinc, paſſim lectionis cupiditas avocaret, per profundæ altitudinis ſpeluncam Rex proſiliens Manium, raptam virginem ſecum vexerit.*

Anthiſteria, ſacra, quæ apud Athenienſes in menſe, qui Ἀνθεστηριὼν appellabatur, quòd plurimos flores gigneret, agebantur. In quibus (ut à Romanis in Saturnalibus) ſervi Græciæ hilaribus conviviis à Dominis ſuis accipiebantur. Lege *Antheſteria*. Erant autem dies Baccho feſti. Heſychius, Ἀνθεστήρια τὰ Διονύσια. Tamen peculiarem non fuiſſe ſolennitatem innuit doctiſſimus interpres Ariſtophanis in Acharnan. referens ex Apollodoro, Athenienſes Bacchi dies feſtos in univerſum Ἀνθεστήρια dicere, ſigillatim vero ſuum cuique nomen aſſignari. Φησὶ δὲ Ἀπολλόδωρος, Ἀνθεστήρια καλεῖσθαι κοινῶς ἅπαν τὸ ἑορτὴν Διονύσῳ ἀγομένην, καθ' ἑκάστην δὲ ἡμέραν ἰδίαν τινὰ ἔχειν ὄνομα, χόας, κύτρους. Pithœgian, Choas, & Cytran. Sanè Athenienſes ab illis menſem nominarunt Ἀνθεστηριῶνα, quem Harpocration, & Suidas octavum fuiſſe tradunt, & Baccho ſacrum, καλεῖσθαι δὲ αὐτὸν ὅτι διὰ τὸ πλεῖστα ἄνθη ἐν τῇ γῆς ἀνθεῖν τότε. Etymologicum Magnum, ἐπειδὴ ἡ γῆ τότε ἄνθη φέρει τὰ ἀνθεῖν. His accidit Macrobius, lib. 1. cap. 14. *Aprilis Antheſterion vocatur, quòd eo tempore cuncta floreſcant.* Theodorus autem Gaza, quem ſequuntur Junius & Gyraldus, ſextum eſſe putat, & reſpondere Novembri. Sed difficile eſt Græcorum menſes ad Romanorum rationes vocare. Cæterum Antheſteria Athenienſes magnâ conviviorum hilaritate celebrabant, uti tritum illud vulgò apud Græcos oſtendit.

Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.
Exue Cares, non amplius Antheſteria.

Quod Zenobius explicat centuriâ 4. Proverbio 33. Et Suidas cent. 7. prov. 90. prout literarum immortale decus, Andreas Schottus, editione nuperâ diſtinxit. Caſtellanus.

Anthius, Bacchi nomen, quod *floridum* ſign. Athenis autem colebatur. Patrenſes quoque *Anthii* Dionyſii ſimulacrum habuere, teſte Pauſaniâ. Catullus in Argon.

At parte ex aliâ florens volitabat Iacchus.

Anticanis, vel *Antecanis*, ſidus quod ante majorem Canem oritur. Hic in lacteo Circulo defixis pedibus Æquinoctialem Circulum tangit, ſpectat occaſum, inter Geminos & Cancrum conſtitutus. Occidit in ortu Capricorni, exoritur cum Leone. Cicero in Aratæis.

Anticanis, Procyon Græio qui nomine fertur.

Anticatones, dicti ſunt duo libri, quos Cæſar contra Catonem ſcripſit. Scripſit Cicero librum pro Catone, quem *Cato* inſcripſit. Cui reſpondit Cæſar libro, quem *Anticato* appellavit. Plut. de Cæſare. Ἔχραψε πολλὰ πρὸς χάριν τοῦ Κάτωνος αἰτίας συναγαγών, τὸ δὲ βιβλίον Ἀντικάτωνα ἐπιγράψας. Quod vero Author noſter ſecundo librorum meminit, duos teſtes habet, Mart. Capellam lib. 5. *Ut Catonem Tullius laudans, ac duobus voluminibus Cæſar accuſans*; Et Juvenalem Sat. 5.

Majorem, quam ſint duo Cæſaris Anticatones.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba ſic Iſ. Voſſius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antomi, vel antœci erant dicendi, illi ipſi errant. Duplicem terram ſtatuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc noſtram, & oppoſitam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, ſunt ἀντίχθονες. Diſtinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, eſſe nobis antichthones; ſed illos tantùm, qui in oppoſito degunt hemiſphærio, quique pedes noſtris adverſos habent. Verum hemiſphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis diſterminat, ſed pro hemiſphærio Auſtrali. Id ipſum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemiſphærium Auſtrale, vel Oceano, vel Zonæ ſervidæ interventu à noſtro ſeparatum hemiſphærio, ut ipſi exiſtimabant. Verum ita ſi accipiamus, jam neceſſario aliqua pars terræ antichthonum in noſtro eſt hemiſphærio, ac proinde non poſſunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ ſub Horizonte noſtro merſa eſt, alicubi etiam κατὰ διάμετρον nobis oppoſita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noſter juxta veterum hypotheſin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, ſed pro omnibus illis, qui oppoſitam terram Auſtralem inhabitare credebantur, etiamſi in ſuperiori noſtro degerent hemiſphærio. Ita ſemper ab antœcis, & antipodibus diſtinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemiſphærium Antichthonum hic eſſe aiunt illam orbis partem, quæ eſt infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris, vulgatam illam lectionem ſervant. *Eademque in duo latera, quæ hemiſphæria nominantur, ab Oriente diviſa ad Occaſum*; duoque iſta hemiſphæria Melæ non ſeparari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, ſed Horizonte, & Oceano ipſo, qui illi reſpondet. Alveum enim zonæ torridæ, non hemiſphæria, ſed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque diſtinguere. Fieri autem non poſſe, ut Oceanus decuſſatim quatuor maculas ſeparet, quas ſigillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falſa eſt tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, ſed duplicem tantum ſtatuit terram, hanc noſtram, & oppoſitam, ut diximus Auſtralem. Jam vero ſcire velim, quid ſit terra diviſa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occaſum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus eſt? Ipſe Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam eſſe; oſtendit, illam totam ad auſtrum fuiſſe ſitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppoſitos facit, & illo, & aliis locis, mentem ſuam ſatis prodit.

Anticlea, Dioclis filia, mater Ulyſſis, quæ cum duceretur ad Laertæ nuptias, à Siſypho latrone, Æoli filio, corrupta eſt. Alii dicunt, cùm Laertæ jam nupſiſſet, & Oraculum conſultura pergeret, captam à Siſypho latrone, & ut multi putant ex eo Ulyſſem concepiſſe. Quod Ajax ei objicit apud Ovid. Met. 13.

——*Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi
Inſeris Æacidis alienæ nomina gentis?

Anticlides, hiſtoricus, ſemel, iterumque in ſecundo Διλεκτῶν citatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 2. Ejuſdem liber περὶ νόστων memoratur Athenæo lib. 11. & alibi. Ejus memoriam

moriam quoque celebrant Strabo lib. 5. Plut. in Alex. & Plin. 7. 61. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 322.

Antidamus, Heracleopolites edidit, præter moralia, hiſtoriam Alex. M. Voſſ. Hiſt. Gr. p. 323.

Antigenes, hiſtoricus, à Plutarcho in Alex. commemoratur inter eos, qui Amazonem ad Alexandrum veniſſe narrant, cum Orexartem fluvium trajeciſſet. Geſnerus cenſet cognomentum Iſtri habuiſſe, nempe quia continuò Iſtri nomen apud Plutarchum ibidem ſubjiciatur: Sed omnino Iſter ab Antigene diverſus eſt, uti poſteà videbimus.

Antigenides, paſtoris incertum, an choraulæ nomen apud Virgilium Eclogâ 5.

At tu ſume pedum, quod me cum ſæpe rogaret,
Non tulit Antigenes, & erat tum dignus amari.

Antigenides, Muſicus Thebanus, Philoxeni diſcipulus, primus calceamentis Mileſiis laſcivioribus uſus eſt. Plin. 36. 13. Hic etiam, (authore Cicerone in Bruto) diſcipulo ſuo Iſmeniæ, cum ſcite canens populo minus probaretur. *Mihi*, inquit, *cane & Muſis*: admonens prorſus eſſe contemnendum imperitæ multitudinis judicium. Vide Suidam, Gellium 15. 17. Val. Max. 3. 7. Idem, cum eſſet tibicinio apprime nobilis, nihil æquè ſe laborare, & animo angi ac mente dicebat, quàm quòd monumentarii choraulæ tibicines dicerentur; ut Apuleius in Floridis refert. Quod tamen de Iſmeno Dio Chryſoſtomus prodidit, ut Jac. Nicol. Loenſis lib. 6. Epiphyllid. cap. 8. obſervat, itemque Geverhartus Elmenhoritius ad prædictum Apuleii locum. *Antigenidæ* etiam apud Athenæum mentio fit.

Antigone, filia Oedipi, regis Thebanorum, patri cæco, & à Creonte in exilium acto, viæ dux fuit; Seneca in Oedipo, & Statius in Thebaide. Eadem poſtea, cum ad officium funebre fratrum ſuorum Eteoclis, & Polynicis veniſſet, ibique adjuvante Argivâ Polynicis conjuge, fratrum cadavera concremaſſet, ambæ Creontis juſſu, captæ & occiſæ ſunt: quarum mortem poſtea Theſeus ulciſcens, Creontem interfecit. Hæmon autem Creontis filius amator ad Antigones mortuæ tumulum ſe interfecit. Propertius lib. 2:

Quid? non Antigones tumulo Bœotius Hæmon
Saucius ipſe ſuo corruit enſe latus?

Ovid. Triſtium lib. 4.

——Fratrem Thebano peremptum
Suppoſuit tumulo, rege vetante, ſoror.

Apollodorus lib. 3. vivam ſepultam ait. Ἀντιγόνη δὲ μία τῶν Οἰδίποδος συγγατέρων κρύφα τὸ Πολυνείκους σῶμα κηδεύσασα ἔλαθε, καὶ φωραθεῖσα ὑπὸ Κρέοντος, αὐτὴν τῷ τάφῳ ζῶσαν ἐνεκλείσθη. Hyginus fab. 72. ſcribit Hæmonem & ſe, & Antigonen occidiſſe, cum exorare patrem pro ſalute ejus non potuiſſet. Idem fab. 243. Antigonen ipſam ſibi manus ait attuliſſe. Tragœdiam *Antigonem* ſcripſit Sophocles grandi cothurno ſæpiſſimè editam, & doctis omnibus probatam. Stat. Theb. 7.

——Formidandos monſtrant ſub caſſide patres,
Turre procul ſolâ nondum conceſſa videri
Antigone populis, teneras defenditur atra
Veſte genas.——————

De cujus ſpeculatione commentum duxit Papinius ex Euripidis Phœniſſis, ubi impetratâ veniâ adſcendit, & à Pædagogo nomina Heroum exquirit Antigona. Ubi Scholiaſtes Homericam æmulationem intelligit: Ὁμηικῷ ζήλῳ ἀναγει Εὐριπίδης Ἀντιγόνῃ ἰδεῖν τὸ στρατευμα, ὥσπερ ἐκεῖνος Ἑλένῃ ἐποίησε, &c.

Antigonus, primus poſt Alexandrum in Aſia regnare cœpit, duodeviginti annis multa bella geſſit, in quibus tandem occubuit. Plut. in Pyrrho. De Antigono Sen. 2. de Ben. *Ab Antigono* Cynicus petiit talentum. Reſpondit plus eſſe, quam quod Cynicus petere deberet. Repulſus petiit denarium. Reſpondit minus eſſe quam quod Regem deceret dare. Turpiſſima eſt ejuſmodi cavillatio. Invenit quomodo neutrum daret, in denario Regem, in talento Cynicum. In Plut. Apophth. ita legas: Θεσσάλῳ δ' | Κυνικῷ δ' ἐρεχμιῷ αἰτήσαντι αὐτὸν, ἀλλ' ὦ βασιλικὸν, ἔφη, τὸ δῶμα. Τῷ δ' εἰπόντι, ὑκῶν πάλαττον δός μοι· ἀλλ' ὦ Κυνικὸν, ἔφη τὸ λῆμμα. Quæ Græce magis belle cadunt.

Antigonus, cognomento Δόσων (teſte Plutarcho in P. Æmylio) eò quòd multa promitteret. pauca vero præſtaret.

Antigonus, Gonatas, Macedonum rex, regn. an. 36. Lacedæmonem obtinuit, Athenienſibus libertatem reſtituit, Gallos ſuperavit, demum à Pyrrho Macedoniam occupante regno pulſus eſt.

Antigonus, Alexandri Præfectus, Lycaoniam capit. Qu. Curt. lib. 4.

Antigonus, Caryſtius, hiſtoricus, extremi Philadelphi temporibus vixit. De vitis Philoſophorum ſcripſit, quos recenſuit Jo. Jonſius, lib. 2. cap. 4. de Hiſt. Phil. Script. Idem Ἰσνεῶν Θεσβίζων συναγωγὴν reliquit, quam Stephanus citat in Γύαρ; & Meurſius edidit, notiſque illuſtravit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 78.

Antileo, περὶ χρόνων libros fecit, quorum ſecundum citat Laertius initio vitæ Platonis. Meminit & Antileonis ſeu ejuſdem, ſeu alterius Julius Pollux in Onomaſtico, lib. 2. cap. 4.

Antilochus, Neſtoris & Eurydices major natu filius, patrem ſecutus ad bellum Trojanum, in pugnâ à Memnone Auroræ filio occiſus eſt, uti tradit Homerus, Odyſ. 4.

Μνήσατο γὰρ κἠ Ἀντιλόχοιο
Τὸν ῥ' Ἠὼς ἐκλειτε φαεσίμβρότου ἀγλαὸς υἱός.

Vel ab Hectore, ut ait Ovidius in Epiſtolâ Penelopes.

Sive quis Antilochum narrabat ab Hectore victum.

Juvenalis Sat. 10. de Neſtore.

——Oro parumper
Attendas, quantum de legibus ipſe queratur
Fatorum, & nimio de ſtamine, cùm videt acris
Antilochi barbam ardentem.

Propertius de eodem. lib. 2. eleg. 13.

Non ille Antilochi vidiſſet corpus humari;
Diceret aut, ô mors, cur mihi ſera venis.

Vide Q. Smyrnæum lib. 2. verſ. 260. Ubi inter alia hæc occurrunt:

Οὐ γὰρ δὴ μερόπεσσι κακώτερον ἄλγος ἔπειτιν
Ἢ ὅτε παῖδες ὄλοντ', ἐῦ παῖδες εἰσορόωντες
Τέκνα καὶ σφετέρην ἀρηϊφάτην φρεσὶ θυμὸν
Ἄχνυτο, παιδὸς ἑοῖο κακὴν ἀεὶ κηδεα δαιμὼν.

Verum luctus ille non indeſinenter duravit. Hor. od. 9. lib. 2.

At non ter ævo fugiſſet amabilem
Ploravit omnes Antilochum ſenex
Annos.——————

Antilochus, poeta, qui, cùm carmine Lyſandri laudes ſcripſiſſet, ab eo, Plutarcho teſte, donatus eſt pileo Laconico argenti pleno.

Antilogus, inter hiſtoricos recenſetur à Dionyſ. Halic. Sed viri docti legere jubent Ἀντιλόχου. Voſſius vero Ἀντίλογον legi delere putat, quem vide H. Gr. p. 323.

Antimachus, Colophonius poeta Græcus, de Homeri ætate & genere egit, ut autor eſt Tatianus Oratione contra Gentes. Ex quo opere omnino Colophonium fuiſſe Homerum prodit Plutarchus libello de Homero. Is Antimachus cum poema quoddam obſcurum recitaret, atque omnes præter Platonem, quod minimè intelligerent, diſceſſiſſent. *Plato mihi*, inquit, *pro omnibus*. Cicero & Plut. in Lyſandro. Hic aggreſſus belli Thebani materiam, vigeſimum quartum volumen implevit, antequam duces Thebas uſque produceret. Suidas. De eo Catullus.

Ut populus tumido gaudeat Antimacho.

Propertius lib. 2.

Tu non Antimacho, non tutior ibis Homero.

Aliquot ejus verſus profert Pauſanias in Arcadicis. Nec non Stephanus in Τεμισσός. Idem de Gratiis egit, teſte eodem Pauſaniâ in Bœoticis. Antimachos alios ponit Suidas, alterum Ægyptium, patria Heliopolitanum, alterum poetam Melicum, cognomento Pſecada.

Antimachus Trojanus, qui donis Alexandri, auroque corruptus, impedimento fuit, quo minus Helena redderetur. Quin & pro concione Trojanos hortatus eſt, ne Menelaum, dum legatus ad eos in urbem veniſſet cum Ulyſſe, redire ad ſuos ſinerent, ſed in urbe ipſos aſſervarent, trucidarentque. Hom. Iliad. 11.

Antimachus, Antimachorum 5. quos commemorat Suidas, unus hiſtoricus ab eodem dicitur. De Antimacho Clario, & Antimacho Heracleotâ, Voſſ. P. Gr. p. 42, 43.

Antinous, Bithynicus Juvenis, ab Adriano Imperatore adamatus, cui templum apud Mantineam conſtituit. Spartianus in Hadriano. *Et Græci quidem, volente Hadriano, eum conſecrarunt.* Ait, *volente Hadriano*, quaſi conſecrationis hujus non fuiſſet Hadrianus auctor, ſed Græci homines, quod & Athenagoras his verbis videtur ſignificare. Ἀντίνους, inquit, φιλανθρωπίᾳ ἡμῶν ἐμίσθωσεν θεοῦ τοῦ ὑπηκόους ἔτυχε νομίζοντος Θεός. Quidam in orbe Lunæ cum Endymione collocarunt. Tatianus: Πῶς ὁ τυδεὺς Ἀντίνοος μεσεφκιον ἐν τῇ Σελήνῃ ὠφαῖον καθίδρυ): τίς ὁ ἀναβιβάσας αὐτόν. Clemens Alexandrinus, Καὶ νεὼς ὄζιν Ἀντίνου καὶ πόλις. Meminerunt ejus Jo. Xiphilinus & S. Chryſoſtomus in 2 Cor. 12. Ejus conſecrationis cùm alia extant hodieque monumenta, tum iſtud Romæ egregium ΑΝΤΙΝΟΩ, ΣΤΝΘΡΟΝΩ, ΤΩΝ ΕΝ ΑΙΓΤΠΤΩ, ΘΕΩΝ Μ. ΟΤΛΠΙΟΣ ΑΠΟΛΛΩΝΙΩΣ ΠΡΟΦΗΤΗΣ. Caſaub.

Antinous, procus Penelopes ſuperbus, ab Ulyſſe in convivio bibens ſagittâ transfixus. Odyſ. 22. De quo Prop. 4, 5.

Penelopen quoque neglecto rumore mariti
Nubere laſcivo cogeret Antinoo.

Antiochus, rex Aſiæ, urbis Magneſiæ caduceatores veteranos alveorum ducendorum causâ ad ſe miſſos miratus, quòd

cano

cano capillo, & barbâ valde nigrâ eſſent, à medicis ſuis, hâc de causâ accerſitis, hujus rei rationem requirit. Cui medici, Non mirandum, inquiunt, ô rex; Aquoſa Magneſiæ habitatio, flumine Mæandro, & ingenti palude circumſepta, hoc efficit: nam cerebrum ita humefactum reddit, ut capitis pilus plus ante ſenium albeſcat. At caduceatores; non ita ô rex, ſed quia capitis crines ſint barbâ natu majores; nam naſcendo capillos è vulvâ matris, barbam autem multo poſt tempore ſuſcipimus.

Antiochus Magnus, Seleuci frater, Syriæ & Aſiæ rex, regn. an. 36. Is in Cœleſyriâ omnes Ptolemæi civitates ſubegit, Philometorem prælio ſuperavit, ab Attilio Glabrione ad Thermopylas cæſus, & è Græciâ pulſus eſt. *Hierax* vulgò dictus, quod *accipitris* more in rapiendis alienis vitam duceret.

Antiochus Epiphanes, h. e. *Illuſtris*, ſive *Nobilis*, 8. Syriæ rex, regn. an. 12. Hic Hieroſolymam deſtruxit, & multa mala Judæis intulit, crudeliſſimus omnium tyrannorum, ideoque *Epimanes*, h. e. *Inſanus*, aut *Furibundus* à Polybio vocatur. Qui eum ſcribit immenſos pecuniarum theſauros in comeſſationibus & ſympoſiis prodegiſſe, ſolitumque eſſe ludibundum, interdum & ebrium, grandiuſculos nummorum ſaccos in viis publicis abjicere, ac ſubinde dictitare, Iſthæc accipiant ii, quos ſors, fortunave huic commodo jampridem deſtinavit; nonnunquam etiam roſis coronatum, aureaque indutum chlamyde vagari ſolitum dicit, lapides ſinu geſtantem, quibus obvios quoſque impeteret. Publicis quinetiam balneis cum populo promiſcuè lavari ſolebat, pretioſiſſimiſque unguentis inungi; unde cùm quidam aliquando è populo ei dixiſſet, Beatus es o Rex, qui adeo benè oles. Aſt ego, inquit, hâc tibi in re continuò ſatisfaciam, & perquam ſaturum reddam; quo dicto bicongium vas pretioſiſſimi unguenti plenum ſuper illius caput infundi juſſit. Ex quo vehemens adeo odoris fragrantia exorta eſt, ut pleroſque à foro ipſo, & longinquis etiam urbis partibus excitatos, ad eum locum contraxerit, ut impellentium ſeſe ſtudio hinc inde & craſſi unguenti lubricitate, & plurimi balneatorum humi caderent, & rex ipſe profuſiſſimo penè enectus cachinno pronus corruerit. Hunc aliquando ferunt in certaminibus, quæ Antiochiæ celebravit, omnes qui aderant Græcos invitaſſe, pretioſiſſimiſque unguentis ex aureis guttis perunctos omnes convivio ſuſcepiſſe: in quo ipſe invicem diſcubuiſſe, ac diſcumbentibus miniſtraſſe ſertur, cum mimis etiam ac hiſtrionibus licenter adeo, & impudenter ſaltaſſe, ut omnes convivas, præ pudore, oculos à ſe avertere cogeret. Is eſt Antiochus qui Romæ aliquando pro obſide fuerat, & inde ad regni apicem evectus, ad has inſaniæ notas regali licentiâ ſine reſpectu turpiter declinavit. Hæc Polybius. Vide Suidam in Ἀντίοχος, apud quem duos alios hujus nominis reperies. Primus eſt, qui apud Theodoſium Juniorem delatus, honore, quo fruebatur privatus fuit, & publicatis ipſius bonis, in Sacerdotum ordinem cooptatus eſt, edicto ab Imperatore promulgato, Εὐνοῦχον ἐν τοῖς πατρικίοις μὴ τελεῖν. *Ne Eunuchus inter patricios cenſeretur.* Secundus Cilix erat natione, qui principio ſe Cynico more philoſophari ſimulabat, & propterea militibus in bello maximè profuit. Ipſos enim propter magnum frigus animum abjicientes confirmabat, in nivem ſe abjiciens, & in ipsâ ſe volutans; unde & opes & honores à Severo & Antonino eſt conſecutus. Iis autem elatus, cum Tyridate ſe conjunxit, & cum ipſo ad Parthos tranſfugit.

Antiochus Aſcalonita, ex Academiâ vetere, dicendi peritiſſimus, Luculli, Ciceronis, & Bruti præceptor. Plutarchus in Lucullo. Fuit & alius Antiochus Sophiſta, qui ad Rempublicam gerendam, quod animo eſſet vehementiori, accedere noluit.

Antiochus Syracuſanus, hiſtoricus, ſcripſit de Italiâ; citatur ſæpe à Strabone, ac Dionyſio Halicarnaſſæo. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 456. Itemque pag. 504.

Antiochus Sophiſta, quem Argæ Cilicum tulere, vir doctiſſimus, de quo Philoſtratus, ſecurus in figuris, vehemens in accuſationibus, venuſtus in defenſionibus, in Demonſtrativis potens, in forenſibus ſophiſticâ, in Sophiſticis forenſi utebatur oratione.

Antiochus Alexandrinus, de Poetis egit, teſte Athenæo lib. 11. cap. 9. Denique *Antiochus* tonſor quidam, de quo Martialis lib. 11. Epigr. 45.

Antiopa, vel *Antiope*, Nyctei filia, & uxor Lyci regis Thebarum, & Ægyptiorum. Hanc Jupiter in Satyrum mutatus compreſſit, quod cùm Lycus comperiſſet, eâ repudiatâ, Dircen ſuperinduxit, à quâ in carcerem conjecta eſt: Verum cum partus adveniſſet, ruptis vinculis aufugit in Cithæronem, ibique Zethum & Amphionem peperit, & expoſuit; ſed à paſtoribus reperti, ab iiſdem educati ſunt, qui poſtea adulti, matris injuriam ulciſcentes, Lycum cum uxore Dirce interfecerunt. Prop. 1. 4.

Tu licet Antiope formam Nycteidos, & tu
Spartanâ referas laudibus Hermionem.

Idem 3. 15. *Invocet Antiope quem niſi, vincta, Jovem?*
Ovid. Met. lib. 6.

Addidit ut Satyri cælatus imagine pulchrâ
Jupiter implerit gemino Nycteida fœtu.

Nonnus Dionyſ. lib. 7. ubi de Jovis amoribus quos duodecim recenſet.

Ἔβδομος Ἀντιόπῃ Σαλύῃ δολόεντι συνάπτει.

Idem lib. 16.

Ἀσλιότης ἰδύιης φιλοπαίγμονα δίσμὸν ἰράων,
Καὶ Σάτυρον γελόωντα νόθον μιμηλὸν ἄκοιτιν.

Ulyſſes apud Hom. Iliad. 11.

Τὼ δ' μετ' Ἀντιόπῃ ἶδον Ἀσωποῖο θύγατρε,
Ἣ δὴ καὶ Διὸς ἔυγετ' ἐν ἀγκοίνῃσιν ἰαῦσαι.

Fabula eſt apud Apollodorum lib. 3. ubi Νυκτέως θυγάτηρ dicitur, non Aſopi; & Nycteus Chthonii, i. e. Neptuni Filius, ut ait Hyginus Fab. 7. & 8. Vide Pauſan. in Corinth. qui totam fabulam narrat & longè formoſiſſimam fuiſſe Antiopen ſcribit.

Item Pacuvii Tragœdia ſic dicta. Perſius Sat. 1.

Sunt quos Pacuviuſque & verrucoſa moratur
Antiope, ærumnis cor luctificabile fulta.

Antiope, Amazonum regina, de quâ Nat. Com. 7. 9. Fama eſt Amazonas bellicoſas fœminas in Græciam aliquando cum armis hoſtiliter irrupiſſe, atque in Athenienſium agrum præcipuè feciſſe impreſſionem, Antiopenque ipſarum reginam, vel (ut alii malunt) Hippolyten fuiſſe à Theſeo ſuperatam, cum illi Scythæ opem tuliſſent. Plut. in Theſeo.

Antipater libros de Rhodo fecit, quorum 3. Steph. nominat in Ἀρμυνία; ubi cognomen ejus omittit, ut quoque facit Stobæus, qui Antipatri de nuptiis fragmentum adfert. Item Apollonii Schil. qui mem. operis Antipatri περὶ ζώων, de quo forſan Plin. 8. 5.

Antipater, Philoſophus, & Poeta, Sidonius, Stoicæ ſectæ, Catonis Uticenſis præceptor. Poſt Panætium *de officiis* ſcripſit. Hic, quo die natus fuit, eodem ſemper febre laboravit ſingulis ætatis ſuæ annis, eodemque die ac eopſe morbo conſumptus eſt. Nobili epigrammate Sappho decimam inter Muſas cooptavit. Extempore innumerabiles penè verſus faciebat. Quinctilianus. Vide Voſſium de Poet. Gr. pag. 68.

Antipater Theſſalonicenſis, Poeta Græcus, floruit Auguſti Cæſaris temporibus: ſicut conſtat ex quodam ejus epigrammate Ἀνθολογίας, lib. 4. Tit. Εἰς ὀρχησείδας. Ac eum, unà cum Bathyllo, primos fuiſſe pantomimos, ac ſub Auguſto claruiſſe, ſatis notum ex Dione, Zoſimo, Suidâ, atque aliis. Alius eſt hic ab Antipatro Sidonio. Utriuſque multa epigrammata habemus in Anthologiâ. Voſſius.

Antipater, Iolai filius, miles Philippi, deinde inter Alexandri M. duces, & regni ſucceſſores, diſcipulus & ipſe Ariſtotelis. Succeſſor Alexandro in regno Macedoniæ poſt bellum Athenienſibus illatum, legatis ad eum de pace venientibus, quorum princeps erat Xenocrates, reſpondit, ſe in amicitiâ permanſurum, ſi ſibi Demoſthenes & Hyperides dederentur: Si ejus præſidium in Munychiam, i. e. Athenarum arcem recepiſſent; ſi denique abſumptam in eo bello pecuniam, acceptaque damna reſarcirent. Quibus illi conditionibus conſenſerunt. Vide Voſſ. de H. Gr. pag. 61.

Antipater, Herodis pater, vir maximus, ac potentiſſimus, Judææ procurator à Cæſare conſtitutis, muros civitatis reædificavit, Phaſelum Hieroſolymis, Herodem Galilææ præfecit. Veneno à Malcho necatus eſt. Joſ. Ant. 14. 24. & de bell. Jud. 1. 21.

Antipater. Herodis filius, à patre quinto die priuſquam animam ageret, in vinculis interfici juſſus eſt. Joſ. Ant. 17. 9.

Antipater Tarſenſis, Philoſophus, auctore Plutarcho.

Antipater Hierapolitanus, ſophiſta nobilis, præceptor liberorum Severi Principis, cujus etiam res geſtas conſignavit, ac ei ab Epiſtolis fuit. Philoſtratus. Cæterum de variis *Antipatris* vide Jonſium de ſcriptoribus Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 13. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 324.

Antiphanes Smyrnæus, vel Rhodius, Comicus mediæ Comœdiæ, vixit Olymp. 93. De Pythagoricorum victu egit, teſte Athenæo 4. 16. Idem ἐν Ἀνταίῳ περὶ τῶν φιλοσόφων συμποσίῳ διαλεγόμενος citatur ab eodem Athenæo 12. 2. Fuere autem præter hunc Antiphanes alii. *Antiphanem* Bergæum Comicum memorat Stephanus in Βέργη. Cujus tanta fuit mentiendi conſuetudo, ut locum proverbio fecerit. Unde Strabo lib. 2. narrationem Eudoxi vocat Βεργαῖον δίηγημα, quaſi diceret, fabulam eſſe meram. Ita enim locum iſtum emendavit magnus Caſaubonus cum ante διάγημα legeretur. Vide Valeſium in Frag. Polybii p. 73. *Antiphanes* Athenienſis Comicus Panætio junior memoratur Suidæ in Ἀντιφάνης. Quin & *Antiphanes* quidam *de ſcortis Athenienſibus* ſcripſit, teſte Harpocratione in Νάννιον. Etiam *Antiphanes* quidam *de inventis* citatur à Clem. Alex. 1. Strom. *Antiphanes* Delius, medicus, varietatem ciborum eſſe cauſam mor-

morborum ſtatuit apud eundem, lib. 2. Pæd. Quod ſi Suidæ verba mendo carent, *Antiphanes* horum omnium antiquiſſimus Caryſtius, qui Theſpidis tempore vixit, à quo Ἀντιφάνειος κωμῳδία. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 4. & P. Gr. p. 41.

Antiphates, Læſtrygonum anthropophagorum rex, unus ex Lami poſteris, Formiarum conditoris. In cujus littore cùm aliquando ejectus eſſet Ulyſſes, treſque ex ſociis miſiſſet, qui regionem explorarent, Antiphates unum ex his apprehenſum ore dilaniavit; reliqui duo vix fugâ ſalutem quæſiverunt; Quos Antiphates cum magnâ Læſtrygonum manu inſecutus, naves Ulyſſis omni conatu oppugnavit, ſaxiſque ac trabibus in eas conjectis, omnes demerſit, unâ tantùm exceptâ, in quâ Ulyſſes ipſe cum nobilioribus aliquot ſociis vehebatur. Ovid. Met. 14.

Inde Lami veterem Læſtrygonis, inquit, in urbem
Venimus, Antiphates terrâ regnabat in illa.
Miſſus ad hunc ego ſum, numero comitante duorum:
Vixque fugâ quæſita ſalus, comitique, mihique.
Tertius è nobis Læſtrygonis impia tinxit
Ora cruore ſuo: fugientibus inſtat, & agmen
Concitat Antiphates: coeunt, & ſaxa, trabeſque
Continuant: merguntque viros, merguntque carinas.
Una tamen, quæ nos, ipſumque vehebat Ulyſſem
Effugit. ———

Idem Ponticorum lib. 2.

Quis non Antiphaten Læſtrygona devovet? ——

Statius 1. Silvarum.

——— *Littuſque cruenti*
Antiphatæ. ——— ———

Tibullus ad Meſſalam, ubi de Ulyſſe.

Inculteos adiit Læſtrygonas, Antiphatenque
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Vide hæc latius apud Poetam. Odyſ. 10.

Antiphates, nothus Sarpedonis. Virg. Æn. 9.

Et primum Antiphaten; is enim ſe primus agebat
Thebanâ de gente nothum Sarpedonis alti.

Antiphates, avus Amphiarai. Hom. Odyſ. 15.

Τείνατο δ' Ἀντιφάτῃ καὶ Μάντιον, υἷε λεχαιοῦ,
Ἀντιφάτης μὲν ἔπεφνεν Ὀϊκλῆος μεγάθυμον.
Αὐτὰρ Ὀϊκλείης λαοσσόον Ἀμφιάρηον.

Antiphates, alius à Leonteo occiſus. Hom. Iliad. μ.

Αὐτὰρ δ' ἐκ κοίλοιο ἑῢσσάμενον ξίφος ὀξύ,
Ἀντιφάτην μὲν πρῶτον, ἐπιζάς δι' ὁμίλου
Πλῆξ' αὐτοσχεδίην.

Antipheron Oretanus. *Quidam*, inquit Seneca, *hoc laborant valetudinis genere, ut ipſi ſibi videantur occurrere, ut ubique imaginem ſuam cernant. Quare? quia infirma vis oculorum non poteſt ne proximum quidem ſibi aerem perrumpere, ſed reſiſtit, in quorum numero Antipherontem ponit Ariſtoteles.*

Antiphilus, nobilis pictor, qui inter egregia opera, puerum in ignem curvatum, & flantem pinxit, quo igne paululum flatu excitato, tota domus videbatur aliquantulum lumen accipere per noctem. Idem jocoſo nomine Gryllum ridiculo habitu pinxit. Ipſe in Ægypto natus didicit à Cteſidemo. Plin. 35. 10. Fuit Apellis æmulus. Lucianus.

Antiphon, quidam ſcripſit librum περὶ τῆς ἐν ἀρχῇ περιδιαίτων, è quo Laertius Diogenes, lib. 8. Pythagoræ vitam illuſtrat. Citat eundem ſed περὶ τῦ βίυ τῆς ἐν ἀρχῇ περιδιαίτων Porphyrius in Vita Pythagoræ, & ex illo Cyrillus, lib. 10. contra Julianum. Glauci Rhegini de Poetis liber *Antiphoni* (non *Antiphonti* Latinè, ut judicant Grammatici, Soſipater Chariſius, lib. 1. & Priſcianus, lib. 6. ſervatur tamen Græca flexio à Cicerone aliiſque, quos imitamur) adſcriptus eſt à quibuſdam. Idem autem ſit Antiphon, necne, non facile dixerim, cum multi ejus nominis fuerint, uti eos collegit Jonſius.

Primus avus fuit Antiphontis illius, qui in Parmenide Platonis loquens introducitur, pater vero Pyrilampis, teſte Platone ubi ſupra. Pyrilampen etiam Antiphontis filium memorat Plutarchus, lib. de Socratis Genio.

Secundo, Antiphon quidam Rhamnuſius apud Thucydidem ad Olymp. 92. laudatur. Sic enim ille, lib. 8. Ὁ μὲντοι ἅπας τὸ πρᾶγμα ξυνιδὼν ὅτῳ ῥᾳστόν ἐς τὸτο, καὶ ἐν πλοίῳ ὀλιγομενδεὶς, Ἀντιφῶν ἦν, ἀνὴρ Ἀθηναίων τῶν καθ' ἑαυτὸν ἀρετῇ τε ἀνδρὸς ὔστερος, καὶ πρᾶξιν ἐνθυμηθῆναι ἱκανώτατος, καὶ ἃ γνοίη εἰπεῖν. Καὶ ὃς μὲ ἧσσον ἢ πρεῶν, ἀλλ' ἐς ἄλλον ἀγῶνα ἰκάνῳ ἄνδρα, ἀλλ' ἐκπλέοντας τῶν πλοίων διὰ δέος ἀνωτάτω, (i. e. ῥητορείας, teſte Scholiaſte) διακελεύῳ. Τὸς μὲντοι ἀγωνιζομένῳς καὶ ἐν δικαστηρίῳ καὶ ἐν δήμῳ πολέσας, εἷς ἀνὴρ, ὅσις ξυμβουλεύσαιτό τι δεινότατος ὠφελῆν. Καὶ αὐτός τε, ὑποπτεύων τὰ περὶ τετρακοσίων ἐν ὑστέρῳ μεταπεσόντα, ὑπὸ τῷ δήμῳ ἐκάκῶτο, δέσει φαίνῃ περὶ μίχεις ἐμοὶ ὑπὲρ αὐτῶν τότων αἰτιαθεὶς, ὡς ξυγγράψαιτο λόγυς δίκλῳ ἀπολογησόμενος. Rhamnuſium hunc appellat Plutarchus in *Nicia*, & quòd Nicias, (qui Olymp. 91. an. 4. cum Demoſthene itidem duce Athenienſium à Siculis occiſus eſt, teſtibus Thucydide, lib. 7. ac Diodoro Siculo, lib. 13.) Antiphonis eloquentiam, populo jam ſuſpectam fuiſſe obſervaverit, tradit. Atque hic Antiphon, qui Olymp. 92. an. 1. unus è Quadragintis fuit, ſequenti anno, quo eorum poteſtas abrogata eſt, ac Thucydides hiſtoriam ſuam finit, damnatus, egregiâ oratione ſe defendit. Quod etiam Cicero teſtatur lib. de claris oratoribus his verbis. *Antea nominem ſolitum viâ nec arte, ſed accuratè tamen, & de ſcripto pleroſque dicere: ſcripteaſque fuiſſe & paratas à Protagorâ rerum illuſtrium diſputationes, quæ nunc communes appellantur loci. Quod idem feciſſe Gorgiam accepimus, cum ſingularum rerum laudes, vituperationeſque conſcripſiſſet, quod judicaret hoc Oratoris maxime proprium, rem augere poſſe laudando, vituperandoque rurſus affligere. Hinc Antiphontem Rhamnuſium ſimilia quædam habuiſſe conſcripta, quo neminem unquam melius ullam oraviſſe capitis cauſam, cum ſe ipſe defenderet, ſe audiente, locuples auctor ſcripſit Thucydides.* Addit Cicero de ſuo, habuiſſe Antiphonta locos quoſdam communes Rhetoricos conſcriptos, quibus uteretur. Alii fingunt hunc orationes complures ſcripſiſſe. Vide Plutarchi librum de 10. Orat. Clemens Alexandrinus lib. 1. Strom. ex Diodoro primum eum Scholaſticas declamationes, & Rhetoricas figuras atque proprietates inveniſſe, & judicialem orationem ſcripſiſſe tradit. Quod ſi verum eſſet, Thucydides in Antiphontis laude minimè reticuiſſet. Contradicit Cicero in Bruto huic ſententiæ, ubi inter antiquos Rhetores, quos enumerat, eum præterit, poſt tamen de eo illa tradit, quæ ſupra adduximus, quibus addit Lyſiam, Theodorum, Iſocratem ea inveniſſe, quæ Antiphonti aliàs tribuuntur à Plutarcho & Clemente. Occiſus tandem Antiphon hic eſt à pop. Athenienſi, Olymp. 92. an. 2. De cujus morte Theramenes Cothurnus ille, qui Olymp. 94. an. 1. interfectus fuit, apud Xenophon. lib. 2. Ἑλλην. Ἀλλὰ μὲ καὶ Ἀντιφῶν[τα] ὑφ' ὑμῶν ξυλλυμβάν, ὃς ἐν τῷ πολέμῳ νῦν τειχέων ἐυπλεύσας παρέγχατο. Errant igitur, qui Antiphonta hunc ante Triginta viros Olymp. 93. an. 4. conſtitutos occiſum, ſub iiſdem adhuc vixiſſe contendunt. Vide Plut. de Vitis 10. Rhet. Errat Cæcilius apud eundem, qui hunc Antiphonta Thucydidis diſcipulum eſſe ſcripſit. Veriſimilius eſt, quod habet Suidas in Ἀντιφῶν, præceptorem ejus ignorari, diſcipulum fuiſſe Thucydidem: quod Marcellini quoque teſtimonio in Thucydidis vitâ comprobatur. Error quoque in Plutarcho lib. de 10. Rhet. hic notandus poſtremo eſt, ubi de Antiphonte agit: Ἔγραψε δὴ καὶ κατ' Ἱπποκράτυς τῦ ἰατρῦ σοφιςῦ λόγον. *Scripſit quoque Orationem contra Hippocratem Medicum* (hanc vocem Xylander in verſione ſuâ rectè omittit, & in Annotationibus eandem benè, tanquam gloſſema, expungendam eſſe judicat) *ducem.* Vox ἰατρῦ ab imperito librario ſive lectore, qui Hippocrati Medico famam quandam inde & gloriam conciliare voluit, margini, credo, prius adſcripta, poſt in textum recepta eſt. Verum ἰατρὸς hic & ex Photii Eclogâ rejiciendum eſſe multa probant. Hippocrates ille σοφιςὸς apud Plutarchum Athenienſis fuit, & Athenienſium militum dux, Ariphronis filius, qui Megaram proditione fruſtra tentavit, poſtea longos ejus muros cepit, Niſæam occupavit, Delium in Bœotiâ munivit, cum Bœotis acie conflixit, & cecidit Olymp. 89. an. 1. teſte Thucydide, lib. 4. Confer Diodorum, lib. 12. 66. & Pauſaniam in Laconicis. Quæ omnia in Hippocratem medicum non convenire, nemo inficias ibit. Sed ad Antiphontem noſtrum Rhamnuſium redeamus, qui ob ſuam prudentiam & facundiam *Neſtor* dictus eſt, teſte Plutarcho, lib. de 10. Orat. Quòd quod omnes viri ſapientes dicti ſunt Rhamnuſii propter Antiphontis Rhamnuſii ſummam ſapientiam, teſte Suidâ in Ῥαμνόσιος. Hujus vitam ſcripſit Cæcilius, eumque ſecutus Plutarchus, ſed ſapienti Rhamnuſio plurima tribuunt aliis tribuenda. Sed jam ante Cæcilii ætatem multa Antiphonti falſo fuerunt ſuppoſita. Hic enim apud Plut. è 60 Antiphontis Orationibus 25 ſpurias eſſe dicit. Plurimas ſanè etiamnum Antiphonti orationes ab antiquis tribui obſervavimus, de quibus jure dubites, Antiphontis ſint, necne. Antiphontis λοιδορίας & Convitia in Alcibiadem ſcripta citat Plut. in Alcibiade, & Athen. lib. 12. cap. 5. ubi de mollitie Abydenorum oratione ſolutâ egit. Ejuſdem omnino Antiphontis nomine Orationes quædam ſuperſunt, quæ tamen Scholaſticæ ſunt, atque fictæ declamationes, & Antiphontis nil præter nomen habent. Antiphontis, *de cæde Herodis* citat Harpocration in Φερεδρ. Ejus περὶ ὁμονοίας memorat Etymologus in Ψαιδίσα. Ejuſdem πολιτικὸν Athenæus 10. 6. Etymologus in Εὐσύνομος. Priſcianus lib. 18. Gram. quorum hic loco citato ejuſdem ὀλιγαρχικὸν citat. Ejus περὶ πρυτανείων εἰ γνήσιος adducit Varinus in ῥητορικὴ & περὶ μυστηρίων, idemque in voce σασώτης. Ejus τέχνη laudat Ammonius de diff. vocum

cum in Σημεῖον, & forte etiam Galenus *præfat. Gloſſarum.* Qui ipſe comm. 1. in Hippoc. de offic. med. Sect. 3. laudat Antiphontis priorum περὶ Ἀληθείας. Secundum ejus περὶ Ἀληθείας citat Etymologicus in χυτρῶζ. Antiphontis etiam περὶ Ἀληθείας citat Heſych. in ΑΣΙΩ. Ejus Φοινικικὰ adducit Ammonius de diff. vocab. in ἐνθύμημα. Eidem Antiphonti tribuuntur quædam ſententiæ. Antiphon Rhetor dixit γηρωτροφία θεοσέβοις παιδοτροφία apud Clem. Alex. lib. 6. Strom. Aliud Antiphontis dictum citat Plutarchus in Antonio Τὸ πολυτελέστατον ἀπάλωμα χρόνος. Eidem tribuendæ ſententiæ Antiphontis apud Stobæum quamplurimæ. Forte & hunc Roſciana imitatio apud Cicer. 2. de Orat. ſignat.

Tertius, Antiphon quidam περιτροπόπους fuit de quo Suidas. Ἀντιφῶν Ἀβδηρίτης περιτροπόπους καὶ ἀπατεὼν, καὶ σοφιστής. Ἐκαλεῖτο δὲ λοιμάγειρος. Atque hunc ſeu diſtinctum ab Antiphonte Rhamnuſio recenſet Suidas, de quo poſtea agit. Laertius in Socrate. Τούτῳ τῷ φησὶν Ἀριστοτέλης ἐν τρίτῳ περὶ ποιητικῆς, φιλονεικεῖ Ἀντίοχος λιμὸς καὶ Ἀντιφῶν ὁ περιτροπόπους. Hic omnino eſt, cujus Clemens lib. 7. Strom. meminit. Χαρίεν τὸ τῶν Ἀντιφῶντος διαπυθμένα πηδὸς, ὅτι καταφαγὼν ὃς τὰ ἀλληφάκια, διασώζων αὐτὰ ὡσὰν λιμὰ διὰ μικροψυχίαν τὰ τρέφοντα καταχνεμβάλλω, λαβὲ, εἶπεν ἐπὶ τὸ σημεῖον, ὅπου ὅτε πεινῶσα τὰ σὰ οὐκ ἔφαγε τέκνα. Eadem ferè habet Theodoretus Serm. 6.

Quartò, Antiphonta quendam divitem cum Socrate diſputantem introducit Xenophon, lib. 1. ἀπομνημ. Quis vero Antiphon ille fuerit, non indicat. Plut. in vitâ Antiphontis, & Photius Tmem. 259. Cæciſium, ut apparet, ſecuti, Antiphontem Rhamnuſium in Xenophonte intelligendum putant.

Quintò, Antiphontem quendam pauperem Andocydæ filium memorat Ariſtophanes in Veſpis. Ἰὼ χελώνα, & πολλάκις δὴ &c. Ubi Schol. addit Ἀντιφῶν τὸν Ἀνδοκίδε, περὶ ὃ πραγματεύεται, Καὶ ἔτος δὲ πίνει ὧδ' ὁ Ἀντιφῶν.

Sextò, Antiphon quidam Rhamnuſius Rhetor ineptus fuit. Teſtis eſt Socrates apud Platonem in Menexeno, Ἀλλὰ γὰρ ὅτις ἐμοῦ χαλκέα ἐπαιδεύσατο, μισθὸν μὲν ὡσὰν Λάμπρα παιδευθείς, ῥητορικὸν δ' ὡσὰν Ἀντιφῶντος τὸ Ῥαμνουσίου. Οἱ περὶ Θέογνιν καὶ Θεογύμναστον καὶ Ἀντιφῶντα σοφοὶ ἄξιον ὄντες ἔνεγκ. Ait Dionyſius epiſt. ad Ammæum de Demoſthene. Ἀντιφῶν ὁ Ῥαμνούσιος τὸ αὐχενοῦν ἔχει μόνον καὶ ἀγωνιᾷς ἢ λόγων ὅτι συμβολαίων ὅτι δικανικῶν ἔχει. Idem in Iſæo, ubi eum cum Thraſymacho Chalcedonio, Polycrate Athenienſi, Critiâ Trigintaviro & Zoilo, qui contra Homerum ſcripſit, Rhetoribus enumerat. Forte idem quem cum Iſocrate & Iſæo pueros Rhetoricam in ſcholis docuiſſe ſcribit Plut. lib. de Glor. Athen. niſi propterea de alio Antiphonte hæc accipienda videntur, quòd poſt Iſocratem nominatur. Carpit Deipnoſophiſta apud Athenæum 11. 15. quòd maſè de Antiphonte & Lampro loquatur Socrates apud Platonem. Hermogenes lib. 2. περὶ ἰδεῶν ubi duos Antiphontes Rhetoras, eorumque unum Rhamnuſium ἀγχινοῦν τὸ πύκνε πολιτικὸ facit, alterum omnino noſtrum duriore dicendi genere uſum fuiſſe tradit.

Septimò, Antiphon quidam, Antiphontis primi nepos, Pyrilampis filius, Platonis, Adimanti, & Glauconis ὁμομήτριος frater erat, teſte Platone in Parmenide. Νεώτατον appellat Plut. lib. περὶ φιλαδελφ. Forte Pyrilampes hic eſt idem cum illo ὀρνιθοθήρᾳ, qui avibus & præcipuè pavonibus delectabatur. Taxat eum propterea Ariſt. in Veſpis. Sanè Plut. in Pericle, Pyrilampen, qui Periclis familiaris erat, à Comicis propterea traductum ſcribit, quaſi mulieribus, quibus Pericles miſcebatur, pavones ſubjiceret. Antiphon Rhetor orationem *de pavonibus* habuit, teſte Athenæo 9. 12. in quâ Δῖμον & Πνειλάμπης (Sic legendum non περιλάμπης) varias aves nutrire ſcribit, quæ à multis ſpectentur. Memorat eandem orationem Euſt. in Il. β. f. 259.

Octavò, Antiphonta Critobuli filium memorat Hippocrates in Epidemiorum libris apud Galenum lib. 2. de diebus criticis cap. 5.

Nonò, Antiphon quidam circuli quadraturam tradidit, teſte Ariſtotele lib. 1. de Sophiſt. Elench. cap. 10. & lib. 1. Phyſ. cap. 2. ubi Simplicius eum Sophiſtam appellat.

Decimò, Antiphon quidam poeta fuit, quem Dionyſius ſenior Siciliæ Tyrannus è medio ſuſtulit, quòd tragœdias ipſius vituperaverit. Vide Plut. lib. de 10. Rhet. Dionyſii vero ſenioris Tragœdias laudat, Plut. in Timoleonte. Idem lib. *de diſcr. adul. & am.* Καλῶς δὲ καὶ Ἀντιφῶν ὁ Δημοσθένους ζητήσεως ἔσης καὶ λόγου, ποῖον χαλκὸν ἄριστος; ὁμήρου, εἶπεν, ὃς ἐπὶ καταστάσεσιν Ἀθλητῶν τοὺς Ἀρμοδίου, καὶ Ἀριστογείτονος εἰκόνας. Οὐτε δὲ ἀφῃρεῖ τούτων τὸ λυπηρὸν καὶ πικρὸν, ὅτι τέρπει τὸ ζωμολίχνου καὶ παιδαρίου. Ἀλλ' ὅτι καλοκἀγαθία καὶ ὕβρει μεμιγμένης ἀκρασίας μᾶλλον ἔχθρας τὸ τοιοῦτον εἶδος, ᾧ χρώμενοι σφοδραπλάνητον αὐτὸν, τῷ περὶ τὸ φρέαρ ὀρχεῖσθαι ἀτεχνῶς ὀρχεῖσθαι. Καὶ γὰρ Ἀντιφῶν ἀπέθανεν ὑπὸ Διονυσίου. Confer eundem de Contradict. Stoic. Antiphontis hujus proculdubio moribundi dictum adfert Ariſtoteles lib. 2. Rhet. c. 6. Ἀντιφῶν ὁ ποιητὴς μέλλων ἀποθνῃσκειν ὑπὸ Διονυσίου, ἰδὼν τοὺς συναποθνήσκειν μέλλοντας ἐγκαλυπτομένους, ὡς ἂν μὴ διὰ τῆς πυλῶν, Τί ἐγκαταλείπεσθε, ἔφη, ἢ μὴ αὐλεῖόν τις ὑμᾶς ἰδὴ τέτων; Forte hic eſt ὁ τραγῳδοποιὸς Athenæo ſic dictus lib. 15. cap. 4. cujus πλάσιτπον Ariſtot. Rhet. 2. 2. & Ἀνδρομάχῳ Autor Ethicorum Eudemiorum lib. 7. cap. 4. citant. Hunc Antiphontem cum Rhamnuſio confundit Plut. ubi ſupra.

Undecimo, Antiphon quidam Athenienſis fuit ſomniorum interpres, qui de ſuâ arte, librum ſcripſit. Suidas. Ἀντιφῶν Ἀβδηρίτης ὀνειροκρίτης, περὶ κρίσεως ὀνείρων ἐγραψεν. Meminit ejuſdem Cic. lib. 1. & 2. de Divinat. De eodem Sen. Controv. 9. *Otho Junius edidit quidem 4. libros colorum, quos benè Gallio noſter Antiphontis libros vocabat, tantum in illis ſomniorum eſt.* Tertullianus lib. de Anima, ubi de ſomniis agit. *Quanti autem commentatores, & adfirmatores in hanc rem, Artemon, Antiphon, Strato, Philochorus, Epicharmus,* &c. Meminit ejuſdem Fulgent. lib. Mythol. ubi malè *Antiphon Philocrus* dicitur, cùm *Antiphon Philochorus* legi debeat.

Duodecimò, Antiphon quidam à Demoſthene coram Areopago proditionis accuſatur, quaſi Philippo Macedoni navalia Athenienſium ſe concrematurum clam pollicitus eſſet, & capitis damnatur. Plut. in Demoſth.

Denique Antiphonta quendam Georgicorum ſcriptorem laudat Athenæus lib. 14. cap. 17.

Antipodes, Subtilis, & diverſa apud veteres fuit inquiſitio? Sintne homines, qui ſub terrâ, ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. oſtendere conantur. De his Cic. lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere vero nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ.* Præcipuè vero Chriſtiani; Vide Lact. 3. 24. Auguſt. de Civ. Dei, 16. 9. Quibus aſſentitur Lucretius lib. 1. verſ. 1063. quem vide. Feſtivè ac lepidè Seneca Ep. 122. luxurioſos homines, qui noctu potant, interdiu dormiunt, *Antipodas* vocavit: quem locum operæ pretium erit videre. Vide *Antœci.*

Antiſthenes, Philoſophus, poſteaquam docuiſſet Rhetoricam, audiſſetque Socratem, dixiſſe fertur diſcipulis, Abite & magiſtrum quærite, Ego enim jam reperi, ſtatimque venditis, quæ habebat, & publicè diſtributis, nihil ſibi præter palliolum reſervavit. Princeps fuit Cynicæ ſectæ, & ad audiendum Socratem, quotidiè ibat ex Piræeo, 40 ſtadiis emenſis, acutus magis quàm erùditus. Præceptor Diogenis fuit. Patientiam & duritiem adamavit. Multos populares eſſe Deos aſſerebat, unum tamen naturalem rerum omnium artificem: Cui illud Plutarchus tribuit. *Ad Rempublicam accedendum eſt, ut ad ignem; nimis longè ingrediendum, ne algeas, nimis prope, ne uraris; neque nimis procul, ne frigeas.* Idem Pontio cuidam adoleſcenti, cùm ei ſe in diſciplinam tradere vellet, rogaretque, quibuſnam rebus ſibi opus eſſet, reſpondit, βιβλιαρίε χαρτῦ, καὶ γραφίε χαρτῦ, καὶ πυκνότητος χαρτῦ, ἢ τῦ παρεμφαίνοντος. Interrogatus item, quid omnium eſſet apud Homines beatiſſimum? εὐνυχῆντα, ἔφη, ἀποθανεῖν. Et familiari apud ſe deploranti, quòd commentaria perdidiſſet, oportebat, inquit, ἐν τῇ ψυχῇ αὐτὰ, καὶ μὴ ἐν τῇ χελέπαις χάρτοις. Rurſum interrogatus, Quænam eſſet diſciplina maximè neceſſaria? mala, inquit, dedicere. Τῶν μαθημάτων ἀναγκαιότατον τὸ κακὰ ἀπομαθεῖν. Denique eoſdem dixit eſſe τὸν εὐγμῦς, καὶ τὸν ἐνεργήτας. Diog. Laert. Ejus mater barbara habebatur. Diog. Laert. Ἐλέγετο δ' ὑπ' ἐνίων, Ὅτι ἐκ τῆς Ἰδαιοκόλης. Ὅθεν φασὶ τὰ ὀνειδίζοντα αὐτὸν, καὶ ἡ μήτηρ ὅτι Θρᾴττα ἦν. Ἐδόκει γὰρ τῆς Θρᾳκίης μητρὸς. Quod Seneca, Iphicrati tribuens, reddit. *At Iphicrates, cui mater barbara & Threſſa objiciebatur, reſpondit, & Deorum matrem Idæam eſſe.* Fuit & *Antiſthenes,* Heracliti diſcipulus: Alius Epheſius; Tertius Rhodius hiſtoricus, uti tradit Laertius. Fuit & Antiſthenes Sybarita. *Antiſthenes* etiam Peripateticus Philoſophus citatur à Phlegonte Tralliano, Mirabil. cap. 3. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 923.

Antœci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectù ad ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci,* alii *Antipodes. Periœci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem planè oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180 gradibus à ſe invicem diſtant, Tales ſunt incolæ Virginiæ in Americâ reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His pardierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam vero

Antœci

Antœci ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Peloponneſi in Græciâ incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cum aliis dies longiſſimi, aliis breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antoninus. Imp. Rom. cognomento *Pius*, regn. an. 23. A. D. 138. Succeſſit Hadriano Cæſari. Pacem coluit, deque omnibus benè mereri ſtudens, exteros reges, atque populos literis & humanitate in officio continuit. Aurel. Victor. Eutrop. lib. 8. Jul. Capitolinus, & Oroſ. lib. 7. cap. 14. Ei ſucceſſit filius Marcus Aurelius *Antoninus*, cognomento Philoſophus, qui propinquum L. Aurelium Verum, ſocium Imperii ſibi adſumpſit. Per quem feliciter geſſit Parthicum bellum: Ipſe domi & in urbe Remp. curans. Deinde mortuo Vero, ſolus imperavit, & in Germanos benè rem geſſit: Marcomannos etiam oppreſſit, & Sarmatas, & Vandalos, & Quados, qui Pannonias invaſerant. Hic eſt ille Antoninus, qui Suidâ teſte, ſcripſit τὰ εἰς ἑαυτὸν βίβλοις ιβ. Quæritur autem utrum hi ſunt illi ipſi libri, quorum inſcriptio τὰ εἰς ἑαυτὸν, ſive *de Seipſo*. Ita cenſet Xylander. Et favet huic ſententiæ, quod & illi libri ſint 12 numero: & Suidas non alius operis meminit, quàm ejus quod dixi. Amplior tamen Inſcriptio eſt quæ apud Suidam legitur; cum in 12 illis libris, quos hodiè habemus, non tam vita Aurelii referatur, quàm illuſtria tradantur Sapientiæ præcepta. Quare alicui placere poſſit ſuſpicio Caſp. Barthii Adverſar. lib. 51. cap. 16. ubi cenſet, non exſtare ipſos Antonini libros, ſed excerpta ex iis, qualia veteres *Florida* ſive *Laudabilia*, Græci χρήσιμα dixere. Cui ſententiæ favere aliquis dixerit, quod in codice ms. qui Romæ eſt, inſcribantur ἐκ τῶν εἰς ἑαυτὸν, Geſnero teſtante. Sed multo veriſimilius eſt, inquit Voſſius, τὰ εἰς ἑαυτὸν, idem eſſe opus, ac illud, quod Suidas appellat, εἰς βίβλους διαγωγὴ, non quaſi vitæ ſuæ hiſtoriam reliquerit, ut vulgò ſunt arbitrati: ſed quia ideam ſuæ vitæ condiderit. Siquidem ſunt hi duodecim libri de officio boni Principis, quos ſcripſit, non ad filium, ſicut Cicero tres libros de officiis filio ſuo miſit: ſed πρὸς ἑαυτὸν h. e. *ad ſeipſum*: nempe ut illos aſſiduè legeret, ac ſecundum eos vitam componeret, ac mores. Opus hoc erutum è Palatinâ Bibliothecâ primus in lucem emiſit Conradus Geſnerus: Latinè autem vertit Guil. Xylander. Ejus poſtea tranſlationem ad incudem vocavit Vir Clariſſimus Mericus Caſaubonus Iſ. fil. Eruditas præterea notas, & emendationes addidit. Poſteà vero recenſuit, ac perpetuo commentario illuſtravit Thom. Gatakerus Londinas, vir χρηματιστὴς Cantabr. A. D. 1652. At vita illa M. Aurelii Antonini, quæ ab Antonio Guevara, Mendonenſi Epiſcopo, & Cæſari Carolo 5. à Conſiliis, Hiſpanicè edita eſt, eâque è linguâ in alias permultas tranſlata fuit, nihil Antonini habet, ſed tota eſt ſuppoſititia, ac genuinus Guevaræ ipſius fœtus; qui turpiter os oblevit lectori, planè contra officium hominis candidi, maximè Epiſcopi. Habet interim plurima lectu nec inutilia, nec injucunda: imprimis vero Principi; unde & *Horologium Principum* inſcribitur. Voſſius.

Antoninus, Commodus, prioris laudatiſſimi Imperatoris filius flagitioſiſſimus fuit; per legatos devicit Mauros atque Dacos: compoſuit Pannonias, Germaniam, Britannias, imperium ejus recuſantes: ipſe interim in omni genere turpitudinis & crudelitatis vitam degens. Vide *Commodus*.

Antoninus Baſſianus Caracalla, Septimii Severi imperatoris filius. Hic eſt Antoninus ille, cui Oppianus libros ſuos de venatione, & piſcatione dedicavit. Ita enim orditur Κυνηγετικῶν.

Σοὶ, μάκαρ, ἀείδω γαίης ἐσιωπὰς ἱρεσιμα,
Φίλῳ ἐναλίων πολυήρατον Ἀντωνίνῳ,
Αὐσονίῃ Ζηνὸς γλυκερὸν δάλῳ Ἀντωνῖνε,
Τὸν μεγάλῃ μεγάλῳ φυτέσατο Δόμνα Σεβήρῳ,
Ὀλβίῳ ἐυπλοκάμοιο, καὶ ὄλβιον ἀθλήσασα.

Scribit autem Sozomenus in epiſtolâ ad Juniorem Theodoſium, quòd Antoninus eâ erga Oppianum uſus ſit liberalitate, ut pro ſingulo ejus operis verſu eum aureo uno donaverit; quod Imperatoriæ largitatis ac liberalitatis omnibus miraculum fuit; ut adhuc ipſius Oppiani carmina à plurimis Aurea ſint appellata. De variis Antoninis videndus Joniſius de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 10.

Antoninus Liberalis. Vide *Liberalis*.

Antonius Gnipho, Poëta Gallus, Romæ docuit, Rhetoricam, & poemata in domo Julii Cæſaris adhuc pueri, cujus ſcholam Cicero & alii clari viri frequentaſſe dicuntur. Nihil unquam de mercedibus pactus eſt, eoque plura ex diſcentium liberalitate conſecutus eſt. Vixit an. 50. Sueton. Nomen *Antonii* quod attinet, Græcè Ἀντώνιος ſignificat *certatim emptum*, i. e. pretioſum vel facile vendibilem. Sic Ἀντωνόω, liceor adverſus aliquem. Lyſias. Male ſcribitur Anthonius & ab Ἄνθος deducitur à quibuſdam, ac ſi idem ſoniaret quod *Florens*, *Florentius*, *Thales*, *Euthalius*. Utinamque hoc non excidiſſet Camdeno, vel quicunque fuit is qui Relliquias ejus publicavit: ubi additur, quoſdam derivare hoc nomen ab *Antone* ſocio Herculis, ut eſt apud Gellium.

Antonius Muſa, medicus Auguſti Cæſaris. Plin. 29. 1.

Antonius Marcus, Orator, Triumviri Antonii avus, de quo Tullius in Bruto, *Omnia venebant Antonio in mentem, eaque ſuo quæque loco, ubi primum profiteere, & valere poſſint. Ut ab imperatore equites, pedites, levis armatura, ſic ab illo in maximè opportunis orationis partibus collocabantur. Erat ei memoria ſumma, nulla meditationis ſuſpicio, imparatus ſemper aggredi ad dicendum videbatur, ſed ita erat paratus, ut Judices, illo dicente, non nunquam viderentur non ſatis parati ad cavendum fuiſſe.* Interfectus fuit à Mariana factione, unà cum plurimis aliis clariſſimis civibus, quorum capita in roſtris pependere. Lucan. lib. 2.

——*Aut te præſage malorum*
Antoni, cujus laceris pendentia canis
Ora ferens miles feſtæ rorantia menſæ
Impoſuit. ——Vide Val. Max. lib. 9. cap. 2.

Antonius Marcus, Oratoris filius natu major, Cottæ conſulis & Cethegi favore in Senatu curationem rei frumentariæ totius oræ maritimæ nactus, Siciliam, & provincias omnes depopulatus eſt. Poſtremo Cretenſibus bellum inferens, ibi morbo interiit. Hunc Salluſtius ait perdundæ pecuniæ genitum, & vacuum à curis niſi inſtantibus.

Antonius Caius, alter Oratoris filius, multos in Achaiâ ſpoliavit, nactus de exercitu Syllano equitum turmas. Græci autem eum adduxerunt in jus ad M. Lucullum Prætorem, qui jus inter peregrinos dicebat. Hunc Gellius, & Lentulus Cenſores, ſexennio, quo hæc dicerentur, ſenatu moverent, cauſaſque ſubſcripſerunt, quòd ſocios diripuerit, quòd judicium recuſaverit, quòd propter æris alieni magnitudinem prædia ſua mancipaverit. Hunc Cicero in Verrinis vocat, In exercitu Syllano prædonem, in introitu gladiatorem, in victoriâ quadrigarium. Nam inter eos fuit, qui juſſu Syllæ in Circenſibus, quos ipſe poſt victoriam fecit, quadrigas agitaverunt. Dictus fuit cognomento *Hybrida*.

Antonius Caius, prioris filius, cum Cicerone Conſul fuit, eique maximè adverſus, quòd Catilinæ faveret, ſed collegæ conſilio ac induſtriâ delinitus, acceptâ Macedoniâ provinciâ, pro Rep. ſe ſtaturum recepit, idque præſtitit. Re autem apud Dardanos malè geſtâ in urbem reverſus, à M. Lælio accuſatus, damnatus eſt, & in exilium actus.

M. Antonius Triumvir, Marci Antonii Oratoris filii filius, & Lucii frater, cauſa & fax totius belli Civilis fuit. Cùm enim Tribunus eſſet, clam ex urbe ad Cæſarem in Galliam profugit. Mutinam, Bruti provinciam invadentem, hortante Cicerone, Senatus hoſtem judicavit. Superatus ab Hirtio & Pansâ Conſulibus ac Cæſare puero, mox Triumviratus fœdere inter eum, & Lepidum & Octavium inito, Brutum & Caſſium in Macedoniâ apud Philippos ſuperavit. Quo bello confecto Auguſtus valetudinis cauſâ Romam rediit. Antonius autem in Græciam, Aſiamque profectus, honore quaquaverſus ingenti exceptus eſt. Quum illi Oriens, Auguſto Occidens, Lepido Italia obtigiſſet, multos per Orientem Reges ac Tetrarchas debellavit. Inter quos Antigonum Judæorum Regem ſecuri percuſſit, quod antea Regum nulli contigit. Vinoſum admodum fuiſſe, ac de eo multum gloriaſſe, teſtis Plinius lib. 15. c. 21. ubi de Ciceronis filio: *Sed nimirum hanc gloriam auferre Cicero voluit interfectori Patris ſui M. Antonio. Is enim ante eum aviditſſimè apprehenderat hanc palmam, edito jam volumine de ſuâ ebrietate.* Idem, teſte Velleio hederâ redimitus, aureâ coronâ tectus, cothurnos indutus, curru vectus *Liberum Patrem* vocari ſe juſſit. Cum ergo ſic Athenienſes ſalutaſſent, ac ut Minervam ſuam in matrimonium duceret, rogarent, ductorum is ait, ſed dotis nomine imperare ſe, mille talenta. Captus amore Cleopatræ, multa ipſius gratiâ nefanda perpetravit, quod Romanis in infamiam maximè ceſſit. Virgil. Æn. 8.

Hinc ope Barbaricâ variiſque Antonius armis
Victor ab Auroræ populis, & littore Rubro
Ægyptum, viresque Orientis, & ultima ſecum
Bactra vehit, ſequiturque (nefas) Ægyptia conjux.

Quod ait *nefas*, videtur eſſe ſtomachus poëtæ indignantis Ægyptiam conjugem Romano civi nupſiſſe, ut etiam apud Ovid. Met. 15.

Romanique ducis conjux Ægyptia——

Plinius Horatius, Epod. 9.

Ut nuper, actus cum freto Neptunius
Dux fugit uſtis navibus,
Minatus urbi vincla, quæ detraxerat
Servis amicus perfidis.
Romanus (eheu poſteri negabitis)
Emancipatus fœminæ,
Fert vallum, & arma miles, & ſpadonibus
Servire rugoſis poteſt.
Interque ſigna turpe militaria
Sol aſpicit Conopeum.

Fulviam uxorem initio Triumviratus repudiavit, ac Octaviam Auguſti ſororem duxit; Utramque poſtremo ob Cleopatram contempſit; quæ cauſa fuit inter eum & Octavium diſſenſionis. Quocum poſtremo ad Actium navali prælio congrediens, ſuperatus eſt, Alexandriamque confugiens, atque ibidem ab eodem obſeſſus, gladio ſponte incubuit, anno ætatis 56. Vitam ejus ſcripſit Plutarchus, eumque vivis coloribus depinxit Cicero in Philippica ſecunda, quæ res poſtea mortis ejus cauſa fuit. Juvenalis de Cicerone.

O fortunatam natam, me Conſule, Romam.
Antoni gladios potuit contemnere, ſi ſic
Omnia dixiſſet. Ridenda poemata malo
Quam te conſpicuæ Divina Philippica famæ
Volveris à primâ quæ proxima. ———

Iulus Antonius, Antonii Triumviri filius, ad quem Horatii Oda 2. libri 4. Conſul erat cum Paulo Fabio Maximo, ad quem ejuſdem libri Oda prima. Huic Iulo cognomen Africanus. De eodem Seneca lib. de brevitate vitæ, *Filia & tot nobiles juvenes, adulterio velut ſacramento adacti, infractam ætatem* (Auguſti ſcilicet) *territabant; poſtquam & iterum timenda cum Antonio mulier.* Apparet enim hunc Iulum aliquod ſcelus (cui proximus ab adulterio gradus eſt) cum filiâ in Auguſtum concepiſſe: uti olim cum Cleopatrâ ejus pater. Hunc juſſu Auguſti occiſum prodidere Dio, & Tacitus. Velleius ſuâ manu cecidiſſe eum dat intelligi. Præceſſit autem juſſus Auguſti, quem ille exſecutus ſuâ manu. Lipſius ad Taciti Annalium lib. 1.

Lucius Antonius, Triumviri frater, apud Peluſium ab Octavio fame obſeſſus, in deditionem cum 300 aliis venit: quibus, ut ait Livii Epitomator, Octavius ipſe pepercit; ut vero Tranquillus, omnes ad aram Cæſaris necari crudeliter juſſit. Hic patroni laudem plurimùm affectavit, & à M. Tullio irridetur, Philip. 6. quòd ſe à 35 tribubus adoptandum, & inſcribendum ſtatuæ patronum curaverit.

Antonius Julianus, Romæ Rhetor fuit, perquam honeſti, atque humani ingenii, doctrinâ quoque utiliore iſtâ, ac delectabili, veterum elegantiarum curâ & memoriâ multâ.

D. Antonius, Ægyptius, Monachis Chriſtianorum initium dedit, licet non ante omnes Monachos fuerit. Primus enim mirè omnium ſtudia ad eam vitam imitandam incitavit, Monachorumque dogma inſtituit, ſicuti mox D. Baſilius in Græciâ fecit, & Hilarion in Syriâ. Polyd. Virgil. de Invent. rerum, 7. 2. Panis illi eſcæ fuit, & aqua potui; ſemel in die, idque ſub occaſum ſolis, tenui cibo reficiebatur. Cujus ſanctitas ita celebris fuit, ut Helena Conſtantini Imp. mater, ſe & filium ſuum per literas illi commendavit. Obiit in eremo an. natus 105. A. D. 361.

Antonius Julianus, Judaicam hiſtoriam ſcripſiſſe videtur. Min. Felix.

Anubis, Ægyptiacus canis, in cujus formâ colebatur Mercurius. Virg. Æn. 8.

Omnigenumque Deûm monſtra, & latrator Anubis.

Propertius lib. 3. eleg. 11.

Aiſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim.

Bene *latratorem*, & *latrantem* dixerunt, nam colebatur hic Deus canino capite, quod ſcribit Plut. de Iſ. & Oſir. & Euſeb. de Præp. Evang. 2. 1. Rationes hujus formæ vide in utroque. Eundem hunc fuiſſe cum Cynocephalo, cui caninum caput, certum eſt. Sunt & qui putent verè hunc Mercurium fuiſſe. Servius. *Quia canino capite fingitur, hunc volunt eſſe Mercurium, ideo quia nihil eſt cane ſagacius.* Juvant verba iſta Apuleii. *Ille ſuperûm commentor, & inferûm, nunc atrâ, nunc aureâ facie ſublimis, attollens canis cervices arduus Anubis, lævâ caduceum ferens, dextra palmam virentem quatiens.* Strabo lib. 9. Plutarchus etiam, ubi ſupra, ait Anubin vocatum *Hermanubin*. Hermes autem Mercurius eſt. Ovid. Met. 9.

Inachis ante torum, pompâ comitata ſuorum,
Aut ſtetit, aut viſa eſt, inerant lunaria fronti
Cornua, cum ſpicis nitido flaventibus auro,
Et regale decus; cum quâ latrator Anubis,
Sanctaque Bubaſtis, variuſque coloribus Apis,
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet;
Siſtraque erant, numquamque ſatis quæſitus Oſiris
Plenaque ſomniferi ſerpens peregrina veneni.

Lucanus,

Nos in templa tuam Romana accepimus Iſin,
Semicaneſque deos, & ſiſtra moventia luctum.

Juvenalis Sat. 6.

Ergo hic præcipuum, ſummumque meretur honorem,
Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo
Plangentis populi currit deriſor Anubis.

Diodorus Siculus ait Anubin Patrem Oſirim ad bella ſecutum geſtaſſe canis inſigne in clypeo: Alii adjuviſſe Iſidem in Oſiridis corpore inveſtigando.

Anxurus, ſive potius *Anxyrus*, nomen eſt, quo Jupiter à Campanis vocabatur, qui maxime Anxuri colebatur imberbis, vel quaſi ἀνὰ τὸ ξυρὸν, *ſine novaculâ*, quia barbam nunquam raſiſſet. Servius in illud Poetæ Æn. 7.

Circeiumque jugum: queis Jupiter Anxurus arvis
Præſidet. ———

Ubi *Axurus* de la Cerda contendit legendum. Sanè Pauſan. in Eliacis prioribus meminit duplicis ſimulacri Jovis ἀπὸ ἔχοντος γένεια *non habentis barbam*. Porro de nummo quodam Jovis aut *Axuri* aut *Creſcentis* vix eſt, qui non meminerit eruditorum, Germanus, Lævinus, Scaliger, Ortelius, Dalechampius, & alii. Non omittendus hic Statii locus Theb. 10. de Templo ſacro & Junoni puellæ, & Jovi Axuro.

Ipſa illinc magni thalamo deſponſa Tonantis
Expers connubii, & timidæ poſitura pudorem
Lumine demiſſo pueri Jovis oſcula libat
Simplex, & nondum furtis offenſa mariti.

Neque Claudiani de 4. Conſulatu Honorii.

Talis ab Idæis primævus Jupiter antris
Poſſeſſi ſtetit arce poli, famuloſque recepit
Naturâ tradente Deos: lanugine nondum
Vernabant vultus, nec adhuc per colla fluebant
Moturæ convexa comæ: tum ſcindere nubes
Diſcebat, fulmenque rudi torquere lacerto.

Aliam ejuſdem parvuli Jovis imaginem repræſentat Stat. 1. Achilleidos in hunc modum.

Sic ſub matre Rheâ juvenis regnator Olympi
Oſcula ſecuræ dabat inſidioſa ſorori
Frater adhuc, medii donec reverentia ceſſit
Sanguinis, & verſos germanæ expavit amores.

Jovis etiam pueri meminit Apollon. lib. 1. Argon. dicitur ab eo κῦρος & ἐπὶ φρεσὶ νήπια εἰδώς. Et Nonnus Dionyſiacon lib. 41. his verſibus.

Ζεὺς πάτερ κῦρος ἔλυε, ὅτε πυκνὸν ἐπότρυνε πυκνῷ
Θεσμὸν ἀναγκαίοιο νόος βιτάεσσιν ἀλωῇ
Ἀστεμφὴς σιλάγυζε. ———

Nummus Panſæ & Vibii, cujus meminit Conſtantius Landus Numiſius in cujus parte alterâ erat JOVIS AXUR, in alterâ imago barbata, ſed intonſa; Unde colliges non ſemper Jovem Axurum ſumi pro Jove puero, ſed etiam pro Jove intonſo, quaſi ἀνὰ ξυρὸν, uti diximus, ut qui nunquam egeret novaculâ, ſemper enim tonſus erat, etiamſi grandis fuit.

Anytus Athenienſis, unà cum Melito & Lycone Socratem accuſavit, & occidi curavit. Horatius Serm. 2. Sat. 4.

——— *Qualia vincant*
Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platona.

Poſteà ab Athenienſibus cum ſociis morte mulctatus eſt.

Apaturia, Minerva ab Æthrâ ſic dicta, quæ per quietem ab eâ monita, ut Sphæro ſacrificaret, cùm in inſulam trajeciſſet, à Neptuno compreſſa, Palladis templum ibi erexit. Prætereaque conſtituit, ut Trœzeniorum virgines Zonas ante nuptias Apaturiæ Palladi conſecrarent. Item *Apaturia* Venus dicta. Nam cùm Gigantes quodam tempore vellent eam interimere, dicitur in latebris tam diu delituiſſe, donec Herculis auxilio ſigillatim omnes interfecit. Inde *Apaturum*, Veneris templum in Phanagoriâ. Steph. ex Strabone.

Apaturia, feſta Athenienſium; quam vocem rectè Budæus vertit *Feſtum deceptionis*: quippe cui prætuit originem ἀπάτη i. e. *deceptio*. Nam cum finium regundorum controverſiam inter Athenienſes & Bœotos ortam, Reges Melanthius, & Xanthius certamine ſingulari dirimere ſtatuiſſent, Xanthius aſtu circumventus occubuit. His enim dimicantibus, quidam à tergo Xanthii nigrâ pelle capræ indutus apparuit: Tunc Thymœtas (Is enim tunc regno præfectus fuit) injuriam ſibi fieri queſtus, quòd ad ſingulare certamen Xanthius cum ſocio accederet, Xanthius reſpiciendi gratiâ converſus ab adverſario interficitur. Cum vero Bacchus creditus eſſet pelle capræ apparuiſſe indutus, dies feſti fuerunt in ejus honorem ab Athenienſibus menſe Octobri inſtituti. Ariſtophanis Interpres nunquam ſatis laudatus in Acharnan.

Πέλεμος ἦν Ἀθηναίοις θεὸς Βοιωτὸς ἀπὸ Κελαινῶν, ὁ ἦν χρηστήριον ἐν μυθολογίοις. Πάνθιος ἢ ὁ Βοιωτὸς θεραπεύσατο ἡ Ἀθηναίων βασιλέα Θυμοίτην. Οὗ δεξαμένου ἢ αὐτῶ, Μέλανθος ὄνομα ἐπηκόων, Μεσσήνιος τὸ γένος, ἀπὸ Πελασγικῆς τῆς Νηλέως ἐπίκλησιν ἐπὶ τῆ βασιλείᾳ. Μονομαχούντων ἢ ἐφάνη τῷ Μελάνθῳ τις ὄπισθεν τὸ Διονύσιον, τρέχων, τυτθίζων, αἰγίδα μέλαιναν ἐνημένος. Ἔφη δ' ἀδικεῖν αὐτὸν, δυσὶ ἔχοντα, ὁ ἢ ἐπιτρέψειν. Ὁ ἢ πείσας ἀποκλείνει αὐτόν. Ἐκ ἢ τούτου ἤρτε ἑορτὴ Ἀπατούρια, καὶ Διονύσια Μελανεγίδος ἐνομίσαντο. Quamobrem qui genus ſuum referebant ad Melanthium, i. e. omnes verè Iones, Apaturia celebrabant, exceptis Epheſiis & Colophoniis. Herodotus Musâ primâ. Ἔσωσαν ἢ καὶ διαφερόντως Ἴωνες, ὅσοι ἀπ' Ἀθηνέων γεγόνασι, καὶ Ἀπατούρια ἄγουσι ἑορτήν. Ἄγουσι ἢ πάντες, πλὴν Ἐφεσίων καὶ Κολοφωνίων. Οὗτοι γὰρ μοῦνοι Ἰώνων οὐκ ἄγουσι Ἀπατούρια, καὶ ἔστι τινὰ φόνου σκῆψιν. Porro quæ ad Acharnanes Ariſtophanis Interpres expoſuit, repetit *In pace*, & Suidas ad verbum, uti ferè ſolet omnia, excerpſit: Niſi quod dies quatuor enumerat, uti etiam tot fuiſſe confirmat Harpocration, Ἑορτὴ παρ' Ἀθηναίοις, ἣν ἄγουσι Πυανεψιῶνι ἀφ' ἡμέρας τέτταρας. Heſychius, Ἀπατούρια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν ἐπὶ ἡμέρας τέτταρας. Ὧν ἡ πρώτη, Δόρπια καλεῖται, ἡ ἢ δευτέρα Ἀναῤῥύσεις, ἡ τρίτη Κυρεώτης, ἡ ἢ τετάρτη Ἐπιβδα. De quibus ſuis locis.

Apeauros, mons in Peloponneſo. Polybius, lib. 4.

Apella, idem eſſe quod verpum ſive recutitum, ac dici quaſi *ſine pelle*, etiam magnus Turnebus cenſet, lib. 24. cap. 9. & lib. 28. cap. 21. Imo in veteri quoque gloſſario legas *Apella*, λεπόδερμος. Impoſuit autem iis Horatii locus, lib. 1. Sat. 5.

——*Credat Judæus Apella.*

Ubi *Apella* eſſe proprium viri, tum quantitas primæ ſyllabæ comprobat, tùm quòd eodem modo Chium *Apellam* legimus apud Ciceronem Epiſt. ad Att. lib. 12. ep. 19. Quanquam duo vett. Horatii Scholiaſtæ cum vulgo interpretantur. Hic *Apella*, quòd *pellem in parte genitali non habeat*. Ille, *Finxit nomen, quaſi ſine pelle; aut certè Apella, quia præputium non habet*.

Apellas, Cyrenæus Geographus, memoratur in epitome Artemidori Epheſii. Forte eſt idem qui de rebus Delphicis commentarium edidit, cujus meminit Clemens Alexandrinus in Protreptico. Videndum annon idem ſit, qui Athenæo Apollas vocatur. Voſſio quidem ſic videtur, quia & is de urbibus ſcripſit, & proclivis in unâ literâ lapſus fuit.

Apelles, Cous, pictor eximius, ingenio, & gratiâ, quam in ſe maximè jactabat, præſtantiſſimus, voluminibus etiam apud Perſeum diſcipulum editis, quæ artis ſuæ doctrinam continerent. Floruit Alexandri M. temporibus, à quo tantum depingi voluit. Horatius ad Auguſtum de Alexandro.

Edicto vetuit, ne quis ſe, præter Apellem,
Pingeret; aut alius Lyſippo duceret æra,
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.——

Cic. Epiſt. lib. 5. ad L. Luceium. *Neque enim Alexander ille gratiæ cauſâ ab Apelle potiſſimum pingi, & à Lyſippo fingi volebat: ſed quòd illorum artem cùm ipſis, tum ſibi etiam gloriæ fore putabat.* Plutarchus de Fortunâ Alexandri. Ἦν ἢ καὶ Ἀπέλλης ὁ ζωγράφος, καὶ Λύσιππος ὁ πλάστης κατ' Ἀλέξανδρον, ὧν ὁ μὲν ἔγραψε τὴν χειροτονοῦσαν Ἀλέξανδρον ὅπως ἐναργῶς, καὶ χειρωνάκτης, ὥς τις λέγειν, ὅτι μόνῳ Ἀλεξάνδρῳ, ὁ μὲν Φιλίππου γέγονεν ἀνίκητος, ὁ ἢ Ἀπέλλου ἀμίμητος. Ovid. lib. 3. de Art. Amand.

Si nunquam Venerem Cous pinxiſſet Apelles
Merſa ſub æquoreis illa lateret aquis.

Propertius eleg. 9. lib. 3.

In Veneris tabulâ ſummam ſibi ponit Apelles.

Hinc *Apelleus* adject. Prop. 1, 2.

Sed facies aderat nullis obnoxia gemmis,
Qualis Apelleis eſt color in tabulis.

Ubi in ſimili diſſimile. Nam Apelles arte pinxit, & quidem ſummâ, cum Poeta à formâ velit artem omnem abeſſe. Sed eò reſpexit, quòd quatuor tantum coloribus uſus dicatur Apelles, ex albis, Melino; ex filaceis, Attico; ex rubris, Sinopide Pontica; ex nigris, atramento. Idem præter Venerem nudam, nativaque formâ conſpicuam, pinxit etiam Campeſtem, unam ex pellicibus Alexandri, cujus amore captus, eam à rege dono accepit. Pinxit & Heroa nudum, eâque picturâ naturam ipſam provocavit.

Statius.——*Ut vel Apelleo vultus ſignata colore.*

Vide Plin. 35. 10. & Quintil. lib. 12. Non omittendus hîc locus ille S. Empirici Pyrrhon. Hypotyp. lib. 1. cap. 12. Ὅταν οὖν περὶ Ἀπελλοῦ, τοῦ ζωγράφου λέγῃ, τοῦτο ὑπάρξει τῷ Σκεπτικῷ. Φασὶ γὰρ ὅτι ἐπεὶ ἅπαξ ἔμελλεν γράφειν, καὶ τὴν ἀφρὸν ὃς ἵππου μιμήσασθαι τῇ γραφῇ βουληθείς, ὅπως ἀπολύσαιμεν, ὡς ἀπιστεῖν, καὶ τὴν ἀπαγγελίαν εἰς ὃν ἀπέμελλε τὸ ἀπὸ τῆς γραφείου χρώματος παρεῖναι αὐτόν. Τῶν ἢ παραλαμβάνων ἵππων, ἀφρὸν ποιῆσαι μίμημα.

Apelles, monachus Ægyptiacus plurima miracula edidiſſe fertur. Hunc cum in opere fabrili teneretur occupatus, (hanc namque artem profitebatur) ſpectrum dæmonis noctu, habitu mulieris formoſæ, quàm continens eſſet, tentare cœpit, qui ferro, quod jam poliebat, ex igne extracto, dæmonis faciem exuſſit; Dæmon autem cum fremitu horrendo & ejulatione aufugit. Sozomen. 6. 28. Item *Apelles*, vir commendatus à D. Paulo, Rom. 16. Fuit etiam *Apelles* Marcionis hæretici ſectator, de quo vide Euſeb. lib. 5.

Apellicon, Teius, Ptolemæi Lathyri tempore floruit. Philoſophus fuit Peripateticus, qui de Hermeâ Atarnenſium tyranno, & Ariſtotelis cum eo familiaritate ſcripſit. Teſtis eſt Ariſtocles Peripateticus lib. 7. de Philoſophiâ, apud Euſeb. de Præp. Evangel. lib. 15. cap. 1. Περὶ μὲν οὖν Ἑρμείου καὶ τῆ Ἀριστοτέλους πρὸς αὐτὸν φιλίας, ἄλλοι τε πολλοὶ συγγεγράφασι, καὶ δὴ καὶ Ἀπελλίκων, ὃ τοῖς βιβλίοις ὁ ἐντυχὼν, πανσύτῃ βλασφημῶν αὐτός. Apellicon autem hic familiaris erat Athenioni itidem Peripatetico, Athenionis illius, qui in Erymnei Peripatetici ludo diligentem ſe diſputatorem præbuit, filio, Athenienſium tyranno, cùm Mithridates Aſiam in ſuam poteſtatem redegerat An. U. C. 665. ut fusè narrat Athenæus l. 5. Biennio poſt Romani, duce Sullâ, Athenas receperunt, ubi Sylla Apellicontis jam mortui, teſte Strabone lib. 13. bibliothecam, in quâ plerique Ariſtotelis & Theophraſti erant libri multis parum noti, Romam deportandam curavit, ut patet ex Plutarcho. Apellicon autem libros illos à Nelei, cui Theophraſtus Bibliothecam ſuam tradiderat, poſteris magno emit. Strabo ubi ſupra, Apelliconta φιλόβιβλον magis quàm φιλόσοφον fuiſſe tradit, ejuſque librorum uſum Romæ à Bibliothecæ præfecto Tyrannionem Grammaticum impetraſſe, à quo nos exemplaria corrupta habeamus.

Aphæa, Diana dicta, cujus in Ægina templum fuit. Pauſan. Britomartis à Cretenſibus Dictynna vocata eſt, ab Æginetis Aphæa, διὰ τὸ ἀφανῆναι, quòd effugerit Minois vim. Heſychius, Ἀφαία, ἡ Δίκτυννα, Ἄρτεμις. Pauſanias de Britomarti, χρόνῳ ἢ αὐτῇ δόξαμος ἐγένετο καὶ Διάνασις, καὶ Ἀρτέμιδι μάλιστα φίλον εἶναι, Μίνῳ ἢ ἐρασθέντα φεύγουσα ἔρριψεν ἑαυτὴν ἐς δίκτυα ἁψαμένα ἐπ' ἰχθύων δικέων, τοιοῦτο μὲ δὴ τὸν ἐπώνυμον Ἄφαιαν. Σέβουσι δ' αὐτὴν Κρῆτες μάλιστα, ἀλλὰ καὶ Αἰγινῆται, λόγους φαίνεσθαι σφίσιν ἐν τῇ νήσῳ τῇδε βεβιωκέναι. Ἐπίκλησις ἢ οἱ ἔδοξε ἐκ Αἰγινήτας ἔσχεν Ἀφαία, καὶ Δίκτυννα ἐν Κρήτῃ. Virgilius (uti vulgò putatur) in Ciri.

Nunquam tam obnixè fugiens Minois amores,
Præceps aerii ſpeculâ de montis abiſſes,
Unde alii fugiſſe ferunt, & numina Aphææ
Virginis aſſignant: alii, quo notior eſſes,
Dictynnam dixere tuo de nomine Lunam.

Videſis illic Scaligerum.

Aphareus, privignus Iſocratis ſcripſit Tragœdias 37. Plut. in V. 10. Rhet. ubi de Iſocrate.

Aphetor, Apollo ſic dictus ab edendis oraculis. Cæl. Rhod. 8. 16. & Lilius Gyraldus Syntag. 7. Quidam ex antiquis cujus nomen jam non occurrit, Ἀφέτωρ ὁ ἐν τοῖς Δελφοῖς θεὸς, ὁ πολλὰς διδοὺς φήμας ἀφιείς. Heſychius, Ἀφητορεία, μαντεία. Idem. Ἀφήτορ θεραπεύων, ἢ τὸ τοξότης.

Apheus, vel *Aphnius*, Mars ita dictus in Arcadiæ monte Cteſio, Pauſan. in Arcad. Cæterùm tu vide Cæl. Rhod. lib. 20. cap. 25.

Alex. *Aphrodiſæus* Græcus, unus ex Ariſtotelis Interpretibus, *Quo nemo melius mentem Ariſtoteli aſſequi ſolet.* Voſſ. de Theol. Gent.

Aphrodiſius ἐν τῷ περὶ πατρίδος citatur à Stephano in Ἀφροδισιάς.

Aphrodite, Græcis Venus dicta, ab ἀφρὸς quod eſt ſpuma, nam de ſpumâ maris natam ferunt. Unde illud Ovidii.

Venus orta mari mare præſtat eunti.

Tibullus lib. 2:

Nam fuerit quicunque loquax, is ſanguine natam
Is Venerem è rapido ſentiet eſſe mari.

Muſæus in Leandro.

Ἀγνώσεις ὅτι Κύπρις ὅτι ἀπ' ἀφρὸς ὅτι θαλάσσης;
Καὶ φερτὴ πόντοιο καὶ ἠιονήρεος ἀνθρώπῃ;

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto.

Ovidius, ——*Quia mater amorum*
Nuda Cytheriacis edita fertur aquis.

Idem affirmant præter Solinum in Ponticis, Virgilius, Auſonius, aliique. Cur verò à mari nata fingatur, ex Porphyrii & Jubæ auctoritate ſcribit Placiades Mythol. lib. 2. Vide Euſeb. Præp. Evang. l. 3. c. 3. Clementem Ægyptium, Pædag. Ariſt. Rhet. l. 2. ad Theodectem, & Heraclidem Pont. in Alleg. Homer. Heſychius Ἀφρόδισον, Ἀφρόδιτις ἀγάλμα. Inde Ἀφροδισιάζειν, γυναικίζειν. Idem Heſychius, Ἀφρόδισον ὄρχις, παρισωμένα, ἢ καὶ ἀναγέφυρον.

Ἀφρόδισον ὄρχις ἡ δίκνυσι.

Sophocles apud Stobæum Ἀφροδίτης ὅρκος οὐκ ἐμπίτνιμος. Callimachus.

Ὤμοσεν, ἀλλὰ λέγων Διὸς πρὸς τοῦ ἐν ἕρκει
Ὅρκος μὴ λύειν ἔπτ' ἐς Ἀδανάτων.

Athen. l. 12. Πλάτων ἡ ἐν τῷ Φιλήβῳ, φησὶν, ἡδονὴ μὲν ἧττον ἀλαζονείας ἐστὶν, ὡς ἡ λύπη· καὶ ἐν τῇ ἀδοναῖς ἡ ἀεὶ τοῦ Ἀφροδίτα, ἃ δὴ μίγνυσα δοκῶσιν εἶναι, καὶ τὸ ὀπτοχεῖν συγγνώμην ἴλλησι θεῶν. Apollodorus lib. 1. Φωσφόρος ὑφ' Ἥρας μὲν χόης ἀλάμενος εἰς βῦν μετεμόρφωσε λευκήν. Ἀυτὼ δ' ἀπωμόσατο μὴ συνελθεῖν, Διὸ φησιν Ἡσίοδος· ἐκ ὀπαυδὰς ἡ ἀπὸ θεῶν ὀργὴ τοὺ γενομένους ὄρκους ὑπὲρ ἔρδει.

Tibullus lib. 1. —— *Veneris perjuria venti*
Irrita per terras & freta ſumma ferunt.

Idem lib. 3. —— *Perjuria ridet amantum*
Juppiter, & ventos irrita ferre jubet.

Totidem prope verbis Ovid. in 2. de Art. Am.

Juppiter ex alto perjuria ridet amantum,
Et jubet Æolios irrita ferre Notos.

Idem in 3. Amorum.

Scilicet æterni falſum jurare puellis
Dii quoque concedunt, famaque numen habet.

Propert. *Hoc perdit miſeras, hoc perdidit ante puellas,*
Quicquid jurarunt ventus & unda rapit.

Aphthonius, Sophiſta, ſcripſit προγυμνάσματα, i. e. *præexercitamenta* in Rhetoricam, & in Artem Hermogenis. Extat Græcè cum Hermogene & Longino apud Jo. Criſpinum 1557. Item Gr. Lat. apud Hieron. Commelinum 1597.

Apicius Romanus, omnium helluonum maximus gurges, cui parum fuit & principum congiaria, & Capitolii vectigal devoraſſe, niſi inſuper gulæ ſuæ monumentum poſteris reliquiſſet, edito *de gulæ irritamentis* volumine, quo ſeculum ſuum infecit. Hunc Sen. lib. de Conſolatione ad Albin. ſuo ſeculo vixiſſe teſtatur, & laqueo vitam finiviſſe, cùm ſubductis rationibus ex ſeſtertio millies quod in culinam congeſſerat, centies tantum ſupereſſe ſibi cognoviſſet, Juvenalis.

—— *Quid enim majore cachinno*
Excipitur vulgi, quam pauper Apicius?

Martialis. *Ipſe quoque ad cœnam gaudebat Apicius ire,*
Quum cœnaret, erat triſtior ille domi.

Alii *Apitius*. Ejus quoque meminit Athenæus, lib. 1. Cæterum tres Roma tulit Apicios, inquit Caſaub. ad Athen. lib. 1. cap. 6. & Lipſius ad Annal. Tac. lib. 4. Primum, qui Athenæo nominatur, lib. 4. cap. 20. qui veteri Reipublicæ fuit, quemque à Poſidonio celebratum ait, & auctorem fuiſſe, ut Rutilius in exilium mitteretur. Alterum qui Auguſti ævo, de quo ſupra; *nepotum omnium altiſſimus gurges* Plinio dictus, de cujus deliciis volumen Apioni Grammatico ſcriptum legas Athenæi lib. 7. Tertium, qui in imperio Trajani, cujus mentio apud Suidam in Ὄψα, ſi tamen *Trajani* ibi vox incorrupta.

Apion Tiberii temporibus & ultra floruit, ἀκμάσας Γραμματικῶν, *Grammaticorum curioſiſſimus*, ut Africano apud Euſebium vocatur, ἀνὴρ δοκιμώτατος, *vir celeberrimus* uti dicitur Tatiano. *Literis homo multis præditus, rerumque Græcarum plurimâ, atque variâ ſcientiâ*, ut judicat Gellius 5. 14. Natus fuit Oaſi, Ægypti civitate: ſed Alexandrinus vocari volebat, quod jus ejus civitatis haberet. Auctor Joſephus lib. 2. eorum quos adverſus eum ſcripſit. Cognomen habuit Πλειστονίκης, h. e. *Multivictor*, uti liquet ex Plin. 37. 5. Gellio 6. 8. & Clem. Alex. lib. 1. Στρωμ. Sed Suidæ dicitur Ἀπίων ὁ Πλειστονίκα. Verum fallitur; nam Poſidonii filius fuit, teſte Africano in tertio χρονογραφιῶν. Etiam cognomen habuit Μόχθος *ab aſſiduo labore*, ut Suidæ docet, ex quo etiam cognoſces, quibus præceptoribus uſus ſit. Plinius in Præfat. Nat. Hiſt. *Apion Grammaticus, hic quem Tiberius Cæſar Cymbalum mundi vocabat, cùm publicæ famæ tympanum potius videri poſſit, immortalitate donari à ſe ſcripſit, ad quos aliqua componebat.* Unde liquet, Tiberii ætate non exiguum nomen habuiſſe. Idem ab Alexandrinis ad C. Cæſarem, cognomento Caligulam, accepit legationem. Quo tempore Philo à Judæis eſt miſſus ad eundem, ut gentis ſuæ cauſam ageret adverſus Alexandrinos. Joſephus Ant. 18. 10. Seneca Epiſt. 88. *Apion Grammaticus, qui ſub Caio Cæſare totâ circulatus eſt Græciâ.* Nec tantum Tiberii & Caii, ſed Claudii etiam tempore vixit, teſte Suidâ: Cui Flavius Joſephus reſpondit. Idem ſcripſit Ægyptiacorum lib. 5. Gellius 5. 14. & 10. 10. Ab Ægyptio Apidis numine vocatus eſt. Errant ideo qui geminato *pp* dicunt *Appionem*, quaſi derivatum ſit ab Appiâ gente Romanâ. Video tamen non ſemel ſic ſcribere Joſephum Scaligerum in eruditâ appendice præclari operis de Emendatione Temporum. Voſſius.

Apis, Argivorum rex, Jovis filius ex Niobe Phoronei filiâ, alio nomine *Oſiris* appellatus, Iſidem uxorem duxit; Achaiæ regno Ægialeo fratri conceſſo in Ægyptum trajecit: ubi cùm homines rudes ad mitiorem vitæ cultum traduxiſſet, colendarumque vinearum rationem eos edocuiſſet, concordibus omnium votis in regem eſt aſcitus. Cumque aliquandiu mirâ prudentiâ, parique clementiâ Ægypti regnum adminiſtraſſet, multaque in ſubditos beneficia contuliſſet, vitâ tandem functus, pro Deo eſt habitus, & ſub viri boris imagine ab Ægyptiis cultus. Cic. lib. 1. De Nat. D. *Quid cenſes igitur Apin illum ſanctum Ægyptiorum bovem, nonne Deum videri Ægyptiis?* Ovid. Amor. 2. 13.

Et comes in pompâ corniger Apis erat

Lucanus lib. 8. —— *Illo cultore Deorum*
Luſtra ſuæ Phœbus non unus vixerat Apis.

Idem lib. 9. —— *Et ſacer in Magni cineres mactabitur Apis.*

Virgil. *Sanctaque Bubaſtos variiſque coloribus Apis.*

Papin. Prop. Metii Cel. —— *Aut quo ſe gurgite Nilus*
Mergat adoratus trepidis paſtoribus Apis.

Vide *Serapis* & Auguſtinum de Civitate Dei, lib. 18. cap. 5. Item *Apis*, vicus in Africâ ſic dictus, quia nobilis Ægypti religione eſſet. Plin. 5. 6.

Apolauſtus, Agrippæ hiſtrionis cognomentum. Capitolinus in Vero. *Habuit & Agrippam biſtrionem, quem Apolauſtum nominavit.* Propter obſcœnum forte miniſterium ſic dictus: nam ἀπολαυστικὴ vita, qualis illa Epicureorum. Videtur autem Apolauſtus ille, quem unà cum aliis libertis aulicis cæſum temporibus Commodi narrat Lampridius. Caſaubonus.

Apollas volumen de Peloponneſi civitatibus reliquit. Athen. lib. 9.

Apollinares ludi, qui in honorem Apollinis fiebant, priùs incerto tempore, poſt à Licinio Varo Prætore lege latâ 4. Non. Quint. celebrati, bove aurato, capris duabus auratis Livius. Macrob. Servius in 6. Æn. Hos ludos populus laureatus ſpectabat, ſtipe datâ pro cujuſque copiâ. Feſtus.

Apollinaris, hæreticus, unam divinitatis & Chriſti naturam eſſe docuit. Hiſt. Trip. lib. 9. cap. 3.

Apollinarius, vir ingenio præſtantiſſimus, doctrinâ clariſſimus, carminum & verſuum elegantiâ & promptitudine mirus, ſuis libris, ut ait Baſilius, terrarum orbem replevit. Familiaris erat Gregorio, & Baſilio, defenſor coeſſentialitatis. Cùm Julianus, cognomento Apoſtata, Græcorum diſciplinam interdixiſſet Chriſtianis, tum Apollinarius verſibus expoſuit ad Homericum modum & ſtilum hiſtorias antiquas ſacrarum literarum. Μετάφρασιν τῆς Ψαλτῆρος διὰ στιχηρῶν ἡρωικῶν ejus hodie habemus unà cum interpretatione Latinâ è typographeio Hieronym. Commelini An. Dom. 1596. Vide omnino Jac. Duportum Præfat. ad Metaphraſin Libri Pſalmorum Græcis verſibus à ſe contextam, Cantab. An. Dom. 1666. Plura etiam de hoc Præſule (erat enim Laodiceæ Epiſcopus) habes apud Euſebium, Socratem, Sozomenum, Suidam & Voſſium.

Apollo, pro Apollinis templo. Virg. Æn. 3.

Mox & Leucatæ nimbosâ cacumina montis
Et formidatus nautis aperitur Apollo.

Apollo, Λητοῦς καὶ Διὸς υἱὸς, uti vocatur ab Homero Iliad. α. Jovis & Latonæ filius. *Phœbus* etiam dictus & *Sol*. Apollo autem dictus eſt ἀπὸ τοῦ ἀπόλλυμι, quod jaculis perderet, quia radii ejus in peſte perniciem afferunt animantibus. Vel, Chryſippo teſtes ab α privat. & πολλοὶ, cui non ſant multi ſimiles, vel quòd ſolus luceat. Unde & *Sol*, quaſi *ſolus* dicitur, teſte Tullio 2. de N. D. Sanè Heſychius, Ἀπόλλων ὁ ἥλιος Ἑλλήνων θεός. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὁ μὴ ῥᾳδίως πολλῶν συναπολλύμενος. Plato autem Solem Ἀπόλλωνα cognominatum ſcribit ἀπὸ τοῦ ἁπλῶς πάλλειν τὰς ἀκτῖνας, i. e. à *jactu radiorum*. Chryſippus *Apollinem* οὐχὶ ἥλιον, πολλῶν καὶ φαύλων ὄντων τῶν παρὰ ὄντα. Prima enim nominis litera retinet ſignificationem negandi; ἅ δὲ μόνος ἢ καὶ οὐχὶ πολλοί. Speuſippus, quòd ex multis ignibus conſtet ejus vis, ὡς ἀπὸ πολλῶν ὑπῶν πυρὸς ἑαυτὸν συνεστῶτος. Cleanthes, ὡς ἀπ' ἄλλων καὶ ἄλλων τῶν ἀπολλόντων ποιεῖται, quod ab aliis atque aliis locorum declinationibus faciat ortus. Cornificius arbitratur Apollinem nominatum ἀπὸ τοῦ ἀπαντολεῖν, i. e. quia intra circuitum mundi, quem Græci πόλον vocant, impetu latus ad ortus refertur. Alii cognominatum Apollinem putant ὡς ἀπολύοντα τὸ ζῷα, examinat enim & perimit animantes, eum peſtem intemperie caloris immittit, ut Euripides in Phaethonte:

Ὦ χρυσοθώρηξ ἵππε, διὰ μ' ἀπώλεσας·
Ὄθεν σ' Ἀπόλλων, ἐμφανὴς κλύων βροτός.

Alii denique contrariâ ratione, nempe quia temperatus Solis calor morborum omnium fuga eſt, ſic dictum volunt, ὡς ἀπολαύοντα τὰς νόσους, tanquam Ἀπόλλωνα. Eſt qui ab Ebræo אבדן deduci poſſe autumat. Quid enim niſi *tenebræ* & ambages Dæmon ille *canebat*? Unde & λοξίας, ἀπόλλυμι & ἀπόλλων à Græcis dictus fuit. Schol. in Ariſtoph. Equites: ἔστι δὲ παρ' ὅσον οἱ χρησμοὶ λοξοῖς ὑποκεῖνται διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος. L. Andronicus Antiopâ.

Ita ſeptuose dictio à Deo datur
Quod conſecuturum ſapiens ægrè conſuleret.

Pacu-

Pacuvius Peribœâ.

Flexa non falſa autumare dictio Delphis ſolet.

Syri *Adad* vocant, quod ſig. *unus*. Vide Macrob. Sat. 1. 17. Quanquam Euſebius de Præparat. Evang. ab ἁπλάστου *Apollinem* nuncupare indicat, quod ab ægrotationibus homines ſalvet. Natus eſt in Delo eodem partu cum Dianâ, quæ & ipſa *Phœbe* dicitur. Adultus Pythonem ſerpentem ſagittis occidit, deinde Cyclopas, ob fabricatum fulmen, quo filius ejus Æſculapius fuit ad inferos detruſus; Unde aliquandiu divinitate privatus, Admeti Theſſaliæ regis armenta apud Amphryſum flumen pavit. Ovid. 2. Art.

Cynthius Admeti vaccas paviſſe per æſtus
Fertur, & in parvâ delituiſſe casâ.

Nemeſianus.

Dii pecorum pavere greges; formoſus Apollo,
Pan doctus, Faunus vates, & pulcher Adonis.

Plato in Cratylo Theſſalos ait non Ἀπόλλωνα dixiſſe; ſed ἁπλᾶν propter divinationem, in qua eſt τὸ ἁληθές τι καὶ ἁπλοῦν, ταῦτον γὰρ ἔστι, i. e. *propter verum & ſimplicitatem, quæ idem ſunt*. Nicander in Ætolicis ſcribit Apollinem divinam peritiam edoctum à Glauco, qui poſtea factus Deus marinus, & Melicerta nominatus eſt. Fertur à Mercurio citharam accepiſſe, & poſtea Muſis præfuiſſe. Amavit Cyrenen puellam, item Daphnem Penei fluminis filiam, quæ fugiens illius amorem in laurum converſa eſt, arborem huic ſacram. Item Hyacinthum liberali formâ puellum, quem mortuum in florem ſui nominis commutaſſe fertur. Branchum item Theſſalum, cui in ſuo templo ſacra fieri juſſit. Vicit Marſyam tibicinem, à quo laceſſitus fuerat, tibiæ cantu, victum autem excoriavit. Muros Trojæ, adjuvante Neptuno, Laomedonti regi ædificavit. Medicinæ uſum primus intuliſſe, & propterea Deitatem meruiſſe creditur. Ovid. Met. 1.

Inventum medicina meum eſt, opiferque per orbem
Dicor, & herbarum ſubjecta potentia nobis.

Author fuit carminis & Muſices, quapropter poetæ præcipuum ſibi numen eum faciunt. Ovidius.

——— *Mihi flavus Apollo*
Pocula Caſtaliâ plena miniſtrat aquâ.

Vates quâ ratione factus ſit, ex veterum fabulis docet Lucanus, lib. 5. verſ. 79.

Ulcor ibi expulſæ premerent cum viſcera partus
Matris, adhuc rudibus Pæan Pythona ſagittis
Explicuit, cum regna Themis, tripodaſque teneret.
Ut vidit Pæan vaſtos telluris hiatus
Divinam ſpirare fidem, ventoſque loquaces
Exhalare ſolum, ſacris ſe condidit antris,
Incubuitque adyto, vates ibi factus, Apollo.

Quoties de Deorum cultu interrogaretur, ſolitum reſpondere docet Ariſtot. Καὶ ὅτι τὰ μαντεῖα πάντα πρῶτον μὲν ἀνθρώποις ἐγένετο καὶ τὰ πάτρια νομίζει τοῖς ἔθνεσι. Et Socrates apud Xenoph. ὅρας γὰρ ὅτι ὁ ἐν Δελφοῖς θεὸς, ὅταν τις αὐτὸν ἐπερωτᾷ, πῶς ἂν τοῖς θεοῖς χαρίζοιτο; ἀποκρίνεται Νόμῳ πόλεως. Cic. 2. de Legg. *Deinceps in lege eſt*, ut de ritibus patriis colantur optimi; de quo cum conſulerent Athenienſes Apollinem Pythium, quas potiſſimum religiones colerent, Oraculum editum eſt; Eas quæ eſſent in more majorum. Callimachus Hymn. 2. Φοῖβε ἀπεδημήσω. Opinio erat Apollinem mutare ſedes, & 6. menſes hyemales apud Lyciam degere; & 6. æſtivos apud Delum, ubi natus eſt. Virg. Æn. 5. verſ. 143.

Qualis ubi hybernam Lyciam Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.

Ubi cave τὸ *hybernam* explices *frigidam* ὑπερβορεον ſed contra ὑπερκείμενον, ut rectè Taubmannus. In Rhodo inſulâ Coloſſum habuit tantæ magnitudinis, ut inter 7. mundi miracula ſit connumeratus. Triplex ejus eſt poteſtas, ut ſit Sol in cœlo, Liber pater in terris, & Apollo apud inferos. Ejus ſimulacro tria appingebantur, lyra, clypeus & ſagittæ. Eidem, ut Bacchô, perpetua juventus aſcribitur, propterea ſemper imberbis à poetis fingitur. Ovidius.

Solis perpetua eſt Phœbo Bacchoque juventus.

Horatius. *Intonſoſque agitaret Apollinis aura capillos.*

Multa habuit cognomina, de quibus vide Pauſaniam, & lib. 1. Anthologiæ, ubi Acroſtichis ingenioſiſſimis ſecundum literas Alphabeti ſunt comprehenſa. Artem Rhetoricæ reperiſſe dicitur, ut auctor eſt Artimedorus, quam alii dicunt è cœlo ab Jove per Mercurium, procurante Prometheo, demiſſam. Ægyptiacâ linguâ Apollo vocatur *Horus*; à quo *Horæ* nomen acceperunt, ut ait Macrobius. Illi lyræ, tibiarum & fiſtularum aſſignatur inventio. Polydor. Virgil. 1. 5. Cicero de Nat. D. quatuor Apollines conſtituit, Primum antiquum cuſtodem Athenarum. Alterum Corybantis filium, natum in Cretâ. Tertium Jove & Latonâ natum, qui ex Hyperboreis Delphos venerat; quamvis Euſebius antiquiorem illum deſcribit. Quartum in Arcadiâ, quem Arcades, quod illis leges dederit, *Nomium* vocant. Cæterum de Apollinis mythologiâ vide Nat. Com. 4. 10.

Apollo, vel *Apollos*, vir quidam Alexandrinus, magni nominis in Eccleſiâ, Act. 18. 1. & 1 Cor. 3.

Apollocrates, alter ex Dionyſii filiis, qui unà cum patre in expeditionem, dum exularet, profectus eſt. Strabo, lib. 6.

Apollodorus Artemita, Parthica ſcripſit, quorum lib. 4. citat Athenæus. De quo Voſſ. H. Gr. p. 134. & 326.

Apollodorus Geloüs Poeta Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 58, 59.

Apollodorus, tyrannus quidam, de quo Sen. lib. 2. de Ira: *Qualis fuit Apollodorus, aut Phalaris*. Idem lib. 7. de Benef. cap. 19. eoſdem conjungit, ut eximios in ſævitiâ & cæde. Et Phalaris quidem notus eſt, minus alter, niſi quod Plut. Suidaſque inter Tyrannos nominant, ſed nominant tantum. Eſtne ille, quem *Caſſandreæ tyrannum* fuiſſe Pauſan. in Meſſen. prodit. Eſtne item, cujus mortem Tragicam, & vitâ condignam Plut. de tarda Num. Vind. tangit & indicat? Οἱ μὲν φασὶν Ἀπολλόδωρόν ποτε κατὰ τοῦ ὕπνου δόξαν ἐκδεδύεσθαι αὐτὸν ὑπὸ Σκυθῶν, &c. Sicut aiunt Apollodorum aliquando per ſomnium vidiſſe ſeipſum excoriari à Scythis, deinde elixari. Cor autem è lebete vocem emittere ac dicere, Ἐγώ σοι τούτων αἰτία, Ego horum tibi cauſa ſum. Item & hunc flagrantibus corporibus in orbem circa ipſum currere. Sane animus mihi quoque loquitur hunc noſtrum tyrannum eſſe. Sed quomodo à Scythis excoriatus? Quid eis rei in gratiâ aut ſi apud Scythas iſte, unde ea res Græcis ſic innotuit? Puto ſcribendum ὑπὸ σκυτέων, *à coriariis, à cerdonibus*, & ii vero ſolent pelles detrahere. Lipſ.

Apollodorus, Athenienſis Grammaticus, Aſclepiadis filius. Panætii Rhodii Philoſophi & Ariſtarchi Grammatici diſcipulus, Primus genus metri Triambici invenit, uti teſtatur Suidas. Scripſit quoque hiſtoriam Athenienſium uſque ad reditum Heraclidarum, uti teſtatur Diodorus Siculus. Uſque adeo arte ſuâ emicuit, ut ei Amphyctiones Græciæ honorem habuerint. Plin. 7. 37. Scripſit περὶ τῆς φιλοσόφων αἱρέσεων, teſte Laertio in Solone. Scripſit item commentarium in Sophronem. Athenæus, lib. 3. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τοῖς περὶ Σοφρονος. Pluribus autem libris id opus conſtitit. Tertium citat Athenæus lib. 7. Ἀπολλόδωρος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Σώφρονος, non *de temperante*, uti perperam Dalecham mus vertit. Apollodori de Sophrone quartum librum citat Schol. Ariſtoph. ad Veſpas. Librum ſecundum operis ejus περὶ Νομοθετῶν citat Laertius in Solone. Crebro ejuſdem Χρονικὰ ad Philoſophorum hiſtoriam illuſtrandam adducit idem Laertius. Meminit & Phlegon Trallianus lib. de Longævis: Tertium Χρονικῶν citat Laertius lib. 4. Τὰ Λυκούργα νόμιμα, ὡς Ἀπολλόδωρος, inquit Euſebius Chron. an. 1218. *Lycurgi leges à Lacedæmone juxta ſententiam Apollodori hâc ætate ſuſceptæ*. Ita vertit B. Hieronymus. Qui locus vel ex libris ejus de Legiſlatoribus, vel ex Chronicis petitus eſt. Iſta Chronica reſpicit omnino Cicero, lib. 12. ad Att. ep. 24. *Quibus Conſulibus Carneades & ea legatio Romam venerit, ſcriptum eſt in tuo Annali. Hæc nunc quæro, quæ cauſa fuerit. De Oropo, opinor, ſed certum neſcio: Et ſi ita eſt, quæ controverſiæ. Præterea, qui eo tempore nobilis Epicureus fuerit Athenis, qui præfuerit horto: qui etiam Athenis πολιτικοὶ fuerint illuſtres, quæ etiam ex Apollodori puto poſſe inveniri*. Vide Barthium ad Stat. Theb. p. 34.

Apollodorus Tarſenſis Tragicus, cujus tragœdias recenſet Suidas. Item Comicus eodem tempore, quo & Menander, cujus fabulæ nonnullæ ab eodem Suidâ commemorantur.

Apollodorus Pergamenus Rhetor, Caſſidii, alias Callidii, itemque Cæſaris Auguſti præceptor & familiaris. Scripſit de Rhetoricâ, ut author eſt Strabo.

Apollodorus, Philoſophus Epicureus. Laertius, lib. 10. Cæterum de variis Apollodoris, vide Jonſium, lib. 2. de Hiſt. Phil. Script. cap. 17. & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21. & lib. 3. p. 326. & Scip. Tettum in Com. de Apollodoris.

Apollonia, virgo ſub Decio Imperatore apud Alexandriam cum aliis permultis coronata. Euſeb. 6. 19.

Apollonides Nicenus, Commentarium ſcripſit, *de malè obitâ Demoſthenis legatione*. Meminit Ammonius libello de ſimilibus & differentibus vocibus in Ὄφλειν. Etiam Apollonides hujus περὶ παρεμπιπτόντων librum citat Stephanus in Τέειναι. At ſimpliciter *Apollonides* in Europæ periplo ſemel, iterumque citatur à Schol. Apollonii in lib. 4. Laudatur etiam à Strabone lib. 7. Itemque à Plinio lib. 7. cap. 2. Fuit præterea *Apollonides* Horapius, de quo vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 3. p. 328. Fuit etiam *Apollonides* Stoicus, quem Cato minor Uticæ jam è vitâ diſceſſurus, unà cum Demetrio Byzantino Peripatetico circum ſe habebat, teſte Plutarcho in Catone minore. Fuit etiam *Apollonides* Cyprius, medicus Methodicus à Galeno memoratus, lib. 1. Method. Med. cap. 7. *Apollonides* etiam ὁ Κηρὺξ ἐν τῷ ὀγδόῳ περὶ κατασκευῆς ἰατρείας laudatur Anonymo in vitâ Arati poetæ.

Apollonius, Argonauticôn ſcriptor Naucr. titæ Ægyptius fuit, Rhodius cognominatus, Ἀπολλώνιος ὁ Αἰγύπτιος dicitur Theophilo, lib. 3. ad Autolycum. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥόδιος ἢ Ναυκρατίτης vocatur Athenæo, lib. 7. cap. 7. & Æliano Hiſt. An. lib. 15. cap. 23. Cur autem *Rhodius* dicatur, Anonymus vitæ ejus autor exponit, ἐκεῖ ἐπολιτεύσατο καὶ ἐσοφιστεύει ῥητορικοὺς λόγους. Ὅθεν καὶ Ῥόδιον αὐτὸν ἀπεκάλεσαν. Suidas *Alexandrinum* eum appellat in Ἀπολλώνιος. Meurſius in notis ad Apollonium Dyſcolum hunc Alexandrinum à Rhodio diſtinguit, ac propterea à Voſſio, lib. 1. de Hiſt. Gr. cap. 16. jure reprehenditur. Potuit enim Naucratita ille Alexandriæ, & in Rhodo docuiſſe, & utrinque denominari, dicique Naucratita Rhodius, & Alexandrinus, uti & Dionyſius Grammaticus triplici nomine gaudet: Dicitur enim *Thrax*, *Alexandrinus*, & *Rhodius*. Strabo, l. 15. Διονύσιος ὁ Θρᾷξ καὶ Ἀπολλώνιος ὁ τοῦ Ἀργοναύτας ποιήσας, Ἀλεξανδρεῖς μέν, ἐπαλλάττοντο δὲ Ῥόδιοι. Fuit Callimachi diſcipulus, æqualis Eratoſthenis Grammatici, cujus etiam ſucceſſor fuit in præfecturâ Bibliothecæ apud Ptol. Euergeten.

Apollonius Dyſcolus, ſub Antonino Pio vixit, ἱστορίας θαυμασίας edidit, etiamnum ſuperſtites, & Meurſii notis itidem illuſtratas. Δύσκολος autem propterea dictus eſt, ὅτι ἐν τῇ γυμναστικῇ δυσλύτους ἀπορίας ἔλεγεν, ut auctor eſt Anonymus in ejus vitâ. Vide Wowerium de Polym. c. 10. & Voſſ. Hiſt. Gr. p. 228.

Apollonius, Aphrodiſienſis hiſtoricus, ſcripſit res Caricas, de Trallibus, de Orpheo, ejuſque myſteriis, teſtibus Suidâ, Stephano, & Etymologo. Fuit etiam *Apollonius* Aſcalonita, hiſtoricus itidem, teſte Stephano in Ἀσκαλών. Alius eſt *Apollonius* Geometres, qui inter Arati Interpretes recenſetur. Item alius Apollonius Chæronis filius citatus Ariſtophanis Scholiaſtæ in Veſpas. Alios quoque hujus nominis adducit Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22. Itemque Jonſius de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 3. cap. 9.

Apollonius Molo Rhodius, Præceptor Ciceronis, ac Julii Cæſaris eodem tempore, teſte Plutarcho. Romæ docuit, quò legatus venerat de præmiis Rhodiorum, Dictatore Syllâ: Orator unus in cauſis, ſcriptorque præſtantiſſimus, & in annotandis, animadvertendiſque vitiis, & inſtituendo, docendoque clariſſimus. Cic. in Bruto.

Apollonius, Alabandenſis (Alabanda autem oppidum eſt minoris Aſiæ) dicendi magiſter clariſſimus, teſte Suetonio, qui cùm mercede doceret, tamen non patiebatur eos, quos judicabat non poſſe oratores evadere, operam apud ſe perdere, quemque autem dimittebat ad quamcunque artem putabat eſſe aptum. Cic. 1. Orat.

Apollonius Citticus Medicus. Strabo lib. 16.

Apollonius Herophilius, Herophili diſcipulus, ſcripſit de unguentis. Athenæus. Apud Plinium *Apollodorus* ſcribitur.

Apollonius Tyaneus, Philoſophus Pythagoricus, cujus vitam ſcripſit Philoſtratus, & ante eum Damis ipſius in peregrinatione comes. Hic dum Epheſi vitam ageret, & forte in multitudine diſputaret, per eam horam, quâ Domitianus interficiebatur, defixus, & elinguis ſtetit; tum autem exclamavit. *Euge Stephane pulchre, Stephane percute: pulſaſti, vulneraſti, interfeciſti.* Hic ſermonis animalium peritus erat. Cæl. Rhod. 17. 13. Idem hoc unum à Diis petebat, ut bonos cognoſceret, malos vitaret. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 17. De ejus annulo idem 2. 19. Alexander Severus Imperator religione tactus, Chriſtum, Abraham, Orpheum & Apollonium, velut Deos intra ædes veneratus eſt. Idem 6. 14. Agreſphon apud Suidam in *Apollonius* indicat alium Tyaneum Apollonium fuiſſe præter prædictum, qui ſub Nerone vixit, his verbis Ἀπολλώνιος ἕτερος Τυανεὺς φιλόσοφος νεώτερος γεγονὼς ἐπὶ Νέρωνος τοῦ βασιλέως.

Apollonius, Eremita, cùm per omne vitæ tempus, nihil monaſticæ vitæ didiciſſet, ſciens, quia nec ſcribere, nec artem jam propter ætatem exercere poſſet, omnia medicamina & cibaria opportuna laborantibus comparavit, & quotidiè à primo mane, uſque ad horam nonam per ſingula monachorum oſtia perrexit, quò ægrotos inviſeret. Cùm autem jam eſſet è vitâ migraturus, ea quæ poſſidebat, alteri tradidit, juſſitque ut eadem ipſe pietatis officia obiret. Sozomen. 7. 1.

Apollonius Pergæus, magni nominis Geometra, claruit ſub Ptolemæo Euergetâ. De quo vide Voſſium de Scientiis Mathematicis, pag. 54. &c.

Apollonios, denique Sophiſtas duos ponit Philoſtratus, Naucratitem unum, alterum Athenienſem, qui ambo M. Antonini tempore Athenis docuere. De variis Apolloniis vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 149.

Apollophanes, regis Antigoni adulator. *Apollophanem* quendam Stoicum Laert. lib. 7. ad Stoicorum placita & dogmata explicanda adhibet, & in Phyſicâ eum de vacuo diſſeruiſſe, alibi etiam unam tantum virtutem, prudentiam nempe, ſtatuiſſe tradit. Locum autem inter hiſtoricos ſibi vendicare videtur libro περὶ τῆς Ἀρίσωνος. Athenæus lib. 7. Ἀπολλοφάνης (in codd. vulgatis Ἀφάνης mutilatè legitur, neque, quod mirere, correxit Caſaubonus) γράφει μὲν ἦν καί ἐστι τοῦ Ἀρίσωνος, ἐν τῷ Ἀρίσωνι, καὶ αὐτὸς ὅπως ὑπαγορεύσας τὸ σύγγραμμα ἐμφανίζει τῷ τῆς διδασκαλίας φιλονεικίαν. Libello itaque hoc, quem *Ariſtonem* inſcripſerat, Ariſtonis magiſtri ſui voluptuariam vitam expoſuit. Quæ de ætate ejus nos dubitare non ſinunt, quòd Ariſtonem magiſtrum habuiſſe dicatur. Zenonem enim Stoicum audivit Ariſto, Arceſilai tempore: Ariſtonem vero Apollophanes, tempore Ptolemæi Euergetæ. Patriam hujus Apollophanis aperit Stephanus in Ἀντιόχεια. Τεῖται (Ἀντιόχεια ſc.) Μεσοποταμίας, Μυγδονία καλουμένη, ἥτις ὑπὸ τὴν ὑπηκοΐαν Ἀσίαν καλεῖτο, ὅθεν Ἀπολλοφάνης ὁ Στωϊκὸς φιλόσοφος. Citat *Apollophanem* hunc Tertullianus lib. de Animâ, cap. 14. quod novem animæ partes ſtatuat. Fuit & *Apollophanes* Medicus in aulâ Antiochi Soteris, Regi apprimè charus, teſte Polybio, lib. 5. quem laudat Plinius 22. 21. & Corn. Celſus 5. 18. Cujus forte malagma contra jecinoris duritiem deſcripſit Galenus, lib. 8. de compoſ. medic. ſec. locos, cap. 9. & Paulus Ægineta 7. 18. laudatque Ætius tetrab. lib. 3. ſect. 3. cap. 18. Ut ut vero uterque *Apollophanes* ſub Euergete floruerit, non tamen hoc ſufficere arbitramur, ut eoſdem eſſe ſtatuamus. Alius fuit *Apollophanes* Sophiſta, cui tempore CHRISTI PATIENTIS Dionyſius Areopagita Heliopoli in Ægypto dixit: *Aut divina natura patitur, aut patienti condolet*, teſte Suida in Διονύσ. Sed quod Palemon Laodicenus Sophiſta, Ariſtidis magiſter hunc *Apollophanem* audiverit, juxta Suidam loco citato, ratio temporis vix admittit. Jonſius. Vide Voſſ. P. Gr. p. 48.

Apollothemus, hiſtoriam fecit, quantum colligere licet ex iis quæ de Lycurgi morte ex eo refert Plutarchus in Lycurgo.

Apomyius, Ἀπόμυιος Jupiter in Elide colebatur ὁ ἐλαύνων τὴν Ἠλείας Ὀλυμπίας τοὺς μύας, Pauſanias. Plinius 29. 6. *Myioden* vocat, & lib. 10. cap. 38. *Myiagrum*. Poeta apud Athen. lib. 1. Ἀεὶ δ' ὦπαι Ὀλυμπιάδων φασὶ μύας πιεῖν· Βῶν τοῖς ἀκλήτοις παρασκόπτειν παίλακα. Profert iſta patronus umbrarum, & eorum qui invocati veniunt ad conjugia. Ait, Bonum factum fore, ſi iſti alieno ſumptu alantur, fiatque illis quod ſolet muſcis Olympiæ: hoc eſt ut non prius ineantur ab iis qui volunt unà eſſe, convivia, quam in gratiam paraſitorum bovem mactaverint. Sacrificium in honorem Jovis muſcarum averruncatoris fieri ſolitum; ſic iſte interpretatur, quaſi in muſcarum gratiam fieret, ut eſſet illis unde lautè, ac dapticè accipiantur. Caſaubonus. Clemens Alex. in Protreptico Ἀπομύῳ Διὶ θύουσιν Ἠλεῖοι, Ῥωμαῖοι δὲ Ἀπομύῳ, Ἡρακλεῖ. Et paulo poſt Ἡρακλείδης δὲ καὶ Ἀχαϊανίαν, φησίν, ἔνθα τὸ Ἀκλεῖον ὄζειν ἀκροτέλειον, καὶ τῆς Ἀπόλλωνος τῆς Ἀκτίου τὸ ἱερὸν μύας ἀφανίσαι βῦν. Vide *Beelzebub*.

Appianus, Alexandrinus hiſtoricus Græcus, Trajani, Adriani, & Antonini temporibus vixit. Romæ primum fuit cauſarum patronus, poſtea adlectus fuit Cæſaris procuratoribus. Hiſtoriam Romanam ſcripſit, lib. 24. Ac orſus ab Æneâ, & capto Ilio, percurrit illa tempora uſque ad Romulum. Inde accuratius perſequitur omnia uſque ad Auguſtum, quædam etiam carptim, atque obiter addit uſque ad Trajanum. Vide Suidam, Photium, & Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13.

Appiades, Deæ Venus & Pallas ſic dictæ ſunt, quibus ad *Appias* aquas templum erectum erat, prope Cæſaris forum. Ovid. 3. de Art. Amand.

Has Venus è templis multo radiantibus auro
Læta videt lites, Appiadeſq; Deæ. Vide Cæl. Rhod. 12.

Appiorum gentem Romæ cognominatam eſſe legimus ab apii coronâ, quam L. Appius in Achaiâ meruit.

Appius proſcriptus à Triumviris opes ſuas ſervis diviſit, & cùm navem cum illis conſcendiſſet, in Siciliam tranſiturus maris tempeſtate obortâ, in ſcapham, quaſi in tutiorem ſpem depoſitus eſt, ubi ſalvus evaſit; illi autem perfractâ nave ad unum omnes cum opibus, propter quas Dominum prodiderant, perierunt. Appianus, lib. 4.

Appius Annius Trebonius Gallus Conſ. M. Attilii collega.

Appius Claudius Craſſus Conſ. Spurii Nautii Rutilii collega, à Perſeo victus. Livius Lib. 2. Decad. 5. Celtiberos vicit, caſtriſque exuit. Idem.

Appius Claudius Xvir, cum ſociis magiſtratum vi obtinuit; exilio demum damnatus eſt.

Appius Claudius Cæcus, orator Romanus, de quo Tullius in Bruto, & Tuſcul. lib. 4. In veteri Romanâ hiſtoriâ nobilis fuit, diſturbatâ maximè cum Pyrrho pace. Ovid. Faſt. 6.

Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit, lumine captus erat. Sil. lib. 13.
Hic fraudes pacis, Pyrrhumque à limine portæ
Dejecit viſus orbis.——

Appius Claudius Pulcher, Cæci nepos, Conſ. Pub. Servilii collega, cujus ætate Sylla, depoſito magiſtratu, vitam vixit privatam, commentarioſque ſcripſit, quos Lucullo dedicavit.

Appius Claudius invenit Romanis literam R. ut pro *Valeſiis*, & *Fuſiis*, *Valerii* & *Furii* dicerentur.

Appius, quidam Cenſor Romanus de quo Horatius Serm. lib. 1. Sat. 6.

——— *Cenſorque moveret*
Appius, ingenuo ſi non eſſem patre natus.

Cic. epiſt. ad App. lib. 3. *Vale, & in cenſurâ, ſi jam es cenſor (ut ſpero) multùm de proavo tuo cogita.*

Aprilis, geminam hujus menſis etymologiam ponit Iſidor. l. 5. c. 33. Unum eſt, ut ſic dicatur, quaſi *Aprilis* quia *aperit* omnia. Quod etymon cùm Varroni placuit, cujus verba mox apponenda, tum Ovidio 4. Faſt. Macrobio Saturn. 1. 12. & Servio ad illud 1. Georg.

Candidus auratis aperit cum cornibus annum
Taurus ———

Alterum etymon eſt, ut *Aprilis* dicatur, quaſi *Aphrilis* ab Ἀφρὸς *Spuma*; quaſi nempe ex hâc nata Venus, cui is menſis ſacer. Hujus etymi auctores qui ſint ſtatim ex Varrone diſcemus, eoſque etiam Nunneſius ſequitur in Grammaticiſte, ut cui *Aprilis* ſit ab Ἀφροδίτη. Verum Cincius, ut Macrobius author eſt, negabat huic menſi à Venere inditum hoc nomen, eò quòd Venus antiquis illis Romuli nepotibus fuerit ignota, ut cui nullum inſtituerint feſtum, ac cujus nullus in Saliarib. hymnis mentio fiat. Cincio aſtipulatur Varro, lib. 5. de LL. *Secundus menſis (ut Fulvius Flaccus ſcribit, & Jun. Gracchus) à Venere, quòd ea ſit* Ἀφροδίτη. *Cujus nomen ego, antiquis literis quòd muſquam inveni, magis puto dictum, quod ver omnia aperit, Aprilem.* Joſ. Scal. vero in Schedâ inedita: Quomodo menſis Aprilis dici potuerit ab aperiendo, equidem non video. Primùm cum annus ab initio decem tantum menſium fuerit, neceſſe eſt ſemper menſes vagos fuiſſe, neque ſtationes temporum fixas tenuiſſe. Ita Aprilis ſemel tantùm incidebat in tempus vernum, & poſt decem annos Romuleos h. e. decem lunares redibat in orbem. 2. Deinde Aprilis non poteſt deſcendere à verbo. Nam nomina quæ hujus terminationis ſunt, ſi deſcendant à verbo, penultimam corripiunt, ut *probabilis*, *utibilis* vel *utilis*, *facibilis*, vel *facilis*. Si autem à nomine eandem producunt, ut *equus*, *equilis*, *ovis*, *ovilis*, *caper*, *caprilis*, *aper*, *aprilis*: præter pauca ut *humilis*, *ſimilis*. Ergo *Aprilis* ab *apro* h. e. porco, ut Athenis ἀλαφοῦλιον h. e. *cervilis*. Sic *Aprilis* χοιροῦλιος vel χοιρεῦλιος. Voſſius.

Apſinius, Rhetor nobilis Athenienſis, de arte Rhetoricâ præcepta edidit, quæ etiamnum Græcè extant.

Apſimthes, Sophiſta Gadareus, Smyrnæ præceptorem habuit Heraclidem Lycium, Nicomediæ Baſilium; docuit Romæ Maximiniani tempore, cujus beneficio adeptus eſt conſulatum.

Aplerus, Rex Cretæ, Cydonis Succeſſor. Euſeb. eum refert in annum Moſis octavum, qui erat ſexageſimus poſt initium Cydonis: Κρήτης ἐβασίλευσεν Ἄπτλερος ἔτη πόλυ ἔκτον.

Apuleius, vel *Appuleius*, Madaurenſis, ſcripſit libros 11. Mileſiarum (ut Capitolinus vocat) ſive de Aſino Aureo: quod opus de fonte expreſſit vel Luciani, vel Lucii Patrenſis. Unde initio operis dicit, ſe Græcanicam fabulam incipere. Inter opera ejus deperdita fuit *Epitome Hiſtoriarum*, ut à Colvio in vitâ Appuleii traditum eſt. Sanè ex *epitome Appuleii* quædam Priſcianus, lib. 6. refert: at hiſtoriarum fuiſſe epitomen non dicit. Conſcripſit & alia compluſcula; velut *Convivales Quæſtiones*, Macrobio teſte, lib. 8. cap. 3. & 10. & Sidonio Apollin. lib. 9. epiſt. 13. Item librum *de Proverbiis*, ut eſt apud Sofipatrum. Ad hæc libros *ludicrorum*, *Apologiam*, aliaque quæ partim ſuperſunt, partim à Servio, Nonio, ac Fulgentio, commemorantur. *Scriptorem eruditiſſimum* vocat Caſaubonus de Satyr. poeſi. *In aſino planè rudit; in aliis ſonat hominem, niſi quod Florida ſint ridicula, ſed excuſat ea Inſcriptio.* Lud. Vives, lib. 3. de trad. diſcipl. *Apuleius non malus author, & antiquarum vocum uſurpator.* Turneb. Adverſ. 18. 14. Idem, lib. 29. cap. 13. *Interdum non malus auctor, præſertim cum laſciviæ ingenii non indulget.* Rudere verius quam loqui in Aureo Aſino Apuleius viris eruditis videtur. Neander Geogr. part. 3.

Aquarii, hæretici quidam, ſic dicti, quòd ſolam aquam afferebant in Calice ſacramenti. Cælius Rhod. 18. 40.

Aquarius, undecimum Zodiaci ſignum, Capricorno proximum. Oritur 15. Cal. Febr. Fabulantur poetæ hunc fuiſſe Ganymedem, quem Jupiter ejus pulchritudine captus, ab aquilâ in cœlum raptum, miniſtrum ſuum feciſſe exiſtimatur. Catullus vocet *Hydrochoon*, Julianus *Aquæ fuſorem*. Palladius *Aquæ geſtatorem*, Ovid. 2. Faſt.

Jam levis obliquâ ſubſedit Aquarius urnâ.

Virgil. 3. Georg.

———*Cum frigidus olim*
Jam cadit, extremoque irrorat Aquarius anno.

Horat. Sat. 1. de formicâ.

Quæ, ſimul inverſum contriſtat Aquarius annum,
Haud unquam prorepit. ———

Aquila, vir Judæus ex Ponto. Actor. 18. Alius qui libros Vet. Teſtamenti ex Hebræo in Græcum ſermonem tranſtulit. Voſſius de Art. Gram. l. 3. *Aquila Ponticus ex Gentili Chriſtianus, poſteaque Judæus factus, cum Hebraicè didiciſſet, ſub Cæſare Hadriano An. D. 129. Veteris Inſtrumenti libros Græce ita tranſtulit, ut verbum verbo redderet.*

Aquila, ſidus cœleſte, cujus ala dextra Circulum Æquinoctialem parum prodit: ſiniſtra autem non longè à capite Ophiuchi videtur. Roſtrum ejus à reliquo corpore dividit circulus à Cancro ad Capricornum perveniens. Exorto Leone occidit, oritur autem cum Capricorno. Habet in capite Stellam unam in utraque pennâ unam, in caudâ unam. Inter aſtra autem receptus dicitur Aquila, quòd Jovem Cretenſem, cum adhuc infans eſſet, in ſpelunca, ne à Saturno patre occideretur, abſconditum nectare nutriverit, uti tradidit Mæro Poetria Byzantina in his,

Νέκταρ δ' ἐν πίδακος μύλας αἰετὸς αἰὲν ἀφύσσων
Ταμφηλῇ φορέεσκε πατὴρ Διὶ μυθέεται.
Τὸν ῥ' νικήσας πάτερα Κρόνον εὐρυόπα Ζεὺς
Ἀθάνατον πόησε, καὶ ἀργυφέῃ ἐγκατένασσεν.

Vel quod Jovi ad expeditionem bellicam adverſus Titanes, qui parentes ejus in vincula conjecerant, accincto, hæc avis augurium futuræ victoriæ in Naxo attulerit, & arma pugnanti ſubminiſtrarit. Unde & ſibi ſacram Jupiter in poſterùm voluit; & in reliquis expeditionibus Aquilæ effigie pro ſignis militaribus uſus eſt; quod imitati ſunt poſtea Romani, ut author eſt Alex. ab Alex. lib. 2. cap. 2. Imò attribuit illi tantam facultatem, ac immunitatem, ut nullo fulminis ictu lædi unquam, & ſolis fulgorem oculis ſemper apertis, ac minimè hebeſcentibus intueri poſſet. Vel etiam, quòd formoſiſſimum illum Ganymedem Trois, Trojanorum regis filium, centeſimo circiter anno ante bellum Trojanum, rapuerit, ac in cœlum portaverit, quò Deorum conſuetudine frueretur: ut auctor eſt Apollonius Argonaut. lib. 3.

——— Μετὰ καὶ Γανυμήδεα, τὸν ῥά ποτε Ζεὺς
Οὐρανῷ ἐγκατένασσεν ἐρίηρον ἀθανάτοισιν,
Κάλλεϊ ὑμερθείς. ———

Ubi Scholiaſtes. Τὸν δὲ Γανυμήδην Ὅμηρος οὐκ ὄντα Διὸς ἠρπάσθαι, ἀλλ' ὑπὸ θεῶν φησὶν. Οὐδὲ δι' ἔρωτα καὶ πόθον; ἀλλ' ὥστε Διὶ οἰνοχοεύειν.

Τὸν καὶ ἁρπεύσαντο θεοὶ Διὶ οἰνοχοεύειν.

Unde & traditum illi imperium in cæteras aves, teſte Horatio, Carm. lib. 4.

Qualem miniſtrum fulminis alitem
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Alii tamen tradunt, Jovem ipſum in Aquilam converſum, Ganymedem ex luco agris Priapenis, & Cyzicenis contermino rapuiſſe: unde locus ille poſtmodum *Harpagia* ſit dictus, teſtante Strabone lib. 13. Verum raptor ille non Aquila fuit, neque Jupiter Phrygius, qui Ganymeden rapuit, aut rapi curavit, in Aquilam transformatus; ut poeticâ ſaltem fide traditur. Proinde ſuſpicatur Philippus Cæſius navem fuiſſe *Aquilam* dictam, ob *Aquilæ* inſigne, vel, ſi mavis, cohortem, aut exercitum Phrygium, Aquilæ picturâ in vexillis militaribus, ut modo diximus, utentem: quorum vel hujus, vel illius adminiculo Tantalus, Phrygiæ & Paphlagoniæ rex catamitum hunc abduxerit. Unde & Troi patri Ganymedis, ac Tantalo maximum bellum exortum eſſe, indicat Phanocles apud Euſebium & Oroſium.

Verum quidam hic intelligunt *Aquilam*, illam Tryphone & Echidna, ut vulgò fabulantur, prognatam: quæ Promethei, Japeti filii, quem Oſiris, ſive Mizraim parti Ægypti præfecerat, cor, & jecur in monte Caucaſo exediſſe, & ab Hercule poſtea ſagittis transfixa dicitur, uti traditum eſt Duridi Samio, Pherecydi, lib. 2. & 10. Hiſtor. Apollonio, lib. 2. Argon. Heſiodo in Theogoniâ, ac Luciano in Prometh. & dial. de Sacrificiis. Hi Prometheum tantis cruciatibus à Jove affectum ſcribunt; quod igne (nempe rerum Divinarum, & Scientiarum cognitione) mortalibus divinitus adempto Minervæ (hoc eſt Sapientiæ auxilio) in cœlum aſcenderit, ibique ferulâ ad currum ſolis admotâ, eum rurſus in terram portaverit. Cujus tamen aliam cauſam affert Menander; nempe quia Prometheus invenerit fœminam (forte Philoſophiam intelligit) omnium humanarum calamitatum auctorem, & animalium genus ſceleſtiſſimum, vel quia Palladem, h. e. ſapientiam amaverit: uti Duridi proditum. Verum de his plura in *Prometheus*. Antequam vero manum de tabulâ tollam, dicere eſt animus; quòd quidam veterum in ea quoque, ut videtur, fuerint opinione, animam Platonis in hanc Aquilam cœleſtem fuiſſe converſam. Et indicat idem Speuſippus, aut quiſquis ille fuit,

qui

qui Græcum illud epigramma in tumulum Platonis compoſuit, quod aliquis ita tranſtulit. (*ab aſtris*

Cur, Aquila, *ad tumulum hunc volitas? dic; nunquid*
Hic habitare Deum fortè aliquem intuita es?
Imò anima *extincti ſum* diva Platonis; *Olympum*
Quæ colo: ſed corpus terrigenum Attica habet.

Aquili, Dii quidam, quos in aere ponit Capella unà cum Manibus & Heroibus: dicti quaſi *nigri*. Gloſſa. *Aquilum*, μέλαν. Cæterum de Diis Aquilis Arnobius lib. 3. *Crinitos effingitis, alios ſenes, juvenes, pueros, Aquilos, cæſios*, &c. Malè eſt in Gloſſ. Papiæ. *Aquili*, ſpecies Dæmonum, qui in ſimilitudine aquarum apparent. Grot. in Cap.

Aquilicia, ſacra à Romanis fieri ſolita, cùm in magnâ ſiccitate, aqua eſſet elicenda; tunc enim Jovi immolabatur. Sacerdotes, *Aquilices*. Tertull. in Apol. & adverſus Marcionem.

Aquilinus, Conſ. Junii Ruſtici collega. Alius Æmiliani collega. Tertius Junii Maximi collega.

Aquilius Manius, Oppii legatus, à Mithridate crudeliſſimè interemptus. Arnobius adv. Gen. lib. 1. *Innumerabiles alii gloriâ & virtute, & exiſtimatione pollentes, acerbiſſimarum mortium experti ſunt formas; ut Aquilius, Trebonius, Regulus.* Ubi de noſtro Aquilio eum agere, rectè obſervavit doctiſſimus Caſaubonus, magnum literarum lumen, & ſingularis pietatis ac probitatis exemplum, uti eum vocat Deſid. Heraldus. Minutius Felix: *Viros cum Mutio, vel cum Aquilio, aut Regulo comparo.* Aquilio autem capto miris modis illuſit Mithridates, tandemque τὸ στόματος αὐτῷ χρυσὸν ἐπιχεάντος, ait Appianus in Mithridaticis; *Aurum in os infudit*; ait Plin. 33. 3. Ejuſdem meminit M. Tullius de Lege Manilià.

Aquilius Severus, hiſtoricus, de quo ſic Hieron. in Catal. ſcript. illuſtr. *Aquilius Severus in Hiſpaniâ, de genere illius Severi, ad quem Lactantii duo epiſtolarum ſcribuntur libri, compoſuit volumen, quaſi ὁδοιπορικόν, totius vitæ ſuæ ſtatum continens, tam proſâ, quam verſibus; quod vocavit κατασροφὴν, ſive πεῖραν, & ſub Valentiniano Principe obiit.* Meminit & Honorius in Catalogo.

Aquilo, ventus à Septentrione flans, à vehementiſſimo flatu & volatu, inſtar Aquilæ, ſic dictus Feſto teſte. Græcis *Boreas*; ſiccus, & frigidus. Ovid. 3. Triſt. 10.

Tantaque commoti vis eſt Aquilonis, ut altas
Æquet humo terras, tectaque rapta ferat.

Horat. Ἐπῳδῶν od. 10.

Inſurgat Aquilo quantus altis montibus
Frangat trementes ilices.

Cæterùm Aquilonis violentiam nemo melius expreſſit, quàm Virgilius Georg. 3. verſ. 196.

Qualis Hyperboreis Aquilo cùm denſus ab oris
Incubuit, Scythiæque hyemes, atque arida differt
Nubila, tum ſegetes altè campique natantes
Lenibus horreſcunt flabris: ſummæque ſonorem
Dant ſilvæ, longique urgent ad littora fluctus:
Ille volat ſimul arva fugâ ſimul æquora verrens.

Aquilones etiam dicuntur venti, qui 8 ferme diebus exortum Caniculæ antecedunt, & perflant diebus 40. quos vocant Eteſias & Prodromos, quaſi Præcurſores.

Ara, cœleſte ſidus. Cujus mem. Ovid. Met. 2.

Neu te dexterior tortum declinet ad Anguem,
Neve ſiniſterior preſſam rota ducat ad Aram.

Cicero in Arateis.

Inde Nepes cernes propter fulgentis acumen
Aram, quam flatu permulcet ſpiritus Auſtri.

Horizontem noſtrum ſtringit mediâ nocte ſub finem Junii, meridianum tranſiens: & duodecim in globo noſtro complectitur ſtellas. Θυτήριον Arato dicitur. Sic enim ille.

Αὐτὰρ ὅγ' αἰθυμάων κίνητῳ πέρι μεγάλοιο
Σκορπίε, ἄγχι νότοιο θυτήριον αἰωρεῖται.

Cæterum *Aram* hanc Cœleſtem denotare aiunt aram illam juſſu Deorum à Vulcano, ſive ut ait Eratoſthenes apud Arati Scholiaſtèn, à Cyclopibus, nempe Vulcani fratribus & miniſtris, extructam; ſuper quâ Jovi adverſus Titanas bellum ſuſcepturo, fidelitatis ſacramento Dii omnes ſeſe obſtrinxêre. Itaque auxilio Deorum devictis Titanibus, Jupiter in perpetuam rei memoriam Aram illam inter aſtra locaſſe dicitur. Alii tamen Aram hanc in cœlo collocatam dicunt in gratiam Chironis Centauri; nempe quòd lupum, qui etiam hinc *Victima Centauri* dicitur, & Aræ in cœlo proximus eſt, in ejuſmodi arâ immolaverit. Quæ inſimul & Chironi ante oculos ſit poſita, ut ejus inſignis erga deos immortales religio & pietas in perpetuum demonſtretur.

Arabarches, publicanus apud Ægyptios. Juvenal. Sat. 3.

——*Inter quas auſus habere*
Neſcio quis titulos Ægyptius atque Arabarches.

Ubi alii *Alabarches*. Ἀλαβάρχης Heſychio eſt μίσθωσις χάρτου.

Quidam volunt ſignificare etiam ſcriptum de tributo, quod pro pecorum paſtu ſolvitur. Inde *Alabarches*, qui præeſt huic ſcribendi muneri. Schol. Juvenalis Arabarchen ait irriſoriè dictum, quaſi *Arabum principem* i. e. ſervorum, qui eſſent Romæ ex Arabiâ. Vide Alciatum & Brodæi Miſcellanea.

Arachne, puella Lydia, Idmonis filia, lanificii peritiſſima, ægrè ferens opus ſuum à Pallade, quâcum certamen ſuſceperat, confractum, laqueo gulam ſibi fregit, quam Pallas in araneam tranſmutavit, uti teſtatur Ovid. Met. 6. in his.

——*Doluit ſucceſſu flava virago;*
Et rupit pictas, cœleſtia crimina, veſtes.
Non tulit infelix: laqueoque animoſa ligavit
Guttura: pendentem Pallas miſerata levavit:
Poſt ea diſcedens ſuccis Hecateidos herbæ
Spargit, & extemplo triſti medicamine tactæ
Defluxere comæ: cumque his & naris, & auris.
Fitque caput minimum toto quoque corpore parvæ.
In latere exiles digiti pro cruribus hærent,
Cætera venter habet: de quo tamen illa remittit
Stamen; & antiquas exercet aranea telas.

Conſtat, inquit Plinius, Arachnen linum, & retia invenîſſe, cujus filius Cloſter fuſos in lanificio invenit. Juvenal. Sat. 2.

——*Vos tenui prægnantem ſtamine filum*
Penelope melius, levius torquetis Arachne.

Araros, Ἄραρος, Comicus, Ariſtophanis fil. teſte Suida. Vide quæ de iſto Caſaub. ad Athen. lib. 3. cap. 3. Adi & cap. 25. ubi de illo: Ψυχρότερος Ἄραρος. Frigidus enim Poeta fuit.

Arator, Poeta Chriſtianus, Romanus Subdiaconus, qui Hiſtoriam Apoſtolicam, à D. Luca conſcriptam, hexametro verſu expreſſit. Floruit A. D. 544.

Aratus, Poeta Solenſis. Scripſit, quæ extant Φαινόμενα, & Διοσήμεια, in quibus ſitum, motum, ortum, occaſum, & numerum explicat ſtellarum apparentium. Quo libro adeo delectati fuere Claudius, & Germanicus Cæſar, ut Latinum fecerit uterque. Vertit eum Latine & Cicero adhuc adoleſcens. Taceo Rufum Feſtum Avienum, qui eundem Latinis verſibus eleganter expreſſit. Ovidius.

Cum Sole & Lunâ ſemper Aratus erit.

Ejus pulcherrima eſt hæc ſententia.

Μόχθος μ' τ' ὀλίγος, τὸ δ' μέγιον ωὐπὶ' ὄνειαρ
Γίνετ' ὀπιθεσύνης αἰεὶ πεφυλαγμένῳ ἀνδρί.

Verum de Arato nos alibi. Hic tantum notet Lector, Arati hujus meminiſſe Theocritum Idyll. 6.

Δαμοίτας δ' Δάφνις ὁ βυκόλος εἰς ἕνα χῶρον
Τὰν ἀγέλαν πόκ' Ἄρατε, συνάγαγον.

Ubi Schol. Περὶ τὸ Ἄρατον τὸ ποιητὴν τὸ Φαινόμενα γεγραπται φίλον ὄντα διαλέγεται ὁ Θεόκριτος, ἰσόχρονος δὲ ὢν αὐτῷ, ὃ κὴ ἀλλαχόθεν μεμνῆσθαι. Hinc *Arateus*. Cinna apud Iſidorum.

Hæc tibi Arateis multum invigilata lucernis
Carmina, &c.

Aratus, Sicyonius ſcripſit hiſtoriam de rebus ab Achæis, & ſe ipſo geſtis. Vide Voſſ. H. Gr. pag. 108.

Aratus, Cnidius condidit hiſtoriam Ægyptiacam. Anonym. in Vit. Arati Poetæ.

Arcas, Jovis & Calliſtus filius. Vide primam partem hujus Dict.

Arceſilas, & *Arceſilaus*, philoſophus, Polemonis diſcipulus, in diſputatione pertinacior, & magno ingenii acumine Cic. 3. de Fin. Ex Pitane, Æolicâ civitate, ortus, relicto genitali ſolo, Sardes perrexit: mox Athenas profectus in Academiam ſe ad Crantorem contulit, quem Platonicam Philoſophiam omnino commutaſſe, novamque quandam conſtituiſſe ferunt. *Cavillator* vocatus eſt, quòd cùm nihil ſe ſcire diceret, nec alios ſcire quicquam pateretur, ſed omnes perturbaret ſophiſmatibus. Perſius Sat. 3.

——*Non ego curo*
Eſſe quod Arceſilas, aerumnoſique Solones.

Seneca 2. de Ben. de hoc Philoſopho. Arceſilaus, ut aiunt, amico pauperi & paupertatem ſuam diſſimulanti, ægro autem, & ne hoc quidem confitenti deeſſe ſibi in ſumptum ad neceſſarios uſus, cum clam ſuccurrendum judicaſſet, pulvino ejus ignorantis ſacculum ſubjecit, ut homo inutiliter verecundus, quod *deſiderabat, inveniret potius quam acciperet.* Hæc ille. *Cteſibium* hunc inopem nominat Laertius: & dictum addit, cum pecunia inventa eſſet Ἀρκεσιλάου τὸ παίγνιον *Arceſilai hic ludus.* At Plut. in lib. Quem. Adul. ab Am. noſcendus diſerte Apellichio hoc tribuit: & cætera conſonat niſi quod dictum effert Ἀρκεσιλάου τοῦ τὸ κλέμμα. *Arceſilai hoc furtum.* Hic interrogatus, *Cur ex aliis ſectis ad Epicuream tranſirent multi, nemo ex illis ad alias? Nam*, inquit, *ex viris Galli fiunt*, (ſcilicet evirati) *ex Gallis viri numquam.* Fuit etiam poeta ejus nominis priſcæ comœdiæ; alius Elegiacus; alter ſtatuarius; in quem & Simonides ſcripſit

epigrammata.

epigrammata. Laert. lib. 4. Item ſculptor quidam apud Plinium. Item pictor, Tiſicratis filius teſte eodem Plinio, lib. 35. cap. 11. Denique unus è quinque ducibus Bœotorum, qui ad Trojam cum 50. navibus advenerunt, ut oſtendit Hom. initio Catalogi.

Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως καὶ Λήϊτος ἦρχον,
Ἀρκεσιλάου τε, Πρόθοῳ τε, Κλονίου τε.

Ab Hectore poſtea interfectus eſt, teſte eodem. Hom. Il. ο.

Ἕκτορι μὲν Σπέχιον τε καὶ Ἀρκεσίλαον ὄπωρε,
Τὸν μὲ Βοιωτῶν ἡγήτορα χαλκοχιτώνων.

Arceſius, Jovis filius, pater Laertis. Ulyſſes apud Ovidium Metam. lib. 13.

Nam mihi Laertes pater eſt, Arceſius illi,
Jupiter huic. ———

Ἀρκείσιος Homero Od. π. ubi ſic Telemachus.

Ὦ πάτερ ἠμετέρῳ γενεὴ μέγαιρι Κρονίων,
Μοῦνον Λαέρτεω Ἀρκεισιάδην ὀλέσσε,
Μοῦνον δ' αὖ Ὀδυσῆα πατὴρ τέκεν, αὐτὰρ Ὀλυσσεὺς
Μοῦνον ἐμ' ἐν μεγάροισι τεκὼν λίπεν.

Item *Arceſius*, qui Arceſicerata urbem condidit. Steph. in Ἐπιφάνεια.

Archedicus Comicus, in cujus Fabulis Theſaurus. Multa ſcripſiſſe dicitur de Demochare qui è Demoſthenis fratre natus fuit.

Archelaus, Philoſophus Athenienſis, ſeu Mileſius, patrem habuit Apollodorum: fuit auditor, ſucceſſorque Anaxagoræ, à quo Socrates philoſophiam audivit. Cic. 5. Tuſc. Qu. Hic Phyſicam philoſophiam ex Ioniâ Athenas invexit, fuitque Phyſicus appellatus, quòd in eo defecerit philoſophia naturalis, Socrate moralem introducente. Quanquam ne hic quidam Ethicæ rudis fuit, qui de Legibus, de honeſto, & æquo philoſophatus fuit. Vide Voſſ. P. Gr. p. 34. Præter hunc tres alii celebrantur, teſte Laertio. Primus erat χωρογράφος. Hic omnem terram deſcripſit, quam Alexander M. perambulavit. Alter, quæ propriæ, ac ſingularis naturæ ſunt, verſu conſignavit. Tertius orator de arte ſuâ volumen reliquit. Secundus iſtorum Laertio dicitur, ὁ τὰ ἰδιοφυῆ ποιήσας. Unde liquet, eundem intelligi ab Athenæo, lib. extremo, cùm ait, Παρὰ Ἀρχελάῳ Χερρονησίτῃ ἐν τοῖς Ἰδιοφόροις. Sed qui hoc loco eſt *Cherſonetiotes*, is *Ægyptius* vocatur Antigono Caryſtio: qui illum Φιλόξενον καὶ θαυμάσιον ἐπιγράμματα ad Ptolemæum ſcripſiſſe teſtis eſt. Vide eum Hiſt. Mirabil. cap. 23. & 96. ubi & epigrammata ejus recitat, quibus docebat, ex crocodilo ſcorpios; ex equis veſpas; ex ſpinæ medulla, in nonnullis cadaveribus, parvos enaſci ſerpentes. Cùm autem hæc ad animalium hiſtoriam pertineant: plane cenſeo (inquit Voſſius) eſſe Archelaum eundem, quem de animalibus ſcripſiſſe, & quâ re unumquodque eorum curetur, Artemidorus dicit. lib. 14. Onirocriticon, cap. 24. Idem confirmat locus Plinii 8. 50. *Archelaus auctor eſt, auribus capras ſpirare, non naribus, nec unquam febri carere.* Iſtius quod de capris dicit Plinius, etiam Varro Archelaum laudat auctorem de R. R. 2. 3. *De quibus admirandum illud* (reſpicit ad titulum θαυμασίων, καὶ Φιλοξένου) *quod etiam Archelaus ſcribit, capras, non ut reliqua animalia, naribus, ſed auribus, ſpiritum duci ſolere*; non alium Archelaum ab eo ſignari, quàm illum Antigono memoratum, liquet ex lib. 3. de R. R. cap. 16. ubi idem ait, *Primùm apes naſcuntur, partim ex apibus, partim ex bubulo corpore putrefacto. Itaque Archelaus in epigrammate ait eas eſſe βοὸς φθινούσης πτοιηθέντα τέκνα.* Idem.

Ἵππων μὲ σφῆκες γενεὰ, μόγων ἢ μελισσέων.

Hæc Varro. Stobæus Serm. de morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione, advocat Archelaum, lib. 1. περὶ ποτιμῶν. Similiter Plut. lib. de Flum. citat Archelaum in τῳ. περὶ ποτιμῶν, itemque primo de lapidibus. Voſſius; quem vide de H. Gr. p. 328.

Archelaus, Præſul Meſopotamiæ, qui librum diſputationis contra Manichæum Syro ſermone compoſuit ſub Probo Imp. Hieron.

Archelaus, 12. Macedonum rex, regn. an. 23. fuitque interfectus ab adoleſcente Cratevâ nomine, quem habebat in deliciis, quòd ei promiſſam filiam alteri deſponſiſſet. Volater. Vide Ælian. Var. Hiſt. 2. 21. 8. 9. 12. 49. 14. 17.

Archelaus, 13. Judæorum rex, regn. an. 9. Glaphyram Archelai Cappadocum regis filiam, Alexandri fratris ſui relictam, contra legem, uxorem duxit. A Cæſare exilio damnatus Viennæ mortuus eſt. Joſ. 17. 18. Hegeſip. 5. 5.

Archemachus, Euboicarum rerum libros conſcripſit, quorum 3. citant Athen. lib. 6. & Clem. Alex. 1. Strom. quartum autem Harpocration in Ἀλόννησος. Nempe de patriâ ſuâ hos libros ſcripſerat. Siquidem Straboni lib. 10. vocatur Ἀρχέμαχος ὁ Εὐβοεύς. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 130.

Archemorus, qui & *Opheltes*, Lycurgi Thracum, vel Nemeæ regis filius. Hic Hypſipilen nutricem habuit, quæ, cùm ſitientibus Achivis, qui ad Thebaicam expeditionem venerant, Langiam fontem oſtenderat, Archemorum puerum ſuper viridi herbâ depoſuit, qui à ſerpente vulneratus periit. Unde annuus agon in pueri illius memoriam celebrari cœpit; Ludos hoſce Nemæos vocabant: author Archias lib. 1. Anthologiæ. *Archemorus* etiam poſtea Langia fons vocabatur. Alludit ad nomen Papinius Theb. 5.

——*Noſtri ſignatus nomine fati.*

Ubi Barthius: Quia nempe interitus pueri nomine *Archemori* deſignatus erat. Ipſe autem hujus interitus prædicebat interfectum iri ad uſq; unum Adraſtum omnes Argivos principes. Hoc enim præcinebat Amphiaraus iſta principibus exercitus dicens: Apollodorus, lib. 3. Τὸν μὲν ὑπ' ἀρχοντα ἐπιφανέντες οἱ περὶ Ἀδράστου, κλείνουσι, φάσ' ἢ παῖδα διαφθεῖσαν· Ἀμφιάρεως ἢ εἶπεν ἐκείνοις τὸ σημεῖον τοῦτο τὸ τὰ μέλλοντα προμαντεύεσθαι. Paulo ante: Ἀμφιάρεως ἢ ὁ Οἰκλέους, μάντις ὤν, καὶ προειδὼς ὅτι δεῖ πάντας τοὺς στρατευσαμένους χωρεῖς Ἄδραστε τελευτῆσαι, αὐτὸς ἐ φυγὴ σῴζεται, καὶ τοὺς λοιποὺς ἀπέτρεπεν. Pulcre etiam Lutatius: *Idem Lycurgi filius Opheltes, quo nomine puer ille primo dicebatur.* Poſt, *cum jam initia Thebani belli ejus morte initiata eſſent, Archemorus nominatus eſt.* Ἀρχὴ enim Græcè *principium*, μόρος *mors nuncupatur.*

Arcteſtratus, vetus author, præter γαστρονομίαν, ſive leges ventri ferendas, cujus Athenæus, lib. 3. ſæpius meminit, etiam librum edidit περὶ αὐλητρίδων, ſive de tibicinibus, cujus apud eundem fit mentio, lib. 14. Erat autem Συρακούσιος, ἢ Γελῶος teſte eodem Athenæo, lib. 4.

Archetimus, primus hiſtoriæ Philoſophicæ ſcriptor, vixit circa initium regni Perſici, quo tempore 7. Græciæ ſapientes floruere, qui hiſtoriam eorum, nec non cum Cypſelo congreſſum, cui ipſe quoque interfuit, perſecutus eſt. Laertius Ἀρχέτιμος ὁ Συρακούσιος ὁμιλίαν αὐτῶν (ſapientum 7. ſc.) γέγραφε πρὸς Κυψέλην, ἢ καὶ αὐτὸν φησι παρεγενέσθαι. Fortean idem eſt *Archetimus* ille Ἀρχεδίκου ſcriptor apud Plutarchum in Qu. Gr. quem incertæ ætatis Hiſtoricis annumerat Voſſius Hiſt. Gr. lib. 3.

Archia, poeta Antiochenus, Romæ clarnit, adjutus à familiâ Lucullorum, & nonnullis Græcis civitatibus donatus, Ciceroni imprimis familiaris diſcedens è Siciliâ cum L. Lucullo Heracleam venit, cujus auſpiciis in eandem civitatem adſcriptus eſt. Dein lite motâ à Græco quodam, Cicero ipſum luculentâ oratione defendit, ubi multa de laudibus poëticæ dixit. Aſcon. Pæd. Carmine Græco-Romanorum bella Cimbrica memoriæ tradidit. Orſus eſt etiam deſcribere Conſulatum Ciceronis. Superſunt ejus quoque varia Epigrammata in Ἀνθολογίᾳ. Item *Archias* Imperator, qui Syracuſas condidit. Volat. Item alius Hyblæus præco celeberrimus. Julius Pollux.

Archibius, Apollonii filius Grammaticus, in Callimachi epigrammata enarrationem ſcripſit. Suidas. Item alius Grammaticus, qui Romæ docuit ſub Trajano. Idem.

Archidamia, mulier Spartana, quæ, Lacedæmoniis deliberantibus mulieres in Cretam mittere, cum gladio in ſenatum venit, viros jurgata, quaſi vivendum fœminis fuit, Spartâ eversâ. Plut. in Lycurgo, & Agide.

Archidamus, princeps Lacedæmoniorum, Telidis filius Methonem ad Athenienſium exercitum deficientem recepit, in bello contra Pylum primus è navi proſiliens, nec vulneratus eſt, nec ſcutum dimiſit; denique adverſus Amphipolim ſtrenuè decertavit. Inſimulatus poſtremò, quod Thraciæ regis amicitiæ ſtuderet, damnatus eſt. Suidas.

Archidamus, Lacedæmoniorum rex, Arcadas, Argivoſque vicit, tropæa erexit. Xenophon, lib. 7. Pro Tarentinis pugnans interemptus eſt.

Archidamus, rex Spartanus, rogantibus ſociis, quantum pecuniarum foret ſatis ab bellum Peloponneſiacum, ſcienter reſpondit. Bellum ordinaria non quærere. In aliis hujuſce Dictionarii editionibus *ordinata* legas, propius ad mentem Plutarchi, apud quem πεπαγμένα legitur, in Agide & Cleomene.

Archilochus, hiſtoricus, ex quo veteres aliqua de temporibus citant, unde & chronica ſcripſiſſe putatur à doctis. Juxta Clem. Alex. lib. 1. Strom. floruit circa Olympiad. 20. Juxta Tatianum vero Olymp. 23. cujus verba citat Euſeb. lib. 10. Præp. Idem tamen Euſeb. in chron. refert Archilochum ad Olymp. 29. Diphilus vero apud Athen. lib. 13. Sapphûs amatores in ſcenam induxit Archilochum & Hipponactem; ſed hoc fecit ſive inſcius, ſive πλέον, ut Athen. mavult. Joſ. Scal. refert Archilochum ad tempora Darii Hiſtaſpis F. qui imperare demum cœpit Olymp. 64. an. 3. Nihil ejus hodie habemus; nam illa quæ ab Annio Viterbienſi ſub ejus nomine edita vere ſunt ὑποβολιμαῖα. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 5. & de Poet Gr. p. 14. Idem eſt autem cum eo qui ſequitur, nempe.

Archilochus, poeta Parius, perſecutus eſt Lycamben ſocerum ſuum, quod ei filiam pactam, nomine Neobulen, alteri

collocaverat, eumque ad laqueum ob Iamborum petulantiam in eum ſcriptorum compulit. Horatius,

Archilochum proprio rabies armavit Iambo.

Idem Ep. 6.

Qualis Lycambæ ſpretus infido gener.

Et Epiſtol. lib. 1.

——*Parios ego primus Iambos*
Oſtendi Latio, numeros, animoſque ſecutus
Archilochi, non res, & agentia verba Lycamben.

Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo ſanguine tela madent.

Quintilianus, *Archilochus primus inter eos, qui Iambos ſcripſere: ſumma in eo vis, elegantes ſanè, vibranteſque ſententiæ, plurimum ſanguinis, & nervorum, &c.* Emicuit regnante Romulo, ut ait Cic. in Tuſculanis. Hujus libros ob inverecundiam & obſcenitatem Lacedæmonii ex urbe tolli juſſerunt, authoremque eorum in exilium misêre. Poſtremo a quodam, cui nomen Coraci, in bello interfectus fuit; cujus interfectores Delphis arguit Apollo ob clariſſimum ejus ingenium. Plin. 7. 29. Item poeta Lacedæmonius, qui Romæ floruit, regnante Tullo Hoſtilio. Item Neſtoris filius qui patrem in expeditione Trojanâ ſecutus à Memnone interfectus eſt. Hom.

Archimedes, Syracuſanus geometra, ſæpenumero invitus ad balnea ductus, dum perungendus in craterem conſtitueretur, per corporis unguenta, figuras ac lineamenta digito inſcribebat. Plut. in Marcello. Cic. 1. Tuſc. Qu. cum eſſet in Siciliâ Quæſtor, ſepulcrum ejus inter vepres inveniſſe gloriatur. Hic, tanquam Deus terrenus, mechanico artificio ſphæram vitream fecit in quâ mirâ converſione diſſimiles motus circulorum viſebantur. Claud. in Epig.

Jura poli, rerumque fidem, legeſque Deorum
Ecce Syracuſius tranſtulit arte ſenex.
Incluſus variis ſimulatur ſpiritus aſtris,
Et vivum certis motibus urget opus.
Percurrit proprium mentitus Signifer annum,
Et ſimulata novo Cynthia menſe redit.

Sil. l. 14.

Vir fuit Iſthmiacis decus immortale colonis
Ingenio facile ante alios telluris alumnos,
Nudus opum, ſed cui cœlum terræque paterent;
Ille novus pluvias Titan ut proderet ortu
Fuſcatis triſtis radiis, ille, hæreat, anne
Pendeat inſtabilis tellus, cur fœdere certo
Hunc affuſa globum Tethys circumliget undis
Noverat, atque una pelagi Lunæque labores
Et pater Oceanus qua lege effunderet æſtus
Non illum mundi numeraſſe capacis arenas
Vana fides, puppes etiam, conſtructáque ſaxa
Fœmineâ traxiſſe ferunt contra ardua dextra.

Ubi ſis Dauſquium conſule. Marcellus in expeditione Syracuſarum interdixit, ne Archimedes unus violaretur: verum cum urbs caperetur, & ipſe animo ac oculis in terram defixis, formas Geometricas deſcriberet, ab ignoto milite interfectus eſt. Vide Dauſqueium in illud Silii, lib. 14.

Tu quoque ductoris lacrymas memorande tuliſti
Defenſor patriæ, meditantem in pulvere formas
Nec turbatum animi, tanta feriente ruinâ
Ignarus miles vulgi tum forte peremit.

Erat autem Hieronis Syracuſani regis propinquus. Plut. in Marcello: Ἀρχιμήδης Ἱέρωνι τῷ βασιλεῖ συγγενὴς ὢν καὶ φίλος. Unicus *ſpectator cœli, & ſiderum*, ut Livii de eo 24. 34. verba ſunt, *mirabilium inventor, ac machinator bellicorum tormentorum fuit.* Julius Firmicus, Matheſ. 6. 3. *Hic eſt Syracuſanus Archimedes, qui Romanos exercitus mechanicis artibus ſæpe proſtravit. Hunc Marcellus in triumpho victoriæ conſtitutus, ac inter ovantes militum ſtrepitus, laureaſque collocatus lugubri mœrore deflevit.* Quam ſubtili ratione, quomodo argenti auro admiſti per fraudem menſura deprehendi poſſit, invenerit, narrat Vitruvius, lib. 9. cap. 3. & Fannius Poeta vetus de ponderibus. Vide plura de illo apud Voſſium de Scientiis Mathem. Fuit alius, Grammaticus Trallianus, qui edidit commentarios in Homerum, & mechanica. Suidas.

Archinus, Ἀρχῖνος ἐν Θετταλικοῖς adducitur à Pindari Schol. in Pyth. Od. 3.

Archipheracitæ, פרחי *pherac* in Gemarâ non *titulum* tantum ſignificat, ſed *prælectionem* ſimul, & *explanationem* particulæ legis. Inde *Archipheracitæ*, quorum munus erat Legis partes & prælegere populo, & interpretari, iidem ſc. qui & ἀρχισυναγωγοί dicuntur. Grotius.

Archippus, nomen viri, Coloſſ. 4. 17. & Philem. verſ. 2. Item Philoſophus, qui Thebis Scholas habuit, & Pythagoræ auditor fuit. Alius Comicus Athenienſis, de quo vide Voſſ. de Poet. Gr. Pag. 39.

Architimus, inclaruit opere de rebus Arcadicis. Plut. Qu. Gr.

Architis, Venus apud Aſſyrios culta, ut Macrobius teſtatur Saturn. 1. 27. *Adonin* (inquit) *Solem eſſe non dubitatur, inſpectâ religione Aſſyriorum, apud quos Veneris Architidis, & Adonidis maxima olim veneratio viguit, quam nunc Phœnices tenent.* Plerique ſuſpicantur hunc locum eſſe corruptum. Itaque pro *Architidis* Scaliger in Varronem reſcribit *Dercetidis*, Robertus Cottonus *Adargidis*, Seldenus *Aphacitidis*, quomodo Macrobium ſcripſiſſe, *auſus ſum* (inquit) *fere dejerare.* Bocharto tamen recepta lectio fruſtra ſollicitari videtur, cùm in loco Aphacis proximo, nempe ſuper Libanum, ſpatio ferè medio, inter Byblum, & Heliopolim ſitam fuiſſe *Arcam* urbem ex Ptolemæo conſtet. A quâ Venus dici potuit *Arcitis*, vel *Architis*, additâ aſpiratione, ut fit paſſim in nominibus peregrinis.

Archontes, novem erant Principes, nempe Rex, Archon, Ptolemarchus, & Theſmothetæ ſex, quibus jus omne, quòd primò Regum, deinde Archontum fuerat, ita eſt divſum, ut in eorum manu & poteſtate tota eſſet Athenienſium Reſpublica. Ante Solonem ſuffragio eligebantur: at ille, ſorte ut id fieret, inſtituit, ita tamen, ut poſtquam lecti eſſent, in Senatu quidem excuterentur, in Comitiis populi probarentur. Apud Archontem vero à rege, & ſociis ſeparatum lites intendebantur de malâ tractatione, ebrietate, rerum diviſarum electione, tutelâ pupillorum, hæreditatibus &c. Quinetiam idem curator erat mulierum, quæ poſt mariti mortem prægnantes eſſe viderentur. Lyſias, Demoſthenes, Pollux.

Archontici, Valentinianorum ſecta, univerſitatem, quam Deus condidit, opera eſſe Principum ſeu ἀρχόντων dicebant. Negabant reſurrectionem carnis; Baptiſmum, & Coenam Domini prorſus abjiciebant, vide Theodoretum.

Archytas, Mitylenæus muſicus; cui cùm probrum daretur, quòd non exaudiretur, reſpondit, *Inſtrumentum pro me loquitur.* Fuit etiam alius agriculturæ ſcriptor, tertius poeta Epigrammatarius. Diogenes Laertius, lib. 8.

Archytas, Heſtiæi, ſive, ut alii Mneſarchi filius, Philoſophus Tarentinus, profeſſionis Pythagoricæ, aſtrologus, & geometra, quemadmodum eum *Maris & terræ, numeroque carentis arenæ Menſorem* Horatius appellat Carm. 1. od. 28. Meminit ejuſdem Cic. lib. 3. de Orat. Platonem, cujus in Geometriâ diſcipulus fuerat, per literas monuit, ut è Siciliâ diſcederet, quòd Dionyſius de eo necando cogitaret. Cubum primò invenit. Ligneam columbam volatilem fecit. Gellius 9. 12. Primus platagen, h. e. crepitaculum puerorum invenit, quo pueros nunquam quieſcentes detineret, & à periculoſioribus ludis avocaret. Hinc factus eſt locus proverbio, ut deſipientes, & puerilia tractantes *Ad Archytæ platagen* recidiſſe dicamus. Diogenianus Ἀρχύτου πλαταγή, ἐπὶ τῶν ἀσυχάζειν ἐθελόντων, ὁ δὲ Ἀρχύτας τέκτων ὤν, ἐφυβόμουν πλαταγὴν, ἵνα μηδὲν τῶν παίδων ἐργάζηται οἰκίαν διασαλεύουσιν. Mundum ingenitum & incorruptibilem, hominumque genus ſine ullo ortûs principio ab æterno fuiſſe ſomniatus eſt. Cenſorinus de die Natali cap. 4. Periit naufragio, ſic cut locum ipſe indicat apud Horatium ubi ſuprà.

Me quoque devexi rapidus comes Orionis
Illyricis Notus obruit undis.

Inter ſcriptores R. R. Archytam Varro & Columella memorant. Memorabile eſt quod de Archytâ memorat Cic. in Tuſc. Qu. Archytas cum villico factus eſſet iratior, quo te modo, inquit, accepiſſem, niſi iratus eſſem? Quod Plutarchus quoque retulit his verbis: Ἀρχύτᾳ ἐμπεσόντες ὑπηρέται ἐπὶ πραγήσειν ἀφεῖς οἰκέτας, οὐδὲν ἐποίησαν, ἀλλ' ἢ τοῦτον ἀπὸν, συνυβρίσαι, εἰπὼν, ὅτι ὀργίζομαι ὑμῖν. Idem quoque Platoni tributum legimus: Πλάτων ὀργισθείς, ποτὲ πρὸς δοῦλον, χαλεπὸν ἔχειν πρὸς θεοῖς ἐπίπληξιν, ὅτι ὀργίζεσθ' ἀκολασθῆναι γὰρ ἂν πάντα, εἰ μὴ ὠργίζετο.

Arctinus Mileſius, Homeri diſcipulus ſecundum Tzetzem & Suidam, qui id proditum ait ab Artemone Clazomenio in lib. de Hom. Vide Voſſ. P. Gr. p. 10.

Arctophylax, ſidus juxta majorem urſam, alio nomine *Bootes*. Cic. in Arateis.

Arctophylax vulgo qui dicitur eſſe Bootes.

Aratus ipſe.

Ἐξόπιθεν δ' Ἑλίκης φέρεται βλάβεν ἰσοκύκλου
Ἀρκτοφύλαξ, ὃ δ' ἀνδρὸς ὀπαδίσκοι Βοώτου,
Οὔνεκ' ἀμαξαίης ἐπαφώμενος οἶδεν Ἄρκτου.

Latinè *urſæ cuſtodem* dixeris. Ovid. 3. Faſt.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes.

Jul. Hyginus: Arctophylax è facto Urſam ſequens intelligitur, & Arctum ſervans Arctophylax eſt nuncupatus. Papin. Theb. 1.

Languet Hyperboreæ glacialis portitor Urſæ.

Arctos, pro duobus ſignis cœleſtibus accipitur, quæ Septentrionali polo, velut axe quodam nixæ, Arctico Circulo clauſæ, & ita collocatæ, ut utraque reſupinatâ alterius caput contingat; ſed caput ejus, quæ ſuperior eſt, ad caudam inferioris contendat. Alteram majorem urſam, ſive Cynoſuram, i. e. *Canis caudam* vocant; alteram minorem. Hanc Phœnices, illam Græci nautæ obſervant. Aratus ubi de duabus Urſis.

Ὅι πλῶ μὲν, Κυνόσουρον ὀπίπλησιν καλέουσι,
Τλῶ δ' ἑτέρην, Ἑλίκλω. Ἑλίκη γέ μὲν ἄνδρες Ἀχαιοὶ
Ἵδρυν ἀλὶ σκιμαίρην, ἵνα χρὴ νῆας ἀγινεῖν,
Τῇ δ' ἅμα Φοίνικες πίσυνοι, πεφύασι θάλασσαν.

Ovid. Faſt. 4.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notet.

Idem Triſt. 4. 3.

Magna, minorque feræ, quarum regis altera Graias,
Altera Sidonias, utraque ſicca, rates.

Val. Flac. lib. 1. — *Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas*
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Harum Virgilius meminit Georgicorum, lib. 1.

Maximus hic flexu ſinuoſo labitur Anguis
Circum, perque duos in morem fluminis Arctos,
Arctos Oceani metuentes æquore tingi.

M. Manilius, lib. 1. ubi de axe.

Summa tenent ejus miſeris notiſſima nautis
Signa per immenſum cupidos ducentia pontum:
Majoremque Helice major decircinat arcum.
Septem illam ſtellæ certantes lumine ſignant:
Quâ duce per fluctus Graiæ dant vela carinæ.
Anguſto Cynoſura brevis torquetur in orbe,
Tam ſpatio quam luce minor, ſed judice vincit
Majorem Tyrio. Pœnis hæc certior auctor
Non apparentem pelago quærentibus orbem.

Complicat hic Anguis duas Urſas, minorem Cynoſuram collo & capite, majorem Helicem caudâ; ita Hyginus. Aratus quoque in Phæn.

Οὐρὴ παρ κεφαλὴν Ἑλίκης ἀναπέπταται Ἀρκτοῦ.

Et poſteà de Cynoſurâ. — Ἡ δὲ κατ' αὐτὴν
Εἰλεῖ κεφαλήν.

Quæ autem de comparatione luminis ſcribit Poeta, ſumit proculdubio ab Arato, ſic enim ille.

Τὰς δ' ἀμφοίεσας, ὅτι πολιοῖο ὑπερρώξ
Εἰλεῖται (μέγα θαῦμα) δράκων ἕλικας τ' ἀμφὶ τ' ἐναγὼς
Μυελός. Quos verſus ita reddidit Cicero.

Has inter veluti rapido cum gurgite flumen,
Torvus draco ſerpit ſubter ſupraque revolvens
Seſe, conficiensque ſinus è corpore flexos.

Germanicus Cæſar vero ſic vertit.

Has inter medias, abrupti fluminis inſtar,
Immanis ſerpens ſinuoſa volumina torquet
Hinc atque hinc, ſuperatque illas mirabile monſtrum.

Denique Feſtus Avienus.

Inter utramque dehinc præclari nominis Arcton
Ceu circumflexo ſinuantur flumina lapſu,
Squameus agmen agens Draco volvitur, atq; obit ambos
Spirarum curvis anfractibus.

Porro Seneca ad imitationem Arati in Medea.

Hinc ille vaſti more torrentis jacens
Deſcendat Anguis, cujus immenſos duæ
Major Minorque ſentiunt nodos feræ.

Et in Thyeſte. *Et qui medias dividit Urſas*
Fluminis inſtar lubricus Anguis.

De flumine tacuit Vitruvius 9. 6. *Serpentis, qui eſt inter Arctos, qui Septentriones dicuntur, implicatus.* Tacuit etiam Silius Italicus lib. 3.

Quantus non æquas perluſtrat flexibus Arctos
Et geminum lapſu ſidus circumligat Anguis.

Alluſit forte Manilius, lib. 1. nam uſus eſt verbo *interfundo*, quod aquarum proprium.

Has interfuſus, circumque amplexus utramque
Dividit, & cingit ſtellis ardentibus Anguis.

Et lib. 5. pari aquarum verbo.

Illinc per geminas Anguis qui labitur Arctos.

Denique conſentiunt omnes plus vidiſſe Virgilium hoc loco, quam Homerum. Impingit enim ille (notante *de la Cerda*) in duplicem ſcopulum. Nam & Urſam in ſingulari numero nominat, cum duæ ſint: & addit *ſolam*, cùm & aliis ſtellis id contingat, quæ circa illas. Sic enim ille Odyſ. 5. Ὅιη δ' ἀμολγὸς δύεται λοετρῶν Ὠκεανοῖο. Ab utroque cavit Virgilius, & *Arctos* dixit in plurali, neque *ſolas* dixit, ne ſtellas alias excludere videatur. Euſtathius tamen Homerum defendit, itemque Ariſtoteles, lib. 1. de arte Poet. Τὸ Ὅιη δ' ἀμολγὸς, κατ' ἀντιφρασιν, τὸ γὰρ ἀνεπιμύητον, μόνον. Et ſanè Ovidius Homerum imitatur, Met. 13.

——— *Immunemque æquoris Arcton.*

Itemque Manilius, ubi de Urſâ.

Nunquam tincta vadis, ſed ſemper flexilis orbe.

Arcturus, Stella in ſignô Bootæ, poſt caudam majoris urſæ, cujus ortus & occaſus futuras tempeſtates portendunt. Horat. Carm. 3. Od. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis hœdi.

Et ante eum Plautus in Rudente.

Arcturus ſignum ſum omnium quàm acerrimum,
Vehemens ſum cùm exorior, cum occido vehementior.

Oritur à Caniculâ ferè poſt dies 50. Sic dictus ἀπὸ τῶν ἀρκτῶν ἄρκτος ἄρκτου ἀρκτῆρος, h. e. ab Urſinâ caudâ. Heſychius, Ἀρκτῆρος, ἀρκτῶδες τόπος, διὰ τοῦτο καὶ οἱ ἐπὶ ἀρκτῶν ὁμοῦ καλεῖται ἀρκτῆρος, ἐπειδὴ ὅπου τὸ Ἀρκτῶον καταυγεῖ. Λέγεται καὶ ἄμαξα. Suidas, Ἀρκτῆρος ὃ λέγεται καὶ αὐτὸς ὅλος ὁ Βοώτης. Ἴδιος δὲ καὶ ὁ ὑπὸ τὴν ζώνην ὠπὲ ἀστὴρ, λέγεται καὶ Ἀρκτοφύλαξ.

Areopagitæ, Judices Athenienſes reverentiâ, de cauſis capitalibus pronunciabant tantâ integritate, ut nec ii, non interdiu judicarent, quòd non dicentes, ſed quæ dicerentur, obſervarent. Cic. ad Att. 1. 14. *Romanæ res ſic ſe habent, Senatus* Ἀρείῳ πάγῳ, *nihil conſtantius, nihil ſeverius, nihil fortius.* Hi in templo Martis judicabant; quòd cùm Mars, qui Græcè dicitur Ἄρης homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim Diis in eo pago, ſex ſententiis abſolutus ſit. Alex. ab Alex. 3. 5. & 4. 11. & 6. 11. Cœlius Rhod. 7. 19.

Aretæus, Cappadox, medicus Græcus antiquus, de quo Voſſius de Philoſophiâ, p. 96. & 107.

Aretates, Cnidius, Macedonica ſcripſit, quorum tertium citat Plut. in Paral. Min. cap. 11. Reliquit item librum de Inſulis, teſte eodem Plut. ibid. cap. 27. Condidit opus etiam de rebus Phrygiis, ut arbitratur Voſſius. Sed pro eo apud Plut. lib. de Flum. ſcribitur Ἀρεπάζης, ubi Mauſſacus cenſet ex iſto ſcriptore, utrumq; Plutarchi Chæronenſis locum corrigi debere.

Arete, unica nata Rhexenoris, Alcinoi, regis Phæacum uxor, ex quâ Nauſicaam filiam ac tres filios ſuſcepit. Λευκώλενος Homero dicitur. Orpheus in Argonaut. Ἀρήτη ῥοδόπηχυς, ἰδὲ Ἀλκίνοος θεοειδής.

Aretes à Cenſorino, cap. 21. conjungitur cum Eratoſthene, Solibio Chronographo & Timæo, ac ab Inachi regno uſque ad Olympiad. 1. ſtatuiſſe dicitur annos 514.

Arethas, ſacer. Syriæ rex poſt Antiochum deſignatus; Item vetus Interpres, qui in D. Joannis Apocalypſim commentaria Græcè ſcripſit. Extat cum Scholiaſtis reliquis ab Oecumenio collectis, Veronæ 1532.

Arethuſa, Nerei & Doridis filia, Elidis nymphæ, & Dianæ comes; quam cùm Alpheus fugientem perſequeretur à Dianâ in fontem ſui nominis commutata eſt, cujus aquas cùm ſuis miſcere vellet Alpheus, illa à terra abſorpta, in Ortygiam inſ. deinde in Siciliam delata eſt. Alpheus autem cùm propter mare ſequi non poſſet, per cuniculos ſubterraneos in Siciliam itidem pervenit, ibique aſſociatis Arethuſæ aquis, in mare Siculum ſe exonerat. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 28. & Cluverium de Sic. Ant. p. 156. &c.

Argæus, Pelopis filius & Alectoris pater. Alius fuit Lycimnii filius, qui ab Hercule abductus, vi morbi peregrè periit; cujus cremati cineres Hercules retulit, ut juſjurandum, quod dederat, ſe illum reducturum, ſervaret. Hunc dicunt primum fuiſſe, qui crematus ſit, & ab eo deinde morem ſervatum. Cœl. Rhod. 17. 31.

Argæus, ſive *Argeus*, Apollinis & Cyrenes filius, Juſtinus lib. 13. Aliter Pindarus, Od. 9. Pyth. & Diodor. lib. 4. qui Cyrenes filium unicum referunt Ariſtæum; Nomium vero & *Agreum* (ita enim legendum, non *Argæum*, ut hic) Ariſtæi cognomina faciunt, ideo ſic dicti, quòd venationi & paſcendo pecori eſſet addictus. Nam ἀγρεὺς eſt *venator*, & νόμιος à νέμειν *paſcere* dicitur.

Arganthonius, rex Tarteſſi, quem Plinius ait vixiſſe 120 annos. Silius autem 300. qui ejus mem. lib 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes;
Rex proavus fuit humani ditiſſimus ævi,
Ter denos decies emenſus belliger annos.

Ideoque Bochartus vocat eum ארך גבחא *Arcantho*, i. e. πολυχρόνιον, ſive *longi temporis*.

Argas, Demoſthenes ob morum feritatem, ac naturam immitem ſic dictus. Heſychius, Καὶ Δημοσθένης ὑπὸ Αἰσχίνα Ἀργὰς ὀνομάζεσθαι. Οἱ δὲ ὄγκια τυφόντα. Vide Suidam. Idem *Argas*, qui præter annorum rationem ſapit. Suidas. Ὁ δεινότατος καὶ πικρὸς ἡλικίαν, ἀργὰς καλεῖσθαι. Cæl. Rhod. 18. 6.

Arges, Cyclopum unus, Apollodorus. Μετὰ τίτλας δὲ αὐτοῦ τικτοῦσι Γῆ, Κύκλωπας Ἄργην (lege Ἄργην) Στερόπην Βρόντην, ὧν ἕκαστος εἶχεν ἕνα ὀφθαλμὸν ὅθεν τὸ κυκλώπας. Callimachus Hymn. in Dianam.

Μήτηρ μὲν Κύκλωπας ἐὴν ὅτε πυκνὸν κλονέεσκεν
Ἄργης, ἠ Στερόπην. Heſiod. in Theog.
Βρόντῃ τε Στερόπην τε καὶ Ἄργῃ θαρσαλέον μέν.

Argeſtes, Græcè Ἀργέστης, venti Noti ſeu Auſtri ſpecies. Euſt. in Odyſ. φ. tradit, quòd ἀργέστης barytonè ut plurimùm ſit venti nomen, oxytonè autem νότε ὀξύτονον, ut Hom. Ἀργέστεω νότοιο, hoc eſt, λευκοῦ, ab ἀργὸν quod eſt λευκόν. Ibidem tradit eſſe qui ἀργεστῶ dicant νότον ἀπ' Ἄργους εἰς Τρῳάν πίπτοντα, quos ait οὐκ εὐδιανόητα, dicere. Ariſtot. Meteor. 2. 6. ait Euro contrarium eſſe ἀργέστην. Strabo lib. 1. citat ex Iliad. λ. hos verſus.

Ὅς δ' ὑπότε Ζέφυρος νέφεα ſυφελίζει
Ἀργέστεω νότοιο βαθεῖαν λαίλαπι πίπτων.

Vide ibi Caſaubonum. Vitruvius 1. 6. *Circa Favonium Argeſtes, & certis temporibus Eteſiæ.* Plin. 2. 47. ab occaſu ſolſtitiali flare ſcribit; Heſychius, Ἀργέσται, οἱ ἐτήσιοι.

Argo, navis in qua Jaſon cum 54 heroibus Theſſalis Colchos navigavit. De nominis ratione variant etymologi. Sententiæ eorum ad ſex claſſes revocari poſſunt. *Primò*, Nonnullis dicta videtur ab Architecto, cujus nomen *Argos*: de quo Val. Flac. lib. 1.

——*Ad charum Tritonia devolat Argum;*
Moliri jubet hunc puppim & dimittere ferro
Robora.——

Diodor. Sic. lib. 4. Τὸ δὲ ναῦν Ἀργὼ προσαγορευθῆναι καὶ διὰ τίνας αἰτίας μυθογραφοῦσιν, ὑπὸ τοῦ τὸ σκάφος ἀργαλεωτάτης Ἄργου. Vide Hyginum in *Argo*. *Secundò*, Alii ſic vocatam volunt, quòd ſecum *Argivos* tulerit, quod ſentire videtur M. Tullius Tuſcul. Qu. lib. 1. *Et eas anguſtias*, inquit, *per quas penetravit ea quæ eſt nominata Argo, quia Argivi in eâ delecti viri vecti petebant pellem inauratam arietis.* Quæ poſtrema verba ex poetâ aliquo antiquo (uti ſæpiuſculè in his libris ſolet) deſumpſit. *Tertio*, Quidam à velocitate ejus ſic dictam arbitrantur. Diod. Sic. ubi ſupra. Ὡς δ' ἔνιοι λέγουσιν ἀπὸ τοῦ ταχὺ διαπερᾶν τὰς θαλάττας, ὃς ἂν δὴ ἀργαλέων ἀργὸν τὸ ταχὺ προσαγορεύσῃ. Unde Catullus.

Auſi ſunt vada ſalſa citâ decurrere puppe.

Et Pindarus in Pythiis ἐπίταται θοᾶς Ἀργοῦς χαλινόν. Quanquam ἀργὸς quoque Græcè dicitur tardus. Hinc jocus Martialis lib. 3. ep. 67.

At vos tam placidas vagi per undas
Tutæ luditis otium carinæ.
Non nautas puto vos ſed Argonautas.

Quartò, Pherecydes Syrus apud Lazarum Bayfium tradit eam ſumpſiſſe nomen ab *Argo* Phryxi filio. *Quintò*, Alii à texturâ ducunt, Hebraicè אֹרֶג *ereg*, inter quos eſt Hieremias Hoelzlinus notis ad Apollon. lib. 1. Sanè Catullus de hujus navis fabricâ.

Pinea conjungens inflexæ texta carinæ.

Ad quem locum ſic illuſtris Scaliger. Texere naves veteres dicebant, à quo, locus, ubi naves fabricantur, *Textrinum* dicebatur, auctor Servius in ſchedis nondum vulgatis. Qu. Ennius.

Idem campus habet textrinum navibus longis.

Hoc eſt, ναυπήγιον. Sic τὰ ὕφη νεῶν dixit Archimelus poeta in navem Hieronis.

Ἄφρων δ' ἀνὴρ ναυηγὸς, ὃς πελάζεις
Θοίνακας μεγάλων ἐντὸς ἕξει ὑφέων.

Malè enim apud Athenæum νεφέων. Ovidius.

Texitur & coſtis panda carina ſuis.

Sil. Ital. *Flumineam texit, quâ tranſvehat agmina, claſſem.* Idem lib. 11. *Æratas juſſi texamus mille carinas.*

Panegyriſtes ad Maximinianum *ut navalia texerentur, ut trabes cæderentur*; ubi navalia dixit pro navibus. *Sexto*, Bochartus ὁ μίας à longitudine ſic dictam ſuſpicatur. Gaulis (brevibus ratibus ſcilicet inquit, puto Phœnices oppoſuiſſe) מִסְפָּן אֲרֻכָּא naves *arca*, vel *arco*, ut Syri efferunt, id eſt, naves longitudinis, ſeu quod idem eſt, naves longas; ac inde factum, literis G & C permutatis, quod paſſim ferè fit, ut navis *Argo* appellaretur, quæ prima fuit longa navis apud Græcos, qui uſque ad Jaſonem & Argonautas, ſolum rotundis navibus utebantur. Plinius, lib. 7. cap. 56. *Longa nave Jaſonem primum navigaſſe Philoſtephanus author eſt.* Et Apollonii Scholiaſtes, lib. 1. de *Argo* nave. Τοῦτον δέ φασι πρῶτον ναῦν γενέσθαι μακράν. Et Herodotus circa initium, lib. 1. de Argonautis, Καταπλώσαντες γὰρ μαχρῇ νηῒ ἐς Αἶαν τὴν τῶν Κολχίδα καὶ ἐπὶ Φᾶσιν πόλεμον. Quinquaginta remiges eam habere refert Apollodorus, 1. e. 25. ab unoquoque latere, unde ſequitur longam fuiſſe cubitorum minimùm quinquaginta, ſi ſingula interſcalmia fuerint δικπλοῦς, prout definit Vitruvius, lib. 1. cap. 2. Quinimò longior fuit, ſi Theocrito credimus, à quo in *Hyla* prædicatur πεντηκοντόζυγος Ἀργώ, id eſt, 30. *jugorum*, ſive *ſcalmorum*. Lignum, ex quo confecta fuit, pinum volunt Catullus, & Seneca. Hic,

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas,
Phaſidos ad fluctus, & fines Æetæos.

Ille in Medeâ. *Benè diſſepti fœdera mundi*
Traxit in unum Theſſala pinus.

Quibus adde Horatium Epod. Od. 17.

Non huc Argoo contendit remige pinus.

Et Ovidium in Epiſt. Hypſipyles.

Quid mihi cum Minyis, quid cum Tritonide pinu?

Et Lucanum, lib. 6.

Prima fretum ſcindens Pagaſæo littore pinus
Terrenum ignotas hominem projecit in undas.

Et Statium in Achilleide.

Olim equidem Argoos pinus cum Theſſala reges
Huc veheret.——

Orpheus ex fago factam innuit, itemque Apollodorus, loco paulo poſt adducendo; hoc autem de parte ejus vocali ſolummodo intelligendum; quam ex robore factam fuiſſe ſignificat. Iſacius in Lycoph. Λαλεῖ δὲ ἡ Ἀργὼ ἐκ τῆς Δωδώνης δρυός. In hoc omnes conſentiunt, factam eſſe ex arboribus Dodonæ ſylvæ, quibus olim oracula reddebantur. Unde & Poetæ comminiſcuntur navem ipſam fuiſſe vocatam.

Apollonius, lib. 4.——Αὐτίκα δ' ἄρνω
Ἴαχεν ἀνδρομέῃ ἐνοπῇ μεσονυὸς θεόπροπος,
Αὐδῇ δὲ γλαφυρῇ νηὸς λόχμῃ, πόρε δ' ἀνὰ μέσσην
Στεῦτο Ἀθηναίη Δωδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Sen. in Medea.——*Ipſaque vocem*
Perdidit Argo.

Val. Flac. 1. *Fatidicamque ratem.*

Claud. in Panegyr.——*Rurſuſque locutæ*
In te Chaoniæ moverunt carmina quercus.

Argonautæ, Heroes, qui cum Jaſone in Argo navi Colchos profecti ſunt ad diripiendum vellus aureum; Sunt qui dicant fuiſſe duo & quinquaginta numero, alii addunt quatuor. Numerantur autem ab Apollonio, Orpheo, & Val. Flac. lib. 1. Quorum ſecundus 50. numero fuiſſe innuit, verſ. 298.

Ὅς τότε γ' αὐτὸς ἴσασιν Ἰήονα κοίρανον εἶναι
Πεντήκοντ' ἐρέτῃσιν ἀνὰ τεφρώσιν τε καὶ ὑγρὴν.

Ultimus vero, lib. 7.

Quinquaginta Aſiam, pudet heu, penetravit Jaſon
Exulibus——

Stat. Theb. 5.

Quinquaginta illi trabibus de more revinctis
Eminus abrupto quatiunt nova littora ſaltu.

Elogia illorum ſparſa plurima apud Poetas Græcos & Latinos paſſim occurrunt. Pindaro Pyth. Od. 4. dicuntur ναυτῶν ἄνθος, *flos nautarum*, ſicut & Theocrito Idyll. 13. Θεῶν ἄνθος Ἡρώων. Et Virg. Ecl. 4.

——*Erit altera quæ vehat Argo*
Delectos heroas.——

Eidem Theocrito ἀριστῆες *principes*, ſive *optimates*, ut & Apollodoro 1. Bibl. ἀριστῆες. Ovid. Pont. 1. 5.

——*Primos telluris Achivæ*

Vocat. A Catullo *Lecti* dicuntur, itemque ab Apollonio Argon. 4. Ἀριστῆες ἡρώων. Statius in Achilleide *Argoos reges* dixit. Pari laude eos inſignivit Val. Flaccus, lib. 1.

——*Preſſam ſub regibus alnum.*

Iterum——*Video noſtro tot in æquore reges*

Et rurſus *Turba ducum.* Altius Catullus.

Heroes ſalvete Deûm genus.

Apollonius, lib. 1.

Αὐδήεντα ἥρωα θεῖον σθένος.

Et lib. 3. Ἀθανάτων ἰῆνες. Sen. in Medeâ.

Decus illud ingens Græciæ, florem inclytum,
Præſidia Argivæ gentis, & prolem Deûm.

Et Manilius, lib. 1. apertè *Deos* vocat.

Servando Dea facta Deos. Denique Val. Flaccus de iiſdem. *Divûm progenies*——

Ac iterum——*Reges Diis genitos.*

Argus, Areſtoris filius, unde *Areſtorides* Ovidio dicitur Met. lib. 1. *Donec Areſtoridæ ſervandam tradidit Argo.* Apollodorus, lib. 2. de Argo ὃν Ἀστεροπαίου μὲν Ἀρείου λέγει εἶδον, Φερεκύδης δὲ Ἰνάχου. Idem tamen alibi Agenoris filium facit. Παντόπτης Græcis dicebatur, quòd totus oculis ſcateret. Hunc poetæ fabulantur, à Junone conſtitutum fuiſſe cuſtodem Iûs Inachi filiæ, à Jove in juvencam commutatæ; quem poſtea Mercurius Jovis juſſu interfecit, oculis ejus fiſtulæ ſono conſopitis. Ovid. 1. Met.

Centum luminibus cinctum caput Argus habebat,
Inque ſuis vicibus capiebant bina quietem,
Cætera ſervabant, atque in ſtatione manebant.

Plautus in Aulularia.

Quos ſi Argus ſervet, qui oculeus totus fuit,
Quem quondam Ioni Juno cuſtodem addidit
Is nunquam ſervet.

Prop. lib. 1. eleg. 3.

Sed ſic intentis hærebam fixus ocellis
Argus ut ignotis cornibus Inachidos:

Macrobius, lib. 1. cap. 19. Fabulam ita interpretatur, ut Argus

gus Cœlum ſit, Io terra, Mercurius Sol, Juno autem oculos ejus avi ſuæ, h. e. pavonis caudæ, inſeruit. Ovid. ubi ſupra.

Excipit hos, volucriſque ſuæ Saturnia pennis
Collocat; & gemmis caudam ſtellantibus implet.

Argus, Evandri hoſpes, vide *Argiletum*.

Argus, canis Ulyſſis, vel hic ſaltem memorandus, quòd ſolus dominum viceſimo demum anno domum redeuntem agnoverit. Hom. Odyſ. 17. verſ. 300.

Ἔνθα κύων κεῖτ' Ἄργος ὀϊζυρὸς τετραϋῖῶν.
Δή ῥα τότε γ' ὡς εἶδεν Ὀδυσσέα ἐγγὺς ἐόντα,
Οὐρῇ μὲν ὃ γ' ἔσσυτο, καὶ κατὰ κόβαλεν ἄμφω.

Argynnus, Venus, ab *Argyno* puero ab Agamemnone amato, qui cum frequentius nataret in Cephiſo fluvio periit, quo in loco ſepelivit eum Agamemnon, ibidemque Veneris Argynnidos, id eſt, turpitudinis ſuæ templum conſtruxit. Prop. 3. 6.

Sunt Agamemnonias teſtantia littora curas,
Quæ notat Argynni pœna natantis aquæ.

Ubi alia edit. *Argini pœna minantis*. Turnebus, c. 33. l. 26. Adverſ. conatur hos verſus explicare. A Polluce Ἄργιννος vocatur, à Stephano Ἄργυννος, à Plutarcho Ἄργυνος, in libro quo brutâ uti ratione docet; aitque Agamemnona perluſtraſſe totam Bœotiam perveſtigando eum puerum, qui ſe fugiebat, eique moræ prætexebat adverſos ventos; ac demum ſe in lacu Copiade abluit, ſi forte ardorem ſuum unà eluere poſſet. Hæc ille: Martialis 7. 14. ad *Arginnum* puerum:

Quis puer hic nitidis adſiſtit Hyantidos undis?
Et fugit ad dominam Naida? nunquid Hylas?
O benè quòd ſylva colitur Tirynthius iſtâ,
Et quod amatrices tam prope ſervat aquas!
Securus licet hos fontes Arginne miniſtres
Nil faciunt Nymphæ, ne velit ipſe, cave.

Hæc fabula recitatur à Stephano in Κάρωνος, ut nos monet Parrhaſius, qui Stephani integro codice uſus eſt, nam vulgo eâ parte mutilus circumfertur.

Argyra, nympha, cujus amore cum Selenius torqueretur, obiit ejus nimio deſiderio, & à Venere in cognominem fluvium mutatus eſt, cujus aquam amantibus prodeſſe ad amoris remedia, veterum fuit opinio. Pauſan.

Argyraſpides, ſic dicebatur Macedonica quædam legio à *clypeis argenteis*. Qu. Curtius, lib. 6. *Poſt phalangem Argyraſpides erant.* Τάγμα τῶν τεγεσταίων ὑπὸ Ἀλεξάνδρου, Heſychio dicuntur. Horum meminere Arrianus & Athenæus, lib. 12.

Argyropylus, Imperator Conſtant. qui Zoæ uxoris, & Michaelis Paphlagonis ejus adulteri dolo, inter balnea aquis ſubmerſus eſt. Bapt. Egnatius.

Ariadne, vel *Ariadna* Minois, Cretenſium regis, ex Paſiphae filia, Theſeum, cujus amore detinebatur, per filum è Labyrintho extricavit, eumque redeuntem in patriam uſque ad Naxum inſ. inſecuta eſt; quo loco à perfido Theſeo relicta, ac lugens, Libero Patri nupſit, à quo donata eſt coronâ Cnoſſiâ 7. ſtellis adornatâ. Poſtremò à Dianâ dicitur ſagittâ percuſſa, quòd virginitatem non ſervaſſet. Catullus in Argonauticis (quem vide) ubi de Theſeo.

Inde pedem victor multâ cum laude reflexit,
Errabunda regens tenui veſtigia filo.

Vide Ovid. Epiſt. 10. Statius in Sylvis.

——*Non talem Creſſa ſuperbum*
Callida purpureo revocavit Theſea filo.

Prop. 3. 17. Bacchum alloquens.

Te quoque enim non eſſe rudem teſtatur in aſtris
Lyncibus in cœlum vecta Ariadna tuis.

Ovidius 5. Faſtorum. ——*Baccho plauiſſe coronam*
Ex Ariadnæo ſidere noſſe potes.

Catullus. *Ex Ariadnæis aurea temporibus*
Fixa corona foret.

Propertius. *Teſtis ſidereæ torta corona Deæ.*

Virg. Georgic. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Habuerunt ex Arato. Sin enim ille.

Αὐτῆς κεκλῆσθαι σέφανος, ἢ ἀγαυὸν, ἔθηκε
Σῶμ' ἑκάτου Διόνυσος ὑπερμενέος Ἀριάδνης.

Arideus, Philippi nothus Alexandri frater, cui ſucceſſit, Juſt. 9. 8. quamvis ab Alexandro præteritus, lib. 12. 15: Nominatur pro ſucceſſore à Meleagro, recuſatur à Ptolemæo, lib. 13. cap. 2. Rex tamen appellatur à militibus, ibidem. Tandem vero necatur ab Olympiade, lib. 14. cap. 7. Lege *Aridæus*.

Aridices, philoſophus, de quo ſic Macrob. Sat. 7. 3. Quum Regis libertus ad novas divitias nuper evectus, Philoſophos ad convivium congregaſſet, & irridendo eorum minutulas quæſtiones, ſcire ſe velle, dixiſſet, *cur ex nigrâ & albâ fabâ, pulmentum unius coloris edatur? Aridices indigne ferens, Tu nobis*, inquit, *abſolve, cur de albis & nigris loris ſimiles maculæ gignantur?*

Aries, primum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens 4 Idus Mart. Æquinoctium vernum efficit. Fabulantur autem Poetæ hunc illum ipſum eſſe Arietem, qui aureo vellere inſignis Phryxum per Helleſpontum trajecit, Hellem vero ibidem ſubmerſit. Ovid. Triſt. 4.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Manilius, lib. 4. ——*Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cùm vitreum findens aurato vellere pontum,
Orbatumque ſuâ Phryxum per fata ſorore,
Phaſidos ad ripas, & Colchida regna revexit.

Ovid. in Epiſt. Leandri.

Invideo Phryxo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Alii autem eum eſſe malunt, qui Libero Patri in Libyæ deſertis ſibi laboranti fontem oſtendit. Vide Cæſii Cœlum Aſtron. pag. 21.

Ariethus, Tegeates laudatur ab Hygino in Poet. Aſtron. ubi vocat eum *hiſtoriarum ſcriptorem*, niſi corrigendum *Arietheus*, quod verum putat Voſſius, qui addit, Sanè & *Arietheus*, Κορυνήτης legere eſt apud Pauſan. in Arcadicis. Atqui fallitur vir maximus, ſi hiſtoricum putet, quem Pauſanias memorat. Nam rex fuit hic & bellicoſus, cui *Corynetæ* cognomen fuit à clavâ, quâ in pugna utebatur, Κορυνήτης, inquit, διὰ τὸ ὅπλον. Hom. Iliad. 11.

Τὸν δ' ἔχον ὅμοιον Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος,
Δίῳ Ἀρηϊθόῳ, ὃ ἐπέκλησιν Κορυνήτης
Ἄνδρας κέκλησκον, ἀμαλίζονοι ἠ γυναῖκας,
Οὔνεκ' ἀρ' ὑ πύξοιο μαχήσατο, δουρὶ τε μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥῆγνυσκε φάλαγγας.

Male itaque Κορυνήτης legit Voſſius.

Arignote recenſetur inter fœminas præclaras à Clem. Alex. Strom. 4. ac memoriæ prodidiſſe res geſtas à Dionyſio Tyranno.

Armienes, Perſis Vejovis dictus, ſive malus Genius. Heſychius Plutonem intelligit. Ἀρειμάνης ὁ Ἅιδης παρὰ Πέρσαις.

Ariobarzanes, Cappadociæ rex, Pompeio in bello Pharſalico favit. Pop. Romani amicus fuit, & à Cicerone cum toto regno ſervatus, Lib. 9. ad Att. Horat. Ep. 1. 6.

Mancipiis locuples eget æris Cappadocum rex.

Ariobarzanem Cappadociæ regem videtur tangere velle, de quo Tullius, Epiſt. 1. Lib. 6. ad Atticum. *Nihil illo regno ſpoliatius, nihil rege egentius*, &c. Quater nempe rex ille regno expulſus, totieſque reſtitutus. Appianus in Mithridaticis, Dio lib. 35. Plut. in Lucullo, Juſt. lib. 38.

Ariobarzanes, Darii militiæ præfectus, cùm per mediam aciem Macedonum, cum multo ſuorum, atque hoſtium ſanguine erupiſſet, Perſepolim urbem regiam occupare feſtinans, à cuſtodibus urbis excluſus, cum omnibus fugæ militibus, renovato prælio cecidit. Qu. Curtius, lib. 5.

Arion, Methymnæus citharœdus, & poeta Lyricus, ex Leſbo inſ. Floruit Olymp. 28. Scripſit cantica circiter verſuum 2000. Dicitur & Tragici carminis primus inventor fuiſſe, & chorum inſtituiſſe, ac Dithyrambicum carmen ceciniſſe. Suidas. Hujus hiſtoriam Ovid. in Faſtis, & Gellius, lib. 16. ac Ælianus de Animalibus referunt. Charus fuit Periandro, Corinthiorum tyranno, cujus auſpiciis in Italiam profectus, grandem pecuniam ex arte ſua promeruit; cumque iterum Lesbon peteret, videretque ſibi inſidias à ſociis parari propter opes, quas ſecum adferebat, nautas oravit, ut carmen aliquod priuſquam moreretur, concinere permitterent, quòd cum impetraſſet, ſumptâ citharâ modulans è navi in mare ſe conjecit; ſed à Delphine allecto ejus cantu, dorſo exceptus, Tænarum (quod oppidum eſt Laconiæ) vectus eſt, antequam nautæ illuc appuliſſent: & ibi relicto Delphine Corinthum petiit, omnemque rem geſtam Periandro enarravit: qui tamen illius verbis minimè credidit, donec etiam hiſtoriam à nautis compertam habuerit. Vide Lucianum Dial. cujus titulus Ποσειδῶν ἢ Δελφίνες. Virg. Ecl. 5.

Orpheus in Sylvis, inter Delphinas Arion.

Dubitaverunt multi, hæc fabulane fuerit, an vera hiſtoria? Plinius in veram hiſtoriam inclinat; ait enim, *Quæ faciunt ut credatur Arionem quoque citharœdicæ artis*, &c. Vide eum lib. 9. cap. 8. Idem quoque ſentire videtur Ovidius, ubi ait,

Inde fide majus, tergo Delphina recurvo
Se memorant oneri ſuppoſuiſſe novo.

Ejuſdem ſententiæ quoque fuit Pauſanias in Laconicis. Nam poſt ſignum Arionis Delphino inſidentis, tanquam veritatem firmaturus, ſubjicit hiſtoriam aliam delphini alterius. Indicat hoc ipſum Apuleius, lib. 6. *Accedes antiquis & ipſe miraculis. Credemus enim exemplo tuæ veritatis, & Phryxum arieti ſupernataſſe, & Arionem delphino inſedisſe, & Europam tauro ſuperenbaſſe.* Propertius, lib. 2.

Sed

Sed tibi ſubſidio Delphinum currere vidi,
Qui puto Arioniam vexerat ante ratem.

Sil. lib. 11.

Altera turbatum plectro moderata profundum
Et tenuit phocas & in omni Proteâ formâ
Traxit & æquoreo portavit Arionа dorſo.

Mart. 9. 5.

Sic Methymneo gaviſus Arione delphin,
Languida non tacitum per freta vexit onus.

Dio Chryſoſtomus Orat. 37. non ſolum rem narrat, ſed addit nautas illos, qui facinus aggreſſi ſunt, fuiſſe morte mulctatos, cùm res in queſtionem duceretur. Firmant hanc veritatem quæ de voluptate Delphinorum erga Muſicam paſſim leguntur, & caſus ille, quo Enalus adoleſcens in mari ſervatus eſt à delphinis, eodem pene modo, quo *Arion*, de quo vide Plut. Sympoſ. Quid quod veram hiſtoriam, non fabulam eſſe, Joſ. Scaliger aſſerit animadverſ. in Euſeb. pag. 79. Quæ hactenus dixi videntur ſtare pro hiſtoriâ. Contrà ad fabulas rejicit Gellius; ait enim *Fabulam ſcripſit Herodotus ſuper fidicine illo Arione.* Et Strabo lib. 13. *Arion, quem Herodotus in Tænarum ſervatum fabulatur.* Ovid. 3. Art. Amand.

——— *Arioniæ fabula nota lyræ.* Sed,

Quod mare non novit, quæ neſcit Ariona tellus?

Verba ſunt Ovidii Faſt. 2.

Arion, equi nomen quem princeps Oenus quidam, ſecundus Hercules, ab eo Adraſtus Argorum Imperator habuiſſe traditur. Hic equus eſt ille, quem primum omnium ejus generis Neptunis percuſſa terrâ tridente produxiſſe fingitur: quò Claudianus reſpiciens Panegyr. de 4. Conſ. Honorii verſ. 555. canit.

Si dominus legeretur equis, tua poſceret ultro
Verbera Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Apollodorus, lib. 3. Ἄδρηστον δὲ μόνον ἵππος ἐδίπωσιν Ἀρείων, ὅτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτης ἐπιθεσσαμένη Ἐρινυῖ κατ' ἐπιμιξίαν. Hic explicandus, Ovid. Met. 6.

Et te flava comes frugum mutiſſima mater
Senſit equum ——— ———

Prop. lib. 2.

Qualis & Adraſti fuerit vocalis Arion,
Triſtis ad Archemori funera victor equus.

Stat. de equo Domitiani.

Hunc & Adraſtæus viſum extimuiſſet Arion.

Idem Theb. lib. 6. —*Dum, non cohibente magiſtro,*
Spargitur in gyros, dexterque exerret Arion.

Idem Ibidem.

Ducitur ante omnes rutilæ manifeſtus Arion
Igne jubæ. ———

Hunc equum dono dedit Adraſto Neptunus, uti ſcribit Probus. Vide Pauſan. in Arcadicis, ubi de eo plura.

Heſiodus in Ασπ. Ηρακλ.

Ἦρως δ' Ἰόλαε δουτερὸς ἐκ πάλε πολῆς
Τσμίνη πεπεῖα, σὺ δὲ δὴ πάρος ἦδε δαΐφρον,
Ὡς καὶ νῦν μέγαν ἵππον Ἀρείονα κυανοχαίτην.
Πάντα ἀναστρωφᾶν καὶ ἀρηγέμεν ὅς κε δύηαι.

Io. Tzetzes.

Ἀρείων ἵππος, ὃν ἔλαβεν ὕστερον Ἄδρηστος. Ὅμηρος.
Οὐκ ἐὺ κεν μετόπισθεν Ἀρείονα δῖον ἐλαύνῃς
Ἀδρήστου παρὰ ἵππον.

Οὗτος καὶ Ἀρκάδος, ὅτε ἐγυνᾶτο ὁ Ἡρακλῆς, παῖς Ἀρείονι φασὶν ἵππῳ κεχρῆσθαι, ᾧ ἐπιχώμιον Ἄδρηστος ἐν τῇ Θήβαις ἐξέφυγεν. Ἀρείων, ἵππος Ἡρακλέους. Cererem ei matrem dat Apollodorus, tamen in Enyûs formam commutatam, cum Neptunum pateretur, lib. 3. Ἄδρηστον δὲ μόνον ἵππος δίπωσιν Ἀρείων. Τοῦτον ἐκ Ποσειδῶνος ἐγέννησε Δημήτης, ἐπιθεσσαμένη Ἐρινυῖ κατ' ἐπιμιξίαν. Aliter de eo Antimachus, quem auctorem Græcæ Thebaidos, & quidem tam celebrem, ut Cenſorum primatum judicio ab Homero primus fuerit in Heroicâ Poeſi, quam parvi fecerit Papinius, apparet ex verſibus ejuſdem apud Pauſaniam. lib. 8.

Ἄδρηστος Ταλαῦ υἱὸς Κρηθηϊάδαο
Πρώτης Δαναῶν ὑπερεμπελίῃ ἤλασεν ἵππῳ
Καιρόν τ' κρείνων καὶ Ἀρείονα Θελπουσαῖον,
Τὸν ῥα τ' Ἀπόλλων ἔκδον ἄλσος Ὀγκαίοιο
Αὐτὴ γαῖ' ἀνέδωκε, σίβας θηητῆσιν ἰδέσθαι.

Pauſanias, Δύναιτο ἂν καὶ, ἀναφύναι ἐκ γῆς τὸν ἵππον ἐκ Θεῶν τινὰ ἢ τὸ γένος, καὶ εἰ πέγας αἰ πίω χθόνι ἐοικότα κυανῷ. Eo Epitheto ornavit Arionem etiam auctor incertus Thebaidis:

Εἵματα λυγρὰ φέρων σὺν Ἀρείονι κυανοχαίτῃ.

Sequitur apud Pauſaniam, Λέγουσι καὶ τάδε, Ἡρακλέα πολεμοῦντα Ἠλείοις αἰτῆσαι παρ' Ὀγκηστοῦ ἵππον, καὶ ἑλεῖν τε Ἠλιναῖα πρὸ Ἀρείονι ἐχόμενον ἐς τὰς μάχας, δοθ�ῆναι δὲ ὑπὸ Ἡρακλέους ὕστερον Ἀδρήστῳ τῷ ἵππου. Ἐπὶ τούτῳ δὲ ἐς τὸν Ἀρείονα ἐποίησαν οἱ Ἀνημαχοι.

Ὅς ῥα ποτ' Ἀδρήστῳ πειράτῳ γ' ἔδμηθ' ὑπ' ἀνακτι.

Hunc equum in ſuis ſtabulis Nereides marinæ nymphæ educarunt. Claud. de Qu. conſul. Honor.

Si dominus legeretur equis, tua poſceret ultro
Verba, Nereidum ſtabulis nutritus Arion.

Unius ex Erinnybus ſobolem fuiſſe aſſentitur Apollodoro Heſychius Lexicographus: Ἀείων, ὁ ἵππος Ποσειδῶνος υἱὸς, καὶ μιᾶς τῶν ἐρινύων. Intercedit autem Qu. Smyrnæus, Harpyiæ patronus, cujus fuerit potius ſeminio oriundus patre Zephyro, ingratiis etiam Neptuni, lib. 4.

Καὶ νύ κεν ἐκπυίους ὀξὺ Ἄρης διόλου ἵππους
Νίκησεν καλὰ πόλλον, ἐριζομένου Σθενέλοιο
Εἰ μὴ ἀρ' ὀξήπταξε δέμας, πόδας δ' ἀφίκανε
Πολλάκις, ὧδέ μιν ἔδλος ἐὼν Καπανῆος υἱὸς,
Κάμψαι ἐπείθετο χερσὶν, ἐπεὶ ἔπ νῆις ἄεθλον
Ἵππος ἔην, γενεῇ δὲ μάλ' ἐκ γαλοῦ, ἀλλὰ δοῦλο
Θεσπίσιον γένος ἔκτεν Ἀρείονος, ὃν τέκεν ἵππων
Ἁρπύια Ζεφύρῳ πολυηχέϊ φέρτατον ἄλλων, &c.

Heſychius, Ἀείων, ὁ ἵππος Ποσειδῶνος υἱὸς καὶ μιᾶς τῶν ἐρινύων. Vide Barth. ad Theb. 6. p. 458.

Arioviſtus, Germanorum rex, bello clarus ac potens, numeroſas habuit copias, vel hoc unico argumento, quòd à Cæſare victus, octaginta ſuorum militum millia amiſerit. De hoc multa Cæſar. lib. 1. de bello Gall. Itemque Dio Caſſius lib. 38. Meminit ejus quoque Tacitus lib. 4. Hiſt. nec non Plutarchus. Arioviſtum autem dixiſſe videtur Cæſar, qui Germanorum linguâ dicebatur *Erneſt*, i. e. *Severus*. Aventinus. Angli eam vocem adhuc retinent. Camdenus.

Ariſtænetus, Conſul temp. Honorii Imperatoris *Ariſtæneti* cujuſdam ſcriptoris meminit Steph. in Γέλα, ubi citat primum lib. τῶν περὶ Φασηλίδα. *Ariſtæneti* epiſtolas amatorias primus edidit Sambucus An. Dom. 1566. Altera editio emendatior & auctior prodiit Pariſiis Gr. Lat. M. VIC. Fuit etiam *Sancti* nomen, cujus mem. B. Paulus ad Rom. cap. 16.

Ariſtæus, Philadelphi tempore vixit, ſcriptor jam olim laudatus Joſepho, Ant. 12. 2. Tertulliano in Apol. cap. 12. Epiphanio lib. de pond. & Hieronymo præfat. in Pentateuchum. Meminit etiam Euſebius, cùm alias, tum lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστέας inquit, ἐν τῷ γεγράφθαι βιβλίῳ περὶ ὁ ἑρμηνείας τῆς τῶν Ἰουδαίων νόμων. Extat hodieque liber ſub Ariſtæi, ſeu Ariſteæ nomine de Tranſlatione Legis per 72. Interpretes, ſed eum genuinum videri negat Lud. Vives in Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei, cap. 42. Scio vivi in eo refragari cùm alios non paucos, tùm Perionium Obſervationibus in B. Juſtini Paræneſin ad Gentes; tum Card. Bellarm. lib. de ſcript. Eccl. Sed Ludovico accedunt Leo Caſtrius & Alphonſus Salmero. Et profectò levia non ſunt, quæ pro hâc ſententiâ adfert Jos. Scaliger Animadverſ. in Euſeb. ad an. 1734. Ipſum adi. Voſſius.

Ariſtæus, Apollinis, ex Cyrene filiâ Penei regis Arcadiæ filius; hic deinde in Arcadiâ regnavit. Hunc primum apum & mellis uſum, lactiſque coagulum demonſtraviſſe, uſumque olei, & alia quamplurima adinveniſſe refert Juſtinus, lib. 13. Fabulam vero ſic poetæ commenti ſunt. Ariſtæum Eurydicen Orphei adamaſſe, quem illa fugiens à ſerpente occiſa eſt, in cujus ultionem nymphæ omnes apes perdiderunt. Quapropter matris exilium imploravit, quæ illum ad oraculum Protei perduxit, à quo infortunii cauſam edoctus, Eurydicen ſacrificiis placare juſſus eſt; quod cum faceret, tauroſque 4. totidemque juvencas immolaret, ingens apum multitudo à bobus erupit, atque hoc pacto apes ſuas recuperavit. Virgilius Geo. 4.

Hic vero ſubitum, ac dictu mirabile monſtrum
Aſpiciunt: liquefacta boum per viſcera toto
Stridere apes utero, & ruptis effervere coſtis:
Immenſaſque trahi nubes: jamque arbore ſummâ
Conſluere, & lentis uvam demittere ramis.

Meminit ejus Oppian. lib. 4. Cyneg.

Μύεια δ' ἀχαιῶν βιοτὼ ἐδιδάξατο φαῆσιν.

Quæ mox explicans ait, illum primum omnium pecuariam informaſſe, oleum expreſſeſſe, coagulo lac compegiſſe & abſolvit.

——— Καὶ πυκὶ σίμβλῳ
Ἐκ δρυὸς ἀείρας ἀγανὰς ἐνέκλιτε μελίσσας.

Schol. in Apol. lib. 2. Argon. Ἀρισταῖος δ' ἐν τῷ Καλῳ ἐυρὼν τὰ μελισσουργικὰ πρῶτος, καὶ τὴν ἐλαίᾳ κτίσιν μαθών, καὶ καταγαλεσάμενος τὸν Ἐτησίαν, Διὸς Ἀρισταῖος ἐκλήθη, καὶ Ἀπόλλων, Ἀγιεὺς καὶ Νόμιος. Et Apollonius ipſe, lib. 4.

Κύρη Ἀριστάιοιο μελίφρονος, ὃς ῥα μελισσῶν
Ἔργα, πολυκμήτοιό τ' ἀνθέρικος πᾶσαν ἐλαίης.

Interpres etiam Pindari in Pyth. ait Ariſtæum primum omnium inveniſſe κτηνοτροφίαν, κυνηγίαν, ἐλαιουργίαν, μελισσουργίαν. Id ipſum latè ſcribit Nonnus Dionyſiac. lib. 15. Hyginus Thebarum regem facit. Quædam etiam ſuggerunt Interpretes aliqui ex Germanico Cæſare in Phænomenis Arati. Tu vide, ut Juſtinus adducto loco conſormet fabulas Ariſtæi ad veritatem hiſtoriæ. Multa, quæ de illo ſcribuntur ab Interprete

prete Apollonii, ut non neceſſaria, omitto; magnam partem illorum retulit Nat. Comes Myth. l. 5. c. 19. Ovid. l. 1. Faſtorum.

Flebat Ariſtæus quòd apes cum ſtirpe necatas
Viderat inceptos deſtituiſſe favos.

Solinus vult Ariſtæum poſt Noracem & Sardum in Sardiniâ regnaſſe, & ſejuges antea populos in unum congregaſſe. Ariſtoteles contra primum omnium in Sardiniâ imperaſſe tradit Ariſtæum, quum ea inſula tota, multis & grandibus avibus teneretur: Τὸν Ἀρισταῖον δ' φασι γεωργικώτατον εἶναι, διὸ καὶ ἀρχαῖον τόπον τόπων ἀξιοῦσθαι, ὑπὸ μεγάλων ὀρνίθων ἐκφοβούμενον καὶ πόλιν κατοικοῦντα. Salluſtius apud Servium dicit Ariſtæum cum Dædalo in Sardiniam tranſiiſſe. *Hic poſt laniatum à canibus Actæonem Thebas reliquit & Ceam inſulam tenuit primo hominibus adhuc vacuam: poſt eâ relictâ cum Dædalo ad Sardiniam tranſitum fecit.* Addit Servius huic opinioni refragari Pindarum, qui canit eum de Ceâ inſulâ in Arcadiam migraſſe, ibique vitam coluiſſe, & apud Arcadas pro Jove cultum. Apoll. Rhodius è contra Ariſtæum Arcadiâ relictâ Ceon tenuiſſe, & ibi Jovis *Icmæi* templum ſtatuiſſe ſcribit, lib. 2. Argonaut.

Ariſtagoras, hiſtoricus, nomen ſibi peperit Ægyptiacis ſuis, quorum primi libri Steph. meminit in Τάκουλος, ſecundi autem teſtimonio utitur in Νικίᾳ κόλπῳ. Ἁπλῶς quoque hoc opus nominat in Ψεῶ, non addito libri numero. Idem volumen ſignat Ælianus de Anim. 11. 10. Inter alia hoc in opere, de Pyramidibus egit, teſte Plinio 36. 12. Porro Laertius in Chilone meminit Ariſtagoræ Mileſii, quem, quia Chilon unus è ſeptem ſapientibus brevitate gauderet, hunc loquendi morem Χειλώνιον appellaſſe ait; ſed Mileſius hic, idemne ſit cum ſuperiore, non ſatis habeo compertum. Voſſius. Item *Ariſtagoras* præfectus exercitûs Darii contra Græcos. Herod. lib. 5. Alius Mileti tyrannus, qui contra Darium rebellavit, ſuaſu Hiſtiæi. Idem ibidem.

Ariſtander, ſcripſit de portentis; citatur à Plin. l. 17. c. 25.

Ariſtarchus, Grammaticus Alexandrinus, oriundus è Samothraciâ, patre itidem Ariſtarcho. Floruit Olymp. 156. ſub Ptolemæo Philometore, cujus etiam filium erudiit. Scripſit commentarios ſupra mille; diſcipulus fuit Ariſtophanis Grammatici, Ἀλεξανδρεὺς τῇ διαίτῃ, φύσει δὲ Σαμοθρᾷξ, uti loquitur Suidas. Deceſſit in Cypro, ſeipſum cibi abſtinentiâ necans, ob morbum hydropicum, ætatis ſuæ 72. Filios genuit Ariſtarchum & Ariſtagoram, ambos ſtultos. Suidas. Diſcipulos circiter 40. reliquit; æmulumque, & adverſarium habebat Cratetem Malloten, Grammaticum Pergamenum. Ælianus tradit eum tam caſtigato fuiſſe judicio, ut Homeri verſus non putaretur, quem ipſe non probaret. Unde etiam *Ariſtarchos* hodie vocamus alienorum ſcriptorum cenſores. Ovid. Pont.

Corrigere at res eſt tantò magis ardua, quantò
Magnus Ariſtarcho major Homerus erat.

Cic. ad Appium Pulchrum, lib. 3. ep. 11. *Ut enim Ariſtarchus Homeri verſum negat, quem non probat: Sic tu (lubet enim mihi jocari) quod diſertum non erit, ne putaris meum.* Et ad Atticum. 1. 9. *Ego varia meis orationibus, quarum tu Ariſtarchus es, ſoleo pingere.*
Horatius ad Piſones.

Arguet ambiguè dictum, mutanda notabit,
Fiet Ariſtarchus.——

Mendum obiter è Suidâ in Ἀμμώνιος tollendum, cum Ammonium Saccum Origenis & Plotini familiarem, atque magiſtrum, qui ſub Commodo vixit, Ariſtarchi Scholæ præfectum jam ante Auguſti tempora fuiſſe refert. Videtur ſanè ob tantum temporis intervallum, lacuna ibi eſſe, propter quam poſteriora verba, ὃς καὶ διδάξαντα φασὶ τὸν Ἀριστάρχου τοῦ μουσικοῦ τὸν Ἀνυσιον à prioribus ſeparanda, ac de altero Ammonio Grammatico intelligenda. Alius *Ariſtarchus* Chronographus epiſtolam hiſtoricam reliquit de Athenarum ſitu & rebus ibi geſtis, temporibus Apoſtolorum; inque his de vitâ Dionyſii Areopagitæ. Voſſius de Hiſt. Gr. p. 333. Item *Ariſtarchus* Tegeates, poeta Tragicus, qui Æſculapio pro receptâ ſanitate tabulam vovit. Docuit Tragœdias 70. vicit duabus, ultra annum centeſimum vixit. Suidam ſis adi. Fuit etiam *Ariſtarchus* Epheſi tyrannus, & alius Mathematicus. Suidas. Denique alius Macedo Act. 27. & Coloſ. 4.

Ariſthus, res Arcadicas prodidit. Dionyſ. Halic. lib. 1.

Ariſtides, Athenienſis, nobilitate & juſtitiâ inſignis, qui cum Themiſtocle diſſenſit, ut Cato cum Cæſare. Ὃς οὐ δικαίου ἦν, ἀλλ' ἐδόκει δικαίου εἶναι, hoc eſt, *Qui non videri, ſed eſſe voluit optimus*; quemadmodum Æſchyli hanc verſiculum populus Athenienſis accommodavit, atque adeo Δίκαιος, i. e. *juſti* cognomen ei tribuit. Hujus autem juſtitiam non ferens Themiſtocles, exilio eum damnari curavit: Sed anno ferè ſexto revocatus ac reſtitutus eſt, cùm Xerxes Atticam adoriri ſtatuiſſet, uti Cornelius Nepos auctor eſt in ejus vitâ. Sed anno tertio id contigiſſe Plutarchus in ejuſdem vitâ teſtatur: at Schottus in Chronologiâ id quarto anno factum oſtendit. Tandem vero cum multas præfecturas geſſiſſet, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur.

Ariſtides, Locrenſis à muſtela morſus moritur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 4.

Ariſteas, Proconneſius genere, emicuit Cyri & Crœſi temporibus. Theogoniam ſcripſiſſe dicitur, Suidæ verbis, κατὰλογάδην εἰς ἔπη ἕξ. *Oratione ſolutâ ad verſus mille.* Sic interpres habet Æmylius Portus, quem ſequitur Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. Nec aliter ſonat ea vox apud veteres quoſdam, præcipuè Plutarchum, qui δίχα μέτρου καὶ καταλογάδην junctim locat. At ſequens vox ἔπη reclamat, quæ in pedeſtri ſermone non verſum, h. e. ſcripturæ proſaicæ lineam, ſed metrum notat, & ſanè metri ſpeciem Heroicam: unde diſtincti ab Iambicis & Melicis Epopœi. Adeo ut utrobique Ariſteæ etiam in ſuâ Theogoniâ fuerit Epicus, vel Hexametrorum Dactylicorum poeta; ſicut clariſſimè fuit in illâ ſuæ Arimaſpidos tribiblo, propter verſus inde quoſdam Gnomicos de Navigationis miſeriâ productos à D. Longino περὶ Ὕψους cap. 8. Itaque aliter ſonat Suidæ vox κατὰλογάδην, nempe *per modum Catalogi*, i. e. nominibus nudè tantùm recenſitis: non παρεμμυθολογάδην, cum fabulosæ hiſtoriæ intertexturâ; quæliter Heſiodus Theogoniam ſuam ſcribit. Κατάλογος propriè eſt *directa & continua ſeries nominandi, pronunciandive*; unde transfertur interdum ad orationem ſolutam, quaſi liberè laxeque profluentem, nec certis metrorum legibus, & modulationis recurſu illigatum. Hinc elegantiſſimè ex veteri & veriori ſcripturâ apud Apuleium in Floridis dicitur *oratio proſâ* h. e. *proorſa*, recta uſque procedens; non conversâ modulatimque recurrens. Hinc per vulgarem ſyncopam *Proſe*, *Proſaicus*. Heſychius Mileſius, cognomento Illuſtris, Ἀριστέα τῷ Προκοννησίῳ φασὶ ᾄσαι τὴν Ἰωνίαν ὅτε ἐάλω καὶ ὑπ' αὖθις πάλιν: Sed Herodotum haud ſatis clarè tranſcribit; lib. 4. cap. 13. Ubi Ariſteas Cauſtrobii filius ex Proconneſiorum nobilitate primariâ ſcripſiſſe dicitur Ἀριμάσπεια carmina, præſtigioſus exertim poeta, ποιῶν ἐπία, *verſificator*. Utpote admirationis excitandæ gratiâ, profectus ad Iſſedonas, Arimaſpis proximos, veniſſe Φοιβόλαμπτος μηνύσαι, h. e. *à Phœbo inſtinctus*. Vide Henr. Jacobii Orationem Inauguralem, pag. 54. & Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 1. Item 4. 2. Alius *Ariſteas* fuit Stratonicenſis, de quo Pauſan. lib. 5. Orationes 54. in quibus præter alias egregias ſententias, hæ duæ ſunt auro contra non caræ: Πάντα λῆρος πρὸς τὸ πείθειν τοὺς πολλούς. Et, ὃ χρὴ εἰδέναι ὅπως ἡσυχάσουσιν ἀνθρώπους.

Ariſtides, philoſophus è civitate Adrianorum Myſiæ; Smyrnæ docuit, & advenienti forte M. Antonino principi unus omnium non proceſſit obviam; eoque modo in cognitionem & amicitiam Imp. venit. Philoſtratus.

Ariſtides, pictor Thebanus, Apellis tempore, qui omnium primus animum pinxit, & ſenſus, ac perturbationes expreſſit. Plin. 35. 10. Fuit alius *Ariſtides* Samius, Varroni in Hebdomadibus citatus, ut Gellius indicat, lib. 3. cap. 10.

Ariſtides, Athenienſis philoſophus Chriſtianus eloquentiſſimus ſub priſtino habitu volumen noſtri dogmatis rationem continens Adriano Principi tradidit. Hieronymus.

Ariſtides Mileſius, celebratur à Plut. frequenter in Paral. min. Nomen ſibi comparavit libris rerum Sicularum, Italicarumque, teſte eodem Plutarcho. Nec dubito quin idem ſit *Ariſtides*, qui Perſica compoſuit, quorum ex primo quædam refert Plut. ubi ſupra. Fortaſſis idem *Ariſtides* eſt, quem in commentario de Cnido advocat Pindari Schol. in Od. 3. Pyth. Idem condidit Mileſia, vel Mileſiaca, quæ ἀκόλαστα βιβλία, ſive laſcivos libros appellat Plut. in Craſſo. Illud enim opus non geſtas Mileſiorum res, ſed amatorias quaſdam, atque laſcivas narrationes continebat. Ovid. Triſt. 2.

Junxit Ariſtides Mileſia crimina ſecum,
Pulſus Ariſtides nec tamen urbe ſuâ eſt.

Ita vulgo quidem legitur; tu autem, quomodo legendum ſis, vide Tanaquillum Fabrum. Epiſt. 3. pag. 12.

Ariſtippus, Cyrenæus, Socratis auditor; cum Epicuro de voluptate ſenſit. Primus quæſtu philoſophatus eſt, & cùm Xenophonte ſimultatem habuit, & à Diogene *Canis regius* appellatus eſt, quòd Dionyſio, ac aliis divitibus ventris gratiâ adularetur. Horatius.

Si pranderet olus patienter, regibus uti
Nollet Ariſtippus; ſi ſciret regibus uti,
Faſtidiret olus.——

Is dicebat lautiorem victum nulli eſſe impedimento ad benè vivendum. Habuit ingenium ad omnia, pro tempore, loco, & perſonâ ſimulanda omnino promptum, quamobrem Dionyſio inter cæteros charus fuit. Et ut præſentibus voluptatibus libenter fruebatur, ita & abſentes facile contemnebat. Cum in Græciam philoſophandi causâ proficiſceretur, juſſit ſervos aurum projicere, ut expeditiores ad iter capeſſendum eſſent. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

——*Quid*

——*Quid ſimile iſti*
Græcus Ariſtippus? qui ſervos projicere aurum
In mediâ juſſit Libyâ, quia tardius irent
Propter onus ſegnes.——

Voluptatem bonorum, dolorem malorum finem conſtituit. Cæteras ſcientias excluſit, illud ſolum utile putans, ut quæras, ſi quid domi mali, aut boni contigit. Summum bonum poſuit in leni motu ad ſenſum emanante, id eſt, in voluptate corporis ſenſus titillante. Qui ab eo fluxerunt, & in dogmate permanſerunt, à præceptoris patriâ *Cyrenaici* vocabantur. Tradunt Platonem dixiſſe ſoli Ariſtippo & Chlamyden, & pannum ferre datum eſſe. Horatius, lib. 1. ep. 17.

Omnis Ariſtippum decuit color & ſtatus & res.

Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib 4. cap. 8. Alius hoc nomine Argivorum tyrannus fuit, de quo Plut. in Arato.

Ariſtippus, Philoſophi nepos ex filiâ Metrodidacte. Hic in navigio ob tempeſtatem expalleſcens, interrogatus, quare, cùm philoſophus eſſet timeret? reſpondit, Non eandem ſibi, & interroganti cauſam eſſe? quoniam is non eſſet magnopere ſollicitus pro animâ nequiſſimi nebulonis, ipſum autem pro Ariſtippi animâ timere.

Ariſtippus, hiſtoricus, Arcadiæ hiſtoriam ſcripſit. Laert. lib. 2. ubi de quatuor Ariſtippis loquitur.

Ariſto, Argius palæſtrita, apud quem Plato exercitatus eſt, & ab eo propter egregium corporis habitum *Plato* cognominatus, cùm prius *Ariſtocles*, ex avi nomine vocatus eſſet. Diog. Laert. l. 3.

Ariſto Alexandrinus, philoſophus Peripateticus, qui de Nilo ſcripſit. Ejus mem. Strabo. lib. ult. Ἀρχέστρατος (inquit) δὲ μιμούμενος τοὺς ποιήσαντας καθ' ἡμᾶς τὸ περὶ τοῦ Νείλου βιβλίον, Εὐδοξέν τε καὶ Ἀείσωνα, ἢ ἐκ τῶν ἐκείνων. Addit deinde, iiſdem prope verbis utriuſque librum eſſe perſcriptum; ut alter neceſſario ſit plagiarius: ſed uter ab altero ſit ſuffuratus, id eſſe dictu difficile: ab Eudoro quidem accuſari hoc nomine Ariſtonem; ſed dicendi genus magis eſſe Ariſtonum. Eſt vero Ariſto hic ſextus ordine ex his, quos hujus nominis Laertius recenſet in Zenone. Ubi alterum etiam nominat Ariſtonem Peripateticum, ſed Ceum; quippe Julietem. Eſt autem Julis, civitas in inſulâ Ceo; Porro ſimilitudo nominis inter Ariſtonem Ceum, & Ariſtonem Chium, qui Zenonis Cittiei auditor fuit, fecit, ut multa Ariſtonis Cei Peripatetici, tribuerentur Hriſtoni Stoico. Nam ex tam multis, quæ Laertius commemorat, ſolæ epiſtolæ verè erant Ariſtonis Chii: cætera fuerunt Ariſtonis Cei, Peripatetici: ut Laertius tradidit ex Panætio & Socrate. Sed ſi non aliud dicit Strabo, quam Peripateticum Ariſtonem eſſe auctorem libri de Nilo: Laertius autem docet, duos fuiſſe Ariſtones Peripateticos, Alexandrinum unum, alterum Ceum: unde conſtat Alexandrinum potius ejus operis eſſe patrem, quàm Ceum? Nempe, ut ita ſentirem, impulit, quòd veriſimile videretur de fluvio Ægyptio egiſſe potius hominem Ægyptium, quam de Ægæi maris inſulâ. Sed ſcrupulum injicit Schol. Apollonii in 4. Argonaut. ubi Ariſtonis Chii de Nili origine ſententiam inter alia adfert. Nempe vulgarem quidem ſecutus ſententiam, *Chium* & *Ceum* confundit. Ariſtoni Chio quoque tribui ſolet liber ἐρωτικῶν διατάξεων quem Ariſtoni Ceo Peripatetico aſſignat Athenæus libb. 10. & 13. ubi vocatur ἐρωτικὸς ὅμοια; ſecunduſque ejus operis adducitur. Meminit ejus Plut. de Iſ. & Oſ. ubi laudatur Ἀείσωνος ὁ γνησιώτατος Ἀθηναίων ἀποικίαν. Item Laertius in Heraclito, ubi citat Ἀείσωνα ἐν τῷ περὶ Ἡρακλείτου. Ejus κτίσεις ἐθνῶν καὶ πόλεων citat Schol. Ariſtoph. Νεφέλ. Schol. Apollonii, & Phavorinus in λαμίπυγον, in quibus duobus poſterioribus locis κτίσεις pro θέσεις rectè legit Rutgerſius Var. lect. 1. 18. Scripſit præterea de Zenonis Dogmatibus, teſte Laertio, lib. 7. De Demoſthene Theophraſti judicium ex Ariſtone Chio profert Plut. parall. Demoſthenis; Sed hoc ex Ariſtonis libro περὶ τοῦ Ῥήτορος petitum arbitratur Jonſius. De morte Demoſthenis itidem ex Ariſtone locum adfert Plutarchus ubi ſupra. Sed πολλοὶ δὲ Ἀείσωνες uti loquitur ingenioſiſſimus Lucianus in Lexiphane. Titi *Ariſtonis* eruditionem ſummè admiratur Plin. lib. 1. Ep. 2. à quo alius Claudius *Ariſto* Epheſiorum princeps apud eundem, lib. 6. Epiſt. 31. Fuit & *Ariſto* Pellæus; ſed qui Hadriani demum tempore, aut poſt, vixerit. Ex eo quædam de poſtremâ Judæorum rebellione, quæ ſub Hadriano contigit, refert Euſebius Hiſt. Eccleſ. 4. 6. & Nicephorus Calliſtus 3. 24. Denique *Ariſto* Epheſius fuit, qui genus fœmininum perofus, cum aſinâ concubuit, ex eoque concubitu genita eſt puella, cui à *cruribus aſininis* nomen *Onoſcelæ* inditum eſt. Plut. in Paral.

Ariſtobula, Diana à Themiſtocle ſic dicta, qui Athenis ei templum erexit, quòd in Perſico tumultu rebus Græciæ ſalutaria protuliſſet conſilia. Cæl. Rhod. 10. 5.

Ariſtobulus, Ariſtobuli filius inter comites Alexandri fuit, & de rebus ab eo geſtis hiſtoriam perſcripſit, teſte Arriano initio, lib. 1. cujus & Plut. ſæpe mem. in Alexandro; multaque ex illo de rebus Indicis adfert Strabo, lib. 15. Non dubium vero (inquit Cl. Voſſius) quin idem ſit, quem *Caſſandreum* cognominat Plut. in Demoſthene; Item Lucian. in Macrobiis, ubi ait eum ultra 90 annos vixiſſe. Plut. lib. de flum. citat primum Ariſtobuli librum *de lapidibus*. Si quis eundem putet, non video, ut refelli poſſit. Fortaſſis & idem eſt, cujus libros *de rebus Italicis* citat Plut. in Parall. Min. cap. 32. At alius eſt *Ariſtobulus* Judæus, philoſophus Peripateticus, ut eum vocat Clemens Alex. lib. 1. Strom. Scripſit explanationem in Moſem, eamque Philometori Ptolemæo dicavit. Euſeb. lib. 9. Præp. Evang. Ἀριστόβουλος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν πρὸς Φιλομήτορα· quæ Trapezuntius vertit *Ariſtobulus in primo apud Philometora*, cum deberet, *in primo eorum quos ad Philometora ſcripſit*. Fuit etiam nomen quorundam regum Judææ, de quibus vide Joſephum.

Ariſtoclea, formoſiſſima puella, quæ rem divinam factura nuda eſt à Stratone viſa, qui in eam exarſit, antea etiam à Calliſthene adamatam. Ipſo vero nuptiarum die, in amantum manibus diſcerpta eſt, quorum poſtea alter ſibi manus intulit, alter aufugit, nec unquam poſtea viſus eſt. Plut. in Amator. Narrat.

Ariſtocles, Meſſenius Peripateticus συντάξεις περὶ φιλοσοφίας βιβλία δέκα, κεφαλαίως ἢ ἐν τύποις πάντας φιλοσόφους, καὶ δόξας αὐτῶν. Immediate enim hæc cohærere debent in Suidâ voce Ἀριστοκλῆς. Sextum ejus operis librum citat idem Suidas in Σαπάδης. Septimum vero Euſebius, & ex eo egregia fragmenta ſervat, lib. 15. Præp. Evang. cap. πῶς γὰρ, ubi de adverſariis Ariſtotelis agit. Et quæ ex Lycone de Ariſtotele ibi Ariſtocles adduxit, eadem ex Ariſtocle, non tamen citato libro, adducit Theodoretus, Serm. 8. 12. Octavum operis ejuſdem librum laudat idem Euſebius, & multa inde adfert, lib. 14. Præp. Evang. cap. ἄλλοι δὲ & ſeqq. Quibuſdam Alexandri Aphrodiſæi præceptor fuiſſe dicitur, quòd ſi ita eſt, jam de ejus ætate conſtaret. Fuit & *Ariſtocles* Rhodius, Grammaticus; ut in proœmio Erotianus teſtatur. Alter, an neuter, eſt *Ariſtocles*, qui paradoxorum libros ſcripſit? Ex iis quædam Stobæus narrat Sermone de vituperatione Veneris. Ælianus quoque de Animal. 11. 4. refert Ariſtoclis neſcio cujus octaſtichon de bove; quem, cùm vix decem viri domare poſſent, una ſacerdos ſolâ aure prehenſum ad aram deduxerit. *Ariſtocles* Lampſacenus Stoicus, ſcripſit libris quatuor enarrationem eorum, quæ Chryſippus tradidit de ratione ſingulorum dicendorum, & cogitandorum. Item *Ariſtocles* hiſtoricus cujus Clemens meminit, lib. 6. Στρωμ. quemque ἐν τρίτῳ Ἰταλικῶν citat Plut. in Paral. Hunc ſuâ ætate vixiſſe diſertim dicit Strabo, lib. 14. quo loco de illuſtribus viris Rhodiis tractat. Meminit ejus, ſed ut Grammatici, Varro, lib. 9. de LL. ubi definitiones ejus obſcuras vocat. Ejuſdem vero ut rhetoris Rhodii, mentionem facit Dionyſ. Halic. in Dinarcho. Etiam περὶ ποιητικῆς ſcripſiſſe, Ammonius indicat de Differ. Verb. voce Ἐπικόδιος. Alius forte eſt *Ariſtocles* muſicus, cujus meminit Athenæus. Apollonii ad *Ariſtoclem* ſententiam laudat Stobæus, Serm. 20. qui eſt de irâ. Vivebant autem quidam *Apollonius* ad *Ariſtocles* ſub Euergete 2. Itemque ſub Auguſto, & tandem ſub Antonino Pio, ut incertum ſit qui Apollonius & Ariſtocles hic intelligantur. Ad *Ariſtoclem* Phrynichus librum ſcripſit, teſte Photio Eclog. 158. *Ariſtocles* etiam Platonis nomen, priuſquam à magiſtro ſuo *Plato* appellaretur.

Ariſtoclides, Orchomenii tyrannus, qui cùm Stymphalide virgine potiri non poſſet, primò patrem ejus de medio ſuſtulit, deinde & virginem ipſam, quæ ad aras confugerat, multis vulneribus confodit. Quamobrem in eum univerſa Arcadia bellum ſuſcepit, virgineſque necem tyranni morte ulta eſt.

Ariſtocrates, civis Rhodius, qui quòd plurimùm dignitatis, ſtrenuitatiſque præ ſe ferret, civium omnium conſenſu belli dux electus eſt: in quo ſpem ſuorum egregiè fefellit, ut qui in rebus gerendis, tanquam adulterinus nummus in igne apparuerit, & omnino alius, quàm primâ fronte promiſerat. Suidas.

Ariſtocrates, quidam in quarto Λακωνικῶν citatur ab Athenæo, lib. 3. Item Spartanorum rex, qui hoſtes donis ſolebat corrumpere.

Ariſtocreon, terrarum ſitum deſcripſit. Plinius 5. 9. & 6 30.

Ariſtocritus, innotuit commentario ſuo de Mileto, ex quo opere undecima eſt Parthenii hiſtoria in Eroticis. Plin. 5. 31. tradit ex eo, ut Samos inſula aliquando dicta ſit Melamphyllos. Meminit etiam ejus Apollonii Schol. in lib. 2.

Ariſtodemus, Cumarum tyrannus, cognomento *Malacus*, i. e. *mollis*, cujus furores deſcribit, Plut. lib. 1. *de rebus geſtis illuſtrium mulierum*. Cæterum de Ariſtodemo vide Dionyſ. Halicarnaſſeum. Item *Ariſtodemus* Niſæus, filius Menecratis, quem Strabo dicit ſe juvenem vidiſſe ſenem. Alius, ſuperioris ἀντιδιδάσκαλος, ſive conſobrinus Magni Pompeii filios erudit; mane Rhetoricam, meridie Grammaticam docuit. Strabo. Fuit & *Ariſtodemus* ὁ Ἀλεξανδρεύς, qui aliquot libris *de Pindaro* egit, quorum tertium citat, Athen. lib. 10. Eundem laudat Schol. Pindari ad Olymp. 9. Pyth. 3. Iſthm. 1. & Nemeon.

meon. 7. ubi ὁ Ἀειστάρχη μαθητὴς dicitur. Item Ἀειστόδημος ὁ Ἠλεῖος, cujus mentio apud Harpocrationem in Ἑλλανοδίκαι. Difficile igitur eſt dicere cujus *Ariſtodemi* ſit collectio fabularum, de quâ Plut. in Paral. Min. cap. 35. ubi ex tertiâ congerie narrat, ut Helena, cùm immolanda eſſet ad averruncandam Lacedæmone peſtilentiam, aquilæ beneficio fuerit liberata. Item cujus fuerint Θηβαϊκὰ; quorum primum citat Apollonii Schol. in 2. Argon. Aut Γῆοῖα ἀπομνημονεύματα; quorum ſecundum librum adducit Athen. lib. 6. 8. 13. Aut μαθητικὴ συναγωγὴ, ex quâ quiddam narrat, Plut. in Par. Min. c. 35. Atq; idem judicium eſto de libris *Ariſtodemi* περὶ διηγημάτων, quorum mentio eſt apud Clem. Alex. in primo Στρωμ. Idem de epitome *Ariſtodemi* τῇ καθ' Ἡρωδιανῆ προσῳδίᾳ, de quâ Suidas. Meminere *Ariſtodemi* etiam Varro, lib. 9. de LL. Tert. de An. cap. 46. necnon Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν; ubi *Ariſtodemum* de Olympiadum initio conſentire ait cum Polybio. Voſſius.

Ariſtogenes Cnidius, vel Thaſius, medicus, ſervus Chryſippi philoſophi, famam adeptus eſt ex curatione Antigoni Gonatæ, Macedoniæ regis, cui libros de arte ſuâ dedicavit. Suidas.

Ariſtogiton, orator Athenienſis, impudens, ex quo *Canis* vocatus eſt ab Athenienſibus. Scripſit apologiam ad Demoſthenem ducem contra Timotheum, ad Lycurgum contra Demarchum. Item *Ariſtogiton* & Harmodius liberatores tyrannidis Piſiſtrati, quibus ſtatuæ in foro ab Athenienſibus poſitæ. Suidas.

Ariſtolaus, Pauſiæ filius & diſcipulus, ſeveriſſimus pictor, cujus opera nonnulla commemorat Plinius.

Ariſtomache, uxor Dionyſii Syracuſani, itemque Dionis. Plut.

Ariſtomachus, Athenienſis ſcriptor. Plin. 13. 23. Item vir, qui amore opum ſic flagravit, ut duodequadraginta annis nihil aliud fecerit. Plin. 11. 9.

Ariſtomenes, Athenienſis Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, flor. Olymp. 88. Cognomentum habuit Συεφοιδὸς i. e. *januarum fabricator*, ut eſt apud Suidam, ubi aliqui malunt τυεφοιδὸς, *caſeum conficiens*.

Ariſtomenes, qui ad Helleſponti oram recuperandam à Dario miſſus erat, à claſſe Macedonum ex Græciâ accitâ, captis, aut demerſis navibus ſuperatur. Qu. Curtius, lib. 4.

Ariſtomenes, Meſſenius, Athenienſium dux juſtiſſimus, uti ſcribit Hieronymus, victis Lacedæmoniis & nocturna ſacra celebrantibus rapuit de choris ludentium virgines 12, & totâ nocte gradu concito fugiens, exceſſit de finibus Spartanorum. Cumque eas comites ejus vellent violare, monuit, quantum potuit, ne hoc facerent, & ad extremum quoſdam non parcentes interfecit, cæteris metu coercitis. Redemptæ poſtea à cognatis puellæ, cùm *Ariſtomenem* viderent reum cædis fieri, tamdiu ad patriam non ſunt reverſæ, quamdiu ad Judicum advolutæ pedibus defenſorem pudicitiæ cernerent abſolutum. Tantâ calliditate fuit, ut Lacedæmoniorum ſæpe urbem ingreſſus, & aliquando captus, atque in vincula conjectus, clam aufugerit; quod cùm tertiò feciſſet, tandem occiſus eſt; cujus exſecto corpore, inventum eſt cor piloſum.

Ariſton, Ætolorum dux; Item ſculptor, cujus meminit Plinius, & J. C. apud Gellium. lib. 11. cap. 18.

Ariſtonautæ, Pellenæorum navale. Pauſanias.

Ariſtonicus, Eumenis regis filius, Aſiam invaſit. Juſtin. lib. 36. Item Methymnæ tyrannus. Quintus Curtius, lib. 4. Item Grammaticus Alexandrinus, Ἀειστόνικος ὁ καθ' ἡμᾶς dicitur Straboni, lib. 1. Scripſit περὶ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ μουσείου, è quo Sopater duodecimum Eclogarum ſuarum librum confecit, teſte Photio Eclog. 161. Scripſit librum quoque in Theogoniam Heſiodi, & de nominibus, ſive conſtructione apud Homerum. Item hiſtoricus Tarentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 506. Denique Eunuchus quidam, de quo Suidas.

Ariſtonides, ſtatuarius inſignis, qui cùm Athamantis ſororem Learcho filio præcipitato reſidentem, ejuſque pœnitentiam vellet exprimere, ferrum & æs miſcuit, ut ferri rubigine per nitorem æris relucente exprimeretur verecundiæ rubor. Plin. 34. 14.

Ariſtonus, Præfectus Pæonum equitum Alexandri, vir bellicoſiſſimus & prudens. Qu. Curtius 9. 5. 10. 6.

Ariſtonymus, poeta Comicus ſub Philadelpho, præfuit Regiæ bibliothecæ poſt Apollonium. Veniens tandem in ſuſpicionem quòd ad Eumenem transfugere cuperet, in cuſtodiâ per aliquot annos fuit; tandem vero liberatus, mortem non multo poſt obiit. Athenæus.

Ariſtophanes, poeta Comicus, Philippi filius ex Lindo Rhodi op. ortus, inventor tetrametri, in carpendis hominum vitiis liberrimus. Cum Socrate inimicitias exercuit, quem in *Nubibus*, ut juventutis corruptorem egregium acerrimè inſectatur. Vide Suidam. Per excellentiam *Comœdiæ poeta* ab ipſo etiam magno Perſarum rege cognominatus. In eo ſunt omnia linguæ Atticæ ornamenta, quem ſub pulvinari ſuo, cùm dormitum iret, ſervare ſolitum ferunt B. Chryſoſtomum. Comœdias ſcripſit 54. ex quibus 11. adhuc extant. Hic veteris Comœdiæ, quæ magnâ libertate inſectata vitia eſt, princeps longè, ſicut Menander novæ fuit: Ita tamen, ut illi adjungendi Eupolis & Cratinus ſint, huic vero Philemon ac Diphilus comites addendi. Vellejus, lib. 1. *Una, neque multorum annorum ſpatio diviſa ætas per divini ſpiritûs viros, Æſchylum, Sophoclem, Euripidem illuſtravit Tragœdias: una priſcam illam ac veterem ſub Cratino, Ariſtophane, Eupolide, Comœdiam: ac novam Comicam Menandrus, æqualeſque ejus ætatis magis quam operis, Philemon ac Diphilus, & invenere intra pauciſſimos annos, neque imitanda reliquere.* Quintil. lib. 10. cap. 1. *Plures ejus* (antiquæ Comœdiæ ſc.) *auctores: Ariſtophanes tamen, & Eupolis, Cratinuſque præcipui.* Horat. lib. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophaneſque poetæ,
Atque alii quorum Comœdia priſca virorum eſt,
Si quis erat dignus deſcribi, quod malus, aut fur,
Quod mœchus foret, aut ſicarius, aut alioqui
Famoſus, multâ cum libertate notabant.

Perſius Sat. 1.

Iratum Eupoliden prægrandi cum ſene palles.

Id eſt, cum *Ariſtophane*, inquiunt interpp. quem ſenem vocat ob monendi, increpandique partes, quas ſuſtinet in fabulis. Sic *ſenem* Horatius vocat *Lucilium*, non propter ætatem; ſed propter gravitatem argumenti in quo ſe exercuit. Nam Lucilium annum ætatis 46 non exceſſiſſe ex Euſebii Chronico diſcimus.

Ariſtophanes, Byzantinus Grammaticus, Callimachum ſenem puer audivit, adultior vero Zenodotum, Dionyſium item Iambum, & Euphronida Corinthium magiſtros habuit, teſte Suidâ in Ἀειστοφάνης ubi Olymp. 145. γεγ. (non με, uti vulgò legitur) vixiſſe dicitur. Anonymus ille aureâ ſuâ, & vere pretioſiſſimâ Olympiadum deſcriptione, quâ hiſtoriam mille annorum compendio nobis exhibet ad Olymp. 145. an. 1. Ἀειστοφάνης Βυζάντιος γραμματικὸς, υἱὸς Ἀπελλῆ, μαθητὴς Καλλιμάχου καὶ Ζηνοδότου ἐγυμνάζετο. Audivit quoque Eratoſthenem Callimachi diſcipulum, teſte Suida in *Eratoſthenes*, poſt defunctum ſc. ſub Euergete Callimachum. Juvenis cùm eſſet, Machone Sicyonio poetâ familiariter uſus eſt, teſte Athenæo 14. 23. ut ita hinc Machonis ætas cognoſcatur, neque ipſe inter incertæ ætatis poetas cum Voſſio habeatur. Laudat præter hunc *Ariſtophanem* Ægeum nummus quidam apud Goltzium in Theſauro. *Ariſtophanes* Bœotus ἐπὶ μὲν χρ. Ἄρχοντος ὑπομνημάτων apud Plut. lib. de Herodot. malign. narrat, non Leontiadem, quod Herodotus, lib. 7. voluit, ſed Anaxandrum Thebanorum in Thermopylis ducem fuiſſe. Unde hic Hiſtoricis Græcis Voſſianis addendus videtur. Jonſius.

Ariſtophilides, Tarentinorum rex, Darii Perſarum regis tempore.

Ariſtophon, Comicus, qui Fabulâ Πυθαγορειστῇ Pythagoreos, eorumque inſtituta, & vivendi rationem vellicavit. Fragmenta ex eo nobis ſervavit Athenæus, lib. 6. cap. 9. & lib. 13. cap. 2. & Laertius, lib. 8. Ariſtophonta Rhetorem laudat Demoſthenes pro Cteſiphonte. Alius pictor fuit, de quo Plin. 35. 11. Nec non Athenarum civis, qui ſæpe gloriabatur, quòd nonagies quinquies accuſatus, ſemper evaſiſſet.

Ariſtor, Crotopi filius, pater Argi centoculi. Ovid. Met. 1.

Donec Ariſtoridæ ſervandam tradidit Argo.

Ariſtoteles, Chalcidenſis, de Eubœâ ſcripſit. Harpocration in Ἄργυρα. Et Schol. Apollon. in lib. 1.

Ariſtoteles, Stagirita, Philoſophus, Peripateticorum princeps. Septendecim annos natus, Athenas profectus, Platonis auditor fuit, qui præclariſſimum teſtimonium ipſi perhibuit adhuc diſcipulo: Cum enim forte in auditorium veniſſet, & *Ariſtotelem* deſideraſſet, protinus exclamavit. Ὁ νοῦς ἦλθεν, & rurſus, Ἄρτιον ὁ τῆς ἀληθείας φιλόσοφος. Sane Tullius *neminem Ariſtotele doctiorem, neminem acutiorem, neminem in rebus inveniendis, vel judicandis acriorem* ſcribit. Idem judicium eſt Quintiliani, lib. 10. *Quid Ariſtotelem? quem dubito, ſcientiâ rerum, an ſcriptorum copiâ, an eloquendi ſuavitate, an inventionum acumine, an varietate operum clariorem putem?* Diſcipuli ejus *Peripatetici* dicti ſunt; de quorum nomine ſic Cic. Acad. 1. *Qui erant cum Ariſtotele Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem tradit Laertius in *Ariſtotele*; qui & alias occaſiones addit. Heſychius quoque Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ὅτι κἀκεῖ διετρίβετο αὐτὸς Ἀριστοτέλης. Sed Ammonius in Categ. autor eſt, Platonem ipſum docuiſſe ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, poſt ejus exceſſum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ: *Ariſtotelis* autem *Peripateticos* ex Lyceo. Tandem vero *Xenocraticos*, nomine *Peripate-*

tici omiſſo, à loco ſolum dictos *Academicos*: & contra *Ariſtoteleos*, nomine loci præterito, ab actione ſolum vocatos *Peripateticos*. Parentes ejus fuere Nicomachus & Phæſtis, quæ Laert. o Phæſtitis & Suidæ. Phæſtis autem comprobatur hexametro Græco.

Φαιστὶς δ' ἦν μήτηρ ᾗ Νικομάχου γένετ' ἀνήρ.

Nicomachus autem genus ducebat à Machaone heroe, Æſculapii filio, unde *Ariſtoteles* dicitur fuiſſe τὸ γένος Ἀσκληπιαδῶν γόνος. Nicomachus ille fuit medicus Amyntæ regis, qui pater Philippi, avus Alexandri M. fuit. Olympiodorus in Gorgiam Platonis, & Ammonius, vel Damaſcius, vel alius in vitâ *Ariſtotelis*, à Nunneſio editâ, & Beſſario, lib. 1. adverſus calumniatorem Platonis, aiunt *Ariſtotelem* triennio audiviſſe Socratem; quæ eſt ἀνισοχρονία. Nam Socratem conſtat obiiſſe an. 1. Olymp. 95. *Ariſtotelem* natum an. 1. Olymp. 99. ut minimum 15. anni interſint inter obitum Socratis, & nativitatem *Ariſtotelis*. *Ariſtotelis* autem ea laus eſt, quod non philoſophia uſus mythicâ, ut poetæ veteres; non ſymbolicâ, ut Pythagoras, & ſæpe etiam Plato; ſed apertam, ut quæ proprietate gaudeat verborum. Tria hæc philoſophandi genera ſtrictim complexus Simplicius in proœmio libri περὶ κατηγοριῶν, ubi de Ariſt. ſic ſcribit, ὅτι μὲν γὰρ μύθοις, ὅτι δὲ συμβολικοῖς αἰνίγμασιν, ὡς καὶ τοὺς ἄλλους τινὲς ἐχρήσαντο, ἀλλ' ἁπλῶς πάντας ἄλλως ἐκπεπτωκότας τῆς ἀληθείας ἐξετάσαντες. Altera *Ariſtotelis* laus eſt, quod cæteris ſit μεθοδικώτερος, ut qui accuratius definiat, ac dividat, meliorique omnia ordine pertractet. Nec dubium, quin hoc artificium Logicæ debuerit, quæ vere eſt, quod dicitur; nempe ὄργανον omnium artium ac ſcientiarum. Tertia ejus laus eſt, quod magis Platone excoluit ſcientiam naturalem; in quâ quantum præſtiterit, monumenta ejus docent, præſertim ea quæ de Animalibus perſcripſit. Quid multis? ſi non partem aliquam virtutum, ſed totum philoſophum conſideremus, unus ille ingenii acie, ac varietate doctrinæ, eorum qui præceſſerant, lumina tantum præſtrinxerit, quantum Sol Lunæ, & ſiderum minorum. Luculenta ejus laus apud Cic. lib. 5. de Fin. etiam Plinius appellat *ſummum in omni ſcientiâ virum*. Galenus, lib. 2. de decretis Hippocratis & Platonis docet, nullam philoſophorum ſectam magis conſtantem, ac certam, ac magis ſuis principiis conſentanea dicere. *Vir ingenio præpotens, atque doctrinâ præcipuus* dicitur Arnobio, lib. 3. Macrobius quoque non veritus dicere, *nihil tantum virum ignorare potuiſſe*. Eundem quoque *finem humani intellectûs* appellat B. Hieronymus, lib. 1. adverſus Jovinianum. Vide & alia ejus elogia apud Cic. Tuſc. & lib. 1. de Div. Plin. 8. 16. & 18. 34. Æl. Var. Hiſt. lib. 12. Lact. de Irâ c. 10. Auguſt. de Civ. D. 8. 12. Interim tamen *Ariſtoteles* ut *Quiſque ſuos patitur manes*. Vide Wendel. Phyſ. lib. 1. c. 2. Platonis auditor fuit annos 20, à quo cum vivente adhuc receſſiſſet, ludumque proprium inſtituiſſet, dicere in eum, ingratitudinem ejus notans, Plato conſuevit, Ἀριστέλης ἡμᾶς ἀπιλάκησι καθαπερεὶ τὰ πωλάρια τὰς μητέρας. Meminerunt Laertius & Ælian. Var. Hiſt. 4. 9. Staturâ fuit non magnus, deformis præterea, gibboſus & balbutiens, quod ejus vitium amici tamen, ſeu adulatores potius imitati ſunt, quemadmodum & humeros Platonis latos diſcipuli & amici ejus exprimere didicerunt. Narrat utrumq; Plutarchus in lib. de diſcrimine adulat. & am. Alexandri magni non familiaris tantum, verum etiam Præceptor per decennium fuit: ex quo magnas divitias conſecutus eſt, earumque nomine malè audiit, ut ex Luciano cognoſci poteſt. Videantur hâc de re Epiſtolæ & patris Alexandri Philippi, & *Ariſtotelis* ipſius, denique & Alexandri de benevolentiâ & gratitudine in eum, ut Præceptorem, ſuâ, cùm apud alios, tum apud Gellium. Nam & gratitudinis ejus ſignum hoc vel maximum fuit, quod Stagiram *Ariſtotelis* patriam, dirutam, ipſius causâ reſtituerit. Athenas, ex quibus à Philippo Macedone evocatus erat ad officium Præceptoris, decennio exacto, rediit, cùm in Aſiam ad res gerendas Alexander ſeſe recepiſſet, ibidemque annis totis 13. in Lyceo philoſophiam profeſſus eſt, de quâ libri ejus multi, magni, eruditi, diſerti & graves extant. Ad Animalium hiſtoriæ deſcriptionem contulerat ei Alexander octingenta talenta, teſte Athenæo, lib. 9. quæ ſumma eſt pecuniæ noſtræ quadringenta & octoginta millia coronatorum. Libri illius ab imminenti interitu quomodo ſervati, ac tandem à Syllâ victore Romam tranſlati Strabo, lib. 13. & Plut. in vitâ Syllæ exponunt. Vixit an. 63. Morbi cujuſdam ejus Ælianus meminit; ſed de mortis genere incertæ circumferuntur quorundam narrationes; inter quas illud de ænigmate, à piſcatoribus ipſi propoſito nugamentum eſt & ſomnium. Pudore & dolore, quòd naturam Euripi Chalcidenſis explorare haud poſſet, mortuum, Juſtinus Martyr Paræneſi ad gentes ſcribit: & profectum in Chalcidem, poſtquam ab Eurymedonte accuſatus impietatis eſſet, clam, ibique diem obiiſſe, Diog. Laertius & Dionyſ. Halicarnaſſenſis conſentiunt, quorum poſterior morbo mortuum eſſe diſertè ſcribit, nihil de dolore commemorans. Sen. de Ot. Sap. *Ariſtoteles, ne damnaretur fugit*. Ubi Lipſius: Cum tredecim annos docuiſſet à morte Alexandri, impietatis accuſatus ab Eurymedonte Sycophantâ, Chalcidem profugit: & poto aconito, vita aufugit. Idem Ep. 6. *Plato & Ariſtoteles & omnis in diverſum itura ſapientium turba plus ex moribus quàm ex verbis Platonis traxit*. Ubi, notante Lipſio, error aut calor ſcriptionis eſt. Ariſtoteles enim adeo non convixit Socrati, ut nec viderit quidem. Nam obiit Socrates 1. an. Olymp. 95. ut plerique, ſive, ut Diodorus, 97. Atquin Ariſtoteles natus eſt an. 1. Olymp. 99. i. e. 7. poſt eum annis: quod præter Laertium Dionyſ. Agell. & Euſeb. tradiderunt: quomodo ergo in convictu ei fuerit? Scio Ammonium in vitâ Ariſtotelem tradere de 3. annis quos cum Socrate egerit, & quod vigeſimo deinde ad Platonem venerit, ſed ſupino errore, & calculus annorum ipſe Ammonii refellit. Grotii τὰ πάνυ de *Ariſtotele* judicium habes Proleg. de Jure B. & P. ut alios taceam. Primus omnium bibliothecam inſtituiſſe dicitur, teſte Strabone, lib. 13. Syllogiſmorum, h. e. collectionum rationem invenit, nam antiqui interrogationibus quibuſdam tantum utebantur. Septem alii fuere *Ariſtoteles*; Primus qui Athenis Remp. adminiſtravit; Secundus qui Iliaden Homeri deſcripſit; Tertius Siculus orator, qui ad Panegyricum Iſocratis reſcripſit; Quartus cognomento *Mythus*, Æſchinis Socratici neceſſarius; Quintus Cyrenaicus, qui de Poeticâ ſcripſit; Sextus Pædotriba, cujus mem. Ariſtoxenus in vitâ Platonis; Septimus Grammaticus ignobilis, qui de pleonaſmo ſcripſit. Laertius. Unum & viginti *Ariſtoteles* olim extitiſſe oſtendit vir doctiſſ. Jo. Jonſius Diſſertationum ſuarum primâ de Hiſtoriâ Peripateticâ. Idem poſtea undecim alios recenſet de Script. Hiſt. Philoſ. l. 1. c. 12. quem ſis conſule. Vide quoque Voſſ. H. Gr. pag. 460.

Ariſtotimus, Epirorum urbem per tyrannidem occupavit & Hellanici induſtriâ quinto menſe poſtea oppreſſus eſt. Juſtin. lib. 26.

Ariſtoxenus, Muſicus illuſtris tempore Tulli Hoſtilii, 3. Romanorum regis. Vide Voſſium de Scient. Math. p. 94. Tarentinus fuit, Mantineæ tamen agens; philoſophus etiam fuit, primùm vero audivit Lamprum philoſophum Erythræum, deinde Xenophilum Pythagoræum, poſtremò Ariſtotelem, cui morienti convitium dixit, quòd Theophraſtum ei in Scholæ ſucceſſione præponeret. Vide plura de eo apud Jonſium de Scrip. Hiſt. Ph. lib. 1. cap. 14. Itemque Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Diſtinguendus eſt autem ab *Ariſtoxeno* Selinuntio poetâ antiquo ante Epicharmi tempora: & *Ariſtoxeno* patriâ, & Philoſophiâ Cyrenæo apud Athen. lib. 1. cap. 7. & Suidam in Ἀρίστ. & *Ariſtoxeno* medico Herophileo juxta Galenum, lib. 4. de differ. pulſ. c. 7. cujus librum 13. citat idem ibidem cap. 10. ubi Alexandri Philalethis diſcipulus fuiſſe dicitur. Porro *Ariſtoxenus* Cyrenæus ita delicatus in hortorum curâ fuit, ut veſperi lactucas mulſo, & melle, & vino irrigaret, ut luxurioſius creſcerent, & ſaporis eſſent præſtantioris. Suidas.

Ariſtus, Salaminius res geſtas Alex. M. conſignavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 62.

Arius, Tarſenſis commemoratur Sorano Epheſio in V. Hippocratis; ubi ab eo genealogiam Hippocratis ſcriptam prodit.

Armata, Venus à Lacedæmoniis culta fuit, de qua Lactantius. Cùm Meſſenios obſiderent Lacedæmonii, & illi furtim, deceptis obſeſſoribus, egreſſi ad diripiendam Lacedæmonem cucurriſſent, à Spartanis mulieribus fuſi, fugatique ſunt. Cognitis autem hoſtium inſidiis, Lacedæmonii inſequebantur. His armatæ mulieres obviam longius exierunt, quæ cùm maritos ſuos cernerent parare ſe ad pugnam, quia putarent Meſſenios eſſe, corpora ſua nudaverunt: At illi uxoribus cognitis, ex aſpectu in libidinem concitati, ut erant armati permixti ſunt utrique. Propter cujus facti memoriam, ædem & ſimulacrum Veneri Armatæ poſuerunt. Auſonius de hâc re.

Armatam Venerem vidit Lacedæmone Pallas,
Nunc certemus ait, judice vel Paride;
Cui Venus, Armatam tu me temeraria temnis?
Quæ quo te vici tempore nuda fuit.

Armenidas, de rebus Thebanis egit; ſeu is hiſtoricus fuit, ſeu hiſtoricum argumentum poeta ſumpſit; citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. ubi Voſſius *Antimeniden* legi debere ſuſpicatur. Sanè Antimenidæ etiam meminit Lertius in Socrate: ubi multas celebrium virorum contentiones recenſens inter alia ait Pittaco fuiſſe contentionem cum Antimenide & Alcæo. Vide Lillium Gyraldum Dialog. 9.

Arminius, Germanorum Cheruſcorum dux fortiſſimus, qui Varum cum exercitu ſuo delevit. Dio lib. 56. Plura de eo Tacitus Annal. 1. & 2. cujus fine hoc ei elogium tribuit: *Liberator haud dubie Germaniæ, qui non primordia Pop. Rom. ſed florentiſſimum imperium laceſſerit: præliis ambiguus, bello non victus.*

Arnobius,

Arnobius, in Africâ Rhetor, libros contra Gentes conſcripſit, qui hodiè extant. Floruit circa annum Chriſti 330. auctore Hieronymo. Lactantii Præceptor fuit, teſte eodem Hieronymo in his; *Septem libros adverſus Gentes Arnobius edidit, totidemque diſcipulus ejus Lactantius, quos ſi legere volueris, dialogorum Ciceronis in eis epitomen reperies.* Quâ occaſione hæc ſcripſerit ex appendice Chronicorum Euſebii Pamphili apparet: *Arnobius in Africâ Rhetor clarus habetur, qui cum in civitate Siccâ, ad declamandum juvenes erudiret, & adhuc Ethnicus, ad credulitatem ſomniis compelleretur, ut ab Epiſcopis impetraret fidem, quam ſemper impugnaverat, elucubravit adverſus priſtinam religionem luculentiſſimos libros, & tandem veluti quibuſdam obſidibus impetravit.* Scripſit etiam, teſte Trithemio in Pſalterium, lib. 1. Item de Rhetoricâ Inſtitutione, lib. 1. Commentarii in omnes Pſalmos excuſi primùm apud Frobenium. Item in aliquot Evangeliſtarum locos excuſæ annotatiunculæ Baſileæ. Extat liber adverſus Gentes cum recenſione Viri Celeberrimi, & integris omnium commentariis, Lug. Bat. 1651.

Arnoldus de Villâ Novâ, Hiſpanus, floruit A. D. 1250. Scripſit *contra corruptiones Eccleſiæ Romanæ*, ideoque tanquam hæreticus à Papa, ejuſque conclavi condemnatus eſt. *Arnoldus* autem Germanis *Ernold* eſt, & ſig. *Probum*, i. e. *Honeſt.* Camdenus.

Arphaxad, filius Sem. Gen. 10. i. e. *ſanans*, vel *laxans*, à quo Chaldæi, ut quidam volunt; contra quos eſt Boch. Geogr. Sacr. 3. 4. *Arphaxad*, inquit, Aſſyriæ parti Arphaxitidi, quæ Ptolemæo Arrapachitis, videtur indidiſſe nomen. Nam quod Joſephus & alii volunt Chaldæos olim ab eo dictos *Arphaxadæos*, merum ſomnium eſt. In Scripturâ *Chaldæi* perpetuò vocantur *Chaſdim* à patre ſuo *Cheſed*, vel *Chaſed* filio Nachor fratris Abrahæ, Gen. 22. Unde Hieronymus Traditionibus in Geneſin, *Chaſed quoque quartus eſt, à quo Chaſdim, i. e. Chaldæi poſtea votati ſunt.*

Arria, Matrona Romana, vel Patavina, generis nobilitate, & pudicitiâ inſignis, uxor Pæti, quæ, damnato viro, prior ſe gladio confodit, eundemque denique extrahens, viro tradidit, ſuo eum exemplo exhortans, ut fortiter moreretur. Mart. 1. 14.

Caſta ſuo gladium, cum traderet Arria Pæto,
Quem de vulneribus traxerat ipſa ſuis:
Si qua fides, vulnus quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi Pæte dolet.

Vide Tac. Annal. 16. Dionem, lib. 60. Plin. l. 3. ep. 16.

Arrianus, Poeta, cujus carminibus Tib. Cæſarem delectatum fuiſſe ſcribit Suetonius. Ejus autem opera Suidas commemorat, ſcilicet, metraphraſin Georgicorum Virgilii, Alexandraida, poema ſcilicet de rebus geſtis Alexandri Magni, libris 22.

Arrianus, Nicomedienſis, Philoſophus, Epicteti diſcipulus fuit; Scripſit de Epicteti diſſertationibus, qui extant, libros 4. Nam plures ſcripſiſſe, ex Gellio conſtat qui lib. 19. cap. 1. quintum laudat. Scripſit & alia præcipuè quæ ad Hiſtoriam pertinent, de quibus vide Voſſium, de H. Gr. 2. 11. Ejus eſt, Σχολαστικὸν τε δῦ γενέσθ, ἥντο τῇ ζώσῃ, ἢ πάνυ τις καταγνώσεται. Emicuit Romæ ſub Adriano, & M. Antonino Principibus, à quibus ob literas honoribus Conſularibus ornatus eſt. Verum de eo nos alibi, Deo volente, plura.

Arrius, Alexandrinus hæreſiarcha, Arrianæ ſectæ author, uti ſcribit Ruffinus, lib. 10. Contra hunc Auguſtinus & alii ſcripſerunt. Hic, dum ſuam hæreſin, quâ Filium ab æterna Patris ſubſtantiâ conabatur abducere, paſſim diſſeminaſſet, acriuſque ſerperet, & eundo vires acquireret ipſa contagio, ſuæ tandem impietatis pœnas luit. Etenim dum Conſtantinopoli ſeceſſum peteret, ventris exonerandi causâ, fluentibus foras inteſtinis, miſeram evomuit animam, ejus poſtea judicium experturus, de quo perperam ſenſerat. Vide Suidam in Ἄρειανοί. Et Eccleſiaſticæ Hiſtoriæ ſcriptores. Aliis *Arius* dicitur. Ἄρειος autem Græcè ſonat *Martialis*.

Arſaces, Parthorum rex, cujus memoriæ hunc honorem Parthi tribuerunt, propter quæſitum, conſtitutumque ab eo regnum, ut omnes deinde reges ſuos *Arſaces* appellaverint. Quin & Parthi ipſi ab eo dicti *Arſacæ* Straboni, aliis *Arſacidæ*. Lucan. lib. 1.

Plus illa vobis acie, quam creditis, actum eſt,
Arſacidæ ———

Hinc *Arſacius* pro *Parthicus*.

Mart. 9. 35. *Quicquid in Arſacià Pacorus deliberat aulâ.*

Claudianus Panegyr. de 4. Conſul. Honorii.

Barbarus Arſacio conſurgeret ore tiaras.

Apud Tacitum 1. Hiſt. *Arſacidarum ſolium* pro regno Parthorum. Servius ad Æn. 7. verſ. 760. *Albani omnes reges dicti ſunt* SYLVII, *ab hujus* (Sylvii nimirum Æneæ filii) *nomine; ſicut hodieque Romani Imperatores* AUGUSTI *vocantur: Ægyptii* PTOLEMÆI: *Perſæ* ARSACIDÆ: *Latini* MURRANI, &c. Solet enim plerumque fieri, ut primi Regis nomen reliqui poſſideant, ut idem obſervat ad Æn. 12. verſ. 529. Notandum autem hic *Perſas* Servium pro *Parthis* dixiſſe, vel ſolenni quodam auctorum more confundentium populorum nomina, vel quia retinuit imperii nomen, quod invaſerant Parthi, ante quos Perſæ regnaverant. Ita Horat. cum lib. 3. od. 5. initio Auguſtum *graves Perſas*, ut ipſe appellitat, adjeciſſe imperio ſcribit, de Parthis intelligendus eſt. Nec aliter *Perſarum* capiendum vocabulum in Aurelio Victore eſt, cum de Auguſto prodit, *Huic Perſæ obſides obtulerunt, creandique regis arbitrium permiſerunt.* Gloſſarum veterum auctor *Arſacidarum* vocem de universâ Parthorum gente interpretatur: *Arſacidæ*, Πάρθοι. Item alius *Arſaces*, Pharnacis Ponti & Armeniæ regis filius Straboni memoratus, lib. 12. Item Armenius civis, proditionis convictus à Juſtiniano Imperatore hoc ſupplicii genus tulit, ut Camelo inſidens, ac per urbem circumductus ſe omnibus viſendum præberet. Cæl. Rhod. lib. 7.

Arſinoe, Ptolemæi Lagi filia, Ptolemæorum, Philadelphi, & Cerauni ſoror, Lyſimachi, Macedonum regis, uxor, mortuo marito, à fratre Cerauno, Macedoniæ regnum ambiente, & nuptias ejus ideo petente decepta, illum in urbem ſuam Caſſandream ultro invitat, filioſque ſuos Lyſimachum 16. an. natum, Philippumque triennio minorem, utrumque formâ inſignem, coronatos occurrere jubet; quos Ptolemæus ad occultandam fraudem, cupidè, & ultra modum veræ affectionis amplexus, oſculis diu fatigat. Ubi vero ad Portam ventum eſt, occupari arcem jubet, pueros autem interfici; qui cum ad matrem confugiſſent, in gremio ejus inter ipſa oſcula trucidantur. *Arſinoe* vero ſpoliata filiis, ſciſſâ veſte & crinibus ſparſis, cum duobus ferculis ex urbe protracta, Samothraciam in exilium abiit, eò miſerior, quòd mori cum filiis non potuit. Juſt. lib. 17. & 24.

Arſinoe, Ptolemæi Auletæ filia minor, Cleopatræ ſoror, dum Cæſar in regiâ Alexandriæ obſideretur, vacuam poſſeſſionem regni ſperans, ad Achillam ſe ex regiâ contulit, unaque cum illo bellum adminiſtrare cœpit: ſed mox controverſiâ de principatu inter eos ortâ, cum uterque utrique inſidiaretur, *Arſinoe* per Ganymedem nutritium ſuum Achillam interfici curat, atque hoc modo imperium obtinuit. Lucan. lib. 10.

——— *Nec non ſubrepta paratis*
A famulo Ganymede dolis pervenit ad hoſtes
Cæſaris Arſinoe. ———

Cæſar de B. Civili. Appian. de B. Alexandr.

Artabanus, filius Hiſtaſpis, Darii frater, Xerxem bellum Græcis inferre parantem primò diſſuadere conatus eſt, ſed poſtea, bello infeliciter à Xerxe geſto, deficiente regis majeſtate, in ſpem regni adductus, adjuvante Mithridate Eunucho, Xerxen obtruncat, ac Darium majorem natu filium apud Artaxerxem minorem natu parricidii accuſat, hortaturque, ut parentem ulciſcatur, & pœnas de fratre ſumat, & regnum occupet. Itaque Darius innocens, & non auditus trucidatur, atque *Artabanus* in ſocietatem regni aſſumitur ab Artaxerxe per ſeptem menſes. Inde quum *Artabanus* etiam Artaxerxi inſidias ſtrueret, trucidatur. Diodorus. Juſtinus autem lib. 3. hæc paulo aliter narrat; nempe *Artabanum*, cùm certamina principum de regno metueret, aſſumpſiſſe in ſocietatem conſilii Bacabalum, qui præſenti ſtatu contentus rem prodidit Artaxerxi, ut pater ejus occiſus eſſet, ut frater falſâ parricidii ſuſpicione oppreſſus, ut denique ipſi pararentur inſidiæ; quibus cognitis, Artaxerxen, veritum numerum filiorum *Artabani*, in poſterum diem paratum eſſe exercitum armatum juſſiſſe, ſe recogniturum & numerum militum, & in armis induſtriam ſingulorum. Itaque cum inter cæteros ipſe *Artabanus* armatus aſſiſteret, regem ſimulaſſe ſe breviorem loricam habere, juſſiſſeque *Artabanum* ſecum commutare, quem exuentem ſe, ac nudatum, gladio trajeciſſe: tum & filios ejus corripi juſſiſſe. Item *Artabanus*, Parthorum rex, ex Arſacidarum genere, inimicus Tiberii Cæſaris, Armeniam invaſit, quem Artaxerxes Perſa ejus miles interfecit, regnumque Perſis reſtituit an. ab ultimo Dario 538. regeſque deinceps Perſarum, non Parthorum dicti ſunt.

Artaxanus fecit, lib. de Judæis, Clem. Alex. lib. 1. Strom. in Chronico Alex. Ἀρτάβανος dicitur, pag. 148.

Artaxerxes, quo nomine 2. Perſarum reges in primo Perſarum imperio celebrantur. Prior *Longimanus* cognomine, Xerxis: alter *Mnemon* appellatus, Darii filius. Huic 15 filios ex pellicibus varias fuiſſe Juſtinus auctor eſt, lib. 10. cap. 1. Vide Plut. in ejus Vita. Cujuſmodi fuerit ingenio, matris ſuæ, cui Paryſatis fuit nomen, oratio indicat, quam Plut. ſcribit allocuturos ipſum juſſiſſe byſſinis, ac mollibus verbis uti, Græcè Βυσσίνοις χρῆσθε ῥήμασι. Plut. in Apophth. Imperatorum, qui & hoc de Artaxerxe retulit lib. de valetudine tuendâ, quòd,

cum in fugâ, rebus omnibus ſibi bello infelici ereptis, ficubus ſiccis, & pane hordeaceo veſci coactus fuiſſet, exclamarit ὦιες ἠδεῖς ἄπεις· ὦιλω. Tertius *Artaxerxes*, Perſarum rex, qui Partos imperio dejecit, de quo paulo ante in *Artabanus*. Etymon & ſignificationem quod attinet, Ἀρτὰς apud Heſych. μέγας καὶ λαμπρὸς dicitur. Idem Ἀρτάνας, βασιλέας, καὶ ταίτες. Herod. lib. 6. Ξέρξης, ἀρνί·, Ἀρταξέρξης, μέγας ἀρνί·. Lampridius in Severo *Artaxerxem potentiſſimum regem tam re, quam nomine*. Am. Marc. lib. 19. *Bellorum victor* interpretatur. Heſychius, Ἀρτᾶοι, οἱ ἥρωες, παρὰ Πέρσαις. Stephanus in Ἀρτᾶα· Ἀρτᾶες ἢ Πέρσαι ὥσπερ οἱ Ἕλληνες τοὺς παλαιοὺς ἀνδραποδιστὰς καλοῦσι.

Artemidorus, Epheſius, qui, ut Marcianus Heracleota in Periplo teſtatur, vixit κγ' ἐξῆς Ὀλυμπάδι, h.e. Olymp. 169. quo tempore Ptolemæo Lathyro ex Ægypto pulſo, mater ejus Cleopatra regnabat cum juniore filio Alexandro; qui totus erat in matris poteſtate. Terras deſcripſit lib. 11. ut ibidem ait Marcianus. Ejus operis lib. 8. mem. Diod. Sic. lib. 3. Decimum περιγεγραμμένων citat Athenæus lib. 8. Stephanus in Χαλκίτης laudat lib. 11. ut alibi, lib. 1, 2, 3. Item ἐπιτομῆ τῆ ἑνδεκα. Nec alius eſt *Artemidorus*, cujus ſæpe mem. Strabo lib. 3. etſi patriam non addit: uti nec lib. 15. ubi *Artemidorum* in iis citat, quæ ad res Indicas pertinent. Ac idem videtur, cujus de Bithyniâ volumen laudat Stephanus in Ἀσκαλών; ſæpeque à Plinio memoratur in Hiſt. Nat. Præter γεγραμμένα etiam literis mandavit Ἰονικὰ ὑπομνήματα, quorum mem. Athen. lib. 3. Fuit & alter *Artemidorus*, itidem Epheſius, ſi paternum ſolum attendas, uti convenit; materno enim genere Daldianus fuit. Is eſt, cujus Ὀνειροκριτικὰ exſtant, opus vaniſſimum, ſed eruditum; ut multa inde bona philologi haurire poſſint. Vixit Antonini temporibus, ut cognoſcere eſt ex lib. 1. cap. 28. & 66.

Artemidorus Aſcalonita Bithynicam hiſtoriam condidit. Steph. in Ἀσκαλών. Fuit præterea *Artemidorus* Cnidius, Theopompi Cnidii filius, quos ſuâ ætate, h. e. Auguſti ac Tiberii temporibus, vixiſſe, Strabo ait lib. 14. ubi illuſtres ejus inſ. viros recenſet. Eſt & *Artemidorus* Ariſtophanius, qui præter gloſſas ὀψαρτυτικὰς, h. e. *rei culinariæ*, ſive *artis opſonia condiendi*, etiam volumen *de Doride* ſcripſit. Prioris operis mem. Athen. libb. 10. & 14. Poſterioris lib. 4. ubi ſecundum ejus operis citat. *Artemidorus* quoque Grammaticus inter illuſtres viros, quos Tarſos dedit, reponitur à Strabone, lib. 14. Etiam *Artemidorus* philoſophus Trajani tempore fuit: cujus elogium apud Plin. eſt lib. 2. epiſt. 11. ad Julium Genitorem. Sed omnes ejus nominis recenſere longum eſſet. Voſſius. Porro *Artemidorus* Cnidius Romæ Græcas literas docuit, Bruti familiaris, qui libellum *de Conjuratione* obtulit Cæſari, extremo die ingredienti in ſenatum, ut ſtatim legeret, quod ille minimè fecit. Plutarchus.

Artemis Diana Græcis dicitur, quam Plato ſic vocatam docet διὰ τὸ ἀρτεμὲς καὶ τὸ κοσμιὸν, διὰ τὴν τῆς παρθενίας ἐπιθυμίαν, i. e. propter integritatem & modeſtiam quam optione virginitatis habet, aut ὡς τὴν ἄρρενα μισοῦσαν τὴν ἀνδρὸς ἐν γυναικί, quod viri & fœminæ coitum oderit. Tametſi fabulantur concubuiſſe cum Endymione; quod, & de Pane Mercurii filio narrant, qui Lunæ, i. e. Dianæ, concubitus meruit pretio pecoris candidi. Virg. Geor. 3.

Munere ſic niveo lanæ, ſi credere dignum eſt
Pan Deus Arcadiæ captam te Luna fefellit
In nemora alta vocans, nec tu aſpernata vocantem.

Artemiſia, filia Hecatomni, Mauſoli, Cariæ regis ſoror & uxor, inſigni pudicitiâ prædita; viri demortui cineres vino commiſtos ebibit, ad funus quoque ornandum primos Græciæ oratores acerſivit, eique ſplendidum erexit ſepulchrum, ut magnifica omnia monumenta *Mauſolea* deinceps ab illius nomine fuerint appellata. Vitruv. lib. 2. Gellius. Suidas.

Artemon, hiſtoricus, uti indigitatur à Schol. Pindari in Pyth. Od. 1. Patriâ Pergamenum fuiſſe colligit Voſſius ex ejuſdem Schol. verbis in Olymp. 2. Ἀρτέμων ὁ ἀπὸ Περγάμου. Fuit alter *Artemo* patria Clazomenius cujus mentio apud Servium in illud, Æn. 9.

Accelerant actâ pariter teſtudine Volſci.

Inventor, inquit, *teſtudinis Artemon Clazomenius fertur*, idemque *arietis repertor dicitur*. Hic de Homero librum ſcripſit, teſte Suidâ in Ἀρχῖν·. Ælianus ejuſdem librum citat *de finibus Clazomeniorum*, de Anim. 12. 38. At putatur diverſus ab utroque ille *Artemo*, qui, ut Plin. ſcribit, 28. 1. *Calvariâ interfecti, neque cremati propinavit aquam è fonte noctu comitialibus morbis*. Videtur is medicus fuiſſe. Alius quoque forſan qui Caſſandreus dicitur. Quid is literis mandarit docet Athen. lib. 12. ubi eum citat ἐν τῷ περὶ ἀναγωγῆς βιβλίων, i. e. *in opere, quo ad autores genuinos referantur libri*. Etiam Ἀρτέμων ἐν τῷ περὶ ζωγράφων Harpocrationi laudatur in Πολύγνωτ·. Item pictor nobilis, cujus opera enumerat, Plin. 35. 11. Item Syrus quidam ex infimâ plebe Antiocho regi adeo ſimilis, ut Laodice conjux regia, necato Antiocho, mimum per eum commendationis, regnique ſucceſſionis peregerit; verba ſunt, Plin. 7. 12. ubi nonnulli *munus* legunt pro *mimum*; ſed nihil mutandum. Nam ut ſcribit Val. Max. 9. 14. Laodice admiſſum univerſum populum, & ſermone ejus, & vultu conſimili ita fefellit, ut crediderint homines ab Antiocho moriente Laodicen, & natos ejus ſibi commendari.

Artimpaſa, Venus cœleſtis ſic Scythicis dicitur. Herod. in Melpomene, quem locum etiam Origenes adducit ſexto contra Celſum; ſed apud eum perperam vulgò Ἀρχίμπασα legitur pro Ἀρτίμπασα. Nam poſterius hoc comprobatur vet. Inſcriptione,

ΔΙΙ ΠΑΤΡΙΩΙ ΑΡΤΙ:: ΠΑΣΑ.

Unica nempe ſolum literâ μ exeſâ. Heſych. Ἀϛιμήσασιν, Ὀυρανίαν Ἀφροδίτην ὑπὸ Σκυθῶν, ubi π priori loco pro ι poſteriori vero pro π. irrepſit.

Artuaſdes Armenius Rex, qui M. Craſſum prodidit bello Parthico, ut eſt apud Plut. in Craſſo. Ubi & refert ſciſſe eum Græcè, & ſcripſiſſe Tragœdias, ac hiſtorias, ſuoque etiam tempore quædam extitiſſe.

Aruns, vates Tuſcus. Lucan. lib. 1.

Acciri vates, quorum qui maximus ævo
Aruns incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

Item miles Trojanus, qui Camillam occidit. Virg. Æn. 11. Item Tarquinii Sup. filius natu maximus, qui in eâ pugnâ, quæ ad Regillum lacum facta eſt, Junium Brutum interemit, & ab illo viciſſim haſta trajectus eſt. Livius lib. 2.

Aruntius, cùm Bacchi ſacra deſpicaretur, ulciſcente numine, in ebrietatem lapſus, filiam Medullinam corrupit, quod ægrè ferens puella patrem ipſum interfecit. Plut. in Paral.

Aruntius, Paterculus, Æmylio Cenſorino Tyranno Ægeſtæ equum æneum, ut ſontes eo includeret, à ſe conflatum donavit, cui ipſe primùm à tyranno injectus eſt. Plut. in Par. Min.

Aruntius Stella, natus ex familiâ Conſulari floruit eo tempore quo Flavii Cæſares Romæ imperarunt. Violantillam, puellam Neopolitanam in uxorem duxit, quorum nuptias celebrat Statius in ſilvis. Scripſit elegias, & opus de Aſteride, & poema de interitu Columbæ. Prætor Romæ creatus eſt, & Duumvir.

Arxippus, 21. Archon Athenienſium. Acaſti filius fuit. Jo. Tzetzes in prolegom. in Heſiodum. Ὁ δὲ Ἀρξίππ· ἦν υἱὸς ἦν Ἀκάστ·. Patri ſucceſſit, tenuitque principatum an. 19. ut Euſeb. Marianus, Hieronymus & Vincentius ſunt auctores. Verum Tzetzes is quem dixi, annos ei 35 tribuit, ἄρξας Ἀθηναίων ἔτη πεντήκοντα πέντε. Meminit illius quoque Tatianus, Orat. contra Græcos. Vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 3. cap. 16.

Aryandes, Ægypti Prætor à Cambyſe conſtitutus. Herod. lib. 4. ab hoc ἀργύριον Ἀρυανδικὸν dicitur, cujus mentio apud Pollucem.

Asbolus, unus ex canibus Actæonis, à fuligineo pilorum colore, nam ἄσβολ· fuligo eſt ſive favilla. Ovid. Met. 3.

Et niveis Leucon, & villis Asbolus atris.

Asbolus is Græcè dicitur, qui Phœnicibus *Chus*, vel *Chum* erat; quia, ut ☐☐ *Chum* Ebræis *atrum* ſonat, ita Græcis ἄσβολ· *fuliginem*. De cætero mihi nullus occurrit hujus nominis præter Centaurorum ducem *Asbolum*, quem in Centaurorum pugnâ interfectum Hercules crucifixiiſſe legitur, hoc adſcripto epigrammate.

Ἄσβολ· ἔτι θοῶν θρώμων ὄπιν, ἔτ' ἀνδροφόνων
Ἰχνέων χρῆμασδε ἀπ' ἐγκοπίζ· καὶ πίνυκος
Σύγκειμ' μέγα δίφρον ἀμιθβίοις κορέσασι.

An hic eſt ille *Centaurus Asbolus*, quem Tatianus Aſſyrius in Orat. contra Græcos, & ex illo Euſeb. Præp. 10. cenſent in catalogo ſcriptorum, qui Homeri ætatem præceſſerunt? Nempe inter Centauros nonnulli docti fuere, ut Chiron, tot Heroum Pædagogus, & in Ovid. Met. 12. augur Aſtylus. Vide Boch. Phaleg. 4. 2.

Aſcalaphus, & *Jalmenus* fratres, Martis filii ex Aſtyochæ. Hom. Il. β.

Οἱ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον, ὑπ' Ὀρχομενὸν Μινύειον
Τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφ·, καὶ Ἰάλμεν·, υἷες Ἄρηος
Οὓς τέκεν Ἀστύοχη. ——

Aſcalaphus, Acherontis & Orphnes Avernalis Nymphæ filius, poſtea à Proſerpinâ in bubonem commutatus, nam poſt raptam à Plutone Proſerpinam, cùm Ceres filiæ ſuæ reditum à Jove eâ lege impetraſſet, ſi nihil cibi apud inferos guſtaſſet, *Aſcalaphus* eam prodidit, quòd 7. grana mali Punici ab arbore decerpti comediſſet. Indignata itaque Proſerpina convertit eum in bubonem, avem funeſtam & rerum triſtium ſemper prænunciam. Ovid. Met. 5.

Ingemuit Regina Erebi, teſtemque profanam
Fecit avem; ſparſumq; caput Phlegethontide lympha

In

In roſtrum & plumas & grandia lumina vertit.
Ille ſibi ablatus fulvis amicitur ab alis,
Inque caput creſcit longoſque reflectitur ungues,
Vixque movet natas per inertia brachia pennas,
Fœdaque ſit volucris venturi nuncia luctûs
Ignavus bubo dirum mortalibus omen.

Aſcanius, Æneæ filius ex Creusâ Priami filia. Virgil. Livius tamen dubitat Creuſæne an Laviniæ filius fuerit. Dictus eſt ab *Aſcanio* Troadis flumen deinde *Ilus*, ab *Ilo* Trojanorum rege: poſtea *Iulus*, à primâ barbæ lanugine. Virg.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Huic, cùm avus & pater, jam dirutâ Trojâ, de fugâ diſceptarent, flammula quædam in capitis vertice apparuit quæ tamen nihil læſionis intulit, neque etiam manibus extingui potuit, unde illi futuri Imperii omen ſumpſerunt. Virg. Æn. 2.

Ecce levis ſummo de vertice viſus Iuli
Fundere lumen apex, tactuque innoxia molli
Lambere flamma comas & circum tempora paſci,

Claud. de 4. Conſ. Honor.

——— *Ventura poteſtas*
Claruit. Aſcanio ſubita cum luce comarum
Innocuus flagraret apex. ———

Cum patre, poſt multos errores in Italiam venit, ubi Turno occiſo, & patre mortuo, cùm apud Lavinium 30. an. regnaſſet, Albam Longam condidit, reſtitutâ tamen prius in regnum novercâ, quæ antea ob timorem in ſilvas auſugerat. Tandem cum in univerſum 38 an. imperii gubernacula tenuiſſet, jam moriens, cum videret filium Iulum Sylvium, regno non ſatis aptum, Sylvium poſthumum fratrem, ſed ex diverſâ matre, pietate & juſtitiâ præſtantem, regni hæredem reliquit.

Aſclepia, Æſculapii feſtum ſic dictum. J. Pollux lib. 1. cap. 1. Ipſi etiam *Agones* Ἀσκλήπια dicuntur in antiquis inſcriptionibus Smetii pag. 340. Et pag. 415. fit mentio ΤΩΝ ΙΕΡΩΝ ΑΓΩΝΩΝ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΑΣΚΛΗΠΙΩΝ.

Aſclepiades, Hiſtoricus Cyprius, tempore quo Pygmalion regnabat in Oriente, quo tempore ſcribit eſum carnium non fuiſſe. Hieron. lib. 2. adverſus Jovinianum ex Porphyrio. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 506, 507.

Aſclepiades, Myrleanus, ortu tamen *Nicenus* erat, teſte Suidâ. Hinc *Nicenus* dicitur Stephano in Νικαία, & malè Meurſius hunc Myrleanum & Nicenum, tanquam duos diſtinctos recenſet. Diotimi cujuſdam filius fuit, & Apollonii Grammatici diſcipulus, Grammaticus juxta Suidam. Minimè vero hic reticendum eſt opus ejus, φιλοσόφων βιβλίων διορθωτικὸ quod ei tribuit. Suidas Ἀσκλήπ. In illo librariorum errores in Philoſophorum ſcriptis occurrentes indicavit & correxit. Hunc *Aſclepiadem* cum *Aſclepiade* Pruſienſi Medico, & altero *Aſclepiade* Myrleano, de quo infra, perperam confundit Suidas, vel potius librarius, qui lacunam non advertit.

Aſclepiades, Myrleanus junior Grammaticus περὶ γραμματικῆς ſcripſit, & in iſto opere Dionyſii Thracis de partibus Grammaticæ ſententiam refellit, teſte Sexto Empirico. Eundem eſſe credit Jonſius, qui de Grammaticis ſcripſit, cujus operis librum ſextum citat Suidas in Ὀρφεύς, ubi Orphea quendam Crotoniatem juniorem Piſiſtrati tempore vixiſſe ſcribit. Undecimum citat Anonymus in vitâ Arati, & inde Aratum probat Tarſenſem fuiſſe, non Solenſem. Forte ex hoc opere Polemonis ætatem cognovit Suidas in Πολέμων. Vix aliunde eſt, quod ex *Aſclepiade* Myrleano citat Schol. Apollonii ad lib. 1. Argon. quod ſcilicet Apollonius Grammaticus omnia ſua ex Cleone tranſtulerit. De Cratino quoque poetâ *Aſclepiadem* ſcripſiſſe autor eſt Athenæus, 10. 14. *Aſclepiades* quidam ὁ Ἀριὴν, σύγγραμμα ſcripſit de Demetrio Phalereo philoſopho Ariſtotelico: unde Athenæus 13. 3. refert meretricem quandam *Clepſydram* propterea fuiſſe dictam, quod ſui copiam ad *clepſydram* facere conſueverit, donec aqua effluxiſſet, cum ejus nomen fuerit *Metiche*. Plures autem hujus nominis fuere. *Aſclepiades* Tragilenſis Iſocratis diſcipulus erat, teſte Plut. lib. de 10. Rhet. & Photio Ecl. 259. unde ætatem ejus cognoſcimus, & τετραδραμένων ſex libros reliquit, de quo Meurſius. *Aſclepiaden* quendam Phliaſium, Philoſophum Eretrium, Platonis diſcipulum memorant Plut. lib. *de diſcrim. amici & adul.* Athenæus, 4. 19. Laertius in *Phædone*, Heſychius Mileſius in *Menedemo*. Forte hic eſt. quem oculis poſtea captum ſcribit Cic. lib. 5. Tuſc. Qu. qui interrogatus quid ei cæcitas attuliſſet, reſpondit. *Ut puero uno eſſet comitator.* *Aſclepiadem* Athenienſem ſignat nummus quidam Goltzianus. *Aſclepiades* quidam pater, vel præceptor fuit Alexandri Polyhiſtoris, teſte Stephano in Κοσύρα. Ad hunc forte *Aſclepiadem* Didymus Grammaticus Epitomen Tabularum Solonis ſcripſit, teſte Plut. in *Solone*. *Aſclepiades* Medicus quidam Pruſæus in Bithyniâ Philophyſicus cognomine ſub Pompeio M. vixit, teſte Strabone lib. 12. Cum in arte Rhetoricâ facultates decoxiſſet, Medicinam ſectatus eſt. Dicebat *ſalutem conſtare cibi potûſque abſtinentiâ, præterea geſtatione, ambulatione, frictione.* Ipſe conditâ novâ ſectâ ſpretis legatis & pollicitationibus Mithridatis, repertâ ratione, quâ vinum ægris medetur, relato è funere homine, & ſervato, ingentem famam conſecutus eſt. Sed maximè ſponſione factâ cum Fortunâ, nè medicus crederetur, ſi unquam invalidus ullo modo fuiſſet ipſe, tandem ſuprema ſenectute lapſu ſcalarum exanimatus eſt, Plin. 7. 37. De eo quoque multa refert Apul. lib. 4. *Aſclepiades* Anazarbeus Grammaticus, ſcripſit de fluminibus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. p. 507. Duo *Aſclepiades* medici poſt Auguſti tempora vixerunt, teſte Galeno. Ælium quendam *Aſclepiadem*, Auguſti libertum memorat Inſcriptio apud Gruterum fol. 335. hujus forte eſt liber ille στέφανος. quem citat Athenæus 15. 6, 7. *Aſclepiades* quidam Philoſophus tempore Juliani Imperatoris vivebat, de quo Ammianus lib. 22. Item *Aſclepiades* Poeta, à quo carmen *Aſclepiadeum* dicitur. *Aſclepiades* Mendes, cujus Θεολογούμενα citat Sueton. in Auguſto. Videſis ibi Caſaubonum. Porro Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 507. *Aſclepiadem* quendam Alexandrinum τοὺ χῦ δήμου ἄρχοντας conſignaviſſe ſcribit, & autorem ſuæ ſententiæ Scholiaſten Ariſtophanis in Nubes laudat. Verum Scholiaſtes nihil aliud ibi dicit, niſi quod *Aſclepiades* ille τοὺ δημάρχους appellaverit τοὺ χῦ δήμου ἄρχοντας, librum vero *Aſclepiadis* nullum citat. Alios etiam hujus nominis ſuggeret Jo. Meurſius notis ad Chalcidicum.

Aſclepiodorus, pictor ætate Apellis, mirabilis in ſymmetriâ. Huic Mnaſon tyrannus pro 12. Diis dedit in ſingulos minas tricenas. Plinius.

Aſclepiodorus, Alexandrinus, ſingulari ingenio vir, ad omnia Mathematica, ac inquiſitionem, cognitionemque herbarum & lapidum. Suidas. Item Conſ. Rom. collega Afranii Ambaliani.

Aſclepiodotus, Muſicus & Medicus juxta Simplicium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. comm. 141. qui *Aſclepiodotus* Damaſcii magiſter, & *Aſclepiodoti* Magni gener fuit, teſte Photio Ecl. 242. Vide Suidam.

Aſcolia, Græcè Ἀσκώλια, feſta, quæ Ruſtici Athenienſes in honorem Bacchi celebrarunt, ἀπὸ τῦ ἀσκῦ, i. e. ab *utre* nuncupata. Nam cum victimæ Numinibus aut per ſimilitudinem, ut inquit Servius in 2. Georg. aut per contrarietatem immolentur, caper qui obeſt vitibus, ceu grata hoſtia Libero ſacrificabatur. Phornutus. Τὸν δὲ τράγον αὐτῷ θύειν διὰ τὸ λυμαντικὸν δοκεῖν τῆς ἀμπέλου. Hinc verſus Evenı.

Κήν με φάγῃς ὅτι ῥίζαν, ὅμως ἔπι καρποφορήσω
Ὅσον ἐπιτρέπουσί σοι, τράγε, δυομένῳ.

Quos in Domitianum fuiſſe detortos author eſt Suetonius, cap. 14. Et quo inviſum Baccho animal pejus tractarent, &, ut Servius ait, nè quid ex eo eſſet, quod non ſentiret in uriam, pellem detrahebant, atque inflabant, in quam ſublimi ſaltu juvenes ſe librabant: ac ne ſpectaculum riſu careret, unguine lubricabant, ut præcipiti magis lapſu in terram gliſcerent. Suidas. ἑορτὴ ὁι Ἀθηναῖοι ἦγον τὰ Ἀσκώλια, ἐν ᾗ ἤλλοντο τοῖς ἀσκοις αἰγείοις, ἐς πιμλὼ τὸ Διονύσῳ Scholiaſtes Ariſtophanes in Pluto. Κυρίως δὲ ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ ὀπὶ ἐπὶ ἀσκῶν ἅλλεσθ. ἕνεκα τῦ γέλωτα ποιεῖν. Ἐν μέσῳ δὲ τὰ ἀγάλματα ἐπὶ ἐγτο ἀσκὸς πεφυσημένος, καὶ ἀλειμμένος, εἰς ὃν ἀναλόμενοι ἐνηλίσθαιον, καθάπερ Εὐβουλός φησι. Uno tantum pede in utrem ſaltabant. Pollux, lib. 2. Ἀσκωλιάζειν ἔλεγον τὸ τῷ ἑτέρῳ ποδὶ ἅλλεσθ. Heſych. Ἀσκωλίζοντες, ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἁλλόμενοι. Idem habent Euſt. ad Odyſ. κ. & Tzetzes ad Heſiodi ἔργα. Virgilius autem elegantiſſimè ſacrificii cauſam, & Feſti ritum deſcribit. Geor. lib. 2.

Non aliam ob culpam Baccho caper omnibus aris.
Cæditur, & veteres ineunt proſcenia ludi
Præmiaque ingentes pagos, & compita circum
Theſidæ poſuere: atque inter pocula læti
Mollibus in pratis unctos ſaliere per utres.

Quod *per compita*, & *pagos* Virgilius, hoc per κώμας, id eſt, *vicos* fieri ſcribit Phornutus. Εἰς τὴν ἀσκὸν ἐκβάλλον), καὶ τὰς Ἀτλικὰς κώμας οἱ γεωργῶν πάνυσοι. Caſtellanus.

Aſconius Pedianus, à *Pedia* gente, in quam quia adoptatus erat, primus ità vocabatur. Duo autem ejuſce nominis fuere. *Prior* is qui Virgilio familiaris fuit, quem, ut refert Junius Phylargyrus, dicentem audiverat ſe Grammaticis crucem fixiſſe illo verſiculo,

Tres pateat cæli ſpatium non amplius, ulnas.

Hujus extant commentarii in aliquot Ciceronis Orationes. Et in eam pro Cornelio Livium ſe noviſſe profitetur his verbis. *Inter quos Tuditanus, & Pomponius Atticus, & Livius noſter.* Ejus quæ certa ætas hinc diſce. In pro M. Scauro. *Scauri domum poſſidet nunc Longius Cæcina, qui Conſul cum Claudio fuit.* An. U. C. 795. *Alter* Hiſtoricus, Veſpaſiani

ævo

ævo floruit, ut cognoſcimus ex B. Hieronymo in Chron. Euſebiano ad An. Dom. 76. qui Veſpaſiani annus eſt ſeptimus. 2. *Aſconius Pedianus* ſcriptor hiſtoricus, clarus habetur, qui 73. ætatis ſuæ anno captus luminibus, 12 poſtea annis in ſummo honore conſeneſcit. Vide Voſſ. Hiſt Lat. 1. 17.

Aſdrubal, cognomento *Hædus*, qui ridentem in Curiâ Annibalem, concione triſti & complorante increpuit, teſte Livio, lib. 30. Ejus mem. non ſemel Appianus in Libycis: Ἀσδρύβας ὁ ἔριφος. Apud quem loco ulteriore pravè legitur Σέριφος. Verum de pluribus, ut ita dicam, Aſdrubalibus, vide Dauſq. ad Silium p. 695. Eſt autem *Aſdrubal* חצרו בעל *Hhatzru Baal* hoc eſt *Atrium Dei*.

Aſdrubal, gener Amilcaris patris Annibalis, regn. 7. an. favente factione Barchinâ. Demum à ſervo barbaro, cujus dominum occiderat, interfectus eſt in medio ſuorum. Comprehenſus deinde ſervus à circumſtantibus, haud facti pœnitens, inter cruciatus ac tormenta, ſpeciem ſemper ridentis præbens, occiſus eſt. Hiſtoriam cape ex Silio, lib. 1. ubi de Tago, ſervi domino cruci ſuffixo loquitur.

Quem poſtquam diro ſuſpenſum robore vidit
Deformem, lateri famulus clam corripit enſem
Dilectum domino, pernixque irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus:
At Pœni ſuccenſi irâ, turbataque luctu
Et ſævis gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes, candenſque chalybs, non verbera paſſim
Ictibus innumeris lacerum ſcindentia corpus
Carnificeſve manus, penituſque infuſa medullis
Peſtis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Ceſſavere; ferum viſu, dictuque per artem
Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant,
Creverunt artus, atque omni ſanguine rupto
Oſſa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, ſuperat, ridetque dolores
Spectanti ſimilis, feſſoſque labore miniſtros
Increpitat, Dominique crucem clamore repoſcit.

Ita Silius: cæteros inter ſe ſcio diſcordare: Polybius lib. 2. in diverſorio ſuo vult Aſdrubalem exceptum inſidiis. Ἐπιλαβόμενοι δολοφρονθεὶς ἐν τοῖς ἑαυτῶν καταλύμασι νυκτὸς ὑπὸ τῶν Κελτῶν τὸν γόνον. Niſi ſiet in diverſorio aula. Appianus in Ibericis eum in venatione occiſum ſcribit. Ἀνὴρ δόλῳ, ἢ ἀπὸ στόχου ὡμῶς διεφθάρκει, λαθὼν ἐν κυνηγεσίας ἀναγκῇ. Idemque habet in Annibalicis. Livius, lib. 21. palam vult interfectum. De Servi conſtantiâ præter Silium, Livius loco prædicto, ubi de *Aſdrubalis* percuſſore. *Comprehenſus à circumſtantibus, haud alio, quam ſi evaſiſſet vultu; tormentis quoque cùm laceraretur, eo fuit habitu oris, ut ſuperante lætitiâ dolores ridentis etiam ſpeciem præbuerit.* Val. Max. 3. 3. *Lætitiam tamen, quam ex vindictâ ceperat in ore conſtantiſſimè retinuit.*

Aſdrubal, Hannibalis frater. Plut. in Hannib. à M. Livio Salinatore, & Nerone Claudio ad Metaurum victus eſt. Hor. Carm. 4. Od. 4.

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen & Aſdrubal
Devictus. Vide Livium, lib. 27.

Elephantes inter præliandum ſubito interficiendi rationem invenit talem. *Magiſter fabrile* (verba Livii ſunt lib. 28.) ſcalprum habebat cum malleo. Inter aures poſitum, ipsâ in compage, quâ jungitur capiti cervix, quanto maximo poterat ictu adigebat. Ea celerrima via mortis in *tantæ molis belluâ*. Ammianus quidem idem factitatum à Perſis memorat, lib. 2. 5. *Poſt hos elephanti*; quibus inſidentes magiſtri, manubriatos cultros dextris manibus illigatos geſtabant: etſi ferociens animal vires exſuperaſſet regentis, ne reverſum per ſuos, colliſam ſterneret plebem, vertebram, quæ caput à cervice diſterminat, ictu maximo *terebrabant*. Huc etiam alluſiſſe videtur Sen. De prov. *Tenui ferro commiſſura cervicis abrumpitur*; & cum articulus ille qui *caput*, *collumque committit inciſus eſt, tanta illa moles corruit*, quod plane congruit cum Liviano *tantæ molis belluâ*.

Aſdrubal, cognomento *Calvus*, dux claſſis Carthaginenſium in Sardiniam miſſus, tempeſtate ad inſulas Baleares rejectus, ibi tantiſper quoad quaſſas reficeret naves reſedit. Livius.

Aſdrubal, Dux bello tertio Punico à Scipione Æmiliano victus. Ejus uxor, factâ deditione, cùm paucis ante diebus à viro impetrare non potuiſſet, ut ad victorem transfugeret, in medias urbis flammas ſeſe cum filiis conjecit. Livius. Ovid. Faſt. 6.

Poſtera lux melior; ſuperat Maſiniſſa Syphacem,
Et cecidit telis Aſdrubal ipſe ſuis.

Aſellas, rex Cyrenarum. Juſt. 22. 7. quanquam ibi *Ophellas* legit Bongarſius, de cujus lectione dubitandum non eſt, nam præter Diodorum, ita quoque habent Theophr. de plantis 4. 4. & Polyænus, atque alii.

Aſelli, duæ ſtellæ in ſigno Cancri, exiguum inter illos ſpatium obtinente nubeculâ, quam *Præſepe* vocant. Plin. 18. 35. Item tres aliæ ſtellæ in Boote. Vide Cœſi cœlum Aſtron.

Aſellio Sempronius, hiſtoricus, ac Trib. Mil. ſub Scipione Æmiliano, apud Numantiam res eas, quibus ipſe interfuit, conſcripſit. Citatur à Cicerone, Dionyſ. Halic. Gellio, Chariſio, Servio & aliis.

Aſiarchæ, viri erant communi Aſiaticarum civitatum conſenſu delecti, qui communia negotia curarent. Strabo, lib. 14. In libris Juriſconſultorum uſurpatur hæc vox, ut & *Syriarcharum*. Sic autem dicti ſunt ſacerdotes quidam, quorum munus erat ludos Theatrales in Deorum honorem edere, quos propterea Ruffinus apud Euſeb. Munerarios interpretatur, ut obſervat Cujacius J. C. longè doctiſſimus. Horum fit mentio apud D. Lucam hiſt. S. S. Apoſt. 19. Vide de his Seldenum in marmoribus Arundelianis.

Aſidæi, vel *Haſidii*, iidem qui & *Eſſæi*, teſte Munſtero, quaſi חסידים, h. e. ſupererogatoriâ & incomparabili ſanctitate cæteris omnibus excellentes. Etenim ex Rabbinorum ſententiâ חסוך *Chaſidh* is eſſe decernitur, *qui facit plus boni quàm præceptum eſt*. Vide Full. Miſcell. 1. 3.

Aſinius Pollio, inſignis orator, Aug. Cæſaris amicus, docuit Romæ temp. Pompeii M. ſucceſſitque ſcholæ Timagenis. Scripſit bellum Cæſ. & Pomp. Primus omnium Romæ advocatis hominibus ſcripta ſua recitavit. Quintilianus ubi de eo: *Multa in Aſinio Pollione invenio ſummâ diligentiâ, adeò ut quibuſdam nimia videatur, & conſilii & animi ſatis: à nitore & jucunditate Ciceronis, ita longè abeſt, ut videri poſſit ſeculo prior.* Omnium primus Romæ Bibliothecam feciſſe dicitur, Plin. 35. 2. Plura de eo Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 24. & de Hiſt. Lat. 1. 17. Fuit etiam *Aſinius* Quadratus, alius hiſtoricus, de quo Voſſ. ubi ſupra.

Aſinius Gallus, Pollionis filius libros edidit de comparatione patris Pollionis & Ciceronis, in quibus patrem Ciceroni prætulit; contra quos Claud. Cæſar poſtea defenſionem Ciceronis edidit. Suetonius.

Aſinius Capito, Grammaticus doctiſſimus, librum reliquit Epiſtolarum, ac in primâ ad Pacuvium Labeonem Titulus præſcriptus erat: *Pluria, & non plura ſcribi oportere*, Gell. 5. 21.

Aſpaſia, Hermotimi filia, Phocenſis, omnium ſui temporis formoſiſſima habita; ideque à Cyro primùm, deinde ab Artaxerxe impenſe amata. *Sapientem* vocatam & *elegantem* Xenophon, lib. 1. de Exped. Cyri ſub finem ſcribit; atque id nominis à Cyro ipſo accepiſſe Plutarchus in Artaxerxe ſignificat; quem ejus conſiliis feliciter uſum in rebus arduis Ælianus ſcribit, qui prolixè ejus hiſtoriam exponit ποικίλ. 10. 1. Meminit & Juſtinus, lib. 10. cap. 2. Alia eſt, cujus Athenæus lib. 5. meminit, Mileſia, quâ Socrates in eloquentiæ ſtudio magiſtrâ eſt uſus, ſapiens & Reip. etiam tractandæ callens, unde & à Pericle culta, & tanti habita à Cyro, ut chariſſimam pellicum ab eâ vocarit *Aſpaſiam*, de quâ ſuprà, quippe cui nomen anteà *Milto* fuerit, ut Plut. in Pericle ſcribit. Alia hoc nomine fuit, Cleobuli conjux, de quâ Xenophon, lib. 5. Hypomnem. Socrat. de re domeſticâ adminiſtrandâ.

Aſpaſius, Sophiſta Ravennas, Demetriani filius ſub Alexandro Romæ profitebatur, auditor Pauſaniæ & Hippodromi; ſcripſit contra Ariſtonem & maledicos. Philoſtrat.

Aſpaſius Byblius Sophiſta, qui eodem tempore fuit, quo Ariſtides. Conſcripſit artem Rhetoricam, & Panegyricum in Adrianum, &c. Suidas.

Aſpaſius Tyrius, ſophiſta & hiſtoricus, tum opere quodam artem dicendi tradidit; tum de Epiro (ridiculè *de Continente* in prioribus editionibus) & rebus Epiroticis hiſtoriam condidit libris 20. teſte Suidâ.

Aſpendius, citharœdus; de quo ità Aſconius in Orat. Cic. in Verrem de Prætura urbanâ. *Difficile autem, quod Aſpendius Cithariſta faciebat, ut non uteretur utrâque manu, ſed omnia, id eſt, univerſam cantionem, intus & ſiniſtrâ tantum manu complecteretur. Unde omnes quotquot fures erant, à Græcis Aſpendii Cithariſtæ, proverbio dicebantur; quòd ut ille carminis, ita iſti furtorum occultatores erant.* Proverbium valet in eos, qui rei nullius, quàm privati ſui compendii rationem habent, tractum, ut dixi ab *Aſpendio*, qui tam leviter ſiniſtrâ manu citharæ ſuæ chordas movebat, ut ſonus ad ipſum tantum citharœdum, aut certè ad proximè aſtantes perveniret. Cic. Ver. 3.

Aſtarte, Syrorum nomen, & Sidoniorum dea, cui Solomon uni concubinarum ſuarum obſequi volens, altaria condidit, 1 Reg. 15. Ἀστάρτην μὲν δεινὸν Σιδωνίων θεμένου, inquit Lucianus de Deâ Syriâ. Falſo. Nam Ἀστάρτη ἡ παρ' Ἕλλησιν Ἀφροδίτη λεγομένη, inquit Suidas, ἣν ἐλάτρευσεν ὁ Σολομών. Vide Maſium in Joſ. 12. & Capellam ad An. Mund. 3013. &

Selde-

Seldenum de Diis Syris, & Bochartum Geog. Sac. p. 781. Fuit & civitatis nomen, & inſula in Æthiopiâ. Steph.

Aſteria, filia Cœi Titanis filii, quæ, teſte Fulgentio poſt vitiatam Latonam, à Jove dilecta eſt, à quo in Aquilam verſo oppreſſa fuit, eique ex eo concubitu Herculem peperit. Quæ tandem Jovi adverſa, ejuſque iras fugiens, deorum miſeratione in coturnicem verſa eſt, quæ ὄρτυξ Græcè dicitur, nomenque dedit inſulæ, in quam aufugerat, ubi à Jove in lapidem mutata eſt, undiſque demerſa, & ab iiſdem hùc illùc agitata; quæ tandem ob ſuſceptam Latonam ſupernatavit, & Neptuno ac Doridi conſecrata; poſteà *Delos* dicta.

Aſterion, Cometæ filius unus ex Argonautis. Orpheus in Argonauticis verſ. 161.

Ἀστερίων δ' ἐπέρησε παΐς κλεινοῖο Κομήτεω,
Πειρεσίῃ ὃς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥεέθροις.

Apollonius in Argonauticis, lib. 1. verſ. 35.

Ἠυδε δ' Ἀστερίων αὐτοκλυτός, ὃν ῥα Κομήτης
Τέκνατο δινήεντος ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο
Παιρεσίας, ὄρεϊ Φυλλίδι ἀγχόθι ναίων.

Val. Flaccus Argonaut. lib. 1. verſ. 356.

——*Celer Aſterion, quem matre carentem*
Cretheus gemino fovit pater amne Cometes.

Lege *Criſtatus*.

Aſtræa, Aſtræi, Arcadiæ regis (quidam ſcribunt Titani fratris Saturni) & Auroræ, ſive, ut Heſiodus, & alii volunt, Jovis ac Themidis Cœlo, & Terrâ prognatæ filia; ob æquitatem ſuam *Juſtitia* dicta. Quæ aureo ſeculo è cœlis in terram migraſſe, & tandem in ſubſequenti æreo & ferreo, vitiis hominum creſcentibus offenſa in cœlum iterum ſubvolaſſe fingitur. Ovid. Met. 1.

——*Et Virgo cæde madentes*
Ultima cœleſtum terras Aſtræa reliquit.

Seneca in Octaviâ.

Neglecta terras fugit, & mores feros
Hominum, & cruentâ cæde pollutas manus
Aſtræa Virgo, ſiderum magnum decus.

Juvenalis Sat. 6.

Paulatim deinde ad ſuperos Aſtræa receſſit
Hâc comite, atque duæ pariter fugere ſorores

i. e. Αἰδὼ καὶ Νέμεσις, uti tradit Heſiodus.

Aratus in Phænomenis.

Ἀμφοτέρῃσι δ' ποσὶν ὑποσκέλλαιο Βοώτε
Παρθένον, ἥ ῥ' ἐν χερσὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα.
Ἔστ ἔν Ἀστραίῃ κείνη γλύφ (ὃν ῥά τ φασιν
Ἄστρων ἀρχαίων πατὴρ ἔμμβραι) εἴ τέ τευ ἄλλη,
Ἐυκηλ φορέοιτο. Λύγρος γὰ μὲ ἐνσχέῃ ἄλλο
Ἀνθρώποις, ὡς δὴθεν ὀπιχθονίη πάρος ἦεν,
Ἧεχατο δ' ἀνθρώπων κατεναντίη, ὑδέποτ' ἀνδρῶν,
Οὐδέποτ' ἀρχαίων ἠνίωτο φῦλα γυναικῶν
Ἀλλ' ἀναμὶξ ἐκάδηντο, καὶ ἀθανάτη πάρ ἰοῦσα.
Καὶ ἑ Δίκλω καλέεσκον.

Et poſtea.

Ἀλλ' ὅτε δὴ κακίωνες ἐπέβραξ, ὅτι δ' ἐχόοντο,
Χαλκείη γλωσσ, θεσπέσιον ὀλοώτεροι ἄνδρες,
Οἱ πρῶτοι καὶ χρύσεον ἐχαλκεύσαντο μάχαιραν
Ἐτνοδίῃσι, πρῶτοι δ' βοῶν ἐπέσαντ' ἀροτῆρων,
Καὶ τότε μισήσασα Δίκη κείνων γλύφ ἀνδρῶν,
Ἐβλαβ' ὑπερφίῃ, ταύτῃσι δ' ἄρα νόσφιν χόλον
Ἧκε πάρ ἐννυχίη ἔπ φαίνῃ ἀνθρώποισι.

Hæc dum ſcribo veniunt mihi in mentem verſus Catulli de Nup. Pel. & Thet. quos proculdubiò cum faceret, Arati locum prædictum ante oculos habuit.. Sunt autem tales.

Præſentes namque antè domos inviſere caſtas
Sæpius, & ſeſe mortali oſtendere cœtu
Cœlicolæ, nondum ſpretâ pietate ſolebant.
Sæpè Pater Divûm templo in fulgente reviſens
Annua dùm feſtis veniſſent ſacra diebus,
Conſpexit terrâ Cretum procurrere currus.
Sæpè vagus Liber Parnaſſi è vertice ſummo
Thyadas effuſis evantes crinibus egit, &c.
Sæpè in letifero belli certamine Mavors,
Aut rapidi Tritonis hera, aut Rhamnuſia virgo
Armatas hominum eſt præſens hortata caterva.
Sed poſtquam tellus ſcelere eſt imbuta nefando,
Juſtitiamque omnes cupidâ de mente fugarunt,
Perfudere manus fraterno ſanguine fratres,
Deſtitit extinctos natus lugere parentes,
Optavit genitor primævi funera nati,
Liber ut innuptæ potiretur flore novercæ,
Ignaro mater ſubſternens ſe impia nato,
Impia non verita eſt Divos ſcelerare penates.
Omnia fanda, nefanda, malo permiſta furore,
Juſtificam nobis mentem avertere Deorum.
Quare nec tales dignantur viſere cœtus
Nec ſe contingi patiuntur lumine claro.

Aſtyages, Cyaxaris filius Perſarum & Medorum rex, pater Mandanæ, quæ Cambyſi, mediocris dignitatis Perſæ, nupta Cyrum peperit; de quo multa Herodotus & Juſtinus.

Aſtyanaſſa, Helenæ, uxoris Menelai, ancilla laſciviſſima; prima de variis concubitûs modis librum conſcripſit; cujus exemplum poſteà imitati ſunt Philænis, & Elephantine. Suidas. Heſychius. Ἀστυάναξα, Ἑλένης παλλακίς, ἥτις πρώτη ἐξέδωκεν Ἀφροδίτῃ, καὶ ἀκόλαστα γράμματα. Vide Scalig. ad Catalect. p. 203.

Aſtyanax, unicus Hectoris ex Andromache filius natus poſt inchoatum bellum Trojanum, quem Ulyſſes, naves è Sigeo ſolvens de turri dedit in præceps. Ovid. Met. 13.

Mittitur Aſtyanax illis de turribus, unde
Pugnantem pro ſe, proavitaque regna tuentem
Sæpè videre patrem monſtratum à matre ſolebat.

Seneca Tragœdus.

Præceps ut altis cecidit à muris puer,
Flevit Achivum turba quod facit nefas.

Hinc jocus Martialis 8. 6.

Miratus fueris cùm priſca toreumata multum,
In Priami cyathis Aſtyanacta bibis.

Hoc eſt, *Vinum novum in veteribus poculis.* Heſychius, Ἀστυάναξ, ἰχθὺς τις ἔτος καλεῖται, καὶ ὁ τὸ Ἕκτορος παῖς.

Aſtycratia, Æoli filia. Hom. Odyſ. 10.

Aſtydamas, Athenienſis edidit Tragœdias 42. vicit. 5. Primus ex auditoribus Socratis ſe ad poeticam convertit. Alius prioris filius & ipſe Tragicus. Suidas. Item hiſtrio, Morſimi filius. Huic cum ſtatua in theatro ponenda decreta fuiſſet, quod in agendo Parthenæum ſeſe gnaviter ac ſcitè geſſiſſet, titulum ipſe conſcripſit, in quo ſuas laudes complectebatur. Unde Proverb. *Aſtydamas ſeipſum laudat.*

Aſtydamia, Ἀκάδημια γυνή. Heſychius.

Aſtydamia, Ormeni filia, quam Hercules, patre prius occiſo, rapuit. Ovidius.

Nec referam partus Ormeni nympha tuos.

Aſtydamus, Mileſius, ab Ariobarzane Perſarum ſatrapâ invitatus, novem convivis paratas epulas ſolus abſumpſiſſe dicitur.

Aſtylus, unus ex Centauris futura prænoſcens, fratres monuit, ne bellum adverſus Lapithas moverent, exortoque in nuptiis bello, ipſe ſibi timens, unà cum Neſſo fugam arripuit. Ovid. Met. 12.

Quique ſuis fruſtra bellum diſſuaſerat augur
Aſtylus, ille etiam metuenti vulnera Neſſo
Ne fuge, ad Herculeos, inquit, ſervaberis arcus.

Aſtylus, vel *Aſtyllus*, Crotoniata, curſor tribus Olympicis continuis vicit, ſtadio, diaulo, & dolicho. Quod autem in ultimo ſe Hieronis magiſtrum, ac Syracuſanum à præcone declarari fecerat, Crotoniatæ irati, ſtatuam ejus fregerunt, ejuſque bona publicarunt. Pauſan. & Plato in Legg. qui eum non tam curſu, quàm perpetuâ virginitate clarum prædicat.

Aſtymeduſa, Oedipi uxor, quam repudiatâ matre, prius matrimonio ſibi conjunctâ, ſed incognitâ duxit; quæ, ut liberis prioris conjugis infenſum parentem faceret, apud patrem eos accuſavit, tanquam qui ſe de ſtupro appellaſſent, quapropter Oedipus iratus, regnum cruentum reliquit.

Aſtynome, Chryſæ, Apollinis ſacerdotis filia, quam Achilles, Lyrneſſo expugnatâ, ſecum abſtulit. Heſych. Ἀστινόμη, ἡ Χρυσηὶς κατὰ τὴν νεωτέραν.

Aſtynomi, Athenis erant X viri, quibus cura pſaltriarum ac tibicinum (alii addunt & viarum) incumbebat, de quibus Plato de Rep. lib. 6. Heſych. Ἀσύνομος, ὁ διοικῶν καὶ τὸ ἄσυ.

Aſtynomus, de Cypro commentatus videtur. Plin. 5. 31. Vide Steph. in Κύπρος.

Aſtyoche, Actoris filia, quam in cœnaculo paternæ domus Mars oppreſſit, ex quâ genuit Aſcalaphum & Jalmenum. Hom. Iliad. 2. Item uxor Telephi, mater Eurypyli. Qui Calaber. 6.

Τὸν ῥὰ δὴ τέκε δῖα καπυσήτῃ Πειάμοιο
Ἀσυόχῃ κεκορεῖσιν ἐν ἀγκοίνῃσι μιγεῖσα
Τηλέφῳ. ——

Aſtyochia, ab Hercule, ex Ephyre Laconiæ civitate rapta, ex quâ Tlepolemum genuit. Hom. Iliad. 2.

Οὓν τέκεν Ἀσυόχεια βίῃ Ἡρακληείῃ
Τλῶ ἄγετ' ἐξ Ἐφύρης ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος.

Atabulus, ventus in Apuliâ præcipuè ſpirans. Horat. 1. Sat. 5.

Incipit ex illo montes Appulia notos.
Oſtentare mihi, quos torret Atabulus——

Porphyrio ſic dictum ait, qu. ἀπὸ τῆς ἀτίλω βάλλειν, quòd nocumentum, peſtilentiamque infera. Ventum hunc *Horatianum* vocat Gellius, lib. 2. cap. 22.

Atalanta,

Atalanta, Arcadica virgo, & venatrix, Jasii sive Jasionis, vel, ut alii malunt, Abantis regis Argivorum. Filia quæ conservandæ virginitatis studio Dianæ se dedit comitem, sub quâ meruit in silvis, adeo ut vastissimum aprum interfecerit in Arcadiâ unà cum Meleagro filio regis Oenei, cui postea nupsit, & ex eo Parthenopeum suscepit. *Nonacria* dicitur Ovidio Met. 8. à Nonacri Arcadiæ monte.

——*Sume mei spolium Nonacria juris.*

Item *Nonacrina* eidem 2. de Art. Am.

Quid fuit asperius Nonacrina Atalantâ?

Jasis Propertio à patre dicta, lib. 1.

Milanion nullos fugiendo Tulle labores
Sævitiam duræ contudit Iasidos.

Ubi Milanion est Meleager. Nec mirum est sævam ac duram fuisse hanc Virginem: nam ei à patre exposita ursæ præbuisse dicitur ubera. Apollod. lib. 3. Ἀρκὴ δὲ φοιτῶσα πολλάκις θηλῇ ἐδίδει. Ælian. initio, lib. 3. ποικίλ. expositam fuisse in Parthenio monte Atalantam scribit. Unde Prop. l. 1. el. 1.

Nam modo Partheniis amens errabat in antris.
Ibat & hirsutas illa videre feras.

Musæus.

Παρθένος ἡ σὺ λέλησθον ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀτάλαντα
Ἣ ποτε Μειλανίωνος ἐρασσαμένη φύλῳ ὑὸς ὠλῇ,
Παρθενίης ἀλέγουσα, χολωσαμένης δ' Ἀφροδίτης
Τὸν πόθον ἐκ κραδίης εἰὴ κραδίῃ δέπτο πάσῃ

Calydoniaca Manilio vocatur. Sic enim Ille.

Et Calydoniacam bellantem rupe puellam.

Unde Hieronymus contra Jovinianum: *Referunt fabulæ Atalantam Calydoniam virginem, semper in venatibus, semper in sylvis, non tumentes uteros fœminarum, fastidiaque conceptuum, sed expeditam & castam amasse virtutem.* De hâc plura Ælianus Var. Hist. 13. 1.

Atalanta, Schœnei, Scyri regis, filia, quæ cum pedum agilitate præstaret, eâ lege in procos cursu certabat, ut nuberet ei, à quo vinceretur. Puellæ formâ captus adolescens Hippomanes, venit in certamen, acceptis à Venere tribus malis aureis, quæ currens sensim projecit in terram, ut his colligendis occupata virgo tardius ad metam perveniret. Itaque cum victa esset, pactâ conditione eidem nupsit. Ambo tamen mutati sunt in leones, quòd in templo Cybeles, neglectâ religione coivissent. Ovidius Met. 10.

Catullus.

Jam gratum mihi, quàm ferunt puellæ
Pernici aureolum fuisse malum.

Virgil Ecl. 6.

Tum canit Hesperidum miratam mala puellam.

Quam admirationem ita Ovidius expressit.

Obstupuit Virgo, nitidique cupidine pomi
Declinat cursus aurumque volubile tollit.

Idem in Ibin.

Et qui velocem frustra petiere puellam
Dum facta est pomis ardior illa tribus.

Stat. Theb. 6.

—— *Quis Mœnaliæ Atalantæ*
Nesciat egregium decus, & vestigia cunctis
Indeprensa procis.

Atergatis, quam & *Atergatam* & *Derceto* Strabo, lib. 16. appellat, Dea Ascalonitarum Syriæ, quam Plinius prodigiosam vocat, quòd simulacrum ejus superiore parte mulierem, reliquâ piscem refert. Diod. Sic. lib. 2. Αὐτὴ δὲ τὸ μὲν ἀφόσωπον ἔχει γυναικὸς, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἰχθύος. Neque aliter Lucianus testis αὐτόπτης in Syriâ Deâ. Δερκετοῦς δὲ ἐν Φοινίκῃ ἐθαυμάμεν, δῆμα ξένον, ἢ μισὸν μὲν γυνὴ, τὸ δὲ ὀκόσον ἐκ μηρῶν εἰς ἄκρους πόδας ἰχθύος ἐρὴ ἀπόλεινε. Hanc referunt fuisse matrem Semiramidis, quæ ob amissam pudicitiam tantum animo dolorem concepit, ut sese in lacum præcipitem dederit: cumque cadaver ejus ab urinatoribus inveniri non posset, creditum est eam in piscem fuisse transformatam. Quo factum est, ut deinceps à piscium esu vicini populi religiosissimè abstinerent. Unde & *Atergatim* dictam volunt, quasi ἄτερ γάνδου, quod Syris *sine piscibus* sonat. Macrobius vero Sat. 1. duo fuisse Assyriorum numina tradit, *Adad* & *Atergatim*, ex quibus omnia gigni arbitrabantur; per *Adad*, *Solem*, per *Atergatim*, *terram* intelligentes. Athenæus, lib. 8. verum Reginæ nomen *Gatis* fuisse refert, quæ, cum obsoniorum esset avidissima, edictum promulgasse, ne quis pisces ederet ἄτερ Γάνδου, *præter Gatidem*. Tum imperitum vulgus ex ἄτερ & Γάνδις unam conflasse vocem Ἀτεργάτις. Sed antiqui in etymis eruendis mirificè nugari solent. Vossius itaque אדר *addir*, *magnus*, *potens*, & דג *dag*, *piscis* deducit. Culta vero non in Syriâ modo, sed etiam ipsâ Parthiâ, ut indicat Isidorus Characenus in Parthiæ periegesi Ἔνθεν Βασιλέα πόλις, ἐν ᾗ ἱερὸν Ἀτεργάτι.

Athamas, Æoli filius, rex Thebarum, Nephelen uxorem duxit, ex quâ Hellen & Phryxum genuit; sed Nephele insanâ à Libero Patre concitata, cum in silvas abiisset, *Athamas* liberis suis Ino, Cadmi filiam, superinduxit novercam, quæ eos tot apud patrem accusationibus, tot dolis eò compulit, ut consenso aureo Ariete, fugâ sibi consulerent. Quapropter Juno irata, furias in *Athamantem* immisit, quæ in tantam rabiem eum duxerunt, ut cùm Ino ad se venire videret, hanc lenæam, & filios ejus catulos arbitratus, rapto Learcho ex filiis altero, saxo illiserit, quod Ino videns, cum Melicerte alterâ prole fugiens, se ex rupe in mare præcipitem dedit. Ovid. Met. 4.

Deque sinu matris ridentem, & parva Learchum
Brachia tendentem rapit, & bis terque per auras
More rotat fundæ, rigidoque infantia saxo
Discutit ora ferox.

Idem fast. lib. 6.

His agitur furiis Athamas sub imagine falsâ
Tuque cadis patriâ, parve Learche, manu.

Athanadas, de rebus Ambrociatarum volumen conscripsit. Anton. Liberalis.

Athanasius, Præsul Alexandrinus, educatus ab Alexandro ejus civitatis Præsule, olim Diaconus, in Concilio Niceno Arianorum hostis acerrimus, deinde maximas perpessus infidias ad Constantem, Galliarum regem perfugit. Volater. Moritur A. D. 377. cum Episcopatum Alexandrinum pace, belloque gessisset annis 46. post multiplicia illa pro Ecclesiâ certamina, quorum similia Episcoporum, aut Doctorum Ecclesiæ, neminem sustinuisse unquam legimus. Genebrard. Chron. lib. 3. Vide quædam de hoc præsule apud Voss. H. Gr. p. 486. & Valesium Notis in Ammian. pag. 88.

Athanati, apud Persas dicebantur 10 millia virorum delectorum ex Persis ad militiam, quorum si quis aut nece aut morbo numerum minuisset, confestim substituebatur alius. Hesychius Ἀθάνατοι, τάγμα ἱππέων ὃ ἦν Πέρσαις μυρίων ἀνδρῶν. Suidas. Ἀθάνατοι μύριοι Περσῶν ἐπίλεκτοι. Idem in *Xerxes*. Εἶχε δὲ ὁπλίτας μυρίους, οὓς Ἀθανάτους ἐκάλουν. Q. Curt. lib. 3. *Proximi ibant quos Persæ Immortales vocant, ad decem millia.* Quem numerum adfirmat quoque Procopius de bello Persico. Vide Herod. lib. 7.

Athanis, res Siculas memoriæ prodidit. Athen. l. 3. Quædam etiam ex Athane adfert Plut. in Timoleonte.

Athena, Græcis *Minerva* dicitur. Ἀθηνᾶς nomen (inquit Phurnutus) est δυσευμήλογον, h. est, ejusmodi, ut difficile sit ejus causam adferre; atque hoc satis apparet ex ridiculis illis rationibus, quas non Grammatici modo, sed Philosophi quoq; & in his Plato in Cratylo adducunt. Mihi dubium non est, (inquit Vossius) quin ab Oriente vel Ægypto nomen hoc acceperit. Non absurdè deducas ab איתן *ethan*, quod est *fortis*, *perennis*. Malim tamen à Chaldæo, ac Talmudicis etiam frequentato תנה *tena*, quod idem valet ac שנה *Shana*, nempe ut Græcis, ita & Orienti mos etiam fuit S & T literas commutare. Valet autem utrumque *meditari*, *commentari*, *studere*, *docere*. Itaque hinc Doctores, qui excepere Synagogam magnam, *Tanaim* dicti. Inde igitur Ἀθηνᾶ studiorum ac doctrinæ præses. Articulus Hebræo *Thana* præmittitur, sed spiritu mutato, quod in compluribus fieri sat notum. Ἀθηνᾶ vero אדני *Adoni*, i. e. *Domina* Capello dici videtur.

Athenæus, Cosmographus Græcus. Item Peripateticus Philosophus è Seleucia Ciliciæ, Augusti temporibus, princeps aliquandiu patriæ suæ, deinde contractâ amicitiâ cum Murænâ, qui contra Augustum conspiraverat, cum illo aufugit, captusque cum insons reperiretur, revertens Romam, multis eum salutantibus, illud Euripidis respondit.

Ἥκω νεκρῶν κωθμῶνα καὶ σιότε πύλας
Λιπών. Strabo.

Athenæus, de *machinis bellicis* librum conscripsit, qui hodieque superest. Videtor Vossius de Scientia Mathematicis, pag. 290.

Athenæus, Naucratita Grammaticus, librum *Deipnosophistarum* composuit, varium opus, & eruditum, ut Plinius alter Græcus fere dici possit: quod ad nos sanè haud integrum pervenit, ejus epitome ab Hermolao Byzantino tantum relicta. Suidas. Vide Casaub. & Vossium de Hist. Gr. Item *Athenæus* historicus, qui quid de Semiramide literis prodiderit, narrat elegantèr. Diod. Siculus, lib. 2. Eamque historiam indè, sed tacito Diodori nomine exscripsit Muretus Var. lect. 6. 17. Esse autem *Athenæum* hunc alium à Naucratitâ, satis ex temporum ratione liquet; ille enim floruit sub Antonino, Diodorus autem sub Augusto Cæsare.

Athenocles, res Assyriacas prodidit, teste Agathiâ, lib. 2. Hist. suæ, ubi ait, Berosum, Athenoclem, & Simacum antiquissimas Assyriorum & Medorum res conscripsisse.

Athenodorus, Philosophus, de cujus ætate nemo ambigit, nam Augustus eum Tiberio præposuit, ut constat ex Suetonio; imò & Augusti ipsius Præceptor antèa fuerat, teste Luciano in Macrobiis; Cui hoc documentum dedit, Cum, Cæsar, ira Te ceperit, nihil prius, neque dixeris, neque feceris, quam ipsa 24 elementa Græcarum literarum recensueris. Cedrenus ubi de Augusto Cæsare. Habuit etiam Athenodorum Alexandrinum sapientissimum virum. Insano alienarum uxorum amori indulgebat Cæsar: adeoque ipsi flagitio ejus mariti inserviebant. Cùm enim aliquis Senatorum ad eum veniret, cui uxor esset formosa, ad hunc Cæsar misit suum annulum, postulavitque ut uxorem in lecticâ ad se mitteret opertâ obsignataque, & unà annulum remitteret. Itaque mulierem in lecticâ accipiens, expleta libidine, eam obsignatam marito remittebat. Petierat aliquando id ipsum à quodam Cæsar, qui cum recusare non audebat, suam calamitatem deplorabat. Ὦ ὁπηδὸς Ἀθηνόδωρε κλαίοντι, &c. Athenodorus cum in plorantem incidisset, causâ cognitâ, se cum stricto gladio in lecticam abdi, itáque obsignata ea ad Cæsarem mitti jussit. Cæsar cum Senatoris uxorem sibi allatam putans, januam lecticæ aperuisset, exiluit gladium strictum tenens Athenodorus, subitoque visus admodum perterruit Cæsarem, metuentemque sibi confirmavit rursum, juramentoque adegit promittere nihil se in posterum tale acturum. De patriâ non convenit inter omnes. Theodorus Metochita in Hist. Rom. compendio Alexandrinum vocat. Verba ejus in Vitâ Augusti hæc sunt Σοφὸς δέ τις Ἀλεξανδρεὺς, Ἀθηνόδωρος ὄνομα. Similiter Cedrenus & Manasses. Sed Eusebio Tarsensis est, itemque Straboni, qui *Athenodori* ipsius ætate vixit, ex quo etiam cognoscimus *Cananiten* vocatum fuisse. Sic enim ait, lib. 14. Ἀθηνόδωρος ὁ τῆ Σάνδωνος, ὃν καὶ Καναείτην φασὶν ἀπὸ κώμης τινὸς, Καίσαρος κατηγήσατο, καὶ πολὺς ἔτυχε μεγάλης, ubi etiam refert, ut jam senex in melius mutarit statum patriæ suæ, quem perverterat Boethus, & poeta & civis malus. Quod etiam innuit Lucianus ubi suprà. Ἀθηνόδωρος Σάνδωνος Ταρσεὺς Στωικὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ τοῦ, ὑφ' ὃ ἡ Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκυφίδη, λύσ καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βιὺς, ἐπελθόντων ἐν τῇ πατρίδι, καὶ πιὰς ὁ Ταρσέων δῆμος αὐτῷ κατ' ὄνος ἕκαστον ἀποτίμιον, ὡς Ἥρωι. Plutarchus in Publicolâ eum citat ἐν τῷ περὶ Ὀκταουίαν ἢ Καίσαρος ἀδελφοῦ. Scripsit etiam περὶ παιδοῦς, καὶ παιδὰς, teste Athenæo; item ἀδεσπότων, sive *dissertationum* libros, quorum 8. citat Laertius. Quæstionem etiam de Oceano, & æstu ejus tractasse ex Strab. lib. 1. constat, ubi de hâc re remittit nos ad Posidonium & *Athenodorum*, nisi hic diversus sit à priori. Nam Strabo lib. 16. præter eum, etiam alterum fuisse ejus nominis ait, itidem Tarsensem, cognomento *Cordylionem*, qui cum M. Catone vixerit, atque apud eum diem suum obierit. Vide Steph. in Ἀγγάλη. Vossius.

Athenodorus, Eretriensis, libros ὑπομνημάτων scripsit, ex quorum 8. quædam de Thetidis & Medeæ in Thessaliâ super pulchritudine certamine retulit Ptolemæus Hephæstionis, cognomento *Chennus*, in novæ ad variam eruditionem historiæ libro 5. & inde Photius Cod. 190. Item sculptor marmorarius Plinio memoratus, lib. 34. cap. 8.

Atlas, Mauritaniæ rex, Promethei frater, qui cum oraculo monitus esset, ut caveret à Jovis filio, nullum hospitio susciebat; quod Perseus Jovis ex Danae filius indignè ferens, ostendit ei caput Gorgonis, quo conspecto *Atlas* in montem conversus est tam excelsum, ut ejus cacumen cerni nequeat. Lucan. lib. 9.

Illa sub Hesperiis stantem Titana columnis
In cautes Atlanta dedit.

Val. Flaccus, lib. 5.

——*Stat ferreus Atlas*
Oceano, genibusque tumens infringitur undâ.

Papin. Theb. 8.

——*Astriferumque domos Atlanta superbas*
Ferre laborantem——

Describit hunc magnis corruptæ eloquentiæ Græcanicæ conatibus Jo. Gazæus in Tab. Universali.

Καὶ φλέγα κυρίζων κυβέρνῳ ἴσα Ἄτλας
Ἀυξιείης σπυθρὸς ἀορτάζων ὀπὶ κώμῃ
Κρᾶτα θεμελίνων, καὶ ἐς ἠέρα χεῖρας ἀείρων
Ἀυχένα δοχμώσας, πετρηκόβα γυῖα πλαίνων
Δεξιὸν ἴχνος ἐκαμψε, μετάστροφον εἰ σκιλος ἄλλο
Μοχθίζον ἀτέλεστα.

Fabulam refert Ovid. Mutationum, lib. 4.

Quantus erat mons factus Atlas, nam barba, comæque
In silvas abeunt: juga sunt humerique manusque;
Quod caput ante fuit, summo est in monte cacumen;
Ossa lapis fiunt; tum partes altus in omnes
Crevit in immensum (sic Dii statuistis) & omne
Cum tot sideribus cœlum requievit in illo.

Virgil. Æn. 4.

Illâ fretus agit ventos, & turbida tranat
Nubila, jamque volans apicem, & latera ardua cernit
Atlantis duri, cœlum qui vertice fulcit;
Atlantis, cinctum assiduè cui nubibus atris
Piniferum caput, & vento pulsatur & imbri:
Nix humeros infusa tegit, tum flumina mento
Præcipitant senis, & glacie riget horrida barba.

Quam *Atlantis* descriptionem sic imitatur Silius, lib. 1.

Nec patitur nomen proferri longius Atlas;
Atlas subducto tacturus vertice cœlum,
Sidera nubiferum fulcit caput, ætheriasque
Erigit æternum compages ardua cervix;
Canet barba gelu, frontemque immanibus umbris
Pinea silva premit, vastant cava tempora venti,
Nimboque ruunt spumantia flumina rictu.

Montem hunc *Africæ* fabulosissimum vocat Plinius, & meritò. Fabulis autem ab ipsâ montis altitudine occasio data, undè Cœlum ab eo sustineri fingitur: *Quo magis surgit exilior est, & quòd altius quam conspici potest usque ad nubila erigitur, cœlum & sidera non tangere modo vertice, sed sustinere quoque dictus est*, uti loquitur Pomponius lib. 3. cap. 11. Hinc Proverb. Ἄτλας ἢ ἀέρθω, subaudi κατεδέξατο, dici solitum de iis, qui sese magnis & molestis involvunt negotiis, ipsique sibi malum accersunt. Nam hic *Atlas*, ut quidam aiunt Cœlum hospitio excepit; deprehensus autem quòd illi struxisset insidias, præceps datus est in *mare Atlanticum*. Ferunt autem *Atlantem* Astrologiæ fuisse peritissimum, deque sphærâ primum inter homines disputasse, quâ ex re visus est cœlum suis humeris sustinere. Scribunt autem duos esse montes in Mauritaniâ *Atlantes* dictos. Primus major dicitur, in oram litoream Oceani Occidentalis & Atlantici definens, ipsamque Mauritaniam à Libyâ interiore separans, cujus promontorium *Capo d' Alguer* à nautis nominatur. Secundus minor vocatur, regnum Fessanum à Marocchico divideus, *Errif* hodiè Marmolio teste. Tres autem *Atlantes* fuisse testatur Servius. Unus rex Italiæ, & pater Electræ uxoris Coryti. Alter Arcadiæ rex, & pater Maiæ, ex quâ natus est Mercurius. Tertius Maurus qui dictus est Maximus. Sumitur nonnunquam à Poetis *Atlas* pro hominis simulacro, columnas ædium sustinente, aut ædificium ipsum, ad similitudinem *Atlantis*, cœlum humero torquentis, qui etiam *Telamones* dicuntur. Est & *Atlas*, teste Herodoto, lib. 4. fluvius ex Æmo monte nascens, & Aquilonem versus in Istrum defluens. Hinc *Atlanticus* adjectivum, ut *Atlanticum mare*, i. e. ea pars Oceani, quæ Mauritaniam ab Occidente alluit. Cic. de Somn. Scip. *Omnis terra quæ colitur à vobis, parva quædam insula, circumfusa illo mari, quod Atlanticum, quod magnum, quod Oceanum appellatis in terrâ.* Horat. Carm. 1. Od. 31.

——*Quippe ter & quater*
Anno revisens æquor Atlanticum
Impune.——

Et *Atlanteus*. Idem Horatius Carm. 1 Od. 34.

Quo Styx & invisi horrida Tænari
Sedes, Atlanteusque finis
Concutitur——

Et *Pleiades Atlanteæ* apud Ovid. 3. Fast. Hinc *Atlantides*, & per epenthesin *Atlantiades*. Mercurius Maiæ filius & Atlantis nepos. Ovid. Met. 8.

Venit Atlantiades positis caducifer alis.

Porro *Atlantides* 15 filiæ Atlantis fuere, ex Plione Oceani, vel Deucalionis filiâ, quæ etiam Vergiliæ dicuntur, quarum 5 Hyades, nominatæ à fratre Hyâ, sororibus plurimum dilecto, reliquæ Pleiades à matre. Alii 7 tantum numerant, quarum una, quod Sisypho nupsit, non videtur. Virgilius Geor. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abscondantur.

Vitruvius, lib. 6. cap. 10. *Atlantides, quas nos Vergilias, Græci autem πλειάδας nominant, cum sideribus in mundo sunt dedicatæ.*

Atreus, Pelopis & Hippodamiæ filius, rex Mycenarum, Thyesten fratrem concubitu uxoris suæ Æropes usum exilio mulctavit, cui deinde revocato proprios filios, quos ex Æropе susceperat, comedendos apposuit: cujus facinoris horrore Sol retrocessisse fertur, revocato ad auroram cursu. Unde Ovid. Trist. 2.

Si non Æropen frater sceleratus amasset,
Aversos Solis non legeremus equos.

Quod ut Thyestes ulcisceretur, cum propriâ filiâ Pelopeî concubuit, & ex eâ Ægisthum suscepit, qui *Atrei* filium Agamemnonem interfecit. Horat. ad Pisones.

Aut humana palam coquat exta nefarius Atreus.

Ovid. Ponticorum primo.

Non tibi Theromedon, cruduſque rogabitur Atreus.

Hinc *Atridæ*, Atrei filii, Agamemnon & Menelaus, qui tamen reverà Plisthenis filii fuere, Pelopis ex Hippodamiâ filii, quos Atreo fratri juvenis moriens commendavit: à quo cum tanquam proprii susceptiſuerunt & educati, *Atridæ* dicebantur.

Atropos, una ex Parcis, quasi quæ ad nullius preces convertatur. Stat. 4. Silv. 8.

His ſenium, longæque decus virtutis & alba
Atropos, & patrius laurus promiſit Apollo.

Mart. 10. 45. *Gaudia tu differs; at non & ſtamina differt*
Atropos, atque omnis ſcribitur hora tibi.

Atta, Claudii cognomen. Liv. lib. 3. *Atta Clauſus cui poſtea Appio Claudio nomen fuit.* Ideoque ubi in vulgatis apud Ovid. 4. Faſt. legitur,

Claudia quinta genus Clauſo referebat ab alto;

Forte legend. *ab Attâ.* Neapolis.

Item Poeta Comicus. Horat.

Rectè necne crocum floreſque perambulat Attæ
Fabula——

Attalus, Sen. ep. 64. Nam ut dicere ſolebat Attalus noſter: Sic amicorum defunctorum memoria jucunda eſt, quomodo poma quædam ſunt ſuaviter aſpera: quomodo in vino nimis veteri ipſa nos amaritudo delectat. Cum vero intervenit ſpatium omne quod angebat extinguitur, & pura ad nos voluptas venit. Sæpe nominat hunc virum laudatque idem Sen. & audiſſe eum alibi fatetur. Sed & hoc ei tribuit quod Etruſcorum doctrinam Græcâ ſubtilitate miſcuerit, 2 Qu. Nat. c. 50. Quid Sen. pater? Magis virum notificat. Attalus, inquit, Stoicus qui ſolum vertit à Sejano circumſcriptus magnæ vir eloquentiæ ex Philoſophis quos noſtra ætas vidit longè & ſubtiliſſimus & facundiſſimus. Suaſor. 2.

Attalus, Macedo, infenſiſſimus hoſtis Alexandro, Quin. Curtius, lib. 6. Fuit & *Attalus* quidam Philoſophus; Item Martyr nobilis, de quo videſis Euſeb. 5. 3.

Attalus, Pergami rex, pecuniâ, & ſplendidâ abundantique ſupellectile ditiſſimus. Plin. lib. 8. Propertius.

Nec ſit in Attalico mors mea nixa toro.

Hic à Pop. Rom. donatus eſt eo regno; cum liberos autem non haberet, eundem Pop. Rom. hæredem fecit; ejuſque ſubſtantia ampliſſima Romam eſt allata. Nimirum in Teſtamento ſcriptum erat POP. ROMANUS MEORUM HÆRES ESTO: quod largâ & liberali quâdam interpretatione Romani à privato inſtrumento Regis, ad regnum ipſum extenderunt: quod alias ſine conſenſu populi tranſire validè haud poſſit. Ideoque cum ait Horat. lib. 2. od. 18.

——*Nec Attali ignotus hæres regiam occupavi.*

Notaſſe poetam Romanos, non jure factos hæredes *Attali*, vetus Scholiaſtes obſervat. Vide Berneggerum ad Florum 2. 20. N. 2. 6. Sed Grotius docet, regna quædam alienari poſſe lib. 1. de Jure B. ac P. & lib. 3. cap. 20. Unde *Attalicæ veſtes* pro ſplendidis, item *conditiones Attalicæ* pro ingentibus divitiis. Horat. Od. 1.

——*Attalicis conditionibus*
Nunquam dimoveas.
Sectaque ab Attalicis putria ſigna toris. Prop. 4. 6.

Atteius Philologus, libertinus, Athenis natus, quem Capito *Atteius* J. C. ejus Patronus, inter Grammaticos Rhetorem, & inter Rhetores Grammaticum fuiſſe ait, quem juviſſe Salluſtium in ſcribendo author eſt Pollio.

Attes, Calai Phrygis filius impotens generandi à matre genitus, qui, cum adoleviſſet, in Lydiam demigravit, & Matris Deûm orgia apud Lydos peregit. Quare cum ob id in honore eſſet, Jupiter ei invidens, ſuem immiſit, qui Lydorum labores, & opera diripiebat: & cum alios plures, tum ipſum *Atten* interemit. Pauſ. in Achaicis.

Atticus, Titi Pomponii Equitis Rom. cognomen, ad quem 17. Epiſtolarum libros Cicero ſcripſit. Datum id ei, quòd & diu Athenis vixerit, & Græcè peritiſſimus fuerit, adeò ut Athenis natus videretur, quòd & Cornelius Nepos de eo in Vitâ ipſius *Attici* prodidit. De conſulatu Ciceronis Græcè hiſtoriam condidit, de quo Cicero ipſe ad Attic. lib. 2. ep. 1. Sen. ep. 21. Nomen Attici perire Ciceronis Epiſtolæ non ſinunt. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa & Tiberius progener, & Druſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, niſi Cicero illum applicuiſſet. Alium ſui temporis *Atticum* celebrat Martialis 7. 32. quem etiam Græcè doctiſſimum & ejuſdem gentis ſtudiis deditum fuiſſe carmen ipſum arguit 3. Platonicus Philoſophus, qui Romæ floruit temp. Conſtantini Imperatoris, Eutrop. 4. Conſul Rom. Prætextati collega. 5. Alius Conſul, Collega Cæſaris ſub Theodoſ. Imperatore. 6. Conſtantinopoleos Epiſcopus tempore Arcadii Imperatoris. 7. *Atticus* Vectinus Conſ. Rom. collega Silii Nervæ temporibus Claudii Neronis Imperatoris.

Attilius Regulus, Conſ. Rom. primo bello Punico, cùm Carthaginenſes ſæpè viciſſet, tandem per inſidias captus, Romam miſſus eſt, pro permutandis captivis, quam permutationem ipſemet diſſuaſit, & Carthaginem rediens, crudeliſſimè necatus eſt. Lege Horat. Carm. 3. Od. 5. Appianus in Libycis: Καὶ ὁ Ἀτίλιος Ῥήγουλος ἐν ἀποῤῥήτῳ τοῖς πόλεσι (lege πλέσι) Ῥωμαίων ὄπισθεν ὑφεστὼς ἐγκρατῶς ἔχοι τὸν πόλεμον, ἐπανῆλθεν ἐς λίμενα (lege λιμένα) ἕτοιμος, καὶ αὐτὸν οἱ Καρχηδόνιοι καθείρξαντες ἐν παλαιᾷ κάπῃ παντόθεν ἐχόμενοι διέφθειρον. h. e. *Et Atilius Regulus ſecretò magiſtratus monuit, ut bello potenter incumberent, & in portum reverſus eſt, ad omnia paratus, & eum Carthaginenſes in caveâ undecumque aculeos habente includentes, necaverunt.* Hanc hiſtoriam, vel potius fabulam, plerique Romanorum poſteris, ut veram, tradiderunt. Cicero 3. de Off. eam habet, & *vigiliis necatum Atilium* ait: ut & in Orat. in Piſonem reſectas ei palpebras dixit, & Horatius ubi ſupra.

Atqui ſciebat quæ ſibi barbarus
Tortor pararet.——

Silius Italicus verò in eo argumento tragicè debacchatur: eos auctores ſecutus Zonaras eadem de morte *Attilii* narrat: ii omnes Appiani huic loco concinere videntur. Si dixero me tantis & talibus auctoribus fidem non habere, riſum fortè tuum vel indignationem movebo. Sed audi quæſo, quæ me ab eâ narratione credendâ demonent, & expande frontem, ſi corrugata eſt. Polybius, qui belli primi Punici hiſtoriam fusè, ne dicam prolixè, ſatis exequitur, cùm *Attilii* cladem & captivitatem narret, de toto eo negotio nè verbum quidem facit, ut nec de itu ejus & reditu, nec de ejus morte loquitur. Si quis conjecturæ noſtræ locus eſt, puto eum auctorem de morte *Attilii* conſultò tacuiſſe, ne coactus foret fallere fidem hiſtoricam eam fabulam narrando, ut Romæ obtinebat, vel odium Romanorum incurrere, ſi contrarium recepto apud eos rumori traderet. Ut id credam ſuadent duo loci inſignes, unus Polybii, lib. 1. ubi de auctoribus qui bellum Punicum primum ſcripſerunt, ait, Philinum, & Fabium, non, ut oportuit, veritatem retuliſſe, ſed Philinum quidem omnia in Carthaginenſium favorem ſcripſiſſe, Fabium verò contrà, & utrumque falsò. Alter locus eſt Diod. Siculi, cujus extat fragmentum, lib. 24. quantivis pretii à Valeſio publicatum. Sic autem incipit: (de *Attilii* autem uxore, & ejus liberis loquitur, quibus data fuerat cuſtodia Boſtaris & Hamilcaris, Carthaginenſium ducum captivorum.) Ὅτι ἡ μήτηρ τῶν παιδίων χαλεπῶς φέρουσα τὴν τῶν ἀνδρῶν πλάνην, καὶ νομίσασα δι' ἀμέλειαν αὐτὸν ἐγκαταλιπεῖν τὴν ζωήν, ἐπίπτει (vel ἔπεσε) πολὺ ἐκ τοῦ κακύνειν πολὺ αἰχμαλώτους. Narrat deinde, quomodo ob carceris nimium rigorem, alter eorum mortuus ſit, alter vero duraverit, donec re in vulgus proditâ. Οἱ δ', μισοπονηρήσαντες τοῖς δημάρχοις φρονήγγελαν. Δεινῆς δ' ἐν τῇ ὠμότητι φανείσης, οἱ ἄρχοντες ἐνεκαλήσαντο πολὺ Ἀπλίῃ, καὶ παρ' ὀλίγον θανάτῳ κεῖσιν προσέθηκαν ὡς καταιμανῶσι τὴν Ῥώμην. Διαπειλήσαντο δὲ τῷ δεσπότῃ παρ' αὐτῆς λήψεις τιμωρίαν, εἰ μὴ πᾶσαν ἐπιμέλειαν ποιήσοιτο ἧς αἰχμαλώτων. Οἱ δὲ τῇ μητρὶ πολλὰ καταμεμψάμενοι, τὸ μὲν βοῦστρα καίπαντες ἀπίστειλαν τὴν τέρψιν τοῖς συγγενέσι, τὸ δὲ Ἀμίλκαν ἐκ τῆς κακυχίας ἀνέβαλον. Ex hoc Diodori loco, & ex Polybii ſilentio licet conjicere totam de M. *Attilii* ſupplicio tragœdiam ad pulpita amandari debere, & à veritate hiſtoricâ exulare: & mihi videor totam *Attilii* hiſtoriam intelligere. Adverte animum lector. M. *Attilio* totam Carthaginenſium ditionem liberè depopulante, Aſdrubalem, Boſtarem & Hamilcarem duces arceſſunt Carthaginenſes: pugnant cum *Attilio*, vincuntur, de pace agunt; ſed incaſſum ob duriores conditiones ab *Attilio* propoſitas; Denuò pugnant, Xanthippo Lacedæmonio duce, vincunt, & univerſum Romanorum exercitum delent, & ipſum ducem *Attilium* captivum Carthaginem ducunt: curam adhibet Amilcar, & captivum fovet, ut fit in bello: Claſſem navium 350 parant Romani, & Coſſ. M. Æmilio & Servio Fulvio ducibus ad Hermæum promontorium claſſem Carthaginenſium profligant captis navibus 114. & ducibus Boſtare & Amilcare, quos Romam mittunt cum victoriæ nuncio: quod ex eo conjicio, quod de iis non fit amplius mentio in illo bello, ſed de ſolo Aſdrubale, & quòd ex eo Diodori loco citato pateat eos captivos Romam ductos fuiſſe. Senatus, ut ſolaretur uxorem & filios *Attilii*, iis mandat cuſtodiam ducum Carthaginenſium, ut haberent redemptionis *Attilii* pretium, factâ ſcilicet commutatione, ut fit in bello, quod Diodorus narrat. At accidit, ut morbo moreretur in captivitate *Atilius*: unde irata uxor, & non amplius ſperans, ſe per ſuorum captivorum tranſmutationem potituram marito, eos crudeliter vexat, unde Senatûs ira adverſus matrem & filios: Ea vero ut colorem juſtitiæ daret crudelitati ſuæ, fabulam hanc de necato per incuriam, & vigilias & tormenta *Attilio* in vulgus & alias mulieres, ejus affines loquaces tradidit, unde rumor ille increbuit, & in majus traditus eſt, & propter Carthaginenſium odium facilè creditus, vires eundo acquiſivit; Niſi ita res ſe habuerit, multum me fallit conjectura. Lege lector, veritatis ſectator, totum Diodori fragmentum, & Polybii, lib. 1. attentè, &, ut ſpero, dices me non aberrare è veriſimili, & inter errata hiſtorica M. *Attilii* caveam, & aculeos, & palpebras ſectas annumerabis. Palmerius. Vide *Regulus*.

Atyla, vel *Atilas*, vir fortis imperandique cupidiſſimus, cui inge-

ingenium acre erat, & circumſpectum, corpus validum & breve, ingens animi magnitudo, indefatigabilis tolerantia laborum, exacta rei bellicæ diſciplina; aſtûs, & conſilii altitudo ſumma; Egregia forma, torvus aſpectus, caput grandiuſculum, oculi imminuti, rara barba, ſimus naſus, calvi fere crines, color ſubniger, & magna libidinis impatientia. Inſcriptio, quâ in diplomatis utebatur, hæc erat; *Atila Mundizi filius, & magni Nimrod nepos, Engadiæ natus, divinâ benignitate Hunnorum, Medorum, Gothorum, ac Danorum Rex, metus Orbis, Deique flagellum.* Poſtquam autem regiam dignitatem ſortitus eſt, omnes gentes ſibi ſubditas ad obſequia redegit. Multis & variis ſubactis ac direptis regionibus, cum exercitu ditato in regnum ſuum rediit. Bello Italico & Illyrico triumphavit; & quamvis de invadendâ Aſiâ, atque Africâ cogitavit, ſummâ tamen libidine diffluens inter convivia, & ingentem concubinarum numerum, mentem remiſit, puellamque Bactrianorum regis filiam, cujus amore ſuccenſus erat, primariæ uxoris loco habere conſtituit, unde Baccho & Venere corpus eâ nocte ita confecit, ut inter dormiendum corpore ſupino, ſanguinis profluvio ſuffocatus interiit. Munſter. 4. Coſmogr.

Atys, puer Cybele adamatus, ſacriſque ſuis præfectus eâ lege, ut perpetuò caſtitatem ſervaret. Sed cùm poſteà voti ſui parum memor, Sangaritidem nympham compreſſiſſet, ab iratâ Deâ in furorem actus, teſtes ſibi exſecuit, cumque etiam ſibi manus afferre conaretur, miſeratione Cybeles in pinum arborem mutatus eſt. Ovid. Met. 10.

——*Cybeleius Atys*
Exuit hac hominem, truncoque induruit illo.

Vide Catullum Carmine, cujus initium,

Super alta vectus Atys celeri rate maria.

Ubi titulus in ſcripto Scaligeri *De Attine furore percito.* Et ſanè ita legitur apud Macrobium, & in veteri quâdam inſcriptione Hiſpanâ. Græcis, Ἄττης, Ἀττίνθ, & Ἄττις Ἀττυθ, ut Φόρκυς & Φόρκις. Nero enim dixit.

——*Berecynthius Attin* apud Perſ. Sat. 1.

Dio de Nerone Ἐκθειάζουσιν Ἄττιν καὶ ἢ Βάκχας, lege Ἀττίνα. Porphyrius de ratione naturali Deorum: *Atys*, inquit, & Adonis ad fruges, fructuſque ſpectant: ſed per Atyn maximè flores ſignificantur, qui prius deciduunt quàm ad fructum perveniant: iccirco abſciſſum eum fabulantur; quoniam flores defluxi fructus non tulere. Vide Aug. de civitat. Dei. 7. 25.

Atys, Cræſi, Lydiæ regis, filius, qui, cum anteà ſemper mutus fuiſſet, in eo tandem prælio, quod Lydiæ ſervitutem attulit, cum Cyri militem videret ſublato enſe patri ſuo cædem illaturum, nimiâ loquendi cupiditate, linguæ vinculum abrupit, clarâque voce Patris interitum deprecatus eſt his verbis, Ὦ ἄνθρωπε μὴ κτεῖνε Κροῖσον. Herod. lib. 2.

Atys, Herculis & Omphales filius, genuit *Lydum*, à quo *Lydia*, & *Tyrrhenum*, à quo *Tyrrheni* dicti.

Atys, Indus quidam in Andromedæ nuptiis à Perſeo interfectus. Ovid. Met. 5.

——*Erat Indus Atys, quem flumine Gange*
Edita Liminace vitreis peperiſſe ſub undis
Creditur.——

Atys Sylvius, Albæ Sylvii filius, quem Euſebius Ægyptium Sylvium vocat. regn. an. 29. Capy filio relicto. Item pueri Trojani nomen. Virgil. Æn. 5.

Parvus Atys, genus unde Atii duxere Latini.

Hinc *Atius*, familia Romana, unde Auguſti mater.

Jo. Aventinus, an. 1466. natus fuit, ac cùm multa alia, tum annales Bojorum libb. 7. reliquit. Obiit an. 1533. an. natus 68. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 655.

Averroes, Arabs, in Africâ educatus, naturali ſcientiâ vir præſtantiſſimus, omniumque bonarum diſciplinarum encyclopædiam adeptus, ſectâ Mahumetanus, apud Cordubam Hiſp. urbem vetuſtiſſimam floruit An. Dom. 1149. Multa ac varia compoſuit. Librum (Colliget) dictum, totam fere medicinam complectentem edidit. Avicennæ æmulus, & inimiciſſimus fuit. Hæc Symphorianus Campegius. Commentariis ſuis in Ariſtotelem Græcos maximè imitatur. A nonnullis, *Stimulus Medicorum* dicitur, nam & Galeno non paucis contradicit. Geſner. in Bibliothecâ.

Averruncus, Deus Romanorum, qui *mala averruncare*, h. e. *depellere*, atque *avertere* putabatur. Cujuſmodi apud Græcos habebantur Hercules & Apollo, quos idcircò Ἀλεξικάκους, Ἀποτροπαίους & Ἀποτρόπους appellarunt. Pacuvius apud Varronem, lib. 6. de LL. *Deus qui meis rebus præeſt Averruncus.*

Auſidius, matronarum corruptor. Juvenalis.

Notior Auſidio mœchus celebrare ſolebat.

Erat autem Chius natione. Mart. 10. 62.

Acrior hoc Chius non erat Auſidius.

Auſidius, cognomento *Lurco*, qui primus pavones ſaginare aggreſſus eſt, ex quo quæſtu reditum ſexagenorum millium Seſtertiorum percipiens. Plin. 10. 20. *Auſidii* mem. Horat. lib. 1. Sat. 4.

Auſidius forti miſcebat mella Falerno.

Auſidius Baſſus, nobilis hiſtoricus, qui de rebus Germanicis hiſtoriam conſcripſit. Etiam de bello Civili egit: unde iſta ſunt, quæ M. Seneca de Cicerone refert. Meminit ejus author de cauſis corruptæ eloquentiæ, & fortaſſe idem eſt, quem Plin. ſignat Hiſt. Nat. lib. 6. cap. 9. cum ait *Univerſæ Armeniæ magnitudinem Auſidius quinquagies centena millia prodidit.* At non de hoc, puto, ſed de filio ejus loquitur L. Seneca ep. 30. Ea ſic incipit: *Baſſum Auſidium, virum optimum, vidi quaſſum, ætati obluctantem. Sed jam plus illum degravat, quàm quod poſſit attolli. Magno ſenectus & univerſo pondere incubuit. Scis illum ſemper infirmi corporis, & exhauſti, fuiſſe: diu illud continuit, & ut verius dicam, concinnavit, ſubito defecit.* Fortaſſe idem eſt *P. Auſidius* memoratus Priſciano, lib. 8. ubi eum docet *conteſtatur* paſſivè uſurpaſſe pro συμμαρτυρεῖται. At planè ab hoc diverſus eſt *Auſidius* Modeſtus, Grammaticus nobilis, qui Maronem interpretatus fuit, & quem celebrat Philargyrius in lib. 2. Georgicorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14.

Auſidius Luſcus, Fundorum Prætor. Horatius in Hodœporico.

Fundos, Auſidio Luſco Prætore, libenter
Linquimus, inſani ridentes præmia ſcribæ.

Cn. *Auſidius*, Trib. pl. de quo Plin. 8. 17. Ubi Commentator: *Cn. Auſidii Romani, oculis capti, qui cùm eorum ſenſu careret, nec atrum ab albo poſſet diſcernere, videbat tamen in literis, & Græcam hiſtoriam ſcribebat.* Mem. Cic. Tuſc. Qu. l. 5. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 14.

Auga, *Auge*, vel *Augea*, mater Telephi, quam Euripides dicit ab Aleo patre (cum ab Hercule corrupta deprehenderetur) in cymbâ quâdam cum Telepho filio impoſitam, mari demergendam, Palladis providentiâ ad Caici oſtium delatam, & à Teuthrante exceptam fuiſſe, quam ille in uxorem duxit, Telephumque pro filio educavit, regnique ſucceſſorem inſtituit. Strabo lib. 13. Diodorus Sic. lib. 4. paulò aliter narrat hanc hiſtoriam. *Auge* (inquit) mater Telephi fuit ex Hercule, quæ à patre gravida deprehenſa, nauclero cuidam tradita eſt ſubmergenda. Sed antequam ad mare perveniret, urgente tempore partûs, Telephum peperit, quem inter virgulta abdidit; qui poſteà inventus à paſtoribus, Corytho regi datus eſt & *Telephi* nomine appellatus, quod à paſtoribus inventus eſſet pendens ab uberibus τῆς ἐλάφου. *Auge* vero à mercatoribus qui illam à nauclero dono acceperant, in Cariam ad Teuthrantem regem delata eſt, ubi poſtea à Telepho filio fuit agnita.

Augarus, Arabum præfectus, qui Pompeio aliquot officiis fidelem operam navaverat, atque ita tunc ſibi fidem in parvis præſtruxerat, ut poſteà cùm operæ pretium eſſet, magnâ cum mercede eum falleret. Dio. *Acharus* Appiano, *Mazara* Floro, *Ariamnes* Plutarcho dicitur. Conſtat apud omnes hunc transfugam quocunque nomine fuerit, ſubornatum à Perſis fuiſſe, ut Craſſi crudelitate in ipſius perniciem abuteretur. Alius quoque fuit *Augarus* Oſroenorum rex, qui cum ad Antoninum Caracallam, tanquam ad amicum veniſſet, ab illo contra fidem datam comprehenſus & in vincula conjectus fuit, & Oſroena rege deſtituta capta.

Augeas, rex Elidis, filius Solis, aut, ut alii volunt, Neptuni, ut alii Phorbantis & Hirmines, ut alii, Nyctei, ſeu, ut alii, Epochi; quem Hyginus inter Argonautas connumerat. Bubile habuit 3000 boum capax, nunquam ante Herculis adventum repurgatum, cui cum *Augeas* id purgandum locaviſſet, Hercules Alpheum fluvium eo immiſit, ejuſque aquis 30 annorum ſimum, quem egerere longum fuiſſet, nullo propemodum negotio eluit. Quo nomine cum pactam ſibi mercedem exigeret, tergiverſante *Augeâ*, Phyleum filium ejus arbitrum delegit, qui cum ſecundum Herculem pronunciaſſet, pulſus à patre, in Dulichium inſ. confugit; quam rem ægrè ferens Hercules, Elim diripuit, & *Augeam* interemit, revocatumque Phyleum patris loco regnare juſſit. Vide Pauſan. in Eliacis, & Plin. 17. 9. *Augeæ* quoque meminit Hom. Iliad. N. Item *Augeas* Athenienſis Comicus, teſte Athenæo.

Augures, tres primum Romæ fuere, propter tres ipſius tribûs, Luceres, Rhamnenſes, Tatienſes; mox uno addito, quatuor extiterunt. Sed cum, poſteà plebs admiſſa eſſet in honorem urbis, quinque plebei Augures creati ſunt, & Patricii quatuor; idque M. Valerio & Q. Apuleio Coſſ. Locum vero Augurii ita fuiſſe legimus: Templum Augur conſtituebat, verſus Orientem ſedebat, capite velato lituum, i. e. incurvum baculum dextrâ geſtans, quo cœli regiones dividebat, & quæ Auguria veniebant, prædicebat. Si læva fuiſſent, quâ parte eſt Septentrio, felicia pronunciabat; illa enim pars, propter altitudinem proſpera putabatur. A dextrâ parte Meridies parum

fausta, & infelix credebatur, quia locus est depressus. Plura Liv. lib. 1. & Halicarnass. Dionys. lib. 2. Plut. in Paral. & Problem. Cic. de Divin. & alii. Notum illud Catonis, mirari se si augur augurem aspiciens sibi temperaret à risu: nempè quià occulto Syncretismo colludebant inter se, sibi conscii fraudis & impostura. Augurum autem illorum deliria inter recentiores egregiè confutavit G. Peucerus Comment. de variis Divinationum generibus.

Augustæ, Conjuges Imperatorum dicebantur, dum viverent, *Divæ* autem post mortem. Hoc nomen adeptæ sunt Livia Augusti, Agrippina Agrippæ, Lepida Galbæ, Pompeia Sabina Othonis, Petronia Vitellii, & reliquæ, quas enumerat Volaterranus, lib. 13.

D. Augustinus, Ecclesiæ Catholicæ fulgor, Hipponensis Episcopus, de quo hunc in modum scripsit S. Victor, lib. 1. De persecutione Vandalorum. *Eâ*, inquit, *tempestate Hippo civitas obsessa est, quam omni laude dignus B. Augustinus, librorum multorum confector, Pontifex gubernabat. Tunc illud eloquentiæ, quod ubertim per omnes Ecclesiæ campos fluebat, ipso motu siccatum est flumen, atque dulcedo suavitatis in amaritudinem absinthii versa est. Usque ad illum tempus 232. confecerat libros, exceptis innumerabilibus epistolis, vel expositione totius Psalterii, atque Evangeliorum, atque tractatibus popularibus, quos Græci Homilias vocant, quorum numerum comprehendere satis est impossibile.* Hæc Victor. Erasmus eum vocat *Incomparabilem Ecclesiæ Doctorem.* Montacutius *solidissimi judicii virum, & in fidei dogmatibus disceptandis Principem.* Maldonatus vero: *Is author est Augustinus, ut ejus sententia, si vel nullâ Scripturâ, nullâ ratione, nullis aliis authoribus probaretur, solâ personæ reverentiâ satis magnam authoritatem meretur.* Sic ille in Jo. 6. n. 68. Dic mihi jam quid sit θαυμάζειν τὸ σέσωπον si hoc non sit. Sed en Jesuitæ petulantissimi levitatem! siquidem paulo ante dixerat: *Non nego me hujus interpretationis authorem neminem habere, sed hanc eò magis probo quam illam alteram Augustini, cæterarum alioqui probatissimam, quod hæc cum Calvinistarum sensu magis pugnat.* Adeo autem apud Hispanos in pretio est hic Doctor, ut vulgò dicant: *Nec jusculum sine lardo, nec concionem sine S. Augustino.*

Augustulus, Rom. Imperatorum ultimus, abdicare se coactus est ab Odoacro rege Herulorum, & sic Imperium Occidentale desiit. Sleidanus ait eum animo fractum, Imperium sponte deposuisse.

Augustus Cæsar, Rom. Imp. secundus, patre Octavio Senatore genitus, Julii Cæsaris nepos. Imperavit an. 56. Anno 42 imperii sui posteà quam firmissimam, verissimamque pacem composuisset, JESUS CHRISTUS Dominus in Bethlehem natus est: cujus adventui pax ista famulata est. D. Lucas Evangelista, cap. 2. refert ab hoc edictum exiisse, ut censeretur orbis universus. Eo die quo SALVATOR noster in hunc mundum natus fuit, edicto vetuit se Dominum appellari, manifesto præsagio majoris dominatûs, qui tum in terris ortus esset. Ab hoc *Augustus* mensis dictus est, qui anteà Sextilis appellabatur. Cæterùm *Augustus*, non ab *avium gestu, gestuve* ducitur, uti volunt Grammatici, sed ab *auctu. Augere* autem verbum sacrorum est, ut *immolare, mactare, adolere.* Quoniam itaque hostiæ, cum respergerentur molâ salsâ, consecrabantur, seu sacræ fierent, hinc *Augustus*, sacer, sanctusque est, & quasi consecratus. Vet. Gloss. *Augustus* Σεβαστὸς, ἱερὸς, σεβάσμιος. Unde Livio Præfat. operis *augustiora primordia urbis facere, & consecrare origines*, idem est. Ovid. 1. Fast.

Sancta vocant, Augusta patres, Augusta vocantur
Templa sacerdotum rite dicata manu.

Suetonius, August. cap. 7. *Loca quoque religiosa, & in quibus auguratò quid consecratur, Augusta dicuntur ab auctu.* Octavianus itaque appellatus *Augustus* est, i. e. *sanctus*, & supra communem naturam, Diis ipsis proximus æstimandus. Dio Cassius, lib. 53. cùm de hâc ipsâ Cæsaris appellatione agit, ἀλλὰ, inquit, Αὔγουστος, ὡς, ἢ πλεῖόν τι ἢ κατ' ἀνθρώπους ὄν, ἐπιγελῶσι, πάντα γὰρ τὰ ἐπιβατὰ, καὶ τὰ ἱερώτατα, Αὔγουστα προσαγορεύεται. Optimè totam rem explicat Florus, lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidisset imperium, Romulus vocaretur: sed sanctius ac venerabilius visum est nomen Augusti; ut scilicet jam tum, dum colit terras, ipso nomine ac titulo consecraretur.* Hinc *Augustinus* adjectivum. Sueton. in Claudio cap. 11. *Circensi pompâ currum elephantorum, Augustino simulem decernendum curavit.* Pro quo tamen in Codd. quibusdam *Augusteo* legi notat Beroaldus. Item *Augustianus*; Idem Sueton. in Nerone cap. 25. *Sequentibus currum ovantium ritu plausoribus*, Augustianos, *militesque se triumphi ejus clamantibus.* Hos Tacitus 14. Annal. cap. 15. *Augustanos* appellat. Hinc *Augustalis*, ut *Ludi Augustales*, & *sacerdotes Augustales*, in honorem *Augusti* Cæsaris instituti. Item *Augustale* substantivè tabernaculum Imperatoris dicebatur. Cæterum de τῷ *Augustus* origine, omnia alia quàm his seculis viri eruditi scripserunt ab incomparabili V. Jo. Fred. Gronovio nuper didici; quæ mihi ab eruditissimo, ac suavissimo e us filio Jacobo missa in lectoris gratiam, bonâ ejus cum veniâ heic inserere non gravabor. In vocabulo *Augustus*, inquit vir πεισμάτου cæcutire vulgus quid miri est, & majorum nostrorum qui arma magis quam glossemata didicerant, Germanicam interpretationem pertinaciter tueri, cum & literas profetsi homines tam vili tritico, ut Plautus ait, lolio victitare non desinant. Quorum Jos. Scaliger in Conject. *Crusta à corio*, inquit, *quasi corusta, ut à fide fidustum, ab ango, angustum, augeo, augustum, unco, uncustum.* Chr. Becmannus: *ab augeo fit augustus, sane ἀναλόγως* ut ab *ango, angustus.* Just. Rhein. Robbigius mirificè: Quoniam is demum auctus & locupletior factus est, qui ab obligatione liberatus L. fi pupill. LXVI. in fin. de sol. & liberat. Principes demum Romani, non sine præsigni omine & festivitate *Augusti* ab Augusto appellati sunt, quod legibus soluti imperant. Nam & Augustus ab augendo dictus & quod omni potestate auctus. Hæreo eâ in re. Ovid. 1. Fast.

Sancta vocant Augusta patres, Augusta vocantur
Templa sacerdotum rite dicata manu.
Hujus & augurium dependet origine verbi;
Et quodcunque suâ Jupiter auget ope.

Et Tullio, 1. Philip. Antonium ad regiam majestatem adspirantem alloquenti: *Nisi sic gubernes, ut cives tui te ament, non potes esse clarus & omni potestate auctus.* Ut, *omni potestate auctus*, tandem Augusti nomen definiat, ut cui & in quem P. R. imperium suum & potestatem concesserit. Sic ille Robigal. 7. 3. Matth. Martinio vel ab αὐγὴ splendor, αὐγάζω splendeo, vel ab *augeo*; ut augustus sit, qui honoribus auctus dignus veneratione, majestate plenus. Alii *augere* inculcant verbum esse sacrorum, & *immolare, mactare, adolere*, & eandem prorsus quam ista vim habere, cum molâ salsâ respergebatur hostia, & sacrabatur, tum *augeri* dictam. Sic Suetonius *augeri hostias.* Et lapide antiquo, *donum dare, augereque*: quoniam igitur hostiæ respergerentur molâ salsâ, consecrabantur, seu sacra fiebant, hinc *augustum* sacrum sanctumque & quasi consecratum esse. Ideo id tributum Imperatori, ut major homine, proindeque Σεβαστὸς, h. e. veneratione & adoratione dignus, censeretur. Quis non abhorreat omen? aut quam gratiam habuisset Princeps ab ea superstitione animi non alienus, imponens sibi nomen ab hostiis molâ salsâ tactis, & jamjam percutiendis? Quasi sic velut insulæ in destinatam morti victimam congerebantur. Et tamen origo hujus inventi manat ab Is. Casaubono, qui ad Suetonium ab *auctu*, vel ominis gratiâ, inquit, vel, ut ait Dio, ὡς ἢ πλεῖόν τι ἢ κατ' ἀνθρώπους ὄν. Nam *augere* erat verbum sacrorum, &c. Videntur sic agere doctissimi viri, quasi hoc vocabulum in Principe illo primum fictum, formatumque fuerit. Non quum esset commune, atque in aliis rebus usitaretur, ei esset accommodatum additumque cum suâ sibi significatione, quam à multis jam seculis obtinebat. Ego vero censeo ita progrediendum:

Avicuros dixit ultima vetustas ab *avibus curandis*, qui ex formâ, motu, cantu avium præsagirent; ut *Viocuros*, genus minorum magistratuum, qui *curam viarum* gererent, ex *Avicurus* contractum fecerunt *augur*, inde *augurium.* Neque enim hinc incipiendum est, ut *augurium* sit quasi *avigerium*, vel avigurrium, ut viri eximii volunt. *Augur* ab *avibus curandis*, ut ab *avibus speciendis*, vel *spectandis*, *Auspex.* Et si Festus iis præcit: *Augur ab avibus gerendoque dictus quia per eam avium gestus edisceitur, sive ab avium garritu, unde & Augurium.* Quod Meursius confirmat scilicet loco Prisciani, lib. 1. ubi antiquos *auger* & *augeratus dixisse* scribit. Hæc nauci non sunt. Quis enim gestus avium? aut quæ aves gesticulantur? Ab *Augur, Augustus*, ut à *robur, robustus, angor, angustus, arbor, arbustum, honor, honestus, Ligur, Ligustus*, quod quidem in usu non est, sed tamen ex eo natum *Ligusticus.* Atque ut *robustus*, & *corroboratus* in certis generibus idem, sic *Augustus* & *inauguratus* idem. Quare antiquitus vox ea de Locis sacris & Deorum cultui dicatis usurpata est. Non dedicabantur enim, pro superstitione Gentili, sine consultis avibus, an Diis ea sedes grata futura esset. Per aves quasi cœlo propiores voluntatem suam cœlestes hominibus aperire miseri credebant, Cicero pro domo suâ: *Senatus in loco augusto consecratam eam aram tollendam ex auctoritate Pontificum censuit.* Eâdem de re loquens paulo ante: *Cumque Licinia, Virgo Vestalis aram sub saxo sacro dedicavisset.* Hic *saxum sacrum*, deinde *locum augustum dixit.* Lib. 1. de N. D. c. 41. *Omitto illam Eleusina sanctam, illam hierancomen pervenerunt; fanum ibi augustum Apollonis & Oraculum.* Idem, *Utrum nos hospites Samothraces*

thraces vere accepimus an falſi, ſacram hanc inſulam, & auguſti totam atque inviolati ſoli eſſe. Virg. Geor. 4. de alveari apium loquens:

Si quando ſedem auguſtam.

Servius, *Proprie auguſtum tectum eſt, augurio conſecratum, abuſive nobile, majeſtatis plenum.* Idem in Æn. 7.

Auguſta ad mœnia regis.

Et rurſus Servius, *Augurio conſecrata.* Hinc paulo poſt illud eſt: *Tectum auguſtum.* Et, *niſi in auguſto* loco conſilium Senatus haberi non poterat. Feſtus, *Auguſtus locus, ſanctus, ab avium geſtu, i. e. quia ab avibus ſignificatus eſt, ſic dictus: ſive ab avium guſtatu, quia aves paſtæ id ratum fecere.* In Ms. vidi, *qui ab avibus ſanctificatus eſt.* De avium guſtu & geſtatu fabulæ & alluſiones inanes. Hoc propriùm eſt hujus verbi domicilium: hinc ad alias res perſonaſque transfertur. Cic. lib. 2. de Leg. *Quid igitur aget Iacchus, Eumolpidæque noſtri & auguſta illa myſteria, ſiquidem ſacra nocturna tollimus?* Idem de Aruſpicum reſponſ. *Id ſemper Populo Rom. ſemperque Senatui, ſemper diis ipſis Immortalibus, ſatis ſanctum, ſatis auguſtum, ſatis religioſum eſſe viſum eſt.* De ſacrificio quodam loquitur Liv. lib. 1. *Habitum formamque viri aliquanto ampliorem, auguſtioremque humanâ intuens.* Ita Florus, *Viſum à ſe Romulum affirmans, auguſtiore formâ quam fuiſſet.* Ovid. 6. Met.

Bis ſex cœleſtes, medio Jove, ſedibus altis
Auguſta gravitate ſedent.

Iterum Cic. lib. 2. de N. D. *Quem majores noſtri auguſtè ſancteque conſecraverunt.* Et ejuſdem operis, lib. 3. *Hos Deos, quos auguſte omnes ſancteque veneramur.* Neque alio ſenſu id cognomen Octaviano tributum eſt. Non enim quod auctus eſſet ſive poteſtate, ſive qualiter hoſtiæ, non ut augeret imperium quod cogitare ipſe vetuit ſucceſſores ſuos; ſed tanquam qui eſſet, fieretque eo etiam nomine ſacratus, ſanctus, dicatus, ſacroſanctus, Σεβαστὸν τε. Ideo Græci *Auguſtum* dixere Σεβαστὸν quaſi ἅγιον, σεπτὸν, non αὐξητὸν, αὐξητικὸν, αὔξιμον, ut potuiſſent ſi ab augeo id verbum quæſitum credidiſſent. Sed & conſenſit in eo rectè explicando vetuſtas omnis. Dionyſ. lib. 53. Ἐπεὶ δ' ἐν ἔργῳ αὐτὰ ἐπιτέλεσεν, ὅτω δ' ἐν τῷ Ρ' Αυγούστου ὀνόματι καὶ σφᾶς τ' βυλῆς καὶ σᾶσι τοῖς δήμοις ἐπίθετο. Βυλόμενον γὰρ σφᾶν ἰδίως πᾶς αὐτὸν σεβεσθῆναι, καὶ ἅμ' μὲν τὸ, Σ δ' τὸ, καὶ εἰσηγεμένον, καὶ αἰχμάλωτον, ὁ Καῖσαρ ἐπιδόμει μὲ ἰσχὺς Ρωμύλου ὄνομα λάβηται, αἰδόμενο δ' ὅτι ὑποπτεύεται ὡς τότε τ βασιλείας ἐπιθυμῶν, ὐκέτ' αὖτὸ ἀνεπαίσατο. Ἀλλὰ, Αυγοῦ, ὡς καὶ πλεῖόν τι ἢ κατ' ἀνθρώπους ὢν ἐπικλήδη. Πάντα γὰρ τὰ ἐπιμώτατα καὶ τὰ ἱερώτατα Αυγούστα σεβασμάζεται. Οὔπω καὶ Σεβαστὸν αὐτὸν Ἑλληνίζοντες πῶς, ἄσπερ πνα σεπτὸν, ὑπὸ τῦ σιβάζειος σεβεσῖπον. Pauſan. lib. 3. Τὸ δ' ὄνομα εἴ τῦτο Αυγοῦ, ὃ κατ' γλώττας Νύκπα δὴ Ἑλλήνων Σεβαστός. Ovid. lib. 1. Faſt. allocutus Germanicum:

Et tuus Auguſto nomine dictus avus.
Perlege diſpoſitas annoſa per atria ceras:
Contigerant nulli nomina tanta viro.

Quum deinde Africanos, Iſauricos, Geticos, Numidicos, &c. commemoraſſet:

Sed tamen humanis celebrantur honoribus omnes
Hic ſocium ſummo cum Jove nomen habet.
Sancta vocant Auguſta patres, Auguſta vocantur
Templa ſacerdotum rite dicata manu.

Hæc ſana & indubitata, quæ ſufficere verum quærenti debent. Quod autem ſubjicit.

Hujus & augurium deſcendit origine verbi,
Et quodcunque ſua Jupiter auget ope.
Augeat imperium noſtri ducis; augeat annos:

Belle quidem & feſtivè canitur, ſed in parte laborat. Nam *Augurium* fateor & *Auguſtus* communem habent originem *Augur* & *avis*, ſed *augeo* ab αὔξω, αὐξάνω, αὐξίω deduci quis ignorat? Itaque fruſtra captatur hic verſiculus: ubi tamen non dicitur *Auguſtus* trahi ab *augendo*, ſed *Auguſtus* & *augere* principio ab eodem manare. Sueton. Octav. c. 7. *Poſtea C. Cæſaris, & deinde Auguſti nomen aſſumpſit, alterum teſtamento majoris avunculi, alterum Munatii Planci ſententia: quum quibuſdam cenſentibus Romulum oportere appellari, quaſi & ipſum conditorem Urbis, prævaluiſſet, ut Auguſtus potius vocaretur, non tantum novo, ſed etiam ampliore cognomine: quod loca quoque religioſa, & in quibus augurio aliquid conſecratur, Auguſta dicuntur ab auctu, vel avium geſtu, guſtuve, ſicut etiam Ennius docet ſcribens:*

Auguſto augurio poſtquam inclyta condita Roma eſt.

Præclarè & hic, præterquam, ubi *ab auctu*, vel *avium geſtu*, guſtuve. Quibus ego voculis lumbifragium aut ſpongiam decernerem lubens nimis, niſi extarent omnibus libris, & paſſim condonaremus etiam doctiſſimis Romanorum, quæ ſuorum in vocabulorum etymis infeliciter ſunt moliti. Sed ad eas notandum nihil aliud eſt quam λῆγε, λῆγε, & næniæ non Grammaticæ; ſed omnino ἀγεφώνατοι. Quàm vanum aucupari Dionis πλεῖον τι. tanquam id *auctum* ſignificaret? Cum ipſe ſtatim aliam ac certam rationem edat, quòd *Auguſta* Romanis ſint ἱερώτατα. Quàm leve autem *augere* eſſe verbum ſacrorum, quia hoſtias augeri Sueton. dixit. Quid ſi *addi, multiplicari, cumulari* dixiſſet, eane eſſent omnia verba ſacrorum? Nam nihil aliud vult, quam plures cædi, & uſque ad litationem. Neque acutius hoc colligitur ex Arâ Narbonenſi. SI QUIS HUJUS ARÆ DONUM DARE, AUGEREQUE VELIT, LICETO. Definitæ enim erant ſolennes & legitimæ ſtatis diebus ſingulæ: *Tres Equites Romani à plebe & tres Libertini hoſtias ſingulas immolent.* Ideo dein permittitur augeri donum, ſi cujus liberalitati libuerit. Quod ſicubi *augere victimis Deos* legimus, non video quare aliter hic poſitum id verbum putem, quam quum apud Tac. legi: *Augeo aliquem pecuniâ*, aut *largitione. Mactus* autem & *mactare* & *magmentum* ab eadem origine eſſe nemo mihi facile perſuadebit: neque *mactus* dici ex *magis auctus* facilius credo, quàm *macellum* ex *magis ſacellum.* Egregie quoque Florus lib. 4. cap. ult. *Tractatum etiam in Senatu, an quia condidiſſet Imperium Romulus vocaretur, ſed ſanctius & reverentius viſum eſt nomen Auguſti*, ut ſcilicet *jam tum, dum colit terras, ipſo nominis titulo conſecraretur.* Cur ergo dicuntur, Semper *Auguſti*? Videamus quinam ſic dicantur. Viro ante Diocletianum nemini eum titulum tributum invenio. Huic autem & Maximiniano in corpore Inſcriptionum, pag. 272. 2. 280. 1. Tum Conſtantino M. 282. 3. 283. 4. & 8. & 9. 284. 1, 2, 7. & hujus filio Fl. Julio Conſtantio, 280. 6. 281. 2. Item Fl. Claudio Juliano 284. 5. Valentiniano 285. 6. 7, 8, 9, 10. Ubi & Valenti cum fratre; Valenti ſoli 286. 1, 2, 3, 4. Theodoſio 286. 5. Arcadio 287. 2. Arcadio & Honorio & Theodoſio Arcadii filio 287. 1. Honorio & Theodoſio 286. 7. Quare autem hi potiſſimum, nemo ante illos? Nempe hic titulus acceſſit Principibus ex quo Diocletianus & Maximinianus abdicandi ſeſe Imperio & ad privatam vitam redigendi conſilium ſumpſerunt, & executi ſunt. Hanc etiam ſuſpicionem affirmat auctor Panegyrici ordine quinti incertus: *Sacratiſſimi Principes, Maximiniane (velis nolis) ſemper Auguſte, & Conſtantine Oriens Imperator.* Neque nomen iſtud ominatur incrementa imperii, ſed, ut illi loquebantur, æternitatem & perpetuitatem in imperio, & nunquam futuros privatos. Panegyricus idem: *Cæleſtem, Imperator Æterne, pietatem tuam! quæ tuum illum animum ſemper invictum, ſola vicit.* Nunc enim pœnituerat, & redierat ad armillum. Et rurſus, *Maximiniano Imperatori Æterno.* Eodem pertinent Inſcriptiones 161. 3. *Æterni Imperatores, Diocletianus & Maximinianus. Auguſti* & perpetui 199. 4. *Dd. nn. æternis Impp. L. Aurel. Valerio, Jovio & Diocletiano, & M. Aurelio Valerio Erculeo Maximiano piis fel. ſemper Auguſtis* 279. 4. *Æterno Imperatori, maximo optimoque Principi, Aurelio Valerio Diocletiano, pio, felici, invicto, auguſto* 284. 9. *Æterno principi, & N. Flavio Claudio Juliano, ubique venerando, Semper Auguſto* 292. *Dd. nn. æternis, principibus Honorio* XX. His repugnare videtur lapis Britannicus 272. 9. *Ob honorem Philippi, Imperatoris, nobiliſſ. Semper Auguſti, & Philippi Cæſaris nobiliſſimi.* Et alius quem à Jo. Baptiſta Pomo ſe accepiſſe ſcribit Rupertus ep. 61. *Divo, Claudio, Gothico, Maximo, Pio, Felici, Victori ac triumph. Semper Auguſto.* Sed nimirum, quod in altero ſatis demonſtrat vocabulum *Divo*, uterque titulus fixus eſt poſt mortem illorum Principum, eâ ætate, quâ hæc formula jam obtinebat, inque uſum venerat. Et qui Claudium ſic ornaverunt, Fil. Valerio Conſtantio Chloro, qui per filiam Claudii nepos erat, teſte Eutropio, aut alicui poſterorum ejus placere voluerunt: qui Philippos Licinio; nam Licinius à Philippis trahere genus videri cupiebat, ut monuit Capitolinus tert. Gordiani extremo. Hæc de nomine *Auguſti*: Quem de vitâ ſua ſcripſiſſe libros 13. auctor eſt Sueton. in Auguſto, c. 85. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 18. Quàm multa vero quàm varia, tanta ſuſtinens negotia ſcripſerit Auguſtus, non difficile eſt conjectare ex aureis reliquis quas undique collegit, notiſque illuſtravit Janus Rutgerſius, quem vide lib. 2. Var. Lect. cap. 19.

Avicenna Aboali, Hiſpanienſis Medicus, natione, ut nonnullis placet, Arabs, quem vulgares Bithyniæ regem fuiſſe dicunt; ſecundum alios vero Cordubæ Princeps fuit, eminentiſſimi ingenii vir. Floruit An. Dom. 1149. Ab Averroe venenatum fuiſſe tradunt, ſed antequam ipſe periret Averroem interfeciſſe. Geſnerus in Bibliothecâ.

Avidienus, vir dives, ideoque *beatus* ab Horatio dictus, ſed ſordidus ac parcus. Hor. Serm. Sat. 2.

——— *Avidienus,*
Cui canis ex vero dictum cognomen adhæret.

Avi-

Avidius Caſſius, ab Orientalibus *Imperator* dictus; Is *Later Catilina* vocabatur, quòd cruoris eſſet cupidus. Etenim inauditum, & nunquam viſum tormenti genus commentus eſt; Trabem ſiquidem longitudine 100 pedum infixam terræ erigebat, cui à ſummo ad intimas partes illigatos homines flammâ & fumo ſuffocabat.

Avienus Feſtus, poeta, tempore Gratiani, ac Theodoſii vixit, qui Aratum, & Dionyſii περιήγησιν carmine Latino tranſtulit. Item Carmen Iambicum de Oris maritimis ſcripſit ad Probum Conſularem. Nec alium puto *Avienum*, quem loquentem inducit Macrobius in Saturnalibus. Idem etiam videtur, qui fabulas Æſopicas carmine Elegiaco ſignavit, quanquam in codd. nonnullis is *Anianus*, atque etiam *Anienus*, imò & *Abidnus* vocetur. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 56. & de Hiſt. Lat. 2. 9.

Avitus. Vide *Alphius.*

Corn. *Aurelius* Batavus, videtur fuiſſe præceptor magni Eraſmi; nam in Alardi Amſtelodami literis ad eum Lovanii exaratis A. D. 1515. legas hæc verba: *Eraſmus Baſileæ agit, miramur omnes, quòd tui, ſinceriſſimi ſemper amici, & præceptoris, nuſquam meminit.* Voſſ. Hiſt. Lat. p. 815.

Aurora, Titanis, & Terræ filia, Luciferi & Ventorum mater, Hyperionis ac Thiæ filiam facit Heſiodus in his,

Θεία δ' Ἠέλιον τε μέγαν, λαμπρήν τε Σελήνην,
Ἠὼ δ' ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φάανσι
Τέκνατ' ἐυστέφανος Κυθέρειον ἐν φιλότητι.

Tithonum Laomedontis fratrem rapuit, ex quo Memnonem ſuſcepit: Tithonum autem ita adamavit, ut ſenem jam factum herbarum virtute & ope medicâ juventuti reſtituerit. Dicitur & Cephalum rapuiſſe. Sappho apud Naſonem,

Hunc ne pro Cephalo raperes, Aurora, timebam,
Et faceres, ſed te prima rapina tenet.

Rapuit quoque Orionem, ut ſcrib. Hom. Odyſſ. 5.

Ὡς μὲν ὅτ' Ὠρίων' ἕλετο ῥοδοδάκτυλος Ἠώς.

Hanc ex Aſtræo præterea ventos & aſtra peperit; Apollodorus, Ἣν δ' ἣ Ἀστραῖος ἄνεμοι καὶ ἄστρα. Heſiod. in Theog.

Ἀστραίῳ δ' ἠὼς ἀνέμους τέκε καρτερόθυμους
Ἀργέστην, Ζέφυρον, Βορέην τ' αἰψηρόκελδον,
Καὶ Νότον ἐν φιλότητι δι' εὐνηθεῖσα θεῷ.

Huic digitos roſeos tribuit Homerus propter colorem rubicundum, aut ſubrubentem, quam in aureâ ſede vehi dixit Hymno in Venerem.

Ὡς δ' αὖ πάντων χρυσόθρονος ἤπασεν Ἠὼς
Τυδείδην γνυξῆς ἐπείχαλον Ἀθανάτοισι.

Fabulati ſunt enim poetæ *Auroram* in curru à quadrigis rubentibus vehi ſolitam, uti teſtatur Virg. Æn. 6.

Hac vice ſermonum roſeis Aurora quadrigis
Jam medium æthereo curru trajecerat axem.

Cui tamen bigas attribuit alibi, ut eſt in his

Aurora in roſeis fulgebat lutea bigis.

Theocritus autem non *roſeos*, ſed *albos equos* Auroræ appellavit in Hylâ hoc pacto.

Οὐδ' ὄκχ' ἀλδήσκοντ' ἀναβήσεται εἰς Διὸς Ἀώς.

Scriptum tamen reliquit Lycophron in Alexandra Auroram à Pegaſo equo vehi ſolitam.

Ἠὼς ὠκὺ αἰπὺ ἄερτ Φηγὸν πάγον
Κεραυνοῖς ὑπὲρ πόλου Πηλάσα πλεκῆς,
Τιθωνὸν ἐν κόιτῃσι τ' Κέρνης πύλας.

Hanc ex Oceano, tanquam Solem, & reliqua aſtra ſurgere ſcripſit Homerus Hymno in Mercurium.

Ἠὼς δ' ἠερίνδα φόως ἀνιοῦσι φέρουσα
Ὦρνυτ' ἀπ' Ὠκεάνοιο βαθυῤῥόου ——

Notandum hic, eos qui ab *Auroræ* rapiuntur, non amplius comparere. Tales erant qui ante tempus & diem moriebantur, quos ab *Auroræ* raptos eſſe dicebant veteres. Hinc apud eos morem permanſiſſe, ut pueri, & qui immaturâ morte periiſſent, mane ante ortum Solis ſepelirentur; teſtis eſt Euſtathius ad Homerum.

Auſonius, Sophiſta, ſcripſit epiſtolas & alia quædam ad Nonnum. Suidas.

Auſonius, Gallus Burdigalenſis, patre natus Auſonio Medico, Poeta & Gratiani Imperatoris Præceptor fuit, à quo, cùm ipſi ſimul & patri Quæſtor fuiſſet, ad Præfecturam duplicem & Conſulatum evectus eſt, cui in eo Magiſtratu eleganti oratione gratias egit, quæ oratio inter cætera ejus opuſcula etiamnum extat. Ex liberis Heſperium filium vidit Conſulem; Filiam Phaleſio Conſulari viro junxit, unde natum ſibi nepotem cognominem & Genethliaco celebravit, & Protreptico ad ſtudia literarum hortatus eſt. Habuit & fratres duos, quorum major ad ſummum culmen pervenit honorum, ut ipſe ſcribit, Præfectus Gallis, & Libyæ, & Latio. Epigrammata ejus doctis unicè probantur. *Moſellam* vero ipſius ita prædicat Symmachus orator, ut libris Maronis adjungendum putet.

Auſter, ventus meridionalis, calidus & humidus, exitialis & morboſus, unde Hor.

Fruſtra per Autumnos nocentem
Corporibus metuemus Auſtrum.

Ab *hauriendis aquis* dictus, unde etiam Græcè eâdem ratione Νότος appellatur, quoniam νότις Latine *humor* dicitur. Virg. 1. Georg.

——— *Unde ſerenus*
Ventus agat nubes, quid cogitet humidus Auſter.

Ovid. Met. 1. — *Pluvioque madeſcit ab Auſtro.*

Inde Horatio *udus* dicitur, Ovidio *aquaticus*, Claudiano *madidus.* Auguſtinus quoque ſcitè vocat *pincernam pluviarum*, quemadmodum idem Boream eleganter nominat *terræ ſcopam.* Fortaſſe tamen *propter calorem* potius dici videatur, quaſi αὐσηρὸς ab ἄνω ſicco, uro. Nam Heſychius ἄνεν interpretatur ἀνάπλην, idemque ἄνοσα exponit χαῦσα, φλέξαι. Sanè ventus hic ob æſtum plantis plurimum incommodat. Undè Maro in Georgicis.

——— *Namque urget ab alto*
Arboribuſque ſatiſque Notus pecorique ſiniſter.

Imprimis autem flores torret, atque interficit. Unde idem Virgilius in Eclogis.

Eheu quid volui miſero mihi? floribus Auſtrum
Perditus, & liquidis immiſi fontibus apros.

Et Statius Papinius, lib. 3. Silv. 3.

Pubenteſque roſæ primos moriuntur ad Auſtros.

Idem Silv. 2.

Ille velut primos expiraturus ad Auſtros
Mollibus in pratis altè flos improbus extat.

Prop. lib. 4. el. 5.

Vidi ego odorati victura roſaria Paſti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Autocrates Achaica ſcripſit. Athen. lib. 9. & 11.

Autoleon, Crotoniatarum dux, Crotoniatibus adverſus Locros bellum gerentibus, quum Locri, propterea quòd Ajax Locrenſis fuerat, quotieſcunque bello certabant, locum illi in acie quaſi præſenti ſemper aſſignarent, in locum illum, quem vacuum videbat, irrumpens, ab Ajacis ſpectro in pectore vulneratus eſt, vulnere quotidiè ingraveſcente, donec oraculo monitus, Achilleam, Ponti Euxini inſulam, delatus eſt, & ibi Heroum, ac præſertim Ajacis Locrenſis manibus placatis perfectè ſanatus eſt. Photius ex Conone. Pauſanias hunc *Leonymum* vocat.

Autolemus, vir quidam, de quo Poeta.

Dixerat Autolemus flammas conſultus Aruſpex
Die cavendus poſtero.
Credidit, & rerum dubius de mane ſub amnis
Delituit Etruſci vadis:
Sed neque ſic fatum effugit, nam dum innatat Arno
Ictus crematur fulmine.

Autolycus, Mercurii filius, qui proxima Parnaſſi loca furtis infeſtavit. Ovid. Met. 11.

Naſcitur Autolycus furtum ingenioſus ad omne.

Mart. lib. 8.

Non fuit Autolyci tam piceata manus.

Sunt qui Jaſonis comitem fuiſſe. & Sinopen condidiſſe volunt. Alius *Autolycus* fuit pancratiaſtes nobilis, cujus ſtatuam in Athenienſium Prytaneo fuiſſe author eſt Pauſan. in Atticis, & Bœoticis. Plin. lib. 3. 4. cap. 8. Item alius, Areopagita, de quo Suidas in Αὐτόλυκος.

Automedon, Dioræ filius, Achillis auriga, & Pyrrhi armiger. Virg. Æn. 2.

Una ingens Periphas & equorum agitator Achillis
Armiger Automedon. ——

Cicero pro S. Roſcio Amerino. *Non adeſt ille Tullius Roſcius? non ſuis manibus in curru collocat Automedontem illum ſui ſceleris acerbiſſimi, nefariæque victoriæ nuncium?* Juvenalis.

——— *Puer Automedon nam lora tenebat.*

Automolus, viri proprium, ut putavit Caſaubonus apud Polyb. lib. 4. ſed ſcribendum αὐτόμολος, & vertendum *tranſfuga.* Sed hoc viri maximi μνημονικὸν σφάλμα à multis aliis notatum, & nimis acerbè exagitatum eſt. Palmerius.

Autonoe, Cadmi, Thebarum regis filia, ex Harmoniâ conjuge, & Ariſtæo conjux, ex quo peperit Actæonem. Heſiod. in Theog. Unde venator ille *Autonoeius heros* Ovidio dictus. Met. 3. Theocritus in Lenis, ſive Bacchis.

Ἰὼ χ' Αὐτονόα, χ' ἁ μαλοπέπλος Ἀγαυά.
Τρεῖς ὄρεσσιν ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγον αὐτὰ ἑοῖσιν.

Axieros, Ceres. Apollonii Scholiaſtes lib. 1. ex Mnaſea Ἀξίερος ἔν τε τῇ ἡ Δημήτηρ. Phœnicibus erat אחוז ארץ *Achazi eres*, h. e. *poſſeſſio mea terra.*

Axiokerſos, & *Axiokerſa*, Pluto & Proſerpina ſic dicti, teſte Apollonii Scholiaſte lib. 1. ab אחוז *Achazi portio mea* & קרס *keres*, quod pro *excidio* & *morte* ſumitur, ſcilicet qui habet imperium in mortuos. Unde Diabolus Hebr. 2. 4. dicitur τὸ κράτος ἔχων τῆ θανάτου.

Azeſius,

Aχeſia, Heſych. Ἀζησία, ἡ Δημήτηρ, ἀπὸ τῦ ἀζαίνειν τοὺς γεωργούς. Ubi tamen illud mirum tradi ab hoc auctore, cum Proſerpina dicta ſit Ἀζησία, teſte Didymo, ſicut *Amea* Ceres. Et hinc proverbium *Amea Aχeſiam acceſſit*. Vide Eraſm. Chil.

B A

Baal, Aſſyriis Jovis nomen, Punicè *Dominum* ſignificat inquit Auguſtin. Unde *Baal-ſemen* quaſi *Dominum cæli* dicunt. Fuit autem idolum Samaritanorum & Moabitarum. Græci Martem putant, Num. 22. quod Gideon deſtruxit. Jud. 6. Eſt & nomen loci. 1 Par. 5. Filius item Joel, ut & Jahiel. 1 Par. 9. Sæpe occurrunt (inquit Seldenus) in ſacris literis *Baal* & *Belus*, variis Diis nomina communia, & numero ſecundo *Baalim*. Cæterum Chaldæis ſeu Babyloniis propria erat vox *Bel*, Phœniciis, & adjacentibus *Baal*. Utrumque ab Ebræo בעל *Baal*, i. e. *Dominus* à quo excidente litera ע juxta morem Chaldaicum fit בל *Bel*, cujus mentio eiſdem elementis, apud Eſaiam cap. 46. 1. & Hieremiam cap. 50. 2. & 51. 44. Phœniciis autem Ebraice locutis *Baal* cum *Aiin* retinebatur. Diſcrimen iſtud à Græcis & Latinis minùs obſervatum. Utrique enim indiſtinctè tam Phœnicium ſeu Tyrium numen, quam *Babylonicum*, plerumque *Belum* vocant, orientalium dialectorum haud curioſi. Et qui Flavio Joſepho nunc Βὲλ, mox Βαὰλ dicitur. Conſulas eum Orig. Judaic. 8. 7. & 9. 6. De Phœniciorum Deo verba facit: Sed mirum eſt quod de *Baalis* ſignificatione, ſive Aſſyriacâ ſive Perſicâ, legitur tum apud Chronici Alexandrini autorem, tum apud Cedrenum. Hic de Thuro Nini regis ſucceſſore locutus. Τούτῳ τῷ Ἄρει (nam *Martem* eum etiam nuncupatum ſcribit) πρώτῳ σήλῳ ἀνέστησε οἱ Ἀσσύριοι, καὶ ὡς θεὸν προσκυνῶσι, Βαὰλ ὀνομάζοντες, ὁ ἑρμηνεύεται Ἄρης, πολέμων θεός. Tantundem eiſdem pæne ſyllabis tradit alter ille pag. 88. ſed vocem Perſicam eſſe dicit; Numen autem idem eſſe ipſum quod in Daniele memoratur, & in trium Puerorum hiſtoriâ. Sed nominis interpretatio Græculorum commentum eſt. Eo primùm fuiſſe ſummum & ineffabilem omnium rerum creatorem deſignatum meritò ſentias. Et quàm convenire potuerit τῷ *Baal* nomen Deo Vero, caput ſecundum Hoſeæ ſatis demonſtrat, com. 16. *Et erit in die illâ, dicit Dominus, vocabis me Iſhi* (i. e. *maritus meus*) *& non vocabis me ultra Baali* (nimirum *Baal meus*) *Ego enim auferam nomina Baalim ex ore ejus, & non erunt illi amplius in memoriâ cum nomine illorum.* Populi Dei *Baalem ſuum* piè *ſatis* eum vocabant, priuſquam ob vocem illam ad profana Numina frequenter nimis traductam, id ipſum ipſe Deus vetaret. Quin & diu eſt quod Chaldæi 15. Myriadum annorum commentarios apud ſe latere jactarent, in quibus Belum ſuum, uti rerum conditorem, in fabuloſiſſimâ illâ Omorcæ diſſectione, celebrabant. Autor eſt Alexander Polyhiſtor ex Beroſo Beli ſacerdote. Deindè, ut fit corruptis moribus & in ſuperſtitionem pronis, Solem fortè primo, quem μόνον Οὐρανῷ θεὸν putabant Phœnicii (ita ſcribit Philo Byblienſis Sanchoniathonis interpres) ſub hoc nomine venerabantur. Poſtremò autem & in ſimulacra alia, ſive Aſtrorum, ſive Regum, quorum memoria, poſteris longè chariſſima, τὸ Βαὰλ, ſive Βὲλ ad augendum, quà fieri potuit, ſeu corporis Cœleſtis, ſeu demortui honorem eſt impiè derivatum. De Phœnicio Belo eapienda ſunt quæ habes, 1 Reg. 16. & 2 Reg. 10. ubi Rex Achabus in ſoceri gratiam, Ithobalis, inquam, Sidoniorum regis, fanum in Samariâ *Baali* ſacraſſe memoratur. Sidon autem Phœniciæ urbs maritima, unde is ipſe fuerit hic Belus, qui Jupiter Thalaſſius, ſeu marinus Sidoniorum nuncupatur. Heſychius: Θαλασσίῳ Ζεὺς ἐν Σιδῶνι παῖς. Belus enim Ζεὺς & Jupiter Europæis nominabatur. Nugaces Græculi ex Ægypto Belum hunc petunt, & Neptuni, & Libyes filium faciunt, fabuloſam hiſtoriam vide, ſi vis, apud Apollodorum περὶ θεῶν, lib. 2. & paſſim fermè admittitur. Sed futilis nimium eſt. De eo autem intelligendum illud Virg. Æn. 1.

Implevitque mero pateram, quam Belus, & omnes
A Belo ſoliti.——

Nam Carthaginenſes è Phœnicià oriundi, ac de Didûs libatione loquitur Poeta. Ubi Servius. *Linguâ Punica Bal* dicitur, *apud Aſſyrios* verò *Bel* dicitur *quâdam ſacrorum ratione & Saturnus & Sol.* Ubi Gyraldus & alii depravatis exemplaribus *Hal* & *Hel* legunt. Belo huic ſeu Bali Punico fanum erat in Bali, urbe Libyes. Steph. Βάλις, πόλις Λιβύης πρὸς τῇ Κυρήνῃ ἀπὸ τῦ Βάλεως, ὅ ἐστὶν ἰσχὺν ἔχει. Belum Chaldæum quod attinet, de eo autor Chronici Alexandri ita. *Jupiter ſuſcepit ex Junone filium ὃν ὀνόμασι Βῆλον διὰ ὀξύτατον εἶδος καὶ πῦδα.* Ridiculè. Nec omnino capio Græculi originationem, niſi ἀφὸ τῦ βέλος deducere voluerit, quod jaculum; ſeu telum quod acutum eſt plerumque denotat. Verum pro ὀξύτατον ſubſtituendum ibi videtur ὀξυκίνητον, quod velocem notat. Firmat hanc emendationem Cedrenus. Βῆλος ἦν ὁ υἱὸς διὰ τὸ ὀξυκίνητον εἶναι ὅπως ἐκλήθη. Paulo melius ii qui apud Didymum ad illud Horn. Iliad. α.

Ἄπο βηλῦ ἁλτοῖο.

Unde Vulcanus ſe dejectum queritur, interpretantur Βηλὸν τὸ ἀνωτάτω πάγον καὶ ἀφεικότα τὰ πάντα ἀέρος. Sive, ut alii, τὴν ἀφετὸν τῦ αἰθέρος καὶ ἄνω ἄστρων. Dryopum linguâ alii Βηλὸν *Olympum* ſignificare volunt, & ſecundum Chaldæos *Cælum*, uti ad eum locum refert Euſtathius. Sed rectè ille Βηλὸν ibi à Belo, quod eſt nomen proprium diſtinguit; Βηλὸς enim limen eſt: cæterùm diverſo ſcribitur accentu τὸ Βῆλος, quod Regibus & Diis tribuitur. Βῆλος enim exaratur, idque apud vetuſtiſſimos authores. Heſiodus in catalogo Heroinarum. Θεσπίη κούρη Βήλοιο ἄνακτος quæ prima eſt apud ſcriptores Græcos Beli mentio. Citat Strabo, lib. 8. Tamen & Suidas: Βηλὸς βαθμὸς θύρας, ἢ ὑφανός. Ab homonymiâ, accentu neglecto, hallucinatus cum aliis eſt. Neque enim Βῆλος malè pro *Cælo* accipitur. Velut enim collectivum in Syris numen erat כלצבא השמים *Coltziba haſchamaim, Omnis Exercitus Cœli.* Cui Aram in Atrio Templi exſtruxit Manaſſes: Neque non eſt veriſimile etiam *Belum* Exercitum illum, ſive *Cælum* dictum eſſe; Generale enim Deorum nomen *Baal* fuiſſe ſcimus: & Chaldæis *Cælum* ita vocatum jam ex Euſtathio, qui à veteribus hæc hauſit, monuimus. *Omnes Exercitus Cœli* Seniores 70 πᾶσ δύναμιν τῦ Οὐρανῦ reddunt. Belus autem & ὑφανὸς & Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱὸς interpretatur apud Heſychium. Diſtabat autem Babylonius ab altero illo Phœnicum, ut Jupiter Ammon à Jove Capitolino, Creteníis ab utroque. Uti enim Europæis Jovis, ita Aſiaticis Beli ſeu Baalim, generale Divûm vocabulum fuit. Et Jovis ſtella Phariſæis *Cochab-Baal* dicebatur, uti eſt apud Epiphanium. Signantius autem de τοῖς *Baalim* Scriptura alibi non loquitur quam in Jerem. 2. 28. *Nam juxta numerum civitatum tuarum fuerunt Dii Jehudah. Baalim tui* ſi dixerat, idem dixerat; & B. Paulus. 1 Cor. 8. *Sunt Dii multi, & Domini multi*, quod interpreteris, *multi Beli*: vel ſi ad Europæum morem reſpexeris, *multi Joves*. Seldenus. Vide *Belus*.

Baalam, filius Beor, ſive Boſor, uti loquitur B. Petrus, cujus hiſtoriam habemus Num. 22. &c. Quidam prophetam Dei, adeoque verum fuiſſe volunt, uti Sibyllæ fuere; nam verum Deum ſuum vocat, Num. 24. 13. Et difficile eſt creditu Deum revelationes conceſſurum prophetæ Dæmonis, ſic ut idem & Dei & Dæmonis propheta eſſet. Alii Diaboli prophetam fuiſſe aiunt & magum. Ita Baſilius, Chryſoſtomus, Origenes, Auguſtinus, Procopius, aliique. Probant, 1. quia auguria vana captavit, Num. 24. 1. ideoque aras extruxit. 2. quia voluit maledicere Iſrael. Quicquid ſit certum eſt hominem impium fuiſſe.

Baal peor, ſive *Belphegor*, cui initiatos Iſraelitas ſcribit Num. 25. Conſtat (inquit Seldenus) Moabitarum & Midianitarum fuiſſe hoc numen, atque idem quod eodem & 31. capite *Peor* tantum vocatur, uti & Joſ. 22. Ebraicè autem פעור *Peor* & pro ſonorum varietate *Phegor* dictum. Nam & 70 Βεελφεγὼρ pronunciabant. Quid fuerit autem præterquam idolum Turpitudinis, haud invenit narratum apud Hebræos Origenes. Ita enim in Numeros Hom. 20. *Beelphegor idoli nomen eſt, quod apud Madianitas præcipuè à mulieribus colebatur. In hujus ergo idoli myſteriis conſecratus eſt Iſrael. Interpretationem nominis ipſius cum requiremus attentius inter Hebræa nomina, hoc tantum invenimus ſcriptum, quòd Beelphegor ſit ſpecies Turpitudinis. Noluit tamen declarare quæ vel qualis ſpecies, vel cujus eſſet turpitudinis, honeſtati credo conſulens, qui interpretatus eſt, uti ne auditum pollueret audientium. Igitur cum multæ ſint turpitudinum ſpecies, una quædam ex pluribus Beelphegor.* Verùm nominis cauſam, & Numinis cultum videtur ſibi benè explicaſſe Salomon Jarchi, ad Num. 25. *Eo*, inquit, *quod diſtendebant coram illo foramen podicis, & ſtercus offerebant; & hic erat cultus ejus.* Aperire enim ſive diſtendere פער interpretatur, unde *Peor*. Ad hanc mentem Moſes Ben Maimon in More Nevochim part. 3. cap. 46. *Tu vero ſcis quod ſervitium idoli, quod vocabatur Pahor (Peor) in temporibus illis erat, ut diſcooperiret ſe homo verſus eum. Et idcireo præceptum eſt ſacerdotibus, ut facerent Braccas quibus cooperirent operienda in horâ ſacrificii: & præterea non aſcendebant per gradus ad altare, ne diſcooperirentur.* Ab hiante idoli ore alii nomen deducunt. Philo autem Judæus, dum anagogicè ſacram interpretatur hiſtoriam in lib. περὶ ἧς μετανομαζομένων, ad hunc modum: ἔστι δ τελεταῖς, ait, τῶν ἀνιερῶς τῶ Βεήφεγώρ τελεθέντες, καὶ τὰ τῦ σώματος σώματα πάντα ἐκκωφάντες θεὸς δ ἧς ἔζοδον ἐπηγγειλμένον ὑποδοχεύ.

δεχῶ. (Ἑρμωδιὸς) ὃ Βεῆφεγὼρ ἀνατέρω τόμα δέρματος) κατέκλυς ἡ ἡμιόνα τῆς, ἢ ἀπὸς εἰς βυθὸν ἔχατον. Belphegor videspci ἀνατέρω τόμα δέρματος explicatum. Forte autem legendum ἀνάτερον. Voluit enim Philo procul dubio τὸ בעל פעור quod Græcis elementis Βεῆφεγὼρ exarat, deductum à בעל עור פי *Baal-Piaghor*, quæ tria vocabula *superius os pellis*, seu ἀνώτερον τόμα δέρματος sonare possunt. Sat's consentit Philoni D. Hieronymus ad Oseæ cap. 9. *Ipsi autem educti* (ait Patrum ille doctissimus) *de Ægypto fornicati sunt cum Madianitis, & ingressi sunt ad Belphegor, idolum Moabitarum, quem nos Priapum possumus appellare. Denique interpretatur Belphegor idolum tentiginis habens in ore, i. e. in summitate pellem, ut turpitudinem membri virilis ostenderet.* Idem Pater Magnus ad Oseæ cap. 4. ubi de sacris Deûm matris: *Istiusmodi* (inquit) *idololatria erat in Israel, colentibus maximè fœminis, Beelphegor, ob Obscœni magnitudinem; unde & Asa Rex tulit Excelsa de populo, & hujusmodi sacerdotes; & Matrem de augusto posuit imperio, sicut Scriptura testatur dicens, Et fecit Asa rectum ante conspectum Domini, sicut David pater ejus & abstulit effœminatos de terrâ, purgavitque omnes sordes idolorum, quæ fuerant patris ejus. Insuper & Maacham matrem suam amovit, ne esset princeps in sacris Priapi, & in loco ejus quem consecraverat, subvertitque specum ejus, & confregit simulacrum turpissimum & combussit in torrente Cedron.* Item, lib. 1. contra Jovin. cap. 12. *Phegor in linguâ Hebræa Priapus appellatur.* Isidorus Originum, lib. 8. *Beelphegor interpretatur simulacrum ignominiæ. Idolum enim fuit Moab cognomento Baal super montem Phegor, quem Latini Priapum vocant, Deum hortorum.* Verum his ut astipuler, cogi nequeo. Ruffinus, lib. 3. in Hoseam, cautè & juxta aliorum sententiam, *Beelphegor*, inquit, *figuram Priapi dixerunt tenere.* Sed qui utrumque idem faciunt, obscœnos utrique Numini ritus placuisse probare conantur ex historiâ sacrâ, ubi de stupris Moabitarum & Ebræorum; adferunt etiam caput 9. Oseæ; nec enim hoc, nec illo loco *Baal-Peor* sine fœdâ colentium libidine memoratur. Verum tantorum virorum pace, ego Priapum haud magis eundem cum Phegorio fuisse, quam cum alio quovis Divûm Asiaticorum autumo. Fœdæ enim illæ libidines, quæ in historiâ Moabitidarum recensentur, non minus à Phegorii cultu alienæ, quam Solomonis stupra à ritu Sidoniarum: Ob amorem enim Sidoniarum, quas deperibat ille, Sidoniorum Deos venerabatur. *Et cœpit populus* (inquit *Moses*) *fornicari cum filiabus Moab, quæ & vocaverunt populum ad sacrificia Deorum suorum, comeditque populus & adoravit Deos illarum. Et junctus est Israel Baal-Peor.* Moabitides amasios suos, ut Deos patrios colerent, libidine pellexerunt; ita Sidoniæ Solomonem, ita alii, uti fit, alios. Libidinem autem in sacris Phegorii fuisse non omnino constat ex Oseæ verbis, qui obscœnos mores ad pop. non ad idolum refert. Neque vero idolorum cultum in Veteri Instrumento sub stupri & libidinis vocibus sæpissimè intelligi quis nescit. His itaque omissis, quod ad nomen attinet, à viro Principe inter Divos relato eum nominatum, sive à cognomine monte satis probabiliter asseri potest. Mons enim in Moabitarum regno *Peor* dictus erat, ubi, ni fallor, *Baal hic* & delubro & sacris honorabatur. Moses Num. 24. *Et assumpsit Balac Bileam in summitatem* Peor, *sive* Phegor, *qui respicit faciem deserti Jesimon.* Hinc etiam dictum *Beelphegor* vult Theodoretus ad Psal. 105. Suidas. Βεελφεγώρ, Βεὰλ ὁ Κεύθ. Φεγὼρ δὲ ὁ τόπος ἐν ᾧ ἐτιμᾶτο, ἐξ οὗ Βεελφεγώρ. Uti enim Jupiter Olympius, Mercurius Cyllenius, & Deus ille sortium Carmelus apud Sueton. in Vespas. à montibus appellati: ita *Baal* seu *Belus noster*, quem *Jovem* seu *Belum Phegorium* licet vocare. In Deut. 34. mentio est domûs *Phegor*, sive *Beth-Peor* in terrâ Moab, juxta quam vallis illa in quâ sepultus Moses. Sanè *Beth-Peor* pro monte ubi Templum Numinis, quod *Beth* Hebraicè dicitur, ubi fumitur: ut *Beth-Dagon*, *Beth-Shemesh*, &c. Sic Οἶκος τοῦ Βὰλ in Apocryphis, & Semiramidem Belo fanum in arce Babyloniâ condidisse testatur Dionysius.

—— Μέγαν δόμον εἴσατο Βήλῳ.

Sacrificia autem quæ, Mose teste, in Phegorii sacris comedebantur, inferiæ erant in memoriam defunctorum peractæ, quod docet Psalmista, Psal. 106. Adjuncti sunt *Baal-Peor*, & comederunt sacrificia Mortuorum. Locum ita pangit Apollinarius.

Οἱ δ' Βεελφεγόρηιο μιαινόμβροι τελετῆσι
Νεκρτείης ἐπάσαντο κατηφιόωσιν Ἐκατόμβης.

Sacrificia Mortuorum, i. e. זבחי מתים *Zibche methim* in Νεκρτείῃσι κατηφιόωσιν ἑκατόμβῃσι vertit. Victimas autem DIS Manibus seu Jovi Stygio (qui *Moth* Phœnicibus dictus, i. e. *Pluto*, sive *Mortuorum Deus*) mactabant, & ritè epulantes juxta faciebant ac si novendiales ferias agerent. Hic cultus, hæc idoli sacra. Seldenus. Vide Voss. de Theol. Gent. lib. 2. cap. 7.

Baccha, Bacchi sacerdos, quæ & *Mænas* & Thyas dicitur, ab insaniâ scilicet, & furibundâ concitatione. Ita enim plerumque Bacchæ inducuntur à Poetis, qui amantes fœminas comparant cum earundem furore. Virg. Æn. 4. de Didone.

Sævit inops animi, totamque incensa per urbem
Bacchatur: qualis commotis excita sacris
Thyas, ubi audito stimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnusque vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. de Arte, ubi de turpi amore Pasiphaes in Taurum.

In nemus & saltus thalamo Regina relicto
Fertur ut Aonio concita Baccha Deo.

Ubi benè Concita; ita enim Horat. l. 3. O. 15.

Pulso Thyas uti concita tympano.

Idem Ovid. lib. 2. ubi suprà de fœminâ impatienter amante.

In ferrum flammasque ruit, positoque decore
Fertur ut Aonii cornibus icta Dei.

Et lib. 3. ejusdem operis postquam Procris audivit Cephalum captum alterius amore.

——*Per medias, sparsis furibunda capillis*
Evolat ut thyrso concita Baccha, vias.

Idem denique Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrso
Ismariæ celebrant repetita triennia Baccho.

Seneca in Medeâ.

Incerta qualis entheos cursus tulit.
Cum jam recepto Mænas insanit Deo
Pindi nivalis vertice, aut Nysæ jugis
Talis recursat huc & huc motu effero.

Ubi in τὸ *Mænas insanit*, ad etymon allusum. Mænas enim ἀπὸ τῆς μανίας. Unde Stat. Theb. 12.

——*Quales Baccheiâ ad festa vocatæ*
Thyades amentes, magnum quas poscere credas
Aut fecisse nefas.

Idem Theb. 5.

——*Thalamisque insueta relictis*
Evolat insano veluti Theamesia Thyas
Rapta deo, cum sacra vocant, Idæaque suadet
Buxus, & à summis anditus montibus Evan.

Lucanus, lib. 1.

——*Qualis vertice Pindi*
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Sil. Italicus, lib. 4.

Edonis ut Pangæa super trieteride mota
It juga & inclusum suspirat pectore Bacchum

Val. Flac. lib. 3.

Ceu pavet ad crines & tristia Pentheos ora
Thyas, ubi impulsæ jam se Deus agmine matris
Abstulit & cæsi vanescunt cornua tauri.

Et ante hos omnes Pacuvius in Teucro.

Flexanima tanquam lymphata & Bacchi sacris
Commota in tumulis Teucrum commemorans suum.

Bacchiadæ, Corinthii, à Bacchiâ Dionysii filiâ oriundi, qui cum Actæonem, Melissi filium, in nocturnis Orgiis discerpsissent, ejus necem tam impotenter tulit Melissus, ut observato Isthmiorum tempore, stans ante aram, diras Corinthiis imprecatus sit, nisi filii sui necem ulciscerentur; carmineque peracto protinus se præcipitem dedit. Corinthii itaque, ut se religione solverent, *Bacchiadas* ex urbe ejecerunt; qui consensâ navi in Siciliam delati, inter Pachynum & Pelorum consederunt. Ovid. Met. 3.

Et quâ Bacchiadæ, bimari gens orta Corintho,
Inter inæquales posuerunt mœnia portus.

Hinc *Baccheis* Corinthus dicta. Stat. Sil. 2. 2.

Qualis si subeas Ephyres Baccheidos altum
Culmen, ab Inoo fert semita tecta Lechæo.

Vide Strab. lib. 8.

Bacchius & *Bithus*, gladiatores nobilissimi, qui pares ætate, & audaciâ fuere. Hinc natum proverbium. *Bithus contra Bacchium.* Horat. ——*Uti non*
Compositus melius cum Bitho Bacchius——
Hi cum multos interfecissent, tandem congressi mutuis vulneribus se confoderunt.

Bacchus, Jovis ex Semele filius. Orpheus in Hymnis,

Κισσοκόμου Διόνυσον ἐελδόμενον ἄρχεμ' ἀοιδῆς.
Ζωὸς ἐκ Σεμέλης ἐριωλίδος ἀγλαὸν ὄργον.

Idem alio Hymno Jovis & Proserpinæ filium putavit.

Εὐβουλ' ἐυπλόκαμε Διὸς καὶ Περσεφονείας.

Hunc Deum bimatrem appellarunt, non quia duos habuerit matres, sed quod cum Semele mater arsisset, ex igne surreptus Jovis femori assutus fuerit, qui matris munere functus fuit, teste Ovid. Met. 3.

Imperfectus adhuc infans genetricis ab alvo

Eripi-

Eripitur, patrioque tener, ſi credere dignum eſt,
Inſuitur femori, maternaque tempora complet.

Manilius, lib. 3.

Atque iterum patrio naſcentem corpore Bacchum.

Orpheus hymno in Sabazium Dionyſum inquit à Sabazio Jovis femori aſſutum fuiſſe: cum tamen alii Sabazium fuiſſe filium *Bacchi* inquiant, alii *Bacchum* ipſum, alii alium dæmonem. Sic enim ille.

Καλῶ πάτερ, Κρόνε υἱὲ, Σαβάζιε, κύδιε δαῖμον,
Ὃς Βάκχον Διόνυσον, ἐείσεμον, Ἑρμιονίδην
Μηρῷ ἐγκατέρεψας, ὅπως τετελεσμένος ἔλθῃ
Τιμῶλον ἐς ἠλάσιον.——

Theocritus Idyll. 26.

Χαίρεις μὲ Διόνυσος, ὃν ἐν Δρεπάνῳ γυφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐκτηνίδα δήκατο λύσας.

Nonnus Batiſaricæi initio. Ἐστὶ δ' φύτλιν

Βάκχε Διωνυσοιο τ' ἐν πυρὸς ὑγρὸν ἀείρας
Ζεὺς βρέφος ἡμιτέλεστον ἀμαιδύτοιο τοκῆος
Φοιβηΐδος παλάμῃσι τομὸν μηρῷο χαράξαι
Ἀρσενι γαστρὶ λόχευε πατὴρ καὶ πότνια μήτηρ.

Hunc primum matertera ejus Ino clam nutrivit, poſtmodum Nymphis tradidit, quæ etiam ei alimenta dederunt. Ovidius ubi ſupra.

Furtim illum primis Ino matertera cunis
Educat, inde datum Nymphæ Nyſeides antris
Occuluere ſuis, lactiſque alimenta dedere.

Et ſanè Meleager non aſſutum fuiſſe femori Jovis arbitratus eſt, ſed ab ipſis Nymphis è cineribus maternis ſtatim ereptum & educatum, cum ita ſcribat.

Ἀι Νύμφαι τ' Βάκχον, ὅτ' ἐκ πυρὸς ἴλαοι' ὁ κοῦρος
Νίσαν ὑπὲρ πίρρης ἄρτι κυλιόμενον.
Τύτθα σὺν Νύμφαις βρύμιος φίλος, ὦ δέ νιν εἴργης
Μίσγεσθ', ἅξῃ πῦρ ἔτι καιόμενον.

A quâ ſententiâ videntur non magnoperè diſſentire carmina illa, quæ ſunt in lib. 9. Dionyſiacorum apud Demarchum qui ſcribit Dionyſum ab Horis fuiſſe educatum, ut eſt in his,

Τὸν μὲν ὑπερκύψαντα διηνεκὲς ὀκτατοῖο
Στόμιον κώμοιτο λεχαίδες ἔτρεφον Ὧραι.

Memoriæ prodidit Lucianus in Dialogis Deorum Dionyſum ſtatim natum fuiſſe deportatum à Mercurio in Nyſam, Arabiæ urbem Ægypto finitimam ad Nymphas educandum. At Orpheus in Hymnis illum educatum fuiſſe in Ægypto ſignificat in his,

Ἀιγύπτε παρὰ χῶμα σὺν ἀμφιπόλοισι πολώαις.

Alii Hyadas fuiſſe Bacchi nutrices putarunt, ut ait in lib. 2. De Diis Apollodorus Cyrenaicus, & Ovid. lib. 5. Faſtorum in his,

Ora micant Tauri ſeptem radiantia flammis,
Navita quas Hyadas Graius ab imbre vocat.
Pars Bacchum nutriſſe putat, pars credidit eſſe
Tethyos has neptes Oceanique ſenis.

Pauſanias ſcribit in Achaicis, fuiſſe ſermonem Patrenſium, quòd *Bacchus* fuerit apud ſe educatus intra Meſatim oppidum, quodque Panum inſidiis prope fuerit circumventus. Alii in Naxo nutritum fuiſſe inquiunt. At Antipater Sidonius hunc, ſicut Herculem, Thebanum fuiſſe memorat in his carminibus.

Ἀμφότεροι Θήβηθε, καὶ ἀμφότεροι πολεμιστὴ,
Κοὐκ Ζηνὸς δύρσῳ δονὸς, ἃ δ' ῥοπίλῳ.

Lucianus addit matrem ejus Syrophœnicem fuiſſe. Verum hæc locorum, nutricumque differentia inde exorta eſt, quod varii fuerunt *Bacchi*, de quibus ita ſcripſit Cic. lib. 3. de N.D. *Dionyſos multos habemus, primum è Jove & Proſerpinâ natum: Secundum Nilo, qui Nyſam dicitur interemiſſe: Tertium Caprio patre, eumque regem Aſiæ præfuiſſe dicunt, cujus Abaxea ſunt inſtituta: Quartum Jove & Lunâ, cui ſacra Orphica putantur confici: Quintum Niſo natum & Thione, à quo trieterides conſtitutæ putantur. At de nullo horum prope fit mentio à Poetis, niſi de Jovis & Semeles filio.* Fuerunt qui dixere ſtatim natum Dionyſum fuiſſe à Mercurio Jovis mandato in Eubœam ad Macrim Ariſtæi filiam portatum, quæ labra melle illi primum perunxit, eumque educandum cepit. Id vero cum ſenſiſſet Juno, Macrim Eubœâ relegavit, ne pellicis filium etiam in inſula ſibi ſacrâ educaretur; quæ in Phæacum regionem profugit, atque in antro duas portas habente illum educavit. Apollonius Argon. 4.

Αὐτοκασιγνήτῃ κούρῃ θαλαμηπόλον ὄπνιον ὑγρὸν
Ἀργῷ ἐν ἠλιβάτῳ, τόθι δὴ ποτε Μάκρις ἔναιεν
Κύρνῃ Ἀελησίοιο μελίφρονος, ὃς ῥα μάλιστα
Ἔργα, πολυκμήτοιο τ' ἀνθέρικος πάρ ἐλαίης.
Κοίνῃ δὴ πάμπρωτα Διὸς Νυσήιον υἷα
Εὐβοίνης ὑπὸ πάντρου Ἀλαιτίδος, ᾧ ἐνὶ κόλπῳ
Δέξατο, καὶ μίλτῃ ξυνὸν θέμις ἔλυσεν.

Εὖτε μιν Ἑρμείης φέρεν ἐκ πυρὸς, ἔδρακε δ' Ἥρη
Καὶ ὁ χολωσαμένη πάσης ἐξήλατο νήσου,
Ἣ δ' ἄρα Φαιήκων ἱερῷ ἐνὶ πηλόθεν ἄντρῳ
Νάσατο καὶ πόρεν ὄλβον ἀθέσφατον ἐναίουσιν.

Orpheus in Hymnis Hippam *Bacchi* nutricem fuiſſe perhibet hoc verſu.

Ἵππην κικλήσκω Βάκχε τρόφον. ἐυάδε κύκλῳ.

Idem tamen Hymno in Nymphas illas *Bacchi* nutrices nominat, ut ſenſit etiam Homerus Hymn. in Dionyſ.

Ὃν τρίφον ἠύκομοι Νύμφαι, θρῆ παῖδες ἄνακτος
Δαξάμεναι κόλποισι, καὶ ἐνλυκίοις ἀνέτελλον.

Vide Oppian. Κυνηγ. lib. 4. Porro *Bacchum* Orpheus vocat Ἄρρενα καὶ θῆλυ, διφυῆ.——

Et Ovid. Met. 4. eum ſemper juvenem eſſe ſcribit,

Tibi enim inconſumpta juventa eſt,
Tu puer æternus, tu formoſiſſimus alto
Conſpiceris cœlo.——

Fingebatur autem juvenili ſpecie, corpore tenero & delicato, ut Virginem referret. Unde Poeta Phallicus.

Trahitque Bacchus Virginis tener formam.

Quam ob cauſam inter Deos formoſus eidem connumeratur carmine alio.

Formoſus quoque pingitur Lyæus.

Albricus de Imaginibus Deorum Gentil. cap. 19. *Imago Bacchi erat facie muliebri, pectore nudo, capite cornuto, vitibuſque coronato, qui ſuper tigride equitabat.* Rationem rei, quod ad cornua ſpectat adſignat Phurnutus ſeu Cornutus cap. 30. nimirum quod ebrietas petulcos faciat animos bibonum. Τύτε δ' ἔγνεα καὶ θηλύμορφος παλάπη, καὶ χέρατα ἔχει ὡς που μὲ τοὺς ἀποβλήτους καὶ μαινομένους, διὰ τὴ χαυλιόνη, καὶ λυσπάθικόν τι καὶ ὀργιαστικὸν ἐχόντων. Ovid. Met. 4.

——*Tibi cum ſine cornibus adſtas*
Virgineum caput eſt.

Seneca in Œdipo:

Huc adverte favens virgineum caput.

Quæ ad hodiernam *Bacchi* picturam male reſpondent: Niſi abdomen & ventrem inter pulchritudinis partes cenſere velimus. Vide Diod. Sic. lib. 4. ubi totam *Bacchi* hiſtoriam habes, & Nonnum in Dionyſiacis, ubi res geſtas ejus deſcribit. Sic dictum volunt à *Bacchis* quæ illum Βακχεύσασι h. e. *inſanientes, immodeſte ſe gerentes in Indiam ſecutæ ſunt*; ſive ut Euſtathio placet, ἀπὸ τῦ βάκχειν h. e. *à vociferando*, ac *ululando*; unde ipſe *Bacchus* (inquit D. Heinſius) *non eſt dubitandum, quin à* בכח *Baccha*, quod eſt *ululare*, aut *lamentari* dictus ſit. Aliter Bochartus ὁ μίγας, cui *Bacchus* quaſi בר כוש *bar-chus*, i. e. *Chuſi filius*. Vide doctiſſimum Virum Phaleg. 1. 2. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 5. cap. 13. quem ſis conſule. Ἐριβόμβιος Διόνυσος, h. e. *Cicernus Bacchus*, de re vehementer contemptâ; ſumptum adagium à potu ex leguminibus confecto, qui vinum imitatur. Οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, *Nihil ad Bacchum*; ubi quis ea nugatur, quæ ad rem præſentem nihil ſpectant, quæ eleganter dicimus ἀπεροδιόνυσα.

Πολλοί τοι ναρθηκοφόροι, πολλοὶ δέ τε Βάκχοι.
Multi thyrſigeri, pauci viri.

Proverbium, quo ſignificatur complurimis mortalium adeſſe virtutis inſignia, aut etiam famam, quæ tamen verâ virtute vacent. Hinc *Bacchæ*, Bacchi ſacrificulæ, quæ & Mænades, Baſſarides & Thyades, &c. quæ noctu ei ſacrificabant alternis annis, in Parnaſſo monte Bœotiæ; Item anno quoque tertio ad Cithæronem montem catervatim cum thyrſis convenire ſolebant; ut ibi *Bacchi* orgia magno cum ululatu celebrarent. Ovid. Met. 9.

Utque tuo motæ proles Semeleia thyrſo,
Iſmariæ celebrant repetita triennia Bacchæ.

Dixi *cum thyrſis*, qui *Baccho*, & *Bacchis* paſſim ab authoribus tribuuntur. Suidas. Θύρσος Βακχικὸ βάκτρον, ἢ λαμπὰς ἣν ἐκάλουν εἰς τιμὴν τῦ Διονύσου. Thyrſum itaque eſſe *Bacchi* certum eſt. Hinc à Sidonio Antipatro *Bacchus* dicitur θύρσου δονὸς. Et Statius, lib. 5. Sylvarum.

——*Cui jus venerabile thyrſi*
Bacchus.——

Eandem rem firmat inſania Antigoni & Antonii. Prior apud Herodotum *Bacchum* repreſentaturus, tum hederam capiti circumponebat pro diademate, tum maximè ferebat θύρσον ἀντὶ τῦ σκήπτρου. Poſterior apud Velleium, cum Liberum Patrem appellari ſe juſſiſſet, cum redimitus hederâ, coronâque velatus aureâ, & thyrſum tenens, cothurniſque ſuccinctus, curru velut Liber Pater vectus eſſet Alexandriæ. De curru *Bacchi*, ejuſque deſcriptionem habes apud Nonnum Dionyſ. lib. 18. Ovid. Met. 4. Sil. Ital. lib. 15. Virgil. Æn. 6. Sidonium Burgo Pontii, Lucianum *Baccho*. Catullum Epithalamio Pelei & Thetidos, Alios. Sidonii autem verſus non poſſum non ſubjungere, quibus poſtea pares apud Latinos Poetas fruſtra quæras.

Forte ſagittiferas Evan populatus Erythras
Vite capiſtratos cogebat ad eſſeda tigres
Intrabat duplicem qua temo racemifer arcum.
Marcidus ipſe ſedet curru: madet ebria cervix
Sudati de rate meri, caput aurea rumpunt
Cornua, & indigenam jaculantur fulminis ignem.
——*Fert tempus utrumque*
Veris opes, rutiloſque ligat vindemia flores
Cantharus & thyrſus dextræ lævaque feruntur
Nec legit exertos, ſed tangit palla lacertos
Dulce natant oculi, quos ſi fors verſat in hoſtem
Attonitos, ſolum dum cernit inebriat Indos.
Tum ſalebris ſaliens, quoties ſe concutit axis
Paſſim deciduo profunditur area muſto.

De navigatione ejuſdem eleganter Claudianus de 2. Conſul. Stilic.

Æquora ſic victor quoties per Rubra Lyæus,
Navigat, intorquet clavum Silenus, & acres
Inſudant tonſis Satyri, taurinaque pulſu
Baccharum Bromios invitant tympana remos.
Tranſtra ligant ederæ, malum circumſtua veſtit
Pampinus, antennis illabitur ebria ſerpens.
Perque mero madidos currunt ſaliuntque rudentes
Lynces, & inſolitæ mirantur carbaſa tigres.

Ubi benè *tigres*; hi enim Liberi Jugales. Horatius.

——*Bacche pater tuæ*
Vexere tigres.

Ovid. Am. 1. 2.

Talis erat domitâ victor Gangetide terrâ
Tu gravis alitibus, tigribus ille fuit.

Sil. in calce operis.

Qualis odoratis deſcendens Liber ab Indis
Egit pampineos frænatâ tigride currus.

Mart. 8. 26.

Nam cum captivos ageret ſub curribus Indos
Contentus gemino tigride Bacchus erat.

Plinius vero lib. 8. cap. 2. primum Bacchum ait victâ Indiâ triumphaſſe junctis elephantis. Vide Paſſeratium in illud Prop. lib. 3. el. 17.

Indica Nyſæis arma fugata choris.

Hinc *Bacchus thyrſiger* eſt apud Senecam in Medeâ.

Candida thyrſigeri proles generoſa Lyæi.

Fuit vero thyrſus non *Bacchi* ſolum ſed *Baccharum*, cujus virtute nixas illas, atque illudente Dæmone, mira quæpiam prodigia feciſſe antiqui prodidere. Apud Euripidem Baccharum una, cum petram thyrſo percuſſiſſet δροσώδης ὕδατος ἔπηδᾶ νοτὶς *fons exiliit aquæ rorulentus.* Alia ut in terram jecit, remiſit *Bacchus* κρήνᾱν ὄινου *vini fontem*, & ferè ſtatim ἐκ δ' ἀκοντίων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσαζον ῥυαί. Nonnus Dionyſiacon, lib. 48.

Θύρσῳ γαῖαν ἔθεινε διηνεκέϊ δονάκῃσι
Αὐτομάτῃσιν ὀδὴν μέθυσιν ἐναύσιον αἰζῶ
Χείματι πορφύροντα.

Si quis vero deſcriptionem thyrſi petat, addam ex Virgilio, qui talem ejus adhibet periphraſin Eclog. 5.

Et foliis lentas intexere mollibus haſtas.

Nimirum nihil aliud thyrſus denotat, quam haſtam, ſive virgam frondibus veſtitam, aut etiam pampinis ac foliis hederæ obtectam, in cujus extremitate cuſpis erat, aut mucro formâ coni pinei. Plin. 16. 34. *Hedera Liberi Patris adornat thyrſos.* Indè Euripides in Bacchis Thyrſum vocat κίσσινον βέλος, & Ovidius in Epiſtolis *haſtam pampineam* eo verſu.

Ut quas pampineâ tetigiſſe bicorniger haſtâ
Creditur.——

Juſtinus M. ὅπερ αἱ Βάκχαι δὲ χθύσματος εἰρωνικῶς τὰς λόγχας ἐν τοῖς θύρσοις ἐκφέρουσι. Addit Macrobius, mucronem quoque ipſum tegi lambente hederâ. Seneca clare in Hercule Inſano. Act. 4.

Tectam virenti cuſpidem thyrſo gerens.

Nonnus Dionyſ. lib. 9. hunc thyrſum dicit κευθόμενον πετάλοισι, *occultatum foliis*, & alibi κατάσκιον *umbroſum*, vel *inumbratum.* Vas hujus Numinis Cantharus fuit. Virg. in Sileno.

Et gravis attrita pendebat Cantharus ansâ.

Sil. Ital. lib. 7.

Lumine purpureo frontem cinxere corymbi
Et fuſæ per colla comæ, dextraque pependit
Cantharus.

Sidonius ubi ſupra.

——*Rutiloſque ligat vindemia flores,*
Cantharus & thyrſus dextra lævaque feruntur.

Plin. l. 35. c. 11. in fine. C. *Marius poſt victoriam Cimbricam Cantharis potaſſe Liberi Patris exemplo traditur.* Arnobius, lib. 6. *In Liberi dexterâ pendens potorius Cantharus.* Hieronym. contra Vigilantium: *Libere proclamabis te eſſe Liberum Patrem pro ebrietate & Cantharo ex humeris dependente, & ſemper rubente facie, & ſpumantibus labiis.* Videſis Val. Max. l. 3. c. 6. qui eadem cum Plinio.

Bacchus, Martyr, unà cum Sergio ſub Diocletiano ad Euphratem paſſus eſt. Uterque ordinem in exercitu Cæſaris ducebat. Volaterranus.

Baechylides, Ceus, Poeta Lyricus è Simonidis fratre natus. Vide Voſſ. Poet. ad Olymp. 82.

Bacelus, vir quidam effœminatus, totuſque luxuriæ deditus. Unde Proverb. *Bacelo ſimilis.* Heſych. Βάκηλος, ὁ μήτε ἀνδρὸς, μήτε ὁ κατάπτερος, ὁ ὅσπερ ἔνιον Γάλλος. Ὁ δὲ ἀνδρόγυνος, ἄλλοι παρεμφθορ, γυναικώδης ἄρρην. Μενάνδρῳ Τιμῇ.

Bæton vixit ætate Alexandri M. cujus σκυθικὸς conſcripſit. Athen. lib. 10.

Bætylus, Græce Βαίτυλος. Priſcianus, lib. 5. *Abadir Deus eſt; Dicitur & hoc nomine lapis ille quem Saturnus dicitur devoraſſe pro Jove, quem Græci Bætylon vocant.* Heſychius. Βαίτυλος, ὅτι ἐκαλεῖτο ὁ λιθεὶς τῷ Κρόνῳ ἀντὶ Διός. Etymologus. Βαίτυλος ἐκαλεῖτο ὁ λίθος ὃν ἀντὶ Διὸς ὁ Κρόνος ἔπιεν. Idem nullo ſenſu. Βαίτυλος, Λίβανον τὸ ὄρος τῆς Ἰλίου πόλεως. ſed ſupplendum ex Phavorino. Βαίτυλος, λίθος ἡμιόμβρυος καὶ ὁ Λίβανον, &c. Utrobique autem pro Ἰλίου ſcribendum Ἤλιου. Vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 2.

Bagoas, linguâ Perſicâ *Spado* dicitur. Plin. lib. 13. cap. 4. *Clariſſimæ omnium* (palmæ) *quas regias appellant ab honore; quoniam regibus tantum Perſidis ſervabantur, Babylone natæ, uno in horto Bagoi; Ita enim vocant ſpadones: qui apud eos etiam regnavere.* Idem nomen datur *ſpadonibus regiis* apud Curtium, Ælianum, Heliodorum, Achillem Statium, & Sulp. Severum, lib. 2. Hiſt. Sacræ, cum de Judith loquitur, qui *Baguam* dixit. Suidas. Βαγώας, ὄνομα κύριον, ὃς ὢν εὐνοῦχος. Ovid. Amor. 2.

Quem penes eſt dominam ſervandi cura Bagoæ.

Vide Grot ad Judith. 12. 10.

Bagoe, nympha quædam, quæ Thuſcis artem fulguritorum ſcripſit, quam quidam *Sibyllam Erythræam* eſſe putant.

Bajazeth, Turcarum rex per Tamerlanem in bello captus, mulo inſidens per exercitum in ignominiam ducebatur, potiſſimum ob ſuperbiam, quâ turgidè intumeſcebat. Poſteà catenis aureis vinctus, & in caveâ conclufus, à Tamerlane, quocunque iret, ducebatur, quo in equum aſcendens, ſcabelli loco utebatur, ac ſubter menſam cum ederet, inſtar canis, ad pedes ejus ſolas de reliquiis cadentes colligebat micas, quibus tenuiſſimè, ac turpiſſimè victitabat.

Balacrus, Amyntæ filius, Præfectus auxiliariis copiis Alex. Magni. Q. Cur. l. 4. *Phrygas Balagrus regebat.* Sic enim legendus locus iſte, Freinſhemio notante; Raderus gentis nomen putavit, nempe quia legit apud Arrianum, lib. 3. Οἱ Βάλακρου ἀκοντιςαὶ, cum verba illa ſic eſſent vertenda, *jaculatores, quos ducebat Balacrus.* Fuit alius Nicanoris filius Ciliciæ Satrapa; Arrianus, lib. 2.

Balagrus, Hiſtoricus Græcus, ἐν Μακεδονικῇ advocatur à Stephano in Ὀλύνθος, ac ἐν Μακεδονικαῖς Λυτίαις ab eodem in Ἄμολος.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi.* Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corſi.* Liv. lib. 41. *Ilienſes adjunctis Balorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter ἀμφὶ ὀρείων ἔθνη. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balares* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è vicinâ Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſentione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſiderunt.* Βαλαρεῖς δ' ὄνομα ἦσαν αὐτοῖς καὶ γλῶσσα ἡ Κυρνίων. Βάλαρις γὰρ τὸν φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes, Corſi, Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno עִילִאי *Ilae* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חוֹרְשִׁאי *Corſi* à ſylvis, & *Balari* à *feritate* dicti, quaſi בָּרִיִּים *Barari.* Arabicè ſc. בראי *barari*, ſolitudinem ſonat.

Balatrones, Horatius, lib. 1. Sat. 2.

Mendici, mimæ, Balatrones.

Quem

Quem ad locum ſic vetus interpres. *Balatrones luxurioſos, ac perditos vocat, à Servilio Balatrone, cujus in 2. libro meminit: Ex hujus autem nomine, ſimilis vitæ homines balatrones ſunt appellati, à balatu forte dicti, quæ vox intorta eſt, & ridicula; Legitur & Barathrones, qui bona ſua devorando, quaſi in Barathrum mittunt. Iidem & Blatrones proprie dicti ſunt, à blatiendo, i. e. vaniloqui.* Hæc ille. Primum autem etymon probare non poſſumus, nec enim *balatrones* id nomen habent à Servilio, ſed Servilius id nomen accepit, quod nihili homo foret, ac decoctor merus. Nec magis placet à *balatu* ſic dictos. Quod ſi foret, ita vocarentur propriè *locutaleii* & *blaterones*, quod falſum eſt. Veriſimilius eſt tertium etymon, ut *bonorum gurgites* ita dicerentur, quia ſint

Ingluvies & tempeſtas, barathrumque macelli.

Uti loquitur idem Horatius. Sane *barathrum* Athenis locus erat immenſæ profunditatis; Sed καταπροσδόκητον ſumitur à Plauto pro *Stomacho*. Inde igitur decoctores dicti *barathrones*, quia cuncta conderent in *barathrum*, h. e. in *ſtomachum*. Hinc vetus Gloſſator ἄσωτον *Barathronem* interpretatur. Quod autem addit Horatianus interpres, aliter dici *Blaterones*, id ſatis refellitur iis quæ diximus. Eſt & aliud etymon apud Feſtum, ex cujus verbis cognoſcitur *balatrones* ita dictos videri à vocabulo *bullæ*, ſive, ut Mss. habent, *Ballæ* ſignificante lutum, quod ex itinere adhæret, ſive, quod de calceamentorum ſoleis additur. Sane pro *flagrione* uſurpat Varro de R. R. 2. 5. *Videbo jam vos*, inquit, *balatrones, & huc adferam meum corium & flagra.* Cæterum ab hâc voce eſt, quod Italis hominis nequam *Balatroni*, & Gallis *Belitres* dicuntur. Vide Fungerum in *Balatrones*.

Balbillus, Neronis ætate Ægypti Præfectus fuit, teſte Tacito Annal. 13. Fuit id an. U. C. 809. Qu. Voluſio Saturnino, & P. Cornelio Scipione Coſſ. De itinere ſuo, ac rebus Ægyptiacis, quædam confignavit. Sen. Nat. Qu. 4. 11. *Balbillus virorum optimus, in omni literarum genere rariſſimus, auctor eſt, cum ipſe præfectus obtineret Ægyptum, Heracleotico oſtio Nili, quod eſt maximum, ſpectaculo ſibi fuiſſe delphinorum à mari occurrentium, & Crocodilorum à flumine adverſum agmen agentium, velut pro partibus prælium: crocodilos ab animalibus placidis, morſuque innoxiis, victos.* Ex eodem opere eſt, quod refert Plin. in procem. lib. 19. *Galerius à freto Siciliæ Alexandriam ſeptimâ die pervenit, Balbillus ſextâ, ambo præfecti.* In vulgatis Senecæ libris eſt *Babillu* in Plinianis *Babilius*. Sed *Balbillus* dicitur Tacito: atque ita legi oportere, probat Lipſius ex veteri Inſcriptione: T. JULIUS BALBILLUS, SACERDOS SOLIS. Addere potuit & hanc: SOLI ALAGABALO JULIUS BALBILIUS AQUILA. Sanè ἀναλόγως à cognomento *Balbus* fit *Balbulus*, hinc *Balbillus*; tamen ecce *Babilla* in inſcriptione aliâ: PRO SALUTE SABINIANI ET JULIÆ BALBILIÆ VINDONA MATER. Voſſius.

Balbinus, Imp. Rom. bis ante Conſul & Præfectus urbis, & plurimarum provinciarum rector. Genus ſuum referebat ad Corn. Balbum Theophanem, qui per Pompeium civitatem meruerat, quum eſſet patriæ ſuæ nobiliſſimus, idemque hiſtoriæ ſcriptor. Jul. Capitol.

Baltaſſar, nomen Danielis, Dan. 1. qui & *Balteſhazzar*. Lat. *abſconditè theſauriſans*, ſivè *in malleatore theſauriſans*, vel *occultè portans anguſtiam*. Suidas, Βαλτάσαρ, ὅτως ἐκλήθη ὁ Δανιὴλ εἰς τιμὴν τοῦ τῶν ἀποῤῥήτων σημαντοῦ. Item 8. Babyloniæ rex. Regn. an. 5.

Balthaſar, rex Babylonis, ſub quo hæc civitas à Perſis capta fuit. Tot ac tantis deliciis affluebat, ut inter impudicas mulieres & obſcœnas, tanquam in cœno porcus volutaretur.

Bambalio, In hujus nominis origine debetur laus Adriano Turnebo, qui Adverſ. 17. 14. ſcribit hoc modo. *Pater uxoris Antonii propter hæſitantiam linguæ, ſtuporemque cordis, ut à M. Tullio, Philip. 3. ei objicitur, Bambalio vocatus fuiſſe dicitur.* Proinde quæritur, quis ſit *Bombalio* à Criticis. Fungerus nomen per diminutionem ad riſum factum arbitratur, ut quemadmodum dicitur à *ſceparnum Sceparnio*, ſic à βομβάλειν, Βομβαλίων. Eſt autem βομβάλειν *tremere* ac *dentibus crepitare*, & *labiis balbutire*, quod & algentibus uſu venit, & ſtupentibus quoque, & balbutientibus, & ore tumultuantibus, & in loquendo colluctantibus & hæſitantibus, maxime tamen commiſſione labrorum balbum ſonum elidentibus, quod & βομβαλύζειν, & παμφαλύζειν dicitur. Quæ omnia per Onomatopœiam ſunt effecta, ut & βομβαλυδόμαξ apud Ariſtophanem, & βόμβος & inde factum nomen bombardæ. Fit & apud Dionem cum in oratione Ciceronis, tum in Oratione Caleni mentio *Bombalionis*.

Banauſi, ſervorum genus, manuum operâ utentium. Rhod. 25. 18. Eſt autem Βάναυσος proprie *fornicarius*, h. e. *qui circa fornaces, & caminos exercetur*. Heſychius, Βαναυσία, πᾶσα τέχνη διὰ πυρὸς, μειόνως δὲ ἡ περὶ τοὺς καμίνους. Καὶ πᾶς τεχνίτης χαλκεὺς, ἢ χρυσοχόος, βάναυσος. Porro βαῦνον Peloponneſii ignis locum vocant, *caminum*, & ἀύειν eſt *incendere*.

Baptæ, Athenis ſacerdotes erant Cotyttûs impudicitiæ Deæ, cui nocturna ſacra peragebant ſalutationibus, & omni voluptatum generi indulgentes. Dicti ἀπὸ τοῦ βάπτειν, quòd qui ſacris illis initiabantur, aquâ calidâ tingerentur. Juvenalis Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

In horum impudicitiam Eupolis fabulam *Baptas* inſcripſit, ob quam ab ipſis Baptizatus & mari immerſus fuit.

Baptiſta, prima Galeatii Piſaurienſis Principis filia, & Guidonis Comitis Urbinatis uxor, quæ cum doctiſſimis viris plerumque magnâ ſui laude diſputavit, libros quoque *de humanâ fragilitate* ſcripſit, ac *de verâ religione*.

Barabbas, latro & homicida famoſus ex Evangeliis notiſſimus, ſig. *filius Patris*, Nomen apud Talmudicos uſitatiſſimum, ut *R. Samuel Barabba*, & *R. Nathan Barabba*. Hieroſolymitanè ſæpè profertur בר בא *Barba*, ut *Simeon Barba*. Hoc in mentem revocat illud Joſephi Bell. Jud. 5. 18. *Cum torquerentur ſaxa immania à Romanorum baliſtis in urbem, inſidentes quidam in turribus ſigno præmonuerunt civibus, ut caverent hoc clamantes vulgari dialecto: Filius venit*, i. e. בר בא *Bar bo. Filius* quidem hominis tunc *venit* in gloriâ juſtitiæ, & vindictæ ſuæ in gentem nequiſſimam. *Lightfoot.*

Barbara, virgo Nicomedienſis, Dioſcori viri nobilis filia, à quo in turrim eſt conjecta, quòd ſe Chriſtianam profiteretur, ac poſt omnibus probris nudatum converberatumque corpus, ab eodem ad Præfidem ducta, jugulataque in eâdem urbe ſub Maximiliano: demum Venetias (quo tranſlata eſt) condita. Volater.

Barbara, Sigiſmundi Imperatoris uxor, quæ ſtultas vocabat virgines pro Chriſti nomine paſſas, quod voluptatum gaudia non guſtaſſent. Dicebat animas cum corporibus interire, nec futuram aliam vitam poſt hanc, quam vivimus.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficultèr, aſperè, atque duriter loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, à βαρβαρ absonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus erit mihi, & ego illi.* Ovidius.

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Suidas, Βάρβαρος, οὐκ ὅτι ἄγροικος, ἀλλ' ὅτι τῇ φωνῇ ἐλαμβάνετο. Atque hoc cenſu civili, Anagogico autem ſeu Spirituali, bene vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ὁτὲ μὲν κακιῶν λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν ἐυδοκιμούντων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ οὐκ Ἑλληνικόν. Unde Sophocles.

Τὼν βάρβαρον δὴ γλῶσσαν οὐκ ἐπαίων.

Unde Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè*. In Capteiveis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit. Notandum hoc loco Judæos etiam *Barbaros* aliquando dictos fuiſſe. Juſt. Mart. Apol. 2. *Qui cum λόγῳ* (vel *ſecundum rationem*) *vivunt, ſunt Chriſtiani; ut inter Græcos Socrates, Heraclitus & his ſimiles: Inter Barbaros autem Abraham*, Ananias, Azarias, Miſael, Elias, & alii complures. Tatian. Orat. ad Græcos, inter Barbaros, à quibus Græcorum ſtudia orta ſunt, Moſen refert, & ipſe ſe Barbaræ Philoſophiæ ſectatorem dicit. Clem. Strom. 2. *Barbara Philoſophia, quam nos ſequimur, revera perfecta & vera eſt*, & lib. 5. ait Græcos quicquid veri docuerunt id à Philoſophiâ Barbarâ hauſiſſe. Et lib. 6. Data eſt Lex & Prophetæ Barbaris, Philoſophia autem Græcis. Quin & apud Origenem primo contra Celſ. Celſus affirmat Chriſtianum dogma ortum cepiſſe à Barbaris, h. e. a Judæis. Sandius.

Herm. *Barbarus* Patricius Venetus, deinde Patriarcha Aquileienſis Ob. 1493. Æt. ſuæ 39. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 3. 8.

Barbatius, vel *Barbius* Philippicus, de quo Ulpianus lib. 3. F. de officiis Prætor. Homo comis, & blandis moribus evehitur ad ſummos magiſtratus Antonii triumviri operâ. Hunc in foro jus dicentem herus, à quo olim aufugerat, agnovit. Ergò tacitè aggreſſus, & veſte à tergo prehensâ, Salve, inquit, veteri & ſervili nomine adjecto. At ille perculſus veteri Domino facile

cile agnito, rogavit eum, ut taceret, domumque ſuam duxit, maximâque pecuniâ numerata ſe tandem redemit. Vide Suidam.

Bardaſanes, Meſopotamiæ præſul, Syrorum linguæ doctiſſimus, & vehemens dialecticus, adverſus Marcionem patriâ linguâ ſcripſit; ſed & Græcè ad Antoninum ſub quo fuit, librum de fato, aliaque complura. Euſebius.

Bardeſanes, Hiſtoricus Babylonius, Alexandri Severi temporibus floruit, de quo Porphyrius de abſtinentiâ, lib. 4. Ὡς Βαρδησάνης ἀνὴρ Βαβυλώνιος ἐπὶ τῆς πατέρων ἡμῶν γενεᾶς, ἀνέγραψεν. Egit autem de Brachmanibus, & Samanæis, Indorum Philoſophis, quos Græci *Gymnoſophiſtas* vocant. Idem opus ſignat B. Hieronymus, lib. 2. contra Jovinianum. *Bardeſanes, vir Babylonius, in duo dogmata apud Indos Gymnoſophiſtas dividit: quorum alterum appellat Brachmanas; alterum Samanæos; qui tantæ continentiæ ſint, ut vel pomis arborum juxta Gangem fluvium, vel publico oryzæ, aut farinæ alantur cibo: & cum rex ad eos venerit, adorare illos ſolitus ſit, pacemque ſuæ provinciæ in illorum precibus arbitrari ſitam.* Voſſius & Jonſius.

Bardi, vates apud Gallos, aut Magi vel Philoſophi, qui fortium virorum res geſtas decantare ſolebant. Lucan. l. 3.

Vos quoque qui fortes animas, belloque peremptas
Laudibus in longum vates demittitis ævum,
Plurima ſecuri fudiſtis carmina Bardi.

Poſidonius apud Athen. lib. 6. Τὰ δ' ἀνάθεματα αὐτῶν εἰσὶν οἱ χαλκοῦνται Βάρδοι πεποιηκότες μετ' ὀλίγων ἐπαίνους λέγοντες. Strabo lib. 4. Βάρδοι μὲν ὑμνηταί, καὶ ποιηταί. Diodorus lib. 5. Εἰσὶ δὲ παρ' αὐτοῖς καὶ ποιηταὶ μελῶν, οὓς Βάρδους ὀνομάζουσι. Feſtus. *Bardus* Gallicè *cantor* appellatur *qui virorum fortium laudes canit.* Ammianus lib. 15. *Bardi fortium virorum illuſtria facta heroicis compoſita verſibus, cum dulcibus lyræ modulis cantitarunt.* Heſychius, Βάρδοι, αἱ ὠδοὶ παρὰ Γαλάταις, ubi pro αἱ ὠδοὶ, *cantores*, vel *poetæ*. Bardus autem eſt ab Ebræo ברד *parat*, i. e. *modulari*, mutatis homogeneis Bochartus. Porro *hi Bardi*, ut bonos laudabant, ita malos vituperabant. Diodorus ubi ſupra ἔστι δὲ μετ' ὀργάνων καὶ λύρᾳ ὁμοίων ᾄδοντες, οὓς μὲν ὑμνοῦσιν, οὓς δὲ βλασφημοῦσιν. Perperam autem cum his *Bardis* Galliæ viri docti confundunt *Bardeos*, ſive *Bardæos* Dalmatiæ, de quibus ita Gloſſæ Latino-Græcæ ab H. Stephano primum editæ. *Bardei* Ἰλλυριοὶ δῆλοι, οἱ καὶ ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς Ἰταλίας κατὰ Κίννα, καὶ Μαρίου στρατευσάμενοι, καὶ ἐκ τούτου πεφυγότες κατὰ τῆς πατρίδος. Τούτους Στράβων δῆλον ποιεῖ καλῶν ἀναιρεῖ. Ac paulo poſt in iiſdem legere eſt, *Bardes*, λευκοὶ Ἰλλυριοὶ, δῆλοι; ubi ſcribendum conjunctim Ἰλλυριοὶ δῆλοι. Egregius quoque de iis locus eſt Plutarchi in C. Mario. Ubi narrat, ut is primus ante portas conſtetit, cavillatus ſe exulem eſſe, ſibique patriâ interdictum: mox priuſquam tres aut quatuor tribus ſuffragia iniiſſent, abjectâ ſimulatione, & cauſatione exilii inierit urbem circumſeptus ſervis, quos *Bardiæos* appellabat. Κατῆει δορυφόρους ἔχων λοχήτας, οὓς Βαρδιαίους προσηγόρευσεν. Item Vatinii Imp. Epiſt. ad Cic. lib. 5. *Dicitur mihi tuus ſervus anagnoſtes fugitivus cum Vardæis eſſe, de quo tu nihil mihi mandaſti. Ego tamen terrâ, marique, ut conquireretur, præmandavi: & profecto tibi illum reperiam, niſi in Dalmatiam aufugerit: & tamen aliquando eruam.* Similiter Plinius 3. 23. ubi de Liburniæ populis, *populatoreſque quondam Italiæ Vardæi.* Ptolemæo ſunt Οὐάρδιοι. Straboni & Appiano, ſed corruptè Ἀρδιαῖοι, ut Ortelius obſervat. Ab hiſce Βαρδιαίοις ſive Βαρδιείοις, ſive Βαρδείοις *bardaicus*, vel *bardiacus* dicitur. Juvenal. Sat. 16.

Bardiacus judex datur hæc punire volenti.

Et Martialis, lib. 4. ep. 4.

Laſſi bardiaci os quod evocati.

Ubi *evocati* ſunt veteranorum militum genus, de quo inter alios Lipſius multa in Electis. Vide Valeſium ad Am. Marcell. p. 93.

Barlaamus, Monachus, cujus de Papæ principatu libellum primus mundo exhibuit Joannes Luidus Novi Collegii Socius, & Academiæ Oxon. Procurator. Edidit eundem poſteà Heidelbergæ 1608. unà cum Nili Archiep. Theſſalonicenſis ejuſdem argumentis libris duobus Claudius Salmaſius. Ejus quoque Λογιστικὴ habemus hodie & Ἀριθμητικὴ Geometriam etiam compoſuiſſe teſtis eſt Geſnerus. Item de ratione inveniendi tempus celebrandi Paſchæ ſcripſiſſe ait Voſſius de Scientiis Mathematicis pag. 393. Vixit A. D. 1350, ut ex æquali ejus Joanne Boccatio conſtat Præfat. operis de Genealogiâ Deorum. Vide quæ de eo Pontanus ad Cantacuzenum annotavit, lib. 2. 39. Quædam de eo etiam habes apud Voſſ. H. Lat. p. 526.

Baro, mulier quædam Philoſophiæ dedita, uti ſcribit Suidas, unde Philoſophos, qui ſtolidiores eſſent, *Barones* vocabant, ut quaſi mulierculæ per contemptum appellarentur. E contra autem poſterioribus ſeculis *baro* notavit virum. Unde Gloſſæ Philoxeni. *Baro* ἀνήρ. Vide Voſſ. in *Baro*.

Barſine, Alexandri M. uxor, quam cum Hercule filio Caſſander occidi juſſit, ſcilicet quaſi regnum Macedoniæ, quod affectabat, aliter conſequi, quam ſcelere non poſſet. Juſtinus lib. 5.

Barthenos, uxor Noachi apud Epiphanium. Βαρθήνος, inquit, τοῦ Νῶε γέγονε γυνή.

Bartholomæus, Apoſtolus, cujus nomen ſolum in Evangelio legitur. Poſt reſurrectionem Chriſti in Indiâ ſparſit Evangelii ſemina, ut ſcribit Euſeb. l. 3. c. 1. & citatur ejus dictum hujuſmodi, *Evangelium eſſe breve & longum.* Etſi enim ſumma ejus brevibus Aphoriſmis comprehenſa tradi poteſt, tamen ſapientia illius inexhauſta eſt, & propugnatio dogmatum longiorem orationem deſiderat. In Armeniæ urbe Albanâ fertur juſſu Aſtyagis regis excoriatus eſſe. Latinè *filius——hauriens——aquas.* Ita Heſychius, Βαρθολομαῖος, υἱὸς χρεμίσου ὕδατα. Atqui Voſſius ſcribit *Bar-ptolemæus*, quaſi *filius Ptolemæi.* Aliter D. Lightfoot. Computa ordinem, inquit, quo vocati ſunt diſcipulis Jo. 1. cum ordine quo ut plurimum recenſentur & Bartholomæum in eundem locum cum Nathanaele coincidentem comperies; ita ut eundem cum eo eſſe opineris: Nathanaelem nomine proprio, Bartholomæum paterno dictum. בר תלמי i. e. filium *Talmai*. Nam Græci interpretes *Talmai* reddunt Θολμαῖ, 2 Sam. 13. 27. Atque occurrit Θολομαῖος apud Joſ. Ant. 20. 1.

Bartolus de Saxoferrato J. C. natus eſt A. D. 1309. Puer præceptorem habuit Petrum de Aſſiſio, virum doctum & eximiè pium à quo in Grammaticis eruditus fuit. Ad Juris Civilis diſciplinam ſe contulit, an. ætatis 14. in civitate Peruſinâ, quam totâ diligentiâ & induſtriâ didicit, ſub præceptoribus Cymo Piſtorienſi, Jacobo Burrigario, & Reynero Foro-julienſi, ut poſteà an. ætatis 20. Bononiæ de Jure publicè reſponderit, & anno ſequenti ſolennia Doctoratus inſignia receperit. Peruſii uxore ductâ, ut vitæ portu conſtituto, ætatem jus profitendo tranſegit, cui nec ingenium, nec memoria defuit, qui Hebraicas literas & mathemata didicit, & plurium diſciplinarum quam Juris Civilis peritiam habuit. Mortuus eſt ibidem an. ætatis 46. Hæc Jo. Pichardus in J. C. vitis.

Baruch, Lat. *benedictus*, vel *genu flexus*. Heſychius, Βαρὲχ, εὐλογημένος. Filius Neriæ. Jer. 32. 10. Alius videtur ab illo quicunque tandem fuerit, cujus extat liber inter Apocryphos.

Baſilides, Alexandrinus, Menandri diſcipulus, Adriani Imperatoris temporibus vixit. Docuit unum eſſe Deum Patrem, ex hoc natum eſſe Νοῦν, ex hoc Λόγον, ex hoc Φρόνησιν, ex hoc Σοφίαν καὶ Δύναμιν. Ex his Virtutes, Principes & Angelos primum condidiſſe cœlum. Ex hoc alios, atque alios ſubinde derivatos uſque dum 365. cœli fabricarentur. Docuit Primogenitum Patris Νοῦν miſſum eſſe, ut credentes ſibi in libertatem aſſereret, nec tamen crucifixum eſſe, ſed ejus loco Simonem Cyrenenſem. Docuit animam ſolum ſervari, non corpus. Inter cætera contendit confeſſionem in perſecutione eſſe ἀλλόφυλον, & negationem fidei non eſſe peccatum. Euſeb. 4. 8.

Baſilis, hiſtoricus, Indica prodidit, quorum ſecundum Athenæus, lib. 9. A Plinio, lib. 6. cap. 39. inter eos numeratur, qui Æthiopiæ menſuram confignarunt. Agatharchides autem lib. de Rubro mari ἀπαῶς ejus meminit inter illos qui Orientis loca deſcripſerunt. Voſſius.

Baſiliſcus, à ſorore Auguſtâ, quia Imp. aberat, in regali ſolio poſitus M. Filium Cæſarem fecit. Rediens è Syriâ Zeno jus ſuum repetens, *Baſiliſcum* unà cum filio relegavit, qui Lemni fame conſumpti ſunt. Procop. Vandal. l. 3.

Baſilius Cæſarienſis, Greg. Nazianzeni & Jo. Chryſoſtomi temp. floruit. Is Cæſareæ Cappadocum Præſul factus, miſſus à Valente, qui Arianis favebat, in exilium. Cui ille, Antequam, inquit, in exilium proficiſcar, tu ab incœpto deſiſtes. Itaque unâ nocte Uxore Valentis maximis doloribus correptâ, & filiâ inſuper parvulâ extinctâ, Valens miſit ad *Baſilium* ut precibus ad Deum fuſis ipſe ſaltem ſervaretur. Ruffinus. Φωσὴρ οἰκουμένης ὅλης Nazianzeno, Eccleſiæ Nyſſeno, Univerſi orbis Lumen Damaſceno. *In Baſilio*, inquit Eraſmus, *præter ſubtilitatem exoſculamur piam ac mitem ſuaviloquentiam.* Sanctus Ephræm hæc ad illum dixiſſe fertur, *Inſtar Petri prædicaſti, inſtar Pauli docuiſti, inſtar Thomæ Filium Dei confeſſus es, inſtar quatuor Evangeliorum de rebus divinis diſſeruiſti.* Poſſevin.

Baſilius, Ancyranus Præſul, arte medicus; Scripſit contra Marcellum *de Virginitate* librum, & nonnulla alia. Hic etiam Imperante Conſtantino Macedonianæ religionis cum Euſtathio Sebaſtiano princeps fuit. Hieronymus.

Baſilius, Cilix Presbyter in Zenone, & Anaſtaſio floruit, ut ex Photio diſcimus Cod. 107. Hiſtoriam divulgavit, cujus & Nicephorus meminit operis ſui initio. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 267.

Baſilius, Seleuciæ Epiſcopus, interfuit Synodo quartæ Oecumenicæ, eique ſubſcripſit. A. D. 448.

Baſilius, Præſes Ciliciæ ſub Anaſtaſio Principe floruit, abſtinentiâ, & vitæ inſtitutis clarus. Scripſit contra Archelaum quendam Presbyterum. Suidas.

Baſilus, Opiterginorum dux, qui ſuppetias Antonio tulit. Lucan. lib. 4.

Ut primum adverſæ ſocios in littore terræ
Et Baſilum videre ducem: nova furta per æquor
Exquiſitæ fugæ.——

Baſilus, oratoris nomen apud Juvenalem Sat. 7.

Quando licet flentem Baſilo producere matrem?
Quis benè dicentem Baſilum ferat?

Item Prætor ſpolians provinciales apud eundem Sat. 10.

Quot Baſilus jocios, quot circumſcripſerit Irus
Pupillos.——

Baſſareus, Bacchi cognomen, à veſtium ſpecie, quibus miniſtræ ejus utebantur in ſacris; quæ & *Baſſarides* dicebantur. Alii vero *Baſſareum* à βάζειν vocant, quod clamare ſignificat. Horat. in Odis.

——*Non ego te candide Baſſareu*
Invitum quatiam.——

Ea autem veſtis ad pedes fluebat. Statius.

Si decet auratâ Bacchum veſtigia pallâ
Vertere.——

Et à *Baſſareo* Lydiæ loco cognominata eſt, ubi conficiebatur. Hinc *Baſſaricus*. Prop. 3. 16.

Candida laxatis onerato colla corymbis
Cinget Baſſaricas Lydia mitra comas.

Baſſaris, *Baſſarei*, h. e. *Bacchi ſacrificula*. Perſius Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo
Baſſaris, & lyncem Mænas flexura corymbis.

Ubi vetus Schol. *Baſſarides, Bacchæ. Quibuſdam videtur à genere veſtis, quâ Liber Pater utebatur, demiſſâ ad talos, quam Thraces Baſſarim vocant. Quidam à vulpibus, quarum pellibus Bacchæ ſuccingebantur.* Quæ confirmari poſſunt è Græcis Grammaticis. Nam Heſychio Βασσάρα ſunt χιτῶνες, ὡς ἱερέων αἱ Θρᾴκιαι Βάκχαι. Sed & apud Suidam & Etymologum legas, Βάσσαρες ἀλώπεκ καὶ Ἡσύχιος. Porro non Thracum ſolummodo hæc vox, ſed & Afrorum. Nam ut idem Heſych. ſcribit, Βασσάρα, τὰ ἀλωπέκια οἱ Λίβυες λέγουσι. Quanquam Bacchæ non vulpinis tantum, ſed & hinnulorum pellibus utebantur, quas Stat. lib. 2. Thebaidos itemque Achilleidos *Nebridas* dixit, Græcorum more, qui pelles iſtas Νεβρίδας vocant à νεβρὸς *hinnulus*, ſive *cervi pullus*. Altius vero rem repetit ὁ πάνυ Bochartus. Sic enim ille, *Baſſareus*, inquit, rectè explicatur per Æliani Περσφόνῃ, cum בעל *baſſar* Ebræis ſit idem quod Græcis φυγών, *vindemiare* ſcilicet, ubi Iſaiæ per SS. effertur ut ὁ ἐ ſæpiſſimè.

Baſſianus, Syracuſanus, Romam ſtudiorum causâ miſſus, ubi cum Chriſtianus factus eſſet, Ravennam, inſectante patre, fugit. Inde Laudenſis Præſul electus, ibidem nonagenarius deceſſit 14. Cal. Febr. Emicuit Ambroſii temporibus, quem ægrotantem adiit & ejus morti interfuit. Volater.

Baſſianus dictus eſt Marcus Aurelius Antoninus Caracalla, ex avi materni nomine.

Baſſus Cæſius, Poeta Lyricus, Neronis temp. ad quem Perſius ſcripſit Sat. 6. ubi inter alia.

Jamne Lyra & tetrico vivunt tibi pectine chordæ?

Tetrico, inquit, quia ad Sabinos ſe recepiſſet, quorum mons *Tetricus*. Mox ad eundem ait,

Atque marem ſtrepitum fidis intendiſſe Latinæ,
Mox juvenes agitare jocos & pollice honeſto
Egregios luſiſſe ſenes.——

Unde argumentum eorum cognoſcimus, quæ caneret Cæſius. Vidit eum Fabius: ac quanti fecerit, arguit quod dicat lib. 10. *Lyricorum Horatius ferè ſolus legi dignus; ſi quem adjicere velis, is erit Cæſius Baſſus, quem nuper vidimus.*

Baſſus Aufidius Hiſtoricus, Auguſti ac Tiberii temp. æqualis M. Senecæ Rhetoris, ut ex ejus Suaſoriâ 6. cognoſcimus. Ibidem inter hiſtoricos refertur, qui elogiis ſuis Ciceronem fuere proſecuti. Reliquit autem belli Germanici libros, uti docet Quintilianus lib. 10. Etiam de Bello civili ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 22.

Baſſus Julius, Orator Auguſti temporibus ex cujus declamationibus plurima excerpta habemus apud M. Senecam, qui & in Præfat. lib. 5. Controverſ. *hominem diſertum* vocat. Sed addit, *Cui demptam velim, quam conſectabatur, amaritudinem, & ſimulationem actionis Oratoriæ. Nihil indecentius, quàm ubi Scholaſticus forum, quod non novit, imitatur.*

Baſſus Junius floruit temporibus Neronis, aut Veſpaſiani, homo dicaciſſimus, unde *aſinus albus* vocabatur, teſte Fabio, lib. 6. cap. 3. de riſu. Nempe *aſinus* quidem ob ineptias, ſed *albus* ob jucunditatem, uti Turnebus interpretatur, lib. 28. cap. 35. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus Salejus Veſpaſiani ævo floruit, non ſemel memoratus Tacito, ſive alteri in Dialogo de Cauſis corruptæ eloquentiæ, ubi inter alia ſic audias Aprum loquentem. *Quis enim neſcit neminem mihi conjunctiorem eſſe, & uſu amicitiæ, & aſſiduitate contubernii, quam Salejum Baſſum, cum optimum virum, tum abſolutiſſimum poëtam?* Et Fabius, lib. 10. *Vehemens & poeticum ingenium Saleio Baſſo, nec ipſum ſenectute maturum.*

Baſſus Gabius, è cujus commentariis hiſtoriam de equo Sejano refert Gellius 3. 9. Libros is de origine verborum edidit, è quibus idem Gellius quædam adfert 2. 4. 3. 19. 5. 7. Sed *Gavius* eſt apud Macrobium. Floruit tempore Trajani. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 22.

Baſſus, & Sextius Niger Romani de Medicinâ Græcè ſcripſerunt. Volaterr.

Baſſus, Conſul, Gentiani collega an U. C. 963. Alius Æmyliani collega an 1011. Alius Quintiliani collega an. 1041. Alius Ablabii collega an. 1083. Alius Philippi collega an. 1161. Alius Antiochi collega, an. 1184. Denique *Baſſus* martyr ſub Decio clavis ferreis confixus. Volaterr.

Batalus, tibicen laſcivus, qui primus omnium calceis fœmineis in ſcenâ uſus eſt, artemque tibiarum omnino mollitie depravavit, à quo diſſolutos & parum viros *Batalos* vocant; tale fuit Demoitheni cognomen, teſte Cœlio lib. 5. cap. 13. Libanius Ἰσόρμῃ γάρ τινα Βάταλον Ἐφέσιον αὐλητὴν γενέσθαι, ὃς σχήμασι γυναικείοις ὀρχούμενος καὶ σκιπῶν ἐλκόμενος, καὶ μίλτῳ κατιὼν ἀπὸ τούτου ἦ τοῦ ἐκλύτους καὶ ἀνάνδρους Βατάλους ἐκάλουν. Unde Heſychius, Βάταλος, καταπύγων καὶ ἀνδρόγυνος, κίναιδος, ἔκλυτος. Cæterum Βάταλος apud Atticos pudendorum pars. Sic enim Plutarchus ſcribit. Δοκεῖ ἦ καὶ τὴν ὀπὴν ὑπερπεπῶν τι λεχθῆναι τὸ σῶμα μοῖον ἐκ τοῦς Ἀττικοῖς τότε καλεῖσθαι Βάταλον.

Bathſhebah, uxor Uriæ, poſtea Davidis, & mater Solomonis Sulp. Severus: *Quâ tempeſtate Berſaben quandam miræ fœminam pulchritudinis, ſtupro compertam habuit. Hæc viri cujuſdam uxor, qui tum in caſtris erat, fuiſſe traditur.* Ubi ſecutus errorem Græcorum vocat *Berſaben*, quæ in Ebræis & Latinis codicibus *Bathſheba*, vel *Bethſabe* dicitur: quem tamen errorem ſcribis libentius tribuit Druſius, quam interpretibus; & videtur natus ex affinitate literarum ϐ & ρ. Fuit autem *Bathſheba* filia Eliam, quem Hebræi apud Hieronymum tradunt fuiſſe filium Achitophel, qui ob eam cauſam poſteà conjuravit cum Abſalomo. Id etiam probabile eſſe cenſet ex Hugone Salianus. Potuit enim Achitophel avus eſſe 60. annorum. Eliam pater 40. *Bathſheba* filia 18. Idem cenſent Abulenſis & alii. Καλλίστω τὸ εἶδος καὶ παῶν διαφέρειν vocat Joſephus.

Bathyllus, adoleſcens Samius ab Anacreonte dilectus. Horatius in Epodis

Non aliter Samio dicunt arſiſſe Bathyllo
Anacreonta telum.——

Item Pantominus. Juvenalis.

——*Molli ſaltante Bathyllo.*

Perſius.——*Nec cum ſis cætera feſſor,*
Tres tantum ad numeros Satyri moveare Bathylli.

Juvenalis iterum Sat. 13.

——*Ut video, nullum diſcrimen habendum eſt*
Effigies inter veſtras, ſtatuamque Bathylli

Tacitus lib. 1. Annal. *Indulſerat ei ludicro Auguſtus dum Mæcenati obtemperat effuſo in amorem Bathylli.* Vide Scaligerum Animadverſionibus Euſebianis pag. 155. Itemque Salmaſium in Probum Vopiſci.

Baton Sinopenſis, rerum Perſicarum commentarios condidit: cujus rei auctor nobis Strabo, lib. 12. ubi de Sinope. Ἄνδρας ἐξήνεγκεν ἀγαθούς. Τῶν μὲν φιλοσόφων Διογένη τὸν Κυνικὸν, καὶ Τιμόθεον τὸν Παιεώνα. Τῶν ἦ ποιητῶν Δίφιλον τὸν Κωμικόν. Τῶν ἦ συγγραφέων Βάτωνα τὸν περιγεγραφότα τὰ Περσικά. Idem de Theſſalia & Æmonia commentatus eſt. Athenæus, lib. 14. Βάτων ὁ Σινωπεὺς ὁ ῥήτωρ ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἱμονίας σαφῶς ἱμφανίζει τὴν ἐπὶ Σατυρηλίοις ἑορτὴν Ἑλληνικωτάτην. Item librum edolavit περὶ Ἴωνος ποιητοῦ, de quo vide Jonſium, p. 181.

Battiades, Callimachus à *Batto* patre. Ovid. in Ibin.

Nunc quo Battiades inimicum devovet Ibin,
Hoc ego devoveo teque tuoſque modo.

Stat. 5. Sylv. 3. *Tu pandere doctus*
Carmina Battiadæ.

Item *Battiadæ* dicti ſunt Cyrenenſes à Batto Cyrenes conditore. Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas pravæ fidei ſtimulavit in arma.

Idem lib. 2.——*Et iniquo ſole calentes*
Battiadas.——

Battis, puella quam Philetas poeta elegiographus ſuis carminibus celebravit. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Coo Battis amata ſuo eſt.

Batton, Cornicus, cujus fabulæ apud Suidam ſunt Ἀνδρόγυνος, & Ἐνιξάλη.

Battus, Cyrenes in Africa conditor, quem Callimachus ait progenitorem ſuum fuiſſe. Strab. lib. 17. Sig. autem *regem* in linguâ Africanâ. Heſychius, Βάττος, βασιλεὺς, πάσαν Λίβυς. Hic Linguæ uſque adeo impeditæ fuit, ut verbum βατταρίζειν ab eo originem traxerit, teſte Suidâ. Unde Heſych. Βάττος, τραυλόφωνος, ἰσχνόφωνος. Hujus meminit Sil. lib. 8,

Battus Cyrenen molli tum forte gerebat
Imperio, mitis Battus, lacrymaſque dediſſe
Caſibus humanis facilis, qui ſupplice viſâ
Intremuit regum eventus, dextramque tetendit.

Battus, paſtor Pylius quem Mercurius in Indicem commutavit. Nam cum Apollo Admeti regis armenta paſceret, Mercurius boves quaſdam, quæ longius proceſſerant, furto abactas in ſylvis occultavit, *Battoque* cuidam equarum cuſtodi, à quo uno viſus fuerat, mandavit, ne cuipiam illud furtum indicaret; quod ut libentius faceret vaccam pulcherrimam ei dono dedit. Mercurius vero abſens, ut hominis fidem experiretur, ſumptâ aliâ figurâ paulo poſt ad eum rediit, rogans, an vaccas quaſdam illac tranſeuntes vidiſſet, pollicenſque, ſi indicaret vaccam ſe illi cum tauro daturum. *Battus* itaque ſpe corruptus ſub quo monte paſcerentur, indicavit: ob quam perfidiam Mercurius eum in lapidem, qui *Index* dicitur, commutavit. Ovid. Met. 2.

At ſenior poſtquam eſt merces geminata, ſub illis
Montibus, inquit, erant, & erant ſub montibus illis.
Riſit Atlantiades; & me mihi, perfide prodis?
Me mihi prodis? ait. Perjuraque pectora vertit
In durum ſilicem, qui nunc quoque dicitur Index.

Battus, ineptus poeta, qui in carmine conficiendo eadem ſæpius repetebat; unde Βαττολογία, inepta verborum redundantia, ſeu ejuſdem rei vitioſa repetitio. Suidas, Βαττολογία, ἡ πολυλογία, ἀπὸ Βάττου τινὸς ποιητοῦ, παυτολογίας ἔχοντος. Heſych. Βαττολογία, ἀργολογία ἀχαριστολογία. Theophylact. in Mat. 6. Βαττολογία ἐστὶν ἡ φλυαρία. Ὅσον. τὸ αἰτεῖν τι ἀπὸ γνίνου, δέξαι, πλοῦτον, νίκλω. Subdit Βαττασισμὸς ἐστὶν ἡ ἀναφορὰ φωνῆ, ὡς ἡ παιδίων. Non abſurdè derivare poteris ab Hebræo בטח *bata blateravit.*

Batus, Βάτος ἐν β'. Ἀθηναίων ἱστορεῖ adducitur à Pindari Schol. in Iſthm. od. 4.

Baubo, mulier quædam quæ cum Cererem hoſpitio ſuſcepiſſet, ei neſcio quam obtulit potionem, quam ipſa tota colliquata lacrymis ob filiæ mortem bibere nolens, reſpuit. *Baubo* illud moleſtè ferens, & non tantæ authoritatis Deam eſſe putans, pudendum revelavit, & ei nudum oſtendit: quo ſpectaculo Dea delectata in gremium poculum accepit. Clem. Alex. Orat. ad Gentes, & Arnobius contra Gentes. Heſychius. Βαυβώ, πόθεν Δήμητρος, σημαίνει δὲ καὶ κοιλίαν, ὡς παρ' Ἐμπεδοκλεῖ.

Baucis, anus paupercula, Philemonis ſenis conjux, quos Jupiter in arbores commutavit. Ferunt enim cum Jupiter & Mercurius Phrygiam peragrarent, ſolos hos inventos fuiſſe, qui Deos hoſpitio dignarentur. Quare cum Jupiter eam reg. ob inhoſpitalitatem terræ hiatu perdere decreviſſet, Philemonem & Baucidem monuit, ſi ſalvi eſſe vellent, ſeſe ut ſequerentur, qui ſine morâ Deorum veſtigia ſubſecuti ſunt. Cumque jam ad vicini montis culmen perveniſſent, forte reſpicientes, ſubjectam oculis regionem palude hauſtam vident, ſolâ ſuâ casâ exceptâ, quæ ipſis aſpicientibus in templum eſt transformata. Juſſi deinde pro hoſpitii munere petere quod vellent, nihil aliud ſe optare reſponderunt, quam ut novi templi ſacerdotio præficerentur, nec alter alterum ad ſepulturam ferret, ſed eodem temporis momento extremum finem vitæ ſimul ambo clauderent. Quod cum illis Jupiter annuiſſet, ad ſua eos remiſit; ubi quod reliquum erat vitæ in Deorum miniſterio peregerunt: cumque jam extremam ſenectutis metam attigiſſent, in arbores converſi ſunt, ut latius fabulam refert Ovid. Met. 8. Ponitur autem *Baucis* pro *omni vetulâ* in foro olitorio herbas odoratas vendente. Perſius Sat. 4. verſ. 21.

Dum ne deterius ſapiat pannucia paucis,
Cum bene diſcincto cantaverit ocyma vernæ.

Vide ſis ibi Caſaubonum.

Bavius & Mævius, poetæ duo ineptiſſimi & malevoli, Auguſti & Virgilii ætate, nullâ aliâ re noti, quam quod clariſſimis ſuæ ætatis poetis oblatrare non dubitarint; quâ de causâ optimi cujuſque odium incurrebant. Virgil. Eclog. 3. Qui *Bavium non odit, amet tua carmina Mævi.*

Bebius, delator inſignis cognomento *Maſſa*, tempore Veſpaſiani. Juvenal. Sat. 1.

——Quem Maſſa timet, quem munere palpat
Carus.——

Bebius Pamphilus, Coſ. Rom. cum P. Cornelio, eo anno, quo Numæ Pompilii libri in agro C. Petilii effoſſi ſunt. Val. Max. 1. 1.

Bebryce, una fuit ex Danai filiabus quæ ſuo etiam ſponſo peperciſſe traditur. Euſt. in Dionyſ. Ἡ Βιβρύκη μὴν, ἡ Τηρεμήσεως μόνου τοῦ συνδίνου ἐφείσατο. Ibidem dicit hanc una cum ſponſo ſuo fugiſſe in regionem, quæ poſt ab eâ fuit *Bebrycia* dicta. Apollodorus quidem in Catalogo Danaidum *Bebrycem* fortaſſe nominavit, quæ in vulgaribus codd. perperam Βρύκη appellatur. Idem auctor innuit, duas Danai filias maritis peperciſſe. *Danaus*, inquit, *Ægypti filius præter unum aut alterum* (πλὴν ἑνὸς ἢ δυοῖν) *filiarum ſuarum operâ necavit.* Plerique tamen auctores Hypermneſtram ſolam, quæ à cæde ſponſi ſui abſtinuerit, commemorant. Ita Pind. Nem. 10. Οὐδ' Ὑπερμήστειρα παρεπλάγχθη μονόλεκτον ἐν χολεῷ κοιτοχέοισα ξίφος. Ita etiam Horat. Carm. 3. Od. 11.

Una de multis face nuptiali
Digna, perjurum fuit in parentem
Splendidè mendax & in omne Virgo
Nobilis ævum.

Beda, ob vitæ modeſtiam *Venerabilis* dictus, clarus ſub Leone Iſauro Imp. & Joanne 6. Pontifice, cum Saraceni ex Africâ ſolventes Hiſpaniam invaſere. Græcè, Latineque eruditus ſcripſit in Vetus & Novum Teſtamentum. De quo Poſſevinus Apparat. Sacr. Tom. 1. In omni diſciplinarum genere, Græcæ Latinæque linguæ gnarus excelluit. Poeta, Rhetor, Hiſtoricus, Aſtronomus, Arithmeticus, Coſmographus, Philoſophus, Theologicus; ita eo tempore mirabilis, ut in proverbium apud ejus ſeculi doctores abierit, *Hominem in extremo orbis angulo natum univerſum orbem ſuo ingenio perſtrinxiſſe*, non infima laus ejus eſt, quod à Malmsburienſi *Homo maximè doctus & minimè ſuperbus* dicatur. Origine erat Anglo-Saxo, manum autem Eccleſiaſticæ Anglorum Hiſtoriæ admovere cœpit A. D. 725. Obiit 734. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 28.

Bel, ſive *Beles*, Apollo ab Aquileienſibus Italiæ populis ſic dictus. Herodianus lib. 8. Βήλιν ὑπὸ χαλδαίων τῶτον, σιβυλλικοῖς δὲ ὑπὸ φρυξὶ, Ἀπόλλωνα δὲ ἐπίλογος. Ubi Βήλινον legendum monet Salmaſius.

Belenus, Deus idem ac Sol putandus, Aquileienſium Deus tutelaris, item Aremoricorum & Noricorum. Lege Auſonianas Scaligeri, Voſſium de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 17. & Seldenum de Diis Syris.

Belial, Nonnulli volentes hoc nomen *hominem inutilem* ſignificare, derivant à בלי *abſque* & יעל *profuit*. Alii contendentes eodem Dæmonem intelligi, derivant à בלי *abſque* & על *altiſſimo*, Aquila vertit *Apoſtatam*. Sane B. Paulus Satanam *Belial* vocat. 2 Cor. 6. Suidas, Βελίαρ (lege Βελιὰλ) τῇ Ἑβραίων φωνῇ ἢ ἀποστάτου δηλοῖ. Ὁ Ἀπόστολος, τὶς ὑ συμφώνησις χριστῷ πρὸς Βελίαρ; Chaldæus interpretatur *malignitatem*. Hieronymus retinet nomen Hebræum, ut cuique pro arbitrio interpretari liceret. Quanquam aliàs filios *Belial* idem intelligat ac Diaboli, homines quippe malignos. Quapropter παγκάκως reddiderunt LXX. Sed & idem Hieronymus alibi deducit à בלי & עול quod ſit *abſque jugo.*

Belides, nomen patronymicum, quo ſignificatur *filius*, ſive *aliquis de genere Beli.* Unde pro Palamede accipitur Nauplii filio, & Beli abnepote. Virgil. Æn. 2.

Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures
Belidæ nomen Palamedis, & inclyta famâ
Gloria.——

Belis, lidis, patronym. fœmininum quo ſignificatur *filia*, vel *neptis Beli*, unde *Belides* dictæ ſunt 50 filiæ Danai, Beli filii, quas cum Ægiſthus Danai frater totidem filiis ſuis peteret uxores, Danaus reſpondere recuſavit. Didicerat enim ex oraculo ſe à genero interfectum iri, ſed poſtea coactus à fratre promiſit ſe ejus petitioni ſatisfacturum. In nuptiarum autem nocte filias ſubornavit, ut clam ſe cultris armarent, & viros jam vino luxuriaque ſopitos jugularent. Virgines itaque patri morem gerentes, captato tempore, viros necarunt unaquæque ſuum, excepta ſolum Hypermneſtra, quæ Lynceo viro ſuo pepercit, qui poſtea, occiſo Danao, regnum apud Argos invaſit. Hæ *Danaides* à patre vocantur. Unde proverb. *Danaidum dolium*, pro barathro quodam inexplebili, & inſatiabilis cupiditatis homine. Finguntur enim à Poetis Danai filiæ apud Inferos eo ſupplicii genere perpetuo damnati eſſe, ut dolium quoddam pertuſum aquâ conentur implere, unde tantum effluat, quantum illæ poſſint infundere. Ovid. Met.

Molirique ſuis lethum patruelibus auſi
Aſſidue repetunt quas perdunt Belides undas.

Tibullus 1. 3.

Et Danai proles, Veneris quod munina læſit,
In cava Lethæas dolia portat aquas.

Incer-

Incertus auctor Axiochi: Ἐνθα χάεος ἀπείρων, καὶ Δαναΐδων ὑδρηΐαι ἀτελεῖς, καὶ Ταντάλου ἄλγος, καὶ Τιτυοῦ σπλάγχνα, καὶ Σισύφου πόνος ἀνίκητος. Ovid. in Ibin.

Quæque gemit humeris perituras Belides undas
Exulis Ægypti turba cruenta nurus.

Belides quidam annos esse dixerunt, qui assiduis fructibus videntur nos velle locupletare, cùm tamen tantundem absumatur, quantum producitur. Sic autem Lucretius, lib. 3. id explicat.

Deinde animi ingratam naturam pascere semper,
Atque explere bonis rebus satiareque nunquam,
Quod facimus bonis annorum tempora circum
Cum redeunt, fœtusque ferunt, variosque lepores,
Nec tamen explemur vitai fructibus unquam:
Hoc, ut opinor, id est ævo florente puellas
Quod memorant latices pertusum congerere in vas,
Quod tamen expleri nullâ ratione potestur.

Nonnulli arbitrati sunt omnem mortalium vitam in hâc fabulâ contineri, cum omnia quæ agimus frustrà à nobis fiant in terris, cum nulla humana roboris vestigia diu permanere possint, sed omnia rursus confundantur. Alii beneficia, quæ in ingratos conferuntur per hanc fabulam intelligunt. His urnis & hoc dolio Plato in Gorgiâ assimulat animum incontinentem, qui effusis in omni intemperantia libidinibus agitatur. Eisdem etiam similes sunt homines futiles, qui, ut Parmeno Terentianus, *plenis sunt rimarum, & hâc & illâc perfluunt.* Ebrios quoque perstringit in quos lepido admodum epigrammate doctissimus poeta allusit. Is autem est Theodorus Beza Emblem. 34.

Belidas fingunt pertusa in dolia vates
Mox effundendas fundere semper aquas.
Nomine mutato, narratur fabula de te
Ebrie qui meias quæ sine fine bibis.
Quinetiam hoc in te quadrat, turba ebria, quod sint
Corpora quæ fuerant dolia facta tibi.

Belisarius, Justiniani Imp. dux Græcus; Persas in Oriente vicit, Vandalos in Africâ, ducto in triumpho Gilismere, Gothos in Italiâ, capto Vitige rege, superavit. Victor Romam reversus, crucem auream ubi res ejus gestæ cælatæ fuerant Petri Basilicæ obtulit. Ob res feliciter gestas in affectati regni suspicionem venit apud Justinianum, à quo uterque ei oculus erutus fuit. Quare cum Principis ingratitudinem aliter ulcisci non posset, exiguum extra urbem tuguriolum extruxit, ubi per vitam reliquam à prætereuntibus stipem emendicavit, illud identidem referens *Da obolum Belisario, Viator, quem invidia, non culpa excæcavit.* Crinitus, & Volaterranus. Cæterum de Belisario hocce, quòd ad summam hanc paupertatem non redactus fuerit, Vide Tho. Broun de *Erroribus Epidemicis*, lib. 7. cap. 17. Suidas. Βελισάριος, ὁ στρατηγὸς ὃς τὸ σῶμα κελὸς ἦ καὶ μάγας, καὶ ἐυσεβέστατος πάντων μᾶλλον. Οὗτος ὁ στρατὸν ἦ καὶ ἐυσεβούδην ἑαυτὸν παρέχα τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ὅτι ἀνθρώπῳ πένητι ἦ λίαν καὶ ἀδόξῳ ἐμπεφυὶς τύχῃ. Ἔρως ὁ αὐτὸς ἦ ἀρχὰς ποιεῖς ἦ στρατοῦ αἰεὶ καὶ ἀγχίνουν ἄμαχός τις ἐγίνετο, ὅτι ὁ ἐς μὲ πρὸ στρατιώτας φιλοδεόμενος ἐγχωρὶ ἀνθρώπων ἁπάντων. Τῶν ὁ δὲ ἐν ξυμβολῇ ἐπιχωρήσων, χρήμασι μεγάλοις παρεμυθεῖτο τὰ σώματα, καὶ τοῖς ἐυδοκιμήσασι ψελιὰ ἦ καὶ στρατὸς ἄλλα παρέχετο. Ἴφικον ὁ ἦ πέξ, ἦ ἄλλα ὁπόσων στρατιώτας ἐν τῇ μάχῃ ἀπωλόντας, ἔτισεν ἐντ' αὐτῶ ἀρχὸς Βελισαρίου αὐτίκα ἀπῆγεν. Ἐξ ὁ πρὸ ἀγχίνους, ὅτι δὲ τοσαύτῃ φιλοῖ τι καὶ στρατιὰ ἀγχῆσι, ὅτι βιαδιώσι μὲ αὐτὸν ἐδέν πάντα στρατηγοῦντος Βελισαρίου τυπήσειν, ἀπαλλάσσετο. Ὁ αὐτὸς καὶ γνώμῃ τὰ ὅπλα πάντα, καὶ πάντα ἀκμάζοι τὰ λπία ἐς τὰ ἀκρίδες διεφύλασσε, μή τι παρῆσα ἡ ἵππος λυμήνεται, ἧς ὁ δὲ ὄφελον ἐν τοῖς ἀνδράσι ὄντων ἄλλοις αὐτὸν ἐδέν τὸ πεζὸν ἔζιν. Ἦν ὁ καὶ σώφρων καὶ λίαν ἐυόρκητος.

Bellerophon, Glauci, regis Ephyræ filius, cujus forma capta Sthenoboea, Proeti, Argivorum regis uxor, de stupro eum interpellavit, cumque se præter opinionem repulsam videret, ægrè id ferens, innocentem hospitem apud virum detulit, tanquam sibi vim inferre voluisset. Cujus delationi fidem adhibens Proetus, hospitii juris memor, domi illum suæ interficere non sustinuit, sed in Lyciam ad Iobatem socerum suum cum codicillis misit; qui cum & ipse tam strenui adolescentis sanguine domum suam polluere nollet, cum adversus Solymos, quibuscum bellum gerebat modico cum præsidio misit, sperans futurum, ut juvenis cupidissimus, à gente ferocissimâ facile interimeretur. Verum cum & Solymos facile vicisset Bellerophontes, & aliis plerisque periculis objectus semper victor rediisset, postremo ad interimendam Chimæram missus est; quem etiam laborem, nactus, Neptuni beneficio, Pegasum equum, summâ cum laude superavit. Quapropter Iobates, juvenis virtutem admiratus, alteram illi ex filiabus cum regni parte uxorem dedit, ex quâ Isandrum, Hippolochum, & Laodamiam suscepit, uti lib. 6. Iliad. refert Hom. Quod cum audivisset Sthenoboea sibi mortem conscivit. *Bellerophon* autem felici rerum successu elatus, cum in cœlum volare cum Pegaso conaretur, immisso à Jove œstro, equo excussus est. Hic primum *Hipponomus* dictus est, postea *Bellerophontes* à *Bellero* quodam Corinthiorum Principe quem adhuc adolescentulus de medio sustulit. Hanc fabulam alii ad historiam, alii ad Physicam, alii ad Ethicam explicationem traduxerunt. Vide *Mythologos*. Primus omnium equo vehi docuisse fertur. Plin. l. 7. Horat. Carm. 4. 11.

——*Et exemplum grave præbet ales*
Pegasus terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Idem lib. 3. Od. 12.

Eques ipso melior Bellerophonte.

Idem lib. 3. Od. 7.

Ut Prætum mulier perfida credulum
Falsis impulerit criminibus, nimis
Casto Bellerophonti.

Dionysius vers. 869.

——Ὀδὶ δή ποτε Πήγασος ἵππος
Ταρσὸν ἀφυὲς χάρμῃ λίπεν ἔπομα, πῖμος ἀφ' ἵππῶ
Ἐς Διὸς ἴμδρῳ πίσυν ἄρας Βελλεροφόντης.

Hinc proverb. Βελλεροφόντης τὰ γεγράμματα, cum quis literas velut commendatitias perfert, quæ contra ipsum sunt descriptæ; vulgo *Literas Uriæ* vocant, cujus non prorsus absimilis historia extat in S. Scripturâ. Plautus in Bacchidibus.

Bellerophontem jam tuus me fecit filius,
Egomet tabellas detuli, ut vincirer.

Hinc *Bellerophonteus*. Propertius 3. 3.

Visus eram molli recubans Heliconis in umbrâ
Bellerophontei quâ fluit humor equi.

Vide *Pegasus*.

Bellerus, Corinthiorum dux, à quo interfecto *Bellerophontes* dictus est, qui antea Hipponomus. Rhod. 13. 9.

Bellona, Dea bellica, soror Martis, anteà, juxta Varronem *Duelliona* dicta. Illam Marti in bella eunti currum & equos parare fabulatur Statius, qui & ejusdem mem. 2 Theb.

Nec magis ardentes Mavors, hastataque pugnæ
Impulerit Bellona tubas.

Et lib. 7.

——*Regit atra jugales*
Sanguineâ Bellona manu, longaque fatigat
Cuspide.——

Sanguinolentam hujus Dæmonis figuram pulcre repræsentat Q. Calaber, lib. 8.

——Ὅλοὴ δ' ἀνὰ μισσὸν Ἐνυὼ
Σκυφάτ' ἀλγαύοιτι λύθρῳ πεπαλαγμένη ὤμως
Καὶ χεῖρας, ἐκ δὲ οἱ αἵματος ἀπὸ μελέων ῥέει ἱδρώς.

Lact. l. 1. c. 20. *Eandem Bellonam vocant, in quibus sacris ipsi Sacerdotes non alieno, sed suo cruore sacrificant. Sectis namque humeris & utraque manu* (ὦμος καὶ χεῖρας ut supra) *distractis gladiis exserentes currunt, efferuntur, insaniunt.* Ad quæ sacra Horatius allusit. Sat. 3. lib. 2.

——*Gaudet Bellona cruentis.*

Fortassis etiam Amm. lib. 21. *Incertusque de militum fide placata ritu secretiore Bellona.* De his quoque sacris Tibullus, 3. 6.

Hæc ubi Bellonæ motu est agitata, nec acrem
Flammam non amens verbera torta timet.

Hujus ministri post hæc sacra putabantur Divinare. Lucan. l. 1.

——*Quos sectis Bellona lacertis*
Sæva monet, cetinere Deos.

Juven. Sat. 4.

——*Sed ut fanaticus æstro*
Percussus, Bellona, tuo divinat.

Cæterum de Bellonâ & Marte lege Speculationem Cornuti cap. 21. Hyginus refert ab eâ inventam acum, quæ Græcis dicitur βελόνη· Imò ab hâc ejus deductum nomen. Quidam etiam Martis uxorem faciunt. Sacerdotes ipsius ab Acrone *Bellonarii* dicti feriebant seipsos cultris, ut proprio sanguine numen placarent. Vaticinabantur autem furentes. Fingebatur etiam hæc Dea pugnas ciere flagello. Virg. Æn. 8.

Et scissâ gaudens vadit discordia pallâ,
Quam cum sanguineo sequitur Bellona flagello.

Et Lucanus lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum.

Silius, lib. 4.

——*Frænisque operata regendis*
Quadrijugos atro stimulat Bellona flagello.

Prudentius, lib. 2. in Sym.

Miscebat Bellona furens mortalia cuncta
Armabatque feras in mutua vulnera dextras.

Nonnus de eadem.

Σκυτάλῃ βαρὺ δοῦπος ἐγδήιοιον ἰμαδλλῳ.

De templo *Bellonæ* ab Appio Cæco. Ovid. Faſtorum, lib. 6.

Hâc ſacrata die Tuſco Bellona duello
Dicitur; & Latio proſpera ſemper adeſt.
Appius eſt auctor: Pyrrho qui pace negatâ
Multum animo vidit; lumine captus erat.
Hinc ſolet haſta manu, belli prænuntia mitti,
In regem & gentes cum placet arma capi.

Belus, Aſſyriorum rex, Nini pater, à Sole ita dictus, qui Aſſyriorum linguâ *Bel* dicitur. Huic vitâ functo templum erexerunt Babylonii, diviniſque eum honoribus proſequuti ſunt.

Belus, Jupiter dictus eſt, Saturni, h. e. Nimrodi filius, regn. an. 55. Aſtronomiæ inventor fuiſſe dicitur. Eam ob rem ei lapillum dicarunt pretioſum, quem *Beli oculum* vocant, quemque D. Cyrillus *Arbelum* nominat. Ex hominibus primus pro Deo habitus fuit. Iſte namque *Belus*, primum Chaldæos inſtituit ſacerdotes. Diod. Sic. lib. 3. Fuit pater Nini, quem uxor ejus Semiramis, cum Zoroaſtrem Bactrianorum regem viciſſet gloriâ & ſuperbiâ nimis efferâ & elatâ in Deorum numerum referri voluit, ut ait B. Hieronymus in Oſeam. Hunc autem Sidonii & Phœnices *Baal* vocarunt, vel *Beel-ſemen*, id eſt, *cæli dominum*. Euſeb. Præp. Evang. 1. 7. Quare Ninus ejus filius in patris memoriam ſtatuam erigi juſſit, quam tandem aliquando Babylonii divinis honoribus coluerunt, in eoque idolo Dæmon abſconſus reſponſa dabat. Iſidor. l. 8. & Theophylactus in Oſeam: Sunt qui à *Belo* Ægyptio, qui primus ei templum erexit, appellatum velint; In eo templo pulvinar erat, ad quod confugientes tuti erant. Euſt. ad Dionyſ. Perieg. Βῆλος· ὃν βασιλέα Βαζυλῶνος, ἢ ὃς ὁ Ζεὺς αὐτός. Diod. Sic. lib. 2. Διὸς, ὃν καλοῦσιν οἱ Βαζυλώνιοι Βῆλον. Heſych. Βῆλος, ἡγεμὼν ὁ Ζεὺς Ποσειδῶνος υἱός. Vide *Baal*, & Seldenum de Dis Syris Syntagm. 2. cap. 1.

Belus, Danai, & Ægypti pater. Apollod. lib. 2. Βῆλος ὁ καταμείνας ἐν Αἰγύπτῳ, βασιλεὺς μὲν Αἰγύπτου. Γαμεῖ δ' Ἀγχινόην τὴν Νείλου συγατέρα, καὶ αὐτῷ γίνονται παῖδες δίδυμοι Αἴγυπτος καὶ Δαναός. Δαναὸν μὲν ὁ Βῆλος ἐν Λιβύῃ κατῴκησεν, Αἴγυπτον δ' ἐν Ἀραβίᾳ, &c.

Bemarchius, Cæſarienſis Cappadociæ Sophiſta, ſcripſit res geſtas Conſtantini principis libris 10. Præterea declamationes quaſdam, & orationes. Suidas.

Bendis, linguâ Thracum *Diana* dicitur. Per Βένδιν autem intelligi terram oſtendunt hæc verba Heſychii Μεγάλη Διός, Ἀειτοφάνης ἔφη ἡ Βένδιν, Θεσσαλία γὰρ Διός. Eandem vero Lunam eſſe teſtis eſt Palæphatus, ubi agit de filiabus Phorcynis, itemque Suidas, Phavorinus, & ante utrumque Heſychius. Βένδις ἡ Ἄρτεμις Θρᾳκική. Παρὰ δὲ Ἀθηναίοις ἑορτὴ Βενδίδεια. Hæc ſacra Bacchanalibus erant affinia. Strabo lib. 9. Τοῖς Διονυσίοις ἔοικε καὶ τὰ ὄργια τοῖς Θρᾳξὶ, πλὴν Κοτύττια, καὶ τὰ Βενδίδεια, παρ' οἷς καὶ Ὀρφικὸς ὁ καταρχὼν ἦν. Celebrabantur autem *Bendidia* in Piræeo vigeſimâ menſis Thargelionis, idque ante Panathenæa Proclus, lib. 1. in Timæum. Ὅτι γὰρ ὠλὼ τὰ Παναθήναια τοῖς Βενδιδίοις ἔπιπτε, λέγουσιν οἱ ἀπομνημονεύσαντες καὶ Ἀειστοτέλης ὁ Ῥόδιος ἱστορεῖ· τὰ μὲν ἐν Πειραιεῖ Βενδίδεια τῇ εἰκάδι τοῦ Θαργηλιῶνος ἐπιτελοῦσι, ἑπτὰς δὲ τὰς περὶ Ἀθήνας ἑορτάς.

Benedictus, patriâ Nurſinus, primò Sublacum ſeceſſit, ubi ordinem monachorum inſtituit in Italiâ, quem antea Baſilius in Oriente conſtituerat. Deinde cum à frequentibus adiretur, vitandæ gloriæ cauſâ Caſſinum venit, ubi etiam ſepultus eſt cum Scholaſticâ ſorore, Imperante Juſtinio ſeniore. Ejus familia procedente tempore crevit in immenſum, abiitque in plures familias, viz. Cluniacenſes, Camalduenſes, Valliſumbrenſes, Montolivitenſes, Grandimontenſes, Sylveſtrenſes, qui *Humiliatorum* cognomen tenent, Cœleſtinos, S. Juſtinæ, & Eremitanos D. Hieronymi. Polyd. Verg. de Inv. Rer. 7. 7.

Benjamin, Judæus Hiſpanus, Itinerarium Hebraicè deſcripſit, in quo res memorabiles per totum ferè terrarum orbem, quas vel ipſe vidit, vel à fide dignis ætatis ſuæ hominibus accepit, breviter ac dilucidè deſcripſit. Vide Neandri Geograph.

Benoth, nomen idoli Babyloniorum. 4 Reg. 17. Lat. *filiæ*, *intelligentiæ*, vel *ædificationes*. Vide Selden. de Diis Syris.

Ben-ſirach, ſententiarum moralium Hebræus author vetuſtiſſimus, venuſtiſſimuſque, qui à Judæis Jeremiæ prophetæ creditur nepos fuiſſe. Conr. Geſn. in Bibliothecâ.

Berecynthia, mater Deorum, dicta à Monte Phrygiæ *Berecyntho*. Virg. Æn. 9.

Ipſa Deûm genetrix fertur Berecynthia magnum
Vocibus his affata Jovem.——

Quo in loco Servius de aſpiratione diſceptat. Et ſanè Heſychius cum τ legit. Βερεκυντί, Φρυγών τι χώρα, καὶ σεμνὸν Βερεκυντὶ ἡ Φρυγία, καὶ αὐλὸς Βερεκύντιος. Pari ratione quoque legitur apud Suidam. Aliàs vero ut plurimum aſpiratur. Virg. Æn. 6.

——*Qualis Berecynthia mater*
Invehitur curru Phrygias turrita per urbes,
Læta Deûm partu, centum complexa nepotes,
Omnes cœlicolas, omnes ſupera alta tenentes.

Statius, lib. 6. Thebaidos.

——*Qualis Berecynthia mater*
Dum circa parvum jubet exultare Tonantem
Caretas trepidos; illi certantia plaudunt
Orgia, ſed magnis reſonat vagitibus Ide.

Horat. 1. Carm. Od. 18.

——*Sæva tene cum Berecynthio*
Cornu tympana.——

Berengarius, tempore Leonis 9. Pontificis An. Dom. 1049. vir pietate, & eruditione clarus, Andegavenſis Eccleſiæ Diaconus, qui quum videret Pontificios Doctores quam plurimos ingenti faſtu Tranſubſtantiationis fundamenta æternere, quod mentem Auguſtini, & aliorum veterum non intelligerent, ſed ſacramentales, & hyperbolicas nonnullas locutiones ad novum ſenſum inducendum detorquerent, veram ſententiam ex Orthodoxo conſenſu repetitam his corruptelis oppoſuit, & verbo Dei, teſtimoniiſque vett. Theologorum refellere conatus eſt, ſcriptis etiam, & evulgatis libris, ut pii in verâ doctrinâ confirmarentur. Cæterum de Berengario, ejuſque de Tranſubſtantiationis negotio Vide omnino Reverend. Io. Coſinum Ep. Dunelm. Hiſt. Tranſubſt. pag. 131.

Berenice, vel *Beronice*, quo nomine mulieres plures fuere. *Prima*, Ptolemæi Lagi uxor, & mater Philadelphi, rarâ mulier formâ, & viro dilectiſſima, cujus Theocritus meminit. Quomodo hæc maritum inter aleæ luſum ferentem ſententiam de capitibus hominum temerè corripuerit, Ælianus Var. Hiſt. 14. 43. refert. Super quo loco ejus corruptus enim ex parte eſt, videndus Janus Rutgerſius eſt, lib. 1. Var. Lect. cap. 6. 2. *Altera* Ptolemæi Philadelphi & Arſinoes Reginæ filia, cujus capillum inter ſidera Conon Mathematicus figmento, gratiam Regis Euergetæ mariti aucupatus, retulit. De quo crine Callimachus elegiam compoſuit, converſam poſteà à Catullo, cujus hoc eſt

E Bereniceo vertice Cæſarem.

Tertia Herodis Aſcalonitæ filia, Agrippæ fratris uxor. Juvenalis, Sat. 6.

——*Deinde adamas notiſſimus, & Berenices*
In digito factus pretioſior, hunc dedit olim
Barbarus inceſtæ, dedit hunc Agrippa ſorori,
Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Berenice ſiquidem hæc nudipes, & capillos raſa venit Hieroſolymam, Deo vota pro ſalute ſolutura, Joſ. lib. 2. Belli Judaici, & Egeſippus. *Quarta* Herodis, Antipatri filii ex Salome ſorore, neptis, Ariſtobuli, Herodis ejuſdem filii, uxor. *Quinta* Græcorum fuit *Berenice*, *Callipatra*, quemadmodum Pauſanias ſcribit, cognominata; ſpectatrix certaminum Gymnicorum præ reliquis omnibus mulieribus ſola, quòd & mater, & ſoror, & filia eſſet Olympionicarum, veluti Plinius retulit, lib. 7. cap. 41. Val. Max. lib. 8. cap. ult. *Berenicæ*, inquit, *contigit, quod nulli alii mulieri, ut Gymnico ſpectaculo intereſſe contigerit.*

Bernardus, Burgundus circa 22. ætatis ſuæ annum ſub Abbate Stephano, qui tertius fuit in Cœnobio Ciſtertienſi paulo ante inſtituto, una cum 30. ſociis monaſticam vitam egit. Deinde vero Clarævallenſi Cœnobio tunc primum Roberti viri illuſtris impenſa conſtructo annos 36. præfuit. Edidit commentarios in Cantica, Conſiderationem divinæ contemplationis ad Eugenium Pontificem, varias inſuper epiſtolas. Sermones etiam in diebus ſolemnibus habitos. Volat. Nullos habuit præceptores præter quercus & fagos. Hinc proverb. *Neque enim Bernardus vidit omnia.* Nec mirum, cum incidit in fatalia illa tempora, quibus literis omnibus ferè bonis ſpiſſa nox incubuit. *Vir digniſſimus meliori ævo, qui vel in tantis tenebris veritatis lucem ſalutarem aſpexit, viceſque ſuas ſæpe deploravit*, uti loquitur Mortonus in Cauſa Regia, cap. 3. ſect. 7. Librum ejus *de Gratia & libero Arbitrio* plurimùm laudat Voſſius; *Qui præconio noſtro non indiget, cùm in deliciis eſſe omnibus ſoleat qui Catholicam ſententiam ſequuntur.* Ita ille Hiſt. Pelag. lib. 1. cap. 21. *Bernardum*, vere Monachi Cluniacenſes dictum volunt, quaſi *bonum nardum*; alii quaſi *Hard-child.* Germani ab *urſo* dici volunt, qui illis *Bern* dicitur, ut reſpondeat τῷ *Arthur.* Aliis dici videtur, quaſi *filialis indoles*; Sic *Bernber, Lord of many children.*

Beroe, anus Epidauria, & nutrix Semeles, cui ſe Juno aſſimulavit, cum pellici perſuadere vellet, ut muneris loco à Jove peteret, ut talis tantuſque ſecum rem haberet, qualis quantuſque ſolebat cum uxore. Ovid. Met. 3.

Ipſaque erat Beroe Semeles Epidauria nutrix.

Item

Item Dorycli uxor. Virg. Æn. 5.

Fit Beroe Iſmarii conjux longæva Dorycli.

Item Nympha Penei, filia Oceani, ſoror Cliûs. Virgil. 4. Georg.

Clioque & Beroe ſoror Oceanitides ambæ,
Ambæ auro, pictis incinctæ pellibus ambæ.

Beroſus, Græce Βηρωσὸς, hiſtoricus. De ætate ejus non convenit inter omnes. Moſi æqualem ſtatui à nonnullis ait Caſpar Barthius Adv. lib. 51. cap. 7. quam ſententiam jure, ut ineptiſſimam damnat. Claudius Verderius ſuâ in Annianum Beroſum cenſurâ, vixiſſe ait paulo ante principatum Alex. Magni. Hoc unde aſtrui poſſit non video; ſed tamen Alexandri ætate vixiſſe, lego apud Tatianum oratione adverſus Gentes. Verùm addit idem Tatianus eum hiſtoriam ſuam dicaſſe Antiocho ei, qui tertius fuit ab Alexandro. Meminere ejus plurimi veterum, eoſque inter Vitruvius, lib. 9. cap. 9. Tertul. in Apol. cap. 19. & Scriptor Chronici Alexandrini, pag. 48. Condidit Babylonica, ſive Chaldaica tribus libris, promiſcuè enim his nominibus utuntur veteres. Nec res ſolum Aſſyrias, ſeu Chaldæas, ſed etiam Medicas libris iſtis complexus fuit. Agathias, lib. 2. ubi numerantur cum Athenocle & Simacho τοῖς τὰ ἀρχαιότατα περὶ Ἀσσυρίων ἢ καὶ Μήδων ἀναγεγραμμένοις. Ex eo opere præclara quædam fragmenta conſervavit nobis Flavius Joſephus, lib. 1. contra Apionem, quorum aliqua luculentis notis illuſtrat Joſ. Scal. in Append. operis de Emend. Temp. Habemus & aliud fragmentum apud eundem Joſephum, lib. 1. Antiquit. cap. 5. Sed Annii Beroſus ejuſdem eſt farinæ, ac ſunt ejus Megaſthenes & Archilochus; ut inſanum ſit, velle ex quiſquiliis iſtis ac nugis mendacibus metiri magnum illum Beroſum, cui *ob divinas prædictiones Athenienſes publicè in gymnaſio ſtatuam inaurata linguâ poſuere*, ut auctor eſt Plin. lib. 7. cap. 37. Et tamen, quod mirere, V. Cl. Dionyſ. Gothofredus præfatione ſuâ in Antiquæ Hiſt. authores, hiſtoriarum ſtudioſos cognitionem earum haurire jubet, non ex decimâ, ut ait, lacunâ, ſed ex illo Annii Beroſo, Manethone & Megaſthene. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 13.

Beſſarion, Cardinalis doctiſſimus ſub Eugenio 4. Ejus tanta fuit liberalitas erga doctos viros, ut ejus domus artium liberalium officina diceretur; nec minus ipſe in literis verſabatur; Platonem imprimis obſervabat, in cujus defenſionem commentarios edidit contra Trapezuntium Peripateticum. Volater.

Beſſas, ſive *Beſas*, idolum Abydi in extremâ Thebaidos parte, quod oracula quondam dabat. Ammian. lib. 19.

Betagon, Βιτάγων ὁ Κέρνῳ ὑπὸ Φοινίκων. Verba ſunt Etymologi, in quibus illum egregiè falli putat vir magnus de Ph. Colon. lib. 2. cap. 14. Neque enim uſpiam ulla mentio Dei cujuſquam ſic nominati, præterquam in Phavorino, qui ſæpe hunc ſequitur καὶ πάλιν. Itaque corruptum videtur pro *Bethdagon*. Vide Virum doctiſſimum loco citato.

Xyſtus *Betuleius*, Vitam ejus habes ante commentarios in Lactantium. Baſil. 1563.

Bianor, cognom. Ocnus, Tiberis & Mantûs filius, qui Mantuam condidit. Virg. Ecl. 9.

——*Namque ſepulcrum*
Incipit apparere Bianoris.

Cato libro *de Originibus*. *Mantua ſuo conditore Ocno Bianore eſt, Thuſcorum rege, illuſtris.* Fuit item unus ex Trojanis Principibus, qui cum Oileo aurigâ ab Agamemnone interemptus eſt. Hom. Iliad. 11.

Bias, Amythaonis filius, Argivorum rex. Pauſanias, lib. 2. Item fluvius juxta Coronem op. Pauſanias in Meſſenicis ſive libro 4. ubi de Corone. Περιελθόντων δὲ ὑπὲρ πολὺ, Βίας ἐκδίδωσιν ἐς θάλασσαν ποταμὸς, χιλίοις βαιοῖν λέγων τὸ ὄνομα ὑπὸ Βίαντος τοῦ Ἀμυθάονος.

Bias, Teutamidæ filius Philoſophus Prienæus, unus ex 7. Græciæ ſapientibus, & civium ſuorum princeps, quos diu adverſus pericula tutatus eſt; ſed captâ tandem patriâ, cum univerſi fugerent, rerum pretioſiſſimarum farcinulis onuſti, ipſeque interrogaretur, cur ex bonis ſuis ſolus nihil ſecum ferret, reſpondit, *Omnia bona mea mecum porto*, eruditionem & ſapientiam intelligens.

Bibaculus, Cremonenſis, ab Euſebio cum Catullo inter poetas Iambicos ponitur, cujus meminit Quintilianus. Eſt & alter cujus Cæſar meminit in Commentariis.

Bibulus, collega Julii Cæſaris in conſulatu, in quem extat hoc diſtichon à Suet. relatum.

Non Bibulo quicquam nuper, ſed Cæſare factum eſt.
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Idem Ciceroni proximam provinciam in Aſiâ tenebat. Plutarchus.

Bimater, agnomen Bacchi, quod duas matres habuerit, Semelem, & Jovem matris officio fungentem. Hinc *Bis geminatus* dicebatur. Et Nonnus Dionyſ. lib. 1. Βάκχος δισσοτόκοιο.

Bion, Boryſthenites philoſophus, & Sophiſta callidus, philoſophiam vario orationis flore veſtivit. Laertius. Fertur hic dixiſſe ad eum, qui fundos ſuos ingluvie voraverat. *Terra Amphiaraum abſorbuit, ſed terram tu.* Auditor Cratetis fuit. Ad Cynicam ſectam prius tranſiit, ſumpto pallio & perâ, deinde ad Theodorea inſtituta ſe convertit. Reliquit commentarios plures, qui non extant, Apophthegmata item plura. Suidas. Fuerunt & alii *Biones* novem, de quibus vide Laertium. Hinc *Bioneus*, Horat. Epiſt. lib. 2. ep. 2.

Ille Bioneis ſermonibus, & ſale nigro.

Ubi *Bionei ſermones* Satyræ ſunt, explicante Turnebo, lib. 9. cap. 21. Sed quæramus (inquit Marcilius) deinde, cur Satyræ hi ſermones dicerentur. Quia inquiunt, *Bion* ille Boryſthenites inſigni dicacitate fuit. Sed quid, obſecro Philoſopho cum Satyrâ? Aut cur à *Bione*, homine dicace magis Satyras indigitare *Bioneos ſermones* voluit Horatius, quam aliò, cum vel ſexcenti exſtiterint facile Bione illo dicaciores, & Salibus nigris adfluentiores. Hæc itaque non ſucceſſit, aliâ aggrediendum viâ. Satyræ autem Bionei ſermones à Bione poetâ Satyrico, de quo Laertius in Bione. Quo pacto inquies? Nec enim Bion Satyricus ibi ullus, ſed Tarſicus quidam poeta. Βίων, ποιητὴς τραγῳδίας ἢ Ταρσικῶν λεγομένων. Adverſaria ubi ſupra reſcripſere Θαρσικῶν, Tragœdiarum videlicet genus fuiſſe unum, quod à conviciandi audaciâ tharſicum diceretur; At mihi tam liquet quàm meridie ipſo, hoc jam lucere, Diogenis manu ſcriptum fuiſſe ἢ Σατυρικῶν λεγομένων. Benè hoc inquies: ſed quo pacto eſſe Tragicus idem poeta & Satyricus poteſt? Tragœdia eſt duplex, una mera, altera mixta ſivè Tragœdia Satyrica, in quâ partim Tragicæ, partim Satyricæ perſonæ fuerunt, cujuſmodi Sophoclis Tragœdia, quam laudat Interpres Apollonii ad lib. 1. Argon. Nempe Sophoclem ἐν χώροις Σατύροις *in Satyris ſurdis*. Hoc genus Tragœdiæ inventum eſt, quemadmodum Horatius tradit Epiſtolâ ad Piſones, ut Tragicarum perſonarum ſeveritas, Satyrorum riſu, procaciâ, & dicacitate dilueretur. Hinc ergo & apud Vitruvium, lib. 5. c. 9. ſcena triplex ponitur, Tragica, Comica, & Satyrica. Atque hæc illa quæ Σατυρικὰ δράματα Origenes vocavit, lib. 7. contra Celſum. Τὰ Σατυρικὰ, inquit, δράματα ἐμποιεῖ γέλωτας. Iſacius prolegomenis ad Lycophronem Ἡ μὲν Τραγῳδία ὄφελος μόνον ἔχει, καὶ ὀνομαζὸς, ἡ δὲ Σατυρικὴ συγκιρνᾷ τὸ ὀλοφύρσιον ἱλαρότητι, καὶ ἀπὸ δακρύων εἰς χαρὰν καταστᾶν ἄδει.

Bion, Solenſis, Æthiopica conſcripſit. Eſt hic quintus ejus nominis apud Laertium in Bione. Teſtimonio hujus quoque Plinius utitur, cum aſibi, tum lib. 6. cap. 29. ubi inter illos refertur, qui menſuram Æthiopiæ tradiderunt. Idem videtur ex quo Plut. in Theſeo narrat, Antiopam Amazonem, à Theſeo fuiſſe captam. Item is, quem de Belitarâ, regnum Aſſyrium, cum Semiramidis ſtirps deſiiſſet, occupante, literis conſignaſſe, Agathias narrat, lib. 2. Hiſt. ſuæ. At alius, puto, Bion eſt, qui τὰς διατριβὰς ſcripſit, ex quibus Laertius refert, Ariſtippum, famulo geſtante magnam pecuniæ vim, ac de gravitate oneris querente, juſſiſſe, ut effunderet, quod portare non poſſet. Alius quoque à Solenſi illo videtur Cæcilius Bion, de quo Plinius 18. 13. Voſſius. De Bione Proconneſio idem Voſſ. H. Gr. pag. 432.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui *Biſtoniam*, Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστονὶς, Θρᾴκη. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum. Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum.

——*Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus, lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit.——

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgum Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ ὅτω Θρῄκιος ὑπ' ἤσιν Ἀμύδοιο
Βιστονίδες κλίνωσι θείσιον Διονύσου.

Poetæ, ut dixi, Bittones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Sic Papin. Sylv. 1. 1. *Biſtonius ſonipes* pro Thracio. Thracii autem equi nobiles. Virgil. de Turno.

——*Maculis quem Thracius albis*
Portat equus, criſtaque tegit galea aurea rubrâ

Iſacius Tzetzes in Lycophr. Σαρυμὼν ποταμὸς Θρᾴκης. Βισάλται, καὶ Ἀφύδιοι καὶ Βίστονες, ἔθνη Θρᾳκῶν. Ὅθεν Ἀπολλώνιος τὸν Ὀρφέως λέγει. Βιστονίη φόρμιγγι κελαδήσας ἐλεγεῖα ἀοιδῆς. Βίστονες ἢ ἀπὸ υἱοῦ Ἄρεος Βιστόνε, ἢ υἱοῦ Τορμήνης. Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem, lib. 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante, lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe nemo ignorat. Præcipuè vero,

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt:

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos, lib. 7. hâc ſimilitudine.

Qualia per Rhodopen rapido convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrum
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

— Defeciſſe putent Geten
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Bituitus, Arvernorum rex, ſpecie colloquii comiter hoſpitio invitatus, à Cn. Domitio vinctus eſt, & Romam deportatus. Epitome vero Livii rem aliter narrat. *Bituitus* (inquit) Allobrogum rex, quum ingentem exercitum contraxiſſet hominum centum & octoginta millium, pugnaturus cum Fabio Proconſule, qui paucos milites habebat, dixit, Exercitum Romanum vix ad eſcam canibus ſuis eſſe, ſed conſertâ pugnâ vincitur & 150000 homines amittit, ipſe victus Romam proficiſcitur ad ſatisfaciendum Senatui, ſed in Galliam remiſſus non eſt, ſed decretum fuit, ut & filius ejus Cangentianus comprehenderetur, qui cum patre Albam in cuſtodiam datus eſt. Conſul cum febri laboraret, in ipsâ pugnâ morbo liberatus eſt. Pugna facta circa medium Julii An. U. C. 633.

Blondus Flavius Forojulienſis, Eugenii 4. pluriumque Pontificum Roman. ſecretarius. Scripſit Romæ triumphantis libros 10. Adhæc Romæ Inſtauratæ libros 3. Item Italiæ Illuſtratæ libros 8. Tum autem hiſtoriarum decades 3. Ad honorem ejus non parum pertinet, quòd ſcripta illius in epitomen contrahere dignatus ſit Pius Pontifex. Vide Voſſ. H. Lat. p. 585.

Boccatius, Florentinus, Genealogiam Deorum ſcripſit, item de fluminibus & montibus; præterea fabulas, & alia plura vernaculo ſermone. Volater. Auditor fuit Petrarchæ. Vide Voſſ. H. Lat. p. 527.

Bocchus, Getuliæ rex, amicus pop. Romani, ligatum Jugurtham L. Syllæ tradidit, Salluſtius in bello Jugurthino. Huic ſucceſſit Juba. Claud. de 4. Conſ. Hon.

——Rabies Mauruſia ferro
Cedit, & antiqui penetralia diruta Bocchi.

Boedromia, nomen habent ἀπὸ τῆς Βοηδρομίᾶν, quod, teſtibus Heſychio & Suidâ eſt μὴ ἀπειθῆς ἐφεξιέναι, aut potius, ſublato clamore, ut in pugnâ fieri ſolet, ſuccurrere. Feſti cauſam Athenienſibus dedit Ion, qui illis auxilio venit, cum ab Eumolpo invaderentur. Harpocration. Βοηδρόμια, ἑορτή τις Ἀθλώσιον ὕστερ κελευσθέν, ὡῖ φησι Φιλόχορος ἐν δευτέρᾳ νενόμικε, ὅτε δὴ Ἴων ὁ Ξούθε ἐβοήθησε αὐτοῖς πολεμιωθέντες Ἀθηναίοις ὑπὸ Ἐυμόλπε τῆ Ποσειδῶνος, Ἐρεχθέως βασιλεύοντος. Βοηδρομεῖν δέ, τὸ Βοηθεῖν ἀνομάζετο, τίτθην ὅτι μάχῃ δρομεῖν. Suidas autem dum iſta exſcriberet, ſe indiligenter habuit, quòd Zuthum Athenienſibus auxilio veniſſe narrat. Ubi forte legendum Ἴων ὁ Ξούθε. Neque enim Xuthum, ſed Ionem Athenienſibus ſuppetias tuliſſe ſcribit quoque Pauſanias in Atticis. Et Ariſtides in Eleuſinâ, Ἴων Ἀθηναίοις ἐβοήθησεν. At Plutarchus *in Theſeo*, feſti cauſam à bello contra Amazonas geſto deducit, quod eas Theſeus menſe Βοηδρομιῶνος, h. e. *Junio*, factâ Apolloni re divinâ, profligaſſet. Sic enim ille. Ἡ μὲν ἐν μάχῃ Βοηδρομιῶνος ἐγένετο μηνὸς ἐφ' ἣ τὰ Βοηδρόμια ἄγουσι νῦν Ἀθηναῖοι θυσίαι. Callimachus Hymno in Apol.

Ὦ Φοῖβε, πολλοί σε Βοηδρόμιον καλέουσι.
Phœbe Boedromium multi te nomine dicunt.

Boetius, quem alii *Boethium* potius vocandum contendunt, Zenone Imperatore regnante, ob affectatæ libertatis ſuſpicionem, à Theodorico rege exilio damnatus, deinde cuſtodiæ traditus, plurima conſcripſit. Tandem ſimul cum Symmacho ſenatore, ſocero ſuo, aliiſque præſtantibus viris interfectus eſt. Euſebius. Vir fuit Latinè & Græcè doctiſſimus, in omni diſciplinarum genere excellens, quóque Roma à Varronis temporibus non habuerit undecunque doctiorem. Quantum idem carmine valuerit, oſtendunt libri 5. de Conſolatione Philoſophiæ, quos exul Ticini ſcripſit. Omnino nihil in poeſi venuſtius habuit, vel illud ævum, vel etiam quod proximè anteceſſit. Opera ejus extant in fol. Baſileæ 1570. Ubi in fronte libri vocatur Philoſophorum & Theologorum Princeps. Atqui ſi Opus de duabus Chriſti Servatoris noſtri Naturis, ac item de S. S. Trinitate Boetii ſunt, uti Titulus præfert, nec Stylus repugnat, quî factum eſt, ut in opere illo de Philoſophiæ Conſol. quod ultimum ejus exiſtimant, cum toties occaſio eſſet, ne ſemel quidem *Chriſti* mentio fiat? Erat in carcere optimus ille vir, dubiùs de vitâ, Tyrannus truculentus imminebat, tractabat de Divinâ Providentiâ negotium arduum. Ibi de hujus ſeculi militiâ, de fortunæ inſtabilitate, de malorum hominum in hoc mundo imperio, per totum opus conqueſtus eſt. Et ſcilicet non erat in his *Chriſtus*, homini tam docto, viro tam honorato ac pio vel ſemel nominandus? Magis Philoſophicum itaque opus illud videtur, quàm Chriſtianum, nec tamen indignum quod à Chriſtiano homine legatur, ſed indignum, ut ab eo ſcriptum credatur, qui nomen Chriſto in ſacro Baptiſmate dederit. Quicquid vero hic auctor in Arithmeticis, & Muſicis protulit, id in totum ſolidum eſt, ac diſcuſſum, fundatumque ex intimis Matheſeos principiis. Egregiè vero impudens fuiſſe videtur, quiſquis *De Diſciplinâ Scholaſticâ* ſub Boethii nomine librum emiſit, ſtultiores autem qui ab eodem ſcriptum credidere. Videſis plura in Glareani Præfatione. Uxorem habuit cui nomen Helpis, quæ & ipſa literis, ac imprimis poeſi excelluiſſe dicitur. Vir fuit Conſularis, & filios duos Patricium, & Hypatium Conſules vidit. Voſſius. Serius (inquit Vallinus) nomen iſtud apud Romanos notum, atque niſi me conjectura fallit, ex Oriente Latio donatum eſt. Poſtquam enim apud Byzantium imperii ſedem conſtituere Imperatores Græcæ familiæ miſcuere ſe Romanis; unde prout quæque illuſtres famâ viros tulit, ita nepotibus aut in eam aſcitis nomen dedit. Porro cum *Boetii* (hæc enim fuit veterum olim lapidum, vetuſtiorumque dehinc omnium codicum ſcriptura) ſeu *Boethii* plures fuerint; ut aliorum, qui penè omnes Græci fuerunt, memoriam omittamus, noſtros tantum, i. e. Romanos, hoc veluti ſtemmate recenſebimus, ut referatur fuiſſe I. BOETIUS V. C. ſub Valentiniano Præfectus Prætorio, in ejuſdem palatio, unà cum Ætio amico, An. Dom. CDLIV. trucidatus, ut meminere Victor Tuneti, Marcellinus Comes, & Caſſiodorus in Chronicis. Paulus Diaconus, lib. 15. qui *ſenatorem nobiliſſimum* vocat. II. ANICIUS MANLIUS FLAVIUS BOETIUS, noſtri pater An. Dom. CDLXXXVII. Conſul, cujus Synodus Romæ eodem anno coactæ mentionem facit; eumque Onuphrius Panvinius in Faſtis noſtri patrem fuiſſe exiſtimat, licet illi non Flavii, ſed & Severini nomen adſcribat. Nos quoque in hoc inclinamus, quòd nimirum ab Ennodio Epiſt. 1. lib. 8. Boetio noſtro fuiſſe dicatur *vena purpurarum*, quia nempe pater, ut & multi alii majores, Conſul fuerat. III. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, Patricius primum, deinde Conſul, An. Dom. DX. poſtremo Magiſter Officiorum, ſummus utriuſque Philoſophiæ, ac Theologiæ, Mathematicarumque diſciplinarum antiſtes, quem plurimis elogiis, iiſque clariſſimis, idem ipſe rex Theodoricus ornavit, qui occidit, cujus mortem miraculis illuſtrem is ipſe, qui imperavit, flevit, ut Caſſiodorus, lib. 1. Var. & Procopius, lib. 1. Hiſt. Gothicæ auctores certiſſimi teſtantur; quem celebrat Ennodius propinquus multis epiſtolis. Hujus filius fuit. IV. ANICIUS MANLIUS SEVERINUS BOETIUS, qui puer cum Symmacho fratre item puero natu majore Conſul fuit ordinarius, An. Dom. DXXII. quem ingenio excelluiſſe teſtatum, lib. 2. Conſol. modeſtiſſimus pater reliquit.

Boetus, ineptus quidam poeta Tarſenſis, qui Philippenſem Antonii victoriam carmine conſcripſit: quo nomine præter alios ſummos honores, quibus ab illo affectus eſt, Gymnaſii etiam Tarſenſis præfecturam adeptus eſt.

Boges, Perſa ab Athenienſibus obſeſſus, cum nihil haberet commeatûs in caſtris, liberos cum uxore primum, demum ſeipſum interfecit. Herod. lib. 7. Plut. in Cimone Βώγλιον vocat. Pauſan. Βῶλος, Polyænus Βόγλιος.

Vettius *Bolanus*, vir bellicoſus ſub Nerone. Tac. An. 15. *Quæ ubi Corbuloni certis nunciis audita ſunt legiones duas cum Verulano Severo & Vettio Bolano ſubſidium Tigrani mittit.* De hujus Bolani bellica gloria Stat. l. v. Sil. ad fil. ejus Criſpin.

——Rigidi ſummum Mavortis agebat
Corbulo, ſed comitem belli, ſociumque laboris
Ille quoque egregiis multum miratus in armis
Bolanum, atque illi curarum aſperrima ſuetus
Credere.

Bolus, Βῶλος Democriteus Philoſophus præter lib. de arte medicâ, etiam hiſtoriam emiſit, ut ait Suidas. Ex hoc Bolo recitat iſta verba Theophraſtus nono de plantis & exinde

Steph. in Ἄλυβδος. Τὰ σεσβατα τὰ ἐν Πόντῳ τὸ ἀλύβδινον καλούμενα ἐκ ἔχει χαλκόν. Fuit præterea alter *Bolus* Mendeſius, de quo Suidam ſis adi.

Bomilcar, filius Amilcaris, Pœnorum dux, veniens in ſuſpicionem Carthaginenſibus, quòd cum Agathocle conſpiraret, in medio foro patibulo ſuffixus eſt. Juſt. lib. 23.

Bon, Tuſcorum rex, regnavit annis 27. à quo *Bononia* dicta eſt. Cato in originibus.

Bona Dea, quam veteres *Faunam*, ſive *Fatuam* dixere, tantæ pudicitiæ fuit, ut nemo illam dum vixit, præter virum mas viderit, nec nomen ejus audierit: propter quod illi ſolæ mulieres Romanæ noctu in operto ſacrificabant. Tibullus, l. 1.

Sacra Bonæ maribus non adeunda Deæ.

Juvenal. Sat. 6. *Nota Bonæ ſecreta Deæ.*

Quidam putant hanc Proſerpinam eſſe, & idcirco ei porcam ſacram fieri, quia ſegetem, quam Ceres mortalibus tribuit, porca depaſta eſt. Alex. ab Alex. 6. 8. Juv. Sat. 2.

Atque Bonam teneræ placant abdomine porcæ.

Prop. lib. 4. eleg. 10.

Fœmineæ loca clauſa Deæ, fonteſque piandos
Impunè & nullis ſacra retecta viris.

Ovid. 3. de Art. Amandi,

Cum fuget à templis oculos Bona Diva virorum,
Præterquam ſi quos illa venire jubet.

Et Faſtorum quinto.

Templa patres illic oculos exoſa viriles
Leniter acclivo conſtituere jugo.

Plut. in Cæſare. Ἔστι δὲ Ῥωμαίοις θεὸς ἣν Ἀγαθὴν ὀνομάζουσιν, ὥσπερ Ἕλληνες Γυναικείαν, καὶ Φρύγας μὲ οἰκείωσαι, Μίδα μητέρα τὸ βασιλέως γυνῆζ φασίν. Ῥωμαῖοι δὲ νύμφην δράσδα, Φαύνῳ συνοικήσασαν, Ἕλληνες δὲ Διονύσε παλλέκην τιὼ ἄῤῥητον, ὅθεν ἀμπελίνοις ἢ τὰς σκίνακ κλήμασιν ἑορτάζουσι κατακρύπτουσιν, καὶ δεῖκνον ἱερὸς ἐξαναβιβάζουσι τῇ Θεῷ χοῖ μύθον, Ἀνδρὸς δὲ σφοτιλθεῖν ὕ θέμις, ὅσι δὲ τὰ οἰκίας γυναῖζ, ἢ ἱερῶν ὀργιαζομένων, &c.

Bonaventura, Franciſcanus Theologus ex oppido Bagico regio ob virtutum commentarios editos in Cardinalium numerum ex Generali à Gregorio X. relatus eſt. Habitum, quo nunc utuntur Franciſcani Cardinales, inſtituit, cum prius aliorum Cardinalium modo incederent. Sacros multos libros ſcripſit; à Xiſto IV. in Sanctorum catalogum relatus eſt. Hujus poſtea libros in epitomen redegit Guil. Fulginas ejuſdem ordinis. Volat. Item alius ejuſdem nominis & ordinis, Patavinus, Cardinalis tituli S. Cæciliæ ſub Joanne XXII. A Cartanenſi Principe ſagittâ peremptus, dum Eccleſiæ libertatem contra tyrannos tueretur. Volaterranus.

Bonifacius, 65. Rom. Pontifex, regn. an. 6. menſ. 8. dies 13. Templum omnium Deorum à M. Agrippâ ædificatum, mutato nomine, Mariæ & omnium Chriſti Sanctorum vocavit. Diaconus lib. 8. Et Blondus 9. Ejus tempore Papatus initium ſumpſit. Bellarminus, *Bonifacius III. non ſe Univerſalem Epiſc. nominavit, ſed à Phocâ Imperatore ſic appellatus eſt.* Appellatus certe; *ſed rogante Bonifacio*, ait, Diaconus, lib. 4. cap. 11. *Obtinuit Bonifacius apud Phocam Principem*, ait Bibliothecarius in Bonif. 3. *Egit is ab initio ſuæ adminiſtrationis cum Phoca: eſtque id ægrè, nec ſine multâ contentione Sedi Apoſtolicæ datum*, ait Sabellicus 8. 6. *Obtinuit magna contentione*, ait Platina.

Anton. *Bonfinius* Aſculanus præter Hermogenem etiam Philoſtratum & Herodianum Latinè vertit, Matthiæ Corvini Hungariæ regis impulſu, confecit rerum Hungaricarum commentarios; quorum ſummam Mich. Relig. complexus eſt duobus libellis, qui de rebus Ungaricis inſcribuntur.

Bonoſus, Rom. Imperatoris filius literarii Pædagogi, authore Vopiſco. Omnium bibaciſſimus fuit, de quo Aurelianus dicebat, *Non ut vivat natus eſt, ſed ut bibat.* Si quando legati Barbari ad eum veniſſent ipſis propinabat, ut eos inebriaret, ut ab iis per vinum omnia cognoſceret, ac extorqueret veritatem. Poſtea cum à Probo ſuperatus, laqueo vitam finiviſſet, emanavit jocus, *Amphoram pendere, non hominem.*

Bonus Deus, apud Græcos ἀγαθὸς θεὸς, cujus templum Pauſanias in Arcadicis commemorat ad ſiniſtram viæ, quæ in Mænalum montem ducit.

Bonus Eventus, ab antiquis cultus eſt. Plinius deſcribit Euphranoris ſimulacrum *Boni Eventûs*, dextrâ pateram, ſiniſtrâ ſpicam, ac papaver tenens. *Boni Eventûs* etiam meminit Varro de R. R. lib. 1. inter Conſentes Divos agricolarum.

Boonæ, Βοῶναι Athenis dicti ſunt qui boves ad dies feſtos coemerent. Dem. in Midiam.

Bootes, à bove deductum nomen, Latinè *Bubulcus*; cœleſte ſydus, quod *Arctophylax* vocatur. Stellula enim eſt juxta Urſam majorem, quæ more bubulci plauſtrum ſequi videtur. Cic. de Nat. Deorum.

Arctophylax vulgò qui dicitur eſſe Bootes,
Quod quaſi temone adjunctam præ ſe quatit Arctum.

Ovidius. *Arctophylax formam terga ſequentis habet.*

Juv. Sat. 5. *Frigida circumagunt pigri ſarraca Bootæ.*

Ubi benè *pigri*. Nam ſegnitiem huic ſyderi paſſim tribuunt Poetarum filii. Seneca in Medeâ:

——*Flectitur ſenex*
Arctiça tardus plauſtra Bootes.

Ovid. Met. lib. 2.

Te quoque turbatum memorant fugiſſe Boote
Quamvis tardus eras, & te tua plauſtra tenebant.

Prop. lib. 3. el. 5.

Cur ſecus verſare boves & plauſtra Bootes.

Claudianus.

Et donas hyemes, & tardi flabra Bootæ.

Habet 4 ſtellas dextrâ manu, quæ non occidunt. Gell. 2. 11. Manilius.

A tergo venit Arctophylax, idemque Bootes.

Aratus. *Tardus in occaſum ſequitur ſua plauſtra Bootes.*

Vide *Arctophylax*.

Boreas, Aquilo dictus, ab Hyperboreis montibus flans, unde & frigidus, dictus ἀπὸ τῆς βοᾶν καὶ ῥέειν, quoniam ut violenti flatûs eſt, ita etiam ſonori. Virg. 1. Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurat.

Ovid. Met. 6. *Boreas* de ſeipſo,

Apta mihi vis eſt, quâ triſtia nubila pello,
Et freta concutio, nodoſaque robora verto,
Induroque nives, & terras grandine pulſo.

In Thracia ſedem ejus collocabant antiqui. Tyrtæus.

Οὐσὶ εἰ Κυκλώπων μὴ ἔχοι μέγεθός τε βίηντε
Νικῶν ἢ Θέων Θρηΐκιον Βορέων.

Simonides.

Ὠκὺς ὑπὸ Θεσσάλης ὀρνύμενος Βορέας.

Ibycus. ——Ὑπὸ πτερῶν φλέγων
Θρηϊκίης Βορέης.

Heſiodus. Τὸν ἀλδήσας, καὶ πνεύσας αὖτ' ἐπὶ γαῖαν
Πηδάσας Βορέας λυγρολεχὲς τιλέθυσιν.
Ὃς δὲ Θρῄκης ἱππηβόρε εὐρεῖ πόντῳ
Ἐμπέσῃσι ὦρσε· μέμυκε δὲ γαῖα καὶ ὕλη.

Callim. H. in Delum.

Ἥμῳρος ὑψηλῆς κορυφῆς ἐπὶ Θρῄκιος Αἵμῳ
Οὔρος Ἄρεος ἐρύλαυε σὺν ἔντεσι, τὸν δὲ οἱ ἄσπετον
Ἐπάδμηχον Βορέαο παρὲξ αὐτὸς πυλίζοντο.

Aratus Phænomenis.

—— Θρῄκιος ὑπὸ πνοιῇ Βορέαο.

Horatius. *Thracio bacchante magis ſub inter-*
Lunia vento.

Statius vero Theb. 4.

——*Geticâ Boreas impactus ab Arcto.*

Botrys Siculus, ortus oppido Meſſanâ qui primus τὰ καλούμενα παίγνια conſcripſit, teſte Alcimo in reb. Siculis, apud Athen. lib. 7. Βότρυος ὑπομνήματα καὶ φιλαίνιδος legas apud Excerpta Polybii, lib. 12.

Botthæus inter eos fuit, qui nomen ſibi pepererunt circumnavigationem orbis deſcribendo. Eum cum Scylace Caryandenſi conjungit Marcianus Heracleota in Epitome Artemidori & Menippi.

Brachmanes, vel *Brachmanæ*, Palladio *Bragmanes*, Indorum Gymnoſophiſtæ, quorum Princeps Dandamis erat tempore Alexandri Magni; Jarchas vero quando Apollonius Tyaneus, diſcendi viſendique ſtudio ad illos ſe contulerat. Hi ſimulachra contemnebant, omnis prorſus carnis genere & vini abſtinentes. Clem. Alex. Stromat. lib. 3. Βραχμᾶναί γ' ἔν ὅτε ἔμψυχον ἐδίεσαν, ὅτε οἶνον πίνεσι, καταφρονοῦσι δ ἀσκήσεως, καὶ παρ' ὕδὸν ἠγοῦνδ τὸ ζῆν, σεισθονδ γὰ εἰ παλιγγενεσίαν. Porphyrius de Abſt. lib. 4. Τὸ δ ἄλλα πρὸς ἄφαδς, ἢ ὅλως δίχειν ἐμψύχε ἔφησ, ἴσον καὶ τῇ ἐμῇ ἀκαθαρσίᾳ τ καὶ ἀσεβείᾳ νενόμικαι. Θρησκεύσι δ τὸ θεῖον, καὶ χεῖρον ὁ πάσης καὶ τῆς νυκτὸς πλεῖσον εἰς ὕμνες ἢ θεῶν ἀπονεῖμαι καὶ εὐχὰς ἐκέτε ἰδίαν καλύβιον ἔχονδ, κοινῇ γὰ βραχμᾶνες μένειν ἐκ ἀνέχονδ. Vide omnino Palladium *de Bragmanibus* ab Edoardo Biſtæo Londini nuper editum. *Brachmas* vocat Steph. apud quem mira de veſtimentis eorum narrat Hierocl. Ῥάσματα, inquit, μήτε πνεῖ καύμενα, μήτε ὕδατι κεκαυσμένα, ἀλλ' ἐκπεφθῶν ῥύπε καὶ κηλίδ ἐμπεσῶν, ἐμβληθέντα εἰς φλόγα, λύκῃ καὶ διαφαγὼν γίνεδ. Nomen eorum quod attinet, quid ſodes Βραχμᾶν aliud ſonat, quam בר חכמן *Bar-hachman*, ἄγγελος σοφιστὴς. h. e. Gymnophiſta? H. Jacobius. Vide *Gymnoſophiſtæ*, & Suidam in Βραχμᾶνες.

Branchus, Apollinis filius, Lactantius ad Statii Theb. 8. vult filium fuiſſe Simeri ex Patronis filia, qui cum Apollinis malas deoſculatus eſſet, ab eo captus, coronam & virgam accepit, unde cœpit vaticinari. Poſt hoc ingens templum eſt ei ædificatum, quod *Branchiadon* nominatur. Idem ad 3 Theb. Theſſalum fuiſſe dicit.

Branchiades, Apollo dictus eſt à *Brancho* Theſſalo, vel à *Branchidis* pop. apud quos reſponſa dabat. Strab. 14.

Braſidas, dux Lacedæmonius, circa Amphipolim ab Athenienſium multitudine impar deprehenſus, claudendum ſe præſtitit, ut per longum Coronæ ambitum, hoſtium frequentiam extenuaret: quaque rariſſimi obſtabant, erupit. Frontinus in Stratagem. Vide Suidam in Βρασίδας.

Braſilas, Cous quidam, cujus mentio eſt apud Theocr. Idyl. 7. Vide ſis ibi Scholiaſten.

Brennus, Gallorum Senonum dux, qui cum 300. armatorum millibus in Italiam irrumpens, Romanos apud Alliam flu. ingenti clade profligavit. Deinde ad urbem pergens eandem cepit, totamque exuſſit; præter Capitolium, quò nobilior juventus confugerat. Sed cum & illud aggrederetur, Romani cum illo convenerunt, ut acceptis aliquot auri talentis, obſidionem ſolveret. Cum igitur aurum penderetur, ipſe dux gladidium ſuum vaginâ educens, & hunc penſari imperavit. Sed cum hoc Romani, ut rem injuſtam recuſarent, atque ita invicem contenderent, Camillus exul, qui abſens dictator creatus erat, collectis iis qui Româ profugerant, Gallos ex improviſo adortus eſt, qui relicto auro, cum maximo ſuorum detrimento fugâ ſibi conſulere coacti ſunt. Camillus vero eos continuò proſequens ex Italiâ expulit. Plutarchus in Camillo. Ἅμα δὲ ἡμέρᾳ παρῆν ὁ Κάμιλλος ἐπ' αὐτὸν ὡπλισμένος λαμπρῶς καὶ πεθαρρηκότας ἔχων τότε πολὺ Ῥωμαίους, καὶ γενομένης ἰσχυρᾶς μάχης ἔτι πολὺν χρόνον, αὐτούς τε τρέπει πόλλῳ φόνῳ, καὶ λαμβάνει τὸ στρατόπεδον. Secutus eſt (inquit Palmerius) hoc loco Plut. T. Livium, ut ſui Camilli, cujus vitam ornare inſtituerat, gloriæ grato Romanis mendacio velificaretur. Rualdus doctus quidem & acri judicio vir, & qui Plutarchus illuſtrandum & caſtigandum non ſine multis doctrinæ adminiculis aggreſſus eſt, ad hunc locum multa dixit, nec tamen ſatis multa. Nam cum T. Livium aretalogum, & Romanorum mancipium mendacii ſategerit hoc loco arguere, id quidem fecit, ſed ut mihi videtur, nimis ſtrictè, & quaſi ad aliud properans. Poterat enim eum pluribus telis obruere, & hanc fabulam ex hominum memoriâ radicitus evellere. Et Polybium quidem cum citat, optimè facit; eſt enim rerum Romanarum fide digniſſimus author, qui duobus tantum, aut circiter ſeculis aberat ab urbis captæ temporibus. Sed de illo auctore celeberrimo id, quod oblitus eſt dicere Rualdus, notabo, T. Livium fere omnia à Polybio accepiſſe, ſæpe paginas integras illius auctoris ſuo operi intexuiſſe, adeo ut interpretis Polybii ſæpiſſimè vice fungatur, ejus tamen ſuppreſſo nomine fere ubique, & ſi quando accidit, ut ejus meminerit, eum citaſſe cum elogio jejuno & mehercules invido, *rerum Romanarum non contemnendus author*. Unde ſequitur Livium malignitate quâdam cum aſſentatione erga Romanos, & odio erga Gallos aliter eam hiſtoriam tradidiſſe, quam à Polybio veraci & libero auctore acceperat. Sed ut polt Rualdi meſſem aliquod ſpicilegium in ejus agro faciam, aliquid etiam de meo ad id argumentum afferam, & tanquam triarius è ſubſidiis in primam aciem contra Livium advolabo, & ex ipſius Polybii pharetrâ telum depromam acutiſſimum, nempe ex libro 2. ubi Gallos, Boios & Inſubres, ut auxilium à Gæſatis Tranſalpinis impetrarent, his rationibus uſus inducit. Ἀναμιμήσκοντες δὲ τὰ ἐξ ἀῤῥήτου γενόμενα πρὸς αὐτοὺς, ἐν οἷς ἐκεῖνοι στρατεύσαντες, ἃ μόνον ἐνίκησαν μαχόμενοι Ῥωμαίοις, ἀλλὰ καὶ μέχρι τῆς μάχης κατέσχον ἐξ ἐφόδου αὐτῶν τὴν Ῥώμην, γνόμενοι δὲ κύριοι πάντων τῶν ὑπαρχόντων ἐγκρατεῖς, καὶ τὰ πόλεως αὐτῆς μῆνας ἑπτὰ κατοικίσαντες, τέλος ἐθελοντὶ καὶ μὴ χαλεπῶς ἀφεικότες τὴν πόλιν, ἄδρωστοι καὶ ἀπρεῖς ἔχοντες τὰ ὠφέλειαν, εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον. Ea ſic latinè reddidit Caſaubonus: *Majorum res geſtas illis in memoriam revocantes, qui expeditione ſimili ſuſceptâ, non ſolum prælio Romanos vicerant, ſed etiam à pugnâ Romam ipſam occuparant, bonis deinde illorum omnibus potiti, urbe etiam ipſâ per 7. menſes in ſuâ poteſtate detentâ, poſtquam ſuâ ſponte & beneficii loco eam victis tradidiſſent, illæſi, atque incolumes in ſuam patriam reverſi fuerunt*. In quâ verſione oblitus eſt vir magnus interpretari hæc verba, ἔχοντες τὰ ὠφέλειαν, quæ tamen litem decidunt, *habentes emolumentum*, i. e. proculdubio aurum, quod ex pacto acceperant. At ſi vera fuiſſet Gallorum ad internecionem deletorum clades, quam Tragicè narrat Livius, certe Bojorum illos legatos, ab ejus negotii mentione maximè abſtinuiſſe decebat, quippe quòd contra eorum propoſitum Gæſatas à petitâ ſocietate plurimum deterrere valebat, & ridicula fuiſſet eorum exhortatio, & magis ridiculus Polybius, qui eos ita dicentes introduxit, niſi Gallorum victoria omnibus nota, & conſtanter eo tempore credita fuiſſet. Itane credibile eſt, Polybium Africani & Lælii amicum, & contubernalem, virorum patriam amantium, & gloriæ gentis ſuæ cupidorum, qui proculdubio multa Romanorum acta ab eorum ſermone didicerat, & qui ſua ſcripta eorum cenſuræ ſubjeciſſe dicitur, auſum fuiſſe talem narrationem ſuis paginis inſerere ſine maledicentiæ notâ, & Romanorum odio, ſi contraria fama, vel dubia tantum ad eorum virorum aures perveniſſet? Exul nempe Polybius ſolo Romanorum auxilio fultus, ſine lare, ſine divitiis, Romanos ut auro redemptos, ad poſteros traducere ſine auctoribus fide dignis impudentiſſimo mendacio tentavit? Id certe putare foret abſurdiſſimum. Sed nunc Trogum Pompeium audiamus, virum Romanum; Is lib. 28. Ætolos Romanorum legatis ſic reſpondentes inducit. *Adverſus Gallos urbem eos ſuam tueri non potuiſſe, captamque non ferro defendiſſe, ſed auro redemiſſe*. Orationem etiam Mithridatis ad milites brevitate militari conſpicuam idem Trogus hiſtoriæ ſuæ inſeruerat, & eam in ſuo compendio Juſtinus integram intexuit, quâ veluti telo trabali transfigitur tradita à T. Livio fabula: Ea ſic ſe habet, l. 38. Mithrid. ait, *ſe audire populos Tranſalpinæ Galliæ Italiam ingreſſos, maximis eam plurimiſque urbibus poſſidere, & latius aliquanto ſolum finium, quam in Aſiâ, quæ dicitur imbellis, eoſdem Gallos occupaſſe, nec victam ſibi ſolum dici Romam à Gallis, ſed etiam captam, ita ut unius illis montis cacumen tantum relinqueretur, nec bello hoſtem, ſed pretio remotum*. Hæc ultima verba T. Livium jugulant à Trogo cive Romano ſatis antiquo prolata. Nunc vero prodeat Suetonius Livio poſterior tempore, & videamus, quomodo illius mendacio aſtipuletur. Is in *Tiberio* cap. 3. ſic ait de Tiberii majoribus. *Druſus hoſtium duce Drauſo cominus trucidato, ſibi poſteriſque ſuis cognomen invenit. Traditur etiam proprætore, ex provinciâ Galliâ retuliſſe aurum Senonibus olim in obſidione Capitolii datum, nec ut fama, extorium à Camillo*. Sic Suetonius pro famâ & nudo rumore Livii fabulam explodit. Nam quamvis in eo forte fuerit vanus Druſus, dum talem honorem ſibi arrogavit, tamen nunquam eam gloriam affectaviſſet, niſi omnibus conſtaſſet aurum illud à Gallis in patriam ſuam aſportatum fuiſſe. Sed nunc Livium ſuo ipſius telo configamus. Ecce parum mendacii ſui memor Sarmites in Hetruſcorum advocato conſilio ita differentes inducit: *Unam ipſis ſpem in Hetruſcis reſtare, ſcire gentem Italiæ opulentiſſimam armis, viris, pecunia eſſe, habere accolas Gallos, inter ferrum & arma natos, feroces cum ſuopte ingenio, tum adverſus Rom. pop. quem captum eſſe, auroque redemptum, haud vana jactantes memorent*. Certe nihil expreſſius dici poteſt, ideoque Paulus Oroſius, dum eam hiſtoriam narrat, de Camillo non meminit. Quare certiſſimum eſt, ne de eo in eo negotio Trogum mentionem feciſſe: omnia enim ferè ex Trogo habet Oroſius, qui ſic habet in fine lib. 2. de Romæ captu. *Univerſam reliquam juventutem, quam conſtat vix mille hominum fuiſſe tunc, in arce Capitolini montis latitantem, obſidione concludunt, ibique infelices reliquias, fame, peſte, deſperatione, formidine, terrent, ſubigunt, vendunt. Nam mille libris auri diſceſſionis pretium paciſcuntur*, & cætera quæ vide. Vapulet ergo fabricator talis mendacii, ſeu aſſertor T. Livius Romanorum adulator, & Galli nominis inimicus, utpote Patavinus domo, urbe ſemper Gallis vicinis infeſtâ, quod ipſe fatetur lib. 10. inde ſuum in Gallos odium quod ubique teſtatur. Vapulet inquam & Rualdo, & mihi, & quicunque hiſtoricam veritatem amat. Elegantiæ quidem & nitoris laudem à me non invito accipiet, fidei vero & veracitatis nequaquam, & dum vapulabit, ſpectator adſit Plutarchus, qui hoc loco eum malè ſecutus eſt, & Polyænus, qui ejus mendacii teſtes manifeſtè falſi, & qui inter ſe diſcordes, ut & cum Livio, tali fabulæ fidem magis derogant, quam aſtruunt. Palmerius. Fuit alius quoque *Brennus*, priore junior, quanquam nonnulli eos perperam confundunt, qui Apollinis Delphici templum prædæ causâ ingreſſus, iram numinis in ſe concitavit. Prop. 3. 12.

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.

De *Brenno* vide & Callimachum Hymn. in Delum à verſ. 73. & Scholiaſten, qui hiſtoriam explicat, & Val. Max. 1. 2. & Pauſaniam in Phocicis. De mortis genere diſſentiunt authores. Juſt. lib. 24. cap. 16. *Cum dolorem vulnerum ferre non poſſet, pugione vitam finivit*. Atqui Pauſanias inquit, illum vulneratum, veneno vitam finiviſſe, pudore ſcilicet acceptæ in Græciâ cladis. Sed conciliat hos Diod. Sic. Βρέννῳ δὲ ἄρξαντι πολὺν ἐμπορησάμενον, ἑαυτὸν ἀπέσφαξε. Is. Voſſius. Βρεννὸς appellatur apud Suidam. Sunt autem qui tunc temporis Imperatorum putant commune nomen fuiſſe, quià Cambri hodiè regem *Brennin* appellant, teſte Camdeno. Sanè apud Britannos Gallos *Barner* judicem ſonat, & *barn* eſt *judicare*. Accedit Syrum פַּרְנָס *parnas* pro *Principe & Gubernatore*, Eſaiæ 3. 4. à radice פָּרַנְס *parnes*, quod *paſcere* ſig. Bochartus.

Briareus, Gigas, Ætheris, Titanis, vel Cœli & terræ filius. Hunc Homerus ait Iliad. 1. à ſuperis quidem *Briareum* dictum fuiſſe, ab hominibus vero *Ægæona*.

Ὃν Βριάρεων κάλεσσι θεοὶ, ἄνδρες δέ τε πάντες
Αἰγαίονα. ——— ———

Hic cum cæteris Gigantibus Jovem à regno depellere conatus eſt; cui centum manus erant, capita quinquaginta, & magnitudine corporis reliquos omnes mortales antecellebat, ignemque

hemque ex ore eructabat, uti teſtatur Virg. Æn. lib. 10. in his,

Ægæon qualis, centum cui brachia dicunt
Centenaſque manus, quinquaginta oribus ignem
Pectoribuſque arſiſſe: Jovis cum fulmina contra
Tot paribus ſtreperet clypeis tot ſtringeret enſes.

Quem idcirco ſub Ætnam montem fuiſſe à Jove fulmine detruſum fabulantur, qui quoties latus moveret, Ætna flammas ingentes eructaret, ut ait Callimachus in Lavacrum Dianæ,

Ὡς δ' ὁπότ' Αἰτναῖς ὄρεϊ πυρὶ τυφομένοισι,
Σείων μυχὰ πάντα, κελαδεινοῖσι Γίγασιν
Εἰς ἑτέρῳ βεβαρὼν ἐπωμίδα κινυμένοισι.

Paucis tamen ante diebus idem *Briareus* Jovi adverſus Palladem, & Junonem & Neptunum, reliquoſque Deos, qui in Jovis tyrannidem conjurarant, fuerat auxilio, teſte Homero ubi ſupra,

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη,
Ἀλλὰ σὺ τὸν γ' ἐλθοῦσα θεὰ ὑπελύσαο δεσμῶν
Ὠκα, ἐκατόγχειρον καλέσασ' ἐς μακρὸν Ὄλυμπον
Ὃν Βριάρεων καλέουσι θεοί.

Hunc ideo unà cum Gyge & Cotto Jovis cuſtodes ac ſatellites Heſiodus in Theog. nominavit, ut eſt in his.

Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμος
Ναίουσιν φύλακες πιστοὶ Διὸς Αἰγιόχοιο.

Virgil. lib. 6. Æn.

Centauri in foribus ſtabulant, Scyllæque biformes,
Et centum geminus Briareus, & bellua Lernæ.

Claudianus — *Centum Briareia turba lacertis.*

Idem de laud. Stilic. lib. 1.

Quis Briareus aliis numero creſcente lacertis
Tot ſimul objectis poſſit conſligere rebus.

Silius Italic. lib. 13.

——*Sed & oſtia Ditis*
Centenis ſuetus Briareus excludere palmis.

Statius Theb. ſecundo:

Non aliter (Geticæ ſi fas eſt credere Phlegræ)
Armatum immenſus Briareus ſtetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Pallados angues,
Inde Pelethroniam præfixâ cuſpide pinum
Martis, ac hinc laſſo mutata Pyracmone, temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obſeſſus Olympo,
Tot queritur ceſſare manus.

Ita dictus eſt *à corporis robore.* Βειὸν enim Græci *fortem* dicunt, & *robuſtum.* Ventorum autem naturam ſub ejuſmodi fabularum involucris poetæ deſcribunt. Heſych. Βειάρεων ἀνδρῶν ἰσχυροτάτων.

Brimo, unum ex Hecates, ſive Proſerpinæ nominibus ἀπὸ τῆ βρεμᾶν, hoc eſt à *terrendo* impoſitum, eò quod nocturna terriculamenta ab eâ immitti credebantur, ut ex Apollonii Scholiaſte annotat Cæl. Rhod. 11. 16. Heſiodi interpres lib. 1. Βριμὼ ἡ καὶ Ὀρειμὼ κυνέος ἡ Περσεφόνη, ἤγουν ἡ γῆ. καὶ ὁ Σκάλιγερ καλεῖται, ὅθεν τὸ Ὀρειμων λέγεται. Fuit & ita appellata Rhea. Theodoretus Therapeut. Serm. 1. Ὅτι ἡ καὶ ἡ Ῥέα, ἡ καὶ ἡ Κυβέλης, ἡ ἡ Βριμώ, ἡ ὅπως ἂν ἐθέλοις ὀνομάζειν. Propertius lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque Sais fertur Bœbeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Interpres Apollonii. Βριμώ, ἡ Περσεφόνη. Φασὶ δὲ Ἐρεμιῶν ἐξαθλήσασαν ἐπὶ κυνηγεσίαν ὑβρίσαι Διάνην βιαίως μιχθῆναι, ἡ δὲ ἐπεβρεμήσατο αὐτῷ, ὁ δὲ φοβηθεὶς ἀπέφυγεν. Statius Sylv. 2. in arborem Atedii.

——*Omnia queſtus*
Immitem Brimo, ſtagna invida.——

Vide omnino Barthium ad Hiſt. Lat. pag. 221.

Briſeis, Lyrneſſia puella, à patre *Briſe* ita appellata, cum vero nomine *Hippodamia* vocaretur. Hæc, captâ Lyrneſſo urbe, Achilli victori in ſortem ceſſit, & poſtea ab Agamemnone erepta, implacabilis diſſidii cauſa fuit inter eum & Achillem. Vide Homerum Iliad. 1. qui eam vocat Βρισηΐδα καλλιπάρηον. Horat. Carm. 2. Od. 4.

——*Prius inſolentem*
Serva Briſeis niveo colore
Movit Achillem.

Prop. lib. 2. eleg. 9.

Omnia formoſam propter Briſeida paſſus.

Ovid. 2. de Art. Amandi,

Illis te manibus tangi Briſei ſolebas.

Idem de Remed. Am.

Hoc & in abductâ Briſeide flebat Achilles.

Briſes, Chryſis ſacerdotis frater, Hippodamiæ pater, quæ ab eo *Briſeis* dicta.

Briſeus, Liber Pater. Cornutus in hoc Perſii Sat. 1.

Eſt nunc Briſæi quem venoſus liber Acci.

Briſæum appellatum eſſe ſcribit, vel à mellis uſu, quod ipſe primus mel inveniſſe dicatur: vel ab uvâ, quòd eam expreſſerit, quum *briſare* ſit exprimere; vel à nymphâ, quæ eum nutriviſſe dicitur. *Briſæus* etiam Poetarum epitheton eſt quod ii in Liberi paris tutelâ eſſe credantur. Vide Caſaub. ad locum Perſii allatum.

Britannicus, filius Claudii Cæſaris ex Meſſalinâ, primò Germanicus dictus. Hic quamvis adhuc infans, à patre in caſtris ſæpe circumlatus fuiſſet, & militibus commendatus, Neronis tamen operâ veneno ſublatus eſt. Tacit. An. 13. Juven. Sat. 6. de Meſſalinâ.

Oſtenditque tuum, generoſe Britannice, ventrem.

Britomartis, Nympha Cretenſis, valdè formoſa, Jovis, & Charmes filia, Diodoro *Britona* dicta. Retia ad venandum invenit, ex quo *Dictynna* dicta eſt, quod cauſam præbuit, ut quidam Dictynnam ac Dianam eandem eſſe putarint. Heſych. Βριτόμαρτις, ἐν Κρήτῃ ἡ Ἄρτεμις. Hæc, ut quibuſdam placet, à Minoe rege Cretenſi adamata, cum ejuſdem concubitum fugere non poſſet, de rupe ſe in mare præcipitavit. Ejus meminit Virgilius ſeu quiſquis fuit alius in Ciri. Callimachus Hymno 3. qui eſt in Dianam.

Ἑλλοφόνον. Βριτόμαρτιν εὐσκοπον——

Ubi Scholiaſtes: Βριτόμαρτις, ὄνομα κύριον τῆ νύμφης, ἀφ' ἧς καὶ ἡ Ἄρτεμις ἐν Κρήτῃ, Βριτόμαρτις παρὰ τοῖς, ὡς Διογενιανός. De hâc ita Solinus. *Cretes Dianam religioſiſſimè venerantur,* Βριτόμαρτιν *gentiliter nominantes, quod ſermone noſtro ſonat virginem dulcem.* Et Joſ. Scaliger ait ſe in Gloſſariis Græcorum inveniſſe Βριτὸ τὸ γλυκὺ, ὡς Κρῆτες.

Bromius, Bacchi cognomen, ἀπὸ τῆ βρέμειν, i. e. *à fremendo*; Aliis vero ἀπὸ τῆ Βρονταῖς h. e. *à tonitru*, eò quòd natus ſit cum tonitru, ejus genetrice fulmine peremptâ, Ovid. Met. 4.

Thura dabant, Bacchumque vocant, Bromiumque Lyæumque.

Brontæus, Jupiter dictus à βροντῇ, quod eſt *tonitru*, unde Latine *Tonans* quoque vocatur.

Brontes, unus ex Cyclopibus, Vulcani miniſtris qui Jovi cudunt fulmina, ἀπὸ τῆ βροντῆς, i. e. à tonitru dictus. Tres autem præcipuè à Virgilio numerantur. Vulcani miniſtri, *Brontes, Steropes*, & *Pyracmon.* quos Heſiodus in Theogonia Cœli & Terræ filios facit, quanquam alii ex Neptuno & Amphitrite natos malint. Virg. Æn. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Bronteſque, Steropeſque & nudus membra Pyracmon.

Statius Sylv. 1. 1.

Quæ ſuper impoſito moles geminata Coloſſo
Stat Latium complexa forum? Cælone per auras
Fluxit opus? Siculis an conformata caminis
Effigies laſſum Steropem Brontemque reliquit.

Idem lib. 3.

Non tam grande ſonat motis incudibus Ætnâ
Cum Steropes, Bronteſque ferit, nec major ab antris
Lemniacis fragor eſt, ubi flammeus ægida cælat
Mulciber & caſtis exornat Pallada donis.

Et lib. 4.

Tale nec Idæis quicquam Telchines in antris,
Nec ſolidus Brontes, nec qui polit arma Deorum
Lemnius exiguâ potuiſſet ludere maſſâ.

Scholiaſtes Æſchyl. ad Prom. p. 56. edit. Steph. Βρόντης καὶ Στερόπης Κύκλωπες, οἱ ἀδελφοὶ ἦσαν τῆ Κρόνου τῆ παιδὸς τῆ Διός. εἶχον δὲ ὡς ἕνα μόνον ὀφθαλμὸν τοῖς μετώποις, ὃς ὁ Κρόνος μὴ τῷ πατρὶ ὡφελήσειν, ὡς ἐπιβούλες πλούμενος. Ὁ δὲ Ζεὺς τῆ βασιλείας κρατήσας, τῆ μὲν πατρὸς Κρόνου κατέγει, τοὺς δὲ εἰρημένους ἀνέγει, καὶ σωτῆρας τῆ κράτος ἔχει. τῆ μὲν Βρόντου μηχανώμενον αὐτῷ, τῆ δὲ Στερόπου, ἀστραπὴν εἰς ἐκφόβησιν πέμπων ἦν ἄλλων Θεῶν.

Claud. de 3. Conſul. Hon.

——*Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat:
Brontes innumeris exaſperat Ægida ſignis,
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes: nectit thoraca Pyracmon,
Igniſluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Broteas, & Ammon, cæſtibus inclaruerunt. Ovid. Met. 5.

Hæc gemini fratres, Broteaſque & cæſtibus Ammon
Invicti.——

Brotheus, filius Vulcani & Minervæ deformi facie ob quam dum pleriſque eſſet riſui, animi dolore ſe in rogum conjecit. Ovidius in Ibin.

Quodque ferunt Brotheum feciſſe cupidine mortis
Des tua ſuccenſo membra cremanda rogo.

Bruma, dicitur dies Solſtitii hyemalis, qui eſt ad 15. Cal. Januar. Dicta quaſi βεβρχὸ ἦμαρ, ut quibuſdam placet; quam Originationem quoque amplectitur Macrobius Saturn. 1. 21. Iſidor. lib. 5. cap. 35. Cæſar Scal. 19. cap. lib. 1. de Cauſ.

L. L. Varro autem ut & Feſtus, eam à *brevitate dierum* appellari aiunt. Vide Voſſium in *Bruma*.

Brumalia, à Romanis dicebantur Bacchi ſacra, quæ & Liberalia, bis in anno celebrari ſolita; ſemel 12. Cal. Mart. atque iterum 18. Cal. Sept. Dicuntur autem à *Brumo*, quo nomine Romani veteres Bacchum appellabant. Rhod. 18. 25. Vide Suidam in Βρυμάλια.

Brutidius, vir quidam qui tempore Juvenalis poetæ tractus eſt ad judicium, tanquam fautor & amicus Sejani, apud Imperatorem accuſati. Juvenal. Sat. 10.

——— *Pallidulus mi*
Brutidius meus ad Martis fuit obvius aram,
Quam timeo victus ne pœnas exigat Ajax,
Ut malè defenſus. ——— ———

Hunc *Brutidium* ait Tacitus, *artibus honeſtis copioſum fuiſſe*, qui etiam teſte Senecâ, *Rhetor & Hiſtoricus fuit*, *non ſine laude*. Vide Voſſ. Hiſt Lat. 1. 24.

Brutius, Βρούτιος ὁ συφώτατος ἱστορικὸς καὶ χρονογράφος vocatur à Scriptore Chron. Alexandr. pag. 90. ubi ex eo quædam narrat de Danae & Perſeo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3.

Brutus, Brutorum familia Romæ imprimis fuit illuſtris, ex quâ primus fuit L. Junius Brutus à ſtultitiâ, quam Tarquinii metu ſimulabat, ita cognominatus. Unde illud poetæ

Brutus erat ſtulti ſapiens imitator.

Hic exactis regibus, civitateque in libertatem vindicatâ primus Romæ cum L. Tarquinio factus eſt Conſul, rebuſque multis præclare geſtis tandem eo in prælio quod ad Regillum lacum commiſſum eſt, occubuit, eumque matronæ, ut fortiſſimum muliebris pudicitiæ vindicem, annum integrum luxerunt. Virg. Æn. 6.

Vis & Tarquinios reges, animamque ſuperbam
Ultoris Bruti faſceſque videre receptos?
Conſulis imperium hic primus ſævaſque ſecures
Accipiet, &c.

M. Junius Brutus, percuſſoris Cæſaris pater, quem tres de Jure Civili ſcripſiſſe libros, Cic. 2. de Oratore author eſt, Marianas partes ſecutus à Pompeio victus, profligatuſque eſt. Poſt mortem Syllæ, quum Lepidus Conſul bellum redintegraſſet, Brutus, qui Galliam Ciſalpinam Lepidi nomine tenebat, à Pompeio Mutinæ obſidione clauditur in quâ ſive ſponte, ſive animos militum mutatos cernens, ſuam militumque ſalutem Pompeio commiſit. Dimiſſus inde, quum ad Padum perveniſſet, poſtridiè per Geminium, Pompeii juſſu, interfectus eſt, non ſine ſugillatione Pompeii, ut qui perfidè & crudeliter illum occidiſſet. Cicero Brutum hunc non modo acutum oratorem, ſed etiam juris publici & privati peritum eſſe refert. Uxorem habuit Serviliam Catonis ſororem parum ſane pudicam, ex quâ filium M. Brutum, & 2. filias Junias ſuſcepit. Harum altera M. Lepidi Triumviri conjux, altera C. Caſſio nupta. Tacitus.

M. Junius Brutus, vir ſummæ gravitatis, & ſi unum ejus facinus excipias, quo ſe ſuoſque perdidit, cætera valdè bonus & laude dignus. Exorto bello Civili Pompeium, quanquam patris interfectorem, quia partes illius juſtiores ſtatueret, ſequutus eſt. A pugnâ Pharſalicâ non tantum conſervatus à Cæſare, verum etiam inter amicos habitus, Galliam Ciſalpinam obtinuit, idque per tempus belli Africani. Poſt Cæſaris ex Hiſpaniâ reditum urbanâ præfecturâ ornatus, per Caſſium dolentem ſibi primum locum denegatum, ſeductus, in Cæſaris necem conſpiravit, quâ patratâ, quum in urbe ſe tutò non fore videret, fugâ ſibi cum cæteris conjuratis conſuluit, nec multò poſt comparatis exercitibus cum Caſſio in Philippis ab Antonio & Cæſare victus necem ſibi conſcivit, annos natus 40. Uxor illi fuit Porcia Catonis avunculi filia. Amiciſſimus fuit Ciceroni, cujus nomine & librum de claris Oratoribus Tullius inſcripſit, qui eidem & alium de perfecto Oratore conſecravit; habenturque ejus ad Ciceronem, & hujus ad illum non paucæ Epiſtolæ. Vitam ejus conſcripſit Plutarchus. Hunc Cæſar inter conjuratores videns, à quibus interimeretur, filium nominavit, & fortaſſe verè quando cum matre ejus Cæſar conſueverat. Scripſit hic Brutus epitomas hiſtoriæ Fannii & Cœlii Antipatri. Alia etiam ſcripſiſſe certum eſt. Nam librum ejus de Officiis Chariſius citat, lib. 1. & Priſcianus, lib. 6. Ac libri de patientiâ meminit Diomedes, lib. 1. Quo etiam libro teſtis adhibetur in laudatione Appii Claudii. Suidas, Βροῦτος, σεβηρὸς Ῥωμαίων, ἔγραψεν ἐπιτομὰς καὶ τῆς Πολυβίου τῶν ἱστορικῶν βίβλων ἐπιτομήν.

D. Junius Brutus Albinus, & ipſe unus ex percuſſoribus Cæſaris, poſt pugnam Mutinenſem, quum perſequi vellet Antonium, deſertus à legionibus, Antonii juſſu cæſus eſt, quum eſſet Conſul deſignatus, & à Cæſare inter ſecundos hæredes adſcriptus.

Brutius Præſens, Conſ. Rom. Antonini Pii collega An. U. C. 890. cujus filiam M. Imperator filio ſuo Commodo matrimonio junxit.

Brutius hiſtoricus memoratur B. Hieronymo in Chron. Euſeb. ad Ann. 2112. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 698.

Bubaſtis. Vide priorem part. huj. Dict.

Guil. Budæus, ita laudatur à L. Vive in lib. 2. de C. D. c. 17. *Quo viro* Gallia acutiore ingenio, acriore judicio, exactiore diligentiâ, majore eruditione nullum unquam produxit. Hac vero ætate ne Italia quidem. Nihil eſt uſquam vel Græcorum vel Latinorum ſcriptorum quod ille non evolverit, legerit, excuſſerit. Græca & Latina juxta & ſummè callet. Tam facile utraque linguâ loquitur quam Gallicâ, quæ eſt ei vernacula, haud ſcio, an etiam facilius ——— Nihil eſt tam reconditum, tam abſtruſum in his linguis quod non perveſtigarit, adierit, inſpexerit. Vide quæ ſequuntur, & accipe hoc diſtichon Buchanani Poetæ poſterioris quidem ætatis ſed non inferioris notæ:

Gallia quod Græca eſt, quod Græcia Barbara non eſt,
Utraque Budæo debet utrumque ſuo.

Bunas Athenienſis, qui arbiter in controverſiâ inter Calydonios & Eleos deſignatus perfectas occaſiones rem in longum diſtulit, nec unquam de lite pronunciare voluit. Unde proverb. *Bunas judex eſt*.

Bunduica, Britannorum Regina fortiſſima, de quâ ſic Dio lib. 62. ſub initio: Ἡ δὲ μάλιστα αὐτὸς ἐρεθίζουσα, καὶ ἐπαρθεῖσα Ῥωμαίων πολεμεῖν ἀναπείσουσα, καὶ τι καὶ στρατείας αὐτῆς ἀξιωθεῖσα καὶ τὸ πολέμιον πάντως τραπομένη, Βουδούικα ἦν, γυνὴ Βρεττανίς, γένους τοῦ βασιλείου, μέζον ἢ κατ' γυναῖκα φρόνημα ἔχουσα. Αὕτη γὰρ συνηγμένη τε τὸ στρατόπεδον ἐμφανὲς ἐποίησε, καὶ ἀνέβη ἐπὶ βῆμα ἐν γῆς ἐλαίους ἐς ἑπτὰ Ῥωμαϊκοὺς ὕψος πεποιημένον, ἦν δὲ καὶ τὸ σῶμα μεγίστη καὶ τὸ εἶδος βλοσυρωτάτη, τό τε κλῆμα δριμυτάτη, καὶ τὸ φθέγμα τραχὺ εἶχε, καὶ τι κόμης πλεῖστον τε καὶ ξανθοτάτης οἱ μέχρι τῶν γλουτῶν καθῆκτο, καὶ φορτὸν μεγάλων χρυσῶν ἐφόρει. Χιτῶνά τε παμποίκιλον ἐνενεκόλπωτο, καὶ χλαμύδα ἐπ' αὐτῷ παχεῖαν ἐνεπεπόρπητο. ὕστο μὲ ἀεὶ ἐνεσκαλίζετο. τότε δὴ καὶ λόγχην λαβοῦσα, ὅστε καὶ ἐπὶ τούτοις πάντας ἐκπλῆξαι, ἔλεξεν ὧδε.

Bupalus, pictor fuit apud Clazomenas Aſiæ civitatem, qui Hipponacten Poetam deformem pro riſu depinxit, quo ille furore commotus, tali eum carmine perculit, ut ſe laqueo ſuſpenderit. Horat. Epod. 6.

Qualis Lycambe ſpretus infido gener
Aut acer hoſtis Bupalo. Vide Plin. 36. 5.

Buſiris, Neptuni filius ex Libyâ Epaphi filiâ, crudeliſſimus Ægyptiorum tyrannus, quo tempore Danaus Argivis imperavit. Hic cum hoſpites omnes Jovi immolaret, ab Hercule in Ægyptum delato, cum eaſdem illi inſidias pararet, unà cum Amphidamante filio, & præcone Chelbe & miniſtris aræ interfectus eſt. Ovid. Met. 9.

Ergo ego fœdantem peregrino templa cruore
Buſirim domui?

Idem Triſt. 3. 11.

Sævior es triſti Buſiride, &c.

Statius Theb. lib. 12.

——— *Immites Buſiridos aras.*

Virgil. Georg. 3. *Quis aut Euryſthea durum,*
Aut illaudati neſcit Buſiridis aras?

Encomium tamen ejus ſcripſit Iſocrates. Item urbs Ægypti ad Nilum flumen à Buſiride condita, in quâ fuit templum magnum Iſidis. Hinc Buſiritica præfectura. Strabo lib. 17.

Butas, elegiaco carmine res Romanas tradidit, ex quo fabuloſas Lupercalium cauſas tradit Plutarchus in Romulo. Meminit ejuſdem Arnobius, lib. 5. ubi de Bonâ Deâ. *Sicut ſuis ſcribit in Cauſalibus Butas* perperam vulgo *putas*.

Butea, familia Romana, à *buteone*, i. e. accipitre ſic dicta: cui principatus in auguriis olim dabatur, proſpero auſpicio à buteone ſumpto. Plin.

Buteo, cognomen M. Fabii apud Liv. & Plut. Item Romanus Orator, cujus mem. Sen. lib. 2. Contr.

Butes, filius Amyci, Bebryciorum regis, qui ob ſævitiam patris ab Argonautis cæſi, regno pulſus, parvo navigio in Siciliam confugit, ubi à Lycaſte nobili meretrice hoſpitio ſuſceptus eſt, à quâ cum ob formæ morumque elegantiam diligeretur, ejus concubitu uſus, Erycem filium ex eâ ſuſcepit, & quoniam Lycaſte ob eximiam pulchritudinem Venus vocaretur, datus eſt locus fabulæ, Buten ex Venere filium Erycem ſuſcepiſſe. Virgil. lib. 5. Æn.

Idemque ad tumulum, quo maximus occubat Hector
Victorem Buten immani corpore, qui ſe
Bebryciâ veniens Amyci de gente ferebat,
Perculit & fulvâ moribundum extendit arenâ.

Butes, nomen ſacerdotis Rhod. 14. 13. Vide Niceph. in Syneſium de Inſomniis. Orpheus etiam quendam hujus nominis recenſet inter Argonautas.

Βούτης τ' Ἀζηείδης ἴκελος χρυσείοις Φοίβῳ.

Butes, Trojanus à Camillâ occiſus eſt. Virg. Æn. 11.

Protinus Orſilochum & Buten duo maxima Teucrum
Corpora. ———

Buthus, athleta nobilis, qui bovem integrum uno die devorare ſolebat; unde natum proverbium in edaces, *Buthus obambulat.* Vide Heſychium in Βοῦθος περιπατεῖ, & Zenob. pag. 44.

Butorides, inter Duodecim iſtos, qui de Pyramidibus Ægyptiis ſcripſerint, reponitur à Plinio, lib. 36. cap. 12.

Buzyges, Heros quidam Athenienſis, qui omnium primus junctis bobus araſſe terram creditur. Heſychius. Βυζύγης, Ἥρως Ἀθηναῖος ὁ πρῶτος βοῦς ὑπὸ ἄροτρον ζεύξας, ἐνομίσθη δ' Ἐπιμενίδης. Auſonius in Epiſtolis.

Hoc ſi impetratum munus abs te accipere,
Prior colere quam Ceres:
Triptolemon olim ſive Epimenidem vocant,
Aut Bulianum Buzygem.

Ita legendi hi verſus. Quis enim ſit *Medes*, neminem ſcire puto: neque etiam quare *Buzyges* Tullianus dicatur. Omnino itaque ſcribendum *Bullianus* vel *Bulianus* à Buliâ civitate Atticâ. If. Voſſius.

Byblis, Mileti & Cyanes filia, quæ cum fratrem Caunum miſerè deperiret, ejuſque concubitum aſſequi non potuerit, laqueo gulam fregit. Ovid. de Art. Am.

Byblida quid referam? vetito qui fratris amore
Arſit, & eſt laqueo fortiter ulta nefas.

Idem vero lib. 9. Met. aliter hanc fabulam refert, inquiens, Quum Byblis fratrem ſuum Caunum perditè amaret, eique ardorem ſuæ libidinis detexiſſet, ipſe deteſtandam ſororis concupiſcentiam aſpernatus, fugam arripuit, quem illa, amoris impatiens, ſecuta eſt; & poſtquam omnem Cariam, Lyciamque, & Lelegas peragraſſet, labore & dolore victa conſedit, & multas lacrymas effudit; quapropter Naidum commiſeratione in fontem ſui nominis permutata eſt. Ita enim ait.

Sic lacrymis conſumpta ſuis Phœbeia Byblis
Vertitur in fontem, qui nunc quoque vallibus illis
Nomen habet Dominæ, nigraque ſub ilice manat.

Suidas. Βύβλις, ὄνομα ἴδιον, ἀδελφὴ Καύνου, ἀμφοτέρους συνεχόμενοι.

C A

Caath, filius Levi, Gen. 46. aliàs *Koath.* Lat. *congregatio*, ſive *ruga*, aut *obtuſio.* Amram genuit Moſis patrem. Mendosè autem leguntur verba Demetrii ex Alex. Polyhiſtore citata apud Euſebium de Præp. Evang. lib. 9. Καὰθ δὲ ἐκ μ' γενέσθαι Λευεμ. Legendum Καὰθ δ' ἐγένετο ξ' γενέσθαι Λευείμ.

Cabarni, Sacerdotes Cereris apud Parios. Heſychius. Καβάρνοι, οἱ τὰ Δήμητρος ἱερεῖς, ὡς Πάριοι. Hinc Suidas in Ὀργεῶνες, ὁ γὰρ Ἀντίμαχος ἐν τῇ Λυδῇ (lege Λύδης) γράφει Καβάρνους ἔλεγον ἀλαζόνας (lege ἀγαλλέας) ὀργεῶνας. Stephanus in Πάρος ſcribit poſt Nicanorem etiam ipſam inſulam dici Καβάρνιν, ἀπὸ Καβάρνου τοῦ μιλτοῦντος τὰ ἀγάλματα τῇ Δήμητρι τὰ Θυιάδος. Quod nihilo eſt verius quam quod ibi ſequitur, *Parum* dici à *Paro* Arcade Parrhaſii filio. Nam ut Pari vocabulum Phœnicium eſt, ita etiam Cabarnorum, quamvis trajectis literis. Phœnicè enim *Cabarni* eſſent קרבין *Carbanin*, ut קרב *careb* offerre, eſt קרבן *corban oblatio*, quam vocem apud Tyrios in uſu fuiſſe, docet ex Theophraſto, Joſephus, lib. 1. contra Appionem.

Cabiri, vel *Caberi*, Dii Phœnicum, qui Beryti maximè colebantur. Sanchoniathon apud Euſeb. lib. 1. Præp. Evang. Καὶ δὴ τίτυος ὁ Κρόνος Βύβλου μὲν ἦρξε πόλιν ἱερὰ βαθυρρύτῃ τῇ χώρᾳ Διώνη δίδωσι. Βηρυτὸν δὲ Ποσειδῶνι, καὶ Καβείροις. Damaſcius apud Phot. Ὁ ἐν Βηρυτῷ Ἀσκληπὸς οὐκ ἔστιν Ἕλλην, οὐδὲ Ἀσσύριος, ἀλλά τις ἐπιχώριος Φοίνιξ. Σαδύκῳ γὸ ἐγένοντο παῖδες ὃς Διοσκόρους ἐκαλοῦσιν, καὶ Καβείρους. Sane כבר *Cabir* Ebræis & Arabibus *magnum* & *potentem* ſonat. Hinc jam alii obſervarunt inde appellatos *Cabiros*, i. e. *Divos potes*, uti Varro & Tertullianus explicant, Θεοὺς μεγάλους καὶ δυνατούς, Orpheo ἐυκλεῖτους. Bochart. & ante eum Caſaubonus. Suidas. Καβειρεῶν, πόλις, καὶ Κάβειροι ὄνομα ἴδιον, σημαίνει δὲ καὶ Δαίμονας. Heſych. Κάβειροι, χαλκῆνοι, πίνοι δὲ πυθμένες ἔνιοι ἐν Λήμνῳ ὡς Θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Orpheus Argonauticon initio,

——— Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.

Vide Meurſ. de Feſt. Græc. in Καβείρια.

Cacus, paſtor Aventini incola, qui inter cætera furta quibus agrum Latinum quotidiè infeſtabat, Herculis quoque boves, quos ille, occiſo Geryone ex Hiſpaniâ abduxerat, noctu è paſcuis abegit, & ne veſtigiis furtum deprehenderetur, caudâ in antrum ſuum pertraxit. Hercules autem ad primam Auroram evigilans, cum gregem oculis perluſtraſſet, & partem numero abeſſe ſenſiſſet, ad proximam ſpeluncam pergit, ſi forte eò veſtigia ferrent, quæ ubi omnia foras verſa videt, incertus animi abigere ſubinde armentum cœpit. Verum cùm præter ſpeluncam actæ boves quædam ad deſiderium, ut fit, relictarum mugiſſent, reddita incluſarum ex ſpelunca boum vox Herculem convertit: Quem ad ſpeluncam accedentem cum Cacus aditu prohibere conaretur, clavâ ictus occubuit, ut latius exequitur, Livius, lib. 1. Virg. lib. 8.

Hic ſpelunca fuit vaſto ſubmota receſſu
Semihominis Caci, facies quam dira tegebat
Solis inacceſſam radiis: ſemperque recenti
Cæde tepebat humus, foribuſque affixa ſuperbis
Ora virum triſti pendebant pallida tabo.
Huic monſtro Vulcanus erat pater, illius atros
Ore vomens ignes, magnâ ſe mole ferebat.

Propert. 4. 10.

Sed non infido manſerunt hoſpite Caco
Incolumes, furto polluit ille Jovem.
Incola Cacus erat, metuendo raptor ab antro,
Per tria partitos qui dabat ora ſonos.
Hic ne certa forent manifeſtæ ſignа rapinæ,
Averſos caudâ traxit in antra boves.

Mart. 5. 66.

Sylvarumque tremor tacitâ qui fraude ſolebat
Ducere non rectas Cacus in antra boves.

Ovid. 1. Faſt.

Cacus Aventinæ timor, atque infamia ſilvæ.

Sunt qui adfirmant hunc Cacum Evandri fuiſſe ſervum, qui in eò loco Italiæ omnia latrocinio, & incendio vaſtaverit, & ob id Vulcani filium appellatum. Ovid. ubi ſupra.

Dira viro facies, vires pro corpore, corpus
Grande, pater monſtri Mulciber hujus erat.

Livius ait, Cacum ictum fuiſſe clavâ. Accepit credo ab Ovidio, qui lib. 1. Faſt.

Occupat Alcides, adductaque clava trinodis
Ter quater adverſi cædit in ora viri.

Ubi benè *trinodis*. Sic enim deſcribitur à Poetis hæc Herculea clava, non lævis, ſeu polita, ſed ruſtica & inculta. Apollon. Argon. δ.

——— Ἀμφὶ δὲ λέπεα πελωρίη ἔσχε λέοντος
Ὠμὰ, ἀδέψητον, στιβαρὴν δ' ἔχεν ὄζον ἐλαίης.

Ex olivâ itaque fabrefacta fuit, ſeu potius Oleaſtro. Pauſan. Corinth. Καὶ Ἡρακῆς ἐνταῦθα δὴ Πολύχου χαλκῷ· θεὸς τούτῳ τῷ ἀγάλματι, τὸ ῥόπαλον δοῦναι φασὶν Ἡφαίστῳ (ὧδε γὸ κοτίνου) τοῦτο μὲ ἐνόφου τῇ γῇ καὶ ἀνεβλάστησεν αὖθις. Meræ nugæ. Dionyſ. quoque.

Ἡφαιστιὰς αὐτὸν τοῦ ῥοπάλῳ κλείνει.

Sed Virg. eum conficit *telis, vaſtiſque molaribus*, ac *ramō*. Unde Propertius

Mænalio jacuit pulſus tria tempora ramo
Cacus ———

Juvenalis Sat. 5.

Duceris planta, velut ictus ab Hercule Cacus,
Et ponere foras.

Habuit ex Virgilio.

——— *Pedibuſque informe Cadaver*
Protrahitur. ———

Ovid. de *Caco* Faſt. 1. vocat eum.

Non leve finitimis, hoſpitibuſque malum.

Ubi alludit ad etymon. Servius. *Servus Evandri* Κακὸς, & *malus fuit*; unde Κάκος dictus mutato accentu.

Cadmelus, Mercurii cognomen. Nonnus Dionyſ. 4. Οὐδὲ μάτην Κάδμηλος ἀείδεται. Forte à *Chadama* quod Arabicè eſt *miniſtrare*.

Cadmia, quid ſit lege apud Plin. lib. 34. cap. 10. Ibi paulo aliter quam Poſidonius refert, qui ſic habet apud Strab. lib. 3. Ἐπεὶ φησὶν ὁ Ποσειδώνιος, καὶ ὁ Κύπριος χαλκὸς μόνος φύσει τὴν Κάδμειαν λίθον. Plin. autem *Omnis, Cadmia in Cypri fornacibus optima.* Et Dioſcorides. Καδμεία ἀείση μιλτῶδὴ ἡ Κυπρία. Deinde autem ejus Καδμείας mentionem facit, quæ ex Macedoniâ, Thraciâ, Hiſpaniâ advehuntur.

Cadmus, Agenoris filius, Phœnicum rex. Alii eum è Tyro, alii autem è Sidone arceſſunt, quibus habenda potior fides, quia Cadmi ævo Tyrus nondum erat condita. Regis filium Græci faciunt, ut ſuo honori conſulant, quia regnavit in Græciâ; ſed hoc commentum refellunt Sidonii apud Euhemerum Coum (Athen. lib. 14.) Cadmum dicentes, cum ſui regis eſſet μαγειρος, i. e. *coquus*, cum Harmoniâ tibicina aufugiſſe. Id videtur veriſimilis; modo is cocus intelligatur, qui Ebraicè dicitur שר טבחים quales fuere Potiphar & Arioch, & Nebuzaradan. Joſephus, & Græci reddunt ἀρχμαγειρον.

Familiam

Familiam quod attinet, ex ipso nomine colligimus Κάδμον fuisse קדמתי *Cadmoni*, i. e. *Cadmonæum*, ex illis puta de quibus agit Moses, Gen. 15. 19. Hi porro Cadmonæi cum Hevæis iidem erant. Neque obscura ratio cur Hevæi *Cadmonim*, id est, *orientales* dicti sunt, cum Jos. 11. 3. & Jud. 3. 3. legamus eos occupavisse montem *Hermonem*, quæ pars erat Terræ Chanaam maximè Orientalis. Unde est quod pro Oriente *Hermon*, ut pro Occasu *Thabor* habetur, Psal. 87. 13. Cadmonæus igitur idem qui Hermonæus. Atque hinc factum est ut Cadmi uxor vocetur *Harmonia* vel *Hermione*. Nempe à monte *Hermone* ex quo erant oriundi. Nec jam obscurum cur in serpentes fingantur esse mutati. Hevæi enim erant. Ovid. Met. 4.

Dixit, & ut serpens in longam tenditur alvum,
Duratæque cuti squamas increscere sensit,
Nigraque cæruleis variari corpora guttis, &c.

Dionysius Periegetes, vers. 390.

Κεῖνθι δ' ἀν' αὖθι κόλπον ἰδὼν ἐειδέα τύμβον,
Τύμβον, ὃν Ἁρμονίης Κάδμοιό τε φῆμις ἐόντας·
Κεῖθι γὰρ εἰς ὀφίων σκολιὸν γένος ἠλάσαντο.

Nicander in Theriacis.

Ἶσιν δ' ὑπὲρ Δείλον καὶ Νάξον ὄχθη,
Σιδονὶς Κάδμοιο δαμείλιον Ἀρμονίης τε
Ἔνθα λάων λιπαρὴν νομὸν αἵδεσι δράκοντες.

Nonnus Dionysiacon quarto per modum prædictionis.

Κάδμος ἀμειβομένων μελέων ἐλικώδεϊ μορφῇ
Ἀλλοφυὴς ἤμελλε πατὴρ Ἰλλυρίδος σφυρὸν χαίτης
Ξεῖνον ἔχειν ἰνδαλμα δρακοντείοιο φερούσης.

Et lib. 46.

Ἰλλυρίῳ δ' ἐπὶ γαῖαν ὑς ἑανοῦ χθόνα πόσσὶ
Ἁρμονίδων λιπάπαρθεν ὁμόζυλον πλοκὰ Κάδμῳ
Ἀμφοτέρους πάμπυρον ἀλήμονας, οἷς χθὼν ἔρπον
Ὤπασεν πτερύγεσσιν ἔχειν ὀφιώδεα μορφῶ.

Statius Theb. 2.

Prima fides operi; Cadmum comitata jacentem
Harmonie, versis in sibila dira querelis,
Illyricos longo sulcavit pectore campos.

Libet hic aliûs de Cadmo fabulæ priori non minus intricatæ rationem aperire. Aiunt ex serpentis dentibus à Cadmo disseminatis ortos fuisse milites magno numero; quibus in mutuam perniciem ruentibus, solum quinque superstites universam Bœotiam imperio subjecisse. Claud. lib. 1. de Laud. Stilic.

Non ego delectu, Tyrii sed vomere Cadmi
Jam subitas acies concepto dente draconis
Exsiluisse reor; Dircæi qualis in arvis
Messis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos strinxit gladios, cum semine jacto
Terrigenæ galeâ matrem nascente ferirent,
Armifer & viridi floreret milite sulcus.

Lucan. lib. 4.

——*Sic semine Cadmi*
Emicuit Dircæa cohors, cecidistque suorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Hâc fabulâ nihil ineptius. Hinc *Cadmea victoria*, Καδμεία νίκη, λέγεται ἐπὶ τῶν κακῶς νικώντων. Οἱ μὲ λέγουσιν ὅτι Θηβαῖοι νικήσαντες ὕστερον ὅπλ τῶν ἐπιόντων ἡττήθησαν. Οἱ δ ὅτι Οἰδίπους τὸ αἴνιγμα λύσας, ἔπαθλον τ μητέρα ἔγημε. Νέοι δ καὶ ὅτι τῶν ἀλυσιτελῶν, ὅτι Κάδμος ἀνελὼν τ τῆς Ἀρείας κρίνω τηρῦντα δράκοντα, ἐσπάρησαν Ἄρει ὀκτὼ ἕτη. Suidas. Idem: Καδμείαν νίκην ἐπιφέρεσι τ ἐπὶ τ ἀλυσιτελῶς νίκης, ἐπεὶ Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης μονομαχήσαντες, ἀμφότεροι ἀπώλοντο. Ἕτεροι δέ φασιν αὐτὸν λέγειν, ἐπὶ τῶν νικώντων μὲ τοὺ πολεμίους, πλείονας δ τῶν ἰδίων ἀπολλύντων. Sed benè est, quod in illo quicquid est reconditum Phœnicius sermo detegit. Rem paucis explicat Bochartus ὁ *ut ajas*. Primo, inquit, Cadmus Hebræâ phrasi dicitur fecisse milites, quos conscripserat. Sic 1 Sam. 14. 48. ויעש חיל *& fecit copias*, i. e. conscripsit. At quorsum ex serpentis dentibus? Resp. Phœnicià linguâ, quæ partim fuit Syra, partim Hebræa שני נחש *dentes serpentis* erant *æreæ Cuspides*, qualibus primus in Græciâ Cadmus milites suos armavit. Is enim repertor æris. Hyginus cap. 274. *Cadmus Agenoris filius æs Thebis primus inventum condidit.* Proinde lapis ærosus ex quo fit æs *Cadmia* dicitur, Plin. 34. 1. & 10. Jam ut conscripti milites ad numerum quinarium redigerentur, fecit ambiguitas vocis חמש quæ pro soni varietate aut quinque significat, aut eum, qui ad bellum expeditus, & accinctus est. Vide Exod. 13. 18. Ut rem in pauca conferam; De Cadmo verisimile est suâ linguâ Phœnices in hunc modum scripsisse,

עשה חיל חמש אנשים נושקים בשני נחש

quæ verba sic reddita sunt, *Fecit exercitum quinque virorum, armatorum ex dentibus serpentis*, cum reddi debuissent *Conscripsit exercitum expeditum virorum armatorum cuspidibus*, i. e. hastis æreis. Tales enim olim hastæ Græcorum. Ære sc. pro ferro prisci mortales utebantur. Porro idem Cadmus aliud in Græcia sui monumentum ære perennius reliquit, nempe literas, quas à Cadmo se accepisse Græci penè omnes agnoscunt. Herod. lib. 5. Οἱ δ Φοίνικες ὅσοι οἱ σὺν Κάδμῳ ἀφικόμενοι, &c. εἰσήγαγον διδασκάλια εἰς τοὺ Ἕλληνας καὶ δὴ καὶ γράμματα οὐκ ἐόντα πρὶν Ἕλλησι. Zenodotus de Zenone apud Laertium.

Εἰ δὲ πόθεν Φοίνικα, τίς ὁ φθόνος; ἦλθ καὶ ὁ Κάδμος Κεῖνος, ἀφ' ὧν γράμματ' Ἕλλας ἔχει σταλίδα.

Literas tamen in ipsâ Phœnice natas non crediderim, sed à Syris, vel Assyriis ad Phœnices deveniisse. Diod. Sic. lib. 5. Συεῖς μὲ εὑρεῖν γραμμάτων εἰσί, ἀφ' ὧν τ τύπων Φοίνικας μαθόντες τοὺς Ἕλληνας παραδοῦναι, ὅτι δ' εἰσὶν οἱ μὴ Κάδμε πλεύσαντες εἰς τ Εὐρώπην. Plin. 7. 56. *Literas semper arbitror Assyrias fuisse; sed alii apud Ægyptios, alii apud Syros repertas volunt. Utique* (malim *utrique*) *in Græciam intulisse è Phœnice Cadmum.* Josephus contra Apionem, lib. 1. contendit literarum usum apud Græcos Cadmo esse multo recentiorem. Οἱ γὰν (inquit) ἀρχαιοτάτῳ αὐτῶν τ χρῆσιν οὐ πόλυτος, ἀφ' ὧν Φοίνικων τ Κάδμε συμπάντας μαθεῖν. Οὐ μόνον, ἀλ' ὅτ' ἐπείνη τ χρόνῳ διάγειν τις ἐν δέξαι συζυμβόλῳ ἀναγκαῖον ἦν· ἐν ἱεροῖς, ὅτ ἐν δημοσίοις ἀναθήμασι. Additque post multam quæstionem tandem constitisse Græcos Trojani belli tempore adhuc ignorasse literas, atque id esse in confesso nullum apud eos extare scriptorem Homero antiquiorem. Nec deesse qui Homerum ipsum asserant poemata sua non scriptis, sed recitantium memoriæ commisisse. Sed pleraque hæc plane falsa sunt. Neque enim in Græciâ deerant inscriptiones, non Homero solum, sed & Trojano bello vetustiores. Talis illa Amphitryonis quam Thebis in Ismenii Apollinis templo literis Cadmeis in tripode incisam se legisse scribit Herodotus.

Ἀμφιτρύων μ' ἀνέθηκεν ἐὼν ἀπὸ Τηλεβοάων.

Facta hæc ætate Laii, qui Cadmum habuit proavum. Ibidem legere est duas alias inscriptiones penè ejusdem ævi. Scriptores Græcos quod attinet, quamvis hodiè nullus extet Homero vetustior, tamen olim multi exiterunt, de quibus vide Bochartum Geogr. pag. 419. Contrario errore Tzetzes probare nititur Græcos habuisse literas etiam ante Cadmum, duplici argumento. Priore, quod oraculo redditum fuit Cadmo.

Φεύζεο δὴ τ μοῦνον Ἀγλαόεσσ ἔκγονε Κάδμε
Ἣν ἐγεόμενος, &c.

Altero argumento, quod Bellerophon antiquior Cadmo scripta s tabellas de suâ cæde attulit. *Sed utrumque argumentum futilissimum est*, inquit Illustris Scal. ad Euseb. *Nam utrumque gestum fictum est à Poetis.* Potuit vero aliud regeri, nempe prius argumentum prorsus esse ἀναχόλυθον. Oraculum ipsi Cadmo in Græciâ redditum est, ergo literæ tunc temporis erant in usu inter Græcos. Non sequitur. Multi populi ante literarum usum habuere suos vates. In posteriore argumento Tzetzes supponit rem falsissimam, nempe Bellerophontem antiquiorem esse Cadmo. Nam Bellerophontis avus Sisyphus, & Cadmus ἀγχεγονοι fuere.

Cadmus Milesius historicus, de quo vide Vossium Hist. Gr. lib. 1. cap. 1. Porro Cadmi Milesii duo fuere, quorum uterque historiam reliquit. Prior Pandionis filius, qui origines Mileti, ac totius Ioniæ quatuor libris comprehendit. Alter eo junior fuit qui sexdecim Atticæ historiæ libros condidit, ut auctor est Suidas. Voss. H. Gr. p. 431.

Caduceus, Mercurii virga fuisse dicitur, quâ ille ad dissidia, & discordias tollendas utebatur. (Unde *Caducifer* dictus est) à *cadendo* sic vocata, quod contentiones & bella *cadere* faceret, nam quemadmodum per Fæciales bella indicebantur, ita per Caduceatores finiebantur. Vide Vossium in *Caduceus*. Cæterum Ægyptii veteres Caduceum in speciem 2 draconum maris & fœminæ figuraverunt, qui parte mediâ sui voluminis, nodo quem Herculeum vocant, sibi alligantur, primisque partibus reflexi, in modum circuli oscula jungunt. Hanc virgam Apollo dicitur invenisse, & Mercurio donavisse, lyrâ vicissim ab illo acceptâ. De draconibus autem caduceo additis hanc afferunt rationem. Mercurium, hanc virgam manu tenens cum in Arcadiam proficisceretur 2. serpentes pugnantes invenisse, virgâque interpositâ dicto citius prælium diremisse: ad cujus rei memoriam posteri Caduceum 2 draconum similitudine figurarunt, illudque Mercurio, veluti peculiare insigne, attribuerunt, qui illo & animas ab inferis revocare, & somnum quibus volebat immittere credebatur. Virg. Æn. 4.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat orco
Pallentes, alias sub tristia tartara mittit,
Dat somnos adimitque——

Horat. Carm. 1. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgaque levem coerces
Aureâ turbam.

Cæcias, ventus flans inter Aquilonem, & exortum æquinoctialem, nubes occultâ quadam naturæ ratione ad ſe attrahens, non propellens, ut poſt Ariſt. docet Plin. 2. 47. Unde Proverb: *Mala ad ſe trahens, ut Cæcias nubes.* Nomen quod attinet, ita habet Ach. Tatius in Iſagog. Ὥσπερ γὰρ ἀπὸ τόπων τινῶν φασί τινες λέγεσθαι· οἷον Καικίαν ἀπὸ Καίκου ποταμοῦ πίνοντα. Heſychius, Ὁ Καικίας ἄνεμος· ἀπὸ τοῦ Καΐκου ποταμοῦ.

Cæcilia, prænomine Caia, Tarquinii Priſcii uxor, maximi animi mulier, & lanificii peritiſſima, quæ prius *Tanaquil* dicebatur. Plin. 8. 49.

Cæcilia, gens fuit, de cujus origine variæ fuerunt veterum opiniones. Feſtus. Vide Metellus.

Cæcilius Epirota, libertus Attici Equitis Rom. ludum Grammaticæ Romæ aperuit. Primus dicitur Virgilium & alios poetas novos prælegere cœpiſſe. Domit. Marſus:

Epirota tenellorum nutricula vatum. Macrob.

Cæcilius, Africanus in diſciplina juris atque legibus pop. Rom. noſcendis tractandiſque ſcientiâ, uſu, authoritateque illuſtris fuit tempore Gellii, cujus etiam ipſe meminit, dicitque librum ſcripſiſſe de verborum ſignificatione, quæ ad jus civile pertinerent.

Cæcilius Claudius Iſidorus, C. Aſinio Gallo, & Martio Cyrino Conſulibus ad 6. Calend. Feb. Teſtamento ſuo edixit; Quamvis multa civili bello perdidiſſet, tamen relinquere ſe ſervorum 4116. juga boum 3600. reliqui pecoris 257. millia, in numero pondo 600 millia. Plin. 33. 10.

Cæcilius Calactinus, Judæorum religionis ſectator, Romæ docuit ſub Auguſto uſque ad Adrianum. Scripſit librum contra Phrygas, Dictionarium ex ordine literarum, comparationem Demoſthenis, & Ciceronis, & alia multa. Suidas. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 178.

Cæcilius Argivus verificator, ſcripſit de piſcibus. Suid.

Cæcilius Statius, poeta Comicus quem Tullius ad Atticum *malum Latinitatis authorem* vocat. Volcatius tamen Comicorum palmam ei concedit. Fuit natione Gallus & Ennii contubernalis. Deceſſit uno anno poſt Ennium, ſepultus in Janiculo. Euſeb. Horat. Ep. ad Aug.

Vincere Cæcilius gravitate, Terentius arte.

Quintilianus 10. 1.

Licet Cæcilium veteres laudibus ferant.

Cæculus, Vulcani filius habitus fuit, cujus mater cum igni aſſideret, ſcintilla in gremium ejus delata eſt, ex quâ illa ſe gravidam factam credi voluit, expletiſque legitimis menſibus puerum peperit, quem, quòd minores haberet oculorum orbes, *Cæculum* appellavit, à quo *Cæcilios* ortos putant, quorum familia Romæ nobiliſſima fuit. Hic poſtea adultus, cum aliquot annos incertis ſedibus vagatus eſſet, rapto ſe alens, & latrociniis, tandem Præneſte condidit, cumque vicinos populos ad ludorum ſpectacula convocaſſet, monere eos cœpit, ut relictis ſedibus ſuis novam urbem ſecum incolerent, neque ſuum, qui Vulcani filius eſſet, imperium aſpernarentur. Quod cum illis perſuadere non poſſet, Vulcanum dicitur invocaſſe, ut ſi revera ipſius eſſet filius, id ſigno aliquo declararet. Quo facto flammam protinus illuxiſſe aiunt, quæ univerſum illum cœtum circumſepit, tantamque omnibus religionem incuſſit, ut non ægre in Cæculi ſententiam tranſirent. Alii tradunt Cæculum recens natum à paſtoribus in igne inventum eſſe nullâ ſui parte à flammis violatum, indeque factum eſſe, ut Vulcani filius crederetur. Virg. Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum, pecora inter inertia regem
Inventumque focis, omnis quæ credidit ætas
Cæculus.

Cæleſtis, nomen Deæ cultæ ab Afris. Tertul. in Apologet. *Unicuique provinciæ & civitati ſuus Deus eſt, ut Syriæ Aſtartes, ut Arabiæ Dyſares, ut Norici* (Pithœus legit Armorici) *Belenus, ut Africæ Cæleſtis*, &c. Philaſtrius Brixienſis in Catalogo hæreſ. *Alia*, inquit, *hæreſis in Judæis, quæ Reginam, quam & Fortunam cœli nuncupant, quam & Cæleſtem vocant in Africâ.*

Cælius, Orator, acri turbulentoque ingenio, Ciceronis diſcipulus, deceſſit admodum juvenis, quem Quintilianus dignum longiore vitâ, & meliore mente dixit. Ab Atratino quodam accuſatus, quod cum Catilinâ conſpiraſſet in perniciem reipublicæ, quodque aurum à Clodiâ Clodii ſorore extorſiſſet, eique venenum propinaſſet, defenſus eſt à Cicerone. Vide Orat. pro Marco Cælio. De hoc Sen. l. 3. de Ira. *Cælium*, oratorem fuiſſe iracundiſſimum conſtat; cum quo, ut aiunt, cœnabat in cubiculo lectæ patientiæ cliens: Sed difficile erat illi in crapulam conjecto (Lipſius legit *copulam*) rixam ejus cum quo edebat effugere. Optimum judicavit quicquid dixiſſet ſequi, & ſecundas agere. Non tulit Cælius aſſentientem, ſed exclamavit, Dic aliquid contra, ut duo ſimus.

Cælius, Tarracinæ ſplendido loco natus, cum in cubiculo quieſcens, in lecticulo peremptus eſſet, ejus cædis, quoniam nulli eſſent alii ad quos ſuſpicio pervenire poſſet, Cælii duo filii cauſam dixere: poſtquam vero conſtitit eos dormiviſſe, aperto oſtio abſoluti ſunt, quoniam in tanto facinore veriſimile non fuiſſet, eos quietem capere potuiſſe. Val. Max. lib. 8. ubi in editt. quibuſdam *Clodius* vocatur.

Cælius Tubero, vitâ functus & in rogum miſſus revixit. Plin. 7. 52.

Cælius Vibenus, Tuſcorum rex, Romulum contra Cæninenſes & Antennates, Cruſtumenoſque juvit. Dionyſius lib. 2. Hinc *Cælius mons*, quem Tullus Hoſtilius urbi addidit, ibique ipſe habitavit, quo frequentius habitaretur. Liv. lib. 1.

Cæmaro Καιμάρων, res Indicas tractavit, quarum 10. citat. Plut. de Flum.

Cænis, Theſſalica puella, quæ à Neptuno per vim compreſſa, ab eo muneris loco impetravit, ut in virum transformaretur, nulliſque unquam vulneribus poſſet fauciari. Mutato itaque ſexu etiam nomen mutavit, *Cæneus* dictus. Hic cum Lapithis pugnans adverſus Centauros, cum nullo lethi genere poſſet violari, congeſtâ in eum magnâ arborum mole, vivus obrutus eſt, & in avem tranſmutatus. Ovid. Met.

Maxime vir quondam, ſed avis nunc unica

Quanquam Virgilius à morte non in avem transformatum velit, ſed in muliebrem rediiſſe ſexum. Sic enim habet. Æn. 6.

Ite comes & juvenis quondam nunc fœmina Cæneus,
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Cæſar. De hujus nominis origine ſunt opiniones eruditorum variæ. Nonnulli enim à *cæſo* elephanto deducunt, quem Pœni, quorum lingua ex Syriacâ fluxit, nominant *cæſam*, hoc eſt, כשירא Spartianus quoque & Servius dicunt vocatum primum hoc nomine C. Julii Cæſaris avum, qui in Africâ elephantem interfecit, *Cæſarem* linguâ Punicâ appellatam. Quibus aſſentitur Conſtantinus Manaſſes pag. 71. Καίσαρες δὲ ἐλέφαντες τοῖς Φοίνιξι καλοῦνται. Nonnulli à *cæſarie*, cum quâ primus in Juliorum familiâ in lucem prodiit Jul. Cæſar. Veriſimilior eorum ſententia, qui id nominis primum illi inditum exiſtimant, qui matris utero erat exciſus, etiamſi Feſtus Pompeius tales potius *Cæſones* appellandos exiſtimet. Multi hanc in ſententiam eunt. Suidas imprimis qui inquit in Julio Καῖσαρ, ὅτους ὀνομάζουσι οἱ Ῥωμαίων βασιλεῖς ἀπὸ Ἰουλίου τοῦ μὲν γεννηθέντος. Vide Fungerum in *Cæſar*, & Voſſium in *Cæſones*.

C. Julius Cæſar, primus Romanorum Imperator, qui omnem Galliam, quæ ſaltu Pyrenæo, Alpibuſque & monte Gebenna, fluminibuſque Rhodano & Rheno continetur, novem annis in provinciæ formam redegit. Germanos, qui trans Rhenum incolunt, primus Romanorum ponte fabricato aggreſſus, maximis cladibus affecit. Aggreſſus eſt & Britannos, ignotos antea, ſuperatiſque pecunias & obſides imperavit. Velleius Paterculus quidem *bis penetratam à Cæſare Britanniam*, refert. Haud equidem credo, aliam enim fabulam narrat Lucanus.

Territa quæſitis oſtendit terga Britannis.

Tacitus quoque Hiſtoricus graviſſimus ait Cæſarem *Britanniam tantum oſtendiſſe, non tradidiſſe Romanis.* Et ſane adeo parum in expeditione iſta profecit ut Britannos vel *intactos*, vel ſaltem *invictos* reliquerit. Horat. Epod. Od. 7.

Intactus aut Britannus, ut deſcendet
Sacrâ catenatus viâ.

Prop. *Te manet invictus Romano Marte Britannus.*

Verè itaque Seneca ſeu quiſquis eſt qui Octaviam ſcripſit, de Claudio Imp.

Cuique Britanni
Terga dedere, ducibus noſtris
Ante ignoti, juriſque ſui.

Et iterum. *En qui oræ Tameſis poſuit jugum.*

Deinde cum obtinere non potuiſſet, ut ſui abſentis in Conſulatibus comitiis ratio haberetur, arma in patriam convertit; nemineque repugnante Galliam Ciſalpinam, Picenum, Umbriam, & Hetruriam occupavit, Pompeiumque Italiâ expulit. Poſt hæc in Hiſpaniam progreſſus validiſſimas Pompeii copias, quæ ſub tribus legatis, Petreio, Afranio, & Varrone erant, ſuperavit. Pompeium funeſtiſſimo in campis Pharſalicis prælio vicit. Ptolemæum in Ægypto ſubegit. In Africâ devicit Scipionem & Jubam, in Hiſpaniâ Pompeii liberos. Triumphavit quinquies, primùm de Galliâ, poſtea de Alexandriâ, deinde de Ponto, de Africâ & de Hiſpaniâ. Liberaliſſimus fuit omnium, & quidem poſt hos triumphos. Eum ſcribere, & legere ſimul, dictare & audire ſolitum accepimus, inquit Plin. 7. 15. Periit in Senatu à Bruto, Caſſio, & reliquis conjuratis 23. vulneribus confoſſus, infinitis propemodum portentis mortem ejus ante denunciantibus, quorum bonam partem

enumerant Virgilius & Ovidius: quorum primus Georg. lib. 1. hæc habet.

Ille etiam extincto miseratus Cæsare Romam,
Cum caput obscurâ nitidum ferrugine texit,
Impiaque æternam timuerunt secula noctem.
Tempore quanquam illo tellus quoque & æquora ponti,
Obscœnique canes, importunæque volucres
Signa dabant. Quoties Cyclopum effervere in agros
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos liquefactaque volvere saxa?
Armorum sonitum toto Germania cœlo
Audiit: insolitis tremuerunt motibus Alpes.
Vox quoque per lucos vulgo exaudita silentes
Ingens, & simulacra modis pallentia miris
Visa sub obscurum noctis, pecudesque locutæ,
Infandum, sistunt amnes, terræque dehiscunt,
Et mœstum illacrymat templis ebur, æraque sudant.
Proluit insano contorquens vortice sylvas
Fluviorum rex Eridanus, camposque per omnes
Cum stabulis armenta tulit, nec tempore eodem
Tristibus aut extis fibræ apparere minaces,
Aut puteis manare cruor cessavit, & altè
Per noctem resonare, lupis ululantibus, urbes.
Non aliàs cœlo ceciderunt plura sereno
Fulgura, nec diri toties arsere Cometæ.

Ovid. Met. lib. ult.

Signa tamen luctûs dant haud incerta futuri.
Arma ferunt inter nigras crepitantia nubes,
Terribilesque tubas, auditaque cornua cœlo
Præmonuisse nefas. Phœbi quoque tristis imago
Lurida sollicitis præbebat lumina terris.
Sæpe faces visæ mediis ardere sub astris:
Sæpe inter nimbos guttæ cecidere cruentæ.
Cærulus & vultum ferrugine Lucifer atrâ
Sparsus erat: sparsi Lunares sanguine currus:
Tristia mille locis Stygius dedit omina bubo;
Mille locis lacrymavit ebur: cantusque feruntur
Auditi, sanctis & verba minacia lucis.
Victima nulla litat: magnosque instare tumultus
Fibra monet; cæsumque caput reperitur in extis;
Inque foro, circumque domos, ac templa Deorum
Nocturnos ululasse canes; umbrasque silentum
Erravisse ferunt: motamque tremoribus urbem.

Percussorum autem ferè neque triennio quisquam amplius supervixit, neque suâ morte defunctus est. Damnati omnes alius alio casu perierunt, pars naufragio, pars prælio; nonnulli semetipsos eodem pugione, quo percusserant Cæsarem, interemerunt. Sueton. Id vero mortis genus, inexpectatum scilicet optimum semper Cæsar habuerat: & amicis quidem inter cœnandum rogantibus, quænam optima esset mors, respondérat, ἀπροσδόκητος. In laudem ejus maximè conducit, quod de eo referant Seneca & Plinius. Hic lib. 2. de Irâ: *Fecit hoc & C. Cæsar*, ille qui victoriâ Civili clementissimè usus est. Cum scrinia deprehendisset epistolarum ad Pompeium missarum ab iis, qui videbantur aut in adversis, aut in neutris, fuisse partibus, combussit. Quamvis enim moderatè soleret irasci, maluit tamen non posse. Gratissimum putavit genus veniæ, nescire quid quisque peccasset. Ille lib. 7. Nat. Hist. *Illa fuit vera & incomparabilis* invicti animi sublimitas, captis apud Pharsalum Pompeii M. scriniis epistolarum, iterumque Thapsum Scipionis, ea optimâ concremasse fide, atque non legisse. Optimus Orator fuisse perhibetur Corn. Nepos apud Sueton. *Quid? oratorum* quem Cæsari antepones eorum qui nihil aliud egerunt? Quis sententiis aut auctior, aut crebrior? *quis verbis aut ornatior, aut elegantior?* Idem habet Cic. ad Brutum, Oratores enim enumerans, negat se videre, cui Cæsar debeat cedere. Et Atticus ibidem judicabat, illum omnium fere Oratorum Latine loqui elegantissime. Vide Auctorem in Dialogo de Oratore. Vitam ejus & res gestas pete ex Tranquillo & Plutarcho. De scriptis ejus nos alibi agemus.

Cæsar, Dictatoris pater, Pisis dum calcearetur repente interiit.

Cæsar Octavianus, 2 Rom. Imp. Vide *Augustus*.

C. *Cæsar*, poeta Tragicus & Orator, de quo sic Tullius in Bruto. *C. Cæsar. L. F. & superioribus & æqualibus omnibus præstitit, oratorque fuit minimè ille quidem vehemens, sed nemo unquam urbanitate, nemo lepore, nemo suavitate conditior. Sunt ejus aliquot orationes, in quibus sicut ex ejusdem Tragœdiis lenitas ejus sine nervis perspici potest.*

L. Cæsar, Caii Oratoris frater, & Consul & Prætor fuit, ambo Syllam secuti, jussu Marii interfecti sunt.

L. Cæsar, M. Antonii Triumviri avunculus, Pompeianarum partium, missus ab utraque parte quandoque orator de pace; postremo inter proscriptos ab Octavio interfectus fuit, cujus loco obtinuit M. Antonius, ut Cicero Octavii amicus proscriberetur.

Cæsar Vopiscus, cum causam apud Censores ageret, campos Roseæ Italiæ dixit esse sumen, in quo relicta pertica postridie non appareret propter herbam. Varro de R. R. 1. 7. Item totidem verbis habet Plinius 17. 4. Virg. Georg. 2.

Cæsius Bassus, poeta Lyricus, qui in suis prædiis, ardente Vesuvio, cum villâ conflagravit.

Cæsonia, Caligulæ Imperatoris uxor, cujus collum quoties exoscularetur maritus addebat; *Tam bona cervix simul ac jussero, demetur.* Quin subinde jactabat; *exquisiturum se semel fidiculis, cur eam tantopere diligeret.* Mox dato hippomane, eum in furorem vertit. Juvenal. Sat. 6.

——Tamen hoc tolerabile, si non
Et furere incipias, ut avunculus ille Neronis,
Cui totam tremuli frontem Cæsonia pulli
Infudit.——

Persius Sat. 5. *Essedaque ingentesque locat Cæsonia Rhenos.*

Cæstius, Homo erat nasutissimus, sed nullius ingenii, & Ciceroni etiam infestus, quod illi non impunè cessit. Nam cum M. Tullius Ciceronis filius Asiam obtineret, homo qui nihil ex paterno ingenio habuit præter urbanitatem, cœnabat apud eum Cæstius. M. Tullio & natura memoriam dempserat, & ebrietas, si quid ex eâ supererat, subducebat, subinde interrogabat, qui ille vocaretur qui in imo recumberet: & cum pluries subjectum nomen Cæstii excidisset, novissimè servus, ut aliquâ notâ memoriam ejus faceret certiorem, interroganti domino, quis ille esset, qui in imo recumberet, ait, *Hic est Cæstius ille qui patrem tuum negabat scire literas*; Afferri protinus flagra jussit Marcus, cui, ut oportuit, de corio Cæstii satisfactum fuit. Rhod. 14. 7.

Cain, i. e. *possessio*, vel *possessus* Adæ filius, Gen. 4. Hesychius, Καὶν, κτῆσις. Vide Josephum Ant. 1. 3. & Suidam in voce *Cain*. Cedrenus *Cain*, *invidiam* exponit. Malè siquidem קנאה est *invidia*, unde קנא non autem קין. Lud. de Dieu vertit *lamentationem*, sive *lamentatorem*, à formâ קין unde קינה *lamentatio* Ezek. 1. 10. Idem *Cedrenus*: Ὁ δὲ Καὶν πρῶτος ἄρξειν εἶρξε, καὶ μὴ ἢ καταδίκλω ἄρπαξ καὶ πλεονέκτης ἐγένετο, μίτρες καὶ ζάθμα, καὶ ὅρους γῆς πρῶτος ἔπηνόησε, καὶ πού ὁμείνης εἰς ἢν συναγαγὼν, ἐν πολέμοις ἀφορλεῖσθαι ἐδίδασκεν. Οὗτος ὁ Καὶν, ὡς ἡ Λιτρὰ Μωσίως Γένεσις φησὶν, ἐ οἰκίας πεύσης ἐν αὐτῶν ἐπιλέπα. Λίθους γὰρ ἐ λιθρὸν ἀπέλεσεν, καὶ λίθοις ὁμοίως καὶ αὐτὸς ἀπεκτάνθη.

Cainan, i. e. *possessor* vel *emptor*, aut *lamentator*, vel *nidus*, filius Enos, Gen. 5. Hic magnus Rex fuisse perhibetur, cujus sepulcrum Alexandro M. in Indiâ monstratum esse docet. Juchasin fol. 66. Lud. de Dieu.

Cainan ὁ διτὴς, à B. Lucâ inter Arphaxad & Sala insertus cap. 3. vers. 36. ac si Sala non fuerat Arphaxadi filius, sed nepos ex Cainan. Sunt qui Evangelistam hic sequi volunt 70. Interpr. apud quos idem legas. Putant igitur eum in re non magni momenti, quæque ad fidem nihil pertinet piâ συγχωρήσει maluisse errantes sequi, quam intempestivo diligentiæ scrupulum injicere, aut etiam Evangelii sui αὐθεντίαν in discrimen adducere apud infirmos vel pertinaces, quibus persuasum erat hos Interpretes fuisse ἀναμφιβόλους. Cæterum de hâc re vide Boch. Phaleg. l. 2. c. 13. Is. Voss. Castig. in G. Horn. p. 318. & Gregorii Posthuma.

Caius, prænomen fuit apud Romanos; sed veteres *Gaius* dicebant, qui multum delectati fuerunt literâ G. ut auctor libelli de Nominibus, qui Val. Maximo tribuitur, & qui cum eo edi consuevit, observat, & nomen *Gaii*, seu *Caii*, à gaudio parentum factum scribit, nimirum ἀπὸ τῦ γαίειν à *gaudendo*. At Jul. Scaliger *Cajum* ab antiquitate dictum censet ἀπὸ τῆς γῆς à *terrâ* scilicet. Utrumque autem dicebatur *Caius*, & *Caia*: Ita ut C. rectum *Cajum*, C. inversum *Caiam* fœminam notaret. Quintilianus lib. 1. cap. 7. *Caius* C. *litera notatur*, quæ *inversa* ↄ. *mulierem declarat: quia tam* Caias *esse vocitatas, quam* Caios, *etiam ex nuptialibus sacris apparet.* Quod de *nuptialibus sacris* dicit, Plut. explicat in Qu. Romanis. *Cur sponsam*, inquit, *introducentes dicere, jubent*, UBI TU CAIUS, EGO *CAIA?* An quia hâc conditione pactâ intrat, ut particeps rerum omnium, & gubernandæ familiæ sit? Itaque hæc verba id significant, UBI TU DOMINUS ERIS ET PATERFAMILIAS, EGO DOMINA ERO ET MATERFAMILIAS. Dicitur autem & *Cajus* & *Caius*. Mart. lib. 9.

Cajus à primâ tremebundus luce salutat.

Idem lib. 2. Vocativum extulit.

Quòd peto da Cai, non peto consilium.

Ausonius. *Quis tu? Cajus ait*, Hinc adjectivum *Cajanus*. Stat. Sylv. 4. 9.

Emptum plus minus asse Cajano.

De quo vide sis Turneb. Adversar. lib. 20. cap. 32.

Calaber, Jovis filius, frater Tænari & Cæresti. Steph.

Q. Calaber, lib. 14. scripsit τὰ μὴ Ὁμήρε, sive Παρελειπόμενα: quomodo inscripsit, quia Homerus historiam de

Ilio

Ilio non abſolvit. Vulgo ſolent *Calabrum* vocare, quia eum Beſſarion, Nicææ Cardinalis, extra Hydruntem, marit. Calabriæ op. in pervetuſtâ æde B. Nicolai reperit. Atque hoc etiam in Græcâ Conſtantini Laſcaris Grammaticâ legere eſt. Nunc veriſimilius *Smyrnæum* nominant, quia ipſe lib. ult. dicat ſe σμυρναίοις, ſive illuſtribus Muſarum ovibus Smyrnæ paſcendis operam dediſſe. Ex quo ſi de patriâ haud certo colligitur, ſaltem videmus Scholam non infrequentem habuiſſe Smyrnæ. At nullo nititur fundamento quod eum Ptolemæus Flavius Romanum putavit. Voſſius. Elegans admodum author eſt, Coluthi, Tryphiodori, & Muſæi non multum abſimilis, dignus certe, qui omnium manibus teratur; Et ut Homerum in argumento ſequitur, ita in Lectione eundem comitari debeat.

Calais, Boreæ ex Orithyiâ filius alatus qui unà cum Zethe fratre ſimiliter alato cum Argonautis Colchos profectus eſt. Quâ in expeditione cum à Phineo rege humaniter eſſent accepti, Harpyias, quæ epulas ejus fœdabant, perſequi conſtituerunt: quas cum & alarum auxilio, & ſagittandi peritia in Plotas uſque inſulas fugaſſent, ab Iſide admoniti ſunt, ne Jovis canes ulterius proſequerentur. Inde itaque retrorſum reverſi, duas illas inſulas in quibus Harpyias reliquerunt, à converſione ſuâ *Strophadas* appellarunt, cum antea *Plotæ* dicerentur. Poſtremò ab Hercule occiſi dicuntur, & in ventos commutati, qui caniculæ exortum dies fere octo præveniunt, unde & προδρομοι, i. e. *Præcurſores* appellantur. De his Ovid. Met. 6.

Barbaque dum rutilis aberat ſubvexa capillis
Implumes Calaiſque puer, Zetheſque fuerunt.

Propert. 1. 19. De Hylâ puero.

Hunc duo ſectati fratres Aquilonia proles
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Item nomen pueri, Horat. Carm. 3. 9.

Me torret face mutuâ
Thurini Calais filius Ornithi.

Calamis, cælator egregius. Prop. 3. 8.

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna,
Exactis Calamis ſe mihi jactat equis.

Ovidius *Calaim* vocat ut vulgo legitur. Pont. 4. 1.

Vendicet ut Calais laudem quos fecit equorum.

Sed legendum *Calamis*. Vide Plin. 34. 7. Et Quint. 12. 10.

Calanus, philoſophus ex Gymnoſophiſtis Indis, qui ſecutus Alexandrum M. extra Indiæ fines, cùm apud Paſagardas ægrotare cœpiſſet, factâ pyrâ, & aureâ lecticâ ſuperimpoſita, in eâ cubans combuſtus eſt, ſtramentis opertus. Fertur, cum Alexander M. rogaret eum ſi quid vellet, dixiſſe, *Propediem Te videbo.* Quod etiam contigit, nam in Babylone paucis poſt diebus Alexander mortuus eſt. Arrianus. *Indæ*, inquit Suidas, *quemque ſapientem Calanon vocant.* Cæterum de hujus diſputatione & interitu plura vide apud Strab. lib. 15.

Calatianus vel *Callatianus* vetus hiſtoricus memoratur Dionyſ. Hal. lib. περὶ συνθέσ. ὀνομάτων.

Calchas, antis, Græcus augur, Theſtoris filius (à quo Theſtorides à Poetis vocatur) qui cum Græcis ad expeditionem Trojæ profectus eſt: & quoniam divinandi arte plurimum præſtabat, ejus conſilio multa geſta ſunt. Nam cum in Aulide Græcorum claſſis adverſis ventis detineretur, Agamemnonem docuit, quâ ratione Dianæ ira placari poſſet, & ex ſerpentis augurio, qui in arborem ſurrepens, decem paſſeris pullos unà cum matre devorarat, decimo demum anno Ilium captum iri oſtendit. Exortâque deinde ad Trojam peſtilentiâ, viam monſtravit, quâ Apollinis ira poſſet mitigari. Quapropter inter cæteros Achilli acceptiſſimus erat, adeo ut ejus præſidio plerumque defenderetur, præcipue vero cùm cenſuit Chryſeidem patri reddendam eſſe. Tum enim Agamemnon non ſolum in vatem, ſed etiam in ipſum Achillem infenſus ferebatur. Dirutâ autem Trojâ reverſus cum Amphilocho Amphiarai filio, terreſtri itinere Colophonem (quæ urbs eſt Ioniæ) cum in luco Apollinis Clarii extra urbem apud Samum in Mopſum præſtantiſſimum augurem incidiſſet, artis peritiâ ab illo ſuperatus, dolore contabuit, quod propoſitâ ſibi à Mopſo caprifico (ut refert Heſiodus) aut (ut Pherecydes mavult) ſue gravidâ, conjicere non potuiſſet, quot in illâ ficus eſſent, quotve hæc utero ſuculas gereret: quos tamen Mopſus ſine ullo errore divinavit. Sil. lib. 13.

Sed Calchas Danais niſi clauſum è ſedibus arcis
Armiſonæ curent ſimulacrum evellere Divæ
Non unquam affirmat Therapnæis Ilion armis
Ceſſurum, aut Ledæ rediturum nomen Amyclis:
Quippe Deis viſum, ne cui perrumpere detur
Effigies ea quas unquam poſſederit urbes.

Calemus, vates quondam in Hetruriâ celeberrimus. De quo hunc in modum ſcripſit Plin. lib. 28. cap. 2. *Cum in Tarpeio, inquit, fodientes* (videlicet Romani) *delubro fundamenta, caput humanum inveniſſent, miſſis ob id à Senatu legatis, Hetruriæ celeberrimus vates Olenus Calenus, præclarum id fortunatumque cernens, interrogatione in ſuam gentem transferre tentavit, ſcipione prius determinatâ templi imagine, in ſolo ante ſe; Hoc ergo diciris Romani? Hic templum Jovis Opt. Max. futurum eſt: hic caput invenimus; conſtantiſſimâ Annalium affirmatione, tranſiturum fuiſſe fatum in Hetruriam, ni præmoniti à filio vatis legati Romani reſpondiſſent: Non planè hic, ſed Romæ inventum caput dicimus.*

Caligula, Caius Imp. dictus à *caligis*, quas margaritis refertas primus portavit. Auſon. vel potius à *caligâ* militari, quâ frequenter in exercitu utebatur ad conciliandos ſibi militum animos. Id enim militibus gratiſſimum fore credebat, ſi Imperatorem veſtibus nihil à gregario milite differre videret. Peſſimus omnium priorum Imperatorum fuit; μισιγλυκότατον vocat Cedrenus. Ob crudelitatem tamen maximè famoſus. Suetonius in ejus Vit. cap. 27. *Parentes* ſupplicio filiorum intereſſe cogebat. Quorum uni valetudinem excuſanti Lecticam miſit; alium è ſpectaculo pœnæ epulis ſtatim adhibuit, atque omni comitate ad hilaritatem & jocos provocavit. Sen. lib. 2. de Irâ. C. Cæſar Paſtoris ſplendidi equitis Rom. filium cum in cuſtodiâ habuiſſet, munditiis ejus & cultioribus capillis offenſus, rogante patre, ut ſalutem ſibi filii concederet, quaſi de ſupplicio ejus admonitus, duci protinus juſſit. Ne tamen omnia inhumanè faceret adverſum Patrem, ad cœnam invitavit eo die. Venit Paſtor, nihil vultu exprobrante. Propinavit illi Cæſar heminam; & poſuit illi cuſtodem. Perduravit miſer, non aliter quàm ſi filii ſanguinem biberet. Unguentum & coronas miſit, & obſervare juſſit an ſumeret. Sumpſit eo die, quo filium extulerat imò quo non extulerat, &c. Quærs quare habebat alterum. Grotius per ἀνθρωπον ἀνομίας 2 Theſſ. 2. Caium Caligulam intelligi affirmat. Sane Suetonius de eo: Hactenus quaſi de principe: reliqua ut de monſtro narranda ſunt. Memorat idem dictum ejus factis congruens: Memento mihi omnia & in omnes licere. Impietatem ejus quod ſpectat, plurimâ Dion habet; multa quoque Suetonius. Sen. quoque circa finem lib. 1. de Irâ, dicta ejus terribilia & tumultuoſa commemorans ait. *Ad pugnam* vocavit Jovem & quidem ſine miſſione. Homericum exclamans verſum: ἢ μ' ἀνάγε ἢ ἐγὼ σε. Parum autem fuit in Deos Fictitios inſævire, in Deum verum quoque ſceleratiſſimus omnium auſus eſt inſurgere. Juſſit enim magnis additis pœnis, juſſumque repetiit ἐμὲ ἀνδριάντα ἐν τῷ ναῷ τοῦ θεοῦ poni ſibi ſtatuam in templo Dei, ait Joſephus. Philo autem ἀνδριάντα κολοσσαῖον εἱστατῶ τῇ ἀκροπόλει ἀνατιθῆναι Γαΐῳ σεσπουδε. Διὸς ὀλυμπίου ἀνδρ. Deinde mox ἀνατιθῆναι πόλιν κελεύει τὸ ἀνδριάντα ἐν τῷ ἱερῷ. Hieron. in Chron. Euſebiano. *Caius* Petronio profecto Syriæ præcepit ut in Hieroſolymis Statuam ſuam ſub nomine Jovis Opt. Max. poneret. Oroſius. Antiquum illud in Hieroſolymis ſacrarium profanari, ſacrificiis gentilium, ac replere ſtatuis, ſimulachriſque imperavit, ſeque ibi ut Deum coli voluit. Ἠξίου ὑπὲρ ἄνθρωπον νομίζεσθαι voluit major homine credi, ait Dio, Philo denique, ὡς ἔτι ἠξίει μένειν ἐν τοῖς τῆ ἀνθρωπίνης φύσεως ὅρους, ἀλλ' ὑπερκύπτειν αὐτοὺς θεὸς νομίζεσθαι.

Callias, Syracuſanus hiſtoricus, de rebus Siculis libros complures reliquit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 11.

Callias, Athenienſis Comicus filius Lyſimachi, qui *Schœnion* cognominatus eſt, quod funes ob paupertatem torqueret.

Callias, Laccoplutus cognominatus, dux Athenienſium nobilis, contra Artaxerxem miſſus. Suidas.

Callias, Methymnæus Grammaticus, quem Strabo lib. 13. dicit Alcæum, Sapphoque poëtas enarraſſe. Cui Mitylenæus dicitur, & inter illuſtres Lesbios refertur.

Callicrates, artifex ex ebore formicas, & alia tam parva animalia fecit, ut partes earum cerni non poſſent. Plin. & Ælian. Var. Hiſt. 1. 17.

Callicrates, ἀνὴρ Ἀχαιὸς, quomodo perfidiâ ſuâ Achæos omnes Romanis parere coegit, docet Pauſanias lib. 7. Itemque quomodo à Menalcide perfidiâ ſuperatus fuit, idem demonſtrat ubi ſupra.

Callicrates, Tyrius, Aureliani tempore, & paulò poſt vixit, qui vitam Imperatoris hujus in literas retulit. Vopiſcus in Aurel.

Callidemus, an hiſtoricus fuit, haud ſatis compertum habemus. Plin. lib. 4. cap. 12. & Solin. cap. 17. hoc teſte aſtruunt Euboeam prius Chalcidem eſſe vocatam; ære ibi prius reperto. Voſſius.

Callimachus, hiſtoricus & poeta Batti & Meſalmæ filius, diſcipulus Hermocratis Jaſenſis Grammatici, vixit apud Ptol. Philadelphum uſque ad Evergetem Bibliothecæ Regiæ præfectus. Scripſit plurima, inter cætera opus de origine & cauſis Sacrorum, quæ Ἄρκτα inſcripſit. Martialis ad Mamurram lib. 10.

Si non vis Mamurra tuos cognoſcere mores,
Nec te ſcire legas Ætia Callimachi.

Conſcripſit etiam in adverſarium poema acerbiſſimum, quem ficto nomine Ibin appellavit. Edidit & hymnos, qui hodieque extant. Item carmen de Berenices comâ quod Catullus tranſtulit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. l. 15. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 5. Fuit etiam *Callimachus* junior poeta ἐπικὸς, ex ſuperioris ſorore natus. Staſenoris, & Megatimæ, quæ Callimachi ſoror erat, filius, ut eſt apud Suidam. Sed hujus non ita magnum nomen fuit.

Callimachus, ſculptor πλάτηγος nominari voluit, quaſi artis interpellator, & qui eam in tenuiorem, exquiſitioremque diſciplinam reduxit, πλάω enim *liquefacere*, *conflareque* ſignificat. Nam ipſe primus lapidem perforavit, minutatimque tractavit. Pauſan. & Plin. 34. 8. κακζόηλος legunt. At Vitruvius 4. 1. κατάτηκος dicitur.

Callimachus, Athenienſis dux præſtantiſſimus, prælio cum hoſtibus Perſis commiſſo, quamplurimis haſtilibus cùm tranſfoſſus eſſet, & animam efflaſſet, rectus ſtetit. Plur. in Paral.

Phil. *Callimachus* Experiens Florentinus, hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. p. 619.

Callinicus, Sophiſta Syrius, vel Arabs, profitebatur Athenis, ſcripſit de cacozeliâ, de Rhetoricâ ad Cleopatram, de rebus geſtis Alexandri, & alia quædam, Suid. Viguit tempore Anton. Pii Imperatoris. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 13. & Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 3. cap. 14.

Callinus, primus orator, & inventor Elegiaci carminis, teſte Terentiano.

Calliope, una Muſarum, Orphei mater, quæ Heroico carmini præeſſe exiſtimatur, à vocis ſuavitate nomen habens, καλὸς enim *bonus* eſt & ὄψ *vox*. Virg. in Epigr.

Carmina Calliope libris Heroica mandat.

Quanquam Scal. Auſonio carmen iſtud attribuit. Gæſ. Baſſus lib. 2. Lyricorum:

Calliope princeps ſapienti pſallexet ore.

Horatius quoque l. 3. O. 4. *Regina Calliope* dixit. Oppian. 1 Venat.

Τῶτό με Καλλιόπη κέλεται.

Homeri Enarrator in 1 Iliad. Οὐ σεμνύνεται ἡ ὠδὴ ὄνομα Μούσης, πάσας δὲ ἢ μιᾶς καλῶν, λέγει ἡ ἡ Καλλιόπη. Philoſtratus in Heroicis de Poetis loquens, ait: Τῷ Καλλιόπῃ παρεπιχεῖν αὐτόμενοι τὴ λύρᾳ. Effertur & *Calliopea*, Virg. 4. Eclog.

Orphei Calliopea, Lini formoſus Apollo.

Ovid. 5. Faſt. *Prima ſui cepit Calliopea chori.*

Callipatira, mulier quædam fuit, quæ quum capitale eſſe, fœminis ſciret, Olympicorum tempore Alpheum amnem tranſiſſe, mutatis veſtibus gymnaſtico ſefellit habitu. Sed cum id poſtea reſcitum eſſet, ignotum quidem eſt Callipatiræ, quod patrem, & fratres habuiſſet Olympionicos. Lata vero in reliquum lex eſt, uti in certamen nudi prodirent gymnaſtæ, Pauſan. Rhod. 14. 14.

Calliphon, Callimachus.

Μὴ οὐχὶ Θέσπιος κάλως γέρα Καλλιφῶντος.

Hunc non *Calliphontem*, ſed *Cilliconta* nominant Ariſtophanes, & Euſt. Ejus hiſtoria hæc eſt; Priemenſibus, vel, ut Heſychius, Regis Ducibus Miletum inſ. prodidit Calliphon. Paulò poſt hanc inſulæ traditionem Theagenes quidam divertit Samum, ibique carnes cœpit vendere; ab eo empturus Calliphon, cum indicaret quâ parte ſcindi ſibi vellet, manum extendit, quam ille ſublato cultro, abſcidit, addiditque

Nunquam tu manu iſtâ aliam Urbem trades.

Hinc vulgo proditores Calliphontas vocabant.

Callipidas Hiſtoricus Græcus memoratur Strab. lib. 12.

Callipides, Græcus tragœdorum hiſtrio, qui in eâ re ſibi placebat plurimum. Unde cum Ageſilao regi occurriſſet, arrogantius eum ſalutavit, ſubinde illi ſe oſtentans, & inter aſtantes ſeſe intrudens; arbitratus fore ut à rege comiter exciperetur. At is cum gravioribus intenderet, ac ne Callipidem reſpectaret, *Non admodum*, inquit, *noſſe ne videris O Rex, nec, qui ſim, inaudiviſſe.* Reſpondens Ageſilaus. *Annon*, inquit, *es Callipides mimus?*

Callipides, hiſtoricus Straboni memoratur in 12. jungiturque Heſſanico, Herodoto, & Eudoxo, quos ψευδείς arguit.

Callippus, Corinthius, hiſtoriam ſcripſit de Orchomeniorum rebus. Pauſan. in Bœoticis.

Callipus, Athenienſis, Platonis auditor, interfectus à Syracuſanis quod tyrannidem poſt Dionyſium aggrederetur, & Dionem patriæ liberatorem per proditionem interfeciſſet. Plut. in Dion.

Callirrhoe, Phoci Bœotii filia, quæ corporis formâ, & pudicitiæ gloriâ, inter æquales ſuas & ſocias facilè ſibi primas vendicavit. Hanc 30 numero ex univerſâ Bœotiâ genere & opibus primarii juvenes ſummo quiſque ſtudio in uxorem expetiſſe dicuntur. Cæterùm pater alias ſemper ex aliis moras complicans & connectens, ac diem de die trahens illorum vota procraſtinando conſulto fruſtrare videbatur; quamobrem proci, conſpiratione conflatâ, Phocum interfecerunt. Hac re palam facta Callirrhoe clam aufugiens, tamdiu delituiſſe fertur, quoad celebre per univerſam Bœotiam adveniſſet feſtum quod Παμβοιώτιον illi vocant. Hanc illa celebritatis occaſionem nacta obſervato tempore ſupplex in Palladis arâ conſediſſe dicitur, palamque de procis conqueſta ſuis, illorum ſcelus, nefandamque ſui parentis cædem indicavit, nominaque ſingulorum maximo recenſuit ejulatu. Bœotii autem quotquot ad celebre ſpectaculum aderant, rei ipſius indignitate permoti, cædis patratores, & conſcios, ut ab illis meritas exigerent pœnas, diligentius inquirere cœperunt. Hâc illi re perceptâ, ocyus omnes dilapſi, ad Hippotas, quod oppidum medio Thebarum Coroneæque interſitio erat, celeri fuga perveniſſe dicuntur. Poſtulantibus autem illos poſteà Bœotiis, & ut ſibi dederentur ſummo ſtudio contendentibus, cum opidani obaudirent, eoſque reddere nollent, comparato ex ſingulis civitatibus delectorum exercitu illorum fines hoſtiliter ſunt ingreſſi, oppidumque vi captum funditus everterunt. Procos quidem illos in poteſtatem redactos, maximâ extructâ pyrâ ſimul omnes in ignem conjectos combuſſerunt. Leonicerus Tom. lib. 2. cap. 9. ex Plutarcho.

Calliſthenes, philoſophus Olynthius, Alexandro M. familiaris ex condiſciplinatu, accituſque ab ipſo rege ad prodenda memoriæ geſta ejus Aſiatica. Huic nocuit immodica libertas, gravitaſque regi inviſa. Nunquam enim aſſentantium accommodatus ingenio erat. Cum enim Rex ex Perſico bello Deorum more adorari vellet, acerrimus inter recuſantes Calliſthenes fuit, palam dictitans, Alexandrum non adorandum eſſe. Quæ res & illi, & multis principibus Macedonum exitio fuit. Nam illum Alexander propter adorationis Perſicæ interpellatum morem, conjurationis conſcium eſſe criminatus, truncatis membris, abſciſſiſque auribus, ac naſo labiiſque deformatum, cum cane in caveâ clauſum circumferri juſſit, diuque tortum tandem necavit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9.

Calliſthenes, Sybarita, Galatica conſignavit, quorum librum 23 citat Plut. lib. De Flum. Et librum 13 Stobæus Serm. De morbis, & moleſtiarum in eis ſolutione. Voſſius.

Calliſto, Lycaonis Arcadiæ regis filia, nympha celeberrima, quæ à Jove compreſſa, gravidaque facta, quùm ſimul cum Dianâ lavaretur, tumore uteri prodita, & ab eâ repulſa, Arcadem filium in ſilvis peperit; à quo poſtea Arcadia dicta eſt. Hæc poſtea à Junone in urſam commutata, & Jovis miſeratione in cœlo collocata, majorem efficit Urſam, quæ & Helice Græcis dicitur. Prop. l. 2.

Calliſto Arcadios erraverat urſa per agros:
Hæc nocturna ſuo ſidera vela regit.

Heſychius. Καλλιστὼ, γυναικεία θεὸς ἑρμηνεῖ, διὰ τὸ καλλίστην εἶναι πάντων. Lege cum Palmerio, γυνὴ ἡ θεός. De hâc vetus poeta, qui Cretica conſcripſit:

Teque Lycaoniæ mutato ſemine nymphæ
Quam gelido captam de vertice Nonacrinæ
Oceano prohibet ſemper ſe tingere Tethys
Auſa ſuæ quia ſis quondam ſuccumbere alumnæ.

Calliſtratus, Athenis orator in Rep. fuit, quem cùm Demoſthenes admodum adoleſcens audiviſſet nobilem illam περὶ Ὀρόπου δίκην dicentem, ita motus, & demulctus, & captus eſt, ut Calliſtratum jam inde ſectari cœperit, Academiam cum Platone reliquerit. Gellius 3. 13.

Callixenus, Rhodius libro de Alexandriâ teſtis citatur ab Athenæo l. 6. c. 11. Pluribus ex libris id opus conſtabat, nam Callixenus in quarto de Alexandriâ laudatur Harpocrationi in Ἐγγυᾶσθαι. Voſſius.

Calpburnia, mulier fuit importuniſſima, quæ ſexûs ſui verecundiæ oblita, per ſeipſam cauſas egit, adeoque ſe moleſtam judicibus præbuit, ut occaſionem dederit edicto, quo cautum eſt, ne mulieri in poſterum cauſas agere liceret.

Calpburnia, quonam pacto pro patriæ ſalute à Mario patre ſuo victima diis immolata fuerat, vide in dictione *Marius*.

Calpburnius Beſtia, nobilis Romanus, qui pecuniâ corruptus, rem adverſus Jugurtham male geſſit. Huic à M. Cæcilio accuſatore objectum eſt, quòd uxores ſuas dormientes interemiſſet. Plin. 27. 2.

Calpburnius Craſſus, patricio genere ortus in expeditionem Reguli ſocius in Maſſylos, ut munitiſſimum caſtellum, nomine Garætium diriperet, miſſus eſt: ubi in hoſtium poteſtatem redactus Saturno immolandus deſtinatur. Biſaltia regis filia, juvenem adamatum, patris à ſe proditi victorem fecit: Calphurnio autem retro abeunte, puella ſibi ferro jugulum tranſverberavit. Plut. in Paral.

T. Calpburnius. poeta Latinus, natione Siculus fuit, Bucolici carminis author. Per eadem te tempora floruit, quibus Dio-

cletia-

cletianus Cæſar, & Conſtantii principes Romanum imperium moderati ſunt. Vide Crinitum de Poetis Lat. cap. 82.

Calvus, antiquus quidam poeta, cujus meminit Horatius 1 Serm. Sat. 10.

Nil præter Calvum, & doctus cantare Catullum.

Is erat & æqualis Catulli, & amicus. Nam ad eum 14 epigr. ſcribit.

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve.

Idem de eodem epigr. 95. Prop. 2. ult.

Hæc eadem docti confeſſa eſt pagina Calvi
Cum caneret miſeræ funera Quintiliæ.

Idem eopſe libro.

Calve tuâ veniâ, pace Catulle tuâ.

Ovid. Triſt. 2.

Par fuit exigui ſimiliſque licentiâ Calvi
Detexit variis qui ſua furta modis.

Idem in Epicedio Tibulli.

——*Cum Calvo, docte Catulle tuo.*

Horat. lib. 1. Sat. 16.

Nil præter Calvum & doctum cantare Catullum.

Gell. lib. 19. c. 12. Calvi verſiculum adfert.

Durum rus fugis & laboriosum.

Cic. ad Att. 1. 13. Calvum ponit inter Judices Clodianos, neſcio an hunc, num *quiſquilias* vocat.

Calypſo, nympha Oceani & Thetidis filia; vel ut aliquibus placet Atlantis. Regnavit in Ogygiâ inſulâ, & Ulyſſem naufragum hoſpitaliter ſuſcepit. Ovid.

Ah quoties illum doluit properare Calypſo.

Propert. *Fœcunda Atlantidos arva Calypſus.*

De eâ Hom. in Odyſſ. Hæc de ſui nomine inſulam in Ionico mari cognominatam tenuit Lacinio promontorio propinquam. Vel, ut aliis placet in mari Africo. Plin. 3. 10. Ad hanc pervenit Ulyſſes naufragus, ubi 7 annis detentus eſt: licet Ovid. lib. 4. Pont. Sex tantum dicat. Eleg. 10.

An grave ſex annis pulchram foviſſe Calypſo,
Æquoreæque fuit concubuiſſe Deæ?

Hanc Propert. 3. 11. Ææam vocat.

Et thalamum Æææ flentis fugiſſe puellæ.

Hom. Odyſſ. 7.

Ὀγυγίη μιν νῆσος ἀπόεργεν ἠνεμόεσσα
Ἔνθα δ' Ἀτλαντὸς δυσπέτεος δόμος ἐστὶ καλυψοῦς, &c.

Prop. l. 1. el. 15.

At non ſic Ithaci digreſſu mota Calypſo
Deſertis olim fleverat æquoribus.

Idem alibi.

Sic à Dulichio juvene eſt eluſa Calypſo,
Vidit amatorem pandere vela ſuum.

Ovid. Amor.

Creditur & nymphe mortalis amore Calypſo,
Capta recuſantem detinuiſſe virum.

Apul. Mileſ. 1.

At ego ſcilicet Ulyſſi æſtu deſerta vice
Calypſonis æternam ſolitudinem flebo.

Hyginus in fab. *Calypſo propter amorem*
Ulyſſis ipſa ſe interfecit.

Cambles, rex Lydorum tantæ voracitatis, ut nocte quâdam uxorem quoque abſumpſerit, eamque ſummo mane illius manum in ore comperiſſet, ſemet jugulavit. Xanthus apud Cæl. Rhod. author eſt 7. 11.

Cambyſes, Perſarum & Medorum rex, Cyri filius, qui paternis regnis Ægyptum adjecit. Sed offenſus illorum ſuperſtitionibus, Apidis, cæterorumque Deorum ædes dirui juſſit. Ad Ammonis quoque templum expugnandum exercitum miſit, qui in Libyâ deſertâ arenis obrutus univerſus interiit. Ipſe quoque cùm ſuo ſeſe gladio imprudens læſiſſet, leviſſimo ex vulnere mortem oppetit. Herod. 3. Profectus ad quærendos ortus Nili, fame adactus comitum ſuorum aliquot in aliorum alimentum occidere, re infectâ rediit. Luc. 10. ver. 279.

——*Veſanus in ortus*
Cambyſes longi populos pervenit ad ævi,
Defectuſque epulis, & paſtus cæde ſuorum
Ignoto te Nile redit.——

Ex Herodoto tranſumptum, qui ſic lib. 3. ubi de hâc inſanâ expeditione: οἱ δὲ στρατηγοῦντες ἔφασαν οὐ πρότερον ἐπαύσασθαι, πρὶν ἀφίκωνται, διζήσιον· ἐπεὶ δὲ οὐκ ἐφάνη ἀμείλικτοι ἐγένοντο, δόξαν εἶναι οὐδὲν ἧσσον πρὸς ἑωυτοὺς ἐρίζουσι. Ex hinc δὲ τὰ ἔτεα στρατὸν αὐτῶν ἀπαπλησάσαντες, ἐστράτευον. Πυνθάνομαι δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, λέοντας ἐς ἀλληλοφαγίας, ἀνοήτους ἐπ' ἀνδράσι σφίσι, ὄνους ὑπερδόντος.

Camilla, Volſcorum regina, Metabi Volſcorum regis, & Caſmillæ filia, quam pater invidiâ ſuorum regno pulſus, Dianæ famulam vovit. Quare ab ineunte ætate venationibus eam, & omni armorum genere exercuit: quibus in rebus brevi tantopere profecit, ut ſummam ſibi ex re militari laudem peperit. Tandem cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, ab Arunte quodam ex inſidiis eſt interfecta. Ut latius deſcribit. Virg. Æn. 11.

Pulſus ob invidiam regno, viresque ſuperbas
Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe,
Infantem fugiens media inter prælia belli,
Suſtulit exilio comitem, matriſque vocavit
Nomine Caſmillæ mutatâ parte Camillam.

Eam etiam deſcribit lib. 7. his verbis.

Hos ſuper advenit Volſcâ de gente Camilla,
Agmen agens equitum, & florentes ære catervas
Bellatrix, non illa colo, calathiſve Minervæ
Fœmineas aſſueta manus, ſed prælia virgo
Dura pati, curſuque pedum prævertere ventos.

Camillus, puer ingenuus, qui flamini Diali ad Sacrificia miniſtrabat. Antiqui enim *Camillos*, & *Camillas* vocabant miniſtros, & miniſtras impuberes in ſacris. Unde Mercurius Hetruſcorum linguâ *Camillus* dicitur, h. e. *Deorum miniſter*. Plut. in Numâ. De nominis notatione Boch. l. 2. De Anim. c. 36. Vates & miniſtri Deorum קסמים *Keſemim* vocantur; ut Romanis Caſmilli, i. e. קסמן אל *Coſmel* miniſtri Dei. Cujus femininum *Caſmilla*, vel *Camilla*. Virg. Æn. 11. ver. 557.

Alma tibi hanc nemorum cuſtos, Latonia virgo
Ipſe pater famulam voveo. Ubi Servius, *Voveo, conſecro in tuum miniſterium, unde & Camilla dicta eſt.* Vide Voſſ. in *Camillus*.

Camillus, qui & alter Romulus dictus eſt, Romanorum ſuæ ætatis clariſſimus fuit, qui Veios toto decennio obſeſſos per cuniculos cepit. Nec multò poſt cum crimini illi daretur, quod albis equis triumphaſſet: & prædam iniquè diviſiſſet, die dicto ab Apuleio Saturnino Tribuno plebis damnatus Ardeam conceſſit. Mox cum Galli Senones urbem diripuiſſent, ipſumque Capitolium arctiſſimâ obſidione premerent, abſens Dictator factus, collectis ex fugâ Romanorum reliquiis, Gallos pendendo auro intentos incautos oppreſſit, patriamque in libertatem vindicavit. Poſt hæc pop. Rom. Veios migrare volentem, graviſſimâ, & elegantiſſimâ illâ, quæ apud Livium legitur, concione retinuit. Tertiùm, deinde Dictator creatus Satricum ſociam Pop. Romani urbem ab impetu Latinorum tutatus eſt. Quartùm, Dictator ad ſedandam pop. ſeditionem factus, valetudinem excuſavit, aliumque ſibi ſubrogandum curavit. Quintùm, Dictator Gallos iterum Romam petentes, & ad flumen Anienem caſtrametatos ſuperavit. Poſtremò Romæ octogenarius peſtilentiâ interiit. Virg. Æn. 6.

Aſpice Torquatum, & referentem ſigna Camillum.

Idem Geor. 2.——*Magnoſque Camillos.*

Claudianus——*Galliſque genus fatale Camillos.*

Propert. lib. 3. *Credè mihi magnos æquabunt illa Camillos*
Judicia.——

Lucan. lib. 7. *Si Curios his fata darent, reduceſq; Camillos*
Temporibus, Decióſque caput fatale voventes.

Claud. 2. de Laud. Stil.

Splendida ſuſcipiant alium te roſtra Camillum
Ultorem videant ſervatoremque Quirites.

Manilius, lib. 1.——*Romamque Camillus Servando poſuit.*

Pulc. Sidon. Paneg. Avit.——*Cum Brennica ſigna*
Tarpeium premerent, ſcis, tum Reſpublica noſtra
Tota Camillus erat, patriæ qui debitus ultor
Texit fumantes hoſtili ſtrage favillas.

Sil. lib. 1.

Hic galeæ Senonum penſatique improbus auri
Arbiter enſis ineſt, Galliſque ex arce fugatis
Arma revertentis pompa geſtata Camilli.

Camœnæ, Muſæ, Jovis & Mnemoſynes filiæ, à cantûs amœnitate (ut quidam volunt) ita appellatæ. Varro tamen author eſt ab antiquis *Carmenæ*, & *Caſmenæ* dictas fuiſſe, quæ poſtea abjecto r vel s. *Camœnæ* dicebantur. Virg. Eclog. 3.

Alternis dicetis, amant alterna Camœnæ.

Legitur & *Camœna* ſing. num. Perſius Sat. 5.

——*Tibi nunc hortante Camœnâ*
Excutienda damus præcordia.

Hor. 4. Car. 6. *Daunias defende decus Camœnæ.*

Et 2 Carm. 16. *Spiritum Græiæ tenuem Camœnæ.*

Et 1 Ep. 19.——*Inhumanæ ſontium depone Camœnæ.*

Et Car. 1. Od. 12. *Gratus inſigni referam Camœnâ.*

Sen. in Medeâ. *Ille vocalis genitus Camœnâ.*

Id eſt, Calliope dulciter canente.

Camon, fecit libros de Rerum Inventione, quorum 2. citat Mich. Apoſtolius in Συναγωγῇ γεγραμμένα· atque ex eo refert literas Phœnicias ita dici à Phœnice, Actæonis filiâ.

Canacea, Æoli filia, quæ cum Macareo fratre concumbens, ex eo concepit, peperitque filium, quem cùm per nutricem exponi curaret, infelix ſe ſuo vagitu avo prodidit, qui ob execrandum filiorum amorem incenſus, infantem canibus lacer-

andum

andum projici juſſit; miſitque per ſatellitem filiæ gladium, ut eo pro meritis uteretur. Verum quid illa fecerit non ſatis liquet: Macareus autem fugiens factus eſt Apollinis Delphici ſacerdos.

Canache, Ovid. Met. 3. numeratus inter canes Actæonis, quod nomen ἀπὸ τῆς κραυγῆς, h. e. *à clamore*, & *ſtrepitu* impoſitum videtur.

Cancer, unum eſt ex 12 Zodiaci ſignis, à quâdam Cancri piſcis ſimilitudine ita dictum; eo quod Sol in menſe Junio ſignum hoc perambulans, paulatim incipit à nobis recedere, & curſu retrogrado ſegni in modum Cancri. Refert Hyginus hunc fuiſſe Cancrum, qui à Junone in Herculem cum Hydrâ Lernæâ pugnantem immiſſus fuit, qui cum pedem ejus momordiſſet, ab Hercule occiſus, & à Junone inter ſidera collocatus eſt, quod itidem teſtatur Germanicus in ἀνακλήσεις.

Te quoque fœcundam meteret cum cominus Hydram
Alcides, auſum morſu contingere, bello
Sidere donavit, Cancer, Saturnia Juno
Nunquam oblita ſui nunquam ſecura novercæ.

Vide Cæſium Aſtron. Poet. in *Cancro*. Virg. Eclog. 10.

Æthiopum verſemus oves ſub ſidere Cancri.

Unde *rapidus Cancer* dicitur Statio Thebaid. quartâ. Et *torrens* Lucano lib. 8. Cicero in Arateis.

Claro collucens lumine Cancer
In quo conſiſtens convertit curriculum Sol.

Proximum Geminis ſignum eſt. Ovid. Faſt. 6.

Sol abit è Geminis, & Cancri ſigna rubeſcunt.

Candace, Æthiopum regina, tempore Auguſti, maximi animi mulier, tantique in ſuos meriti, ut omnes deinceps Æthiopum reginæ ejus nomine fuerint appellatæ. Plin. 6. 29. Hujus quoque fit mentio apud Strab. lib. 17. & Dionem lib. 54. Candaces Reginæ Eunuchus per Philippum Evangeliſtam ad fidem Chriſti convertitur. Act. 8. Et conſentaneum eſt hunc Eunuchum ſemina Evangelii de Chriſto apud Æthiopas ſparſiſſe, quæ poſteà per Matthæum Evangeliſtam exculta & latius propagata ſunt.

Candaules, 4 Lydorum rex, occiſus à Gyge juſſu reginæ, eo quod nudam inſpiciendam ſe Gygi conceſſiſſet, & ſic uxore & regno potitus eſt. Herod. lib. 1. & Juſtin. lib. 1.

Candidus Iſaurus Hiſtoricus Græcus de quo Photius P. C. in Bibl. Cap. 79.

Candiope, Oenopionis filia, ſoror Theodotionis, quam cum frater in venatione in antrum traxiſſet, vim illi intulit: & ex eâ Hippolagum ſuſcepit, quod cum Oenopion reſciviſſet indignatus filium exulatu abire juſſit: qui oraculo edoctus verſus Orientem in Thraciam cum Candiope, & parvo filio delatus eſt, ibique ob inſignes virtutes in magno pretio fuit. Aliter Ovidius, ut infra de Orione.

Canens, nympha, Pici Laurentum regis uxor, quæ cum virum à Circe in avum mutatum ſupra modum lugeret, extabuit, & loco cuidam ad ripam Tiberis, ubi hæc contigerant, nomen ſuum reliquit. Ovid. Met. 14.

Fama tamen ſignata loco eſt, quem rite Canentem,
Nomine de Nympha veteres dixere coloni.

Canicula, ſtella lucida in ore Canis, quæ quod Canem diem unum, noctemque antevertat, à Græcis *Procyon* à Ciceron. etiam *Antecanis* appellatur. Manilius lib. 5.

Exoriturque Canis, latratque Canicula flammans
Et rabit igne ſuo, geminatque incendia Solis.

Idem lib. 1.

Subſequitur rapido contenta Canicula curſu
Qua nullum terris violentius advenit aſtrum,
Nec gravius cedit, nec horrens frigore ſurgit:
Sic in utrumque movet mundum & contraria reddit,
Nec vacuum Solis fulgentem deſerit orbem.

Canis, ſydus cœleſte oriens 18. Cal. Aug. occidens autem ſed non totum poſt dies 40. quod dierum ſpatium Dies Caniculares appellamus: quo tempore ſydus hoc in medio Cœli centro cum ſole conjunctum æſtum conduplicat. Unde & nomen invenit, quod nimio calore mordere quodammodo videatur. Unde *Æſtiferum Canem* appellat. Virg. 3. Georg. & Tibull. 3. 5.

Unda ſub æſtivum non adeunda canem.

Horatius. —*Rabioſi tempora Signi.*

Geminus, Elem. Aſtron. cap. 14. Τὸ δὲ αὐτὸ ὑπολειπόμενον ἀεὶ ἡ κυνὸς ἐπιτολὴ γίνεται. Πάντες γὰρ ὑπολαμβάνουσιν ἰδίαν δύναμιν ἔχειν ἡ ἀστέρα, καὶ παράπαν γίνεσθαι ἡ δύσιν καυμάτων ὀπτώσεως ἅμα συνεπιτέλλοντα τῷ ἡλίῳ, τοῦτο δὲ οὐκ ἔστιν ἔτως ἔχον· Ἀλλὰ ἐπεὶ καὶ ἡ πυροειδέστατον κομήτην τὸν ἐπιφαινόμενον ὁ ἀρχὴν ἐπέτελλε, τῇ τότε φάσει ἐσυμπαρέπιπτεν ἡλιώδης τὸ καῦμα μεταβολῶ τῶ ἀέρος, &c.

Caniſtius, curſor Lacedæmonius, qui uno die 1200 ſtadia cucurrit. Plin. In aliis exemplaribus *Aniſtus*.

Canius, vel *Canus* poeta, temporibus Martialis, eique familiaris, naturâ ita hilaris, ut ſemper rideret.

Mart. 1. 62.

Gaudent jocoſæ Canio ſuo Gades.

Et lib. 3. ep. 20.

Vis ſcire quid agat Canius tuus? Ridet.

Canius eques Rom. cum in Siciliam otiandi causâ veniſſet, hortoſque à Pythio argentario dolo emiſſet, inſtructos piſcibus, & piſcatoribus de induſtriâ poſitis: poſtero die quum ad eoſdem ipſe amicos invitaſſet, nullos ibi piſces, neque piſcatores reperit. Cic. l. 3. Offic. Lepida hiſtoria eſt quam nos olim his verſibus expreſſimus.

Trinacrias olim Canius Romanus in oras
Venit eques, Latiâ factus in urbe ſenex.
Inde Syracoſias præ cunctis eligit arces,
Otia longinquæ cauſa fuere viæ.
Huc veniens aliquos dicit ſe frugibus hortos
Velle emere inſtructos; undique fama volat,
Venales Pythius negat argentarius hortos
Eſſe ſibi, at Canio cuncta licere ſuo;
Et ſimul ad cœnam invitat, promiſſaque fiunt
A Canio ad pactum certa venire diem.
Interea piſcatores ſibi convocat, hortos
Retia projicerent orat ut ante ſuos.
Ad cœnam Canius prædicto tempore venit,
Lautæ epulæ, ante oculos plurima cymba natat.
Pro ſe omnis ficto quod ceperat attulit horto,
Ante pedes Pythii piſcis ubique jacet.
Tum Canius, dic oro Pythi, dic unde natantum
Tot pecudum hic, cymbæ præ foribuſque jacent?
Cui Pythius, quid mirum? inquit, nam nullus in urbe
Hâc piſcis, noſtram quin ſubit hoſpes aquam.
A Pythio incenſus Canius, ſibi venderet, orat,
Nolentem primo ſe ſimulat Pythius.
Quid multa? (uſq; adeo urgebat malus ardor habendi)
Obtinuit tandem, nomina deinde facit.
Poſtridie Canius ſocios invitat amicos,
Mane venit, toto cymbula nulla lacu.
Vicinum idcirco rogat, An lux Feſta fuiſſet,
Piſcatorum iſto juſtitiumque die?
Nulla hic feſta dies vicinus, quod ſciat, inquit.
Verum hoc piſcari gurgite nemo ſolet.
Atque ideo multum tacitus mirabar apud me
Quod piſcatorum hic affuit ullus heri.
Quocirca Canius ſtomachari cœpit, at ille
Quid faceret, quonam ſe extrahat inde modo?
Nondum etenim Titius leges hoc tempore, jura
Deque dolo nobis protulit ulla malo:

Canopus, Deus Ægyptiorum, de quo Ruffinus lib. 11. cap. 26. Hiſt. Eccl. *Jam vero*, inquit, *Canopi quis enumerare ſuperſtitioſa flagitia poſſit? Ubi prætextu ſacerdotalium literarum* (ita enim appellabant antiquas Ægyptiorum literas) *magicæ artis erat penè publica Schola*: Quem locum, velut fontem quendam atque originem dæmonum in tantum venerabantur pagani, ut multo ibi major celebritas quam apud Alexandriam haberetur. Sed de hujus quoque monſtri errore, cujuſmodi originem tradant, abſurdum non erit paucis exponere. Ferunt aliquando Chaldæos Ignem, Deum ſuum circumferentes, cum omnium provinciarum Diis habuiſſe conflictum, quo ſcilicet qui viciſſet, hic eſſe Deus ab omnibus crederetur, Reliquarum provinciarum Dii æris, aut auri argentique, aut ligni, vel lapidis, vel ex quacunque materia conſtabant, quæ per ignem proculdubiò corrumperetur. Ex quo fiebat ut ignis locis omnibus obtineret. Hæc cum audiviſſet Canopi ſacerdos, callidum quiddam excogitavit. Hydriæ fieri ſolent in Ægypto fictiles, undique crebris & minutis admodum foraminibus patulæ, quibus aqua turbida deſudans, defæcatior, ac purior redditur. Harum ille unam cerâ foraminibus obturatis, deſuper etiam variis coloribus pictam, aquâ repletam ſtatuit in Deum. Et exciſum veteris ſimulachri, quod Menelai gubernatoris ferebatur, caput deſuper poſitum, diligenter aptavit. Adſunt poſt hæc Chaldæi, itur in conflictum circa hydriam, ignis accenditur: cera, quâ foramina fuerant obturata, reſolvitur; ſudante hydriâ, ignis extinguitur. Sacerdotis fraude Canopus Ægyptiorum victor oſtenditur. Hæc Ruffinus.

Canopus, Stellæ auſtrinæ nomen, de quâ Vitruvius 9. 7. *Nam uti* Septentriones circum axis cardinem verſantes non occidunt, neque ſub terram ſubeunt: Sic & circa meridianum cardinem, qui eſt propter inclinationem mundi ſubjectus terræ, ſidera verſabunda, latentiaque non habent egreſſus orientes ſupra terram. Itaque eorum figurationes propter obſtantiam terræ non ſunt notæ. Hujus autem index eſt ſtella Canopi, quæ his regionibus eſt ignota, renunciantibus negotiatoribus qui ad extremas Ægypti regiones, proximaſque ultimis finibus terræ terminationes fuerunt.

Lucan:

Lucan. lib. 8:

——*Inde Canopos*
Excipit Auſtralis cœlo contenta vagari
Stella timens Boream.

Proclo eſt Κάνωβος *Quæ*, inquit, *ſtella in ſummo Argûs navis gubernaculo fulget, Canobus nominatur.* De eo Cleomedes quoque ac Strabo. lib. 1. Tendentibus meridiem verſus Rhodi incipit apparere. Plin. 6. 22. ubi de Taprobane, *Canopum lucere noctibus ſidus ingens & clarum.* Geminus Elem. Aſtr. cap. 2. Ὁ δὲ ἐν ἄκρῳ τῷ πηδαλίῳ τῆ Ἀργοῦς λαμπρὸς ἀστὴρ Κάνωβος ὀνομάζεται, τοῦτο μὲν ἐν Ῥόδῳ δυσεώρητός ἐστιν, ἢ παντελῶς δι' ὑπαλῶν τόπων ὁρᾶται. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ δὲ ὅτι παντελῶς ἐμφανὴς, σαφὲς μὲν τεκμήριον ἐστὶ τὸ ζωδίου ἀπὸ τοῦ θείζοντος ἱστορούμενον φαίνεται. Vide Germ. Cæſarem in Aratæis, & Hyginum in Eridano.

Cantacuzenus, hiſtoricus Græcus, qui ex Imperatore monachus factus, ſub nomine Chriſtoduli luculentam condidit hiſtoriam de imperio Andronici junioris & ſuo. Floruit anno Chriſti 1360. Inter Græcos recentiores neminem ei præferendum putat Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 29.

Cantharus, poeta Comicus Athenienſis, cujus fabulas nonnullas commemorat Suidas. Item Impoſtor & maleficus apud Athenienſes, de quo extat proverbium, *Cantharo aſtutior.*

Canthus, Abantis filius inter Argonautas ab Apollonio ponitur, itemque ab Orpheo. Apollonius eum dicit periiſſe in Libyâ, Flaccus autem in Aeâ:

Canutius Tiberinus, Trib. plebis continuâ rabie lacerabat Antonium jam hoſtem judicatum, Ciceronem imitatus, quæ libertas utrique morte conſtitit. Vide Paterculum. Objicientibus Antonio, & Cæſare, quòd in Rep. adminiſtrandâ potiſſimum Conſularis Iſaurici ſectam ſequeretur, reſpondit, *malle ſe Iſaurici eſſe diſcipulum, quam Epidii Calumniatoris.* Hujus forſitan eſt quod citat Priſc. lib. 8. *Turpe eſt propter venuſtatem veſtimentorum admirari, & propter turpiſſimè vitam actam contemni.*

Canutus Daniæ rex, & Angliæ 34 Monarcha. Leges tulit quamplurimas, & bonas, idque Oxoniæ, ubi Parliamentum convocavit. Rex fuit vere magnificus, & à Paraſitis ſuis *Alexander, Cyrus & Cæſar* dictus. Ejus tempore, res Danorum in Angliâ ad ἀκμὴν pervenerunt, cujus more paulatim decrevere. Imperavit an. 19. Obiit Shaftsburiæ, Wintoniæ ſepultus.

Capaneus, nobilis Argivus, maritus Evadnes, qui unà cum Polynice ad bellum Thebanum profectus, cum ſcalas muris admovere vellet, à Thebanis lapidibus fuit obrutus. Hinc factus eſt locus fabulæ, *Capaneum cum Deorum contemptor eſſet, à Jove fulmine eſſe percuſſum.* Vegetius lib. 4. De re militari. *Qui ſcalis* (inquit) *in obſidione urbium utuntur, frequenter periculum ſuſtinent, exemplo Capanei, à quo primùm ſcalarum oppugnatio perhibetur inventa, qui tantâ mole lapidum fuit obrutus à Thebanis, ut fulminibus dicatur extinctus.* Manil. lib. 3.

——*Ereptaque fulmine flammis*
Mœnia Thebarum.——

Loquitur de Capaneo quo fulminato vindicata eſt Thebarum urbs à flammis quas ille minabatur Thebis. Ovid. 4. Triſt.

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu.

Eum ſic deſcribit Æſchylus,

Καπανεὺς δ' ἐπ' Ἠλέκτρῃσιν ἑλικηλατ πύλαις,
Τηλὰς ἑλ' ἄλλου τῆ πόλις λελεγμένα
Μείζον, ὁ κόμπος δ' ὑ κρὶ' ἀνδρωπον φρονῶ.
Πύργοις δ' ἀπειλῶ δεσπ' ἀ μὴ κρατοι πάχη
Θεὸς ἀ ὁ Ἥλιος ἐκπέρσειν πόλιν
Καὶ μὴ Ἥλιος φυσὶν, ἀδὲ ἀ Διὸς
Ἐεὶν πόδῳ σκιρᾷ ἐκποδὼν χθόνα
Τὰς δ' ἀστραπὰς τε ἀ κεραυνίους βολὰς
Μεσημβρινοῖσι θάλπει φερούσιον.

Statius Theb. 3.

Atque hic ingenti Capaneus Mavortis amore
Excitus, & longam pridem indignantia pacem
Corda tumens (huic ampla quidem de ſanguine priſco
Nobilitas, ſed enim ipſe manu progreſſus avorum
Facta, diu tuto ſuperum contemptor, & æqui
Impatiens, larguſque animæ, modo ſuaſerit ira.)

Hinc *Capaneus*, Stat. 8. Theb.——*Capaneaque pinus*
Jam procul Aoniis volet agnoſcenda catervis.

Idem lib. 12——*Capaneaque miſimus umbris*
Pectora.——

Item *Capaneius*, Stat. 12. Theb.

——*Auſa ante alias Capaneia conjux.*

Capella Antiſtius, magiſter Commodi Imperatoris. Lampridius.

Capella Marcianus, Afer, uti videtur, ſcripſit Mercurii & Philologiæ nuptias. Geſſit Proconſularem dignitatem, ut ipſe de ſe ultimo ſuorum voluminum epigrammate teſtatur.

Capito Fonteius,——*ad unguem Factus homo* uti eum in hodœporico vocat Horatius.

Capito Lycius, compoſuit hiſtoriam Iſauricam libris 8. & alia, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 3. p. 339.

Capito Titinnius, ſcripſit exitus illuſtrium virorum. Plin. lib. 8. ep. 12.

Capitolinus, cognomen M. Manlii, qui ob tyrannidem affectatam de Saxo Tarpeio dejectus eſt.

Capitolinus Julius hiſtoricus, qui de Cæſaribus ſcripſit, de quo vide Voſſium de H. Lat. 2. 7.

Capitolinus, Jovis cognomen, quod templum in monte Capitolino extructum haberet, votum quidem primùm à Tarquinio Demarati filio, extructum deinde à Tarquinio Superbo. Diverſus hic à Jove Tonante quem D. Auguſtus conſtituit, quod liberatus eſſet periculo, cùm in expeditione Cantabricâ per nocturnum iter lecticam ejus fulgur perſtrinxiſſet, ſervumque aurigam exanimaſſet. Sueton. in Aug.

Capra, ſignum Cœleſte, Hæc ut poetis placet Amalthææ capra fuit; cujus lacte educatus eſt Jupiter, quare poſtea rerum potitus inter aſtra eam collocavit. Græcis αἴξ Ὠλενία Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δ' ἐν μὲν αἶγα Διὸς χαλεπὸς τροφῆος.

Capram dictam volunt Ὠλενίαν, quòd apud urbem Bœotiæ *Olenum* nutrita, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ*, ſive Oleni Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Cur autem in cœlum relata ſit, explicat Cæſar Germanicus Aratæa vertens.

——*Illa putatur*
Nutrix eſſe Jovis, ſi verè Jupiter infans
Ubera Cretæa mulſit fidiſſima Capræ,
Sidere quæ claro gratum teſtatur Alumnum.

Et Ovid. 5. Faſt.

——*Primâ mihi nocte videnda*
Stella eſt in cunas officioſa Jovis.
Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

M. Manil. lib. 1.

Tum ſubeunt Hœdi claudentes ſidere pontum,
Nobilis & mundi nutrito Rege Capella:
Cujus ab uberibus magnum ille aſcendit Olympum
Lacte fero creſcens ad fulmina, vimque tonandi.
Hanc ergo æternis merito ſacravit in aſtris
Jupiter, & cœli dudum mercede rependit:

Idem lib. extremo.

Olenie ſervans prægreſſos tollitur Hœdos
E gelido ſtellata polo, quæ dextera pes eſt
Officio magni mater Jovis: Illa Tonanti
Fundamenta dedit pectuſque implevit hiatus
Lacte ſuo, dedit & dignas ad fulmina vires.

Horat. vocat *inſana Capræ ſidera*, quia noctes frigidas inducere ſolet: eoque ortu ſuo vitibus nocere legas apud Pauſan. in Corinthiacis. Vide Cæſium Cœl. Aſtron.

Capricornus, Decimum Zodiaci ſignum, quod Sol ingrediens Solſtitium facit hybernum. Hunc *Pana* fuiſſe nonnulli exiſtimant, qui in Ægypto repentino adventu Typhonis Gigantis perterritus, poſteriorem ſui partem in piſcis caudam, priorem in formam hirci commutavit: cujus ingenium admirans Jupiter figuram hanc dicitur in cœlum tranſtuliſſe. Horat. 2. Carm. 7.

——*Seu tyrannus*
Heſperiæ Capricornus undæ.

Prop. 4. 1.

Lotus & Heſperia quid Capricornus aqua:

Manilius lib. 4.

Tu Capricorne regis quicquid ſub ſole cadente
Expoſitum.——

Vide Cæſium Cœl. Aſtron. p. 89.

Caprius, vir, cujus meminit Horat. 1 Serm. Sat. 4.

Non ego ſum Capri neque Sulci——& rurſum
——*Sulcius acer*
Ambulat, & Caprius malè rauci, cumque tabellis.

Caprotinam Junonem, & Nonas Julias *Caprotinas* veteres dixere, quod Romæ nonis Caprotinis ſub Caprifico ſacra fierent. Nam poſt urbem captam, cùm ſedatus eſſet Gallicus tumultus exhauſtâ Republicâ finitimi opportunitatem invadendi Romani imperii nacti, præfecerunt ſibi Poſtliminium Livium Fidenatum Dictatorem, qui fœciali ad Senatum miſſo poſtulavit, ut ſi vellent reliquias ſuæ urbis non deleri, matresfamilias & virgines omnes ſibi dederentur. Et cum Patrum hâc de re eſſet anceps deliberatio: ancilla nomine Philotis aſſumptis cæteris omnibus ancillis, matrum familias, virginumque habitu aſſumpto, nomine Dominarum ad hoſtes tranſiit, perſequentibus cæteris ad rei fidem. Quæ cum à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, hoſtes plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes: quibus ſomno obrutis ex

Capri-

Caprifico ſigno dato hoſtes trucidati ſunt. Itaque memor Pop. Rom. accepti ab ancillis beneficii omnes, juſſit manumitti, dotemque iis ex publico aſſignavit, diemque ipſam *Nonas Caprotinas* appellavit; & ſacra annua Junoni Caprotinæ ſub Caprifico inſtituit, adhibito lacte ad rei memoriam.

Capys, filius Aſſaraci, Anchiſæ pater. Ovid. Faſt.

——— *Tros eſt generatus ab illo,*
Aſſaracum creat hic, Aſſaracuſque Capyn.

Capys, qui cum Æneâ in Italiam venit, Capuam condidit: Virg. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Capys Sylvius, Rex Albanorum, & Capeti pater.

Caractacus, Silurum Britannorum Regulus à P. Oſtorio Proprætore victus, quum fidem Cartiſmanduæ reginæ Brigantum petiviſſet, vinctus ab illâ, & victoribus traditus eſt. Sed cum generosè Claudium Cæſarem allocutus eſſet, Cæſar veniam ei, conjugique & fratribus tribuit. Tacit. Annal. 12.

Caranus, primus Macedonum rex, reg. an. 28. Cum Græcorum multitudine, caprarum gregem ſequens, Ediſſam, quam Ægeam vocavit, expulſo Mida, cepit, regnique Macedonici fundamenta jecit, Juſtin. lib. 7.

Carbilius, primus Romanorum, uxorem repudiavit ob ſterilitatem, præſtito juramento antè, ſe uxorem liberorum causâ quærere, Author Gellius. Vide *Carvilius*.

Sp. Carbilius, ejus libertus, primus ludum Grammaticæ Romæ aperuit, mercede docens. Plutarchus in Problematis.

Carbo, eloquentiſſimi viri Carbonis filius orator non ſatis acutus, ſed tamen orator numeratus: Erat in verbis gravitas, & facilè dicebat, & authoritatem quandam naturalem habebat Oratio. Cicero. Hunc poſtremo ab exercitu ſuo interfectum fuiſſe, quem bellis civilibus collapſum adſtringere, & ad diſciplinam reducere cupiebat. Valer. Max.

Cn. Carbo, huius frater, ſummâ fuit in Republicâ authoritate, partes Marianas ſecutus. In tertio Conſulatu ſuo in Siciliâ juſſu Pompeii, dum ventrem apud latrinam exoneraret, trucidatus eſt. Valer. Max.

Carcinus Agrigentinus, Poeta Tragicus, floruit paulo ante Philippum Macedonem, docuit fabulas 98. De hoc extat Proverbium *Carcini poemata*, de his qui obſcurè, & inſtar ænigmatum ſcribunt. Fuit alius *Carcinus* Athenienſis poeta Tragicus. Vide Suidam, & Voſſ. P. Gr. p. 49.

Carcinus, Signum Cœleſte, quod Latini *Cancrum* vocant. Lucan. lib. 9.

Par Geminis Chiron, & idem quod Carcinus ardens
Humidus Ægoceros. ———

Cardinea, Dea apud Romanos, quæ cardinibus præerat quaſi *Cardina*. Vide *Carna*.

Cardines, dicuntur duæ cœli partes immobiles ſibi mutuò oppoſitæ, quarum altera eſt ad Septentrionem, altera ad Auſtrum: Græci Πόλους vocant. Sæpe tamen Coſmographi Cardinum nomine quatuor præcipuas Cœli regiones intelligunt, *Ortum*, *Occaſum*, *Septentrionem*, & *Meridiem*. Lucan. 4.

———*Summus Olympi*
Cardo tenet Tethyn.

Ovid. 2. Pont. El. 9.

———*Cum ſim ſub cardine mundi*
Qui ſemper liquidis altior extat aquis.

Stat. 1. Theb.

———*Quid ſi peteretur crimine tanto,*
Limes uterque poli, quem ſol emiſſus Eoo
Cardine, quem portu vergens proſpectat Ibero?

Carinus, Imperator quidam Romanus, quem *hominem omnium contaminatiſſimum*, & *adulterum* vocat Vopiſcus. Idem eſt judicium de ejus moribus apud omnes hiſtoricos, fuiſſe ſcilicet omni genere luxûs perditum, crudelem etiam & ſuperbum. Quare diſertiſſimus ſcriptor Syneſius, qui in elegantiſſimâ, & graviſſimâ oratione de regno, Carinum laudat ut principem ſobrium, moderatum, & magni exempli, ſine controverſiâ falſus eſt: *Carinum* enim nominat quem debuerat *Carum*.

Carmenta, vel *Carmentis*, vates Arcadica Evandri mater, à *carminibus*, quibus dabat reſponſa, cum proprie *Nicoſtrata* vocaretur, Virg. Æn. 8.

——— *Monſtrat & Aram*
Et Carmentalem Romano nomine portam,
Quam memorant nymphæ priſcum Carmentis honorem
Vatis fatidicæ. ———

Poſtea vero *Scelerata* dicta eſt, quod per eam ſex, & trecenti Fabii, cum clientum quinque millibus egreſſi, adverſus Hetruſcos ad amnem Cremeram omnes interfecti ſunt. Ovid. Faſt.

Carmentis portæ dextro via proxima Jano eſt,
Ire per hanc noli quiſquis es, omen habet.
Illâ fama refert Fabios exiſſe trecentos,
Porta vacat culpâ, ſed tamen omen habet.

Ita primum verſum emendavit Doctiſſimus Nic. Heinſius cum anteà legebatur,

Carmentis portæ dextra eſt via, &c.

Idque ex Livii authoritate lib. 2. in hac ipsì narratione. *Infelici viâ à dextro Jano portæ Carmentalis profecti.* Silius lib. 6.

Qui Carmentis opes & regna Evandria ſervas.

Vocabulum interpretatur Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Τῇ πατρίᾳ γλώσσῃ Καρμέντας ὀνομάζουσιν. Εἴη δ' ἂν ἑλλάδι φωνῇ Θεσπῳδὸς τῇ νύμφῃ τὄνομα. Τὰς γὰρ θείας χρήσεις Ῥωμαῖοι Κάρμενα. Ovid. Faſt. 1.

Ipſa mone quæ nomen habes à carmine ductum.

Plutarchus in Ἀιτίοις· Τὸν δὲ Καρμέντην οἱ μὲν Εὐάνδρου μητέρα λέγουσιν εἶναι, ἀφικέσθαι εἰς Ἰταλίαν, ὀνομαζομένην Θέμιν, ὡς δ' ἔνιοι Νικοστράτην. ἐμμέτρους δὲ χρησμοὺς ἀδειν αὐτὴν Λατίνοις Καρμέντας ὀνομάζοντας.

Carminius memoratur libro de Italiâ. Macrob. Sat. 5. 19. Fortaſſe idem eſt, qui de Elocutionibus ſcripſit, de quo Servius in Æn. 5.

Carna, ſive *Cardinea Dea*, quæ vitalibus humanis præeſſe exiſtimabatur: ab eâdemque petebatur, ut jecinora, & corda, & cætera quæ ſunt intrinſecus viſcera, ſalva conſervaret. Huic pulte fabarià, & larido ſacrificabatur. Ovid. Faſt. 6.

Prima dies tibi Carna datur, Dea Cardinis hæc eſt,
Numine clauſa aperit, claudit aperta ſuo.

Hæc ſtriges nocturnas puerorum, ut dicebant, cunas infeſtantes, à limine ſubmovebat. Rhod. 9. 8.

Carneades, Cyrenæus, novæ Academiæ princeps, Chryſippi maximè ſtudioſus, de quo Gellius, itemque Plinius ait ſcripturum adverſus Zenonis Stoici libros ſuperiora capitis Helleboro candido purgaſſe, ne quid ex corruptis in ſtomacho humoribus ad domicilium uſque animi redundaret, & conſtantiam, vigoremque mentis labefactaret. Hunc prætereà memoriæ arte uſum fuiſſe. Cicero de Orat. ſcribit, & Quintilianus, miſſum Romam legatum ab Athenienſibus unà eum Diogene Stoico & Critolao Peripatetico ſuſpectam feciſſe Romanis legationem, dicente M. Catone in Senatu. *Ab hoc viro cavendum eſſe, qui ob eloquentiam & diſſerendi facultatem, facilè quæcunque vellet, impetrare poſſet.* Vide Gellium 7. 14. & 17. 15. Val. Max. 8. 8.

Carneades, alius Philoſophus Athenienſis, Anaxagoræ diſcipulus. Suidas.

Carolus, cognomento *Magnus*, Pipini Francorum regis filius, primò Francorum Rex, poſteà etiam Romanorum Imperator. Hunnos, Saxones, Longobardos, Bavaros multis præliis fregit. Aquitaniam ſubegit, Vaſcones perdomuit, Pannoniam vaſtavit, multa in Hiſpaniâ prælia commiſit. Saxones in Galliam tranſtulit, quinque concilia coegit, Scholam Pariſienſem inſtituit, multaſque in Italiâ Sanctorum hominum res geſtas literis prodendas curavit, ventis, & menſibus nomina impoſuit; ædes ſacras plurimas extruxit; denique omnium, qui unquam fuerunt principum, belli, paciſque artibus longè clariſſimus fuit.

Carolus Quintus, Hiſpaniæ Rex, Romanorum Imperator, per Europam omnem bellum geſſit, & triumphum egit, Hiſpaniam ſuam tumultuantem compeſcuit, Belgas rebellantes in ordinem coegit; In Italiâ Mediolanenſem ducatum primo fœderatis, poſt ſibi aſſeruit; Pontificem, Florentinos, Senenſes, Genuenſes, vel erexit ſocios, vel hoſtes afflixit. In Germania Solymannum Viennâ depulit, Proteſtantes acie victos ſub jugum miſit. Et quaſi Europa tot victoriis anguſtior foret, tranſmiſſus in Africam, barbaris gentibus regem dedit; arcemque poſuit, ubi ante nec licebat Stare. Sed quid hæc bella ad Gallicum? Nam Carolus nihil omiſit quo Franciſcum rivalem gloriæ tot triumphis adjungeret. Infelix forſitan, quòd cum nævis quibuſdam poſteritati ſe tradidit, dum Turcis aliquandiu parcit & inclementius Ticinenſi victoria uſus Romam diripiendam conceſſiſſe fertur, Peruvium & Mexicum novi Orbis terras à Pizarro Ferdinandi Corteſii præclariſſimas victorias fœdante vel ignoraſſe diripi, vel diſſimulaſſe. Sed quis mortalium ſine labe? & quid hæc levia ad res tantas, quibus coronam ſe dignam impoſuit, cum anno Chriſti 1555. Imperii 36. vivus & vegetus ſe hæredibus tradidit, donumque conceſſit ab omni memoriâ locupletiſſimum Ferdinando fratri Imperium, ac regna cætera Philippo filio: In Hiſpano feceſſu duobus annis ſibi ſuperfuit, imo ſibi vixit, ſi vita mortis commentatio eſt.

Carolus Malus, Navarræ rex, ſuum ipſe funus vivus confecit, dum ad vires malè deperditas reficiendas, inſutus linteis aquâ ardente perfuſis, ubi admota filo candela flamma concepta eſt. Ita mors in remediis quæritur, & telo quo pellitur ſæpè vincit.

Carpo-

Carpocrates, Hæreticus tempore Adriani Imperatoris docuit mundum ab angelis conditum eſſe, & Chriſtum cæteris hominibus parem eſſe, hoc uno excepto, quod animam mundam habuerit. Jactavit Somnia & Δαίμονας παρέδρους. Uxores voluit eſſe communes. Irenæus 1. 24. Clem. Alex. Στρωμ. γ. Euſeb. 4. 8.

Carpoſis, Heſychius: Κάρπωσις, θυσία Ἀφροδίτης ἐν Ἀμαθοῦντι.

Carthago, Filia Herculis, Cic. 3. de Nat. Deorum. *Quartus Hercules Jovis eſt, qui Tyri maxime colitur, ejus Carthaginem filiam ferunt.*

Carvilius Spurius, victis Samnitibus ſacratâ lege pugnantibus, è pectoralibus eorum, ocreiſque & galeis Jovem qui eſt in Capitolio fecit, amplitudine tantâ, ut conſpicatur à Latiario Jove. Plin. 34. 7.

Carvilius Spurius, primus Romanorum ſolâ infœcunditate objectâ, uxorem repudiavit. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. Σπόριος Καρβίλιος ἀνὴρ ὢν ἀφανὴς πρῶτος λέγεται ἀπολῦσαι γυναῖκα, ἀναγκαζόμενος ὑπὸ τῆς Τιμητοῦς ὁμοίους τέκνων ἕνεκα γυναικὶ μὴ συνοικεῖν. Ubi particula μὴ omitti poteſt, ut legamus γυναικὶ συνοικεῖν, & novam intelligamus uxorem, quam Carvilius petebat. Sic enim de eo Gellius 4. 3. *Jurare à Cenſoribus coactus erat uxorem ſe liberorum quærendorum gratia habiturum.* Sin vero retineamus particulam τὸ μὴ, de ſuâ tunc accipiendum, quam jam habuit. Val. Max. 2. 1. Primus autem Sp. Carvilius uxorem ſterilitatis causâ dimiſit, qui quanquam tolerabili ratione motus videbatur, reprehenſione tamen non caruit, quia nec cupiditatem quidem liberorum conjugali fidei præponi debuiſſe arbitrantur. Hæc ille.

Carus, 36 Romanorum Imperator, imperavit annis 2 cum filio Numeriano Cæſare, doctiſſimo juvene; bellum Perſicum, quod Probus parabat, aggreſſus, Meſopotamiâ captâ, Cteſiphontem uſque pervenit, & in tempeſtate maximâ morbo periit, an. ab U. C. 1035.

Carus, delator quidam temporibus Juvenalis, qui ſic de eo Sat. 1. —— *Quem munere palpat Carus.*

Plinius: *Niſi forte quod non fui, reus fuiſſem, ſi Domitianus, ſub quo hæc acciderant, diutius vixiſſet: Nam in ſcrinio ejus datus à Caro libellus in me inventus eſt.*

Caryſtius Pergamenus ἰσχνὰ ὑπομνήματα ſcripſit. Athen. lib. 10, 11, 12. Idem lib. 6. teſtimonium uſurpat ex Caryſtii Pergameni lib. περὶ Διδυμαλιῶν. Commentarium quoque Sotadeum edidit. Athen. lib. 14.

Caſſandra, Priami, & Hecubæ filia, quæ cum ob formæ venuſtatem ab Apolline amaretur, juſſa quamcunque vellet concubitûs mercedem petere, vaticinandi peritiam ſibi dari poſtulavit, quam cum credulus amator ei conceſſiſſet, neque illa promiſſis ſtaret, indignatus Deus, quoniam munus jam datum eripere non potuerat, effecit ut vaticiniis ejus fides nulla haberetur. Tryphiodorus de Haloſi Trojæ:

—— Τῷ δ' Ἀπόλλων
Ἀμφότερον, μάντιν τ' ἀγαθὸν κ' ἄπιστον ἔθηκεν.

Idem de eadem. Ψεύδεα θεσπίζουσα.

Q. Smyrnæus illam vocat ἀνεμώλιον, i. e. *vanam, futilem, irritam* vatem. Ibidem ipſa de ſe:

Ἀλλά μοι ἃ πείθεσθε.

Quare cum equi Trojani inſidias detexiſſet, eumque mœnibus minimè recipiendum clamaret, neminem tamen invenit, qui verbis ejus fidem adhibendam putaret, Virg. Æn. 2.

Tunc etiam fatis aperit Caſſandra futuris
Ora, dei juſſu, non unquam credita Teucris.

Hinc Virgil. poſtremis Trojani belli temporibus Chorœbo juveni deſponſatam fuiſſe tradit, qui cùm extremâ illâ nocte, qua Ilium cecidit, ſponſam captivam abduci videret, eique ſuppetias ferre conaretur, à Peneleo quodam confoditur, Virgoque ipſa ab Ajace Oileo in Minervæ templo vitiatur. Hæc poſtea in prædæ diviſione Agamemnoni ceſſit, qui cum identidem ab illâ admoneretur, ut Clytemneſtræ uxoris ſuæ inſidias caveret, nihilo tamen minus ejus monita, velut veſanæ mulierculæ deliramenta, contempſit. Cujus poſteà ſecuritatis pœnas dedit, unà cum Caſſandrâ, uxoris, Ægiſthique inſidiis in convivio obtruncatus. Virg. Æn. 2.

Ecce trahebatur paſſis Priameia virgo
Crinibus à templo Caſſandra, adytiſque Minervæ.

Idem. *Sola mihi tales caſus Caſſandra canebat.*

Apud Plut. ἐν Παραγγέλμασι Πολιτικοῖς Caſſandra ipſa ita loquitur verſibus vet. Poetæ,

Ἀλεξάνδρα γάρ με θεσπίζειν θεὸς
Καὶ σοῖς πεδήσειν, κἀν χαλκοῖσι κλῄθρων
Σοφὴ κέκλημαι, πρὶν παθεῖν ἃ μαίνομαι.

Huc alludens Propertius lib. 3. dixit.

Certa loquor ſed nulla fides; neque enim Ilia quondam
Verax Pergameis Mœnas habenda malis.

Seneca in Troadibus.

Quæcunque Phœbas ore lymphato furens
Credi Deo vetante, prædixit mala.

Caſſianus, martyr apud Forum Cornelii ubi & jacet, & quò venerat peregrinationis gratiâ è Brixiâ urbe, cujus erat civis, & Præſul. Cumque apud forum Cornelii doceret, juſſu Juliani Imperatoris, qui prohibuerat Chriſtianos docere, ſtylis diſcipulorum confoſſus eſt. Martyrium ejus eleganter deſcripſit Aurelius Prudentius Περὶ Στεφάνων. Hym. 14.

Caſſianus, Alexandrinus ſub Joviniano in Italiam veniens apud Ottona templum conſtruxit, cujus & Præſul electus: Inde peregrinando Auguſtodunum venit, ac Epiſcopo Simplicio viro ſancto ſucceſſit.

Caſſianus Monachus Honorii tempore, Hieroſolymitanâ Eccleſia ab hæreticis ejectus, Maſſiliam venit, ubi duo condidit cœnobia; ſcripſit & de Monachorum inſtitutis. Volater. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17.

D. Caſſianus, quintus Auguſtoduni Galliæ civitatis, vulgò *Autun*, epiſcopus fuit: ad cujus tumulum pleraque ac miranda eduntur miracula. Greg. Turon. cap. 75. de glor. mart. De Julio Caſſiano, Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 17.

Caſſiodorus, Patricius, & Senator Romanus Theodorici Gotthorum regis Præceptor, & Cancellarius, tandem Abbas Ravennæ, cum multa alia ſcripſit, tum vero Hiſtoriam Eccleſiaſticam, quæ Tripartina nominatur, ex tribus Scriptoribus Theodoreto, Sozomeno, & Socrate in unum corpus coagmentavit. Mortuus eſt temporibus Juſtiniani Imperatoris. Extant ejus ad Theodoricum Epiſtolæ. Volater. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 19.

Caſſiope, ſive *Caſſiopea* Cephei Æthiopum regis uxor, & Andromedes mater, quæ quod gloriaretur Nereidibus ſeſe corporis pulchritudine præſtare, illarum indignationem incurrit. Nymphæ enim jactantiâ ejus irritatæ incredibilis magnitudinis cetum immiſerunt, filiamque ejus unicam, nomine Andromedam ſaxo alligarunt, cetoque devorandam objecerunt, quæ tamen Perſei virtute liberata, ei nupſit, Caſſiope vero tandem generi meritis in cœlum tranſlata traditur. Arabibus vocatur *mulier ſedis*, i. e. *ſedens in ſiliquaſtro cum palmâ delibuta.* Manilius *inverſam* vocat, quòd capite cernuans occidat. Unde Marcus Tullius Aratea vertens.

Lubitur illa ſimul gnatam lacrymoſa relinquens
Caſſiopeia, neque ex Cœlo depulſa decore
Fertur. Nam verſo contingens vertice primum
Terras, poſt humeris everſa ſede, refertur.
Hanc illi tribuunt pœnam Nereides almæ,
Cum quibus, ut perhibent, auſa eſt contendere formâ.

Vide Cæſium in Cœlo Aſtronom. p. 116. Prop. 1. 17.

Nec mihi Caſſiope ſolito viſura carinam,
Omniaque ingrato litore vota cadunt.

Caſſiepea pro *Caſſiopea*, dicere jubet Scal. in Manilium, atque ita ſe reperiſſe ait in codice Gemblacenſi. Sane Græcis eſt Κασσιέπεια. Verum codici uno plures opponere licet in quibus per O ſcribatur, nempe Latini ut *Calliope*, & *Calliopea* ita *Caſſiope*, & *Caſſiopea* ſcripſere. Nec eſt quòd Græca vox opponatur, nam E & O facile commutantur. Ita Græcè eſt Πτολεμαῖος, at in optimis libris eſt *Ptolomæus*, & Βερενίκη *Berenice.* Voſſius.

C. Caſſius, (*Longinum* vocat Dio lib. 4.) unus ex C. Cæſaris percuſſoribus unà cum M. Bruto apud Philippos à M. Antonio & C. Octavio victus, mortem ſibi conſcivit, vir omni laude dignus, & animo in Rempublicam plane ſingulari: hoc tamen minus felix, quod ſublato tyranno, tyrannidem tollere non potuit. Plut. in Bruto. Cæſare interfecto, quum poſtridie apud M. Antonium cœnaret, rogante illo, Num etiam ibi gladium aliquem in ſinu reconditum haberet; Et quidem permagnum, inquit, ſi & tu tyrannidem affectas. Uxorem habuit Juniam Bruti ſororem, quæ utrique per annos 64. ſuperſtes vixit.

Caſſius Brutus, patriæ proditor, à patre inediâ conſumptus eſt, nam bellum adverſus Latinos Romanis erat. In eo ducem P. Decium creant quidam Patricii. Cæterum inops hic adoleſcens Caſſius Brutus, dictâ mercede, portas aperire cum deprehenſus eſſet, ad auxiliare Palladis templum confugit, cujus pater Caſſius ſignifer, occluſis foribus, necatum fame juvenem inſepultum ejecit. Plut. in Parallelis.

Caſſius Dio, Collega Ju. Tiberiani an. ab U. C. 1042. Alius omnino eſt à Dione Caſſio hiſtorico, de quo poſtea; Is enim conſulatum geſſit cum Alexandro Mammeæ filio an. U. C. 981.

Caſſius, Trib. plebis C. Mario & L. Flaccio Coſſ. plures leges ad diminuendam nobilitatis potentiam tulit: in quibus ſanxit, ut quem pop. Rom. damnaſſet, cuive imperium abrogaſſet, id ratum eſſet. Fuit & inter competitores Ciceronis in conſulatu. Aſcon. Pædian.

Caſſius Longinus, Juriſconſultus, quòd Caſſii Cæſaris percuſſoris nomen, & ſtemmata haberet, juſſus eſt à Nerone

mori. Pronepos fuit Servii Sulpitii ac eques Romanus. Tranquillus.

Caſſius Severus, orator, de quo Quintilianus ſic ſcribit. *Caſſius Severus, qui ſi cæteris virtutibus colorem, & gravitatem orationis adjecit, ponendus inter præcipuos foret, nam & ingenii plurimum eſt in eo, & acerbitas mira, & urbanitas, & vis ſumma.* Hæc ille. Hujus Caſſii ſcripta ex Senatuſconſulto abolita ſunt. Sueton. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 21.

M. Avidius Caſſius, Præfectus exercitus Antonini Principis in Oriente, dum Imperator ipſe res in Germaniâ gerit contra Marcomannos, defecit ab eo; itaque relicto bello Imperator cum exercitu eum petit, & ſuperat.

Caſſius, Præſul Narnienſis tempore Totilæ regis Gotthorum, cui occurrens animum ejus placavit, ne civitati noceret. Greg. 3. Dialog.

Sp. Caſſius Bellicinus, regni affectati crimine damnatus, cui plus ſuſpicio concupitæ dominationis nocuit, quam tres magnifici Conſulatus, ac duo ſpecioſiſſimi triumphi profuerunt. Nam S. P. Q. R. non contentus capitali eum ſupplicio affecere, interempto domum ſuperjecit. In ſolo autem ædem Telluris fecit. Valerius Max. lib. 6. cap. 3.

Caſſius, Poeta Parmenſis fuit, cujus ingenium in ſcribendo carmine mirè concinnatum, & promptum prædicat Horat. 1 Serm. Sat. 10.

——————*Hetruſci*
Quale fuit Caſſi rapido ferventius amni
Ingenium, capſis quem fama eſt eſſe, libriſque
Ambuſtum propriis. ——————

Hic eſt qui in partibus Caſſii & Bruti Trib. militum fuit, quibus victis Athenas ſe contulit. Quintilius Varus ab Auguſto miſſus, ut eum interficeret, ſtudentem reperit, & perempto eo ſcrinium cum libris tulit, unde multi crediderunt Thyeſten Caſſii Parmenſis fuiſſe, Scripſerat enim multas tragœdias. Acron in illud Horatii,

Scribere quod Caſſi Parmenſis opuſcula vincat.

Caſſius Hemina, Chirurgus apud Romanos, cui ob peritiam jus Quiritium datum eſt, & taberna in compito Acilio empta. Plin. 7. 25.

L. Caſſius Hemina, quem *vetuſtiſſimum annalium auctorem* vocat Plin. 13. 13. Ubi Guilandinus, & Dalechampius pro *vetuſtiſſimus* legunt *veriſſimus*: idque quia, ut aiunt, vix 70 annis antiquior fuit Plinio: ut qui Auguſto ac Tiberio fuerit coævus; iiſque hiſtoriam ſuam dicavit. Verùm errant. Vixit enim ludis ſecularibus quartis C. Cornelio Lentulo, & L. Mummio Achaico Coſſ. an. U. C. 608. ut de eo teſtatur Cenſorinus cap. 17. Fecit Annalium libros 4. Eorum quartus inſcribebatur *Bellum Punicum poſterior*, ut Priſcianus auctor eſt, lib. 7. Nempe ex veterum uſu quibus exeuntia in (*or*) communia erant. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. cap. 7.

M. Caſſius Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, de quo Cæſar Bell. Civil. lib. 3. Valer. Max. 3. 2. Appian. Ἐμφυλ. 2. Lucan. lib. 6. Florus, & Sueton. in Cæſare.

Caſtor, & Pollux Διόσκουροι, fratres gemini Jovis ex Ledâ ſub cygni formâ compreſſa filii, qui & Tyndaridæ paſſim à Poetis appellantur, quemadmodum & Helena ſoror ipſorum Tyndaris. Hi ubi primum adoleverunt, mare piratis liberarunt, & ob id Dii maris habiti ſunt, quos in tempeſtate nautæ ſolent implorare. Poſt hoc in Colchos cum Argonautis profecti: quâ in expeditione Pollux Amycum Bebryciorum regem inſidias ſibi ſtruentem interfecit. Deinde domum reverſi Helenam ſororem à Theſeo raptam receperunt, Aphydnâ urbe, Theſeo abſente, expugnatâ. Tandem cum Caſtor diem ſuum obiiſſet, ferunt Pollucem (qui eodem cum Helenâ ovo natus immortalis erat) fratris deſiderio à Jove petiiſſe, ut immortalitatem ſuam cum fratre poſſet partiri: quâ re impetratâ, alterni mori traduntur, & reviviſcere. Virg. Æn. 6.

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit
Itque reditque viam toties.

Quod ideo fingitur, ait Servius, quia horum ſtellæ ita ſe habent, ut occidente unâ, oriatur altera. Hor. Ep. 2. 1.

————*Cum Caſtore Pollux*
Poſt ingentia facta Deorum in templa recepti.

Vide *Gemini*. Tantam ſimilitudinem horum fratrum fuiſſe dicit Papinius, ut fefellerint judicium oculorum. Theb. 5.

——*Ambiguo viſus errore laceſſunt*
Oebalidæ gemini: chlamys huic, chlamys ardet & illi:
Ambo haſtile gerunt: humeros exertus uterque,
Nudus uterque genas, ſimili coma fulgurat aſtro.

Claudianus lib. de 4. Conſ. Honorii.

Haud aliter ſummo Gemini cum Patre Lacones
Progenies Ledæa ſedent, in utroque relucet
Frater, utroque ſoror; ſimili chlamys effluit auro,
Stellati pariter crines: juvat ipſe Tonantem
Error & ambiguæ placet ignorantia matri,
Eurotas proprios diſcernere neſcit alumnos.

Vide Lucianum Dialogo Apollinis & Mercurii, cujus initium eſt: Ἔχεις μοι εἰπεῖν ἃ ἔρωμαι, πότερον ὁ Κάστωρ θεὸς τέτον, ἢ πότερον ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακείναιμι αὐτές. Val. Flac. lib. 1.

Illi Tænario pariter tremit ignea fuco
Purpura; quod geminâ mater ſpectabile telâ
Duxit opus, bis Taygeton, ſylvaſque comantes
Duxerat, Eurotam molli bis fuderat auro.
Quemque ſuus ſonipes niveo de ſtamine portat
Et volat amborum patrius de pectore cygnus.

Cæterùm communicatur inter fratres *Caſtoris* nomen apud auctores, D. Lucas in Act. Apoſt. cap. 28. ſecundum Vulgatum interpretem: *Poſt menſes autem tres navigamus in navi Alexandrinâ, quæ in inſulâ hyemaverat, cui erat inſigne Caſtorum.* Ubi tamen Græcè Διόσκουροι. Plin. 10. 43. *Super eadem Caſtorum gemitus pullus in oppoſitam ſutrinam devolavit.* Arnobius lib. 5. *Tyndaridæ Caſtores, equos unus domare conſuetus, alter pugillator bonus*, &c. Atqui Caſtor equorum domitor, Pollux bonus pugil fuit. Theocritus in Dioſcuris.

Τυνδαρίδαι Λήδας τε καὶ Ἀητόκω Διὸς υἱὲ
Κάστορ, καὶ φοβερὸν Πολυδεύκεα πὺξ ἐριδήλε.

Et poſtea. —— Ἀλλὰ ἦ Κάστορ ἀπίτω
Τυνδαρίδα, πεζὸν πολεμιστάν, ἀργυρόδωρε.

Et ante illum Homerus Odyſſ. λ.

Κάστορά θ' ἱππόδαμον καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα
Τὼς ἅμα ζώους κατέχει φυσίζοος αἶα,
Οἱ καὶ νέρθεν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχοντες,
Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἑτερήμεροι, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσι, τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἴσον Διΐσι.

Horat. Carm. lib. 1. Od. 12.

Dicam & Alciden, puroſque Ledæ,
Hunc equis, illum ſuperare pugnis
Nobilem, quorum ſimul alma nauris
Stella refulſit. ——————

Idem Sat. 1. lib. 2.

Caſtor gaudet equis, ovo prognatus eodem
Pugnis. ——————

Ovid. Faſt. 4.

Tyndaridæ fratres, hic eques, ille pugil.

Seneca in Medeâ.

Cedet Caſtore cum ſuo
Pollux cæſtibus aptior.

Porro Caſtor & Pollux arbitri ac teſtes legum judiciorumque fuerunt. Cicero contra Verrem. Eſt & Meteori genus quod appellarunt *Caſtores*; ignes nimirum fulgoris ſtellarum inſtar, felix omen navigantibus habitum ſi incidiſſent gemini. Lege Plin. 2. 38. & Senec. Nat. Qu. lib. 1. cap. extr. Hinc *Ecaſtor*, & *Mecaſtor*, adverbia jurandi apud Plaut. & Terent. Item adject. *Caſtoreus*, ut *manus Caſtorea* apud Senecam. Item *Caſtor* animal ἀμφίβιον Latine *fiber*, vel *canis Ponticus*, juxta Servium. Juvenal. Sat. 12.

————*Imitatus Caſtora, qui ſe*
Eunuchum ipſe facit, cupiens evadere damno
Teſticulorum, adeo medicatum intelligit inguen.

Redimere ſe ea parte, propter quam petuntur maximè, quò Juvenalis hoc carmen pertinet, præter Ælianum de Animal. alioſque, etiam Horapollo affirmat, qui lib. 2. Hieroglyph. cap. 65. Ægyptios tradit *Caſtorem*, ſive *fibrum* pingere, cum deſignare volunt hominem, qui ſibi ipſi damnum inferat: quod hoc animal cum ſe venatione peti videt, proprios teſtes evulſos in prædam objiciat. Ἄνδρωπον δὲ καὶ ὁ ἰδίας ἐξωλείας βλασφήμενος βελήμενος, Κάστορος ζογραφοῦσιν. Ἐκεῖνος γὰρ καταδιωκόμενος εἰς ἄγραν τοῦ ἰδίου διδύμου ἀποκόπτων φεύγει. Idem tamen lib. 2. cap. 214. pernegat teſtes ſibi Caſtorem vellere: Μάτην ἦ ἱστορήπη, ὅτι δυνάμενον τὸ ζῶον ἀποκόπτειν τοὺς διδύμους καὶ ῥίπτειν. Ἀδύνατον γὰρ θεὸν ἄλογόν αὐτῷ ἐμφυτεῦσαι ὄργανον, ὃ μὴ χρῆται. Cui loco alter Plinii pro interpretamento erit, l. 32. c. 3. *Amputari hos ab ipſis cum capiuntur negat. Seſtius diligentiſſimus medicinæ auctor. Quinimo parvos eſſe ſubſtrictoſque & adhærentes ſpinæ, nec adimi ſine vitâ animalis poſſe.* Vide Dauſqu. ad Silii locum inferius producendum, & Dioſcor. l. 2. c. 26. Author Eleg. de Nuce:

Sic, ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt, tutam, Pontice Caſtor, habes.

Silius lib. 15.

Fulminei velut deprenſus gurgitis undis
Avulſâ parte inguinibus, cauſaque pericli
Enatat intento prædæ fiber avius hoſte.

Ubi Ciceronem magiſtrum ſuum retulit Silius. Is enim in oratione pro M. Æmylio Scauro citatur à Servio ad primum Georg. *Redimant ſe ea parte corporis, propter quam maximè expetuntur.*

Caſtor,

Caſtor, hiſtoricus Rhodius, floruit ſub Julii Cæſaris principatu, quem aliqui Galatam vocarunt, quia in Galatiâ vixerit. Putat Voſſius hunc eundem eſſe cum eo, cujus meminit Plin. lib. 20. Cyrillus lib. 1. contra Julianum, ac Stephanus in Βιωτία. Nobilis Chronographus fuit; atque eo nomine etiam laudatur Euſebio in Chron. ad an. 989. ubi ex Chronographiâ Caſtoris de regno Sicyoniorum, & mox de Athenienſium regno, fragmentum citat. Item ad an. 161. & 542. ubi quædam adfert ex eo de regno Argivorum. Ad hæc Tatiano etiam celebratus, & ante hos Flavio Joſephio qui lib. 2. contra Apionem, eum hiſtoricis annumerat, ex quibus conſtet, Antiochum Epiphanem, in templo Hieroſolymitano à ſe ſpoliato haud quicquam reperiſſe, propter quod Judæi à nationibus rideri mereantur. Maſſilienſis primum fuit orator, ſi Suidæ credimus; qui & auctor eſt, ſcripſiſſe libros 5. ſive juxta alios libros 9. de epicherematis; item de perſuadendo libros 2. ad hæc artem dicendi. Sed hiſtorica ejus, quorum idem meminit, ſunt iſta: Libri 2. de Babylone, liber de Nilo, item χρονικὰ ἀγνοήματα, ſive *de ignoratione temporum*, quæ etiam Apollodorus citat, lib. 2. & fortaſſe Auſonius Carm. 23. in Profeſſores Burdigal.

Quod Caſtor cunctis de regibus ambiguis.

Nam cum imprimis ſoleat in temporibus peccari, eò quòd ejuſdem nominis principes confundantur: plane eſt veriſimile, Caſtorem illo opere unius nominis reges diſtinxiſſe. Scripſit præterea, eodem teſte, περὶ θαλασσοκρατόντων· ex quo opere ſunt, quæ Euſebius in Chronicis paſſim de illis refert, qui imperio maris ſunt potiti. Porro Caſtorem hunc, atque item Thallum, diligenter tractaſſe hiſtoriam, auctor eſt Africanus & ex eo Euſebius lib. 10. Præp. Evang. cap. 3. Idem Euſeb. lib. 1. Χρονικῶν· Κάϛωρ ἐν τῷ πρώτῳ αὐτῶν φησὶν ὧδε. Adfert deinde verba de imperio Aſſyrio, ejuſque initio, quod eſt à Belo. Mentionem quoque Juſtinus Martyr facit præneſi ad Græcos. Impenſius ſemper faviſſe Romanis, indicat cognomen Φιλρωμαῖος, cujus meminit Suidas. Atque eo magis veriſimile ſit eſſe hunc ipſum Caſtorem illum, qui volumine quodam Romana inſtituta cum Pythagoricis contulit, teſte Plutarcho in Qu. Romanis. Quod opus etiam ſignat libro de Iſ. & Oſiride. Sed Strabo alterum etiam cognomen adfert. Nam lib. 12. vocatur *Saocondarius*. Refert ibidem fuiſſe generum Deiotari, regis Galatiæ, atque ab eodem unà cum uxore fuiſſe interemptum. Suidas cauſam hanc cædis addit, quòd ſocerum eſſet criminatus apud Jul. Cæſarem. Itaque videri poſſit hic eſſe idem Caſtor, adverſus quem pro Deiotaro orationem habuit Cicero apud Cæſarem. Sed obſtat quod Caſtor iſte Deiotari fuit nepos: & vocatur adoleſcens, quâ ætate tam multa ſcripſiſſe minimè ſit veriſimile. Verba Ciceronis ſunt: *Crudelis Caſtor, ne dicam ſceleratum & impium, qui nepos, avum in diſcrimen capitis adduxerit, adoleſcentiæque ſuæ terrorem injecerit ei cujus ſenectutem tueri & regere debebat.* Cicerone autem quis melius iſta noſſe potuit, qui cauſam Deiotari adverſus Caſtorem egit? Num igitur Strabonem & Suidam erraſſe dicemus, qui ex nepote generum fecerint? An potius ſtatuendum, Caſtorem illum, de quo Cicero loquitur, eſſe filium Caſtoris illius, de quo Strabo & Suidas? Saltem illud extra controverſiam poni poteſt, Caſtorem nepotem, de quo Tullius, eſſe filium Caſtoris Chronographi; qui cum genere eſſet humili, ſolâque fortaſſe eruditione & facundiâ commendabilis, Regis gener factus eſt. Vide ſis Voſſium de Hiſt. Gr. 1. 24.

Jo. Maria *Catanæus*, Novariæ natus fuiſſe dicitur à Leandro in Lombardiæ Tranſpadanæ deſcriptione. Hic præter eruditos in Plinii Epp. & Panegyricum, commentarios (qui primum Mediolani prodiere an. 1506.) Etiam *verſu Heroico Chriſtianorum expeditionem ad bellum ſacrum panxit*, ut ibidem Leander ait de eodem Lil. Gyraldus: *Nonnihil & Jo. Maria Catanæus in Poeticâ facultate promovit, id quod plane ejus Genua declarat, & ingens illa quidem, quam diu parturit Gothofredi & Boemontis expeditio quâ Chriſti Sepulcrum è barbarorum manibus aſſertum eſt.*

Catharina, virgo Alexandrina, artibus Philoſophicis à puericia exculta, ac deinde ſtudio doctrinæ cœleſtis dedita. Quæ cum Maximinum cogentem Ægyptios ad ethnica ſacrificia celebranda palam arguiſſet, primùm carceri incluſa eſt, deinde ad diſputationem cum 50. Grammaticis ac Rhetoribus educta omnes vicit & ad fidem Chriſti convertit. Eos omnes Tyrannus trucidavit; Catharinam rotæ impoſiturus erat, ſed fulmen rotam disjecit; quare gladio decollata eſt. Corpus dicitur ab Angelis in montem Sina delatum eſſe.

Catilina, civis Romanus nobilis, conjuratione contra patriam initâ notiſſimus, cujus impii conatus prudentiâ Ciceronis oppreſſi ſunt. Hiſtoriam eam ſcripſit Salluſtius. Vide & Flor. lib. 4. cap. 1. & Plut. *in Cicerone*. Juven. pro quovis peſſimo & exitioſo patriæ cive poſuit Sat. 14. cum ait:

——— *Et Catilinam*
Quolibet in populo videas, quocunque ſub axe.

Virg. Æn. 8.

——*Et te Catilina minaci*
Pendentem ſcopulo Furiarumque ora trementem.

Lucan. lib. 7. ubi de Cicerone

——— *Cujus*
Pacificas ſævus tremuit Catilina ſecures.

Martialis.

Dixerat O mores! O tempora! Tullius olim
Sacrilegum ſtrueret cum Catilina nefas.

Catius, Deus Ethnicorum, qui *catos*, i. e. acutos homines faceret, aliis *Cautus*, quia *Cautos* homines efficit. Aug. de Civ. Dei.

Cato. Hujus nominis celebres aliquot fuerunt: ut M. Porcius *Cato* cui poſtea à *Cenſuræ* dignitate *Cenſorii* nomen inditum eſt. Ex Tuſculano municipio ortum traxit, indeque perſuaſione atque amicitiâ Val. Flacci adductus primus ex eâ familiâ ſe Romam contulit, ubi propter ſingularem virtutem honores omnes ſine repulsâ eſt adeptus. Primo enim Trib. Mil. in Siciliâ fuit; deinde Prætor Sardiniam ſubegit, ubi ab Ennio fuit Græcis literis inſtitutus, cum jam natu grandior eſſet. Poſtremò Conſul cum eodem Flacco creatus citer. Hiſpaniam ſortitus eſt, ubi rebus feliciter geſtis urbium omnium muros, quæ intra Bætim erant, uno die ſolo æquari juſſit. Hunc ob morum gravitatem, ſingularemque juſtitiam Virg. Æn. 8. Inferorum judicem facit:

Secretoſque pios & dantem his jura Catonem.

Tametſi locum illum aliter intelligit De la Cerda, nempe de Catone Uticenſi, quem *ſeverum* Martialis, *gravem* Silius, *horridum* Lucanus vocat. Cæterum Cato noſter tres ſummas res præſtitiſſe exiſtimatus eſt. Erat enim, *Optimus Orator*, *Optimus Imperator*, *Optimus Senator*, uti eum Plin. 6. 27. prædicat: Præterea quadragies cauſam dixit, & quamvis toties poſtulatus fuit, tamen ſemper abſolutus eſt. *Omnium bonarum artium magiſter* eidem Plinio vocatur 25. 2. Scripſit varia. Quintilianus lib. 12. cap. ult. *M. Cenſorius Cato, idem Orator, idem Hiſtoriæ conditor, idem juris, idem rerum ruſticarum peritiſſimus, inter tot operas militiæ, tantas domi contentiones, rudi ſeculo literas Græcas ætate jam declinata, didicit, ut eſſet hominibus documento, ea quoque percipi poſſe, quæ ſenes concupiſcent.* Vide Plutarchum & Nepotem in ejus vitâ, itemque Livium lib. 39. cap. 40. Elogium quoque ejus habes apud Val. Max. lib. 8. cap. 7. Vide ſis etiam Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 5. Dicere ſolebat, Trium potiſſimum rerum ſe pœnitentiam egiſſe; primùm eò perrexiſſe navigio, quo pede proficiſci potuiſſet: Secundò ignavum præteriiſſe diem; Tertiò uxori ſecretum revelaſſe. Item *Catones* duo fuere ſuperioris filii, quorum alter in bello contra Perſeum ſub Æmilio Paulo magnâ cum laude militavit: Alter patre ſuperſtite, ac Prætore deſignato, extinctus eſt, & egregios in juris Civilis diſciplinâ libros compoſuit. Gellius lib. 2. cap. 4.

M. Cato Uticenſis, M. Porcii pronepos fuit, quem & vitæ, Stoicæque diſciplinæ ſeveritate referebat. Hic nudis interdum pedibus, brevique togâ in publicum prodibat, ſeſe adſueſciens non niſi turpibus rebus erubeſcere. Conſulatum fruſtra petiit, quod virtuti ſuæ fidens, populo non nimium ſubmiſſè voluerit ſupplicare. Martiam conjugem Hortenſio amico, liberorum causâ conceſſit eandemque poſt ejus mortem recepit; quod Cæſar avaritiæ causâ ab eo factum calumniatus eſt: *Dimiſit*, inquit, *inopem, ut locupletem reciperet.* Poſt Pharſalicam cladem reliquias Pompeiani exercitûs collegit, ac terreſtri itinere per deſerta Libyæ ad Jubam regem perduxit. Tandem victo à Cæſare Scipione, Uticæ, quam tutandam ſumpſerat, necem ſibi conſcivit, perlecto ante Platonis Dialogo, de animæ *Immortalitate*, qui *Phædon* inſcribitur. Lucanus.

Victrix cauſa Deis placuit, ſed victa Catoni.

Horat. 3. Carm. Od. 21.

Narratur & priſci Catonis
Sæpe mero caluiſſe virtus.

Quem vino non indelectatum liquet ex Sen. cap. 15. lib. 1. *de Tranquillitate. Cato*, inquit, *laxabat animum curis publicis fatigatum*, &c. Et mox. *Catoni ebrietas objecta eſt. At facilius effecerit, quiſquis objecerit, hoc crimen honeſtum, quam turpem Catonem.* Sane & Plutarchus quoque author eſt, Catonem, πολλάκις ἐν ὄνῳ διάγειν εἰς δεῖπνον. Hunc *Sapientis* nomen in ſenectute habuiſſe ſcripſit Cic. lib. *de ſenectute*. Quo nomine Vetus Poeta *in Florido* ita admiratus eſt, ut vel Socrati anteferret. Ejus verſus iſti ſunt:

Sperne mores tranſmarinos; mille habent offucias,
Cive Romano per orbem nemo vivit rectius:
Quippe malo unum Catonem, quam trecentos Socratas.

Fuit nimirum ſeveris moribus, invicti animi & continentis: Unde omnes *cordati, ſeveri & inculpatis moribus Catones* vocati, ut & Val. Max. l. 2. c. ult. obſervat. Lucan. lib. 4.

——— Hi mores, hæc duri immota Catonis
Secta fuit, ſervare modum, finemque tenere,
Naturamque ſequi, patriæque impendere vitam,
Nec ſibi ſed toti genitum ſe credere mundo.

Hunc ita deſcribit Velleius: Hic genitus proavo M. Catone principe illo familiæ Porciæ, homo virtuti ſimillimus & per omnia ingenio diis quam hominibus propior: qui nunquam rectè fecit, ut facere videretur, ſed quia aliter facere non poterat, cuique id ſolum viſum eſt rationem habere quod haberet juſtitiam: omnibus humanis vitiis immunis, ſemper fortunam in ſuâ poteſtate habuit. De ἀυτοφυίᾳ illius B. Aug. Civ. Dei. l. 22. Nec de alia cauſa aureolo illi libello *De moribus* verſibus conſcripto, qui vulgo pueris proponi ſolet, *Catonis* nomen inditum eſt: Neque enim Cato ejus author eſt: ſed ita appellatur quia de ſanctitate morum præcipit, qualis in Catone fuit. Ejus vitam ſcripſit Plutarchus. Elogium ejus apud Senecam habes de *Conſt. Sapientis* cap. 1. & 2.

Val. Cato, Grammaticus, qui Romæ multos & nobiles docuit tempore Syllæ, cujus famam hi verſus indicant;

Cato Grammaticus, Latina Siren,
Qui ſolus legit, ac facit poetas.

Scripſit præter Grammaticos libellos, etiam poemata, ex quibus præcipuè probantur *Lydia*, & *Diana*. *Lydiæ* Ticida meminit.

Lydia doctorum maxima cura liber.

Dianæ vero Cinna.

Secula permaneant noſtri Diana Catonis.

Vixit ad extremam ſenectam, ſed in ſummâ pauperie & pene inopiâ, abditus modico gurguſtio, poſtquam Tuſculana villa creditoribus ceſſerat, ut auctor eſt Bibaculus in his.

Si quis forte mei domum Catonis
Depictas minio aſſulas, & illos
Cuſtodes videt hortulos Priapi,
Miratur quibus ille diſciplinis
Tantam ſit ſapientiam aſſecutus,
Quem tres calculi & ſelibra farris,
Racemi duo tegulâ ſub unâ
Ad ſimmam prope nutriant ſenectam.

Et idem rurſus.

Catonis modo, Galle Tuſculanum,
Totâ creditor urbe venditabat.
Mirati ſumus unicum magiſtrum,
Summum Grammaticum, optimum poetam
Omnes ſolvere poſſe quæſtiones,
Unum difficile expedire nomen.
En cor Zenodoti, en jecur Cratetis!

Ejus quoque meminit Catullus.

Ride, quicquid amas, Cato Catullum.

Itemque Ovidius.

Et par Cornifici, parque Catonis opus.

Catullus, Poeta Veronenſis, epigrammatum ſcriptor, anno uno ante Salluſtium natus, quo tempore Romanorum imperium Marii & Syllæ factionibus concutiebatur. Latinæ puritatis cuſtos fuit religioſiſſimus, unde & *Docti* cognomen meruit. Martialis.

Verona docti ſyllabas amat Vatis.

Alioqui laſcivus, & ſupra modum mordax; utpote qui ne Cæſari quidem, jam rerum potito pepercerit. Clodiam amicam celebravit, quam ficto nomine *Lesbiam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Sic ſua laſcivo cantata eſt ſæpe Catullo
Fœmina, cui falſum Lesbia nomen erat.

Martialis.

Nolo quot arguto dedit exorata Catullo
Lesbia.———

Catullus, cognomento *Urbicarius*, mimographus, de quo Juvenalis Sat. 13.

———Mimum agit ille
Urbanus qualem fugitivus ſcurra Catulli.

Idem Sat. 8.

Conſumptis opibus vocem, Damaſippe, locaſti
Sipario, clamoſum ageres ut Phaſma Catulli.

Ubi vide ſis veterem Scholiaſt.

Q. Luctatius Catulus, primo bello Punico 300. navibus adverſus Pœnos profectus, 600. eorum naves commeatibus impeditas, duce Amilcare, apud Ægates, inſulas inter Siciliâ & Africam, depreſſit, finemque bello impoſuit. Pacem vero petentibus hâc conditione conceſſit, ut Siciliâ, Sardiniâ, ceteriſque inſulis inter Italiam, Africamque cederent, & Hiſpaniâ citra Iberum abſtinerent. Liv.

Catulus, Orator Conſ. cum C. Mario, quarto ejus Conſulatu, Cimbros fudit: à collegâ poſtea, urbe occupatâ per diſſenſionem mori juſſus eſt, fruſtra precantibus pro eo civibus. Itaque in cubiculo incluſus candentium carbonum vapore ſuffocatus eſt, cujus manes ultus poſtea Sylla, interfecto Mario juniore. Lucanus.

——— Quid ſanguine manes
Placatos Catuli referam?

Catulus, ſororius Catilinæ, eques Romanus, partium nullarum, tantumque quieti ſtudens, à Catilinâ juſſu Syllæ interfectus. Aſcon. Pædian.

Catulus alius, hujus ſuperioris filius, qui Lepidum poſt Syllæ mortem bellum civile reparantem oppreſſit. Hic nimirum fuit Ciceronis temporibus, & Capitolium incenſum reſtituit, vir non minoris integritatis, quam gravitatis, & apud ſuos cives authoritatis.

Caudex. Sen. de Br. V. *Claudius* Romanis primus perſuaſit navem conſcendere, Caudex ob hoc ipſum appellatus, quia plurium tabularum contextus Caudex apud antiquos vocabatur; unde publicæ tabulæ, codices dicuntur. Vide Suet. Tib. 2. Polyb. 1. qui navibus Lucrenſium, Tarentinorum, Neapolitanorum uſum ſcribit ad trajectum. Auctor de V. Illuſtribus. Ap. Claudius Caudex, Cæci frater fuit; primo ad explorandos hoſtes, fretum piſcatoriâ nave trajecit. Ab eâ navi ergo ſic dictus videtur; nam minores illas ſic vocarunt. Auſon.

Navita caudicea fluitans ſuper æquora lembo.

Nonius: Codicarias naves etiam nunc conſuetudo appellat, eò quòd (lego *eas quæ*) in fluminibus ſunt uſui, Salluit. 4. Hiſt. Contendit ad flumen Euphratem, & quanquam ad id naves codicariæ, occulte per hyemem fabricatæ aderant. Adde in eâ voce Feſtum. *Caudicarii* quoque ſunt ipſi nautæ qui Tiberi annonam ſubvehunt. Lipſius.

Caunus, fil. Mileti & Cyanes, qui cum à Byblide ſorore perditè amaretur, ſponte patriam amiſit, & in Cariæ littore è regione Rhodi urbem condidit, quam de nomine ſuo *Caunum* appellavit. Vide Ovid. Met. 9.

Caurus, ventus ab occaſu ſolſtitiali flans, qui & *Corus* dicitur. Virg. Georg. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Vide Gell. 2. 22.

Cebares, equiſo fuit, cujus aſtu Darius regnum Perſarum adeptus eſt: nam cum Magi inter ſe pacto conveniſſent, ut is, cujus equus primus hinniret, regno potiretur, Cebares manum vulvæ equinæ prius admotam naribus equi olfaciendam præbuit; quo odore irritatus equus primus hinnitum dedit. Herodotus.

A. Cecinna, equeſtris ordinis vir, quadrigariorum magiſter, Pompeianarum partium; tempore belli Civilis hirundines parvas è nidis Romæ comprehenſas nutriebat, quas poſtea nuncias belli mittebat amicis, ut Plinius refert. Scripſit librum contra Cæſarem. Fuit Ciceroni familiaris, & cliens, defenſus ab eo in quâdam hæreditatis cauſâ: extant & inter eos epiſtolæ conſcriptæ. Librum quoque *de fulguribus procurandis* edidit, quem Seneca ſe fatetur imitari, dicitque eum virum facundum, niſi à Ciceronis rebus primò receſſiſſet.

Cecrops, primus Athenienſium rex. Euſeb. in Chron. lib. 1. Οἱ ὑ ἐνθάδ ὁ Ὠγυγον, καὶ ὁ κατακλυσμὸν, βασιλεῖς, ἑῶν οἱ Ν. Πρῶτος Κέκροψ, ὁ Διφυὴς. Joannes Tzetzes Chil. 5. Hiſt. 18.

Πρῶτος ἀπάντων Ἀθηνῶν ὁ Κέκροψ βασιλεύει.

Apollodorus lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὴς ἔχων σῶμα ἀνδρὸς καὶ δράκοντος, ὁ Ἀτθικῆς ἐβασίλευσε πρῶτος. Et obſerva, indigenam illic eum dici; cum Ægyptium alii faciant. Suidas, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν τὸ γένος, ᾤκησε τὰς Ἀθήνας. Atque idem rurſus dicit in Περιηγήσει. Totidem quoque verbis Schol. Ariſtoph. ad Plutum. Et Jo. Tzetzes eum refert è Sai, Ægypti urbe, Athenas commigraſſe poſt diluvium Ogygi, Chil. 5. Hiſt. 18.

Ὡς ὑ ὑπὸ τ Σάϊος, πόλεως Αἰγυπτίας,
Μετὰ τ χρ Ὠγυγον κατακλυσμὸν ἐλθὼν.
Ὁ Κέκροψ παρεγένετο Ἀθήναις τ Ἑλλάδ.

Iſacius Tzetzes ad Lycophronem. Ἡ Ἀθηνᾶ βασιλεία ἦν Κέκροπος. Οὗτος γὰ ἐλθὼν ὑπὸ πόλεως Αἰγύπτου, τὰς Ἀθήνας συνῴκισε. Cedrenus, Κέκροψ Αἰγύπτιος ὢν γένει γλάσσης ἐπῆρξε. Inde *Cecropium lutum* apud Papinium pro Ægyptio, Sylv. lib. 3. in Propemptico Metii Celeris.

———Te præſide noſcat
Unde paludoſi fœcunda licentia Nili:
Cur vada deſidant, & ripa coerceat undas,
Cecropio ſtagnata luto.

Certe peregrinum facere etiam videtur Strabo, qui Boxotiæ præfuiſſe eum ante regnum tradit, lib. 9. Δέγεται χ χρ Κέκροπα, πρίν τ Βοιωτίας ἄρξαι. Gotfridus Viterbienſis regem Cretæ fuiſſe refert, Chronici parte 4.

Cum dominum Cecropem regem tenet inſula Creta.

Quod non dubium eſt, quin ille ab antiquo auctore acceperit; innuitque hoc ipſum Plautus in Trinummo.

Pol

Pol illum reliqui ad Rhadamanthum, in Cecropiâ inſulâ.

Quod parentes ejus attinet, matrem Hyginus Terram facit, fab. 48. patrem autem Vulcanum, fab. 158. Ac matrem Terram refert etiam Antoninus liberalis Metamorphoſ. capite ſexto. Πεῖραϛ ἐγένετο ἐν τῇ Ἀτλικῇ αὐτόχθων, οὗτος ἢ φασὶν εἶναι Κέκροπα ἢ Γῆς. Οὗτος ἐβασίλευσε πρῶτος ἀρχαίων ἀνθρώπων. Ilacius vero Tzetzes ad Lycophronem, ex draconis dentibus enatum ſcribit, quâ de re videndus quoque Schol. Ariſtoph. ad Plutum. Et Athenienſes quidem ab eo dicti *Cecropidæ*. Herod. lib. 8. Ἀθηναῖοι ἦσαν ὑπὸ Κέκροπος βασιλῆος ἐπικλήδην Κεκροπίδαι. Virgilius.

——— Tunc pendere pœnas
Cecropidæ juſſi.

Ovid. Met. 7.

Phœbus in interius ſpatium pulchroſque receſſus
Cecropidas duxit.

Silius lib. 13.

Cecropidæ ob patriam Mavortis forte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis.

Claud. lib. 1. de R. Proſ.

——— Templumque remugit
Cecropidum, ſanctaſque faces extollit Eleuſis.

Auſonius Epiſt. 24.

Siſtere Cecropidum in terris monimenta paranti
Obſtitit. Inde etiam Athenæ *Cecropia*. Plin. 7. 56. *Oppidum* (Athenas) *Cecrops à ſe appellavit Cecropiam.* Attica quoque univerſa *Cecropia* dicta. Apollodorus lib. 3. ubi de Cecrope: Καὶ ἡ γῆν, φέρουσιν λεγομένην Ἀκτὴν, ἀφ' ἑαυτῆς Κεκροπίαν ὀνόμασεν, Catullus in Epithalamio.

Cecropiam ſolitam eſſe dapem dare Minotauro.

Porro Cecrops hic, uti ſupra innuimus Διφυὴς cognominatus eſt. Archelaus in Epigrammate, apud Antigonum Caryſtium Hiſt. Mirab. cap. 96.

———Ἐι ἦ τὸ Λ' ὄφιν,
Οὐ θαῦμα, βλαστεῖν ἐκ διφυῆ Κέκροπα.

Ovidius *Geminum* dicit. Met. lib. 2.

Virginibuſque tribus, gemino de Cecrope natis
Servandam dederat.

Cujus cognominis variæ rationes proferuntur. Sunt qui velint à ſtaturæ magnitudine, aut duarum linguarum peritiâ, Græcæ nempe & Ægyptiacæ, ita dictum. Euſeb. Chron. lib. 1: Κέκροψ ὁ Διφυὴς ἐκ τότε Ἀκτῆς, νῦν ἡ Ἀτλικῆς, ἐβασίλευσεν ἔτη πεντήκοντα, διὰ μῆκος σώματος ὅτω χαίμενος, ὥς φησιν ὁ Φιλόχορος, ἢ ὅτι, Αἰγύπτιος ὤν, τὰς δυὸ γλώσσας ἠπίστατο. Idem tradunt Hieronymus & Cedrenus. Aliis placet, quòd conjugio inſtituto, virum fœminæ conjunxerit. Athen. lib. 13. Ἐν δὲ Ἀθήναις πρῶτος Κέκροψ μίαν ἐνέζευξεν ἀνέδλωτο τὸ θῆλυ ἕως τότε ἐπὶ συνόδων, διὸ καὶ ἔδοξέ τοι Διφυὴς ὀνομασθῆναι. Juſtinus lib. 2. *Ante Deucaleonis tempora regem habuere* (Athenæ) *Cecropem; quem, ut omnis fabuloſa eſt antiquitas, Biformem tradidere, quia primus marem fœminæ matrimonio junxit.* Syrianus, in Hermogenem: Κέκροψ πρῶτον συνήγαγεν ἀνδρὶ καὶ γυναῖκα, ὃς καὶ ἀπὸ τούτου Διφυὴς ἐκλήθη. Idem quoque Euſtathius refert ad Iliad σ' & ω'. Certè à Cecrope inſtitutum matrimonium, etiam teſtatur iſtis verbis Nonnus Panopolitanus, lib. 41.

Κάδμος ἐϋγλώσσοιο διδάσκεν ὄργανα φωνῆς
Θεσμὰ Σόλων ἀχέφαντα, καὶ ἔννομον Ἀτθίδι πάλκῃ
Συζυγίης ἀλύτοιο συναείδα δίζυγα Κέκροπι.

Alii tradunt, partim hominem, partim draconem fuiſſe. Ariſtoph. in Veſpis.

Ὦ Κέκροψ, ἥρως ἄναξ, τὰ θεὸς πόδων δρακοντίδη

Ubi Schol. Φασὶ δὲ Κέκροπα Διφυᾶ γεγονέναι, καὶ τὰ κάτω ὄφεως ἐσχηκέναι. Apollod. lib. 3. Κέκροψ αὐτόχθων, συμφυὴς ἔχων τὸ σῶμα. ἀνδρὸς καὶ δράκοντος. Nonnus ubi ſupra:

Κέκροπος ἓ τύπον εἶχον, ὃς ἰσόδρομ ποδὸς ὅλμῳ
Τραῦσε σπιζύγων ὁμιλάδι σύριτα πορσῴ,
Νέρθε δράκων, καὶ ὕπερθεν ἀνὴρ ἐξύπος ἄχρι κορύνης
Ἀλκφυὴς ἀτίλοιο ἐφαίνετο δίχρος ἀνήρ.

Quare autem hoc confinxerint explicatur à Demoſthene in Orat. Fun. Ἡμᾶς Κεκροπίδαι ἐκ ἑαυτῶν ἄρχοντ, τὰ μὲν ὡς ἔστι δράκων, τὰδ' ὡς ἔστιν ἄνθρωπος, λεγόμενον, οὐκ ἀλλοθέν ποθεν, ἢ τοῦ τὸν αὐτὸν αὐτοῖς φρονεῖν ἀνθρώπων, τὸν ἀλλὸν ἢ δράκοντα. Alii vero ſic exiſtimabant, hominis pariter ac draconis formam illi attributam, quod ex bono rege poſtea ferus factus fuerit. Quorum ſententia refutatur à Plutarcho. De ſera num. vind. Ὅτιμαι μὲν ἔγωγε καὶ τοῦ Κέκροπα Διφυᾶ φερομένου τοῦ παλαιοῦ, οὐκ ὡς ἔνιοι λέγουσιν, ὀφιν χρηστὸν βασιλέως ἄγειον καὶ δρακοντοειδῆ γενόμενον πύθεσθαι, ἀλλὰ τύραννον ἐκ ἀρχῆς σκολιὸν ὄντα καὶ φοβερὸν ἅπ' ὄψεως ἀρξάμενα ἀγρίου καὶ φιλανθρώπου. Hæc Meurſius; apud quem videſis Piura de Cecrope lib. 1. de Reg. Athen. capp. 8, 9, 10, 11, 12. Fuit alius *Cecrops* Athenienſ. rex 7. de quo idem Meurſius lib. 2. de Reg. Ath. cap. 14.

Georg. *Cedrenus*, totum Chronographium Georgii Syncelli verbatim deſcripſit, & ex eo atque aliorum Chronologorum ſcriptis ingens volumen contextum σύνοψιν ἱστοριῶν vocavit. Sed ne illud quoque breviatorum manus librorum præſentiſſimum venenum, effugere potuit. Plus dico; non breviatores illi, ſed mutilatores fuere. Nam quæ habemus, non juſtum illius συνόψεως breviarium eſt, ſed potius cadaver & diſjecti membra ſcriptoris, Παρεκβολαὶ & excerpta ex eo ingenti volumine, ſine ullo ordine temporum aut geſtorum, ac delectu eorum quæ aut omittenda, aut excipienda erant. Idiotam quidem hunc Cedrenum fuiſſe illius ſcripta clamant; ſed pejus & de illo, & de totâ Chronologiâ meruerunt qui eum tam crudeliter lacerarunt. Denique totum Cedreni opus eſt ſtabulum quiſquiliarum & cento ex multis pannis ſordidis, purpureis, malis, bonis, integris, laceris conſutus. Joſ. Scal. quem vide Notis in Græca Euſeb. pag. 402. uti & Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 26.

Celæno, una ex Pleiadibus, Atlantis & Pleiones nymphæ filia, cum quâ Jupiter concubuit. Ovidius in Faſt.

——— Et te formoſa Celæno
Majan & Electram, Taygetamque Jovi
Concubuiſſe ferunt.

Tzetzes in Lycophronem refert ex Aceſandro, ex hâc & Neptuno natos eſſe Eurypylum ac Tritonem.

Celæno, una Harpyiarum, Neptuni ac Terræ filia, ſoror Ocypetes & Aëllus, quarum formam, & ubi habitant, deſcribit Virgil. Æn. 3.

——— Strophades Graio ſtant nomine dictæ
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno
Harpyiæque colunt aliæ.

Figuratè Juv. Sat. 8.

——— Si nullum in conjuge crimen
Nec per conventus & cuncta per oppida curvis
Unguibus ira parat nummos raptura Celæno.

Ab obſcuritate nomen habet, nam κελαινὸς Græcè *niger*. Vide infra *Harpyiæ*.

Celeres. Livius lib. 1. de Romulo. *Multitudini tamen gratior fuit quàm patribus: Longe ante alios acceptiſſimus militum animis, trecentoſque armatos ad cuſtodiam corporis, quos* Celeres *appellavit, non in bello ſolum ſed etiam in pace habuit.* Rationem nominis affert Plut. Ἀπὸ τῆς θέσεως τῶν ὑπερεχόντων ὀξύτητος.

Celeus, rex Eleuſinæ, pater Triptolemi, cui Ceres, quòd eſſet ab illo excepta hoſpitio, commonſtravit omnem agriculturæ rationem. Ejus vilis & ruſticana ſupellex abiit in proverb. Virg. Geo. 1.

Virgea præterea Celei, vilisque ſupellex.

De hoc ſic Euſeb. ad Num. 611. *Eleuſinæ Celeus regnavit coævus Triptolemo, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem diſtribuiſſe frumenta, & ob id ſuſpicionem dediſſe, quod navis ejus ſerpens pennatus fuerit.* Euſtathius in 2. Iliad. ait Cephalum patrem fuiſſe Celei, & Celeum Arceſii qui Ulyſſis avus fuit. Ex Orat. 1. Nazianzeni contra Julian. elici poteſt, Celeum pertinuiſſe ad familiam Cereris; ait enim: Τὰς Δημήτρας, καὶ τοὺ Τεσπολέμους δηλονότι, καὶ τοὺ δράκοντας, ἔτι ἢ καὶ Κελεούς τε καὶ Ἰκαρίους. Idem Orat. 2. Καταβαλὲ Τεσπολέμους σὺ, καὶ τοὺ Κελεὼς, καὶ τὰς μυστικὰς δράκοντας. Et Orat. ad Sancta Lumina. Οὐ ἦ Κόρη τὶς ἡμῶν ἀρπάζεται, καὶ Δημήτης πλανᾶται, καὶ Κελεούς πᾶς ἐπεισάγει καὶ Τεσπολέμους καὶ δράκοντας.

Celmis, unus fuit ex Idæis Dactylis qui cum Matrem Deorum ſtupro violaſſet, deinde à reliquis fratribus rejectus eſt. Ab hoc ferrum ſolidiſſimum cudi ſolebat, unde Proverb. *Celmis in ferro.* Zenodotus. Clem. Alex. Κέλμις καὶ Δαμναμενεὺς οἱ ἀπὸ Ἰδαίων Δακτύλων πρῶτον εὗρον ἐν Κύπρῳ. Vide Scal. ad Euſeb. p. 38. & Palmerium ad Marmor. Arundel. p. 688.

Celmus, Jovis nutritius, quem & parvulus adhuc Jupiter plurimùm amavit. Cæterum cum aliquando mortalem eſſe Jovem dixiſſet, Jupiter injuriæ memor, cum Saturno expulſo rerum jam potiretur, in adamantem lapidem eum commutavit, Ovid. 4. Met. Fab. 7.

Te quoque nunc adamas quondam fidiſſime parvo
Celme Jovi. ———

Celſus, plagiarius ab Horatio notatus,

Quid mihi Celſus agit, monitus, multumq; monendus,
Privatas ut quærat opes, & tangere vitet
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

Plures ejuſdem nominis Trajano & Adriano Imperatoribus vixiſſe neminem latet hiſtoriæ vel mediocriter ſtudioſum. Celſi Juriſperiti Spartianus meminit in Adriano. *Cum judicaret*, inquit, *in concilio habuit non amicos ſuos aut comites ſolum, ſed Juriſconſultos, & præcipuè Julium Celſum.* Alium *Celſum* conſularem virum tunc temporis vixiſſe nobis retulit quoque prædictus author his verbis: *In adoptionis ſponſionem venit,*

venit, Palmâ & Celſo, inimicis ſemper ſuis. Tertii quartique memoriam ab Origene accepimus, qui in primo *contra Celſum* nobis aliqualem ùtriuſque notitiam ſuppeditavit. Δύω δὲ, inquit, παρειλήφαμεν Κέλσους γεγενῆσθαι Ἐπικρητάς, ἢ μὲν ὀξύτερον καὶ Νέρωνα, τὸν ὃν κατ' Ἀδριανὸν καὶ καταπτέρωσεν. Vide Spencerum in Annot. ad Origen. p. 3. Fuit etiam Corn. *Celſus* Medicus ſub Cæſare Tiberio, qui methodicam Aſclepiadis ſectam ſequebatur, itaque Jo. Heurnius medicus doctiſſimus ait; *Pluris Latinitatem ejus, quam medicinam fieri oportere.* Ejus mem. Quintilianus lib. 12. cap. ult. *Quid plura, cùm etiam Corn. Celſus, mediocri vir ingenio, non ſolum de his omnibus conſcripſerit artibus, ſed amplius rei militaris & Ruſticæ etiam & medicinæ præcepta reliquerit.* De Rhetoricâ ſcripſiſſe ex eodem Quintiliano lib. 2. cap. 15. & lib. 3. cap. 6. conſtare poteſt. Libros de R. R. ſæpiſſimè laudat Columella, circa cujus tempora etiam fuit; nam lib. 1. cap. 1. ita ſcribit: *Non minorem laudem meruerunt noſtrorum temporum viri Corn. Celſus & Julius Atticus, quippe Cornelius totum corpus diſciplinæ quinque libris complexus eſt.* Eundem etiam de Philoſophiâ ſcripſiſſe Quintilianus teſtis eſt lib. 10. cap. 1. ſub finem. Alius Julius *Celſus* fuit multo recentior qui & de vitâ Cæſaris ſcripſit & commentarios Cæſaris recenſuit an corrupit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 13. & Inſtit. Orat. cap. 3. ſect. 10. itemque Salmaſ. Proleg. Exercit. Plin. ſub finem.

Conr. *Celtes*, quem Jo. Camers in Epitaphio ejus *Rhetora*, & *Hiſtoricum* vocat, flor. temp. Fred. Imp. Primus Germanorum Poeta Laureatus fuit. Ob. an. 1505.

Cenchris, Cinyræ Aſſyriorum regis uxor, Myrrhæ mater, quum ſuperbius locuta eſſet, & filiæ ſuæ formam Veneri antepoſuiſſet, Venus Myrrhæ nefandum amorem objecit, adeo ut patrem ſuum amaret, quæ ne ſuſpendio ſeipſam necaret, nutrix intervenit, & patre neſciente per nutricem cum eo concubuit, ex quo concepit. Id autem ne palam fieret, pudore ſtimulata in ſilvis ſe abdidit. Eam vero Venus poſtea miſerta eſt & in ſpeciem arboris commutavit, unde myrrha fluit, ex quâ natus eſt Adonis. Hygin. Fab. 58. Quamvis paulo aliter hoc narretur à Theocriti Scholiaſte in prim. Idyll. Id ſcilicet non Cenchridis, ſed ipſius Myrrhæ ſuperbiâ accidiſſe, utpote quæ inter pectendum non æquè formoſos eſſe Veneris capillos ac ſuos gloriata fuiſſet, ac proinde Veneris iram in ſe concitaſſet.

Ceneus, Theſſalus, Lapitha, cum multis interfuiſſet præliis nunquam tamen lædi potuit. Hinc natum proverb. *Invulnerabilis ut Ceneus.* Neſtor apud Ovid. Met. 12.

——Veſtro fuit unicus ævo
Contemptor ferri, nulloque forabilis ictu
Cycnus: at ipſe olim patientem vulnera mille
Corpore non læſo Perrhæbum Cenea vidi,
Cenea Perrhæbum, qui factis inclytus Othryn
Incoluit.——

Fuit hic ex fœminâ mutatus in virum, ut idem refert Ovidius eodem loco; & Virg. Æn. 6.

——Et juvenis quondam nunc fœmina Ceneus
Rurſus & in veterem fato revoluta figuram.

Lege *Cæneus.*

Cenſorinus, de die Natali libellum pereruditum & Chronologis utiliſſimum conſcripſit. Recenſuit, notiſque perquam elegantibus illuſtravit Hen. Lindenbrogius Lugd. Bat. 1642. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 2. 3.

Centauri, Theſſaliæ pop. ſecus Pelion mont. habitantes, qui primi equos domare, & ex iis pugnare cœperunt: quo factum eſt ut à vicinis populis primum conſpecti, membra partim humana, partim equina habuiſſe crederentur. Unde Manilius lib. 1.

——Duplici Centaurus imagine fulget
Pars hominis tergo pectus commiſſus equino.

Oppian. Κυν. β.

Ἀμφίποδ' Φολόης ἀνεμώδεϊ ἄγχια φῦλα
Θηρευτῆι, μεσσηγὺς μὲν ἐπ' ἰξύας, ἰξύφιν δὲ
Ἵππων ἠμιβρότων. ——

De horum origine hîc fabulantur poetæ. Ixionem ſcilicet à Jove Deorum menſæ adhibitum, Junonis amore captum fuiſſe, eamque de ſtupro interpellaſſe. Quod cum illa viro ſuo indicaſſet, Jovem Ixioni nubem ſubjeciſſe in uxoris imaginem transformatam, eamque Ixionem pro Junone compreſſiſſe, & ex eâ Centauros generaſſe, qui inde *Nubigenæ* dicti ſunt. Cui fabulæ anſam præbuiſſe videtur caſtellum nomine Νεφέλη, Centaurorum ſedes, νεφέλη enim Latinè *nubem* ſonat. Hi cum in nuptiis Pirithoi vino madentes ſponſam rapere conarentur à Theſeo & Lapithis partim cæſi, partim in fugam acti ſunt. Virgil. ſub finem Georg. 2. ubi de Baccho

Ille furentes
Centauros letho domuit.

Alcæus:

Οἷνος καὶ Κένταυρον Ἐπικράτης, οὐχί σε μοῦνον
Ὤλεσεν.——

In Epigrammate quoque Græco:

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀπώλεσεν.

Homerus Odyſ. 21.

Οἶνος καὶ Κένταυρον ἀγακλυτὸν, Εὐρυτίωνα
Ἄασεν ἐν μεγάρῳ μεγαθύμῳ Πειριθόοιο.

Libanius vitem vituperans: Καὶ μὴν καὶ ὁ Κενταύρων καὶ Λαπιθῶν πόλεμος, οἶνου ἔργον. Prop. lib. 2.

Tu quoque ô Eurytion vino Centaure periſti
Nec non Iſmario tu Polyphceme mero.

Iidem & *Hippocentauri* dicti ſunt, quod equis inſidentes boves œſtris agitatas ſtimulis ad tecta revocarent, eſt enim κεντεῖν *ſtimulare*, & *pungere.* Centaurorum vero qui à Poetis maximè celebrantur, nomina ſunt hæc. *Chiron, Eurytus, Amycus, Grynæus, Rhœtus, Arneus, Lycidas, Medon, Piſenor, Caumas, Monychus, Mermeros, Pholus*, qui ſuſcepiſſe Herculem hoſpitio dicitur. Lucanus.

Hoſpes & Alcidæ magni Phole.

Eos ab Hercule victos interfectoſque oſtendit Diodor. Siculus. Paſaphatus ubi de Centauris: Τὸ μὲν ὄνομα ἐντεῦθεν ἔλαβον οἱ Κένταυροι, ὅτι τοὺς ταύρους κατεπόνησαν. Eos autem in numero ἡμιόνων habitum, h. e. *Inter albinum* haberi jubet. Ἔστι πείθεσθαι, inquit, τούτῳ γάνος ἴσως, ἀδυνάτοις πιστεῦσαι, ὅτε μὲ ἡ φύσις σώμασιν ἴσασι καὶ ἀνδράσι, ὅτε ἡ προὴ ὅμοια, ὅτε διὰ στόματος καὶ φάρυγγος ἀνθρωπείου δύναται ἵππου ὕφυλα διελθεῖν. Eadem Lucretii mens.

Sed neque Centauri fuerant, neque tempore in ullo
Eſſe queant duplici naturâ & corpore bino
Ex alienigenis membris compacta poteſtas.

Eorum mem. Lucanus lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Fœta Pelethroniis Nubes effudit in antris.

Inde *Semihomines* dicti. Ovid. Met. 12. Frangebant ſilvas & arbores hæc monſtra, quibus armorum vice inter pugnandum utebantur. Papin. Theb. 4.

Non aliter ſilvas humeris, & utroque refringens
Pectore, montano duplex Hylæus ab antro
Præcipitat, pavet Oſſa vias, pecudeſque feraque
Procubuere metu.——

Juvenalis Sat. 1.

Quantas jaculetur Monychus ornos.

Et immanius Ovidius, qui pugnantibus Centauris denſiſſimos montes brevi ſpatio arboribus ſpoliatos dicit, eundem Monychum, inducens, Met. 12.

——Inſanis dejectam viribus Auſtri
Forte trabem nactus, validum dejecit in hoſtem
Exemploque fuit, parvoque in tempore nullus
Arboris Othrys erat, nec habebat Pelion umbras.

Luc. lib. 6.

Illic ſemiferos Ixionidas Centauros
Facta Pelethroniis nubes effudit in antris.
Aſpera te Pholoes frangentem Monyche ſaxa,
Teque ſub Oetæo torquentem vertice vulſas
Rhœte ferox, quas vix Boreas inverteret ornos.

Neque tum ferreorum telorum uſum nullum Centauri habuerunt. Erant enim armati grandibus ſecuribus, Diodor. lib. 4. Τῶν μὲν Κενταύρων οἱ μὲν πέλεκυς αὐτοφυῶς ἔχοντες ὑπῆρχον, οἱ δὲ πίτυας μεγάλας, πρὸς δὲ λαμπάδας ἡμμένας, ἔτεροι δὲ βυθίους πλάτανους. Apud quem eoſdem Libro & mythologiam eorum & alia de iiſdem habes. Viſum à ſe allatum in melle Centaurum ex Ægypto affirmat Plinius, 7. 3. ubi & Claudium Cæſarem ſcripſiſſe prodit, *Hippocentaurum in Theſſaliâ natum eodem die interiiſſe.* D. quoque Hieronymus in vita Pauli tradit, Antonium ad Paulum Eremitam pergentem, *conſpexiſſe*, ut ipſe loquitur, *hominem equo mixtum, cui opinio poetarum Hippocentauri nomen indiderit.* Sed poteſt hoc ſpectrum fuiſſe: rectè itaque ſubjungit Patrum ille doctiſſ. *Verum hæc utrum Diabolus ad terrendum ſimulaverit, an, ut ſolet, eremus, monſtroſorum animalium ferax, iſtam quoque gignat beſtiam, incertum habemus.* Vide Hieronym. Magium lib. 1. Miſcell. cap. 10. ubi de Centauris prolixè diſputat. Item *Centaurus* nomen navis ſic dict. quod *Centauri* habuerit inſigne. Virg. Æn. 5.

Centauro invehitur magnâ:

Ubi Servius ait ſubaudire debere *navi.* Hinc adjectivum *Centaureus.* Horat. 1. Car. Od. 18.

At ne quis modici tranſiliat munera Liberi,
Centaurea monet cum Lapithis rixa ſuper mero
Debellata.——

Hinc etiam *Centaureum* herbæ genus, & plur. num. *Centaurea.* Virg. Geor. 4.

Cecropiumque thymum & graveolentia Centaurea.

Et ante eum Lucretius:

Abrotonique graves & triſtia Centaurea.

Herbæ hujus meminit Nicander in Theriacis, uti videre eſt in his:

Πρώτιστα μὲν Χείρωνος ἐπιλλὰς βίζας ἑλοῦσ
Κενταύρου Κενταύριον φερώνυμον, ἣν ποτε Χείρων
Πηλίῳ ἐν νιφόεντι νεχρὸν ἐφεύρατο δειῆ.
Τῆς μὲν ἀμαιμακέτοιο χυτὴ πεπεδήσατο χαίτη·
Ἀνθεα δ' ἐχύνατο φαεινὰ, ἠδ' ὑπὲρ αἶνα
Ῥίζα, ἣ ἑ βυθόσυρτα Πηλαθρήϊον νάπος ἴσχει.

Vide ſis ibi Scholiaſten.

Cephalæon, Hiſtoricus cujus mem. Euſeb. Chron. lib. 1. Vide Voſſ. H. Gr. pag. 220.

Cephalon Gergithius, Κεφαλὼν ὁ Γεργήθιος memoratur Straboni, lib. 13. ubi ait fuiſſe in agro Cumano urbem, quæ plenum. & genere muliebri αἱ Γέργηθες dicerentur, atque hanc Cephalonis hujus patriam fuiſſe. Teſtem quoque eum producunt Parthenius in Eroticis, qui Troica illius citat. Hiſt. 4. & Feſtus Pompeius in *Romam*. Item Dionyſius Halicarn. lib. 1. ubi vocatur Κεφάλων Γεργίθιος συγγραφεὺς παλαιὸς πάνυ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 340.

Cephalus, Deionis, vel Deionei filius; vel, ut alii volunt, Mercurii & Herſes filiæ Cecropis, qui Procrin Erechthei, vel Hyphili Athenienſium regis filiam uxorem duxit. Hujus amore captâ Aurorâ, cum juvenem uxoris amantiſſimum nullâ ratione ad ſui amorem poſſet inflectere, vi eum dicitur rapuiſſe. Verum cùm ne ſic quidem conſtantiam ejus poſſet labefactare, ad uxorem eum remiſit in negotiatoris ſimilitudinem transformatum: cujus erga ſe fidem cum explorare vellet, ingentibus muneribus pudicitiam ejus ſolicitavit, cumque illa pretii magnitudine jam ſuccumberet, Cephalus receptâ priſtinâ formâ perfidiam ei exprobravit. Quod Procris cum inficias ire non poſſet, pudore impulſa, relicto viro in ſilvam ſeſe, loeaque deſerta contulit. Tandem tamen viro reconciliata, jaculum ei inevitabile, & canem Lælapa nomine dedit, quem à Minoe dono acceperat. Is itaque muneribus inſtructus Cephalus ſilvis ſeſe aſſiduè oblectabat, relictoque ante lucem uxoris thalamo, venatione ſeſe exercebat. Quamobrem verita Procris, (ut res eſt plena ſuſpitionis amor) ne nymphæ cujuſpiam amore teneretur, clam eum in ſilvas eſt ſubſecuta, & ut in furto virum deprehenderet, inter fruteta ſeſe occultavit, Cùm itaque Cephalus, æſtu laboreque fatigatus ad virgulta ſe recepiſſet, & ſub arbore quâdam recumbens *Auram*, ut ſe refieeret, ex more invocaret, Procris ſuſpicata aliam pellicem aſſuturam, quo rem omnem melius cognoſceret, ſeſe erigens virgulta commovit. Quâ re animadverſâ Cephalus feram ratus, jaculum ſuum emiſit, uxoremque charitſimam inevitabli ictu interfecit. Ovid. lib. 7. Met. Sed paulo aliter Hyginus Fab. Poetic. cap. 189. Propterea accuſatus fuit coram Areopago, & hoc fuit ſecundum Areopagi judicium, uti diſcimus ex Scholiaſte Euripidis in Oreſtem; Primum fuit Martis à Neptuno accuſati, quòd filium ſuum Halirrhothium interfeciſſet; Secundum Cephali, propterea quòd Procrin uxorem occidiſſet; Tertium Dædali, qui Talum nepotem ac ſororis ſuæ filium de medio ſuſtulerat; Quartum Oreſtis parricidii à Tyndaro Clytemneſtræ patre accuſati. Neque tamen deſunt, qui Cephalum à Jove in lapidem converſum tradant. Ovid. in l. De Arte Amandi:

Latmius Endymion non eſt tibi Luna pudori,
Nec Cephalus roſeâ præda pudenda Deæ.

Idem in Ep.

Clarus erat Cephalus ſilvis, multæque per herbam
Conciderant illo percutiente feræ.

Idem ibidem.

Hunc ne pro Cephalo raperes Aurora timebam.

Cephalus, Athenienſis orator, qui primus procemia, & epilogos induxit. Suidas. Cujus etiam Æſchines & Demoſthenes in orationibus meminerunt. Hic gloriabatur, quòd cùm plura decreta, quàm quis ſui temporis orator ſcripſiſſet, nunquam fuiſſet accuſatus, quòd contra leges decreviſſet. Cæl. Rhodiginus.

Cephas, ſic dictus fuit Simon Petrus, Andreæ frater, rationem nominis reddit Servator, Jo. 1. 42. Σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται ὁ Πέτρος. Scires unde vocabulum illud originem ſuam duxerit? Conſules Cardinalem Baronium, & invenies eum cum Optato Milevitano, aliiſque ejuſdem farinæ miſeris linguarum inſciis ex linguâ Græcâ derivantem. Cephas, inquit, dicitur ἀπὸ τῆς κεφαλῆς *à capite*. Atque hinc ingens producit myſterium, imò & ſimul ingens ignorantiæ ſpecimen. Petrus, inquit, eſt ἡ κεφαλὴ; quia totius Eccleſiæ Catholicæ caput, & fundamentum eſt, qui ſuam etiam vim Pontificibus Romanis continuâ ſucceſſione communicavit. Atqui כֵּיפָא *Cepha* Syriacè *Petra* dicitur. Vide omnino Montacutium Origin. Eccleſiaſt. Tomi prioris partem poſteriorem pag. 12.

Cepheus, Æthiopum rex Andromedæ pater. quam Perſeu periculo liberatam, uxorem dixit. Ovid. Met. 5.

Auxiliumque domûs Servatoremque fatentur
Caſſiope, Cepheuſque pater.

Hic poſtea generi meritis cum uxore & filiâ in cœlum translatus eſt, & à tergo minoris urſæ conſtitutus, circuloque arctico ita inclufus, ut præter caput & humeros ejus occidere videatur. Cic. Tuſc. Qu. lib. 5. *Stellatus Cepheus cum uxore, genero, filia, ob cognitionem rerum cæleſtium fingitur.* Horat. 3. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ Pater
Oſtendit ignem.

Hinc *Cephæus* Ovid. Met. 4.

Æthiopum populos, Cephæaque conſpicit arva.

Et *Cepheia*. Prop. l. 1. el. 3.

Qualis & accubuit primo Cepheia ſomno
Libera jam duris cotibus Andromeda.

Ovid. Amor. 3. 3.

Non ſatis invidiæ vobis Cepheia virgo eſt
Pro malè formoſâ juſſa parente mori.

Cephiſidorus, Athenienſis Tragicus, antiquæ Tragœdiæ ſcriptor. Suid. Fuit & alius *Cephiſodorus*, qui in Comœdiis tanquam aſinus traductus eſt. Fuit quoque alius præfectus, qui cum Gryllo Xenophontis filio ad Mantineam occubuit. Suid. Item Athenienſium dux, qui rei male geſtæ damnatus in obſidione Alopeconneſi, quinque talentis multatus eſt. Suid. Præterea fuit *Cephiſidorus* Athenienſis Iſocratis diſcipulus, & ipſe Rhetor, qui Platonem, & Ariſtotelem reprehendit, teſtibus Halicarnaſſenſi Dionyſio in Iſocrate, & Athenæo, 8. 13. Alius etiam *Cephiſodorus* Belli ſacri ſeu Phocicſcriptor, citatur ab Euſtratio in Ariſtotelis Ethic. lib. 3. cap. 8. i

Cephren, Ægyptius Tyrannus. Syneſius Ep. 58. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 13.

Cerberus, à Poetis fingitur canis triceps, inferorum cuſtos. quem ab Hercule catena ab inferis tractum eſſe iidem fabulantur. Virgil. Æn. 6.

Cerberus hæc ingenti latratu regna trifauci
Perſonat, adverſo recubans immanis in antro.

Prop. l. 3. el. 18.

Exoranda Canis tria ſunt latrantia colla:

Ex Superſtitione veterum ſcilicet, Cerberum mulcere cupientium. Stat. 5. Sylv.

——*Sævas utinam exorare liceret*
Eumenidas, timideque avertere Cerberon umbræ

Et eodem lib. Epicedio in Patrem.

——*Tædas auferte, comaſque*
Eumenidum, nullo ſonet aſper Janitor ore.

Et in Abaſcantii Pietate.

Nempe times, ne Cerbereos Priſcilla tremiſcat
Latratus? tacet ille piis.

Tibullus, lib. 2.

Nec Canis anguineâ redimitus terga catena,
Cui tres ſunt linguæ, tergeminumque caput.

Sophocles in Trachiniis

Τειρέσιον σκιᾶς, ἀπεσημαχον πόλει.

Ovid. Met. 11.

——*Nec forma triplex tua Cerbere movit.*

Papin. Silv. 2. 1.

Illum nec terno latrabit Cerberus ore.

Cujus autem reverà Canis fuerit docet S. Cyrillus, lib. 1. contra Julian. Ἐκποιοῦσι δὲ πομπικὸν ὕπνον μὲν Μουσία φασὶν ἡδονὴν τὴν παρ' Ἕλλησιν ἀδολεσχίαν ἐπαγωγὸν τὸν Ἑλληνα, ὑπὸ Λιδυκοὺς βασιλεύοντος Μολοσσοῦ. Οὗτος κύνα παμμεγέθη τρίκρανα λέγεται τὸν Κέρβερον, ὃν ἐπαφεῖναι Πειρίθῳ καὶ Θησεῖ ἀρπαμένοις ὑπ' ἐπαγωγοῦ τὸν αὐτοῦ γυναικός. Stat. Theb. 2.

Illos ut cæco recubans in limine ſenſit
Cerberus, atque omnes capitum ſubrexit hiatus;
Sævus & intranti populo; jam nigra tumebat
Colla minax, jam ſparſa ſolo turbaverat oſſa.
Ni Deus horrentem Lethæo vimine mulcens
Ferrea tergemino domuiſſet lumina ſomno.

Seneca in *Hercule Inſano* totam belluam ſic deſcribit:

Hic ſævus umbras territat Stygis Canis
Qui terna vaſtis capita concutiens ſono
Regnum tuetur; ſordidum tabo caput
Lambunt colubræ; viperis horrens juba,
Longuſque tortâ ſibilat caudâ draco.
Par ira formæ: ſenſit ut motus pedum
Attollit hirtas angue vibraro comas.

Qu. Calaber, lib. 6.

Ἐν δ' ἄρ' ἔλιπε μέγα θῆμα καὶ ἀνδράσιν ἴδμεν ἅπασι
Κήρβερον, ὃν ῥ' ἀνέφηνε Τυφωέϊ γείνατο Ἔχιδνα
Ἄντρῳ ἔνι γλαφυρῷ, μελαίνης ἀγχόθι νυκτός,
Ἀμφὶ δὲ λοιγοὶ πάλιν πολυκαύτῳ Ἀΐδαο
Εἴρηνται νεκύων ὅμιλοι ἔνι περάτῃ βορείῃ.

Officium

Officium Cerberi docet Lucian. de Luctu. Παρ' Ἀιδάκῳ κύων τετράφθη, μᾶλα κάρχαρος, τοὺ μὴ ἀφιπιμβύς φίλιόν τι καὶ εἰρωνικὸν προσβλέπων, τοὺ ἢ πτερώντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν καὶ τῷ χάσματι δεδηλώμενος. Qui idem pro Numine cultum docet in Εἰων προέδοσι καὶ τί σὺ λέγεις; ὃ δοκῶ σοι ὁ Κύων εἶ Θεὸς; οὐχ ὁρᾷς † Ἄνυσιν ἐν Ἀιγύπτῳ, ὅσος καὶ † ἐν ὑδρῷ Σείριος, καὶ † παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερος; Reipsa autem hoc nomine Cauſidicum fuiſſe autumat Fulgentius in lib. Continentiæ Virgilianæ: *Tricerberi fabulam jam ſuperius expoſuimus in modum jurgii forenſiſque litigii poſitam.* Unde & Petronius ait: *Cerberus forenſis erat Cauſidicus.* Vide Barthium in Theb. 4. p. 1117. Heſiod. in Theog. quinquaginta capita illi tribuit in his.

Δὶς τρὶς αὖτις ἔπιπτεν ἐλιξόμενον, ὑπ φαλιωδὸν
Κέρβερον ὠμηστὴν Αἰδαο κύνα χαλκόφωνον
Πεντηκοντακέφαλον ἀναιδέα † χαρπεδόν †.

Iſacius illum centum capita habuiſſe ſcribit. Ἐκεῖ ἢ λέγουσιν εἶ τὰς ἀπ' ἀνθρώπων ψυχὰς, ἃς φυλάττει ὁ κύων τῶ Ἄιδος ἔχει ἕκατον κεφαλάς. Sic etiam Horat.

——— *Demittit atras bellua centiceps Aures.*

Quod autem addit Iſacius Λέγουσιν ὅτι τοὺ εἰσερχομένους μὴ κολακείας σεσκέχθαι, τοὺ ἢ ἐξιέναι δύνασθαι ἐκ ἐᾷ, ex Heſiodo habuit; cujus verſus apponam.

— Δεινὸς ἢ κύων σεσπέρους φυλάσσων
Νηλεὴς, πεπλὼ ἢ κακὸν ἔχει, ὃς μὲ ἴόντας
Σαίνει ὁμῶς, ὑρῆ τε καὶ ἄσσον ἀμφοτέρωσιν,
Ἐξιέναι δ' ὐκ αὖτὸς ἐᾷ πάλιν, ἀλλὰ δοκεύων
Ἐσθίει, ὄγκα λάζηται πύλεων ἔκτοσθε κίοντα.

Silius, lib. 13.

Cerberus hic ruptis peragrat cum tartara vinclis
Non ipſa Alecto, nec Megæra fœta furore
Audet adire, ferum dum fractis mille catenis
Viperea latrans circumligat ilia caudâ.

Prop. 3. 5.

Num tribus infernum cuſtodit faucibus antrum
Cerberus, & Tityo jugera pauca novem.

Mythologi *Terram* interpretantur: dictumque volunt Cerberum qu. κρεοβόρον, hoc eſt, *carnivorum.* Terræ enim proprium eſt cadavera conſumere, & ad primam ſuam originem revocare, h. e. in humum convertere. Alii Serpentem fuiſſe volunt in Tænaro Laconiæ promontorio, cujus veneno mortales extinguebantur. Et quoniam in Tænaro ad inferos dicitur eſſe aditus, *Ditis canem* dixerunt; quem cum Hercules trucidaſſet, nata eſt fabula *canem tricipitem interemiſſe*, quanquam alii hoc ad virtutem ejus, & animi cupiditatem referre malint, qua omnes cupiditates, & cuncta vitia terrena contempſit ac domuit. *Cerberus* etiam dictus eſt canis Alexandri Epirotæ cum leonibus congrediens. Heſychius habet Κερβέιου, ἀνδρείας.

Cercops hiſtor. fabularem conſignavit. Mem. Apollodorus, Bibl. lib. 2. Fuit patriâ Mileſius & pleriſque auctor creditus eſt ejus poematis quod Ἀγλίωϛ vocabatur. Fortaſſe idem eſt *Cercops* ille Pythagoricus, de quo Clem. Strom. lib. 1.

Cercyon, latro inſignis apud Eleuſinem, Atticæ civitatem, tanto corporis robore, ut validiſſimas arbores incurvare poſſet, quibus viatores alligatos diſcerpebat. Filiam habuit nomine Atopen, quæ à Neptuno vitiata Hippothoonta peperit. Quod cum nutricis indicio reſciviſſet Cercyon, tam ægrè id tulit, ut puerum quidem in ſilvis devorandum objecerit, filiam vero carceri incluſam fame enecavit. Interfectus eſt tandem à Theſeo eodem ſupplicii genere, quo ipſe in viatores ſævire conſueverat. Ovid. Met.

Cercyonis letum vidit Cerealis Eleuſis.

Suidas. Κερκύων, ὄνομα λησοῦ, ὅσις ἦν ἐπὶ † Ἐλευσῖνα, καὶ παρεκρημνίζε πάλαιον αὐτῶ. Diodorus, lib. 4. Ἄγελε ἢ καὶ ἐπὶ † Ἐλευσῖνα Κερκύονα † διαπαλαίοντα τοῖς παιοῦσι καὶ † ὑπερβάντα διαφθείραι. Hyginus Vulcani filium fuiſſe tradit, cap. 38. Ejus meminere Pauſanias, Plut. & Agellius. l. 15. c. 21.

Cerdous, dictus eſt Apollo, ut & Mercurius à Κέρδος, id eſt, *lucrum*: Hic quidem quia negotiis præfit ac lucro, quâ ratione illi marſupium aſſignatur: ille vero quia oraculis editis ad lucrum conferre inſigniter crederetur. Rhodigin. 16. 19. Suidas. Κερδῶϛ Θεὸς ὁ Ἑρμῆς, ὡς κέρδους ποιητικός. Καὶ ἄγγελον δὲ αὐτὸν καλοῦσι, καὶ κλῶπα, διὸ καὶ μάρσιπον αὐτὸν ποιοῦσι βαστάζειν. Unde Auſonius *divitem* vocat ep. ad Paulinum:

Jam nunc per auras Perſei talaribus,
Petaſoque ditis Arcados vectus vola.

Cerdo, ſive *Cerdon*, hæreticus, qui duos Deos poſuit, alterum bonum, alterum ſævum, Chriſtum verum hominem, & verè paſſum negavit. Euſeb. 4. 12. Item *Cerdon* tertius Alexandrinæ Eccleſiæ Epiſcopus, an. Dom. 99.

Cerealia, *orum*, ſacra Cereris à Triptolemo inſtituta quæ, Plinius lib. 24. *Theſmophoria* vocat à Cerere Theſmophoro, h.e. *legum latrice.* Hæc autem feſta tantâ religione celebrabantur, ut feriæ pollutæ crederentur, ſi quis eo tempore cum uxore concubuiſſet. Prætereà in ſacrificiis Cereris vinum non adhibebatur. Unde Plaut. in Aulul. Megadorum Cereri nuptias eſſe facturum, ait, quod nihil vini ad nuptias eſſet allatum.

Ceres, Saturni & Opis filia, frugum inventrix, & cultûs terræ. Virg. 1. Geo.

Prima Ceres ferro mortales vertere terram
Inſtituit, cum jam glandes, atque arbuta ſacræ
Deficerent ſylvæ, & victum Dodona negaret.

Ex quâ Jupiter Proſerpinam ſuſcepit: quam cum poſtea Pluto rapuiſſet, Ceres, accenſis in Ætnâ monte tædis, filiam toto orbe maximo labore perquiſivit. Stat. Theb. 12.

Qualis ab Ætnæis accenſâ lampade ſaxis
Orba Ceres magnæ variabat imagine flammæ
Auſonium Siculumque latus, veſtigia nigri
Raptoris, vaſtoſque legens in pulvere ſulcos:
Illius inſanis ululatibus ipſe remugit
Enceladus, ruptoque vias illuminat igni.
Perſephonen amnes, Sylvæ, freta, nubila clamant,
Perſephonen tantum Stygii tacet aula Tyranni.

Quâ in peregrinatione, cum ad Eleuſium regem perveniſſet, filium ejus Triptolemum alendum ſuſcepit, cumque alumnum immortalem reddere vellet, interdiu divino eum lacte alebat, noctu vero igne obruebat. Verum cum Eleuſius inſolitum fieri incrementum admiraretur, nutricem ſibi obſervandam putavit, clàm ſe abſcondens ex in parte domûs, ubi illa puerum ad ignem fovere ſolebat. Cum itaque illam intueretur puerum in ignem mittentem, ſubito expaveſcens clamore ſe ſuo prodidit. Quam rem ægrè ferens Ceres nimiam hominis curioſitatem morte punit. Puerum autem ſerendarum frugum rationem docuit; eundemque in alatorum draconum vehiculum impoſuit, ut orbem peragrans frugum uſum mortalibus communicaret. Poſtea Arethuſæ nymphæ indicio certior facta, Proſerpinam apud inferos eſſe, Jovem adiit, fratriſque injurias cum eo expoſtulavit, tandemque filiæ reditum ea conditione impetravit, ſi nihil illa apud inferos guſtaſſet; Verum cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, eam in Plutonis pomario forte obambulantem, malum Punicum decerpſiſſe, aliquotque inde grana deguſtaſſe, reditus ei in perpetuum fuit interclusus. Quam rem ægerrime ferens Ceres, Aſcalaphum in bubonem commutavit. Tandem tamen Jupiter ut ſororis dolorem mitigaret, Proſerpinæ permiſit, ut dimidiâ anni parte apud inferos cum viro, reliquâ apud ſuperos eſſe poſſet. Poetæ aliquando *Cererem* accipiunt pro Luna, ſicut *Liberum* pro Sole. Virgil. 1. Georg.

——— *Vos ô clariſſima mundi*
Lumina, labentem cœlo quæ ducitis annum,
Liber & alma Ceres. ———

Quanquam aliqui per *Clariſſima lumina* intelligant Solem & Lunam, diſtinguuntque à Baccho & Cerere. Nonnulli Cereris appellatione terram intelligi volunt. Unde & à Græcis Δημήτηρ dicitur, quaſi Γῆ μήτηρ. Eſt enim Terra frugum omnium genitrix, unde Eurip. in Phœniſſ.

Δαμάτηρ θεὰ, ἀπάντων
Ἄνασσα, ἀπὸ γᾶ ἔφυς.

Ceres Dea, omnium domina, omnium terra creatrix. Eadem & *Theſmophorus* dicta eſt, h. e. *legum latrix* quia antequam illa agriculturæ uſum docuiſſet, homines nullâ lege vivebant. Poſtea vero Cereris beneficio monſtrato frugum uſu, cœptum eſt de agrorum finibus (qui nulli erant antea) diſceptari: quam primam volunt fuiſſe juris & legum originem. Ovid. Met. 5.

Prima Ceres unco terram dimovit aratro,
Prima dedit fruges, alimentaque mitia terris,
Prima dedit leges. ———

Huic Numini ruſtici ſacra ferebant. Horat. lib. 2. Sat. 2.

Ac venerata Ceres; ut culmo ſurgeret alto
Explicuit vino contractæ ſeria frontis.

Vide Commentt. in illud, Georg. 1.

Cuncta tibi Cererem pubes agreſtis adoret,
Cui tu lacte favos & miti dilue Baccho.

Notandum vero quòd Ceres rebus omnibus ruſticanis putabatur præeſſe. Docebit illud locus Pauſaniæ in Arcadicis, ubi aræ cujuſdam meminit, in quâ Cereri offerebantur fructus arborum favi, lana, alia item. Cum hoc facit. Cererem appellatam ab eodem Pauſaniâ μαλλοφόρον, *laniferam*, quo cognomine culta eſt in Megaride, & Μηλοφόρον h. e. *oviferam.* Dicitur autem *Ceres* teſte Varrone de LL. lib. 4. *quod gerat fruges*, qu. *Geres.* Sed Scaliger deducit à *cereo* quod eſt *creo.* Si *Geres* prius dicta, à Græco γῆρυς. Heſychius Ἀχαιοὶ καὶ Ἴωνες καὶ Ἕλλη, καὶ Γῆρυς καὶ Γῆ, καὶ Δημήτηρ ἡ αὐτή. Sed hic neque Græca vox erit; ſed potius Hebræa à גרש *gereſh*, quod

quod eſt *frumentum tritum*, à גרש *garaſh*, *frangere*, *contundere*. Eſt & vicinum vox Κύρη; ſic vocata eſt Ceres apud Cnidios, quod ſit κυρία τῆς ζωῆς, h. e. *vitæ domina*. Ponitur interdum *Ceres* pro *pane*. Terentius:

Sine Cerere & Baccho friget Venus.

Et apud Lucanum:

Satis eſt populis fluviuſque Cereſque.

Cerinthus, hæreticus, cujus meminit Dionyſius, cum de Joannis Revelatione diſſereret, *Cerinthus*, inquit, *affirmabat futurum regnum Chriſti voluptarium, mores ſuos faſſus, quod gulæ luxuriæque deditus eſſet.* Irenæus etiam ſecretiora ipſius in primo ſui operis manifeſtat. Euſeb. lib. 3.

Cethegus, Conſul, Cicerone teſte, cum Pub. Tuditano bello Punico Secundo; de quo ſic ſcribit ipſe in Bruto. *M. Corn. Cethegus, cujus eloquentiæ eſt author & idoneus, meâ quidem ſententiâ, Ennius; præſertim cum & ipſe eum audierit, & ſcribit de mortuo: ex quo nulla ſuſpicio eſt, amicitiæ causâ eſſe mentitum. Eſt igitur ſic apud illum in nono (ut opinor) annali:*

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega,
Marci filius, is dictus popularibus ollis
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæque medulla.

Cethegus, alter, qui in Catilinæ conjuratione primas tulit: cujus etiam ſæpe meminit Cicero oratione in Catilinam tertia; *Atque interea*, inquit, *ſtatim admonitu Allobrogum C. Sulpitium fortem virum miſi, qui ex ædibus Cethegi, ſi quid telorum eſſet, efferret, ex quibus ille maximum ſicarum numerum & gladiorum extulit.* Juven.

Clodius accuſat mœchos, Catilina Cethegum.

Cethegis autem amicum erat expapillato brachio depugnare. Notum illud Lucani:

———*Exertique manus veſani Cethegi.*

Silius, lib. 8.

Ipſe humero exertus gentili more parentum,
Difficili gaudebat equo.

Ut enim habilius, valentiuſque telum evibrarent, ſubſtrictiores erant. Unde Horat.

Cinctutis non exaudita Cethegis.

Ceyx, Rex Trachiniæ, Luciferi filius, & Alcyones maritus, qui cum ob fratris cauſam in accipitrem mutati ad Clarium oraculum conſulendum ire vellet, diu ab uxore remoratus eſt. Cum vero illi promiſiſſet, ſe intra duos menſes rediturum, abire permiſſus eſt; ſed in Ægæo mari tempeſtate deprehenſus naufragium fecit, ibique amiſsâ navi ſubmerſus, promiſſis ſtare non potuit. Uxor autem cùm quotidie Dîis pro viri ſalute vota ſolveret, noctu per ſomnium monita eſt, maritum periiſſe. Mane igitur experrecta, ad littus unde maritus ſolverat, acceſſit, & dum infortunia ſua quereretur, cadaver in mari longius aſpexit. Quod cùm mariti eſſe cognoviſſet, ac per undas ad illud exilire vellet, deorum commiſeratione in Halcyonem converſa ad os mariti advolavit, qui oſcula uxoris ſentiens in avem ejus nominis commutatus eſt. Ovid. Met. 11.

Chœreas, hiſtoricus, vel potius nugator fuit, uti & Soſilus, quorum utriuſque meminit Polybius lib. 3. *Mihi quidem*, inquit, *non pro hiſtoriis ſcripta eorum videntur haberi debere, ſed pro fabulis ex officinâ alicujus tonſoris, aut vulgi fœce profectis.*

Chœremon, poeta Comicus, Socratis diſcipulus. Ariſtoteles in Rhetoricis ejus Pentheum celebrat. In fabula Hippocentauro, omne metrorum genus miſcuit. Meminit Athenæus, uti etiam Urei, & Alpheſibœæ, pluresque fabulas ejus recenſet Suidas: atque addit, diverſum ab eo eſſe Hieroglyphicorum ſcriptorem. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 1.

Chœrephon, Tragicus patriâ Athenienſis, Philippi Macedonis temporibus vixit, ut eſt apud Ulpianum Rhetorem, quod arguit, eum fuiſſe Socrati & Demoſtheni familiaris. Is de Heraclidarum deſcenſu ſcripſit Tragœdiam. Mentio ejus fit apud Ariſtophanem in Nubibus, Athenæum, Philoſtratum in Sophiſtarum vitis. Ab hoc vel alio natum proverb. *Nihil à Chœrephonte differt*, in macilentos & pallentes. Erat enim pallidus, ut qui Philoſophiæ operam daret, & literis incumberet. Cujus etiam vel alterius, incredibilis iracundia abiit in proverb. *In Palladis veſtigiis nihil Chœrephontis gubernabis.*

Chalciœcus, Minerva dicta eſt, vel quia domum haberet æneam, vel quia ex Euboeâ Chalcidenſes fanum conſtruxerunt. Rhod. 19. 8. Vide Meurſium in Miſcell. Laconic. lib. 1. cap. 3.

Chalciope, Æetæ regis Cholchorum filia, ſoror Medeæ & Phryxi uxor. Ovid. epiſt. Helenæ ad Paridem.

Non erat Æetes ad quem deſpecta rediret
Non Ipſea parens, Chalciopeque ſoror.

Lege *Idyia*, & vide omnino doctiſſimum Nic. Heinſium ad locum. Val. Flac. lib. 6.

Cingitur arcanis Saturnia læta venenis,
Atque hinc virgineæ venit ad penetralia ſedis
Chalciopen imitata ſono, formaque ſororem.

Chalcocondylas, Athenienſis hiſtoricus, Græcè hiſtoriam Turcicam libris 10. condidit. Orditur ab *Ottomanno* Orthogulis filio, qui regnare cœpit circa annum 1300. Deſinit in anno 1463. quo Mahometus ſecundus bellum à Venetis, & Matthiâ Ungariæ rege illatum fortiſſimè repulit. Sed ætatem ad annum uſque 1490. vel ultra perduxit. Dicitur vulgò *Laonicus Chalcocondylas.*

Cham, i. e. *calidus*, vel *calor*, vel *niger*, filius Noe. Is patrem odio habuit, quia ab eo deſpiceretur. Idemque ob vitia, quibus quamplurimis, ac nefandiſſimis ſcatebat, patri infenſus fuit. Itaque opportunitatem nactus, cum Noa pater jaceret madidus, illius virilia comprehendens, taciteque ſubmurmurans magico carmine illuſit patri, adeo ut mulierem nullam fœcundare potuit. At verò cum is publicè mortalé genus corrumperet aſſerens, ac reipsà exequens, congrediendum eſſe, ut ante inundationem, cum matribus, ſororibus, maſculis, brutis, quovis alio genere, à Jano piiſſimo & caſtiſſimo principe ejectus, fortitus eſt cognomentum *Chameſeanus*, i. e. *Cham infamis, impudicus, incubus*, & *propagator*, quem Ægyptii *Saturnum* appellarunt, illique civitatem poſuerunt quam Χέμμιν vocarunt. Beroſus lib. 3. Sed hæc fabuloſa ſunt, & (quod aiunt) ſine libro loquitur prædictus author Χαοβολμαΐῳ. Nos itaque rem paulo penitius intuentes veritatem ejus ex Bocharto in Phalege ſic exhibemus. Primò occaſio anathematis à Noacho in Chamum contorti hæc fuit, quod vidiſſet את ערות אביו *patris ſui verenda nuda*, atque oculos ſuos hoc ſpectaculo paviſſet. Fuit id ex parte notum poetis, qui latam à Saturno legem eſſe fingunt, quâ ſancitur, ne quis Deos nudos impunè contempletur. Proinde in Callimacho Minerva, cùm Tireſiam occæcaſſet, qui lavantem illam viderat, apud Tireſiæ matrem factum ita excuſat.

———Ἐγὼ δ' ἄ τοι ἦκον ἔθηκ' ἀλαόν.
Οὐ γὰρ Ἀθαναίᾳ γλυκερὸν πόλῃ ὄμματα παῦδαν
Ἁρπάζειν. Κείνοισι δ' ὧδε λέγονται νόμοι,
Ὅς κε τὸν ἀθανάτων, ὅτε μὴ Διὸς αὐτὸς ἐλητύς,
Ἀθρήσῃ, μισθῷ τῶτον ἰδεῖν μεγάλῳ.
———*Non per me perdidit ille oculos.*
Nec mihi luminibus pueros orbare voluptas,
Aſt à falcigero lex ſene lata jubet,
Ut pœna graviore luat temeraria quiſquis
Audet in invitos lumina ferre deos.

Secundò *Chum* vel *Ham*, vel quia fratrum minimus, Gen. 9. 24. vel propter anathema à patre in illius caput contortum, in Africæ ſteriles arenas ablegatus eſt, ubi per multa ſecula cultus eſt ſub nomine Jovis *Ham*, ſeu *Hammonis*. Ægyptii mollito ſono denſæ aſpirationis Ἄμμῶν, vel Ἀμῶν dicebant. Herodotus in Euterpe, Ἄμμῶν γὰρ Αἰγύπτιοι κεκλέικασι τὸν Δία. Plutarchus in Iſide. Ἔστι γὰρ πολλῶν νομιζόμενον ἴδιον παρ' Αἰγυπτίοις ὄνομα τοῦ Διὸς τοῦτο καὶ Ἀμῶν, ὃ παρηλλαγμένως ἡμεῖς Ἄμμωνα λέγομεν. Ab Ariſtotele ſcribitur Ἀμμοῦς. Heſychius, Ἀμμοῦς, ὁ Ζεύς, Ἀριστοτέλης. Et quidem, ut Noam eſſe Saturnum multis argumentis conſtat, ſic tres Noë filios cum Saturni tribus filiis conferenti, *Hamum* vel *Chamum* eſſe Jovem probabunt hæ rationes. Primò ex nomine חם *Ham* factum Ægyptium Ἀμῶν, & Africanum *Ammon*, vel *Hammon*, quæ Jovis eſſe nomina nemo eſt qui neſciat. Secundo חם *Ham fervidum* ſonat, à radice חמם *Hamam*, *fervere, incaleſcere*. Ita Jupiter Græcè Ζεὺς videtur à *fervendo* dici, quod author Etymologici Magni refert ad calorem aeris, quaſi Jovis nomine poetæ aerem intellexerint. Ζεὺς, inquit, παρὰ τὸ ζέσαι, διερώτατον γὰρ ὁ ἀὴρ, ἢ ὅτι τὸ ζῆν, ὡς πάσι δῆλόν ἐστι, Ἀπὸ Διός. Cyrillus Alexandrinus διὰ μαθίαν exponit, lib. 2. Glaphyrorum in Geneſim. Tertiò ut *Cham* filiorum Noe fuit חקטן natu minimus, Gen. 9. 24. Ita Jupiter Saturni. Callimachus hymno in Jovem.

Τῷ τοι καὶ γονῆι, σφετέρῃσιν μὴ ἐέλπτις
Οὐρανὸν ἐκ ἐμέγηεσ' ἔχειν, ὀπάσαιτο δ' ἅπαν.

Quartò *Cham* ſeu Jupiter fingitur eſſe cœli dominus, quia illi obtigit Africa, cujus magna pars, cum ſit inter Tropicos ſolem habet & reliquos planetas ſupra verticem, unde eſt quod putatur eſſe cœlo proxima. Lucanus lib. 9.

Terrarum primam Libyem (nam proxima cœlo eſt
Ut probat ipſe calor) tetigit.

Quintò quod in Phornuto, & aliis legitur Jupiter patrem Saturnum execuiſſe, ſumptum videtur ex his, Gen. 9. 22. perperam intellectis. *Et vidit Cham pater Chanaan verenda patris ſui, & nunciavit, &c.* Ibi enim & *nunciavit* Hebraicè eſt ויגד *Vaiagged*, quod à ſerie orationis divulſum, ſum cum vocalia puncta aberant, legi potuit *Veiaggod, & abſcidit*, tanquam à verbo גדד, quod *excidere* ſignificat, maximè cum de carne agitur, Deut. 14. 1. 1 Reg. 18. 28. Jerem. 16. 6. Ultimò notandum Hebræum חם *Ham*, multi *Cham* ſcribunt,

bunt, aspiratione densâ mutatâ in χ Græcorum. Inde est quod à priscis incolis Ægyptus vocabatur *Chamia* vel *Chemia*, id est, *terra Cham*, quomodo illam appellat Psaltes, Psal. 78. 51. Plutarchus qui Ægyptios ignorabat à *Chamo* esse oriundos, à *terræ nigredine* putavit ita nominari. Ἐστι, inquit, τὸ Αἴγυπτον ἐν τοῖς μέλασι μελάγγειον ὄζῃ, ὥσπερ τὸ μέλαν τῆ ὀφθαλμῆ χαλὸν καλοῦσιν. Et vero Gen. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi agitur חם *Cham* pro *nigro* quater occurrit. Tamen Χαμὲ videtur potius ad Chamum pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compositum Ἑρμοχάμης, & in Ægypto pagi, vel urbes χάμαις, ψώχαμις, ψεβάχαμις, &c. Cophtitæ etiam, qui vetusta nomina pertinacissimè retinent, Ægyptum hodie *Chemi* vocant.

Chamæleon, commentarios libros in varios poetas edidit, nimirum cum ἐν τῷ περὶ Ἀνακρέοντος citat Athenæus lib. 12. Item lib. 13. περὶ Σαπφοῦς, & περὶ Σιμωνίδου. Ad hæc περὶ Θεανοῦς Michael Apostolius, proverbio, ὀλίγη σοφὴ Διόνυσον. Idem Scholiastæ Apollonii in lib. 2. citatur ἐν πέμπτῳ περὶ Ἰλιάδος. quod nihil aliud est, *quam in quinto* super Iliad. Variorum nempe poetarum argumentum expendit. Idem & alia edidit. Eaque inter de Diis librum. Clem. Alex. lib. 1. Χαμαιλέων δ' ἐν τῷ περὶ Διῶν. Item scripsit de ebrietate. Idem Clemens eodem lib. Χαμαιλέων ὁ Ἡρακλειώτης ἐν τῷ περὶ μέθης. Quo ex loco patriam ejus discimus; Commentatus quoque est περὶ Σαπφοῦς, cujus libri mentionem facit Mich. Apostolius, proverbio Ἀσκληπιὸς ἢ οἶνος, &c. meminit & *Chamæleontis* Laertius in Platone; ubi ex eo prodit, Lycurgum quoque studiosum fuisse Platonis. Idem ex eo in Heraclide narrat, Heraclidem hunc suffuratum sua fuisse ex Homero & Hesiodo. Vide Jonsi. de Script. Hist. Philos. l. 1. c. 17.

Chamos, nomen idoli Moabitarum 3 Reg. 11. alias *Chemosh*. B. Hieronymus in Esaiam 15. 2. *In Nabo erat Chemosio idolum consecratum, quod alio nomine appellatur Beelphegor.* Nicetas in Gregorium dicit fuisse Veneris statuam. Quidam putant, quod כמש sit Κῶμος Græcorum, *Deus Commessationis*, alii *Bacchum*. Vide Vossium de Idol. 2. 7. *Chanaan*, filius Cham. Gen. 10. Bochartus eundem esse vult cum Mercurio, Primò quia uterque Jovis fuit filius, i. e. Hami. Secundo utrique à mercibus & mercaturâ nomen. Hebræis enim כנען *Chanaan mercatorem* sonat. Tertio quomodo fratrum servus indigitatur Chanaan, ita Mercurium in cœlo Ethnici servilibus ministeriis addixerunt, unde tam acerba illius apud matrem expostulatio in Luciani dialogis, in quo sunt collocutores Mercurius & Maia. *Quid non dicam, ego qui solus tot negotia sustineo, quibus delassor* ὑπὸ τοσούτων διακονιῶν διατριβόμενος *in tam multa ministeria distractus; Me siquidem mane surgentem oportet* τὸ συμπόσιον δεῖ verrere *oportet convivii cœnaculum. Et curiam* ἢ Ἐκκλησίαν *ubi straverò, & singula composuero, Jovi est assistendum ad perferenda illius mandata toto die sursum & deorsum cursitando.* Et paulo post cum aliorum Jovis filiorum sorte suam conferens; *Hic quidem*, inquit, *Alcmena, ille Semeles filius, ambo miseris mulieribus prognati, securè epulantur, at ego Atlantide Maiâ progenitus* διακονοῦμαι αὐτοῖς *illis servio.* Denique se talem esse queritur ὥσπερ οἱ ἐν τῇ γῇ πᾶσιν δουλεύοντες, *quales ii, qui duram in terris servitutem serviunt.* Huc facit, quod à Pœnis משרת *Sumes*, i. e. *minister*, & ab Etruscis *Camillus* dicitur, i. e. *servus deorum*, aut *minister*.

Chaos, rudis & inordinatæ materiæ confusa congeries. Poetæ aiunt Chaos in principio fuisse, i. e. confusionem rerum, atque elementorum. Postea vero Deum diremisse illam congeriem, singulisque rebus ex confuso acervo separatis, in ordinemque descriptis instruxisse mundum pariter, & ordinasse: Vide Ovid. 1 Metam. Virg. Georg. 4.

Atque Chao densos divum narrabat amores:

Lactant. Instit. 1. 5. *Hesiodus non à Deo conditore sumens exordium, sed à Chao, quod est rudis inordinataque materiæ confusa congeries.* Dictum autem putatur nonnullis à χέω, *fundo*. Hesych.

Χάος χάσμα.

Lucanus.

In Chaos antiquum confundimur.

Cui Etymo favere videtur illud Philonis περὶ Ἀφθαρσίας κόσμου. Τῶν δὲ Στοικῶν ἔνιοι χάος τὸ ὕδωρ ἴσον τῷ ὑγρῷ ἢ χύσιν ὕδατος πυκνῶσιν νοοῦσιν. Chaos autem proculdubio ab antiquo χάω pro χάσκω *debisco*. Ritterhusio autem notis in Guntherum placet esse à חשך, i. e. *caligavit*. Sanè Glossæ Cyrilli χάος *tenebræ*. Et Prudentius tenebras eâ voce designat Hymn. 5. Cathemerinôn.

Mersō sole Chaos ingruit horridum,
Lucem redde tuis Christe fidelibus:

Silius lib. 2.

Namque Chaos, cæcam quondam sine sidere molem
Non surgente die, ac mundum sine luce cavebat.

Inde *atrum Chaos* Senecæ in Agamemnone & *cæcum Chaos* eidem in Octaviâ, & Medeâ. Denique *Cimmerium Chaos* Statio Sylv. 3. 2. Apud Aristoph. vero in Nubibus, & Avibus ponitur pro aere, & sic exponit Scholiastes, allato quoque loco hoc Ibyco.

Ποππῦσι δ' ἐν ἀλλοτρίῳ χάει.

Eurypides in Cadmo apud Probum: Οὐ γὰρ ἐκ ὑμᾶς πατὴρ, φησὶν ὁ Διμοσθένης. Τὸ δὲ ἐν μέσῳ ὑγρῷ ἢ τῷ χθονὶ οἱ μὲν ὀνομάζουσι χάος. Theocritus:

Ἄσσυρα δοῦρ' ἔρυσε δ' αἰθέρος χάεος πο.

Vetus interpres Bibliorum Lucæ 16. 26. Spatium quod inter cœlos, inferosque est, & χάσμα Evangelista dixit, *Chaos* appellat, quem male in eo reprehendi fumnus vir H. Grotius ad eum locum ostendit. Itaque hanc vocem etiam Faustus Rhegiensis usurpavit.

Charax Pergamenus, sacerdos, & philosophus, Suidâ teste, condidit historiarum Græcarum libros 40, in quorum secundo Augusti Cæsaris memoriam celebrat, ὡς πάλαι γεγονότα, *tanquam antiqui*. Unde, cum multo post Augusti ævum vixisse colligitur. Secundum Ἑλλανίκου adducit quoque Steph. in Ἀδρέστεια & Ταίναρος. Condidit & χρονικὰ, quorum secundum idem citat in Ἄσεια. Apud Euit. etiam in 1. Il. citatur ὁ Χάραξ ἐν Ἰσαυρικοῖς. *Lampsacenus* vocatur Lilio Gyraldo Dialogo 2. de Poetis. Verum Suidas in Χάραξ adducit epigramma antiquum, ubi *Pergamenus* dicatur. Incipit illud

Εἰμὶ Χάραξ ἱερὰς γεγαῶς ἀπὸ Περγάμου ἀκρης.

Fortasse Gyraldo obversabatur Charon Lampsacenus. Non de nihilo verò est, quod Etymologus distinctè dicat. Χάραξ ὀξυγώνιον: Quomodo & Suidæ in ὄμμος bis vocatur. Nam fuit præterea alter *Charax*, Grammaticus, cujus item in Ἔπος meminit.

Charaxes, sive *Charaxus*, Herodoto lib. 2. vir Mitylenæus, frater Sapphûs poetriæ, qui captus Rhodopes meretricis amore, ejus causâ opes suas omnes dilapidavit, & ad summam redactus inopiam piraticam exercuit. Ovid. in Epist. Sapphûs.

Gaudet, & è nostro crescit mœrore Charaxus
Frater, & ante oculos, itque reditque meos.

Et paulo ante.

Arsit inops frater victus meretricis amore
Mistaque cum turpi damna pudore tulit;
Factus inops, agili peragit freta cærula remo,
Quæque male amisit, nunc malè quærit opes.

Chares, Athenienfium dux, ad promittendum facilis, & promptus; unde proverbium natum *Charetis pollicitationes*. Suidas. Fuit & *Chares* Lydius statuarius, Lysippi discipulus, qui Rhodi Solis colossum fecit. Plin. 34. 7. Fuit & *Chares* teste Plutarcho in Artaxerxe, qui in bello Cyrum vulneravit. Denique *Chares* Mitylenæus historicus fuit, qui & ipse de rebus ab Alexandro gestis opus condidit. Citatur ab Athenæo lib. 1. 3. 5. 10, 11, 12. & 13. Item Plutarcho in vitâ Alexandri; ubi Ἰοσσγγλος vocatur, uti & Gellio lib. 5. cap. 2.

Chariclo, filia Apollinis, Chironis Centauri, vel Scironis, ut alii volunt, uxor, Ovid. Met.

Ecce venit rutilis humeros projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam nympha Chariclo
Fluminis in rapidi ripis enixa, vocavit
Ocyrrhoen———

Charidemus, Atheniensis, ab Alex. M. exulare jussus, ἐς τὴν Ἀσίαν πρὸς βασιλέα Δαρεῖον φθάνει. Arrian. Hist. lib. 1. Qui magno usui Persis fuit, donec ob linguæ libertatem, jussu Darii interfectus est. Diodoro dicitur ἀπὸ δημαγωγίας ἐν Ἀθήναις τῆς δυνάμεως τετευχέναι, & Curtio lib. 3. *belli peritus, & ob exilium infestus Alexandro, quippe Athenis jubente eo fuerat expulsus.*

Charidemus, dux Chersobleptæ Thraciæ regis militum. Demosth. contra Timocratem. Fuit quidam etiam Romanus ferus objectus. Martialis lib 1.

Charilaus, Lacedæmonius nobilis, comæ nutriendæ studiosus, qui interrogatus, cur comam nutriret, respondit. *Quia ex omni ornatu hic fœtet pulcherior, venustiorque ac sumptus minimi.* Idem interrogatus, cur admodum paucas leges sanxisset Lycurgus: *Quia*, inquit, *pauca dicentibus, paucitas legum sufficit*, Rhod. 18. 4. ex Plut.

Charilus, dux Lacedæmoniorum, Tegeatas superavit, author Pausan. apud Volater. forte *Charilaus*, cujus meminit Strabo lib. 12.

Charimander librum de Cometis composuit. Sen. N. Qu. lib. 7.

Charisius, Atticus orator. Cic. in Bruto, Itemque Grammaticus, cujus meminit Priscianus. Ejus institutiones hodie habemus, quæ in Gram. veterum corpore Putschii primum locum obtinent.

Charistia, festa erant apud Romanos, in quibus cognati, & consanguinei convenire solebant, & invicem mutua dona dare. Hæc autem fiebant 11 Cal. Mart. Ovid. Fast. 2.

Pro-

Proxima cognati dixere Chariſtia Chari.
Et venit ad ſocios turba propinqua Deos.

Val. Max. 2. 1. *Convivium etiam ſolenne majores inſtituerunt: idque Chariſtia appellaverunt: cui præter cognatos & affines nemo interponebatur.*

Charites, ſeu *Gratias* quidam ex Venere & Jove genitas ſcripſerunt; alii ex Venere, & Libero. Cicero ex Erebo & Nocte ortas exiſtimat. Statii Scholiaſtes in primum Thebaidos Jovis & Autonoes filias putat. Heſiodus Jovis & Eurynomes filias ſcribit. Tres ſunt, *Aglaia* (quæ & *Paſithea*) *Thalia*, *Euphroſyne*. Tot autem ideo eſſe prodiderunt, quia & beneficii eſſe in alios debemus, & aliorum beneficia ſuſcipere, & iis, qui in nos fuerunt liberales, retribuere, quæ tres actiones ſunt ſeparatæ. Muſæus.

——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς χάριτας φάσαν θυγατέρας εἶς δέ τις Ἥρης
Ὀφθαλμὸς γελόων ἑκάτερθεν χαίτησι τεθήλει.

Ariſtænetus lib. 1. ep. 10. Καὶ τῶς ὅμμασι χάριτες ὑπὸ τρεῖς καθ' Ἡσίοδον, ἀλλὰ δικάδων ἀνεχορόδει δίκας. Alii ideo dicunt tres Gratias eſſe, quia acceptum beneficium cum fœnore reddi debeat. Quapropter ſolebant veteres ita Gratias pingere, ut una earum averſam faciem teneret, quaſi à nobis profecta: duæ vero nos adſpicerent, ut duplex nobis beneficium rependi debere oſtenderent. Nudæ etiam pingebantur, quia beneficia fuco debent carere, & nullo velamine obtegi: Juvenes, ne beneficii memoria ſeneſcat, Ridentes, quod hilariter dandum ſit, Item Connexæ, quia inſolubiles eſſe Gratias decet, & unum beneficium aliud ſemper parere. Vide *Gratiæ*.

Charitonia, hoc eſt, inquiunt, *nihil non feſtivitatis, & gratiæ habens vænale*: ὄνιον enim *venale* ſignificat. Sed profectò hoc ineptum & putidum eſt, & à Grammaticis confictum, quibus corrupta lectio impoſuit. Ita enim ſcripſit Lucretius, ut & Giſanius edidit,

Parvula, pumilio, Charitôn mia, tota merum ſal.

Ob venuſtatem puta, ac leporem. Quod non intelligentes correctores, bellum illud *Charitonia* commenti ſunt.

Charitonius, Gr. Χαριτώνιος, quâ voce, ut quidam volunt uſus eſt Lucretius in commendatione puellæ.

Parvula, pumilio, Charitonia tota, merum ſal.

Charmus, Syracuſius quidam poeta, qui teſte Athenæo, in ſingula, quæ apponerentur, verſiculos ac paroemias promebat, uti eſt illud de piſcibus.

Ἥκω λιπὼν Αἰγαῖον ἁλμυρὸν βάθος, i. e.
Venio linquens Ægæum ſalſam profunditatem.

Charon, Pythoclis filius, quem Strabo lib. 13. *hiſtoricum* appellat, atque inter illuſtres Lampſacenos reponit. Dionyſius quoque epiſtolâ ad Pompeium, eum ante Herodotum ſcripſiſſe hiſtorias teſtatur. Hic Suidâ teſte libros 2 De Rebus Perſicis conſignavit. Eos Plut. citat in Themiſtocle. Item Athenæus lib. 9. Idem Athen. eum ἐν τοῖς ὥραις laudat lib. 11, & 12. Sed præterea multa alia conſignavit, quæ ex Suidâ peti poſſunt. Ex quo etiam diſcimus floruiſſe eum circa Olymp. 75. vel juxta alios, paulò poſt Olymp. 79.

Charon, junior (uti vocatur) vixit temp. Ptolemæi Euergetæ, ac familiaris ſui Apollonii Argonautica explicuit; non univerſa quidem, ſed quæ ab hiſtoria penderent. Docet hoc nos Apollonii Schol. lib. 2. Οὗτος δὲ αὐτὰς ὀνομάζει καὶ Χάρωνα, αὐτὸς Ἀπολλωνίῳ γράφων, ἐν τῷ περὶ ἱστοριῶν τὸν Ἀπολλώνιον. Eundem citari arbitror cum ante diceret. Χάρωνα δέ φησι, καὶ ἡ Λαμψακήνων χώρα αὐτὸν Βεβρυκίαν καλεῖσθαι. Sed minime hinc conſequitur, ſcriptorem hunc fuiſſe Lampſacenum. Atque ut Lampſacenus eſſet, alius tamen ſit à nobili illo rerum Perſicarum ſcriptore, de quo ſupra, cùm inter eos intervallum ſit amplius quam 50 Olympiadum.

Charon, Carthaginenſis hiſtoricus, deſcripſit tyrannos, quotquot in Europâ, & Aſia fuerunt. Item prodidit vitas illuſtrium virorum libris 4. & vitas illuſtrium fœminarum libris totidem. Suidas.

Charon, Naucratites hiſtoricus, ut idem Suidas auctor eſt, retulit Alexandrinos, & Ægyptios Sacerdotes, ac quæ ſub eorum quôque accidiſſent. Ad hæc reges, qui in unaquaque fuiſſet gente. Præterea de Naucrate, & alia quædam de Ægypto, poſteris reliquit.

Charon, Erebi & Noctis filius, inferorum portitor, *Porthmeus* Juvenali.

——— *Tetrumque novitius horret*
Porthmea. ———

Quem poetæ fabulantur defunctorum animas futili cymbâ per Stygiam paludem tranſvehere. Virg. Æn. 6.

Portitor has horrendus aquas, & flumina ſervat
Terribilis ſqualore Charon, cui plurima mento
Canities inculta jacet; Stant lumina flammæ:
Sordidus ex humeris nodo dependit amictus.
Ipſe ratem conto ſubigit, veliſque miniſtrat,
Et ferrugineâ ſubvectat corpora cymbâ,
Jam ſenior, ſed cruda Deo, viridiſque ſenectus.

Ubi remigis habitum pulcrè deſcribit, de quo Plaut. Mil. *Venias ornatus ornatu nauclerico, Palliolum habeas ferrugineum, Id erit connexum in humero lævo.* Unus Petronius in Sat. inferorum portitorem facit Proteum, his verſibus.

——— *Vix navita Proteus*
Sufficiet ſimulachra virum traducere cymbâ.

Cum autem hoc nemo alius dixerit, conjicit Delrius legendum non *Proteus*, ſed *Porthmeus*; quâ voce pro Charonte, uſus eſt Juvenalis, ut ſupra vidiſti. De la Cerda. Per Antiphraſin ſic dictus quaſi *Acharon*, hoc eſt *triſtis, auſterus*, qualis à Virgilio ſupra deſcriptus. Unde Prop.

Scandenda eſt torvi publica cymba ſenis.

Tibull. 1. ult.

Non ſeges eſt infra, non vinea culta, ſed audax
Cerberus, & Stygiæ navita turpis aquæ.

Theocr. in Encom. Ptolemæi vocat h. ſenem

——— Στυγὸν πορθμῆα γαμέντων.

Sen. in Hercul. Fur.

Hunc ſervat amnem cultu & aſpectu horridus
Pavidoſque manes ſqualidus geſtat ſenex,
Impexa pendet barba, deformem ſinum
Nodus coercet, concavæ lucent genæ,
Pergit ipſe conto portitor longo ratem.

Idem in Oedipo.

Quique capaci turbida cymbâ
Flumina ſervat, durus ſenior,
Navita crudus, vix aſſiduo
Brachia conto laſſata refert.

Quin & Charon ipſe apud Eurip. in Alceſtide vocat mores ſuos ἐχθρούς γε θνητοῖς, καὶ θεοῖς ξυγκτούς. *Inviſos hominibus, Diſque odioſos.*

Inde à Statio, 2. Sylv. *trux navita.* Deniq; Prop. 4. 12.

Vota movent ſuperos; ubi portitor æra recepit,
Obſerat herboſos lurida porta rogos.

Ubi per *æra naulum* intelligit, vel trientem, ſcilicet, numiſma obolo paulo majus. Hunc autem nummulum δανάκλω appellatum fuiſſe barbarico idiomate accepimus. Etymol. M. Δανάκης νομίσματος ὃν ὄνομα βαρβαρικὸν πλέον ὀβολοῦ, ὃ τοῖς νεκροῖς ἐν τοῖς στόμασιν ἐτίθεσαν. Vide quæ ſequuntur, & Apul. Met. lib. 6. & Antholog. Sect. 1. Tit. 50. Εἰς φιλοκύδας. Hinc per convicium, homines terribili ſqualore, & pravo ac corrupto animo, *Charontes* appellantur, Apul. in Apol. de Æmiliano. *Igitur agnomenta ei duo indita*, Charon, *ut jam dixi ob oris & animi duritatem: & alterum, quod libentius audit, ob Deorum contemptum*, Mezentius. Ab rate hâc Charontis, nata paroemia, quâ quibus imprecamur, ad navem mittimus; qua utitur Ariſtoph. in Lyſiſtrata.

Χώρει εἰς τὴν ναῦν
Ὁ Χάρων σε καλεῖ.

Charondas, Thurius (à *Catanâ* civitate, unde originem habuit, *Cataneus* appellatus) legem tulit, Ne quis armatus in concionem veniret; cumque poſtea ipſe rure rediens imprudens ut erat gladio accinctus, in concionem veniret, admonitus legis, ab eo qui proximè ſedebat, eodem gladio incubuit, cum liceret culpam diſſimulare, vel defendere. Val. Max. lib. 6. cap. 5. Meminit ejus Tullius de legg. lib. 3.

Charybdis. Vide part. prim. hujus Dict.

Jo. *Chaucerus* Anglus linguam patriam magnâ ingenii ſolertiâ & culturâ plurimum ornavit. Fama obtinet Wicliffio Gardianatu Aulæ Cantuarienſis fruenti datum fuiſſe in diſciplinam Galfridum, qui carmine haud injucundo Inſtitutoris veſtigia premens, Clericorum vitia acerbiſſimè notavit, quâ de re neque cum extremum duceret Spiritum pœnitentiam aliquam egit; quamvis eorum quæ de fœdis hominum amoribus ſcripſerat recordatione adeo torqueretur, ut exclamavit: *Væ mihi! væ mihi!* quod revocare nec deſtruere jam potero illa quæ malè ſcripſi de malo, ac turpiſſimo amore hominum erga mulieres; ſed jam de homine in hominem continuabuntur, velim, nolim. Ob. 1400.

Chelyus, Dianæ cognomen. Clemens in Protreptico καὶ Χελυώδα ἢ Ἄρτεμιν Σπαρτιᾶται σέβουσιν, ἀπὸ τοῦ βήσσην, χελύσσειν καλοῦσιν. Tuſſire vero, etiam Χελύσσειν dici, quanquam nullâ Spartanorum mentione auctor quoque Heſych. Χελυόσσας, βύσσας, lege βήσσας.

Chemoſh, Moabitarum numen. Jer. 48. 7. Χαμὼς 70. interpretes vocant; & vocamine tantummodo à Phegorio Deo hunc diſtare ſentit D. Hieronymus. Philo Judæus. Allegor. 2. Χαμὼς ἑρμηνεύεται ὡς ψηλάφημα, quod cæcorum fere proprium. Sane מוש *moſch eſt contrectavit*, ſeu *palpavit*, & elementum *Caph* ſervile ὡς interpretatur.

Cheoſpes, Ægypti rex, qui celeberrimam illam Pyramidem ſtruxit, in quâ tam multa hominum millia, opus tot annis

fecerunt, ut pro apio, cæpâ, allio, expensa fuerint mille & sexaginta talenta.

Cheremocrates, insignis quidam artifex fuit, cujus opus Ephesiæ Dianæ templum fuisse perhibetur. Strabo lib. 14. Idem Alexandro pollicebatur sese montem Atho in ejus formam fabricaturum, ut tanquam ex gutto quodam aqua in phialam effunderetur, Strabo ubi supra.

Cherub, Hebr. כרוב est alata imago, similis juveni, dici volunt ex כ *che*, *sicut*, & רכי *rebe*, *puer*, *adolescens*, Chaldaicè enim רבא *reba* est *crescere*, *adolescere*. In script. sanctâ vox legitur pro *angelo*, & *specie angeli*, qui, ut alatus juvenis pingitur, ad significandum robur, & velocitatem in expediendis Dei jussis. Plur. numb. *Cherubim* dicuntur. De quibus Jo. Drusius Commentar. ad difficiliora loca Exodi cap. 44. *De Cherubis*, inquit, *quatuor opiniones sunt. Una ex veterum Hebræorum, qui scribunt eos formam habuisse puerorum, aut juvenum, quod ex etymo colligunt, argumento admodum infirmo* כרובים *Cherubim, tanquam pueri & juvenes.* Altera est Hiscani, & aliorum quorundam, qui censent angelos fuisse avium formam referentes, unde eis alæ tribuantur. Tertia opinio est Josephi, scribentis animalia fuisse alata, nemini mortalium unquam visa. Origen. lib. 3. cap. 6. Quarta est Abenezræ, qui scribit, generale nomen esse ad omnes formas. Hi à nullo conspiciebantur, nisi à solo sacerdote, cum intraret in Sanctum Sanctorum semel in anno.

Chiliastæ, Hæretici quidam, quos *Millenarios* Augustinus interpretatur: propter illud ex sacrâ paginâ, *Una dies apud dominum, ut mille anni, & mille anni, ut una dies*, Christum super terram mille annos regnaturum opinantur.

Chilo, Lacedæmonius philosophus unus ex septem Græciæ sapientibus, cujus tria dicta Delphis in Apollinis templo fuerunt. Plinio teste 7. 12. *Nosce teipsum*; *Nil nimium cupias. Comes æris alieni, atque litis est miseria.* Cætera ejus apophthegmata sic expofuit Joannes Stobæus.

Πίνων μὴ πολλὰ λαλεῖν, ἁμάρτησις γάρ.
Inter pocula ne multum loquere, delinques enim.
Μὴ κακολόγει τὸν πλησίον, εἰ γὰρ μή, ἀκούσῃ ἐφ' οἷς λυπηθήσῃ.
Ne sis maledicus in proximos, sin minus, audies quæ tibi molesta erunt. Ἐπὶ τὰ δεῖπνα σὺν φίλων βραδίως πορεύου, ἐπὶ ἀτυχίας ταχύς. *Ad convivia amicorum tardus eas, ad calamitates autem cito.*
Ἡ γλῶσσά σου μὴ φθανέτω τὸν νοῦν.
Fac ne lingua tibi mentem præcurrat.
Ζημίαν αἱροῦ μᾶλλον, ἢ κέρδος αἰσχρόν.
Damnum potius elige quam turpe lucrum.
Ἐν ὁδῷ μὴ σπεύδε σφάλλειν, μηδὲ τὴν χεῖρα κινεῖν, μανικὸν γάρ. *In via non acceleres pergendo, neque manum moveas, insanientis enim indicium est.* Tria ejus, quæ difficilia dixit esse, commemorat Laertius, primum quidem ἀπόῤῥητα σιωπῆσαι, *arcana retinere*, alterum χαλῶς δὲ διαθεῖς *otium rectè disponere*, tertium ἀδικούμενον φέρειν, *injurias tolerare posse*. Nomen accepisse videtur ἀπὸ τοῦ χείλεων, ut *Labeones*, & *Labieni* apud Romanos à labris, & labiis. Lucretius nominat *Labrosos*. Ita de Chilone Sosipater Charisius, Festus, & Velius Longus. Fuit etiam *Chilo* Catonis servus Grammaticus,

Chimæra. Vide part. prim. huj. Dict. Hesychius: Χίμαιρα, πεῖσμόφρον θηρίον ὃ σφόδρα μὲν λέων, μέσον δὲ Χίμαιρα, ὄπισθεν δὲ δράκων. Φασὶν δ' ἐν Αὐλίδι γίνεσθαι, ὡς κεφαλὴν μὲν λέοντος ὑμοφόδιον ἔχει καὶ ὅπισθεν πῦρ ἀποπέμπει, ὄπισθεν δὲ δράκοντος ἔχειν κεφαλάς. Quod non capio, neque enim Chimæram unquam bicipitem apud auctorem aliquem me legisse memini. Itaque si liceret lubenter legerem δρ. ἔχειν ὄφιν. Et quid ni quæso ita legam? Sane Apollodorus lib. 2. ubi de hâc ferâ. Εἶχε δὲ σφοτιλὴ μὲν λέοντος, ὄφεως δὲ δράκοντος, τετάρτη δὲ κεφαλὴ αἰγός. Ubi Jan. Fab. Quid hoc, *Tertium caput medium capræ?* Videlicet cum raptim scribit Epitomistes, rem in pauca contrahit, sed eam ita explicat, nemo ut intelligere possit. Benè itaque quod versus Hesiodi, unde potissimum hæc desumpserat Apollodorus, notissimi sunt. Interim qui Græcè sciunt, fatebuntur opinor, scribendum fuisse, non, τετάρτη δὲ κεφαλὴ μέσου, αἰγός, sed τετάρτη δὲ κεφαλὴ, ΤΗΝ μέσην, αἰγός. Deinde omisit dicere Epitomistes fuisse in caudâ caput Draconis, &c.

Chiomara, cum à Romanis hostibus capta esset, cuidam Tribuno, qui suæ pudicitiæ vim intulerat, caput cautè obtruncavit, quod propriis vestibus involvens, unà cum suis domum remeavit, utque in viri conspectum pervenit, laxato sinu, caput, quod gestabat, ante illius pedes effudit. Plut. lib. de claræ mulieribus.

Chione, nobile scortum fuit, dictum à *candore*, χίων enim Græcè *nivem* significat. Martial. lib. 5.

Digna tuo cur sis, indignaque nomine dicam:
Frigida es, & nigra es, non es, & es Chione:

Juvenalis.

Et dubitas altâ Chionen deducere sella.

Chione, filia Deucalionis, cujus nuptias cum ob formæ elegantiam multi ambirent proci, tandem Pæonio Epidaurienfi nupsit. Redeunte autem Mercurio à Cyllene monte, & Phœbo Delphis ab utroque conspecta est: qui statim amore ejus capti, separatim eam de stupro interpellarunt. Cumque Apollo concubitum in noctem distulisset, Mercurius moræ impatiens, caduceo eam tangens, altissimo sopore oppressit, dormientemque vitiavit. Sub noctem deinde Apollo, acceptâ anûs formâ ad eam ingressus, voti sui compos fuit. Ex utroque itaque gravida effecta, Mercurio Autolycum peperit, Apollini vero Philammona, qui carmine & lyrâ plurimum valuit. Postea vero quod Diis placuisset, superbiâ elata, non verita est se Dianæ pulchritudine præferre: quâ injuriâ commota Dea

(Καὶ δὴ ἐν' ἀγλαΐῃ ζηλήμονι εἶπε θάνατον.)

sagittis eam interemit. Ovid. Met. 11.

Chiomides, vetus Poeta. Voss. P. Gr. p. 25.

Chiron, Centaurus Saturni, & Phillyræ, vel ut Lactantius inquit, Pelopeæ filius. Saturnus enim cum amaret Phillyram, Oceani filiam, ejus concubitu usus est: sed interveniente Ope conjuge, confestim se vertit in equum, ne agnosci posset. Phillyra autem concepit, peperitque animal, cujus superior pars hominis, inferior vero equi formam referebat. Porro cum excrevisset, in sylvas abiit, ibique herbarum naturam ac potentiam edoctus, in præstantissimum medicum evasit, à quo etiam *Centauria herba* nomen accepit, & *Chironium ulcus*, quod maximè sit in pedibus, & cruribus, sic dict. quod *Chironis* operam desideret. Postea à genero Nereio, Peleo, & Thetide filia accersitus, propter peritiam, probitatem & justitiam, quibus cæteris longè excellebat, Achillis pædagogus constitutus est, qui ab eo inter alia maximus citharœdus effectus est. Docuit præterea Æsculapium medicinam, & Herculem astrologiam. Postremo cùm graviter vulneratus esset, Herculis sagittâ Lernæo veneno perlitâ casu decidente in ejus pedem, optavit mori; sed cum immortalis à parentibus natus esset, ut Ocyrrhoes vaticinium impleretur, quo prædixerat eum optaturum esse mortem, gravi vexatus morbo mori cupiens, oravit superos, ut mori sibi liceret: quo concesso, ab iisdem in cœlum translatus est, & in Zodiaco locatus, *Sagittarius* appellatur. De quo Cæsium vide Cœl. Astron. Poetic. pag. 283. Seneca in Thyeste:

Et qui nervo tenet Æmonio
Pennata senex spicula Chiron
Rupto perdit spicula nervo.

Ubi cum *senem* vocat forte Theocritum respexit: Sic enim ille

Κρητὶς Ἡσιόδῳ γέρων ἐξέσσυτο Χείρων.

A matre *Philliyreius heros* dictus Ovidio, & *Phillyrides* Virgilio. Statius *longævum Chirona* vocat, & *doctum senem*. Hom. de Achille Il. λ.

Ὃν Χείρων ἐδίδαξε δικαιοσύνην Κενταύρων.

Mitem celebrant Chironis institutionem poetæ; ne scilicet grossissimum ingenium Achillis duriori tractatu frangeretur. Auson. Idyl. 4.

Sic neque Peliden Chiron terrebat Achillem
Thessalico permixtus equo, nec pinifer Atlas
Amphitryoniaden puerum: sed blandus uterque
Mitibus alloquiis teneros mulcebat alumnos.

Claud. de 3. Conf. Honor.

Hos tibi virtutum stimulos, hæc semina laudum
Hæc exempla dabat, non ocyus hausit Achilles
Semiferi præcepta senis, seu cuspidis artes
Sive lyræ cantus, medicas seu disceret herbas.

Ovid. lib. 1. de Art. Amand.

Phillyrides puerum citharâ perfecit Achillem.
Atque animos molli contudit arte feros.

Achilles ipse apud Euripidem in Iphigenia Aulidensi.

Ἐγὼ δ' ἐν ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου τραφείς
Χείρωνος, ἴσμεν τὸν θεὸν τὸν ὄντως ἀπλῶς ὄχλον.

Hesiodus de eodem Theog.

——Τὸν ὄρεσφι τέκεν Χείρωνα
Φιλλυρίδης.——

Pindaro in Pythiis σόφρων dicitur, i. e. *prudens* vel *temperans*. Eidem in Nem. βαθυμήτης *profundi consilii vir* dicitur. Hunc Argonautas priusquam littore cederent, invisisse narrant Poetæ. Catullus

——*Princeps è vertice Pelii*
Advenit Chiron, portans silvestria dona.

Val. Flac. 1.

Jamque aderat summo decurrens vertice Chiron,
Clamantemque patri procul ostentabat Achillem.

Quamvis Catullus nondum natum fuisse Achillem putat. Parcæ siquidem apud eundem ita canunt

Nascetur vobis expers terroris Achilles.

Vide Carionem in Val. Flac. locum ſuprà adductum: Interea non poſſum non addere hoc Horatianum Epod. 13.

Nobilis ut grandi cecinit Centaurus alumno,
Invicte mortalis, Deâ
Nate puer Thetide
Te manet Aſſaraci tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina,
Lubricus & Simois:
Unde tibi reditum certo ſubtemine Parcæ
Rupere: nec mater domum
Cærula te revehet.

Obiter heic nota τὸ *ſubtemine* hauſiſſe Poetam noſtram ex Catullo in Carmine vulgo ſed falſo voc. Argonaut. 20. Ovid Met. 13. eodem ſenſu dixiſſe

——*Cærula mater*

& ſpecus ejus σιμὸν ἄντρον. Pyth. Od. 9.

Chloreus, ſacerdos Cybeles, divinandi peritus. Æn. 11.

Forte ſacer Cybeles Chloreus, olimque ſacerdos, &c.

Vide locum.

Chloris, florum dea, eadem cum eâ quæ à Romanis *Flora* dicta eſt: quæ cum Zephyro nupſiſſet, à marito muneris loco impetravit, ut florum omnium haberet poteſtatem. Ovid. 5. Faſt.

Chloris eram, quæ Flora vocor. Corrupta Latino
Nominis eſt noſtri littera Græca ſono.

Vide quæ ſequuntur, Prop. 4. 7.

Si te non totum Chloridis herba tegit.

Fuit etiam *Chloris* quædam Amphionis, & Niobes filia, quæ Neleo nupſit, eique Neſtorem alioſque filios peperit. Hæc poſtea ob matris ſuperbiam, quæ ſe Latonæ præferre non verebatur, unà cum fratribus & ſororibus, Apollinis, & Dianæ telis fuit interfecta.

Chærilus, hiſtoricus, patriâ Samius juxta Heſychium Mileſium, Jaſenſis ex mente Stephani, Halicarnaſſenſis ſecundum Suidam. Samo profugiſſe aiunt, ac παιδικὰ, h. e. *in deliciis* Herodoto fuiſſe, quod paulo juniorem fuiſſe arguit. Carmine victoriam deſcripſit, quam Græci à Xerxe retulerunt, atque ab Archelao Macedonis rege, pro quoque ejus poematis verſu, aureum retulit ſtaterem. Memoria autem fefellit Horatium cum ſcribit, Ep. 1. Lib. 2.

Gratus Alexandro regi Magno fuit ille
Chærilus, incultis qui verſibus & male natis
Rettulit acceptos regale numiſma Philippos.

Nec enim qui honos ab Archelao habitus bono poetæ, is & apud Alexandrum contigit *Chærilo* poetæ malo. Nimirum duos *Chærilos* confudit, quos recte Gyraldus in Poetarum hiſtoria diſtinguit. Poſteriorem etiam ſignat Horat. in Arte.

——*Sit Chærilus ille*
Quem bis terque bonum cum riſu miror.

Sunt qui tradunt Alexandrum hâc lege cum hoc *Chærilo* pepigiſſe, ut pro ſingulis bonis verſibus, ſingulos acciperet Philippeos: pro ſingulis autem malis ſingulos colaphos: opere vero perfecto vix ſeptem fuiſſe inventos, qui probari poſſent. Is demum inediâ periit apud Alex. captivus. Ovid. in Ibin.

Incluſuſque necem caveâ patiaris, ut ille
Non profecturæ conditor hiſtoriæ.

At prioris *Chærili* verſus nobili poetâ dignos eſſe, non ex fragmentis modo liquet, quæ apud Ariſtotelem in Rhetoricis, Strabonem lib. 7. Joſeph. lib. 1. contra Apionem, alioſque ſuperſunt: ſed etiam ex quo quod Lyſander illum in comitatu habere ſolitus fuerit, ut res à ſe geſtas celebraret, quemadmodum Plutarchus ſcribit; & imprimis quod antiquitas ſtatuit, teſte Suidâ, ut verſus ejus cum Homericis recitarentur. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 28.

Chærillus, Athenienſis Tragicus poeta, floruit Olymp. 64. ac fabulas edidit 150. vicit 13. A quibuſdam traditus *primus larvarum, ac veſtitus ſcenici fuiſſe auctor*. Teſtis Suidas.

Choragus, Gr. Χορηγός. Quod honeſtiſſimum nomen habebatur apud Græcos, iisque tribuebatur, qui ſumptus de ſuo ad ludos ſacros præbere ſolebant. Latinis *Choragus* dicitur, qui ſcenicis hiſtrionibus ornamenta agenda fabulæ neceſſaria, vel accepta ab Ædilibus, vel de ſuâ copiâ conductus præbet. Plautus in Perſa, Act. 1. Sc. 4.

TO. *Ornatum adduce lepidè in peregrinum modum.*
SA. *Sed πόθεν ornamenta? TO. abs Chorago ſumito.*
Dare debet: præbenda Ædiles locaverant.

Idem Trinummo, Act. 4. Sc. 2.

Ipſe ornamenta à Chorago hæc ſumpſit ſuo periculo.

Vetus poeta apud Sueton. in Auguſto cap. 70. de cœna ejus δωδεκαδίφ.

Cum primum iſtorum conduxit menſa Choragum.

Inde *Choragium*: ipſe apparatus, ſeu inſtrumentum ſcenicum, Plin. 36. 15. de Scauri Theatro loquens. *Sed & reliquus apparatus tantus Attalica veſte cæteroque Choragio fuit, &c.* Apul. in Apol. *Quid enim ſi Choragium Thymelicum poſſiderem, num ex eo argumentarere, etiam uti me conſuevisſe Tragœdi ſyrmate hiſtrionis, crotalove ad vrieterica orgia, aut Mimi centunculo?* Elegantiſſimè autor Rhetor. ad Herennium, lib. 4. in Charactere oſtentatoris. *Et dicit in aurem, aut ut domi lectuli ſternuntur, aut ab avunculo regetur Æthiops, qui ad balneas veniat, Aſturconi locus ante oſtium ſuum detur, aut aliquod fragile falſæ Choragium gloriæ comparetur.* Item *Choragium* dicebatur locus, in theatro ex ipsâ re, quod ibi Choragium ſcenicum, i. e. veſtes, &c. quæ inſtruendæ ſcenæ inſerviebant, cuſtodiebantur. Vitruvius 4. 9. *Choragiaque laxamentum habeant ad chorum parandum, &c.*

Choraules, Gr. Χοραύλης, propriè qui cum choro tibiâ concinebat: cùm in convivio tum in ſcenâ. Quo ſenſu Petronius.

Manu puer loquaci
Ægyptius Choraules.

Vide Salmaſium ad Hiſtor. Auguſtam. Mart. lib. 9.

Quod optimum eſt, quæritis, convivium?
In quod Choraules non venit.

Juv. Sat. 6.

Accipiù uxorem de quâ Citharœdus Echion,
Aut Glaphyrus ſiet pater Ambroſiuſque Choraules.

A *Chorea*, vel *Choro* dictus, quam vocem non invenuſtè Varro ad ſtellas tranſtulit, quæ certâ lege, atque ad numerum veluti decurrunt.

Repente noctis circiter meridiem,
Cum pictus aer fervidis latè ignibus
Cœli Choreas aſtricas oſtenderet, &c.

Itemque Manilius lib. 1.

Et quinque adverſo luctantia ſidera mundo
Exercent varias naturæ lege Choreas.

Similiter & *Chorus* de iis dictus, Tibull. 2. 2.

Ludite, nam vox jungit equos, currumque ſequuntur
Matris laſcivo ſidera fulva choro.

Stat. 1. Theb.

——*Riſit Chorus omnis ab alto*
Aſtrorum.——

Choſroes, Perſarum rex, literarum ſtudioſiſſimus, ad ſummam Græciæ Philoſophiæ pervenit, Græcorum libris uſus à quodam in linguam Perſicam converſis. Atque adeo dicitur Ariſtotelem ipſum exactius tenuiſſe, quam Demoſthenes Thucydidem. Platonis etiam ſcriptis animum explevit, atque excoluit. Suid. Fuit vero *Choſroes* commune cognomen Regum Perſarum, qui ab Artaxerxe duxerent genus, & nonnullorum Parthorum ante fuit, ut Caſaubonus ad Capitolini Alexandrum obſervat. Vide Onuphrium Panvinium, quæ Comment. 3. Reip. Romanæ de Parthico, Perſicoque imperio, eorumque regibus digeſſit.

Chremes, perſona ſenilis apud Terentium, & ruſtica, à χρήματα quod eſt *excreare*. Horat. in Arte.

Iratuſque Chremes tumido delitigat ore.

Et Serm. 1. Sat. 8.

Argutâ meretrice potes Davoque Chremeta
Eludente ſenem.——

Chreſtodemus, ex Thebanarum rerum ſcriptoribus unus fuiſſe dicitur à Michaele Apoſtolio Cent. 18. prov. 42.

Chreſtus, Byzantius ſophiſta, Herodis Attici auditor, tempore Adriani, qui vino deditus, cæteris in rebus continenter vixit, ac in primis vigilanter. Nam cum ad Galli cantum ſæpe bibere ſolitus eſſet, non primus tamen ſomno ſe, quam ſtudio dabat. Philoſtratus.

Chreſtus, Athenienſis author probatiſſimus. Columella.

Chriſtina, virgo Italica, à patre Ethnico primum carceri includitur, poſtea tortoribus tradita eſt, qui eam nefandis cruciatibus vexarunt, cumque nec igne cremari, nec in aquâ ſuffocari poſſet, tandem jaculis confoſſa eſt, regnante Juliano.

Chriſtodorus, è Copto Ægypti urbe poeta Anaſtaſii Cæſaris tempore, ſcripſit Iſaurica, libris ſex. Alia ejuſdem refert Suidas, quem vide.

Chriſtophorus, in Lycià Evangelium de Chriſto propagaſſe; & capite truncatus eſſe ſub Diocletiano Imperatore ſcribitur.

CHRISTUS, Jeſu mundi Redemptoris cognomentum. Ab Hebræo vel Syriaco משיחא ſic dictus, Jo. 1. verſ. 42. Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, ὁ Χριστός. Ubi Nonnus.

Σύγγενε Μεσσίαν εὗρον ἐυφρόνῳ, ὃς θεὸς ἀνὴρ
Χριστὸς Ἰουδαίοισιν ἀνάπτει Ἑλλάδι φωνῇ.

Latini vero à Judæorum ritibus, ac doctrinâ Chriſti alieni, nomen hoc non rectè intellexere, Dominumque noſtrum ac Servatorem *Chreſtum* à Græcè Χρηστὸς vocaverunt. Sueton. in Claudio, cap. 25. *Judæos impulſore Chreſto, aſſiduè tumultuantes Româ expulit.* Inde etiam *Chreſtianos* vocabant eos, qui *Chriſto* nomen ſuum dedere. Tertul. Adv. Gent. *Sed & cum perperam Chriſtianus pronunciatur à vobis (nam nec nominis certa eſt notitia penes vos) de ſuavitate*

vitate vel benignitate compositum est. Lact. 4. 17. *Sed exponenda hujus nominis ratio est propter ignorantiam eorum, qui eum immutatâ litera* Chreſtum *ſolent dicere.* Quo errore, Juſtinus Martyr ſui temporis Chriſtianos culpâ abſolvit. Ἐπεὶ ὅσον γε ἐν τῷ καταχρεημένῳ ἡμῶν ὀνόματι χρηστότητος ἐπαΐομεν, & rurſum Χρηστιανοὶ γὰρ εἰ καταχρέμεθα, τὸ δὲ χριστὸν μυστικῶς ἠκούσατε. Hæc ille Apol. 2. Verum enimvero rectum nomen, uti diximus, eſt *Chriſtus*, cujus etymon idem innuit Juſtinus Χρεστὸς μὲν ἀπὸ τοῦ κεχρίσθαι. Ab *unctione* ſcilicet dictus eſt. Τὸ τοῦ Χριστοῦ ὄνομα πρέπον Μωσέως τοῖς χρωμένοις ἐπιθεῖναι, ait Euſeb. Dem. Evang. 4. 15. Et Lact. lib. 4. cap. 7. *Quoniam Græci veteres χείειν dicebant ungi, quod nunc ἀλείφειν, ob hanc rationem, nos eum Chriſtum nuncupamus.* Prima tamen hujus vocis ſignificatio ſatis comperta nondum videtur. Primus antiquorum, quem ſcio, qui hoc vocabulo uſus eſt, fuit Æſchylus in Prometheo Vincto.

Οὐκ ἦν ἀλέξημ' ὅδιον, ὅ δὲ βρότοις
Οὐ χειστὸν, ὅδε πιστὸν, ἀλλὰ φαρμάκων
Χρεῖα κατασκέλλοντο. ——

Ubi Scholiaſtes exponit ὅτι δὲ δ' ὑπερείσεως ἔχωσιν. Sic Schol. Ariſtoph. Τῶν φαρμάκων τὰ μὲν ὅτι καταπλασταὶ τὰ δὲ χριστὰ, τὰ δὲ ποτά. Et hic τὸ χριστὸν, idem erit quod τὸ ἔγχριστον apud Theocritum, Idyll. 11.

Οὐδὲν ποιῆδον ἕρπετα πηρύκει φάρμακον ἄλλο
Νικία, ὅτ' ἔγχριστον (ἐμὶν δοκεῖ) ὅτ' ὀπίπασον,
Ἢ τὰ Πιτθείδις ——

Ubi Schol. Ἰσέον, ὅτι τῶν φαρμάκων τὰ μὲν εἰσι χριστὰ, ἤγουν ἅπερ χρίομεθα εἰς θεραπείαν, τὰ δὲ ποτὰ, ἅπερ πίνομεν, τὰ δὲ ὑπίπασα, ἅπερ ὑπιπάσσομεν. Sic Euripides in Hippolyto.

Πότερα δὲ χριστὸν, ἢ ποτὸν τὸ φάρμακον.

Quamvis autem prima ſignificatio τῆς Χριστοῦ actum, vel materiam unctionis denotat apud Græcos, non autem perſonam qui ungitur, tamen 72 Interpretes voce τῆς χριόντος, ἢ τῆς κεχρισμένης utuntur, unde Χριστὸς, ὁ κεχρισμένος τῷ ἐλαίῳ.

Chromios, filius Nelei & Chloridos, qui in eâ pugnâ quam Pylii & Meſſenii adverſus Herculem geſſerunt, cum decem fratribus occiſus eſt.

Chromis, Herculis filius, Statius.

Is Chromis, Hippodamuſq; alter ſatus Hercule magno.

Et paulo poſt,

Mox Chromis Hippodamum metæ interioris ad orbem
Viribus Herculeis, & toto robore patris, &c.

Chryſantas, dux exercitûs Cyri, qui hoſtem interfecturus jam elatum gladium in cædem revocavit, quia ἀναλγησίαν, id eſt, *receptui cani*, interim inaudiſſet, ac ideò à Cyro laudatus. Cæl. Rhod. lib. 18. ex Xenoph.

Chryſanthus, Alexandrinus, Romæ, quo juvenis venerat, factus eſt Chriſtianus, ſub Numeriano Imperatore in foſſam demiſſus, ac terrâ ſaxiſque obrutus fuit, hic in conjugio manſit virgo unà cum Dairâ uxore. Volaterr.

Chryſaor, Meduſæ filius ex Neptuno, qui ex Callirrhoe Geryonem ſuſcepit, ut placet Hygino Fab. Poet. 151. Heſiodus autem in Theog. *Chryſaorem* ſine patre natum vult, quemadmodum & Pegaſum ex ſolo Meduſæ ſanguine.

Chryſermus Corinthius, hiſtoricus, gemino in loco teſtis adhibetur à Plutarcho, ſemel in *Euphrate*, ubi quædam refert ex 13. ejus de fluminibus libro; ac iterum in *Inacho* ubi primum advocat de rebus Peloponneſiacis, unde & tertium citat idem Plut. Min. Par. cap. 3. Scripſit etiam Indica, grande opus; ſiquidem 80. eorum librum citat prædictus Author in *Hydaſpe*. Videndum autem utrum Peloponneſiaca in Indica ſignentur, cap. 10. Min. Par. ubi meminit decimi hiſtoriarum Chryſermi. Imò Stobæus etiam adfert Chryſermi verba ex ſecundo Hiſt. Perſicæ. Denique apud Plin. 22. 22. legas *Chryſermus parotidas in vino decoctâ radice, curavit.* Sed credit hunc alium eſſe à Corinthio Voſſius.

Chryſerus ſeu *Chryſorus*, reliquit opus de Conſulum nominibus & de temporibus. Theoph. Antiochenus lib. 3.

Chryſes, Apollinis ſacerdos, pater Aſtynomes, quæ à nomine ejus *Chryſeis* dicta fuit: Quam cum Græci, expugnatis Thebis Ciliciis, urbe Eetionis abduxiſſent, & Agamemnoni in prædæ diviſione tradidiſſent, Chryſes Apollinis inſignibus exornatus ad Græcorum caſtra acceſſit, filiamque ſibi reſtitui petiit; Quod cum impetrare non potuiſſet, Apollinis auxilium imploravit, qui tam gravem Græcis peſtilentiam immiſit, ut Agamemnon patri puellam reſtituere coactus fuerit, cujus loco Achilli Briſeidem eripuit. Hom. Iliad. 1.

Chryſippus, philoſophus Stoicorum princeps, Zenonis diſcipulus, acutus ſane, ut qui multis præceptoribus repugnaverit, ſtatuam habuit Athenis in Ceramico poſitam. In Dialecticâ clariſſimus fuit, ita ut non illepidè dicerent quidam; *Si apud Deos Dialectica haberetur, non aliam eſſe futuram, quam Chryſippi.* Scripſit volumina ſupra 75. Ferunt Carneadem Philoſophum Cyrenæum, perlectis Chryſippi libris, ita dixiſſe, *Niſi Chryſippus eſſet, ego non eſſem.* Apollonidæ filius fuiſſe dicitur, Solenſis, aut ſecundum alios Tarſenſis. Horat. Serm. 2. Sat. 3.

Quem mala ſtultitia, & quemcunque inſcitia veri
Cæcum agit, inſanum Chryſippi porticus & grex
Autumat. ——

Idem de Homero:

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Quintil. lib. 1.

Sapientes nutrices optabat Chryſippus.

Idem:

Cædi diſcipulos non improbat Chryſippus.

Perſius Satyræ ultimæ exitu:

——*Depunge ubi ſiſtam*
Inventus, Chryſippe tui finitor acervi.

Quod proverbii ſpecie de ἀξιώτῳ elegantiſſima brevitate dicitur. Senſus enim eſt, tam difficile eſt avaritiæ tuæ modum ſtatuere, quam Chryſippo Soritis finem invenire, hoc eſt, ubi reſiſtendum ſit, definire. *Soritem* enim *acervum* vocat Poeta, cujus nullum finem Chryſippus invenire potuit. Vide Caſaubonum ad eum locum. Idem & Hiſtoricus fuit, quippe qui *de antiquis Phyſicis* etiam opus ſcripſit, ut Laertius teſtatur. Chryſippi *de rebus Italicis* quòque libros Plut. citat in Par. Min. cap. 24. quos cur Solenſi (fuere enim & alii Chryſippi, ut ex Diogene conſtare poteſt) minus tribuamus, cauſſa non eſt. *Eum enim in omni Hiſtoriâ curioſum fuiſſe* Cicero teſtatur 1 Tuſcul. Qu. Vixit an. 73. vitâ defunctus eſt Olymp. 143. Petronius in Satyrâ: *Chryſippus ut ad inventionem ſufficeret ter Helleboro animum deterſit.*

Chryſippus, Pelopis filius, quem cum pater valdè amaret, noverca ejus Hippodamia id indignè ferens, liberos ſuos Atreum & Thyeſten impulit, ut illum interficerent; ob quam rem à Pelope pulſi, in exilio vitam egerunt, donec pater è vivis excederet. Item

Chryſippus medicus, Eraſiſtrati præceptor. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. lib. 2. cap. 8.

Chryſogonus, Syllæ libertus, Roſcii Amerini ſectator. Cicero in Orat. pro Roſcio Amer.

Chryſogonus, nomen viri proprium. Juvenal.

——*Sunt quæ*
Chryſogonum cantare vetent.

Chryſogonus, martyr, nobili genere ortus Romæ, qui quando nec conſulatûs, nec ullius honoris pollicitatione per Diocletianum à fide averti potuit, jugulatus eſt ad ſcalas Gemonias. Volater.

Chryſoloras, tres Chryſoloras cognomine eodem fere tempore fuiſſe ſcito; Manuelem, Demetrium & Joannem. Manuel, ſcriptore P. Jovio in Elogiis, poſt 700. annos in Italiam Græcas literas reportavit, & Byzantio emiſſus à Joanne Imperatore, Europæ reges adiit, pereunti Græciæ maturam opem imploraturus. Sed Græcia præſenti metu liberatâ, quòd Tamerlanus terror Orientis Bajazetem Ottomanum vivum cepiſſet, in Italiâ pedem ſiſtit, & Venetiis primum, mox Florentiæ, Romæque ac demum vocante Galeatio Principe Ticini Græcarum literarum ingentibus præmiis ſtudium excitavit, tantâ felicitate, ut ex ejus Scholâ ſummæ laudis ingenia prodierint; inter quæ fuere Leon. Aretinus, Philelphus, Poggius, &c. Conſtantiæ interiit, ibique tumulatus eſt. Alius eſt Jo. *Chryſoloras* ad quem extant epp. Manuelis Chryſoloræ, & Nicephori Gregoræ de eclipſibus Solaribus. Tertius eſt Demetrius *Chryſoloras*, cujus virtutem gratâ memoriâ proſecutus eſt Scuropulus Hiſt. Concil. Flor. Sect. 2. cap. 7. Vide Leonis Allatii Exercit. in Creyghtonum Præfat. ad lect.

Chryſoſtomus, Epiſcopus Conſtantinopolitanus, tempore Arcadii & Honorii Impp. ob excellentem eloquentiam cognomen Χρυσοστόμου, & Χρυσορρήμονος adeptus eſt. Patria Antiochenus fuit, natus ex nobilibus parentibus, Secundo, & Anthusâ; Rhetoricam à Libanio, Philoſophiam ab Andragathio didicit. Theologiæ ſtudio apud Diodorum & Baſilium incubuit. Primum in Eccleſiâ Antiochenâ lector fuit, Deinde Presbyter ordinatus, poſtea mortuo Nectario, ad Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ gubernationem evectus eſt, An. Dom. 401. Fuit naturâ iracundior, & liberioris linguæ. Ideo in multorum acerbiſſimas offenſiones incidit, declamitans contra Eudoxiam Auguſtam, juſſu Imp. in exilium actus eſt, ſed populus, ſeditione motâ, obtinuit, ut quamprimum revocaretur. Poſtea rurſum ejectus, & in Armeniam relegatus eſt, ubi diem ſuum obiit die 14 Septembris, An. Dom. 411.

Chryxus, Dux Boiorum fuit nepos Brenni, quo duce olim Galli Romam ceperant. Hunc deſcribit Silius lib. 4.

Boiorum ante alias Chryxo duce mobilis ala
Arietat in primos, obicitque immania membra.

Ipſe

Ipſe tumens, atavi Brenni ſe ſtirpe ferebat
Chryxus, & in titulos Capitolia capta trahebat
Tarpeioque jugo demens, & vertice ſacro
Penſantes aurum Celtas umbone ferebat.

Chthonia, Ceres dicta, qu. *terreſtris*, ſeu *terrena*, quanquam Pauſan. author eſt eam cognomen hoc ſortitam à *Chthoniâ* quadam puellâ Argivâ, quòd poſt ambuſtum patrem à Dea in Hermionem op. ducta, ibi templum ei conſecravit, *Chthoniamque* Deam à ſuo nomine appellavit.

Chthonium, feſtum erat quod in honorem Cereris ab Hermionenſibus eximiâ veneratione celebrabatur, in quo boves viſendæ magnitudinis, & ferociæ, dexæ ſacerdotem, infirmam, & vetulam mulierculam ſponte ſequebantur, velut ultro ſe immolationi offerentes. Ælianus de Animalibus, lib. 11. cap. 4. Τῷ Δήμητρι ἑαυτοὺς σῴζουσι, καὶ θύουσι αὐτῇ μεγαλοπρεπῶς ἢ καὶ σωτῆρι. Καὶ ἢ ἑορτὴ βοηδρία καλεῖται. Μηχανὴν ἐν ἀκμῇ βοὸς ὑπὸ τὴν ἰσχίαν ὁ Δημιοῦργος ἀγλαὸν ἢ σοφὸν ἢ βωμὸν ἐκ τῆς ἀγέλης, καὶ θύειν ἑαυτὰς παρέχειν, καὶ οἷς λέγω, μάρτυς Αἰσχύλος, ὅστις φησί·

Δαίμονες πολύγαρυ. σὺ κλῦ Σικελοῖσιν ἐναργὴς
Καὶ πᾶς ἱρηβόλιδας, ἐν δὲ τί τῶτο μέγα
Κείνῃ Ἑρμιονεῦσι ἢ ἐξ ἀγέλης καὶ ἀρούσῃ
Ταῦρον, ὃν ἐκ ἄρσο ἀνέρες οὐδὲ λέγα.
Τῶτον γαῖης σείσασα μόνη μόνον ἔκπαγλον ἔλκει
Τόνδ' ὅπ βωμὸν, ὃ δ' ὡς μαθὲς πῶς ἔπη·
Σὸν τόδε Δάματερ, σὸν τὸ δόρ, ἵλαος εἶης
Καὶ πάντων δίλλοι κλᾶρος ἐν Ἑρμιόνῃ.

Petrus Ciacconius, vir doctiſſimus. Vide Vitam ejus in Com. Cæſaris Comment.

M. T. Cicero, Oratorum omnium Romanorum celeberrimus, idemque philoſophus egregius, cujus libri extant plurimi Orationum, Epiſtolarum, & Philoſophiæ, omnium, qui unquam Latinè ſcripta ſunt, tum doctrinâ, tum eloquentia primi. Equitis Romani filius per omnium honorum gradus, tandem in Conſulatum pervenit, in quo leges ſaluberrimas tulit; Legem Agrariam fregit, Catilinæ conjurationem coercuit; Poſtea vero à Publio Clodio Trib. pl. per invidiam urbe pulſus, omnium pop. Rom. ordinum ſummo conſenſu revocatus eſt. Senex tandem à M. Antonio, & C. Octavio tyrannis, quòd nimium amans Reip. eſſet, proſcriptus, una cum patriæ libertate periit, quam uſque ad extremum ſpiritum conſtantiſſime defenderat. Seneca de Br. V. c. 5. M. Cicero inter Catilinas Clodioſque jactatus Pompeioſque & Craſſos partim manifeſtos inimicos partim dubios amicos, dum fluctuatur cum Rep. & illam peſſum euntem tenet, noviſſimè abductus, nec ſecundis rebus quietus, nec adverſarum patiens, quoties illum ipſum Conſulatum ſuum non ſine Causâ, ſed ſine fine laudatum deteſtatur. Auſidius Baſſus de Cicerone. *Vir* natus ad Reip. ſalutem, quæ diu defenſa & adminiſtrata in ſenectute demum è manibus ejus delabitur. Aſinius Pollio de eodem: Ultimam moderatus ſecundas res & fortius adverſas ferre potuiſſet, namque utræque cum venerant, immutari eas non poſſe rebatur. Ejus vitam vide apud Plutarchum, plurima etiam de eo habes apud Dionem Caſſium Ciceroni paulo infenſiorem. Epicharmi illud maximè facit.

Νῆφε καὶ μέμνασο ἀνθρώπου, ἀνέρα φρονεῦντα πίθευ.

Sobrius eſto, & memineris virum, qui ſic ſapiat, non oportere eſſe credulum. Quod & alicubi ſic extulit. *Nervi, atque artus ſapientiæ ſunt, non temere credere.* Hunc vero Homeri verſum πιθήσεαι à ſe adamatum fuiſſe ſcripſit ad Qu. fratrem.

Ἄριστον δεινοῦσθαι, καὶ ὑπερέχειν τοὺς ἄλλους.

Quod eſt, *ſemper agere optimè, & præſtantem eſſe aliis*, vulgò celebratum, *maximam quamque ejus orationem optimam eſſe*, Plinius auctor eſt, lib. 1. Epiſt. 20. Juvenal. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis, aut Ciceronis
Incipit optare, &c.
Eloquio ſed utrque perit Orator, utrumque
Largus & exundans leto dedit ingenii fons.
Ingenio manus eſt & cervix cæſa;

Catul. de eo.

Diſertiſſime Romuli nepotum
Quot ſunt quotque fuere Marce Tulli.

Luc. lib. 7.

Cunctorum voces Romani maximus auctor
Tullius eloquii, cujus ſub jure togâque
Pacifícas ſævus vremuit Catilina ſecures.

Mart.

Hoc quod ſecula poſterique poſſent
Arpinis quoque comparare chartis.

Hoc eſt, operibus Ciceronis, qui fuit Arpinas. Sil. lib. 8.

Tullius aratas rapiebat in agmina turmas
Regia progenies, & Tulle ſanguis ab alto:
Indole proh quantâ juvenis, quantumque daturus
Auſoniæ populis ventura in ſecula civem,
Ille ſuper Gangem, ſuper exauditus & Indos
Implebit terras voce, & furialia bella
Fulmine compeſcet linguâ, nec deinde relinquet
Par decus eloquio cuiquam ſperare nepotum.

Eloquentia vero ſua illum in carminibus deſtituit ut ait Sen. Pater Contr. 3. in præfat. Ita Sen. fil. Ep. 107. Si placuerint, boni conſules, ſi diſplicuerint ſcies, me in hoc ſecutum Ciceronis exemplum. Quintilianus, lib. 10. cap. 1. *Oratores verò vel præcipuè Latinam eloquentiam parem facere Græcæ poſſunt. Nam Ciceronem cuicunque eorum fortiter oppoſuerim. Ille ſe profeciſſe ſciat, cui Cicero valde placebit.* Lactant. lib. 1. *Non tantum perfectus Orator, ſed etiam philoſophus fuit, ſiquidem ſolus extitit Platonis imitator.* Liber ejus de officiis omnium primus typis excuſus fuit, de quo rectè Ingens Grotius Ep. ad Gallos *Liber non ſuo pretio habitus ideo quod omnium manibus teritur.* Nefas illa Plinii præterire, lib. 7. cap. 30. *Sed quo te, M. Tulli, piaculo taceam? quove maximè excellentem inſigni præclarem? quo potius quam univerſæ populi illius gentis ampliſſimo teſtimonio, & è totâ vitâ tuâ Conſulatus tantum operibus electis? Te dicente, legem Agrariam, hoc eſt alimenta ſua, abdicaverunt tribus. Te ſuadente Roſcio theatralis autori legis ignoverunt, notataſque ſe diſcrimine ſedis, æquo animo tulerunt: Te orante proſcriptorum liberos honores petere puduit: tuum Catilina fugit ingenium: tu M. Antonium proſcripſiſti. Salve primus omnium parens patriæ appellate, primus in togâ triumphum, linguæque lauream merite, & facundiæ literarum Latinarum parens: atque ut Dictator Cæſar, hoſtis quondam tuus de te ſcripſit, omnium triumphorum lauream adepte majorem. Quanto plus eſt ingenii Romani terminos moviſſe, quam imperii.* Tit. Livius, *naturâ candidiſſimus omnium magnarum ingeniorum cenſor*, ut Seneca Pater eum appellat, hoc epitaphium ei apud iſtum ipſum Senecam Suaſoria 6. ſive ut aliis placet, 7 reddidit. *Vixit*, inquit, *tres & ſexaginta annos, ut ſi vis affuiſſet, ne immatura quidem mors videri poſſit: Ingenium & operibus & præmiis operum felix: Ipſe fortunæ diu proſperæ, & in longo tenore felicitatis, magnis interim ictus vulneribus, exilio, ruina partium pro quibus ſteterat, filiæ morte, exitu tam triſti atque acerbo, omnium adverſariorum, nihil, ut viro dignum erat, tulit, præter mortem, quæ vere æſtimanti minus indigna videri potuit, quod à victore nil crudelius paſſurus erat quam quod ejuſdem fortunæ compos ipſe feciſſet. Si quis tamen virtutibus vitia penſarit, vir magnus, acer, memorabilis fuit, & in cujus laudes ſequendos Cicerone laudatore opus fuerit.* Paterculus poſt narratam cædem ejus in hæc verba erumpit; *Nihil tamen egiſti M. Antoni, mercedem cæleſtiſſimi oris & clariſſimi capitis abſciſſi numerando, auctoramentoque funebri ad conſervatoris quondam Reip. tantique Conſulis irritando necem. Rapuiſti tu M. Ciceroni lucem ſolicitam, & ætatem ſenilem, & vitam miſeriorem te principe, quam ſub te triumviro mortem: famam vero, gloriamque factorum, atque dictorum adeo non abſtuliſti, ut auxeris. Vivit, viveteque per omnem ſeculorum memoriam, dumq; hoc vel ſorte, vel providentiâ, vel utcumq; conſtitutum rerum naturæ corpus, quod ille penè ſolus Romanorum animo vidit, ingenio complexus eſt, eloquentiâ illuminavit, manebit incolume, cunctisque ævi ſui laudem Ciceronis trahet: omniſque poſteritas illius in te ſcripta mirabitur, tuumque in eum factum execrabitur: citiuſque in mundo genus hominum, quam hujus nomen cadet.* Ἐπιτῆν δυνάμιν, καὶ τὸ ἀλλοῖς ἀνδρῶν ἡγεῖσθαι, γοῦναί ἢ τὸ μέλλον ὀξύτατον vocat Jo. Antiochenus, ubi de Catilinâ. Vide Ciceronis laudes ampliſſimas apud Senecam Suaſoriarum, lib. 1. *Nemo tamen*, inquit, *ex tot diſertiſſimis viris melius Ciceronis mortem deploravit, quam Cornelius Severus*; cujus verſus hic ſubjungam.

Oraque magnanimum ſpirantia pene virorum
In roſtris jacuere ſuis: ſed quis enim abſtulit omnes
Tanquam ſola foret rapti Ciceronis imago.
Tunc redeunt animis ingentia Conſulis acta,
Juraque manus, deprenſaque fudera noxæ.
Patritiumque nefas eriam tum, ut perna Cethegi
Dejectuſque redit votis Catilina nefandis.
Quid favor, aut cœtus, plenis quid honoribus annis
Profuerunt, ſacris & vera quid artibus acta?
Abſtulit una dies ævi decus, ictaque lactu
Unica ſolliciris quondam tutela, ſaluſque
Egregium ſemper patriæ caput: ille ſenatûs
Vindex, ille fori, legum, rituſque togatæ
Publica vox ſevis æternum obmutuit armis.
Infames vultus, ſparſamque cruore nefando
Canitiem, ſacramque manus, operumque miniſtras

Tantorum,

Tantorum, pedibus civis projecta ſuperbis
Proculcavit ovans: nec lubrica fata Deoſque
Reſpexit, nullo luet hoc Antonius ævo.
Hæc nec in Emathio mitis victoria Perſe,
Nec te dire Syphax, non fecit in hoſte Philippo.
Inque triumphato ludibria cuncta Jugurthâ
Abſuerant: noſtraque cadens ferus Annibal irâ
Membra tamen Stygias tulit inviolata ſub umbras.

Verum de Cicerone nos alibi plura. Interim de Eloquentiâ ejus quâ reliquos omnes Romanorum Oratores longe ſuperat, vide Fabium 10. 12. Ubi ſpeciatim ſingulos notans ait. *Vim Cæſaris, indolem Cælii, ſubtilitatem Callidii*, &c.

Q. Cicero, Marci frater, C. Cæſaris legatus in Galliâ fuit: poſt Proconſulatum Aſiæ ſecundâ famâ adminiſtravit, eundem cum fratre vitæ exitum ſortitus, eoque miſerabiliorem, quod cum filio proſcriptus, rogavit percuſſores, ut prius quàm filius feriretur, eo viciſſim rogante, ut ſibi ante patrem mori liceret: ambo igitur ſimul ſunt interfecti. Appian.

M. Cicero, M. T. Ciceronis oratoris filius, *Bicongius* ob temulentiam dictus, nihil patre dignum geſſit, niſi quod interfectoribus Cæſaris pertinaciſſimè favit, antea cum patre proſcriptus, poſt tamen ab Octaviano reſtitutus, & Prætor factus. Plut. Imò & Conſul an. V. C. 723. C. Antiſtio ſuffectus eſt die 13 Septembris uſque ad Novembrem, quo tempore Antonii ſtatuas evertit. Sen. 4. Ben. Ciceronem, filium, quæ res Conſulem fecit, niſi pater? Apta interrogatio; nam virtutes omnes aberant; Stupor & vitia aderant. Sen. Pater Suaſoriâ ultimâ: *Homo, qui nihil ex paterno ingenio havit, præter urbanitatem.* Scriptor vetus apud Sidonium Ep. 7. 14. *Filium M. Ciceronis pop. Rom. non agnoſcebat loquentem.* Præterea ebrioſus ad ſummum, de quo Plin. aliique.

Cimon, Athenienſis, Miltiadis & Egeſiphiles filius, liberalitate, munificentiâque domi magis, quam militiâ clarus, quapropter Lucullo comparatur. Nam cum hoſtium ſpoliis locuples eſſet, ea civibus ſuis diſtribuit, deinde amotis undique agrorum ſuorum ſeptis, vulgo poma, frugeſque ſumendas impune dabat. Parabat quotidie ingens domi convivium, quo undique confluentes pauperes veſcebantur. Plut. Primus Athenis Scholas inſtituit, ut Pythagoras in Italiâ. Vitam ejus pete ex Corn. Nepote. Item *Cimon* pictor quidam apud Plinium. Fuit etiam *Cimon* hiſtoricus qui Athenienſium & Amazonum pugnam deſcripſit. Arrian. lib. 7. Incertum autem eſt, utrum idem ſit cum Cimone illo de quo Suidas in Ἄλυπος.

Cinæthon, Lacedæmonius Poeta ſcripſit de Telegono Ulyſſis ac Circes filio. Alius eſt Cinæthon Chius Homericorum carminum conſarcinator, qui claruit Olymp. 69. ut ait Pindari Schol. Nemeonic. od. 11.

L. Q. Cincinnatus, Romanus fuit, cui aranti Viator attulit Dictaturam. Cic. lib. 2. de Finibus: *Majores noſtri ab aratro abduxerunt Cincinnatum illum, ut Dictator eſſet.* Perſius, Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia, Quinti
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

A *cincinnis* proculdubio nomen illi, qui ea in gente id primus accepit, unde & pro inſigni poſteri ejus cincinnis uſi ſunt. Suetonius in Caligula. *Vetera familiarum inſignia nobiliſſimo cuique ademit, Torquato torquem, Cincinnato crinem.* De hoc vel Serrano intellige illud Lucani, lib. 10.

Pone duces priſcos, & nomina pauperis ævi
Fabricios, Curioſque graves: hic ille recumbat
Sordidus Hetruſcis abductus Conſul aratris,
Optabit patriæ talem duxiſſe triumphum.

Cincius, Prætor, Siciliam 2. belli Punici tempore adminiſtravit. Livius.

Cincius, ſenator Rom. ſcripſit de re militari. Idem in ſuaſione legis Fanniæ objecit ſeculo ſuo quòd porcum Trojanum menſis inferrent, quem illi ſic vocabant, quaſi aliis incluſis animalibus gravidum, ut equus Trojanus gravidus armatis fuit. Macrob. 5. 1.

Cineas, vir Theſſalus, Pyrrhi regis amiciſſimus. Plut. in Pyrrho. Hic legatus Romam miſſus ut de pace ageret, obſiſtente ſibi Appio Claudio Cœco, re infectâ ad Pyrrhum reverſus eſt. Interrogatus deinde de ſtatu urbis & ſenatu, dixit; *Senatum Deorum conſeſſum ſibi viſum eſſe; populi autem tantam turbam eſſe, ut vereretur ne regi cum Hydrâ quâdam Lernæâ res eſſet.* Huic tam fidelis fertur fuiſſe memoria, ut poſtridie cum Romam adventaſſet, ſine ullâ nomenclatoris ope, ſenatui, equeſtrique ordini ſua nomina ediderit. Plin. 7. 24. Ælianus in Tacticis author eſt hunc Cineam Æneæ (cujus librum *de obſidione tolerandâ* edidit Caſaubonus) antiquiſſimi ſcriptoris, Commentarios ὑπομνηματικὰς in compendium redigiſſe, de quo Ciceronis locus accipiendus eſt, Epiſt. ad Papyrium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 466.

Cineſias, Thebanus, Dithyramborum ſcriptor. Compoſuit Pyrrhichiam, ut eſt in proverbio Πυρρίχιον ἔμαθε Κινησίας, quòd hic in Choris multo motu uteretur, contra Comicos agens, qui in hâc parte deficiunt. Erat autem hic Cineſias corpore pigro & fracto crure, vulgóque male audiebat impietatis & improbitatis nomine. Suidas.

Cinna, nomen viri Romani, qui ſummâ crudelitate Remp. vaſtavit. Primo Conſulatu, ſervis ad pileum vocatis adverſarios vicit, Octavium Collegam interfecit; Janiculum occupavit; Iterum ac tertio ſe Conſulem fecit. Quarto vero conſulatu cum bellum contra Syllam pararet, Anconæ ob nimiam crudelitatem lapidibus ab exercitu occiſus eſt. Lucan. lib. 4.

Jus licet in jugulos noſtros ſibi fecerit enſe
Sylla potens, Mariuſque ferox, & Cinna cruentus.

Vide Appianum, Florum, 3. 21. Livii Epit. lib. 77.

Cinna, poeta doctiſſimus, Virgilii æqualis, cujus mem. Virg. in Eclogis:

Nam neque adhuc Vario videor, neque dicere Cinnâ
Digna, ſed argutos inter ſtrepere anſer olores.

Martialis, 10. 21.

Judice te major Cinna Marone fuit.

C. Helvius *Cinna*, Smyrnam, poema obſcurum ac difficile ſcripſit, quem libellum 10. annis elimavit, authore Servio. Catullus.

Smyrna mei Cinnæ, nonam poſt denique meſſem
Quam cœpta eſt, nonamque edita poſt hyemem.

Cinna, Tribunus plebis, qui cum leges perniciosas de revocandis exulibus ferret, pulſus à Cn. Octavio Collegâ, magiſtratu exutus, ex urbe profugit & bellum urbi intulit, accerſito C. Mario, aliiſque exſulibus ex Africâ, qui in urbem recepti, cædibus omnia complevere, inter quos Cn. Octavium conſulem, Marcum Antonium Oratorem & Lucium Cæſarem jugularunt. Vide Appianum in Civilibus, & Plutarchum in Mario. Verum de hoc ſupra. Item *Cinna* alius per errorem necatus à pop. Rom. fuit foro medio in funere Cæſaris, cum unus ex interfectoribus ejus crederetur. Denique *L. Cinna* Octavii temporibus, ab eo contra quem conjuraverat, vitâ donatus eſt, res novas adſectans. Seneca, lib. de Clementiâ.

Cinnamus, tonſor quidam Rom. in quem ludit Mart. lib. 7. epigr. 63.

Qui tonſor fueras totâ notiſſimus urbe,
Et poſthæc Dominæ munere factus eques;
Sicanias urbes, Ætnæaque regna petiſti,
Cinname, cum fugeres triſtia jura fori.
Quâ nunc arte graves tolerabis inutilis annos?
Quid facit infelix & fugitiva quies?
Non Rhetor, non Grammaticus, Ludive Magiſter,
Non Cynicus, non tu Stoicus eſſe potes.
Vendere nec vocem Siculis, plauſumque theatris;
Quod ſupereſt iterum Cinname tonſor eris.

Idem lib. 6. ep. 7.

Cinname, Cinname, te jubes vocari;
Non eſt hic, rogo, Cinna, barbariſmus?
Tu ſi Furius ante dictus eſſes
Fur iſta ratione dicereris.

Cinnamus, hiſtoricus, ſeu Regius, ut ſe ipſe vocat, Grammaticus, memoriâ ſane & poſteritate digniſſimus. Vitam Joannis Comneni Imperatoris Conſtantinop. brevi compendio tradidit; ſed imperium, ac res geſtas filii ejus ac ſucceſſoris Manuelis, cui per Aſiam, atque Europam bellanti adoleſcens admodum, comes fuit, cujus facta pleraque oculis ſuis vidit, longâ ſerie proſecutus eſt. Dictio ejus pura, ac terſa ſatis, Herodoti, Xenophontis, aliorumque veteris Græciæ in hiſtoriâ principum æmula, ut vel hâc ſolum virtute immenſo poſt ſe ſpatio relinquat Michaelem Glycam, Conſtantinum Manaſſem, Tzetzem, Choniatem Nicetam, & eos qui ejus ævo, aut paulo poſt ſcripſere, tumidi homines & ſalebroſi. Fidem profitetur incorruptam, ſine amore cujuſquam, ſine odio, quanquam indulgentior viſus eſt quibuſdam in laudando Manuele, deprædicandoque magnis auſis, ſæpe etiam temerariis promptum ejus animum. Corn. Tollius in præfat. editionis Authoris prædicti.

Cinnarus, vir quidam Selinuſius, qui arte lenoniâ ad ſummas opes pervenit. Is quoad vivebat, pollicebatur ſe omnes facultates Veneri conſecraturum. Moriens autem populo diripiendas expoſuit; unde natum proverbium. *Rapina rerum Cinnari.*

Cinyras, vir quidam ditiſſimus cujus opes abiere in proverbium; *Cinyræ opes.* Item Phœniciæ rex, cujus regia *Byblos* civitas fuit, teſte Strab. lib. 16. Tertius rex Cypri, Cilicis filius, qui cum Myrrhâ filiâ ſuâ, nutricis aſſtu-

tiâ,

tiâ, ignarus concubuit, à quo illa *Cynareia* dicta. Ovid. Met. 10.

——*At virgo Cynareia pervigil igne*
Carpitur indomito——

Fabulam fusissimè tractat ingeniosus poeta ubi supra. Hesychius. Κινύρας, Ἀπόλλων ὁ καὶ Φαρναχῆς παῖς, βασιλεὺς Κύπρου. Suidas: Κινύρας ἐκλήθη παρονύμως τῇ κινύρᾳ, ab instrumento musico scilicet.

Circe, Solis & Perses nymphæ filia, veneficiorum peritissima, quæ Sarmatarum rege, cui nupserat, veneno sublato, regnoque per scelus parto, cum crudelius imperaret, ab incolis pulsa in Italiam profugit & in Circæo monte (qui antiqui olim Latii terminus erat, & efficacissimis herbis abundabat) sedem sibi delegit, ubi cum Glaucum marinum Deum adamaret, Scyllam puellam, quam ille deperibat, infectis fontibus, in monstrum marinum commutavit: Ulyssem item vi tempestatis ad se delatum hospitio suscepit, sociosque ejus, quos ob intemperantiam in porcos commutâverat, ei restituit, cui & Telegonum filium peperit. Virgilius in Damone.

Carminibus Circe socios mutavit Ulyssis.

Idem Æneid. 4.

Quos hominum ex facie Dea sæva potentibus herbis
Induerat Circe in vultus ac terga ferarum.

Horatius lib. 1. ep. 2. ubi de Ulysse.

Sirenum voces, & Circes pocula nosti,
Quæ si cum sociis stultus cupidusque bibisser,
Sub dominâ meretrice fuisset turpis & excors;
Vixisset canis immundus vel amica luto sus.

Postremo & Picum Latinorum regem, quod uxorem suam nomine *Canentem* sibi præferret, in avem sui nominis commutavit. Quam fabulam prolixius ab Ovid. Met. 14. relatam Virgilius in 3. versus contraxit. Æn. 7.

Picus equûm domitor, quem capta cupidine conjux
Aurea percussum virgâ versumque venenis
Fecit avem Circe, sparsitque coloribus alas.

Cicero in Verr. *Repente ex homine, tanquam aliquo Circes poculo factus est Verres.* Tibullus Panegyr. ad Messalam:

Sum nec doctæ verterunt pocula Circes.

Hanc Apollon. lib. 4. vocat.

—— Πέρσης τε καὶ Ἠελίοιο θύγατρα.

Ubi Scholiastes ex quorundam opinione tradit fuisse Æetæ & Hecates filiam, Medeæ sororem. Plautus Epidico:

Abi modo intro, atq; hanc asserva Circam, Solis filiam.

i. e. meretricem & veneficam. Sedes ejus in Italia. Virg. Æn. 7.

Proxima Circææ raduntur littora terræ,
Dives inaccessos ubi Solis filia lucos
Assiduo resonat cantu, tectisque superbis
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
Arguto tenues percurrens pectine telas.

Habuit ex Homero Odyss. 5.

—— Μίγα αὐτὸς ἴκετο, τῷ ἴνι νύμφη
Νηΐην εὐπλόκαμος, ἅ σ' ἴνδυσι τέτμεν ἐοῦσ'.
Πόδε μὲ ἔσαν ἑταῖροι μίγα κήτεα, τηλόσε δ' ὄδμή
Κέδρου τ' εὐκάδμοιο, δύω τ' ἀνὰ νῆσον ὀδόδει
Δαιομένων, ἡ δ' ἔνδον ἀοιδάασ' ὄπι κάλῃ
Ἶσον ἱστοπονέουσ' χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.

Significatur autem per Circen voluptas, quâ in belluas & sues immundas homines mutantur, quemadmodum Socratem docuisse, Xenophon tradit, lib. de dictis & factis Socratis. Horat. lib. 1. ep. 2. *meretricem* interpretatur. Cur autem sparsa sit hæc fama in Græciam, Circen fuisse veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam scatere herbis veneficis, rationem reddit vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. c. 33. Siquidem hoc veteres constanter docent. Æschylus in Elegiis.

Τυῤῥηνὸν γλυκὺν φαρμακοπῶλον ἔθνος.
Gens Tyrrhena suis clara veneficiis.

Theoph. Hist. Plant. lib. 9. cap. 15. Φαρμακώδης ἡ λευκὸν ἔχει τύπον μάλιστα μὲν ἔξω τῆς Ἑλλάδος οἱ περὶ Τυῤῥηνίαν καὶ τὴν Λατίνων. Aristot. in Mirabil. Λέγεται δὲ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐν τῷ Κιρκαίῳ ὄρει φάρμακόν τι φύεσθαι θανάσιμον. Schol. Apollonii ad lib. 3. Argon. Περὶ τὴν Ἰταλίαν φασὶν ἡ Κίρκη, ὅθεν ὄρος Κιρκαῖον, ἀπ' αὐτῆς πολυφάρμακον. Strabo, lib. 5. Φασὶ δὲ καὶ πολύῤῥιζον εἶναι τὸ Κιρκαῖον ὄρος. Iis nempe radicibus abundat, quarum in veneficiis usus est: id enim tradidisse vereres suspicatur, τῷ μύθῳ περὶ τὴν Κίρκης συνοικεῖν τες, *ut fabulæ de Circe accomodarent.* At vero tam Circes fabula, quæ suis incantamentis fertur immutasse rerum species, quam quod φαρμακῶδες volunt fuisse Latinum solum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium*, & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῶν φαρμακίων, i. e. *ab incantationibus.* Quia Phœnicio sermone לט *Lat*, cujus plurale לטם *Latim*, vel לטין *Latin* est *incantatio.* Simile Græcorum commentum de Circe sepultâ in unâ de Pharmacusis Atticæ insulis, non procul à Salamine. Strabo. lib. 9. Ἐνταῦθα ἡ καὶ Φαρμακοῦσαι, δύο νησία, ὧν ἐν τῇ μείζονι Κίρκης τάφος δείκνυται. Nempe aliud non succurrebat, cur *Pharmacusæ* dicerentur. Bochartus.

Circenses ludi, certaminis curulis genus erat in honorem *Consi*, consiliorum Dei institutum, ita dictum quòd in *Circo* perageretur. Horum 7. erant, ut ex Varrone Gellius, 3. 10. notat. Cæterum de Circo, de pompâ, ludisque Circensibus videndus est Dionys. Halicarn. lib. 7. & Solinus, cap. 45. ubi plura notavit Salmasius quæ ad eorum explicandam historiam pertinent. Scripsit de Circensibus ludis & peculiarem librum Casaubonus, cujus ad Suetonium & Athenæum meminit, sed hactenus editus non est.

Circius, ventus Gall. Narbon. peculiaris, reliquis cœli partibus ignotus, inter Corum & Aparctiam spirans, nulli ventorum violentiâ inferior, quippe qui & onusta percellat plaustra, & ædium tecta secum rapiat. *Circius* vero *à vertigine* dictus putatur, eò quòd in orbem circumagatur. Lucan. lib. 1.

——*Solus sua littora turbat*
Circius, & tutâ prohibet statione Monæci.

Circumcelliones, hæretici quidam errones, ac deploratæ audaciæ, qui ut sibi famam pararent, sibi ipsi manus violentas intulêre. Eccles. Hist.

Ciris, dicitur Scylla, Nisi regis filia, in avem Cirim transformata. Ovid. Met. 8.

——*In avem mutata vocatur*
Ciris, & à tonso est hoc nomen adepta capillo.

Ἀπὸ τῆς κείρειν à *tondendo* scilicet. *Cirin* autem *alaudam* interpretes exponunt, *Ciphium* Gesnerus. Duo vero Scaligeri eam avem faciunt, quæ vulgo *Egretta* vocatur, Gallis Taurinis *Garzeta*. Vide sis ipsos, Patrem quidem Exoter. Exercit. 232. & ad Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. Sect. 29. Filium vero ad Carm. Virgilianum quod *Ciris* vocatur, nisi Catullus ejus poematii sit author.

Cisseus, Thraciæ rex, pater Hecubæ quæ inde *Cisseis* dicta. Virg. Æn. 7.

——*Nec face tantum*
Cisseis prægnans ignes enixa jugales.

Item Apollinis cognomen Macrob. Sat. 1. 18. Ὁ Κισσεὺς Ἀπόλλων, ὁ Καδμεῖος, ὁ μάντις. Ubi Meursius reposuit: ὁ καὶ Βάκχος. Silent alii. Nos (inquit doctiss. Jac. Gronovius ultimum, tanquam nimis commune, mutabamus in Μάκαιρις. Sic enim Liberum apud Caras vocatum testis est Stephanus: Μάσαιρα, inquit, πόλις Λυδίας —— καὶ ἡ Μᾶ παρὰ τὴν Ἥραν ἐφαντάσθη, πρὸς εἶπε τὸ βρέφος; Ἄρες ἄρα· καὶ παρὰ Καρσὶν ὁ Διόνυσος Μάσαρις ἔνδον ἐκλήθη. Sed omnino hic locus totus scribendus est. Ὁ Κυλλαὶς Ἀπόλλων, ὁ Ἑρμαπαῖος ὁ Μῆτις. Vel sola Procli verba persuadebunt. Μῆτις γὰρ αὖ καὶ ἔτις ὄζυς, ὡς φασὶ, καὶ Μῆτις ἀρρητος ἡλίπορε καὶ Ἔρως πολυτερπὴς· αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἑρμαπαῖος συνεχῶς ὀνομάζεται).

Claudia, virgo Vestalis, quæ cum in suspicionem stupri venisset, & simulacrum matris Idææ in vado Tyberis hæreret, ad comprobandam pudicitiam suam, fertur cingulo duxisse navem, quam multa hominem millia trahere nequiverunt. Valer. Max. Plut. Pulcrè Sil. lib. 16.

Hic prisca ducens Clausorum ab origine nomen
Claudia, non æquâ populi male credita famâ,
In puppim versis palmisque oculisque profatur.
Tum secura capit funem, fremitusque leonum
Audiri visus subito, & graviora per auras
Nulla pulsa manu sonuerunt tympana Divæ:
Fertur prona ratis, ventos impellere credas
Contraque adversis ducentem prævenit undis.

Matronarum castissima dicitur Tullo de Arusp. Resp. Herodianus: Λυσαιδώρη ἡ ζώνῃ ἐπαφῆκε τῇ σκέρᾳ ἡ νεώς. Quo facto se minime λυσίζωνον Venerem patam probavit. Aurelius Victor *Zona imposita navem movit.* Lactantius, lib. 2. cap. 7. *Claudia quoque proponitur in exemplo miraculi.* Nam cum ex libris Sibyllinis Idæa mater esset accita, & in vado Tiberini fluminis navis, quâ vehebatur, hæsisset, nec ulla vi commoveretur: Claudiam ferunt, quæ semper impudica esset habita ob nimios corporis cultus, Deam submissis genibus orasse, ut, si se castam judicaret, suum cingulum sequeretur: ita navim, quæ ab omni juventute non valuit commoveri, ab unâ muliere esse commotam.

Claudia, gens Romana patricia à Sabinis venit, cognomina sibi Neronis ac Drusi usurpavit, quod Nero linguâ Sabinâ vir strenuus & fortis dicatur; Drusi vero à Claudio Druso qui hostium duce Gallorum Druso cominus trucidato sibi ac posteris nomen indidit. Tranquillus. Fuit & altera plebeia.

Claudia, matrona celeberrima, matrisfamilias magnum decus & exemplum, cui cum & pedes ad vagandum, & lingua suppeteret adgarriendum, voluntas tamen defuit. Ejus hoc extat epitaphium.

Hospes quod deico paullum est, asta, & pellege
Heic est sepulcrom haud pulcrum pulcras fœminai,
Nomen parentes nominarunt Claudiam:
Suom maritum corde deilexit souo:
Gnatos duos creavit, horum alterum
In terrâ linquit, alium sub terrâ locat
Sermone lepido, tum autem incessu commodo
Domom servavit, lanam fecit. dixi. abei.

Claudianus, poeta insignis, Theodosii & Honorii temporibus floruit, à quibus statuam meruit in foro Romano cum hâc inscriptione: TRIBUNUS: NOTARIUS: INTER CÆTERAS INGENTES ARTES PRÆGLORIOSISSIMUS POETARUM. Quidam Florentinum faciunt, sed falso; nam Alexandrinum fuisse ex eo recte colligebat Criinitus, quòd ipse epigrammate ad Gennadium proconsulem scribat.

Graiorum populis, & nostro cognite Nilo.

Gentilis fuit, & quidem pervicax, ut ex Augustino, & Orosio constat. Nec obstat Carmen de Christo, quod Claudiani nomen præfert; nam Damaso Papæ ascribitur. Sed ut Claudiani esset, non hujus fuerit, sed Claudiani Mamerti, qui sub Zenone vixit. Suidas. Κλαυδιανὸς Ἀλεξανδρεὺς ἐποποιὸς ποιητὴς γέγονεν ἐπὶ τῆς χρόνων Ἀρκαδίου καὶ Ὁνωρίου τῶν βασιλέων. *Maximus poeta* (inquit Jul. Scal.) *Claudianus, solo argumento ignobiliore oppressus, addit de ingenio quantum deest materiæ. Felix in eo calor, cultus non invisus, temperatum judicium, dictio candida, numeri non affectati, acutè dicta multa sine ambitione.* Fuit alter *Claudianus* Mamercus Viennensis ex Galliâ, quem miris laudibus effert Sidonius Apollinaris. Eum enim excelluisse ait, cum in omni poeticâ, tum etiam in omni Philosophiâ & Theologiâ. Vide Lil. Gyrald. de Lat. Poet. Dialogus 4.

Claudius Cæsar, qui, interfecto Caligulâ succeſſit in imperio, vir inauditæ crudelitatis. Vide Suetonium. Suidas in τῷ φωῦλος· *Claudius Imperator Romanorum, non malo fuit præditus ingenio, sed doctrinâ exercitatus, adeo ut quædam etiam conscripserit. Fuit admodum iracundus, & nimium severus animadversor vitiorum.* Boleto obiit. Juvenal. Sat. 5.

Vilibus ancipites fungi ponentur amicis,
Boletus domino, sed qualem Claudius edit
Ante illum uxoris, post quem nihil amplius edit.

Idem Sat. 6.

——Minus ergo nocens erit Agrippinæ
Boletus, siquidem unius præcordia presſit
Ille senis, tremulumque caput descendere jussit
In cœlum & longam manantia labra salivam.

Martialis.

Bolerum, qualem Claudius edit, edas.

Boleti quidem per se non occidunt. Ὑπὸ δὲ βαλητοῦ μόνον (inquit Galenus) ἀδὲις ἐφθη τεθνεώς. At Claudio boletus venenatus fuit. Sueton. de Agrippinâ. *Quæ boletum medicatum avidissimo ciborum talium obtulerat.* Ptolemæus Hephæstionis filius. Ὡς Κλαύδιον νίσον ὁ υἱὸς βαλητοῦ τὸν μύκητας ἀποδυσάμενον φάγοι, καὶ Κλαυδίου πιφαρμακευμένους φαγὼν ἀπόλοιτο. Vide Senecam in Apocolocyntho, ubi ait *Claudium in cœlum ascendisse, sed decreto deorum ad inferos fuisse detrusum.*

Ap. *Claudius*, Orator. Cic. in Bruto.

Ap. *Claudius* Regillanus, Decemvir, legibus scribendis summâ inter collegas authoritate, postremo ob Virginiæ judicium in carcerem conjectus, sibi manus intulit. Livius.

Ap. *Claudius* Cæcus, extremâ senectute in Curiam delatus Senatum jamjam inclinatum, à Pyrrhi pace revocavit. Ab hoc *Appia via* dicta, quam Brundusium usque lapidibus stravit. Ab eo quoque *Appia aqua* in urbem ducta. Livius, lib. 19. Filios habuit Claudium Neronem, & Claudium Pulchrum.

Claudius, cognomento *Candex*, Carthaginenses Messanâ expulit; Hieronem prælio victum ad Syracusas in deditionem accepit. Vide *Caudex*.

Claudius Centianus, quem nonnulli *Centumalum*, alii *Centimanum* minus rectè scribunt. Is librum in Jure Civili tertium à P. Papyrio scripsit, & literam introduxit, ut qui prius *Fusii* deinde *Furii* dicerentur. Valerius.

Claudius Nero, Conſ. Livii Salinatoris collega, quid advenientem ex Hisp. cum auxilio Asdrubalem interfecit. Horatius in Odis:

Quid debeas, ô Roma, Neronibus,
Testis Metaurum flumen, & Asdrubal
Devictus.——

Claudius Nero, Tiberii Principis pater, Quæstor C. Cæsaris in bello Alexandrino, ac deinde Pontifex Max. in Scipionis locum suffectus.

Claudius Tiberius Nero Cæsar, 3. Rom. Imp. Octavii Cæsaris privignus, gener, & adoptione filius. Vitam eius pete ex Tranquillo.

Claudius, Rom. Imp. qui Gotthos Illyricum vastantes bello adortus, incredibili clade superavit. Sed cum duobus fere annis imperasset, apud Smyrnam morbo interiit.

Claudius Pompeianus Conſ. Coll. Severi, an. U. C. 976.

Claudius Julius, de rebus Phœnicis librum concinnavit, è quorum primo testimonium usurpat Stephanus in Ἄκκη. Nisi verum nomen sit *Iolaus*, prout nominatur eidem in Ἰωλαία. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 3. pag. 343. & lib. 4. p. 510.

Claudius Venatus, vir doctissimus, Alexandro Imp. à consiliis, an. U. C. 976.

Clausus, Rex Sabinorum, Turno adversus Æneam suppetias tulit. Ab hoc Appius ille Claudius originem traxit, qui paucis post exactos reges annis cum 5. millibus clientum se Romam contulit, urbisque partem habitandam accepit, Claudiamque familiam propagavit. Virgil. Æn. 7.

Ecce Sabinorum prisco de sanguine magnum
Agmen agens Clausus, magnique ipse agminis instar
Claudia nunc à quo diffunditur & tribus & gens.

Cleanthes, Stoicus philosophus, Cratetis primus discipulus, Zenonis Cittiensis successor. Hic Phoniæ Assii filius, egregius pugil, cum Athenas venisset, Zenoni adhærens generosè philosophatus est, & in iisdem dogmatibus permansit. Ita fuit in tolerandis laboribus alacritate, ut *alter Hercules* dictus sit. Laert. lib. 7. Ὅθεν καὶ διάτριβε Ἡρακλῆς ὁ Κλεάνθης ἐκαλεῖτο· διὰ τὸ πονικὸς μὲ καὶ ἀφύσικος καὶ βεβαὶς ὑπομένοντος. Διὸ καὶ Τίμων φησὶ περὶ αὐτοῦ φησὶν οὕτως·

Τίς δ' ἔσθ' κηλῶν ὡς ὑπομονᾶ) σίγας ἀνδρῶν
Μωλύτης, ἰσόνους φίλος, Ἄσιος, ὅλμος, ἄπαλμος.

Plutarchus. Ὥσπερ καὶ Κλεάνθης καὶ ὁ Χρυσιππος βεβαὶ τοὺς δοκοῦντας τῆς Σχολαστικῶν. Exemplum vel primum parcè viventium ponit Ælianus. Persius, Sat. 5.

——Purgatas inferis aures
Fruge Cleanthea.

Claudianus.

Docta Cleantheæ sonuerunt atria turbæ.

Sextus Emper. contra Mathem. lib. 1. cavillatur nesciviſſe, utrum homo esset, an bellua, variabilis, verus Stoico-mastix, qui portenta in eorum doctrinis prodit, lib. 3. Pyrrhon. Hypotyp. non uno capite. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 1. pag. 99. Cum non haberet, unde se alere posset, noctu quidem in hortis aquam hauriebat, per diem vero in sermonibus exercebatur; unde *Phreantes* appellatus est, quasi *puteos haurientis*. Tradunt illum quæ à Zenone audierat, ossibus boum, testisque fictilibus perscribere solitum, cum pecunia non suppeteret ad chartas emendas. Patria ei Assus fuit, ubi & statua ei dicata fuit, magnificentiæ Romani Senatûs specimen, ut Simplicius refert, qui & vidit. Recitat ejus versus quosdam non inelegantes Clem. Alex. Strom. lib. 5.

Μὴ σεῦς δόξαν ἔχε ἐσθλὸν ἐναντὸς αἰεὶ ἀμάρτῃς,
Μηδὲ φρεσὶ πολλῶν ἄκριτον καὶ ἀναιδέα δόξαν,
Οὐ γὰρ πάντος ἔχει σύνεσιν κοίην, ὅτι δικαίως,
Οὐτε καλῶν, ὀλίγοις δ' περ ἀνδράσιν τοῦτο κεν ἔυρις.

Alios ejus versiculos à se Latinè versos producit Seneca Ep. 107. quos disertissimos vocat. Sunt autem isti:

Duc me Pater, summique moderator poli,
Quocunque placuit, nulla parendi mora est:
Assum impiger: fac nolle, comitabor gemens,
Malusque patiar quæ pati licuit bono.

Laudat eos quoque, sed Senecæ quasi auctori tribuens Augustinus de C. Dei 5. 7. Græcos ipsius Cleanthis habes Epicteti enchiridio cap. 77. quos licet fine auctore alleget, Cleanthis tamen esse, cui & Seneca tribuit, Simplicius quoque in commentario ad eum locum notat. Vide Laertium. Hic cum morbo laborans biduum integrum cibo abstinuisset, adeo convaluit, ut medici ipsi omnes confecta promitterent: quod ille contemnens, necdùm mori cupiens, extinctus est.

Clearchus, Solensis Senior, Aristotelis discipulus ut scribit Josephus, lib. 1. contra Apionem: ubi & eum *Peripateticum* vocat, nulli secundum. Adfert quoque egregium fragmentum ex libro ejus de somno. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 1. cap. 9.

Clearchus Junior, Ponticus, Athenas profectus, ut operam daret Platoni, in somniis admonitus à studiis literarum recessit. Suidas.

Clearchus, dux Lacedæmoniorum, dictitabat Imperatorem plus quam hoſtem metui oportere: ſignificans eos qui in prælio mortem expaveſcerent, certum ſibi ſi deſeruiſſent, expectare debere ſupplicium. Frontin.

Clemens hiſtoricus, ſcripſit de regibus & Impp. Romanis: & ad Hieronymum de figuris Iſocratis. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 343.

Clemens Alexandrinus, Præſul, Panthæni diſcipulus, Origenis præceptor, floruit ſub Severo. Hieron. & Euſeb. *Inexhauſtæ doctrinæ virum* vocat Caſaubonus Exercit. 1. ad Baron. apparat. *Feruntur ejus inſignia volumina, plenaque eruditionis, & eloquentiæ, tam de Scripturis divinis, quam de ſecularis literaturæ inſtrumento.* Hieron. de Script. Eccleſ.

Clemens, Romanorum 3 Epiſcopus, auditor Divi Petri, D. Dionyſium Areopágitam miſit Pariſios, Niceph. lib. 2. cap. 20. Extat ejus ad Corinthios Epiſtola prima, quam omnes fere pro genuinâ agnoſcunt. Edidit eam Doctiſſ. Vir Patricius Junius Oxon. 1633. Anglicè reddidit, notiſque non ineruditis illuſtravit Gul. Burton. Lond. 1647. De Clementis Romani Recognitionibus Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 9.

Cleobis, Argiæ Sacerdotis filius. Cic. Tuſcul. Qu. lib. 1. *Argiæ ſacerdotis Cleobis & Biton prædicantur. Notu fabula eſt. Quum enim illam ad ſolenne & ſtatum ſacrificium curru vehi jus eſſet, ſatis longe ab oppido ad fanum, morarenturque jumenta, tunc juvenes ii, quos modò nominavi, veſte poſitâ, corpora oleo perunxerunt, ac jugum acceſſerunt. Ita ſacerdos advecta in fanum, cum currus eſſet ductus à filiis, precata à deâ dicitur, ut illis præmium daret pro pietate, quod maximum homini dari poſſit à Deo. Poſt epulatos cum matre adoleſcentes, ſomno ſe dediſſe, mane inventos eſſe mortuos.*

Cleobula, Amyntoris uxor, Phœnicis mater. Tzetzes in Lycophr.

Cleobulina, Cleobuli filia, hexametris ænigmatica quædam perſcripſit, quorum unum adhuc extare fertur.

Εἷς ὁ πατὴρ, πῶλοι δὲ δυώδεκα, τοῖσι δὲ ἑκάστῳ
Παῖδες τριήκοντα, διάνδιχα εἶδος ἔχουσι
Αἱ μὲν λευκαὶ ἔασιν ἰδεῖν, αἱ δ' αὖτε μέλαιναι,
Ἀθάνατοι δ' ἐτ' ἐόντες ἀποφθινύθουσιν ἅπασαι.

Ita habet Laertius in *Cleobulo*. Atqui Stobæus Κῦρις ἑξήκοντα. Et certè ut taceam primam in τριήκοντα eſſe brevem, dici non poteſt ex 30. diebus menſis, alios eſſe albos, alios nigros; Sunt enim omnes albi ſimul, ac nigri, aut nigri ſimul & albi, ſed ex 60 menſis filiabus aliæ ſunt albæ ſcilicet 30 dies, aliæ nigræ, viz. 30 noctes, leg. itaque.

Παῖδες δὲ τριάκοντα. Vide Voſſ. P. Gr. p. 24.

Cleobulus, Evagoræ filius Lindius, unus è 7. Græciæ ſapientibus, robore, & pulchritudine corporis eximius. E Lindo Ægyptum, philoſophandi gratia, petiiſſe fertur, extat ejus ad Solonem epiſtola.

Cleobulus, hiſtoricus apophthegmata collegit, ut Stobæus indicat Serm. 3. & alibi. Plin. 5. 31. tradit ex Cleobulo, ut Chios prius dicta ſit Chia à Chione nymphâ, quam alii à nive hoc nomen habere arbitrantur.

Cleocritus, apud Comicos taxatur, ut mulieroſus, & cinædus, & obſcurus, Cybeles filius. Nam in myſteriis Rheæ molles tantum interſunt. Suidas. Vide Eraſm. in Adag.

Cleodamas Thaſius, Philoſophus, Platonis rempub. in Geometriâ floruit.

Cleodamas, Achenus (Ache autem civitas Theſſaliæ eſt) ſcripſit de curâ equorum. Stephanus.

Cleodemus Malchus, hiſtoriam fecit ad imitationem Moſaicæ, quâ de re apud Joſeph. loquitur Alex. Polyhiſtor Ant. 1. 16.

Cleodora, nympha, mater Parnaſſi, à quo Parnaſſus mons nomen accepit. Rhodigin. 16. 19. quæ duos habuit patres. Pauſan. lib. 10.

Cleombrotus, Pauſaniæ filius Lacedæmoniorum dux, qui timens, ne videretur cum Epaminondâ hoſte ſentire, temere cum eo pugnavit, ſeque & patriam in præceps dedit, nam ex vulnere occubuit, & exercitus deletus eſt.

Cleombrotus, adoleſcens Ambraciota, qui cum ei nihil accidiſſet adverſi, è muro ſe præcipitavit, lecto Platonis libro de immortalitate. Cic. in Tuſcul. lib. 1. Ovid. in Ibin.

Vel de præcipiti venias in Tartara ſaxo,
Ut qui Socraticum de nece legit opus.

Vide Aug. de Civ. Dei, 1. 22. In eum extat Epigramma Callimachi Græcum. Quod Latinè ſic ſe habet.

Vita vale, muro præceps delapſus ab alto
Dixiſti moriens Ambraciota puer,
Nullum in morte malum credens: ſed ſcripta Platonis
Non ita erant animo concipienda tuo.

Cleomedes mathematicus, Imperante Theodoſio clariſſe dicitur; cujus libris duobus extat Κυκλικὴ θεωρία μετεώρων, ſive *circularis meteororum inſpectio.*

Cleomedes Aſtypalæenſis, de quo portentoſa quædam memorantur. Hic robore ac magnitudine exiſtimâ, quum Ciccum Epidaurium pugil interfeciſſet, victoriæ præmio fraudatus præ dolore in furorem incidit, atque Aſtypalæam reverſus, cum ibi multa temere ac violenter feciſſet, poſtremo ludum puerorum ingreſſus, apprehenſam manu columnam, quæ tectum ſuſtentabat, concutiens mediam fregiſſe, ac tectum dejeciſſe dicitur. Interfectis autem pueris, quum quæreretur ad ſupplicium, in ſepulchrum magnum ſe conjeciſſe, & clauſus intus injectum operculum tantâ vi tenuiſſe, ut ne à multis quidem ſimul adnitentibus, ullo modo evelli poſſet; Conciſo igitur circa loco, neque vivum hominem, neque mortuum eſſe compertum ferunt. Qua de re miſſis Delphos legatis reſpondiſſe Pythium.

Ultimus heroum Cleomedes Aſtypalæus.

Suid. & Plut.

Cleomenes, hiſtoricus, librum fecit de Heſiodo, teſte Clem. Alex. lib. 1. Strom. Alius ab hoc videtur *Cleomenes* Rheginus dithyramborum poeta, de quo Athen. lib. 9.

Cleon, dux Athenienſium, in Reip. adminiſtratione adverſari ſolitus Niciæ Nicerati filio; miſſus denique in Thraciam cum exercitu, multas urbes cepit. Eum inſectatur Ariſtoph. in Equitibus.

Cleon, poeta, Argonautica ſcripſit, à quo argumentum Apollonius Rhodius mutuatus eſt, ut ejus Enarrator ſcribit.

Cleon, Halicarnaſſæus orator, Lyſandro Lacedæmonio orationem compoſuit. Suid. Plut.

Cleon, Magneſius, commentarios fecit, quibus res portentoſas explicuit, citatur à Pauſaniâ lib. 10. Alius ab hoc eſt *Cleon* Syracuſius, qui librum ſcripſit de portubus, Stephano memoratum in voce *Aſpis*. Alius quoque eſt *Cleon* Curienſis, ex quo Apollonii Schol. in lib. 1. refert, unde nomen acceperit Sicinus inſula. Voſſius.

Cleonymus, ἀλλαξίς, i. e. *deſertor ordinis*, & *qui abjecto clypeo* fugit, dictus eſt. Unde proverb. *Cleonymo timidior.* Hunc inſectator Ariſtophanes in Nubibus. Suidas. Item unus ex Imperatoribus extraneis, quos ſibi accerſierunt Tarentini. Strabo lib. 6.

Cleopatra, ſoror germana Alex. Magni ex utroque parente. Uxor fuit Alex. Moloſſi, ſeu Epirotæ, & poſt ejus mortem à Perdiccâ ambita, deinde & à Ptolemæo. Tandem vero ab Antigono necata dum Sardibus ad Ptolemæum in Ægyptum ire tentat. Vide Diodor. libb. 18. & 20. & Juſtin. lib. 13. Ad eam Cteſiphon Athenienſis miſſus eſt legatus ut eam ſuper mortem Alexandri Moloſſi mariti ſui ſolaretur, ut ait Æſchines in oratione contra Cteſiphontem.

Cleopatra, Ægypti regina, Ptol. Auletæ filia, ſoror & uxor Ptol. ultimi, mulier impudiciſſima, à Jul. Cæſare primum adamata, cui filium Cæſarionem peperiſſe dicitur; deinde ab Antonio juſtæ uxoris loco habita eſt. Quod cum ægre ferret Auguſtus, cujus ſororem Antonius duxerat uxorem, bello Antonium ſuperatum inſecutus, ad necem ſpontaneam compulit: ejus exemplum imitata Cleopatra, ne viva in hoſtis poteſtatem veniret, & per ludibrium in triumpho circumduceretur, aſpidibus corpori admotis, extremum vitæ diem clauſit. Horatius, Carm. 1. Od. 37.

Fatale monſtrum, quæ generoſius
Perire quærens, nec muliebriter
Expavit enſem, nec latentes
Claſſe citâ reparavit oras.
Auſa & jacentem viſere regiam
Vultu ſereno fortis, & aſperas
Tractare ſerpentes, ut atrum
Corpore combiberent venenum.
Deliberata morte ferocior,
Sævis Liburnis ſcilicet invidens
Privata deduci ſuperbo
Non humilis mulier triumpho.

De eâ Virgil. Æn. 8.

———*Sequiturque (nefas) Ægyptia conjux.*

Stat. lib. 3. Sylv.

Actias Auſonias fugit Cleopatra catenas.

Juvenalis.

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe
Mæſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Hujus unà cum C. Cæſ. luxurias ita deſcribit Lucan. lib. 10.

Ne quicquam duras tentaſſet Cæſaris aures:
Vultus adeſt precibus facieſque inceſta peroras,
Exigit infandam corrupto judice noctem,
Pax ubi parta duci, doniſque ingentibus empta eſt
Excepere epulæ tantarum gaudia rerum:
Explicuitque ſuos magno Cleopatra tumultu
Nondum tranſlatos Romana in ſecula luxus.
Ipſe locus templi, quod vix corruptior ætas

Extruat, inſtar erat: laqueataque tecta ferebant
Divitias, craſſumque trabes abſconderat aurum.
Nec ſummis cruſtata domus, ſectiſque nitebat
Marmoribus: ſtabatque ſibi non ſegnis Achates,
Purpureuſque lapis, totâque effuſus in aula
Calcabatur onyx; Hebenus Mareotica vaſtos
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vitis
Auxilium, non forma domûs. Ebur atria veſtit,
Et ſuffixa manu foribus teſtudinis Indæ
Terga ſedent, crebro maculas diſtincta Smaragdo.
Fulget gemma toris, & Iaſpide fulva ſupellex.
Strata micant, Tyrio quarum pars maxima ſucco
Cocta diu, virus non uno duxit aheno.
Pars auro plumata nitet, pars ignea cocco,
Ut mos eſt Phariis miſcendi licia telis.
Tunc famulæ numerus turbæ, populuſque miniſter.
(Diſcolor hos ſanguis, alios diſtinxerat ætas:)
Hæc Libycos, pars tam flavos gerit altera crines,
Ut nullas Cæſar Rheni ſe dicat in arvis
Tam rutilas vidiſſe comas. Pars ſanguinis uſti
Torta caput, refugoſque gerens à fronte capillos.
Nec non infelix ferro mollita juventus
Atque execta virum. Stat contra fortior ætas
Vix ullâ fuſcante tamen lanugine malas.
Diſcubuere toris Reges, majorque poteſtas
Cæſar, & immodicè formam fucata nocentem,
Nec ſceptris contenta ſuis, nec fratre marito,
Plena maris Rubri ſpoliis, colloque comiſque
Divitias Cleopatra gerit, cultuque laborat.
Candida Sidonio perlucent pectora filo,
Quod Nilotis acus compreſſum pectine Serum
Solvit, & extenſo laxavit ſtamina velo.
Dentibus hic niveis, ſectos Atlantide ſylvâ
Impoſuere orbes; quales ad Cæſaris ora
Nec capto venere Jubâ, &c.
Infudere epulas auro, quod terra, quod aer,
Quod pelagus Niluſque dedit, quod luxus inani
Ambitione furens toto quæſivit in orbe.
Non cogente fame, multas volucreſque feraſque
Ægypti poſuere Deos: manibuſque miniſtrat
Niſiacus cryſtallus aquas: gemmæque capaces
Excepere merum, ſed non Mareotidos uvæ
Nobile: ſed paucis ſenium cui contulit annis
Indomitum Meröe cogens ſpumare Falernum.
Accipiunt ſertas nardo florente coronas,
Et nunquam fugiente roſâ, multumque madenti
Infudere comæ, quod nondum evanuit aura
Cinnamon, externæ nec perdidit æëra terræ:
Advectumque recens vicinæ meſſis Amomum.——

Cleophantus, Themiſtoclis filius quem pater in equeſtri facultate tam ſtrenuum effecit, ut equis rectus inſiſteret. Plato in Menone. Et Cæl. Rhod. 14. 12. Item medicus qui vini rationem illuſtravit, primuſque ſemen paſtinacæ erraticæ dyſentericis prodeſſe expertus eſt. Plin. 24. 16. Item pictor Corinthius. Plin. 35. 3.

Cleophas, Chriſti diſcipulus, qui proficiſcens in Emmaunta Chriſtum alloquebatur in itinere. Luc. 24.

Cleophon, poeta Tragicus Athenienſis, cujus fabulæ fuerunt *Actæon*, *Achilles*, *Telephus*, & aliæ quas Suidas recenſuit.

Cleoſtratus, ephebus ille fuit cui ſors obtigit, ut Draconi apud Theſpienſes ſævienti immolaretur: cujus vicem dolens Meneſtratus, thorace æneo indutus cum dracone dimicaturus, prodiit in medium, ac belluam interfecit, atque ita Cleoſtratum & civitatem liberavit. Item Philoſophus antiquiſſimus qui primus de ſignis cœleſtibus ſcripſit, atque imprimis de Ariete & Sagittario. Plin. 2. 8.

Cleroxenus, & *Demeoclitus* de rebus Perſicis hiſtoriam condidere, quam Polybius, ut ipſe refert, exornavit. Suid.

Clidemus, ſcriptor antiquiſſimus fuit, cujus opus de Plantis ſæpe citatur à Theophraſto. Scripſit & *Protogoniam*, quæ citatur ab Athenæo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 344.

Climachus Thurius, ante alios ſcripſit de decem elementis, & pronunciatis (Καταγελαι & ἀξιώματα à Græcis dicuntur) cæteriſque ejuſmodi.

Clinas, muſicus & Philoſophus ſectæ Pythagoreæ, ſi quando ad iram provocaretur, ſumptâ ſtatim citharâ, motus animi leniebat. Ælian. Var. Hiſt. 13. 23. lege *Clinias*.

Clinias, fueritne hiſtoricus, haud tam apertum eſt, quam hiſtoricos ejus ſententiam ſequi in causâ nominis, quod Perſiæ, & mari Rubro impoſitum eſt. Eum commemorat Agatharchides initio libri de mari Erythræo. Voſſius.

Clio, una, & prima Muſarum apud Heſiodum in Theog. à κλέος, i. e. *Gloria*, quod poetis gloria ex carmine naſcitur. Alii ἀπὸ τῦ κλείειν, h. e. à *celebrando* dictam putant, propterea quod hiſtoriæ inventrix eſſe putetur, cujus proprium eſt virorum fortium laudes celebrare, eorumque geſta ad poſteritatem tranſmittere. Ovid. 1. Art. Am.

Non mihi ſint viſæ Clio, Cliûſque ſorores.

Cliſthenes, civis Athenienſis cum Iſagorâ de principatu contendit an. 1. Olymp. 66. populo in 10 tribus diviſo, & inſtitutâ rep. Iſagoram urbe expulit. Ab eodem Demarchi, Phylarchi, Apodectæ, & Oſtraciſmus eſt inſtitutus, primuſque eo exilii genere (ut quidam volunt) ipſe multatus eſt. Iſagoras inde à Cleomene Spartæ rege reducitur, Cliſthene, & reliquis ſociis urbe ejectis. Poſt autem Cleomene ex arce, quam cum Iſagorâ occupavit, ab Athenienſibus dejecto, Cliſthenes reſtituitur. Plut.

Clitarchus, hiſtoricus, & Alexandri comes in ex editionibus fuit, ejuſque res geſtas ſcripſit, cujus in hiſtoria ingenium probatur, fides infamatur, ut ſcribit Quintil. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 55.

Clitodemus, antiquiſſimus eorum eſt, qui res Atticas conſignavit, teſte in Phocicis Pauſaniâ. Perperam pro eo Κλειτόδημος eſt apud Heſychium in Aldinâ. Quædam ex eo quoque refert Etymologus in ὃπὶ Παλλαδίῳ. Meminit etiam Michael Apoſtolius centur. 8. proverb. 42.

Clitomachus, Carthaginenſis Philoſophus, Athenas conceſſit ad capiendum ingenii cultum 40 annos natus, audivitque Carneadem: brevi quoque tempore adeo profecit, ut 40 volumina ſcripſerit, ſucceſſeritque Carneadis Schol. Suidas.

Clitomachus Athleta, Pancratiaſtes nobilis. Suid. Pudicitiâ tantâ fuiſſe dicitur, ut canes ſi fortè coeuntes vidiſſet, ſtatim vultum averteret: In convivio ſi quis ſermo laſcivus incideret, ſtatim ſurgens abiret. Ælianus, Var. 3. 30.

Clitonymus, Italica prodidit, quæ Plut. citat. Par. Min. cap. 10. Idem Sybaritica edidit, ut conſtat ex ejuſdem cap. 21. Item tragica, quorum tertium advocat idem Plut. de fluminibus, Voſſius.

Clitophon, Rhodius, Indica conſignavit, quorum decimum citat Plut. lib. de flum. cap. ult. Gallicas etiam res conſcripſit, nec non Italicas. Ad hæc libros etiam Περὶ κτίσεων, ſive *Originum*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 343, 346.

Clitus, inter præcipuos Alex. M. familiares fuit, eidemque chariſſimus, tum quod filius eſſet nutricis ipſius, tum quod ab illo in vitæ diſcrimine fuiſſet ſervatus. Hunc tamen in convivio quodam liberius in Perſicos mores invectum, Rex jam temulentus ſpiculo trajecit; cujus facti eum poſtridie tanta cepit pœnitentia, diſcuſſâ jam ebrietate, ut totum triduum cibo abſtinuerit, decreveritque omnino inediâ ſibi necem conſciſcere, ac amicum optime de ſe meritum ad inferos perſequi. Tandem ægrè admiſsâ amicorum conſolatione, ſumptuoſiſſimo cum funere ſepelivit. Plut. in Alex. Vide Qu. Curt. lib. 8. Arrian. lib. 4. & Juſtin. lib. 12. Qui res Alexandri conſcripſerunt, Clitum inter ejus comites referunt; uti & facit Val. Max. Κλεῖτος ὁ Ἀισχυλικὸς dicitur Athenæo lib. 12. ubi ejus libri *de Mileto*, mem. atque ex eo quædam refert de luxu Polycratis Samii. Eidem lib. 14. Κλύτος ὁ Μιλήσιος Ἀισχυλίδης μαθητὴς dicitur, ubi leg. Κλεῖτος.

Clodiorum familia, à *Clodio* Æneæ ſocio dicta. Feſtus. Verius tamen eſt *Clodios*, qui & *Claudii* dicuntur, à Sabinis ortum traxiſſe, nominiſque originem cepiſſe ab Appio illo Claudio, qui primus ex eâ familiâ, cum 5 clientum millibus ſe Romam contulit.

P. Clodius, inimicus Ciceronis, quem ut pellere urbe poſſet plebeio homini ſe adoptandum dedit. Mœchus fuit notiſſimus, deprehenſus in ſacris Bonæ Deæ muliebri veſte indutus. Poſtea interfectus à Milone, hinc proverb. *Clodius accuſat Mœchos*. Juvenal. Sat. 6.

Sed nunc ad quas non Clodius aras?

Seneca: *Omne ævum Clodios fert, ſed non omne tempus Catones producit.*

Clodius, vir quidam, cujus meminit Plut. in Numâ, qui temporum argumentum ſcripſit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 510.

Cloelia, gens Patricia à *Cloelio* Æneæ comite ſic dicta. Feſtus, & Dionyſius lib. 2. Fuit cum magiſtratibus annis plus minus 63.

Cloelia, nobilis virgo Romana, quæ cum aliis virginibus Porſenæ Hetruſcorum regi obſes data, deceptis cuſtodibus, incolumis ad ſuos per Tiberim tranavit. Quamobrem Romani novam in fœmina virtutem, novo honoris genere ornandam rati, Statuam ei equeſtrem in ſummâ Sacra viâ poſuerunt. Livius. Virg. Æn. 8.

——*Pontem auderet quod vellere Cocles,*
Et fluvium vinclis tranaret Cloelia ruptis.

Juvenalis.

Quod miraretur cum Cocle Mutius, & quæ
Imperii fines Tyberinum virgo natavit.

Sil. lib. 13.

Illa eſt quæ Tybrim, quæ fregit Lydia bella,

Non-

Nondum paſſa maren, quales optabat habere
Quondam Roma viros, contemptrix Clœlia ſexûs.

Clonas, Elegiacus poeta fuit, & Epicus, qui tibicinas, regulas, & concentus conſtituiſſe primus memoratur, ſicuti Terpander citharœdicas leges primus omnium perveſtigaſſe narraratur. Rhodiginus 9. 3.

Clotho, una Parcarum, quas Heſiodus in Theogon. Jovis, & Themidos filias facit, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes; dicta *Clotho* ἀπὸ τῦ κλώθειν, quod *nere* ſignificat. Fingunt enim poetæ hanc colum geſtare, & nendo humanæ vitæ terminum præſcribere. Statius.

Quid bonus ille Deûm ſtatuit, quid ferrea Clotho.

Seneca.

Utinam, antè manu grandæva ſuâ
Mea rupiſſet ſtamina Clotho.

Ὑψίθρονος, *altum thronum habens* dicitur Pindaro in Iſthm.

Cluentius, civis Romanus ex municipio Latino, accuſatus à matre Saſſiâ, quòd Oppianicum vitricum interfeciſſet, defenſus fuit à Cicerone, cujus adhuc extat longè optima oratio pro Cluentio. *Cluentiorum* familiam à *Cloantho* dictam affirmat. Virg. Æn. 5.

Sergeſtuſque (*domus tenet à quo Sergia nomen*)
Centauro invehitur magnâ, Scyllâque Cloanthus
Cæruleâ, genus unde tibi Romane Cluenti.

Cluſia, Tuſci regis filia pudiciſſima, quam cùm Val. Torquatus Imperator Rom. vidiſſet, uxorem à Tuſco petiit, eamque minimè conſecutus, ejus op. diruit. Cluſia vero ſeſe è turri dejiciens, tumefactis vento veſtibus ſoſpes ad terram delata eſt. Plut. in Paral.

Cluvienus, malus Poeta temp. Juv. Sat. 1.

——*Facit indignatio verſum*
Qualemcunque poteſt, quales ego vel Cluvienus.

L. Cluvius, eques Rom. cujus filia fulmine tacta, obſcœnum in modum nudè jacuit, linguâ paululum exerta, equo etiam cui inſidebat exanimato, quæ res equeſtri ordini & virginibus infamiam, quæ mox ſecuta eſt, portendit. Veſtales enim nobiliſſimæ cum aliquot equitibus Romanis incæſti pœnas ſubierunt. Jul. Obſequens *Helvium* vocat, Oroſius *Ælium*.

Clymene, Oceani ac Tethyos filia, Japeti uxor. Heſiod. in Theog. Virg. Georg. 4.

Inter quas Clymene curam narrabat inanem
Vulcani, Martiſque dolos, & dulcia furta.

Clymene, quæ Apollini Phaethontem peperit, ejuſque ſorores Heliadas, quæ & *Clymeneides* vocantur. Ovid. ad Liviam.

Sic flevit Clymene, ſic & Clymeneides altæ,
Quum juvenis patriis excidit ictus equis.

Inde *Clymeneus*, ut *germina Clymenea*, i. e. *populorum germina*. Stat. 1. Sylv.

——*Queritur jam Seras avaros*
Auguſtum ſpoliare nemus, Clymeneaque deeſſe
Germina, nec viridis ſatis illacrymare ſorores.

Item *Clymeneius* aliud adjectivum. Ovid. Met. 2.

——*Proles Clymeneia*, pro Phaethonte.

Clymene, miniſtra Helenes, particeps conſiliorum dominæ, furtorumque ejus internuncia, quæ etiam Trojam illam eſt ſecuta. Hom. Il. 3. Ovid. Ep.

Cætera per ſocias Clymenen Æthramque loquemur,
Quæ mihi ſunt comites, conſiliumque duæ.

Clymenus Pluto dicitur, quam ob cauſam Etymologi Auctor docet. *Clymenus*, inquit, *proprium nomen Herois παρὰ τὸ κλύω. τὸ δοξάζω.* Subdit, Ἔστι καὶ ἐπίθετον Ἅδου, τουτέστιν ὁ πάντα κλύων εἰς ἑαυτὸν, ἢ ὁ ὑπὸ πάντων ἀκουόμενος, Antholog. lib. 3.

— Εἰς Ὀρφέα.

Ὃς καὶ ἀμειλίκτοιο βαρὺ Κλυμένοιο νόημα
Καὶ τὸ ἀκήλητον θυμὸν ἔθελγε λύρῃ.

Clytemneſtra, Tyndari & Ledæ filia, uxor Agamemnonis, quæ belli Trojani tempore mutuo Ægiſthi amore capta, turpiſſimis cum eo voluptatibus ſeſe implicuit, virumque captâ jam Trojâ, in patriam redeuntem, ab adultero adjuta per inſidias interfecit, idem Oreſti filio factura, niſi eum Electra ſoror certiſſimæ neci rapuiſſet, & ad Strophium regem clam miſiſſet educandum, qui poſtea adultus Argos rediit; ubi unà cum hoſpitibus Phocenſibus (quos Strophius ad Ægiſthum miſerat, tanquam Oreſtis mortem nunciaturos) ad Clytemneſtram intromiſſus, unà cum adultero eam necavit. Ovid.

Et vindex in matre patris malus ultor Oreſtes
Auſus in arcanas poſcere tela deas.

Propert. 3. 19.

Nam quid Medea referam, quo tempore matris
Iram natorum cæde piavit amor?
Quidve Clytemneſtræ propter quam tota Mycenæ
Infamis ſtupro ſtat Pelopæa domus.

Horat. Serm. 1. Sat. 1.

——*At hunc liberta ſecuri*
Diviſit medium fortiſſima Tyndaridarum.

Juvenalis:

Mane Clytemneſtram nullus non vicus habebit.

Idem:

——*Tyndaris ille bipennem*
Inſulſam & fatuam dextra lævâque tenebat.

Clytia, ſive *Clytie*, una ex Oceani nymphis aliquandiu ab Apolline adamata, donec illa Apollinis cum Leucothoe concubitum Orchamo patri ejus indicavit. Quare iratus Apollo graviſſimo odio eam proſecutus eſt. Illa vero amoris impatientia, cibo & potu abſtinens, Solem quacunque iter faciebat, oculis ſequebatur, tandem fame, & dolore conſumpta, mutata eſt in Heliotropium. Ovid. Met. 4. Fuerunt & duo aliæ *Clytiæ*, altera Amphidamantis filia, uxor Tantali, mater Pelopis, cujus meminit Eurip. Schol. Altera vero Amyntoris concubina, cujus calumniis Amyntor filium Phœnicem excæcavit, qui poſtea à Chirone cæcitate levatus rex Dolopum factus eſt.

Cneph, Ægyptiorum Deus, quem unicum mundi opificem putaverunt. Quod ex Plut. cognoſcere eſt, de Iſide & Oſir. Sed apud eum in Aldinâ, Stephanicâ, & poſtremâ Pariſinâ perperam Κνηφαγάθηλον legas. Sic enim locus iſte emendandus ex ſententia Voſſii patris. Θεὸς ὁ κατοικῶν ὡς ἔνιοι νόμιζουσι· ἀλλὰ ὃν καλοῦσι αὐτοὶ Κνὴφ ἀγένητον ὄντα, καὶ ἀθάνατον. Teſtis quoque Porphyrius apud Euſeb. in 3 Præp. Evang. cap. 12. ubi ſimiliter traditur, Ægyptios unum ſtatuiſſe Deum, puta τὸ δημιουργὸν, ſive *opificem mundi*, atque eum vocitaſſe Κνὴφ, ejuſque ſimulacrum ex ore ovum effudiſſe, ut mundi eſſe opificem ſignificetur, nam ovum mundi Symbolum Ægyptiis fuit. Videtur autem *Cneph*, idem ac *Cnuphis*, de quo Strabo lib. 17. cujus templum ait eſſe in Syene; ea autem Thebaidos pars.

Cneus, cognomen apud Romanos, quod idem à *nævo* deducitur, præpoſitâ C. literâ. Cum autem id proferebant antiqui, inquit Priſcianus, G. pro C. efferebant.

Cnoſſius, in primo γεωγραφικῶν τῆ Ἀσίας citatur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 4. ubi ait, Ægyptios eſſe omnium antiquiſſimos. Voſſius.

Cobali, dæmones erant in comitatu Bacchi Ariſtoph. Schol. in Plut. Κόβαλοι δαίμονες οἱοί τινες σαλήνοι περὶ τὸν Διόνυσον ἀκολουθοῦντες. Atque hinc Κοβάλια eſt *verſutia*, & *aſtus*. Origo vocis eſt חבל *Chebel*. Hebræi, Syri, ac Arabes, *funes*, *laqueos*, & *pedicas* ſic vocant. Unde ſecundariâ ſignificatione eſt *techna*, *machinatio*; ſic Pſal. 19. 61. *Funes impiorum circumplexi ſunt me*, i. e. *doli*.

Cocalus, Siciliæ rex, qui Dædalum Minois iram fugientem hoſpitio ſuſcepit; quem cum Minos illuc uſque proſequeretur à Cocali filiabus fuit interfectus. Ovid. Met. 8. Stephanus *Cocalum* Dædali filium in Camico imperaſſe ſcribit.

Cocles, vir Rom. qui Porſenna rege, per Sublicium pontem tranſire conante, ſolus hoſtium impetum ſuſtinuit, donec à tergo pons à ſociis frangeretur; quo facto, ſe cum armis præcipitavit in Tyberim; Et licet vulnus acceperit in coxa, fluvium tamen tranando ad ſuos pervenit, unde eſt illud ab eo dictum, cum ei in comitiis coxæ vitium objiceretur, *Per ſingulos gradus admoneor triumphi mei*. Val. Max. 3. 2. Virg. Æn. 8.

Illum indignanti ſimilem ſimilemque minanti
Aſpiceres, pontem auderet quod vellere Cocles.

Prop. lib. 3.

Coclitis abſciſſos teſtatur ſemita pontes.

Juvenal. Sat. 8.

Quod miraretur cum Coclite Mutius, & quæ
Imperii fines Tiberinum virgo natavit.

Eſt autem *Cocles*, idem quod *unoculus*. Originem ponit Varro lib. 6. *Ab oculo*, inquit, *cocles, quaſi ocles dictus*, qui unum haberet oculum. Verum omnino corruptum ex Græco κύκλωψ, quod notat μονόφθαλμον, *Cocles* vero *unoculum* notare, præter Varronem docet Plaut. Curculionis act. 3. ſc. 1.

L Y. *Unocule ſalve.* Cu. *Quæſo derideſne me?*
L Y. *De Coclitum proſapiâ te d' eſſe arbitror.*

Ubi per Cocites non Romanorum familiam intelligit, ſed Arimaſpos, ut notat Turnebus Adverſ. 23. 26. Idem judicium eſto de illo Enniì apud Varron. lib. 6.

——Decem cocites, quos montibus ſummis
Ripheis fodere. ——

Nam Arimaſpos in Ripheis montibus ponunt Herodotus & alii. Addam & Plinii locum 2. 37. *Qui altero lumine orbi naſcerentur, coclites vocabantur.* Vide *Cyclops*.

Cocytus, Inferorum amnis, à Styge profluens. Nomen habet ἀπὸ τῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo* & *lamentando*. Virg. Æn. 6.

Cocyti ſtagna alta videi, Stygiamque paludem.

Idem

Idem ibidem.

Hinc via Tartarei quæ fert Acherontis ad undas
Turbidus hic cœno, vastaque voragine gurges
Æstuat, atque omnem Cocyti eructat arenam.

Idem Georg. 4.

Quos circum limus niger & deformis arundo
Cocyti tardaque palus inamabilis unda.

Horatius.

Visendus ater flumine languido
Cocytus errans. ———

Claud. 2. de Raptu Proserp. non sine nominis allusione:

——— *Presso lacrymarum fonte resedit*
Cocytus, tacitis Acheron obmutuit undis.

Seneca in Herc. Fur.

Palus inertis fœda Cocyti jacet,
Hic vultur, illic lucifer bubo gemit.
Omenque triste resonat infaustæ Stygis.

Statius Theb. 1.

——*Inamœnum forte sedebat*
Cocytum juxta, resolutas vertice crines
Lambere sulfureas promiserat anguibus undas.

Silius lib. 13.

Parte alià torrens Cocytos sanguinis atri
Vorticibus furit, & spumanti gurgite fertur.

Apollodorus apud Stobæum, Κωκυτὸν δὲ ποταμὸν ἀπὸ τῆς κακύσεως ὀνομασθῆναι, ὃς ἔστι Στυγὸς καὶ συγγένειαν ἀπορρώξ. Est & flu. ejusdem nominis aquæ ingratissimæ, unde hic inferis adscriptus. Pausan. lib. 1. Περὶ δὲ τὴν Κιγύρην, λίμνη ἐστὶν Ἀχερουσία καλουμένη καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ Κωκυτός, ὕδωρ ἀπιὸν πίνεσθαι.

Codrus, ultimus rex Athenienſium fuit, Melandri filius; qui cum Lacedæmonii gravi bello Atticos premerent, respondisset Pythius, *Quorum dux ab hoste esset occisus, eos futuros superiores*, depositâ veste regiâ, pastoralem cultum induit, immissu'que castris hostium de industriâ rixam ciens, interemptus est, ut narrat Paterculus. Horat. 3. Od. 9.

Codrus pro patriâ non timidus mori.

Ab hoc proverbium *Codro generosior.* Vide Just. lib. 2. Val. Max. 5. 6. Cic. Tuscul. 1. Apud Virg. Ecl. 5. *Codrus* pastoris nomen est, perinde ut *Alcon.*

———*Si quos aut Phyllidis ignes;*
Aut Alconis habes laudes, aut jurgia Codri.

Ubi male Servius ad Codrum Athenienſem refert, quem eo nomine Scaliger notavit animadversionibus Euseb.

Codrus, poeta quidam pauperrimus, cujus paupertas proverbio locum fecit, ut dicamus *Codro pauperior.* Juv.

Lectus erat Codro Proculà minor. ———

Martial.

Plus credit nemo, quam totà Codrus in urbe
Cum sit tam pauper, quomodo cœcus amat?

Malum poetam fuisse Codrum è Juv. discimus. Sat. 1.

Vexatus toties rauci Theseide Codri.

Cœlus, Saturni pater. Eusebius de Phœnicum Theologia loquens sic ait: *Post triginta duos annos* regni Cœli Saturnus ejus filius, insidiis prope fontes ac fluvios locatis, patrem captum execuit, unde sanguis in fontes ac fluvios stillavit: qui locus his etiam *temporibus visitur. Cœlum* autem hunc Diod. lib. 4. scribit peritissimum fuisse cursuum astrorum temporumque: & annum digessisse, unde illi *Cœlo* nomen, rudesque homines artes docuisse & humanitatem, regnasse circa Septentrionem & Occidentem in Africâ, genuisseque ex variis uxoribus liberos quinque & quadraginta.

Colossus Lysippi, ut quidam aiunt, discipulus, *colossi* Rhodii author, quem tamen à *Caleto*, vel *Coleto* artifice sic dictum fuisse tradit Festus. Sed hæc sunt mera somnia. Author enim ejus fuit vel Chares, vel Laches. Plin. 34. 7. *Ante omnes autem in admiratione fuit Solis Colossus Rhodi, quem fecerat Chares Lyndius, Lysippi discipulus.* Simonides in hunc Colossum lib. 4. Anthol.

Τὸν ἐν Ῥόδῳ Κολοσσὸν ἑπτάκις πέντε
Λάχης ἐπόιει πηχέων ὁ Λίνδιος.

Nisi & hic pro Λάχης legere malis Χάρης, ut cum Plin. Eustathioque conveniat. Sed hoc pacto & pro ἑπτάκις subsituere possis ἑβδόμης, ut in hoc quoque consentiat cum Plin. Straboneque, qui 70 faciunt cubitorum. Verum hoc utut est de *Colosso*, vel *Cæleto*, vel *Coleto*, altum apud veteres silentium est. Quare rectius Etymologus, qui *colossum* sic dici scribit, quia ob nimiam altitudinem, oculorum frustaretur aciem, Κολλοωνὸς, inquit, ὄψις τὸ κολύειν (ὅ ἐστιν ἐλαττοῦν) τὸ ὄσον, διὰ τὸ μέγεθος. Cujus sententiam confirmat Papinius Sylv. lib. 1. carm. 1.

——— *Vix lumine fesso*
Explores, quam longus in hunc despectus ab illo.

Loquitur de equo Domitiani, qui colosso impositus erat, unde initio carminis *molem* vocat *geminatam.*

Quæ super imposito moles geminata Colosso
Stat Latium complexa forum?

Magnitudinem Colossorum innuit Plin. ubi supra: *Moles excogitatas videmus statuarum, quas Colossos vocant, turribus pares.* Ac proinde Etymologus κυρίως Κολοσσὸς λέγονται αἱ ὑπερμεγέθεις ἀνδριάντες. Stat. 1 Carm. 3.

Enormes manus est experta Colossos.

Columella. Gaditanus genere, scripsit absolutissimos libros de R. R. temporibus Claudii Imperatoris.

Petrus *Colvius* Brugensis, vir doctus, sed ingenio suo rectius potuisset uti. At Asini aurei, scriptionis parum pudicæ scholiastes ab asino calce protritus obiit. Extant 2 ejus epitaphia quæ hoc ipsum optimâ fide testantur. Vide Matt. Naderi Martialem cum Comment. in præfat. ad Lectorem, post initium.

Cometes; pater Asterionis, unus ex Argonautis. Val. Flaccus lib: 1.

———*Celer Asterion, quem matre carentem*
Crinitus gemino fovit pater amne Cometes,
Segnior Apidani vires ubi sentit Enipeus.

Ubi ad verbum fere ut solet, expressit Apollonium lib. 1. Sic enim ille.

Ἤλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοκλήδην, ὃν ῥα Κομήτης
Τέκνατο δινήεντι ἐφ' ὕδασιν Ἀπιδανοῖο.

Quod autem *crinitum* vocat *Cometem* Flaccus, adlusum est ad nomen *Cometæ.* Nam (ut ait Plin.) *Cometas Græci vocant, nostri crinitas, hoc est horrentes crine sanguineo.* Haud abs re forsan fuerit hic notare, quæ de Cometarum præsagiis antiqui tradidere, adeo ut in Proverb. abierit Senarius iste.

Οὐδὲν κομήτης ὄψις ἢ κακὸν φέρει.

Nihil enim Poetis præcipue magis persuasum est, quam cometas denunciare magna mala. Virg. Georg. 1.

Non alias cœlo ceciderunt plura sereno
Fulgura, nec diri toties arsere Cometæ.

Tibullus lib. 2.

Hæc fore dixerunt belli mala signa Cometæ.

Lucan. lib. 1.

———*Terris mutantem regna Cometen.*

Stat. 1. Theb.

Mutant quæ sceptra Cometæ.

Silius lib. 1.

Crine ut flammifero terret fera regna Cometes
Sanguineum spargens ignem, vomit atra rubentes
Fax cœlo radios, & læva luce corruscum
Scintillat sidus, terrisque extrema minatur.

Et lib. 8.

———*Non unus crine coruſco*
Regnorum everſor rubuit lethale Cometes.

Val. Flacc. lib. 6.

——— *Iratoque vocati*
Ab Jove fatales ad regna injusta Cometæ.

Claud. 1. de bello Getico.

Et nunquam cœlo spectatum impune Cometem.

Et in Epigr. de Magnete.

Non frustra visi ferali crine Cometæ.

Ac de Raptu Proserp. lib. 1.

———*Augurium qualis laturus iniquum*
Præpes sanguineo dilabitur igne Cometes,
Prodigiale rubens, non ullum navita tuto
Non impune vident populi, sed crine minaci
Nunciat aut ratibus ventos, aut urbibus hostes.

Phil. *Cominæus*, ex illustri Cominæa apud Flandros gente natus, eques Aurei Velleris, Dominus Ruscurii, vir formæ elegantis, staturæ proceræ. Octennium vixit in Aulà Caroli Audacis, Burgundiæ Ducis. Sed pretio corruptus, transfugit à Domino suo ad Lud. undecimum, Franciæ Regem, cujus res gestas celebravit, uti & filii ejus Caroli 8. Etsi autem non uno loco Mejerus dicat in pluribus falli: tum historicus est verax ac prudens, cujus præclarum elogium vide apud Justum Lipsium not. in 1 Polit. & Scævolam Sammarthanum lib. 2. operis quo Elogia Gallorum doctrinâ illustrium persripsit. Hic tantus vir cavere non potuit, quo minus mortuo rege Ludovico, perfidiæ accusatus in carcerem conjiceretur; ubi triennium detentus fuit, & pro seipso capitis causam dicere cogebatur; tandem innocens repertus est. Obiit in Pictonib. an. Christi 1509. æt. 63. Scripsit Gallicè nec enim Latinè sciebat; sed Latine loquentem fecit Jo. Sleidanus, qui & vitam adjecit. Vossius.

Comitia, orum, pl. num. conventus populi ad creandos magistratus, leges ferendas, & alia eum populo agenda, à *comeundo* appellata, ita enim veteres loquebantur, vel à *coeundo.* Leguntur autem Comitia *Consularia, Prætoria, Quæstoria, Tribunitia, Ædilitia*; quibus scilicet Consules, Prætores, Quæstores, Tribuni, Ædiles creabantur. Tria ferunt

Comiti-

Comitiorum genera; *curiata*, *centuriata*, *tributa*, nam quæ *calata* Comitia legimus, ea ſunt vel curiata, vel centuriata; ex quo quod primis temporibus *calandi* verbum pro *vocandi* uſitatum erat. Curiata Comitia erant, quum curiatim κατὰ φυλὰς pop. Romanus ſuffragia ferebat. Centuriata quum centuriatim, ſive per centurias; Tributa, quum tributim ſive per Tribus. Dionyſ. lib. 7. ſcribit, in comitiis Curiatis omnem poteſtatem creandi magiſtratus fuiſſe penes populum; in Centuriatis autem penes divites. Inde *Comitium*, i. e. *locus comitiorum*. Cæterum de Comitiis plura vide apud Manutium lib. de Legg. Romanis.

Compitalia, feſta quæ in compitis Larium honori peragebantur, & *Compitalitius* dies in quo celebrabantur. Gellius. Nullum certum diem præfinitum fuiſſe his ſacris ex loco Varronis ad Suetonium recte obſervavit Caſaubonus, confirmatque Auſonius Eidyll. 25. in his.

Et nunquam certis redeuntia feſta diebus,
Cum ſua per vicos compita quiſque colit.

Non longè tamen à Saturnalibus celebrata perſuadet Dionyſ. lib. 4. Inſtitutio eorum à Servio Tullio eſt, ut idem Dionyſ. itemque Plin. lib. 36. extremo docet, Auguſtum bis ea celebrare per annum, quæ ſemel antea tantum peragerentur, ejus vita ſignificat apud Sueton. cap. 31.

Comus, Deus apud Ethnicos habitus commeſſationum, nocturnarum ſaltationumque præſes: In cujus militiâ authorabantur juvenes, qui coronati noctu cum facibus, Muſiciſque inſtrumentis, ad amicarum fores ſaltandi, canendique gratia concurrebant, procaciterque laſciviebant, ut fores nonnunquam effringerent, quod optimè deſcribit Philoſophus περὶ εἰκόνων, Imagine tertia. Hinc *Crepalocomus*, vinolentorum hymnus apud Ariſtoph. in Ranis.

Conon, hiſtoricus, ἐν Ἡρακλείᾳ citatur ab Apollonio Scholiaſte in lib. 1. Etiam Joſephus lib. 1. contra Apionem, Judæorum à Conone mentionem factam ait; *Cononis* quoque, qui Italiæ res literis perſecutus eſt, meminit Servius in illud Maronis 7. Æn. *Sarraſtes popolus*, &c. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. 1. 24. Item lib. 3. p. 346.

Conon, inſignis mathematicus, patria Samius, qui 7 de Aſtrologiâ libros edidit. Virg. Eclog. 3.

In medio duo ſigna; Conon, & quis fuit alter,
Deſcripſit radio totum qui gentibus orbem?

Propert. 4. 1.

Me creat Archytæ ſoboles Babylonius Orops
Oron, & à proavo ducta Conone domus.

Item Athenienſium dux, quem Reſp. ſua omnibus inſulis præfecit. Poſt prælio victus à Lyſandro Lacedæmoniorum duce, ſponte abiit in exilium ad Artaxerxem Perſarum regem, cujus auxilio patriam, cui ſervitutem attulerat, reſtituit in libertatem. Plut. in Lyſandro.

Conſentes, dii dicti ſunt, quaſi in eo quod gerendum eſt, *Conſentientes*. A Cicerone alio nomine *Dii majorum gentium* dicti. Cur autem Diis hiſce à *Conſentiendo* nomen inditum ſit, docet hic locus Martiani Capellæ, lib. 1. *Ac mox Jovis ſcribæ præcipitur pro ſuo ordine, ac ratis modis, cœlicolas advocare, præcipueque ſenatores Deorum; quorumque nomina, quoniam publicari ſecretum cœleſte non pertulit, ex eo quod omnia pariter repromittunt, nomen eis ex conſenſione perfecit.* Aliis magis placet, ſic vocari, quaſi *Conſulentes*, quando eos Capella *Jovis ſenatores*, Arnobius vero lib. 3. *Conſiliarios Jovis* vocat. Eſt & tertia Etymologia: Nam doctiſſ. Junius ab antiquo verbo *Conſo*, *conſis* deducit, quod idem eſt ac συμβουλεύειν. Inde igitur *Conſentes*, ut & Deus *Conſus*.

Conſentia, ſacra, quæ ex multorum conſenſu inſtituta. Feſtus. Ad quæ verba notat Scaliger *Conſentia ſacra* Gentilium inter ſe fuiſſe, uti & *deos Conſentes*, e. g. Corneliorum, Valeriorum, &c.

Conſtans, Conſtantini, & Conſtantii frater, Collega Magnentii, qui comes ordinum Auguſtæ Germ. urbis erat, inſidiis haud longè ab Hiſpanis in oppido Helenæ occiſus eſt. Tripart. Hiſt. lib. 4. cap. 17.

Conſtans, Imperator, Conſtantii M. filius cum fratribus Conſtantino & Conſtantio Imperium tenuit, uſque mortuis Magnentium Conſtantis interfectorem duobus ingentibus præliis victor ad necem compulit, cum Perſis infeliciter pugnavit, quos cum iterum adoriri ſtuderet, in itinere periit.

Conſtantinus Magnus, Conſtantii Cæſaris & Helenæ filius, primus Romanorum Impp. Chriſti cultum ſectatus; aliquot annis cum Licinio Chriſtianorum hoſte acerrimo imperavit, quem poſtea non ullâ magis de causâ ſæpius victum interfici juſſit. Multa alia præclara fecit, ſed nihil memorabilius quam quod Romani Imperii ſedem Byzantium tranſtulit, quam urbem à ſuo nomine *Conſtantinopolin* appellavit. Vitam ejus ac res geſtas fuſe tradit Euſeb.

Conſtantinus Manaſſes, ſcriptor non aſpernandus, præſertim in rebus Byzantinis; ſcripſit verſibus politicis σύνοψιν ἱστοριῶν, quam Latine vertit doctiſſimus Leunclavius. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 340.

Conſtantinus Porphyrogennetus, Leonis Imp. & Irenes fil. princeps ſtudiorum amantiſſimus, quæ & non parum promovit, uti teſtantur Georgius Cedrenus, Zonaras Annal. lib. 3. Theodorus Metochita Hiſt. Rom. lib. 2. Michael Glycas, Annal. lib. 3. atque alii. Imperator hic, cum videret hiſtoricorum maximum numerum, & conſiliariorum in iis legendis negligentiam, quo malo iſti occurreret, juſſit flores ex hiſtoricis omnibus excerpi, atque in politicorum uſum digeri in corpus unum, quod in partes 53, quaſi locos quoſdam, digeſtum fuit. Dubium vero non eſt, quin hæc non minima fuerat cauſa, cur tot nobiles Græciæ hiſtorici perierint. Nam ut loci illi ſolum conſuli ac legi cœpere; hiſtorici ex quibus illa deſcripta erant, deſcribi deſierunt. Ex iſtis autem 53. Pandectarum, ſeu florilegii politici partibus, una duntaxat hodiè ſupereſt; nempe illa, quæ Excerpta legationum continet. Voſſius. Tu autem vide omnino doctiſſ. Valeſium Præfat. in Collectanea ex Polybio, Diodoro, &c.

Conſtantius, cognomento *Chlorus*, Imp. Rom. Conſtantini M. pater, princeps moderatiſſimus in Galliâ & Hiſp. imperavit, Maximino Italiam obtinente.

Conſul, tutor annuus erat Rom. Reip. publici conſilii princeps. Summum vero apud Rom. dignitatis faſtigium fuit poſt exactos reges à Junio Bruto primum introductum, an. U. C. 244. Dicti autem ſunt *Conſules* à *conſulendo*, h. e. *providendo* ac *judicando*. Quintiliano auctore lib. 1. cap. 10. Hinc illud vetus apud Varronem; *Qui bene conſulat conſul cluat.* Diu autem hoc nomen Romæ ſanctum, ac ſummi magiſtratus proprium fuit: Tandem tamen & ad proconſules & municipiorum magiſtratus tranſlatum eſt, quod Caſaubonus Notis ad Apul. Apol. obſervat, & plures Inſcriptiones apud Gruterum confirmant. De Conſulum officio vide plura apud Feneſtellam lib. de Rom. Magiſtratibus.

Conſus, *conſiliorum* Deus putabatur, qui ideo templum ſub tecto in Circo habebat, ut oſtenderetur tectum eſſe debere conſilium. Hinc *Conſualia* feſta quæ fiebant in honorem *Conſi*. Livius lib. 1. *Ludos ex induſtriâ parat Neptuno equeſtri ſolemnes, Conſualia vocant.* Vide Plut. in *Romulo*, ubi docet Conſualia 18. die menſis Auguſti celebrari ſolita. Errat itaque Servius in Æn. 8. ubi ſic ſcribit: *Raptæ autem Sabinæ in Conſualibus, hoc eſt, menſe Martio.* Quod falſum eſſe præter Plutarchum Dionyſius teſtatur his verbis: Ἡ ἁρπαγὴ περὶ ἢ ὀλίγα τινὰ διαφέρουσι τῶν Σαβίνων ἐγένετο ἐν ἢ ἡμέρᾳ Κωνσουαλίων ἑορτὴν ἄγουσι. Vide Voſſium in *Conſualia*.

Conſygne, Nicomedis Bithyniæ regis uxor, quæ ob laſciviorem cum viro jocum à cane lacerata eſt. Plin. 8. 40. Ubi *Conſingis* alii legunt.

Copia, Dea ubertatis ac abundantiæ apud antiquos, Fortunæ comes, de quâ Lactantius, vetus Statii Schol. in 4. Theb. Hæc fingebatur cornu gerere plenum uvis, malis, ac ſpicis, unde *Cornu Copiæ* proverbialiter, quaſi de abundantiâ celebratur, de quo vide Chiliadas. Horat. lib. 1. Od. 17.

———Hinc tibi Copia
Manabit ad plenum benigno
Ruris honorum opulenta cornu.

Idem in Carmine Seculari.

———Apparetque beata pleno
Copia cornu.

Alii tamen hoc cornu ipſi Fortunæ tribuunt. Vide Plut. de Fort. Rom. ac Heinſium ad Heſiod. cap. 11.

Corax, antiquiſſimus Rhetor Siculus, primus artem dicendi, & præcepta conſcripſit. Cic. in Bruto. Primus etiam extitit, qui artem dicendi mercede profeſſus eſt, Tiſiamque eâ lege inſtituendum ſuſcepit, ut mercedis partem præſentem numeraret, reliquam tum demum perſolveret, quum in judicio, cauſa peroratâ, victoriam reportaſſet. Quum itaque Tiſias non parum in arte profeciſſet, cauſam tamen nullam ſuſciperet, idque fraude facere videretur, ne reliquum mercedis præceptori perſolveret: Corax hominem in jus vocat, cauſamque omnem in hoc dilemma confert. *Diſce*, inquit, *ſtultiſſime adoleſcens, utroque modo futurum quod poſtulo, ſive viceris, ſive condemnatus fueris. Nam à victore merces mihi ex pacto debebitur, quum ita inter nos convenerit, ut quum primam ex judicio victoriam reportaſſes, reliquum mihi mercedis perſolveretur. Sin ego vicero, nihilominus judicii laqueis teneris, utpote ſententiis judicum condemnatus.* Ad hæc Tiſias, *Imo*, inquit, *tu potius diſce, præceptor ſapientiſſime, neutro modo futurum quod poſtulas. Nam ſi tu viceris ex pacto nulla tibi debebitur merces, quandoquidem ita convenit, ut eam tum demum perſolverem, quum causâ peroratâ victor diſceſſiſſem. Sin ego vicero, quid quæſo expectes à victore, judicum calculis abſolutò?* Quibus auditis, Judices adoleſcentis ingenium admirari ferunt acclamaſſe

Καὶ

Κακῆ Κόραξ κακὸν ὠόν, i.e. *mali corvi malum ovum*, alludentes nimirum ad Coracis nomen, quod Latinis *corvum* sig. Alii Protagoræ hoc adscribunt. Vide Aulum Gellium in Noct. Atticis.

Corbulo, Syriæ proconsul, sub Nerone Tiridatem Parthum fudit, fugavitque, Artaxata cepit, exussit, & solo adæquavit, Tigranem Armeniæ regem designavit: Tacitus, lib. 13. *Corpore ingens, verbis magnificus, super experientiam, sapientiamque etiam specie inanium validus.* Juven. Sat. 3.

Corbulo vix ferret tot vasa ingentia, tot res
Impositas capiti.——

Ubi quidam athletam quendam eo nomine tunc temporis fuisse volunt.

Core, Cereris filia, à κόρος, i.e. *satietas*, dicta; Festa ejus *Corea* dicebantur. Schol. Pindari Olymp. Od. 7. πολλοὶ δ' ἄγουσι ἀγῶνες ἐν Ἀρκαδίᾳ, Λύκαια, Κόρεια, Ἄλαια. Hesychius Κόρεια, Θεσμοφόρια, καλοῦνται δὲ θυσία τῇ Κόρῃ πελλυδνή. Ejus quoque meminit Plut. in Dione. Ceres enim producit materiam, quâ nutrimur & satiamur.

Corinna, Corinnæ tres fuere, prima Thebana seu Tanagræa, Archelodori filia, Myrrhidis discipula, quæ Lyricorum principem Pindarum quinquies vicisse, & epigrammatum 50 libros edidisse fertur. De quâ Prop. lib. 2.

Et sua cum antiquæ committit scripta Corinnæ.

Stat. 5. Sylv.

Sophronaque implicitum, tenuisque arcana Corinnæ.

Secunda fuit Thespia veterum monumentis plurimum quoque celebrata. Tertia floruit Ovidii temporibus, ipsi poetæ dilectissima. De quâ Martialis.

Norat Nasonem sola Corinna suum.

Corinnus Iliensis, ante Homerum Iliada scripsit, belli Trojani tempore, ex quo Homerus putatur omnem hausisse sui operis materiam. Suidas.

Coriolanus, vir Illustris Romanus, quem Cicero multis in locis cum Themistocle confert. Siquidem uterque, cum civis egregius fuisset, populi ingrati pulsus injuriâ, se ad hostes contulit, conatumque iracundiæ suæ morte sedavit. Vitam ejus habes in Plutarcho.

Corippus, Africanus Grammaticus, poema historicum reliquit libris 4. de laudibus Justini Augusti junioris, cujus tempore claruit. Vide Voss. H. Lat. p. 748. Extat. cum Comment. Dempsteri. 8. Par. 1610.

Cornelia, matrona nobilissima, eademque eloquentissima, Sempronii Gracchi uxor & Tiberii & Caii Gracchorum mater, & majoris Africani filia. A Val. Maximo laudatur quòd matronæ cuidam Campanæ ornamenta sua pulcherrima ostentanti non aurum, non gemmas, non denique vestes opposuerit, sed liberos, qui maxima sunt matronarum ornamenta, Juven. Sat. 6.

Malo Venusinam, quam te Cornelia mater
Gracchorum, si cum magnis virtutibus affers
Grande supercilium, & numeras in dote triumphos.
Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E castris & cum totâ Carthagine migra.

Fuit & *Cornelia* alia P. Sestii uxor. Cic. 5. Fam. Epist. Plura vide in Francisci Nannii libello peculiari de claris Corneliis Romæ:

Cornelia, Vestalium Virgg. *maxima*, vel, ut alii codd. habent, *Maximilla*, ex familiâ Cossorum capta in locum Læliæ defunctæ, Nerone imperante olim absoluta, ac multo post repetitâ accusatione convicta à Domitiano viva defodi jussa est, authoribus Tranquillo, & Eusebio in Chronicis. Plin. Ep. 4. 11. *Illa nunc ad Vestam, nunc ad cæteros Deos manus tendens, multa sed hoc frequentissimè clamitabat: Me Cæsar incestam putat; quâ sacra faciente vicit, triumphavit: Blandiens hæc an irridens, ex fiduciâ sui, an ex contemptu Principis dixerit, dubium est: dixit, donec ad supplicium, nescio an innocens, certè tanquam nocens ducta est. Quinetiam cum in illud subterraneum cubiculum demitteretur hæsissetque descendenti stola, vertit se ac recollegit, cumque ei carnifex manum daret, aversata est, ac resiluit, fœdumque contactum quasi plane à casto puroque corpore novissimâ sanctitate rejecit, omnibusque numeris pudoris,*

Πολλῶ σωφρονίας ἔτι λωΐονες πιστῆν.

Hæc Plinius. Senarius autem Græcus, quem citat, ex Euripidis Hecubâ desumptus est; ubi Talthybius narrat Polyxenæ necem: Ἡ δ' ἐς Θρήικιον ὅμιλον Πολλὰ, &c.

Κρύπτειν δ' ἃ χρύπτειν ὅμμαθ' ἁρμόζον χρεών.

Quam sententiam, ut obiter notem, transtulit. Ovidius, lib. 13. Met. ubi Polyxenæ immolationem describit.

Tunc quoque cura fuit partes velare tegendas,
Cum caderet, castique decus servare pudoris.

Idem tradit Qu. Smyrnæus de Penthesileâ moribundâ, lib. 1.

——Ἡ δ' ἄρα μίγη κονίῃ ἐ ὀλέθρῳ
Εὐκαλίος ἡεττήσα κατ' ὄσσε· ὑδὲ οἱ αἰδὼς
Ἥρωιν νίκας ἐπῆν, πάλιν δ' ἐτὶ γυῖα μακρὼς.

Justinus, lib. 15. de Olympiade, Alexandri matre: *Exspirans, &c. veste crura contexisse fertur, ne quid posset in corpore ejus indecorum videri.*

Cornelius Asina, cum fundum emisset, sponsorque pretii ab eo expeteretur, postero die Asinam saccalis pecuniâ plenis onustam in forum adduxit pro sponsore, unde cognomentum accepit. Macrobius.

Cornelius Balbus, genere Gaditanus C. Cæsaris familiaris, & præfectus fabrûm, quem cum de civitate in periculum vocaretur Cicero & Pompeius defenderunt.

Cornelius Cossus, Tribun. Mil. Volumnium Lartem Veientum regem occidit, secundaque opima spolia Jovi Feretrio retulit. *Cossos* autem eos qui rugosi sunt, & asperâ facie, à similitudine vermium, qui in ligno nutriuntur, Festus vocari tradit.

Cornelius Epitadius, L. Corn. Syllæ Dictatoris libertus, librum, quem Sylla de suis rebus gestis imperfectum reliquit, supplevit. Tranquillus.

Cornelius Gallus, poeta Elegiographus, Forojuliensis, primum summus Octavii amicus, sed postea suspicione conjurationis, cum in ejus odium impegisset, sibi ipsi mortem conscivit anno ætatis 44. Ovidius.

Sanguinis atque animæ prodige, Galle, tuæ.

Euphorionem Græcum transtulit in Latinum sermonem, & amorum suorum *de Cytheride* libros 4. conscripsit. Fuit autem amicus Virgilii, adeo ut quartus liber Georgicorum à medio usque ad finem ejus laudem teneret, quas postea, jubente Augusto, in Aristæi fabulam commutavit. Amavit, uti diximus, Cytheridem meretricem, libertam Volumnii, quæ, eo spreto, Antonium euntem in Gallias est secuta; propter quod amorem Galli videtur consolari Virgilius in Bucolicis Eclog. 10. Cytheridem autem quam deperibat, mutato nomine, Lycorim vocavit. Ovid. Amor. 1. 15.

Gallus & Hesperiis & Gallus notus Eois,
Et sua cum Gallo nota Lycoris erat.

Cornelius Nepos, vir disertus, Ciceronis tempore, vitas illustrium virorum scripsit, quarum tantum *Pomponius Atticus* extat. Libris illis non modo de excellentibus Imperatoribus, sed etiam de scriptoribus claris egit, Catone scilicet, Cicerone, Terentio, aliisque. Vide Vossium de Hist. Lat. lib. 1. cap. 14. *De Homero* locum ex primo Chronicorum ejus adfert Gellius 17. 21. *De Cicerone* quoque seorsim eum egisse innuit idem Gellius 15. 28. *Cornelius Nepos & rerum memoriæ non indiligens & M. Ciceronis, ut qui maximus amicus familiaris fuit, atque is tamen in primo librorum, quos de vita illius composuit, errasse videtur.* Ipse autem Cicero inter Philosophos numerari vult: Κικέρων ὁ φιλόσοφος ἢ πολιτικὸς Τίτον ἀναγράφῃ, inquit Cicero ipse lib. 2. ad Att. ep. 8. Et Philosophus ab aliis accensetur. Macrob. lib. 1. Saturn. cap. 24. *Tullius, qui non minus professus est philosophandi studium, quam loquendi.* Lactantius 1. 15. *M. Tullius, qui non tantum perfectus Orator, sed etiam Philosophus fuit.* Huic Valerius Catullus Veronensis opus suum dedicat, ut indicat epigramma totius operis Catulliani primum,

Cui dono lepidum novum libellum?
Corneli tibi.——

Vide Lambin. Præfat. ad notas suas in Æmilium Probum.

Cornelius Severus, inter Poetas epicos ab antiquis authoribus relatus est. Ingenio fuit magno, & in scribendis versibus facili. Constat eundem fuisse in declamationibus versatum, quâ in re ingenium suum, atque eruditionem maxime probavit. Quintiliano *versificator quam poeta melior* habitus est. Scripsit inter alia multa *de bello Siculo*, quod opus ab eo absolutum non est propter immaturam mortem. Quod si absolvere potuisset, merito sibi secundum locum vendicasset, ut ait Fabius. Extat ejus carmen quo eleganter deflevit Ciceronis mortem. Vide *Cicero*.

Cornelius Valerianus, scriptor antiquus: de quo Voss. Hist. Lat. p. 700.

Cornelius Bocchus inter Rom. scriptores refertur à Plinio, lib. 16. cap. 40. & alibi.

Cornelius Tacitus, historicus eximius. Vide *Tacitus*.

Cornelius, Centurio Romanus à D. Petro Apostolo sacro-sancto lavacro Cæsarea tinctus fuit. Act. 10. Et ibi primus Episcopus, omniumque gentium, qui crediderint merito extitit primitiæ, quòd primus Spiritu sancto repletus fuerit. Origen. super Numeros.

Cornicularius, ut Sigonius existimat, fuit minister Tribuni Mil. qui vigilias ejus loco circumibat, atque ejus imperia Corniculo edebat. Val. Max. cap. *de Pudicitiâ*. *M. Lætorio Tribuno Militum Cominius Tribunus plebis diem ad populum dixit, quòd Cornicularium suum stupri causâ appellasset.* Frontinus Stratagem. lib. 3. *Tanquam tribuni Cornicularios vigilias excitavit.*

Cornificius, iiſdem temporibus in poeticâ floruit, quibus in ſcribendâ hiſtoriâ Salluſtius, Luceius, & Corn. Nepos. Ingenio eleganti ac lepido fuit, atque in ſcribendis epigrammatis verſatus. Sororem habuit *Cornificiam*, ut ſcribit Euſebius, cujus carmen in magno pretio habebatur. Fuit etiam *Cornificius* amicus Ciceronis paternus & collega, ad quem extant multæ Ciceronis ipſius Epp. lib. 1. Fam. Ep.

Corniger, Bacchus dictus eſt, quod nimio vini potu truces homines reddantur, & tunc, ut ait Ovidius lib. 1. Art.

——— *Sumit cornua pauper.*

Eodem ſenſu Horat. in Odis.

Vireſque & addis cornua pauperi.

Alii, quia Bacchus idem cum Sole eſſe cenſetur. Radii autem ſolares inſtar cornuum ab antiquitate expreſſi ſunt. Vide & Macrob. in Saturnal. Imo & apud Ebræos radii cornua vocantur.

Cornutus, Leptites genere (eſt autem Leptis Africæ civitas) Stoicus Philoſophus, quem à Nerone propter liberiorem de ejus carminibus vocem multatum exilio referunt Dio & Euſebius in Chronico. Multa de eo falſa & inepta Suidas, cui fidem habere caveant tirones. Perſii præceptor fuit, ut non obſcurè in penultima Sat. ipſe teſtatur.

Cum primum pavido cuſtos mihi purpura ceſſit,
Bullaque ſuccinctis Laribus donata pependit,
Me tibi ſuppoſui, teneros tu ſuſcipis annos
Socratico, Cornute, ſinu.

Multa eum in philoſophicis ſcripſiſſe, conjicimus ex Hieronymi ad Magnum oratorem epiſtolâ: putamus enim hunc eſſe Cornutum illum, de quo multa Origenes in Stromateas ſuos tranſtuliſſe dicitur. Fuiſſe vero non ſolum philoſophiæ cognitione clarum ſed & aliis ſtudiis, hiſtoria arguit, quam Dio narrat de adhibito illo à Nerone in conſilium ſuper inſtituto carmine de rebus geſtis Romanorum. Nam Neronem ab omni philoſophiâ fuiſſe alienum conſtat, neque vero cauſæ quicquam erat, cur de pangendis verſibus Stoicus conſuleretur; niſi etiam eruditionis laude, & diſciplinis humanioribus excultus fuiſſet Cornutus. Quare Dio illum ait ἐπὶ παιδείᾳ εὐδοκιμῆσαι τότε, (*eruditionis opinione claruiſſe*) non autem ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. Cum igitur in utroque genere excelluerit Cornutus, quæſtionis eſt, idemne hic an alius ab hoc diverſus fuerit Annæus ille Cornutus Grammaticus, quem in Virgilium & alios poetas commentarios ediditſe conſtat, & paulo ante Gellii memoriam Romæ grammaticam eſſe profeſſum. De hoc igitur ſtudioſi quærant amplius: nobis quidem non videtur. Multa quoque Porphyrius in Εἰσαγωγῇ in Categorias de Cornuto quodam: ubi inter alia eum ſcripſiſſe τὰς Ῥητορικὰς τέχνας & γεγραφὼς περὶς Ἀσκληπιάδου Stoicum, auctor eſt. De hoc quoque quis ille fuerit cogitemus. Caſaubonus.

Cornutus, Prætor urbanus Romæ, Ciceronis temp. de quo ſic ipſe ſcribit Epiſt. lib. 10. *Placuit nobis, ut ſtatim ad Cornutum Prætorem urbis literas deferremus, qui, quòd Conſules aberant, Conſulare munus ſuſtinebat more majorum.*

Coræbus, Mygdonis fil. qui Caſſandræ amore incenſus, quam Priamus ei deſponderat, poſtremis belli Trojani temporibus ad Trojam venit, ſocero & Phrygibus auxilium laturus, fruſtra ei ſuadente ſponſâ, ut in patriam reverteretur, certiſſimoq; exitio, quod toti urbi imminebat, ſeſe eriperet, cujus verbis cum fidem non adhiberet, poſtremâ illâ nocte quâ Ilium cecidit à Peneleo Græco quodam fuit interfectus. Virg. Æn. 2.

——— *Juveniſque Coræbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat inſano Caſſandræ accenſus amore.

Hinc proverbium: *Stultior Coræbo.* Vide Barthium ad Stat. Theb. pag. 226. Item Coræbus curſor optimus Elidenſis, qui à Neoptolemo interfectus eſt. Pauſanias.

Corona, ſignum cœleſte ſupra humerum Arctophylacis eſt, novem ſtellis conſtitutum in orbem diſpoſitis, cum Scorpione exoriens, occidens autem exoriente Cancro. Virgilius Georg. 1.

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur,
Gnoſſiaque ardentis decedat ſtella Coronæ.

Manilius Aſtron. lib. 1.

At parte ex aliâ claro volat orbe Corona,
Luce micans variâ, nam ſtella vincitur una
Circulus in medio radians, quâ proxima frontem
Gnoſſia deſertæ fulgent monumenta puellæ,
Candidaque ardenti diſtinguit lumina flammâ.

Vide *Ariadne.*

Coronis, quæ & Arſinoe, Phlegyæ, vel, ut alii tradunt, Leucippi filia; quæ cum formâ eſſet non ineleganti, Apollini placuit, à quo & vitiata & gravida facta eſt. Verum cum poſtea Iſchidi cuidam Theſſalo, mutuo ejus amore capta, ſui copiam faceret, à Corvo deprehenſus eſt, ex quo cum Apollo amicæ perfidiam cognoviſſet, telis eam confodit, puerumque (qui poſtea Æſculapius dictus eſt) ex utero ejus exemptum Chironi Centauro tradidit educandum. Ovid. Met. 12.

Pulchrior in totâ quam Lariſſæa Coronis
Non fuit Æmoniâ.

Coronis, Dea fuit, quæ in Sicyone colebatur, cujus tamen ſimulachrum peculiare templum nullum habuit, ſed cum ſacrificii tempus acceſſit, id in Palladis ſacraria transferebant, honoreque proſequebantur.

Val. *Corvinus*, de quo vide Liv. lib. 7. Gell. 9. Plin. 7. 48. Val. Max. 8. 14. Prop. l. 3.

Et cui cognomen corvus habere dedit.

Ovid. 1. Faſt.

Ex uno quidam celebres, aut torquis adempti,
Aut Corvi titulos auxiliaris habent.

Manilius lib. 1.

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen qui geſtat in alite Phœbum.

Coruncanus, primus de plebe Pont. Max. factus, teſte Livio. Cicero in Orat. *pro domo ſuâ* ad Pontifices, ſapientiſſimum & peritiſſimum fuiſſe dicit. Is cum legatus ad Teucrum Illyricorum regem miſſus eſſet, in reditu contra jus Gentium interfectus eſt. *Coruncanus* alter adverſus Amilcarem Barcham in Siciliam miſſus eſt. Polybius.

Corus, ventus ſpirans ab occaſu ſolſtitiali Plin. Sen. in Thyeſte:

Brutium Coro feriente pontum.

——— *Cæli fuſcator Eoi*

Lucano dicitur lib. 1. Idem lib. 7.

——— *Victus violento navita Coro*
Dat regimen ventis. ———

Stat. lib. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata ſororis
Igne Therapnæi fugerunt carbaſa fratres.

Silius, lib. 1.

Qualis ubi Ægæo ſurgente ad ſidera ponto
Per longum vaſto Cori cum murmure fluctus
Suſpenſum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt, ſonat ille procul, ſtatuque tumeſcens
Curvatis pavidas tranſmittit Cycladas undas.

Alias *Caurus* dicitur. Virg. Geor. 3.

Semper hyems, ſemper ſpirantes frigora Cauri.

Ideo Martinius ſic dici putat ab Ebræo קר *car*, i. e. *frigus.* Certe Virgilio, lib. 5. *Hyberni Cori* vocantur.

Corybantes, Cybeles ſacerdotes, qui ſacro furore correpti, cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes alios in ſimilem rabiem agebant. Homerus βηλεμόνας vocat. Hi primùm Idam Phrygiæ montem tenuiſſe dicuntur, poſtea autem in Cretam navigaſſe, & montem quendam incoluiſſe, quem à nomine relictæ ſedis etiam Idam appellarunt; ubi & Jovem infantem aluerunt, tympana jugiter pulſantes, ne Saturnus (qui cum Titane fratre convenerat, ut ſobolem omnem maſculam interficeret) puerum vagientem audiret. Sunt qui *Curetas* & *Corybantas*, & *Cabiros*, ac *Idæos Dactylos* eoldem eſſe putent. Diodorus Sic. Corybantem ſcribit Jaſonis & Cybeles filium fuiſſe, ac ſimul cum Dardano ſacra Matris Deum in Phrygiam detuliſſe, eoſque qui in ſacrificia ejus Deæ incumbere voluerunt, de ſuo nomine *Corybantes* appellaſſe. Sing. numeri nominativus eſt *Corybas*, quo uſus eſt Claudianus de Rapt. Proſ. lib. 2.

Non te progenitum Cybeleius ære canoro
Luſtravit Corybas. ———

Sidonius

Cum ſectus recalet Corybas, cui gutture rauco
Inguen per bifores regemunt cava buxa cavernas.

Ubi benè buxa, utpote in hiſce ſacris adhiberi ſolita. Val. Flac. lib. 2.

——*Horriſonæ reſpondent Gargara buxo.*

Claud. 1. de Rapt.

——*Corybas non impulit enſem*
Non buxus, non æra ſonant.

Virg. Æn. 9.

Tympana vos buxuſque vocat Berecynthia.

Papin. lib. 5.

——— *Inſano veluti Theumeſia Thyas*
Rapta deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis auditus montibus Evan.

Idem, lib. 9.

— *Quum Bacchica mugit Buxus.*

Et lib. 2. Achil.

——————— *Buxus*
Signa dedit, quater æra Rheæ quater Evia pulſant.

Seneca in Agamemnone.

Quæ turritæ turba parenti
Rectore rauco concita buxum Ferit.

Val. Flac. lib. 3.

——— *Barbara buxus*
Si vocet & motis ululantia Dindyma ſacris.

Heſychius: Κορύβας. Ῥέας ἱερεύς.
Horat. Carm. 1. Od. 16.

——*Non acuta*
Sic geminant Corybantes æra.

Virgil. Æn. 10.

——*Corybantiaque æra.*

Hinc κορυβαντᾶν eſt *inſanire*, & *mente captum eſſe*. Heſychius. Κορυβαντιάσαι, μαινομένης, ἢ ἐπιθεσπιῶς δαιμονιζομένης. Strabo, lib. 10. ſic dictos ait ἀπὸ τῶ κορύπτοντας βαίνειν ὀρχησικῶς, *quia cum ſaltatione incederent*. Ait idem Corybantes vocari τοὺς μανικῶς κινουμένους, *furioſè ſe moventes*; cum autem autem non ſit ulla corporis motio μανικοτέρα, quam quæ ordine naturæ inverſo capite incedit, putat Palmerius ab eo dictos Κορύβαντας, nam κόρυ vox antiqua *caput* ſignificabat. Ergo ἀπὸ τῶ ὄπω τὸ κόρυ βαίνειν dicti Κορύβαντες.

Corycus, luctator nobilis, qui cum neminem reperiret priorem, aut parem, cujuſque viribus ſuccumberet, proverbio fecit locum, *Luctari cum Coryco*, de his qui ſupra vires aliquid moliuntur.

Corydeus, Heſychius: Κορυδεύς, ὄνομα κύριον, ἐπὶ ἐπαμφοτέρου ὀλίγου δυσμορφίᾳ καὶ οἱ παῖδες αὐτῶ. Vide Diogen. p. 224. & Barth. Adverſ. p. 251.

Corydon, paſtoris nomen à Theocrito & Virgilio celebrati. Vide de la Cerda ad Virg. Ecl. 2.

Coryneta, vel *Corynetes*, latro famoſiſſimus, Vulcani filius, cum juxta Epidaurum hoſpites clavâ quâdam, quæ Græcis κορύνη dicitur, trucidaret (unde & hoc nomin's ſibi ſumpſit, cum prius Periphatus vocaretur) à Theſeo fuit interfectus. Suid. Plutar. Item *Areithoi* cognomen. Hom. Iliad. η.

Τὸν δ' ἔχεν ἄμοιτον Ἀρηϊθόοιο ἄνακτος.
Δίου Ἀρηϊθόου, ὃν ὀπίλλουσιν Κορωνῆες
Ἀνδρες κίκλησκον, κεκλίζοντες ἐ γυναῖκες.
Οὔνεκ' ἀρ' ὃ πέξοισι μαχέσσετο, δουρὶ ἐ μακρῷ,
Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορυθῇ ῥῆηνυσκε φάλαγγας.

Coſconius, vetus auctor, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 700.

Coſine, Κόσμη Ægyptiaca prodendo memoriam ſui extendit. Eorum ex primo Schol. Apollonii in lib. 4. variorum adfert ſententias de quæſtione eâ, Quænam gens ſit antiquiſſima?

Coſmeta, ornator, ſervus in familiâ, cui domini, dominæve exornandi cura incumbit. Juvenal. Sat. 6.

Ponunt Coſmetæ tunicas.

Id eſt, ancillæ, quæ mundum, & veſtes dominæ curant, & ornatum ejus cuſtodiunt & purgant, deponunt tunicas, & veſtes exuunt, ut nudæ virgis cædantur. Ita enim *ponere* ſumitur pro *deponere*, ut apud Catullum.

——*Quas paſtor viderat olim*
Idæis tunicam ponere verticibus.

Coſmus, unguentarius nobilis. Mart. 11. 9.

Quod Coſmi redolent alabaſtra focique Deorum.

Juvenal. Sat. 8.

——*Cœnet licet oſtreâ centum*
Gaurana, & toto Coſmi mergatur aheno.

Ubi vetus Schol. *Coſmus luxurioſus fuit, qui ſolium in quod deſcendebat, multis diverſorum unguentorum odoribus miſcebat.* Hinc *unguentum Coſmianum.* Mart. 12. 55:

Aut libram petit illa Coſmiani.

Petronius: *Affert vobis alabaſtrum Coſmiani.* Vide Rader. ad Mart. lib. 14. ep. 100.

Coſſus, Corn. Lentulus, conſul cum M. Aſinio Agrippa an. U. C. 777. Alius collega L. Calphurnii Piſonis an. ab U. C. 753. Tertius conſul cum Claudio Cæſare Nerone an. ab U. C. 812. Denique *Coſſus* Trib. Mil. De quo Virg. Æn. 6.

Quis te magne Cato tacitum, aut te Coſſe relinquat?

Eſt & hoc nomine hæredipeta celebratus, Juven. Sat. 10.

Ut captatori moveat faſtidia Coſſo.

Coſſutiorum familia apud Rom. ex quâ *Coſſutia* uxor Cæſaris. Sueton. Sic *Coſſuvii*, & *Coſſuviani*.

Cotiſo, Dacorum rex, cujus exercitus, cum Pannonias invaſiſſet, à Cornelio Lentulo, duce Auguſti Cæſaris victus eſt. Horat. in Odis. *Occidit Daci Cotiſonis agmen.* Abrahamus Mylius, lib. de linguâ Belgicâ, cap. 26. *Cotiſon*, quaſi *Gotes ſon*, i. e. linguâ Belg. *Dei filius.* Sic nempe Dux ille dictus eſt, quia optimates ſe, ſuoſque liberos pro Deorum progenie ab aliis haberi volunt.

Cotta, Orator, qui cum Sulpitio æquali differit apud Ciceronem in dialogis de oratore. Legem tulit, ut liceret Tribunis plebis alios recipere magiſtratus, quòd lege Syllæ iis erat ademptum. Singularem ejus dicendi facultatem ac dexteritatem multis nominibus laudat Tullius, lib. de Oratore ac in Bruto. Alter *Cotta* contra Mithridatem infeliciter pugnavit, Syllam Cæſari conciliavit. Tertius, Legatus Cæſaris in Galliâ, inſidiis circumventus ab Ambiorigis Ducis exercitu interficitur. Aſcon. Pædianus. Hic videtur is eſſe, qui librum de Rep. Rom. conſcripſit, teſte Athenæo, lib. 6.

Cottus, Gigas centimanus, Heſiod. in Theogon.

Ἄλλοι δ' αὖ Γαίης τε καὶ Οὐρανοῦ ἐξεγένοντο,
Τρεῖς παῖδες μεγάλοι καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί,
Κόττος τ' Βριάρεώς τε, Γύγης θ', ὑβριφανα τέκνα,
Τῶν ἑκατὸν μὲν χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο
Ἄπλαστοι μεγάλοι τε καὶ ἐκδεδρυ πεντήκοντα
Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ὀλοῇ σὺν εἰδαρέοισι μέλεσσι.

Vide Palæphatum.

Cotys, Latina terminatione *Cotus*, Thraciæ regum nomen. Nepos in Iphicrate, *Mneſthea filium reliquit ex Threſsâ natum Coti regis filia.* Idem in Timotheo *Cotyn* Græcâ ratione vocat. Cotyn Thraciæ regem in Pompeianâ militiâ commemorat Cæſar, lib. 3. De bello Civili, c. 4. Ubi vide Ciacconium Pompeianas partes fovit. Lucan. l. 5.

——*Fortemque Cotyn, fidumque per arma*
Deiotarum.——

Hic, cum naturâ eſſet iracundior, & aſper eorum qui in miniſteriis deliquiſſent, caſtigator, vaſa fictilia, tenuia quidem & fragilia, ſed cælaturis quibuſdam & ſculpturis eleganter elaborata, ſibi ab hoſpite allata, ſimul omnia confregit, ne in eos qui illa fregiſſent, aſperius animadverteret. Plut. in Apophth. Alius regis Thraciæ hoc nomine mentio eſt apud Tacitum 2. Annal. cap. 64. &c. Hic ille Cotys eſt ad quem, Ovid. Eleg. 9. lib. 3. de Ponto ſcripſit, exul ſcilicet in ejus regno.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Coti Odryſarum regis meminit Livius; Alius Coti Ædui Cæſar de bello Gallico.

Cotytto, ûs, Dea impudicitiæ, cui Athenis à Baptis (eo nomine vocabantur ejus ſacerdotes) nocturna ſacra fiebant, quæ ab illa vocantur *Cotyttia.* Hanc Probus ſaltatricem fuiſſe exiſtimat, unde etiam ſacerdotes ejus laſcivis ſaltationibus mores ejus referebant. Juvenal. Sat. 2.

Talia ſecretâ coluerunt orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Baptæ laſſare Cotytto.

Horat. Epod. ult.

Inultus ut tu riſeris Cotyttia
Vulgata, ſacrum liberi Cupidinis.

Vide Politian. Miſcellan. cap. 10. Heſychius. Κοτυττώ, ὁ μ' Εὐπολις κατ' ἐκθῶ τὸ σεμνὸν τοῦ Κοεμβίους φορτικόν τινα δαίμονα διαπέμπει.

Cranaus, Athenarum rex, qui Cecropi in regno ſucceſſit, à quo inquilini *Cranai* dicti.

Crantor, Solenſis, Academicus Philoſophus, Platonis auditor & Zenocratis condiſcipulus ac Palæmonis, qui novis opinionibus Academiam Platonicam repleverunt. Hic ſcripſit librum de Conſolatione, quem Cicero æmulatus eſt & de quo hoc reliquit elogium. *Eſt ille quidem non magnus, ſed vere aureolus, & ad verbum ediſcendus libellus.* Periit aquæ intercutis morbo. Taxavit Stoicorum indolentiam, quæ eſſe nullo modo poteſt, niſi plane hominem ſaxeum eſſe velimus' & omni ſenſu planè carentem. Cum Chryſippo eum conjungit Horatius, ubi de Homero ad Lollium.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Item *Crantor* Pelei armiger, à Demoleonte Centauro interfectus. Ovid. Met. 12.

L. Craſſus, Orator, qui cum Antonio à Cicerone introducitur in libris de Oratore, accuſavit C. Carbonem eloquentiſſimum hominem admodum adoleſcens. Summam ingenii non laudem modo, ſed etiam admirationem eſt conſecutus; Defendit poſtea Liciniam virginem, cum annos 27 natus eſſet. In Bruto Ciceronis eſt elegantiſſima ipſius Craſſi cum Antonio, & Scævolâ comparatio. Deploratur multis verbis ejus mors à Tullio in exordio, lib. 3. De Oratore. Macrobius Sat. 2. 11. *Is tamen Craſſus vir Cenſorius (nam cum Cn. Domitio cenſor fuit) cum ſupra cæteros diſertus haberetur, eſſetque inter clariſſimos cives princeps, tamen muræna in piſcinâ domus ſuæ mortuam atratus tanquam filiam luxit. Neque id obſcurum fuit, quippe Collega Domitius in ſenatu hoc ei quaſi deforme crimen objecit.* Ælianus. Καὶ πότε Δομέτιος πρὸς αὐτὸν ἐπέπτης, Ὡς μᾶλλον μύραιναν ἔκλαυσας τεθνεῶσ. Ὁ δ' ἐκεῖνος, ἐγὼ δεῖον ἔφατο, σὺ δ' οὐδὲ γυναῖκας ἀδελφὰς οὐκ ἔκλαυσας.

P. Craſſus, Oratoris frater, Juris peritiſſimus, in dominatione L. Cinnæ Marianarum partium, ne incideret in manus inimicorum, ſeipſum interemit. Cæterum de morte ejus, & patris ſui variant authores. Lucan. lib. 2.

—*Truncos laceravit Fimbria Craſſos.*

Vide Appianum & Florum, lib. 3. cap. 21. itemque Livii Epitomatorem.

M. Craſſus,

M. Craſſus, P. Craſſi filius, Romanorum omnium ditiſſimus: Negavit quempiam divitem habendum, qui annuo reditu exercitum alere non poſſet. Hic ad bellum Servile miſſus, adverſus Spartacum gladiatorem, qui fugitivorum ingenti contractâ manu, Vatinium, Gellium, ac Lentulum Roman. Imperatores fugaverat, 12 millibus hoſtium unà cum eorum duce cæſis, apud Rhegium juxta Leucadis paludem victoriâ potitus eſt, urbemque ovans intravit, lauro, novo exemplo coronatus, cùm cæteri ante eum non niſi myrteam coronam accepiſſent. Poſtremo cum ei Syria ſorte obtigiſſet, profectus ad bellum Parthicum, ibi cum filio à Surenâ regis Præfecto captus, atque interfectus eſt. Et quoniam auri cupiditate expeditionem ſuſcepiſſe credebatur, Barbari liquefactum aurum in os ejus infuderunt, jubentes, ut ſaltem mortuus ſeſe auro ſatiaret, cujus famem vivus nunquam ſedare potuiſſet. Lucan. lib. 1.

——*Poſtquam crudeli funere Craſſus*
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carras.

Hiſtoriam ejus habes apud Appian. in Parthicis & Plut. in M. Craſſo, & Florum lib. 3. Mem. & Strabo lib. 6. qui *Sinnaca* locum, ſive civitatem nominat ἐν ᾗ Κράσσον διαφθείρη δόλῳ λαφύροις τοῦ Συρήνα τὸν Παρθυαίων στρατηγὸν, ut idem inquit. Cæterum Craſſi filii defuncti uxorem Corneliam, Metelli Scipionis filiam Pompeius uxorem duxerat, poſt mortem Juliæ, ut Plut. tradit, quare etiam eò reſpexiſſe Lucanus nonnihil videtur, cum dixit

——*Umbràque erraret Craſſus inultâ.*

Quaſi tacitè moneret, Craſſi, utpote affinis ſui cædem ulciſcendam potius fuiſſe.

Craſſus, Craſſi divitis avus, nunquam riſiſſe fertur: ob id *Agelaſtus* eſt vocatus. Plin. 7. 19.

Craſſus, M. Craſſi divitis fil. Cæſaris legatus fuit in bello Gallico: In Cæſarianis tandem partibus adoleſcens occubuit. Fuit autem diſcipulus Ciceronis, de quo ille in Oratore.

Craſſus, P. Licinius ante ætatem Pont. Max. factus, quod nunquam antea contigit. Conſul profectus eſt contra Ariſtonicum Eumenis filium, in quo prælio profligato exercitu, ipſe, ne in manus hoſtium veniret, baculo Barbarum quendam in acie oculo converberato, in ſui necem provocavit. Val. Max.

Craſtinus, pugnam Pharſalicam exorſus eſt, cui diras imprecatur hoc modo Lucanus, lib. 7.

Dii tibi non mortem, quæ cunctis pœna paratur,
Sed ſenſum poſt fata tuæ dent, Craſtine, morti,
Cujus torta manu commiſit lancea bellum,
Primaque Theſſaliam Romano ſanguine tinxit.

Craterus, Macedo è comitibus Alexandri, qui etiam ejus res geſtas conſcripſit. Plut. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 347. & 462.

Craterus, ſtatuarius nobilis, quem probatiſſimis ſignis Palatinas domos Cæſarum repleviſſe, author eſt Plin. 36.

Craterus pictor, qui Comœdos Athenis in Pompeio pinxit. Plin. 35. 11.

Craterus, Antigoni Regis frater, Scriptor antiquus; citatur à Phlegonte Tralliano Mirabil. cap. 32.

Craterus, medicus inſignis, Cic. lib. 12. ad Atticum. Hujus ſervum ſcribit Porphyrius Tyrius morbo inuſitato affectum, quum medicamenta non prodeſſent, vipera piſcis in formam figuratâ & ab eo devorata ſanum factum. *Crateri* meminit etiam Horatius. 1 Serm. Sat. 3.

Non eſt Cardiacus (Craterum dixiſſe putato)

Itemque Perſius.

Et quid opus Cratero magnos promittere montes?

Crates, Thebanus Philoſophus, Cynicus, Diogenis diſcipulus, qui, Suidâ ac Diogene Laertio teſtibus, in pecuniam omnem ſubſtantiam redigens, apud Trapezitam depoſuit, hâc lege, ut ſi filii philoſophi eſſent, eam indigentibus civibus diſtribuerit, nihilo philoſophos indigere exiſtimans: Si autem idiotæ, eis redderet, ut, vacuis virtute, ſaltem opes opitularentur. Philoſtratus autem in vitâ Apollonii, & Diocles eum ſubſtantiam ſuam aiunt in mare projeciſſe, uti liberius philoſopharetur, atque dixiſſe, *Abite peſſum malæ cupiditates, Ego vos mergam, ne ipſe mergar à vobis.* Neque enim putavit ſe poſſe, & virtutes, & divitias ſimul poſſidere. Sen. Ep. 10. Crates Stilponis auditor cum vidiſſet adoleſcentulum ſecreto ambulantem interrogavit, Quid illic ſolus faceret? Mecum, inquit, loquor. Cui Crates, Cave, inquit, rogo, & diligenter attende, ne cum homine malo loquaris. Emicuit autem Demetrii Poliorcetæ temporibus, ad quem Thebas obſidentem miſſus legatus ſuâ authoritate eum ab obſidione patriæ removit. Plut.

Crates, Athenienſis; poeta Comicus, antiquæ Comediæ, auditor Polemonis philoſophi. Suidas. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 31. & 56.

Crates, Grammaticus ſub Ptol. Philometore, æqualis Ariſtophanis Grammatici, cognominabatur *Criticus*, ſive *Homericus*, ſcripſit in Iliaden & Odyſſeam lib. 59. Comment. Suidas. Studium Grammaticæ Romam primus intulit, teſte Suetonio: miſſus enim ad Senatum ab Attalo rege, ſub ipſam Ennii mortem plurimas acroaſes fecit, aſſidueque per omne tempus legationis diſſeruit.

Craves, Pergamenus, res mirandas de variis gentibus literis prodidit. De quo Plin. 7. 2. & Ælianus de Animalibus 17. 9. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 347.

Cratinus, poeta Comicus, clarus apud Athenienſes, qui primus in Dionyſiis Athenis Satyricam fabulam induxit. Hor. lib. 1. Serm. Sat. 4.

Eupolin atque Cratinum, Ariſtophanemque poetas.

Perſius Sat. 1.

——*Audaci quicunque afflate Cratino.*

Scholiaſt. Ariſtoph. Κρατῖνος ὁ τὰ παλαιᾶς κωμῳδίας ποιητὴς αὐστηρὸς καὶ λοιδορίας ὄζων. Οὗ γὰρ ἄπαρξ Ἀριστοφάνης ὑπερέχειν τὰ χάριτι τῶν σκώμμασι φησὶ, τὸ φορτικὸν καὶ ὑπηνώτιον δηλονότι καὶ παῖδας ἀναιρῶν. ἀλλ' ἁπλῶς καὶ τὰ παρεμβάσεις γυμνῇ τῇ κεφαλῇ πίπτει τὰς βλασφημίας καὶ τὰ ἀωρολόγητον. Hic autem fuit ſupra modum gulæ ac omni voluptatum generi deditus, & præcipuè ebrietati, ad quod alludit Horatius in Epiſt.

Priſco ſi credis, Mæcenas docte, Cratino,
Nulla placere diu nec vivere carmina poſſunt
Quæ ſcribuntur aquæ potoribus.

Vide Voſſ. de P. Gr. pag. 30.

Cratippus hiſtoricus Thucydidis æqualis, ea quæ à Thucydide omiſſa erant complexus fuit. Auctor Dionyſ. Halicar. Mem. quoque Marcellinus in vitâ Thucydidis.

Cratippus, Mitylenæus, quem Athenis docentem audivit Marcus filius Ciceronis, ut eſt in proœmio librorum de officiis. Hic Pompeium poſt Pharſalicam pugnam fugientem apud Mitylenem conveniens ultro ſolatus eſt verbis philoſophicis, ad ſpemque hortatus, cum quædam de Providentiâ diſſeruiſſet, reſque Romanas tandem labi eſſe neceſſe affirmaret. Plut. in Pompeio.

Crator libertus fuit M. Aurelii Veri, at deſcripſit exactè, nomina, temporaque conſulum, atque aliorum, qui annuum magiſtratum Romæ geſſerunt annis 453. Teſtis Theophilus ad Autolyc. lib. 3.

Cratylus, philoſophus, cui Plato librum de ſignificatione nominum inſcripſit.

Creon, ontis, Corinthiorum rex, prædonis Siſyphi filius, qui Jaſoni poſt Medeam repudiatam filiam ſuam natu minorem nomine *Creuſam* uxorem deſpondit; quam rem iniquo animo ferens Medea coronam naphthâ illitam ſponſæ dono miſit, quæ ſub noctem, luminibus accenſis, concepto igne, non modo illam, verum etiam ſponſum, & ſocerum cum totâ regiâ concremavit.

Creon, Thebanorum rex, Menœtii fil. & Jocaſtæ frater, qui Laio, ab Oedipo filio occiſo, regni adminiſtrationem arripuit. Verum cum Sphinx Typhonis & Echidnæ filia Thebanum agrum crudeliſſimè vaſtaret, neque aliud tantæ calamitatis remedium oſtenderetur, quam ſi quis ænigma ab illa propoſitum diſſolviſſet, Creon, propoſito per univerſam Græciam edicto, ſi quis id præſtare poſſet Jocaſtam, Oedipi matrem viduam, illi ſe uxorem daturum pollicitus eſt, regnoque Thebanorum ultro ceſſurum. Quibus præmiis illecti non pauci cum propoſitum ænigma diſſolvere non poſſent à Sphinge occiſi, temeritatis ſuæ pœnas dederunt, donec ad rei famam excitus Oedipus, Laii & Jocaſtæ filius ænigma explanavit. Quam rem tam ægrè tulit fera, ut protinus ſeſe ex præruptо monte dederit præcipitem. Hâc itaque viâ Thebanorum regnum adeptus Oedipus, matrem imprudens uxorem duxit, cum paulo ante etiam patrem occidiſſet. Quibus flagitiis poſtea cognitis, tantum ex iis animo dolorem concepit, ut lucis pertæſus, utrumque ſibi oculum eruerit, Antigoneſque filiæ ductu Athenis ſeſe in exilium contulerit, regno Eteocli & Polynici filiis ſuis, eâ conditione, relicto, ut alternis annis imperarent. Cum autem Eteocles (cui, quòd major natu eſſet, priores vices Polynices conceſſerat) exacto jam anno fratrem non reciperet, graviſſimum eâ occaſione inter Argivos & Thebanos bellum eſt exortum: In quo cum fratres ambo mutuis vulneribus cecidiſſent, Creon denuo regni gubernacula recepit. Verum cum præter alia complura inclementiæ ſuæ exempla, Antigonam & Agriam interficiendas curaſſet, quod illa fratres, hæc virum ſupremo ſepulturæ honore eſſent proſequutæ, cumque occiſorum Thebanorum propinquos funeris officio prohiberet, Theſeus Thebanarum matrum querelis commotus, Creonti bellum indixit, prælioque victum vitâ exuit. Statius in Thebaide.

Creon, primus Archon annuus Athenienſium. Velleius lib. 1. *Ex annuis (archontibus) primus Creon.* Euſebius in Chron. Ἔδοξεν αἱρεῖσθαι ἄρχοντα κατ' ἐνιαυτὸν, καὶ πρῶτος ἡγήσατο ἐνιαύσιος ἄρχων Κρέων, ἐπὶ τῆ εἰκοστῆ πεμπτῆ Ὀλυμπιάδι.

Creophilus Samius, quem aliquando tradunt, ſuſcepto hoſpite Homero, accepiſſe ab eo donum, inſcriptionem poematis quod *Oechaliæ captivitatem* vocant. Sed Callimachus per epigramma quoddam contrarium ſtatuit, quod quanquam Creophilus opus compoſuerit, Homeri tamen dicatur propter dictum hoſpitium. Quidam hunc Homeri magiſtrum tradunt, alia vero non hunc, ſed Ariſteam Proconneſium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 347.

Crephegenetus, corruptè pro *Knephagenetus*, illud etiam corruptè pro Κνὴφ ἀγένητ[ον]. Vide *Cneph.*

Crepi, Luperci dicti ſunt à crepitu pellicularum, quem verberantes faciunt. Mos enim erat Romanis nudos diſcurrere in Lupercalibus, & obvias quaſque fœminas flagris ex pellibus confectis ferire. Feſtus.

Creſcentius Numentanus, Conſulem Rom. titulo ſe præferens, urbis dominium cepit. Item Philoſophus quidam Cynicus, Juſtino Martyri infenſus. Tatianus contra Gentes.

Cretheus, Æoli filius qui ex Tyro Salmonei fratris filiâ Æſonem genuit. Inde *Cretheia virgo* apud Val. Flaccum lib. 1. pro Helle Crethei nepte.

Crethon, Dioclis fil. qui cum patre Orſilocho ad bellum Trojanum profectus eſt, Græcis auxilium laturus. Verum eum duo hi fratres nimium ſuis viribus freti cum Æneâ congredi non dubitarent, ab eodem interfecti temeritatis ſuæ pœnas dederunt, vixque eorum cadavera à Menelao & Antilocho ex hoſtium manibus eripi potuerunt. Hom. Iliad. 5.

Creticus, Oratoris nomen, ponitur autem pro quovis judice. Juvenal. Sat. 2.

——— *Sed quid*
Non facient alii, cum tu multitia ſumis
Cretice? ———

Idem ibidem.

Acer & indomitus, libertatiſque magiſter
Cretice pelluces. ———

Creuſa, Creontis Corinthiorum regis filia, quam Jaſon, repudiatâ Medeâ, uxorem accepit, quamobrem Medea indignata, carminibus ſuis ignem inextinguibilem ſcriniolo incluſum per filios ſuos miſit. Eos vero præmonuit, ut ſtatim oblato munere diſcederent. Creuſa igitur videndi cupida, nihilque mali ſuſpicans, ſcriniolum aperuit, & continuo evolavit ignis, Creuſamque & totam Creontis regiam exuſſit. Ovid. 1. de Art. Amand.

Cui non deſleta eſt Ephyræa nata Creuſa.

Creuſa, Erichthei filia. Alia Cecropis filia. De quibus vide Meurſium de Reg. Athen. lib. 2. capp. 13. & 14.

Creuſa, Priami & Hecubæ filia, Æneæ conjux, cui Aſcanium filium peperit. Hanc in excidio Ilii ab Ænea, qui fugiens patrem humeris geſtabat, filiumque manu ducebat, perditam fuiſſe in itinere, dum vias notas exceſſiſſet, tradit Virg. Æn. 2. Sed nonnulli eam ab ipſo Æneâ ex pactione cum Græcis factâ occiſam volunt, ne quis ex ſemine Priami ſupereſſet. Alii rurſus non occiſam, ſed deſertam tradunt, idque eo conſilio, ne novas ſedes, novaque fœdera (quæ fere nuptiis ſolent coaleſcere) longinquis in regionibus quæſituro uxor obeſſet.

Crinis, Sacerdos Apollinis, qui cum ſacra Dei neglexiſſet, atque ob hoc nihil penitus fructuum eo anno collegiſſet, omnibus rebus à muribus corroſis, tanto detrimento commotus, ſacra Deo peregit; quo facto Deus illicò mures omnes ſagittis ſuis perdidit, atque ex eâ re *Smintheus* Apollo dictus eſt. Cretenſes enim mures *Sminthas* vocant.

Pet. *Crinitus* Florentinus, præter libros de honeſtâ diſciplinâ etiam ſcripſit vitas Poet. Latinorum. Politiano præceptore defuncto, nobiles adoleſcentes erudiebat, ſed ita ut familiarius aliquanto cum iis verſaretur. Ea res, ut Jovius narrat, morti cauſam præbuit. Nam poſt cœnam, dum jocoſè rixatus, cantharo frigidæ à petulanti convivâ perfuſus obriguit; doloréque contumeliæ in ἀκμῇ ætatis deceſſit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 673.

Criſon, Himeræus ſtadio vicit, Philiſco Archonte an. 1. Olymp. 83. teſtibus Dionyſ. Halicarnaſſæo lib. 11. Diod. Siculo lib. 12. Pauſaniâ Eliacis prioribus, itemque Euſebio, apud quem Κείσων ſcribitur, quemadmodum etiam apud Platonem de Legg. lib. 8. Καὶ ὁ μὲ Κείσων ὁ Ἀσυλλου ὁ ἄλλος παμπόλλης, ὁ αὐτὸς τε λεγ[ό]μενος. Clemens Strom. 3. Φασὶ δ' οἱ ἀθλητὰς ὑπ' ὀλίγης ἀφεσθαι ἀπὸ χρῆς δ' ἀσκησαν σωματικῶ ἐγκρατόμενος, πρῶτος ὁ Κροτωνιάτης Ἀσυλλος, ὁ Κείσων ὁ Ἱμεραῖος. Apud Ariſtophanem in quâdam fabulâ corrupte Γείσων ſcriptum fuerat, unde eſt Heſychii Gloſſis. Γείσων ὑς. Ἀειτοφάνης ὁ ὄνομα δηλίως νενικηκὼς ἐν Ὀλυμπίᾳ πάλαι.

Criſpinus, Prætectus Prætorii Domitiani Principis, celebratur à Statio in ſylvis, qui patre illum Vectio Bolano, quem comitem habuit in Armenia Corbulo, prognatum ſcribit. At à Juvenale Sat. 1. proſcinditur, tanquam

Pars Niliacæ plebis & verna Canopi.

Et rurſum Sat. 4. ut adulter & inceſtus notatur.

Ecce iterum Criſpinus, & eſt mihi ſæpe vocandus
Ad partes, monſtrum nullâ virtute redemptum
A vitiis, &c.

Item *Criſpinus* Conſul Coll. Juventii Celſi, an. U. C. 865. Alius collega Æliani, an. U. C. 939. Tertius Conſ. cum Juliano, an. U. C. 976.

Criſpus Salluſtius, hiſtoricus Latinus, Thucydidi ex Græcis opponitur à Quintiliano, elegantiâ dicendi, Atticâ brevitate, ſententiarum crebritate. Taxatur autem à Pollione, ut nimis antiquarius, & ex Catonis originibus verba mutuatus; à Trogo autem quod orationibus nimis longis utatur, ſicuti & Thucydides. Elogium ejus habes apud Martialem.

Hic erit, ut perhibent doctorum corda virorum,
Primus Romanâ Criſpus in hiſtoriâ.

Ciceronis acerrimus inimicus fuit, ut ex utriuſque invectivis orationibus (modo earum ſint) conſtat. M. autem Varro Criſpum Salluſtium in adulterio deprehenſum ab Annio Milone loris benè cæſum dicit; & cum dediſſet pecuniam, dimiſſum. Gellius lib. 18. Horatius de eo.

Tutior at multo merx eſt in claſſe ſecundâ
Libertinarum dico; Salluſtius in quas
Non minus inſanit, quam qui mœchatur.

Qui tamen Horatius alibi eum laudat tanquam liberalem. Carm. 2. Od. 2.

Nullus argento color eſt avaris
Abditæ terris inimice lamnæ,
Criſpe Salluſti, niſi temperato
Splendeat uſu.

E contra Aſotiam ejus Lenæus Cn. Pompeii M. libertus perſtrinxit, *Laſtaurum, lurconem, nebulonem, popinonem* adpellans. Sueton. de Illuſtr. Gram. cap. 18. Et clamator ille quaſi Tullius, Salluſtio reſpondens, decoctorem eum depingit & *patrimonium* ei objectat *non comeſum ſed devoratum.* Notavit & Acro in Sat. 1. l. 1. *Quòd Caſſii Nomentani coquum Damam centenis mulibus æris conductum habuerit.* Blanditur tamen ei ob amicitiam Cæſaris, de quâ recte Acro & Porphyrio. Et L. Seneca lib. 1. de Clem. cap. 10. ponit Salluſtium in Auguſti *cohorte primâ interioris admiſſionis.* Deceſſit ex hac vitâ quadriennio ante bellum Actiacum, compluribus Hiſtoriæ Romanæ libris perfectis & abſolutis, ſed quorum præter *Conjurationem Catilinæ*, & *Bellum Jugurthinum*, atque fragmenta quædam, temporum injuriâ nihil ad nos pervenit. Vide *Salluſtius.*

Criſpus, Conſtantini M. ex Minervinâ concubina filius, teſte S. Aurel. Victore. Quem pater, urgente Fauſtâ conjuge, interfecit, ut Eutropius in undecimo refert, quam deinceps in ultionem fervido balneo necavit. Oroſius autem auctor eſt tum Criſpum, tum etiam Licinium, Conſtantini ex ſorore nepotem, propter Arianam factionem à Conſtantino è vivis ſublatos eſſe. Alii ferunt Fauſtam Criſpum privignum, cujus amore capta erat, ad libidinem ſæpius tentaſſe: & renuentem, detuliſſe ad maritum, illum voluiſſe ſibi vim inferre, ob idque cæſum eſſe Polæ, oppido Iſtriæ; Conſtantinumq; poſt aliquot annos, comperta cauſâ uxorem occidiſſe. Aliis magis verſimile videtur, Criſpum Fauſtæ inſidiis circumventum occubuiſſe, ne militando filiis obeſſet; atque ob eandem cauſam paulo poſt ſublatum etiam eſſe Licinium. Sozomenus in Tripartitæ primo referri ſcribit, Conſtantinum pœnitentiâ ductum cum Sopatro Philoſopho de Purificatione conſultâſſe, quâ negatâ, perturbatum Cæſarem, inveniſſe Epiſcopos, qui ex Baptiſmate purgationem delictorum promitterent, eaque occaſione Chriſtianum eſſe factum. Quod tamen Sozomenus ipſe non credit, temporis argumento ductus. Criſpum ſiquidem 20 Imperii paterni anno (qui eſt à Chriſto nato 330.) defunctum: quum tamen ante ſæpe patri in legibus pro re Chriſtianâ ſanciendis adfuerit. Criſpus hic Lactantium habuit magiſtrum, teſte Hieronymo, & ex eo Sophronio.

Criſpus Paſſienus, quo nihil ſe cognoviſſe ſubtilius in omnibus rebus, maxime in diſtinguendis, curandiſque vitiis Seneca ſcribit Præf. in lib. 4. Nat. Qu.

Critheis, ut ex Ephoro refert Plut. in vitâ Homeri, filia Atellis, quam moriens in Mæonis fratris tutela reliquit. Hic autem cum puellam vitiaſſet, gravidamque feciſſet, atque ob id facti vereretur infamiam, Phemio eam Smyrnæo, Grammaticæ præceptori in matrimonium dedit. Illa vero non multo poſt Homerum peperit, qui *Meleſigenes* prius dictus, & poſtea *cæcus* factus *Homeri* nomen cepit. Ariſtoteles autem lib. 3. de poeticâ longe aliter hæc narrat, ut & Pauſanias ubi de Melete.

Critias, unus è 30 Tyrannis Athenienſibus à Lacedæmoniis impoſitis. Cic. lib. 2. de Orat. Vide Voſſ. P. Gr. p. 44.

Critias, ὁ τὰ πολιτείας citatur à Julio Polluce lib. 7. c. 13. Egit eo opere de variis rebuſp. ac inter alias de rep. Lacedæmoniorum,

moniorum, cujus libri bis mem. Athen. lib. 11. Illuſtre hujus ſcriptoris teſtimonium adducit Clemens penè initio Sexti Stromateon. Putat Voſſius eundem eſſe, cujus Plut. meminit in Lycurgo & Solone. Alius fuit *Critias*, Callæſchri fil. poeta, cujus verſus recitant Plut. in Alcibiade, & Athenæus, lib. 13.

Crito, Athenienſis, Socratis familiaris, quem ex opibus juvit, & cum quo uſque ad extremum vitæ philoſophatus eſt. Alius Pieriota, (Pieria autem eſt urbs Macedoniæ) hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, Siculas, & Macedonicas. Alius genere Naxius, hiſtoricus quoque. Suidas.

Critobulus medicus. Plinius 7. 37. *Magna & Critobulo fama eſt, extracto Philippi regis oculo ſagittâ, & citra deformitatem oris curatâ orbitate luminis.*

Critodemus, res veteres memoriæ prodidit. Plin. lib. 7. cap. 56.

Critolaus, Athenienſis, nobilis Peripateticus, Romam ab Athenienſibus miſſus legatus cum Carneade ac Diogene Stoico, ut ſcribit Cic. 2. de Oratore; de quo idem Cicero in Tuſcul. Qu. Quo loco, inquit, quæro quam vim habeat libra illa Critolai, qui cum in alteram lancem animi bona imponat, in alteram cor, oris, & externa, tantum propendere illam boni lancem putet, ut terram & maria deprimat.

Critolaus, hiſtoricus, le libris extulit rerum Epiripticarum, quorum tertium citat Plutarchus in Paral. cap. 4. Vulgavit & libros παραμίων, ex quorum quarto quædam adducit eodem libro Plut. cap. 9. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 349.

Critolaus, Achæorum dux, qui Corinthum conſiliis ſuis evertit. Cic. lib. 3. de Nat. Deor. Sororem interfecit, quòd ſibi è victoriâ redeunti non gratularetur, quum tamen cæteri omnes ei applauderent. Poſtremo à Qu. Cæcilio Metello victus apud Thermopylas veneno ſibi mortem conſcivit. Livius.

Criton, hiſtoricus, vide *Crito*. Reliquit Pallenica, Syracuſarum originem, Perſica, Sicula, &c. Suidas. Meſſenia ejus celebrat Jul. Pollux 10. 17. Getica etiam conſignaſſe ex Stephano diſcimus in Γέτια.

Crobylus, leno quidam omnium ſceleſtiſſimus, qui duo ſcorta domi alebat, quorum lenociniis quamplurimos adoleſcentes in perniciem alliciebat, nec his contentus eoſdem illectos furto compilabat, unde proverb. *Crobyli jugum*. Vide Heſychium in Κροβύλου. Item poeta Comicus.

Cræſus, rex Lydorum Alyattæ fil. omnium, quos hominum memoria celebrat, ditiſſimus. Unde etiam hodie, cùm immenſas opes ſignificare volumus *Cræſi Divitias* dicimus. Ovid. 4. De Ponto.

Divitis audita eſt cui non opulentia Cræſi?

Unde pauperi Iro opponitur à Propertio lib. 3.

Lydus Dulichio non diſtat Cræſus ab Iro.

Martialis.

Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores
Et cum tot Cræſos viceris eſſe Numam.

Hic, cùm ſe omnium mortalium felicitſſimum crederet, monitus eſt à Solone, Neminem ante cineres beatum dicendum, quòd quoad vivimus, periculum ſit, ne inſtabilis hujus mundi felicitas dolore aliquo contaminetur. Juv. Sat. 10.

Feſtino ad noſtros, & regem tranſeo Ponti
Et Cræſum, quem vox juſti facunda Solonis
Reſpicere ad longæ juſſit ſpatia ultima vitæ.

Quam Solonis ſententiam veriſſimam eſſe Cræſi calamitas poſteà declaravit. Victus enim à Cyro, pyræque impoſitus tandem ſalubre Solonis conſilium agnovit, ejuſque nomen ſæpius inclamavit. Unde admiratus Cyrus quiſnam eſſet Deorum, hominumve, quem ille in extremo periculo ſolum invocaret, remque totam edoctus, humanæ viciſſitudinis memor, Cræſum ab incendio liberavit, ſummoque ſemper apud ſe in honore habuit. Herodotus lib. 1. Plut. in Solone. Horat. lib. 1. Ep.

Quid Cræſi regia Sardis?

Cronia, orum, Saturni feſta erant, quæ Romæ celebrabantur 14. Calend. Jan. Ita dicta ἀπὸ τοῦ Κρόνου, i. e. *à Saturno*, Latinè *Saturnalia* vocantur. Horum Macrobius latè meminit, citatâ etiam antiqui poetæ authoritate, apud quem legerat.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ
Conficiunt ſacra, quæ Cronia appellantur ab illo.

Crotopus, rex Argivorum, pater Pſamathes, quæ ab Apolline compreſſa, Linum peperit, quem cum inter vepres abſconditſet, canes extractum dilacerarunt: Ovid. in Ibin:

Quique Crotopiaden diripuere Linum.

Cteſiæ, duo fuerunt: Unus Cnidius, alter Epheſius. Utriuſque meminit Phot. lib. de Flum. Ac Cnidio quidem tribuit libros περὶ ἰνδῶν, quorum è ſecundo teſtimonium promit in *Caico*, ut & Stobæus facit ſermone περὶ νόσου. Eſtque hic nobilis ille Hiſtoricus, qui Artaxerxis tempore vixit, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. 1. 5. Epheſio autem, cujus ætas neſcitur, idem Plutarchus adſcribit libros de Perſeo illo, qui Meduſam interemit. περὶ ἱστορίῃ Κτησίου Ἐφεσίου ἐν ἀ Περσικῶν. Meminit & eodem libello librorum Cteſiæ περὶ ποταμῶν, unde ſecundum citat, ſed utrius ſint, non addit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 349.

Cteſibius, Hiſtoricus, ex quo Hermippus Smyrnæus quædam de Demoſthene citavit, ut cognoſcimus ex Plut. in Demoſthenis vitâ. Demoſthene igitur junior fuit, grandior vero Hermippo, qui ſub Ptol. Evergete vixit. Apollodorus in Chronicis narrat, eum annos vixiſſe 104. teſte Phlegonte Trallano περὶ μακροβίων, cap 2. Sed Lucianus in *Longævis* vixiſſe ait an. 124. niſi locus corruptus, & ex Phlegonte emendandus, quod cenſet Meurſius. Ac junior hoc *Cteſibius* Alexandrinus, qui pneumaticam rationem, & hydraulica organa reperit, teſte Plin. lib. 7. cap. 37. *Cteſibius, pneumaticâ ratione, & hydraulicis organis repertis.* Organa muſica intelligit, in quibus aquæ motus & agitatio tubulos animat, ea vero pulcherrimè deſcribit Claudianus de Mallii Theodori Conſ. verſ. 350.

Et qui magna levi detrudens murmura tactu
Innumeras voces ſegetis moderatus aënæ
Intexuit erranti digito, penituſque trabali
Veſte laborantes in carmina concitet undas.

Is enim vixit temp. Ptol. Evergetæ, ſecundi ejus cognominis, qui aliter Phyſcon. Vide de hoc Cteſibio Vitruvium 9. 9. & Voſſ. de Scientiis Mathematicis.

Cteſibius, Athenienſis paraſitus, qui aliquando interrogatus, quid illi ex philoſophiâ ſupereſſet, reſpondit ἀσύμβολον δυνεῖν, *ſine ſymbolo cænare*; nam cum jocis ſcateret ſæpius vocabatur. Rhod. 27. 24.

Cteſibochus, pictor nobilis, qui Jovem Bacchum parturientem, & ingemiſcentem muliebriter inter obſtetrices, Dearumque clamorem depinxit.

Cteſiphon, Athenienſis, decreto Athenienſibus perſuaſit coronari oportere Demoſthenem aureâ coronâ in theatro, probitatis, & virtutis omnis generis ergò. Ob id ab Æſchine, Demoſthenis inimico, tanquam pernicioſi decreti author accuſatus, defenditur à Demoſthene præclarâ illâ, atque omnium optimâ oratione quæ περὶ Στεφάνου inſcribitur. Cicero.

Cteſiphon, hiſtoricus, cujus librum 3. rerum Bœoticarum Plutarchus teſtem adducit Paral. Min. cap. 12. Fortaſſis idem eſt cujus de plantis & arboribus libros idem Plut. advocat lib. de Fluminibus.

Cteſiphon, Architectus, qui templum Dianæ Epheſiæ traditur extruxiſſe, opus mirabile, ac toto orbe celebratum; quod poſtea ab Heroſtrato quodam incenſum fuit, & hâc tantum de causâ ut ob aliquod facinus nominaretur.

Cteſippus, Chabriæ fil. quem Phocion mortuo Chabriâ amico, diligenter ac perhumaniter collegit, quo impuros adoleſcentis mores componeret. Ejus tamen cùm duro, tum minimè liberali ingenio nuſquam adduci potuit, ut curam, & laborem in illo inſtituendo dimitteret; cujus ineptias non modo pertulit patienter, verum etiam ſtudioſe tegebat. Quanquam ſemel aiunt, Phocionis conſtantiam importunitate leviſſimi hominis fuiſſe ſuperatam. Nam cùm ille Imperatorium quoddam munus ſtudio accuratiore obiret, Cteſippus, ut erat futilis, deliruſque, graviſſimum, peritumque Imperatorem cœpit fatuis quibuſdam interrogatiunculis obtundere. Tum ſtomachatum Phocionem dixiſſe fama eſt, *O Chabria, Chabria, cumulatam tibi pro amore noſtro gratiam nunc perſolvo, qui nati tui deliramenta ſuſtineo.* Plut. in Phoc.

Cteſippus, hiſtoricus, Res Scythicas compoſuit. Plut. de Flum.

Cupido, Amoris Deus, quem Heſiodus natum vult ex Chao & Terrâ, Simonides ex Marte & Venere, Arceſilaus ex Nocte & Æthere, Alcæus ex Lite, & Zephyro, Sappho ex Venere & Cœlo, Seneca ex Venere & Vulcano. Quidam ex ſolâ Venere prognatum tradunt, citantes illud Virgilii lib. 1. Æn.

Nate meæ vires, mea magna potentia ſolus.

Duplex autem eſt. Ovidius:

Alma fave, dixi, geminorum mater Amorum,

Seneca in Hippolyto.

Diva non miti generata ponto
Quam vocat matrem geminus Cupido.

Honeſtus videlicet & turpis; Illumque ex Venere & Jove patre natum volunt, hunc autem Noctis ac Erebi filium eſſe, quod ipſum refert Cic. lib. 3. de Nat. D. Fingitur à poetis flammis armatus, ac duobus diverſiſſimæ naturæ ſpiculis, altero videlicet aureo, altero plumbeo, quorum illud vim habet amorem conciliandi, hoc pellendi fugandique. Ovid. Met. 1. in Fab. Apol. ac Daphnes. Ejus potentiam ſupra vidimus in *Amore*, quam hic ulteriùs ex poetis Græcis oſtendimus. Anacreon, εἰς Ἔρωτα.

Ὁ Ἔρως ξανθὴν δονακίδα.
Ὁ Ἔρως βροτοὺς διαιζέει.

Theo-

Theocritus in Pharmaceutria.

——— Ἔρως δ' ἄρα κ) Λιτυερσὶς
Πολλάκις Ἀφαίστοιο σίλας φλογιερώτερον αὖδει.

Idem Idyll. 3.

Νῦν ἴγνων τ' ἔρωτα, βαρὺς θεὸς, ἢ ῥα λεαίνας
Μασδὸν ἐθήλαζε, δρυμῷ τέ μιν ἔτρεφε πάτηρ,
Ὅς με κατασμύχων κ) ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Idem Idyll. 2.

Αἶ αἶ ἔρως ἀνιηρὲ τί μοι μέλαν ἐν χροὶ βέβακας
Ἐμφύς, ὡς λιμάσιος ἄπαν ἐν βόλλα πέπωκας;

Hesiodus de Cupidine.

——— Ὃς κάλλιστος ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι
Λυσιμελὴς πάντεσσι θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων
Δάμνησι κ) ἐν στήθεσσι νόον κ) ἐπιφρένα βουλήν.

Tyrannum virorum vocat Euripides in Hippol. Ἔρωτα δὲ τὸν πάντων ἀνδρῶν τ' κ) τῆς Ἀφροδίτης φίλτατον δαλάμων κληδοῦχον ἐ σεβίζομεν. Moschus.

Μίκκυλα μοὶ τίνι τὰ χαρίδεια μαχεῖ κ) βάλλῃ,
Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα κ) εἰς Ἀΐδαο βασιλῆα.

Oppianus Halieuticon, lib. 4.

Σχέτλι' ἔρως, δολόεσσα, θεῶν κάλλιστε μοῦνε θεοισι
Εἰσιδέειν, ἄλγιστε δ' ὅτε κραδίῃν ὀρούσῃς,
Ἐμπίπτων ἀδόκητος, ὑπὸ φρένα δ' ἄσπετα δύεαι
Μίτηισι· ἀδμαίγεις δὲ πυρὸς δεμνῆσιν ὁμαλοῖ,
Παφλάζων ὀδύνῃσι κ) ἀκείτοισι μανίαις.
Δάκρυ δέ σοι σεσαλεῖν λαερὸν γάνος, ἠδὲ ἰοκχέσαι
Βυσσόθεν ὀιμωγῇ, κελάδυγκτος δ' ὑπὸ θυμὸν ἔρεθος
Φοινίξαι, χροτὸς κ) ὀφθαλμοῖο πρὸ ἀμέρσαι,
Ὁσσέ τε κοιλῆναι, παρειή τε φρένα πᾶσαι δεῖραι
Μαινομένῳ· πολλὰς κ) ἐς μόρον ἐξεκύλισας
Ὁσσοις χειμερίοις τε κ) ἄγχι θ' ἀντιβόλησας,
Λύσας ἀγῶν, τύραις τὸ ἀγάλλεαι εἰλαπίνῃσιν.

Idem Cynegeticon, lib. 2.

Ὀμβρεμὲ ἔρως, πόσος ἐσσὶ, πόθι σίδεν ἄπλετος ἄλκη,
Πόσσα γαίης, πόσα κοιρανέεις, πόσα, δῖμον, ἀνύσσεις.
Ταῖα πάλαι σαθερὴν, βελέεσσι κ) σοῖσι δονεῖς,
Ἄσατος ἔπλετο πᾶσι, ἀπὸς σύγα κ) ἄπιξας.
Ἥλυθες εἰς αἰδήν, οἶδεν δέ σε μακρὸς Ὄλυμπος.
Δειμαίνει δέ σε πάντα κ) ἐσχατιὴ ἐυρὺς ὑπερθε,
Γαίης ὄσσα τ' ἔτρεφε κ) ἔδρεα λυγρὰ κάμοντα,
Οἱ Δήθης ἰοβόλ' ἄφυσσαν ὑπὸ τίμα νηπαδὲς ὕδωρ
Καὶ φύγον ἄλκα παντὸς, σὺ δ' εἰσέτι πιφείκεις.
Σοῖ δ' μένει κ) πᾶλε πρέσβυς, ὅσον ὅποτε λάβοι
Ἠελίου φαέθων, σοῖ δ' αὖ πυρὶ κ) φάει ἄκρα
Δειμαίνων, κ) Ζηνὸς ὁμῶς εἴκησι κεραυνοῖ.
Τοίης ἀγρετὸν δῶμον ἔχεις πυρίτιδας οἴτους,
Πδιλιδαρὶς, μαλερὸς, φλογιφεγγὰς ὀισφυίδας
Τηλεβόα πιέσσιες, ἀναλδέας, οἷσι κ) αὐτὸς
Θῆρας ἀνεπθόμενος ἐπ' ἀζδήλοισι πόδεσσι.

Curetes, pop. Cretæ, qui & *Corybantes* & *Idæi Dactyli* appellati sunt: ex Idâ Phrygiæ monte (ut quidam volunt) oriundi. Dicti Κυρῆτες Straboni lib. 10. ὑπὸ τ κυρᾶς, h. e. à *tonsurâ*; anteriorem enim capitis partem detonsam gestabant, ne hostes eos cæsarie apprehenderent. Alii autem aliam rationem nominis innuit: Θηλυσθλῆντες γὰρ αἱ κῦρες τέκνομα ῥεῖν, τοῦτο πρὸ ἀπὸ τ Λιτυλίαν φασίν. Eust. in Iliad. 22. Κυρῆτες χλιδόντα πόλεμον τρέφοντες, ὅτε παῖδες ἔζεσαν, ὅτω ἐκλήθησαν κυρῆτες ἔγκλα. Alii hic dictos volunt ὑπὸ τ κυρηγερίας, eò quòd Jovem aluisse dicantur. Lucret. lib. 2.

Dictæos referunt Curetas, qui Jovis illum
Vagitum in Cretâ quondam occultasse feruntur.
Cum pueri circum puerum pernice choreâ
Armati in numerum pulsarant æribus æra.

Virg. Georg. 4.

Nunc age naturas apibus quas Jupiter ipse
Addidit, expediam, pro quâ mercede canoros
Curetum sonitus crepitantiaque æra secutæ
Dictæo cœli regem pavere sub antro.

Aratus:

Δίκτῳ ἐν ἰοειδὲι ὄρει θείοιο Ιδαίοιο
Ἄνδρω ἐγκατέθεντο κ) ἔμφρονι εἰς ἑνιαυτὸν
Δικταῖοι Κυρῆτες ὅτε Κρόνον ἐκλέσαντο.

Papin. Theb. 4.

———*Qualis Berecynthia mater*
Dum circa puerum jubet exsultare Tonantem
Curetas trepidos, illi certantia plaudunt
Orgia, sed magnis resonat vagitibus Ide.

Strabo ubi supra, Curetas quoque in Græciam commigrasse refert, tandemque consedisse trans Acheloum fluvium, ibique cum intonsa servarent capita, *Acarnanas* vocari cœpisse. Hos Ovidius ex imbre natos fabulatur. Met. 4.

———*Largoque latos Curetas ab imbre.*

Horum meminit Lucianus in Nigrino. Πλωιχαῖτα χρεισας τὸ βέλος, ὅτε ἐῷ, κραδάπερ τὰ Σκυθῶν, ὅτε ὀπῷ κραδάπερ τὰ Κυρήτων. Ubi Palmerius, Mirum est, inquit, Lucianum tribuere hoc loco Curetibus sagittandi artem, quam nullus aliis antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam, scutum, & hastas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus, seu Onomacritus Hym. 1. & 2. in *Curetas*, multe illis epitheta dedit, nullum tamen quod sagittandi peritiam significet. Imò contra eos ἀπλοΐδας φύλακας vocat, & χαλκοκέρτας ἀρηΐα τεύχη ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Jovem.

Οὖλα μ Κύρητές γε περὶ σφύλιν ὠρχήσαντο
Τεύχεα πεπληγυῖες. ———

Idem ait Apollodorus lib. 1. Οἱ μ Κύρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionysius Halicarnasseus lib. 7. Ὅτι τ Δία τιθηνήσασθαι λέγειν ἐζέλοσθε, κλύστῃ τι ὄπλων μ κτύποις μιλῶν. Strabo lib. 10. ubi de Cretâ. Τύτες δὲ ἀνόμασαν Κύρητας νέους παῖδας ἐνόπλιον κίνησιν μετ' ὀρχήσεως ὑποδιδόντας, σεσαλησαμένους μοῦνον τ περὶ τὸν Διὸς γοννήσιον. Plin. 7. 56. *Saltationem armatam Curetes docuere, Pyrrichen Pyrrhus; utramque in Creta.* Idem ait & Pindari Schol. ad Pyth. 2. &, ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicumque de Curetibus scripserunt, iis tympana, & armorum strepitum & saltationem in armis tribuerunt, nullus sagittarum infectionem. Ætoli certè, qui prius Curetes, & à quibus ortos Cretenses Curetas volunt, fundâ, non sagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum sagittarium fundâ prostravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κυρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5. ubi de novem illis Cretensibus Curetibus, scrupulum injicit, & ab eâ lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: Τὰ περὶ τοξείαν κ) τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & consensum mihi parum valere videtur, recantat ipse Diodorus, & contra seipsum pugnans ait ex Cretensium traditione Apollinem in Cretâ natum. ἐφεύρεσθαι τὸ τόξον μαθόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τ τοξείαν. At certe si Apollo primus fuit arcus & sagittarum inventor, & ejus usum docuit Cretenses, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum, & ipso Jove antiquiores in Creta habitabant. Hæc ille. Diomedes lib. 3. *Vel ab Idæis Dactylis quos Curetas, sive Corybantas Poetæ appellant: hi enim in insulâ Cretâ Jovem custodiendo, ne vagitu se parvulus proderet, lusûs excogitato generi, clypeolis æneis inter se currentes, tinnitu æris illisi, rhythmicâ etiam pedis Dactyli compositione celavere vocem infantis.* Hos Curetas novem fratres fuisse Echemenes scripsit in rebus Cretensium; Dionys. Chalcidicus quindecim, Pherecydes vero quinquaginta duo. Ridiculus interim Agathocles Babylonius est apud Athenæum lib. 9. qui suis gurnitu Jovem à Saturno liberatum refert. Μυθεύουσιν ἐν Κρήτῃ γενέσθαι τ Διὸς τέκνων ὀλίγῳ τῆς Δίκτης. ἐν τ κ) ἀποῤῥητος γίνεσθαι θυσία. Λέγεται γὰρ ὡς ἄρα ἀκλῶ ὕπνῳ ὄντα, κ) τῷ στρατῷ χρυσῷ πεποιημένῳ τ κυζικηνὸν τὸ βέλος ἀνεπαίσιον τοῖς παροῦσι ἐτίθει, διὸ πάντες τὸ ζῶον τοῦτο σέβεσθαι νομίζουσι.

Qu. Curio, pater, Orator egregius, sed nullâ memoriâ fuit. Hic in quâdam oratione Cæsarem *omnium mulierum virum, & omnium virorum mulierem vocavit.*

C. Curio, filius. Trib. plebis, Cæsarinas partes secutus est, vir luxu & audaciâ singularis. Sexcentas enim H. S. debebat, uti Val. Max. *de luxu* scribit. Is itaque, ut se ære alieno liberaret, atque emergeret, Cæsarem ad bellum Civile impulit. Lucan. lib. 1.

Hos jam mota ducis, vicináque signa petentes
Audax venali comitatur Curio linguâ:
Vox quondam populi: libertatemque tueri
Ausus, & armatos plebi miscere potentes.

Theatra duo juxta fecit amplissima è ligno cardinum singulorum versatili suspensa libramento: in quibus utrisque antemeridiano ludorum spectaculo edito inter se aversis, ne invicem obstreperent scenæ, & repente circumactis ut starent, postremo jam die descendentibus tabulis & cornibus inter se coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum spectacula edebat, ipsum magis autoratum populum Romanum circumferens. Quid enim miretur quisque in hoc primum? inventorem, an inventum? Artificem, an authorem? ausum aliquem hoc excogitare, an suscipere? parere, an jubere? super omnia erit populi furor, sedere ausi tam infidâ, instabilique sede. En hic est ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna dirimet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum suum plaudens. Quæ vitalis animarum ista, aut quæ querela de Cannis quantum mali potuit accidere. Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor est. Ecce Pop. Rom. universus, velut duobus navigiis impositus, binis cardinibus sustinetur, & seipsum depugnantem

nantem ſpectat periturus momento aliquo, luxatis machinis, &c. Vide Plin. Nat. Hiſt. 36. 15.

Cureotis, tertius dies Apaturiorum, ſic dictus ἀπὸ τ κυρεῖν ἢ τῆς κόμης ἀ tonſurâ, *aut à pueris*. Nam à parentibus pueri ad Tribules adducebantur, ibique tondebantur, ac Sodalitatibus, ſive tribubus adſcribebantur. Quod reſpondet, opinor Romanorum mori, quo virilem togam adoleſcentes ſumebant, & primam barbam ponebant, de quo Suetonius in Caligula cap. 10. & Nerone cap. 12. Igitur & apud Græcos, adoleſcentes ad annos pubertatis, in honorem alicujus Dei, capillum alebant, quem propterea θρεπτήριον vocabant. Eum deinde, ubi tondebantur, in ejus Dei templo conſecrabant, in cujus honorem ſe geſtaſſe profeſſi fuerant. Quod quia Apollini frequenter accidebat, illum ideo κυρότροφον appellarunt. Demoſthenes in provocat. contra Eubuliden, Παιδίον ὄντα μὲ εὐθέως ἦγον εἰς τὸν φρήτορας, εἰς Ἀπόλλωνα πατρῷος ἦγον εἰς τ ἄλλα ἱερά. Nulla tamen Religio certo numini eos attringebat; nam puellæ Atticæ, teſte Pauſaniâ, primitias comarum ad ſepulcrum Iphinoæ deponebant. Elææ virgines Opi, & Hecaergæ dicabant. Athenienſum vulgus Herculi. Heſychius: Ἀγωνίσιν οἱ μέλλοντες ἐρικδίειν, πρὶν ἀποκείρεσθ τ μηλὸν, εἰσέρεγον Ἡρακλεῖ μέδον ὄινο, ἢ ἀπείπωντες τῆς συγθέσιν ἀπεδίδων πίνειν, ἢ ἢ ἀπενδὴ ὀνδήειτο ὀιρτηέια. Nobiliores autem & qui ſupra vulgus exiſtimari volebant, antiquo inſtituto, cujus mem. Plut. in Theſeo, comam ſuam Apollini Pythio vovebant, ac Delphos proficiſcebantur, cum deponendi tempus adveniſſet. At Κυρεώτιδος die conſecraſſe Dianæ comam expreſſe docet Heſychius: Κυρεῶτις, μὶωὸς Πυανεμιῶν ἡμέρα, ἐν ᾗ τὰς ἀπὸ τ κεφαλῆς τῆς παιδῶν ἀποκείροντες τείχας Ἀρτέμιδι ἔθυσι. Vide Caſtellanum de Feſt. Græc. in Ἀπατόρια.

Curius, Romanus civis exactiſſimæ frugalitatis, & perſpectæ fortitudinis. Hic cum in ſcamno ſedens, rapas in foro torreret, & Samnitum legati magnum auri pondus publicè miſſum attuliſſent, invitarentque ut eo uti volet, reſpondit, M Curium malle imperare locupletibus, quam locupletem fieri, & qui acie vinci non potuiſſet, eum pecuniâ corrumpi non poſſe. Hunc omnium primum de Sabinis triumphaſſe, author eſt Livius. Idem etiam Pyrrhum, Epirotarum regem acie victum Italiâ expulit, populoque viritim quaterna agri jugera diviſit, ſibique nihilo plus ſervavit, docens, Neminem eſſe debere ducem, cui non tantum eſſet, quantum militi ſufficeret. Val. Max. Decretis à Senatu ſeptem jugeribus agri populo, ſibi autem quinquaginta, popularis aſſignationis modum non exceſſit: parum idoneum Reip. civem exiſtimans, qui eo, quod reliquis tribueretur non eſſet contentus. Plin. M. Curii nota concio eſt, pernicioſum intelligi civem cui ſeptem jugera non eſſent ſatis. Sen. 7. Ben. Emittet illam vocem quam Rom. Imp. emiſit, cum illi ob virtutem & bene geſtam Remp. tantum agri decerneretur, quantum arando uno die circuiri potuiſſet, Non eſt, inquit, vobis eo opus cive, cui plus opus ſit, quam uni civi. Loquitur de Curtio non Coclete Horatio, quod Mureto placet, uti à Lipſio oſtenſum in locum. Poſtremò de Lucanis ovans urbem intravit. Hor. Carm. 1. Od. 12.

Hunc, & incomptis Curium capillis
Utilem bello tulit.——

Juv. Sat. 11.

——*Curius parvo quæ legerat horto*
Ipſe focis brevibus ponebat oluſcula, &c.

Claudianus.

Pauper erat Curius, reges quum vinceret armis.

Curius, Alexandriæ Presbyter fuit, tantæ doctrinæ famâ, ut *Origenes Junior* appellaretur. Hieron. Joannes *Curopalates*, divulgavit Hiſtoricum compendium, de quo Voſſ. H. Gr. p. 297.

Curtius, prænomine Marcus, adoleſcens Romanus nobilis, qui ſe pro ſalute patriæ Diis manibus devovit. Nam cum terra in medio foro ingenti hiatu deſediſſet, reſponſumque eſſet, non coituram iterum, niſi quiſquam ex primæ ſpei adoleſcentibus ſeſe in hiatum dejeciſſet, Curtius acceptam à patriâ vitam eidem impendere non dubitavit, conſcenſoque equo, ſine morâ ſe in ſpecum præcipitavit. Unde etiam *Curtius lacus* nomen creditur ſervaſſe. Ariſtides apud Plut. in Parallelis. Liv. lib. 6.

Curtius, eques Rom. deliciis diffluens quum apud Auguſtum cœnaret, turdum macrum è patinâ attollens, eumque manu tenens, interrogavit Cæſarem, num mittere liceret? Quumq; is reſpondiſſet, quidni liceat? Ille protinus avem per feneſtram miſit. Princeps ambiguitate verbi delufus, factum æquo animo tulit. Macrob. Sat. lib. 2.

Q. Curtius, temporibus Tiberii floruit, in quem eſt ejuſdem Principis dictum, natalium ejus dedecus velantis. *Curtius mihi videtur ex ſe natus.* Ex ſectatore Quæſtoris in Africâ, conſulare imperium, Provinciam Africam, & triumphi inſignia meruit. Tacit. lib. 11. *De origine Curtii Rufi, quem gladiatore genitum quidam prodidere neque falſa prompſerim, & vera exequi pudor. Poſtquam adolevit Sectator Quæſtoris, cui Africa obtigerat, dum in oppido Adrumeto vacuis per medium diei porticibus ſecretus agitat, oblata ei ſpecies muliebris ultra modum humanum & audita eſt Vox, Tu es Rufe qui in hanc provinciam Proconſul venies.* Ubi quod ait *ultra humanum modum*; Semper ita antiqui loqui ſolent, ut fidem Divinitatis adſtruant hujuſmodi dolis. Virgil.

Viſa mihi ante oculos & nota major imago.

Juvenalis.

——*Tua ſacra & major imago*
Humanâ turbat pavidum cogitque fateri.

Xenoph. lib. 8. Παιδὶ ἔοικεν αὐτῷ φαίνεσθαι, κρείττων τις ἢ κατ' ἄνθρωπον, εἰπεῖν Συπκδάζει ὦ Κῦρε, ἤδη γὰρ εἰς θεὸς ἅπᾳ. Tac. 1. Hiſt. *Eruiſſe cellæ Junonis majorem humanâ ſpecie.* Plin. de eodem Curtio, lib. 7. ep. *Inclinato die ſpatiabatur in porticu, offertur ei muliebris figura humanâ grandior pulcriorque, perterrito, Africam ſe futurorum prænunciam dixit.*

Q. Curtius Rufus, nobilis hiſtoricus, de rebus geſtis Alexandri Magni ſcripſit hiſtoriam. Ætas ejus colligitur ex loco ipſius, lib. 10. ubi de *novo ſydere* loquitur. Quod alii de Auguſto Cæſare intelligunt, Lipſius de Claudio, Non nemo de Trajano. Voſſius autem optime ad Veſpaſiani tempora eum refert, quem vide de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 28.

Jo. *Cuſpinianus*, Sueinfortenſis, poeta ac medicus & Orator Maximiliani Auguſti, idemque ſolers antiquitatis indagator, de conſulibus Rom. itemque de Cæſaribus inſignem commentarium condidit; Auſtriam quoque deſcripſit: extat etiam liber ejus de Turcorum origine, religione & in Chriſtianos Tyrannide. Vitam ſcriptoris hujus expoſuit Nic. Gerbelius J. C. quæ cum Cæſaribus ejuſdem conjungitur.

Cyana, virgo Syracuſana, violatam ab ebrio patre pudicitiam ægrè ferens, apprehenſum capillis ſtupratorem ad aram traxit, mactavitque ac ſe ſuper eum necandam injecit, ad ſedandam peſtem, quâ propter facinus iſtud laborabant. Plut. in Parall.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui in agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo miſtus, non procul ab Ortygiâ inf. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyanee, vel *Cyanea*, nympha quædam, Mæandri flu. filia, quæ & Mileto Phœbi filio Byblidem & Caunum gemellos peperit. Ovid. Met. 9.

Hic tibi dum ſequitur patriæ curvamina ripæ
Filia Mæandri toties redeuntis eodem
Cognita Cyanee præſtanti corpore nympha
Byblida cum Cauno prolem eſt enixa gemellam.

Cyanippus, Syracuſanus, qui cum Bacchi orgia contemneret, ab irato Deo tantâ perfuſus eſt ebrietate, ut filiæ Cyanæ in tenebris, quamvis reluctanti vitium intulerit. Vide *Cyana*.

Cyanippus, Theſſalus, cum frequentiſſimè venatum ire conſueviſſet, nova ejus ſponſa, ob magnam viri in ſylvis conſuetudinem, alterius mulieris concubitum ſuſpicata euntem Cyanippum pedetentim ſubſecuta eſt, cumque inter denſa delituiſſet arbuſta, rerum præſtolatur eventum. At ramis forte commotis, feram adeſſe canes ſuſpicantes, impetu facto, amantiſſimam viri puellam, tanquam brutum animal dilacerarunt. Id vero inſperatum adeo factinus, cum Cyanippus inſpexit, mortem ſibi conſcivit. Plutarchus in Paral.

Cyaraxes, vel *Cyaxares*, Phraartis regis Perſarum ac Medorum filius, Aſtyagis pater, primus Aſiæ populos in provincias diſtinxit, primus in ſuum quoſque ordinem diſtribuit, haſtatos, ſagittarios, equites, cum prius omnia promiſcua eſſent, atque implicata. Cum Lydis prælium fecit, ac omnem trans Halym flu. Aſiam ſibi ſubjecit. Herod. lib. 1.

Cybebe, mater, quam dicebant Magnam, ita dicta, quod ageret homines in furorem, quod Græci κυβίζειν dicunt. Sic Feſtus. Nec eſt quod quis *Cybilen* legendum putet, nam continuo ſubdit, *Cybele vero eadem dicta eſt à loco qui eſt in Phrygiâ*. Etiam *Cybebe* agnoſcit. Euſt. in Odyſ. β. cui ἡ Ῥεά dicitur. Heſych. Κυβήβη, μήτηρ Θεῶν, ubi perperam vulgò Κυβίκη, uti & apud eum legas κυβίκαι, ἀκροβατίσται, κορυβαντιᾶν, ubi malim κυβίζει. Sane apud eundem eſt Κύβηβις Γάλλος, κίναιδος. Vide Voſſ. de Theol. Gent. l. 2. c. 52.

Cybele, Cœli ac Terræ filia, Saturni uxor, aliis nominibus *Ops*, *Rhea*, *Veſta*, *Magna mater*, *Dindymene*, & *Berecynthia* appellata. *Cybele* autem dicta putatur à *Cybelo* Phrygiæ monte,

monte, ubi ejus ſacra primo creduntur inſtituta. Heſychius. Κύζηα, ὄρη Φρυγίας, Κυβέλη μήτηρ θεῶν. Quanquam Feſtus ἀπὸ τῆ κυζισεῖν ἢ κεφαλῆ dictam malit, quod Græcis fig. *in caput ſaltare*, quo genere ſaltationis Galli, Deæ hujus ſacerdotes peculiariter in ſacris utebantur. Aliquando ſecunda ſyllaba corripitur. Martialis.

Et Cybeles picto ſtat Corybante tholus.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſerp.

Turrigeramque petit Cybelen.

Quandoque vero producitur. Propertius.

Vertice turrigero juxtà Dea Magna Cybele.

Lucan.

Et lotam parvo revocant Almone Cybelen.

Buxus ei inter arbores ſacra. Virg. in Ciri.

Sæpe velut gelidis Ciconum Biſtonis in oris
Ictave barbaricâ Cybeles antiſtita buxo
Infelix virgo totâ bacchatur in urbe.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſ.

Non buxus, non æra ſonant, blandique leones
Submiſere jubas: adytis gaviſa Cybele
Exilit, & pronas intendit ad oſcula turres.

Quanquam ea quoque Bacchi ſacrificiis in uſu. Papinius Theb. 9.

——— *Cum Bacchia mugit*
Buxus, & inſanæ maculant trieterida matres.

Hujus Dei ſacris adhibebantur cymbala. Virg. Geor. 4.

Tinnitusque cie, & Matris quate cymbala circum.

Loquitur de apibus; unde Claud. de 6. Conſ. Hon.

——— *Qualis Cybeleia quaſſans*
Hyblæus procul æra ſenex revocare fugaces
Tinnitu revocatur apes.

Citat Euſeb. Præp. lib. 5. c. 5. hos verſus

Μητίετ' ἠ μακάρων μέλεϊ Τετιηυῖα Ῥείη
Αὐλοῖ τε τυμπάνων πάταγοι τε ϑῆλυς ὄμβος.

Auctor Hymnorum illam vocat τυμπανοτύπαν, Lucret. lib. 2. de ſacris hujus Deæ:

Tympana tenta tonant palmis & cymbala circum.

Prop. 3. 17.

Vertice turrigero juxta Dea magna Cybele
Tundet & Idæos cymbala rauca choros.

Cyclicus. Callimachus:

Ἐχθαίρω πόημα τὸ Κυκλικόν.

Ubi *poema Cyclicum* eſt quod ultra quam Poetam decet, vel minimas res proſequitur, ut nihil omnino omittat. Dicitur quoque Κυκλικὸν ἔπος. Inde *Scriptor Cyclicus*; & κύκλῳ διδάσκειν, nihil in docendo præterire, omittere. Illud autem Poetæ fugiendum monet Horat. in Art. Poet.

Nec circa vilem patulumque moraberis orbem

Ubi ille per *orbem* κυκλὸν interpretatur.

Cyclopes, Neptuni & Amphitrites filii, miniſtri autem Vulcani, ſic dicti, quòd unicum haberent oculum, eumque orbicularem mediâ in fronte ſitum. Hi, teſte Heſiodo in Theog.

— Τοὶ μὲν ἄλλα θεοῖς ἐναλίγκιοι ἦϱ,
Μοῦνον δ' ὀφθαλμὸν μέσσῳ ἐπέιχεττο μετώπῳ.
Κυκλωπες δ' ὄνομ' ἦϱ ἐπώνυμον, οὕνεκ' ἄϱα σφέων
Κυκλοτεϱὴς ὀφθαλμὸς ἔης ἐνέκειτο μετώπῳ.

Ex his tres potiſſimum à poetis celebrantur, *Brontes, à tonitru* dictus; *Steropes à fulmine*; *Pyracmon* ab *igneâ incude*. Virgil. lib. 8.

Ferrum exercebant vaſto Cyclopes in antro
Bronteſque, Steropeſque, & nudus membra Pyracmon.

Ovid. Faſt. 4.

Hinc mare Trinacrium, cædens ubi fingere ferrum
Brontes & Steropes, Acmonideſque ſolent.

Stat. 1. Sylv.

——— *Siculis an conformata caminis*
Effigies laſſum Steropen, Brontemque reliquit?

Claud. de 3. Honorii Conſulatu.

——— *Vobis jam Mulciber arma*
Præparat, & Siculâ Cyclops incude laborat.
Brontes innumeris exaſperat ægida ſignis:
Altum fulmineâ criſpare in caſſide conum
Feſtinat Steropes, nectit thoraca Pyracmon
Igniſluiſque gemit Lipare fumoſa cavernis.

Cedrenus: Ἐκεῖθεν ἐμπεσόντες (Ulyſſes) εἰς Σικελίαν Κύκλωπι, οὐχ ἑνὶ ὀφθαλμῷ, χεῖϱας μυδϱολόμας Ὁμήϱῳ καχεκμιλήκῃ, ἀλλ' ἀνδϱωπος μὲν ἦν ἢ φύσει ὡς πάντες ἄνδϱωποι, καὶ οἱ λεπτὸς Κύκλωπες· Οἱ καὶ τὸ ὄμμα ἦϱ μεγάλοι, καὶ ἀπηχιωμένοι, καὶ ἀπινυκτεῖ, ἢ σεσάϱεσιν παγχάλκοι, καὶ μισανθϱώπου τοι, καὶ φονικώτατοι.

Cycnus, Martis filius, quem Hercules equeſtri prælio ſuperatum occidit, equo adjutus Arione, quem Neptunus in equum converſus genuerat. Hujus necem tam iniquo animo Martem tuliſſe ferunt, ut ejus ulciſcendæ causâ adverſus Herculem arma ſumeret. Verum antequam ad manus venirent, Jupiter jaculato fulmine eos diremit, ut refert Hyginus, Fab. Poet. cap. 31.

Cycnus, Neptuni filius, omni ex parte invulnerabilis, cum quo Achilles Trojani belli tempore congreſſus, cùm fruſtra eum jaculis appetiiſſet, tandem re intellectâ, humi eum proſtravit, genibuſque collo innixus, animam eripuit, cumq; cadaver ſpoliare vellet, arma vacua invenit, Cycnumque in avem ſui nominis vidit commutatum. Ovid. Met. 12.

——— *Impulſum reſupino pectore Cycnum,*
Vi multâ vertit, terræque adfixit Achilles.
Tum clypeo genibuſque premens præcordia duris
Vincla trahit galeæ, quæ preſſo ſubdita mento
Elidunt fauces, & reſpiramen, iterque
Eripiunt animæ; victum ſpoliare parabat:
Arma relicta videt, corpus Deus æquoris album
Contulit in volucrem; cujus modo nomen habebat.

Cycnus, Hyries filius in olorem commutatus. Ovidius Met. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe,
Quæ ſubitus celebravit olor, nam Phyllius illic
Imperto pueri volucreſque ferumque Leonem
Tradiderat domitos: taurum quoque vincere juſſus
Vicerat; & ſpreto toties tratus amore,
Præmia poſcenti taurum ſuprema negabat.
Ille indignatus, Cupies dare, dixit: & alto
Deſiluit ſaxo; cunctì cecidiſſe putabant:
Factus olor niveis pendebat in ære pennis.

Cycnus, Ligurum rex, qui cum Phaethontis propinqui fii necem inſolabiliter defleret, in avem ſui nominis comutatus eſt. Virg. Æn. 10.

Non ego te Ligurum ductor fortiſſime, bello
Tranſierim Cinyra, & paricis comitate Cupavo,
Cujus olorinæ ſurgunt de vertice pennæ,
Crimen amor veſtrum, formæque inſigne paternæ.
Namque ferunt luctu Cycnum Phaethontis amati
Populeas inter frondes, umbramque ſororum
Dum canit, & mæſtum muſâ ſolatur amorem,
Canentem molli plumâ duxiſſe ſenectam,
Linquentem terras & ſydera voce ſequentem.

Ovid. Met. 12.

Adfuit huic monſtro proles Stheneleia Cycnus,
Qui tibi materno quamvis à ſanguine junctus,
Mente tamen, Phaethon, propior fuit. Ille relicto
(Nam Ligurum populos, & magnas rexerat urbes)
Imperio ripas virides amnemque querelis
Eridanum impleverat, ſilvamque ſororibus auctam.
Cum vox eſt tenuata viro; canæque capillos
Diſſimulant plumæ; collumque à pectore longum
Porrigitur, digitoſque ligat junctura rubentes:
Penna latus veſtit: tenet os ſine acumine roſtrum:
Fit nova Cycnus avis, nec ſe Cæloque Jovique
Credit, ut injuſtè miſſi memor ignis ab illo;
Stagna colit, paluloſque lacus; ignemque peroſus
Quæ colat elegit contraria flumina flammæ.

Cycnus, equi nomen apud Statium Thebaid. lib. 6.

Aſcheton increpitat, meritumque vocabula Cycnum.

Cydippus Mantineus inter eos eſt qui tractarunt de rerum inventoribus. Clem. Στρωμ. lib. 1.

Cydon, Rex Cretæ, quem Euſeb. collocat anno 90. Hebræorum ſub Ægyptiis ſervitutis. Verba ejus, Hieronymo interprete, ſcilicet *Hoc tempore Cydon regnat in Creta.* Sed in Græco textu hæc deeſt. Habuit filiam *Eulimenen* quam Lycaſtus adamavit, Aptero, tunc inter Cretenſes loci principi viro deſponſatam. Parthen. Eroticon, cap. 35. Ἐν τῇ Κρήτῃ ἠϱᾶτο Λύκαστος ὁ Κυδὼν θυγατϱὸς Ἐυλιμένης, ὧν ὁ πατὴϱ Ἀπτέϱᾳ καθωμολόγητο, πϱοτέϱου τότε Κεφάλῳ. Ac ſeditione exortâ, cum deficerent urbes plurimæ, & conſilii pendent, miſit ſciſcitatum oraculum; qui reſpondit, immolandam heroibus indigenis virginem eam. Et cum forte ipſa Eulimene, ejus filia peteretur, ut Oraculo morem gereret, illum, ſicut juſſus erat, immolavit. Parthenius ubi ſupra. Alius eſt multò junior, Mercurii ex Acacallide Minois filius, qui *Cydoniam* urbem condidit, à ſe dictam, uti teſtatur Pauſanias in Arcadicis & Steph. in Κυδωνία, qui Apollinis, non Mercurii, filium facit.

Cyllabarus, Stheneli fil. cum quo Servius Ægialen Diomedis conjugem, vigente bello Trojano, concubuiſſe tradit.

Cyllarus, unus ex Centauris, qui amantem habuit Hylonomen Centauram, ambo formâ præſtantes eâdem horâ perierunt. Ovid. Met. 12.

Cyllarus, equus Pollucis. Virgil. Georg. 3.

Talis Amycleæ domitus Pollucis habenis
Cyllarus ——— ———

Ubi Servius Cyllarum non Pollucis, ſed Caſtoris equum fuiſſe tradit, poetamque fratrem pro fratre poſuiſſe. Papinius de equo Domitiani,

Et pavet aſpiciens Ledæus ab æde propinquâ
Cyllarus. Hic domini nunquam mutabit habenas:
Perpetuis frænis atque uni ſerviet aſtro.

Dicit equum Domitiani uni ſerviturum aſtro, non duobus ut Cyllarum. Indicat ergo Cyllarum utrique fratri ſerviiſſe. Ita Turnebus. Atqui apud Pind. Olymp. 3. Tyndaridis mandatur ut operam probè impendant in Olympico certamine regendo, & mox illos εὐίππους Poeta vocat. Alcman apud Scholiaſt. Pindari. Κάστωρ τ' ἠ Πολυδεύκης κυδνὸς πώλων ταχέων δμωσὶν ἄγαλμα, ἱππόται σοφοί. Dionyſ. quoque lib. 6. Antiqu. utrumque Deum nullo diſcrimine Caſtorem & Pollucem inducit equitantes in bello Latino ante Dictatorem Poſtumium, & obvios quoſque Latinorum proſternentes, vertenteſque in fugam. Quin & Minutius ita de utroq; fratre: *Teſtes equeſtrium fratrum in lacu, ſicut ſe oſtenderant, ſtatuæ conſecratæ, qui anheli ſpumantibus equis, atque fumantibus de Perſe victoriam eodem die, quo fecerant, nunciaverunt.* Denique Suidas in Cyllaro ſcribit ceciniſſe Steſichorum, ἅ Ἑρμῆν δοῦναι τοῖς Διοσκούροις Φλόγιον καὶ Ἄρπαγον ὠκίας τίκτον Ποδάργας καὶ Κύλλαρον. Quæ verba notanda in eos, qui ſemper faciunt Cyllarum, equum Caſtoris, Polluce prætermiſſo. Hi ſunt Claud. de 4. Conſul. Honorii, Mart. 8. 21. Seneca in Hippolyto. Reconditiore autem doctrinâ Virgil. Polluci dedit, ut qui ſciret ejus quoque eſſe hunc equum. Sane Ovidius ambos equites facit. Met. 8.

At gemini nondum cæleſtia numina fratres
Ambo conſpicui, nive candidioribus ambo
Vectabantur equis.

Seneca in Hippolyto.

Frænis Caſtoreâ nobilius manu
Spartanum poteris flectere Cyllarum.

Val. Flac. lib. 1. Argon.

Victorem pavidæ Caſtor dum quæreret Hellen,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

Prop. 3. 21.

Potaque Pollucis lympha ſalubris equo.

Claud. de 4. Conſ. Honor.

Serviretque tuis contempto Caſtore frænis
Cyllarus, & flavum Xanthus ſprevisſet Achillem.

Cymodoce, nympha marina, Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virgil. Georg. 4. Idem Virgilius *Cymodoceam* vocat Æn. 10. ubi numerat eam inter nymphas marinas, in quas Æneæ naves commutatæ ſunt.

Cymothoe, nympha marina, Nerei itidem & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Virg. Æn. 1.

Cymothoe ſimul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves ſcopulo.

Cynæthus, poeta illuſtris, patriâ Chius, qui Syracuſis omnium primus Homeri carmen concinuit, illi quoque de ſuo inſertis pleriſque. Cæl. Rhod. 7. 29.

Cynægyrus, Athenienſis, bello Perſico magnâ pertinaciâ in inſectandis hoſtibus uſus eſt. Nam & navem onuſtam dextrâ manu tenuit, quâ amputatâ, ſiniſtram injecit, quam & ipſam cùm amiſiſſet, navem mordicus arripuit, morſuque retinuit furenti ſimilis. Herodot. Trogus. Valer. Max.

Cyneas, Theſſalus, Pyrrhi regis legatus, longè diſertiſſimus eſt habitus: ut qui Demoſthenis auditor fuerit, adeo ut plures Pyrrho civitates facundâ oratione ſubegerit, quam ille armis expugnaverit. Eidem expeditionem in Italiam magnopere diſſuaſit. Præterea miſſus ad Romanos legatus de pace, uno die omnium Senatorum nomina edidicit, quorum conſeſſum totidem regum ſibi videri Pyrrho retulit. Plut. in Pyrrho. Hujus memoriam commendat Cic. Tuſc. Qu. lib. 1.

Cynici, Philoſophi quidam ſectatores Antiſthenis, qui primus novum hoc Philoſophiæ genus introduxit: Ita dicti ſive à Cynoſarge gymnaſio, in quo Antiſthenes profitebatur; ſive à *caninâ mordacitate*, quâ in hominum vitas nullo diſcrimine invehebantur: aut (ut alii volunt) ab eo quòd canum more in propatulo coire non dubitarent, quemadmodum de Cratete, & Hipparchiâ tradit Laertius. Juvenal.

——Et Stoica dogmata legit
A Cynicis tunicis diſtantia.——

Cynoſura, id eſt, *canis cauda*. Sidus ſeptentrionale, ex ſeptem conſtans ſtellis, quod & *urſam minorem* vocant. Hanc poetæ fabulantur Nympham fuiſſe Idæam, unam ex Jovis nutricibus, poſtea ab illo rerum potito in hoc ſidus tranſlatam, ut ex Aglaoſthenis ſententiâ refert Hyginus in Aſtron. Poet. Ovid.

Eſſe duas Arctos, quarum Cynoſura petatur
Sidoniis, Helicen Graia carina notat.

Val. Flac. lib. 1.

——Neque enim in Tyrias Cynoſura carinas
Certior, aut Graiis Helice ſervanda magiſtris.

Sil. lib. 3.

—— Semper media arva videntem
Sidoniis Cynoſura regit fidiſſima nautis.

Cyparisſus, Telephi fil. puer formoſiſſimus ex Ceâ inſ. ab Apolline in deliciis habitus, qui cum ſervum manſuetum, ſibique in primis charum imprudens occidiſſet, doloris impatientiâ contabuit, Deique amatoris commiſeratione in cupreſſum arborem commutatus eſt. Ovid. lib. 10. Met. Servius tamen author eſt puerum hunc à Sylvano potius adamatum fuiſſe, unde Virg. Georg. 1.

Et tenerum ab radice ferens Sylvane cupreſſum.

Cyprianus, Carthaginenſis Epiſcopus martyrio coronatus A. D. 250. *Inter Latinos ad Apoſtolici pectoris vigorem prcpius accedit, ubique cenſeas loqui paſtorem, ac Martyrio deſtinatum.* Eraſmus Lib. 1. Ep. 186. Quanto in honore fuerit apud ſuos Carthaginenſes docet Procopius Gothicorum libro 3. Κυπριανὸν ἄγιον ἀνδρα μάλιστα πάντων οἱ Χαρχηδόνιοι σέβουσι. Καὶ αὐτῷ νεὼν πυκα λόγῳ πολλοῦ ἄξιον ἐν τῇ πόλει ἱδρυσάμενοι ἔνθα ἡ τε θαλάσσης ἠϊόνα, τά τ' ἄλλα ἔξοπίσω, καὶ ἀγῶσιν ἐπιφανῆ ἑορτὴν, ὧν δὴ Κυπριανὰ καλοῦσι. Καὶ ἐπ' αὐτῇ ἡ χειμῶνα, οἱ ναῦται. ἔνθα ἐγὼ ἐρέσθαι ἠμηδόμην, ὁμωνύμως τῷ παντυρεῖ φερσαγραδίαν εἰσάσιν, ἐπεὶ οἷς ἡ χειμὼν ἐπιφαίνεσθαι φιλεῖ, ἐφ' ᾧ ναύταις οἱ Λίβυες ἄγειν ἐσπεὶ ἡ ἑορτὴν νενομίκασι.

Cypselus, tyrannus apud Corinthum, à *ciſtulâ* nomen accepit, quam Græci *Cypſelon* vocant, in quâ delituit occultatus à matre, cum ad mortem quæreretur. Cic. Tuſc. 5. & Lib. de Fato.

Cyrene, Penei flu. filia, cujus amore flagrans Apollo, in Pelio Theſſaliæ M. eam rapuit, & in eam Africæ partem tranſtulit, quæ ab eâ poſteâ *Cyrenaica* dicta eſt, ubi Ariſtæum ex eâ ſuſcepit. Virgil. 4. Georg.

Cyrene ſoror ipſe tibi tua maxima cura
Triſtis Ariſtæus Penei genitoris ad undam.

Apud Heſiodum prope Peneum habitaſſe dicitur.

Πηνειῷ παρ' ὕδωρ καλὴ ναίεσκε Κυρήνη.

Item famoſa Meretrix. Heſych. Κυρήνη πόρνη τις ἔπος ἐκαλεῖτο διὰ τὸ πολλοὺς ἐχειν διὰ τὸ πολλὰ ἐμίσγετο Ἀφροδίτην ποιεῖν.

Cyrenaici, Philoſophi ab Ariſtippo, omne bonum in voluptate poſuerunt, virtutemque cenſuerunt ob eam rem eſſe laudandam, quod efficiens eſſet voluptatis. Vide omnino Voſſ. de Sect. Philoſ. p. 50.

Cyrenius, totius Syriæ præſes ab Aug. Cæſare conſtitutus, per quem cenſum, univerſamque deſcriptionem Cæſar fieri juſſit. Luc. cap. 2.

Cyrillus, Alexandrinus Præſul, edidit variarum hypotheſeon tractatus, & commentaria in varios Veteris & Novi Teſtamenti libros, Homilias plurimas, &c. Scripſit etiam contra Julianum, cujus temporibus vixit.

Cyrillus, Diaconus Heliopolitanus (eſt autem Heliopolis civitas inſignis ad Libanum ſita) imperante Conſtantino plurima Ethnicorum idola contrivit, cujus rei illi memores ſub Juliano Imp. vivo ventrem executerunt, jecurque inde exemptum deguſtarunt. Suidas.

Cyrillus, Præſul Hieroſolymitanus, ſæpe ab eccleſiâ pulſus, & receptus ad extremum ſub Theodoſio Imp. octo annos in ſuâ ſede perſeveravit; Saraceni eum Martyrio affecerunt. Extant ejus Catecheſes. Hieron.

Cyrillus, monachus, prodidit Vitam præceptoris ſui Euthymii Archimandritæ in Palæſtinâ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 264.

Cyrſilus, Athenienſis, lapidibus obrutus, quod inhoneſta ſuaderet. Cic. 3. de Off. *Athenienſes cum Perſarum impetum nullo modo poſſent ſuſtinere, ſtatuerentque ut urbe relictâ, conjugibus ac liberis Troezene depoſitis, naves conſcenderent, libertatemque Græciæ claſſe defenderent; Cyrſilum quendam ſuadentem, ut in urbe manerent, Xerxemque reciperent, lapidibus obruerunt.*

Cyrſilus Pharſalius, de quo Voſſ. Hiſt. Gr.

Cyrus, Cambyſis fil. ex Mandanâ Aſtyagis regis filiâ, Perſarum ac Medorum rex, qui primus (ut Juſtinus, lib. 1. ſcribit) devicto Aſtyage ultimo Medorum rege, Medorum imperium tranſtulit in Perſas, & ſubactâ Aſiâ totum orientem in poteſtatem redegit. *Dei ſervus* apud Eſaiam prophetam vocatur. Poſtremò cum bellum Scythis intuliſſet, eoſque clade magnâ affeciſſet, Tomyris eo tempore Scytharum regina, compoſitis inſidiis, ducenta millia Perſarum cum ipſo rege trucidavit, ita ut ne nuncius quidem tantæ cladis ſuperfuerit; Caput Cyri amputatum, in utrem humano ſanguine repletum conjectum fuit cum hâc exprobratione; *Satia te ſanguine quem ſitiſti.* *Cyrum* Perſico ſermone *Solem* ſignificare author eſt Cteſias, qui Paryſatidem Dario præter Artaxerxem alium filium genuiſſe narrans, addit Καὶ πάντῃ τὸ ὄνομα αὐτῷ ἀπὸ τῆ ἡλίε Κύρου. Plut. in Artax. Ὁ μὲν οὖν Κῦρος ἀπὸ

Κύρε τῦ παλαῖ τέκνομα ἔσαν, ἐκείνῳ δ' ἀπὸ τῦ ἡλίυ ἠρύσθζ φασί. Κῦρος γὰρ καλῶν Πέρσας τὸν ἥλιον. Unde apparet, toto quod aiunt cœlo Suidam in vocis hujus etymo errare; Sic enim ille. Κῦρος ὁ Περσῶν βασιλεὺς ὅτως ἐκλήθη διὰ τὸ ἐν τῇ βασιλείᾳ λεγομένῃ πυλῖδι κυείσθαι ἥλίκων.

Cyrus, minor, Artaxerxis frater, apud quem cùm falso delatus esset, ægreque matris precibus servatus, bellum adversus eundem suscepit: in quo cum jam Græcorum operâ penè victor evasisset, fortiter quidem sed incautè dimicans, est interemptus. Xenoph.

Cyrus, Panopolita fuit poeta, ob ingenium nobile, beneficio Theodosii Imp. ad episcopatum evectus. Suidas apud Volater.

D Æ

Dædalion, Luciferi fil. Ceycis frater, filiam Philonidem, seu Chionem habuit, cum quâ unâ nocte concubuerunt Apollo & Mercurius, & ex Apolline Philammonem, ex Mercurio Autolycum peperit, Hyginus.

Dædalus, faber Athenienſis, Micionis fil. artificum omnium suæ ætatis ingeniosissimus, ut qui primus serram, asciam, perpendiculum, terebram, glutinum, & lithocollam dicatur invenisse, primusque omnium vela, & antennas navi imposuisse: Unde forte fabula *alarum Dædali*, nam Virgilius *Velorum pandimus alas*, & alibi. *Remigio alarum.* Statuis quoque immobilibus oculos induxit, & abditis quibusdam nervis effecit, ut huc atque illuc moverentur, adeò scitè, ut spectantibus vivere viderentur. In Cretâ item Labyrinthum construxit, multiplici, & intricata viarum perplexitate irremeabilem, in quâ ipse unà cum Icaro filio à Minoe fuit inclusus eo quod Vaccam ligneam fecisset cui inclusa Pasiphae taurus se commiscuerat. Quare cum terrâ marique effugium sibi negatum videret, fugam sibi per aerem tentandam duxit. Assimulans itaque se munus conficere velle, quo regis animum placare posset, pennas & ceram poposcit, quibus impetratis, sibi, & Icaro filio alas confecit, atque è Cretâ evolavit. Deinde & Cumas delatus est, ubi Apollini templum erexit. Hesychius: Ἰκάριος, malim Ἴκαρος, ὃς Δαιδάλυ, ὅν φασὶ πτερύσσεσθαι ἢ τεκτονικῶ, ἐπίκλησιν ἔχει τῦ υἱῦ αὐτῦ πτέρυγα ξύλινα, καὶ ἐκβάλοντα αὐτὰ κηρῷ καὶ ἐπιπλῶσι χρῆ τῦ ἡλίυ, καὶ ἐθέρμανεν ὁ ἥλιος ἢ κηρός, καὶ ἔλυσεν αὐτόν, καὶ ὕστερον εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἐπίγη, ὅθεν ἐκλήθη ὁ τόπος, Ἰκάριον πέλαγος. Silius, lib. 12.

——Cum regna teneret
Dictæi regis (sic fama est) linquere terras
Dædalus invenit: nec toto signa sequenti
Orbe dare, ætherias alienâ tollere in auras
Ausus se pennâ, atque homini monstare volatus.
Suspensum hic librans media inter nubila corpus
Enavit, superosque novus conterruit alos.
Natum etiam docuit falsæ sub imagine plumæ
Attentare vias volucrum, lapsumque solutis
Pennarum remis, & non felicibus alis
Turbida plaudentem vidit freta.

Vide *Icarus*. Lucianus in lib. de Astrologiâ scribit Dædalum fuisse Mathematicum, & filium Icarum docuisse Astrologiam, sed eum juvenili ardore & persuasu Doctrinæ elatum aberrasse à vero, & decidisse in mare rerum immensæ profunditatis. Vide Diodorum, lib. 5. Hinc adjectivum *Dædalus*, ut *Dædala tellus* apud Lucretium, pro terrâ floribus variegatâ. *Dædala tecta*, apud Virgil. pro domibus artificiosè elaboratis. Item *Dædalæus*, ut apud Horat.

Pindarum quisquis studet æmulari,
Iule, ceratis ope Dædaleâ
Nititur pennis vitreo daturus
Nomina ponto.

Idem

Jam Dædalæo ocyor Icaro.

Item *Dædaleus*. Propert. 2. 15.

Dædaleum Lino cum duce rexit iter.

Dæmogorgon, Latinè dicitur *Deus terræ* (nam Dæmon, *Deus*, ut ait Lactantius, gorgon, *terra*.) seu potius *sapientia terræ*; quo nomine veteres intelligebant naturam rerum omnium matrem & altricem.

Dæmon, à Græco Δαίμων, quasi Δαήμων, i. e. *sciens*. Ita, Plato in Cratylo. Lactant. lib. 2. & Chalcidius in Timæum Platonis. *Dæmones* genii sunt, μισθαποδοὶ τῦ βίυ, ut Menander inquit. *Domini Vitæ*; *Lares* Ciceroni, aliis etiam *Manes* ac *Lemures*. Genii boni, & mali, qui ἀγαθοεργεῖς sunt ac Diaboli. Cæterum de variâ hujus vocis significatione vide Dausqueium in Basilium Seleuc. pag. 62. & seqq. Porro Astrologis *Dæmon* appellatur undecimus ab Horoscopo locus, ἀγαθοδαίμων Græcè dictus. Julius Firmicus, lib. 2. cap. 19.

Dagon, idolum Philistinorum. *Dagonem* & *Atergatim* idem fuisse numen docti aliqui statuunt, adeoque *Atergatin* corruptè scribi pro אדיר דג *addir dag*, h. e. *magnifico pisce*, vel אדיר דגון *addir Dagon*, *magnifico Dagone*. Sed Bocharti judicio potior est veterum sententia, quâ Dagon & Atergatis vel Astarte planè diversa sunt numina. Quod planum ex Theologiâ Phœnicum apud Philonem Byblium, ubi Dagon frater est, & Astarte Saturni uxor. Ibidem Dagon redditur Σίτων *Frumentarius* qui דגון *Dagon* Ebræis est *frumentum*. & additur causa nominis; Ἐπειδὴ εὗρε σῖτον καὶ ἄροτρον, ἐκλήθη Ζεὺς ἀρότριος.

Daimachus Platæensis, Legationem obiit ad Allitrochadem, Indiæ regem fil. Androcotti, qui quidem Androcottus *eâ tempestate, quâ Seleucus futuræ magnitudinis fundamenta jaciebat Indiam possedit*, teste Justino, lib. 15. Mem. ejus Plut. in Public. & fortasse etiam in Lysandro, ubi *Damachus* nominatur. Indica scripsit, teste Athen. lib. 9. & Harpocratione in Ἐγγυθήκη. Δαΐμαχος dicitur Apollonii Scholiastæ in lib. 1. Idem πολιορκητικὸν ὑπομνήματα reliquit, quorum 35. citat. Steph. in Λακεδαίμων. Fuit vero rerum Mathematicarum rudis, & imperitus, multasque fabulas Historiæ inserit, teste Strab. lib. 1. Cujus verba vide apud Voss. de Hist. Gr. pag. 76.

Dalila, seu *Delilah*, mulier quam amavit Sampson, cujusque operâ periit. Jud. 16. Lat. *paupertas*, aut *fistula ejus*, aut *ramus ejus*, sive *exhauriens* aut *macilenta*. In Græcis est Δαλιδά. Josephus *Dalale* scribit. Fuit autem זונה *Zoneh*, i. e. *meretrix*, quod Targum & Kimchi pro *cauponâ* accipiunt. Lyra quærit, Judæane, an Palæstina fuerat? Et existimat Palæstinam fuisse, quæ in valle Sorek habitarit. Uxorem Sampsonis fuisse, præter Sulpicium Severum, etiam Chrysostomus, Cassianus, S. Ephræm & Pererius affirmant. Contra meretricem, & quidem à pauperioribus fuisse, Josephus, Ambrosius, Hieronymus, Abulensis, Serarius, & alii volunt. Quomodo enim ausi fuissent Philistæi principes tam fidenter & primo aggressu, solâ spe lucelli solicitare uxorem ad prodendum maritum? quomodo toties & tam diu latuissent tot armati in domo propriâ Sampsonis, nec ipso, nec ullo familiarium conscio?

Dalion, sive *Dallon*, de gentibus prodidisse aliqua videtur. Plin. 6. 30. Sed ab eodem in Elencho auctorum libri 20. 21. 22. & 23. inter medicos reponitur, & lib. 20. cap. 27. *herbarius* vocatur.

Dama, Pythagoræ filia, & ipsa philosophiæ sectatrix, quæ ingenium ac doctrinam in exponendis paternis sententiarum involucris exercuit. Cæl. Rhod. 4. 1.

Damaris, mulier quæ ad prædicationem Pauli Christo credidit Act. 17.

Damas, historicus, vitam Eudemi Rhodii scripsit, ut ait Simplicius in Com. Phys. pro quo perperam *Menodemus* legitur apud Agellium 13. 5.

Damascenus, Joannes, pater Ecclesiæ ac historicus, de quo Vide Vossium de Hist. Gr. 2. 24. Floruit sub Leone Isaurico.

Damascenus, Nicolaus. Philosophus Peripateticus, Augusto Cæsari familiaris, vir planè summus & undecumque doctissimus. Vide *Nicolaus*.

Damascius, Stoicus Philosophus, Simplicii familiaris, floruit sub Juliano. Scripsit comment. in Platonem & alia quædam quæ enumerantur à Suidâ.

Damasippus, vir ignobilis apud Rom. qui nobilissimos cives, qui partibus Syllanis faverant, inter victimas tanquam bellua enecavit, nec non Arvinæ Tribuni Plebis truncum in sublime elatum per ora vulgi deferri jussit, tandem à Victore Syllâ obtruncatus.

Damasippus, histrio, cujus meminit. Juven. Sat. 8.

Consumptis opibus vocem Damasippe locasti
Sipario, clamosum ageres ut Phasma Catulli.

Damasippus, signorum & vasorum antiquorum mercator apud Serm. 2. Sat. 3.

Insanit veteres statuas Damasippus emendo.

Ubi Lambinus eundem esse suspicatur de quo Cic. epist. lib. 7. ad M. Fab. Gallum, qui mandato Ciceronis quædam ei signa emerat, haud illi grata, *Bacchas* nempe, & *Martis* signum. Verba ejus apponam. *Sed tamen si ista mihi sint habenda, certiorem velim me facias, ubi sint, quando arcessantur, quo genere vecturæ, si enim Damasippus in sententiâ non manebit, aliquem Pseudamasippum, vel cum jacturâ reperiemus.*

Damasti,

Damaſtes, Sigeenſis, Hellanici antiqui (erat enim & Hellanicus junior Grammaticus Ptolemæi Ariſtarchi Præceptor, teſte Suidâ in Ἀνδρωνίσης, & Πτολεμαῖος) diſcipulus tempore Herodoti paulo ante bellum Peloponneſiacum Olymp. 87. 2. inchoatum floruit, juxta Dionyſ. Halicarn. lib. de *Thucyd. charact.* & Suidam in Δαμάσης. Ejus meminere Strabo lib. 14. Val. Max. 8. 13. Plut. in Camillo, & Steph. in Τπερβόρεοι; Necnon Rufus Avienus in orâ maritimâ. *Quin & Damaſtes nobili natus Sige.* Reliquit inter alia librum περὶ Ποιητῶν καὶ Σοφιστῶν teſte Suida; niſi juniori cuidam potius hic liber tribuendus erit. Diverſus ab hoc eſt Democriti Philoſophi, & Herodoti frater apud Suid. in Δημόκριτος; qui *Damaſus* dicitur Plinio 18. 35. Laertio lib. 9. in *Democrito*, & Helychio Mileſio in *eodem*. In quo latens mendum alii jamdudum obſervarunt. Voſſius.

Damaſus, poeta Hiſpanus, qui floruit temp. Eutropii & Oroſii: Hic creatus Pont. Rom. complures hymnos ſcripſit. Vide Suidam. Contentionem inter eum & Urſinum de Papatu ſic deſcribit graviſſimus ſcriptor Am. Marcellinus lib. 27. *Damaſus & Urſinus* ſupra humanum modum ad rapiendam Epiſcopalem ſedem ardentes, ſciſſis ſtudiis aſperrimè conflictabantur, aduſque mortis vulnerumque diſcrimina adjumentis utriuſque progreſſis: quæ nec corrigere ſufficiens Juventius, nec mollire, vi magna receſſit in ſuburbanum; & in concertatione ſuperaverat Damaſus, parte, quæ ei favebat, inſtante. Conſtatque in Baſilicâ Sicinini ubi ritus Chriſtiani eſt conventiculum, uno die CXXXVII. *reperta cadavera peremptorum.* Hæc Ammianus. Subdit autem, *Neque ego abnuo oſtentationem* rerum conſiderans urbanarum, hujus rei cupidos, ob impetrandum quod appetunt omni contentione laterum jurgari debere, cum id adepti futuri ſint ita ſecuri, ut ditentur oblationibus matronarum procedantque vehiculis inſidentes, circum ſpectè veſtiti, epulas curantes profuſus, adeo ut eorum *convivia Regales ſuperent menſas.* [Hoc autem non fecerunt Petrus Pauluſve] *Qui* eſſe poterant beati revera ſi magnitudine Urbis deſpecta quam vitiis opponunt, ad imitationem Antiſtitum quorundam Provincialium viverent, quos tenuitas edendi potandique parciſſimè, vilitas etiam indumentorum & ſupercilia humum ſpectantia Perpetuo Numini, veriſque ejus cultoribus ut puros *commendant & verecundos.*

Damianus, Epheſius, ſophiſta nobilis circa M. Antonini Imp. tempora, divitiis ac potentiâ inter ſuos præditus, viros doctos liberalitate proſecutus eſt. Philoſtratus in Sophiſtis.

Damis Aſſyrius. Hic Ninum veterem incoluit, quò ad eum Antiochiâ venit Apollonius Tyaneus; Iſthâc occaſione Apollonio uſus eſt familiariter, poſteaque ſcriptis conſignavit ejus ſermones, & vaticinia. Stylus erat minus laudabilis; quippe hominis Aſſyrii, inter Barbaros inſtituti: ſed tamen ea quæ vidiſſet, atque audiſſet, commodè ſatis ſcribere potuit. Auctor Philoſtratus lib. 1. de V. Apollon. & ex eo Suidas in *Damis.* Mem. ejus quoque Euſeb. contra Hieroclem. Voſſius.

Damocles, unus ex aſſentatoribus Dionyſii Siciliæ tyranni. De quo hiſtoriam ſequentem narrat Cic. Tuſcul. 5. *Cum quidam ex Dionyſii aſſentatoribus Damocles commemoraret in ſermone copias ejus, opes, majeſtatem, dominatus, rerum abundantiam, magnificentiam ædium regiarum, negaretque unquam beatiorem quenquam fuiſſe. Viſne igitur*, inquit, *ô Damocles, quoniam hæc te vita delectat, ipſe eandem deguſtare, & fortunam experiri meam? cum ſe ille cupere dixiſſet, collocari juſſit hominem in aureo lecto, ſtrato pulcherrimo textili ſtragulo, magnificis operibus picto: abacoſque complures ornavit argento, auroque cælato. Tum ad menſam eximiâ formâ pueros delectos juſſit conſiſtere, eoſque ad nutum illius intuentes diligenter miniſtrare. Aderant unguenta, coronæ; incendebantur odores, menſæ conquiſitiſſimis epulis extruebantur. Fortunatus ſibi Damocles videbatur. In hoc medio apparatu fulgentem gladium è lacunari ſetâ equinâ appenſum demitti juſſit, ut impenderet illius beati cervicibus. Itaque nec pulchros illos adminiſtratores adſpiciebat, nec plenum artis argentum nec manum porrigebat in menſam: jam ipſæ diffluebant coronæ; denique exoravit tyrannum, ut abire liceret, quod jam beatus nollet eſſe.* Horat. Carm. 3. Od. 1.

Diſtrictus enſis cui ſuper impiâ
Cervice pendet, non Siculæ dapes
Dulcem elaborabunt ſaporem,
Non avium citharæque cantus
Somnum reducent.

Damocrita, matrona Romana, Alcippi civis clariſſimi uxor, quæ cum virum ab iis qui contrarias in Rep. partes favebant, in exilium actum ſequi prohiberetur, filiæque jam viro maturæ edicto publico nubere prohiberentur, ne ex iis quiſpiam Alcippi ultor naſceretur; concepit animo facinus ſupra omnem muliebrem audaciam. Nam cum ex more fœminæ primariæ noctu ſacrarum causâ convenirent, Damocrita à filiabus adjuta, magnam vim lignorum, quæ ad ſacrificia parata erant, ad fores congeſſit, ignemque injecit, ut intus omnes exureret. Accurrentibus deinde auxilio viris, illa filias primùm, deinde ſeipſam interfecit. Plut. in Paral.

Damocritus, hiſtoricus, geminum opus conſcripſit, unum de inſtruendis aciebus, alterum de Judæis, in quo prodidit eos caput aſini adorare ſolitos fuiſſe, etiam ſeptimo quoque anno peregrinorum aliquem, quem cepiſſent, ſacrificaſſe, carne ejus minutatim diſſecta. Suidas.

Damon, & *Pythias*, Pythagoræi, hoc animo (inquit Cicero) inter ſe fuerunt, ut cum eorum alteri Dionyſius tyrannus diem necis deſtinaſſet, & is qui morti addictus eſſet, paucos ſibi dies commendandorum ſuorum causâ poſtulaſſet, vas factus ſit alter ſiſtendi ejus, ut ſi ille non reverſiſſet, moriendum eſſet ipſi, qui cum ad diem ſe recepiſſet, admiratus eorum fidem tyrannus, petivit ut ſe ad amicitiam tertium adſcriberent. Vide Val. Max. De Amicitiâ.

Damon, Cyrenæus de Philoſophis monumentum ingenii ſui conſignavit, ut conſtat ex Laertio in Thalete. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 3. p. 351.

Damophila, Græca mulier, uxor Pamphili, ſocia Sapphûs poetriæ, poemata multa conſcripſit, partim amatoria partim in Dianæ laudes. Philoſtr. in vitâ Apollonii.

Damophilus, ſophiſta, quem nutrivit Julianus Conſul, ſub M. Antonino, ſcripſit ad Lollium maximum de vitâ priſcorum, & quædam alia. Suidas. Item plaſtes quidam ac pictor. Plin. 35. 12.

Damoſtratus, Philoſophus, ſcripſit de piſcibus libros 20. Suidas. Halieuticon quoque ejus meminit Ælianus lib. 13. cap. 21. Item lib. 15. & 9. adhuc cap. 19. ejuſdem libri, ubi & de eo ſic ſcribit: Καὶ λέγει Δημόστρατος, ἀνὴρ ὃς καὶ τῶν λόγῳ ἦλθε ἐν τῇ Ῥώμῃ ἐπὶ βυθῆς γενόμενος, καὶ ὅπως διὰ τοῦτο ἥδη τεκμηρίου ἕνεκεν. Δοκεῖ δέ μοι ὑπισχνεῖσθαι τὰ ἀληθῆ εἰς ἄκρον ἐλάσαι, καὶ ὅσα ἔγνω, εἰπεῖν κἀλλιστα.

Damoxenus, Athenienſium Comicus, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur ab Athenæo, & Suidâ.

Danae, filia Acriſii, regis Argivorum, qui cum oraculo monitus eſſet, fore, ut à nepote occideretur, filiam munitiſſimæ turri incluſit: cujus amore captus Jupiter in imbrem aureum ſe convertit, & per tegulas in puellæ gremium ſe dimiſit. Quo ex coitu illa gravida effecta Perſeum peperit. Quamobrem indignatus Acriſius, filiam unà cum recens nato nepotulo arcæ includi juſſit, atque in mare projici. Verum id longe aliter cecidit. Nam arca ad Dauniæ litus delata à piſcatore reperta eſt; in quâ cùm Danaen cum filio reperiſſet, utrumque Pilumno regi obtulit, qui cum genus ac patriam ejus didiciſſet, Danaen quidem in uxorem duxit, Perſeum vero Polydectæ Seriphi inſ. regi educandum tradidit, qui poſtea adultus, cum Argos veniſſet, Acriſium avum, oſtenſo Meduſæ capite in ſaxum convertit. Ovid. Met. 4.

——— *Neque enim Jovis eſſe putabat*
Perſea, quem pluvio Danaë conceperat auro.

Fabulam explicat Horatius lib. 3. Carminum.

Incluſum Danaen turris ahenea,
Robuſtæque fores, & vigilum canum
Triſtes excubiæ munierant ſatis
Nocturnis ab adulteris:
Si non Acriſium virginis abditæ
Cuſtodem pavidum Jupiter & Venus
Riſiſſent, fore enim tutum iter & patens
Converſo in pretium Deo.
Aurum per medios ire ſatellites
Et perrumpere amat ſaxa potentius
Ictu fulmineo. ———

Lepidum etiam extat epigramma Pauli Silentiarii Anthologi lib. 7.

Χρύσιος ἀλλαύοιο διάτμαγεν ἄμμα κορείης
Ζεύς, διὰ δὴ Δανάης χαλκαράτης θαλάμης.
Φαμὶ λέγειν· ἀμῦδον ἰὼ πάδε, χάλκεα νικᾷ
Δάπιδα καὶ δεσμὸς, χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλας ῥυπᾶσαι, ὅλας κληῖδας ἀλάγγευς
Χευσὸς ὀτιταίνεται τοὺ σοβαρόκλεφρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν· ὁ δὲ φρένα, μὴπω ἐφάσσης
Διοτίδαο Παφίης ἀργύρεον κατέχων.

Danaus, Ægypti frater, Argivorum rex, qui, Sthenelo rege expulſo, Argos tenuit, ibique quinquaginta annos regnavit. Ab eo Græci *Danai* dicti, literas Græcas reperiſſe dicitur. Vide *Belides*.

Daniel, propheta, quem Præpoſitus Eunuchorum Nabuchodonoſor, vocavit *Baltaſar*, Dan. cap. 1. De vitâ rebuſque geſtis ejus ſcripſerunt ex antiquis Joſephus lib. 10. cap. 14. Epiphanius de vitâ & interitu Prophetarum cap. 10. Dorotheus in Synopſi cap. 17. Iſidorus de vita & obitu Sanctorum cap. 40. aliique. Vide Sanctium Prolegom. in Danielem.

Daphitas, Grammaticus qui in Thorace monte cruci affixus est, quòd reges maledicis carminibus incesseret.

Daphne, Penei sive Ladonis flu. filia, quæ cùm Apollinis vim effugere non posset, implorato paterni nominis auxilio in laurum commutata est. Ovid. 1 Met. *Laurum* Daphne fig. ac fingitur Penei flu. filia, eò quod ripæ ejus lauro abundant; tum amata ab Apolline, quia hæc arbor præbet medicinæ magnum usum; estque spectatissima apud Delphos, ubi Apollo colebatur. Ipsius vero Daphnes in arborem semper virentem commutatio, docet immortalem gloriam esse paratam virginibus pudicitiam conservantibus.

Dardanus, Jovis fil. ex Electrâ Atlantis filiâ. Ovid. Fast.

Dardanon Electrâ quis nescit Atlantide natum?
Scilicet Electram concubuisse Jovi.

Hic cum Jasium fratrem interemisset, in Samothraciam fugit, postea vero ad Asiam venit, locaque tenuit Hellesponto proxima, urbemque de nomine suo dictam condidit, regionemque totam *Dardaniam* nominavit, quam postea *Tros* Erichthonii filius *Trojam* appellavit. Ab hoc Dardano originem duxit Priamus. Virg. Æn. 3.

Dardanus Iliacæ primus pater urbis & autor.

Dares, Phrygius, historicus, scripsit bellum Trojanum Græcè, in quo & ipse militavit, ut ait Hisdorus. Captâ Trojâ cum Antenoris factione mansit, ut scribit Corn. Nepos, qui opus ejus è Græco in Latinum sermonem convertit, Sallustioque dicavit. Ita quidem vulgo creditum. Atqui scriptor est, in quo neque eruditionem, nec judicium, neque ullam elocutionis elegantiam invenias, ut nimis impudenter fecisse videatur, qui Corn. Nepotis nomen ementitus est, quasi inficetæ versionis authoris. In enarratione totius historiæ fere ubique abit ab antiquitate, pauca similia vero de suo adstruit, absurda & inconsequentia plurima; ut vel id quod de variis plurium annorum ac mensium inducis affingit, ut ad decennium perveniat. Nec quicquam in toto libello singulare, præter Theseidarum mentionem (quos unà cum Anio rem frumentariam curasse scribit) & ineptos illos Trojanorum, Græcorumque ducum ac mulierum formæ, morumque characteres, quibus similia deliramenta è Græcorum Neotericorum nugis ediderunt nuper viri docti. Item *Dares*, pugil apud Virgilium, ignavus quidem, sed ostentator maximus. Æn. 3.

Darius, Satrapas inter Persas nobilissimus, qui post mortem Cambysæ à nobilibus aliquot Persis adjutus, occiso Pseudosmerdi, Persarum regnum è Magorum manibus vindicavit, equique sui hinnitu declaratus, postquam 36. annos regnasset, Xerxen filium regni successorem reliquit. Latinè *coercitor*. Herod. lib. 6. Δαρεῖος ὁ υἱὸς Ὑστάσπεος τοῦ Ἀρσάμεος τοῦ Ἀριάρεω τοῦ Τεισπίεω τοῦ Ἀχαιμένεος. Atqui apud Barn. Brissonium *coercitus* perperam redditur. Ctesiæ Δαρειαῖος dicitur, quæ forma propius accidit ad Persicam *Darjavesch*. Origo nominis à *coercendo* vel *prohibendo*. Nam in linguâ Persarum דארוש est ἴσχυς, ut Scaliger notat. Atqui Hesychius: Δαρεῖος· ὁ παρὰ Πέρσαις ὁ φρύγιος, παρὸ δὲ Φρυξὶν Ἕκτωρ.

Darius, ultimus Persarum rex, qui Alexandri adolescentiam despectui habens, bello eum aggressus est, ab eoque, quamvis exiguis copiis tribus ingentibus præliis victus, cum se fugâ victori eripere conaretur, à suis comprehensus est, ac trucidatus. Claudianus:

Darium manibus famulûm doluisse peremptum
Dicitur. ——

Templum Hierosolymitanum Judæis edicto suo restaurari dermisit sumptibus propriis. Esdr. 1. 6.

Datames patre Camissare, natione Care, matre Scythissâ natus fuit, vir fortissimus, maximique consilii omnium barbarorum, exceptis duobus Carthaginiensibus Hamilcare & Annibale, uti loquitur Corn. Nepos, apud quem vitam ejus fis pete.

Datissmus, Datidis imitatio, dicitur de dictione pluribus verbis idem repetente & quidem σολοικῶς, proverbio sumpto à *Datide* quodam Persa, qui cum Satrapas esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat: ἥδομαι, ἦ τέρπομαι, ἦ χαίρομαι, *delector, gaudio, lætor*, pluribus super eadem re coacervatis synonymis, & Barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono ἦ δωσοσταλήλυθον. Hunc *Datissmum* Aristoph. in Pace, Δάτιδα μὲν vocat.

David, i, e. *dilectus*, filius Isai, rex Judææ potentissimus, idemque propheta. 1 Reg. 17. De quo vide Joseph. Ant. 7. 12. & Suidam, qui sua hausit ex Josepho. Plurimus autem est in laudibus Davidis Euthymius Monachus Zygabenus Præf. Com. in Psalmos, quæ O utinam Græcè prostarent! uti etiam Enarrationes ejus in 4 Evangelia! O Mæcenates ubi gentium ævum agitatis?

Daulis, nympha, à quâ Daulidi urbi nomen, quæ *Daulia* Straboni ac Livio dicitur, & est urbs Phocidis in Achaiâ, olim sub ditione Terei regis Thracum, unde Philomela ab Ovidio *Daulias* dicitur, quod in hâc urbe in avem sui nominis fuerit conversa Ovidius:

Decet Threiciam Daulias ales Itym.

Daunus, fil. Pilumni, & Danaes, Turni avus, qui in Apuliâ regnavit, à quo, ut quidam volunt, *Daunia* regio dicta. Alius ejusdem nominis, prioris fil. ex Venilià sorore Amatæ Latini regis uxoris, qui Turnum suscepit.

Debora, nutrix Rebeccæ, Gen. 35. Mulier item, quæ populo Judæorum aliquot annos præfuit. Jud. 4. Latinè *apis*. Nec tantum judex erat, sed etiam prophetes. Uxor Lapidoth fuit. Eum Ebræi putant fuisse Baracum, in quo significatio fulguris; nec alienum ab eo vox לפידות quæ sæpe de fulgure usurpatur. Sed obstat huic opinioni, quòd Baracum alibinde advocavit; nam si maritus ejus esset, simul habitassent. Ideo in Midrasch exponitur *mulier lychnariâ*, quod lychnos, i. e. לפיד conficeret ad usum sanctuarii. R. Salomo. R. David. Lyra.

December, mensis noster ultimus, Hebræis, כסלו *Ciflen*, Athenienſibus Ποσιδεών, in quo Saturnalia celebrare solebant cum Sigillariorum festo Romani. Ovid. in Fast.

Acceptus Geniis illa December habet.

Horatius:

——*Age libertate Decembri*
Quando ita majores voluerunt, utere.

Martialis:

Oria dum medius præbet tibi grata December.

Ausonius:

Aurea nunc reducet Saturni festa December
Nunc tibi cum Domino ludere verna licet.

Vide *Saturnalia*. *Amazonius* appellatus est etiam hic mensis ab adulatoribus in gratiam Commodi Imper. teste Lampridio.

Decii, Romani fortissimi, tanta patriæ charitate complexi, ut pro ejus salute se Diis manibus devovere non dubitarint. Pater quidem bello Latino; Filius autem bello Hetrusco; Nepos vero eo bello quod Pyrrhus pro Tarentinis gessit. Cic. 1. Divinat. Virg. Æn. 6. Juvenalis.

Plurùm enim Decii quam qui servantur ab illis.

Propert. lib. 3.

At Decius missò prælia rupit equo.

Cicero in Catone: *Decii ad voluntariam mortem equos incitaverunt.* Sen. Ep. 68. *In medios hostes Decius concitato equo corruit.* Manilius lib. 1.

Certantes Decii votis, similesque triumphis.

Dectadas à Parthenio laudatur in Eroticis, cap. 13. ubi ex eo quædam narrat de Harpalyce.

Decumanus, fluctus ponitur pro ingenti, sive ab observatione, quod *decimum* quodque magnitudine soleat superare, sive potius à Pythagoreorum superstitione, qui magnificè admodum de hoc numero sensere. Festus: *Decumana ova dicuntur, & fluctus decumani, quia sunt magna: Nam & ovum decimum majus nascitur, & fluctus decimus fieri maximus dicitur.* Testantur id passim Poetæ Latini. Ovid. Met. 11.

Vastior insurgens decima ruit impetus unda.

Idem Trist. 1. Eleg. 2.

Qui venit hic fluctus fluctus supereminet omnes,
Posterior nono est, undecimoque prior.

Lucan. lib. 5.

Hæc fatum decimus, dictu mirabile, fluctus
Invalidâ cum puppe levat.

Seneca in Agamemnone.

Hæc onere fidit, illa convulsum latus
Summittit undæ, fluctus hanc decimus tegit.

Val. Flac. lib. 2.

Incassum decima cecidit tumor arduus undæ:

Sil. lib. 14.

Non aliter Rhodopes Boreas à vertice præceps
Cum sese immisit decimóque volumine pontum
Expulit in terras. ——

Decimates, agri in Germ. sunt Tacito, ubi hodie Wirtembergensis ducatus est, Willichio teste. Iidem *Caritini* sunt Ptolemæo, ut Melanchthon & Peucerus existimant.

Deianira, Œnei Ætoliæ regis filia, primum Acheloo mox Herculi desponsata; quâ de causâ exorto inter rivales dissidio, Achelous singulari certamine superatus Herculi concedere coactus est. Porro cum Hercules transiturus esset Evenum, Ætoliæ fluvium, qui tunc temporis maxime excreverat, Nessus Centaurus seipsum ultro obtulit ad transvehendam Deianiram, quam cum illi commisisset, ipse primus intrepidè transavit fluvium: Sed cum Nessus qui in alterâ permanserat ripâ novæ nuptæ vim inferre pararet, ægrè id ferens Hercules, sagittâ Hydræ sanguine infectâ Centaurum transfixit, qui se moriturum sentiens, ut hostem ulciscereturr, Deianira vestem pro-

proprio ſuo ſanguine perfuſam dono dedit, aſſerens ei vim amatoriam ineſſe, & ſi hâc maritus induereturſ, ipſum ab aliarum mulierum amore avocatum iri. Mulier itaque nimis credula munus accepit, & cum audiſſet maritum ſuum in Euboeâ amore Ioles Euryti filiæ detineri, veſtem Neſſi ſanguine imbutam Lichæ famulo tradidit Domino perferendam. Hercules igitur nihil mali ſuſpicans cum ſacrificaturus eam induiſſet, tantis cruciatibus affectus eſt, ut in furorem verſus Lichan in mare dejecerit, qui in ſcopulum mutatus eſt. Ipſe autem Philoctetæ arcu & ſagittis commiſſis ſe in ardentem pyram in Oetâ monte conſtructam conjecit. Quod audiens Deianira, dolore pereita mariti clavâ ſe interfecit, ex cujus ſanguine poſtea nata eſt herba, quæ Nymphæa & Heracleon dicitur. Ovidius Metam. lib. 9. Vide Diodor. lib. 5. Et Sen. in Hercule Oetæo. Deianiram Amazonum ſtudia imitatam laudat Nonnus lib. 35.

Ὑδροφ' Ἑτναλίης μεμιλωτο Δηϊανείρης,
Ὅς ποτε Παρνησσὸν κεκαδείκων ὀβριμοεργὸς
Θωρηχθη Δρυόπεσσιν, ἑῇ ὑπετο δῖλος Ἀμαζων.

Apollodorus lib. 1.

Δηϊανειρη δ' ἠνίοχει καὶ τὰ κτ' πόλεμον ἤσκει.

Deilochus, ſcriptor vetuſtus, cujus apud Scholiaſten Apollonii mentio fit, cùm alibi ſæpe, tum lib. 2. ubi citatur ἐν ἀρότρῳ τῶν Κυζίκου. Hoc facit, apud ut Stephanum in Λαμψακηνῶν legendum putem Δηΐλοχος ὁ Κυζικηνός. Ubi vulgo Δηΐοχος. Voſſ.

Delia, feſta apud Athenienſis, in quibus neminem morte plecti fas erat. Sen. Ep. 70. Socrates potuit abſtinentiâ finire vitam & inediâ potius quam veneno mori. Triginta tamen dies *in carcere & in expectatione mortis exegit*. Nimium poſt ipſam damnatione, quia Delia feſta, ut Xenoph. ait, intervenerunt, Ἀνάγκη, inquit, ἐγένετο αὐτῷ μὲν ἡ κεῖσε πεμφθῆναι ἡμέρας τριάκοντα διὰ τὴν Δήλια τῷ μιᾷ ἐκείνου τοῦ μηνὸς γίγνεσθαι. Τὸν γὰρ νόμον μηδένα ἐξὸν ἀποθνήσκειν ἕως ἂν ἡ θεωρία ἐκ Δήλου ἐπανέλθῃ.

Delius, unus ex ducibus Antonii miſſus ad accerſendam Cleopatram, mulieri perſuadet, monetque Homerico verſu ut ad judicium proficiſcatur quam maxime ornata. Plut. in Anton. Idem eum hiſtoriam deſcripſiſſe tradit. Meſſala Corvinus hunc *deſertorem bellorum civilium* vocat, quia à Dolabellâ ad Caſſium tranſiit, à Caſſio ad Antonium, noviſſimè ab Antonio ad Cæſarem. Scripſit quoque laſcivas Epiſtolas ad Cleopatram. Vide *Adelphius*.

Delphinus, ſyderis nomen. Varro de R. R. 2. 5. Stellas ejus Aratus 4 tantum numerat, Ovidius vero novem. Atque hæ Romæ olim oriebantur heliacè 5. iduum Januarii, teſte Ovidio 1. Faſt.

Interea Delphin clarum ſuper æquora ſidus
Tollitur & patriis exerit ora vadis.

Occidebant autem ibidem 3. nonas Feb. eodem teſte, Faſt. lib. 2.

Quem modo cælatum ſtellis Delphina videbas,
Is fugiet viſus nocte ſequente tuos.

Vide Cæſii Cœlum Aſtron. Poet. cap. 21.

Deltoton, ſidus à figurâ triquetrâ ſic Δ. Cicero in Arateis.

Andromedæ ſignum, Deltoton dicere Graii
Quod ſoliti, ſimili quia forma litera claret.

Vide Hygin. lib. 2. & 3. Commentatores quoque in Aratum.

Demades, orator Athenienſis, plurimùm potentiâ, & opibus valuit, quod nihil præter Macedonum & Antipatri gratiam in Rep. quæreret. Ingentes divitias per luxum ac libidinem perdidit: Cumque eſſet ætate confectus, & luxu ſimul ac avaritiâ perditus, in eum ſolebat Antipater cavillari, nihil ei, ſicuti & cæſis victimis, præter linguam & ventrem ſupereſſe. Plut. in Demoſt. ac Suid.

Demaretus, Æſculapius dictus à *Demareto* ejus templi conditore.

Demagoras, adulator, quem Athenienſes 10. talentis multarunt, quod Alexandrum Deum appellaſſet. Item Hiſtoricus, qui laudatur à Dion. Halicarn. lib. 1. Antiq. Rom. Ubi & ille, & Agathyllus de tempore conditæ Romæ conſenſiſſe dicitur cum Cephalone Gergithio. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 351.

Demaratus, Lacedæmoniorum dux, cùm exularet apud Athenienſes, bellique contra patriam cerneret apparatum, plus ſe debere patriæ, quam Athenis exiſtimans, clam Lacedæmonios certiores fecit; vixit Philippi Maced. regis temporibus. Plut. in Alex. Item Corinthius quidam negotiator dives, qui ob ſeditiones domo profugus tyrannidem Cypſelli fugiens, ut ſcribit Cic. 5. Tuſcul. Quæſt. in Hetruriam commigravit, comparatis opibus Inculentis, & à Tarquinienſibus Hetruriæ populis acceptus, Tarquinium Priſcum. Pop. Rom. Imperatorem ex illuſtri Hetruſcâ uxore genuit, iiſque ad quos confugerat literas dediſſe fertur. *Demaratus* etiam quidam libros in publicum edidit, cum de Phrygiâ, tum de fluminibus, teſte Plut. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 352.

Demarchus ἐν τοῖς περὶ Διονυσιακῶν ἀγώνων citatur ab Ariſtoph. Schol. pag. 606.

Demetrius Byzantinus, de poetis & poematis libros edidit complures, Athen. 10. & 12. Fuere autem *Demetrii Byzantini* duo: unus Philoſophus Peripateticus; alter hiſtoricus, qui volumina condidit de Gallorum ex Græcia in Aſiam tranſitu; & Ptolemæi, atque Antiochi rebus geſtis, & Libyæ ſtatu. Auctor Laertius. Voſſ. quidem vide Hiſt. Gr. pag. 352, 353.

Demetrius, Antigoni Macedoniæ regis filius cognomento *Poliorcetes*. Poſt Alexandrum, tranſmiſſo Euphrate, Babyloniam occupavit, Athenas Caſſandri, Polemæique imperio liberavit, Cyprum, victo Ptolemæo navali bello recepit. Pyrrhum ab oppugnatione Theſſaliæ repreſſit. Poſtremò cum bellum adverſus Antiochum ſuſcepiſſet, infeliciter pugnans, in ejus poteſtatem venit, Cherſoneſique ab eo cuſtodiæ traditus eſt, promiſſo tamen ei regio ſumptu, mollique victu, venationibus, omnibuſque voluptatibus, quibus ille uſus, minimum de ſalute anxius, in morbum ob incontinentiam incidit, ex quo periit. Cum M. Antonio à Plutarcho comparatur. Philam urbem in Macedoniâ à matris nomine condidit. Steph.

Demetrius Phalereus, Theophraſti auditor qui ob eximias virtutes Athenienſibus præfuit annis 10. ac 360. ſtatuis æreis honoratus eſt. M. Varro:

Hic Demetrius æreas tot aptuſt,
Quot luces habet annus abſolutus:

Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 12. Hic teſte Plut. monebat Ptolemæum regem, ut de regno imperioque libros ſibi compararet, atque perlegeret. Quæ enim amici non audent monere reges, hæc in libris ſcripta eſſe. Hic Demetrius (ut quidam exiſtimant, nonnulli alium Demetrium fuiſſe dicunt) Ptolem. Lago perſuaſit, ut ſacra Biblia ex Hebræo in Græcum ſermonem converterentur. Joſeph. Ant. 12. 2. ſic dictus à *Phalero*, Atticæ portu, cujus ſcripta lege apud Geſnerum in Biblioth. ac vitam apud Suid. & Volat. Apud Phædrum Fabulatorem fab. 82. legitur,

Demetrius qui dictus eſt Phalereus
Athenas occupavit imperio improbo.

Confundit Demetrium Phalerea, cum Demetrio Rege, eumque vocat tyrannum, ſed neuter potuit Tyrannus eſſe. Phalereus quidem, quod præfectus ubi fuit à Caſſandro, non autem Tyrannidem invaſit. Alter autem quòd Athenas à Tyrannide Caſſandri liberavit. Cæterum de variis Demetriis vide Voſſium, ac Jonſium.

Demetrius Pompeii Magni libertus, de quo Sen. de Tranquill. An. *Feliciorem tum Demetrium Pompeianum vocas, quem non paulo locupletiorem eſſe Pompeio?* Facetam narratiunculam de illo habet Plut. in Cat. Uticenſi. *Hic Antiochiam ibat, &* videt extra portam, in utroque viæ margine, compoſite ſtantes viros, juvenes, pueros, cum diſcrimine ætatum in feſto omnes habitu & veſte: magiſtratus præterea candidatos, ſacerdotes etiam ipſos coronatos. Cato ſtomachari, & ſuccenſere iis quos præmiſerat, tanquam indicaſſent. Itaque jam propior, deſcendit vehiculo, & ſuos idem facere ac pedibus ire juſſit: tanquam ſalutandus, & pompâ illa deducendus. Ac ecce ſenex quidem, coronâ & virgâ inſignis (diſſignator erat) ne ſalute quidem dictâ rogavit, *Ubi Demetrium reliquiſſent? & quando venturus?* Demetrius is erat Pompeii libertus, & multum apud illum poterat, in quem omnes mortales tunc oculos habebant conjectos. Itaque hic Catonis comites & indignari & riſu emori: Cato nihil aliud prolocutus quàm: O miſeram civitatem! in eam ingredi.

Demetrius, Seleuci filius, 1 Mach. 7. nomen etiam argentarii cujuſdam, Act. 19. Plurimi præterea *Demetrii* fuere, de quibus doctiſſimus Menagius ad Laertium p. 132. ad quem ſtudioſum lectorem remitto.

Demiurgus, ſummus erat magiſtratus in quibuſdam Græciæ civitatibus. Livius. Vide Martinii Etymologicon.

Democedes, Crotoniata, medicus illuſtris, qui cum inter Darii captivos eſſet, & Darius ipſe ob inverſum pedem graviter ægrotaret, ita ut jam nunc ſeptem noctes inſomnis exegiſſet, nec à medicis ſuis vel parum juvaretur, ductus in medium, ut erat vinctus Darium penitus liberavit, ac deinde maximo in honore apud regem, & Perſas omnes habitus eſt. Herod. lib. 14. Vide Ælian. Var. 8. 18.

Demochares, orator Athenienſis, Demoſthenis ex ſorore nepos, miſſus cum aliis ad Philippum regem legatus, ſpoliſ mandatis, petenti regi, quid gratum Athenienſibus facere poſſet, reſpondit, *Suſpendere.* Indignantibus ob eam rem cæteris, rex dimiſit intolumem, *Vos* (inquit) *rogate ab Athenienſibus,*

enſibus, quos cenſeant ſuperiores qui talia dicant, an qui audiant patienter? Sen. lib. 3. de Irâ. Hic etiam hiſtoriam earum rerum, quæ geſta erant ſuâ ætate Athenis, non tam hiſtorico, quam oratorio genere ſcripſit. Cic. in Bruto. Vide plura de illo apud Ælian. Var. 3. 7, 8. 12. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 68. & Valeſium notis ad Excerpta Polybii, pag. 10.

Democles, vide *Damocles*. Item puer quidam ingenuus ac formoſus, qui cum à Demetrio Poliorceta ad ſtuprum traheretur, neque vim tyranni poſſet effugere, famæ, pudicitiæque ſtudioſus in proximum aquæ ferventis lebetem ſeipſum conjecit, atque ibidem interiit. Plut. in Demetrio.

Democlides, medicus, qui Polycratem Samorum tyrannum talentis 2 curavit, ſcripſitque librum de Medicinâ. Suidas.

Democoon, Priami nothus, qui velociſſimos patris equos apud Abydum cuſtodiebat. Hunc Ulyſſes in bello interemit. Hom. Iliad. 4.

Democrates, architectus Alexandrinus. Item athletes qui facto in ſtadio circulo conſiſtens à nullo dimoveri poterat. Ælian. Var. 4. 15. Tertius Medicus qui invenit herbam hyberidam. Plin. lib. 25.

Democritus Philoſophus Abderites, qui accepta à fratribus natu majoribus paternæ hæreditatis portione, cognoſcendarum rerum cupiditate accenſus, bonam orbis partem peragravit. Poſtea patriam reverſus cum ſummâ inopiâ in hortulo juxta ſuæ urbis muros ſe ad ſolas rerum naturas contemplandas contulit, à quibus ne externis objectis avocaretur, æneæ pelvis fulgore ſeipſum occæcavit. Quod tamen Laberius Poeta ideo factum ait,

Malis benè eſſe ne videret civibus.

Ut ipſe loquitur. Vide Gell. 10. 17. Sed dubitavit de eo Cic. 5. de Finibus. Plutarchus vero plene falſitatis arguit, lib. de Curioſitate. Civibus ſuis ob ſeceſſionem ejus pro phrenetico habitus fuit. Ad quem curandi causâ miſſus cum eſſet Hippocrates & cum eo collocutus fuiſſet, reverſus, ſapientiſſimum ipſum, dementeſque illos pronunciavit, qui eum ſtultitiæ accuſarent. Vide Epp. Hippocratis. Omnia fieri ex atomis dixit, ac plures eſſe mundos eoſque corruptibiles. Fertur Theologiam, ac Aſtrologiam didiciſſe à Magis ac Chaldæis; cum Gymnoſophiſtis quoque congreſſus eſt. De inſtituto autem ejus præter Laertium, Cic. lib. 5. de Fin. Origenes 2. contra Celſum, perſtringit quoque Horatius lib. 1. Epiſt. 12. Idem Cic. 1. Tuſc. & 2. de Nat. Deorum, *magnum virum* appellat. Plinius *virum ſagacem*, & *vitæ utiliſſimum* fuiſſe refert. In riſum pronum fuiſſe vulgò dicitur. Juv. Sat. 10.

Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat
Democritus.———

Horatius:

——— *Excludit ſanos Helicone Poetas*
Democritus.———

Patrem ejus opulentiſſimum fuiſſe ex eo patet, quod Xerxis exercitui epulum aliquando dederit. Agebat autem 99. annos cum mortuus eſt. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 437.

Democritus, Epheſius, libros edidit de templo Dianæ Epheſiæ, ex cujus operis lib. 1. quædam de Epheſiorum in veſtitu mollitie ac luxuriâ narrat. Athenæus lib. 12.

Demodochus, citharœdus, quem Hom. Odyſ. 8. inducit in convivio Alcinoi regis Phæacum citharam pulſantem, & ſimul accinentem. Item Hiſtoricus, qui libro 1. de Heracleâ citatur à Plut. lib. de Flum. cæterum ſolutâ ne oratione, an carmine ſit uſus non ſatis liquet. Voſſius.

Demomorgon. Lactantius ſive Lutatius grammaticus in lib. 4. Theb. mentionem facit Dei cujuſdam, quem nominat Demogorgona ſummum, cujus nomen ſcire non licet, & addit: *Infiniti autem Philoſophi*, Magorum Perſæ etiam confirmarunt revera eſſe præter hos Deos cognitos, qui coluntur in templis; alium principem & maxime Dominum, cæterorum Numinum *ordinatorem*? Hæc ille. Quod nomen neque apud M. Tullium in libb. de N. D. neque apud alios Latinos vel Græcos, qui de Diis gentium ſcripſerunt reperitur, præterquam in hoc auctore & aliis recentioribus eum ſecutis. Quare quidam hanc vocem *Demomorgon* convertunt in Δημιοῦργον, qua voce Plato cæterique viri magni uſi ſunt, Deum ſummum & opificem cunctorum ſignificantes. Cujus etiam Dei nomen & Hebræorum religio occultum, nec vulgatum eſſe volebat. Certè Demomorgum non Plato ſolum & Triſmegiſtus, Hermes, Irenæus & alii, verum etiam Latini vocem illam interpretantes principem Deum & opificem & fabricatorem Deum appellarunt. Hunc Deum Plato ἀσώματον, καὶ ἄῤῥητον καὶ ἀνανόμαστον, h. e. ut Apuleius interpretatur, *incorporeum, indicibilem, & innominatum* vocat. Eum etiam literis ſcribi non poſſe Martianus oſtendit, qui ἀχρώματον illum appellat. Balleſter.

Demonax, Adriani temp. Philoſophus, qui non, ut plerique ſolitudinem ſectabatur, ſed nihil potius habuit, aut putavit inter homines amicitiâ, omnemque hominem ſibi familiarem exiſtimabat. Nullum ſibi unquam viaticum præparavit, ſed cum eſuriret, quam proximam domum apertam videbat, in eam ingrediebatur, & victum ſibi quæritavit. Centenarius deceſſit, elatus publico ſumptu. Lucianus.

Demonidas, Pædotriba claudicans, qui cum crepidas amiſiſſet, imprecabatur furi ut pedibus ejus convenirent. Rhod. 7. 3.

Demophilus, Sophiſta, qui ſcripſit ad Lollium Maximum de vitâ priſcorum. Item hiſtoricus antiquus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 463.

Demophoon, Theſei ex Phædrâ filius, rex Athenarum, qui ab expeditione Trojanâ rediens, adverſis ventis pulſus eſt in Thraciam, ibique à Phyllide Lycurgi regis filiâ hoſpitio, ac lecto ſuſceptus eſt: apud quam cùm aliquandiu delituiſſet, Athenas abiit, ibique mortuo patre, imperium ſuſcepit, oblitus Phyllidis, cui intra paucos menſes ſe rediturum juraverat. Quapropter illa videns ſe derelictam, amoris impatientiâ de amygdalo ſe ſuſpendit. Vide *Phyllis*. Item Vates qui periculum Alexandro imminens prædixit. Curtius.

Demoſthenes, civis Athenienſis, Græcorum omnium orator longè eloquentiſſimus, patre cultellario natus, qui ab eo relictus in hæreditate locupleti, tutorum fraude ac negligentiâ, direptis bonis vix habuit unde præceptoribus mercedem ſolveret. Verùm cùm multo ſtudio ac labore in clariſſimum Oratorem evaſiſſet, acerrimus extitit libertatis Græciæ defenſor, gravibus concionibus Philippum, ut publicæ libertatis inſidiatorem identidem inſectans. Poſt cujus mortem patriâ pulſus, tandem revocatus eſt. Sed jam mortuo Alexandro, & Antipatro rebus Græciæ præpoſito cum certam ſibi necem imminentem videret, relictis Athenis, in Calauriam inſulam, ubi (ut ſcribit Suidas) aſylum erat, Neptuno ſacrum, conceſſit. Quo cum veniſſet, Archias mimus tragœdus, qui ab Antipatro miſſus erat, ut Demoſthenem comprehenderet, primum ei perſuadere conatus eſt, ut unà ſecum ad Antipatrum ſe conferret, nihil moleſtiæ ab eo perpeſſurus. Cujus fraude intellectâ, Demoſthenes, *Nihil eſt*, inquit, *Archia quod conerù. Neque enim in ſcenâ mihi unquam placuiſti mimus, neque nunc perſuadebis legatus.* Cum autem Archias ſe per vim eum detracturum minaretur, *Tandem*, inquit, *Macedonica oracula aperuiſti, nam prius, tanquam hiſtrio ſimulabas. Verum age parumper expecta, dum pauca domeſticis ſcribo*; Hæc loeutus, ſumptis codicillis tanquam ſcripturus calamum ori admovit, hauſtoque quod eum in uſum ſervabat, veneno, necem ſibi conſcivit. Plut. Hic cùm ab ætatis initio eſſet balbus, neque literam R pronunciare poterat, quibuſdam calculis in os conjectis prope maris litus declamans, naturæ vitium emendabat, ut poſtea eloquentiſſimus evaſerit. Plurimus paſſim Tullius eſt in laudando Demoſthene. Tamen, *uſque adeo* (inquit in Oratore) *difficiles & moroſi ſimus, ut nobis non ſatisfaciat ipſe Demoſthenes: qui quanquam unus eminet inter omnes in omni genere dicendi, tamen non ſemper implet aures meas.* Orare cœpit annos natus 17. Juv. Sat. 10.

Eloquio ſed uterque perit Orator, utrumque
Largus, & exundans leto dedit ingenis fons.

Et poſtea de Demoſthene.

———*Sævus & illum*
Exitus eripuit, quem mirabantur Athenæ
Torrentem & plenis moderantem fræna theatris.
Diis ille adverſis genitus, fatoque ſiniſtro,
Quem pater ardentis maſſæ fuligine lippus
A carbone & forcipibus, gladioſque parante
Incude & luteo Vulcano, ad Rhetora miſit.

Athenienſes ſtatuam ei æream poſuerunt cum inſcriptione hâc.

Εἰπέ ἴσην γνώμην ῥώμῃ Δημόδικες ἔσχες,
Οὐ ποτ' ἂν Ἑλλήνων ἦρξεν Ἄρης Μακέδων.

Demoſthenes, dux Athenienſium in bello Peloponneſiaco apud Thucyd.

Demoſthenes, genere Thrax, grammaticus, Iliada Homeri, & Heſiodi Theogoniam in proſam Orationem convertit. Suid. Alius ab eo eſt *Demoſthenes* Bithynus, qui rerum Bithynicarum libros conſcripſit, quorum 4. 9, 10. & 12. citat Stephanus. Κτίσεις quoque ſcripſit, h. e. urbium, & locorum origines, quarum idem Steph. meminit in Ὀλίζων.

Demoſtratus, ſcriptor. Plin. 37. 6.

Demoteles, unus erat ex 12 illis quos de pyramidibus Ægyptiis ſcripſiſſe Plinius docet 36. 12.

Demus, de rebus Atticis commentatus eſt, ſi vera eſt lectio apud Athen. lib. 14. ubi Caſaubonus jubet legere Κλείδημος. *Sane Clidemus* Atthidem ſcripſit, ut ex eodem Athenæo apparet. Fortaſſe tamen & *Demetrius* quiſpiam hanc materiam tractavit, eoque ex nomine hoc nomen fuerit corruptum, uti factum apud Dionyſ. Halicarn. in judicio de Di-

narch.

narcho, ubi citatur Δάμων ὁ Μάγνης, qui omnino eſt *Demetrius.* Voſſius.

Derceto, vel *Dercetis*, fabuloſa Dea, quæ apud Joppen, authore Plinio, aut, ut Diodoro lib. 1. placet, juxta Aſcalonem colebatur, humanâ facie, reliquo corpore piſcis. Hanc Syri *Atergatin* vocant. Ovid. Met. 4.

——De te Babylonia narrat
Derceti, quam versâ ſquamis velantibus artus
Stagna Palæſtini credunt celebraſſe figurâ.

Fabulam narrat Diodorus Siculus. Filiam habuit Semiramidem, quam à columbis educatam ferunt. Syris autem aves illæ ſacræ. Tibullus.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Dercyllus literis explicuit κτίσεις, ſive de locorum originibus, quarum 1. adducit Plut. in Parall. Min. cap. 17. Item *Italica* quorum 3. citat ibidem cap. 38. Item *Ætolica*, quorum teſtimonio utitur Plut. de Flum. ubi de Acheloo. Item *Argolica*, teſte Athen. lib. 3. Atque ab eodem etiam libri ejus περὶ Σαυειτῶν, περὶ ὀρῶν, & περὶ λίθων nominantur. Mem. Etymol. in Εὐιῶν, & Euripid. Schol. in Phœniſſis, p. 271.

Deucalion, filius Promethei, cui adulto Epimetheus patruus Pyrrham filiam conjugio junxit. Hic cum apud Theſſalos regnaret, ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundavit, genuſque humanum ad internecionem delevit, Deucalione tantum & Pyrrhâ ſervatis, qui in Parnaſſum montem naviculâ delati, ubi primùm aquæ deſediſſent, Themidis oraculum conſuluerunt, quanam ratione genus humanum poſſet reparari, acceptoque reſponſo, ut magnæ matris oſſa poſt terga projicerent, lectos humi lapides (eos enim magnæ matris h. e. terræ oſſa interpretabantur) poſt terga jactabant: qui protinus naturali poſitâ duritie, in utriuſque ſexûs homines ſunt commutati. Ovid. 1 Met. Virg. 1. Georg.

——— Quo tempore primùm
Deucalion vacuum lapides jactavit in orbem,
Unde homines nati, durum genus:

Manil. Aſtron. 4.

——Sic quondam merſerat urbes
Humani generis quum ſolus conſtitit hæres,
Deucalion, ſcopuloque orbem poſſedit in uno.

Juven. Sat. 1.

Ex quo Deucalion nimbis tollentibus æquor
Navigio montem aſcendit, ſorteſque popoſcit,
Paulatimque animâ caluerunt mollia ſaxa
Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Inde *Deucalionei imbres.* pro ingentibus. Lucan. 1.

Deucalioneos fudiſſet Aquarius imbres.

Porro reparatio hominum aſcribitur Deucalioni, nempe quòd Gentes ab eo edoctæ retinuerint memoriam diluvii. At hæc fabula Poetica, ſub verborum, & nominum involucris veram univerſalis diluvii à Moſe Dei ſervo deſcriptam hiſtoriam propoſuit; & artibus Satanæ factum eſt, ut quæcunque in ſacrâ hiſtoriâ occurrerent, Ethnicorum figmentis in fabellas verterentur. Apud Lucianum libello de deâ Syriâ extat locus ex quo manifeſtum eſt per Diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illam, quâ olim Græcia abſorpta eſt, ſed diluvium univerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quinetiam Plut. lib. de Animalium Induſtriâ ſcribit columbam in arcâ Deucalionis emiſſam attuliſſe indicium recedentis Diluvii. Noë dictus Δευκαλίων, quòd ante diluvium prophetabat hominibus dicens, Δεῦτε, καλεῖ ὑμᾶς ὁ Θεὸς εἰς μετάνοιαν. Theophilus lib. 3. ad Autolycum.

Dexippus, Herennius appellatus, orator Athenienſis, ſub Valeriano, uſque ad Aurelianum. Item alius Medicus Cous, Hippocratis diſcipulus, ſcripſit de Medicinâ librum unum & de Prognoſticis. Suid. Scripſit etiam τὰ μετ' Ἀλέξανδρον ἐν λόγοις ιʹ Photio teſte. Eum citat περὶ τῶν Μακεδόνων βασιλέων Euſeb. 1. Chron. ſcripſit præterea compendium hiſtoricum uſque ad Claudii qui Gallieno ſucceſſit principatum. Sæpius hoc opus laudant Hiſt. Aug. ſcriptores. Adhæc Scythica prodidit. Trebell. Pollio in Gallienis duobus: & Jornandes de rebus Geticis, cap. 22. Vide Voſſ. Hiſt. Gt. p. 242.

Dexter, Barcinonenſis hiſtoricus, qui omnimodam hiſtoriam ſcripſit.

Diadumenus, juvenis ſpecioſus filius Macrini Imp. qui patre ab Heliogabalo victo, una cum eo eſt interfectus. Item nomen amaſii Martialis,

Baſia da nobis Diadumene, &c.

Diagoras, philoſophus Athenienſis, qui *Atheos* cognominatus eſt, i. e. *negans Deos*; poeta Melicus poſt Pindarum, & Bacchylidem, quem Democritus, ob phyſiognomiam, cum ſervus eſſet, emit 1000. drachmis ut diſciplinis erudiret. Sic myſteria contempſit, ut etiam ea ſectantes averteret. Quare ab Athenienſibus pulſus eſt, qui talentum polliciti ſunt, qui eum interfeciſſent. Suidas. Vide Voſſium Hiſt. Gr. pag. 436.

Diagoras Rhodius, 3 filios adoleſcentes habuit, unum pugilem, alterum pancratiaſten, tertium luctatorem, eoſque omnes vidit vincere coronarique eodem Olympiæ die, cujus rei causâ gaudio nimio effuſus animam efflavit. Cic. 1. Tuſc. Qu. Gell. 3. 15.

Diana, Jovis filia ex Latonâ, eodem cum Apolline partu edita. Hæc ob virginitatis amorem fertur hominum conſortia fugiſſe, & ut à ſe libidinis pruritum amoveret venando ſylvas incoluiſſe, paucarum virginum comitatu contenta. Horat.

Montium Cuſtos, nemorumque virgo.

Et alibi.

Phœbe, ſylvarumque potens Diana.

Catullus:

Montium Domina ut foret
Sylvarumque virentium
Saltuumque reconditorum
Amniumque ſonantium.

Inde *turba Diania* apud Ovid. pro canibus, & *Arma Diania* pro inſtrumentis venatoriis Gratio dicuntur. *Integræ Tentator Orion Dianæ*, id eſt, Caſtæ. Laudatiſſimum templum habuit apud Epheſios; aliud item in Tauricâ reg. ubi carne tantum humanâ litabatur. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythiæ non mitior ara Dianæ.

Sic dictam volunt quaſi *Jovianam* ἀπὸ τοῦ Διὸς à *Jove*, ſc. Aliqui autem à *die* ſic appellatam tradunt; quia lux ejus æmula diei, ut innuit Cic. lib. 2. de N. D. eumque imitatus Firmicus lib. contra Gentiles cap. 19. *Luna, hæc eadem Lucina à nocturno lumine nomen accepit: hanc etiam quidam dici voluerunt Dianam, quòd per noctem lucens hominibus pene alterum diem faciat.* Producit primam ſyllabam Virgilius:

Exercet Diana choros.

Et Horatius:

Dianam teneræ dicite virgines.

Itemque Papinius:

——— Ipſa coronat
Emeritos Diana canes.

Corripiunt plerumque alii. Ovid. Amor. 2. 3.

Talia pinguntur ſuccinctæ crura Dianæ
Cum ſequitur fortes fortior ipſa feras.

Loquitur de habitu venantium: Talis enim Diana: Minutius Felix: *Diana interim eſt alte ſuccincta venatrix.* Arnob. lib. 6.

Semitectis femoribus Diana.

Sic etiam Claud. 2. de Raptu veſtit hanc Deam.

Brachia nuda nitent: levibus projecerat auris
Indociles errare comas; arcuque remiſſo
Otia nervus agit: pendent poſt terga ſagittæ:
Criſpatur gemino veſtis Gortynia cinctu
Poplite fuſa tenus.———

In Callimachi Hymno Diana ipſa petit à Jove, ut det ſibi ———Ἐς γόνυ πήχει χιτῶνα. Prudentius Hymn 10. περὶ στεφ. Dianam vocat *molle ſuccinctam*; *molle*, hoc eſt nudato genu.

Dicæarchus, Philoſophus Meſſenius, qui opinatus eſt hominum exordium nullum extitiſſe. Compoſuit 3 libros, in quibus ſcripſit animam nihil aliud eſſe, quam vim quandam, atque potentiam æquabiliter fuſam, tam in corporibus brutorum, quàm hominum, quæ à corpore foret inſeparabilis, ut à morte nullus ſenſus ſupereſſet, ſed omnia cum animâ morerentur. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 9. Alius Lacedæmonius Grammaticus Ariſtarchi auditor. Suidas. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Philoſ. lib. 1. cap. 16.

Dictynna, nympha Cretenſis, quæ caſſes venatorios prima creditur inveniſſe; unde *Dictynna* dicta, cum antea *Britomartis* appellaretur. Ferunt autem hanc in Cretâ Dianæ conſuetudine familiariſſimè uſam fuiſſe, quæ ipſa ob id à Poetis nonnunquam *Dictynna* dicitur. Sunt qui Dictynnam à Minoe adamatam ferunt, ejuſque vim cum alioqui effugere non poſſet, ex editâ rupe ſe in mare præcipitaſſe, retibuſque piſcatoriis exceptam fuiſſe, indeque nomen accepiſſe. Item Cretæ urbs, à qua mons *Dictynnæus* & promunt. *Dictynnæum*. Strabo.

Dictys Cretenſis, hiſtoricus, qui cum Idomeneo Trojam profectus totum illud bellum Phœnicum literis deſcripſit. Vide Voſſium. Item Centaurûm unus Pirithoi manu in Hippodamiæ nuptiis interfectus. Ovid. Met. 12. Denique piſcator quidam, qui Perſeum educavit. Statius.

Fluctivagus volucrem comebat Perſea Dictys.

Didia lex, à *Didio* lata, poſt Fanniam 18. annos ſecuta eſt, cujus ferendæ duplex ratio fuit. Prima, ut non ſolum urbs Romana, ſed univerſa Italia lege ſumptuariâ teneretur. Secunda, ut non modo qui convivia majore ſumptu feciſſet,

ſed

ſed etiam qui ad ea vocati eſſent, atque omnino interfuiſſent, pœnâ legis tenerentur. Macrob. 3. 57.

Didius Julianus 20. Rom. Imp. an. U. C. 945. Hic uſque adeo parcus erat, ut porcellum, atque lepuſculum ad ſe dono miſſum in triduanas partiretur cœnas; prandebatque interim paucis oleribus, ac herbulis contentus; cujus hic fuit vitæ exitus, ut à Septimio Severo ſucceſſore ſuo in abditas Palatii balneas ductus, extentâ damnatorum more cervice ultimum diem obierit. Sext. Aurel.

Dido, ſive *Eliza*, Beli Tyriorum regis filia, quæ primis nuptiis Sichæo Herculis ſacerdoti juncta fuit; quem cum Pygmalion, Elizæ frater, theſauris ejus inhians ante aram obtruncaſſet, illa in ſomniis monita, cum iis quibus Pygmalionem inviſum eſſe ſciebat, effoſſis clam theſauris, navem conſcendit, & in eam Africæ partem, quæ Zeugitana dicta eſt, delata, tantum ſibi ſoli emit, quantum taurino corio poſſet circumdare. Virg. Æn. 1.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum potuit circumdare tergo.

Sil. lib. 1.

Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit
Cingere quà ſecto permiſſum littora tauro.

Appianus in Libycis: Ἔδοντο δὲ χωρίον εἰς συνοικισμὸν λαβεῖν ὅσον ἂν βύρσα ταύρου περιάλῃ. Dionyſius.

Καρχήδονα, ἣν μόσχου ὑπαὶ βοὸς ἐκτεμένεσθαι.

Quo in loco cum corium in tenuiſſimas partes diſſecuiſſet, locumque ſatis amplum complexa eſſet, urbem condidit, quam Carthaginem appellavit, arcemque in medio urbis, quam à Corio bubulo *Byrſam* vocavit. Deinde cum Iarbas Gætuliæ rex nuptias ejus ambiret, recuſantemque vi, armiſque cogeret, ſibi ipſi manus intulit, præferens nimirum morte occumbere, quam prioris lecti jura ſecundis nuptiis polluere. Silius lib. 8.

Iliaco poſtquam deſerta eſt hoſpite Dido
Et ſpes abrupta è medio, in penetralibus atram
Feſtinat furibunda pyram, tum corripit enſem
Certa necis profugi donum exitiale mariti.

Virgilius lib. 1. & 4. Æn. fabulatur Æneam, captâ Trojâ, à patriâ profugum, vi tempeſtatis Carthaginem fuiſſe delatum, Elizamque amore ejus captam, & cum præter ſpem ab eo deſereretur, mortem ſibi conſciviſſe. Quod tamen graviſſimorum hiſtoricorum fide facilè refellitur, qui Carthaginem tradunt ſeptuageſimo demum anno poſt Romam conditam, ab Eliſâ condi cœpiſſe. Ab Æneæ vero in Italiam adventu uſque ad U. C. numerantur anni amplius quam 330. quibus Albæ regnatum eſt. Hâc de re extat elegans apud Auſonium Epigramma. *Dido* Hebræis דידה *dilectula* notat. Eſt enim dimunutivum à דיד h. e. *dilectus*. De quo tamen aliter veteres ſuo more; Euſtathius ſiquidem in Dion. Perieg. Διδὼ exponit Ἀνδρόγυνον. Servius in 1. Æn. ait linguâ Punica notare *viraginem*. At Etymologus & Varrinus Διδὼ interpretantur πλανῆτιν, h. e. *vagam*, ſeu *erraticam*, quomodo dictam arbitrantur, quia Tyro profuga variè eſſet vagata.

Didymarchus, libro 3 transformationum citatur ab Antonio Liberali narratione 23, quæ eſt de Barto. Sed ab interprete ſcriptores ex quibus ea hauſta eſt narratio, prætereuntur. Voſſius.

Didymus, vir Alexandrinus qui licet à puero oculis captus foret, divinas tamen literas optimè callebat, & inter Eccleſiaſticos ſcriptores illuſtris fuit. Hieronymus.

Didymus, Alexandrinus alius, ſalſamentarii filius, quo nemo, ut Quintilianus inquit, plura ſcripſit. Grammaticus fuit, & ad Auguſti tempora pervenit, qui ob aſſiduam circa libros moram Χαλκέντερος eſt appellatus: nam ad tria millia librorum, & quingentos ſcripſiſſe dicitur. Amm. lib. 22. *Inter quos Chalcenterus eminuit. Didymus, multiplicis ſcientiæ cœpti memorabilis, qui in illis 6. libris, ubi nonnunquam imperfectè Tullium reprehendit, &c.* Contra hos vero Didymi libros pro Cicerone ſcripſit Suet. Tranquillus teſte Suida. *Didymus*, alius Monachus, maximus contemplationum doctor cognominatus. De quo vide Hiſt. Tripart. lib. 8. cap. 1. *Didymus*, poeta, Georgica ſcripſit. Alius etiam Philoſophus Academicus.

Dieſpiter, Jupiter, quaſi *diei*, i. e. *lucis pater*, uti Macrobius interpretatur. Horat. 1. Carm.

——— *Namque dieſpiter*
Igni coruſco nubila dividens.

Et alibi.

——— *Sæpe Dieſpiter*
Neglectus inceſto addidit integrum.

Dieuchidas, hiſtoriam Megaricam ſcripſit, ut ex Harpocratione conſtat, apud quem corruptè interdum Διυχίδας legas. At fœdius etiam corruptum id nomen apud Schol. Apollonii 1. Argon. ubi Διρυχίδας legitur.

Dinah, i. e. *judicium*, vel *judicans*. Jacobi ex Leâ uxore filia, Gen. 30. Hanc Sichem ſtupro ſubdidit, quod malum Jacobo immiſſum putant Rabbini, quòd in occurſu Eſaui fratris filiam occultaret, ne eam in uxorem peteret. Joſephus: Παρῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, ὀλοιόνη τὸ κόσμου τῶν ἐπιχωρίων γυναίκων.

Dinarchus, Delius, Cretenſes fabulas collegit, ut cognoſcimus ex Dion. Halicarn. in Dinarcho oratore; ubi ex Demi, vel potius Demetrii libro de ejuſdem nominis viris, quatuor *Dinarchos* enumerat. Videtur idem ſignari ab Euſeb. lib. 1. Chron. ubi de Bacchi geſtis loquens ait. *Ut Dinarchus loquitur, non ille orator ſed poeta.* Voſſius.

Dinias, hiſtoricus res Argolicas conſignavit. Citatur ab Apollonii Scholiaſte lib. 2. ἐν πρώτῳ Ἀργολικῶν. Mentionem quoque Diniæ facit Plut. in Arato, & Eurip. Schol. in Oreſte, & Sophoclis Interpres in Electrâ, qui ſeptimum Argolicorum citat.

Dinocrates, Meſſenius, Romæ in convivio temulentus muliebri ſaltavit habitu, poſtero die cùm ab Achæorum imperio Meſſanam ad defectionem ſollicitare vellet, peteretque propterea præſidium à Tito Flaminio, de his reſpondit Flaminius, Videbimus; Te vero miror vina tractare, ac ſaltare, & fœminam mentiri poſſe, quum res ejuſmodi moliri audeas. Plut.

Dinolochus Comicus. Voſſ. P. Gr. p. 40.

Dinon, Clitarchi fil. ſcriptor antiquus de quo Plin. 10. 49. Mem. ejus Plut. in Alexandro, Æl. de Anim. 17. 10. & Var. 7. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 4. 8.

Diocles, Athenienſis comicus poeta antiquus, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. Item Medicus Caryſtius Darii Hyſtaſpis temp. Reliquit & ipſe commentarios. Suidas. Cæterum de variis hujus nominis hominibus videatur. Voſſius de Hiſt. Gr. p. 355.

Diocletianus Jovius, 38. Rom. Imp. cum 22. annis, quibus in imperio fuit, res magnas geſſiſſet, depoſito Imperio, ruri vitæ reliquum egit, non minori libertate, quam rei familiaris tenuitate.

Diodorus, Philoſophus Socraticus. Hieronymus. Quinque filias dialecticas inſignis pudicitiæ habuiſſe narratur. De quibus & Philo Carneadis magiſter pleniſſimam ſcribit hiſtoriam.

Diodorus, Erythræus, Alexandri *M.* Ephemeridas conſcripſit. Athen. l. 10.

Diodorus Sardianus Rhetor Poeta & hiſtoricus, Strab. lib. 13.

Diodorus Epheſius ſcripſit de Anaximandro. Laert. in Empedocle.

Diodorus, cognomento *Chronus*, Dialecticus ex Jaſſo Aſiæ civitate fuit Platonis temp. Euclidemque audivit. Dictus *Chronus* ab Apollonio *Chrono* ejus præceptore, cujus ut famam obſcuravit, ita & cognomen uſurpavit. *Dialecticus* autem, quia, teſte Laertio, primus involutum diſſerendi genus invenerit. Apud Ptol. Soterem commorans, cum inter epulas à Stilpone ſermones quoſdam dialecticos propoſitos extemplo nequiviſſet exſolvere, ob id à rege per jurgium *Chronus* appellatur, convivium deſeruit ac edito per otium ſuper eâ propoſitione libro, ex animi mœrore extinctus eſt. Plin. 7. 53.

Diodorus, Stoicus, Ciceronis Præceptor in Dialecticis, ut in Bruto ſcribit ipſe. *Eram*, inquit, *cum Stoico Diodoro: qui cum habitavisſet apud me, mecumque vixiſſet, nuper eſt domi meæ mortuus*: à quo cum in aliis rebus tum ſtudioſiſſime in dialecticâ exercebatur.

Diodorus, Comicus poeta, cujus fabulas enumerat Athenæus.

Diodorus, Alexandrinus, fil. Pollionis philoſophi ejus, qui compoſuit Dictionarium Atticum, floruit Adriani temp. Suid. *Diodoros* præterea duos è Lydiâ Tiberii temp. Strabo commemorat ambos oratores. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 187.

Diodorus Siculus. Res interim (inquit Voſſius) apertior eſt de ætate Diodori Sic. Antiquiorem paulo eſſe aliquis dicat, quia, tempore Jul. Cæſaris vixiſſe Euſeb. in Chron. tradat: atque adeo ipſe Diodorus non uno hoc loco de ſeſe teſtetur. Sed non male propterea Suidas, qui ſub Auguſto vixiſſe dicit. Natale ei ſolum Argyrium, ſive Angyrium, Siciliæ op. ut quidem vulgo legitur apud ipſum Diodorum, vel potius Agyrium, quod verum eſſe oppidi nomen probat Cluverius. Scripſit βιβλιοθήκην ἱστορικὴν, in quâ agit de Ægyptiis, Aſſyriis, Medicis, Perſicis, Græcis, Romanis, Punicis, atque aliis. Conſtabat vero opus hoc libris 40. quorum argumentum ipſe in Præfatione recenſet. Multa ejus ſphalmata ſunt in Olympiadum annis & Romanis magiſtratibus, ut plane veriſimile ſit corruptis ac mutilis faſtis uſum eſſe. Cætera ſi ſpectes, magna ejus φιλοπονία fuit ut qui 30. annorum operam in hanc ſe hiſtoriam impendiſſe ſcribat in Præfatione ſuâ. Ubi & quanto veritatis ſtudio laborarit, oſtendit peregrinatione ſuâ in Aſiâ, atque Europâ; nempe periculis vel ærumnis nullis terri-

territus fuit, quo minus loca ipſa luſtraret, de quibus ſcripturus eſſet. At egregium hoc Diodori opus non τῆς ἐξόδου modo, ſed etiam Juſtino Martyri ac Euſebio laudatum, non caruit ſeculo noſtro reprehenſoribus ſuis, ſeu rem ſeu dictionem ſpectes; Rem ipſam culpat Lud. Vives, qui in quinto de tradendis diſciplinis refert *nihil Diodoro eſſe nugacius*: Contra profecto quàm Plinius judicarat, qui in Præfatione ſcripſerat, cùm Græcorum alii magnificis titulis ſuperbiant, Diodorum, qui ἀπὸ βιβλιοθήκης vocat, *primum Græcorum deſiiſſe nugari.* Quemadmodum vero ipſam rem Vives, ita dictionem Diodori arrodit Bodinus in Methodo Hiſtoriæ: Quanto melius de eo cenſuit Photius patriarcha μυριοπλάνε ſuæ cap. 70. ubi ipſum ait φέρεσι συχνῆ τὴ καθάρσει, καὶ ἰσοδίᾳ μάλιστα προσώπου. Addit, non affectare nimis dictionem Atticam, ſed neque devolvi ad vulgarem ac tritam dicendi formam verum mediocri genere gaudere. Quæ ſane majoris, quam Bodini judicium fieri debere, nobiſcum fatebitur, qui vel de ſtylo judicare per ſe poſſit; vel, quàm exquiſito in talibus judicio Photius fuerit, intelligat. Voſſius.

Diodorus, Periegetes, terras deſcripſit, ut ex cognomine colligi poteſt. Idem de monumentis tractavit. Plut. in Themiſtocle. Meminit & idem hujus ſcriptoris in Theſeo, ac Cimone.

Diodorus, Tarſenſis Præſul. Hieronym.

Diodorus, qui & Tryphon, 14. Syriæ rex. Liv. lib. 55.

Diodorus, Epiſcopus ſapientiſſimus, velut quidam fluvius perſpicuus, atque torrens, oves quidem proprias irrigabat, luporum vero blaſphemias penitus abluebat; ac generis ſui nobilitatem ſpernens, libenter ſuſtinebat quamlibet pro Fide calamitatem. Sozom. lib. 8. cap. 3. Trip. Hiſt.

Diogenes, philoſophus Cynicus celeberrimus, Antiſthenis Diſcipulus, ὑμερήσιος, h. e. *in diem vivens*, vulgò appellatus, quod omni abjectâ ſollicitudine, cibum ſuum in ſingulos dies emendicaret. Habitavit in portarum veſtibulis, & porticibus civitatum, cumque ſe contorqueret in dolio, volubilem ſe habere domum jocabatur, & ſe cum temporibus immutantem. Hyeme enim os dolii vertebat in meridiem, æſtate ad ſeptentrionem, & ubicunque ſol ſe inclinaret, Diogenis prætorium vertebatur. Obiit fermè nonagenarius, mortique vicinus juſſit cadaver ſuum inhumatum abjici; quærentibuſque amicis, volucribuſne & feris corpus ſuum dilaniandum vellet relinqui? *Minime*, inquit, *ſed bacillum apud me, quo illas abigam ponitote.* Irrideas nimirum amicorum præpoſteram curam, qui tantopere de humatione cadaveris, omnis ſenſûs expertis erant ſolliciti: quaſi magnum quiddam intereſſet, à ferisne, an à vermibus abſumeretur. Cùm in patria adhuc eſſet, Pythiam conſuluit, quonam modo poſſet excellere, reſpondit, *Si nummos adulteraret.* Quo ille facto patriâ pulſus, Athenas venit, jam ſenex à Scytalo piratâ captus, venundatuſque Xeniali Corinthio fuit, qui eum manumiſit, eique liberos ſuos ad erudiendum tradidit; apud quem Diogenes vivere voluit, cùm poſſet ab amicis redimi. De eo ſcribitur, quod cùm Antiſthenes nullum Diſcipulorum reciperet & perſeverantem Diogenem removere non poſſet, noviſſimè clavâ minatus eſt, niſi abiret; cui ille ſubjeciſſe dicitur caput, atque dixiſſe, *Nullus tam durus baculus erit, qui me à tuo poſſet obſequio ſeparare.* Ferunt accedentem Alexandrum rogaſſe, ne ſibi apricanti à Sole obſtaret. Plut. in Apophth. Juven. Sat. 10.

Senſit Alexander, teſtâ cum vidit in illâ
Magnum habitatorem, quanto felicior hic qui
Nil cuperet, quam qui totum ſibi poſceret orbem.

Patriâ Sinopenſis fuit, teſte Suidâ. Ovid. De Ponto.

Non doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.

Antonius *Diogenes*, ſcripſit Incredibilium de Thule inſ. lib. 24. quorum mem. Porphyr. in V. Pythagoræ, & Servius ad lib. 1. Georg. Eorum argumentum luculentè narrat Photius Tmem. 166. ac vixiſſe putat non multo poſt temp. Alex. Magni.

Diogenes, Cyzicenus, reliquit libros de patriæ ſuæ inſulis, teſte Stephano in Βισβίκη. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. Item alius Tragicus poeta.

Diogenes, Sicyonius, Peloponneſiaca ſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 356. & 357.

Diogenes, Tarſenſis, quæſtionum poeticarum ſcriptor.

Diogenes, Laertius, ſive, ut Tzetzes vocat, *Diogenianus*, cujus decem libros habemus de vitis Philoſophorum. Parum idoneè de eo judicat Bartholomæus Keckermannus, vir cæteroquin eruditus, ſed novellorum ſcriptorum, quam antiquitatis ſtudioſior, uti notat Voſſius. Ait ille libro ſuo de Hiſtoriâ, ſcripſiſſe Laertium *languidè & frigidè, ſæpe tamen non inutiliter.* Quæ profecto frigida laus eſt operis utiliſſimi, & auro contra non cari. Quippe ex quo diſcere ſit, cum alia tam multa ad hiſtoriam temporum pertinentia, tum præclara tot veterum apophthegmata, quorum Keckermannus, malo ſane exemplo, Eraſmum laudare mavult authorem, quam Plutarchum, Laertium & ſimiles. Quin quod caput eſt, diſcrepantes ex eodem Laertio ſectarum ſententias diſcimus. Multa ex hoc opere ſuis doctrinæ variæ eclogis inſeruerat Sopater, teſte Photio Tmem. 161. Atque hinc liquet vixiſſe Diogenem ante tempora Conſtantini M. à quo Sopater iste Apamenſis, ſive potius Alexandrinus, interfectus fuit, ut Suidas narrat in Ἀλέξανδρος. At junior omnino eſt Trajano. Siquidem in Speuſippi, atque item Anaxagoræ vitâ, Plutarchi meminit, qui Trajani, atque etiam Hadriani tempore floruit. Præterea in Timone mentionem facit decem librorum Sexti Empirici, item Saturnini, qui Sextum audivit. Nempe vixit ſub Antonino Pio, vel paulò poſt, quemadmodum oſtendit Voſſius de Nat. & Conſt. Rhetorices cap. 9. Hoc opus à Laertio ſcriptum fuiſſe ad fœminam, rectè tradit Lud. Vives lib. 5. de trad. diſciplinis. Antiquiſſimus eorum, qui hujus ſcriptoris meminerunt, eſt Stephanus in Χαλκίδα, Ἔρετρι & Δρυΐδαι. Reliquit quoque epigrammata omni genere metrorum: Unde hoc opus πάμμικτον inſcripſit; multaque de Philoſophis epigrammata inde adducit, & Ἐπιγραμματογράφον ex eo vocat Tzetzes Chil. 3. cap. 61. Voſſius.

Diogenetes (niſi rectum eſt *Diogennetus*, vel *Diogenes*) Erythræus, memoratur Hygino in Poetico Aſtronomico, ubi de Piſcium ſigno.

Diogenianus, ex Herachiâ, grammaticus ſub Adriano principe, ſcripſit Dictionarium per ordinem literarum, multaque alia in arte Grammaticâ. Fuit ἀνὴρ σπουδαῖος, καὶ φιλόλογος, *Vir ſtudioſus & elegans*, ut ab Heſychio in Lexici ſui initio vocatur: ubi ait ſe Diogeniani hujus exemplo parœmias quoque admiſcere libro ſuo; multumque ſe ejus operâ fuiſſe adjutum. Diogeniani parœmias ex 2. Codd. Mſſ. primus divulgavit Andr. Schottus. Mem. vero ejus operis quoque Suidas. Quippe ubi dicitur edidiſſe compendio ſcripta collectanea περὶ ποταμῶν, legi debet περὶ παροιμιῶν: Alia quoque ejuſdem memorat Suidas. Fuit etiam *Diogenianus*, ſeu Diogenes Grammaticus Cyzicenus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 356.

Diognetus, 7. Athenienſium Judex. Alius, unus itinerum Alexandri Regis menſor, quem Plin. lib. 6. ſe ſequi teſtatur. Tertius, Pictor egregius Antonini Imp. temp. Julius Capitolinus. Quartus Clitomachi pater illius Pœni, qui ſucceſſit Carneadi, vocatus ante Aſdrubal.

Diomedes, rex Ætoliæ, Tydei & Deipylæ filius, qui cum reliquis Græcis ad Trojam profectus adeo ſtrenuè ſe geſſit, ut poſt Achillem & Ajacem Telamonem fortiſſimus haberetur. Nam præter occiſos à ſe reges, & ſingulares pugnas adverſus Hectorem & Æneam aliosque inſignes Trojanorum Principes, & captos Rheſi equos, Palladiumque Trojanis ſubtractum, de quo Silius, lib. 13.

Tum mœnis adjuncto monſtratam evaſit in arcem
Tydides Ithaco, & dextrâ molitus in ipſo
Cuſtodes adyto templi, cœleſte reportat
Palladium ac noſtris aperit mala Pergama fatis.

Martem quoque in bello vulneravit, Veneremque dextra manu, dum Æneam protegere vellet. Id quod ipſe teſtatur Æn. 1.

——*Cum ferro cœleſtia corpora demens*
Appetii, & Veneris violavi vulnere dextram.

Quamobrem Dea indignata Ægialem uxorem ejus tantâ ſibidinum turpitudine involvit, ut ejus cauſa patriam exoſus Diomedes, domum reverti noluerit, ſed in Apuliam profectus, regni partem à Dauno acceperit, ibique Arpos condiderit. Quidam ferunt Diomeden ab Æneâ dolo occiſum, ejuſque ſocios doloris impatientiâ in aves Diomedeas eſſe commutatos. Juv.

Aut reditum Diomedis ab interitu Meleagri.

Horat. 1 Serm. 5. ubi de Canuſio.

Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Idem 1 Car. Od. 6.

Ope Palladis
Tydidem ſuperis parem.

Virg. Æn. 1.

——*O Danaum fortiſſime gentis*
Tydide——

Ovidio *Ætolius heros* dicitur, *Calydonius heros* Statio, item *Ætolus dux*. Notiſſimum proverbium Διομήδεια ἀνάγκη, de quo Zenobius, Suidas, & Ariſtoph. Schol. in hæc verba Ἕλλην. Καὶ ταῦτ' ἀνάγκη μὴ ἦσι τῇ. Διομήδεια. Obiter emenda Them. Orat. 1. Μηδ' ἂν ἰδὼς ἰδῇ. οὐ ἀνάγκη ὀφείλει. Lege μηδ' ἂν Διομήδεια ἀνάγκη.

Diomedes, Thraciæ rex, qui cum equos ſuos humanâ carne aleret, ab Hercule victus, equis ſuis in pabulum eſt objectus. Ovidius in Ibin.

Ut qui terribiles pro gramen habentibus herbis
Impius humano viſcere pavit equos.

Idem ibidem:

Ut qui Threicii quondam præſepia regis
Fecerunt dapibus ſanguinolenta ſuis.

Idem Met. 11.

Quid? quod Thracas equos humano ſanguine pingues
Plenaque corporibus laceris præſepia vidi,
Viſaque dejeci, dominumque ipſoſque peremi.

Idem alibi:

Non tibi ſuccurrit crudi Diomedis imago.

Luc. lib. 2.

——— *Non Thracia tantum*
Vidit Biſtonii ſtabulis pendere tyranni.

Seneca:

Si quis Iſmarios greges Thraciæ cruenti vindicat.

Claud.

Diraque ſanguinei vertit præſepia regis.

Idem:

Et Diomedeos gramine pavit equos.

Et alibi:

O mites Diomedis equi, Buſiridos aræ
Clementes ——— ·

Diodorus Siculus lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα [Ἡρακλῆς] ἤλασεν ἄθλον ἀγαγεῖν τὰς Διομήδους τοῦ Θρᾴκος ἵππους. Αὗται δὲ χαλκᾶς μὲν φάτνας εἶχον, διὰ δὲ ἰσχύτητα ἀλύσεσι δεδεμέναι διετέλουν. Τροφὴν δὲ ἐλάμβανον οὐτιοῦν ἀλλὰ σάρκας ἀνθρώπων ἐμίσουν. Ταύτας ὁ Ἡρακλῆς βουλόμενος χειρώσασθαι τὸν Διομήδη παρέλαβε, &c. Papinii Scholiaſtes: *Diomedes Odryſiorum Thracum rex, equos habebat quos fame cruciatos aſſueverat hominũ carnibus ſe nutrire. Hos Hercules occiſo Diomede, & ab equis abſumpto ad ſolita pabula*, h. e. *communia gramina, mollitâ feritate, revocavit.* Silius, lib. 13.

Cyclopas Scyllamque, & paſtos membra virorum
Odryſiæ telluris equos.

Apollodorus, lib. 2. de Diomede: Εἶχε δὲ ἀνθρωποφάγους ἵππους. Hos equos Marcianus à dirâ voracitate ξενοκτόνους, h. e. *hoſpitum interemptores dixit.*

Diomedes, Grammaticus, multi ingenii vir.

Dion, Alexandrinus Philoſophus præſtantiſſimus, qui cum à quodam probris ac conviciis graviſſimè fuiſſet laceſſitus, ne verbo quidem maledictis reſpondit, ſed hoc tantum, Ne gry quidem. Unde Proverb. *Dionis gry.*

Dion, Syracuſanus, apud cives ſuos potentiâ & facultatibus præditus, Platonem primo Syracuſis audivit, dum illic apud Dionyſium ageret, apud quem ipſe quoque in honore fuit. Sed poſtea (quòd eſſet ei propinquus & familiaris) cum eum ſæpè ad liberandas Syracuſas, tum per ſe tum Platonem hortaretur, in ſuſpicionem tyranno venit; quare in exilium actus, Athenas navigavit: quo tempore Platoni ludorum præfecto, impenſas de ſuo ſuppeditavit. Tandem à Platone, ut creditur, inductus, patriam tyrannide liberavit, exacto Dionyſio. Plut.

Dion Caſſius. Vide *Dio.*

Dion Pruſiæus, Sophiſta, & Philoſophus, cognomento *Chryſoſtomus*, ex ſuavi, vividaque ejus oratione. Prodibat in publicum amictus pelle leonis. Apud Trajanum plerumque vixit, cujus familiaris fuit, eodemque curru dignatus eſt. Plures Orationes conſcripſit. Vide Suidam.

Dione, nympha Oceani ac Tethyos filia, Veneris autem mater ex Jove. Inde *Dionæa* Venus. Virg. 3. Æn.

Sacra Dionææ matri, diviſque ferebam
Auſpiciis cœptorum operum, &c.

Idem in Eclog.

Ecce Dionæi proceſſit Cæſaris aſtrum.

Id eſt, Leonis ſignum, quod in Julio oritur, qui menſis à Cæſare nomen accepit, cum antea Quintilis diceretur; Cæſaris autem origo ad Venerem refertur. Ovid. Faſt. 5.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen
Cum conſternatis diripereris equis.

Dionyſia, quæ & *Bacchanalia*, apud veteres varia fuere; *Antiquiſſima, Recentiora, Majora, Minora, Aſtica, Ruralia, Lenæa, Verna, Autumnalia, Omophagia, Nocturna, Brauronia, Theœnia. Antiquiſſima* die duodecimo menſis Anthefterionis acta, in Limnis, Atticæ loco, ubi templum Bacchi fuiſſe docet Ariſtophanis Scholiaſtes in *Ranis*: Λίμναι, χωρίον ἐν Ἀθήναις, ἐν ᾧ Διονύσου ἱερόν. De hoc feſto agit Thucydides, lib. 2. Τὰ δὲ ἱερὰ ἐν αὐτῇ τῇ Ἀκροπόλει, καὶ ἄλλων θεῶν ἔστι, καὶ τὰ ἔξω φησὶ τοῦτο τὸ μέρος τῆς πόλεως μᾶλλον ἱδρῦσθαι, τό τε τοῦ Διὸς τοῦ Ὀλυμπίου, καὶ τὸ Πύθιον, καὶ τὸ ἐν Λίμναις Διονύσου, ᾧ τὰ ἀρχαιότερα Διονύσια τῷ δωδεκάτῃ ἐν μηνὶ Ἀνθεστηριῶνι. Hæc autem in Limnis ſacra peragebant mulieres, quæ Γεραιραὶ vocabantur. Harpocration: Γεραιραὶ, αἱ τῷ Διονύσῳ ἱερεμέναι γυναῖκες. Hæ numero fuere quatuordecim. Heſychius: Γεραιραὶ, ἱέρειαι κοιναὶ· ἴδιος δὲ αἱ τῷ Διονύσῳ τῷ ἐν Λίμναις τὰ ἱερὰ ἐπιτελοῦσαι, τῷ ἀρχῳδῷ συναπέπεμπτο. Quas à Rege delignari Pollux author eſt, lib. 8. Αὗται ἄρρητα Διονύσῳ ἔδυον μυστήρια, καθάπερ δὲ αὐτῆς βασιλὶς ὕστερος παραφυλάττουσα. Quippe Regi ceremoniarum cura, & ſacrificiorum incumbebat, ejuſque uxor, quæ Regina dicebatur, occulta, & maribus non inviſa ſolum, ſed etiam inaudita procurabat. Demoſth. Orat. contra Neæram: Τὰς δὲ θυσίας ἀπάσας ὁ Βασιλεὺς ἔθυε, καὶ τὰς σεμνοτάτας καὶ ἀρρήτους ἡ γυνὴ αὐτῷ ἐτέλει, εἰκότως βασίλισσα οὖσα. Hinc non niſi ſpectatæ probitatis virum ſacræ dignitati præficiebant: uxoris etiam indubitata caſtitas requirebatur; nam quæ alterius viri thorum experta fuiſſet, à Regis connubio leges arcebant: Τὸν μὲν Βασιλέα ὑδὼν ἵππον ὁ δῆμος ἡρέθη ἐπὶ σεμνοτάτων καὶ ἀνδραγαθίαν χειροτονῶν. Τὴν δὲ γυναῖκα αὐτῷ νόμον ἔθετο ἄκλητον εἶναι, καὶ μὴ ὁπωσμυγμόλιν ἐτέρῳ ἀνδρὶ, ἀλλὰ παρθένον γαμεῖν, ἵνα καὶ τὰ πάτρια δύνῃ τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ τὰ νομιζόμενα χάριν τοῖς θεοῖς ἐυσεβῶς, καὶ μηδὲν καινοτομῇ, μηδὲ καινοτομῆται. Legem vero columnæ lapideæ inſcriptam in vetuſtiſſimo Bacchi templo ad Limnas collocarunt: Καὶ διὰ ταῦτα, inquit Demoſthenes, ἐν τῷ ἀρχαιοτάτῳ ἱερῷ τοῦ Διονύσου ἐν Λίμναις ἑστῶς, ἵνα μὲ πολλοὶ εἰδῶσι τὰ γεγραμμένα. Ἀπαξ γὰρ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκάστου ἀνοίγει, τῇ δωδεκάτῃ τοῦ Ἀνθεστηριῶνος μηνός. Ipſi etiam Regis uxori, ante aram & caniſtra Γεραιραὶ jurejurando ſuam fidem adſtringere debebant, antequam ſacra attrectare poſſent. Cujus ritus adminiſter erat, quem Ἰσχηνήρυκα nuncupabant. Sacramenti vero formula hæc eſt apud Demoſthenem: Ἀγνεύω, καὶ εἰμι καθαρὸς, καὶ ἀγνὸς ἀπὸ φόνου ἄλλων ὧν καθαρεύοντων, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τὰ θεσμία, καὶ Ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ, κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις. Bacchanalia *Recentiora* nobis indicant Scholia Thucydidis ad locum antea productum: Ἀρχαιότερα εἶπε, διὸν δεῖ καὶ νεώτερα ἄλλα. Sed an ab aliis, de quibus mox dicturi ſumus, hæc diſtinguantur, aſſerere nolim, niſi quando celebritatis variare tempora deprehenduntur. *Majora* ſunt eadem cum Antiquiſſimis, nam Ulpian. in Orat. Demoſthenis contra Leptinem eodem tempore celebrari notat: Τοῖς μεγάλοις Διονυσίοις Ἀνθεστηριῶνος μηνὸς πλείονος γιγνομένης διατάξεως, εἷς χορηγὸς ἑκάστης φυλῆς καθίστατο. Veris autem initio celebrabantur. Interpres Ariſtoph. *in Aves*: Λήνοντος τοῦ χειμῶνος, ἀγχεμάχου δὲ τῶν Ἀθηναίοις γίνεται τὰ Διονύσια. Nam quoties Attici ſcriptores *Dionyſia* ſolum dicunt, ſine alterius particulæ adjectione, de *Majoribus* & *Antiquioribus* accipiendi ſunt. Per hæc feſta ſocii tributum Athenienſibus ferebant. Schol. Ariſtoph. in *Acharn.* Διονυσίων ἑορτὴ ἐν τῷ Ἀθηναίοις ἐπιτελεῖται, ἐν ᾗ ἔφερον τὸν φόρους οἱ σύμμαχοι. *Minora* ſunt, tanquam præparatio ad altera Liberalia Majora; nec differunt à *Ruralibus*, & in Menſem Poſideona incidunt. Theophraſtus *in deſcriptione hominis garruli*: Ποσειδεῶνος τὰ κατ' ἄγρας Διονύσια. Heſych. Τὰ μὲν κατ' ἄγρας μικρὰ Ποσειδεῶνος. Eadem quoque Λιμναῖα ſunt. Ariſtoph. in *Acharnan.*

Ἄξω τὰ κατ' ἄγρας εἰσιὼν Διονύσια.

Ubi Schol. Διονύσια, τὰ Λιμναῖα λεγόμενα, ἤνθεν τὰ Λιμναῖα, καὶ ὁ Ἐπιλιμναῖος ἀγὼν τελεῖται, τῷ Διονύσῳ. Λιμναῖον γάρ ἐστιν ἐν ἄγροις ἱερὸν τοῦ Διονύσου, διὰ τὸ πλήθους ἐπαυξῆσαι γεγονέναι, ἢ διὰ τὸ ἐφεξῆς ἐν τῷ τύπτε τύπτω λιμνῶν τελεῖσθαι. Steph. Λιμναῖος ἀγὼν Διονύσου ἐν ἄγροις ἀπὸ τῆς λιμνῆς. Sed alii menſe Gamelione celebrari ſolita tradunt. Heſychius autem cum dixiſſet Ruralia Liberalia menſe Poſideone agi, deinceps addidit: τὰ δὲ Λιμναῖα μικρὸς Λιμναίων. At Proclus ad Heſiodum, à Bæotiis ait Lenæona vocari, quando Sol Capricornum ingreditur, incipiente jam poſt vindemiam hyeme. Cæterum Lenæa in Autumno curabantur, atque ab iis peregrini arcebantur. Scholia *in Acharn.* Τὰ δὲ Λιμναῖα ἐν τῷ μιτοπώλῳ ἦκτο, ἐν οἷς οὐ παρῆν οἱ ξένοι. Ideoque Demoſthenes in oratione contra Neæram graviter exaggerat, quod peregrina Regi nupta ſacrorum arcana luſtraſſet, & obiviſſet. Καὶ αὕτη ἡ γυνὴ ὑμῶν ἔδυε τὰ ἄρρητα ἱερὰ ὑπὲρ τῆς πόλεως, καὶ εἶδεν ἃ οὐ θεμιτὸν αὐτῇ ὁρᾶν ἐγὼ φημί. Καὶ ταῦτα ἦσαν εἰσῆλθεν ἃ οὐδεὶς ἄλλος Ἀθηναίων πούτων ὅντων εἰσῆλθεν, ἀλλ' ἢ τῆς Βασιλίνης γυνή. Verum ab his diverſa fuere Liberalia Ἀστικὰ ſive *Urbana*, quæ vere quidem acta. Ariſtoph. Interp. *in Avibus*: τῷ ἔαρι ἐν ἄστει τελοῦσι τὰ Διονύσια. Sed menſe Elaphebolione. Heſychius: Τὰ δὲ ἐν ἄστει Ἐλαφηβολιῶνος. Erantque non annua, ſed trieterica. Virg. Æn. 4.

——— *Qualis, commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia. ——— —

Ubi Servius: *Liberi ſacra tertio quoque anno innovabantur.* Lucanus:

——— *Referunt trieterica Bacchæ.*

Atque

Atque hæc Bacchus inſtituiſſe traditur ad Callirrhoën, ut eſſent monumentum expeditionis Indicæ, in quâ triennii ſpatium abſumpſit Cic. lib. 3. de N. D. quinque Dionyſios enumerat, quintumque Nyſo natum, & Thyone, *à quo Trieteridis conſtitutæ putantur.* Alia etiam fuere quinquennalia, de quibus Schol. Ariſtoph. *in Pacem.* Διὰ πενταετηρίδος χρόνῳ ἦγοντο αἱ Διονύσια τῆς Διονυσίων. *Brauronia*, à *Brauron*e, op. Atticæ, in quo Liberaſia libidinis ſcenam exhibebant. Schol. Ariſtoph. ubi ſupra. Βραυρὼν, πόλις τῆς Ἀττικῆς ἐν ᾗ τὰ Διονύσια ἦγον, καὶ μαινόμενοι πολλὰς πόρνας ἔπεμπον. Idem habet Suidas in Βραυρῶν. Liberalium arcana noctu peragebantur. Euripides in Bacchis:

Τὰ δ' ἱερὰ νύκτωρ, ἢ μεθ' ἡμέραν τελεῖς;
Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος.

Unde, ut notat Servius in Æn. 4. *Ipſa ſacra Nyctelia dicebantur.* Ipſaque adeo maximâ ſilentii religione continebantur. Pauſan. in Atticis. ſacra Bacchi ad Alcyoniam paludem commemorans: Τὰ δὲ εἰς αὐτὸν Διονύσου δρώμενα, ἐν νυκτὶ χρῆται ἔχοντι ἔχθος εἰς ἅπαντας ὃν μοι γεγράφαμεν. Θοίνια dicebantur à Bacchi nomine Θοίνης. Heſychius: Θοίνια, θυσία Διονύσου Ἀθήνησι, καὶ θεὸς Θοίνιος, Διόνυσος. Ea per vicos ſive populos actitabantur, & tum Γεννῆται ſacrificabantur. Τὰ κατ' ἄμνας Διονύσια, Θοίνια ἐλέγετο, ἐν οἷς οἱ Γεννῆται ἐθύοντο, ἢ καὶ Διόνυσον Θοίνην ἔλεγον. Γεννῆται verò apud Athenienſes vocabantur, οἱ τῆς αὐτῆς γένους κοινωνοῦντες. *Omophagia* Dionyſia, Latine *crudivora*, ſic appellabantur, quod Myſtæ furentes, & pleni Deo; quoque præſentius Numen oſtentarent, anguibus redimiti, crudas carnes ore dilaniarunt. Catullus in Argonaut.

Pars è divulſo jactabant membra juvenco:
Pars ſeſe tortis ſerpentibus incingebant.

Clem. Alex. in Προτρεπτ. Διόνυσον μανῆναι ὀρχεῖσθαι Βάκχαι, ὠμοφαγίᾳ τε ἱερουργίαν ἄγοντες, καὶ τελοῦντι τὰς χρεωμένας τῶν φόνων, ἀνιερωμένας τοῖς ὄρεσιν, &c. Arnobius lib. 5. *Baccanalia etiam prætermittimus immania, quibus nomen Omophagiis Græcum eſt. In quibus furore mentito, & ſequeſtratâ pectoris ſanitate, circumplicatis vos anguibus, atque ut vos plenos Dei numine ac majeſtate doceatis, caprorum reclamantium viſcera cruentatis oribus diſſipatis.* Bacchanalia in Ægypto nata Melampus in Græciam tranſtulit, teſte Herodoto lib. 2. Porro Dionyſia apud Athenienſes in primis celebria fuerunt, ut ſic eorum intervallis tempora diſtinguerent, quæ poſtea per Olympiadas numerari cœperunt. Suidas: Ἔθος ἦν Ἀττικοῖς λέγειν τὰ ἔτη, καὶ τὴν πεντάετηρίδα ἀεὶ μὴν ἀπὸ τῶν Διονυσίων. Præterea Bacchi ſacerdos in ſpectaculis principem locum obtinebat. Commentator Ariſtoph. *in Ranas*: Παρὰ ταῖς Διαῖς θεωρίαις ἐπέμπετο ὁ ἱερεὺς τοῦ Διονύσου. His adde, quòd ſummus in Rep. magiſtratus illorum curator eſſet. Pollux, l. 8. Ὁ Ἄρχων διατίθησι Διονύσια. Pompa Dionyſiorum antiquitùs ſimplex, & ſumptuum expers erat, donec opum affluentia ſacris etiam, mores ſuos, luxumque immiſit. Plut. lib. περὶ φιλοπλουτίας. Ἡ πάτειος τῶν Διονυσίων ἐορτὴ τὸ παλαιὸν ἐπέμπετο δημοτικῶς, καὶ ἱερεῖς, ἀμφορεῖς οἴνου, καὶ κλημάτις, εἶτα τέθριππα τῶν ἐλκων, ἀλλ' ὀλάδην ἄρρητον ἠκολούθει κομίζων, ὅθι πᾶσι μὲν ὁ φαλλὸς. Ἀλλὰ νῦν ταῦτα πάντα παρῆκται, καὶ ἡφάνισται, χρυσωμάτων περιφερομένων, καὶ ἱματίων πολυτελῶν· καὶ ζεύγων ἐλαυνομένων καὶ θεωσυπείων. Et quantum prima rudis ævi ſimplicitas mutarit, ex Athenæi libro 5. manifeſtum eſt, ubi Choragium Bacchi deſcribit, quod magnifico prorſus apparatu Antiochus inſtruxit. Apparatus pompæ conſtabat Myſtis & ferculis. Myſtæ autem ſunt Bacchantes, & ſacris initiati. Eorum ornatus Nebrides, Sindones, Mitræ, Thyrſi, Ferulæ, Pampini, Hedera, Tympana, Tibiæ, Fiſtulæ, Tintinnabula; de quibus paſſim Poetæ, eaque diligentiſſimè tractarunt Lilius Gyraldus, Natalis Comes, & noviſſimè in unum non pauca congeſſit Dempſterus ad Roſinum lib. 2. cap. 11. Porro Bacchantum alii Silenorum, alii Satyrorum, atque Panum habitu procedebant. Sic Plutarchus Antonium Liberi patris æmulum nonnullas civitates obiviſſe prodidit, atque Epheſum acceſſiſſe Bacchicâ pompâ, Εἰς γῆν Ἔφεσον εἰσπλεύσαντος αὐτοῦ γυναῖκες μὲν εἰς Βάκχας, ἄνδρες δὲ καὶ παῖδες εἰς Σατύρους καὶ Πᾶνας ἤγοντο διεσκευασμένοι, κατὰ δὲ καὶ Θύρσων καὶ κάλλιστον, καὶ συείγγων, καὶ αὐλῶν ἡ πόλις πλέα. Ruſſus alii aſinis inſidebant, alii hircos ducebant, quos immolarent, quorumque pellibus ad Aſcolia uterentur. Hoc ornatu inſtructi utriuſque ſexus homines, lymphato curſu ferri, vario motu (ut videre eſt in Θεσμοφοριαζούσαις Ariſtophanis) Choreas ſive Thiaſos ductare, tremulis ululatibus æthera complere, caput jactare; quod huic ſacro fuiſſe velut proprium animadvertas, unde Euripides bacchantis geſtum ait κρᾶτα σείειν. & Pindarus tales βιττακοκόμας vocat. In iſta capitis jactatione crines effundebantur, quos Baccho alere ſolebant. Euripides.

Ἱερὸς ὁ πλόκαμος, τῷ θεῷ δ' αὐτὸν τρέφω.

Virg. Æn. 7.

Te luſtrare choros, ſacrum tibi paſcere crinem.

Et apud Val. Flaccum lib. 2. Hypſiphile patrem ſuum Bacchi cultu exornans, ut Lemniadum furori eripiat,

Serta patri, juveniſque comas, veſteſque Lyæi
Induit. ——

Porro conciti furore, Deoque pleni acclamabant, Ἐυοῖ, Σαβοῖ, Ἐυοῖ Βάκχε, ut ex Demoſthene, Plutarcho, & poetis eruditi poſſunt obſervare. Dionyſius.

Καὶ μὴν Λυκείων ἱερὸν χόρον ἐκίνουτο
Ζάθεα κατὰ νεβρίδας ὀπὶ κιθῶνι λάβοντες
Ἐυοῖ Βάκχε λέγοντες.——

Atque hinc Εὐάζειν, & Evare. Fuit & illa acclamandi formula Ἰὴ Ἰακχε, quam Athenæus lib. 5. ἱερὸν τῆς Βάκχου φωνὴν appellat. Proclus in Chreſtomathia: Ἰόβαχος ἐν ἑορταῖς καὶ θυσίαις Διονύσου βεβαπτισμένος πολλῶν φρυάγματα. Agmen Bacchantium fercula ſequuntur. Vas aquarum primo loco ferebatur. Plut. lib. de Is. & Oſ. Καὶ τὸ ἱερῶν αἰεὶ θεωρουμένων τὸ ὑδρεῖον ὅτι τιμᾷ τὸν θεόν. Deinde Virgines procedebant Κανηφόροι, i. e. *ciſtarum geſtatrices*, in quibus omnium fructum primitiæ, Deo ſacratæ, claudebantur. Ariſtophanes in *Acharnanenſibus.*

Κατάθου τὸ κανοῦν ὦ θύγατερ ἵν' ἀπαρξώμεθα.

Ubi Schol. Καὶ ἡ Διονύσια ἑορτὴ ἄγεται τοῖς Ἀθηναίοις αἱ εὐγενεῖς παρθένοι ἐκανηφόρουν, ἵν' ᾖ ἐν χρυσῷ πεπλουμισμένα τὰ κανᾶ, ἐν ᾧ τὰς ἀπαρχὰς ἀπάντων ἐπιθῶσιν. Sed non ſolis fructuum primitiis ciſtas illas refertas fuiſſe putandum eſt, quas tanto horrore venerati ſunt, ut his omnes Ceremoniæ contineri videantur. Catullus.

Pars obſcura cavis celebrabant orgia ciſtis;
Orgia, quæ fruſtrà cupiant audire profani.

Valerius Flaccus.

——*Tacitâ plenas formidine ciſtas.*

Non potuere tamen Orgiorum arcana latere SS. Patres qui ſuperſtitionem, tenebrarum fide ac ſilentii ſe defendentem protulerunt in lucem, ut ejus partim vanitas, partim fœditas à pertinaciâ ſtolidi erroris animos hominum averteret. Clemens in Protreptico. Οἶμαι δὲ καὶ αἱ κίσται αἱ μυστικαὶ; Δεῖ γὰρ ἀποχωνεῦσαι τὰ ἄγια αὐτῆς, καὶ τὰ ἄῤῥητα ἐξενεγκεῖν. Οὐ Σησαμοῦ ταῦτα, καὶ Πυεραιδῶν, καὶ τολυπευτῶν, καὶ πόπανα πολυόμφαλα, χόνδροι τε ἄλων, καὶ δρακόντων, ὄργιον Διονύζου Βατσαίου; καὶ ῥοιαὶ; θεῶν τοῖς, ἢ κηρδίαι, νάρθηκές τε καὶ κιττοί; θεῶν δὲ καὶ φθοῖς, καὶ μάκωνες; ταῦτ' ἔδειν αὐτῆς τὰ ἄγια. Apud Plut. in Alex. Olympias Bacchi ὀργιαζομένης repræſentans, Ὄφεις μεγάλους ἐκ τῶν κίστῶν καὶ τῆς μυστικῶν λίκνων ἐξαφανδυομένους, ad augendam veneration.em oſtentabat. Poſt Κανηφόρους ibant Φαλλοφόροι. Ariſtophanes.

Ὦ Ζεῦδια σοφὸν δ' ἔδειν ὀρθὸς ἑκτέον
Ὁ φαλλὸς ἐξόπιθε τ' κανηφόρει.

Φαλλὸς autem eſt ξύλον ὀπίσωκης ἔχον ἐν τῷ ἄκρῳ σκύπινον αἰδοῖον. Unde ipſam ſolennitatem Theodoretus lib. 3. Græc. Affectionum φαλλαγωγίαν appellat. Vocarunt etiam Περιφαλλίαν. Heſychius: Περιφαλλία, πομπὴ Διονύσῳ τελουμένη ἧς φαλλῶν. Sequebatur deinde chorus cantantium φαλλικὸν ἆσμα, i. e. ut notat Ariſtophanis enarrator τὰ ὑπὸ τῷ φαλλῷ ἀδόμενα μέλη. Ariſtophanes in *Acharn.*

Ἐγὼ δ' ἀκολεθῶν ἄσομαι τὸ φαλλικόν.

Phallophororum ornatum deſcribit Athenæus lib. 14. hoc modo. Οἱ δὲ φαλλοφόροι θεοπρεπῆ μὲν ἀναλαμβάνουσι, θεοπρόπιον δὲ ἐξ ἑρπύλλου στεφανωθέντες, καὶ παιδέρωτας ἐπάνω τούτου ἐπιπλέξαντες, στέφανόν τε δασὺν ἴων, καὶ κιττοῦ, αὐχμηρὰς δὲ περιβεβλημένοι παρέρχονται. Et paulo poſt: Ὁ δὲ φαλλοφόρος ἐπὶ βαδίζων, καταπαιζεῖς αἰσχύνῃ. Phalli pompa, ut & aliæ Religionum, doctrinarumque perverſitates ab Ægyptiis fluxerunt. Qui tamen in eo differunt à Græcis, quod vice pudendorum ex ligno dependentium homunciones circumducerent eximiè peculiatos, quorum muto tantum moveretur. Herodotus lib. 2. Ἀντὶ δὲ φαλλῶν ἄλλα σφι ἔδωκε ἕξδεημμένα, ὅσον τε πηχυαῖα ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ περιφορέουσι γυναῖκας αἱ γυναῖκες, νέον τὸ αἰδοῖον· οὐ πολλῷ τεῳ ἔλασσον ἐὸν τοῦ ἄλλου σώματος, περιήκει δὲ καὶ αὐλὸς, καὶ δὲ ἕπονται ἀείδοντες τὴν Διονύσου. Διότι δὲ μεῖζόν τε ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινέει μοῦνον τοῦ σώματος, ἔστι λόγος περὶ αὐτοῦ ἱερὸς λεγόμενος. Eadem habet Lucianus de Deâ Syriâ, & Schol. Ariſt. in *Nebulis.* Igitur Melampus, qui Græcos Liberalia docuit, ſtatuas omiſit, & Phallos retinuit Herodot. Ἕλλησι γὰρ Μελάμπους ἔδειν ὁ ἐξηγησάμενος τοῦ Διονύσου τε ἔνομα, καὶ τὴν θυσίαν, καὶ τὴν πομπὴν τοῦ φαλλοῦ. Cauſam φαλλοφορείας, ut oſtendit Herodotus, arcanam Myſtæ jactabant, cujus majeſtatem augere ſilentio volebant. Atque hinc plerumque authores, cum ritus ſacrorum enarrant, ipſa myſteriorum penetralia non aperiunt, à quibus ſe religionis metu prohiberi profitentur. Diodorus Siculus Oſiridem eundem cum Baccho ſtatuens hanc refert originem. Oſiridem duce Typhone, conjurati fratres dilacerarunt, membra partiti, quo fidem inter ſe firmarent & mors occultior foret. Virile membrum omnes aſpernati in Ni-

lum abjecerunt. Poſtea Iſis mariti necem ulta, partes omnes recuperavit, excepto pudendo: quod ubi deeſſe vidit, imaginem ejus formavit, & in ſolatium doloris, tanto honore proſecuta eſt, ut illi ſacra cæremoniaſque inſtituerit, in quibus Phallus appellaretur. Plutarchus hujus fabulæ turpitudinem quodam interpretationis velo tegere conatur, Oſiridis aut Bacchi nomine rerum intelligi principium, quod vi generandi multiplicatæ, quæ ex illo producuntur. Atque eam ob cauſam, non modo Phallos, ſed etiam Bacchi imaginem circumferri, cujus triplex eſt pudendum. Addit præterea: καὶ τὸ ὁ σεσιδήμου τοῦ μύθου λέγου, ὡς τὸ Ὀσιριδος ὁ Τύφων τὸ αἰδοῖον ἔρριψεν εἰς τὸν ποταμὸν, ὃν Ἶσις οὐκ ἴνυεν, ἀλλ' ἰμφερὲς ἄγαλμα ἐποίησε, καὶ κατασκάψασα, τιμῶν καὶ φαλλοφορεῖν ἔταξε. Διὸ καὶ τὸ φαλλικὸν, δηλοῦσιν ὅτι τὸ γόνιμον καὶ τὸ σπερματικὸν τοῦ ὑγροῦ πρῶτον ἔχει τὸ λόγον τὴν ὑγρότητα, καὶ δι' ὑγρότητος ἐπικρατεῖται τοῖς περὶ γένεσιν μετίχειν γνώσεως. Par eſt ratio cur in pompâ præferretur aqua & ficus folio Regem depingerent, quod illam videlicet omnium rerum materiam exiſtimant, hujus autem forma partem generationi dicatam repræſentaret. Cæterum Diodori narrationem reſpexit Clemens Alexandrinus in Protreptico, & Arnobius lib. 5. cujus hæc ſunt verba. *Sed & illa deſiſtimus Bacchanalia altera prædicare, in quibus arcana ac tacenda res proditur; inſinuaturque ſacratis, ut occupatus puerilibus ludicris, diſtractus à Titanibus Liber ſit, ut ab iiſdem membratim ſectus, atque in ollulas conjectus coqueretur, quemadmodum Jupiter ſuavitate odoris illectus, invocatus advolarit ad prandium, compertaque re gravi graſſatores obruerit fulmine, atque in imas Tartari præcipitaverit ſedes, &c.* Verùm Ariſtophanis Scholiaſtes aliam narrat φαλλοφορίας occaſionem. Ἦσαν δὲ φαλλὸς τοῦ Διονύσου κατά τι μυστήριον, ὃν δὲ αὐτῷ τὸ φαλλῷ τοιοῦτο λέγεται. Πέμπεσθαι δὲ αὐτὸν ὑπὸ Ἑλευθερέων (Ἐλευθῆραι δὲ πόλις εἰσὶ Βοιωτίας) λαβόν τὸ Διονύσου τὸ ἄγαλμα ἦκεν εἰς τὴν Ἀττικήν. Οἱ δὲ Ἀττικοὶ οὐκ ἐδέξαντο μὴ πομπῆς τοῦ θεοῦ. Ἀλλ' ὑπ' ἀμηδίας αὐτοῖς ταῦτα βουλομένοις ἀπίζειν· μανίσαι δὲ τὸν θεὸν νόσον κατέσκηψεν εἰς τὰ αἰδοῖα τῶν ἀνδρῶν, καὶ τὸ λιμὸν ἀπήνυστον ἦν, οἱ δ' ἀπεῖπον θεοῖς τὴν νόσον κρείττω γενομένην πάσης μαγγανείας καὶ τέχνης, ἀπιφήλησαν ἐν Θεωρίοις μὴ ἀτιμάζειν. Οἱ δὲ ἐπανελθόντες, ἔφασαν ἴασιν εὑρεῖν μόνην ταύτην, εἰ διὰ πόμπου τιμῆς ἄγοιεν τὸν θεὸν, πεδίντες ἐν τοῖς ἀγγελθεῖσιν οἱ Ἀθηναῖοι, φαλλὸς ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ κατασκεύασαν, καὶ τέκνις ἐγκελεύειν τὸν θεὸν, ὑπόμνημα ποιούμενοι τῆ πάθους. Sed Chriſtiani Doctores altius arcana rimati, propudioſam fœdiſſimi ritus originem invenerunt, utque deteſtandæ ſuperſtitionis fundamenta ſubruerent, ex occulto in aperta protulerunt. Theod. lib 7. Græcanicarum affectionum, ſive Serm. de Martyribus: Ἀλλ' ὅμως καὶ ἔστι θεὰς ἠξιώθη πομπῆς, γάνις ἂν καὶ θεαυδείας, καὶ ἀνδρείγυος. Καὶ τὸ τοῖς ὀπωρινοῖς μεθύουσι ἐπήγετο δόσεων, ἃ καὶ ἐρείγειν, ἀλλὰ τὸ ὕδειν τοῦ σώματος, καὶ ὕπως ἀεὶ τὸ βδελυρὸν ἐκείνῳ ὑποχάσιν ἐγίνετο φιλανθὲς, ὃς τὸ βεβοηθικότων τετελεσμένον ἀρὶν ἢ λέξαις τὸ πλυδρύλλιον ἐκεῖνον μεθύειν, ἑτέρως ὀθνοῦσιν τὸ καὶ τὸ ἐπαγγελίας ὀπαδήσουσιν. Καὶ σωστὸν τὸ συκινον πῆμα, καὶ τὸ ὀπὶ τούτῳ τελούμενα αἰσχύνομαι λέγειν, ἐφ' οἷς ἐπαινηγέζον οἱ Ἕλληνες. Arnobius lib. 5. *Ithyphallorum illa, faſcinorumque ſubrectio, quos ritibus annuis adorat & concelebrat Græcia, nonne illius facinoris ſimilitudinem refert, quo ſe à debito Liberavit?* Phallorum pompa excipiebant Ithyphalli muliebrem veſtem induti. Heſych. Ἰσύφαλλοι, ὀπίσχοι, καὶ ἀκολουθοῦντες τοῦ φαλλοῦ γυναικεῖαν ἔχοντες στολήν. Hos Athenæus deſcribit lib. 14. Οἱ δ' Ἰσύφαλλοι καλούμενοι σεσωπηΐον μεθυόντων ἔχουσι, καὶ ἐστεφανωμένοι, χειρίδας ἀνδίνας ἔχοντες, χιτῶνα δὲ χρῶντες μεσολεύκοις, καὶ σειζωνται Ταραντίνων κάλυπτον αὐτοῦ μίτρᾳ ἢ σφυρῶν. Quo ordine vannus geſtaretur haud liquet; ſed abſque eâ Bacchi ſacra non fuiſſe celebrata, conſtat, unde Virgilius Georg. lib. 1.

——*Myſtica vannus Iacchi.*

Ubi Servius: *Myſtica Iacchi ideo ait, quòd liberi patris ſacra ad purgationem animæ pertinebant; & ſic homines ejus myſteriis purgabantur, ſicut vannis frumenta purgantur. Hinc eſt quod dicitur, Oſiridis membra à Typhone dilaniata Iſis cribro ſuperpoſuiſſe: nam idem eſt Liber pater in cujus myſteriis vannus eſt, quia, ut diximus, animas purgat; unde Liber, ab eo quod liberet dictus, quem Orpheus à Gigantibus dicit eſſe diſcerptum. Nonnulli Liberum patrem Λικνίτην appellant. Vannus autem apud eos λικνὸς nuncupatur, ubi de more poſitus eſſe dicitur, poſtquam eſt utero matris editus.* Hactenus Servius. Et certe Bacchus à Plut. Λικνίτης nominatur lib. de Iſ. & Oſ. Athenæus quoque lib. 5. in pompa Bacchi deſcribendâ mentionem quoque facit τῶν λικνῶν. Hæc autem qui ferebant, λικνοφόροι dicebantur. Harpocration: τὸ λικνὸν φησὶ πᾶσιν τελετὴν καὶ θυσίαν ὀπτηδεῖον ὄζειν, ὁ τοῦτο ἐν φέρων λικνοφόρος λέγοιτ' ἄν. Multa dicta, viſuque fœda ad animos populi diſſundendos in pompâ Myſtæ perpetrabant. Quos propterea D. Gregorius Naz. Orat. Εἰς τὰ ἅγια φῶτα, eſſe dicit αἰσχρὰ καὶ τοῖς σώμασι, καὶ τοῖς θεάτροις. Auguſtinus quoque de Civ. Dei, lib. 6. cap. 21. turpitudinis licentiam, & exultantem in propatulo nequitiam gentibus exprobrat, matronam facere in publico, quod nec meretrix, ſi matronæ ſpectarent, permitti debuit in theatro. Et graviſſime Theodoretus: Ἐν δὲ ταύταις τὴν ὁμηγύρεσι πᾶν εἶδος ἀκολασίας ἀδιὸς ἐπλήμπτο. Καὶ γὰρ αἱ πλατεῖαι, καὶ τὰ ὄρχηστρα, τὰ τύμπανα καὶ αἰσχρὰ σχήματα· Τὸν κτένα μὲν Ἕλλησις, ἡ φαλακρότης δὲ τὸν φαλλόν. Ἀπὸ δὲ καὶ δίκαια τῶν αἰσχημάτων, τὰ θεῖα καὶ ὄργια σκώπτουσι, εἰς πᾶν εἶδος ἀσελγείας τὸν ὀρχηστὴν ἐρεθίζει. Τίς γὰρ ἄγαν λαγνιστήριον, ἵνδην ἐν τῇ διαλόγῳ τετόλμηκε ποιῆσαι, ὅπως ἂν Σατύρων ὁ χορὸς ὑπάγοιτο δημοσίᾳ πομπεύων· Nam & Satyri arecto veretro in hanc pompam producebantur, quod tamen ipſi rei divinæ ſignum autumabant, ut author eſt Aretæus lib. 2. acutorum cap. 12. Quam fœda porro civitatis facies, ubi tanta laſciviæ irritamenta, quæ pravis religionibus captas hominum mentes, velut furialibus ſtimulis ad omne ſceſus, omnemque libidinem agerent. His adde ludos voluptatum illices, & nova comœdiarum ſpectacula, in quibus etiam flagitioſa jocorum libertas, plauſum merebatur. Jam conmeſſationes adeo inſanæ, ut ſobrius pro tetrico, nimiumque ſevero haberetur. Certè Plato lib. 1. de Legg. dicere non erubeſcit: Πᾶσιν ἐθεασάμην τὴν πόλιν σὲν τὰ Διονύσια μεθύουσαν. Hic in publico furor: quid igitur corruptelæ defuiſſe putemus, ubi licentia tenebrarum acceſſerat. Facundiſſimè Livius lib. 9. Dec. 4. *Ex quo promiſcua ſacra ſint, & permiſti viri fœminis, & noctis licentia acceſſerit, nihil ibi facinoris, nihil flagitii prætermiſſum, plura virorum inter ſe, quam fœminarum eſſe ſtupra. Si qui minus patientes dedecoris ſint, & pigriores ad facinus, pro victimis immolari nihil nefas ducere: hanc ſummam inter eos religionem eſſe. Viros velut mente captos cum jactatione fanaticâ corporis vaticinari; Matronas Baccharum habitu, crinibus paſſis, cum ardentibus facibus decurrere ad Tiberim, &c.* Quamobrem jure merito Romana gravitas illam ſcelerum officinam S. C. ſuſtulit, & curavit, ut omnia Bacchanalia Romæ primùm, deinde per totam Italiam diruerentur. Caſtell.

Dionyſia, martyrio apud Alexandriam ſub Decio coronata, An. Dom. 251.

Dionyſides, Poeta Tragicus ex Tarſo civitate. Strabo 14.

Dionyſiodorus, geometra nobilis, in cujus mortui ſepulcro affines reperiſſe dicuntur epiſtolam ejus nomine ad ſuperos ſcriptam, perveniſſe eum à ſepulcro ad infimam terram, eſſeque eò ſtadiorum 43 millia. Plin. Item tibicen nobilis; Idem Plinius. Item *Dionyſiodorus* Bœotus.

Dionyſiopolis, quæ & Negara, & Nyſſa Juſtino, urbs Indiæ citer. apud Indum flu. inter illum & Cophen. Ptol. & Arrian. *Nerus* hodiè ex tab. recent. Item alia urbs Myſiæ infer. Anto. vulgo *Varna*, *Crunos* olim teſtibus Plinio, ac Stephano Pop. *Dionyſiopolitæ*. Cic. 1. Ad Quintum fratrem.

■ *Dionyſius*, qui & *Bacchus* dicitur, vites & vini uſum, atque cæterarum arborum fructus inveniſſe fertur. Vide *Bacchus*, *Leneus*, *Liber*, *Lyæus*, &c. Nomen quod attinet, Nonnus Panopolitanus à Νῦσα derivare videtur, quod eſt claudus, rationemque vocis iſtius reddit Baſſaricon lib. 8.

——Λοχεύομεν δὲ Λυαίῳ
Παιγνίην ἐπίθηκαν ἐπωνυμίην τοκετοῖο
Κισσήεσσιν Διόνυσον, ἐπεὶ πολὺ φόρτον ἀείρων
Ἠΐθεϊ χωλαίνων Κεγχρίδος βαβεαδὶ μηρῷ,
Νῦσα ὃν γλαίσῃ Συρηκοσίοιο χαλάζῃ ἀκόντει.

Optima autem proculdubio Etymologia eſt *Du*, vel *Dy*, *Dominus*, & *Nyſa* per Metatheſin pro *Sina*, ut ſit *Dominus Sinæ*. Δεῦνα certè apud Indos Regem ſignificat. Δεῦνα δὲ καὶ βασιλέα λέγουσι οἱ Ἰνδοὶ, inquit Juba apud Etymologum. Et Tzetzes Κατὰ Ἰνδοὺς ἡ Δεῦνα. Δεῦνα καὶ ἀναξ Νύσης. Cæterum de variis Dionyſiis antiquis vide virum clariſſimum D. Langbainium Not. in Dionyſ. Longinum.

Dionyſius, Siciliæ tyrannus, Carthaginienſibus pulſis, occupatoque totius inſulæ imperio copias in Italiam trajecit adverſus Græcos, qui proxima Italiæ littora tenebant. Itaque Locros prius expugnat, deinde Crotoniatas aggreditur, qui Locris auxilium tulerant. Is deinde Dionyſius, quem paulo ante non Italia, non Sicilia capiebat, aſſiduis belli certaminibus à Carthaginienſibus victus inſidiis ſuorum interficitur. Juſtinus ex Trogo.

Dionyſius, ſuperioris fil. natu maximus inter fratres, Patri militum favore ſucceſſit, qui initio tyrannidis populum ſibi libertate concilians, tria millia captivorum è vinculis exire permittit. Tributa inſuper populo per triennium remittit, ſublatiſque fratribus ac propinquis, quos metuebat, paulatim in cæteros graſſatur. Itaque ob crudelitatem invifus Syracuſanis, bello expugnari cœptus; in arcem ſe recepit. Legatos etiam Syracuſanos de pace, contra jus gentium retinuit. Cicero Tuſcul.

ſcul. Qu. lib. 5. *Ita propter injuſtam dominatus cupiditatem in carcerem quodammodo ipſe ſe incluſerat. Quumetiam ne tonſori collum committeret, tondere filias ſuas docuit. Ita ſordido, ancillarique artificio regiæ virgines, ut tonſtriculæ tondebant barbam & capillum patris; & tamen ab iis ipſis, cum jam eſſent adultæ, ferrum removit; inſtitutique ut candentibus juglandium putaminibus barbam ſibi & capillum adurerent,* Plutarchus tamen paulo aliter in Dione: Οὗτος δὲ ἦν ἀνὴρ, ᾧ φῆς ἅπαντας ἀνθρώπους ὑπηκόους καὶ σεσωφρονικέναι διὰ φόβον ὁ τραχύτερος Διονύσιος, ἅτε μικρὰ τὰ τείχη ἀρετῆς κτήσεις μαχαίρας ἀλλὰ μὴ πλατῶν τι ὀπτησάμενος, ἀνδρεῖα δὲ κἀμὰ φρονεῖν. Tandem vi pulſus ex arce profugus clam Italiam, Locros conceſſit, qui ſub ejus erant poteſtate. A Locrenſibus vero ignaris quod exul eſſet exceptus, ſolitam quoque in eos exercuit ſævitiam ſex annis, rapinis, ſtupriſque omnia complendo. Deinde Locrenſium conſpiratione civitate ejectus, in Siciliam rediit, ibique Syracuſas, ſecuris omnibus, poſt longum pacis intervallum per proditionem recepit. Cumque gravior eſſet, iteratâ conſpiratione duce Dione Syracuſano, cum Corinthiorum auxilio obſideretur, depoſito imperio, arcem Syracuſanis tradidit, atque in exilium Corinthum profectus eſt, ibique ludimagiſtrum agens pueros in triviis docebat. Erat enim eruditus, utpote olim Platonis auditor. Interrogatus jam exul, quid ei Philoſophia profuiſſet, Reſpondit, ut æquo animo ferrem talem Fortunæ mutabilitatem. Regnavit annis 38. Plutarchus regiam ejus pulverulentam fuiſſe ait propter eorum multitudinem, qui Geometricas in pulvere figuras deſcribebant. Hujus Dionyſii cum omnes Syracuſani interitum optarent, quædam anus ſola quotidiè Deum orabat, ut ipſe diu incolumis ac ſuperſtes eſſet, quod quidem audiens tyrannus admirabatur, & cauſam quærit. Ait illa, cum Puella eſſem, & gravem tyrannum haberemus, carere eo cupiebam, ac ſucceſſit illi gravior; & cum illo item carere cupiebam, tertium te importuniorem excepimus; Timens ergo deteriorem ſuccedere tibi, caput meum pro tuâ ſalute devoveo. Tam facetam mulieris audaciam tyrannus erubuit. Hic Dionyſius acceptâ Tragœdiarum victoriâ, indeque nimio gaudio perfuſus expiravit. Plin. 6. 53.

Dionyſius, philoſophus Heracleotes, Zenonis Stoici auditor, qui cum renum morbo laboraret, cruciaréturque dolore intolerabili, ſuccumbens dolori clamabat, Falſa eſſe quæ à Zenone didicerat. Zeno enim & Stoici omnes hoc habent dogma, Dolorem non eſſe malum ſed indifferens. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 466.

Dionyſius, Dialecticus è Bithyniâ, Strabo lib. 11.

Dionyſius, Alexandrinus Grammaticus; pervenit ad Trajani tempora, cujus bibliothecæ & epiſtolis præfuit. Suid.

Dionyſius Mileſius hiſtoricus, ſcripſit res Perſicas, & ea quæ poſt Darium ſecuta ſunt. Suidas. Philoſtratus eum ſcribit Adriano Principi ob ingenium acceptum fuiſſe, à quo ſatrapes factus ſit, adſcriptuſque inter equites. Argonautica etiam feciſſe cognoſcimus ex Apollonii interprete, quorum 1. citat in lib. 2. & 2. in lib. 4.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, Auguſti temporibus floruit, quod ſatis indicat Strabo, ejuſdem temporis ſcriptor. Sic enim ille lib. 14. καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς. At ne alium hunc Dionyſium putes, ipſe in præfatione ſcribit, in Italiam ſe veniſſe, ſimul ac Cæſar Auguſtus finem impoſuit bello civili; Ut omnino aliud egerit vir eruditus Barth. Keckermannus, cum in ſuo de hiſtoriâ opere tres eſſe ſcribit, qui acrius in Plutarchum cenſuram exerceant, eoſque inter eſſe principem Dionyſium Halicarnaſſeum. Subjungit poſtea Dionyſius noſter, ex eo tempore quo Romam venit, uſque ad illud quo iſtud ſcriberet, exactos eſſe annos viginti duos, quibus Romæ egerit, Urbiſque didicerit ſermonem, ac partim eruditorum hominum conſuetudine, partim lectione Porcii Catonis, Fabii Maximi, Valerii Antiatis & aliorum hiſtoriam iſtam ſcripſerit. Ac primum, ut, unde Romani genus ſumpſerint, liqueat, ea refert, quæ de Aboriginum populo, & priſcis Italiæ incolis, feruntur. Pertexuiſſe vero ſe hiſtoriam dicit uſque ad primum bellum Punicam, ſive annum Urbis 488. vel, juxta alios 490. unde Polybium incipere ait. Opus hoc ipſe vocat Ἀρχαιολογίαν Ῥωμαϊκὴν, niſi is titulus proprius ſit priorum librorum, quos ante cæteros, ut totius operis guſtum haberent Romani, editos fuiſſe, rectè obſervavit Hen. Stephanus. Hodiè ex 20. libris (quot à Dionyſio ſcriptos fuiſſe etiam Photius dicit) tantum extant undecim; quibus pervenit uſque ad ſublatum Decemviratum, plebeios ad tribunatum militarem admiſſos, eamque poteſtatem abrogatam, & Conſules ex ordine patricio iterum electos, quod factum eſt An. U. C. 312. Ex poſterioribus libris qui perierunt, Stephanus ἐκ πλείονων citat aliquos, ut decimum ſextum in Ἀττικοῖς, & unde vigeſimum in Κωνσταντίνῳ. Quare ut tacuiſſet Dionyſius, quouſque hiſtoriam ſuam perduxiſſet: tamen ex Ἐθνικῶν ſcriptore ſatis conſtaret, Gelenium falli, qui putabat, Dionyſium operi iſti immortuum eſſe, nec plura ſcripſiſſe, quam hodie habemus. Euſeb. Præp. Evang. 4. 16. vocat Διονύσιον τὸν Ἀλικαρνασσέα, ἄνδρα τὰ Ῥωμαϊκῆς ἱστορίας ἀκριβῶς γεγραφότα ἄπασαν ἐκθέμενον. Et ſane Dionyſio huic laudem eam tribuit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis, quòd curatius ea tempora nemo obſervarit. Hac quoque parte Livio præfertur, quod & plura & accurratius, multa tradat, quæ ad Romanas Antiquitates pertinent. Quâ de re H. Stephanum vide operæ primæ in Dionyſium capite 10. Stylus quoque, ut Photius loquitur, eſt χαρακτὴρ τῆς λέξεως, τῇ τε καθαρᾷ καὶ ἀγνῇ τοῦ λόγου, τῇ τε κατὰ τὸ πρέπον ἁρμονίᾳ, καὶ ὅλῃ τῇ περιβολῇ τοῦ κεκραμένου, καὶ τῷ τερπνῷ τῶν ἀκροάσεων διεγερτικῷ συνόντων. Horum 20. librorum σύνοψιν ſcripſit ipſe auctor, eodem Photio teſte: addit autem in eâ ſolum neceſſaria expoſuiſſe, eoque utilem magis fuiſſe operam quàm ſuavem. Nec bonus tantum hiſtoricus fuit, ſed etiam Rhetor & Criticus nobiliſſimus, quod oſtendunt Rhetorica & Critica ejus opuſcula quæ ſuperſunt: præterque alia ejus generis elaboraſſe, cognoſcimus inde, quod in iſtis multa è ſuis hujus argumenti citet, quæ hodiè non habemus. Voſſius. Item alius Dionyſius Halicarn. fuit, ſub Ptol. Epiph. & Philomet. quem laudat Polyb. lib. 14. ubi de Halicarnaſſo. Teſtius fuit hiſt. Muſicæ ſcriptor ſub Adriano Imp.

Dionyſius, natione Pergamenus, cognomento Atticus, diſcipulus Apollodori Pergameni, Rhetoris ejus, qui Auguſto Cæſari familiaris adeo fuit, & à quo condita eſt ſecta Apollodorea, quæ Theodoreæ opponitur, authore Strab. lib. 13. ubi & Dionyſius hic vocatur σοφιστὴς ἱκανὸς, συγγραφεύς, καὶ λογογράφος. Meminit hujus Dionyſii etiam Suidas. Voſſius.

Dionyſius Periegetes, temporibus Auguſti, ſcripſit Geographiam verſibus hexametris Græcis, quæ hodiè extat: quod opus ἰσοστιχὸν καλεῖσθαι οἱ παλαιοί· ut ait Euſt. Schol. Idem vixiſſe eum ait ἐκ τῶν ἔπ' αὐτοῦ, ἀλλ' ἐπὶ τῶν ἀνάκτων, *non ſub Conſulibus ſed ſub Imperatoribus*, atque hoc ipſum de ſe ſcribere dicit; ſignat vero locum iſtum.

Ἐκ Διὸς Αὐσονίδαι μὲν μέγα κυδιόωντες,

Et imprimis verſus iſtos.

Ῥώμῃ πιθήσαντ' ἐμῶν μέγαν ὄλβον ἀνάκτων,
Μητέρα πασάων πόλεων, ἀρετῇ δὲ λιθάλον.

Ubi Euſt. monet cum dicit ἐμῶν ἀνάκτων, ſatis oſtendere, non ſub conſulibus ſe iſta ſcribere, ſed ſub Imp. Quod verum eſt. Sed, quo ſub Imperatore, minus liquet. Antoninorum temporibus vixiſſe, cenſet C. Barthius Adverſ. 58. 5. Atque eos per ἀνάκτας intelligendos putat. Severi temporibus claruiſſe dicit Cl. Salmaſius in Solinum p. 628. Imò & Scaliger Euſebianis Animadverſionibus ad an. 2215. ubi per ſuos ἄνακτας intelligere ait Severum cum filiis Getâ & Caracallâ, quos ipſos per *triplicem imperii virtutem* ſignat Tertul. lib. de Pallio. Sed ſi, quia ἄνακτας dicit, plures deſignantur; quid prohibet ut Divos fratres M. Aurelium & L. Verum intelligamus? At multo ante vixiſſe putat Euſt. nempe ſub Nerone; imò Auguſto, juxta quoſdam: cujus etiam mentionem eidem facere videtur, cùm, poſtquam de Parthorum ferocià dixiſſet, addit.

Αὐσονίῃ βασιλῆϊ ὑποφρύσσει ἀκωκή.

Sane conſules nunquam ἄνακτας vocaſſet. Quod vero Parthos Auſonii domini haità coactos ferociam depoſuiſſe ait, id optimè convenire Auguſto, oſtendit Tranquillus in Auguſto cap. 21. Quod ſiquis, quia Euſtath. dubitare videtur, num ſub Nerone, an Auguſto floruerit, eo & ipſe ambigat, ſub utro vixerit: at omnem ſcrupulum tollit illis temporibus proximus Plinius Secundus, ex quo etiam patriam dicimus fuiſſe Alexandriam, non illam Ægypti aut Syriæ, ſed op. Suſianæ ad ſinum Arab. inter Tigrim & Eulæum ſiti. quod ut ſæpe nomen mutarit, idem Plinius refert. Adſcribam ea ſolum verba, quibus ſub Auguſto claruiſſe, atque Alexandriæ Suſianæ natum eſſe cognoſcimus. Locus eſt Nat. Hiſt. 6. 27. ubi cum de eo Suſianæ oppido egiſſet, ſubjungit iſta. *Hoc in loco genitum eſſe Dionyſium, terrarum orbis recentiſſimum auctorem, conſtat; quem ad commentanda omnia in Orientem præmiſit Divus Auguſtus, iturus in Armeniam, ad Parthicas, Arabicaſque res, majore filio.* Quare omnino inanis eſt conjectura Suidæ, cum Dionyſium, ſi vulgata lectio vera eſt, Byzantium fuiſſe arbitratur, propter ea quæ de flu. Rheba canit. Sunt vero hæc.

Ἄσσα δ' Βιθυνὶς κτισθεὶς χθὼν ναιετάων,
Ῥήβας ὑπὲρ ἐκτανύσσας ὀπιπεύσειν ῥεέθρων,
Ῥήβας, ὃς Πόντοιο πικρὸν στομάτεσσιν ἁλίνων,
Ῥήβας, ὃ κάλλιστον ὕδωρ χθονὶ σύρεται ὕδωρ.

Nimirum putavit Suidas, niſi Rhebas patrium ſolum interluiſſet, nunquam illuſtri adeo elogio fuiſſe dignaturum. Porro ex Euſt. diſcimus, alia etiam huic Dionyſio tribui ſolere, ut Λιβυκὰ, Ὀρνιθιακὰ, Βασσαρικὰ. Ac idem Λιβυκὰ quidem Dionyſii hujus eſſe agnoſcit, propter ſimilem ſtylum. Ὀρνιθιακὰ

Σκηψὸ vero à doctioribus tribui dicit Dionyſio Philadelphenſi. Βασιλεὺς vero quia ſtylum habeant incultum, eò indigna eſſe viſa ait, quæ Dionyſii hujus crederentur; ſed potius adſcribenda eſſe Dionyſio Samio. Cæterum præter hunc Dionyſium Περιηγητὴν, quem habemus, fuere etiam alii ejus nominis, qui ſimiliter Περιηγήσεις ſcripſerint. Unus Mileſius fuit, qui Herodoto ipſo antiquior eſt, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. l. 2. Alter, utrum Samius, an Rhodius fuerit, non ſatis conſtat. Rhodium vocat Tertull. lib. de animâ, cap. 46. At Samium diſerte appellat Euſtathius.

Dionyſius Thrax, patriâ Alexandrinus; ſed *Rhodius* vulgò dictus, quia Rhodi habitaret. Strabo lib. 14. Ariſtarchi diſcipulus fuit, variaque grammatica, & commentaria ſcripſit, teſte Suidâ. Inter ea hiſtoricum opus erat Περὶ Ῥόδου, cujus meminit Steph. in Ταρσὸς.

Dionyſius, Glauci filius, diſcipulus Chæremonis philoſophi, cui etiam Alexandriæ ſucceſſit, præceptor vero Parthenii Grammatici. Vixit Neronis temporibus uſque ad Trajanum: præfuit bibliothecis, fuit ab epiſtolis, & à reſponſis, & legationes varias obiit. Suidas.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis hiſtoricus, laudatur à Strabone lib. 14. ubi de Halicarnaſſo Cariæ civitate ſic ſcribit. Ἄνδρες δὲ ἐγένοντο ἐξ αὐτῆς, Ἡρόδοτος ὁ συγγραφεὺς, καὶ Ἡρακλειτος ὁ ποιητὴς, ὁ Καλλιμάχου ἐπώνυμος, καὶ καθ' ἡμᾶς Διονύσιος ὁ συγγραφεύς.

Dionyſius, Halicarnaſſenſis junior ſub Adriano claruit. Edidit Hiſtoriæ Muſicæ libros 36. aliaque, de quibus Suidam iis adi, & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 220.

Dionyſius Areopagita, præſul Athenienſis, D. Pauli diſcipulus, ut ſcribitur in actis App. Solus Paulo concionanti, è philoſophis qui aderant, credidit. Hic cum eſſet in Ægypto, quo ſe diſciplinæ causâ contulerat, videretque eclipſim nulla ratione, cum Chriſtus paſſus eſt, unà cum Apollophane Sophiſtâ præceptore ſuo dixiſſe fertur. *Aut Deus naturæ patitur, aut mundi machina diſſolvetur.* Scripſit (ut quidam exiſtimant) ad Timotheum Epheſi Præſulem, de Divinis nominibus libros 12. He Hierarchiâ cœleſti, de cœleſtibus ordinibus, præterea alia complura opuſcula, teſte Suidâ. Vide Nicephorum 2. 20. & Metrodorum in ejus vitâ.

Dionyſius, Præſul Alexandrinus, Origenis diſcipulus, cujus operum meminit Hieronymus.

Dionyſius, Corinthiorum Præſul ſub M. & L. Antoninis, vir doctrinâ & ſanctitate clarus, ſcripſit epiſtolas quaſdam valdè laudatas. Hieron. Vixit A. D. 166.

Dionyſius, Papa, A. D. 268. tam Presbyteris urbis Romæ, quam aliarum gentium, templa, cœmeteria, ac parochias diviſit. Præterea Epiſcopis Diœceſes diſtribuit, mandavitque ut unuſquiſque ſuis finibus, limitibuſque contentus eſſet. Platina.

Dionyſius, Argivus, quid de Ilii capti tempore prodiderit, legere potes apud Clem. Alex. lib. 1. Strom.

Dionyſius, Byzantius ἀνάπλου Βοσπόρου citatur à Stephano in *Chryſopolis*. Omnino alius eſt à Dionyſio Periegetâ. Ejus mem. Suidas, ac dicti operis, prætereaque panxiſſe ait Threnos, poema epicediis refertum.

Dionyſius, Chalcidenſis Κτίσεις, ſive *Origines civitatum* complexus eſt libris quinque, teſte Marciano Heracleotâ in Περιηγήσει. Benè antiquum eſſe authorem, illud indicio eſſe poteſt, quod eo teſte utatur Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Antiqu.

Dionyſius, Mitylenæus, poeta epicus, qui σκυτοβεκχίων & σκυτοδὴς vocatus eſt, præter Bacchi & Minervæ expeditionem, etiam Argonautica 6. libris ad Parmenonem ſcripſit oratione ſolutâ. Diodorus Sic. lib. 2.

Dionyſius, Muſonii filius, ſacerdos templi Solis, nonnullis Samius, aliis Rhodius fuiſſe exiſtimatur, teſte Suidâ, qui autor eſt compoſuiſſe hiſtorias τοπικὰς libris 6. orbis deſcriptionem, & hiſtoricæ inſtitutionis libros decem.

Dionyſius, Perſica conſignavit. Tull. 1. de Divin.

Dionyſius Siculus de rebus Siculis ſcripſit; argumentum autem deſumpſit ex Ariſtidis Mileſii rerum Sicularum libris. Plut. Par. Min. c. 1. ubi Lat. Interpres habet *Diodorus Siculus*.

Dionyſius Longinus Caſſius, nobilis Criticus, hæres Frontonis Emiſeni Oratoris; qui ejus avunculus fuit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 241.

Diophanes, Bithynicus Uticenſem Dionyſium Pœni Magonis librorum de Agriculturâ interpretem per multa diffuſum volumina ſex epitomis circumſcripſit.

Diophantus, Lacedæmonius, condidit libros Antiquitatum 14. teſte Fulgentio Mythol. lib. 1. Agatharchides de Rubro mari cap. 31. auctor eſt deſcripſiſſe eum terras Septentrioni ſubjectas. Aſt alius eſt *Diophantus* Syracuſanus, Philoſophus Pythagoricus, cujus de mundi ortu ſententiam adfert Theodoretus Therapeut. lib. 4. qui eſt de Materiâ & Mundo. Alius eſt etiam *Diophantus* Alexandrinus, qui de Arithmeticâ ſcripſit. Vide Voſſ. de Scient. Mathemat. cap. 10.

Dioſcorides, hiſtoricus, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit. Athen. lib. 4. Dubium vero idemne, an alius ſit, cujus epigrammata in Anthologiâ habentur. Item is, cujus mem. Apollonii Schol. in lib. 1. Is denique cujus νόμιμα citat Ariſtophanis Schol. ad Aves, necnon Suidas voce Σκυτέλη. *Dioſcoridis* cujuſdam ὑπομνηματισμὸν advocat ad Solonis vitam tradendam Laertius lib. 1.

Dioſcorides, Iſocratis diſcipulus, verſus quoſdam aliter legendos eſſe cenſet apud Athen. lib. 12. Idem forte, qui de Amphionis lyrâ egit, teſte Apollonii Schol. lib. 1. Alius Aſtrologus, de quo Cenſorinus cap. 17. Alius cum Serapione Ægyptio ad Achillem miſſus interficitur. Cæſar lib. 3. de bello Civili. Alius ſculptor Auguſti coætaneus. Plin. 37. 1. Alius Apollonii Neapolitani pater, de quo Gruter, Inſcrip. fol. 86.

Dioſcorides, medicus Herophileus, cognomento *Phacas* dictus fuit. mem. Galenus præfat. Gloſſarum Hippocratis. Idem forte quam Alexandrinum appellat in Gloſſis ipſis ἰατρικὸν. Vixit tempore Antonii & Cleopatræ, teſte Suidâ. Scripſit de nominibus medicinarum ſicut & Mneſitheus, Andreas, Chryſaris, & Xenocrates, teſte Galeno.

Dioſcorides, Anazarbeus, ab Alexandrino diſtinctus, teſte Galeno locis citt. Scripſit de materiâ medicâ, & Alexipharmacis, quæ etiamnum ſuperſunt. Vixit ætate Neronis, quod ipſe indicat dum præfatione librorum de re medicâ Licinii Baſſi ſe æqualem eſſe dicit. Atqui Licinius ille Baſſus conſul fuit cum Craſſo Frugi ſub Nerone A. U. C. 816. teſte Frontino de Aquæ-ductibus. Vide Jonſium de Script. Hiſt. Phil. p. 146.

Dioſcorus, Alexandrinus, à Synodo Chalcedonenſi D. C. Epiſcoporum damnatus, A. D. 543. Item alius conſul, coll. Eudoxii an. U. C. 1195. Tertius martyr ſub Decio apud Alexandriam A. D. 251. Denique nomen menſis. 3 Mach. 1.

Dioſcuri, à Græcis dicuntur *Caſtor* & *Pollux*, quos antiquitas credidit ſalutares eſſe navigantibus, ſi Gemini apparerent (apparent autem ignis ſpecie antennæ aut malo inſidentes) contra triſtes, ſi ſinguli. Dioſcuri apud Græcos, inquit Cic. 3. de Nat. D. multis modis nominantur. Primi tres, qui appellantur Anaces, Athenis ex rege Jove antiquiſſimo & Proſerpinâ nati, Tritopatreus, Eubuleus, Dionyſius. Secundi Jove tertio nati ex Ledâ, Caſtor & Pollux. Tertii dicuntur à nonnullis Aleo, Melampus & Emolus, Arei filii, qui Pelope natus fuit.

Dioſtephes, vir peſſimus, φιλοπαροιδίαν, uti teſtatur B. Joannes epiſtolâ tertiâ.

Dioxippus, poeta Comicus, cujus fabulas commemorat Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 359. Item nobilis Athleta. Plin. Item Alex. Magni miles mira fortitudine provocatus à Corrago (quem Horratum vocat Curtius) milite item Macedonico, clavâ eum occidit. Ælianus & Curt. lib. 8.

Diphilus, Athenienſis Imp. An. U. C. 311. Item architectus in perducendis ad finem operibus tardiſſimus, adeo ut locum fecerit proverbio, *Diphilo tardior*. Cic. ad Qu. fratrem, lib. 3.

Diphilus Sinopenſis, Comicus paulo junior Menandro. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 8. nec non de hiſtoricis Græcis pag. 360.

Dipſas, *adis*, lena, quam Ovidius inſectatur, quod puellam ſuam meretriciâ arte inſtrueret. Locus eſt lib. 1. Amorum Eleg. 8.

Eſt quædam (quicunque velit cognoſcere) lenam,
Audiat) eſt quædam nomine Dipſas anus.
Ex re nomen habet; nigri non illa parentem
Memnonis in roſeis ſobria vidit equis.

Item *Dipſas* ſerpentis genus; Lucan. lib. 9.

——*In mediis ſitiebant Dipſades undis.*

Idem ibidem. *Et torrida Dipſas.* Ubi alluſum vel ad Etymon, ἐπὶ τοῖς διψαλέοις ἕπεται αὐτὸ δίψος ἀμαυρὸν, vel ad fabulam, quæ eſt apud Nicandrum, quâ dicitur: Jupiter aliquando Νέοτητα h. e. Juventutem hominibus dono dediſſe, quam illi impoſitam aſello in terras deferre voluerunt. Cæterum cùm Aſellus ſiti premeretur forte ad fontem pervenit, quem ſerpens aſſervabat. Cum itaque ſitis impatiens eſſet, neque tamen eandem levare poſſet propter aquæ Cuſtodem, pactus eſt cum ſerpente, ut quod in tergo vehebat illi daret, atque ipſe biberet. Atque ita factum, ut ſerpentes quidem perpetuo rejuveneſcant, ſenectute abjectâ, ipſe autem qui fontem aſſervaret, ſiti ea laboret, quâ antea Aſellus afficiebatur. Auctor fabulæ Sophocles citatur ἐν Καρσῖς.

Dirce, Lyci Thebarum regis uxor, quum ille repudiatâ Antiope, duxerat, quæ cum Antiopen gravidam eſſe animadverteret (nam poſt repudium à Jove compreſſa fuerat) ſuſpica-

ta

ta virum ſuum clam cum illâ conſuescere, in vincula eum conjecit. Verum inſtante jam partus tempore, Jovis miſeratione vinculis ſoluta, in Cithæronem M. confugit; ubi Amphionem & Zethum gemellos peperit, qui poſtea Lycum interfecerunt, Dircen vero caudæ indomiti Tauri alligarunt, quæ diu ita per terram raptata tandem Deorum commiſeratione in ſui nominis fontem converſa eſt, non procul à Thebis. Prop. lib. 3.

Tu reddis pueris matrem, puerique trahendam
Vinxerunt Dircen ſub trucis ora bovis.

Plaut. in Pſeudolo 1. 2.

Niſi carnaria tria grandia tergoribus oneri uberi hodie
Mihi erunt, cras te quaſi Dircam olim, ut memorant, duo
Gnati Jovis devinxere ad taurum, item hodie ſtringam ad carnarium id tibi.

Scholiaſtes Euripidis Phœniſſis: Δίρκη χθονὸς πηγὴ Θηβῶν πλησίον τῆ Ἰσμήνῃ ἀπὸ Δίρκης ὀνομασθεῖσα· οἱ γὰρ περὶ Ζῆθον καὶ Ἀμφίονα ἀναιρέντες, ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντιόπη, καὶ γραφέντες ἐν τοῖς βυκόλοις ὑπὸ Δίρκης, ἐζηκόλιζον αὐτῆ· ὕστερον δὲ παρέδωκαν αὐτοῖς ἡ Ἀντιόπη ἐπὶ τὸ δῆσαι ταύρων δεκάδου. Οἱ δὲ γόντες αὐτῶν μητέρα αὐθις, αὐτῆς μὴ ἐφεισαντο, ἡ δὲ Δίρκη ὅθεν δὴ ταύρων δέκαδες, καὶ ὁ τόπος ἔνθα ἐσύρη Δίρκη καλεῖται καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ ποταμός. Et poſtea: Δίρκη δὲ ποταμὸς ὁμώνυμος τῆ κρήνη βαθὺς καὶ πλατύς. Mochopulus: Δίρκη ὄνομα πηγῆς, καὶ ποταμοῦ. Apollodorus, lib. 3. Τὼ δὲ Δίρκῃ δησάντες ἐπὶ ταύρῳ διὰ τῶν θριχῶν εἰς κρήνην τὴν ἀπ' ἐκείνης καλουμένην Δίρκην. Ovid. in Ibin.

Pérque feros montes tauro rapiente trahatur,
Ut tracta eſt conjux imperioſa Lyci.

Cadmea Dirce Lucano dicitur lib. 3. cujus nomen, inquit Bochartus, palam factum eſt ex Arabico קרח *Zirca*, vel *Zarca*, pro mutatione literarum z. & d. quod *cærulum* ſonat, quod ipſiſſ. Dirces epitheton eſt apud Stat. lib. 1. Theb.

Cærula cum rubuit Lernæo ſanguine Dirce.

Hinc Ælian. Var. 12. 57. Δίρκη καθαρᾶ καὶ ἡδεῖ ῥύσει ὕδατι· *Dirce pura ac dulci aquâ fluens.* Et in Euripidis Phœniſſis eidem tribuitur καλλιπόταμος νοτὶς, i. e. *pulcriſluus* humor. Hinc *Amphion Dircæus* pro *Thebano* apud Virgil. & *cygnus Dircæus* pro Pindaro Thebano apud Horat. Luc. lib. 4.

——Sic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus, dirum Thebanis fratribus omen.

Claud. lib. 1. de Rapt. Proſ.

——Dircæis qualis in arviſ
Meſſis cum proprio mox bellatura colono
Cognatos ſtrinxit gladios, cum ſemine jacto
Terrigenæ galeâ matrem naſcente ferirent
Armiger, & viridi floreret milite ſulcus.

Dis, Jovis & Neptuni frater, Inferorum Deus, qui & Pluto, utroque nomine à *divitiis* deducto, quæ ab *inferis*, hoc eſt, ex intimis terræ viſceribus eruuntur. Item *Dis* qui & Samothes, Noe filius primus omnium Celticas colonias fundavit.

Diſcordia, magnum fulmen rerum humanarum, & pro Numine habitum in ſuperſtitione non illuminatæ mortalitatis, uti loquitur Barthius. Virg. lib. 8.

——Triſtes ex æthere diræ,
Et ſciſsâ gaudens vadit Diſcordia pallâ.

Horatius ex alio Poetâ, lib. 1. Sat. 5.

——Poſtquam Diſcordia tetra
Belli ferratos poſtes portaſque refregit.

Manilius fine lib. 1.

Atque adamantæis Diſcordia vincta catenis
Æternos habeat frænos in carcere clauſa.

Petronius ſpecimine belli Civilis:

Intremuere tubæ, ac ſciſſo Diſcordia crine
Extulit ad ſuperos Stygium caput.

Statius Theb. 2.

Et dolor & totâ preſſit diſcordia dextrâ.

Val. Flaccus, lib. 6.

——Tunc enſibus uncis
Implicat & trepidos lacerat Diſcordia currus.

Hæc cum ad nuptias Pelei & Thetidis ſola invitata non eſſet, indignata aureum in convivium malum immiſit, ſic inſcriptum Ἡ καλὴ λαβέτω i. e. *Pulchra accipiat.* Hinc de formâ inter Ven. Min. & Jun. orta contentio, itumque eſt ad Paridem judicem, ex quo judicio natum bellum Trojanum.

Dithyrambus, Bacchi apud Græcos cognomen, quod ei datum volunt, vel quod in antro διθύρῳ ſeu bifori nutritus fuerit, vel quod bis natus binas fores tranſierit, alvum matris vidiſſet, & femur Jovis, ut in fabulis eſt; cui originationi tamen quantitas ſyllabæ repugnat; nam vocula θύρα, binarium numerum, ſeu reiterationem denotans, primam ſemper corripit, quæ contrà in *Dithyrambos* producitur. Hinc *Dithyrambus*, hymni genus dicebatur, quod Baccho cani ſolebat. Nam quod à quodam Thebano, qui iterò Dithyrambus dictus fuerit, idq; invenerit, dictum volunt nonnulli approbari ſatis non poteſt. Nam ſi ita ſe habuiſſet res, Pindarus certè inter cæteras laudes patriæ ſuæ hoc inventum non tacuiſſet, quin vel magnificè extuliſſet. Nunc vero tantum abeſt, ut unquam meminerit, ut laudem & inventionem Dithyramborum potius Corinthiis diſertè aſcribat. Erat autem hoc carminis genus ita compoſitum, ut inventione, dictione, & numeris à caſtigatâ ratione abiret longius, & miram licentiam, audaciamque cum tumore quodam referret, ut non tam à ſanis & ſobriis, ſed furore Bacchico concitatis ſcriptum videretur, naturamque Dei, cujus honori dedicatum erat, imitaretur. Inde Horatius, 4. 2.

Seu per audaces nova Dithyrambos
Verba devolvit.——

Benè *audaces*, propter τὸ ὕψος. Galenus, lib. 1. Therapeuticæ methodi πηδᾷ μεγαλοπρεπῶς καὶ πίνδαρος ἅπαντος ὑψηλῶς ἐν διθυράμβοις πάλαι ἢ Διόνυσον. Ὕψος vero illud in licentiâ & audaciâ rerum ac verborum. Rerum, qui Dithyrambici περὶ ὑπερόχων καὶ μὴ νεφῶν λόγους πολλοὺς, teſte Suida in Διθυραμβοποιοί. Verborum autem quia εὐάρθρους eorum καὶ πολυπλόκους λέξεις, *junctæ* & *contortuplicatæ verba.* Interpres Ariſtoph. in Nebul. Quemadmodum & Demetrius Phalereus, lib. de interpr. junctūram verbi audacem vocavit διθυραμβώδη πλοκήν. Et ille apud Suidam in Διθύραμβος· λόγος ἴδια διθυραμβώδης καὶ φλεγμαίνουσι ποιητικοῖς ὀνόμασι. Hinc & Cicer. 3. de Orat. *Licentior, & divitior Dithyrambus.* Huc facit Epicharmi verſus in Philoctete apud Athenæum, lib. 14.

Οὐκ ἔστι Διθύραμβος, ἂν ὕδωρ πίνῃ.

Vide Scal. Poet. 1. 44. Schottum ad Chreſtomathiam Procli, virumque eruditiſſ. Eraſmum Schmidhium peculiari diatribe de Dithyrambis, quam Pindari commentario ſubjunxit.

Divitiacus Heduus, hoſpes & laudator Ciceronis, & Cottæ, naturæ rationem ſibi notam eſſe profitebatur, & partim augurii, partim conjecturâ, quæ eſſent futura dicebat. Cic. 1. de Divinat.

Dius, hiſtoricus, de rebus Phœnicum conſcripſit. Eâ ex hiſtoriâ fragmentum de Solomone & Hiramo conſervavit nobis Flavius Joſephus, lib. 1. contra Ap. Item 27. Hieroſolymorum Epiſcopus A. D. 205.

Diyllus, hiſtoricus Athenienſis, de quo videſis Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 360. Item ſtatuarius, cujus opera commemorat Pauſanias in Phocicis.

Dolabella, familiæ Romanæ nomen. Lentulorum gentis fuiſſe dieuntur. Legimus namque apud Aſconium Pædianum, & Macrobium, Pub. Lentulum generum Ciceronis fuiſſe, exiguæ ſtaturæ hominem, quem longo accinctum gladio, Cicero videns, jocosè, quis illum alligaſſet gladio, quæſivit. At hunc Dolabellam dictum, apud quem Tullia ex partu deceſſit, conſtat ex epp. Ciceronis, & Plutarcho in Ciceronis vitâ. Ex hâc familiâ *Dolabelliana pyra*, de quibus Plin. 15. 15.

Dolon, vir Trojanus, egregiâ pedum pernicitate præditus, qui cum in caſtra Græcorum ſpeculator miſſus eſſet à Diomede & Ulyſſe deprehenſus, conſilia Trojanorum ſpe conſervandæ vitæ illis aperuit: quem tamen ut proditorem falsâ ſpe deluſum occiderunt. Ulyſſes ipſe apud Ovid. Met. 13.

Auſum eadem quæ nos Phrygiâ de gente Dolonem
Interimo, non ante tamen quam cuncta coegi
Prodere, & edidici quid perfida Troja pararet.

Plaut. in Pſeud.

Superavit Dolum Trojanum atque Ulyſſem Pſeudolus.

Id eſt *Dolonem.* Sic Tranium dixit pro *Tranione* Moſtell. act. 1. 3. Et *Electri* pro *Electryonis*, in Prolog. Amphitr. Douza.

Dolus Mendeſius, Ægyptiæ gentis author memorabilis dicitur Columellæ, l. 7. Citatur etiam ab eodem iterum, l. 11.

Domiduca, Juno dictæ eſt, quia veteri ritu ſponſas ad ſponſos ducere primâ nocte confuerunt, nuptiis autem Juno præeſſe credebatur.

Domitianus, Imperator Rom. Flavium Clementem patruelem ſuum, (cujus filios etiam parvulos ſucceſſores palam deſtinaverat) interfecit, Diſcipulum Pantomimi puberem occidit, nullam aliam ob cauſam, quam quod magiſtro formâ ſimilis eſſet. Metium Pompoſianum quod haberé imperatoriam geneſin ferebatur, & alias quaſdam ab cauſas leviculas necuit. Chriſtianos paſſim crudeliter perſecutus eſt. In exilium D. Joannem Evangeliſtam pepulit, ac Deus vocari voluit.

Domitius,

Domitius, Ulpianus Jurisperitus, Alexandro à consiliis an. U. C. 976.

Domitius Marsus poeta, scriptor Epigrammatum. Idem composuit bellum Herculis contra Amazones. Et de urbanitate. Vide Vossium de Hist. Lat. lib. 1. cap. 16.

Domitius Nero Imp. Romanus, vide *Nero*.

Domitius Afer Nemausensis, Tiberio Cæsare regnante cœpit inclarescere. Sub Caio reus præter spem absolutus est, quod illi accusanti nihil respondisset, dicens se Caium oratorem magis quam Cæsarem expavescere. Unde non modo judicio liberatus, sed & Consul renunciatus est. Auctor Dio. scripsit de Testibus libros 2. Fabius 4. 7. Sunt & urbane dictorum ab eodem editi libri. Fabius 6. 4. Mortuus est in cœnâ ex cibi redundantiâ sub Nerone, teste Eusebio. Quintil. lib. 5. confitetur senem Domitium sibi adolescentulo cultum, sed priore authoritate multum imminutâ.

Domitius Callistratus de Heraclea libros composuit, quorum 4. citat Steph. in Ἀπολλωνία & Μόσσυνα. 6. in Ὀδησσὸς. 7. in Ὀλύμπη.

Domitius historicus. Vide Voss. H. Lat. p. 701.

Domitius, Sen. 3. de Ben. *Corsinium Cæsar obsidebat*: tenebatur inclusus Domitius. Imperavit medico, eidemque servo suo, ut sibi venenum daret. Cum tergiversantem videret: Quid cunctaris, inquit, tanquam tuâ in potestate totum istud sit? Mortem rogo armatus. Tum ille promisit, & medicamentum innoxium bibendum illi dedit: quò cum sopitus esset, accessit ad filium ejus. Jube me, inquit, adservari dum ex eventu intelligis, an venenum patri tuo dederim. Vixit Domitius, & servatus à Cæsare est, prior tamen illum servus servaverat. Vid. Plin. 7. 53. Suet. in Ner. c. 3. qui tamen paulo aliter referunt. At consentit cum Seneca magis Plut. in Cæsare. *Pugnacem* vocat Lucanus.

Domna, Severi Imp. uxor Martia sic dicta ab Oppiano Cyneg. 1. Vide Sis illic Rittershusium.

Domnus, Demetriani Episcopi filius, damnato, ejecto, & excommunicato Paulo Samosateno, Antiochiæ ecclesiæ præfectus est. Euseb. 7. 26.

Donatus, Grammaticus doctissimus D. Hieronymi præceptor quemadmodum hic vir profitetur cum alibi, tum lib. 1. adversus Rufinum his verbis: *puto quod puerum legeris Asperi in Virgilium & Sallustium* commentarios, Volcatii in Orationes Ciceronis Victorini in Dialogos ejus & in Terentii Comœdias, præceptoris mei Donati, æque in *Virgilium, & aliorum in alios*. Scripsit de octo partibus Orationis, quem librum emendatum operi suo Grammatico Diomedes adjunxit.

Donatus, Episcopus in Bercoâ, multa edidit miracula, inter quæ istud quod sequitur hujusmodi fuit. Draco circa pontem in viâ publicâ jacens, cibum habebat oves, capras, equos, boves, homines etiam abripiens devorabat. Ad quam bestiam Donatus, sive gladio, sive aliquo jaculo veniens, cum illa levasset caput, quasi voratura virum, tunc ille vexillum crucis ante faciem ejus digito designans in aere, in os ejus exput. Bestia vero sputum mox ore suo suscipiens, expiravit: quam 8 paria boum in vicinum campum traxerunt, ubi igne combusta est, ne aerem fœtore corrumperet. Euseb. Hist. Eccles. 9. 46.

Donatus, hæreticus, natione Afer, Ecclesiæ Catholicæ Pacis egregius perturbator, qui dicebat Filium esse minorem Patre, & Spiritum Sanctum filio. Verum de Donato & sectatoribus ejus Historiam scripsit Tho. Longus Ecclesiæ Exoniensis Præbendarius Lond. 1677.

Doris, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, quæ Nereo fratri nupta immensam vim nympharum marinarum peperit, quæ à nomine patris, *Nereides* appellatæ sunt. Prop. 1. 17.

At vos æquoreæ formosâ Doride natæ
Candida felici solvite vela Noto.

Ponitur nonnunquam pro ipso mari. Virg. in Gallo.

Sic tibi cum fluctus subterlabere Sicanos
Doris amara suam non intermisceat undam.

Dorothea, puella Alexandrina, nobili orta familiâ, ingentibus divitiis, & propinquis nobilibus pollens; sed in eâ ingenii, atque industriæ bonum, cæterarumque honestarum artium studia magis, quam hæc vigebant. Formæ vero ac decoris gloria tanta ei fuit, ut mirum ac speciale in eâ Dei figmentum crederetur. Sed illa, quæ religione animi, & honestate vitæ pulchrior, quàm vultu corporis esse studeret, æquissimo mentis judicio, quod pulchrum, ac decorum inter homines videbatur, id potius Deo consecrare, quam usui humano indulgere statuit, ut virgo Deo sacra persisteret. At Tyrannus ad contemerandam virginem, ac polluendam ejus castitatem animum intendit. Comperto vero quod Christiana esset, quæ secundum sua edicta pœnæ magis, quam libidini subjicienda videretur, in ambiguo positus, æstuare cœpit, & in quam se partem verteret, ignorare; Sed ubi dubios animos libido, quæ ei latius dominabatur, obtinuit, & expectantem virginem, pro martyrio ad supplicium rapi, per occultos nuncios de stupro interpellavit: Illa æquè sibi nefas esse respondit templum sui corporis, quod semel Deo consecraverat, idolorum cultu, ac libidinis contagione polluere; Proinde se quidem ad mortem paratam esse. Ad quæ responsa Tyrannus libidine accensus, cum acrius incalesceret, & nisi verbis acquievisset, vi agere decerneret, omnibus, virgo pudicissima, facultatibus suis, domoque ac familiâ derelictâ, noctu clam cum paucis fideliss. famulis, & cum amicissimâ comite castitate discessit, atque illusum tyrannum reliquit. Euseb. Hist. Eccles. lib. 8. cap. 17.

Dorotheus, Tyrius, qui sub Diocletiano vixit, & sub Juliano multa perpessus fuit, creditur à multis author esse libelli de vitâ & morte Prophetarum, Apostolorum, & discipulorum Christi: Sed non pauca in eo sunt tanto viro indigna. Vide Voss. de Hist. Gr. 2. 18.

Dorotheus, sexto historiarum de rebus gestis Alexandri citatur ab Athenæo initio lib. 7. Idem, seu alius in primo rerum Sicularum adducitur à Stobæo, loco de vituperio tyrannidis. Vide Voss. de Hist. Gr. p. 361.

Dorsanes, Hercules apud Indos sic dictus. Hesychius Δορσάνης ὁ Ἡρακλῆς παρ' Ἰνδοῖς. Difficile est Indicæ hujus appellationis causam adducere. Cæteroquin vicinum est Chaldaicum דרס *daras*, h. e. *calcare, premere*. Et in præcipuâ Herculis laude ponebatur, quod Tyrannos calcaret, & oppressit.

Dorsenus Fabius, poeta Comicus, cujus testimonio ac versibus utitur Plinius, 14. 13.

Dorus, nomen Bibliopolæ apud Romanos. Sen. 7. Ben. *Libros dicimus esse Ciceronis; eosdem Dorus librarius suos vocat. Et utrumque verum est. Alter illos tanquam auctor sibi, alter tanquam emptor asserit.*

Dosiadas, condidit è versibus Βωμούς, sive Aram, à figura sic dictam. Meminit ejus Lucianus in Lexiphane. Patria Rhodium fuisse, liquet ex Græcis Scholiis ad Ovum Simmiæ. Primus edidit Salmasius, ac eruditis Scholiis emendavit. At altera ara, quæ Theocrito solet subjungi, nec Theocriti, nec Dosiadæ est, ut eidem Salmasio ostensum.

Dosiades, de rebus Creticis libros edidit. Plin. 4. 12. mem. ejus Athen. libb. 4. & 6. & Solin. c. 17. Fortasse idem est ac *Dosidas*, ex quo à Clemente in Protrept. quiddam de Lesbiorum sacrificiis adfertur.

Dositheus historicus, quem testem sæpius adhibet Plut. in Paral. Min. Alius est *Dositheus* Astrologus, cujus meminit Plin. 18. 31. Item nomen Ducis. 2 Macch. 11.

Doso, cognomen populare Antigoni Demetrii nepotis, inde tractum quod benignè omnibus promitteret, nec promissa præstaret. Ille enim quidvis petentibus respondere solebat Δώσω, i. e. *Dabo*, unde natum proverbium *Dosones*.

Doto, Nympha marina. Virg. Æn. 9.

——*Qualis Nereia Doto*
Et Galatea secant spumantem pectore pontum.

Val. Flaccus, lib. 1. Argon.

Hanc Panope Dotoque soror.

Claud. de nupt. Hon. & Mar.

Mergit se subito, vellitque coralia Doto.

Et ante omnes Homerus.

Δωτώ τε Πρωτώ τε φίλην τε Δυναμένην τε.

Draco, antiquissimus Athenienssium legislator ante Solonem, cujus leges Solon ipse, præterquam quæ de cæde erant constitutæ, abrogandas curavit propter severitatem. Nam una omnibus pœna constituta erat, ut etiam qui desidiæ damnati essent, aut qui olera surripuissent, capite plecterentur. Ob quam causam Demades dicere solebat, *Draconem non atramento, sed sanguine leges scripsisse*. Gellius. 11. 18. cujus rei causam cum ab eo quidam quæsisset, respondisse fertur, parvas quidem se culpas eâ pœnâ dignas existimasse, magnis vero quam majorem constitueret, non habuisse. Plut.

Dracontius, incertæ ætatis Poeta, hexaemeron, sive de opere 6 Dierum, scripsit carmine heroico. Primi è Bibliothecâ S. Victoris edidere Parisienses, posteaque mendis aliquot sublatis Georgius Fabricius: hinc Bibliothecæ SS. Patrum à se editæ, editione secundâ, Tom. 8. inseruit Margarinus de La-Bigne. Notas in eum scripsit Joannes Weitzius.

Druidæ, sive *Druides*, (sic enim vocantur à Cæsare, eodemque modo apud Ciceronem de Divinat. legit Nizolius) ii erant apud Gallos, qui Græcis Philosophi, Persis Magi, Indis Gymnosophistæ, Assyriis Chaldæi: uti scribit in Procemio Diogenes Laertius. Originem nominis à Græcis petit Plinius 16. 44. ubi sic scribit. *Nihil habent Druidæ (ita suos appellant Magos) visco, & arbore in quâ gignatur (si modo sit robur) sacratius. Jam per se roborum eligunt lucos: nec ulla sacra sine eâ fronde conficiunt, ut inde appellati quoque interpretatione Græcâ possint Druidæ videri.* Nimirum

mirum ſenſit eſſe à Græco Δρῦς, i. e. *quercus*: quia, ut inquit, *roborum eligunt lucos*, quod ipſum confirmatur illo Lucani, lib. 1.

——*Nemora alta remotis*
Incolitis lucis.——

Itemque hoc Cæſaris, lib. 6. De bello Gallico *Is certo anni tempore in finibus Carnutum, quæ regio totius Galliæ media habetur, conſidunt in luco conſecrato.* Sic eum locum rectè corrigit Iſaacus Caſaubonus notis ad Laertium. In vulgatis enim pro *luco*, eſt *loco*. Sed quod ad etymon hoc attinet, (quod Becmanus quoque ſequitur, ac certiſſimum putat Fungerus) placet ſapiens Strabonis conſilium, qui negat in appellationibus gentium barbarorum quærendas eſſe Etymologias Græcas. Mirum vero doctiſſimum Camdenum in Britanniâ ſuâ ſubſcribere Plinio, cum idem auctor ſit, Alfricum prodere, *Magum* Saxonibus *Dry* vocari. Nam veriſimile magis ab hoc eſſe *Druidæ*, quam hoc à *Dryidis*. Adde quod *Druidarum* nomen inde eſt, unde diſciplina, at Cæſar, lib. 6. ac Tacitus 14. Annal. auctores ſunt, Druidarum diſciplinam eſſe è Britanniâ, ubi nullam unquam Græcorum coloniam deductam conſtat. Non igitur à Græcis ea vox, ſed Britannis, quibus Germanica lingua in uſu fuit, teſtibus Tacito ac Cæſare: Ille enim habitantibus Caledoniam, quæ Scotia hodiè vocatur, Germanicam originem tribuit: Hic in Britanniam colonos tranſiſſe ait ex Belgicâ, in quâ eodem auctore, Germani Cis Rhenani. Quare ingeniosè Gorop. Becanus, lib. 1. Gallicorum, ubi *Druis* Germanicum eſſe putat, quaſi *trouws*, & Britannicâ dialecto *truwis*. Sonat ea vox *Veritatis ac fidei doctorem*. Nam poſterior vocis pars *Wis*, ſeu *Wys*, ſi verbum eſt, notat *oſtendere*, (id enim Belgis *Wyſen*) ſin nomen, ſignificat *ſapiens, intelligens*: Prior *tru*, ſive *trou* ſignat *fidem*, unde & Deus antiqua Germanorum linguâ *Drutin*, vel *Trutin*, quaſi *fidelis* vocatur. Voſſius. *Druidas* ipſos quod attinet, extincti ſunt ſub Tiberio Cæſare. Plin. 30. 1. *Tiberis principatus Druidas Gallorum ſuſtulit.* Humanis hoſtiis ſacrificare Mercurio ſoliti fuerunt, quam religionis immanitatem ſuſtulit Claudius, teſte Suetonio in ejus vitâ. Cæterum non virorum ſolum hoc nomen, verum & fatidicarum fœminarum. Vopiſcus in Aureliano. *Dicebat quodam tempore Aurelianum Gallicanas conſuluiſſe Dryadas.* Vide Eliam Vinetum ad Profeſſores Auſonii, & Cluverium, lib. 1. de Germ. Ant. c. 30. Et P. Merulam Coſmographiæ ſuæ parte 2. lib. 3. cap. 11. Lucan. lib. 1.

Et vos barbaricos ritus, moremque ſiniſtrum
Sacrorum Druidæ poſitis repetiſtis ab armis.
Solis noſſe Deos, & cœli numina vobis,
Aut Solis neſcire datum: nemora alta remotis
Incolitis lucis, vobis auctoribus, umbræ
Non tacitas Erebi ſedes, Ditiſque profundi
Pallida regna petunt: regit idem ſpiritus artus
Orbe alio: longæ (canitis ſi cognita) vitæ
Mors media eſt.——

Druſus, vir Romanus, genere, & eloquentiâ magnus; ſed ambitioſus, & ſuperbus, Catonis avus. Cic. 4. de Fin. Interfectus eſt domi ſuæ. Idem pro Milone.

M. Livius Druſus Salinator, unà cum Claudio Nerone collegâ ſuo in conſulatu Aſdrubalem vicit. Virg. Æn. 6. Victoriam iſtam celebrat Horat. Carm. 4. Od. lib. 4.

Druſus, Liviæ Auguſtæ filius in Germaniâ periit; de cujus morte extat Ovidii carmen conſolatorium ad Liviam matrem.

Jul. Druſus Publicola, haud immerito claruit, quod domus ejus pluribus partibus vicinis conſpicua cùm pateret, & quinque eam talentorum omnino ſumptu faber quidam evertendam, atque commodius dirigendam ſuſcipere vellet; *Decem*, inquit, *dabo, ſi totam eam ita exponas conſpicuam, ut univerſi cives, nedum vicini perſpicere queant, quâ domi meæ ratione vivatur.* Nempe vir erat modeſtus, ac frugi, nec ei forte ejuſmodi domûs perſpicuitate opus erat, qui virtutis egregiæ ſpecimen, & præclaræ vitæ documenta eruditiſſima quotidie foris dabat. Plut.

Dryades, nymphæ ſilvarum præſides, ita dictæ à Græco nomine Δρῦς. Virg. Georg. 1.

Ferte ſimul Faunique pedem, Dryadeſque puellæ.

Calpurnius Ecl. 2.

Adfuerant ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Claudianus.

Faunorum, Dryadumque dolor.

Ovid. in Ep.

Semideæ Dryades, Faunique bicornes.

Dryantiades, Lycurgus Thraciæ Rex, ſic dictus, Dryantis filius, qui cum vites excindere vellet, ne Baccho in poſteruth libaretur, tibias ſibi ſuccidit. Ovid. in Ibin.

Utque Dryantiadæ Rhodopeia regna tenenti,
In gemino diſpar cui pede cultus erat.

Dryas, adis, Fauni filia, aſpectum virorum uſque adeo exoſa, ut in publicum prodire huſquam viſa ſit. Quo factum eſt, ut ſit vetitum, ne ejus ſacris intereſſerint mares. Plut.

Dryope, Oechaliæ virgo ab Apolline compreſſa, poſt Andræmonis uxor, tandem in Lotum arborem converſa eſt. Ovid. Met. 9. Nomen à *quercu* & *voce* factum eſt. Fingitur autem in lotum mutata, hanc forte ob cauſam, quod inter quercum, & lotum aliqua ſit convenientia, voluitque Ovidius varias naturæ, rerumque vices eleganti admodum veteris philoſophiæ penicillo adumbrare, ut jucundior rerum ex elementis creatarum compoſitio, & conſideratio lectoribus appareret.

Duellonam, antiqui *Bellonam* appellabant. Var. 4. de L. L.

Duillius, Romanus, qui primus Romæ ex navali victoria triumphavit. Is jam ſenex & trementi corpore in quodam jurgio, audivit exprobrari ſibi os fœtidum, triſtiſque ſe domum contulit: Quumque apud uxorem queſtus eſſet, quare nunquam ſe monuiſſet, ut huic vitio mederetur; *Feciſſem* (inquit illa) *niſi putaſſem omnibus viris ſic os olere.* Idem de Hieronis uxore narrat Plutarch.

Durius equus, vel *Durateus* ponitur pro equo Trojano, hoc eſt ligneo. Græci enim δόρατα *Durata* vocant quæ Latini *ligna*. Val. Flac. lib. 2.

——*Manet immotis nox Duria fatis.*

Ubi vulgò ſumitur pro eâ nocte quâ Durius equus à Trojanis exceptus fuit & in urbem admiſſus. Sed illic legend. *Dorica*. Lucret. lib. 1.

Nec clam Durateus Trojanis Pergama partu
Inflammaſſet equus nocturno Grajugenarum.

Magnus autem fuerit oportet hic equus in cujus alvo tot duces incluſi fuerunt, quot refert Iſacius in Lycophronem. Ἱππότιπτον ὁ Παιοπίως υἱὸς Ἐπειὸς ἱππόσπη τ Δόρειον ἵππον, εἰς ὃν πεντήκοντα, ἢ τριχίλιοι, ἢ κατ' ἐμὲ κγ. ἄνδρες εἰσιλθόντες ἐκάθηντο. Ideoque Virgilius, Æn. 2.

Inſtar montis equum ——

vocat. Et poſtea:

Hanc tamen immenſam Calchas attollere molem.

Ex quo Seneca in Agamemnone:

Vidimus ſimulata dona molis immenſæ.

Ab eodem Virgilio *cavernæ ingentes* ei tribuuntur, quæ magnitudinem illius indicant, non minus atque illa Petronii:

Cum Delio præfante, cæſi vertices
Idæ trahuntur, ſciſſaque in molem cadunt
Robora, minacem quæ figurarent equum,
Aperitur ingens clauſtrum, & obdicti ſpecus
Qui caſtra caperent.

Cedrenus: Μετὰ ταῦτα ϑυσιαζόντων τῶν Ἑλλήνων τὴ ἀποπλεῦσαι ϐουλομένων, πάντας ἐνόρκωσεν Ὀδυσσεὺς ἐν τ ϑυσίαις, μὴ ἀποπλεῦσαι τ Ἰλίε πρὶν ἢ τ Δόρειον ἵππον κατασκευασθῆναι. Ἔνδεν τοὶ τὴ ξύλοις τοῖς ἁρμοδιωτάτοις συμπήξαντες, τὴ ἐυφυῶς κατασκόμησαντες, τὴ τ Ἐπειὸν τεχνιτίαις ϑαυμασὸν αὐτὸν ὑπέρῤῥως κατασκευασάμενοι, πάσης μηχανορραφίας, ὅσα τὴ σφᾶτον εἰκοστὸν σταδίων ὁπλιτῶν ἔνδον κρύπτοντα, ἀϐίαστα διὰ ϐιχιλίων ἑλκομένων τ φορϐειᾶς ἀκολουθεῖν. Ab hoc equo Hadr. Junius formam proverbii hanc ſumit Cent. 3. Δωρεῖν πνὸς ἵππε εἰκόνα σώζει & dici ait de homine multifariis & diverſis inter ſe vitiis, obnoxio. Unde Clemens Alex. 2. Strom. *Nunc autem hoc ſolum annotandum eſt, quod Durii equi, ut eſt in Poeticis fabulis, imaginem ſervat homo, ex ſententiâ Baſilidis: ut qui in uno corpore tot diverſorum ſpirituum exercitum habeat inſinuatum.* Ita ejus verba Latinè ſonant, Græcus enim codex nunc non eſt ad manum. Ab hoc non multum abit Athenæus, lib. 9. ex Diphilo: Δώρειον ἱππάγα χλῶα φυσήματι, *Vobis anſerem affero tumore Durium.* Porro molem hujus equi declaravit Homerus.

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατϐαίνομεν ——

Et Virgil.

Dimiſſum lapſi per funem.

Nam ſic quoque altitudo demonſtrata eſt, inquit Fabius, Inſtit. Oratoriar. 8. 3. Quin & Rhod. 29. 25. equos magnos ſtaturoſoſque dici poſſe *Durios* ait ex Trojani equi magnitudine. Unde Ariſtoph. in Avibus: —— Δύο ἅρματ'. Ἵππων ϐαϐάντων μέγεθος ὅσον ὁ Δώριος. Qu. Calaber. lib. 12. & Dio Chryſ. Orat. 11. de hoc equo μέγα ἔργον. Idem Calaber ἔργον ἀγητὸν, & μεγακήτεος ἵππε, quâ voce ingens vaſtitas innuitur. Idem ὄμϐριμον ἔργον, & ἐυκήτεος ἵππε. Dat etiam illi πτυχὰς, i. e *receſſus*. De hac etiam magnitudine multa Tryphiodorus. Vocat enim illum πελώριον ἵππον De eodem ἐυρὺς δ' ὑφηλὸς ἦ. Ut ſignet etiam ampliſſimum ait, ἐυρυάτης πλευρῆς. Dat demum illi ventrem νηὸς ϐάθον, i. e. *inſtar navis*. Atque hæc de Trojano equo. Cæterum an hic equus verè fuerit, diſſident ſcriptores; ad quam rem idonea Delrii eſt hæc nota. *Pauſanias in Corinthiacis* (in Atti-

cis dixisset) *prodidit non equum fuisse, sed machinam subruendis muris idoneam, quod Vitruvio non displicet: Sunt qui velint, portam, cujus insigne pictus equus, ab Antenore Græcis apertam: Sunt qui malint à Græcis equestri prælio victos Trojanos in eam calamitatem incidisse: nec desunt, qui Græcos, positis in Hippio monte insidiis, interceptoque Trojanorum exercitu, in urbem irruisse, contendant, ut videre est apud Vitruvium, Palæphatum, Hyginum, Fulgentium.*

Duris Samius Historicus, multis auctoribus celebratus In 2. Libycorum citatur à Steph. in Λαμία. Præter librum de Tragœdiâ, Athenæo memoratum lib. 14. etiam condidit historiam Agathoclis Syracusani, ex quo opere lib. 3. citat idem Athen. lib. 13. Et lib. 10. eundem memorat ἐν τῇ δευτέρᾳ τῆς περὶ Ἀγαθοκλέα. Scripsit præterea Macedonica, ex quibus 7. mem. idem Athen. lib. 4. & 15. Aristoph. Schol. in Nubes. Sed & in lib. 15. citat eum ἐν τοῖς Σαμίων ὄρεσι. A Cic. ep. 1. lib. 6. ad Attic. vocatur *homo in historiâ diligens.* Photius vero in Bib. *Tmem.* 176. ait eum dictionis venustate longè inferiorem fuisse Ephoro, & Theopompo. Alius vero ni fallor ab hoc Duride est is, cujus liber de *picturâ* citatur à Laertio in Thalete. Estque is sine dubio quem Toreuticen scripsisse ait Plinius. Voss.

Dysares, Arabum Deus, idem cum Dionyso, sive Sole. Vox uti suspicatur Vossius ex ידו *duts* & ארץ *arets*, quorum prius *gaudium*, alterum notat *terram. Disares* Tertulliano dicitur Apolog. cap. 24. *Unicuique etiam provinciæ & civitati suus Deus est, ut Syriæ Astarte, Arabiæ Disares.* Ubi perperam in Aldinâ *Diasares.* Etiam apud Steph. est Δυσάρη σκόπελος καὶ χωρίον ὑψηλοτάτη Ἀραβίας, οὕτω δὲ ἀπὸ τοῦ Δυσάρου, διὸς δὲ ὄρος παρὰ Ἄραψι καὶ Δαμασκηνοῖς τιμώμενον. *Dachareni* autem Arabiæ Felicis pop. qui aliter *Nabatæi.* Unde corruptus Hesychius, ubi vulgò legitur Δυσάρεων, ἢ Διόνυσον Μακεπᾶοι οὕς φησὶν Ἰσίδωρος. Ubi Ναβαταῖοι legendum liquet. Aliud etymon hujus vocis petat, si velit lector ex Bocharti Phalege, lib. 2. cap. 19.

E B

EBionitæ, hæretici purum hominem ex communi nativitate è viro & muliere Christum natum asserentes, legemque Mosaicam necessario observandam. Euseb. Hist. lib. 3. Anno Dom. 81.

Ecebolius, sophista Constantinopolitanus, propter frequentem apostasiam à fide Orthodoxâ infamis. Eccl. Hist.

Echemenes, historicus, in Creticis adducitur ab Athenæo, lib. 13. Forte idem nomen restituendum Fulgentio 1. Mythologorum, ubi *Euxemenes* in primo Στολογυμνῶν testis adhibetur. Vossius.

Echetus, tyrannus immitissimus. Hom. Odyss. σ. v. 84.

——Ἔχετον βασιλῆα βροτῶν ὀλέμονα μάντων.

Vide Erasm. Adag. *Echeti imperium.* Hesychius: Ἔχετος ὄνομα βασιλέως τυράννου, ὅτος βασιλεὺς Ἠπειρωτῶν ἀμύητος, Αὐχένιος καὶ Φλογίας παῖς, γένος δὲ συγγενὴς ἡφαίστου ἐπύθοντο καὶ ἰώδιγμοιν ἀλεῖν οἴδμεν, ὅτις χαλκᾶς χειρὰς, ἐκλήθη δὲ Μετώπη. Καὶ ἐς τοσᾶτον ἀνυμέτρητος ἦν, ὥστε καὶ τὰ ὄτα ἀτειρεῖν, καὶ τὰς ῥῖνας, καὶ τὰ σιδήρια τῶν πετόντων. Μέμνηται καὶ Ἀπολλώνιος τῆς ἱστορίας.

Echidne, Scytharum regina, ex quâ Hercules tres suscepit liberos uno partu editos, quos cum esset enixa, ex Hercule quæsivit, quid de iis fieri vellet? Qui respondens ait, Cum primum in id ætatis, quâ arma ferre possent, pervenissent, is, qui arcum, quem ei reliquisset, tendere posset, in regnum Scythiæ post eam succederet. Quorum liberorum unus nomine Scytha solus arcum intendere potuit, qui regnum hâc sorte consecutus Scythiæ nomen dedit. Herod. lib. 4.

Echion, unus eorum quorum opera adjutus Cadmus Thebas ædificavit, unde & Thebani *Echionidæ*, & Thebæ *Echioniæ*. Ovid. Trist. 5. 3.

Victor Echionias si vir penetrasset ad arces.

Item cursor nobilis. Idem. Met. 8.

Impiger Eurytion, cursuque invictus Echion.

Echo, nympha Cephissi amnis accola, quæ Narcissi amore capta, cum ab illo sperneretur, doloris impatientia contabuit, & corpore in saxum conversо, nihil præter vocem retinuit. Ovid. Met. 3. Allegoricè significat *jactantiam*, hæc spreta mutatur in sonum, h. e. in rem inanem, significat etiam Echo *vocis repercussionem*, inde *resonabilis* Ovidio & *reparabilis* Perseo dicitur. Fit præcipue in convallibus & locis concameratis, ubi scinditur resultans aer, & acceptæ voces numerosiore repercussu multiplicantur, nomenque *Echo* ejusmodi voci à Græcis datum est, ut scribit Plinius, quoniam non est vagandi liberrimus campus, sed objecta reflectitur. Quæ res etiam multas voces multis in locis reciprocas facit, sicut in urbe Cyzico turres septem acceptas voces multiplicant. Et Olympiæ porticus fuit quam *Heptaphonon* appellabant, quoniam septies eadem vox ibi reddebatur. Lucretius:

Sex etiam aut septem loca vidi reddere voces
Unam cum faceres, ita colles collibus ipsi
Verba repulsantes iterabant verba referre.

Eadem à Latinis dicitur *Imago.* Horatius:

Quem Deum, cujus recinit jocosa
Nomen Imago.

Val. Flac. lib. 3.

Rursus Hylan, & rursus Hylan per longa reclamat
Avia; respondent silvæ & vaga certat Imago.

Eden, Orientalis regio Is. 37. Lat. voluptas, vel *deliciæ.* Hesychius. ἐδὴμ, τρυφή. forte legendum ἐδὲν. Vide Is Poli Synopsin Criticorum in Gen. pag. 19.

Edgarus Etheling, regni Anglorum hæres legitimus, cernens res patriæ undique perturbari, ascensâ navi cum Agathâ matre suâ & sororibus Margaretâ & Christinâ, in Hungariam, ubi natus fuerat, reverti conabatur, sed ortâ tempestate compulsus est in Scotiam applicare. Hâc occasione factum est, ut Margareta regi Malcolmo nupta traderetur, ex quâ nati sunt 6 filii & 2 filiæ quorum tres sc. *Edgarus, Alexander*, ac *David* juxta generis sui nobilitatem reges fuere. Hæc ex Mat. Parisiensi. Est autem *Edgar* Saxonicè pro *Edig-ar*, i. e. *felix potestas. Eadig* legitur. Mat. 6. in Saxonico Testamento. *Ear*, sive *Ar* est *honor*; unde *Arlic* & *Earlic Honoratus*, atque hinc factum est ut Comites qui cum Danis in Angliam venerunt *Earles* vocarentur. Camdenus.

Edmundus, Angliæ rex, mortuâ matre à Londinensibus Rex salutatur. Pars Canutum regem elegerunt: quem sæpius victum victoremque demum singulari certamine Edmundus prostratum consortem imperii fecit. *Eadmundus* Saxonicè dicitur, i. e. *felix pax*, nam *Ead*, vel *Eadig* est *felix*: *Mund* autem *pacem* significasse ostendit leguleiorum vocabulum *Mundbrech*, i. e. *pacis violatio.* Sic *Ælmund tota pax, Ethelmund nobilis pax*, &c. Quidam vero *Mund* aiunt esse *Mouth*, ut *Pharamund, true mouth.* Camdenus.

Edom, sic cognominatus fuit Esau ob coctionem rufæ lentis, cujus edulio primogenituram perdidit. Gen. 35. Josephus à colluforibus adolescentulis per ludibrium sic dictum tradit, lib. 2. Ἔνθεν δὲ ἡ ξανθότης τῷ βράματος ἐπὶ τῆς ἡλικιώτου Ἄδωμος καλεῖται, καὶ πυθέσθαι ὑπολαβόντος, Ἄδωμα γὰρ Ἑβραῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι.

Edvardus, Ejus nominis Angliæ reges plures fuere. Ante Normannorum Imperium; Primus Alfredi fil. *Senior* cognominatus, Danos vicit, Orientalium Anglorum regnum suo adjecit; Edricio rege à suis interfecto Merciam quoque sibi comparavit. Secundus Edgari fil. *Martyr* nuncupatus, post quadriennium à matre crudeliter necatus A. D. 979. Tertius *Confessor* dictus, Ethelredi fil. ob castitatem erga uxorem, & munificentiam erga Ecclesiam mirificè celebratus, A. D. 1042. Post Conquæstorem vero,

1 *Edvardus*, Henrici Tertii Regis fil. quem pater Walliæ Principem fecit, Aquitaniæ præfecit. Hinc introducta consuetudo, ut Rex Angliæ filium natu majorem Principem Walliæ dicat.

2 *Edvardus* Secundus, Primi Edvardi fil. *Carnarvan* dictus, ob tyrannidem primo regnum amisit, deinde vitam perdidit. Vixit Anno Dom. 1308.

3 *Edvardus* Tertius, Edvardi Secundi fil. regnavit annis 50. Aureæ Periscelidis Equitum Author, & Fundator fuit, Regum reliquorum omnium fortissimus, Bonis tam animi quam corporis egregiè ornatus.

4 *Edvardus* Quartus, Comes de *Marsh* plenis omnium suffragiis Rex electus, Anno Dom. 1461. Vixit annis 50. regn. annis 23.

5 *Edvardus* Quintus, Edvardi Quarti fil. patri successit, An. Dom. 1483. A Richardo Tertio vitâ privatus postquam 2 menses, & 18 dies regnasset.

6 *Edvardus* Sextus, Henrici Octavi Regis fil. patri successit, An. Dom. 1547. Regnavit sexennio quinque mensibus, & novendecim diebus.

Eetion, pater Andromaches, & socer Hectoris, qui apud Thebas Ciliciæ imperabat. Hom. Il. 12. Hinc *Eetioneus* adject. Ovid. Met. 13.

Eetioneas implevit sanguine Thebas.

Egebertus, primus Anglorum Rex Wallos domuit, Bertulphum Merciorum, Ethelwolfum Cantianorum, Suthredum Saxonum

Saxonum reges, & Northumbros vicit, quorum regna suo imperio adjecit. Primus omnium nomen Angliæ insulæ imposuit. Polyd. Virg. lib. 4.

Egeria, nympha, cui sacrificabant prægnantes, quod eam putabant facilè fœtum alvo *egerere*. Festus. Numa Pompilius, referente Plutarcho, quo majore in veneratione esset apud populum, simulabat sibi esse nocturnos congressus cum Egeriâ nymphâ, velut cum conjuge. Florus ubi de Numâ, *Hæc omnia quasi monitu deæ Egeriæ, quo magis barbari acciperent.* Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ descendimus,
——Madidamque Capenam
Hic ubi nocturnæ Numa constituebat amicæ.

Hinc fingit Ovid. Met. 15. Egeriam luctu ob Numæ discessum conversam esse in fontem. Erat autem Egeriæ fons Romæ extra portam Capenam.

Egesidemus, utrum historiam an aliud scripserit, incertum est; historicum quidem est illud, cujus causâ laudatur Plinio 9. 8. Et Solino cap. 18.

Egesta Vide *Crinisus*.

Cn. *Egnatius* Verinus refertur inter auctores, quos secutus est scriptor de origine gentis Romanæ. Item Poeta, unde Virgilium quædam mutuatum fuisse Macrobius ostendit Sat. lib. 6. Alius quoque *Egnatius* Calvinus, qui & ipse quædam scripsit. Plin. 10. 48. Jo. Baptista Egnatius, Sacerdos Venetus, & in patriâ bonarum literarum professor, Cæsarum historiam consignavit à C. Cæsare usque ad Maximilianum primum, quo Imperante vixit. Scripsit etiam de Origine Turcarum, Racemationes, Comm. in Suetonium, Annot. in Ovidii Epistolas, & in Dioscoridem. Pervenit ad magnam senectutem; nam refert Gesnerus eum se Venetiis vidisse an. 1543.

Elaira, vide *Leucippides*. Erat autem Phœbes soror. Prop. 1. 2.

Non sic Leucippis succendit Castora Phœbe,
Pollucem cultu non Elaira suo.

Electa, mulier, ad quam scribit Joannes Epistolam suam secundam. Alii tamen Interpretes *Electam* ibi non pro nomine proprio habent, sed adjectivo, nec mulieris nomen esse volunt, sed Ecclesiæ alicujus particularis, innominatæ tamen.

Electra, Nympha, Oceani & Tethyos filia, Atlantis uxor, cujus filia etiam *Electra* dicta fuit, quæ Jovi Dardanum peperit. Ovid. in Fastis.

Dardanon Electrâ quis nescit Atlantide natum?

Electra, Orestis soror, filia Agamemnonis, quæ cœlibem multum ætatis vitam egit, unde etiam ab Helenâ apud Eurip. Πολυχρόνιος παρθένος, h. e. *annosa virgo* per contumeliam vocatur. Inde aliqui *Electram* dictam volunt, quasi ἀλύκτραν, h. e. *sine thalamo*; quanquam aliis magis placet à flavo colore, electrumque referente ita fuisse appellatam. Prius *Laodice* dicebatur; postea vero *Electra* vocari cœpit. Ælianus ποικιλ. 4. Χάνδος ὁ ποιητὴς φησὶ μελῶν λέγει ἡ Ἠλέκτραν τῆς Ἀγαμέμνονος ὑὸ τοῦτο ἔχειν τὸνομα πρῶτον, ἀλλὰ Λαοδίκλυ. ἐπεὶ ἡ Ἀγαμέμνων ἀνῄρει, ἡ ἡ Κλυταιμήστρα ὁ Αἴγισθος ἔγημε, καὶ ἐβασίλευσιν, ἀλεκτον ὕφ' ἡ καταγηρᾷ παρθένον Ἀργεῖοι Ἠλέκτραν ἐκάλεσ διὰ τὸ ἀμοιρεῖν ἀνδρὸς, καὶ μὴ πεπεῖσθ λέκτρο.

Eleleus, unum ex Bacchi cognominibus ab ἐλελίζω quod sig. *Vociferare*, quemadmodum prælio congressuri consueverunt. Ovid. Met. 4.

Nyctileusque Eleleusque parens.

Hinc Bacchæ *Eleleides*. Ovid. 4. Ep.

Nunc feror ut Bacchi furiis Eleleides actæ.

Item Sol dictus est *Eleleus* ἀπὸ τῆ ἑλίσσ σὲι ἡ γῆ, h.e. quod æterno circa terram meatu volvi videatur.

Elephantis, poetriæ nomen, quæ libellos scripsit, quibus varia genera concubitus, variosque coeundi modos complexa est. Martial. 12. 12.

Nec molles Elephantidis libelli.

Memoratur in Priapeiis, nec non Tatiano Assyrio adversus Gentes. Spissus est autem error Jul. Cæsaris Capacii lib. 2. hist. Neapolitanæ, ubi non poetriam, sed poetam fuisse existimat. Item *Eleus* fluvius, qui Mediæ magnam partem irrigat.

Eleusa, Siciliæ op. mediterraneum. Plin. Niger insulam facit, & dicit hodiè *Curcu* vocari. Item insula ex opposito Cypri.

Eleusin, Theræ inf. urbs. Ptol.

Eleusinia, inter omnia Græcorum sacra, tanta semper fuit *Eleusiniorum* religio, ut commune mysteriorum nomen illis veluti proprium ab authoribus tribuatur, ideoque de iis paulo fusius agendum. *Eleusinia* vero sic dicta sunt ab *Eleusi* Atticæ op. cujus appellationem ab *Eleusinio* Mercurii filio deducunt. Harpocration: Ὠνομάσθη δὲ ἡ πόλις Ἐλευσὶς ἀπὸ Ἐλευσίνης τῆ Ἑρμῆ. Eadem habet Suidas. idque totidem verbis. Pausan. in Att. memorat. Ἐλευσῖνα ἥρωα, ἀφ' ὃ τὴν πόλιν ὀνομάζυσιν, ὃν μὲν Ἑρμῆ παῖδα εἶναι, καὶ Δαείρας Ὠκεανῆ συναγεσθ λέγυσι. Alii ἀπὸ τ ἐλεύσεως, i. e. *ab adventu* dici voluerunt, quod Ceres post longos errores eo tandem allapsa filiam invenerit. Etymologicum: Ἐλεύσιν, δῆμ Ἀττικός, διὰ τ τ Δημήτρ ἔλευσιν, ὅτι ἐκεῖ ἐλθοῦσα, ἔυρε τ κόρην. Aristides in *Eleusinia*: Ἃ δ' εἰς τὸ μέσον πιπτει καὶ λογοποιοὶ, καὶ συγγραφεῖς πίσεις ὑμῖν, κόρην τ Δήμητρ ἀφανῆ γενεσ χρόνον τινα. Δήμητραν δ' ἐπιέναι γῆ πᾶσαν, καὶ διαλαττειν ζητοῦσαν τ συγατέρα, τέως μὲν οὐκ οἶσαν εἰ) εὑρεῖν. Ἐλθοῦσαν δὲ εἰς Ἐλευσῖνα, τὴν τ ἐπωνυμίαν ποιῆσαι τὸ τόπῳ, καὶ τὴν κόρην ἐυρεῖν ποιῆσαι τὰ μυστήρια. Diod. Sic. lib. 5. nomen loco positum ait, ut esset monumentum advecti aliunde frumenti. Τὸν γὰρ τόπον τ ἐξ ἀρχῆς πεζάμενον τὴν δωρεὰν ταύτην Ἐλευσῖνα προσαγορεῦσαι, ἀπὸ τ παρ' ἑτέρων τὸ σῖτ κομισθέν. Primum instituta volunt à Cerere, quæ ut benignitatem hospitii, quâ fuerat ab Athenienſibus excepta, pariaret, usum frumenti, & tacenda sacra demonstravit. Isocrates in Panegyrico: Δημήτρ ἀφικομένης εἰς τὴν χώραν ἡμῶν, ὅτε ἐπλανήθη τ κόρης ἁρπαζείσης, καὶ φῆς τοῦ φερόντος τοῦ ἡμετέρους εὐμενῶς διαθείσης, ἐπ τ ἐυεργεσιῶν, ἃς οὐχ οἷόντε ἄλλοις, ἢ τοῖς μεμυημένοις ἀκῦσαι, καὶ δρᾶσαι δικαίως, αἵτινες μείζους τυγχάνυσι ὖσαι, τῶν τε καρπῶν, οἷς τοῦ μὴ θηριωδῶς ζῆν ἡμᾶς αἴτιοι γεγόναμεν, καὶ τὴν τελετήν. At contra Diod. Sic. lib. 6. Cererem hoc sacrorum honore ab Athenienſibus affectam fuisse tradit, ut acceptam ab ea cultioris vitæ rationem gratâ recordatione testarentur. Idem tamen lib. 1. narrat inopinâ siccitate ad injuriam sterilitatis sola terrarum exaruisse; Ægyptum autem proprio semper amne perfusam, nec alio genere aquarum solitum pinguescere, squallentis cœli non sensisse damna: sed tantis segetibus indutam stetisse, ut Athenienſibus ob cognationem messes suas ultrò communicaret. Sublevatam, duce Erechtheo, annonæ penuriam: hunc vero tanti beneficii causâ Regem creatum, cæremonias docuisse, & mysteria Cereris ritu quo apud Ægyptios agebantur. Idque non videtur alienum ab eo quod Herodotus lib. 2. & ex eo Pausanias asserit, Græcos ab Ægyptiis & Deos, & Deorum nomina sumpsisse: Græcorumque Apollinem, esse Ægyptiis Horum, Dianam, Bubastin, Isida, Cererem, quod etiam à Plutarcho demonstratur. Quocirca Lact. lib. 1. & Phornutus, sacra Cereris Eleusinæ non esse dissimilia sacris Isidos ostendunt. At Theodoretus lib. 1. *Græcanicarum Affectionum* ex Plut. ac Diod. Sic. non ab Erechtheo, sed ab Orpheo cæremonias Isidos in Cereris sacra commutatas refert: Ὀρφεὺς εἰς Αἴγυπτον ἀφικόμεν τὰ τ Ἴσιδ, καὶ τῶ Ὀσίριδ εἰς τὰ τ Διὸς καὶ Διονύσ μετατέθεικεν ὄργια. Huc etiam facit Eurip. Schol. in Alceit. Πρῶτ Ὀρφεὺς μυήσεια θεῶν ἐξεδίδαξεν, ὅθεν καὶ θρησκείας τὰ μυήσεια κληθῆναι, ἀπὸ τῆ Θρᾳκὸς Ὀρφέως. Aliter etiam Servius ad Georg. lib. 1. quem falli puto, dum Eleusinia cum Thesmophoriis conjungit. Primum celebrari cœpta ad puteum Callichorum. Pausanias: Φρέαρ καλοῦσιν Καλλίχορον, ἔνθα πρῶτον Ἐλευσίνιοι αἱ γυναῖκες χόρευσαν ἐπὶ, καὶ ἦσαν εἰς τὸν θεόν. Callimachus.

Τεὶς δ' ὅτι Καλλιχόρῳ χαμάδις ἐκαθίσατο φρητί.

Clemens: Καὶ φρέατι ὀμνυσίζει λυπυμένη. Eodem loco Deam excepit Metanira, ut author est Nicander in Theriacis.

Καλλίχορον θεὸν φρέαρ, ὅτ' ἐν Κελεοῖο θυγατρὸς
Ἀργαίη Μετάνειρα θεὸν δείδικτο θέλοισαν.

Ipsum vero saxum cui infidens quievit ἀγέλαστον appellarunt. Schol. Aristoph. *ad Equites*: Ἀγέλαστ πέτρα, ὅτι ἐκεῖ ἐκάθισεν ἡ Δημήτρ κλαίουσα, ὅταν ζητεῖ τὴν κόρην. Ἐφεδρεὺς γὰρ Περσεφόνης ὁ Πλούτων ἥρπασεν αὐτὴν κρύφα. Δημήτρ δὲ μετὰ λαμπάδων, νυκτός τε καὶ ἡμέρας, κατ' πᾶσ τὴν γῆν ζητοῦσα περιέρχετο, μαθοῦσα δὲ παρὰ Ἑρμιονέων, ὅτι Πλούτων αὐτὴν ἥρπασεν, ἐρχομένη θεοῖς κατέλιπε ἔρχεσθαι, καὶ εἰκαθεῖσα γυναικὶ ἦλθεν εἰς Ἐλευσῖνα ἔνθα ὅτι πέτρα ἐκάθισεν τὴν ἀπ' ἐκείνης κληθεῖσ ἀγέλαστον. Hinc, ut author est Zenobius, adagium usurpatur de rebus quæ dolorem conciliant. Hinc igitur sedes mysteriorum Eleusis, quæ tanta fide coluit, ut ab Athenienſibus in summas angustias redacta, hostium arbitratu deditione fecerit, nisi quod sacra sibi retinuerit. Pausanias: Γενομένης δὲ Ἐλευσινίοις μάχης πρὸς Ἀθηναίους, ἀπέθανεν μὲν Ἐρεχθεὺς, ἀπέθανε δὲ Ἰμμάραδ ὁ Εὐμόλπ. Καταλύοντες δὲ ὅτι τοῖς δὲ τ πόλεων, οἱ Ἐλευσίνιες εἰς τὰ ἄλλα Ἀθηναίων ὑπήκοοι ὄντας, ἐδιά τελεῖν τὰ τελετά Quamobrem meritò eam Aristophanes *in Nebulis* Μυστιδόκον δόμον appellat. Imò tanta Eleusiniorum dignitas, ut iis alia omnia posthabuerint. Idem Pausanias in Phocicis: Οἱ γὰρ ἀρχαιότεροι τ Ἑλλήνων τελετὰ τῶν Ἐλευσινίων πάντων ὅπόσα ἐς ἐυσέβειαν ἥκει καὶ τοσοτῷ ἦσαν ἐπιμελέσ, ὅσῳ καὶ θεὸς ἐπίσαμός ἐστι Ἡσίοδ. Quippe non ceu privata illius civit. sed quasi communia omnium gentium sacra observarunt. Arist. Κόνωνι τ γῆς τέμνοντ, καὶ

πάντων ὅσα θεῖα ἀνθρώποις, ταῦτὸν φειδομένως, καὶ φαιδρότατον. Et hanc ob causam ea templi magnitudo, ut ingentis turbæ capax esset. Strab. l. 9. Εἶτα Ἐλευσὶν πόλις. ἐν ᾗ τὸ τῆς Δήμητρος ἱερὸν Ἐλευσίνιος, καὶ ὁ μυστικὸς σηκὸς, ὃν κατεσκεύασεν Ἰκτῖνος ὄχλον θεάτρου μέγαν δυνάμενον. Ritus sacri consistebant in imitatione eorum quæ de Cereris erroribus fabulæ vulgarunt. Nam, ut inquit Lactantius, *refertur in sacris imago rei, quæ verè gesta est.* Quod antea præceptor ejus Arnobius speciatim de *Eleusiniis* dixerat. *Eleusinia*, inquit, *illa mysteria, & sacrorum recondita ritus, cujus memoriam continent? nonne illius erroris, quo in filiæ conquisitione Ceres fessa, eras ut venit in Atticas, triticeas attulit fruges?* Ac ceremonias potissimum ad inventionem frugum fuisse relatas, author est etiam D. Augustinus lib. 7. de Civ. Dei, cap. 20. *In Cereris autem sacris* (inquit) *prædicantur illa Eleusinia quæ apud Athenienses nobilissima fuerunt; de quibus nihil iste interpretatur, nisi quod attinet ad frumentum, quod Ceres invenit, & ad Proserpinam, quam rapiente Orco perdidit.* Eleusinia vero duplicia fuerunt, Magna, ac Parva; Magnorum origo est ea quam supra diximus. Parva hanc ob causam instituta. Cum Hercules initiari cuperet, ac lex obstaret, quæ peregrinis id concedi vetaret; nec tamen integrum Athenienſibus videretur, ejusmodi Heroem voto suo fruſtare, Parva Eleusinia instituerunt, ut & Herculi satisfacerent, & authoritatem tamen sacrificii, legisque vigorem conservarent. Aristophanis Enarrator ad *Plutum*: Μεγάλα καὶ μικρὰ μυστήρια ἐτελεῖτο ἐν Ἐλευσῖνι τῆς Ἀττικῆς. Μὴ ὄντων δὲ θεσπεσίων μικρῶν, ἐλάνθανε Ἡρακλῆς, καὶ θέλων ξένον μυεῖν · αἰδεσθείσης τὴν αὐτοῦ ἀρετὴν, καὶ ὅπ φίλος ἦν τῆς πόλεως, καὶ υἱὸς τοῦ Διὸς, ἐπόμπῃ μικρὰ μυστήρια, ἐν οἷς αὐτὸν ἐμύησαν. Ἦ δὲ τὰ μὲν μεγάλα τῆς Δήμητρος, τὰ δὲ μικρὰ Περσεφόνης τῆς αὐτῆς συγατρός. Idem habet *ad Nebulas*, & Tzetzes ad Lycophronem pag. 195. Porro hæc minora Eleusinia in Ἄγραις agebantur. Stephanus: Ἄγρα, καὶ Ἄγραι, χωρίον, ἐγγὺς καὶ πλησίον τῆς Ἀττικῆς. Ἔστι καὶ τῆς Ἀττικῆς ταύτης τῆς πόλεως, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἐτελεῖτο μίμημα ὧν ἐτελοῦντο Διόνυσον, ἐν ᾧ λέγουσι καὶ τὴν Ἡρακλέα μεμυῆσθαι. Diversum quoque celebrandi tempus. Majora siquidem Boëdromione celebrantur, Plut. in Demetr. Ἐτελοῦντο τὰ μεγάλα μυστήρια Βοηδρομιῶνος. Minora vero Anthesterione, Plut. ubi supra: Τὰ μικρὰ μυστήρια τῷ Ἀνθεστηριῶνος ἐτελοῦντο. Erant autem quasi quidam gradus in participatione mysteriorum observandi. Primum erat Purificatio; deinde sequebantur mysteria parva, quibus instituebantur, & ad majora præparabantur. Ultimæ majorum ceremoniæ erant Ἐποπτικὰ, ad quæ tandem per tot ambages admittebantur. Clemens 5. Stromat. Οὐκ ἀπεικότως ἄρα, καὶ ὅτι μυστήριον ὄντι παρ' Ἕλλησιν, ἄρχει μὲν τὰ καθάρσια, καθάπερ καὶ τοῖς βαρβάροις τὸ λουτρόν. Μετὰ ταῦτα δὲ δεῖ τὰ μικρὰ μυστήρια, διδασκαλίας τινὰ ὑποθέσιν ἔχοντα, καὶ προπαρασκευὴν τῶν μελλόντων. Τὰ δὲ μεγάλα σχεδὸν τὰ συμπάντων ἐπιβλέπειν ἐπὶ τελείωσιν, ἐποπτείαν ἤδη καὶ φύσιν, καὶ τὰ πράγματα. Et qui parvis initiati erant, Mystæ: ad magna recepti *Epoptæ* nominabantur. Harpocration: Οἱ μυηθέντες ἐν Ἐλευσῖνι ἐν τῇ δευτέρᾳ μυήσει, ἐποπτεύειν λέγονται. Suidas: Διαφέρει μύησις καὶ ἐποπτεία. Ac differentiam ex Symmacho, vetulto admodum Grammatico, adsignat Schol. Aristoph. *ad Ranas*: Οἱ τὰ μυστήρια παραλαμβάνοντες μύσται καλοῦνται. Οἱ δὲ παραλαμβάνοντες αὐτὰ πρὸς αὐτοῦ εἰσιόντος ἐφορῶσι τὰ μυστήρια, καὶ ἐποπτεύουσιν. Igitur Epoptæ, aut Ephori erant inspectores, h. e. quibus anno postquam initiati primum fuerant, inspicere occultiores sacrorum ritus & ceremonias concedebatur. Neque enim à parvis initiis illico patebat aditus ad majora, sed annus experimenti causâ interponendus erat. Quamobrem in Demetrio notata exempli raritas, qui sine ullâ temporis intercapedine minora majoraque mysteria percipere voluit. Philochorus: Δημοτέλους ἰδίου τινὸς ἐγένετο παρὰ τοῦ ἄλλους τὸ μόνον ἅμα μυηθῆναι, καὶ ἐποπτεῦσαι. Plutarchus de eodem: Τότε δ' ὢν ἀναζεύγνυον εἰς τὰς Ἀθήνας, ἔγεμεν ὅτι βέλτιον παρὰ τὸν νόμον ἅπαξ, ἢ δὶς μυηθῆναι, καὶ τὴν τελετὴν ἅπαξ, ἀπὸ τῶν μικρῶν ἄχρι τῶν ἐποπτικῶν παραλαβεῖν. Τοῦτο δὲ ὁ Δημήτριος ἦν ὑπὲρ γέροντος θεσπέσιον. Ἐποπτεύειν δὲ τελέσχολον ἀπὸ τῶν μεγάλων εἰσιόντων διαλιπόντες. Ubi non temere τελέσχολον ponitur, nam revera minimum spatium quod interponi solebat, annus erat: nam quinto anno post parva, ut plurimum illa majora suscipiebantur. Tertullianus initio libri adversus Valentinianos: *Nam & illa Eleusina hæresis, & ipsa Atticæ superstitionis, quod tacent, pudor est. Idcirco aditum prius cruciant; diutius initiant, quam consignant. Cum Epoptas non ante quinquennium instituunt, ut opinionem suspendio cognitionis ædificent, &c.* Initiati myrto coronabantur. Isaac. Tzetzes: Οἱ μυούμενοι μυρσίνῃ ἐστέφοντο. Cumque initiarentur, vestem novam ac puram induebant, quam deinde nunquam exuebant, quoad tandem lacera gestare non amplius posset. Schol. Aristoph. *ad Plutum*. Ὁ δὲ μυούμενος τὸ ἱμάτιον ὃ ἐφόρει ἐν τῇ μυήσει, ὑφίστατο ἀποδύτης μέχρις ἂν τελέως ἀφανισθῇ διαρρυέν. Sed & à quibusdam ad latcias infantum fuisse reservatas ait: Ἔνιοι δὲ τὰς παιδικὰς στολὰς εἰς τέλειον ἀπέφηνα φυλάττεσι. At Melanthius libro quem *de Mysteriis* conscripsit, memoriæ prodidit, in more positum fuisse, ut vestem, in quâ fuerant initiati, Cereri & Proserpinæ consecrarent. Πάτειόν δὲ τῇ θεᾷ ἀνιερῶν καὶ τὰς στολὰς ἃς μύσεως ἐν αἷς τύχοιεν μυηθέντες. Quod vero tanti esset, participem fieri mysteriorum, persuasio faciebat, quâ existimabant initiatos, non tantum in summâ tranquillitate vitam ducere, sed & eam optato exitu esse terminaturos, ac post obitum quoque spem restare meliorem. Isocrates in Panegyrico: Τελετῆς οἱ μετέχοντες, ὅθεν τε ἡ τῶν βίων τελευτῆς, καὶ τῶν σύμπαντος αἰῶνος, ἡδίους τὰς ἐλπίδας ἔχουσι. Aristides in Panathenaica: Ἀλλὰ μὴν τότε κίρδος ἦν παντὸς μᾶλλον, οὐχ ὅσον οὐ παρῆσαν εὐθυμία, ἀλλ' αἱ τῆς θεσπίσης χείρες λυσκολιῶν, λύσεις, καὶ ἀπαλλαγαὶ, ἀλλὰ καὶ θεῖαι τῆς τελευτῆς ἡδίους ἔχειν τὰς ἐλπίδας, ἃς ἄμεινον διατάξαντας, καὶ ἐκ σκότου τε καὶ βορβόρου κεκομμένους, ἅ δὴ τοῦ ἀμύητος ἀναμφίλ. Procurabat mysteria Rex: author est Pollux, & Harpocration: Ἐπιμελητὴς δὲ μυστηρίων παρ' Ἀθηναίοις ὁ λεγόμενος Βασιλεύς. Regi adjungebantur quatuor alii, quorum duo ex universo populo Athenienſium, ex Eumolpidarum gente unus, & ex Cerycibus alter eligebatur. Aristoteles de Rep. Athen. Ὁ δὲ Βασιλεὺς σφῶν μὲν τὰ μυστήρια ἐπιμελεῖται μετὰ τῶν ἄλλων δημοτῶν, ὡς ὁ Δῆμος ἐχειροτόνει, τέτταρες ὄντες, δύο μὲν ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐξ Εὐμολπιδῶν, καὶ εἷς ἐκ Κηρύκων. In his erant Hierophanta, Daduchus. Præco. Aristides: Εὐμολπίδαι δὲ καὶ Κήρυκες, εἰς Ποσειδῶ τε καὶ Ἑρμῆν ἀναφέροντες Ἱεροφάντας, οἱ δὲ Δαδούχους παρέχονται. Clemens: Τὸ Εὐμολπιδῶν, καὶ Κηρύκων τὸ Ἱεροφαντικὸν τοῦτο γένος ἤνθησεν. Arnobius lib. 5. *Ex quibus & gens fuit Eumolpidarum, & ducitur clarum illud apud Cecropios nomen, & qui postea floruerunt Caduceatores, Hierophantæ, atque Præcones.* Una enim eademque gens erat Cerycum, & Eumolpidarum ut ex Androtione Sophoclis Interpres ostendit ad Oedipum Coloneum. Et Æschines in oratione contra Ctesiphontem Eumolpidas & Cerycas ubique conjungit. Atque hinc obtinuit, ut mysteria penes Eumolpidas esse dicerentur; Licet præter hos ipsamet Dea alios etiam sua initia docuisse crederetur. Homerus:

Δεῖξεν Τεσσαλόμῳ τε Διοκλεῖ τε πληξίππῳ
Εὐμόλπῳ τε βίην, Κελεῷ θ' ἡγήτορι λαῶν
Δρησμοσύνην ἱερῶν, καὶ ἐπίφρασεν ὄργια πᾶσι.

Cæterum Hierophanta, *ab ostendendis sacris* dictus, & ipse sacrorum Antistes, atque ut ait Hesychius. Μυσάγωγος, Ἱερεύς, τὰ μυστήρια δηλοῦν. Cujus erat munus initiare, & mysteria, quantum fas, etiam profanis enunciare. Hinc inter captiosas Chrysippi argutias exemplum ponitur.

Ὁ λέγων τοῖς ἀμύητοις τὰ μυστήρια ἀσεβεῖ,
Ὁ Ἱεροφάντης τοῖς ἀμύητος λέγει,
Ἀσεβεῖ ἄρ' ὁ Ἱεροφάντης.

Daduchus facem ferebat. Nam ut Lactant. ait lib. 1. quia Proserpinam, *facibus in Ætnæ vertice accensis, quæsisse in Siciliâ Ceres dicitur; idcirco sacra ejus ardentium tædarum jactatione celebrantur.* Atque in hujus rei memoriam non solum Daduchus, sed reliqui etiam mystæ faces inter currendum agitabant, Statius Silv. lib. 4.

Tuque Actæa Ceres, cursu cui semper anhelo
Votivam taciti quassamus lampada Mystæ.

Seneca in Hyppolyto:

Jactare tacitis conscias sacris faces.

Claud.

——— *Sanctasque faces attollit Eleusis.*

Daduchus utebatur pellibus hostiarum, quæ Jovi fuerant immolatæ, vocabanturque Διὸς κώδια. Suidas: Διὸς κώδιον, τὸ ἱερεῖον Διὶ τεθυμένον, δύνει τε τῷ Μηλιχίῳ, καὶ τῷ Κτησίῳ Διΐ. Τὰ δὲ κώδια τούτων φυλάσσει Διὸς θεσπροπεῖον τῶν ἐν Ἀθήναις, ἔνθα τὸ Σκιρροφόριον καὶ πομπὴν στέλλοντες, καὶ ὁ Δαδοῦχος ἐν Ἐλευσῖνι, καὶ ἄλλοι τινὲς περὶ τοὺς κάδους, ὑποστρωννύονται αὐτὰ τοῖς ποσὶ τῶν ἐναγῶν. Ex quibus intelligimus profanos, & aliquo scelere contaminatos, non potuisse loca sacra calcare. Et cum nihilominus in sacro peragenda esset expiatio, ne profanorum vestigiis Religio templi violaretur, subiitratæ pelles, quibus insistebant siniſtro pede, quoad purgati, lustratique piaculari nexu exsolverentur. Hesychius: Διὸς κώδιον, ὅπου ἕλκουσι, ἢ τὸ ἱερεῖον ἐπίστασι, ἐφ' ᾧ καθεζόμενοι ἐκάθαιρε ἀειστρῷ ποδί. Præco jubebat profanos abiitere, proclamans.

——— Ἔκας, ἔκας ὅστις ἀλιτής.

Aut

——— Ἔκας, ἔκας δὴ βέβηλοι.

Quod causæ fuit cur ab iis sibi abstinendum Nero putavit, Sueton.

Suetón. cap. 4. *Peregrinationi quidem Græciæ, quorum initiatione impii & ſcelerati, voce præconis ſubmovererentur, intereſſe non auſus.* Lyſis Pythagoræus: Βεβήλοις τὰ τῆς Ἐλευσινίαιν Θεᾶν μυήεια ἐ θεμιτόν. Et ad hunc morem reſpexit Orpheus.

Φεύξομαι ὅις θέμις ἔςὶ, θύρας ὀπίσω βεβήλοις.

Cæteros, i. e. initiatos, jubebat Εὐφημεῖν, id eſt, *linguis favere*, uti interpretatur Horatius. Cæterum Hierophanta in ſpeciem Creatoris; Lucifer, Solis; Miniſter ad Aram, Lunæ; Præco ſacrorum, Mercurii ornabatur. Euſeb. lib. 3. de Præp. Evang. Ἐν δὲ τοῖς κατ' Ἐλευσῖνα μυηείοις, ὁ μὲν Ἱεροφάντης εἰς εἰκόνα τὸν Δημιεργὸν ἐνσκιάζει, Δαδοῦχος δὲ εἰς τὸν Ἥλιον, καὶ ὁ μὲν ὅτι βωμῷ εἰς τὸν Σελήνης, ὁ δὲ Ἱεροκήρυξ Ἑρμῆ. Feſti ſolennitatem ad dies plures duraſſe certum eſt. Numerum tamen definire nondum queo: Duos hactenus inveni ſuis nominibus inſignitos, quorum prior Ἴακχος appellabatur. Heſychius: Ἴακχον, τὸν Διόνυσον, ἢ μίαν ἡμέραν τῶν μυηείων, ἐν ᾗ τὸν Ἴακχον ἐξάγεσι. Qui vero pompam hanc comitabantur, Ἴακχον, Ἴακχον ingenti clamore perſonabant. Meminit Herodotus lib. 8. & ex eo verbum Ἰακχίζειν formavit Plutarchus in Themiſtocle. Via autem quâ pompa deducebatur, ſacra vocabatur. Pauſan. Ἰοῦσι δ' ἐκ Ἐλευσῖνα ἐξ Ἀθηνῶν ἣν Ἀθηναῖοι καλοῦσιν ὁδὸν ἱεράν. Dies ultimus myſteriorum Πλημοχόας, à quodam vaſis genere vocabatur. Duas enim Plemochoas vino repletas eo ſitu collocabant, ut ortum altera ſpectaret, altera occaſum, quas deinde recitato carmine precationum evertebant. Athenæus lib. 11. Πλημοχόη σκεῦος μεγιθικῶδες ἐδράιον ἠσυχῆ, ὃ κοτυλίσκον ἔνιοι σφσαγωγέα. Χρῶνται δ' αὐτῷ ἐν Ἐλευσῖνι τῇ τελευταίᾳ τῶν μυηείων ἡμέρᾳ, ἣν καὶ αὐτὴ σφσαγωγέα Πλημοχόας. ἐν ᾗ δύο Πλημοχόας πληρώσαντες, τὴν μὲν πρὸς ἀνατολὰς, τὴν δὲ πρὸς δύσιν ἀνισάμβροι, ἀναρρήσει τε ὀπτηλίσαντες ῥῆσιν μυτικήν. Ipſa vero pompa non uno tractu Eleuſinem ducebatur, nam aliquoties in itinere ſubſiſtebat. In quibus pauſis, & hymnos cantaſſe, & ſacrificaſſe cognoſcimus ex Plut. in Alcibiade. Nam cum impeditâ viâ per mare pompa deferretur, aliquas ceremonias in viâ curari non potuiſſe refert. Et quidem in ponte, qui Cephiſſo inſternitur ſubſiſtere ſolebant. In quâ morâ, quoſcunque paſſim contumeliis inceſſebant. Hinc à γεφυρὰ id eſt, *pons*, γεφυρίζειν. *ſubſannare*, & γεφυριςὴς *convitiator*. Heſychius: Γεφυριςὰι, οἱ σκώπτειν ἐπὶ ἐν Ἐλευσῖνι ἐπὶ τῶν γεφύρας τοῖς μυηείοις καθιζόμενοι ἕκαστον τῶν παριόντας. Sed & cum ſacra reducerentur Athenas, pari modo pauſæ interponebantur. Ita ſubſiſtebant in ſuburbii loco, cui nomen ἱερὰ συκῆ *ſacra ficus*. Heſychius: Ἱερᾷ συκῇ, ἐν τῇ εἰς Ἐλευσῖνα ἀγούσῃ ὁδῷ. In his ſacris mira nilentii fides: nam in eum qui arcana divulgaſſet, pœnâ capitis animadvertebatur, ut liquet ex Andocyde περὶ μυηείων. Pauſanias non uno in loco de myſteriis agens, ſomnio ſe monitum ait, ne ſecreta proderet. Verba ejus ſunt in Atticis: Τὰ δὲ ἔνδον τοῦ τείχους τοῦ ἱεροῦ τότε ὄντος ἔργα ἀνθρώπου γεγράφειν· καὶ τοῖς ὑ τελεθείσιν, ὅπως ἂν θέας εἴργον), δῆλα δή τε μηδὲ πόθεν μετεῖναι σφίσιν. Pauſaniæ ſomnio reſpondet ſomnium Numenii Philoſophi, qui Pyrrhonis Helienſis diſcipulus fuit, de quo Macrob. lib. 1. de Somn. Sc. cap. 2. *Numenio denique inter Philoſophos occultiorum curioſiori, offenſam numinum, quod Eleuſinia ſacra interpretando vulgaverit, ſomnia prodiderunt. Viſo ſibi ipſas Eleuſinias Deas habitu meretricio ante apertum lupanar videre proſtantes: admirantique & cauſas non convenientis numinibus turpitudinis conſulenti, reſpondiſſe iratas; ab ipſo ſe adyto pudicitiæ ſuæ vi abſtractas, & paſſim adeuntibus proſtitutas.* Et proſcriptus ab Athenienſibus Diagoras, quòd hâc in parte religionem violaſſet: Hinc etiam Hor. lib. 3. Od. 2.

Eſt & fideli tuta ſilentio
Merces; vetabo qui Cereris ſacrum
Vulgarit arcanæ, ſub iiſdem
Sit trabibus, fragilem mecum
Solvat phaſelum.——

At Auguſtus, teſte Suetonio cap. 93. *Athenis initiatus, cum poſtea Romæ pro tribunali de privilegio Sacerdotum Atticæ Cereris cognoſceret, & quædam ſecretiora proponerentur, demiſſo concilio, & coronâ circumſtantium, ſolus audiit diſceptantes:* Ne ſc. ad profanos quidquam emanaret. Excuſit tamen adyta ſuperſtitionis ſagacitas Chriſtianorum, qui, qualia hæc ſecreta fuerint, verbis minimè ambiguis expoſuerunt, Tertullianus lib. adverſus Valentinianos, nihil aliud præter membrum virile fuiſſe tradit, quod tam anxie tegeretur, & ad quod videndum, nemo, niſi interpoſitis tot ceremoniarum obſervationibus admitteretur. *Sequitur jam,* inquit, *ſilentii officium; attentè cuſtoditur, quod tardè invenitur. Cæterum tota in adytis divinitas, tot ſuſpuria Epoptarum, totum ſignaculum linguæ, ſimulacrum membri virilis revelatur.* Theodoretus vero naturæ muliebris imaginem arcanis Orgiis celari prodidit, idque magis convenit fabulæ, quam Clemens refert, & ex eo Arnobius, quos qui velit conſulat. Litabant fœtâ ſue. Rationem reddit Plutarchus: Θύεται δὲ ὗς ἐγκυμονας δηλήτριος, παντὸς οἰκείας, τὸ πολύγονον καὶ ἐυτύλλητον, καὶ τελέσφορον καθιςάντες. Immolitorum autem nervus erat quidquam efferri. Schol. Ariſtoph. *ad Equites.* Οὐκ ἐξὸν τὰ ὑσινα δημόσιεν, καὶ Περσεφόνη ἔξω ἀφιέναι. Poſtero myſteriorum die, Senatus ex lege Solonis Eleuſinem conveniebat. Andocydes: Ἡ μὲν βουλὴ ἐκεῖ καθεδεῖται ἔνεκα τοῦ καὶ τὰ Σόλωνος νόμου, ὃς κελεύει τῇ ὑστεραίᾳ τῆς μυηείων ἐκκλησιάζειν ἐν τῷ Ἐλευσινίῳ. Fortaſſe ut cognoſceret, an ſacra rite peracta, num in ea commiſſum foret, nam quædam capitali ſupplicio ſancita fuiſſe, idem Andocydes in Orat. περὶ μυηείων teſtatur, quod ſæpius reperit, quia talis culpæ velut affinis apud Senatum accuſaretur. Ex Caſtellano.

Eleuſis, ἐν τῷ περὶ Ἀχιλλέως citatur à Laertio in Thalete.

Eleuſius, nomen viri, quem Ceres docuit omnem agriculturam, à quo *Eleuſis* civitas cognominata eſt. Item *Eleuſius*, Cyzici Epiſcopus, qui à fide Catholicâ ad Macedonium hæreſin deſcivit: qui tamen poſtquam reſipuiſſet, & Epiſcopatu ſe ipſum abdicaſſet, reliquo vitæ curſu ſolitarius vixit. Nicepb. 11. 5.

Elias, propheta ſanctiſſimus, & celebratiſſimus 3 Reg. 17. Lat. *Deus.* aut *fortis dominus.* De Adventu Eliæ Huetius ad Origenem pag. 53. Vide Medum lib. 1. Diſſert. 25. Quædam etiam habet Polus Syn. Crit. ad Mat. 17. 11. Vide quoque ſis Lanceloti Wintonienſis Epiſc. reſponſum ad Card. Bellarmini Apologiæ cap. 11. cujus Lemma, *De Enoch & Elia.*

Elias Monachus, non procul ab Antinoo civitate degebat in eremo, agens annum ætatis circiter centeſimum decimum, ad quam ætatem jejunando, & viriliter converſando pervenit. Sozomen. 8. 1.

Elicius, Jovis cognomentum, qui in Aventino colebatur, ab *eliciendis*, h. e. evocandis fulminibus impoſitum. Ovid. Faſt. 3.

Elicium cœlo te Jupiter: unde mineres
Nunc quoque te celebrant, Eliciumque vocant.

Solennibus enim quibuſdam verbis pronunciatis Jovem de cœlo ad ſua ſacrificia elici poſſe putabant veteres, de quâ re Cœl. Rhod. 16. 14. ex Piſone vetuſtiſſimo auctore, & Arnobius in quinto & ſecundo Hiſtoriarum Antiatis libro. Plut. autem in Numa *Elicium* Jovem videtur à Græcâ voce ἱλεῶ, i. e. propitio deducere. Legimus & apud Heſychium in Cypro Ἐιλήπιον Jovem cultum. Sed hoc non eſt hujus loci.

Eliſa, filius Javan. Gen. 10. Chaldæis eſt אלישה *Hellas*, Joſepho *Æoles*, Villalpando *Elyſii campi* in Fortunatis inſulis, Arabi Interpreti *Almeſiſa*, i. e. *Mopſueſtia* in Ciliciâ Bocharto Peloponneſus, quem conſule, Phaleg. 3. 4.

Elizeus, propheta Eliæ diſcipulus, filii Saphat 1 Reg. 19. *Dei ſalus*, vel *Deus ſalvans* Joſ. lib. 9. Ἀνὴρ ὀπὶ δικαιοσύνῃ θεοφιλὴς καὶ φανερῶς ἀποδεδειγμένος ὑπὸ τοῦ θεοῦ, θαυμαστὰ γὰρ καὶ παράδοξα διὰ τῆς προφητείας ἐπιδείξατο ἔργα καὶ μνήμης λαμπρᾶς παρὰ τοῖς Ἑβραίοις ἀξιωθέντα. Ἐτυγχάνει δὲ καὶ τροφῆς μεγαλοπρεπῶς καὶ ὄντος ἱκανὸς ἦν ἐπὶ πολὺ διατελῶν μεταλαμβάνειν.

Elpenor, unus ex comitibus Ulyſſis, qui à Circe cum aliis ſociis in porcum converſus fuit, & deinde priſtinæ formæ reſtitutus: delapſus de ſcalis cervicem fregit. Hom. Od. 10. Ovid. Met. 14.

——*Sors me fidumque Politen*
Eurylochumque ſimul, nimiique Elpenora vini,
Biſque novem ſocios Circea admœnia miſit.

Juv. Sat. 15.

Et cum remigibus grunniſſe Elpenora porcis.

Ovid. Triſt. 3. 4.

At miſer Elpenor tecto delapſus ab alto
Occurrit regi flebilis umbra ſuo.

Elpis, uxor Boetii, de quâ hoc extat Epitaphium.

Elpis dicta fui, Siculæ regionis alumna,
Quam procul à patriâ conjugis egit amor.
Quo ſine mœſta dies, nox anxia, flebilis hora,
Cumque viro, ſolum ſpiritus unus erat.
Lux mea non clauſa eſt tali remanente marito,
Majoriſque animæ parte ſuperſtes ero.
Porticibuſque ſacris jam nunc peregrina quieſco,
Judicis æterni teſtificata thronum.
Neve manus buſtum violet, ne forte jugalis
Hæc iterum cupiat jungere membra cinis.

Elpiſtici, philoſophi quidam, qui ſummum bonum in Spe poſuiſſe videntur. Plut. Qu. Conv. *Philoſophos fuiſſe qui Elpiſtici Græcis ſunt appellati, qui vitam potiſſimum Spe conti-*

continuari affirmabant: eâque abscissa, & oblectationem quæ ab eâ oritur, vitam non posse tolerari.

Eluia, virgo Romana fulmine interempta, Julius Obsequens ex emendatione Caroli Neapolis: *Pomponius Eluius eques Romanus, à Ludis Romanis cum in Apuliam reverteretur, in agro Stellati filia ejus equo insidens fulmine icta, exanimata cecidit, vestimento deducto ab inguinibus, exerta linguâ adeo ut ignis ad os emicuerit, responsum, infamiam virginibus & equestri, quia equi ornamenta dispersi eraut.* Orosius, Lucium Eluium hunc nominat. lib. 6. ubi prodigium istud fuse narratur. Plutarchus in Qu. Romanis: Λέγεῖ δὲ Ἐλβίαν τινὰ παρθένον ὀχυμβίλω ἐφ' ἵππου βλιδῆναι κεφαυνῷ κὴ γυμνὸν ὑπὸ ἀυρηθέναι κείμενον ἅπαντα, γυμνωθὲν δὲ αὐτῶν, ὡς ἐπίπαν ἀπηγμένα τῶ χρῶτος ἀπὸ τῆς ἀπορρήτου, ὑποδημάτων κὴ δακτυλίων κὴ κεκρυφάλε διαρριμμένων χωρὶς ἄλλων ἀλλαχόθι, τὸ δὲ σῶμα ἔξω φερβελικότος ἅπαν ἦν.

Empanda, Paganorum Dea, quæ rebus patentibus præerat. Varro apud Nonium. *Hanc Deam Ælius putat esse Cererem: sed quod in Asylum qui confugerent, panis daretur, esse nomen fictum à pane dando pandere, hoc est aperire.*

Empedocles, Philosophus & Poeta Agrigentinus, qui de rerum naturâ versibus scripsit, ut apud Romanos Lucretius, qui de eo lib. 1.

Quorum Agrigentinus cum primis Empedocles est.

Hic, teste Hieronymo, omne quod vivit & movetur non putavit edendum, sicut & Pythagoras; & ex lite ac amicitiâ inter se dissentientibus cuncta constare dixit. Animam non in capite, nec in pectore, sed in sanguine disseminatam esse; ac illis partibus homines magis sentire, quibus plus mentis inest, asseruit. Creditus est ab Aristotele Rhetoricam, Dominam rerum, primum novisse, quod etiam aliis ab aliis adscribitur, ut Parmenidi, Cadmo Milesio, Pherecydi Syro, & Hecatæo, qui primi solutâ oratione usi sunt. Lucretius lib. 1. mirificè eum extollit, ubi de eo & Siciliâ patriâ ejus, sic canit.

Nil tamen hoc habuisse viro præclarius in se
Nec sanctum magis & mirum, clarumque videtur
Carmina quinetiam divini pectoris ejus
Vociferantur, & exponunt præclara reperta
Ut vix humanâ videatur sorte creatus.

Doctum virum vocat Cicero in Lælio. Vide Voss. Hist. Gr. p. 438. & P. Gr. p. 33. Ferunt hunc, cum lacum Ætnæ montis investigari contenderet, decedisse in foveam igneam, & incendio consumptum. Vel, ut alii, noctu à sociis clam discedentem in ardentem caminum montis Ætnæ se demisisse, ut pro Deo haberetur; Sed ferreas ejus crepidas ex camino per flammam rejectas rem patefecisse. Horatius ad Pisones.

——*Deus immortalis haberi*
Dum putat Empedocles ardentem frigidus Ætnam
Insiluit. Ubi alii *fervidus.*

Claud.

Alter in Ætnæas, casurus sponte favillas
Dispergit, revocatque Deum.

S. Gregorius Nazianzenus:

Ἐμπεδόκλης σὲ μὲ αὐτὸν ἐτώσια φυσιόωντα,
Καὶ βροτὸν Αἰτναίοιο πυρὸς κρητῆρες ἔδυσαν.
Σάνδαλ' ἀποδεσσάμενος ἑλαφηβόλος Διομῆδης
Χάλκεα, κὴ σι βροτοῖσιν ἐπάϊστα πᾶσιν ἔδωκαν
Κύδεϊ ἰμείρεντα δ' ἄλματος ἀίνομόεσσα.

Emplocia, festa apud Athenienses, in quibus mulieres plexis capillis procedere solebant. Hesychius. Vide Meurs. Græc. Fer. pag. 108.

Empodus, historicus, ut videtur, Athen. lib. 9. Ubi Casaubonus malit *Posidonius.*

Empusa, genus larvæ ac terriculamenti, Hecatæ dicatum. Hesych. Ἔμπουσα, φάσμα διαμονιῶδες ὑπὸ Ἑκάτης ὀπτιμπόμενον, κὴ ὃς πινὲς, ἐνὶ ποδὶ χαλκοῦν. Ἀεισοφάνης δὲ ἢ Ἑκάτην φησὶ Ἔμπουσ. Eust. in Odyss. λ. Οἵτινες μὲ ὀνόκωλοι λέγουσιν, οἱ ἢ ὀνόσκελον. Dionys. vers. 724.

Φύει δὲ κεύσαλλον, ἵνὶ' ἱερέουσιν Ἰασπις
Ἐχθρὴν Ἐμπέσσησι κὴ ἄλλοις εἰδώλοισι.

Empylus, Rhetor, M. Bruto familiaris, & contubernalis, libellum de Cæsaris nece reliquit. Plut. in Bruto.

Encænia, festa erant dedicationis apud Græcos, de quibus Lil. Gyraldus lib. 17. Hist. Deorum.

Enceladus, Titanis ac Terræ filius, Gigantum omnium, qui adversus Jovem conjuraverunt, longè maximus; quem Jupiter fulmine ictum Ætnæ monti supposuit. Virg. Æn. 3.

Fama est Enceladi semiustum fulmine corpus
Urgeri mole hâc, ingentemque insuper Ætnam
Impositam ruptis flammam expirare caminis.

Quintus Smyrnæus lib. 5.

Οἳ τῆ τοπάρεσθε Διὸς σφύξαντι κεραυνῷ
Ἐγκέλαδος κάδμητο κατ' ἀκαμάτοιο θαλάσσης
Τειρακείης ὑπένερθεν, ὅλη δ' ὑπενίφετο νῆσος.

Idem lib. ult.

Ἔυτε παρὲξ μεγάλοιο κατ' Ἐγκελάδοιο δάμαρτος
Παλλὰς ἀειρομένη Σικελὴν ὑπερέβαλε γῆσον,
Ἧρ' ἔτι κραιὴ αἰὲν ὑπ' ἀκαμάτοιο γίγαντος
Αἰδαλέην πνείοντος ἔαν χθόνος.

Oppianus Κυν. δ.

Καὶ τειχέων ὄρος, ὅθι τοι σάκπας Ἐγκελάδοιο
Πυρσοῖς αἰθαλόεσσαν ἐρεγνομένοιο κραιῆν,
Σικελίης Αἴτνης ἀναπνείουσιν ἄϋπνον πῦρ.

Corn. Severus in Ætnâ.

Gurgite Trinacrio morientem Jupiter Ætnâ
Obruit Enceladum, vasti qui pondere montis
Æstuat & patulis exspirat faucibus ignes.

Stat. lib. 3. Theb.

——*Aut ubi tentat*
Enceladus mutare latus, procul igneus antris
Mons tonat.——

Claudianus 1. de Raptu.

In medio scopulis se porrigit Ætna perustis,
Enceladi bustum, qui saucia membra revinctus
Spirat inexhaustum flagranti pectore sulphur.
Et quoties detrectat onus cervice rebelli
In dextrum, lævumque latus, tunc insula fundo
Vellitur, & dubiæ nutant cum mœnibus urbes.

† *Encratitæ*, Hæretici à Saturnino, & Marcio neorti, vituperarunt conjugium & præceperunt suis continentiam ab uxoribus, & esum carnium, unde etiam nomen habent. Iren. 1. 30. Euseb. 4. 28.

Endymion, pastor quidam, Athli filius, quem Jupiter in cœlum assumptum, cum Junonem amaret, atque etiam cum Nube pro Junone concumberet, iratus rursum dejecit, & perpetuo somno damnavit; unde proverb. *Endymionis somnum dormire.* Cic. 1. Tuscul. *Endymion vero, si fabulas audire volumus, nescio quando in Latino obdormivit, qui mons est Cariæ, nondum opinor experrectus. Num igitur eum curare censes, cum Luna laboraret, à quâ consopitus putatur, ut eum dormientem osculetur?* Idem ferè habes apud Lucianum in Dialogo Veneris, & Lunæ. Et Theocritus Idyllio 3. felicem existimare videtur Endymionem, quòd semper dormiret, nec ullas sentiret molestias.

Ζαλωτὸς μὲ ἐμὶν ὁ † ἄβυπνος ὕπνος ἰαύων
Ἐνδυμίων.——

Hujus poltea amore capta Luna eum in Latini Cariæ montis specu occultavit, atque ibidem cum eo conversata est. Hic primus Lunæ cursum invenit, & Astronomiæ studiosus eleganter à Poetis fingitur Lunæ amasius. Juvenalis pro pulchro posuit. Sat. 10.

Sed tuus Endymion dilectæ fiet adulter
Matronæ.——

Ovid. Trist. 2.

In Venerem Anchises, in Lunam Latmius heros.

Val. Flac. lib. 8.

Latmius æstivâ residens venator in umbrâ.

Martialis:

Quid tibi dormitor proderit Endymion?

Propertius 2. 15.

Ipse Paris nudâ fertur periisse Lacænâ,
Cum Menelaeo surgeret è thalamo.
Nudus & Endymion Phœbi cepisse sororem
Dicitur & nudæ concubuisse Deæ.

Ovid. 3. de Art. Am.

Latmius Endymion non est tibi, Luna, pudori.

Idem in Ep. Leandri.

Non finit Endymion te pectoris esse severi,
Fac subeant animo Latmia saxa tuo.

Catullus in de Comâ Berenices:

Ut Triviam furtim sub Latmia saxa relegans
Sævus amor gyro devocet aerio.

Engonasis, signum cœleste, quod Latinè *Ingeniculus* dicitur, & est Hercules, qui dextro genu nixus, sinistro pede capitis Draconis dextram partem opprimere nititur. Cic. 2. de Nat. Deorum.

——*Id caput autem*
Attingens defessa velut mœrentis imago.

Quam quidam Græci

Engonasin vocitant, genibus quia nixa feratur.

Q. *Ennius*, poeta antiquissimus, Rudiis Calabriæ oppido natus, Qu. Valerio, & C. Manlio Consl. Ovidius.

Ennius emeruit Calabris in montibus ortus
Contiguus poni, Scipio magne, tibi.

A Catone Quæstore in urb. adductus in Aventino habitavit, ancillæ unius ministerio contentus. Scripsit Annalium libros, Satyras, Comœdias ac Tragœdias, ex quibus ad nos nihil pervenit, exceptis aliquot versibus à scriptoribus veteribus passim citatis. Scipionem Africanum maximè coluit, itaque vicissim

ab

ab eo eſt adamatus, ut alter ab altero ne ſepulturâ quidem divelli voluerit. Cic. pro Archiâ poetâ. *In ſepulcro Scipionum putatur eſſe conſtitutus è marmore.* Liv. lib. 38. *Romæ extra portam Capenam in Scipionum monumento tres ſtatuæ ſunt, quorum duæ P. & L. Scipionum dicuntur eſſe, tertia poetæ Q. Ennii.* Vide Val. Max. 8. 15. & Solin. cap. 7. Periit morbo articulari, quem immodico vini uſu contraxerat. Unde Horatius lib. 2. Ep. obiter eum tangit, tanquam vino plus ſatis deditum.

Ennius ipſe pater nunquam niſi potus ad arma
Proſiluit dicenda.——

Prop. 3. 3.

Unde pater ſitiens Ennius ipſe bibit.

Qu. Serenus:

Ennius ipſe pater dum pocula ſiccat iniqua.

Gloſſæ veteres: *Ennipater*, ἔννιος πατήρ.

Ejus mem. Lucret. lib. 1.

Ennius ut noſter cecinit, qui primus amœno
Detulit ex Helicone perenni fronde coronam.

Unde Prop. 4. 1.

Ennius hirſutâ cingat ſua dicta coronâ.

Ennii perſtudioſus fuit Virgilius, nam plura ex eo ſumpſit, & in carmina ſua tranſtulit, quorum partem notavit Macrob. l. 6. Saturn. cap. 1. Idem quum aliquando deprehenderetur Ennii poeſin legere, interrogatus quid ageret, reſpondit; *Aurum ſe ex Ennii ſtercore colligere.* De Ennio quoque Ovidius ſcripſit in Triſtibus.

Ennius ingenio maximus, arte rudis.

Sicut & *rudem Ennii Muſam* dixit Statius, lib. 1. Sylv. ad nomen patriæ *Rudiæ* nimirum alludens uterque. Claud.

Hærebat doctus laseri, caſtriſque ſolebat
Omnibus in mediis Ennius ire tubas.

Sane *ingenioſum Poetam*, & *auctorem* valdè bonum vocat Cic. pro Muræná. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 2. Alius *Ennius* de augurandi diſciplinâ ſcripſit. Vide Sueton. de Illuſtr. Grammat. cap. 1.

Enneſigæus, Neptuni cognomen ab eo quod *terram concutiat*, impoſitum, unde etiam *Eneſichthon* dicitur. Juvenal. Sat. 10.

Ipſum compedibus qui vinxerat Enneſigæum.

Enoch, filius Cain. Gen. 4. Prima quoque mundi civitas ab ipſo Cain ædificata, & filii nomine appellata. Fuit alius vir juſtiſſimus, qui cum Deo ambulavit, & ſublatus evanuit. Hic quaſdam invenit literas, quoſdamque libros conſcripſit, (Prophetiæ illius D. Judas meminit) ſub quo Adam mortuus eſt. Comeſtor in cap. 3. Gen. Luculentum teſtimonium de illo profert Apoſtolus epiſtolæ ad Hebr. cap. 11. Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη, τὸ μὴ ἰδεῖν θάνατον, καὶ οὐχ ηὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ θεός. Πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐηρεστηκέναι τῷ θεῷ. Sed & ante illum Siracides eum non uno elogio exornavit. Eccleſiaſtic. cap. 44. Ἐνὼχ εὐηρέστησε Κυρίῳ Θεῷ, καὶ μετετέθη ὑπόδειγμα μετανοίας τοῖς γενεαῖς. Item cap. 49. Οὐδεὶς ἐκτίσθη τοιοῦτος ἐπὶ τῆς γῆς ὡς Ἐνὼχ, καὶ γὰρ ἀνελήφθη ἀπὸ τῆς γῆς. Vide Druſii *Henochum*. Quomodo autem & in quem locum tulerit eum Deus non æque apud omnes ſacrarum literarum expoſitores certum eſt. Aliqui Ebræorum verbum illud *tulit eum Deus*, interpretantur, *mortuus eſt*, & quidem ante tempus, ne malitia mutaret cor ejus; quod is ſcripturarum mos ſit, & eum *tolli* dicant, qui de *vitâ tollitur*: juxta illud Eliæ: *tolle animam meam*. & Job: *poſt modicum tollet me*. Philo Jud. lib. 1. de V. Sapientis, dicit, Deum tranſtuliſſe Henoch, non per mortem, ſed per ſeparationem à conſortio & frequentiâ improborum hominum ad Virtutis ſeceſſum vulgo ignotum, & vix paucis, iiſdemque præſtantiſſ. viris agnitum. Procopius Sophiſta in Gen. innuere videtur Henochi tranſlationem fuiſſe non mortem, ſed mutationem quandam ex mortali ad immortale corpus. Aug. lib. 9. in Gen. & in lib. de peccatorum meritis negat Henoch immutatum eſſe in illam ſpiritualem qualitatem corporis, quæ in Reſur. promittitur; putatque ipſum iterum rediturum ad hanc V. & moriturum, ut corpus animale in ſpirituale mutetur. Interim vero aut ſine cibo à Deo ſuſtentari, ſicut Elias 40. dies ſine cibo vixit, aut ſi cibo opus habet in Paradiſo forte paſci, ſicut Adam de ligno Vitæ, & inde contra vetuſtatem vitæ ſtabilitatem accipere. Iren. vero lib. 5. adverſ. Hæreſ. Valentini aſſerit eum unà cum Elia vivere in eodem Parad. in quo primus homo à Deo poſitus fuit. Hieron. autem lib. 1. contra Jovinian. ferè ex memoriæ lapſu hanc tranſlationem tribuit non Enocho ſed Enoſo, cuique Henoch fuit abnepos; inquiens: *Si autem transfertur Enos, non veor iccirco translatum, quod uxorem habuerit, ſed quod primus invocaverit Deum.* Chryſ. & Theod. aiunt non eſſe curioſius inveſtigandum quò tranſlatus ſit, & num uſque ad præſens vivat, & quo modo nunc agat, ſed hoc eſſe ſatis ut credamus, & quod Deus eum tranſtulerit, & quod mortem non ſit expertus, ſicut & Apoſt. teſtatur ad Ebr. c. 11. Hujus Enochi & Methuſalæ hiſtorias promiſcent Ethnici; *Annacus* enim, i. e. *Enochus* [qui *Cannacas* in Eraſmo i. e. חנוך *Chanochus*, pro quo in Suidâ perperam ſcribitur Nannachus] *antiquus rex ante* Deucalionem, qui vixit ſupra trecentos annos (nempe 365.) *cùm prævidiſſet venturum diluvium*, convocatis omnibus ad templum, diis cum lacrymis ſupplicabat, ut id malum averterent. Hinc proverbium, τὰ Καννάκης i. e. *res aut mala Cannacæ*; *vel de lamentis, vel de rebus vetuſtiſſimis.* Hæc Suidas & Eraſmus ex Hermogene in Chil. 2. 8. 19. Hic erat Enochus quem homines ad pœnitentiam & luctum invitaſſe conſtat ex nomine filii & ex Epiſtolâ Judæ. Stephanus in voce Ἰκόνιον. Aiunt Iconium fuiſſe Annaci urbem, de quo prædixit Oraculum, fore ut cum obiiſſet, omnes perirent. Quo audito Phryges *magnum luctum ediderunt.* Quæ falſa ſunt, niſi de filio ipſius intelligantur. Eupolemus apud Euſeb. Præp. lib. 9. Græcos ait *Atlanti tribuere inventionem Aſtrologiæ*: eundem autem eſſe Atlantem cum Enocho; Enochi porro filium eſſe Methuſalam quo ab Angelis Dei omnia edocto, nos deinceps ita didiciſſe. Bocharto. Phal. 2. 13.

Enodia, Hecate, quod in viâ inventa ſit ab Inacho. Steph. Heſychius: Ἐνοδία, Ἄρτεμις.

Enomides, ſcripſiſſe videtur de Deorum nominibus, naturâ & geſtis, teſte Etymologi Magni authore.

Enulus, à Delphino ſervatus. Vide Hiſtoriam apud Plut. circa finem libelli, *Utra animalia plus ſapiant*, & in convivio 7. Sapientum.

Enyalius, Bellonæ fil. Ἐνυοῦς υἱός, Martis quoque eſt epitheton ac interdum pro bello ponitur.

Enyo, ſoror Martis, Latinis *Bellona*. Ponitur etiam pro *bello*. Martialis.

Nec te decipiat ratibus navalis Enyo.

Id eſt, ναυμαχία. Heſychius, Ἐνυὼ, πολεμικὴ θεά, ἢ μάχη.

Eos, à Græcis dicitur, quam Latini *Auroram* vocant. Mons item Ægypti. Plin.

Eous, unus equorum Solis. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeïs, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

Epaminondas Thebanus, honeſto genere natus, Muſicam & Philoſophiam doctus, modeſtus, prudens, gravis, peritus belli, fortis manu, animo maximo, adeo veritatis amans, ut ne joco quidem mentiretur. Hic cum apud Leuctra Lacedæmonios plagâ peſtiferâ adeo afflixiſſet, ut ex eo tempore Lacedæmoniorum opes corruerint, & principatum Græciæ amiſſum ultra reparare nequiverint, dicere ſolebat, Orbum ſe, non tamen ſine liberis, & ex ſe natam relinquere pugnam Leuctricam. Hic poſt ingentia facinora edita extremo tempore apud Mantineam cum acie inſtructâ, & ducis optimi, & militis fortiſſimi officio fungitur, ſparo percuſſus, relatuſque in caſtra ſemianimis, requiſivit à circumſtantibus, Salvuſne eſſet clypeus? cum ſalvum eſſe flentes ſui reſpondiſſent, allatum, veluti ſocium laborum gloriæque oſculatus eſt. Iterum quæſivit, eſſentne fuſi hoſtes? cum id quoque ut cupiebat, audiſſet, evelli tum denique ſpiculum juſſit; ita multo ſanguine profuſo in lætitiâ & victoriâ mortuus eſt. Ejus morte Thebanorum vires hebetatæ ſunt, ut non tam illum amiſiſſe, quam cum illo interiiſſe omnes viderentur. Nam ante Epaminondam Thebani alieno imperio paruerunt, & poſt interitum ejuſdem in ſervitutem priſtinam revoluti ſunt, ut manifeſtum ſit gloriam Thebanam cum illo natam & extinctam fuiſſe. Steſimbrotum filium ſuum, quòd contra mandatum cum Lacedæmoniis conflixiſſet, tametſi victor feliciter evaſiſſet, interfecit. Plut. Paral. Huic Thebani ſtatuam ferream dicarunt, ne erga tantum principem ingrati viderentur. Inter optimos Græcorum ſed pauperrimos ab Æliano numeratur. Sic enim ille: Πεντήκοντα ἐγένοντο οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων, Ἀριστείδης, καὶ Φωκίων, καὶ Ἐπαμινώνδας, &c.

Epaphus, Jovis ac Iûs fil. qui Memphin in Ægypto condidit. Vide Ovid. Met. 1. Item hiſtoricus, qui de templo Delphico quædam tradidit, citatur à Servio in Æn. 3. & Macrobio, Sat. 3. 6.

Epaphroditus, à libellis Neroni Imp. à Domitiano capitis damnatus, quòd Neronem in conſciſcendâ ſibi nece ſuâ manu adjuviſſet. Item Grammaticus, patriâ Chæroneus, qui 30 millia optimorum librorum habuiſſe perhibetur. Vide Suidam. Item vir fidelis, de quo D. Paulus paſſim in Epiſtolis.

Epeus, Endymionis filius & Pæonis frater, qui primus in muralibus machinis equum reperit, qui & aries dicitur. Plin. 5. 56. quæ res locum fecit fabulæ, Epeum fabricatorem fuiſſe equi lignei, quo Troja prodita eſt. Virg. Æn. 2.

—— *Et ipſe doli fabricator Epeus.*

Item

Item *Epeus*, vir quidam timidiſſimus, de quo natum eſt proverb. *Epeo timidior*. Datum eſt hoc nomen Cratino Comico per alluſionem fortaſſis, quòd cùm Oeneidis tribûs Princeps eſſet, in eo munere timidius ſe gereret. Eraſmus in Chil.

Epleſtria, Thebis feſta fuerunt ob Tireſiam inſtituta, in quibus ipſius ſimulacrum, virilibus veſtimentis exuebatur, & muliebribus induebatur, moxque illis ademptis, iterum virilia imponebantur, alludentes ad ipſius Tireſiæ fabulam.

Ephetæ, magiſtratus apud Athenienſes. Hi à Demophoonte rege inſtituti, 50 ex Athenienſibus, totidemque ex Argivis, ut in Palladio foro de inconſultà cæde cognoſcerent, majore deinde auctoritate, jureque ampliore à Dracone inſtructi ſunt, ſic enim inſtituti, ut 51 ex optimis eligerentur, qui de cauſis capitalibus judicarent. Non niſi 50 annos nati, moribuſque probatiſſimis eligebantur. Pollux. Suidas.

Ephialtes, Neptuni fil. Gigas incredibili corporis robore, qui cum ſingulis menſibus novem digitos creſceret, in tantam altitudinem evaſit, ut ſtaturâ ſuâ fretus, unà cum fratre Ocho ſuperis bellum inferret, quapropter à Jove fulmine ictus ad inferos eſt detruſus.

Ephippus Olynthius, ſcripſit de Alexandri & Hephæſtionis obitu. Athen. lib. 4. Item Athenienſ. Comicus, cujus fabulas complures citat Athenæus. Diverſus forſan ab utroque eſt *Ephippus* ille, quem ſe Plinius ſequi profitetur in iis quæ de plantis ſcribit, lib. 12. & 13.

Ephippus Cumæus, auditor Iſocratis, qui ſcripſit hiſtoriam ab excidio Trojæ uſque ad ſua tempora, libris 30.

Ephori, apud Lacedæmonios tales erant magiſtratus, quales apud Romanos Tribuni plebis, qui à Theopompo ſic oppoſiti ſunt Regibus, ut apud Rom. Conſulibus Tribuni. Ut enim à Conſulibus ad Tribunos, ita à Regibus ad Ephoros provocare quiſque poterat. Olim pro miniſtris Regum fuerunt, tandem eò potentiæ pervenerunt, ut ſenſim à Rege proprium Magiſtratum conſtituerent, nomine *Ephoriam*. Dicti ἀπὸ τῦ ἐφορᾶν, quod eſt *intueri*, quòd ad civitatis ſalutem intentos haberent oculos.

Ephorus, hiſtoricus Cumanus, Iſocratis auditor, & condiſcipulus Theopompi. Suidas. Item alius recentior. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 37.

Ephræm Syrus, Juliani temp. floruit, obiit vero ſub Valente Imp. Quædam de eo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 252.

Ephraim, poeta hiſtoricus, vitas Principum Conſtantinopol. Iambico carmine proſcripſit. Floruit initio ſeculi 14.

Epicaſte, eadem quæ Jocaſte, Heſychius: Κλῄω τ' Ἐπικάστην, ἣν οἱ μὲν Ὄμηρον Ἰοκάστην καλέσιν.

Epicharmus, Tityri (ut Suidas ſcribit) vel Chimari filius, Siculus, poeta Comicus, & philoſophus, cui nonnulli inventum Comœdiæ tribuunt, Pythagoræ auditor. Horat. ad Piſones,

Plautus ad exemplum Siculi properare Epicharmi.

Ὅς πᾶσιν χρήσιμα εἶπε, *qui pueris utilia præcepit*, quemadmodum de eo Theocritus dixit. Eum ſæpe commemorat Marcus Tullius, ejuſque verſus non raro producit, ut lib. 1. Ad Attic. *Ut crebro mihi vafer ille Siculus inſuſurret Epicharmus cantilenam illa ſuam*, Νῆφε, καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν. Quæ verba ſic Latine reddidit Qu. Frater de petit. Conſul. ad Marcum. *Quamobrem* Ἐπιχαρμεῖον *illud teneto, nervos, atque artus eſſe ſapientiæ non temere credere.* Et primo Tuſculanarum. *Sed tu mihi videris Epicharmi, non inſulſi hominis, ut Siculi, ſententiam ſequi. Quam? non enim novi. Dicam ſi potero Latinè*, &c. *Emori nolo, ſed me eſſe mortuum nihili æſtimo.* Vide Voſſ. P. Gr. pag. 33.

Epicrates Ambraciata Comicus, de quo Voſſ. P. Gr. pag. 52.

Epicletus, Philoſophus Stoicus, ex Hierapoli Phrygiæ urbe Romæ Epaphrodito cuidam Neronis familiari ſervivit, atque ad Marci uſque Antonini tempora pervenit, Domitiano autem imperante, ejus dominatu offenſus Româ Hierapolin migravit, ratus verum eſſe quod eſt Tragicum, Patriam eſſe cujuſque ubi quis rectè ageret. Tanta vero apud omnes homines ejus vitæ admiratio extitit, ut Lucianus Syrus lucernam ejus fictilem tribus drachmarum millibus, ob ejus authoritatem væniſſe tradat. Enchiridion Græcè ſcripſit in quod commentati ſunt Simplicius, & Arrianus. * Hoc de illo extat diſtichon, tanquam à ſeipſo factum.

Δοῦλος Ἐπίκτητος ἠμὶ μὲν, καὶ σώματι πηρός,
Καὶ πενίᾳ τ' Ἶρός, καὶ φίλος ἀθανάτοις.

Philoſophiam totam duobus verbis complexus eſt, Ἀνέχου, καὶ Ἀπέχου. *Suſtine*, & *Abſtine*.

Dixi *Enchiridion ſcripſit*, ut loquerer cum vulgo. Nam reverà Arrianus ejus libri genuinus eſt auctor, qui & uberiorem in illum commentarium edidit, in quo diſputationes Epicteti plenius proſequitur. Teſtatur hoc Simplicius in præfat. * Commentarii ad hunc libellum hiſce verbis: Τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο τὸ Ἐπικτήτε ἐγχειρίδιον ὀνομαζόμενον, καὶ τοῦτο αὐτὸς συνέταξεν ὁ Ἀρριανὸς, τὰ χρειότατα, καὶ ἀναγκαιότατα ἐκ φιλοσοφίᾳ καὶ κινητικώτατα πρὸς ψυχῶν ἐπλεξάμενος ἐκ τῆς Ἐπικτήτε λόγων.

Epicurus, Athenienſis, ejus ſectæ author, quæ ab eo *Epicurea* dicta eſt, Olympiadis 109. anno tertio, ſeptennio poſt Platonis exceſſum. Obiit autem anno ſecundo 127. Olymp. cum vixiſſet an. 72. Nemini plus debuit quàm Democrito. Hinc Cic. 1. de N. Deorum: *Democritus vir magnus imprimis, cujus fontibus Epicurus hortulos ſuos irrigavit.* Antea quoque dixerat; *In Democritum ipſum, quem ſecutus eſt, fuit ingratus.* Rhetoricen contempſit, ut qui omnem ſermonis laudem in ſolâ perſpicuitate collocaret. Laertius in Epicuro. Κέχρηται λέξει καθαρᾷ καὶ τῇ πραγμάτων, ὡς ὅτι ἰδιωτίᾳ ὄντι, Ἀεισοφάνης ὁ γραμματικὸς αἰτιᾶται. Imo Epicurus *orationis ornamenta neglexit*, ut ait Cic. lib. 8. de Finibus. *Neque literas didicerat*, ut ait B. Hieronymus Epiſt. ad Magnum. Dictionem autem hauſerat, ut Cleomedes ait lib. 1. Meteorolog. ἐκ γαμαιτυπείων, καὶ ἀπὸ μίσθε τῶν σφοτυγῶν, *ex proſtibulis & mendicabulis.* Dialecticen etiam parvo habuiſſe loco dicitur. Laertius ubi ſupra, Τὴν διαλεκτικὴν, ὡς περίττην, ὑπερβαίνεσθαι φασὶ τοὺς φυσικοὺς χρεῖν καὶ τῶν τῆ σφοτυγμάτων φθόγγως. *Dialecticam, tanquam pervertentem repudiant: Aiunt enim ſufficere Phyſicis ſimplicia vocabula*, Etiam B. Hieronymus adverſus Rufinum ait: *Quoniam Stoici Logicam ſibi vendicant, & tu hujus ſcientiæ delramenta contemnis, in hâc parte Epicureus es.* Et hujus ſtuporis argumentum eſto, quod negaret, contradictoriarum alterutram eſſe veram. Unde Cic. lib. 1. de N. D. *Totum hoc, aut etiam, aut non, negavit eſſe neceſſarium: quo quid dici poteſt obtuſius?* In Phyſicis maximè amplectebatur dogmata Anaxagoræ; ſic tamen, ut in quibuſdam diſſentiret. Atomos vero ſuos accepit à Leucippo ac Democrito, teſte Lactantio, lib. de Irâ Dei. Interim ſic Dialecticam contemnebat, ut in ejus locum ſubſtitueret Canonicam; de hâc erat Epicuri liber, qui Κανὼν inſcribebatur. Is fuit, ut Laertius ait, περὶ κριτηρίε, καὶ ἀρχῆς, καὶ στοιχειωτικῶν. *De judicii normâ, & principio, & opus prima tradens elementa.* Eo docebat normam omnis judicii non rationem eſſe ſed ſenſum. Matheſin quoque inſuper habuit teſte Plutarcho, lib. contra Epicurum. In Phyſicis vero & Ethicis magnus omnino ſuis viſus eſt, præcipuè Lucretio, qui univerſam Epicuream Naturæ ſcientiam 6 libris complexus eſt, quam tradiderat Epicurus ipſe libris triginta octo. Sic enim ille lib. 3.

Tu pater, & rerum inventor, tu patria nobis
Suppeditas præcepta, tuiſque ex, inclyte, chartis
Floriferis ut apes in ſaltibus omnia libant,
Omnia nos itidem depaſcimur aurea dicta,
Aurea perpetuâ ſemper digniſſima vitâ.

Ejuſdem ſunt iſta de Epicuro.

Qui genus humanum ingenio ſuperavit, & omnes
Reſtinxit ſtellas, exortus uti æthereus Sol.

Quos verſus cum attuliſſet Lactantius, lib. 3. Inſtit. ſubjungit deinde: *Hos equidem verſus nunquam ſine riſu legere poſſum. Non enim de Socrate & Platone hoc ſaltem dicebat, qui velut reges habentur philoſophorum: ſed de homine, quo ſano & vigente, nullus æger ineptiùs deliravit. Itaque poeta inaniſſimus leonis laudibus murem non ornavit, ſed obruit & obtrivit.* Imò ſectatores admiratione illius, quolibet menſe, natali ejus ſacrificabant, idque die vigeſimo: unde ferias haſce vocabant εἰκάδας. Tantus quoque Epicureis amor magiſtri fuit, ut ejus imaginem annulo inſculptam, boni ominis cauſâ, quocunque circumferrent. Auctor Plinius, lib. 35. cap. 2. Quod ad moralem philoſophiam attinet, Epicurus ſummum bonum poſuit in voluptate, non tamen in eâ quæ ad corpus pertinet, quemadmodum Ariſtippus, ſed in voluptate animi, h. e. in abſentiâ omnium dolorum. In hoc cum vulgo conſentiit, quod amicitias utilitate probaret. Sen. Ep. 9. Non ob hoc quod Epicurus dicebat, ut habeat qui ſibi ægro aſſideat, ſuccurrat in vincula conjecto vel inopi: ſed ut habeat aliquem, cui ipſe ægro aſſideat, &c. Laert. in ejus V. Εἶναι καὶ γίνεσθαι τὴν φιλίαν διὰ τὰς χρείας. Plut. de Am. in liberos: Θαυμάζω δὲ τῆς διαιρέσεως ὁ αἰπὸν. Μιᾷ γὰρ ἀνθρώπε, τίς ἀνθρωπον φιλεῖ; Καὶ Ἐπίκουρος ὁ Παιὴρ ἦν, μάτηρ τὸ τέκνον, οἱ παῖδες τοὺς τιθήνας. Stoici vero contra; & hanc quoque virtutem, ut omnes, ſuâ causâ & pretio colendam. Cic. 3. de Fin. *Minime vero probatur huic diſciplinæ* (Stoicæ) *de quâ loquor, aut Amicitiam, aut Juſtitiam propter utilitates aſciſci, aut probari.* Seipſum poſuit inter αὐτοδιδάκτους Cic. 1. de N. D. Gloriabatur, ut videmus in ſcriptis, ſe magiſtrum habuiſſe nullum. Sen. Ep. 52. Quoſdam ait Epicurus ad veritatem ſine ullius adjutorio contendere, ex iis ſe feciſſe ſibi ipſi viam. Idem ex Laertio; &

ſi

ſi quidam, audiſſe Xenocratem. Continentiſſimæ vitæ fuiſſe dicitur. Cibi tenuitatem non uno loco indicat Juven. Sat. 13.

——— *Non Epicurum*
Suſpicit exigui lætum plantaribus horti.

Et Sat. 14.

Quantum Epicure tibi parvis ſuffecit in hortis.

Horto ſiquidem delectabatur. Prop. lib. 3.

——— *Aut hortis, docte Epicure, tuis.*

Statius:

Mallet deſerto ſenior Gargettius horto.

Martialis *Cecropium* vocat.

Cecropium ſuperas qui bonitate ſenem.

Hoc pertinet quod de eo ſcripſit Ælianus, lib. 4. ποικιλ. exclamare eum ſolitum: Ὦ ὀλίγον ἐκ ἱκανῶν, τούτῳ γὲ ὑδὲν ἱκανὸν. Ἔλεγε δ' ἐπίμους ἔχειν καὶ τὸ δὴ λεγόμενον ὑδυσσείας δεῖν ἀγαπᾶζειν, μᾶζαν ἔχων καὶ ὕδωρ. Non deſunt tamen qui alia ac diverſa planè de Epicuro ac libidinibus ejus tradiderunt; ſed falsò, quod & Diogenes agnoſcit. Atque quod ipſe juxta & Philoſophia ejus male audiit, diſcipuli ejus degeneres & intemperantes, ac eorum imprimis Metrodorus, fecere, qui pravè detorſerunt ejus dogmata, & quæ de purâ illâ, atque conſtante, & ſanctâ animorum voluptate tradiderunt, ad iſtam impuram, fugitivam ac pecuinam tranſtulerunt. Itaque Seneca, *Non dico*, inquit, *quod plerique noſtrorum ſectam Epicuri flagitiorum magiſtram eſſe. Sed illud dico, malè audit, infamis eſt; & immerito.* Significat nempe infamem eſſe Epicurum, & ejus ſectam propter voluptatis nomen infame. Vide ipſum de beatâ vitâ cap. 13. Hinc *Sanctæ Epicuri, & rectè præcipere Epicurum* ibidem ſcribit homo Stoicus, & voluptatis hoſtis profeſſus; ejuſque dicta paſſim laudat, commendat, inculcat, Epicureæ doctrinæ, atque auctoris ipſius laudem habes apud Lucianum in Pſeudomant. Nec repugnant quæ in Βίων πράσει ſcribit, ea enim ad degeneres diſcipulos pertinent, ut ſequens dialogus docet, quem *Piſcatorem* inſcripſit. Utcunque hoc eſt, fœdus ille & peſtilens error eſt Epicuri, quòd negaret Deum curare mortalia, animuſque ſimul cum corporibus interire putaret. Plura qui ſcire velit, Laertium Diogenem adeat & Gaſſendum.

C. *Epidius* multa oſtenta prodigiáque plane fidem excedentia conſignavit. Plin. 17. 25.

Epidotas, Heſychius. Ἐπίδοτας, Ζεὺς ἐν Λακεδαίμονι. Apud Pauſ. in Laconicis eſt Ἔφωτις, & *Genius quidam incertus* dicitur.

Epigenes, aſtrologus, & hiſtoricus, cum Beroſo & Critodemo conjungitur Plinio 7. 56. Alius eſt *Epigenes* Sicyonius Poeta, non quidem Comicus, ut Suidas putavit, ſed Tragicus, ut rectè eſt apud Michaelem Apoſtolium Chil. 15. prov. 13. Varia ejus citat Athenæus, & ex eo Suidas.

Epigoni, dicti ſunt authores ſecundi belli Thebani quaſi fœtus illorum, qui primum confecerant bellum. Græcè enim ἡ γονὴ *fœtus* appellatur, & qui poſt gignitur Ἐπίγονος. Inde Euripides Tragœdiam hoc argumento compoſitam *Epigonos* ſcripſit. Sunt qui exiſtimant Epigonos apud Strabonem eſſe populos à quibus fabulæ nomen inditum ſit: cùm Epigoni dicti ſint generali vocabulo omnes illi, qui ex diverſis populis conflati ſecundum bellum Thebanum duce Alcmæone confecerunt. Nam ex Statii lectione notum eſt bellum Thebanum primum, & nomina Ducum qui in eo loco occubuerunt; quorum filii uti mortem parentum ulciſcerentur, communi conſilio contra Thebanos iterum arma moverunt, qui acceperunt reſponſum ab Apolline, eam ſe civitatem expugnaturos, ſi Alcmæonem Amphiarai filium Imperatorem feciſſent. Igitur Alcmæon exercitu ex Græciâ collecto contra Thebas duxit copias, acerrimaque commiſſâ pugnâ victoria potitus eſt, & Thebæ captæ, ac dirutæ ſunt. *Epigoni* etiam dicti ſunt ſucceſſores Macedonum veteranorum, qui ſub Alexandro M. ex Aſiaticis fœminis ſobolem ſuſceperunt.

Epimenides, poeta Epicus, patriâ Cretenſis, qui à patre Agiaſarcho in agrum ad cuſtodiendum pecus miſſus in quodam antro obdormivit annos 75. Unde emanavit Proverbium *Epimenidi ſomnum dormire*. Tandem expergefactus, cùm videret omnia mutata, domum reverſus, à fratre omnia didicit. Quamobrem pro Deo eſt habitus. Idem Athenienſibus peſtilentiâ laborantibus dixit Civitatem purgari, expiarique oportere. Pauſ. in Att. Plut. in Solone & Laertius. Itaque cum rogatus eò veniſſet, juſſit oves albas, atque nigras apud Areopagum immolari. Rediens deinde domum, oblatam ab iis pecuniam reſpuit, Plato in 1. & 2. De legg. Hunc *Cnoſſium* faciunt Diog. Laer. in ejus Vitâ lib. 1. Suid. in Ἐπιμενίδης. Plin. 7. 52. & Pauſ. in Att. Contra *Phæſtium* Plut. in Solone Tzet. Chil. 5. 18. Euſt. ad Iliad. β' & Dionyſium. De patre ejus variant auctores vett. quorum alii *Phæſtium* tradunt, alii rurſum *Doſiaden*, alii denique *Ageſarchum*, Apollonius *Boli* eum filium facit Hiſt. Mir. cap. 1. Matris nomen à Diogene prætermittitur; à Suidâ vero ea *Blaſta*, à Plut. autem in Solorte *Balta* dicitur. De *Somno* ejus res eſt nota, quanquam variant in tempore. Vide Meurſium ad Apoll. Mir. c. 1. Primus traditur domos & agros luſtraſſe. Diogenes Λέγεται δὲ καὶ περὶτε οἰκίας καὶ ἀγροὺς καθῆραι. Hinc Καθαρτὴς *Luſtrator* cognomento dicebatur. Jambl. de V. Pyth. 1. 28. Ἄλλως δὲ καὶ Ἀλεξάνδρῳ μὲν ὃν τὸ ἐπώνυμον Ἐμπεδοκλέης, Καθαρτὴς δὲ τῷ Ἐπιμενίδῃ, Ἀιδροβάτης δὲ τὸ Ἀδάιδης. Totidem verbis eſt apud Malchum in Ejuſdem Vitâ. Animam ejus crem ixire dicta eſt, & redire, quando vellet. Suid. in Ἐπιμενίδης· ὁ λόγος ὡς ἐξίοι ἡ ψυχὴ ὁπόσον ἤθελε χρόνον, καὶ πάλιν εἰσίοι ἐν τῷ σώματι. Heſych. Mileſius de Claris Philoſophis. Ἐπιμενίδου τοῦ Κρητὸς λόγος, ὡς ἐξέρχοιτο ἡ ψυχὴ ὅτε ἠβούλετο, καὶ ὁπόσον ἤθελε χρόνον, καὶ πάλιν ἐπανέρχοιτο. Hoc autem corvi effigie factum eſſe aſſerit Plin. 7. 52. Erat autem præditus futurorum ſcientiâ. Plut. in Sol. ἐδόκει δέ πως ἔξ θεοφιλὴς καὶ σοφὸς εἶναι τὰ θεῖα, καὶ ἐνθουσιαστικὸν καὶ τελεστικὸν σοφίαν. Cic. de Divin. lib. 1. *Contingit & nonnunquam Vaticinantibus per furorem: ut Bacis Bœotius & Epimenides Cres.* Diog. Φασὶ δὲ καὶ γνωσικώτατον γενέσθαι. Apul. Flor. 1. *Nec non & Cretenſem Epimenidem, incuſtum fatidicum.* Unde Max. Τῶν δεινῶν τὰ θεῖα vocat & B. Paulus Περφύτιον Tit. 1. Ad quem locum vide Scholium, ubi de hoc vate pluſa. Ariſtot. vero ait, eum non vaticinatum eſſe de futuris, ſed præteritis & obſcuris. Rhet. 3. 17. Ὡς ἐφὴ Ἐπιμενίδης ὁ Κρὴς· οὐκέτι δὲ τοῦ μὴ ἐσομένων οὐκ ἐμαντεύοντο, ἀλλὰ καὶ τοῦ γεγονότων, ἀδήλων δέ. Errat autem manifeſtò: nam prædictionem ejus futurorum unam & alteram, memorat nobis Diog. & habemus item tertiam apud Plat. de Leg. lib. 1. Et ob rerum futurarum hanc ſcientiam, Baltæ eum Nymphæ filium, ac Curetem etiam novum homines illius temporis appellabant, Plut. poſt citata verba. Διὸ καὶ παῖδα Νύμφης ὄνομα Βάλτης, καὶ Κούρητα νεὸν αὐτὸν οἱ τότε ἄνθρωποι προσηγόρευον. Diog. Μυρσιλος δὲ ἐν ὁμοίοις φησὶν ὅτι Κούρητα αὐτὸν ὠνόμαζον Κρῆτες. Tradit quidam, cibum à Nymphis accipere ſolitum; eumque bovis ungulâ conditum ſubinde ſumpſiſſe, & nec edere unquam viſum nec excernere. Diog. Φησὶ δὲ Δημήτριος πυὰς ἰσορεῖν, ὡς λάβοι ὀβελὸν Νυμφῶν ἕψημά τι καὶ φυλάξαι ἐν χαλκῇ βοός· περιφορώμενός τε κατ' ὀλίγον μηδεμιᾶ κενώσει ὑποκρίσει, μηδὲ ὑφιᾶσαι ποτὲ ἐδίων. Plut. in Conv. Sap. Ἀρ' οὖν, ἔφη καὶ ὁ ἑπτάρχων ἡμῖν, Σόλων ὁ ξένον, Ἐπιμενίδου, νόμος τὶς ἀπέχεσθαι μὴ ἄλλων σιτίων καὶ δίκη, ὁ δὲ ἁλίμα δυνάμενος, ἵνα ἡδονὴν αὐτὸς συντίθηται, μικρὸν εἰς τὸ στόμα λαμβάνοντα, διημερεύειν ἀνάειτον, καὶ ἄδειπνον; Edebat autem Aſphodelum & Malvam. Plut. ubi ſupra: Ὁ δὲ Σόλων ἔφη θαυμάζειν τὸν Ἀρδαλον, εἰ τὸν νόμον οὐκ ἀνέγνωκε τοῦ Διαίτης, τοῦ ἀνδρὸς ἐν πᾶσι ἔπεσι τοῦ Ἡσιόδου μεγαμωρόου· ἐκεῖνος γάρ ἐστιν ὁ πρῶτος Ἐπιμενίδη ῥήματα τοῦ ὄφελος ταύτης παρεχόμενα, καὶ ζητεῖν ὁ διδάξας, ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγα ὄνειαρ. Ubi Proclus: Ἐπιμενίδην φασὶ μικρόν τι ἐδέσματον περιφορούμενον, ἅ δὲ τελεῖν τὴν ἡμέραν· διὸ δὴ ἐξ ἀσφοδέλου, καὶ μαλάχης, ἥτοι αὐτὸν ἅλιμον, καὶ ἄδηλον ἐπεῖν. Hinc intelligendus Platonis locus de Leg. 3. Cui μῶν φράζεις Ἐπιμενίδου; Athen. ναὶ τοῦτον· πολὺ γὰρ ἡμῖν ὑπερτέθηκε τῷ μηχανήματι τοῦ ξύμπαντας, ὦ φίλε, ὁ λόγῳ μὲν Ἡσίοδος ἐμαντεύετο πάλαι, τῷ δ' ἔργῳ ἐκεῖνος ἀπετέλεσεν, ὡς ὑμεῖς φατέ. Et huc pertinet quòd *Asphodeli* etiam radix dicta fuit *Epimenidium*. Euſt. ad Iliad. φ'. Ἀσφοδέλου δὲ ῥίζαν Θεόφραστος καλεῖσθαι φησὶν Ἐπιμενίδιον. Locus vero Theophraſti, quem reſpexit, eſt Hiſt. Plaut. 7. 9. Mortui pellis literata eſt reperta. Heſych. Mileſ. ubi ſupra: Τῆς διπθέρας τοῦ αὐτοῦ, τὸ δέρμα ἐγράφη γράμμασι κατὰ σικυῶνα. Idem tradit Suidas. Et hæc quidem a Lacedæmoniis ſervabatur: qui quod illam diligenter cuſtodirent, mox Proverbio dici cœpit, Ἐπιμενίδου δέρμα de rebus quæ ſepoſitæ ſummâ curâ ſervabantur. Diogenianus Cent. 8. Prov. 28. Ἐπιμενίδειον δέρμα· ὅτι ἦν ἀποθέτων· κατέκειτο γὰρ ἐν τῇ Λακεδαίμονι τοῦτο. Idque ex Oraculo quodam. Appendix Vaticana Cent. 3. Pro. 99. τὸ Ἐπιμενίδειον δέρμα ὅτι ἦν ἀποθέτων ἄρα· ἀπέκειτο γὰρ κατά τι λόγιον τοῖς Λακεδαιμονίοις τοῦ θεοῦ Ἐπιμενίδου δέρμα. Nam hi ipſi captum bello contra Cnoſſios, interfecerant, & in apro Corinthiaco ſepelierant. Pauſ. in Corinthiacis: Περὶ δὲ τοῦ ναοῦ τὴν Ἀθηνᾶς, Ἐπιμενίδου λόγιον ἔστι τάφον· Λακεδαιμονίους γὰρ πολεμήσαντας πρὸς Κνωσίους, ἐλεῖν ζῶντα Ἐπιμενίδην, λαβόντας δὲ ἐκπλεῖναι, ὅπη σφίσιν ἐκ εἶπα ἐμαντεύετο, αὐτοὶ δὲ ἀνελόμενοι δέλαα ταύτῃ φασί. Struxerunt etiam monumentum in ipſo urbis Spartanæ foro uti refert Pauſ. in Laconicis. Sane Spartam Epimenidem veniſſe tradit Clemens Strom. 1. & Tatianus Orat. contra Græcos. Diogenes ſimpliciter mortuum eſſe dicit non multo poſt quam Athenis rediiſſet à luſtratione Urbis Ἐπανελθὼν ἐκ' οἴκου, μετ' ὀ πολὺ μετήλλαξεν. Jamblichus tradit, in latrones inciditſſe, & in his Furias ultrices imprecatum, diris illis effeciſſe, ut ipſi mutuis vulneribus ſe conficerent. Vide eum, lib. 1. cap. 32. Vixerat autem annos 150.

Vide Meurſ. ad Apollon. Dyſcolum Hiſt. Mir. cap. 1. Mortuum Cretenſes inter Deos cenſuere. Diogenes: Λέγεσι δέ τινες, ὅτι Κρῆτες αὐτῷ θύουσι, ὡς θεῷ. Quidam eum inter ſeptem Sapientes retulerunt: ut videre eſt apud Theodoret. lib. 5. Therapeut. Ejus ſcripta hæc traduntur à Diogene. Κυφήτων τῆς Κορυζάντων ἡρῴους. Θεογονία. Ἀργῶς ναυτικὰ ἢ τὴν Ἰάσονος εἰς Κόλχους ἀπόπλουν. Περὶ θυσιῶν. Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ πολιτείας. Περὶ Μίνω Ῥαδαμάνθυος. Apud Suidam memorantur Μυσίεια ἐν Καδμείοις. A nonnullis Τελχινιακὰ Ἰσοῦλα etiam adſcribitur huic, teſte Athenæo, lib. 7. Et ex his Καδμείοις etiam citantur ab Euſt. ad Iliad. 13. & Dionyſium. Θεογονίας reſpectu Θεολόγος dicitur à Diod. Sic. lib. 5. Et ex eo Opere cenſeo quæ de Styge proferuntur à Pauſan. in Arcad. De Pane & Arcade Jovis & Calliſtûs filiis, à Schol. Theocriti Idyl. 1. De Saturni filiabus Eumenidibus, à Schol. Sophoclis ad Oedip. Colonenſem; denique de Capricorno, à Germanici Interprete. Incerti operis eſt is verſus quem Apoſtolus profert in Ep. ad Titum cap. 1. Ubi Hieronymus dicit eſſe ex *Oraculis*: ſed hæc eum conſcripſiſſe, nemo antiquorum dixit. Pariter incertum iſtud, ubi ὁμοκάπνους vocet, quos Charondas ὁμοσπύρους, ubi refert Ariſtot. Polit. 1. 1. Quod poſtremum τὸ puto in eo Opere fuiſſe quod inſcripſerat: Περὶ τῆς ἐν Κρήτῃ Πολιτείας. Epiphanius Mithræ ſacerdotem fuiſſe tradit ἀρχαῖον ὄντα φιλόσοφον, καὶ Μίθρᾳ τῷ θεῷ Κρητῶν ἀδύτοις ἱερέα. Climas apud Plut. ἀνέκφατον θεῖον vocat. Diod. Sic. θεολόγον, lib. 5. Strabo de eo lib. 10. καθαρμοὺς διὰ θυσιῶν ἐπινοῆσαι, idem habet & Suidas. Ad quem locum vide Grotium ubi de hoc vate plura. Præter hunc tres fuerunt alii *Epimenides*, duo quidam qui Genealogias ſcripſere, tertius qui Doricè Rhodi hiſtoriam condidit, uti ex Laertio diſcimus. Plura de Epimenide Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 431. 432. & P. Gr. p. 17.

Epimetheus, Japeti fil. frater Promethei, qui cum ingenio plurimum valeret, hominis ſtatuam primus ex luto finxit. Quamobrem indignatus Jupiter, eum vertit in ſimiam, atque in inſulas Pithecuſas relegavit.

Epimethis, Pyrrha Epimethei filia, Deucalionis uxor.

Epiphanes, hoc eſt *Illuſtris*, cognomen Antiochi Regis Syriæ, urbem condidit, quæ ab eo *Epiphania* dicebatur. Alius ejus nominis Rex Tacito memoratur. Hiſt. 2. 26.

Epiphanius, Salaminis in Cypro Epiſcopus. μέγας καὶ θαυμαστὸς in Menologio Græcorum dicitur, ubi Maii die 12. hæc legas. *Epiphanius* è Phœniciâ oriundus fuit, in agro Eleutheropolitano, parentibus pauperibus, & manibus victum ſibi quærentibus, humili in domo, & cujuſmodi pauperum atque agricolarum eſſe poteſt, educatus; ſplendore ipſe virtutis claruit & ad ſummum piæ, ac religioſæ Vitæ faſtigium provectus eſt. Nam cum ejus parentes in Judaicæ cultu ligis, atque umbrâ perſeveraſſent, neque gratiæ lucem aſpicere potuiſſent, ipſe leviſſimam occaſionem nactus ad Veritatem Chriſtianam confugit; Poſtquam enim Cleobius quidam illum equi indomiti ac contumacis inſultu proſtratum, & in femore ſauciatum curavit; atque equus ipſe interfectus eſt, ſtatim quidem vario cogitationum æſtu mens illius agitari cœpit; ita ut deinceps erga Legis ſervitutem non adeo eſſet affectus. Poſtea vero in Lucianum quendam monachum incidens, cum eum vidiſſet, à mendico ſtipem rogatum, ubi pallium ſuum largitus eſſet, veſte de cœlo miſsâ protinus indutum, Chriſtianæ Religioni nomen dedit, atque ab Epiſcopo baptizatus eſt. Quæ vero poſteà geſſerit paucis complecti omnia difficile eſt. Unum illud, & quidem neceſſarium, affirmare poſſumus, cum is ætate admodum adoleſcens eſſet, ſimul atque Chriſti fidem amplexus eſt, Monaſticæ profeſſionis inſtituto ſuſcepto, æquales illum ſuos omnes continentiâ, & Aſceticæ vitæ laboribus anteceſſiſſe. Poſteaquam autem ſummum ad Sacerdotium pervenit, conſentanea vitæ anteactæ Virtutum officiis præ ſe tulit. Etenim cum antea Monaſticam vivendi rationem crebris miraculis, atque ægrotorum plurimorum curationibus exornaſſet, ſuſcepto Pontificatu, præter hæc omnia ſanam ac ſinceram Doctrinam adjungens, etiam ſcriptorum ſuorum copiâ univerſos erudiit. Quibus dum intentum eſt, multos ab infidelibus & Hæreticis labores pertulit. Poſtremo cum 105. an. ac menſes 3. expleſſet, quemadmodum Arcadio Imp. interroganti reſponderat, ſpiritum Domino reddidit, peregrè, & extra ſedem ſuam: pro eo ac Chryſoſtomus petierat, quoniam relegationi hujus Epiphanius ſubſcripſerat. Viciſſim autem Epiphanium reſcripſiſſe memorant, neque illum locum eum, in quem deportari juſſus eſt, eſſe viſurum. Hæc Menologium. Suidas vero: Ἐπιφάνιος Κωνσταντίας τῆς Κύπρου Ἐπίσκοπος, ὃς φησιν Σολομῶν, ἔχαλκε τὸν πασῶν ἁπλῶς αἱρέσεων λόγους, ἃ Παιδεία λέγουσι, καὶ ἕτερα πολλά, ἅπερα παρὰ μὲν τοῖς πεπαιδιδμένοις διὰ τὰ πράγματα σεμνὰ ἦν καὶ τοῖς ἰδιώταις διὰ τὰ ῥήματα, ἀναγνώσεις. Τὴν δὲ τὰ ἑκατὸν γήρους. Hieronymus de ſcript. Eccleſ. *Epiphanius* Cypri Salaminæ Epiſcopus, ſcripſit adverſum omnes hæreſes libros, & multa alia quæ ab eruditis propter res, à ſimplicioribus vero propter verba lectitantur. Supereſt uſque hodie & in extremâ ſenectute varia *cudit opera*. Photius Bibliothec. N. 124. *Lecta ſunt* Sanctiſſ. Epiphanii Panaria 3. Voluminibus, tomis autem ſeptem comprehenſa, adverſus Hæreſes 80. Initium duxit à Barbariſmo, & ad Meſſalianos uſque pervenit. Hic omnibus qui ante ipſum adverſus Hæreſes lucubrationes ediderunt, uberior, atque utilior eſt. Nam nec ea prætermiſit, quæcunque ab aliis prodita utilitatis aliquid continent; & ipſe quæ potuit à ſe excogitata illis addidit. Genus dicendi humile, & cujuſmodi ejus eſſe poteſt, qui Atticæ Doctrinæ rudis extiterit. Sed & in confutandis Hæreſibus plerumque nervos non habet; quanquam interdum præſtantiſſimis illas rationibus, ac ſententiis aggreditur, etſi nihilo dictio ſit, atque orationis ſtructura, aut ſtylus ipſe commodior. Geſnerus mem. libri de Vitâ Mariæ, qui temporibus ejus Epiphanio tribuebatur; eum vero Epiphanii alterius eſſe putat Voſſius. Vitam quoque S. Hilarionis expoſuiſſe dicitur, ſed ea non extat. Eidem tribuitur vulgo Hiſt. de Prophetarum vitis. Attamen ejus libelli veteres non meminerunt, nec ſatis Epiphanio dignus videtur. Opera Epiphanii extant Græcè; Græcè vero ac Latine 2. Vol. in Folio Pariſ. 1622. cum Tralatione ac Animadverſionibus V. Cl. Dionyſii Petavii Soc. Jeſu Theologi.

Equiria, Equitum erant feſta, in quibus equorum curſu certabatur, de quibus Varro & Ovid. Aliàs *Ludi curules*, qui in campo Martio celebrabantur tertio Calend. Mart. Locus Ovidii eſt in Faſtor. lib. 2.

Jamque duæ reſtant noctes de menſe ſecundo
Marſque citos junctis curribus urget equos.
Ex vero poſitum permanſit Equiria nomen.

Idem:

Altera gramineo ſpectabis Equiria campo
Quem Tiberis curvis in latus urget aquis.

Ubi dixit, *altera*, quia prima acta 111. Cal. Mart. *Erat* autem Martius campus, ut obiter notem, poſitus prope Tiberim. Dionyſ. lib. 5. Ἐν μόνῳ δὲ ἐξ ὁδοῦ πεδίῳ, ὃ καὶ μετὰ τὴν πόλιν καὶ τὸν ποταμόν. Sequitur apud Poetam:

Qui tamen ejectâ ſi forte tenebitur undâ
Cœlius accipiet pulverulentus equos.

Feſtus: *Martialis campus in Cœlio monte dicitur, quòd in eo Equiria ſolebant fieri, ſi quando aquæ Tiberis Campum Martium occupaſſent.*

Eraphiotes, vel *Eiraphiotes*, Bacchus dictus eſt ab inducendâ contentione, quoniam vinum iram, atque certamen inducit. Ἔρις enim *contentio* eſt, φαίνειν oſtendere ſignificat. Ita Ἐτυμολογεῖ apud Dionyſium Euſtath. additque poſtea ſic dici propterea quod Ἐῤῥάπται ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διός. Utramque Etymologiam refutantem vide Doctiſſ. Tanaquillum Fabrum Epiſt. Crit. part. 1. pag. 59. Probat enim Bacchum ab Heſychio Ἐείριον vocari ab ἔειρον, ὁ μηρὸς αἶξ. Vide ſis Bochart. Col. Phœn. 1. 18.

Eraſinades, dux quidam fuit, qui, quia infeliciter pugnaſſet cum militibus ſuis omnibus ad internecionem extinctus, factus eſt proverbii locus *Militavit cum Eraſinade*, de his quibus res undiquaque male proceſſerunt.

Eraſmus, Campanus Epiſcopus qui Diocletiano imperante floruit; huic inter vaſtas nemorum ſolitudines corvus paſtum attulit.

Eraſmus Roterodamus.

Eraſtus, Oeconomus, ſeu Quæſtor civitatis Corinthi Rom. 16. Converſus à Paulo, aliquandiu comes fuit peregrinationum ejus, à quo ex urbe Epheſo præmiſſus fuit in Macedoniam. Act. 19. Sed Paulo Romæ captivo Corinthi remanſit. 2 Tim. 4.

Erato, una Muſarum, ab *amore* nomen ſortita, quòd (ut nonnulli putant) præſit his qui Heroum inclyta geſta, aut amores canunt. Virg. Æn. 7.

Nunc age, qui reges, Erato, &c.

Ovid. de Art. *Nunc Erato, nam tu nomen amoris habes.* Apollonius, lib. 3.

Εἰ δ' ἄγε νῦν Ἔρωτα παρὲξ Διὸς ἔκγονον αὐδὴν
Ἔνδυε, ὅππως οἱ Ἰωλκὸν ἀνήγαγε κῶας Ἰήσων
Μηδείης ὑπ' ἔρωτι· σὺ γὰρ καὶ Κύπριδος αἴσῃ
Ἔμμορες, ἀδμίνες τε πόλις μελεδήματα θήλεις
Παρθενικῆς· τῷ καί τοι ἐπήετον ὑγρὰ ἀνῶτα.

Ubi Scholiaſtes: Τὸν Ἔρωτα φασὶν ὀρχῆσαι ἐυπλοκάμοις, ἐυλύροις δὲ Ἀπολλώνιος μιμησάμενος τὸν Ἔρωτα φησὶ τὸν Ἀφροδίτης ὀχλίον. Statius in Epithal. Stellæ & Violantillæ.

Hic Erato jucunda doce.

Ergo rectè hæc Muſa à Virgilio ubi ſupra invocatur ad nuptias, ut placata ſit, quandoquidem τῷ Ἔρωτι (ait Plato in Phædone) οἱ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς, eam viz. Propitiam reddunt qui verſantur in amoribus. Athenæus quoque lib. 13. per initia ait clarè invocandam Erato his qui de amoribus ſcribant.

Eratoſthenes, Cyrenæus, Ariſtonis Chii & Callimachi poetæ diſcipulus, *Plato minor* à quibuſdam ob doctrinam vocatus, præfuit Bibliothecæ Regiæ, Coſmographus inſignis. Primus univerſum

univerſum totius Orbis circulum ducentorum quinquaginta duorum millium ſtadiorum eſſe prodidit, unde & *orbis terrarum menſor* appellatus eſt. Scripſit præter Philoſophiam, poemata, hiſtorias, aſtronomica, de Sectis Dialogos. Suid. Vixit annos 81, qui annus octogeſimus primus maximus climacter, & humanæ vitæ periculoſiſſimus à veteribus eſt creditus. Eſt enim numerus quadratus conſtans ex novem novenariis. Eodem ætatis anno deceſſit Plato, Diogenes Cynicus, & Xenocrates Platonicus. Hic Philologi nomen primus ſumpſit variâ & multiplici diſciplinâ præditus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 108. & de P. Gr. pag. 66.

Erebus, inferorum Deus, & pater Noctis ex Chao & Caligine progenitus, ut refert Hyginus Fab. Poet. cap. 1. Cic. tamen de Nat. Deor. Noctem Erebi uxorem facit. Id quicquid eſt, Poetæ frequenter *Erebum* pro ipsâ inferorum ſede collocant. Virg. Æn. 4.

Pallentes umbras Erebi tranavimus amnem.

Et Proſerpina *Regina Erebi* Ovidio dicitur Met. 5. Ac *Dux Erebi* Pluto eſt Claudiano 1. De Raptu Proſ. Inde adject. *Erebeus*. Ovid. in Ibin.

Pectoraque unxerunt Erebeæ felle colubræ.

Erechtheus, rex Athenienſis, uxorem duxit Praxitheam Phraſimi, & Drogeniæ Cephiſi filiæ filiam, ex quâ filios ſuſcepit Cecropem, Pandorum, & Metionem, filias vero quatuor Procrin, Creuſam, Chthoniam, Orithyiam, quæ cum virginei eſſent mortem pro patriâ contempſiſſe dicuntur. Cic. in Orat. pro Sextio. Ariſtides in Panathenaico. Lycurgus Κατὰ Λεωκράτους. Hygin. Fab. 46. & 238. Ammian. Marcel. lib. 16. *Ut Erechtheus in ſeceſſu Minervæ nutritus.* Hic eſt, inquit ibidem Valeſius, qui *Erichthonius* dicitur à mythologis, quem Homerus in Catal. *Erechtheum* appellat his verſibus:

Δῆμον Ἐρεχθῆος μεγαλήτορος, ὃν ποτ' Ἀθήνη
Θρέψε Διὸς θυγάτηρ, τέκε δ' ζείδωρος ἄρουρα
Καδδ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ.

Hunc Minerva occultatum in ciſtâ cum geminis ſerpentibus Cecropis filiabus commendaverat: unde mos manavit, ut omnes ejus poſteri alerentur in cunis quæ auro ductos angues haberent appoſitos, uti ſcribit Euripides in Ione ſub initium. Eidem Erechtheo templum fuit Athenis in arce poſitum cujus mem. Herodotus in Uraniâ, ubi & ſerpentes illi erant duo cuſtodes arcis, quibus mellita quotidie apponebantur placenta, ut notat Heſychius ad illa verba ex Ariſtoph. Lyſiſtratâ, ὄφιν ὄφιν. Ab hoc autem Erechtheo diſtinguendus alter, Pandionis F. Erichthonii, ſeu Erechthei prioris nepos, à quo denominatos Ἐρεχθείδας tribules ſcribit Pauſanias, & Demoſth. ἐν ἐπιτροπῇ λόγῳ. Hinc *Erechthei coloni* pro populis Athenienſibus. Manilius, lib. 1. ex emendatione Tan. Fabri.

Qualis Erechtheos olim populata colonos
Extulit antiquas per funera peſtis Athenas.

Ergias, Rhodius, hiſtoricus, librum de Rhodo reliquit. Athen. lib. 8.

Erginus, rex Orchomeni, quem Hercules ex Minyis Orchomeni urbe extractum interfecit, eò quod tributa quotannis à Thebis exigeret, ipſamque urbem incensâ regiâ evertit. Item Thraciæ flu. Plin. & Mela, lib. 2.

Eribœa, dicta eſt ab Homero, Iliad. 5. Juno, quaſi *buculæ moleſtia*, quòd Io in bovem verſa, multis affecit moleſtiis. Nam Ἔρις *contentionem*, & βοῦς *bovem* ſignificat. Item Macedoniæ urbs. Ptol. *Croia* Moletio, aliis *Presba*.

Eribotes, Thebanis fil. fuit, medicinæ peritiſſimus, ut qui Oilei vulnus à Stymphalidibus illatum ſanaverit. Teſtis Orpheus in Argonauticis.

Ericates, viri cujuſdam Lycaonii nomen à Meſſapo Æneæ comite interfecti. Virg. Æn. 10.

Cædicus Alcathoum obtruncat, Sacrator Hydaſpem,
Meſſapus Cloniumque Lycaoniumque Ericaten.

Erichthonius, quartus Athenienſium rex, ex ſemine Vulcani in terram projecto editus, unde & nomen habet ἀπὸ τῆς ἔριδος καὶ χθονός, *ex certamine*, atque *humo*. Nam cum Vulcanus Diis arma feciſſet, ejus Jupiter optionem præmii dediſſet, quod vellet poſtulandi, juraſſetque per infernam paludem ſe nihil negaturum; tum ille Minervæ nuptias poſtulavit; quas cum Jupiter juramento aſtrictus ei negare non poſſet, Minervam tamen monuit, ut repugnaret, pudicitiamque defenderet. Tum in illâ colluctatione Vulcanum in terram profudiſſe aiunt ſemen, atque inde editum eſſe puerum, draconem pedibus, nomine *Erichthonium*, qui cum adoleviſſet ut pedum deformitatem tegeret, primus currûs uſum adinvenit. Servius in illud Georg. 3.

Primus Erichthonius currus, & quatuor auſus
Jungere equos, rapidiſque rotis inſiſtere victor.

Idem fuit argenti inventor ſecundum Plinium. Alius fuit Dardani fil. ex Candaviâ conjuge, ut quibuſdam placet.

Erichtho, mulier Theſſala, multitudine veneficiorum famoſa. Luc. lib. 6.

Hos ſcelerum ritus, hæc diræ carmina gentis
Effera damnarat nimiæ pietatis Erichtho.

Quo nomine etiam uſus eſt Ovidius in Epiſt. Sapphûs, pro Furiæ cujuſdam Infernalis nomine, his verbis.

——Ut quam furialis Erichtho
Impulit.——

Eridanus cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Arateis.

Namque etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claud.

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſidereo ſubterluit Orionа.

Erigone, Icarii filia. Hygino, quæ ex dolore paternæ necis, quem ruſtici temulenti occiderant, ſeipſam ſuſpendit, deorumque miſeratione in cœlum tranſlata, *Virginis* nomen obtinuit. Virgil. Georg. 1.

Quà locus Erigonen inter Chelaſque ſequentes
Panditur.——

Manilius, lib. 2.

——Pietate ad ſidera ductam
Erigonen——

Stat. lib. 11.

——Qualis Marathonide ſylvâ
Flebilis Erigone cæſi prope funera patris
Queſtibus abſumptis triſtem jam ſolvere nodum
Cæperat & ſortes ramos moritura legebat.

A Baccho compreſſam fuiſſe in uvam mutato docet Ovid. Met. 6.

Liber ut Erigonen falsâ deceperit uvâ.

Inde *Erigoneius* adject. Ovid. Faſt. 5.

Nocte ſequente diem canis Erigoneius exit.

Hoc eſt, oritur Canis, ſydus cœleſte.

Erigonus, vel *Erigon* Straboni, Thraciæ flu. *Viſtrizza* Sophiano. Item pictor inſignis. Plin. 35. 11.

Erinna, poetria, floruit Olymp. 106. an 4. ut eſt in Chronicis Euſebii: ſed perperam, Sapphûs enim fuit amica, uti conſtat ex Tatiano, & Suidâ.

Erinnys, una Furiarum infernalium. Virg. Æn. 2.

——Quò triſtis Erinnys
Quò fremitus vocat.——

Ovid. Met. 1.

Quà terra patet fera regnat Erinnys.

Helena, *Trojæ & patriæ communis Erinnys* dicitur Virgilio Æn. 2.

Itemque Cleopatra Lucano, lib. 10.

Dedecus Ægypti, Latii feralis Erinnys.

Inde *Erinnyes* num. pl. Ovid. in Epiſt. Canac.

Ferte faces in me quas fertis Erinnyes atræ.

Propertius, lib. 2.

Tunc me vel Tragicæ vexetis Erinnyes.

De quibus Græci poetæ paſſim, præſertim Tragici. Heſych. Ἐρινύας· τὰς ἀιδρίας. Idem Ἐρινύς, δαίμων καταχθόνιος, ἢ Ἀφροδίτης εἴδωλον.

Eriphyle, uxor Amphiarai, Adraſti ſoror, quæ accepto à Polynice aureo monili, maritum latentem, ne ad bellum Thebanum, ubi ſe moriturum ſciebat, proficiſci cogeretur, Adraſto prodidit. Quam uxoris perfidiam ægrè ferens filio Alcmæoni in mandatis reliquit, ut accepto primo mortis ſuæ nuncio, matrem interficeret, quod & ille in patris ultionem adimplevit. Juvenal. Sat. 6.

Occurrent multæ tibi Belides, atque Eriphylæ.

Virgil. Æneid. 6.

His Phædram, Procrinque locis, mœſtamque Eriphylen.

Cic. contra Verrem. *Eriphylam accepimus in fabulis eâ fuiſſe cupiditate, ut cùm vidiſſet monile ex auro, ut opinor, & gemmis, pulcritudine ejus incenſa, ſalutem viri prodidit.* Idem 1 de Juvent. *Mulierum genus avarum eſt, nam Eriphyle auro viri vitam perdidit.* Prop. 3. 13.

Tu quoque ut auratos gereres Eriphyla lacertos,
Dilapſis nuſquam eſt Amphiaraus equis.

Idem. 2. 16.

Aſpice quid donis Eriphyle invenit amaris.

Hinc *Eriphyleus* adject. Stat. Theb. 4.

Sic Eriphyleos aurum fatale penates
Irrupit ſcelerumque ingentia ſemina movit.

Idem ibidem:

Jamque & fatidici mens expugnata fatiſcit
Auguris; ille quidem caſus, & dira videbat
Signa; ſed ipſa manu cunctanti injecerat arma
Atropos, obruerat que Deum, nec conjugis abſunt

Inſidiæ, veritoque domus jam fulgurat auro.
Hoc aurum Vati fata exitiale monebant
Argolico, ſcit & ipſe nefas, ſed perfida conjux
Dona viro mutare velit.——

Homerus Odyſ. λ.

—— Στυγερὸν τ' Ἐρεμύλλῳ
Ἣ χρυσὸν φίλε ἄνδρὸς ἐδέξατο τιμήεντα.

Ubi vetus Scholiaſtes incertus: Τὸ τιμήεντα ἐντιμότερον rectè exponit. Heſychius: Ἐρεμύλης, ὁ χρυσίῳ σεσιδηκὼς ἢ ἴδιον ἄνδρα.

Eriſichthon, Theſſalus, qui Cererem ſpernens, & ejus lucum ſuccidens tam famelicus factus eſt, ut propria membra præ fame comedere coactus ſit. Ovid. Met. 8. Vide *Metra.* Callimachus H. in Cererem.

Ἀ μὸ τὸν εἰπόϊς' Ἐρυσίχθονι τόδε πενηϊ.
Αὐτίκα οἱ χαλεπόν τι κ) ἄγριον ἴκελε λιμὸν,
Αἴθωνα, κρατερήν. Μεγάλῃ δ' ἐφιδ'ήατο νόσῳ.
Σχέτλιος ὄφρα τέκνα πάσαιτο, τόσον ἔχεν ἵμερος αὖτις
Εἴκοσι δῦτα πίνοντο, δυώδεκα δ' οἶνον ἄρυσον.

Et paulo poſt:

Ἐνδίμυχος δ' ἤσθιε πανύστιος εἰλαπινάζων
Ἤδη μηλα πίνα· κακὸν δ' ἐξέλλετο γαστὴρ
Ἀιεὶ μᾶλλον ἔδοντ' τὰ δ' ἐς βυθὸν εἶα θαλάσσης
Ἀλεμάτως ἀχέιεσε κατιρρίτην ἔδατα πίνα, &c.

Erxias, Κολοφωνιακὸς literis mandavit, teſte Athenæo lib. 13. Niſi *Ergias* legendum, ut Geſnerus putat. Sanè in alterutro nomine peccatum videtur.

Eſdras, nomen ſacerdotis, 1 Eſdr. 7. de quo ſic D. Hieronymus in Præfat. in libr. Reg. *Certumque eſt*, inquit, *Eſdram ſcribam, legiſque doctorem, poſt captam Hieroſolymam, & inſtaurationem templi ſub Zorobabel alias reperiſſe literas, quibus nunc utimur, cum ad illud uſque tempus, iiſdem Samaritanorum, & Hebræorum characteres fuerint, &c.* Totam ipſe Bibliothecam à Babyloniis combuſtam, reparavit: Moſis totum opus ab ipſo ſine librorum diſtinctione ſcriptum, in quinque partitus eſt libros. Comeſt. in cap. 1. Levit. Lat. *adjutor*, ſive *atrium.*

Eſernius, gladiator nobilis, cui æqualis, & par alter gladiator extitit, nomine Pacidianus; de quibus natum proverbium: *Eſernius cum Pacidiano.* Cic. lib. de opt. oratorum genere: *A me*, inquit, *quo maximis minima conferam, gladiatorum par nobiliſſimum inducitur, Æſchines tanquam Eſernius, ut ait Lucilius,*

——*Non ſpurcus homo, ſed doctus & acer*
Cum Pacidiano hoc componitur, optumus' longè
Poſt homines natos.——

Eſmunus, Sadyci filius. Damaſcius apud Photium.: *Æſculapius qui Beryti colitur non eſt Ægyptius, ſed Phœnix aliquis indigena. Sadyco enim filii fuere, quos Dioſcuros & Cabiros interpretantur:* Ὀγδοὸς δὲ ἐγένετο ὁπὶ τούτοις ὁ Ἔσμυνος: Ubi ad nominis rationem alludere videtur. Hebraice enim הַשְׁמִינִי *octavus* dicitur.

Eſſæi vel *Eſſeni*, Judæorum ſecta, de quâ & inſtitutis ejus Solinus cap. 28. Item Porphyrius lib. 4. Περὶ ἀποχῆς. Copiosè de iis Philo lib. περὶ τοῦ πάντα σπουδαῖον ἐλεύθερον. Item περὶ βίου θεωρητικοῦ. Vide Joſeph. Ant. lib. 18. cap. 2. Unde dicti ex Epiphanio ostendere conatur Petitus lib. 4. Var. Lect. cap. 9. Vide etiam de his Scaligeri trihæreſii elenchum. Hos *Bathoſæos* appellatos fuiſſe Fullerus obſervat Miſcell. Sacr. lib. 2. cap. 3. Vide eum & lib. 1. c. 3. Non incommode (inquit) videtur *Eſſæus* deduci ab אָסָא quod Græcè valet θεραπεύειν, i. e. *curare*, vel *ſanare.* Quæ mihi ſententia eò magis arriſit, quòd eam apertè ab ipſo Philone confirmatam viderem: quem nemo non novit, omnium maximè idoneum eſſe teſtem. Nam & utriuſque linguæ (ut probabile eſt) peritus, & cum eiſdem Eſſæis ſæpe familiariter verſatus fuit. Sic enim ille lib. *De vit. contempl.* Θεραπευταὶ, κ) θεραπευτρίδες ἐπώνυμοι καλοῦνται παρ' ὅσον ἰατρικὴν ἐπαγγέλλονται χρείσσονα τ κ)' πόλεις. Ἡ μὲ γὰ σώματα θεραπεύει μόνον, ἐκείνη δὲ κ) ψυχὰς νόσους κακοηθεστάτας χαλεπὰς κ) δυσιάτους. Epiphanius Hæreſ. 1. 29. *Eſſæos* dictos putat Ἰεσσαίους ab Ἰεσσαὶ ſc. patre Davidis, quod quidem nimis procul petitum eſt. Melanchthon & Peucerus excellentes viri, omnique doctrinæ genere inſtructiſſimi *Eſſæos* tum ab עָשָׂה, quod eſt *facere, agere, operari*, quia bonis operibus Deo ſervire ſtuderent, tum etiam ab חָזָה quod eſt *conſiderare, ſpeculari, contemplari*, quia vitam in contemplatione poſitam colerent, nomen olim conſecutos eſſe prodiderunt. Apud Joſ. Scaligerum initio lib. 6. de Emend. Temp. aliam Etymologiam reperias alteri Philonis etymo, ſuperius recitato reſpondentem: dictos nimirum θεραπευτὰς, quod Dei cultores eſſent. Cui ſignificatui convenit vocabulum Syriacum חסי vel חסוא, unde Græcos ſuum ὅσιον mutatos idem Scal. aſſerit; indeque etiam Philo alicubi *Eſſæos* παρωνύμως ἀ ὁσιότητος eſſe ſcripſit. Hæc Fullerus. De Eſſenis vide Montacut. Appar. 7.

Eteocles, Oedipi, Thebanorum regis fil. ex nefando Jocaſtæ matris concubitu editus, cum fratre Polynice ita convenerat, ut alternis annis regnarent. Exacto deinde primo anno, cum Eteocles, qui, quòd major natu eſſet, primo anno regnarat, renueret fratri regno cedere, Polynices adjutus à Tydeo & Adraſto ſocero fratri bellum intulit, in quo ambo mutuis vulneribus ceciderunt. Impoſitis deinde cadaveribus eidem rogo, flammam ſe diviſiſſe tradunt, quaſi odium illud, quod inter vivos fuerat, ne morte quidem finiri potuerit. Statius Theb. 12.

Ecce iterum fratris primos ut contigit artus
Ignis edax, tremuere rogi, & novus advena buſtis
Pellitur, exundant diviſo vertice flamma
Alternoſque apices abruptâ luce coruſcant.
Pallidus Eumenidum veluti commiſerit ignes
Orcus, uterque minax globus, & conatur uterque
Longius, ipſe etiam commoto pondere paulum
Seceſſere trabes.——

Ovidius.

Scinditur in partes atra favilla duas.

Triſt. 4. 6.

——*Commune ſacrum cum fiat in ara*
Fratribus alternâ qui periere manu;
Ipſa ſibi diſcors, tanquam mandetur ab illis:

Ea ſacra quotannis facta, & ſe credere verè contingere hoc portentum, auctor eſt Pauſanias lib. 9. Ἐξῆς δ' ἐστὶ τῆς Οἰδίποδος παίδων μνήματα, κ) τὰ ἐφ' αὐτοῖς δράματα ἃ ἐν Θηβαίοις περὶ ἴσης ἐποιήσατο. Φασὶ γὰρ κ) ἄλλοι Θηβαῖοι καὶ ἡλικιῶται Ἡρώων, κ) τοῖς πολὺ ἐναγίζειν τοῖς Οἰδίποδος. Τάφοις δὲ ἐναγιζόντων αὐτῶν ἡ φλὸξ ἀπεστράφη ἡ κ) ἐπ' αὐτῆς κατὸν, ἀλλ' ἐς δίχα διῃρέθη. Hyginus cap. 68. Eteocles & Polynices, inter ſe pugnantes, alius alium interfecerunt. His cum Thebis parentatur, etſi ventus vehemens extet, tamen fumus ſe nunquam in unam partem convertit, ſed alius *alio ſeducitur.* Loquitur autem de re ſuo adhuc ævo fieri conſueta, uti Pauſanias, qui utique Hygino illo recentior auctor eſt. Auſon. Epigr. 131.

Nec Stygiis lucis ineunt ſua fœdera fratres
Oedipodionidæ, de miſero ah miſeri!
Namque etiam ex uno ſurgentes aggere flammæ
In diverſa ſui diſſiliunt cineres.

Ovidius in Ibin.

Ante——
——*Nova fraterno veniet concordia fumo,*
Quam vetus accenſa ſeparat ira pyra.

Bianor lib. 3. Anthолog. cap. 14.

Οἰδίποδος παίδων Θήβη πάρος· ἀλλ' ὁ πανάλης
Τυμβος ἐπ ζώντων διδάσκετο θρέπτων,
Κοίνις ἐπ' Ἀίδης ἐδιμάσατο, κλυε Ἀχαιγτὰ
Μάτηρ· πείνον γὰ πάρος αὐτοφόνοι
Καὶ πυρὶ πῦρ πλαγξαν ἀναστίον· ὦ ἐλεεινοὶ
Παῖδες, ἀλοιμώτων ἀθλίμοροι θρεπτῶν.

Lucanus lib. 5.

——*Oſtendens confectas flamma Latinas*
Scinditur in proles, geminoque cacumine ſurgit
Thebanos imitata rogos. Barthius.

Silius lib. 16.

——*Corpora juncta*
Una cum raperet flamma rogus impius, ignis
Diſſiluit, cineresque ſimul jacuiſſe negarunt.

Cyprianus de Idolorum vanitate: *Sic Thebanorum germanitas rupta, & permanens rogis diſſidentibus etiam in morte diſcordia.*

Eteſiæ, venti quotannis ſtatis temporibus flantes, biduo incipientes poſt Caniculæ exortum, & ad dies ferè 40. continuantes. Plin. 2. 47. Sic dicti, quaſi *annui.* Ἔτος enim Græcis eſt *annus.*——*Eteſia flabra Aquilonum* Lucretio dicuntur libb. 5. & 6. Seneca *veliferas* vocat in Thyeſte *Æſtas veliferis ſolvit Eteſiis.* Unde Varro etiam *Navales* appellat. Stati enim ſunt & conſtantes. Æſtivos eſſe ventos conſtat ex Ariſt. lib. de mundo, Plut. in Dione, A Gellio lib. 2. cap. 22.

Evadne, Martis filia ex Thebe uxore Aſopi, & conjux Capanei, quem incredibili amore dilexit. Itaque cum audiviſſet illum apud Thebas fulmine periiſſe, ferè in ſtuporem diriguit, deinde cum celebraretur funus ſe in rogum projecit. Ovid. de Evadne.

Auſa maritales viva ſubire rogos.

Claud.

Caſta maritali ſucceſſit Theſſala buſto.

Mart. 4. 31.

Arſerit Evadne, flammis injecta mariti.

Prop. 1. 15.

Conjugis Evadne miſeros elata per ignes.
Occidit Argiva, fama pudicitiæ.

Idem

Idem 3. 13.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Stat. in fine Thebaidos.

Turbine quo ſeſe caris inſtraverit audax
Ignibus Evadne, fulmenque in corpore magno
Quæſierit. ———

Albinovanus ad Liviam.

Hoc fuit Evadne, tunc cum ferienda coruſcis
Fulminibus Capaneus impavida ora dedit.

Ovid. Eleg. 3. lib. 4. Triſt.

Cum cecidit Capaneus ſubito temerarius ictu
Non legis Evadnen erubuiſſe viro.

Iphidis filiam fuiſſe facit interpres Pindari. Hyginus Phylaci. Apollodorus lib. 3. Εὐάδνη ἡ Καπανέως, χαμαιζήλους πνεῦσε, συνάπτε δὲ Ἰφιδί, ἑαυτὴν βαλοῦσα, συνεκατεκάη. Vide Eurip. in Supplic. ubi Iphis pater fruſtra dehortari conatur filiam Evadnen à præclaro illo facinore. Ovid. 3. de Arte Amandi:

Fata, Pheretiadæ conjux Pagaſæa redemit
Proque viri eſt uxor funere lata ſui.
Accipe me Capaneu, cineres miſcebimus, inquit
Iphias, in medios deſiluitque rogos.

Evagoras, rex Cypriorum, ad quem Iſocrates ſcripſit. Item *Evagoras* Lindius hiſtoricus, de quo Suidam adi. Diverſus ab illo eſt *Evagoras* Thaſius; qui inter eos fuit, ex quibus Plinius librum Hiſt. Nat. contexuit.

Evagrius, Presbyter, annis 14. manſit in ſolitudine, contentus pane, & oleo. Si quando Veneris titillaretur illecebris, demergebat ſe in puteum, ut aquæ frigiditas libidinis fervorem compeſceret.

Evagrius, cognomento *Ponticus*, quia natus fuit circa Pont. Eux. unde & Hyperboritam Hieronymus, ad Cteſiphontem ſcribens, vocat. A S. Baſilio Lector fuit ordinatus: A Gregorio Nazianzeno cooptatus eſt inter Conſtantinopolitanos Diaconos. Poſt illa Hieroſolymam profectus fuit: atque ibi ex Clerico factus eſt Monachus. Inde venit in Ægyptum, ubi in Nitriæ monte vixit an. 16. Valde eum laudat Gennadius in ſcriptoribus Eccleſiaſticis. Etiam commendat eum, utpote ei familiaris Palladius Galata in Laufiacis. Item Socrates Hiſt. Eccleſ. 4. 18. Sozomenus 6. 30. Sed ex Hieronymo conſtat, Pelagiani Dogmatis ſemina ejiſſe. Imo & inter hæreticos reponitur ab Antiocho Monacho, qui vixit ſub Heraclio Imp.

Evagrius Scholaſticus, ſcriptor Eccleſ. Hiſtoriæ, quæ libris ſex conſtat; Eam inchoat, ubi Socrates ac Theodoretus, deſiere; perducit vero uſque ad annum Mauricii duodecimum, ut quidem ipſe teſtatur in fine operis, atque ex eo Photius Tmem. 29. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 23.

Evalces, Hiſtoricus, Ἐφέσιος prodidit, ut cognoſcimus ex Athenæi libro 13.

Evan, unus ex Bacchi cognominibus, ab *Evantium* mulierum clamore impoſitum. Ovid. Met. 4. à quo etiam *Semeleius Evan* dicitur. Unde *Evantes* vocantur mulieres ejuſdem ſacra celebrantes. Propert.

Egit ut Evantes dux Ariadna choros.

Stat. in Sylvis.

——*Baſſaridum jactator Evan.*

Et Theb. 5.

——*A ſummis auditus montibus Evan.*

Clemens Protreptico: Διόνυσον Μαινόλην ὀργιάζουσι Βάκχοι ὕμνοφαλλῆ τε ἱερομανίαν ἄγοντες καὶ τελοῦσι τὰς χαιρωνείας τοῦ φόνου ἀνεκμιμούμενοι τοῖς ὄφεσι ἐπολολύζοντες Εὐάν. Εὐὰν ἐπείλου, δ' ἦν ἡ πάλαι παρακαλοῦσται, καὶ σημεῖον ὀρχίου Βακχικῶν, ὅρις δὲ τετελεσμένος. Ἀντὶ γὰρ χεὶ τὸ ἀκεραῖον τοῦ Ἑβραίων φωνῇ, τὸ ὄνομα τὸ Εὔα διασωθέν, ἐρμηνευόμενον ὄφις ἡ Ἕλλην. Gen. 3. 1. serpens Hebr. dicitur חַוָּה, at in Chaldaicâ Paraphraſi נְחָשָׁא. Item Exod. 4. 3. ut quidem vult A. Maſius à verbo חוי *nunciavit, indicavit*, quod nunciavit ipſi חוה *Evæ* fructum vetitum; unde Barcephi Syrus eam dictam putat ab indicatione, Hebræi verò à vitâ. Eſt ergo Syrochaldaica vox *Chevia*, ſed & alibi ſæpe Hebræa lingua dicitur Syriaca, ut in Actis Apoſt. Epiphanius Epitome librorum contra hæreſes: Καὶ τὰ χαιρώνεια μύσταις τοῦ ὄφεως ἀνακινούμενοι, ὀλόζοντες Οὐαί. Οὐαί, ἐπείλου τὸ Εὔαν ὅτι τὰ διὰ τοῦ ὄφεως ἀπατηθέντος ὀπωπαλέμενοι, τὰ διὰ τοῦ φωνῆς τοῦ ὄφεως ἀπὸ τοῦ Ἑβραίου εἰς ἑαυτὴν πάλιν καλοῦντες. Εὔα δὲ κατὰ τὴν Σύρων διάλεκτον τὸ γυναῖκα, κατὰ τὸ Σύρων Εὐᾶ τὸ ὄφιν πᾶσιν Ἑβραίοις ὀνομάζειν.

Evander, Carmentis fil. Arcadiæ rex, ob eloquentiam Mercurii filius ex Nicoſtratâ habitus eſt. Hic relictâ Arcadiâ, cum patrem caſu interfeciſſet, avito regno pulſus, ſuadente matre, quæ vates erat, conſcenſâ navi in Italiam venit, & pulſis Aboriginibus tenuit illa loca, ubi poſtea Roma condita eſt, parvumque oppidum in Palatino monte extruxit, Pallanteum, à *Pallante* proavo dictum. Virg. Æneid. 8. *Romanæ conditorum arcis* appellat. Vide Juſt. lib. 43. & Liv. lib. 1. *Cum Evandri matre loqui* apud Gellium, eſt obſoletè loqui. Ita *catillum Evandri manibus tritum* pro antiquiſſimo, Hor. dixit lib. 1. Sat. 3. Ubi tamen Acron & Porphyrion vett. Scholiaſtes alium *Evandrum* intelligere videntur, nempe cælatorem nobilem Athenienſem à M. Antonio Alexandriam perductum, eoque victo inter captivos Romam advectum. Hinc *Evandrius* poſſeſſivum, ut *Evandria regna*, & *Evandrius enſis*, apud Sil. & Virg.

Evangelus, hiſtoricus Græcus, qui de re militari ſcripſit. Plut.

Evanoridas, Eleus, ſcripſit de iis qui Olympiis ludis vicerant. Pauſan. lib. 6.

Evanthes, vetus author, quem *inter authores Græciæ non ſpretum* vocat Plinius 8. 21. *Evanthis* ἐποποιοῦ hymnum in Glaucum citat Athen. lib. 7. Sed fuere tres *Evanthes*, Unus Mileſius, cujus meminit Diog. Laertius in Thalete. Alter Samius, de quo Plut. in Solone, Tertius è Cyzico, quem celebrat D. Hieronymus 2. contra Jovinianum. Voſſius.

Evax, rex Indiæ, qui de virtutibus gemmarum ſcripſit ad Neronem.

Eubius, ſcriptor quidam fuit, cujus mem. Ovid. Triſt. 2.

Nec qui deſcripſit corrumpi ſemina matrum
Eubius impuræ conditor hiſtoriæ.

Eubule, filia fuit cujuſdam Orphei filii, quam cum Paſitheâ & Theope ſororibus, civitati immolandas exhibuit, ut irigens annonæ caritas, quæ Atticam vehementer premebat, finem ſecundum oracula caperet. Æl. Hiſt. Var. 12. 8. Suidas in Voce Λεωπόλιον, Cic. 3. de Nat. D.

Eubuleus, epitheton Plutonis: Heſych. Εὐβουλεύς ὁ Πλούτων, ὅτι δὲ τοῖς πολλοῖς ὁ Ζεὺς ἐν Κυρήνῃ. Nicander initio Alexipharmacorum:

Τόσσα χθονία δυσπάλεμον Εὐβουλῆος.

Ubi Schol.

Εὐβουλῆος, τοῦ ἅδου κατ' ἐυφημισμόν.

Eubulides, hiſtoricus, librum de Diogene reliquit, ex quo de philoſopho hoc quædam refert Laertius in ejus vitâ.

Eubulus, Athenienſis civis, Demoſtheni ſæpè adverſatus, ut ex ipſius in Midiam oratione notum eſt. Item *Eubulus* mediæ Comœdiæ poëta. Suid. de quo Voſſ. P. Gr. p. 50. Et alius hiſtoricus, qui hiſtoriam Mithræ multis voluminibus explicuit. B. Hieron. lib. 2. adv. Jovin. Hoc ex opere ſunt ea, quæ de Mithrâ commemorat Porphyrius in Com. de Nympharum antro. Item Viri ſancti nomen, cujus meminit D. Paulus 2. ad Tim. cap. 4.

Eucherius, nomen duorum epiſcoporum Lugdunenſium, de quibus vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17.

Euclides, geometra inſignis temp. primi Ptolemæi, antiquior Archimede, & Eratoſthene. Multa ſcripſit quæ ad Geometriam, & Muſicam pertinent. Inter opera vero ejus facile palmam obtinent libri 13. elementorum, magno Reipublicæ literariæ bono ad noſtra uſque tempora conſervati. Henr. Savilius Lect. 1. in Euclid.

Euclides, Megarenſis Socraticus, belli inter Athenienſes & Megarenſes tempore, muliebri veſte, noctu ad Socratem venire ſolitus. Ab hoc Philoſophi *Megarici* dicti. Suid. & Diog. Laert. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum p. 62. Porro duo inveniuntur *Euclidæ* inter Archontas quorum nomina ſuperſunt. Primus an. 2. Olymp. 88. quinto anno belli Peloponneſiaci. Alter an. 2. Olymp. 94. de quo Lucianus in Hermotimo. Καὶ λίθου τὸν ἔξω αὐτοῦ θαυμᾷ τὸν περὶ τοῦ Εὐκλείδου ἄρχοντος. Eo enim Prætoram obtinente facta eſt amneſtia, teſte Xenoph. lib. 2. Hellenicorum. Ideo ſæpe apud auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τοῦ περὶ Εὐκλείδου, quorum non licebat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſp. inſtaurata fuit, facta inter cives pace.

Eucrates, fuit verſutus quiſpiam, qui aliquo prætextu ſuffugiebat ſemper, ſi quando fides eſſet præſtanda. Hinc natum Proverb. *Vias novit quibus effugit Eucrates.*

Euctæus videri poteſt deſcripſiſſe tertiam orbis partem. Athen. lib. 10. Sed ibi leg. *Hecataeus*. Voſſius.

Eudæmon, Peluſiota poeta Græcus, Libanii Rhetoris æqualis, præter ea quæ ad artem Grammaticam, ac Rhetoricam pertinent, varia poemata condidiſſe, ex Suidâ cognoſcitur.

Eudemus, hiſtoricus, Naxius, quem eundem eſſe cum Eudemo Pario nonnulli putant. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 365.

Eudemus, orator Megalopolitanus, Philopœmenis ducis Præceptor. Plut. in Philop. Item 7. Corinthiorum rex.

Eudoxia, Theodoſii Jun. uxor, Leontii Sophiſtæ Athen. filia, ſcripſit Centones Homericos de Chriſto, ut quidam putant. Vide Voſſ. de Poetis Gr. p. 78. ubi dicitur *Eudocia*. Vide eund. de P. Gr. p. 80.

Eudoxius, primus Epiſcopus Germaniciæ, quæ eſt urbs ſita in finibus Syriæ, Ciliciæ, & Cappadociæ, mortuo Leontio ſedem Antiochenam invaſit, deinde remoto Macedonio, Con-

Conſtantinopolitanam. Favens Arianis ſimulatè ſubſcripſit ſententiæ Synodi, quumque apud Valentem Imp. in magnâ auctoritate eſſet, effecit, ut Gothis, qui pacem cum Valente certis conditionibus fecerant, Ariani doctores mitterentur. Trip. Hiſt. 7. 29.

Eudoxus, Cnidius, celebris aſtrologus, ac geometra. Primus apud Græcos annum conſtituit, unde Cæſar apud Lucanum lib. 10.

Nec meus Eudoxi vincetur faſtibus annus.

Vitam ejus habes apud Diog. Laert. Vide Voſſ Hiſt. Gr. pag. 18. Fuit autem præter hunc alius ejuſdem nominis Rhodius, hiſtoricus, cujus meminit Apollonius Hiſt. Commentitiæ cap. 24. Item Etymologus in Ἀθέλας, ubi eum citat ὁ ἐν τῷ πρώτῳ περὶ ἱστοριῶν; Sed iſte quando vixerit, ignoratur. Celebratur quoque *Eudoxus* Cyzicenus, qui Ptol. Lathyrum fugiens, è ſinu Arabico uſque ad Gades navigavit, ut ex Poſidonio narrat Strabo lib. 2. ex Corn. Nepote, item refert Plin. 2. 67.

Euelpus, Caryſtius, hiſtoricus, memoratur Porphyrio lib. 2. de Abſtinentiâ.

Euemeridas, Cnidius, hiſtorica aliqua videtur divulgaſſe. Plut. lib. de Flum.

Euemerus, vel *Euhemerus*, hiſtoricus antiquus, è civitate Meſſanâ, teſte Plut. lib. de Iſide & Oſiride. (Atqui Arnobius lib. 4. Agragantinum vocat) Lactantius lib. 1. cap. 9. *Antiquus author Euhemerus, qui fuit ex civitate Meſſanâ res geſtas Jovii, & cæterorum, qui Dii putantur, collegit, hiſtoriamque contexuit ex titulis & inſcriptionibus ſacris, quæ in antiquiſſimis templis habebantur; maximeque in fano Jovis Triphylii, ubi auream columnam poſitam eſſe ab ipſo Jove titulus indicabat, in quâ columnâ geſta ſua perſcripſit ut monumentum poſteris eſſet rerum ſuarum. Hanc hiſtoriam & interpretatus eſt Ennius, & ſecutus.* Cicero idem paucis dicit lib. 1. De Nat. Deorum, ubi cum egiſſet de iis, qui in Deorum numerum relati eſſent, *Quæ ratio*, inquit, *maximè tractata eſt ab Euhemero, quem noſter & interpretatus, & ſecutus eſt, præter cæteros Ennius.* Item Varro lib. 1. De R. R. cap. 48. *Id apud Ennium ſolum ſcriptum ſcio eſſe in Euhemeri libris verſis.* Inter illos numeratus *Euhemerus* fuit, qui ἄθεοι dicebantur; teſte, cùm Sexto Empirico, tum etiam Plutarcho lib. De Placitis Philoſophorum, ubi & Callimachi verſiculos citat, quibus eum propterea perſtrinxit. Ex noſtris quoque Theophilus Antiochenus lib. 3 Τὸ περὶ Εὐημέρου τοῦ ἀθεωτάτου θεωροῦν ἡμᾶς καὶ λέγειν. Πολλὰ γὰρ περὶ θεῶν πλάσαντος φθέγξασθαι, ἴσασιν καὶ τὸ ἐξόλοι μὲ ὁ Ζεύς, ἀλλὰ τὰ πάντα αὐτημασιῶς διοικεῖσθαι βούλεται). Etiam meminere *Euhemeri*, Columella ſemel, iterumque lib. 9. de R. R. cap. 2. & Minucius Felix in Octavio. Vide & Politianum in Miſcellaneis cap. 34. Ad hæc Hyginus in Poet. Aſtronomico. Plin. quoque 35. 22. inter eos numerat, qui ſcripſerunt de Pyramidibus Ægypti. E Græcis itidem mentionem faciunt, Strabo lib. 1. ubi eum cum Antiphane Bergæo conjungit, ac utrumque ut futilem, traducit. Flavius Joſ. lib. 1. contra Ap. ubi & Judæorum ait meminiſſe. Ælian. Var. Hiſt. 2. 31. ubi eum cum Dionyſio Phryge, & ejus farinæ aliis, inter ἀθέους, divinamque negantes providentiam, reponit. Voſſius.

Euenus, Parius Poeta Elegiacus; Ætatem ejus inde cognoſcimus, quòd fuerit præceptor Philiſti Hiſtorici, qui floruit Olymp. 93. an. 3. Item Philoſophus quidam, qui ignem optimum ciborum condimentum eſſe dicere ſolebat. Plut.

Euexippe, & Theano filiæ Scedaſi fuere, qui fortunâ pauper Leuctra (quæ vicus erat prope Theſpias in Bœotiâ) habitabat. Hæ cum à juvenibus quibuſdam Spartanis conſtupratæ eſſent, moxque interemptæ, in puteum quendam dejectæ ſunt. Quâ re per patrem intellectâ, cum Lacedæmone, quo ſe contulerat, conatu, judicatuque excidiſſet, Furiis advocatis, ad filiarum tumulos ſeipſum confecit. Cæl. Rhod. 5. 8. ex Plut.

Eugamon, Cyrenæus, hiſtoricus, librum de Theſprotis edidit. Clem. Strom. 6. Qui tamen Euſebio 10. Præp. Evang. *Eugrammon* dicitur.

Eugenia, filia Philippi nobilis Romani, & Alexandriæ, ſub Commodo, & Severo Impp. Primum relictis parentibus fidem Chriſti amplexa eſt, ac pro viro ſe gerens, monaſterio virorum in Ægypto præfecta eſt, deinde à parentibus agnita, Romam cum matre, ac fratribus rediit, & multis ad religionem Chriſti converſis, tandem die 25. Decemb. interfecta eſt. Hiſtoria ejus prolixè exponitur in vitis Patrum, ubi & hoc *Eugeniæ* dictum celebratur.

Affatim dives eſt, qui cum Chriſto pauper eſt.

Euhyus, ſive *Euius*, unum ex Bacchi cognominibus à Jove illi inditum eo in bello, quod Gigantes cum diis geſſerunt. Fabulantur enim Poetæ, cæteris diis perterritis, Liberum Patrem ſe in Leonem convertiſſe, unumque ex gigantibus interfeciſſe, & ob rem tam ſtrenuè geſtam, *Euhyon*, i. e. *bonum filium*, à Jove fuiſſe ſalutatum. Sed nugas agunt qui tale etymon comminiſcuntur. *Evius* enim qui poetis *Bacchus* ſic dictus eſt quaſi Εὖ οἱ, vel ἴυ σοί. Unde apud Dionyſ. verſ. 704. Εὐοῖ βάκχαι λέγοντες. *Euoe* autem quid ſit, non latebit legentes hæc Salomonis Prov. 23. 29, 30. *Cui væ, cui* אבוי *Evooe? Iis qui vino immorantur.* Cui ſententiæ ſubſcribit etiam D. Heinſius in Exerc. Crit. *Quid autem Bacchus*, inquit, *idem qui Oſiris, niſi verè lacrymoſus Deus? Bacchus* enim non eſt dubitandum quin à בכה *bacha* quod eſt *ululare* aut *lamentari* dictus ſit. Confirmant id antiquiſſima quæ extant, Hebræorum ſcripta, ſacræ literæ nimirum. Apud Ezechielem ſanè fœminæ, quæ Thammuz ſive Adonim (quem eundem cum Baccho volunt eſſe Græci) celebrant מבכות *Mebacoth*, i. e. Βακχεύσεις, dicuntur. Aliam vero nominis originem nobis non ita pridem exhibuit Edm. Dickinſonus M. D. Oxon. Delph. Phœnic. cap. 10. Unde Εὐοῖ, inquit niſi ab יהוה? Græcos enim ſic appellaſſe Hebræorum Deum, liquet ex Porphyrio, qui affirmat Sanchoniathonem, de Judæorum gente veriſſima tradidiſſe, ut qui rerum omnium ſummas accepiſſet ἀπὸ Ἱερομβάλου τοῦ ἱερέως τοῦ θεοῦ Ἰδίμ. Quomodo autem factum ſit Ἰάω ex *Jehova*, oſtendit vir doctiſſ. Nic. Fullerus lib. 2. cap. 6. Ideoque ſolenne illud Bacchantium Epiphonema Εὐοῖ Σαβοῖ nihil aliud eſſe decernas, quam *Jehovah Sabbaoth*. Eſt autem uſitatiſſima iſta vociferatio. Virgil.

Evohe Bacche fremens.

Q. Ennius in Athamante.

His erat in ore Bromius, his Bacchus Pater,
Illis Lyæus vitis inventor ſacræ,
Tum pariter Evan, Evoe, Euoe, Evius
Ignotus juvenum cœtus, alternâ vice
Inibat alacris Bacchico inſultans pede.

Catul.

Euoe bacchantes, Evoe caput inflectentes.

Inde apud Plautum Menæchmus aſſimulans ſe furere, ita ait, *Euoe, Evie Bromie, quo me in ſylvam venatum vocas?* Hor. Carm. 1. Od. 19.

Euoe recenti mens trepidat metu,
Plenoque Bacchi pectore turbidum
Lætatur Evoe, parce Liber,
Parce gravi metuende thyrſo.

Apud Euripidem, Sophoclem, & Apollonium ἐνθεον Bacchico furore correpti dicuntur. Pauſanias etiam in Meſſen. Εὐοῖ definit Βακχικὸν ἐπιφθέγγμα, ac Euſtathius ὑμνητὸν λόγιον τοῦ Διονύσου ἐπωνύμιον. Calliſtratus autem in Statuis ait eſſe παρετίλεως σύμβολον.

Eulogius, Presbyter, fertur præſcientiam habuiſſe cogitationum quorumlibet ad ſe venientium, eorumque delicta redarguere, & quæcunque latenter cogitaſſent, ſibi revelata manifeſtare. Cum vero aliquid mali geſſiſſent, vel parvum conſilium adhibuiſſent, ab altari ſuſpendebat, manifeſtans iis peccatum, quod egerant, ac diligenter purgatos rurſus ſuſcipiebat. Sozomen lib. 8. cap. 1. Hiſt. Trip.

Eumachius, Neapolitanus hiſtoricus, rerum Annibalicarum hiſtorias conſcripſit, teſte Athenæo.

Eumachus, orbis deſcriptionem conſignavit, citatur à Phlegonte Tralliano de rebus Mirabil. cap. 18.

Eumæus, ſubulcus Ulyſſis, qui dominum poſt longos errores domum redeuntem, quamvis incognitum hoſpitio excepit & in urbem deduxit, eique in ulciſcendis uxoris procis fidelem operam navavit. Hom. Od. 22. Statius Silv. 2. 6.

——*Non mente fidelior ægrâ*
Speravit tardi reditus Eumæus Ulyſſei.

De fide hujus ſubulci mentio etiam apud Manil. lib. 5.

Et fidum Laertiadæ genuere ſyborem.

Eumelus Corinthius vetus Poeta, de quo Voſſ. P. Gr. p. 12.

Eumenes Cardianus, ex ſcribâ nobiliſſimus dux, de quo Nepotem vide in ejus vitâ. Alius *Eumenes* fuit Pergami rex, *amiciſſimus Romanis*, ut eum Nepos in Annibale vocat. Quem Φιλορωμαῖον Plut. dixit in Catone.

Eumelus, Locrenſis cantor. Photius ep. 93. Εὐνομος ἄδων ἐστεμύνετο, φασὶν, ὁ λόκρος. Καὶ δὴ δὲ ὁ δίλογχος, ἡ καλάμη, καὶ ἀκρόπολις· Μιᾶς δὲ ποτε ῥαγείσης αὐτῷ χορδῆς, πτῆξε δὴ ἡ πᾶσα κιθάρισις, ἡ φθόγγον ἀνεκλήγε, ἑ ῥαγείσης χορδῆς, ἡ ἦν Εὐνόμῳ πλήρη φθόγγου, ὡς τὸ σύστημον ἐμελῴδει.

Eumenides, Furiæ infernales καὶ ἀντίφρασιν ἡ εὐφημισμὸν, cum minime εὐμενεῖς, h. e. benevolæ ſint. Servius in Æn. 6. *Dictæ quod minimè benè velint per antiphraſin, ut Parcæ, Bellum.* Εὐμενίδες αἱ σεμναὶ θεαὶ dicuntur Plut. in Theſeo, & Pauſaniæ in Atticis. De illis multa Æſchylus, & Orpheus, hymno in *Eumenidas*. Has autem tres ferunt fuiſſe Acherontis, & Noctis filias, uno partu editas, & apud inferos *Cams Stygias*

gias vocari, apud mortales *Furias*, apud ſuperos vero *Diras*. Virg. Æn. 4.

Eumenidum veluti demens videt agmina Pentheus.

Idem lib. 6.

Tu Stygias inhumatus aquas, amnemque ſeverum
Eumenidum aſpicies.———

Propert.

Eumenidum intento turba ſevera foro.

Stat. Theb. 4.

———*Stygias luſtrare ſeveris*
Eumenidas perhibetur aquis.

Eſt etiam *Eumenis* ſing. num. Idem Stat. Theb. 11.

———*Scidit orſa novo terrore cruenta*
Eumenis.

Sil. lib. 3.

Eumenis, in medios irrumpit turbida cœtus,

Idem.

Dea concita ſævam
Eumenidem incuſſit.

Porro Eumenides à poetis pinguntur vipereo crine incinctæ. Catullus in Argonaut.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo Frons.

Inde Ὀφιοπλόκαμοι Orpheo dicuntur. Hoc verſu:

Νυκτιφοιτιδὲς κῆρες, ὀφιοπλόκαμοι, φοβερῶπες.

Cornutus Θεωρ. cap. 10. Σεμναὶ δ' αὖ τινὲς ὄνλως αἱ Ἅιδαι καὶ Ἐυμενίδες καὶ τὸ ἀπὸ τῆς τοῦ ἀνθρώπου συμφύσεως καὶ φύσεως διατείνειν καὶ τὸ ἀπὸ τοιαύτης κολάζειν. Φειδωνίδες δὲ τὰς ὄλεις ἔχουσι εἰσὶ καὶ πνεῖ, καὶ μάζιζι τοῦ ἀσεβῆς διώκουσι καὶ ὄφεις πλοκάμους ἔχουσι τὸ τοιαύτην φαντασίαν τῆς κακοῖς ποιεῖν, οἷς ἂν ἀποτίνωσι ποινὰς ἀπὸ τῶν πλημμελημάτων. Ejus ſcriptoris liber Θεωρία eo nomine inſcribitur, quod ea vox ſæpius Allegoriam valeat; allegorias autem Fabularum perſequitur Cornutus. Serpentibus etiam pro jaculis utebantur Furiæ. Ovid. Met. 4.

——— ——— *Erinnys*
Inde duos mediis abrupit crinibus angues,
Peſtiferâque manu raptos immiſit. At illi
Inooſque ſinus, Athamanteoſque pererrant
Inſpirantque graves animos, nec vulnera membris
Illa ferunt: Mens eſt quæ diros ſentiat ictus.

Virg. lib. 7.

Huic dea cæruleis unum de crinibus anguem,
Conjicit, inque ſinus præcordia ad intima ſubdit.

Papinius Theb. 1. ex emendatione magni Gronovii:

Tum geminas quatit ita minans, hæc igne rogali
Fulgurat, hæc vivo manus æra verberat hydro.

Niſi malis legere cum Barthio:

Tunc geminas quatit illa manus, hæc igne rogali
Fulgurat, hæc vivo vacuum æra verberat hydro.

Auctor libri de Flum. cap. 2. de Tiſiphonâ: Ἡ δὲ ἀποπνιγῶσα ὑφ' αἱμορρόου ἐν τῷ πολέμῳ ἵνα τῶν δεχόντων ἀπωλείαν, καὶ ὅτι ὑπερήφανον ἔβαλεν.

Eumolpus, Athenienſis, quem Suidas Muſæi poetæ filium fuiſſe ſcribit, verſificator ante Homerum fuiſſe traditur. Ovid. Pont. 2. 9.

Regia progenies, cui nobilitatis origo
Nomen in Eumolpi pervenit uſque Coty.

Ab hoc *Eumolpidæ* ſacrorum quorundam præſides dicti volunt. Æſchines contra Cteſiphontem. Fuit & Pythionices quidam, h. e. *victor in Pythiis ludis* Græciæ. Hic vitium, aliarumque arborum culturas docuiſſe fertur, teſte Plinio.

Eumolus ἐν τῇ πυθῷ τῶν ἱερέων adducitur à Laertio in Ariſtotele. Ambigi autem poteſt, legine debeat Εὐμολος, an Ἔυμολπος. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 366.

Eunapius Sardianus, ſophiſta, medicus, ac hiſtoricus inſignis, Proæreſii diſcipulus, ac affinis Chryſanthii, quippe qui Eunapius impulſu hujus Chryſanthii ſcripſit de vitis Sophiſtarum, opus elegans ac venuſtum, ſed in quo paſſim prodat, quam Chriſtiano nomini fuerit infeſtus. Idem res geſtas Cæſarum, exinde orſus, ubi deſierat Herodianus, ad ſua uſque tempora perduxit. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 18.

Eunice, uympha, una ex his quæ Hylam Herculis puerum rapuerunt. Item Timothei mater. 2 Tim. 1.

Eunomius, diſcipulus & notarius Ætii. Trip. Hiſt. 5. 13. Ordinatus eſt Epiſcopus Cyzici, tanquam qui poſſet populum calliditate verborum ad ſuum circumvenire conſenſum, cap. 35. & lib. 7. cap. 18. Propugnavit hæreſin Arianam, contendens per omnia, Filium diſſimilem eſſe Patri, quia nullo modo creatura poſſit ſimilis eſſe Creatori. Primum autem callidè diſſimulavit virus, tandem ſe prodens; Cyzico pulſus eſt. Quumque Samoſatenſibus à factione Ariana obtruderetur, & ſe in omnium odio eſſe animadverteret, illinc quoque diſceſſit. Tandem à Valente Imp. Cyzicum deductus eſt. Inde à populo rurſus conjectus; ad Eudoxium Conſtantinopolin venit, à quo ipſe ſe tandem ſejunxit. Ab hoc dicti *Eunomiani*. Extant contra Eunomium libri Baſilii & Nazianzeni.

Eunomus, muſicus, de quo Clemens Protreptici initio: Παπήγυεις Ἑλληνικὰ ὑπὸ τεκρῷ Δελφικῷ σωκεροτέτῳ Πυθοῖ, ὑπ' ἀριστον ἐφιππίτῳ ἄδοντος Εὐνόμᾳ, καὶ καθαίζοντος ὥρᾳ χειμματος, ὁ πυθικὰ οἱ τέθριγες ὑπὸ τοῖς πυθίοις ἤδοι αἰνὰ τὰ ὄρη, συρίγμοι ἰλιγγ. Ῥήγνυται χέρδη τῷ λευκῷ. ἐρίπτα δ' ὁ τέθριξ τῷ ζυγῷ, ἐτρέπιζεν αἰς ὑπ' κλάδῳ, τῷ ὀρχάνῳ καὶ τῷ τέθριγι τὸ δόματι ἀεμοσάμβῳ ὁ ὠδὸς δ' λεπτῷ ἀνεπλήρωσι χέρδη.

Euphantus Clynthius, præter temporis ſui hiſtoriam, plurimas Tragœdias ſcripſit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 38. & P. Gr. p. 53.

Euphemius, incertum an Aphrodiſius, auctor libri fuit, de patriâ ſuâ. Docent hoc verba illa Stephani in Ἀφέμιον· Ἀφροδίσιος ἢ τοῦ Εὐφήμιος, ἐν τῷ περὶ πατρίδος. Fortaſſe eſt idem Εὐφήμιος, quem ἐν τῷ στρατοπλόκοις citat Pollux 10. 27. ac ejus meminit Ammonius lib. de vocum differ. in Ἴδη. Voſſius.

Euphorbus, nobilis Trojanus Iliaco in bello à Menelao occiſus, cujus animum Pythagoras in ſe immigraſſe affirmabat. Ovid. Met. 15.

Ipſe ego (nam memini) Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ,
Cognovi clypeum noſtræ geſtamina lævæ, &c.

Euphorion, poeta Chalcidenſis, quem tranſtulit Gallus. Habebat hic quoſdam ita deditos ſibi amatores, ut eum præferrent Ennio, & reliquis poetis, ejuſque poemata ſtudiosè cantarent, poſthabitis aliorum poematibus. *Obſcurum* eum vocat Tullius de N. D. lib. 2. Elegos eum ſcripſiſſe, Diomedes lib. 3. teſtis eſt, & oſtendit quoque Caſaubonus ad Suetonii Tiberium. Suidas etiam poematis cujuſdam meminit quod *Heſiodum* inſcripſerat. In quo proculdubio de agriculturâ præcepit. Quam forte ob cauſam Varro & Columella eum inter ſcriptores ruſticos celebrant. Vide Servium in illud Virg. Eclog. 10.

Ibo, & Chalcidio quæ ſint mihi condita verſu
Carmina.———

Vide etiam ſis Quintilianum lib. 10. cap. 1. & omnino Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 105. & P. Gr. pag. 66.

Euphorus, ἐν τοῖς εὑρήμασι citatur ab Athenæo lib. 4. Nec lectio ea in Ἔφορος mutanda, nam omnino diverſus eſt ab nobili illo hiſtorico. Meminit ejus Clem. 1 Strom. & Laertius in Thalete.

Euphranor, ſtatuarius laudatiſſimus, Iſthmius, qui de ſymmetriâ, & coloribus aliquot volumina conſcripſit. Floruit Olymp. 104. plurimaque ſigna nobiliſſima ex ære confecit, quæ numerantur à Plinio 34. 8. Idem & pictor, & marmorarius fuit, in unoquoque genere excellens, ſibique æqualis. Juven. Sat. 3.

Hic aliquid præclarum Euphranoris———

Euphrates, philoſophus gravidianus temporibus Adriani Imp. voluntaria morte è vivis exceſſit, veniam ei dante Adriano, ut citra ignominiam & infamiam, cùm propter ſenectutem, tum etiam propter gravem morbum, cicutam bibere poſſet. Dio.

Eupolemus, hiſtoricus, citatur à Joſepho, Clem. Alex. nec non Euſebio. *Eupolemi* tactica celebrat Ælianus lib. περὶ τάξεων, cap. 1.

Eupolis, priſcæ comœdiæ ſcriptor, qui vitia populi magna cum libertate reprehendebat. Horat. Serm. 1. Sat. 4.

Eupolis atque Cratinus, Ariſtophanesque poetæ, &c.

Perſius.

Iratum Eupoliden prægrandi cum ſene palles.

Scripſit comœdias 17. ex quibus 9. victoriam meruere. Periit in prælio navali inter Lacedæmonios, & Athenienſes juxta Helleſpontum commiſſo, cujus mors uſque adeo luctuoſa civitati fuit, ut poſteà edicto publico cautum fuerit, ne poetæ in poſterum militare liceret. Vide Voſſ. P. Gr. p. 37, 38.

Euripides, inſignis poeta Tragicus, natus Salamine eo die quo numeroſus ille Xerxis exercitus ab Athenienſibus fuſus eſt. Floruit tempore Archelai Macedonum regis, à quo etiam ſummo in honore eſt habitus. Scripſit fabulas 75 ex quibus 5 tantum victoriam reportarunt. Et 19 tantum extant: Auditor fuit Anaxagoræ ac Socratis. Cum Platone, diſcendi cauſâ, in Ægyptum ad ſapientes, & Sacerdotes profectus aliquando eſt, teſte Laertio. Vidiſſe ſe ſpeluncam terream ac horridam in Salamine, in quâ ſcriptitarit Euripides, Gellius affirmat, 15. 20. Μισογύνης à quibuſdam ab *odio mulierum* dicitur, φιλογύνης vero ab aliis. Mortuus eſt anno ætatis ſuæ 75. à canibus diſcerptus, veluti Gellius, & Val. Max. prodiderè. Oſſa ejus Archelai regis juſſu, Pellam ſunt tranſlata, repulſis Athenienſium precibus, qui ſæpe per legatos tentaverant, ut civis ſui reliquias ſibi in patriam referre liceat. Τεγεαπάντειον

eum

eum vocat Aristoteles. Et quanti versus ejus fecerit. Cicero, non obscurè testatus est, sic ad Tyronem scribens lib. 16. Fam. Epist. *Euripidis, cui quantum tu credis, nescio, ego certe singulos ejus versus singula testimonia puto.*

Euripidius, numerus in talis quadragenarius ab Euripide inventus, eo tempore quo exactis 30 tyrannis, 40 principes Athenienſium Remp. administrabant. Vide Cæl. Rhod. 20. 27.

Euripus de Isocratis discipulis volumen reliquit. Harpocration in Ἰσοῦς.

Euronotus, alio nomine *Vulturnus*, ventus ab Oriente hyberno spirans, quòd inter Notum & Eurum sit.

Europa, filia Agenoris regis Phœnicum, quam Jupiter in bovis speciem transformatus rapuit. Ovidius, Met. 2. Item nympha marina, Oceani ac Tethyos filia. Hesiod. in Theog. Ovid. Fast. 5.

——Te Sidoni Jupiter implet,
Parsque tuum terræ tertia nomen habet.

Idem ibidem:

Illa jubam dextrâ, lævâ retinebat amictus.

Luc. in Dial. Ζεφύρε καὶ Νότε. Ὡς ἡ τὴν ἀγήνορος δρομαῖος μὲ ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τ' θάλασσαν, φέρων αὐτὴν καὶ ενήχετο ἐμπαίζων, ἡ ἡ πάνυ ἐν πλαγίᾳ τῇ φαγμαπ τῇ λαιᾷ μὲ εἶχετο τὸ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι, τῇ ἑτέρᾳ ἡ ἠνεμωμένον τ' πέπλον ξωπῆχε.

Eurus, ventus spirans ab ortu brumali. Plin. 2. 47. *Ab oriente æquinoctiali subsolanus, ab oriente brumali Vulturnus: illum Apelioten, hunc Græci Eurum appellant.* Ovid. Met. 1.

Eurus ad Auroram Nabatæaque regna recessit
Persidaque & radiis juga subdita matutinis.

Euryale, Minois filia, quæ Neptuno Orionem peperit. Alia fuit Prœti Argivorum regis filia. Tertia ex Gorgonibus una. Vide Servium in illud Virg. 6.

Gorgones, Harpyiæque & forma tricorporis umbræ.

Euryalus, unus ex principibus Peloponnesiacis, qui Argos & propinquas urbes incolebant, & ad Trojam cum 80 navibus venerunt. Hom. Catal. Fuit etiam hoc nomine Trojanus quidam arctissimo amicitiæ vinculo cum Niso conjunctus, qui noctu Rutulorum castra unà ingressi magnam hostium stragem ediderunt. Verum cum instante jam die sese recipere conarentur, in hostium equitatum inciderunt, à quo circumventum Euryalum cum Nisus eripere non posset, certissimæ sese morti maluit objicere, quam amicum deserere. Virgil. Æn. 2. Item *Euryalus* alius, qui cum fratre Hyperbio primus lateritias domos Athenis constituit. Est etiam histrionis cujusdam nomen de quo Juvenalis.

Nobilis Euryalum, aut Mirmillonem exprimat.

Eurybates, præco Ithacensis ex Ulyssis comitatu ab Agamemnone missus, ut ab Achille auferret Briseidem. Hom. Iliad. Ovid. Ep.

Eurybati data sum Talthybioque comes.

Item Iatro quidam astutiâ singulari, quem deprehensum cum custodes vellent cogere, ut ostenderet quibusnam modis consuevisset domos conscendere: ille aptatis spongiis & stimulis ferreisque retinaculis irrepsit in parietem, & spectantibus illis, artificiique novitatem admirantibus prehenso laqueari per tegulas effugit, eoque modo periculum evasit.

Euryclea, Opis Pisenoridæ filia pulcherrima, quam Laertes in primâ existens pubertate viginti boum pretio emit, nec minore, quam uxorem, honore domi habuit, Ulyssemque nutriendum ei dedit quæ & eum primò in patriam redeuntem agnovit. Hom. Odyss. 19.

Eurycles, vates, qui de se, suisque incommodis aliquid semper divinabat. Cæl. Rhod. 5. 10. De Eurycleo Engastrimytho vide Palmerium pag. 464. Et Montacutium ad Photii Ep. 151.

Eurydamas, vir Trojanus. Item Hectoris epitheton, quia cuncta domabat. Item pugil nobilis Cyrenæus, cui cum inter certandum forte adversarius, quem validum nactus fuerat, plagarum vi & frequentia dentes excussisset, ne tali spectaculo illi animum adderet, proindeque insuperabilis redderetur, omnes devorabat, quâ ratione ad illum ne minima quidem facti suspicio pervenit. Rhod. 21. 41.

Eurydice, uxor Orphei vatis, cujus amore captus Aristæus, cum vim illi inferre pararet, illa per avia fugiens incidit in colubrum in herbâ delitescentem, cujus morsu interiit. Virg. Georg. 4.

Illa quidem dum te fugeret per flumina præceps,
Immanem ante pedes hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Feram quæ Eurydicem momordit *serpentem* nominat Tzetzes; nam de hâc re loquens: Ταύτην (εὐρυδίκην) ὑπ' ὄφεως φασὶ δηχθῆναι. Quod videtur sumpsisse ab Apollodoro. Sic enim ille lib. 1. Ἀποθανόσης δὲ Εὐρυδίκης τ γυναικὸς ἀυτῦ, δηχθείσης ὑπὸ ὄφεως. Ovid. Met. 10. *viperam*, sic scribens.

Causa viæ est conjux, in quam calcata venenum
Vipera diffudit, crescentesque absulit annos.

Orpheus vero uxoris mortem ægerrimè ferens, accepta citharâ, inferos adiit, ubi Plutonem Proserpinamque tam suavi carmine demulsit, ut ei uxorem ab inferis reducere permitterent, eâ tamen conditione, ne prius eam quam ad superos rediisset, intueretur. Quam legem cum ille amoris impatientiâ esset prævaricatus, Eurydice denuo ad inferos est retracta. Virgilius ubi supra.

Jamque pedem referens casus evaserat omnes,
Redditaque Eurydice superas veniebat ad auras,
Pone sequens (namq; hanc dederat Proserpina legem)
Cum subita incautum dementia cepit amantem,
Ignoscenda quidem, scirent si ignoscere manes,
Restitit, Eurydicenque suam jam luce sub ipsâ
Immemor heu victusque animi respexit, ibi omnis
Effusus labor, atque immitis rupta tyranni
Fœdera.——

Ovid. Met. 10.

Hanc simul & legem Rhodopeius accipit heros
Ne flectat retro sua lumina, donec Avernas
Exierint valles; aut irrita dona futura.
Carpitur acclivis per muta silentia trames,
Arduus, obscurus, caligine densus opacâ,
Nec procul abfuerant telluris margine summæ.
Hic, ne deficeret, metuens, avidusque videndi,
Flexit amans oculos: & protinus illa relapsa est.

Seneca in Hercule Oetæo.

Consumptas iterum Deæ
Supplent Eurydices colos.
Sed dum respicit immemor,
Nec rediens sibi redditam
Orpheus Eurydicen sequi,
Cantûs præmia perdidit.

Ita quoque cæteri poetæ. Aliter tamen visum Platoni, qui in Convivio suo sic habet: Ὀρφέα ἡ τ' Οἰάγρου ἀτιμῆ ἀπέπεμψαν ἐξ ἅδου, φάσμα δείξαντες τ γυναικὸς ἣν ἐκὼν ἦκεν, αὐτὴν δ' οὐ δόντες. Item *Eurydice* Clymeni filia, uxor Nestoris, ex quâ septem filios, & unam filiam suscepit. Hom. Odyss. 3. Item Lycurgi uxor, quam etiam Amphitheam vocant. Apollod. lib. 2. Λυκοῦργος δὲ Νεαίραν κατοίκησε, γήμας ἡ Εὐρυδίκην, ἧς ἡ υἱοὶ φασιν, Ἀμφιδίαν, ἐβίωσεν Ὀφέλτην καὶ Δηϊόνυτα Ἀρχέμορον. Argumentum lib. 5. Thebaidos:

——Archemorum sacra serpente peremptæ
Conspicit Eurydice, genetrix miseranda querelis
Intonat & placat Graiorum turba Lycurgus.

Item Acrisii uxor. Apollod. lib. 3. Εὐρυδίκη, ἣν ἔγημεν Ἀκρίσιος. Erat autem hæc Lacedæmonis filia, teste eodem lib. 2. Item Ili uxor. Item Apollod. lib. 3. Ἴλος ἡ γήμας Εὐρυδίκην τ' Ἀδράστου, Λαομέδοντα ἐβίωσεν.

Euryleon, Latinorum rex, qui & Ascanius. Dion. Halic. lib. 1. Dicebatur & *Julus* & *Ilus*. Auctor Etymologici Magni ait, Æneam ab Ascalo Ascalionis rege humaniter exceptum, ibi uxorem duxisse, & filium sustulisse, cui in hospitis sui honorem Ascalio nomen fecit, quod Romani in Ascanium immutarunt. Vide *Ascanius*.

Eurylochus, unus sociorum Ulyssis, qui solus Circes pocula non gustavit, ideoque nec in suis figuram est transmutatus. Ovid. Met. 14.

——Solumque suis caruisse figurâ
Vidimus Eurylochum, solus data pocula fugit.

Item Phlegyarum rex, qui Pherecydi struxit Thebas, antequam Cadmus adveniret, qui eas postea reædificabat.

Eurymachus, Thebanorum potentissimus, qui cum Platæas noctu per proditionem cepisset, rebellantibus deinde omnibus vivus in hostium potestatem venit, unaque cum suis omnibus supplicio affectus est. Thucydides. Item unus procorum Penelopes. Ovid. 1. Ep. lib. 1.

Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Eurymedon, pater Peribœæ, ex quâ Neptunus Nausithoum suscepit, regem Phæacum, Alcinoi patrem. Hom. Odyss. lib. 7. Item filius Fauni. Stat. Theb.

Proximus Eurymedon, cui pastoralia Fauni
Arma patris——

Euryminus, vir quidam, qui cum per calumniam conaretur Castorem, & Pollucem fidissimos amicos inter se committere, alterum apud alterum insimulans, post deprehensus utrique dedit gravissimas pœnas. Inde abiit in Proverb. *Euryminus*, de iis qui per calumniam conantur fidos amicos inter sese committere. *Eurymas* Hesychio dicitur. Sic enim ille. Εὐρυμᾶς Ὀλύνθιος τὸ γένος, διάλογος ἦ, ἔσην ἀνηρέθη ὑπὸ Πολυδεύκους. Καὶ ἡ ἱστορία ἐν τῷ Θερσιδάμᾳ.

Eurypylus, Telephi fil. bello Trojano, cui propter Cassandræ amorem intererat, extinctus est. Item Herculis fil. qui regnavit

regnavit in Co insulâ, & omnium Græcorum augur peritissimus fuit. Virg. Æn. 2.

Suspensi Eurypylum scitatum oracula Phœbi
Mittimus.——

Prop. lib. 4.

Eurypylique placet Coæ textura Minervæ.

Ubi sis vide Passeratium.

Eurystheus, Stheneli filius, Mycenarum rex, qui Junonis odio obsequens, Herculem ad difficillima quæque pericula obeunda adegit, sperans futurum, ut ponderis magnitudine opprimeretur. Quâ in re mirum in modum deceptus est. Nam ille rebus ex sententiâ confectis semper victor rediit, clariorque ex periculis & major emersit. Virg. l. Georg. 3.

——*Quis aut Eurysthea durum*
Aut illaudati nescit Busiridis aras:

Cruentus Eurysthei dicitur Senecæ in Herc. Oetæo. Hesiod. in Scuto Herculis.

Ὤχετο τιμήσων ἀλκτῆρ' Εὐρυσθῆα.

Hesychius: Εὐρυσθεὺς, Σθενέλου καὶ Νικίππης υἱός. Seneca in Hercul. Oet.

Pœnas cruentus jam tibi Eurystheus dabit.

Euripides scribit Eurystheum non in pugnâ ab Iolao interemptum, sed ibidem captum, vivum Alcmenæ traditum fuisse. Strabo autem, lib. 8. Εὐρυσθεὺς μέν φησιν, inquit, σφαδίσας εἰς Μαραθῶνα ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους παῖδας καὶ Ἰόλαον, βοηθοῦντων Ἀθηναίων, ἰσχεῖν πολὺν ἐν τῇ μάχῃ· Τοῦτο μὲν ἄλλο σῶμα Ταφιῶν πελίδνα· ἢ δὲ κεφαλὴ χρεὶς ἐν τῇ Κοιλίῃ, ὑπὸ χάσπις αὐτὴν Ἰολάου ἀεὶ ἢ κρίνων ἢ Ἀθηνᾶς ὑπὸ ἀμαξιτόν. Pausanias vero in Atticis simpliciter ab Iolao cæsum testatur, non addens in pugnâ an à pugnâ idipsum contigerit.

Eurytion, unus Argonautarum. Ovid. Met. 8. Alter Lycaonis fil. Pandari frater. Virg. Æn. 5. Tertius, faber argentarius. Virg. Æn. 10.

Quæ bonus Eurytion multo cælaverat auro.

Eurytus, Oechaliæ rex, pater Ioles, qui cum ab Hercule victus, pactam ei certaminis lege filiam tradere recusaret, ab eo irato occisus est, & Iole abducta, hinc *Eurytis*. Ovid. Met. 9.

Eurytidos lacrymas admoto pollice siccat Alcmene.

Item unus ex Centauris, qui cum Theseo Hippodamiam vi eripere vellet, ab eo est occisus.

Eusebius, cognomento Pamphili (quomodo vocabatur ob amicitiam cum Pamphilo martyre, teste Hieronymo) Cæsareæ Palæstinæ episcopus, quem πολυμαθῆ, καὶ πολύτροπα meritò appellat. Geo. Cedrenus. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2. cap. 17. Præcipue verò Valesium in nuperâ editione Euseb. Hist. Eccl. Item *Eusebius* Scholasticus de quo Voss. Hist. Gr. lib. 3. cap. 18.

Eustathius, martyr, inter aulicos Trajani Principis, Placidus antea vocatus. Volaterr. Item *Eustathius* Epiphaneus, scripsit temporum epitomen ab Æneâ usque ad Anastasium principem sub quo fuit. Vide Suidam.

Eustathius, Præsul Antiochenus, adversus Arianorum dogma multa composuit sub Constantino Principe, pulsus demum est in exilium Tripolim, Thraciæ civitatem, ubi & sepultus est. Sunt quoque ipsius volumina de animâ, epistolæque plurimæ. Hieronymus.

Eustathius, Archiepiscopus Thessalonicensis, in Homerum, & Dionysium commentarios edidit. Auctor quoque creditur 6 librorum de Ismeniæ & Ismenes amoribus, verum in libris nonnullis *Eumathius* dicitur. Vixit Manuelis Comneni temporibus circa An. Dom. 750. Item sub Alexio Comneno, & improbo illo Andronico, ut constat ex Niceta Choniate, cui Eustathius hic vocatur nunc ὁ πολὺς καὶ ἱερὸς ἐν λόγοις, nunc autem ἀρετῇ διανοίᾳ & ἀπειρόκαλος, ac à prudentiâ item singulari, & doctrinâ multijugâ celebratur. Item alius fuit *Eustathius* Syrus, orator insignis, qui à Nicephoro Call. in proœmio inter eos refertur historicos, ex quibus suam consarcinarit historiam Evagrius Scholasticus.

Eustephus, Aphrodisiæus sophista, scripsit declamationes. Suidas.

Eustochium, Paulæ mulieris Romanæ filia, Latinarum, Græcarum, & Hebraicarum literarum perita, unde & suo tempore *novum orbis prodigium* vocata est: Ingenium sacris literis maximè devovit, atque adeo, ut Psalmos Hebraicè legeret cursim & mirâ celeritate. Quâ in re amorem B. Hieronymi sibi maximè conciliavit.

Eustochius, Cappadox Sophista, scripsit ad Constantem Principem, de Cappadociæ, aliarumque gentium antiquitate. Volaterr.

Eustratius, philosophus qui in ethica Aristotelis scripsit. In Bethleem civitate sepultus est.

Euterpe, una Musarum, quæ mathemata, vel, ut aliis placet, tibias invenit; à *concentus suavitate* nomen trahens. Est enim Εὖ *bene*, τέρπειν *delectare*. Virgil.

Dulciloquis calamos Euterpe flatibus implet.

Euthydemus, Rhetor. & Orator, qui quum ingentes opes à majoribus suis accepisset, ipse & dicendi facultatem, & gloriam addidit, & non solum in patriâ magnus fuit, sed etiam in Asiâ primos honores adeptus est. Strab. lib. 14. Item alius Massilicus Philosophus Apollonii Tyanæi præceptor.

Euthymanes, Massilienses, Geographica conscripsit, uti constat ex epitome Artemidori Ephesii. Nisi fortè *Euthymenes* legendum. Sanè *Euthymenes* Chronographus, qui Homerum unà cum Hesiodo floruisse scripsit, à Clem. Alex. citatur.

Euthymenes, Chronica condidit, Clem. Alex. Strom.

Euthymius, Archimandrita in Palæstinâ, cujus vitam scripsit discipulus ejus Cyrillus Monachus.

Euthymius, Zygabenus historicus Græcus. Saracenica scripsit, ubi non satis semper veritati litat, eo quod usus sit pravâ Alcorani tralatione. Non parum tamen laudis invenit commentando in Psalmos, & 4 Evangelia; eo quòd sit *in verborum proprietatibus observandis diligentissimus*, ut optimè censet Maldonatus in Matt. 17. 18. Vide Voss. H. Gr. lib. 2. cap. 27.

Euthymus, pugil in Locris Italiæ, qui *Epizephyrii* cognominantur. Hunc semel à Thasio Theagene victum tradit Pausanias, non justo quidem certamine, sed circumventum dolo, unde nec Theageni decretus honor, insuper damnatus, ut mulctæ nomine talentum Euthymo solveret. Vide Æl. Var. Hist. lib. 8. & Plin. 7. 4. 7.

Eutocius, Ascalonita, commentaria fecit in Conica Apollonii: nec non in Archimedem de sphærâ, & cylindro, deque circuli dimensione, item æquiponderantibus. Theone, & Pappo, esse recentiorem, inde cognoscimus, quod ab utroque celebretur.

Eutrapelus, homo quidam calidissimus. Horatius.

——*Eutrapelus cuicunque nocere volebat*
Vestimenta dabat pretiosa.——

Item tonsor Mart. lib. 7.

Eutrapelus tonsor dum circuit ora Luperci.

Ubi à quibusdam interpretatur, comis, facetus, dicax.

Eutropius, sophista Italus, ut eum vocat Suidas, cùm alia quædam, eodem teste, tum breviarium scripsit Rerum Romanarum, ab U. C. Usque ad Flavium Valentem Aug. cui opus suum dicavit, Opus illud Græcè versum postea fuisse à Capitone Lycio, testatur Suidas. Militasse se ait sub Juliano, atque expeditioni ejus in Persas interfuisse. Quò & pertinent verba Georgii Codini in Selectis de originibus Constantinopolitanis, ubi sic scribit, Εὐτρόπιος ὁ σοφιστὴς, ὁ τὴν φιλοσόφου Ἰουλιανῷ συμπραξάμενος ἐν τῇ Περσίδι. Laudat vero eum testem in rebus Constantini M. quæ oculis suis vidisse eum ait. Vide Voss. de Hist. Lat. 2. 8. Item *Eutropius* consul cum Valentiniano Augusto, an U. C. 1140. Et cum Theodoro an. 1152.

Eutyches, Constantinopolitanus Abbas, tertius post Manetem & Apolinarem, alium affirmabat esse Christum, aliud verbum Dei; Negabatque Christi carnem nostræ similem, nec duas in eodem supposito naturas esse, sed de cœlo corpus descendisse dictitabat, ac in Virginis uterum tanquam solis radios penetrasse, ut visum sit sane ex muliere generatum, quamvis vero generatum non sit. In hunc celebrata est quarta Synodus. Volater.

Euxenus, prisca ac fabulosa Italorum tempora carmine persequutus est. Dion. Halic. lib. 1.

Euxinthus, Lebenius Leucocomæ amator, de quo vide Strab. lib. 10. Et Plut. in Eroticu.

Exagonus, legatus Ophiogenum, qui sunt populi in Cypro. Is cum Romam venisset, ibique de herbarum viribus multa differeret, volens, conjectus est à consulibus in dolium plenum serpentibus, experimenti causâ, ubi serpentes ipsi non solum eum non mordebant, sed etiam linguis demulcebant. Plin. lib. 28. cap. 3.

Excetra, dicta est Hydra serpens. Plaut. in Persa. *Nam cum leone, & cum Excetrâ, cum cervo, cum apro Æstivo cum avibus Stymphalicis, cum Antæo deluctari mavelim.* Vide *Hydra*.

Execestius, Phocensium tyrannus duos gestabat incantatos annulos, & sonitu, quem invicem inter se edebant, rerum gerendarum tempus sciebat, mortuus tamen est dolo interfectus, etiamsi id ei prius significasset sonitus. Arist. ubi de Rep. Phocensium. & Clem. Alex. Strom. 1.

Exoncontii, hæretici Ariani, qui conabantur docere filium Dei ex nullis subsistentiis factum esse, i. e. ἐκ μὴ ὄντων.

F A

Fabia, mulier Romana, quæ Fabium Fabricianum interfecit ut liberiùs posset lascivire cum Petronio Valentiano liberali formâ adolescentulo, quocum adulterii consuetudinem habebat. Plut. In Paralel.

Fabianus Papyrius, naturæ rerum peritissimus fuit. Plin. 36.15. Hujus quoque meminit Seneca in Epistolis. Item 19. Romanorum Episcopus martyrio coronatus. Euseb. 6. 21. An. Dom. 151.

Fabii, Romani nobilissimi, simul ac potentissimi (quibus à *fabâ* cognomen erat, utpote quorum primus fabam optimè serebat; sic Cicerones, Lentuli, Pisones.) qui bellum adversus Veientes soli cum suis clientibus & servis in se receperunt, cumq; ex levibus aliquot præliis sæpius victoriam reportassent, tandem ad Cremeram flu. insidiis circumventi, ad unum omnes cæsi sunt. Ovid. Fast. 2.

Una dies Fabios ad bellum miserat omnes,
Ad bellum missos perdidit una dies.

Ex tantâ Fabiorum clade unus tantum superfuit, qui nondum armis per ætatem idoneus, in urbe relictus erat; ex cujus sanguine per longam nepotum seriem natus fuit Fabius ille Maximus, qui Dictator adversus Annibalem creatus, cunctabundâ quâdam prudentiâ rem Romanam, aliorum Imp. temeritate labefactam, primus restituit, adeo, ut verissimè de eo Ennius dixisse videatur.

Unus homo nobis cunctando restituit rem.

Ovid.

Scilicet ut posses olim tu Maxime nasci,
Cui res cunctando restituenda foret.

Manil. lib. 1.

Invictusque morâ Fabius.——

Claud. de bello Getico:

——*Lento lustramine Pœnum*
Compressit Fabius.——

Silius, lib. 7.

——*Lento Pœnum moderamine lusit.*

Idem lib. 16.

——*Peperitque sedendo*
Omnia cunctator nobis.

Idem alibi:

Solers cunctandi Fabius een nocte sub atrâ
Munitis pastor stabulis per ovilia clausum
Impavidus somni servat pecus, effera sævit
Atque impastæ truces ululatus turba luporum
Exercet, morsuque quatit restantia claustra.

Ubi bonum Imperatorem comparat cum vigili pastore; Uti libro primo eundem Fabium bono publico consulentem inducit eodem modo quo Gubernator navi prospicit uti videre est in his:

Providus hæc ritu vatis fundebat ab alto
Pectore præmeditans Fabius surgentia bella.
Ut sæpe è celsâ grandævus puppe magister
Prospiciens signis venturum in carbasa Corum
Summo jamdudum substringit lintea malo.

Val. Max.

Fabius Maximus, cujus non dimicare, vincere fuit.

Liv. lib.

Matura res erat, tergiversatur tamen Fabius.

Fabii genus suum ad Herculem referunt. Unde Ovidius, Fast. 2.

Ut tamen Herculeæ superessent semina gentis,
Credibile est ipsos consuluisse Deos.

Juvenalis Sat. 8.

Natus in Herculeo Fabius lare.

Lege si Plut. in *Fabio*, Festumque in *Fovii*. Sil. lib. 2.

——*Fabius Tirynthia proles*
Ter centum memorabat avos, quos turbine Martis
Abstulit una dies, cum fors non æqua laboris
Patricio Cremeræ maculavit sanguine ripas.

Ubi Ovidio scripsit longe consultius, cujus verba superius adduxi; neque enim credibile est omnes prorsus Fabios cæsos uno duntaxat excepto quod idem Ovidius accinit:

Nam puer impubes & adhuc non utilis armis
Unus de Fabiâ gente relictus erat.

Et quidem contentionis funem cum Ovidio traxerunt Gellius 17. 21. Orosius 2. 5. Sex. Pompeius voce *Numerius*. Servius in illud *Quo fessum rapitis Fabi*, Eutrop. lib. 1. Plin. de Viris Illustr. Sed his omnibus scriptoribus idem scribentibus unum atqui Dionysium apponere, qui hoc loco Ὅτι ἀπήμυνεν. Nam indubitanter ex 300 plures impuberes reliquerunt domi filios, plures graves ætate parentes, & bello immunes, pluribus erant fratres bello immaturi. Unde vero emersa sit opinio de unico superstite Fabio ad rationes superas idem Halicarnass. Dionysius, lib. 9. Archæolog. dexterè aperit: Τῶν μὲν ἄλλων ὀλιγανδρία πνὰ, καὶ λαμπρὸν ἔξω τῶν ὅπλων, τῶν δὲ ἀνδραποδίστων ἡμῖν, παντὶ φανῆναι τοῖς πολλοῖς ἀδόξαν, ὅτι μόνον ἐκεῖνον ἐκ τῆς Φαβίων ἡμῖν λοιπὸν ὄντα, οὐχ ὡς μονανδρὸν ἄλλως ὄντος, ἀλλ' ὡς μονανδρὸν ἐκείνοις ὁμοίως, ἀφειτῆ τεκμαιρόμενοι τὸ συγγενὲς, ἐκ τῆ φύσει.

Fabiola, Romana mulier, quæ cum magno studio sacras literas amplecteretur, Evangelia, & psalmos frequentissimè revolvebat, ut iterata plerumque lectio amorem divinæ religionis (quâ deflagrabat) augeret magis, unde & D. Hieronymus librum de veste sacerdotali eidem nuncupavit.

Fabius Maximus, consul cum C. Jul. Cæsare, an. U.C. 709. Hic in Hispaniâ Pompeianos vicit, Hispanias per deditionem accepit.

Fabius Max. Romani exercitus Imperator adversus Pœnos creatus, collatis manibus, cunctos ad unum amisit commilitones, ac ipse accepto mortifero vulnere in Annibalem cursu vehementi concitatus, juxta eum oppetiit. Plut. Paral.

Fabius Fabricianus, captâ Tuscio (ea est primaria inter Samnites civitas) victoriosam Venerem, quæ in sumno apud illos habebatur honore, Romam misit; Hujus uxor cum adolescentulo speciosо adulterium committebat: quocirca redeuntem virum dolosè obtruncavit. Fabricianum vero adhuc infantem, ex urgenti liberatum periculo, clam emisit alendum. At ille cum ad ætatis vigorem pervenit, matrem & adulterum interfecit. Senatus autem ne res illa Fabriciano esset fraudi decrevit. Plut. Paral.

Fabius Marcellinus, non parum laudis adeptus est in Alexandri Mammæi Vitâ. Vide Voss. Hist. Lat. pag. 703.

Fabius, homo loquax apud Horat. Serm. 1. Sat. 1.

Cætera de genere hoc (adeo sunt multa) loquacem ut
Delassare valent Fabium.——

Vide Veterem Schol. & Lævin. Torrentium in loc.

Fabius Pictor, primus Romanorum solutâ oratione historiam scripsit. Ideoque *Scriptorum antiquissimus* à Livio dicitur, lib. 1. & *longè antiquissimus auctor*, lib. 2. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. cap. 3. qui & alterius Fabii Maximi Servilliani ibidem meminit.

Numerius *Fabius* Pictor condidit Annales Græcos, de quo Cicero, lib. 1. de Divinat. & Halicarn. Dionys. lib. 1. Antiq. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 471.

Fabius Rusticus, historicus Latinus, floruit sub Claudio ac Nerone. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 1. pag. 129.

Fabius Cerilianus, (ut Vopiscus in Caro ait) *tempora Cari, Carini & Numeriani, solertissimè persecutus est.* Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 2. cap. 4.

Fabius Marcellinus, Historicus, de quo Voss. de Hist. Lat. lib. 3. pag. 703.

Fabricius, Rom. civis frugalissimus, qui in tenuissimo censu Samnitum munera forti animo sprevit. Patellam & salinum ex argento tantum, colendorum deorum causâ, domi habuit, ita tamen ut patella corneo pediculo sustineretur. Cujus filiæ ob paupertatem de publico dotibus ornatæ ad maritos ierant, portantes gloriam domesticam, pecuniam pulicam. Hunc Pyrrhus Epirota nullo auro, nullis pollicitationibus expugnare potuit, ut secum esse vellet, ac proximum à se locum obineret. Itaque dixit Pyrrho; Non hoc illi conducibile esse, *nam si Epirotæ*, inquit, *ambo nos norint, à me regi, quam ab te mallent.* Cicero, lib. 3. Off. Virgil. Æn. 6.

——*Parvoque potentem*
Fabricium.——

Vide Val. Max. 4. 3. Claud. Paneg. in 4. Cons. Hon.

Pauper erat Curius, Reges cum vinceret armis,
Pauper Fabricius, Pyrrhi cum spernaret aurum.

Idem de bello Gildonico.

Noxia pollicitum domino miscere venena
Fabricius regi nudatâ fraude remisit.

Vide Florum, 1. 18. Gellius, 3. 9.

Fama, apud veteres pro Numine habebatur. Hesiodus de eâ Θεὸς γάρ τις καὶ ἡ φήμη. Dio Chrysost. Orat. 37. Aristides in 2. Platonicâ, Demosthenes de falsâ legat, & Æschines contra Timarchum, omnes Θεὸν nominant, & omnes Hesiodum advocant. Virg. Æn. 4.

Hæc passim Dea fœda virum diffundit in ora.

Statius Theb. 2.

Nec minus Ogygias eadem Dea turbida terras
Insilit.——

Idem lib. 3.

Terga comasque Deæ Scythicâ pater increpat hastâ.

Utrobique ſermo eſt de Famâ. Unde etiam & Aras ſuas habuit. Pauſanias in Atticis: *Eſt ſua apud illos Pudori, Famæ, Alacritati Ara.* Æſchines in Orat. contra Demoſthenem: Καὶ τῇ μὲν Θήμιδι δημοσίᾳ θύουσιν, ὡς θεᾷ. Denique Ariſtides Orat. de non agendis Conœdiis Καλλόνι βωμὸς tribuit.

Fannia lex lata eſt an. U. C. 508. quæ ludis Romanis, item ludis plebeiis, Saturnalibus, & aliis quibuſdam diebus, in ſingulos dies centenos æris inſumi conceſſit, decemque aliis diebus in ſingulis menſibus tricenos: cæteris autem omnibus denos. Gell. 2. 14. Vide Macrobium Sat. 3. 17.

Fannii, oratores duo fuere, quorum Caius Fannius, qui conſul cum Domitio fuit, unam orationem de ſociis, & nomine Latino contra Gracchum reliquit. Alter autem Caius Fannius M. F. C. Lælii gener, & moribus & ipſo dicendi genere clarior, de his plura apud Cic. in Bruto.

Fannius, Poeta fuiſſe dicitur non admodum bonus, cujus tamen poemata in ædem Apollinis & Muſarum, aliamve bibliothecam cum imagine fuerunt delata. Horatius, lib. 1. Sat. 4.

——*Beatus Fannius, ultro*
Delatis capſis, & imagine: cum mea nemo
Scripta legat vulgo recitare timentis.

Eundem Sat. 10. *ineptum* vocat.

Fannius Cepio, deprehenſus in conjuratione adverſus Auguſtum, mortem ſibi conſcivit. Martialis.

Hoſtem cum peteret, ſe Fannius ipſe peremit,
Hic, rogo, non furor eſt, ne moriare, mori?

Fas, illud dignum notâ, & obſervatione, priſcos Romanos Juſtitiam *Fas* appellitaſſe. Auſon. Idyll. de Diis.

Sunt & cœlicolum monoſyllaba, prima Deum Fas,
Quæ Themis eſt Graiis.——

Prima deum, inquit, i. e. antiquiſſima, à quâ ſecundam facit Rheam, quæ alio & Latino nomine appellatur *Ops*. Feſtus. *Themin deam eſſe putabant, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, eamque id eſſe exiſtimabant quod & Fas eſt.* Cui aſtipulatur vetus Gloſſarium, Θέμις, *Fas*, *Juſtitia*.

Faſcelis, Dianæ cognomentum, quæ apud Ariciam colebatur à *faſce* lignorum impoſitum, in quo Oreſtes & Iphigenia ejus ſimulacrum abſconderunt, cum ex Tauricâ regione in Italiam illud adferrent. Lucil. lib. 3.

——*Sæpe quod ante*
Optaſti, freta Meſſaneu, Rhegina videbis
Mœnia, tum Liparas, Faſcelidis templa Dianæ.

Fauna, deæ cujuſdam nomen erat, cui à Romanis matronis in operto ſacra fiebant nocturno tempore, viri autem tantâ curâ ab ejus ſacris arcebantur ut vel in ædem ejus inſpexiſſe capitale haberetur. Rationem hujus affert Macrobius Sat. 1. 12. Faunam, dum inter homines ageret, Fauni uxorem fuiſſe tantâ pudicitiâ, ut perpetuo gynæceo, eſt hoc mulierum conclavi inclusâ, nullum unquam virum præter maritum aſpexerit. Varro eandem eſſe exiſtimat, quæ & Telluris, & Terræ nomine à Romanis colebatur. Eadem & *Fatua* dicebatur, quod nomen à *fando* deductum volunt, quòd infantes non prius vocem edant, quam terram attigerint: Eadem & *Bona Dea* vocata eſt, quòd omnia, quæ ad victum pertinent, bona ſuppeditet.

Faunalia, feriæ nonis Decemb. in honorem Fauni celebrantur, quarum meminit Alex. ab Alex. 3. 18.

Fauni, agrorum, & ſylvarum putati ſunt dii, qui poſt longum tempus moriuntur, quòd è terrâ geniti ſint. Græci *Satyros* vocant. Virg. Geo. 1.

Et vos agreſtum præſentia numina Fauni.

Ovid. Met. 1.

Sunt mihi ſemidei, ſunt ruſtica numina Fauni.

Idem Met. 6.

—*Ruricolæ ſylvarum numina Fauni.*

Vide Plin. 12. 1.

Faunus, antiquiſſimus Aborigínum rex, filius Pici, pater Latini, à quo ruſtica prædicta numina genita putantur, quos *Faunos*, vel *Sylvanos* poetæ appellant, cornutis capitibus, & caprinis pedibus inſignes. Cæterum de *Fauno*, & *Faunis* vide N. Comitem Mythолog. 5. 9.

Favonius, ventus ab occaſu æquinoctiali ſpirans contra Subſolanum. Plin. 2. 47. à *fovendo* dictus, quòd cuncta *foveat*. Lucret. lib. 1. *Genitabilis aura Favoni.* Græci *Zephyrum* vocant.

Favorinus, philoſophus, Arelate oriundus, Dionis auditor, præterea Eunuchus, & Adriano principi infenſus. Ideo tria de ſe mira narrare ſolebat, *ſe Gallum Græciſſare, Eunuchum mœchum putari, & inimicum Imperatori vivere.* Ob quam cauſam ſtatua ejus disjecta Athenis, ubi vivebat. Hunc Herodes Atticus patrem ſolebat appellare, hæreſque librorum ab eo factus eſt Philoſtratus; Gellius hujus ſæpè meminit. Ælian. de Var. Hiſt. dicit hunc quandoque in diſputatione quâdam Adriano ceſſiſſe, admirantibuſque proximis, *Nonne cedam*, inquit, *ei qui habet 30 legiones?*

Febris, Dea culta eſt à veteribus, ne noceat. Val. Max. Cic. 3. N. D. *Febris enim fanum in Palatio conſecratum videmus.* Plin. 2. 7. *Febri fanum in Palatio dicatum eſt.* Duo etiam alia Febris fana Romæ fuere, unum in capite vici Longi, alterum juxta monumenta Mariana.

Februa, dea apud antiquos, quæ mulierum menſtruis præerat, dicta à *Februis*, i.e. *purgationibus*, quod fœminas poſt partum fœcundis exeuntibus purgare putaretur.

Februa, ſacra erant, quæ Diis manibus placandis dant menſe Februario. Ovidius Faſt. 2. libro ſecundo Faſtorum.

Februarius menſis ita dicitur, quia tum *februaretur* populus, h. e. *expurgaretur*. Nam duodecim diebus continuis tum pro defunctorum manibus *februa* fiebant, h. e. *ſacrificia καθάρσια*, ſive *expiatoria*. Varro, lib. 5. de LL. *Ut iidem ſcriptores, ab diis inferis Februarius appellatus, quod tum his parentetur. Ego magis arbitror, Februarium à die Februato, quod tum februatur populus, id eſt, Luperceis nudis luſtratum antiquum oppidum Palati, nunc gregibus humanis cinctum.* Ita eum locum legit Scaliger. Ovid. Faſt. 2.

Februa Romani dixere piamina patres,
Nunc quoque dant verbo plurima ſigna fidem.
Pontifices à Rege petunt, & Flamine Lanas
Queis veterum linguâ Februa nomen erat.
Quæque capit lictor domibus purgamina certis
Turbida eum micâ farra vocantur idem.
Nomen idem ramo; qui cæſus ab arbore purâ
Caſta ſacerdotum tempora fronde legit;
Ipſe ego Flaminiam poſcentem februa vidi:
Februa poſcenti pinea virga data eſt.
Denique quodcunque eſt, quo corpora noſtra piantur,
Hoc apud inconſos nomen habebat avos.
Menſis ab his dictus, ſectâ quia pelle Luperci
Omne ſolum luſtrant, idque piamen habent.

Feſtus: *Februarius menſis dictus, quod tum, id eſt extremo menſe anni, populus februaretur, id eſt, luſtraretur ac purgaretur: vel à Junone Februatâ, quam alii Februalem, Romani Februlim vocant: quod ipſi eo menſe ſacra fiebant, ejuſque feriæ erant Lupercalia, quo die mulieres februabantur à Lupercis, amiculo Junonis, id eſt, pelle caprinâ, quam ob cauſam is quoque dies februatus appellabatur. Quæcunque denique, purgamenti causâ in quibuſque ſacrificiis adhibentur, februa appellantur: id vero quod purgatur dicitur februatum.* Eſt præterea triplex Sententia de menſis ejus appellatione. Una eſt eorum qui putant nomen eſſe à Deo *Februo*, quem pleriq; *Plutonem* vel *Plutonis patrem* arbitrantur. Servius in 1. Georg. *Februus Ditis pater eſt, cui eo menſe* (Februario) *ſacrificatur.* Iſidorus lib. 5. cap. 33. *Februarius nuncupatur à Februo, id eſt, Plutone, non à febre, id eſt, ægritudine*, nominatur. Utrumque etiam conjungit Honorius Auguſtodunenſis, lib. 2. qui eſt de temporibus, cap. 5. *Secundus Februarius, à Februo, i. e. ab idolis, à Plutone Deo infernali, cui hoc menſe ſacrificabant, dum civitatem in ejus honorem luminibus luſtrabant. Dicitur etiam à Febre, i. e. frigoribus, quia frigidum eſt illud tempus.* De *Febre* etiam conſentire videtur Scriptor Iſagoges, quæ Sorani Epheſii nomen præfert. cap. 16. *Februario venam de pollice incidendam; quia tum febricitat terra, & omnia quæ in ea ſunt.* Tertium etymon docet Athenæus, lib. 3. ubi ait Jubam Maurum putaſſe Φεβρυάριον vocari quaſi φοβερὸν. Sic enim dici καὶ ἀπὸ τοῦ καταδείκνυσθαι φόβον κατ' ἀναίρεσιν τῶν δεισιδαιμόνων. Quartum etymon Suidæ eſt tam ridiculum. Nomen is accepiſſe ait à *Februario* quodam Romano Conſule, natione Gallo. Cum enim Camillus de Tyrrhenis triumphaſſet, invidia percitum clamaſſe ait, non Camillo victoriam deberi, ſed Fortunæ Romanorum: ad hæc falſis teſtimoniis inſontem, velut ad tyrannidem aſpiraret, ejeciſſe: Sed Camillum, cum Romam à Gallis recuperaſſet, cauſam in judicium adduxiſſe, oſtendiſſéque *Februarium* omnium eſſe malorum caput ac fontem, propteréque hunc à Lictoribus veſte nudatum, & ſcirpeâ ſtoreâ indutum, adhæc virgis cæſum, urbe eſſe ejectum, relicto ab eo nomine menſis, ſed cæteris brevioris.

Felicitas, Romana mulier, quæ filios pro religione Chriſtianâ ſub Antonino mori læta conſpexit. Item dea, quam Romani venerabantur. Aug. de Civitate Dei.

Felicula, virgo ingenua, quæ cum nullis tormentis aut pollicitationibus à Chriſtianâ religione diverti poſſet, juſſu Flacci Comitis in latrinas detruſa eſt, & ibidem mori coacta.

Felix, Claudii Cæſaris libertus, Pallantis, qui omnia apud Claudium potuit, frater fuit, Judææ præfectus, & cuncta malè facta ſibi impune ratus, tantâ potentia ſubnixo, ut ait Tac. An. 12. qui de eodem Hiſt. 5. *Antonius Felix per omnem ſævitiam ac libidinem jus regium ſervili ingenio exercuit.* Nihil minus quam Arcadiæ Regibus ortus, quod illius adulatores plebi perſuadere volebant. Et hic tamen homo ſervili & ortu & ingenio, cohortibus quibuſdam & provinciæ Judææ præpoſitus fuit. Uxorem duxit Druſillam, Antonii Triumviri neptem, quâ mortuâ duxit filiam regis Agrippæ, quæ & ipſa Druſilla vocabatur, cujus mentionem facit B. Lucas Act. 24. Denique aliam quandam Heroinam duxit, ut indicat Suetonius in Claudii Vita; c. 28. *Trium reginarum maritum* illum appellans. Joſeph. Ant. 20. 14. Tacito lib. 12. vocatur *M. Antonius Felix.*

Felix, nomen 3 epiſcoporum Romanorum. Item duorum Conſulum. Unus conſul cum Tauro an. U. C. 1181. Alter cum Secundino, an. U. C. 1265.

Femella Amatriciana, mulier conſtantiſſima, quæ quum intellexiſſet filium demiſſo minus animo ad ſupplicium trahi, eidem occurrens juſſit, ut exuto periculi metu, cœlum & Solem ſuſpiceret, quod cum feciſſet, *An*, inquit, *ignoras fili, te confeſtim in arces illas emigraturum?*

Feneſtella, hiſtoricus Rom. ſæpe citatur à Plinio. Mortuus eſt Cumis, Auguſti tempore. Euſeb. *Feneſtella* alter, cujus de ſacerdotiis & Magg. Rom. ſcriptum extat eo multò eſt recentior. Verus quippe ſcriptor eſt Andreas Dominicus Floccus Florentinus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 101. & pag. 581. Eſt & Portæ Romanæ nomen. Ovid. Faſt. 6.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ,
Unde Feneſtellæ nomina porta tenet.

Feretrius, dictus eſt Jupiter, non à *pace ferendâ*, (ut quibuſdam placet) ſed *à ferendis ſpoliis*. Nam Romulus devictis Ceninenſibus, hoſtium ſpolia, ferculo ad id facto, in Capitolium detulit, ibique ex quercu ſuſpenſa Jovi conſecravit, eodemque in loco Jovi Feretrio templum condidit: authorque fuit poſteris, ut eò capta ex hoſtibus ſpolia deferrent. Numæ Pompilii lex prima: *Quo jus auſpicio claſſe procincta opima ſpolia capiuntor: Jovei Feretrio bovem cædito, qui cepit æris trecenta darier oporteto.* Quanquam alii à *feriendo* ſic appellatum malint. Vide Livium & Dionyſium in Romuli hiſtoriâ. Itemque Plut. in Romulo & Marcello. Et ante omnes Propertium lib. 4. Eleg. penult. cujus initium.

Nunc Jovis incipiam cauſas aperire Feretri.

Feronia, nemorum dea, à *ferendis arboribus* dicta. Hæc lucum habuiſſe fertur ſub monte Soracte, qui cum fortuitò aliquando arſiſſet incendio, & ob id transferre inde ſimulacrum accolæ vellent, ſubitò aiunt nemus revireſcere; unde Virgil. Æn. 7.

—— Et viridi gaudens Feronia luco.

Silius lib. 13.

—— Itur in agros
Dives ubi ante omnes colitur Feronia lucos,
Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

Strabo author eſt, eos qui Feroniæ numine afflabantur, nudis pedibus ardentes prunas ſine ullâ læſione perambulare ſolitos.

Fides, Dea à Romanis culta, teſtibus Cicerone, Lactantio, & Auguſtino. Silius lib. 1.

Heu priſcis Numen populis, ac nomine ſolo
In terris jam nota Fides.

Idem lib. 6.

Nec levior, mihi Diva Fides:

Plautus in Ciſtell.

—— Per Fidem quod creditum eſt.

Val. Max. l. 3. c. 2. *In ædem Fidei publicè convocati patres.* Idem 6. 6. *Venerabile Fidei numen.* Dionyſ. Halicarn. lib. 2. ubi de Numâ: Πρῶτον ἀνδρῶπων ἱερὸν ἱδρύσατο Πίστεως δημοσίας, καὶ θυσίας αὐτῇ κατεστήσατο, καθάπερ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς δημοτελεῖς.

Fidius Deus, Jovis fil. à *fide* dictus cui præeſt, ut nonnullis placet. Plautus. *Per deum Fidium credis jurato mihi.* Fuit apud veteres Romanos in honore maximo, adeo, ut templa cum ſacrificiis meruerit. Cultus eſt in Quirinali jugo Nonis Junii. Ovid. Faſt. 6.

Fimbria perditiſſimæ audaciæ homo, & ad quodvis facinus deſignandum accommodatiſſimus, qui Craſſum interemit, unde Luc. lib. 2.

—— Truncos laceravit Fimbria Craſſos.

Aug. de Civ. Dei. 3. 7. Certe enim civilibus jam bellis ſcatentibus quid miſerum commiſerat Ilium, ut à Fimbria Marianarum partium homine peſſimo everteretur, multò ferocius atque crudelius, quàm olim à Græcis? Nam tunc & multi inde fugerunt, & multi captivati ſaltem in ſervitute vixerunt Porro Fimbria prius edictum propoſuit, ne cui pareceretur; atque urbem totam, cunctoſque in eâ homines incendio concremavit. Appianus quoque in Mithridatico ſcribit, poſtridie ejus diei quo Ilium conflagravit, Fimbriam ipſum ſuis oculis omnia diligenter eſſe ſcrutatum, nunquid ſupereſſet integrum, ut illud quoque dirueret & incenderet. Hic in funere C. Marii Qu. Scævolam virum ornatiſſimum & ſanctiſſimum vulnerandum curavit. Et ubi ferrum non altè in corpus deſcendiſſe accepiſſet, diem illi dixit. Admirantibus cunctis quod Pont. Max. optimum totius urbis civem accuſaret, & crimen expectantibus, dixit ſe illum accuſare quod non totum telum in corpore excepiſſet. Cic. pro Roſc. Amer.

Jul. *Firmicus*, reliquit Aſtronomicon libb. 8. Conſtantini M. & libb. ejus temporibus vixit. Primus vero huic artis patrocinium ſuſcepit: ſic tamen ut callidè negaret imperatorum geneſin eſſe aſtrologorum regulis ſubjectam. Satis vero frigidè Firmicum hunc laudat hujus ſcientiæ ſcientiſſimus Hieron. Cardanus in quartum Ptolemæi contextu 74. ubi commendato Ptolemæo ſubjungit: *Quare dico cavendum eſſe ab omnibus aliis libris; niſi quis velit legere commentaria Haly, & Firmicum ob linguæ candorem, & memoriam vetuſtatis.* Voſſius. Alius ab hoc eſt Jul. *Firmicus*, qui ſcripſit de erroribus profanarum religionum. Delrius ad Sen. Trag. pag. 11.

Firmianus. Vide *Lactantius.* Sophronii verſio habet φιρμιλιᾶνος. Quo nomine fuit Cappadox Cæſarienſis Epiſcopus apud Euſeb. Hiſt. Eccl. cujus etiam Theodoretus mem. lib. Hæreticarum Fabularum, in Paulo Samoſateno, qui eum virum illuſtrem appellat: & qui utramque habuerit eruditionem, externam viz. & divinam. Floruit autem Gregorii M. temporibus.

Flamen, Sacerdotem ſignificat. Tres autem erant *Flamines* apud Rom. qui cognomina ab eo Deo cui ſacra faciebant, ſumebant. Dialis à Jove, Quirinalis à Quirino. Martialis à Marte. Dicti quaſi *Filamines* à filo quo cingebant caput. Ita Feſtus, & Priſcianus. Varro etiam lib. 4. de LL. *Flamines*, inquit, *quòd caput velatum habebant filo.* Plutarchus à *Pileo*, quaſi *Pileamines* dictos arbitratur. Mihi nec à filo, nec à pileo id nomen accepiſſe videntur, inquit Voſſius. Longius enim vocabula hæc abeunt. Sed eſt *Flamen*, à *Flameo*, hoc eſt, *albo galero*, ſeu *velamento capitis* quo utebantur. Id autem flameum vocatum à *flameo colore*, hujus vero coloris erat, quia erant ſacerdotes Jovis Tonantis, cui is color convenit. Ita Feſtus. *Flameo veſtimento Flaminica utebatur*, id eſt, *Dialis uxor, & Jovis Sacerdos, cui telum fulminis eodem erat colore.*

Flaminicæ, Pontificum uxores dicebantur. Summæ autem curæ fuit veteribus ne Flaminicæ ὑπόδημα ſive ſandalia ex morticino corio geſtarent. Feſtus: *Mortuæ pecudis corio calceos, aut ſoleas fieri Flaminicis nefas habetur, ſed aut occiſæ alioqui, aut immolatæ, quoniam ſuâ morte extincta omnia funeſta ſunt.* Servius: *Sane Flaminicæ non licebat neque calceos, neque ſoleas morticinos habere.* Huc Neapolis ad illud Faſt. 1.

Scortea non illi fas eſt inferre ſacello.

Ubi etiam Varronem adducit lib. 6. de LL. *In aliquot ſacris, ac ſacellis ſcriptum habemus: Ne quid ſcorteum adhibeatur, ideo ne morticinum quid adſit.*

Flaminius, civis Rom. à quo *via Flaminia*, *arcus Flaminius*, & *forum Flaminium*, conſul cum Annibale pugnans ad Thraſymenum lacum interfectus eſt: cujus cadaver inter mortuos ab Annibale quæſitum, nec inventum. Livius.

Flaminius, prænomine Quintus Superioris filius, qui Philippum Macedoniæ regem vicit, filiumque Demetrium obſidem dare coegit. Plutarchus in Flaminio.

L. Flaminius, quem Cato Cenſorius ignominioſè à ſenatu expulit, quòd Gallum quendam, in gratiam pueri quem deperiſſet, tum cum Galliæ præerat, interfeciſſet. Livius.

Flora, Dea Romanorum, quam floribus præeſſe volebant. Hanc meretricem fuiſſe aiunt, quæ cum magnas opes corporis quæſtu quæſiviſſet, pop. Rom. ſcripſit hæredem, certamque pecuniam reliquit, cujus ex annuo fœnore ſuus natalis dies celebraretur editione ludorum, quos appellant *Floralia*, ſive ludos *Florales*. Quod quia Senatui flagitioſum tractu temporis videbatur, ab ipſo nomine argumentum ſumi placuit, ut pudendæ rei quædam dignitas adderetur, Deam finxerunt eſſe, quæ floribus præſit, eamque oportere placari, ut fruges cum arboribus & vitibus bene proſpereque floreſcerent. Celebrabantur illi ludi omni cum laſcivia, convenienter in memoriam meretricis, nam præter verborum licentiam nudabantur flagitante populo, meretrices, quæ ſpectatores impudicis moribus detinerent. Ovid. Faſt. 5.

Quærere conabar quare laſcivia major
His foret in ludis liberiorque jocus.

Arnob. lib. 7. *Exiſtimatur tractari ſe honorifice Flora, ſi*

in suis ludis flagitiosas conspexerit res agi. Nudatæ tunc in scenâ mimæ, teste Senecâ; & quid non actum impudentius sub Floræ clypeo? ÆL. Lampr. de Heliogabalo: *Hierocl'em vero sic amavit ut ejusdem inguina oscularetur, quod dictu etiam verecundum est; Floralia sacra se asserens celebrare. Adegere ea Festa, ut è Theatro semel Cato egrederetur, nec denuò eximde viseret.* Val. Max. lib. 2. cap. 10. *Eodem ludos Florales, quos Messius Ædilis faciebat, spectante, populus ut mimæ nudarentur, postulare erubuit: quod cum ex Favonio amicissimo sibi unà sedente cognovisset, discessit è theatro, ne præsentia sua spectaculi consuetudinem impediret: quem abeuntem ingenti plausu populus persecutus priscum morem jocorum in scenam revocavit.* Hæc à Græcis Χλοεὶς dicebatur. Ovid. Fast. 5.

Chloris eram quæ Flora vocor.

Fluonia, Juno quam mulieres colebant, quòd sanguinis fluorem, in conceptu retinere putabatur. Boccat. vel quòd menstrua fœminarum singulis mensibus sistere crederetur. Vide Vossium de Idololatriâ, lib. 2. cap. 26.

Fontania, sacra fontium, quæ fiebant coronatis puteis, & fontibus. Varro & Festus.

Fonteius Capito. Horat. in Hodœporico.

——*Capitoque simul Fonteius, ad unguem*
Factus homo, Antoni non ut magis alter amicus.

Fontinalis, fontium Deus, cujus sacra olim *Fontinalia*. Hinc jocus Plauti in Sticho: *Utrum Fontinali, an Libero imperium te adhibere mavis?* Fontinalia autem Romæ quotannis celebrata sunt ad 4. Id. Octob. uti in vetustis Fastis à Fabricio (apud quem *Fontanalia* perperam legas) Had. Junio, Haberto Goltzio, aliisque editis.

Fordicidia, ut inquit Varro, festa erant apud Romanos, dicta à *fordis*, i. e. bobus, cædendis, quæ celebrabantur ad 17. Calend. Mart.

Foriculus, Deus putabatur, qui Foribus præerat, sicut Cardinea Dea, quæ Cardinibus, & Limentinus Deus, qui Limini, ridiculâ Ethnicorum superstitione.

Fornicalia, feriæ à Romanis farris torrendi gratiâ institutæ, quibus ad fornacem in pistrinis sacrificium fieri solebat; dicta à *Fornace* Dea, in cujus honorem hæc erant instituta, & celebrabantur 12. Cal. Mart. Miratur vir doctissimus in Lex. Philologico, in lexico veteri Fornacem statui Deam; nempe non veniebat ei in mentem Ovid. illud in erudito de Fast. opere l. 6.

Et Fornicali sunt sua sacra Deæ.

Item hoc ejusdem in lib. 2.

Facta Dea est Fornax, læti Fornace coloni
Orant, ut vires temperet ipsa suas.

Idem:

Curio legitimis tunc Fornacalia verbis
Maximus indicit: nec stata sacra facit.

A Numâ habuit initium hoc festum. Plinius ex Heminâ vetusto scriptore, lib. 18. cap. 2. *Numa instituit Deos fruge colere & molâ salsâ supplicare, atque far torrere, quoniam tostum cibo salubrius esset. Is & fornacalia instituit.* Sed fecit indictitias, non statas. Hinc illi qui eo die cum Fornacalia indicebantur, feriari non poterant, Quirinalibus sacra illa omissa coacti peragere forte quia hæc inter popularia. Festus: *Popularia sacra sunt, ut inquit Labeo, quæ omnes cives faciunt nec certis familiis attributa sunt, Fornacalia, Parilia, Laralia, porca præcidanea.*

Fortuna, dea antiquis credita, Juvenal.

Te facimus Fortuna Deam, cæloque locamus.

De Fortunâ prolixe disserit N. Comes Mythol. 4. 9. Plin. lib. 2. cap. 7. *Toto quippe mundo & locis omnibus, omnibusque horis omnium vocibus Fortuna sola invocatur; una nominatur, una accusatur, una agitur rea, una cogitatur, sola laudatur, sola arguitur, & cum convitiis colitur: volubilis à plerisque vero, & cæca etiam existimata, vaga, inconstans, incerta, varia, indignorum fautrix. Huic omnia expensa, huic omnia feruntur accepta: & in totâ ratione mortalium, sola utramque paginam facit. Adeoque obnoxiæ sumus sortis, ut sors ipsa pro deo sit, quâ Deus probatur incertus.* Ejus varia nomina vide apud Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 13. Plautus in Mercatore 3. 4.

Divum atque hominum quæ spectatrix, atque Hera
eadem es hominibus
Spem speratam cum obtulisti hanc mihi, tibi grates ago.

Loquitur ad Fortunam. Ennius de eâdem apud Cic. 1. Offic.

Vosne velit an me regnare Hera.

Plautus in Pseudolo:

Centum doctum hominum consilia sola hæc devincit Dea
Fortuna, atque hoc verum est: proinde ut quisque fortunâ utitur
Ita præcellet, atque exinde sapere eum omnes dicimus.

Franciscus, Franciscanorum familiæ author. à Greg. Pont. Rom. in numero Sanctorum inscriptus est A. D. 1228. Ex Assisiâ Italiæ Civitate oriundus fuit, *Visionem* vero sive *Illuminationem* hujusmodi de se refert, scilicet; Quod cum *primam Regulam* suam constituisset, quamplurimi strictam nimis ac severam eam esse judicarunt; ideoque, ut nonnihil de rigore ejus diminueret; ipsum rogaverunt. Quocirca quum in montem quendam (*Palombo* vocant) ascendisset, post multas preces ac lacrymas cum jejunio, (nihil enim alimenti sumpsit præter panem ac aquam) *Spiritu Sancto* suggerente, & *Christo dictante*, istas Reguas conscripsit, quæ adhuc observantiam suam præ se ferunt, ut eam ob rationem ab Honorio III. confirmabantur. Hoc tamen non obstante, Fratres ejus de Assisio rigorem ac severitatem harum secundarum Regularum ægrè ferentes, *Superiorem* suum ad S. Franciscum secum deduxerunt. Qui cum adventantes conspexisset, eos ad se accedere causamque adventûs eorum exponere jussit. Illi vero animosè satis responderunt, novam istam Regulam severam nimis esse, ac proinde eam sibi, non autem ipsis observandam curaret. Tum vero S. Franciscus facie in cœlum conversâ, Servatorem N. hoc modo compellavit: *Domine, nonne dixi tibi, quòd isti homines mihi fidem adhibere nolucrunt?* Tunc audierunt omnes vocem Christi respondentem in aere; Francisce, *Nihil est in regulâ de tuo, sed meum est, quicquid est ibi. Et volo quod Regula sic observetur ad literam, ad literam, ad literam sine glossâ, sine glossâ, sine glossâ.* Simul addens, *Ego scio quantum potest humana fragilitas, & quantum volo juvare eos, qui hanc regulam amplectentur, qui ergo nolunt observare eam, exeat de ordine.* Quibus dictis Fratrum animos emollivit, regulasque suas tali modo sibi de cœlo dictatas, quali Legem Mosi super Montem Sion à Deo ipso credidit. Hæc omnia unà cum Regula, & Papæ Bullis nec non testimonio S. Bonaventuræ typis mandata sunt. Interim vero carmina ista planè impia sunt ac blasphema, ab homine nescio quo μισοχείρῳ composita, quæque non semel in Tabellâ quadam legi, sed non sine horrore:

Angele sanguinea vulnus male discis ab hastâ,
Altius hâc ferri cuspide vulnus erat.
Nec benè purpureos vestigas Magdala clavos,
Sertaque letiferis trans caput acta rubis.
Angele Franciscum, pia Magdala consule Matrem,
Hæc animo, ille, suo corpore vulnus habet.

Frontinus, cognomento Julius, scripsit de scientiâ millitar. Prætor Urbanus fuit, Vespasiano 2. ac Tito Coss. ut ait Tacitus lib. 4. Histor. quod fuit an. U. C. 823. Eo ejurante hanc dignitatem cepit Domitianus, *Consularem virum* eum appellat Ælianus lib. de instruendâ acie præfat. ad Adrianum Cæsarem cap. 1. In consulum tamen serie nulla ejus mentio, ut fuisse videatur ex consulibus in demortui locum suffectis. In pretio erat temp. Nervæ, & Trajani. Unde Ælian. præfat. Tactic. ait Frontinum idem argumentum tractasse, atque eum suæ ætatis scriptorem vocat. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 3. 737, 738.

Fronto, philosophiæ simul & dicendi præceptor M. Antonini Imp. adeo ab illo dilectus ut statuam ei à Senatu erigi peteret. Jul. Capitolinus. Alterius *Frontonis* meminit Tacitus. Itemque Juvenalis Sat. primâ.

Frontonis Platani convulsaque marmora clamant:

Et Martialis:

Clarum militiæ Fronto togæque decus.

Frumentius, in Indiâ interiori Evangelium prædicavit, qui ab Athanasio ob id institutus fuit Episcopus. Totam hanc historiam lege apud Sozom. 2. 25. & Socratem, 1. 15.

Fugalia, festa fuerunt Romæ in memoriam exactorum regum, vulgò *Regifugia* dicta; solita celebrari mense Februario post Terminalia. August. de Civ. Dei.

Baptista *Fulgosus*, cum esset Dux Genuensis, principatu à patruo suo dejectus fuit an. 1483. Quo vero exilii dolorem levaret, totum se studiis dedit, atque ad fil. Petrum scripsit libros 9. factorum & dict. memorabilum, opus eximium, ut Leander Albertus vocat. Vide Voss. Hist. Lat. p. 612.

Furiæ, Noctis, & Acherontis filiæ tres, *Alecto*, *Tisiphone* & *Megæra*. Fictum est à poetis infera loca Furias habitare, sed tormenta sceleste mentis esse veteres voluerunt. Cic. pro Roscio Amer. Tres etiam hæ Furiæ significant tres animi affectus, qui homines in omnia facinora præcipites agunt, quorum Ira ultionem desiderat, Cupiditas opes, Libido voluptates. Eurip. in Oreste. Vide *Diræ*. & *Eumenides*. His Furiis taxus, venenata arbor, vti vulgò habetur, sacra. Claud. l. 3. de Rapt.

Qualis pestiferas animare ad crimina taxos
Torva Megæra ruit, Cadmi seu mœnia poscat,
Sive Thyestæis properet servire Mycenis.
Dant tenebræ manesque locum, plantisque resultant

Tartara

Tartara ferratis, donec Phlegethontis in undâ
Conſtitit & plenos accepit lampade fluctus.

Stat. Theb. 4.

——*Flagranti prævia taxo*
Tiſiphones. Ubi Gloſſ. *Furiarum facibus.*

Idem Theb. 8. de Amphiarao:

Nondum illum aut truncâ luſtraverat obvia taxo
Eumenis, aut furvo Proſerpina poſte notarat.

Ideo Inferorum victimis adhibebatur. Val. Flac. lib. 1.

——*Veteris ſub nocte cupreſſi*
Sordidus & multa pallens ferrugine tantus
Stabat adhuc cui cæruleæ per cornua Vittæ
Et taxi frons hirta comis.

Fingebatur eâdem ratione apud Inferos pervenire. Sil. lib. 13.

——*Vaſta comas, nemoroſaque brachia fundit*
Taxus, Cocyti riguâ frondyſior undâ.

Lucan. lib. 6. De Ditis domo:

——*Pallida pronis*
Urget ſylva comis & nullo vertice Cælum
Suſpiciens, Phœbo non pervia taxus opacat.

Nec minus iter ad Inferos taxo obſitum fingebatur. Ovid. Met. 4.

——*Via declivis funeſtâ nubila taxo*
Ducit ad infernas per muta filentia ſedes.

Anguibus redimitas res ſuas peragere dicebantur hæ Furiæ. Catullus.

Eumenides, quibus anguineo redimita capillo
Frons. Varro Atacinus de quapiam Furiarum.
Cujus ut aſpexit torta caput angue revinctum.

Horatius alicubi. Od. lib. 2.

——*Et intorti capillis*
Eumenidum recreantur angues.

Ovid. Met. 10.

Nec metues atro crinitas angue ſorores.

Virgilius:

Talibus Alecto dictis exarſit in iras,
At juveni oranti ſubitus tremor occupat artus;
Diriguere oculi; tot Erinnys ſibilat hydris,
Tantaque ſe facies aperit, tum flammea torquens
Lumina, cunctantem & quærentem dicere plura
Reppulit & geminas erexit crinibus angues.

Ovid. Met. 4. de Athamante.

Inde duos mediis abrupit crinibus angues
Peſtiferaque manu raptos immiſit. At illi
Inoeſque ſinus Athamanteoſque pererrant.

Idem in Ep.

Affuit Alecto brevibus torquata colubris.

Juvenal. Sat. 6.

Dic qua Tiſiphone, quibus exagitare colubris.

Stat. Theb. 5.

——*Implicitis arcana domorum*
Anguibus & ſævâ formidine cuncta replevit.

Val. Flaccus:

——*Inferni qualis ſub nocte baratri*
Accubat attonitum Phlegyan & Theſea juxta
Tiſiphone, ſævaſque dapes ac pocula libit,
Tormenti genus, & nigris amplectitur hydris.

Domos autem anguibus implere, & Infernis aquis aſpergere eadem fingebantur, ut furorem ſic immitterent. Nonnus, lib. 44.

Ἐυμηλίδες Πειρῆνι ἐπιστρατόωντο μελάθρῳ,
Ὧν ἡ μὲ ζοφερῇσιν διαθρώσκουσα μελάθροις,
Ταρταρέῃσιν ἐλίξεν ἐχιδνήεσσαν ἰμάσθλην.
Κωκύτῳ δ' ῥείθροιο δέῦετο, καὶ Στυγὸς ὕδωρ,
Καὶ χθονίῃ βαθύμυγγι δόμος ἔβρασεν Ἀχαιΐνης.

Flagello quoque armabantur hæ Furiæ. Virgil. de Tiſiphone, Æn. 6.

Continuo ſontes ultrix accincta flagello
Tiſiphone quatit inſultans.

Stat. Theb. 2.

Diva ter admoto tetigit thoraca flagello.

Val. Flac. lib. 8.

——*Torto Furiarum erecta flagello*
Proſilit——

Furina, Dea furium, ſecundum Etruſcos verò dea Sortium ad lites dirimendas. Sacra ejus *Furnalia*, vel *Furinalia*.

G A

Gabienus, fortiſſimus Aug. Cæſaris claſſiarius à Sext Pompeio captus cujus juſſu incisâ cervice jacuit in littore toto die, deinde cum adveſperaſſet, petiit ut Pompeius ad ſe veniret, aut aliquem ex charis mitteret, ſe enim ab inferis remiſſum habere quod nunciaret. Miſit plures Pompeius ex amicis, quibus Gabienus dixit, *Diis Inferis placere Pompeii cauſas, & partes pias*; proinde eventum futurum quem optaret, hoc ſe nunciare juſſum, argumentum fore veritatis, quod peractis mandatis, protinus expiraturus eſſet, idque ita evenit. Plin. 7. 1.

Gabina, Juno à Gabinis religioſiſſimè culta. Virgilius Æn. 7.

——*Quique arva Gabinæ*
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt.——

A. Gabinius Romanus vir Conſularis, qui cum Syriæ præeſſet, Ptolemæum Ægypti regem in regnum reduxit, quo nomine damnatus eſt.

Gabinius, hiſtoricus Romanus, citatur à Strabone lib. 17. In hæc verba, *Sed nec Gabinius Romanarum rerum ſcriptor in deſcribendâ Mauritaniâ, fabulis prodigioſis abſtinet.* Scribit enim apud Lingen Antæi ſepulturam eſſe, & compagem oſſium cadaveris abſumpti cubitorum ſexaginta, namque à Sertorio detectam, & iterum humatam. Addit etiam de Elephantis fabuloſa quædam, &c.

Gabinus cinctus. Virgil.

Ipſe Quirinali trabeâ cinctuque Gabino
Inſignis referat ſtridentia limina conſul.

Ubi Servius, *Gabinus cinctus eſt togâ ſic in tergum rejectâ, ut una ejus lacinia à tergo revocata hominem cingat. Hoc autem veſtimenti genere utebatur Conſul bella indicturus, ideo quia cum Gabii Campaniæ civitas ſacris operaretur, bellum ſubito venit, tum cives accincti togis ſuis ab agris ad bella profecti ſunt, & adepti victoriam.* Lucan. lib. 1.

Turba minor ſequitur ritu ſuccincta Gabino.

Liv. lib. 8. De Conſule Decio qui ſe devovebat. *Ipſe incinctus cinctu Gabino armatus in equum inſiluit.* Denique interpres Perſii ita ſcribit, *Habitu Gabino Dii penates formabantur involuti togâ ſupra humerum ſiniſtrum & ſub dextro.*

Gad, Palæſtinæ urbs, ut habet Benjamin, quam ſuo tempore *Niphas* dici ſcribit. Item filius Jacobi ſeptimus ex Zelpha, ancilla Leæ uxoris ejus. Gen. 10. Nomen etiam Prophetæ, 1. Reg. 22. A verbo גוד *gadad turmatim convenire.* *Gad* primum ante alia Numina apud Syros culta, memoratus Gen. 30. com. 11. *Peperit itaque Zilpah ancilla Leæ ipſi Jacobo filium, & ait Leah* בגד *Bagad, & vocavit nomen ejus Gad.* Ebræorum aliqui *Fortunam bonam* hic intelligunt, Leamque loquutam, quaſi partui benè eſſet ominata; unde vulgata editio, quæ D. Hieronymi dicta, *Feliciter* pro *Bagad* habet. Rabbini ſiquidem reſolvunt בגד in בא גד i. e. *venit Gad*, quod interpretantur per בא מזל טוב *Ba Mazal tob*, i. e. *venit Fortuna Bona*, ſive *ſidus bonum, bonus Dæmon.* Et Mazorethis eſt hæc una ex quindecim dictionibus, quæ ſcribuntur ut una, & leguntur ut duæ. Certe גאד Arabibus *bonus*, ſeu *beneficus* eſt, adeoque *Jovis ſtellam* denotat. Ut Ebræi autem, ita Chaldæi locum illum Geneſeos, de verbis Leæ interpretantur. Onkelos enim habet אתא גד *Atha Gad*, i. e. *venit Fortuna*, ſeu *Gad.* Arabs quoque editionis Erpenianæ idem habet. Sed Paraphraſtes ille Pentateuchi qui ſub Jonathanis Ben-Uzielis nomine circumfertur, אתא מזלא טבא *atha Mazala taba*, i. e. *venit Mazala* ſive *Fortuna Bona.* Atque Targum Hieroſolymitanum אתא גדא שבא i. e. *venit Geda*, ſeu *Gad felix*, ſive *bonus.* Verum hic ſeptuaginta ᾖλθεν Λεία, ἐν τύχῃ, vertunt, quaſi *Beth* ſervilis eſſet loco præpoſitionis. Atque ita habet exemplar vetuſtiſſimum Geneſeos in Bibliotheca Cottoniana: Sed & in Græcorum verſionibus nonnullis legebatur τυπάγης, uti videre eſt apud B. Chryſoſtomum in Gen. ſermone 56. Id interpretatur ille per ἐπίτυχον τῇ σκήνῃ. Inde etiam Latinis olim, *Beata facta*, vel *felix ſum* ibi ſubſtitutum, uti advertit ibidem D. Auguſtinus. Vide Seld. de Diis Syris, Synt. 1. cap. 1.

Cn. Lentulus Gætulicus, Tiberii & C. Caligulæ temporibus vixit. Pater ejus fuit Cn. Lentulus Coſſus Gætulicus, qui cum L. Calpurnio Piſone conſulatum geſſit an. U. C. 752. Hujus mortem Tacitus refert, lib. 4. Annalium. Ibidem & filii meminit, quem conſulatum geſſiſſe ait cum C. Calviſio Sabino an. U. C. 778. Eo anno Tiberius Imp. Româ cum modico

modico comitatu in Campaniam abiit: nec Romam poſtea reverſus fuit, ut præter Tacitum auctor eſt Sueton. in Tiberio cap. 39. & Dio lib. 48. Anno autem proximo hic ipſe Gætulicus in Germania ſuperiori cum proconſulari fuit imperio, quinto imperii ejus anno occiſus eſt Romæ Sejanus. Tum accuſatus quoque Gætulicus, quòd Sejani filium ſibi generum deſtinaſſet. Sed animosâ ſatis epiſtolâ ſe defendit, ac tantum effecit, ut delator urbe exigeretur: quâ de re vide Tacitum lib. 6. Annalium. Dum ſuperioris Germaniæ legiones curat, ut ibidem legere eſt, *mirum amorem adſecutus eſt, effuſæ clementiæ, modicus ſeveritate, & proximo quoque exercitui per Luc. Apronium ſocerum non ingratus.* Sed benevolentia iſta militaris eum poſt Tiberii obitum Caio ſuſpectum reddidit. Nec aliâ de causâ ab eo occiſus fuit. Docet hoc nos unus Dio Caſſius, lib. 59. Γαιτουλικὸν Λεντοῦλον, πάνυ ἄλλα εὐδόκιμον ὄντα, καὶ ἐπ' Γερμανίας δίκαια ἔτισαν ἀρξαντα, ἀπέκτειναν, ὅτι πρὸς τοὺς στρατιώτας φιλοῖντο. Hiſtoriam ſcripſit, cujus meminit Tranquillus in Caligulâ, cap. 8. *Cn. Lentulus Gætulicus* (Caligulam) *Tiburi genitum ſcribit.* Poematis etiam claruit. Hinc Martialis præfat. lib. 1. *Sic ſcribit Catullus, ſic Marſus, ſic Pedo, ſic Gætulicus.* Meminit & Probus Grammaticus in Virgil. Georg. 1. ubi tres ejus hexametros adfert. Adhæc Sidonius, lib. 2. epiſt. 10. ubi nomen amicæ ejus Cæſeniæ fuiſſe ait. Et Carm. 9.

Non Gætulicus hic tibi legetur.

Imò & ejus eſſe epigrammata videntur, quæ libb. 3. & 6. Antholog. leguntur ſub nomine Γετυλλίου, vel, quod malim, Γετυλλικοῦ.

Rob. Gaguinus, natus eſt in vico Callinâ, qui eſt in Arteſiæ finibus ad Liſam flu. Puer ingreſſus eſt Monaſterium Prævinenſe, ac factus eſt Cœnobita S. Trinitatis. Inde Lutetiam Studiorum gratiâ profectus titulum Doctoris utriuſque juris accepit; tantaque prudentiæ ejus fama fuit, ut regum nomine ſæpius miſſus ſit legatus in Italiam, Germaniam, Britanniam. Scripſit libros undecim de geſtis Francorum. Ob. Lutetiæ. 1502.

Galanthis, Alcmenæ ancilla, quæ cum domina ſua partûs doloribus laborans, à Junone ne pareret impediretur, mirâ aſtutiâ dicitur deam eluſiſſe: veniſſe quippe ad eam riſu, ac lætitiâ geſtientem, & ſolutam jam partu reginam mentiendo confinxiſſe: quâ re intellectâ admiratione ſimul ac dolore concitam Deam ſolutis manibus ſurrexiſſe. Tunc ſubito Alcmenam ſine ullo cruciatu Herculem enixam: Lucinam vero indignatam, mox Galanthidem in animal ſui nominis *galen*, i. e. *muſtelam* mutaſſe, hâc additâ pœnâ, ut ore quo præcipuè peccaverat, pareret. Ovid. Met. 9.

Galatea, nympha marina, Nerei & Doridis filia, à Polyphemo adamata, quem cum illa ſperneret, Acimque ei præferret, indignatus Cyclops, rivalem ſaxo de rupe avulſo interfecit, cujus caſum miſerati dii marini in fluvium ſui nominis eum commutarunt. Ovid. Met. 13.

Candidior nivei folio Galatea liguſtri.

Notat Erythræus Poetas cum incidunt in Galateam, ſibi plurimum indulgere in eâ deſcribendâ; firmat Homero & Heſiodo; unde Philoxenus apud Athen. lib. 1. illam vocat ἑρωδιλλίω, Ovid. quoque lib. 2. Amor. Eleg. 11. uni Galateæ commendat Corinnam navigantem, tanquam formoſa curare formoſam debeat. Virg. Æn. 9.

——*Qualis Nereia Doto*
Aut Galatea ſecat ſpumantem pectore pontum.

Galba Sergius, vir conſularis temporum ſuorum eloquentiſſimus, quem Tranquillus ſcribit ex prætura Hiſpaniam obtinentem 30 millibus Luſitanorum perfidiâ trucidatis Viriathini belli cauſam extitiſſe. Valerius autem ait eum trium Luſitaniæ civitatum convocato populo, tanquam de commodis ejus acturum, 9 millia hominum trucidaſſe. Pædianus dicit eum pro direptis Luſitanis accuſatum à Catone, duoſque amplexum filios prætextatos, abſolutum propterea miſericordiâ fuiſſe. Cic. in Bruto.

Galba, Sulpitiorum primus ab exilitate ita dictus. Eſt enim *galba* vermiculus miræ exilitatis qui in eſculentis naſcitur. Alii è contrario, quòd præpinguis fuerit, nominatum ſcribunt. Talem enim Galli vocant *galbam*. Alii quòd oppidum Hiſpaniæ fruſtra diu oppugnatum, illitis demum *galbano* faſcibus ſuccenderit. Nonnulli quòd in diuturnâ valetudine *galbeo*, h. e. remediis lanâ involutis, uteretur. Vitam ejus lege ſis apud Sueton. & Plut.

Galenus, medicus excellentiſſimus, ex Pergamo Aſiæ urbe; Clarus eſſe cœpit temporibus Trajani. Natus patre architecto civitatis eruditiſſimo, adoleſcens in Dialecticis, & elementis philoſophiæ, quòd ingenio valeret, feliciſſimè profecit, & mox ad medicinæ ſtudium animum adjecit. Præceptores audivit medicos eâ ætate præſtantes, Satyronem & Pelopem. Profectus deinde Alexandriam eſt, ubi tum hominum erat doctorum frequentia, quorum judicia & ſtudia exploravit. Romam quoque venit, ibique multa ſcripſit, annos natus quatuor & triginta. Inde enim diſcedens anno 37. in Aſiam rediit. Sed non multò poſt in Italiam literis Impp. Veri, & Antonini, revocatus eſt. Inde poſt interitum Antonini, qui in bello Marcomannico periit, in patriam rediit, ibique conſenuit, ac cum corpore & valetudine eſſet imbecilliori, quemadmodum de ſe ipſe ſcripſit, diligentiâ tamen in victu, & temperantiâ, ſatur ſcilicet nunquam de mensâ ſurgens, vitam in extremam uſque ſenectutem produxit.

Galeotæ, vates quidam in Siciliâ. Cic. 1. de Divin. *Huic interpretes portentorum, qui Galeotæ tum in Siciliâ nominabantur, reſponderunt*, &c. Vide Ælian. lib. 12. cap. 46. Γαλεοὶ Heſychio. Γαλεοί, μάντεις ἔτοι καὶ ἡ Σικελίαν φάσηξ. De quibus ita Archippus apud Athenæum.

Γαλεοί γὰ πάντων μάντεων σοφώτατοι.

Mythologi apud Stephanum à *Galeote* deducunt filio Apollinis & Themiſtûs; nempe ad fabulas confugerunt, cum neſcirent Phœnicium גלה *gala*, unde *Galei* & *Galeotæ* dicti propheticum eſſe vocabulum. Bochartus.

Galli, Cybeles ſacerdotes, qui ſi deliquiſſent in ſacris, verberabantur. Plut. adverſus Colotem: Γάλλους πληγαλλόντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζειν· hoc eſt in æde, Deorum matris. Μήτηρ enim paſſim apud Græcos eſt Cybele non addito τῶν θεῶν. Pindarus: Σοὶ μὲν καταρχὰ μᾶτερ παρὰ μεγάλοις ῥόμβοις κυμβάλων. Unde ſimpliciter μητρῷον Athenis erat ædes matris Idææ. Pollux: Ἐλάγετο δ' τὸ καὶ Μητρῷον Ἀθήνησι τὸ τῆς Φρυγίας Θεᾶς ἱερόν. Moſchopulus: Μητρῷον Ἀθηναίοις, τὸ τῇ μητρὶ τῶν παρ' αὐτοῖς θεῶν ἀνειμένον. Hi ſacerdotes ſeſe caſtrabant. Ovidius in Faſtis:

Nullaque ſunt ſubito ſigna relicta viri.

Non ſolum in corpore, ſed etiam nulla in cultu. Lucianus de Deâ Syriâ: Ὡς γὰρ ἐν τῇ Ῥέᾳ ἔτιμα, βίᾳ μὲν ἀνδρὸς ἀπεπαύσατο, μορφῇ δ' θηλέᾳ ἠμείψατο, καὶ ἐσθῆτα γυναικηΐῃ ἐνεδύσατο. Ad hujus immitationem Hierapoli quotannis veris initio ſe caſtrabant, & muliebri veſtitu in poſterum incedebant. Lucianus ubi ſupra: Λαοὶ δ' ξίφεϊ αὐχένα τάμνῃ ἑωυτῶν, δίκη τε διὰ τ' πόλεως, καὶ τῇσι χερσὶ φέρει τὰ ἔτμα, ἐς ὀκοῖον δ' οἰκίου τάδε ἀποῤῥίπτει, ἐν ταύτῃς ἐσθῆτα τε θηλέων καὶ κόσμον τ' γυναικήϊον λαμβάνει. Capitis jactatio his Gallis peculiare fuit. Ovidius ubi ſupra:

Venit in exemplum furor hic, molleſque minores
Cædunt jactatis vilia membra comis.

Plura obvia ſunt hujuſce ritus exempla, ſed ſatis hoc unum Lampridii de Elagabalo: *Jactavit autem caput inter præciſos fanaticos, & genitalia ſibi devinxit, & omnia fecit, quæ Galli facere ſolent.* Lucanus, lib. 1.

——*Crinemque rotantes*
Sanguineum populis ululârunt triſtia Galli.

Vulcatius *Gallicanus*, unus ex Hiſtoriæ Auguſtæ ſcriptoribus, ſub Diocletiano. Vide Voſſ. Script. Lat. Hiſt. 2. 5.

Gallicanus, Conſul cum Atilio Titiano, an. U. C. 879. & cum Venuſtio, an. U. C. 902. & cum Symmacho, an. U. C. 1082.

Gallienus, unà cum Licinio Valeriano, Romanorum Imperator, an. U. C. 1018. apud Mediolanum eſt interfectus. Eutrop. Oroſ.

Gallienus, Imp. Rom. cui tanta fuit in acceptis cladibus patientia, ut in his etiam jocari non dubitaverit. Nam cum accepiſſet Ægyptum à Rom. Imperio deſciviſſe, *Quid enim*, inquit, *ſine lino Ægyptio eſſe non poſſumus?* Perditâ Galliâ, ridens. *Et non eſt*, inquit, *tuta Reſp. ſine trabeatis ſagis?* Aſiâ Alemannorum, & Scytharum incurſationibus vaſtatâ: *Quid*, inquit, *ſine Aphronitis eſſe non poſſumus?* Cælius Rhod. lib. 18. cap. 21.

Gallio, L. Annæi Senecæ frater natu maximus, ad quem Libros de Irâ ſcripſit & miſit, quem in iis Novatum appellat: ut eundem, inſcriptione, de V.B. *Gallionem fratrem*, itemque in epiſt. *Dominum ſuum Gallionem*, honeſte ut ſeniorem fratrem. Hunc à ſuavitate ingenii Statius commendat:

Hoc plus quam Seneeam dediſſe terris
Et dulcem genuiſſe Gallionem.

Sonante tamen & ſtrepente quâdam eloquentiâ fuit, auctor lib. De cauſis corruptæ eloquentiæ oſtendit, qui commemorat *tinnitus Gallionis*; ſi tamen hujus non patris adoptivi.

Gallus Cornelius poeta, Ægypti Præſes: anno ætatis ſuæ quadrageſimo propriâ manu ſe interfecit, unde illud:

Sanguinis, atque animæ prodige Galle tuæ.

Vide Voſſ. de Poetis Lat. pag. 25.

Ganymedes, Trois fil. puer formoſiſſimus, quem cum Jupiter deperiret, in Idæ monte venantem ab aquila rapi juſſit, & in cœlum afferri, eumque poculis præfici, repudiato miniſterio Hebes, filiæ Junonis, quæ ante illius raptum miſcendo nectari præerat. Hujus raptus in aulæis apud vetores exprimi ſolebat. Virgil. Æn. 5.

Intextuſque puer frondoſâ regius Idâ

Veloces

Veloces jaculo cervos, cursuque fatigat
Acer, anhelanti similis: quem præpes ab Idâ
Sublimem pedibus rapuit Jovis armiger uncis.

Papinius, lib. 1. Theb.

Hinc Phrygius fulvis venator tollitur alis,
Gargara desidunt surgenti, & Troja recedit,
Stant mœsti comites, fruſtraque ſonantia laxant
Ora canes, umbraſque petunt & nubila latrant.

Val. Flaccus, lib. 2. Argon.

Pars & frondoſæ raptus expreſſerat Idæ,
Illuſtremque fugam pueri: mox æthere lætis
Adſtabat menſis: quin & Jovis armiger ipſe
Accipit à Phrygio jam pocula blanda miniſtro.

Et ante omnes Plautus in Menæchmis:

Dic mihi, num quà tu vidiſti tabulam pictam in pariete,
Ubi Aquila Catamitum raperet, aut ubi Venus Adoneum?

Hyginus in Aſtron. Poetico tradit Ganymeden inter ſidera tranſlatum conſiſtere ſignum illud quod *Aquarium* vocamus, quòd ejus ſtellæ ſuo ſitu aquam fundentis imaginem referre videantur. Nihil aliud autem per hanc fabulam demonſtrare voluerunt ſapientes ethnici, teſte Cicerone, lib. 2. Tuſc. quàm prudentem virum è Deo amari, & illum ſolum proximè accidere ad divinam mentem. Eſt enim Ganymedes anima hominum quam ob eximiam virtutem Deus ad ſe rapit. Pocula autem Jovi miniſtrare, nihil aliud eſt quam Deum mirificè delectari officiis ſapientiæ, quæ ab animâ virorum ſapientum procedunt. Porro Ganymedi inſignem corporis pulchritudinem tribuerunt, non ſolum quia vir ſapiens caret ſordibus animi, verum etiam quia ſapientiæ tanta eſt pulchritudo, ut ſi oculis cerni poſſet, mirificos ſibi amores in animis hominum excitaret. Dicitur etiam ab aquilâ raptus in cœlum fuiſſe propter perſpicacitatem, atque ab ipſo Jove in aquilam verſum, quòd adjutor ſit Deus ad Sapientiam. Obſcœna autem & turpia quæ ab impuris quibuſdam poetis & pictoribus de Ganymede ficta ſunt, procul amovenda ab adoleſcentum oculis, & auribus boni omnes neceſſarium eſſe indicant. Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Idem:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquosâ
Raptus ab Idâ.

De loco autem ubi raptus Ganymedes, diſſentiunt Strabo & Athenæus; uterque lib. 13. Prior ait oſtendi illius ἀφετήριον in confinio Cyziceni & Priapeni agri: poſterior apud Chalcidenſes. Suidas vero raptum iſtum longè aliter narrat, quam habetur in fabulis, ut etiam Oroſius, l. 1. c. 12. ex Phanocle poetâ. Ab Homero ἀντίθεος dicitur, h. e. *par Deo.* Item ξανθός, *flavus.* Ἀγακλυτὸν cum vocat Qu. Calaber, lib. 8. Χαεσσον *gratum aſpectu*, vel *fulvum* Theocritus Idyl. 12. & Οἰνοπέον, h. e. *pincernam*: Idyll. 15. Nonno in Baſſaricis Τρώϊος βυκόλος, ἐυζωλτις, ἡδυπότης, δμηὸν Διὸς κυπέλλον, & ἱμερόεις dicitur. *Regius puer* vocatur Virgilio Æn. 5. *Puer Idæus* Ovidio Faſt. 2. *Phryx puer* eidem Faſt. 4. ac *Iliacus puer* Triſt. 2. *Sangaricus puer* autem Statio Sylv. 3. Hinc pro pincerna quovis uſurpatur, ut *Gætulus Ganymedes* apud Juvenalem pro Afro pocillatore. Et Martialis:

Atque mihi ſervit pro Ganymede manus.

Hoc eſt, ipſe mihimet potum præbeo. Not. hic quòd Echemenes Ganymedem non à Jove ſed Minoe raptum tradit Athen. lib. 13. Ἐχεμένης γοῦν ἐν τοῖς Κρητικοῖς ὑπὸ Διὸς φησὶν ἁρπάσαι Γανυμήδη, ἀλλὰ Μίνωα.

Gargaris, Curetum rex, mellis colligendi uſum primus invenit. Huic cum ex filiæ ſtupro nepos proveniſſet, omnibus modis eum perdere conatus eſt, ſed fruſtra; tandem vero tot caſuum periculorumque, quæ evaſerat, admiratione, ſucceſſorem illum in regnum deſignavit, nomenque illi Habidis impoſitum eſt. Juſtin. lib. 44.

Gargilius, hiſtoricus, qui vitam Alexandri M. eſt diligenter perſecutus. Item venator nobilis, de quo Horatius.

——*Venator ut olim*
Gargilius, qui mane plagas, venabula, ſervos
Differtum tranſire forum populumque jubebat, &c.

Gaudentius, epiſcopus Ariminenſis pius & orthodoxus, tempore Conſtantini Imp. quum impiæ ſynodo Arianorum epiſcoporum, qui Arimini convenerant, nollet aſſentiri, crudelitèr interfectus eſt.

Gehenna, nomen loci apud Evangeliſtas; ponitur autem pro inferno, hâc occaſione, teſte Hieronymo: Erat idolum Baal juxta Jeruſalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis eſt parva campi planities irrigua & nemoroſa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo conſecratus. In tantam autem populus Iſrael venerat dementiam, ut relicto Templo, hoſtias ibi mactarent, filioſque ſuos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipſe *Gehinnom*, id eſt, *vallis Hinnom.* Et comminatur Deus ſe locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* ſed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo ſupplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi ſunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6. Origenes, lib. 6. contra Celſum: Τὼ γέενναν ἡμεῖς ἐν τῇ Εὐαγγελίῳ γραμμάτων ὡς κολαστήριον ὑφεστῶτες, ἐζητήσαμεν εἴ που τῶν παλαιῶν γραμμάτων ὀνομάζεται, καὶ μάλιστα ἐπείσθημεν καὶ Ἰουδαίων τισὶν τὸ ὄνομα. Εὑρήκαμεν δ' ὅτι μὲν φάραγξ υἱοῦ Ἐννὸμ ὀνομαζομένου ἐν τῇ γραφῇ, ἐν ᾗ τὸ ἐφεξῆς αὐτῇ τῶν φάραγγος μεμαθήκαμεν ὅτι κατὰ τὸ αὐτὸ ὑποκείμενόν ἐλέγετο ἡ φάραγξ Ἐννὸμ, καὶ ἡ Γέεννα. Ἐπιπεφύτης δ' τὰ ἀναγράμματα, ἐνελισσομένου καὶ ἐν τῇ κλήσει τ' φυλῆς Βενιαμὶν ἡ γέεννα ἡ φάραγγα Ἐννὸμ κατελαγχάνει, ἣ ἰδοὺ καὶ Ἱερουσαλήμ. Καὶ ὀξυτένοντες ἀκολουθίαν τῇ εἰ ἐπιφέρειν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τῆς κλήρου Βενιαμὶν καὶ τ' φάραγγος Ἐννὸμ, ἐνελισσομένου εἰς τ' νῦν κοιλάδιος τόπον μιταλαμβανόμενον εἰς τ' μὴ βασάνῳ κόλασιν τῶν πόνων καὶ λυπῶν.

Gelaſius Cyzicenus, Cæſareæ Palæſtinæ Epiſcopus, tribus libris complexus eſt res in Synodo Nicenâ geſtas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 264.

Gellias, vir Agrigentinus, mortalium omnium munificentiſſimus, de cujus φιλοξενίᾳ, & in omnes hoſpitalitate multa Diodorus Siculus, lib. 13. nec pauciora Val. Max. lib. 4. cap. ult. Male Τελλ'ας vulgò apud Athenæum, lib. 1.

A. Gellius, quem nonnulli *Agellium* vocant, Grammaticus, Noctium Atticarum ſcriptor. Antonini Pii temporibus vixit, non diu poſt mortem Plutarchi. Coætaneos habuit Phavorinum Epicteti auditorem, Corn. Frontonem, & Herodem Atticum, quorum ſecundum adoleſcens Romæ docentem audivit, teſte ipſo lib. 19. cap. 8.

Gelo, puer quidam, qui à lupo feliciter & fortuito caſu ſervatus fuit. Hunc enim ferunt, cum ipſe aliquando in ludi literarii veſtibulo libellum manu retinens ſederet, accedentem lupum, libellumque de manibus raptum auferentem, cum clamore inſecutum, magnum tumultum excitaſſe, quo ludi magiſtrum, omneſque pueros commotos, ut illi ſuppetias ferrent, arma, fuſteſque tumultuariè rapuiſſe: quo ſtrepitu concuſſam domum latam ruinam dediſſe, contignationibus ſolutis, pueroſque omnes cum præceptore eliſiſſe, qui circiter centum fuiſſe dicuntur, eoque modo Gelonem à lupo ſervatum fuiſſe perhibent. Leonic. Thom. 4. 104.

Geminus Rhodius, Ciceronis ac Pompeii temp. de Geometriâ ſcripſit. Proclus Γεμῖνον vocat, vix autem dubito, quin ſit nomen Romanum. Sane *Geminii*, *Gemini* & *Geminiani* celebrantur in antiquis ſcriptoribus, & inſcriptionibus. Vide Voſſ. de Scient. Math. pag. 160. & 329. Et Petavium præfat. ad Uranologion.

Gemoniæ, ſcalæ dicebantur Romæ ad quas corpora damnatorum, impacto unco trahebantur. Suetonius: *Nemo pœnitorum non in Gemonias abjectus, uncoque tractus.* Tacitus de Sabino: *Tunc confoſſum, collaceratumque, & abſciſſo capite truncum corpus Sabini in Gemonias tractum.* Et Plin. 8. 40. ſcribit canem à corpore ſervi non receſſiſſe abjecto in gradibus Gemoniis. Nonnulli à *Gemonio* auctore ſic dictos putant. Beroaldo autem à *gemitu* ſic appellati videntur.

Genethlius, Jupiter ſic dictus, quod ei incumbat cura gignendorum liberorum. Item doctiſſimus ſophiſta Palæſtinus, diſcipulus Minutiani, & Agapeti, ſcripſit autem multas λαλιὰς, ſeu διαλέξεις, & μελέτας, & multa alia. Suidas.

Genetyllis, Venus dicta, ut Ariſtophanis Interpres ait, quòd genituræ præſit. Vide Ariſtoph. in Nubibus. Heſychius: Γενετυλλὶς γυναικεία θεὸς παροιμιάζων τὴν ὀνόματος παρὰ τὰς γλώσσης ἰοικυῖα τῇ ἑορτῇ, ὃν καὶ ταύτῃ κύνας θυσιάζουσι, ἢ ἡ ξενικὴ ἡ θεὸς, καὶ ἑορτὴ ἦν γυναικῶν.

Genius, dicebatur Naturæ deus apud veteres, & qui omnium rerum gignendarum vim haberet, unde cujuſque rei dicebatur ſuus genius. Accipitur aliquando pro ipſâ naturâ. Quidam ipſam animam, vel deum, vel ſpiritum eſſe volunt, qui mortales ad voluptatem incitet, unde *Genitales* apud priſcos vocabantur, qui ad curandam cuticulam erant promptiores. Inde Proverbium *Genio indulgere.* Fuerunt etiam, qui aquam, terram, ignem, aerem, item 12 ſigna, & Solem, & Lunam Deos genios facerent, & *à gerendo*, quod multa gerere poſſent, primùm *Gerulos*, deinde *Genios* appellatos eſſe putarent. *Loci genius* apud Virgilium ponitur pro deo topico. Orare ſolebant antiqui per Genium. Prop. 4. 9.

Exuim,

Exuitur, Geniumque meum proſtratus adorat.
Tibull. 4. 4.
Perque tuos oculos, per Geniumque rogo.
Horat. Ep. 7. lib. 1.
Quod te per Genium, dextramque, pioſque Penates,
Obſecro, & obteſtor.——
Stat. 2. Sylv.
——*Dum cunctis ſupplex advolveris aris,*
Et mitem Genium Domini præſentis adoras.
Soranus apud Aug. de C. D. 7. 13. *Genius, Deus eſt*, inquit, *qui præpoſitus eſt & vim habet omnium rerum gignendarum. Et alio loco Genium eſſe dicit uniuſcujuſque animum rationalem.* Vide Cenſorinum de die Natali c. 3. & ad eum Lindenbrogium. Genius, inquit Fungerus, inter Deos ſelectos unus, ut quidam volunt, à *generando* nomen ſuum obtinere videtur. Sed non omnes idem de eo. Sunt enim qui cuique loco ſuum aſcribunt, ſunt qui cuique homini ſuum aſſerunt. Auguſtinus Deum eſſe dicit qui omnium rerum gignendarum vim habeat, juxta profanam veterum opinionem, quanquam Varronem affirmare dicat, genium eſſe uniuſcujuſque rationalem animum. Feſtus Pompeius cum Auguſtino facit, uterque vero à *gignendo* derivat. Quare & Cenſorinus, qui hunc nobis aſſiduum velut obſervatorem appoſitum dixit (ut & Plutarchus Menandrum dixiſſe refert ἅπαντι ἀνδρὶ δαίμονα συμφυόμενον εὐθὺς γινομένῳ, μυσάττεσθαι τὸν βίον) appellatum ait, ſive quòd, ut generemur curet, ſive quòd unà gignatur nobiſcum, ſive quòd genitos ſuſcipiat ac tueatur. Quin veteres unicuique homini duos tribuebant genios, ſicut Angelos nonnulli ex noſtris Theologi, Baſilius imprimis adverſus Eunomium. Unum ex his bonum, alterum affirmabant malum, quem Empedoclem Terreſtrem appellaſſe crediderim apud Plut. his verbis: Διττοὶ τινες ἡμῖν ἕπεσθον ἐφαπτόμενοι καὶ ἡγεμόνος ποῖόν τε καὶ δαίμονες, ἐνδεᾶ, χθονίου τε. Idem vult Servius ad illud Virgilii:
——*Quiſque ſuos patimur manes:*
Quando ait: *Cum naſcimur duos Genios ſortimur, unum qui hortatur ad bona, alterum qui depravat ad mala, nec incongruè dicuntur Genii, quod cùm unuſquiſque genitus fuerit, id ſtatim obſervatores deputantur.* Celebratur & illud Menandri:
Δαίμων ἀνδρὶ συμπαίσας ἐυθὺς γινομένῳ.
Artianus in Epictetum etſi non ſtatuit duos, unum tamen cuique proprium Dæmonem pervigilem & incorruptum aſſignatum docet hoc modo: Καὶ διττὸν ἐκάστῳ θεόπεμπτον ἐπίτροπον δαίμονα, καὶ παράδοξον φυλάττειν αὐτὸν αὐτῷ, καὶ τῶν ἀκοίμητον, καὶ ἀδιάφθορον. Simulachrum Genii (ne illud omittam) interdum ſerpentis imagine effingebatur, interdum puerili, juvenili, ſenili formâ. Coronabatur Platani foliis, reſque illi ſacra fiebat floribus & mero. Unde Perſius.
——*Funde merum Genio.*
——*Silvanum lacte piabant*
Floribus & vino Genium.
Cujus rei cauſam explicant Cenſorinus & Varro. Thura quoque huic Deo adolebant. Tibullus de Natale Cherinti.
Magne Geni cape thura libens.
Geniales lectuli, qui puellis nubentibus ſterni ſolebant, vel à liberis *generandis* traxere nomen. Ab eadem orig. *genitalia* corporis partes verendæ, & *genitores* vocabulum deducunt. Plura de Genio vide apud Mart. Delrio Not. ad Senecæ Medeam verſu 1.

Genſericus, Princeps Vandalorum, quum Carthaginem cepiſſet, omneſque opes, interfectis civibus in jus ſuum vertiſſet, animum ad Eccleſiarum ſpoliationem adjecit, quas ſacris vaſis exinanitas, & ſacerdotum adminiſtratione privatas, equorum ſuorum ſtabula fecit.

Georgius Merula, Angelo Politiano, Philippo Beroaldo, multiſque aliis viris doctis æqualis.

Georgius, Trapezuntius, nobilis Philoſophus, qui in extremâ ſenectute, omnium literarum, quas antea, noverat, nominiſque ſui oblitus eſt.

Georgius Cappadox, Trib. Mil. ſub Diocletiano, qui maximum ſerpentem peremit, liberatâ puellâ, quæ eidem in prædam devota fuerat. Theologi nonnulli exiſtimant fictitium eſſe nomen, ſub quo veteres Chriſti Eccleſiam à Satanæ tyrannide liberantis imaginem & paſſionis meritum propoſuerunt. Cæterùm veram hanc fuiſſe hiſtoriam multis argumentis probatum it vir doctus Petrus Heylinius libro cui Titulus. *The Hiſtory of Saint George.*

Georgius Piſides, Conſtantinopolitanæ Eccleſiæ Diaconus, & Chartophylax, flor. circa A. D. 640. Condidit poema de opere 6. Dierum, quod Sergio Patriarchæ dicavit. Conſtitit olim 3. Senariorum millibus, ut Suidas teſtatur. Sed ex iis hodie ſolum ſuperſunt mille octingenti octoginta, qui procœmium ſunt operis. Fecit quoque Senarios *de Vitæ Vanitate*, quos Græcè primus edidit, & Lat. verſibus reddidit Fredericus Morellus, Frederici F. An. D. 1584. Sed ex Suidâ dicimus præterea ſcripſiſſe de Heraclio Imp. de B. Perſico, itemque Avarica, idque καταλογάδην, hoc eſt, *ſolutâ oratione*. Item Laudationem Anaſtaſii Martyris. Mem. ejus Tzetz. Chil. 3. Hiſt. 66. & Nicephorus, Hiſt. Eccleſ. 18. 48. Item *Georgius* Presbyter Eleuſius, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. 278.

Georgius Monachus, Taraſii Patriarchæ Syncellus: quomodo dicebatur qui proximus eſſet Patriarchæ hiſtoricus, vixit temp. Caroli M. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 184. Æqualis huic fuit *Georgius* Theophanes, Confeſſor, ut conſtat ex Michaelis Glycæ Annalium parte tertia. Voſſ. ubi ſupra.

Georgius Logothetes Chronicon edidit Conſtantinopolitanum, floruit autem temp. Mich. Palæologi. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 28. De *Georgio* Alexandrino Voſſ. Hiſt. Gr. p. 489.

Georgius ὁ Παχυμερὴς, Sacerdos, Protecdicus, & Hieromnemon. Hic præter eum, quem in Dionyſ. Areopagitam commentarium habemus, condidit etiam hiſtoriam, quam orditur à temp. Michaelis Palæologi, qui imperare cœpit 1261. definit autem in an. 23. ſenioris Andronici ſub quo vixit.

Georgius Gemiſtus, philoſophus & Mathematicus cognomine Pletho, patriâ Conſtantinopolitanus, æqualis Beſſarionis Cardinalis, & Michaelis Apoſtolii. Præter illa de diſcrimine Platonis & Ariſtotelis, ac quædam alia fecit libros duos de geſtis Græcorum poſt pugnam Mantineam. Hi vero ita placuerunt M. Antonio Antimacho, qui eos Latinè vertit, ut diceret non tantum eſſe verbis aptos, preſſoſque: Sed etiam artificio tanto, tanta lenitate, ac rerum copiâ ferri, ut poſt Herodotum ac Thucydidem. cum antiquiſſimis terræ Græciæ hiſtoribus non immerito poſſit comparari.

Georgius Phranza Protoveſtiarius Chronicon reliquit de rebus Byzantinis, ac Peloponneſiacis quas magnam partem viderat, pleriſque etiam præfuerit. Finivit hoc opus A. D. 1457.

Georgius (neſcio cujas) de ſacrificiis Rhodiis ſcripſit. Athen. 15.

Georgius Chumnus Byzantinus rythmicam conſignavit hiſtoriam ab orbis Creatione ad Solomonis regnum.

Georgius Codinus Curopalates. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 368.

Geraræ, Græcis Γέρεραι, teſte Polluce, quatuordecim erant mulieres à rege Athenienſum conſtitutæ, quæ ſacra ſecreta Dionyſio faciebant. De quibus Demoſthene in Orat. contra Neæram, ubi & tale jusjurandum earum producit.
——Ὅρκος Γεραιῶν.
Ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ, καὶ ἀγνὴ ἀπὸ παντὸς ἄλλου ὧν ἐκάθηρεν οἱ ἱερεῖς, καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας, καὶ τῶν Διονύσια, καὶ Ἰοβακχεῖα γεραίρω τῷ Διονύσῳ κατὰ τὰ πάτρια, καὶ ἐν τοῖς καθήκουσι χρόνοις.
Germanicus Cæſar, conſul, collega C. Fonteii Capitonis an. U. C. 764. *Germanicus Cæſar* filius fuit Druſi, à Tiberio adoptatus, atque ab eodem anno ætatis 34 veneno per Piſonem ſublatus. Hunc, ut poetam, celebrat Ovidius in Faſtis, quos ei dicavit, item carmine ad Suillium. Et fortaſſe ejus, non Domitiani Germanici carmen eſt, quod in veteribus epigrammatis legas, de puero Thrace, cui glacie caput abſciſſum. Orator etiam egregius fuit. Ovid. Faſt. 1.
Quæ ſit enim culti facundia ſenſimus oris,
Civica pro trepidis cum tulit arma reis.
Notavit & hoc Suetonius *Oravit*, inquit, *cauſas triumphales*, & Dio Caſſ. lib. 56. Καὶ αὐτὸς μὲ ἐδὲν ἄξιον μνήμης ἐπραξε πλὴν ὅτι καὶ τότε ἐπεδείκνυτο. Suet. in Calig. *Omnes Germanico corporis, animique virtutes, ut quantas nemini cuiquam contigiſſe, ſatis conſtat.* Magnum & rarum elogium, in quo tamen conſentiunt Hiſtorici. Tac. lib. 2. pluribus perſequitur illius laudes, etiam cum Alex. M. comparatione facta. Dio paucis verbis non pauciora dicit, lib. 57. Κάλλιστος μὲ τὸ σῶμα, δεινὸς ἦ καὶ τὴν ψυχὴν ἔχειν, παιδείᾳ τε ἅμα καὶ φύσει ἀνδρικῇ, πραότατός τε καὶ σωφρονέστατος ἦν. Dilaudat eundem & Joſephus Originum, lib. 18. cap. 8. Unus Velleius per adulationem principis turpiſſimam auſus laudato ab omnibus juveni ignaviæ maculam aſpergere.
Geryon, ſeu *Geryones*, Chryſaoris F. Heſiod.
Χρυσάορι δ' ἔτικτε τερπικέρωνι Γηρυονῆι.
Trium inſul. rex, Balearidum, viz. duarum & Ebuſi, quæ res locum fecit Poetarum fabulis, ut Geryonem tricorporem fuiſſe dicerent. Servius ad illud Æn. 7.
——*Poſtquam Laurentia victor*
Geryone extincto Tirynthius attigit arva.
Geryones inquit, rex fuit Hiſpaniæ, qui ideo trimembris fingitur, quia tribus inſulis præfuit, quæ adjacent Hiſpa-

niæ, Balearicæ, majori, & minori, & Ebusæ, &c. Cedrenus: Τεισώματον τ᾽ Γηρυόνλω φασὶν ὑχ ὅτι πσέτυις ἐχρήσατο σώμασιν, ἀλλ᾽ ὅτι τρεῖς νῆσοι ἐν τῷ Ὠκεανῷ κείμθαι συνεμάχων αὐτῷ. Hunc Hercules interfecit, boveſque ejus in Græciam abegit. Sunt etiam qui idcirco Geryonem tricorporem creditum velint, quòd tres fuerint eodem nomine fratres, tantâ inter ſe animi concordiâ viventes, ut animâ unâ regi putarentur. Juſtinus, lib. 44. *Porro Geryonem ipſum non triplicis naturæ, ut fabulis proditur; fuiſſe ferunt; ſed tres fratres tantæ concordiæ extitiſſe, ut uno animo omnes regi viderentur: nec bellum Herculi ſuâ ſponte intuliſſe, ſed cum armenta ſua rapi vidiſſent, amiſſa bello repetiſſe.* Alii, nec abſque veri imagine, fabulam in hoc fundari putant quod Geryon Hiſpaniæ rex eſſet, quæ triplex eſt, Bætica, Tarraconenſis, Luſitanica. Interim vero non audiendus Suidas qui deridiculam commenti rationem hujuſmodi effert: Τειχέφλην, ὅτι τρεῖς λόφυς εἶχεν ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ. Euripides in Herc. Furente vocat eum Τεισώματον βοσῆσα Ἐρυθείας. Nonnus Baſſaricorum, lib. 25.

Κάλλιπε καὶ τειλόφοιο κραήπατα Γηρυονῆος.

Lucret. lib. 2.

Quidve tripectora tergemini vis Geryonai.

Horat. lib. 2. Od. 14.

——— *Qui ter amplum*
Geryonem, Tityonque triſti Compeſcit undâ.

Virg. Æn. 8.

Tergemini nece Geryonis ſpoliiſque ſuperbus.

Ovid. Met. 9.

——— *Nec me paſtoris Iberi*
Forma triplex, nec forma triplex tua, Cerbere, movit.

Silius Italicus, lib. 1.

Tres animas namq; id monſtrum, tres corpore dextras
Armarat, ternaque caput cervice gerebat.
Haud alium vidit tellus cui ponere finem
Non potuit mors una viro, duræque ſorores
Tertia bis rupto torquerent ſtamina filo.

Idem lib. 13.

Qualis Atlantiaco memoratur littore quondam
Monſtrum Geryones immane tricorporis iræ.
Cui tres in pugnâ dextræ varia arma gerebant,
Una ignes ſævos, aſt altera pone ſagittas
Fundebat, validam torquebat tertia cornum,
Atque uno diverſa dabat tria vulnera niſu.

Palæphatus: Γηρυόνλω φασὶν ὅτι τειχέφλῳ λῶ, ἀδύνατον ἦ σῶμα τρεῖς κεφαλὰς ἔχειν, λῶ ἦ τοῖν ἦ τοῦτο. Πόλις ἐστὶν ἐν τῇ Ἐυξείνῳ πόντῳ Τειχεφλωία καλουμένη, λῶ ἦ Γηρυόνης ἐν τοῖς πρὸ ἀνθρώποις ὀνομασὸς, πλούτῳ τε καὶ ἄλλοις διαφέρων. Εἰκὸς ἦ καὶ βοῶν ἀγέλαι ἄφαυσιλῶ, ἐφ᾽ ὧν ἐλθὼν Ἡρακλῆς ἀνῃρέθη ὑπὸ Γηρυόνλω ἔκτανεν. Οἱ ἦ διαλθόντες ἀπελαυνουθίας τὰς βῦς, ἐθαύμασον, ἦς τὸ μὲ μέγεθος, μικραὶ, ὅπε ἦ κεφαλῆς ὅλη τῇ ὀσφύϊ μικραὶ καὶ σμικραὶ, κέρατα οὐκ ἔχουσι, ὀσᾶ ἦ μακρὰ καὶ πλατέα. Πρὸς πρὸ πυνθανομθῶς ἔν ἕλεγόν τινες Ἡρακλῆς πάντας ἀπέκλασεν, ὅσους Γηρυόνε τῇ Τειχεφλώ, τινὲς ἦ ὅτι τὸ λεγομθὸν ὑπόλαβον αὐτὸν τρεῖς ἔχειν κεφαλάς. In Theologiâ Poeticâ & *fulmen* & *tonitru* deſignat Geryon. Nomen à ſono, nam γηρύειν, φωνεῖν, λέγειν dicitur Heſychio, illud autem ab Ebræo גרון *garon*, *guttur*, Doricè enim γαρυόμθω pro γηρύειν Pindaro. Fingitur vero Geryon triplex, quia triplex vis fulminis, nam eſt & terebrans, materiâ ſubtili, & diſcutiens, materiâ ventosâ, & urens materiâ viſcosâ. Hinc & *telum Jovis triſulcum* dicitur. Boves tribuuntur ei ob tonitrua, quæ bubus comparantur ob boatum, ſive horrendum ſtrepitum quem edunt. Abigit Hercules eas boves, quando ignea illa vis, nube ruptâ in terras vibratur. Vide Voſſ. De Idololatr. 3. 8.

Gether, filius Aram. Gen. 10. qui locumne aut populum aliquem de ſuo nomine appellaverit, haudquaquam ſcio. Mihi ſaltem nullus occurrit. Nam in vulgatâ *Gether*, 1 Reg. 30. 27. eſt pro Ebræo יתר *Jatthir*. Et ubi *Getara* pingitur in Ptolemæi tabulis ad mare Caſpium in Albaniâ, Græcus codex habet Τάγαρα. Denique in Peloponneſi deſcriptione apud Geographum Arabem *Gethuria* videtur eſſe Laconiæ Gerenia. Ex *Gethere* deſcendiſſe ſcribit Mercerus *Acarnanes*, *Cares*, & *Bactrianos vicinos inter ſe populos*. Quod viro alioquin impensè docto excidiſſe mirum eſt. Cum nemo ſit, qui neſciat, quantis locorum intervallis à ſe invicem diſſiti ſint Acarnanes in Græciâ prope Epirum, Cares in Aſiâ minore, è regione Rhodi inſulæ, & Bactriani in intimâ Aſiâ ultra mare Caſpium. Sed errori anſam dedere Joſephus, & Hieronymus, quorum ille Bactrianos, hic Cares & Acarnanes deducit ex Gethere. Fallor, aut Syrus author aliquis ſcripſerat Gether habitaſſe בגתרא *Begethera*, i. e. in Getherâ urbe, vel regione, ubicunque tandem fuerit. Pro quo Joſephus legit *Bagtra*, vel *Bactra*, quaſi de Bactris ageretur. Pari errore בספרד *Biſpharad*, id eſt, *in Sepharad*, Abd. verſ. 20. Hieronymus *Boſphorum* reddit ac ſi B. præpoſitum pars eſſet vocabuli. Boch.

Gibelini, & *Guelphi*, duæ fuere quondam per Italiam factiones, An. Dom. 1240. quæ odio exitiali inter ſe digladiabantur. Earum autem origo talis fuiſſe dicitur. Cum Fredericus 2. Imp. in Italiam proficiſceretur, excommunicatus eſt à Summo Pontifice. Luſtrans vero ſingulas civitates, facilè deprehendit, qui propenſum erga ſe haberent animum. Qui igitur ei favebant, illos vocabat Germanico nomine *Gibelinos*: eos autem qui averſum à ſe habuerunt animum, appellavit *Guelphos*. Horum vocabulorum ratio eſt incerta. Hinc tandem varia & multiplicia ſcelerum genera in plurima ſubſecuta ſunt ſecula. Hanc hiſtoriam Munſt. lib. 2. cap. 3. fusè lateque ſcripſit.

Gigantes, Telluris filii excelſiſſimæ ſtaturæ, & draconum pedibus in deorum perniciem procreati, ut ſuperis ſcilicet bellum inferrent, Jovemque de cœli poſſeſſione dejicerent. Macrobius Sat. 1. 20. *Gigantes* nihil aliud fuiſſe credit, *quam hominum quandam impiam gentem, Deos negantem, & ideo exiſtimatam Deos pellere de cœleſti ſede voluiſſe.* Et Cic. de Senectute: *More Gigantum bellare cum Diis quid eſt aliud, niſi naturæ repugnare?* Horum pedes in Draconum volumina deſinebant, quod ſignificat, nihil eos correctum cogitaſſe, totius vitæ eorum greſſu, atque proceſſu in inferna vergente. Phyſici vero interpretantur Gigantes ſpiritus eſſe terræ incluſos, qui dum exitum non inveniunt, fractis interdum altiſſimis montibus vi erumpunt, & fragmina ipſa quaſi in cœlum ejaculantur. Hos Poetæ in campis Phlegræis cum Diis congreſſos fabulantur; ſed partim Jovis fulmine, partim Apollinis, & Dianæ telis confixos cecidiſſe, alioſque ſub Ætnâ monte, alios ſub Mycone, & Liparâ inſulis ſepultos eſſe: nonnullos etiam in Tartara detruſos impietatis ſuæ pœnas luere.

Gigantum vox inquit M. Delrius, ſumitur ſæpè pro quibuſvis hominibus, feris, robuſtis, audacibus, ſuperbis, impiis, confidentes in vi brachii ſui. Sic ſumi docent Gennadius in Geneſim, & Theodoretus; item Damaſcenus & S. Chryſoſtomus, cujus hæc ſunt: Γίγαντας, ὐ ξένλω μέσον, ὐδὲ ξένλω μορφλὼ, ἀλλὰ τὸ ἥρωας, τὸ πολεμικὸς, τὸ ὀνομάς. Maximè tamen ſi vaſtâ ac procerâ mole corporis eſſent, quos Theodoretus vocat παμμεγέθεις ἀνθρώπους; Divus Auguſtinus docet ſumi pro ſuperbis & fortiſſimis, D. Hieronymus pro inexpugnabilibus, ejuſque diſcipulus Philippus Presbyter, lib. 2. in Job. cap. 26. *Gigantes*, inquit, *appellat ſcriptura divina, homines ſuperbos, rebelles, & contumaces, ut fuit ille Nemroth Gigas venator contra Dominum.* Si tamen liber ille non potius Bedæ eſt. S. Cyrillus, lib. 9. contra Julianum Apoſtatam. *Mos eſt Divinæ* Scripturæ Gigantes vocare agreſtes & feroces & robuſtos. Nam de Perſis & Medis Judæam devaſtaturis, dixit Deus per Iſaiam: Gigantes venient *ut impleant furorem meum.* Benè Macrobius, Sat. 1. 26. *Gigantes autem quid aliud fuiſſe credendum eſt quàm hominum quandam impiam gentem Deos negantem & ideo exiſtimatam Deos è cœlesti ſede pellere voluiſſe.*

De Gigantum autem origine variæ ſunt priſcorum opiniones. Alii namque illos Titanis & Terræ filios fuiſſe ſcribunt. Alii ex ſanguine Titanum à Jove interfectorum è terra eſſe natos aiunt. Heſiodus ex ſanguine Cœli, amputatis illius à Saturno virilibus, genitos eſſe dixit. Joſephus vero in Antiq. Jud. contendit eos ex dæmonum coitu cum mulieribus fuiſſe procreatos: cui quidem opinioni & Lactantius ex Sacrâ Hiſtoriâ argumento ſumpto, aſtipulari videtur. Sed D. Auguſtinus, cæterique recentiores Theologi rectè iſtam rejiciunt opinionem, quòd Dæmones cum mulieribus verè coire poſſe, prolemque aliquam ſuſcipere, impoſſibile ſit.

Gigantum autem urbs maxima fuit Enos circa Libanum montem, qui univerſo dominabantur orbi, ab occaſu Solis ad ortum. Iſti vaſtitate corporis ac roboris confiſi, inventis armis opprimebant, libidinique inſervientes invenerunt papiliones, & inſtrumenta Muſica, omneſque delicias. Manducabant homines, & procurabant abortus, in eduliumque præparabant, & commiſcebantur matribus, filiabus, ſororibus, & maſculis, atque brutis: ac denique nihil erat ſceleris, quod non admitterent, Dei ac Religionis contemptores. Beroſus, lib. 1.

Gigantum eſſe Libyæ gentem quandam Eudoxus Cnidius refert, qui ex floribus, quos plurimos & odoratiſſimos apud eos ſponte ſua tellus producere ſolet, arte quadam optimum adeo mel conficere dicuntur, ut non multum ab apum melle diſtare videatur. Leonic. Thom. lib. 5. cap. 77. Sic dictos volunt qu. Γηγενεῖς, id eſt, *terrâ nati*. Approbat hoc etymon Orpheus his verſibus:

Οὓς καλέουσι Γίγαντας ἐπώνυμον ἐκ μακρέωσιν,
Οὕνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος ἐρεθέντος.

Ovid.

Ovid. Faſt. 4.

Terra feros partus, immania monſtra Gigantes,
Edidit, auſuros in Jovis ire domum,

Corn. Severus Elegans Poeta:

Tentavere nefas olim detrudere mundo
Sidera, captivique Jovis transferre Gigantes
Imperium, & victo leges imponere Cælo.

Vide Philonem libro de Gigantibus. Silius, lib. 6.

Quantis armati cælum petiere Gigantes
Anguibus.

Ubi Dauſqueius: Rectè vero diſputavit Apollonius apud Philoſtratum ridicularia illa bella: ideóque cœlo ac Diis pugnaſſe Gigantes dici, quòd expilarint templa, & ſacra profanaverint: Ἐγὼ μὲ Γίγαντας γιγονέναι φημὶ, καὶ πολλαχῆ τῆς γῆς ἀναδεικνυδς τοιαῦτα σώματα βαρβάρων πάφυν. ἃ μὲν εἰς ἀγῶνα ἐλθεῖν τοῖς θεοῖς, ἀλλ' ὑβρίσαι μὲ πάχα ὡς τὸν νεὼς αὐτῆς, καὶ τὰ ἕδν' Ὀυεφῶ τῆ ἐπιπλῆσαι, καὶ μὰ συγχωρεῖν τὸν θεὸν ἐπ' αὐτῶ εἶ), μανία μὲ λέγειν, μανία δ' ὅπως.

Gildas, Juſtiniani tempore atque ultra claruit *Gildas*. cognomine, *Sapiens*, Iltuti Morganenſis diſcipulus, & Bannochorenſis Monachus, atque Abbas. Cujus tum libellum de Excidio Britan. habemus, tum reprehenſionem acrem in Clerum Britannicum. Vide Voſſium de Hiſtoricis Lat. lib. 2. cap. 21.

Gildo, rex Africæ, Maſcezelis fratris ſui filios necuit. Is in Italiam fugiens ab Honorio copias accepit, & cum 5. mil. pugnatorum fraternas copias delevit. Oroſ. 7. 36. Diaconus, l. 13. Claud. de bello Gildonico.

Gingras, Adonis Phœnicibus dictus. Pollux, 4. 10. Ἡ Φοινίκων γλῶσσα Γίγγραν τ' Ἄδωνιν καλεῖ, καὶ τύτῳ ὁ αὐλὸς ἐπωνόμασται. Vide Heſychium in Γίγγρε, & Boch. Phœn. Col. pag. 807.

Gippius, Rom. vir, qui ſimulabat ſe dormire, & ſtertere, quò facilius uxor ejus mœcharetur, unde natum adagium videtur Ciceroni in quadam epiſtola ad Fabium Gallum, *Non omnibus dormio*. Lucilius apud Beroaldum.

Glabrio, Conſul cum Ulpio Trajano, an. U. C. 845. Alius Conſul cum Hamullo, an. U. C. 904. Alius cum Antonino Commodo, an. U. C. 938. Alius denique cum Val. Maximo, an. U. C. 1008.

C. Acilius, C. F. L. N. *Glabrio* Quæſtor Provincialis an. ab U. C. 551. item Trib. plebis 556. Ejus Annales citat Plut. in Romulo. Mem. Cic. lib. 3. de Officiis. Eos annales tranſtulit Claudius, ſeu Quadrigarius, ſive alius, teſte Livio, lib. 25. & 35. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 17.

Glaucias Melioris libertus, cujus Epitaphium vide apud Mart. 6. 28. Et epicedium ejuſdem apud Papin. Silv. 2. Carm. 1. Erat autem *Glaucias* nomen virile ſatis notum Romanis. Aſcon. Pæd. in Orat. pro M. Scauro: *Q. Servilius Cepio* Scaurum reum fecit repetundarum, lege quam tulit Servilius *Glaucia*. In pari nominis & rei præmature obeuntem puerum. Epitaphium ſcripſit Auſonius quod eſt 33. inter Heroum.

Lætabis octono tibi jam ſub Conſule pubes
Cingebat teneras, Glaucia adulte genas, &c.

Glaucippus, De ſacris Athenienſium ſcripſit, teſte Macrobio, Saturn. 1. 13. *Glaucippum* Hyperidis filium auctorem laudat Plutarchus in Phocione.

Glaucopis, habens oculos cæſios. Quo nomine dicta eſt Pallas, quæ Latinis cæſia, idque ut nonnullis placet, quaſi Cœlia. Diodorus autem ſcribit aerem nominatam eſſe Palladã, & ideo Glaucopin dici, quoniam aer glauci, h. e. viridis ſit aſpectûs.

Glaucus, Hippolochi fil. qui Trojano bello Priamo ſuppetias tulit, homo tam ſtupidus, ut cum Diomede, armorum permutatione factâ, ænea acceperit pro aureis. Homerus, Iliad. 6.

Ἔνθ' αὖτε Γλαύκῳ Κρονίδης φρένας ἐξέλετο Ζεὺς,
Ὅς ῥεῖα Τυδείδῃ Διομήδεϊ τεύχεα ἅμειβε
Χρύσεα χαλκείων, ἑκατόμβοι' ἐννεαβοίων.

Inde Proverbium *Glauci & Diomedis permutatio*, quoties permutatarum rerum inæqualitatem volumus denotare. Utitur hoc proverbio Plato in Sympoſio, & Ariſtot. lib. 5. Eth. ad Nicomachum. Mart. 9. 95.

Tum ſtupidus nunquam nec tu puto Glauce fuiſti,
Chalcea donanti Chryſea qui dederas.

Ferunt hunc ab Ajace occiſum; cum pro corpore interfecti Achillis pugnaret; & poſtea in Lycium ventis delatum in fluvium mutatum eſſe. Palæphatus. Pag. 32.

Glaucus piſcator, cum piſces captos in ripâ explicuiſſet, ii ſubito contactâ quâdam herbâ ſe colligentes in fluvium proſiluerunt, admiratus itaque Glaucus herbæ illius vim, cum & ipſe deguſtaſſet, piſces ſecutus in aquas inſiluit, mariſque Deus factus creditur. Alii aliter referunt hunc fabulam, Glaucum ſcilicet inſignem urinatorem fuiſſe, qui cum ſæpius inſpectantibus ſuis municipibus in fluvium ſe dejeciſſet, diutiuſque ſub aquis moratus ſemper emerſiſſet, tandem cum illis fruſtra expectantibus non rediret, creditus eſt factus eſſe maris Deus. Heraclides Glaucum ex Polybo Mercurii filio, & Eubœâ Larymni filiâ genitum fuiſſe tradidit, Mnaſeas vero lib. 3. Europæorum, Anthedonem, & Halcyonem parentes ejus fuiſſe affirmat, natandi vero urinandique apprimè peritum, ideoque Pontium, i. e. marinum vocatum fuiſſe, raptaque Syme, Jalemi ac Dotidis filiâ in Aſiam trajeciſſe, ac prope Cariam, deſertam quandam inſulam habitaſſe, quam Symen ab uxoris nomine appellavit. Euanthes heroicorum verſuum poeta in ſuo de Glauco hymno, Neptuni filium, Naidiſque nymphæ illum fuiſſe tradit, & cum Ariadne à Theſeo derelictâ, quam deperibat in inſulâ Diâ concubuiſſe. Poſſis Magneſius lib. 3. Amazonidis, navis Argi Glaucum architectum, gubernatoremque fuiſſe tradit, & in Jaſonis cum Tyrrhenis navali pugnâ ſoluta eum nullo vulnere ſauciatum fuiſſe, ſed ut Jovi placuerat, in fundo maris apparuiſſe, Deumque maris ita factum, à Jaſone ſolum viſum, &c. Vide Athenæum lib. 7. ubi multa alia de hoc Glauco referuntur. Vide ſis etiam Palæphatum.

Glaucus, ex Potniâ Bœotiæ vico, Siſyphi filius, qui cum equas ſuas à coitu cohiberet, quo eſſent velociores, Venus indignata furorem eis tantum immiſit, ut dominum dilacerarint. Virg. Georg. 3.

Scilicet ante omnes furor eſt inſignis equarum,
Et mentem Venus ipſa dedit, quo tempore Glauci
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Strabo lib. 9. Ἔστι δὲ καὶ ἡ Δίρκη χρήνη καὶ Ποτνίαι, ἐφ' ὧν μυθεύθη τὰ περὶ τὴν Ποτνιάδα Γλαῦκον τὸν Δαισαμενίτην ὑπὸ τῶν Ποτνιάδων ἵππων ἐν πόλει πνιγέν. Fabulæ occaſionem narrat Palæphatus his verbis. Φασὶν ὅτι καὶ ἔστω καταβρώθη ὑπὸ τῶν ἵππων, ἀγνοῦντες, ὅτι ἱππεύθων, καὶ τῶν οἰκείων ὕδατος ἐπιμελέμθω, καὶ μεγάλας δαπάνας ποιέμθω, ἐπιτείθ, καὶ ἐπίλοιπον αὐτὸν ὁ βίω.

Glaucus, Hippolyti filius à quo Iones nati ſunt reges; multique hoc nomine ſunt vocati, inter quos fuit Minois fil. in mellis dolio necatus, qui Æſculapii ope revixit. Palæphatus: Καὶ ἔστω ὁ μέθω παγγλοιω, ὡς ὑπὸ τῶ Γλαύκε ἀποθανόντω ἐπὶ τῷ μέλιτι, ὃ Μίνως ἐν τῷ τύμβῳ κατώρυξε τῶ Κοιρανῶ Πολυείδου, ὃς ἦν ἐκ τῆ Ἄργυς ὃς ἰδὼν δράκοντα, ἕτερον δράκοντα πόαν ἐπιθέντα τεθνεῶτι, καὶ ἀναζήσαντα αὐτὸν, καὶ ἔστω τὸ αὐτὸ ποιήσας εἰς τὸν Γλαῦκον, ἀνέζησεν. Τῦτο δὲ ἀδύνατον. Ἐγένετο δὲ τοῖον τι Γλαῦκος παῖς μέλι ἐταράχθη, χολῆς δὲ αὐτῷ πλείονω κινηθείσης, ἐλειποθύμησεν. Ἀφίκοντο δ' ἐν οἱ τὸν δὴ ἄλλοι ἰαθοὶ καὶ ὁ Πολύφθω. Ὃς ἰδὼν τὸν πόαν, ἣν ἔμαθε παρὰ τῶ ἰατρῶ, ᾧ ὄνομα ἦν Δράκων, καὶ ταύτῃ τῇ βοτάνῃ χρησάμθω, ὑγιῆ ἐποίησε τὸν Γλαῦκον.

Glaucus Caryſtius, pugil ex Eubœâ, qui ex aratro in Olympia productus ſæpe vicit.

Glaucus, Antenoris Trojani fil. ab Agamemnone interfectus. Dictys Cretenſis.

Glaucus, inter miniſtros Vulcani numeratur ab Herod.

Glaucus, Rheginus Italus, antiquorum poetarum & Muſicorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Plut. lib. de Muſicâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 369. & lib. 4. cap. 2. Jonſium quoque de ſcript. Hiſt. Phil. lib. 1. cap. 4. Glaucus etiam antiquitates Arabiæ prodidit. Id opus Stephanus nunc vocat Ἀραβικὴν ἀρχαιολογίαν, ut in Γέα, & Σαλαμινοί, nunc Ἀραβικὰ, ut in Ἄιλανον, ubi tertium ejus operis adducit. Fuit & *Glaucus* Locrus, qui ab Athenæo lib. 12. refertur, inter ὀλιγοστιχὰ συνθέντας. Ac meminit quoque ejus lib. 9. Item Julius Pollux lib. 6. c. 10. Eſt præterea *Glaucus* Athenienſis, cujus epigrammia in Bacchi icona habes in quarto Ἀνθολογίας. Nec dubium quin ejuſdem ſint epigrammata, quæ alibi eodem in opere Glauco tribuuntur.

Mich. *Glycas*, Siculus ſcripſit annales quadripartitos, opus non hiſtoricum modo, ſed etiam Phyſicum, & Theologicum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. l. 2. cap. 27.

Glycera, virgo formoſiſſima. Horat. lib. 1. Carm. Od. 11.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore pulchrius;
Urit grata protervitas,
Et vultus nimium lubricus aſpici.

Glycerium, Theſpienſis meretrix, quæ tabulam Cupidinis, quam à Praxitele gratis acceperat Theſpienſibus dono dedit.

Glycon, vir robuſtiſſimus. Horatius.

Nec quia deſperes invicti membra Glyconis,
Nodosâ corpus noli prohibere chiragra.

Item Panſæ Conſulis medicus, qui in carcerem conjectus eſt ob ſuſpicionem veneni, quod ferebatur indidiſſe vulneribus domini ſui. Sueton. in Aug. Et Cic. ad Brutum.

Gnatho, Siculus, homo voraciſſimus, qui conviviis adhibitus

ſeſe in paropſides emungebat, ut, cæteris abſtinentibus ſolus veſceretur.

Goliah, nomen Gigantis, quem expugnavit David. 1 Reg. 17. Prudentius:

Vidimus horrendum membris animiſque Goliam
Invalidâ cecidiſſe manu: puerilis in illum
Dextera fundali torſit ſtridore lapillum.
Ille minax, rigidus, jactans, truculentus amarus,
Dum ſeſe oſtentat clypeo, dum territat auras,
Expertus pueri quid poſſint ludicra parvi,
Succubuit teneris bellator turbidus armis.

Vide ſis ibi Jo. Weitzium.

Gomer, fil. Japhet. Gen. 13. de quo vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 8. Item filia Diblaim, uxor Oſeæ. Oſe. 1. Lat. *conſummans*, vel *conſumens*, vel *deficiens*.

Gomerus Gallus, omnium primus ſuas poſuit colonias in regno, quod pòſt Italia dicta eſt, & regionem de ſuo nomine cognominavit, illoſque docuit leges & inſtituta. Beroſus lib. 3.

Gordius, rex Phrygiæ, ruſticus alioquin & ignobilis, ideo tamen rex deſignatus & conſalutatus ab omnibus, quòd ex oraculo Apollinis primus templum ingreſſus fuiſſet, in cujus rei memoriam, lora in templo ſuſpendit, in quibus nodus viſebatur propemodum indiſſolubilis; unde proverb. *Nodus Gordianus*; Quem nodum Alex. M. cum diſſolvere non poſſet, diſcidit, oraculo eluſo.

Gorgias, rhetor celeberrimus, qui pulcherrimum librum de concordiâ, Græcis tunc inter ſe diſſidentibus, recitavit Olympiæ.

Gorgias Leontinus Philoſophus, Empedoclis diſcipulus. Iſocratis autem & aliorum philoſophorum, & rhetorum præceptor. Cic. in Bruto. & lib. de Oratore. Hic arte ſuâ tantum pecuniæ corraſit, ut auream ſtatuam primus omnium poneret in templo Apollinis Delphici. Auſus eſt primus in conventu poſcere, quâ de re quiſque vellet audire: ac de omni re, quæcunque in diſputationem, quæſtionemque vocaretur, ſe copioſiſſimè dicturum eſſe profitebatur. Is inſtituit orationem extemporalem, & declamationes exercitationis causâ. Philoſtratus.

Gorgias Athenienſis de ſcortis Atticis ſcripſit. Athenæo teſte lib. 13,

Gordianus, Tres *Gordianos* ſeparatim deſcribit Capitolinus, totidemque agnoſcunt Herodianus, & Aurelius Victor, non ille Schotti, ſed alter: nam is auctor, quem ille edidit, duos ſolum prodit, & in totâ hiſtoriâ à Capitolino diſſentit, Sed jure Capitolinus imperitos ſcriptores paulò poſt nominat eos, qui duos fuiſſe Gordianos ſcriberent, quo tamen in errore plerique veterum ſunt verſati, ut Eutropius, Euſebius, Zonaras, aliique. Cedrenus vero quas nugas blaterat in hiſtoriâ Gordianorum? Omittit eos qui in Africâ perierunt: eum nominat, qui cum Maximo & Balbino factus Imperator. Sed Maximus Albinus illi unius Auguſti ſunt nomina: cui ſucceſſiſſe ait Publianum, qui ſine dubio Pupienus eſt intelligendus, & putarem ita corrigendum, niſi ex eodem fonte Publium inveniſſem in Græcis faſtis nominatum. Simili errore eundem vocat Zonaras Πομπιανὸν ac diverſum facit à Maximo. Sed reliqua Cedreni ſpectemus: Huic, ait, ſucceſſit Ἰούνιος. Quis iſte? haud dubie monſtrum in hiſtoriâ, confictum loco Gordiani ſecundi. Hic Latinis cognominatur à re *Junior*, inde ille fictitius Ἰούνιος. Nam & in Faſtis Græcis ſcriptum offendimus Γορδιανὸς Ἐνίας, non abſimili culpâ. Poſt hunc, inquit, regnavit fil. ejus Gordianus an. 4. Hic nempe eſt tertius Gordianus, quem non defuere qui Junioris filium dicerent. At quid dicemus de ſequentibus verbis? Μετὰ Γορδιανὸν βασιλεύουσιν Οὐνίωνος ὡς αὐτῶ, ἔτη νέ. Quis, malum, iſte *Unorus*? profecto *Junior* eſt Gordianus, quem immani errore refert hic in ſcenam Cedrenus. Quare videant tirones, quantum in Romanis rebus recentioribus Græcis ſit fidendum. Caſaub.

Gorgones, Phorci filiæ, Meduſa, Stheno & Euryale quæ Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico ſitas, habitaſſe dicuntur, contrà Heſperidum hortos. Nomen habent à *truculentiâ*, quam Græci Γοργότητα appellant. Scribit Diodorus, fœminas fuiſſe in Africâ bellicoſas, adverſus quas Perſeus bellum geſſit, & earum reginam Meduſam debellavit, ac interfecit. Hinc *Gorgoneum venenum*. Virg. lib. 7.

Exin Gorgoneis Alecto infecta venenis.

Idque duplici de causâ; tum quia caput Meduſæ coronabatur venenatis ſerpentibus. Cedrenus loquens de ſimulacro Palladis: Καὶ τὸ Γοργόνειον τέρας, ᾧ ὄφις ἀπὸ τῆς κεφαλῆς ἐμπλεγμένους. Tum quia in Africâ venena omnia creduntur orta ex capite Meduſæ Gorgonis. Ovidius de Perſeo:

Cumque ſuper Libycas victor penderet arenas
Gorgonei capitis guttæ cecidere cruentæ;
Quas humus exceptas varias animavit in angues.

Qui penè ad verbum ſententiam tranſtulit ex Apollon. l. 4.

Γοργόνος ἀχθόμενον κεφαλὴν βαιὴν κομίζειν,
Ὅσσα κυανέης φῆγος αἵματος ὕδατι ἴκτην,
Αἱ πᾶσιν κύησιν ὀφίων γένος ἐβλάστησε.

Gorgonia, Pallas dicta eſt, quòd Meduſam, unam ex tribus Gorgonibus, quæ concubitu ſuo templum Deæ profanaverat, Perſeus, Minervæ ſcuto armatus amputato capite occidiſſet. Fabulantur autem Gorgonis caput tale fuiſſe, ut homines hoc conſpecto ſtatim in lapides verterentur.

Gorgonius, vir nobilis, Diocletiano Imperatore, pro Chriſtianâ religione vitam ſuſpendio finivit, cujus corpus mortuum famelicis canibus objectum eſt, quod tamen remanſit intactum. Item viri proprium malè olentis. Horat. *Paſtillos Ruſillus olet, Gorgonius hircum.*

Gorgus, rerum metallicarum vir callentiſſimus, cujus operâ in multis uſus eſt Alexander. Strabo lib. 15. Καὶ χρυσεῖα καὶ ἀργυρεῖα ὃ πολὺ ἄπωθεν ἐν ἄλλοις ὄρεσιν ἰσχυρῶς ἦλθε, ὡς ἔδηλωσε Γόργος ὁ μεταλλευτής.

Goteſcalcus, Leodicenſ. Eccleſiæ Diaconus & Canonicus, poſtulatu Agilfridi Epiſcopi ſui Vitam deſcripſit S. Lamberti Leodicenſ. Epiſcopi. Flor. A. D. 1270. Nomen quod attinet: Majoribus noſtris, inquit Collerus, *ſcalcum ſervum* fuiſſe appellatum docent priſcæ linguæ noſtræ fragmenta ab aliis vulgata. Sic *Goteſcalcum* miniſtrum Dei rectè interpretabimur. Dithmarus de ejus appellationis Epiſcopo Friſingenſi: *Nomen cum re poſſidens*. Hiſtoriam ejus edidit R. Jac. Uſſerius Archiep. Armachanus.

Gothfredus, Apuliæ Comes, An. Dom. 1049. Germanicè ſig. *Gods peace*. Apud Danos quoque *Guthfreiahed* eſt *Godlineſs*. Plures hujus nominis in recentioribus hiſtoriis occurrunt, inter quos *Gothfridus* Bullionius ab exercitu Rex Hieroſolymorum conſtitutus. An. Dom, 1000.

Jo. *Gowerus* Anglus, ordinis Equeſtris, ut quidam volunt, ac poeta laureatus. Hic nomen ſuum extulit, partim iis quæ & Gallicè eleganter, & elegantiùs Anglicè elaboravit, partim illis, quæ nec ineleganter Lat. Sermone tranſtulit: uti Chronico 7. librorum cui Tit. *Vox clamantis*. Alia quoque conſcripſit, nondum propalata. Ætate confectus & jam cæcus, Londini deceſſit an. 1402.

Gracchus Sempronius, Caii ac Tiberii pater, in Hiſp. Proconſul miſſus, Celtiberos in deditionem accepit, Ilurcimque eorum oppidum ſplendidius à ſe reſtitutum, ut geſtarum à ſe rerum memoria ſuperesſet, de ſuo nomine *Gracchurim* appellavit. Huic uxor fuit Cornelia ex Scipionum familiâ, inſigni pudicitiâ & eruditione mulier, ex quâ Tiberium & Caium Gracchos ſuſcepit, generoſiſſimæ quidem indolis juvenes, eloquentiâque imprimis admirabiles, cæterum popularis auræ plus ſatis avidos, quæ res fecit, ut relictis optimatibus ad plebem ſe contulerint, legeſque agrarias, perpetuos ſeditionum fomites in lucem reduxerint, neque antea quieverint, donec ſenatum in ſuam necem armarent. Tiberius prior occiſus eſt in concione à Pub. Naſicâ; Caius autem biennio poſt, cum mont. Capitolinum occupaſſet, juſſu Opimii conſulis eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Catil. *P. Scipi Pontifex Max. Tib. Gracchum mediocriter labefactantem ſtatum Reip. privatus interfecit.* Juven. Sat. 6.

Quis tulerit Gracchos de ſeditione querentes?

Lucan.

——*Auſoſque ingentia Gracchos.*

Horum ſeditio fons & origo ſubverſionis Reip. Rom. omnino fuit. Nam ex eâ ortus eſt tribunatus Liv. Druſ. quem patres equitibus qui ex lege Gracchi judicabant, oppoſuerunt. Ex hoc bellum ſociale, quod promiſſa à Liv. Druſo civitas non præſtaretur: ex hoc Mithridaticum, cum Mithridates Rex Ponti confiſus diſcordiâ Italiæ, multa Civium millia, quæ in ſuo regno negotiabantur, juſſit interfici. Ex hoc Bella Civilia Mariana, cum Marius provinciam, & bellum Mithridaticum L. Syllæ vellet eripere. Ex hujus ſeminibus Sertorianum, Lepidanum, conjuratio Catilinæ, poſtremo Pompejanum. Hinc Cæſaris regnum, quo occiſo Bella Civilia Antonianum, Philippenſe Bruti & Caſſii, Siculum ſexti Pompeii, Actiacum. Tandem Reſp. in Monarchiam & tyrannidem verſa eſt. Lud. Vives.

Gradivus, Martis cognomentum *à gradiendo*, ut Feſto placet, impoſitum, eò quòd *gradatim* & per ordines in bellum eatur, aut certè à *vibratione* haſtæ, quòd Græci κραδάινειν vocant. Homerus utrumque conjungit de Marte loquens:

Τῇσι μαχὴ βιοδώς κραδίων δολιχόσκιον ἔγχος.

Hujus ſedem apud Thracas & Getas poetæ collocarunt, quod eæ nationes ſint bellicoſiſſimæ & à pacis otiis alieniſſimæ. Hom. Il. ν.

Οἷσι δὲ βοὴ πολεμοιγὸς Ἄρης πάλαμόνδε μίτηται
Τῷ δὲ φόβος φίλος ὠδὲ ἅμα κρατερὸς καὶ ἀταρβὴς
Ἔασιν, ὃς ἐφόβησε παλαίφατα πὺξ πολεμιστήν.

Τὸν

Τὼ μὲ ἄρ' ὲκ Θρήκης Ἔνρυς κάτα δυσήνδον
Ἠὲ μὲ Φλεγύας μεγαλήτορας.

Virgil. Æn. 12.

Qualis apud gelidi cum flumina concitus Hebri
Sanguineus Mavors clypeo increpat, atque furentes
Bella movens immittit equos, illi æquore aperto
Ante Notos Zephyrumque volant, gemit ultima pulſu
Thraca pedum. ———

Val. Flac. lib. 7.

——— *Qualis Getico de pulvere Mavors.*

Intrat equis, uritque gravem ſudoribus Hebrum. *Getici* autem *Gradivi* plurima mentio apud Poetas. Virg. Æn. 3.

Gradivumque Patrem Geticis qui præſidet arvis.

Stat. Theb. 3.

Gradivum acciri propere jubet. Ille furentes
Biſtonas & Geticas populatus cædibus urbes.

Silius lib. antepenult.

Qualis apud gelidum currus quatit altior Hebrum
Et Geticas ſolvit ferventi ſanguine Mavors
Lætus cæde nives.

Val. Flac. lib. 5.

Ecce autem Getiis veniens Gradivus ab antris.

Claudianus:

Qualis lethifera populatus cæde Gelonos
Procubat horrendus Getico Gradivus in antro.

Græcus, nomen viri, unde *Græcia* dicta, & pop. *Græci*. Græce Γραικοί. Ariſtoteles lib. 1. Meteor. Οἱ καλούμενοι πότε Γραικοὶ, νῦν δὲ Ἕλληνες. Marmor Arondelianum, quo monumento nihil ferè antiquius: καὶ Ἕλληνες, ὀνομαζόμενοι πρότερον Γραικοὶ καλούμενοι. Porro Γραικῶν appellationem, etſi vulgus Græcorum reſpuit, poetæ tamen non ſunt aſpernati. Lycophron.

Γραικῶν ἄρειος ᾧ πάλαι πάις πάρος.

Vide Stephanum. Quis vero non miretur Heſychium, parùm iſta fuiſſe cognita? Is enim putat à Romanis Græcos eſſe appellatos, qui Ῥωμαῖοι appellarentur ſine Γ.

Grajugenæ, Græci ſic dicti ſunt. Virg. Æn. 3.

Grajugenumque domos, ſuſpectaque linquimus arva.

Graius, adjectivum, idem quod *Græcus*. Apud Lucret. lib. 1. *Graius homo* ponitur pro Epicuro Græco. Ovid. Met. 13.

Eſt aliquid de tot Graiorum millibus unum
A Diomede legi. ———

Gratiæ, vocatæ ſunt à Latinis, quæ à Græcis *Charites*, earum parentum filiæ ab aliis ſcriptoribus creditæ ſunt. Heſiodus in Theogoniâ illas ex Eurynome Oceani filiâ, & Jove natas eſſe tradidit in his verſibus:

Τρεῖς δὲ οἱ Εὐρυνόμη Χαρίτας τέκε καλλιπάρῃος,
Ὠκεανοῦ κούρη πολυήκτεον ἄλσος ἔχουσα,
Ἀγλαΐην, καὶ Εὐφροσύνην, Θαλίην τ' ἐρατεινήν.

Orpheus vero in Hymno quodam *in laudem Charitum* compoſito, non Eurynomes, ſed Eunomiæ & Jovis filias eſſe ait in his:

Δεῦτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλώνυμοι, ἀγλαόπωλοι,
Θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίης βαθυκόλπου,
Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολύολβε
Χαριτοσύνης γενέτειραι.

Alii Jovis & Autonoes illas filias eſſe tradiderunt, nominaruntque *Paſitheam*, *Euphroſynen* & *Ægialen*. Antimachus, antiquiſſimus poeta, illas Ægles & Solis filias eſſe cenſuit. Alii duas tantum putarunt, *Clitan* & *Phaenam*. Alii *Auxò* & *Hegemonem*, ut ait Pauſ. in Bœoticis. *Suadela* etiam à nonnullis inter Gratias numeratur. Communiori tamen ſententia eſt, quòd tres fuerint, ut in hoc verſu teſtatur Meleager:

Τειρομαὶ μὲ Χάριτες· τρεῖς δὲ γλυκυπάρθενοι Ὧραι.

Junguntur unà fere ſemper à poetis. Horatius.

Gratia cum nymphis geminiſque ſororibus audet
Ducere nuda choros.

Muſæus:

——— Οἱ δὲ παλαιοὶ
Τρεῖς Χάριτας ἐδίσαντο πτυχίναι ———

Pulchricomas vocat Homerus Hymno in Apollinem:

Αὐτὰρ ὑπαλθόμεναι Χάριτες καὶ ὦρεσσιν Ὧραι.

Horatius illas ſolviſſe zonas inquit, zona autem vetitas eas fuiſſe innuit.

Fervidus tecum puer & ſolutis
Gratiæ zonis, properentque Nymphæ.

Hæ igitur cùm veſtibus operirentur antiquitus, vel quia turpe eſſet aſpectu nudas mulieres ſine veſtibus conſpici, vel quia brumæ frigora formidarent, incidêrunt in recentiores tanquam in latrones, à quibus ſpoliatæ ſunt, & aufugere ex orbe terrarum coactæ, teſtante poetâ:

Ὧχετο μὲν Πίστις μεγάλη θεός, ὤχατο δ' ἀνδρῶν
Σωφροσύνη, Χάριτές τ', ὦ φίλε, γλυκὺ θλίψιν.

Vide omnino Senecam de Ben. 1. 3. & ad locum illum Lipſium.

Gratianus, Valentiniani Cæſaris fil. qui patri ſimul & Valenti patruo in imp. ſucceſſit, à Maximo quodam ſuo belli ducè per inſidias in Galliis interfectus. Præceptorem habuit in literis Auſonium Burdigalenſem, quem tandem ad Conſularem dignitatem Romæ perduxit.

Gratianus, monachus Bononienſis, Petri Lombardi Sententiarum magiſtri frater, decreta Pontificum Rom. in unum volumen primus congeſſit circa An. Dom. 1189.

Gratidia, mulier Neapolitana unguentaria, & veneficæ, quam Horatius *Canidiam* vocat.

Gregorius, cognomento *Magnus*, erat natione Romanus, ex patre Gordiano, gentis à proavis non ſolùm nobile, ſed & religioſum ducens. Librum Jobi, quomodo juxta literam intelligendus, qualiter ad Chriſti & Eccleſiæ ſacramenta referendus, quo ſenſu unicuique fidelium ſit aptandus, per 35 libros expoſitionis mirandâ ratione perdocuit. Alii quidem Pontifices, inquit Beda, conſtruendis, ornandiſque vel auro vel argento Eccleſiis operam dabant, hic autem totus ad animarum lucra vacabat. Luculentum quoque teſtimonium de Gregorio perhibet Trithemius Abbas lib. de Scrip. Eccleſ. *Gregorius*, inquit, *Papa, vir in divinis ſcripturis eruditiſſimus, Theologorum princeps, ſplendor Philoſophorum, & Rhetorum lumen, vitâ & converſatione integer atque ſanctiſſimus.* Egregium quoque de eo hoc eſt Platinæ Encomium. *Is*, inquit, *non ſibi, ſed utilitati hominum, ac honori divino conſulens, quem certe ob religionem & pietatem rebus omnibus ſemper antetulerat, ſpretis opibus, poſthabitis voluptatibus, atque omni ambitione & potentiâ, gubernacula Reip. Chriſtianæ ſuſcipiens ita vixit, ut uſque ad tempora noſtra neminem ex ſucceſſoribus parem habuerit, nedum ſuperiorem vel ſanctitate vitæ, vel diligentiâ in rebus agendis, vel doctrinâ & ſcriptis.*

Gregorius Nazianzenus, floruit ſub Valente Imp. & anno 11. Theodoſii obiit, teſte Hieronymo. *Pietas ejus*, inquit Eraſmus, *propemodum ex æquo certat cum facundiâ.* Sed amat ſignificantes argutias, quas eo difficilius eſt Latinè reddere, quod pleræque ſint in verbis ſitæ. Tota vero phraſis nonnihil accedit ad ſtructuram Iſocraticam. Adde quod de rebus divinis, quæ vix ullis verbis humanis explicari poſſunt, libenter ac frequenter philoſophatur. Hic Baſilio Magno arctiſſimâ fuit neceſſitudine conjunctus, ac D. Hieronymum in Divinarum Scripturarum ſtudiis auditorem ac diſcipulum habuit.

Gregorius Nyſſenus Epiſcopus, quem Græci honoris causâ *Patrem patrum* appellant. Divi Baſilii Magni frater, Academicis, ac Peripateticis diſciplinis excultus, vir eloquentiæ nervoſæ ac preſſæ. Floruit A. D. 380.

Gregorius, Syracuſanus Archiep. cognomento *Asbeſta* fuit. In eum non minus quam in Photium Baronius ubique debacchatur. Multa ille paſſus fuit à factione Ignatianâ, & Pontifice Romano Nicolao, uti oſtenſum à Montacutio ad Photii epiſt. pag. 155.

Grunduli, vel *Grundiles*, Lares, quos Romulus conſtituiſſe dicitur in honorem Scrofæ, quæ 30 pepererat porcos. Caſſius Hemina Hiſt. lib. 2. *Paſtorum vulgus* (inquit) *ſine contentione conſentiendo præfecerunt æqualiter imperio Remum & Romulum, ita, ut de regno pares inter ſe eſſent. Monſtrum fit, ſus parit porcos triginta, cujus rei famam fecerunt Laribus Grundulibus.* Diomedes lib. 1.

Gryllus Xenophontis filius, qui pro patriâ fortiter pugnans, occubuit. Hujus laudes & Epitaphia multi ſcripſere. Ariſtot.

Gyges, gigas centimanus, Cœli & Terræ filius, frater Briarei. Ovid. Triſt. 4.

Centimanumque Gygen, ſemibovemque virum.

Gyges, fuit quidam Lydus, cui cum Candaules, Lydiæ rex uxorem ſuam nudam oſtendiſſet, illa id ægrè ferens, Gygen ad necem ejus impulit, ſeſeque cum regno illi tradidit. Herod. lib. 1.

Gyges, quidam, de quo Cic. lib. 3. Offic. hæc ſcribit. Hinc ille Gyges inducitur à Platone, qui cum terra diſceſſit magnis quibuſdam imbribus, in illum hiatum deſcendit, æneumque equum (ut fetunt fabulæ) animadvertit, cujus in lateribus fores eſſent, quibus apertis, hominis mortui corpus vidit magnitudine inuſitatâ, annuloque aureum in digito; quem ut detraxit, atque ipſe induit, (erat enim paſtor) tum in concilium paſtorum ſe recepit. Ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, à nullo videbatur, ipſe autem omnia videbat. Itaque hâc opportunitate annuli uſus, Reginæ ſtuprum intulit, eâque adjutrice regem Dominum interemit, regnoque ejus potitus eſt.

Gyges, viri nomen. Virg. Æn. 9.

Principio Phalarim & ſuceiſo poplite Gygen.

Gyges, formoſi pueri nomen. Horatius:

Ut pura nocturno renidet
Luna mari, Cnidiuſque Gyges.

Gylippus, vir Lacedæmonius, bello ſtrenuus, qui Athenienſes multis bellis, cladibuſque affecit. Tibullus lib. 4.

——*Non magni potior ſit fama Gylippi.*

Petierant auxilium à Lacedæmoniis adverſus Athenienſes Syracuſani. Ab his mittitur Gylippus ſolus, ſed in quo inſtar omnium auxiliorum erat. Is centum & triginta naves Athenienſium cepit, & incendit, & Syracuſanos ab obſidione liberavit, captis Athenienſium ducibus, Demoſthene & Niciâ. Ita de eo Juſtinus lib. 4. Plutarchus tamen in vitâ Niciæ contaminaſſe eum rei bellicæ famam avaritiâ & ſordibus refert. Sen. 1. Nat. Qu. *Gylippo Syracuſas petenti viſa eſt* (interdiu) *ſtella ſuper lanceam conſtitiſſe.* Plut. περὶ παιδ. ἀγ. & in Lyſandro furti nomine damnatum, & juſſum vertere ſolum, quod partem commiſſæ ſibi pecuniæ ſurripuiſſet, diſſutis ſaeculis, & proditum arguto familiarium joco: *Sub tegulis Gylippi noctuas delitescere. Gylippi* etiam à Virgilio mentio fit, ſed Arcadis, & ad hunc nihil pertinentis, 12. Æn.

——*Quos fida crearat*
Una tot Arcadio conjux Tyrrhena Gylippo.

Gymnoſophiſtæ, philoſophi Indorum, ſic dicti quod nudi incederent, Solem immobilibus oculis toto die intuentes. Frigora & flammas citra dolorem perferunt. Ferunt Alexandrum M. ad eos acceſſiſſe, dixiſſeque: *Petite quodcunque vultis.* Qui reſponderunt: *Da nobis immortalitatem, quam præ cæteris optamus.* Quibus ille ait: *Cum ego ipſe ſim mortalis, immortalitatem nemini præſtare poſſum. Si ergo*, inquiunt, *mortalem te eſſe cognoſcis, cur non contentus patriis ſedibus, omnibus infeſtus totum orbem ſubjicere conaris?* Cic. Tuſc. Qu. lib. 5. Saturi vitæ in rogum ardentem ſe conjiciebant, ut finirentur. Lucanus lib. 3.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcenſere rogos.——

Vide Strab. lib. 15. Philoſtr. lib. 3. Porph. lib. 4. περὶ ἀποχῆς, Clem. Alex. 1. Strom. Tertull. Apolog. cap. 41. & alios.

Gynæconomi, Viri quidam Athenienſes convivia inſpiciebant, & numerus vocatorum, an eſſet ſecundum legem, inquirebant. *Gynæconomi* autem numero viginti præfecti fuerunt mulieribus, qui in parum pudicas ac modeſtas animadverterunt, & mulctas earum inſcribentes expoſuerunt in platano & ceramico. Jul. Pollux.

H A.

Hades, qui & Pluto, Saturni filius tertius, quem Diodorus Sic. lib. 5. primum ſepulcrorum & funerum inventorem fuiſſe tradit, ideoque mortuorum Deum habitum. Quin & Magi Chaldæorum duos rerum auctores ſummos fuiſſe ferunt, bonum ſcilicet & malum, quorum huic Zeus & Oromaſdes nomen eſſe, τὸν δὲ Ἅιδην καὶ Ἀρειμάνιον, teſte Laertio Diogene in Procœmio. Hanc etiam optimorum & ſapientiſſimum opinionem fuiſſe tradit Plutarchus de Iſ. & Oſ. ſecundum quem Hades ab eodem σκότιος καὶ νυκτὸς αἰδηρᾶς καὶ ἀφεγγοῦς appellatur. Hujus quoque mem. Hom. Iliad. 15.

——Ἀΐδης δ' ἔλαχε ζόφον ἠερόεντα.

Ponitur etiam pro Orco vel Inferis. Ἀείδης, inquit etymologus, ἐν ᾧ οὐδὲν βλέπομεν, ἄδης γὰρ δοκεῖ ἡ σκοτεινὴ οἰκία. Unde Sophocli in Oedip. μέλας ἅδης dicitur, & Euripidi in Alceſtide αἰθέριος οἶκος *domus ſine Sole.* Lucianus *de Luctu* vocat τόπον τινὰ ὑπὸ τὴν γῆς βαθὺν, μέγαν, καὶ ζοφερόν. Euſtathio quoque in Iliad. α. δοκεῖ τόπος σκοτεινὸς ὑπὸ γῆς, & Phavorino, χωρίον ἀφεγγὲς καὶ σκότους αἰωνίου πεπληρωμένον. Hinc apud Nicetam Choniatem legimus, τὰ τοῦ ἅδου ζοφερὰ καὶ φοβερὰ σκηνώματα. Niceph. Gregoras: Ἡδὴ μὲ διὰ παντὸς τοῦ σώτος, καθάπερ οἱ τοὺς ἐν Ἅδου καθόδους ποιοῦντες φασί. Nazianzenus quoque: Ἦκον εἰς Ἀΐδαο πυλόφιν σίγην.

Hæmon, juvenis Thebanus, qui Antigonen, Oedipi & Jocaſtæ filiam tanto amore proſecutus eſt, ut cum eam Creontis juſſu occiſam intelligeret, propter ſepulturæ honorem quem fratribus impertiverat, doloris impatientiâ ad tumulum ejus ſeſe jugularit. Propert. lib. 2.

——*Antigones tumulo Bœotius Hæmon*
Corruit ipſe ſuo ſaucius enſe latus.

Ovid. Triſt.

Quid Danaen, Danaeſque nurum, matremque Lyæi
Hæmonaque & noctes quæ coiere duas.

Item *Hæmon* Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus in Demoſthene.

Haleſus, Faliſcorum conditor. Ovid. Faſt. 4.

Venerat Atridæ fatis agitatus Haleſus,
A quo ſe dictam terra Faliſca putat.

Idem Amor. lib. 3.

Argiva eſt pompæ facies, Agamemnone cæſo,
Et ſcelus, & patrias fugit Haleſus opes.
Jamque pererratis populis terraque, marique,
Mœnia felici condidit alta manu.
Ille ſuos docuit Junonia ſacra Faliſcos,
Sint mihi, ſint populo ſemper amica ſuo.

Conradus de *Halberſtet* Germanus Ord. prædicat. Floruit circa An. 1348. Inter alia opus reliquit de regno Romanorum. Maxima vero ejus laus eſt, quod primus nobis dederit, quas vulgo vocant S. Bibliæ *Concordantias*; qui labor meritò etiam à Sixto Senenſi commendatur.

Haliæ, Feſtum Solis à Rhodiis obſervatum. Athenæus lib. 13. Ῥόδιοι τὰ Ἅλια τιμῶσιν. Exiſtimarunt aliqui nomen eſſe deductum ab ἅλς, & notari θαλαττοκρατίας monumentum, quâ Rhodii olim floruerunt. Sed verisimilior eſt à voce Dorica ἅλιος pro Ἥλιος originatio, quia Rhodii Solem, tanquam apud ſe natum præcipuâ veneratione proſequebantur. Huc inſana referenda eſt Coloſſi ſubſtructio, quem fecit Chares Lyndius, Lyſippi diſcipulus; quodque Strabo narrat lib. 14. Ἡλιάδας, i. e. Ἥλιοι, ſive *Solis* filios aliquando Rhodum tenuiſſe, cujus mem. Cic. lib. 3. de N. D. Euſt. ad Odyſ. Z. Ἅλιον ὅπερ ἦν ἥλιος ἱερὸν καὶ Ῥόδιος. Ariſtides etiam cum Rhodon vocaſſet urbem Solis, & ὅτι πάνυ τι νῆσον ἔσαν ὑπὸ τῷ θαλάττῃ, καὶ κεκρυμμένῳ Ἡλίῳ δῶρον ἀνθῆσαι δοκοῦσι, addit, καὶ τὸ μὴ τὸ Ἅλιον ἀγῶνα πρόσωντα Caſtell.

Halmus, Siſyphi fil. frater Porphyrionis, filiam habuit Chryſogonen, ex quâ & Neptuno natus eſt Minyas Orchomeniorum rex. Alii tamen volunt ex Jove & Heſione filiâ Danai natum eſſe Orchomenum, qui Orchomeno Bœotiæ urbi nomen impoſuit, & ex Hermippe Bœoti filiâ Minyam genuit, quem tamen multi Neptuni filium eſſe volunt, quamvis Orchomeni fil. vulgò haberetur.

Haloa, Heſychius: Ἅλῶα ἑορτὴ Ἀθήνῃσι. Cujus vero Dei fuerit haudquaquam exprimit, ut neque Harpocration & Suidas, qui tamen ex Philochoro nominis originem exponunt: Ἅλῶα ἑορτή ἐστιν Ἀττικὴ, Φιλόχορος δέ φησιν ὀνομασθῆναι ἀπὸ τοῦ τότε τοὺς ἀνθρώπους τοὺς διαπεφυκότας περὶ τοὺς ἄλως πυροῦς. Ubi indicare videntur hoc feſtum ab agricolis obſervatum, cum ad meſſem accingerentur. Euſt. ad Iliad. 1. Cereris & Bacchi ſacrum eſſe ait, quod comportatis in horrea frugibus agitatur. Ἰσέον δ' ὅτι ὁπὸ συγκομιδῆ καρπῶν, ἐφ' ᾧ καὶ τὰ Θαλύσια ἐθύετο, ἑορτὴ ἦγετο Δήμητρος καὶ Διονύσου καὶ Παυσωλίαν, Ἅλῶα καλουμένη, διὰ τὸ ἐπ' ἀμφοτέρῃς, καὶ μάλιστα ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ τῶν τότε ἤδη ἀρχεσθαι φερόντας εἰς Ἐλευσῖνα. Caſtellanus.

Halyætus, proprium viri, qui mutatus fuit in avem ſui nominis. Lege *Halyæetus*. Fuit autem Niſi nomen. Ovid. Met. 8.

——*Nam jam pendebat in auras,*
Et modo factus erat fulvis Halyætos alis.

Halyattes, Lydiæ rex, Cœſi pater, qui ab eo *Halyatticus* cognominatur. Horat. Carm. lib. 3.

Quam ſi Mygdoniis regnum Halyattici
Campis continuem.

Hamadryades, nymphæ. Virgil. Eclog. 10.

Jam neque Hamadryades rurſus, nec carmina nobis
Ipſa placent——

Ubi Servius: *Nymphæ*, inquit, *ſunt, quæ cum arboribus naſcuntur & intereunt*; ἀπὸ τοῦ ἅμα, καὶ τὸ δρυός, qualis fuit illa, quam Erifichthon occidit. Ovid. Met. 8. quæ moriens ait:

Nympha ſub hoc ego ſum Cereri gratiſſima ligno.

Catullus *Hamadryades Deas* vocat, & poſuit pro Naiadibus, vel Napæis, ut vice verſâ Naias pro Hamadryade apud Ovid.

Naiada vulneribus ſuccidit in arbore factis,
Illa perit: fatum Naiados arbor erat.

Et Propertius in fabulâ Hylæ Hamadryadas poſuit pro Naiadibus.

Ah dolor ibat Hylas, ibat Hamadryaſin.

Sic alibi:

Hoc & Hamadryadum ſpectavit turba ſororum.

Idem lib. 2. eleg. 34.

Quamvis ille ſuâ laſſus requieſcit avenâ,
Laudatur faciles inter Hamadryadas.

Apollonius lib. 2. Argonauticon:

——Ὁ δὲ οἷος ἐν ὄρεσι Λύδσσα τέμοντα
Δοῦ τοῦ' Ἁμαδρυάδος νύμφης ἀδίεξε λιτῇσιν.
Ἦ μὲν ὁ λυγρὸν ἀϊδηῶ μοιρίδιον μόλεθρον,
Μὴ ταμίην πρήμνοιο δρυὸς ἥλικος, ἢ ὅτι πυλὺν

Ἀϊδῆα

Αἰῶνα πεῖσαι δίωτρεφὲς· αὐτὰρ ὁ τῷ γε
Ἀφραδίως ἔτμηξεν ἀγλωσσίῃ νεότητος.

Ubi Scholiastes: Ἀμαδρυάδας νύμφας Μυησίμαχός φησι διὰ τὸ ἅμα τῇ δρυσὶ γίνεσθαι· ἢ ἐπεὶ δοκοῦσιν ἅμα τῇ δρυσὶ φθείρεσθαι Ἀμαδρυάδες λέγονται. Χαίρων δὲ ὁ Λαμψακηνὸς ἱστορεῖ, ὡς ἄρα Ῥοῖκος Διασάμβου δρῦν ὅσον ὕπω μέλλοι δὴ γῆς καταφέρεσθαι, φεύγειν τοὺς πυνθανομένους παυτῶν· ἡ δὲ μέλισσα συμφθείρεσθαι τῇ δρυὶ νύμφῃ, ὅπερ καὶ τῇ Ῥοίκῳ, χάριν μὲν ἔφασκεν εἰδέναι ὅτι τὸ σωτήριον, ἐπίτηδες δὲ αἰτιᾶσθαι ὅ, τι βούλοιτο. Ὡς δὲ ἐκεῖνος ἤξιε συγγνώσεσθαι αὐτῇ, ὑπέσχετο δώσειν τοῦτο· φυλάξασθαι μὴ πολλὰ ἐπιέσῃς γυναικὸς ὁμιλίαν παρήγγειλεν· ἔσεσθαι δὲ μεταξὺ αὐτοῖν ἀγγελον μέλιτταν, καί ποτε πειθόντος αὐτῷ παίσαντι τὴν μέλισσαν. Πικρότερον δὲ ὑποφθεγξάμενος, εἰς ὀργὴν ἔτρεψε τὴν νύμφην, ὥστε πεῖσθῆναι αὐτόν. Καὶ Πίνδαρος δέ φησι τὰς νυμφὰς παίσμενος τὸν λόγον. Ἰσοδίνδρου τέκνῳ αἰῶνος λαχεῖσαι. Cujus verba integra transcripsit auctor Magni Etymolog. Erat autem certum tempus vitæ adscriptum his Nymphis, idque longissimum. Ausonius ex Hesiodo:

Ter binos decieſque novem ſuperexit in annos
Juſta ſeneſcentum quos implet vita virorum,
Hos novies ſuperat vivendo garrula cornix,
Et quater egreditur cornicis ſecula cervus,
Alipedem cervum ter vincit corvus, & illum
Multiplicat decies Phœnix, reparabilis ales.
Quam vos perpetuo decies prævertitis ævo
Nymphæ Hamadryades, quarum longiſſima vita eſt.

Hamathæus, filius Chanaan. Gen. 10. Inde *Hamathæi* terræ *Hamath* incolæ, quorum metropolis Hamath est Antiochia, si Olympiodoro credimus, & Paraphrastis Jonathani & Jerusalem, & Rabbino Solomoni. Sed obstat quod in scripturis toties *ad introitum Hamath* Septentrionalis figitur Terræ sanctæ terminus, quam nemo locorum peritus Antiochiam attigisse dixerit. Huic dubio facile est occurrere ex Hieronymo, qui *Hamath*, vel *Hemath* duplicem fuisse statuit, quarum una sit Græcorum *Antiochia*, altera *Epiphania*. Illam addit vocari *magnam*. Amos 6. 2. ad distinctionem minoris, Epiphaniæ scilicet.

Hamaxa, regio Bithyniæ. Steph. Item sidus quod nos Septentriones dicimus, à figurâ, quia plaustri simile videtur. Gellius 2. 21. Homer Odyss. 5.

Ἄρκτον θ' ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσι.

Leander apud Musæum:

Καὶ μιν ὑποδδύσαν ἁμ' ἑλικας δώτα Βοώτου,
Οὐ θραυὺν Ὠρίωνα καὶ ἄζηχρον ὀλκὸν Ἁμάξης.

Hamilcar, binominis fuit. Æmil. Probus, sive Corn. Nepos in ejus vitâ quæ sic incipit. *Hamilcar, Annibalis filius, cognomento Barca.* Polyb. lib. 1. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι μὴ παῦσαι χρήσιμον κατασκοπὴν αὐτῶν Ἀμίλκαν τὸν Βάρκαν ὑπολαμβάνοντες. Diod. Sic. in Fragm. Ἦν δὲ οὗτος Ἀμίλκας τῷ Βάρκᾳ ἐπικαλούμενος.

Hamon, Jovis cognomen, qui in arenâ putatur inventus, quæ Græcè hoc nomine hoc Ἄμμος appellatur: cui cornua affinguntur arietis, à genere pecoris inter quod inventus est. Mela de Cyrenaicâ. lib. 1. cap. 8. *In eâ Ammonis oraculum.* Mirum autem est Ammonis oraculum poni ab omnibus ferè Græcis Latinisque in Cyrenaicâ, & vicinum ipsis Cyrenis, cum tot interſint gentes, & quadringentis, ut ipsi fatentur, distet ab eâ millibus. Sed variè accipitur Cyrene, vel Cyrenaica. Sæpissimè enim ponitur pro Pentapolitanâ provinciâ. Modo vero multo latius id vocabulum patet, accipiturque pro eâ regione, quam sub hoc nomine Ptol. describit. Cùm vero quàm latissimè sumitur Cyrenaica, tum comprehendit omne id quod à Syrti Majore usque ad Ægyptum extenditur. Itaque sub hoc nomine veniunt tota Marmarica, & Libya exterior. His contrarii sunt illi, qui totum hunc tractum Marmaricam vocant, ipsamque etiam in eâ collocant Cyrenaicam. In situ Ammoniaci templi non minor est auctorum discrepantia. Nonnulli enim proximè Syrtibus, quidam in Garamantum regione, alii alibi esse inquiunt. Mirus verò Geographus est Lucanus, qui modo in Marmaricâ, modo ad Syrtin majorem inter Leptin & Berenicen, modo verò apud Garamantas templum hoc collocat, uti lib. 9.

Ventum erat ad templum Libycis quod gentibus unum
Inculti Garamantes habent: ſtat certior illic
Jupiter, ut memorant, ſed non aut fulmina vibrans,
Aut ſimilis noſtro, ſed tortis cornibus Hammon.

Ita Vossius emendat hos versus ex antiquissimis membranis ubi vulgò, *Stat corniger illic*, quod ineptum isto loco, cum sequatur statim, *ſed tortis cornibus Ammon. Certior* autem Jupiter vocatur *Ammon*, quia ut inquit Arrianus, lib. 3. Ἀρχεῖος ἐλέγετο εἶναι τὸ μαντεῖον Ἄμμωνος. Plures vero, uti diximus, Oraculum istud in ipsâ putarunt esse Cyrenaicâ, cum tamen neque imperium, neque nomen Cyrenensium unquam eo pertigerit. Sed nisi fallor, quia Cyrenenses hunc præcipuè Deum colerent, ac sibi solis cultum ejus attribuerent, factum est ut in Cyrenaicâ templum ejus esse multi existimarint. Pindari eruditus Scholiastes idem ferè sensisse videtur ad Odam 4. Pyth. ubi Cyrene collocatur Διὸς ἐν Ἄμμωνος Σκιάθλοις. Hæc enim annotavit ad istum locum. Πῶς δὲ Κυρήνη τῇ μαλείᾳ πλησίον εἶναί φησι; ἀπέχει γὰρ ἱκανοῖς σταδίοις. Ἀλλὰ ῥητέον ὅτι πᾶσα ἡ χώρα ἀφιέρωτο τῷ θεῷ. Hinc est quod in multis Cyrenæorum nummis imago Ammonis compareat.

Hanno, Carthaginensis prosecutus est Africæ ambitum & terras in Atlantico Oceano à se inventas. Librum istum Punicè scripserat, sed Græcè est translatus. Vide Voss. Hist. Gr. p. 505.

Hanno, Vide *Anno*.

Jo. *Hardingus*, Anglus, primùm adversus Scotos militavit, posteà verò Chronicon condidit. A Bruto exorditur, ac usque ad Regem Hen. 4. refert quæ ab aliis jam tradita erant. Floruit senex sub Edv. 4. an. 1461.

Harmodius, & *Aristogiton* Tyrannicidæ, à Lexenâ insigni meretrice, tam fideliter & unicè adamati sunt, ut illa, ne illorum conjurationem retegeret, torta, linguam dentibus prærosam in tyranni os expuerit. Plin. lib. 7. cap. 23.

Harmodius, Lepreates libro *de Legibus* in Phigaleâ citatur ab Athenæo, lib. 9. & 11.

Harmonia, Martis & Veneris filia, Cadmi uxor, cui Vulcanus pulchrum, sed exitiale monile dedit, eò quòd ex conjugis adulterio fuisset propagata. Sanè rosam fuisse silentii symbolum innuit S. Greg. Nazianzenus in his:

Utque latet roſa verna ſuo putamine clauſa,
Sic os vincla ferat, validiſque arctetur habenis,
Indicatque ſuis prolixa ſilentia labris.

Apollodorus, lib. 3. Ζεὺς ἔδωκεν Κάδμῳ γυναῖκα Ἁρμονίαν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως συνατέα, καὶ πάντες θεοὶ καταλιπόντες οὐρανὸν ἐν τῇ Καδμείᾳ τὸν γάμον ἐυαγχόμενοι ἀνύμνησε. Ἔδωκα δ' αὐτῇ Κάδμος πέπλον, καὶ τὸ Ἡφαιστότευκτον δέρας, ὃν ὑπὸ Ἥφαίστου λέγουσί τινες δοθῆναι Κάδμῳ. Theognis:

Μῶσαι καὶ χαρίτες, κῶμος Διός, αἵ ποτε Κάδμῳ
Εἰς γάμον ἐλθοῦσι κάλον ἀείσατ' ἔπος.

Vide *Cadmus*.

Harmonides, Trojanus, quem præcipuo quodam amore Minerva dilexit, ideoque nihil eum fugit, quod fabrili arte effici posset. Is inter alia naves Alexandro ædificavit, malorum omnium, quæ Trojanis contigerunt, caput. Hom. Iliad. 5.

Μηριόνης δὲ φέρεκλον ἐνήρατο, τέκτονος υἱὸν
Ἁρμονίδαο, ὃς χερσὶν ἐπίστατο δαίδαλα ἔργα
Τεύχειν, ἔξοχα γάρ μιν ἐφίλατο Παλλὰς Ἀθήνη.
Ὃς καὶ Ἀλεξάνδρῳ τεκτήνατο νῆας ἐΐσας
Ἀρχεκάκους, αἱ πᾶσι κακὸν Τρώεσσι γένοντο.

Harmoſyni, Hesychius: Ἁρμόσυνοι, ἀρχή τις ἐν Λακεδαίμονι, ἀπὸ τῆς εὐκοσμίας τῆς γυναικῶν.

Harpagus, dux Cyri, interiorem Asiam subegit.

Harpalus, nomen prædonis, Cic. lib. 3. de Nat. D. Hic Diis illudebat, quòd in tantâ fortunâ tam diu viveret. Alius ab Alexandro fugitivus. Plut. in Phoc.

Harpalyce, Lycurgi filia, venationibus dedita, quæ cum patrem senem à Getis captum sensisset, collectâ confestim multitudine, celeriùs quam de fœminâ sperari potuerit, illum armis & robore liberavit. Virgil.

——*Vel qualis equos Threiſſa fagitat*
Harpalyce, volucremque fugâ prævertitur Hebrum.

Item virgo quædam, quæ cum Iphiclum ardentissimo amore deperiret, spreta, dolore animi confecta, interiit, à quâ & canticum quoddam *Harpalyce* dicebatur. Turnebus, Adverſ. 10. 11.

Harpocrates, simulacrum in sacris Isidis & Serapidis erat, quod digito labiis impresso admonere videbatur, ut silentium fieret. Hunc Ægyptii silentii Deum esse volebant. Revera autem Græcus Philosophus fuit Harpocrates, cujus eruditio ac præcepta eò maximè tendebant, ut silentium præciperet, & omnibus rebus anteponeret. Hinc *reddere Harpocratem* (ut monet Erasmus in adagiis) proverbialiter dictum pro *mutum facere*. Catullus, Epigr. 75.

——*Et patruum reddidit Harpocratem.*

Hujus meminit Ovidius, nomine prætermisso, cum Deos Isidis comites dinumeret.

Sanctaque Bubaſtis, variuſque colori us Apis,
Quique premit vocem, digitoque ſilentia ſuadet,
Siſtraque erant, nunquamque ſatis quæſitus Oſiris.

Huic Harpocrati Cupido Veneris fil. parentis suæ rosam dedit in munus, ut scilicet si quid licentius dictum, vel actum sit in convivio, sciant tacenda esse omnia. Atque iccirco veteres ad finem convivii *sub roſâ*, Anglicè *Under the Roſe*, transfacta esse

esse omnia [illegible] digressum conteſtabantur; cujus formæ vis [illegible] erat, atque iſta: Μισῶ μιάμονα συμπόταν. Probant hanc rem verſus qui reperiuntur in marmore:

Eſt roſa flos Veneris, cujus quo furta laterent
Harpocrati matris dona dicavit Amor.
Inde roſam menſis hoſpes ſuſpendit amicis,
Convivæ ut ſub eâ dicta tacenda ſciant.

Inde non malè quiſpiam utatur roſâ pro ſilentii Hieroglyphico. Ex hâc re fortaſſis adolevit mos ille, ut in tectis cœnaculorum conſpiciatur plerumq; affixa roſa in ipſis lacunaribus vel laqueus quiſpiam inſtar roſæ. Quem morem adhuc Germani retinent, ac fere omnes Septentrionales in publicis hoſpitiis. Hæc Lud. de la Cerda, qui ex hâc re ſibi videtur dediſſe lucem Martiali 10. 19.

Hæc hora eſt tua dum furit Lyæus,
Cum regnat roſa, cum madent capilli,
Tunc me vel rigidi legant Catones.

Sed quàm verè hæc ab illo, ipſe viderit. Mihi ſane tum roſa regnare videtur cum potator eâ coronatur. Vide *Tho. Brown* de Vulg. Erroribus, lib. 5. cap. 22.

Harpocration, qui *Ælius* vocabatur, profeſſione Sophiſta fuit, præter alia commentatus eſt de iis, quæ à Rhetoribus ignorantur; ad hæc de agminum ordinibus, qui apud Xenophontem; item librum, quòd ementita ſit Herodoti hiſtoria, ſive, ut Græca retineam, περὶ τῆς κατὰ ψεῦδος ἢ Ἡροδότου ἱστορίας. Auctor Suidas: qui quatuor Harpocrationes ponit: unum Argivum, Philoſophum Platonicum è quo Stobæum eclogas ſuas congeſſiſſe, Photius teſtatur in Bibliothecâ: alterum prænomine Caium: Tertium Ælium, de quo dictum: quartum Valerium, rhetorem Alexandrinum, auctorem Lexici in decem oratores. Vide Mauſſacum in Harpocrationem.

Harpyiæ, Ponti ac Terræ filiæ, teſte Servio, unde in inſulis habitant, partem terrarum, partem maris tenentes. Sic dictæ ſunt ἀπὸ τῆς ἁρπάζειν, i. e. *à rapiendo*. Quam etymologiam confirmat Virgilius, Æn. 3.

At ſubitæ horrifico lapſu de montibus adſunt
Harpyiæ, & magnis quatiunt clangoribus alas,
Diripiuntque dapes.———

Itemque Horatius:

Vellem, ait Harpyiis gula digna rapacibus.

Heſiod. in Theog.

———Ἡ δ' ὠκείαν τέκεν Ἶριν,
Ἥνιόχας θ' Ἁρπυίας Ἀέλλω τ' Ὠκυπέτῃ τε.

Et alibi alludens ad etymon:

Νὺξ δέ μιν ἀκλειῆς Ἁρπυιαι ἀνηρείψαντο.

Rutil. lib. 1.

———*Sacri juſtiſſimus arbiter ævi*
Circumſiſtentes reppulit Harpyias.
Harpyias, quarum decerpitur unguibus uncis
Quæ pede glutineo quod tetigere trahunt.

Etymologus: Αἱ ἁρπακτικαὶ θεαὶ, ἀφ' ὃ τὸ ἅρπω τὸ ἁρπάζω ἅρπυια, ὡς αἴδω αἴδυια, καὶ ἄγω ἀγυιά. Volatiles autem fingebantur, auribus urſinis, corpore vulturino, vultu virgineo, manibus uncis. Mythologiam earum habes apud Cæl. Rhod. 29. 27. Sidonius Apollinaris ep. 7. Harpyias vocat ſanguinarios pecuniæ raptores & exactores. Plutarchus earum nomine fœneratores intelligit in Lucullo. Apuleius mulieres malas, &c. Vide *Phineus*, & Voſſ. de Theol. Gent. 3. 99.

Hatto, Moguntiæ olim Epiſcopus fuit, cujus tempore maxima graſſabatur in terris fames. Videns igitur ille pauperes inediâ & fame premi, convocavit in horreum plurimos, & concremavit eos. Hæc enim crebrò uſurpabat verba; *Non differunt*, inquit, *hi à muribus, qui frumentum comedunt, ad nihilum utiles.* At Deus tantam tyrannidem inultam non dimiſit. Præcepit namque muribus, ut catervatim illum invaderent, ac diu noctuque affligerent, atque vivum devorare feſtinarent. At ille in turrim ſe recepit, putans ſe tutum fore à morſibus murium, quod tamen ei minimè profuit. Nam venerunt mures innumeri per Rhenum flumen natantes, executuri judicium Dei juſtum, quod miſer agnoſcens, tandem inter mures interiit, cujus quoque nomen parietibus ac tapetis prorſus abraſerunt. Vide doctiſſimum Wendelinum hiſtoriam hanece latè confirmantem in Admir. Nili cap. 21.

Haymo, ſive *Haimo*, aut *Heimo*, vel *Hemmo* Fuldenſis, Fuldenſis Monachus, deinde Halberſtadenſis Epiſcopus, floruit temp. Lotharii Ludovici Pii F. Hic præter commentarios in utriuſque Teſtamenti libb. cum alia reliquit, tum opus Hiſtoricum de memoria rerum Chriſtianarum. Trithemius eum obiiſſe ait ſub Ludovico Caroli M. F. verum refellitur ex eo quod interfuerit Synodo Moguntinæ, quæ A. D. 848. præſide Archiep. Rabano Mauro, celebrata fuit.

Hebe, filia Junonis, abſque patre, Dea Juventutis. De cujus ortu hujuſmodi refertur fabula. Apollinem, cum Junoni novercæ convivium in patris ſui domo paraſſet, inter alia lactucas agreſtes ei appoſuiſſe, quas cum Juno avidè comediſſet, cum antea ſterilis eſſet, prægnans effecta eſt, peperitque Heben, quam poſtea Jupiter ob formæ elegantiam poculis ſuis præfecit; Verum cum Jove apud Æthiopas cœnante, Hebe pocula illi adminiſtrans, perque lubricum minus cautè incedens, cecidiſſet, revolutiſque veſtibus obſcœna ſuperis nudaſſet, ab officio eſt amota, ejuſque loco Ganymedes ſubrogatus. Hæc Servius. Homerus autem ex Jove eam conceptam eſſe tradit, neque omnino ab officio remotam, ſed cæterorum Deorum pincernam fuiſſe, Ganymeden vero ſolius Jovis. Hæc poſtremo Herculi nupſit in Deorum numerum relato, cujus etiam precibus adducta Iolaum Iphicli filium florenti ætati reſtituit. Ovid. Met. 9.

Hoc illi dederat Junonia muneris Hebe.

Val. Flac. lib. 8. v. 231.

Seu cum cæleſtes Alcidæ viſere menſas
Jam vacat, & feſſum Junonia juſtinet Hebe.

Juvenal.

Nec puer Iliacus, formoſa nec Herculis uxor.

Cic. lib. 1. Tuſcul. Qu. *Quo pacto*, inquit, *Hebe Junonis filia dicitur? quoniam è felicisſimâ aeris temperie omnia herbarum, arborumque genera pullulant, & pubeſcunt.* Prop. 1. 13.

Nec ſic cæleſtem flagrans amor Herculis Heben
Senſit in Oetæis gaudia prima jugis.

Juventa Latinis dicta. Ovid. lib. 1. De Ponto.

Nectar & Ambroſiæ latices; epulaſque Deorum
Det mihi formoſâ gnava Juventa manu.

Ganymeda etiam priſcis dicta, ut ſcribit Pauſan. in Corinthiacis. Catullus ad Manlium:

Pluribus in cœli tereretur Janua Divis
Hebe, nec longâ virginitate foret.

Apollodorus, lib. 1. Jovem ait ex Junone tres filias ſuſcepiſſe, Heben, Ilithyiam, & Argen. Homerus:

———Κλυτομήτεω Ἥβῃ,
Παῖδα Διὸς μεγάλοιο, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Plura de eâ paſſim apud Poetas Græcos.

Hecaerge, nympha. Claudianus:

———*Metuenda feris Hecaerga,*
Et ſoror, optatum numen venantibus, Opis.

Callimachus:

Οὔτις ἐμοῖς ἐθέλει ἐν ἐυλείοις ἐνάριζε.

Hecale, anus pauperculæ, quæ Theſeum adhuc adoleſcentulum hoſpitio ſuſcepit. Hujus paupertatem Callimachus juſto volumine celebravit. *Nunquam Hecale ſies*, i. e. nunquam te inopia opprimet. Crinagoras Anthol. lib. 1. de Callimacho:

Ἀείδει δ' Ἑκάλης ἐθέλοντος ἁλιλύ.

Ubi Scholiaſtes ὅτι Ἑκάλη ξενίσαντα τὸν Θησέα. Et Apuleius: *Theſeus non eſt aſpernatus Hecales anûs hoſpitium.* Quod Plut. in Theſeo ſomnium putat Ἡ δὲ Ἑκάλη καὶ τὸ περὶ αὐτὴν μυθολόγημα. Ovid. de Rem. Am.

Cur nemo eſt Hecalen, nemo eſt quæ ceperit Irum?
Nempe quod alter egens, altera pauper erat.

Plautus in Ciſtellaria:

Ecaſtor haud me pœnitet, ſicut dicis, ita futura es
Nam ſi quidem ita eris, ut volo, nunquam Hecale ſies.

Petronius:

Qualis in Attæâ quondam fuit hoſpita terrâ
Digna ſacris Hecale, quam Muſa loquentibus annis
Battiadæ vati, vivendo tradidit ævo.

Suidas Heroida fuiſſe ait, ſic dictam ὅτι περὶ ἑαυτὸν ἐκάλει. Fuit enim illi τεῖχος ἀκαλήφην. Vide Rhodig. 30. 11.

Hecalius, Jupiter ab *Hecale* ſic dictus, quæ cum Theſeum quodam tempore comiter excepiſſet, promiſiſſetque ei ſe ſuam ipſius animam Jovi immolaturam, ſi ſalvus ex prælio domum rediret; cumque ante Theſei reditum obiiſſet, occaſionem Theſeo dedit, ut in honorem ipſius ſacrum Jovi inſtitueret eumque *Hecalium* vocaret.

Hecate, Jovis & Latonæ filia, ſoror Apollinis; quæ & *Diana* dicitur. Huic triplex nomen attribuitur. Nam in cœlo creditur eſſe *Luna*; in terrâ *Diana*, & apud inferos *Proſerpina*. Ovid. Faſt. 1.

Ora vides Hecates in tres vergentia partes.

Chariclides in Ἀλκηστ. Δέσποιν', Ἑκάτη, Τειοδίτι, τελεσφόρε, τειοσέβαστε, τείγλας κηλαδεῖσα. Ubi quid ſit, τείγλα, in Heſychio legas: Τείγλα, ἐχθύς θαλάσσιος καὶ τύπος τις. Dianæ autem facer, causâ non aliâ quam quod in cognomine illo τείγλαιος quod illidatur, τείγλα aliquam habeat ſimilitudinem. Sed audaculus videar. En eandem in Athen. lib. 8. Τῇ δ' ἐκάτῃ ἀποδίδου ἢ τείγλα διὰ τὸ ἢ τὸ ἀπομάσσειν κοινόπτα. Τειοδίτης γὰρ καὶ τείγλαιος. Ibidem hâc de re diverſæ ab

aliis

aliis cauſæ proferuntur, quas ſingulas vide. Quod autem ad illud Heſychii de Trigla; ἢ τόπος τις haud dubie locus erat Athenis celebris Statua numinis hujus Triglanthini. Euſtath. ad Iliad. V. Ὅτι ἡ ἢ τόπος τις Ἀθήνησι Τρίγλη ἐκαλεῖτο, ἢ ὡς ἀνάθημα, ἐν ᾧ ἐκεῖ Τριγλανθίνη Ἑκάτη ἵλαον ἢ αὐτὸ ἢ οἱ παλαιοί. Eadem habet Athen. ubi ſupra. *Hecate* vero Servio dicta, quòd centum victimis placetur, aut quòd centum annos errare faciat inſepultos. Alii ab ἑκὰς quod eminus radios ſuos mittat Luna, & ejaculetur. Hæc & τοξόφορος cognominabatur, *quia* (ut inquit Orpheus in Argon.) *tria habuit capita, dextrum equinum, ſiniſtrum caninum, medium ſuis agreſtis.* Ovid. Met. 9.

Tuque triceps Hecate.——

Virgil.

Tergeminamque Hecatem, tria virginis ora Dianæ.

Item *Hecate* herbarum, veneficiorumque peritiſſima, quæ in Taurica Cherſoneſo regnavit, filia Perſæ, fil. Solis, à quo & *Perſeis*, & *Perſeia* dicta. Tibullus.

Sola tenere malas Medeæ dicitur artes,
Sola feros Hecate perdomuiſſe canes.

Heſychius: Ἄγαλμα ἑκάτης, ἢ κύνα, διὰ τὸ ἐκφέρεσθαι τὴν Ἑκάτην κύνας, ἢ διότι ἢ ἀλλαὶ ἔνιοι κυνοκέφαλον πλάττουσι. Barthius ad illud Statii, Theb. 4. ver. 429. Nocturnique canum gemitus. Ut ſolent, inquit, *Hecate* præſente, nam formidant monſtroſum dæmonem. Theocritus Pharmaceutriâ:

Τᾷ χθονίᾳ δ' Ἑκάτᾳ, τὰν ἢ σύλακες ἔμπεσον.

Et rurſum:

Θέσυλι ἢ κύνες ἄμμιν ἀνὰ πόλιν ὠρύοντ'
Ἀ δεὸς ἐν τριόδοισι.

Apollonius, lib. 3.

——Πτοιὴξ δέ μιν ἐσφάναντο
Σαυρομάλαι δρυΐνοισι μετ' ἠόρδοισι δράκοντες,
Σπαίρῃσι δ' ἀπειρέσιον δάδων σέλας ἀμφὶ δὲ πλωτὰ
Ὀξείῃ ὑλακῇ χθόνιοι κύνες ἐφθέγγοντο.

Virgil. lib. 6.

——*Viſæque canes ululare per umbram*
Adventante Deâ.——

Seneca in Oedipo.

Latravit Hecates turba.

Tibullus:

Sola feros Hecates perdomuiſſe canes.

Horat. Serm. 1. 8.

——*Hecaten vocat altera, ſæva*
Altera Tiſiphonen: ſerpentes atque videres
Infernas errare canes.

Coronâ quernâ & Draconum Voluminibus olim hujus Deæ imaginem coronare mos fuit. Sophocles in Rhizotomis apud Apollonii Enarratorem.

Ἦλιε δαιότα καὶ πῦρ ἱερὸν
Τῆς Ἐνοδίας ἔκατος φέγγος,
Τὸ δ' Ὀλύμπιον πολὺν ἐφορᾷεις.
Καὶ γῆς ναὶ ὑπ' ἱερᾶς τελοῦμες
Στεφανοσαμβίνη δρυὸς καὶ πλεξαις
Ὡμᾶς ἀπειρεσίοις δρακόντων.

Hecataus, Hiſtoricus Mileſius, Protagoræ auditor, qui primus ſolutâ oratione hiſtoriam condidit. Item alius Abderita, de quibus, & reliquis Hecataeis vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 3.

Hecatombe, ſacrificii genus, in quo ritus ſic ſervabantur, ut centenæ ſui generis mactarentur victimæ; ut centum ſues, centum hœdi, &c. Ovid. Met. 8.

Vota Jovi Minos taurorum corpora centum
Solvit.——

Hector, Priami & Hecubæ filius, Trojanorum omnium fortiſſimus, ab Achille interfectus. Dictus, teſte Platone, ὑπὸ τοῦ ἔχειν ἢ πόλιν, quòd urbem contra hoſtium impetum tenuerit, patriamque ſervarit. Eo namque ſoſpite Troja nunquam potuit expugnari. Unde Horatius, Car. 3. Odyſ. 4.

——*Ademptus Hector*
Tradidit feſſis leviora tolli Pergama Graiis.

Quod ſumpſit ex Hom. Iliad. 24.

——Ἅπαρ γοάσεαι ἢ ὄλεσσας
Ῥηΐτεροι δὲ μᾶλλον Ἀχαιδίων δὲ ἕποντο
Κούρη πεδηεώντες ἐναιρέμεν, &c.

Virgil. Æn. 9.

Haud ſibi cum Danais rem faxo, & pube Pelaſgâ
Eſſe putent, decimum quos diſtulit Hector in annum.

Inde Chorus apud Sen. in Troadibus:

Columen patriæ, mora fatorum,
Tu præſidium Phrygibus feſſis,
Tu murus eras; humeriſque tuis
Stetit illa decem fulta per annos,
Tecum cecidit, ſummuſque dies
Hectoris idem patriæque fuit.

Vide *Achilles.*

Hecuba, Priami uxor, filia Dymantis Homero, aut, (ut Virgilius Euripidem ſecutus ſenſit) Ciſſei, captâ Trojâ in canem versâ. Ovid. lib. 13. Met. Quam fabulam inde ortam putat Servius, quod cum à Græcis captiva abduceretur, & filii ſui Polydori corpus in mare abjectum agnoviſſet, quoniam aliter injuriam ulciſci non poſſet, Græcos inanibus conviciis laceſſiverit. Juven. Sat. 10.

——*Torva canino*
Latravit rictu.——

Plautus in Menæchmis: (*canem*

Men. Non tu ſcis mulier Hecubam quapropter
Graii eſſe perhibebant? Mu. *non equidem ſcio.*
Men. Quia idem faciebat quod tu nunc facis
Omnia mala ingerebat, quemquem adſpexerat,
Atque adeo jure cæpta appellari canis.

Hegemon, Characenus (eſt autem Charax Phrygiæ urbs) verſificator, ſcripſit libellum Leuctricôn, Thebanorum, & Lacedæmoniorum. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 370.

Hegeſagoras, in Megaricis ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. citatur.

Hegeſander, Delphicus Hiſtoricus, de quo vide Voſſ.

Hegeſianax, Alexandrinus hiſtoricus, Troica ſcripſit; teſte Athenæo, lib. 9. vide Voſſium.

Hegeſias, Cyrenaicus philoſophus, qui tantâ eloquentiâ mala vitæ repræſentabat, ut eorum miſerandâ imagine audientium pectoribus inſertâ, multis voluntariæ mortis oppetendæ cupiditatem ingeneraret: Ideoque à rege Ptolemæo ulterius hâc de re dicere prohibitus. Cic. lib. 1. Tuſc. Qu. Alter Magneſius, orator quoque egregius, cujus meminit Strabo. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 80.

Hegeſigonus, aliqua confignavit de mirificis hominum in Indiâ formis, quemadmodum cognoſcimus ex Tzetze, Chil. 1. Hiſt. 18. & Chil. 7. Hiſt. 144.

Hegiſonus, de rebus terræ Atticæ poema condidit, teſte Pauſaniâ in Bœoticis.

Hegeſippus, hiſtoricus, quem quinque actuum Eccleſiaſticorum libros elucubraſſe auctores ſunt Hieronymus, ac Honorius, & quintum eorum citat Euſebius Hiſt. Eccleſ. l. 2. c. 22. ac Græcè xy. ubi de Jacobi fratris Domini martyrio, verba facit. Itemque Photius Bibl. cod. 232. ubi vocatur ἀρχαῖος τις ἀνὴρ καὶ ἀποστολικός. Ex illuſtribus vero fragmentis, quæ apud Euſebium habemus, omnes vident, quanto cum damno libri ejus interciderint. At Hegeſippus ille vulgaris, quem B. Ambroſius Latinè vertiſſe diu creditus fuit, ſcriptor eſt omnino ὑποβολιμαῖος teſte Voſſio de Hiſt. Gr. 2. 14. *Hegeſippus* alius hiſtoricus, reliquit volumen de Pallene, auctor ſane vetus, quippe qui etiam Dionyſio Halicarn. *antiquus* vocetur lib. 1. ubi eum cum Cephalone Gergithio conjungit, quos ἀνδρας ἀρχαίους, καὶ λόγου ἀξίους vocat. Palleniaca ejus citat Steph. in Μηκύβερνα; Item Parthenius Eroticôn cap. 6. Qui & cap. 16. advocat librum primum Hegeſippi de rebus Mileſiorum. Idemne an alius ſit, haud temerè dixeris. Sed alius ſaltem ab eo eſt Hegeſippus Tarentinus Poeta Comicus, de quo Suidas. Fuit & alius *Hegeſippus*, Demoſthenis æqualis, & ejus in legatione collega: cujus eſſe creditur oratio de Haloneſo, quæ vocatur Philippica Demoſthenis ſeptima. Vide Etymologum in Ἡγήσιππος. Fuit præterea denique *Hegeſippus* ὀψοποιικῆς πραγματείας σοφιστής, cujus meminit Jul. Pollux, 6. 10. Etiam Ὀψαρτυτικὴ *Hegeſippi* memorat Athenæus, lib. 12. quod idem opus. Voſſius.

Hegeſiſtratus Epheſius, ob tribulis ſui necem exul, Delphos perveniens, quemnam locum coleret, conſuluit Deum, cui Phœbus, ubi ſaltantes videris ruſticos cum coronis oleagineis. Itaque profectus in Aſiam, ruſticos eo modo cernens, urbem condidit Eleam; Pythocles Samius apud Plutarchum.

Helena, filia Jovis ex Ledâ Tyndari Laconiæ regis uxore, quæ à Jove in Cycni formam tranſmutato compreſſa, duo peperit ova, ex quorum altero Helena & Pollux, ex altero Caſtor & Clytæmneſtra excluſi fuerunt. Ex his Helena, cùm cæteris ſuæ ætatis fœminis formæ elegantiâ præſtaret, à Theſeo rapta eſt adhuc virguncula, non multo tamen poſt Caſtori & Polluci fratribus eam repetentibus citra injuriam reſtituta eſt, & Menelao uxor tradita, cui & Hermionem filiam peperit. Poſthæc famâ pulchritudinis ejus illectus Paris, contractis aliquot navibus, in Græciam ſeſe contulit; ubi à Menelao hoſpitio exceptus clam ſe in amorem Helenæ inſinuavit, tandemque abſente conjuge, eam rapuit, & in patriam abduxit. Quâ tam inſigni injuriâ commoti Græcorum principes, de bello Trojanis inferendo in Aulide Bœotiæ conjurarunt. Nec multo poſt mille contractis navibus in Aſiam trajecerunt, multiſque expugnatis oppidis, tandem Ilium obſederunt. Quo in bello cum Paris occubuiſſet, Helena Deiphobo

fratri ejus nupsit. Verum cum eò jam res rediisset, ut Græci armis dissidentes, ad dolum se converterent, Helena quoque proditionis particeps fuisse putatur, & facem (quod signum aggrediundi negotii inter ipsam, & Græcos convenerat) ex arce sustulit, captâque jam urbe Menelaum in Deiphobi cubiculum introduxit: eoque interfecto cum priore viro in gratiam rediit. Virg. Æn. 7. Ubi de Alexandro vel Paride:

Ledæamque Helenam Trojanas vexit ad urbes.

Ubi aperte Ledæ filiam facit; & ita quidem vulgò omnes tam Græci quam Latini. Sed Poeta quidam apud Athenæum, lib. 8. Helenam facit filiam Nemeseos his versibus:

Τοῖς ϗ μὴ τετράτῳ Ἑλένῃν τέκε θαῦμα βροτοῖσι
Τὴν ποτε καλλίκομος Νέμεσις φιλότητι μιγεῖσα
Ζηνὶ θεῶν βασιλῆι τέκε χαρτερὸς ὦρ' ἀνάγκης.

Quis vero hic Poeta, an Cyprius an Stasimus ipse ambigit Athenæus, in posteriorem video Doctos inclinare. Sed sciendum ex Lactantio, lib. 1. cap. 21. Ledam post mortem dictam Nemesin à Gentilibus, qui mortuis solebant mutare nomina. De quâ re vide *Maricæ*. Hinc esse quod Callimachus Ἑλένην Ῥαμνουσίδα vocat. Ubi Scholiastes ait esse è Rhamnunte Atticæ pago, ubi Jupiter eum Nemesi concubuit, quæ postea ovum peperit: quod cum Leda reperisset illud, fovit, & Helenam cum Dioscuris in lucem protulit; quam fab. quoque narrat Hyginus. Item *Helena* meteori species, nautis infesta. Plin. lib. 2. cap. 37. Ubi de Stellis Castoribus. *Quarum adventu fugari diram illam ac minacem appellatamque Helenam ferunt.* Solinus, cap. 4. expositis multis malis quæ adfert mulierum sanguis menstruus: *Habet*, ait, *plane id solum salutare, quod avertit sydus Helenæ, perniciosissimum navigantibus.* Papin. lib. 3. Sylv. in Propempt. Celeris:

— Antemnæ gemino consistite cornu
Oebalii fratres, vobis pontusque polusque
Luceat. Iliacæ longè nimbosa sororis
Astra fugate procul, totoque excludite cælo.

Idem Theb. 7.

Non aliter cæco nocturni turbine Cori
Stat peritura ratis, cum jam damnata sororis
Igne Therapnæi fugerunt carbasa fratres.

Apollo tamen apud Euripidem in Oreste, salutare nautis Helenam esse pronunciat:

Ἑλένην Ζηνὸς μελάθροις πελάσω,
Λαμπρῶν ἄστρων πόλον ἐξανύσας,
Ἔνθα πατὴρ Ἥρα, τὴν δ' Ἡφαίστου
Ἧβη πρεσβέως θεὸς ἀνθρώποις
Ἔχαν ἀπονάσις ἔντιμος ἀεὶ
Σὺν Τυνδαρείδαις τοῖς Διὸς υἱοῖς
Ναύταις μεθίσσα θαλάσσης.

Helenus, filius Priami ex Hecubâ, vaticinio clarus, quem quidam ob id à Græcis servatum dicunt, quòd loca opportuna ad capiendam patriam ipsis indicasset. Quin etiam everso Ilio Pyrrhum à navigatione prohibuit, cæteris abeuntibus naufragium prædixit. Quamobrem non solum à Pyrrho servatus, verum etiam liberaliter habitus est: Quumque ille Oresti Hermionem eripuisset, Andromachen, quam antea justæ uxoris loco habuerat, Heleno concessit, adjectâ etiam regni parte, quam Helenus de fratris sui nomine Chaoniam appellavit, ubi & urbem ad similitudinem Trojæ condidit, in quâ profugum Æneam hospitio susceptit. Virg. Æn. 3.

Heliades, filiæ Solis, & Clymenes, sorores Phaethontis, quarum duæ *Lampetie* & *Phaethusa* Ovidio dicuntur. A Patre *Sole* sic dictæ. Ἥλιος enim *sol* Græcis dicitur. Hæ cum juxta Padum mortem fratris insolabiliter deflerent, in alnos versæ sunt, electrum lacrymantes. Vocantur & *Phaetontiades*. Virgil.

Tum Phaetontiadas musco circumdat amaræ
Corticis, atque solo proceras erigit alnos.

Alii in populos mutatas fuisse volunt. Martialis, 4. 59.

Flentibus Heliadum ramis dum vipera serpit,
Fluxit in obstantem succina gemma feram.

Inde ponitur pro Electro. Idem Mart. 4. 32.

Et latet & lucet Phaetontide condita guttâ.

Et lib. 9. 14.

Gemma quod Heliadum pollice trita notet.

Juvenal. Sat. 5.

——Ipse capaces
Heliadum crustas, &c.

Id est, phialas ex electro factas.

Helice, Græcè dicitur, quæ nobis *Ursa major*, ἀπὸ τῆς ἕλικος, i. e. à *circumvolutione*, quod diei noctisque spatio circum polum arcticum vertatur. Lucan. lib. 2.

Parrhasis obliquos Helice quem verteret axes.

Vide *Cynosura*.

Heliconius, Byzantinus Sophista, quem Suidas ait Annalium compendium scripsisse ab Adamo usque ad Theodosium M. libris 10. Simlerus ait se accepisse, in Italiâ etiam extare.

Heliodorus, περὶ μνημάτων libros conscripsit, quorum 3. laudatur à Plut. lib. de 10. Rhetoribus in Hyperide.

Heliodorus, ὁ ἀθηναῖος ἐν ἀρχῇτῳ περὶ Ἀκροπόλεως citatur ab Athen. lib. 9. Quindecim libris id opus constitisse idem in 6. auctor est. Mem. quoque Harpocration in Θύελλαν, Νύσιν, & Πεντάπολιν. Nec dubium, quin idem sit qui innotuit opere de Anathematis Athenensium, ut cognoscimus ex Elencho auctorum apud Plin. lib. 33. Imo fortasse idem opus priori erat, integraque inscriptio fuerat: Περὶ τῶν ἀναθημάτων τῶν ἐν τῇ Ἀκροπόλει· quomodo opus suum inscripserat Polemo, teste Strab. lib. 9. Alius fuisse videtur qui poema *Protesilaum* fecit, unde versum hexametrum citat Steph. in Φυκέλη. Etiam *Heliodorus* carmen condidit de spectaculis Italicis, unde 16. Heroicos adducit Stobæus serm. de morbis, &c. Vide quæ de *Heliodoro* Poeta ex Galeno refert Lilius Gyraldus, lib. 3. Dial. 3. *Heliodorus* Stoicus numeratur inter veteres Arati Interpretes. Voss.

Heliodorus, Sophista clarus, cujus etiam extat Historia Æthiopica. At vero Dramatis prædicti author Triccæ oppidi Thessalici Episcopus fuit, ut Ecclesiasticæ historiæ scriptores perhibent, de quo certi fere nihil est, nisi quod certissimum est, eum ipsum esse, ad quem D. Hieronymi epistolæ. Heliodorus enim ille, de quo Philostratus περὶ σοφιστῶν, is est Sophista, qui Imp. Adriano familiaris fuit. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 487. Fuere olim duo Heliodori, quorum unus Geographus, alter Tragicus, ut sæpissime patet apud Græcos enarratores. Fuit & unus Medicus, de quo in Bibliothecâ Medicâ. Fuit præter ea Heliodorus Rhetor Horatii comes, quem *Græcorum longè doctissimum* vocat Serm. 1. Sat. 1.

Heliogabalus, Anton. Caracallæ filius, qui ad imperium assumptus fuit matris operâ apud Antiochiam. Hujus mores impurissimos Lampridius describit. Patria Emissenus fuit, & in Emisâ urbe Sacerdos Dei Alagabali, qui Deus peculiaris fuit illius urbis. Vide Salmasium ad Lampridium.

Helladius, S. Basilii discipulus & in Pontificatu successor, de Præceptoris sui Basilii vitâ librum reliquit; ex quo locum adducit Damascenus Orat. 1. De imaginibus.

Hellanicus, nomen duorum historicorum, quorum unus Mitylenæus, alter Milesius. De priore Voss. Hist. Gr. 1. 1. de posteriore idem ibid. lib. 4. cap. 5.

Helle, Athamantis regis Thebarum, & Nepheles filia, quæ unà cum Phryxo fratre, novercales insidias metuens, cum accepto à patre ariete aureo Pontum vellet trajicere, magnitudine periculi perterrita, in mare decidit, eique nomen fecit, quod Hellespontum hodie vocant.

Hellen, à parvulo in ministerio nutritus, & educatus, plurima insolitè edebat miracula, ita, ut etiam ignem in sinu portaret, & nequaquam ejus vestis arderet. Sozomen. 8. 1.

Hellotia, panegyris erat apud Athenienses, ut cum Scholiaste Pindari narrat Triclinius, Minervæ Hellotidis causâ institutâ. Cum enim Dorienses Heraclidarum opere Peloponnesios aggressi, Corinthum captam incendissent, virgines quædam incendium perniciemque sui effugere volentes, cum Eurytione & Hellotide sororibus, in templum Minervæ confugerunt. Quod cum animadvertissent hostes, templum incenderunt. Unde cum aliæ virgines effugissent, Eurytione & Hellotis sorores ibi solæ conflagrarunt. Hinc peste deinceps exorta, editum est à Minervâ oraculum, non antea desituram luem, quam animas crematarum virginum expiassent. Quare Minervæ Hellotidi ædem sacram extruxerunt, & panegyrin *Hellotia* dictam pro Hellotidis expiatione instituerunt. Quidam vero *Hellotiam* dicunt appellatam fuisse Minervam à palude quæ est apud Marathonem, ubi sacrum est ipsi templum: ἕλος enim Græcis est *palus*. Est etiam hujus nominis festum Lampado-dromicum Corinthi in Minervæ honorem, in quo juvenes lampadas habentes currebant. Quam celebritatem quidam volunt inventam postquam Bellerophontis equum Pegasum Dea subjecit, frænumque illi indidit, & ita ipsum ἕλας h. e. *cepit*. Benedictus.

Hemitheon, Sybarita Philoni ac Luciano memoratus: ex quibus constat versus ejus fuisse, ac Sybaritică urbe dignos. Conqueritur Ovidius quòd sibi solum fuerit vertendum magis quàm Poetæ, qui multo scripserat impudicius. Tr. l. 2.

Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit.

Sybaritidem eam signavit Mart. 14. 97.

Muſæi pathicisſimos libellos
Qui certant Sybariticis libellis.

Hephæſtion, unus ex Alexandri M. ducibus, multùm ab eo amatus, quem ille ita cum Cratero conferebat, ut hunc quidem φιλοβασιλέα, Hephæſtionem vero φιλαλέξανδρον appellaret. Hunc vita functum tam magnifico funere proſecutus eſt, ut facilè omnes pompas ſuperaret. In funus enim hoc ſupra 12 talentorum millia impenſa feruntur. Plut. in Alexandro. Vide Voſſ. Theolog. Gent. lib. 1. cap. 15. Mortem ejus prædixit Pythagoras vates apud App. Arrian. Civil. lib. 2. & Arrian. lib. 7. & Plutarch. cap. 124. Mortuus autem eſt ad Ecbatana Ælian. Var. Hiſt. 7. 8. Item *Hephæſtion* Alexandrinus Grammaticus, de quo Suidam adi. Extat unà cum Scholiaſte Pariſiis 1553. apud Adrian. Turnebum Typographum regium.

Hephæſtos, proprium viri, & nomen Vulcani, Doricè Ἀφαιϛος, id eſt, אב אשתא *af-eſto*, *pater* ſeu *inventor ignis*, quia ut Græci fabulantur ἀφθῆναι πῦρ, ϗ τέχναις δι' αὐτοῦ ἐκ πυρὸς ὀπίσας, uti loquitur Tzetzes Chil. 10. 335. Bochartus.

Heptaphonos, nomen porticûs, quòd in eo ſepties vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait.

Sex etiam aut ſeptem loca vidi reddere voces,
Unum cum jaceres, ita colles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heracleotes res tradidit Heracleenſium. Ariſtoph. Schol. in Aves.

Heraclides, Serapionis fil. vixit temp. Ptol. 6. h. e. Philometoris, teſte Suidâ: De patria non ſatis convenit. Nam Diogenes ipſe, dubius inquit, Καλλατιανὸς, ἢ Ἀλεξανδρεύς. Eſt vero Καλλατία in Mœſiâ min. juxta Ptolemæum. Suidas neutrum probat, nam Ὀξυρυγχίτην appellat. Eſt autem Oxyrynchus, Ægypti civitas, teſte eodem Ptolemæo. *Lembus* vocabatur, quod cognomentum præter Laertium & Suidam, ei dant Athenæus lib. 13. & Feſt. Pomp. in *Romam*. Sed Laertius etiam cauſam nominis explicat; compoſuiſſe enim ait Λεμβάδιον λόγον, ὃν ϗ Λέμβον ἐκάλεῖτο. Varia ſcripſit. Porro 14 ejus nom. agnoſcit Laertius, quos inter eſt *Heraclides* Magneſius, Mithridaticorum ſcriptor, & *Heraclides* Cumanus, qui reliquit 5. lib. de rebus Perſicis, cujus operis mem. lib. 3. 11. & 12. ac Etymologus in Δαϕάκης. Et fortaſſe alii etiam fuere; cum non deſint qui vicinum argumentum tractarint, ut *Heraclides* Cretenſis, cujus librum de Civitatibus Græciæ citat Apollonius Hiſt. Mirab. cap. 19. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 372.

Heraclides Origeniſta, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 19.

Heraclides, Sophiſta Lycius, Smyrnæ docuit, ubi in honore maximo fuit. Dicunt eum olim apud Severum Principem extemporali facultate dicentem, aulicis præſentibus exterritum, ſermone excidiſſe. Solus Sophiſtarum ad hanc artem induſtriâ, & labore, naturâ minimè juvante contendit. Philoſtratus.

Heraclides, è Mopſo civitate, Ciliciæ Grammaticus nobilis. Steph. Item pictor nobilis Macedo, qui initio naves pinxit, captoque Perſeo à Paulo Æmilio Athenas commigravit, eodem tempore, quo & Metrodorus Philoſophus & pictor. Plin.

Heraclides Ponticus Philoſophus, Athenas conceſſit, Platonem, deinde Ariſtotelem audivit. Reliquit ingenii monumenta quæ non extant. Vir fuit mollioris habitus, ut pro *Pontico Pompicus* vocaretur. Diog. Laert. Cic. 5. Tuſcul. Scripſit mulierem quandam ſeptem diebus exanimem ad vitam fuiſſe revocatam. Plin. 7. 52. Cæterum de hoc, uti & de Heraclide Cumano, Lembo, ac Magneſio, Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 9.

Heraclitus Lesbius Macedonicam fecit Hiſtoriam, teſte Laertio; unde liquet diverſum eſſe ab illo nobili Epheſio, Philoſopho ὃς παρ' ἐρῶσιν τὸ πλεῖστα ἤλπιζεν, ut Clem. ait 6. Strom. Iis vero Heraclitis quos memorat Laertius, adde Heraclitum Sicyonium, cujus ſecundum de lapidibus librum laudat Plut. de Flum. ubi de Scamandro.

Heraclitus, philoſophus Epheſius Σκοτεινὸς cognominatus, hoc eſt, *tenebricoſus*, propterea quod de induſtriâ adeo ſtylum obſcuraret, ut ejus ſcripta philoſophi ſudantes vix intelligerent: De hoc memoriæ proditum, quoties domo egrederetur, flere ſolitum, cum Democritus contra ſoleret ridere, propterea quod alteri omnia quæ agimus, miſeriæ, alteri ineptiæ viderentur. Sen. 2. de Irâ: Heraclitus quoties prodierat, & tantum circa ſe malè viventium, imò malè pereuntium viderat, flebat, miſerebatur omnium quæ ſibi læti feliceſque occurrebant, miti animo, ſed nimis imbecillo, & ipſe inter deplorandos erat. Democritum contra aiunt nunquam ſine riſu in publico fuiſſe, adeo nihil illi videbatur ſerium eorum quæ ſerio gerebantur. Quæ ſumpſit à Sotione, ſi Lipſio credas, qui Sermones de Ira ſcripſit Stobæo aliquoties citatos; in quo hoc ipſum fragmentum: τοῖς δὲ σοφοῖς ἀπὸ ὀργῆς Ἡρακλείτῳ μὲν δύσκρυα, Δημοκρίτῳ δὲ γέλως ἐκήδει. Vergente in ſenium ætate in hydropem incidiſſe ferunt; cumque ſpretis medicis fimo bubulo ſe obleviſſet, & ad ſolem ſe ficcaret, dormientem à canibus eſſe dilaceratum. Nullum invenitur habuiſſe præceptorem, tantum natura, & diligentia ſola profecit, quidam tamen audiſſe Xenocratem, & Hippaſum Pythagoricum volunt. Floruit temporibus ultimi Darii, ſcripſit poeticè multa, ab Ariſtotele ſæpè teſtis citatur. Fuerunt quatuor alii *Heraclitæ*, primus poeta Lyricus, ſecundus Halicarnaſſæus, ſummæ elegantiæ, tertius Lesbius, qui Macedonum ſcripſit hiſtoriam, quartus vir ridiculus.

Hercules, ita veteres pro more ſolito fortes fere appellarunt. Erat enim Hercules qui & *Alcides* ab ἄλκη *robur*, ut quidam putant, valde toroſus, quod fortitudinis indicium Phyſiognomici putant. Seneca in Hippolyto:

Æquas Herculeos jam juvenis toros.

Idem in Herc. Furente:

——— Agnoſco toros
Humeroſque & alto nobilem trunco manum.

Val. Flaccus:

Conſpicuuſque toris Tirynthius.

Tres hujus nominis numerat Diodorus lib. 4. Sex Arnobius itidem in 4. uti & Cic. de Nat. Deor. Imò Varroni erant *Hercules* quadraginta tres; In quibus tamen quoſdam fuiſſe totos Symbolicos, non ad geſtorum hiſtoriam, ſed ad rerum naturam prorſus ſpectantes veriſimile eſt, qualis *Ogmius*, ſive *Hercules Celticus* apud Lucianum, qui eloquentiæ ſymbolum erat. Item *Hercules Romanus* S. Aurelio Victori ex L. Caſſii Heminæ Annal. lib. 1. *Recaranus*, & Verrio Flacco apud Servium ad 8. Æn. *Caranus*, vel *Garanus*, Poetis *Gradivus* dictus.

Omnium vero antiquiſſimus erat ille *Hercules Ægyptius*, qui Diodoro lib. 1. teſte, Mitzraimo, Oſiridi illi antiquiſſimo, filio Chami, genere propinquus, ac dux fuit exercitûs, ſecundum aliquos, *Gignon*, vel *Gigon* dictus. Unde Heſychius: Γιγὼν, οἱ δὲ Γιγὼν Παταικὸς, Ἐππαταϊκὸς, τραπεζίτης· οἱ δὲ Ἀιγύπτιον Ἡρακλέα. Et ab hoc diverſus, quippe qui longè junior, eſt alter *Ægyptius*, vel potius *Ægyptiocananæus*, à devictâ Cananæâ hic dictus; quem nullum alium quam *Joſuam* eſſe, maximus ille Voſſius lib. 1. Idol. cap. 26. luculentiſſimè demonſtravit. Atque ſic ad minimum duo ſunt Hercules Ægyptii.

Præter hos alius fuit *Hercules Phœnicius*, ſive *Tyrius*, Athamantis, ſive, ut traditum Sanchoniathoni, aut Philoni Byblienſi, Jovis Demaroontis regis Phœniciæ filius, & Cadmi Phœnicis ex filiâ Ino nepos. Hic *Palæmon* dictus, poſteà vocabatur *Melicarthus*, ſive *Melicerta*, hoc eſt, *rex civitatis*. Διὸς πολιοῦχος, ex Ebræo מלך *melech* rex, & קרתא *carta*, civitas, Amathuſiis vero, teſte Heſychio *Malica*, quod ex priori formatum videtur, literis ultimis abjectis: Et Euſebio in Chron. ad Num. 497. *Deſanaus*, ſive *Deſanes*, Indis, teſte Heſychio, *Dorſanes*, denique Georgio Syncello Διωδὴς *Diodas*. Atque hic ortus eſt ex poſteris *Eſaui*, ſive *Edomi*, quem gentiles interpretatione regem *Erythræum* memorant.

Cæterum alter ille *Tyrius Hercules*, ſive *Aſiaticus* Juſtino dictus, qui florentibus demum Tyriorum rebus, iiſque maris imperium præ aliis obtinentibus, in Gades Hiſpaniæ inſulam coloniam duxit, ac Geryonem, teſte Juſt. lib. 44. cum duobus fratribus regno excuſſit, hic, inquam, multo junior eſt quam *Idumæus* ille, cui nomen *Melicartho*. Hic enim Tyri natus; ſed in inſulâ Gaditanâ (cui denique nomen datum *Erythiæ* ab ἐρυθρὸς, h. e. *rubor*, quaſi *Phœniciam*, ſive *Idumæam* dixeris) denatus ac ſepultus eſt: quod prodidit Mela 3. 6.

Rurſus alius fuit *Hercules Libycus*, cognomento *Maceris*, pater Sardi; qui coloniam in inſulam maris Tyrrheni, ſive Inferi, tunc *Ichnuſam*, ſed poſtea *Sardiniam* dictam, ex Libyâ duxit: ubi & unà cum patre cultus eſt, teſte Pauſaniâ in Phocicis, Silio Italico lib. 12. Solino cap. 10. & Iſidoro lib. 14. Origin. cap. 6.

Alius *Hercules Cretæus*, ſive *Telchinus*, unus ex Idæis Dactylis, ſive Curetibus, præſtigiator, ac imperator celebris: à quo, teſte Diodoro, inſtitutum certamen Olympicum.

Alius *Hercules Romanus*, quem *Sangum*, vel *Sancum*, vel *Sanctum*, item *Sancum Semonem Fidem* dixere. De hoc Varro lib. 4. de LL. *Putabant Fidium eſſe Sanctum à Sabinâ linguâ, & Herculem à Græcâ*. Et Feſtus. *Propter viam fit ſacrificium, quod eſt proficiſcendi gratiâ, Herculi, aut Sanco, qui ſcilicet idem eſt Deus.*

Alius item *Hercules Germanus*, quem & *Celticum* pleriſ-

que dictum memorat Elias Schedius de Diis Germanis, pag. 476. De hoc ſic Tacitus de moribus Germanorum. *Fuiſſe apud eos & Herculem memorant, primumque omnium virorum fortium ituri in prælia canunt.* Aventinus lib. 1. Annal. Boj. ſcribit hunc *Alemannum* cognomento *Herculem*, cujus inſigne fuerit Leo, cauſa nominis, poſtremum extitiſſe regum Germaniæ, quos Beroſus enumerat, & primum Bojorum conditorem. Cæterum de hoc vide plura apud Cæſium in Cœlo Aſtron. Poet. pag. 161, 162.

Nunc ſequitur omnium horum licet noviſſimus, tamen longè celeberrimus, ac famigeratiſſimus Heros *Hercules Thebanus*, patronymicè *Amphitryoniades* dictus; Quippe filius erat Amphitryonis ex Alcmenâ, Thebis Bœoticis natus. Sed communis opinio eſt, prodente Euripide in Hercule Furioſo, quod Jupiter quidam tralatitius, dum Amphitryo unà cum rege Creonte adverſus conſanguineos ſuos Teleboas, Ætoliæ populos, bellum gerebat, ut patris ac fratrum Alcmenæ cædem ulciſceretur, nequiter apud Alcmenam res egerit mariti, unde Hercules ſit natus. Atque huic Herculi omnia quæ à ſuperioribus prius enumeratis geſta ſunt, pro more ſolito tribuerunt Græculi, quaſi ipſe ea ſolus perpetraſſet, ut eo magnificentior, ac illuſtrior fieret. Tria hæc docuit, teſte Cedreno, *μὴ ὀρχίζεσθαι, μὴ φιλησδυεῖν, μὴ φιλαργυρεῖν.* Adoleſcentes legant, quæ de Virtute, & Voluptate cum Hercule colloquentibus, elegantiſſimo commento ex Prodico recitantur à Xenophonte lib. 2. de dictis, & factis Socratis. Quæ elegantibus verſibus Silius expreſſit, lib. 5. Cæterum triplici modo *Herculem* ſuum conſiderarunt, ac venerati ſunt gentes; nempe *ἡρωικῶς*, ut Heroa, ſive Deum animalem; *ἠθικῶς* ſive *φιλοσοφικῶς*, ut Deum ethicum, & moralem, h. e. ut exemplum fictitium prudentiæ ac fortitudinis, & *φυσικῶς*, ſive *θεολογικῶς*, ut Deum mere naturalem, ſub quo intellexerunt, ac veneratiſunt Solem. Ejuſmodi erat Petiarum & Medorum *Hercules Sandes*; ut auctores ſunt apud Agathiam lib. 2. Symmachus & Athenocles. Atque hinc eſt, cum ſcil. Sol quotannis peruneet duodecim ſigna cœleſtia, quod pro iſtis 12 ſignis *duodecim* præcipuos ſtatuerint *Herculis labores*, imò totidem illi attribuerint annos, quibus Euryſtheo, id imperante Oraculo, miniſterium ſuum exhibuerit.

Illos vero 12 labores enumerat Lucretius lib. 5. in principio, & alii paſſim Græci Latinique ſcriptores. Ovid. Met. 9. verſ. 182. Sen. Agam. 806. Herc. Fur. 214. & 526. Herc. Oet. 15. Silius 3. 333. Sidonius Carm. 9. Boetius lib. 4. Met. 7. Claudianus præf. in lib. 2. de Raptu Proſerpinæ. Nos Martialem tantum impræſentiarum, & Auſonium in medium producemus, quorum hic lib. 9. Ep. 103.

Si cupis Alcidæ cognoſcere facta prioris,
Diſce: Libyn domuit: Aurea mala tulit.
Peltatam Scythico diſcinxit Amazona nodo:
Addidit Arcadio terga leonis apro.
Æripedem ſylvis cervam, Stymphalidas aſtris
Abſtulit: à Stygiâ cum cane venit aquâ.
Fœcundam vetuit reparari mortibus Hydram:
Heſperias Tuſco lavit in amne boves.

Ubi novem tantum enumerantur. Ille Idyll. 19.

Prima Cleonæi tolerata ærumna leonis.
Proxima Lernæam ferro & face contudit Hydram.
Mox Erymantheum vis tertia perculit aprum.
Æripedis quarto tulit aurea cornua cervi.
Stymphalidas pepulit volucres diſcrimine quinto.
Threiciam ſexto ſpoliavit Amazona baltheo.
Septima in Augeæ ſtabulis impenſa laboris.
Octava expulſo numeratur adorea Tauro.
In Diomedeis victoria nona quadrigis.
Geryone extincto decimam dat Iberia palmam.
Undecimo mala Heſperidum diſtricta triumpho.
Cerberus extremi ſuprema eſt meta laboris.

Quintus Calaber octodecim Herculis labores deſcribit in Eurypyli clypeo, lib. 6. quem ſis conſule. Idem, citante Eliâ Schedio, tredecim alibi recenſet: Sunt autem ſequentes:

Πρῶτα μὲ ἐν Νεμέῃ βειαῖον κατέπεφνε λέοντα,
Δεύτερον, ἐν Λέρνῃ πολυαύχενον ὄλεσσεν Ὑδρην,
Τὸν τρίτον αὖτ' ὄρεϊ τοῖς Ἐρυμάνθιον ἔκλανε κάπρον,
Χρυσοκέρων δ' ἔλαφον μετ' ταῦτ' ἔχεδεν τέταρτον,
Πέμπτον δ' ὄρνιδας Στυμφηλίδας ἐξεδίωξεν,
Ἕκτον, Ἀμαζονίδ' κόμισε ζωστῆρα φαεινόν,
Ἕβδομον Αὐγείη πολλὼ κόπρον ἐξεκάθηρεν,
Ὄγδοον ἐκ Κρήτης Διομήδεϊ ἤγαγεν ἵππους.
Τηρύονα δέκατον βόας ἤγαγεν ὀλλυμβόιο.
Δωδέκατον δ' ἐκόμισσεν ἐς Ἑλλάδα χρύσεα μῆλα,
Τὸ τρὶς ἓξ δέκατον τοῖον λυγὸν ἔσχεν ἄεθλον,
Μινουχὲ πεντηκοντα ξιφηλέξατο κύρας.

Paulo brevius hos labores enumerat Philippus Byzantius, uti videre eſt in his.

Ὤλεσα τ' Νεμέης θῆρ' ἄπλετον, ὄλεσα δ' Ὑδρην,
Καὶ ταῦρον, κέρατα δ' ἀμφοτέραξα χέρσι.
Ζωστῆρ' ἐλαφόκερως, πόλυς Διομήδεϊ ἵππος,
Χρύσεα μῆλα κλοπὸς, Γηρυόνεω ἔλαβον.
Αὐγείαν ἐδάϊσα, καμὼν ὑ φύλαν, ἔκλαγον ὄρνιν,
Κέρβερον ἠγαγόμην, αὐτὸς Ὄλυμπον ἔχω.

In hujus ſationem Lycophron unicam noctem, alii duas inſumpſiſſe Jovem dicunt. Sen. de Brev. V. At contra quam exiguæ noctes videntur quas in complexu ſcortorum, aut vino exigunt? Inde etiam poetarum furor fabulis humanos errores alentium, quibus viſus eſt Jupiter, voluptate concubitus delinitus duplicaſſe noctem. Unde D. Hieronymus: Duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Hercules *naſceretur.* Stat. 4. Sylv.

O bona nox, junctaque utinam Tirynthia Luna.

Laboribus ſuis cœlum obtinuit. Cic. Tuſc. 1. *Ad Deos Hercules nunquam abiiſſet niſi cum inter homines eſſet, eam ſibi viam munivisſet.* Hor.

Hâc arte Pollux & vagus Hercules
Innixus artes attigit igneas.

Apul. in Apol. *Herculem luſtrator orbis, purgator ferarum, gentium domitor in cœlum ob virtutem aſcitus.* Vide quæ eleganter Jo. Levineius ad Propertianum illud 2. 22.

Jupiter Alcmenæ geminas requieverat Arctos
Et cœlum noctu bis ſine rege fuit.

Et Jo. Meurſius ad Lycophron. pag. 106. qui ex Clem. Alex. & Arnobio notant etiam de 9. continuatis noctibus. Intercedere his dicas Nonnum, qui Alcmenæ quidem ad extrudendum Herculem tres, Mnemoſynæ vero ſcilicet ut conſerent tot illi puellæ Muſicæ 9. noctes Jovem concubuiſſe canit lib. 31.

Ἀλλὰ τέκε Κρονίωνι κορύσσῃ, μὴ πάλιν ἄλλῳ
Μὴ πάλιν ἐννέάκλινον ἀναπλήσειε λεχέλλῳ·
Μνημοσύνης θεράπειρα μιμήσατο, τῇ πάρεσαν
Ἐννέα νύκτας ἔμμιτρον ἔχων ἄζυγον ὀπάσσω,
Οἷσον ἔχων πολύτεκνον ἀκοιτιόωσαν ὑμέναιον.

Dixerat autem paulo ante de Herculis præfatione verſ. 161.

——Ἀμφιτρύων μὲν
Νόσφιν ἰῶ θαλάμοιο σὺν ἐγχείῃσιν μετάσσας
Μάρνα]ο· Ἀλκμήνη δὲ παρὲξ] ἐνδίμυχο Ζηνὸς,
Νυμφιδίῳ ἀκόρητο ἔχων τετιλμένον ὁμφαλόν.

Jo. Antiochenus: Τὸν Ἡρακλέα τ ἡ Ἀλκμήνης φιλόσοφον ἱστορεῖσιν, &c. Herculem Alcmenæ filium aiunt philoſophum fuiſſe. Is pingi ſolet pelle Leoninâ amictus, clavam ferens, ac tria poma manu tenens; quæ cum Draconem clavâ occidiſſet, abſtuliſſe dicitur. Per Draconem autem intelligere oportet varium ac multiplicem affectum pravæ cupidinis, quem Hercules prudentiâ, quaſi Leonis exuviis tectus philoſophiæ clavâ peremit. Atque ita tria poma abſtulit, i. e. Virtutes tres, Iracundiæ moderationem, Continentiam, ac Contemptum pecuniæ. Hic, uti Atlas, humeris ſuis cœlum ſuſtinuiſſe fingebatur. Seneca in Herc. Fur.

Meduſque collo ſedit Herculeo polus,
Immota cervix ſidera & cœlum tulit.

Claud. 2. de Rapt.

Firmitor Herculeâ mundus cervice pependit.

Sidonius Apollinaris:

Cùm Libyeâ ſe rupe gigas ſubduceret, & cùm
Tutior Herculeo ſediſſet machina dorſo.

Inter Arbores populus ei ſacra. Theocritus Idyl. 2.

——Ἡρακλέϊ ἱερὸν ἔρνος.

Virg. Eclog. 7.

Populus Alcidæ gratiſſima.

Et lib. 2. Georg.

——*Herculeæque arbos umbroſa coronæ.*

Hercules ipſe apud Senecam in Fur.

Populea noſtras arbor exornet comas.

Sed quæ ſpecies? Alba. Ovid. in Epiſtolis:

Aptior Herculeæ populus alba comæ.

Seneca in Hercule Oetæo:

Cuna rigentem populo vinctus comam.

Iterum:

Cunâ revinctus populo horrentem comam.

Inde Statius 3. Sylv. loquens de Hercule:

Populoaque movens albentia tempora ſylvâ.

Lud. de la Cerda. Quem ſis vide ad Virg. Bucol. p. 141. Hujus in Italiâ templum fœminis ingredi non licuit. Rationem reddit Macrobius lib. 1. Sat. cap. 12. *Herculi cum boves Geryonis per Italiæ agros duceret, ſitienti reſpondit mulier ſe non poſſe aquam præſtare quod fœminarum Deæ celebraretur dies: nec ex eo apparatu guſtare viris fas eſſet. Propter quod Hercules facturus ſacrum deteſtatus eſt præſentiam mulierum: & Potitio, ac Pinario, ſacrorum cuſtodibus juſſit, ne mulierem intereſſe permitterent.* Prop. 4. 10. de ara Herculis:

Hæc nullis unquam pateat veneranda puellis,
Herculis eximii ne ſit inulta ſitis.

Silius lib. 3.

Tum queis fas & bonos adyti penetralia noſſe
Fœmineos prohibent greſſus.

In hoc templo nullum ſimulacrum fuit. Sil. lib. 3.

Sed nulla effigies ſimulacraque nota Deorum,
Majeſtate locum & ſacro implevere timore.

Philoſtratus: Ἀγάλματα δ' αὐτῷ οὐκ ἔστι· *neutri Herculi ſtatuam eſſe.* Hunc Cynici exemplar habebant roboris & perpeſſionis; unde Diogenes dicere ſolitus, τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα τῷ βίῳ διεξάγειν, ὅσπερ καὶ Ἡρακλῆς. Hinc *Herculeus*, & *Herculaneus*. Ut Scyphus Herculaneus. Sen. ep. 83. *Intemperantia bibendi, & ille Herculaneus ac fatalis ſcyphus condidit.* De quo Plut. in Alex. Quoſdam tradere, quod ſcypho Herculis epoto, ſtatim in morbum incidiſſet. Quis autem ille? In Athenæi 11. leges: *Bœotios primum magnos* quoſdam argenteos ſcyphos feciſſe quos Herculaneos vocant, quia Hercules ille Bœotius ſit uſus. Idem ſcriptor in 12. oſtendit, ſcyphum eum fuiſſe libatorium & in extremâ mensâ uſurpatum. Nam Herculem epulandi cupidiſſimum fuiſſe; ideoque apud homines, ejus exemplo, morem obtinuiſſe, ut libantes nihil in calice vini relinquat. Nicetas Choniates de Camatero Logothetâ: *Magnum edonem & bibonem* fuiſſe, ſuperaſſe illos, in quorum manibus amphoræ, ut calices verſabantur; καὶ τὸ σκύφον εἶχον ἀεὶ ἐπιδέξιον τὸ Ἡρακλέον. Nominis rationem quod attinet, ſunt qui *Herculem* ab Ebræo חאיר בר *Hier col*, h. e. *illuminavit omnia* deducunt. Cui confine eſt Etymon Græcum. *Hercules* enim Græcis quid aliud eſt, quam Ἥρας κλέος, i. e. *aeris gloria?* quæ porro eſt aeris gloria, niſi Solis illuminatio? Macrob. Sat. 1. 20. Porro de Hercule, & ejus geſtis vide Lilium Gyraldum peculiari Syntagmate, & N. Comitem lib. 7. cap. 2.

Herennius Senecio hiſtoricus Rom. ſub Domitiano; A Metrio Caro accuſatus, & Cæſaris juſſu interfectus fuit, quod libros ſcripſiſſet de vita Helvidii Priſci. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 154.

Herillus, Chalcedonius philoſophus, Zenonis diſcipulus, qui cum audiſſet ſcientiam laudatam eſſe ab Ariſtotele, & Theophraſto, ſummum bonum in eâ poſuit. Cic. lib. 4. Acad. Qu. & lib. 2. De Fin.

Hermagoras Æolides, Carion cognominatus, rhetor egregius, ſcripſit artem Rhetoricam libris 6. de diligentiâ orationis, de decoro, de elocutione, & de figuris. Docuit Romæ Auguſti tempore, deceſſitque ſenex. Item Amphipolitanus philoſophus, diſcipulus Perſei, plures ſcripſit Dialogos. Suid. Alius philoſophus & orator. Cic. in lib. De claris Oratoribus.

Hermaphroditus, Mercurii & Veneris filius, ut ex ipsâ ſtatim vocis compoſitione apparet. Nam Mercurius Ἑρμῆς, Venus Ἀφροδίτη Græcis dicitur. Hic cum vagabundus in Cariâ ad limpidiſſimum fontem, quem Salmacis nympha incolebat, perveniſſet, illa ſubito ejus amore correpta (erat enim adoleſcens formoſiſſimus) cum neque blanditiis neque precibus ad concubitum flectere eum poſſet, ſimulato receſſu poſt yepres latuit. Is autem nympham abiiſſe ratus, fontem nudus intravit: quod videns Salmacis ſubito accurrit, & abjectis veſtibus arctiſſimè eum complexa eſt. Sed cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum exorare poſſet, à diis petiit, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus à ſuperis exauditis, ambo in unum corpus coaluerunt, ita tamen, ut ſexus uterque integer remaneret; Quod cum vidiſſet Hermaphroditus, à ſuperis petiiſſe dicitur, ut ea fonti natura maneret, ut qui vir eum intraret, ἀνδρόγυνος, i. e. utrumque ſexum habens, exiret. Ovid. Met. 4. Fingitur autem *Hermaphroditus* Mercurii & Veneris fil. eò quod ſtella Mercurii, ob qualitates, quibus præeſt, mediæ naturæ putatur. Nam cum aliæ ſtellæ ab aſtrologis dicantur *maſculinæ* propter majus robur quo calorem excitant: aliæ vero propter debiliores vires, & naturam humidi, cui dominantur, *femininæ*, Mercurii ſtella nunc humidum, nunc calidum abundè excitat, pro ſitu & motu ſuo. Porro Salmacidis nymphæ fabula, non tam ad vitium aquæ, quam ad inertiam, & otium, quo vires hominum enervantur, referenda eſt. Erant enim Cares, qui eo loco habitabant, homines deſidiæ, & luxuriæ pleni, ac fœdis dediti libidinibus, unde & *Hermaphroditi* vulgò appellabantur, nam ſic etiam dicuntur, qui molles ſunt, & utramque Venerem exercent. In eam ferè ſententiam & Strabo exponit hanc fabulam lib. 14: cui conſentit Ovidius, Salmacidem nympham otio & libidini deditam, deſcribens. Cæterum de Hermaphrodito lubet elegantiſſimos antiqui Poetæ verſiculos hic apponere.

Quum mea me genetrix gravidâ geſtaret in alvo,
Quid pareret fertur conſuluiſſe Deos.
Mas eſt, Phœbus ait, Mars fœmina, Juno; neutrum,
Quumque foret natus, Hermaphroditus erat.
Quærenti Lethum, Dea ſic ait, Occidet armis,
Mars cruce, Phœbus aquis; Sors rata quæq; fuit.
Arbor obumbrat aquas, aſcendo, decidit enſis
Quem tuleram, caſu labor & ipſe ſuper.
Pes hæſit ramis, caput incidit amne, tulique
Fœmina, vir, neutrum, flumina, tela, crucem.

Hermeas, è Cariâ dux inclytus Antiochi magni, qui cum eo & Taurum pertranſit, & res magnas geſſit. Ad extremum ab eo ob ſuſpicionem interfectus unà cum conjuge, & liberis qui erant Apameæ. Polyb.

Hermeias Methymnæus, hiſtoricus, res Siculas conſcripſit, quarum lib. 3. citat Athen. lib. 10. Ἑρμεῖος dicitur Diodoro lib. 15. Vide Voſſium.

Hermeias Siculas conſcripſit, quarum tres citat Athen. lib 10. Mem. ejus Diodorus lib. 15. Voſſ. Hiſt. Gr pag. 373.

Hermes, cognomen Mercurii, ἀπὸ τῆς ἑρμηνείας, i. e. *ab interpretatione*, quòd nuncius & interpres Deorum ſit habitus; vide *Mercurius*.

Hermes Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius, poſt Moſen fuit, cujus tempore in Ægypto ſtudia philoſophiæ clarere cœperunt, cùm antea tantum circa Aſtronomiam, & hujus generis diſciplinas verſarentur, quæ ad exercendum ingenium magis, quam ad illuſtrandum animum valent. Scripſit patriâ linguâ Dialogum, ubi Aſclepius introducitur. Deum omnino unum opinatur, omnium conditorem, erroremque fatetur parentum ſuorum, qui ſuperſtitiones Idolorum invenerunt. Suidas, & Auguſt. de civit. Dei. Hic cum in Ægypto ſacrum quoddam animal Serapi dicatum, in totâ die duodecies urinam facere, pari ſemper temporis intervallo obſervaſſet, per 12 horas diem dividi debere conjecit. Exinde hic horarum numerus longo tempore eſt cuſtoditus, & poſteà per horas diviſus eſt dies. Polyd. Virg. de Rerum Invent. 2. 5. Item alius *Hermes* Ægyptius fuit, auditor Syriani Sophiſtæ, condiſcipulus Procli ſub Adriano Imp. Vide Suidam.

Hermeſianax, vetus author, ex quo quintam, & vigeſimam ſecundam hiſtoriam ſumpſit Parthenius in Eroticis. Ex Eliacis Pauſaniæ diſcere eſt, Colophonium hunc poetam filium Agonei fuiſſe, ac publicis Colophoniorum ſumptibus ſtatuam ei poſitam fuiſſe. Sed vide quæ de hoc, & altero ejus nominis Colophonio, Nicandri in Theriaca Interpres, & ex eo Lilius Gyraldus tradit in libris de Poetis. Præterea fuit alius *Hermeſianax* Cyprius, qui rerum Phrygiarum hiſtoriam dedit. Plut. de Fluminibus.

Hermias, Eunuchus, trapezitæ cujuſdam famulus, Athenas profectus, Platonem, Ariſtotelemque audivit, ac domum reverſus, cum Domino ſuo, Atarnenſes, & Aſſenſes aggreſſus, eos ſubegit, & illis ſimul cum domino imperavit.

Herminius, Hermannorum dux fuit, qui Varum Auguſti legatum cum tribus legionibus ad internecionem deduxit. Sueton. & Tacitus. Vide *Arminius*. Item Romanus quidam, unus ex his qui unà cum Coclite Hetruſcis in ponte Sublicio reſtiterunt, donec à tergo ſolveretur. Livius lib. 1. Item Hetruſci nobilis nomen apud Virgil. Æn. 9.

——Ingentem corpore & armis
Dejicit Herminium. ——

Hermione, filia Menelai ex Helenâ, quam Tyndarus avus maternus Oreſti deſpondit, ignaro patre, qui id temporis pro Helenâ uxore bellum ad Trojam gerebat. Quo in bello cum Achilles Paridis fraude occiſus eſſet, Pyrrhuſque filius ejus in patris locum ſucceſſiſſet, Menelaus ignarus eorum quæ à ſocero geſta erant, Hermionem Pyrrho deſpondit, & in patriam reverſus uxorem ei tradidit; quam rem ægre ferens Oreſtes Pyrrhum in Apollinis templo trucidavit, ſponſamque ſuam recepit. Virg. 3. Æn. Extat apud Ovidium Epiſtola Hermiones ad Oreſtem. Prop. 1. 4.

Spartanæ referas laudibus Hermionæ.

Ovid. 2. de Art. Amandi:

Scilicet Hermionem Helenæ præponere poſſis.

Hom. initio 4. Odyſſ.

——— Ἐγείνατο παῖδ' ἀγακλειτὸν
Ἑρμιόνην. ἣ εἶδος ἶσα χρυσῇ Ἀφροδίτῃ.

Hermippus, Athenienſis, poeta antiquæ comœdiæ, altero captus oculo, frater Myrtili Comici, ſcripſit fabulas 40.

Hermippus, Berytius, Philonis Byblii diſcipulus, qui multa compoſuit ſub Adriano Principe. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 220.

Hermippus Smyrnæus, Theophraſti vitam ſcripſit, teſte Laertio, aliaque, de quibus videndus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 103.

Hermocrates, Phocenſis, Sophiſticâ facultate clarus, Antipatri magiſtri Epiſtolarum Severi Principis filiam haud formâ bonâ invitus, Imperatore cogente duxit, quam poſteà repudiavit. Philoſtratus.

Hermodorus, Siculus, Platonis auditor, cui vitio datum, quòd quæſtu Philoſophiam habuerit, dicta, quæ ſub Præceptore audiverat, colligendo, ac deinde in Siciliâ venditando;

unde adagium, *Verba importat Hermodorus.* Item Philoſophus Epheſius, quem in Italia exulantem, Pomponius J. C. tradit authorem fuiſſe duodecim Tabularum ferendarum Decemviris. Plin. 34. 5. dicit hunc fuiſſe interpretem Legum Decemviralium, eique ob id ſtatuam publicè dicatam. Strabo lib. 14. In Epheſo fuere viri memoratu digni, ex antiquis Heraclitus & Hermodorus; de quo hic idem inquit, Dignos eſſe omnes Epheſios ſtrangulari, qui Hermodorum virum inter eos frugi ejecerunt, dicentes, Nemo noſtrum frugi eſto, alioqui cum aliis ejiciatur. Item alius *Hermodorus* Salaminius, qui cum Philone Architecto Athenis contendit de armamentario faciendo, quâ in contentione, ut minus eloquens, victus fuit. Cic. 1. de Orat. *Hermodorus* etiam quidam fuit, qui Νόμιμα tradidit. Athen. lib. 2. Iis retulit leges variarum gentium. Denique *Hermodorus* Poeta, Plut. in Apophtheg.

Hermogenes, Tarſenſis, annos natus 15. Sophiſta adeo probatus eſt, ut fama ejus ad auditorium M. Antoninum Principem exiverit, ab eoque munera egregia tulerit, deinde tempore procedente, eum facultatis habitum deperdidit, nulla morbi cauſa. Proinde Antiochus Sophiſta dicebat, *Hermogenes in pueritiâ ſenex, & in ſenectute puer.* Alium oportet fuiſſe Hermogenem Tarſenſem, de quo Sueton. in Domitiano cap. 10. *Occidit item Hermogenem Tarſenſem, propter quaſdam in hiſtoriâ figuras; librariis etiam, qui eam deſcripſerant, crucifixis.* Quin & Flavius Joſephus *Hermogenis* cujuſdam meminit, lib. 1. contra Apionem; ubi eum & Judæorum ait non obiter feciſſe mentionem. Scripſit περὶ Φρυγίας, uti teſtatur Apollonii Scholiaſtes in lib. 2. Item Hæreticus quidam qui corpus D. N. Jeſu Chriſti poſt aſcenſionem ſuam in Sole depoſitum fuiſſe ſomniavit. Theodoretus: Οὗτος (Ἑρμογένης) τὸ Κύριε τὸ σῶμα ἐν τῷ ἡλίῳ εἶπεν ἀποτεθῆναι. Eadem hæreſis fuit Seleucianorum & Hermianorum; de quibus Philaſtrius & ex eo D. Auguſtinus: *Negant Salvatorem*, inquit, *in carne ſedere ad dextram patris, eamque in Sole poſuiſſe, accipientes occaſionem de Pſalmo:* In Sole poſuit tabernaculum ſuum, Hæreſ. 59. Vide D. Pearſon in Symb. Apoſt. pag. 373.

Hermolaus, Conſtantinopolitanus Grammaticus, ſcripſit ad Juſtinianum Cæſarem Epitomen in librum Stephani de Urbibus. Suidas. Memoratur & ante hunc alius qui contra Alexandrum M. conjuravit. Item Statuarius quidam inter eos, qui ædes Principum ſignis nobilibus ornarunt. Plin. 36. 1.

Hermolaus Barbarus Patricius Venetus natus fuit an. 1454. Obiit vero 1493. ætatis ſuæ 39. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 621.

Hermon, Pelaſgiorum Princeps, qui, quia unà cum ſuâ gente Pelaſgâ coactus, nimirum Darii Athenienſium Ducis metu, reliquiſſet Lemnum, quam occupaverat, ſimulabat tamen ſe volentem cedere, quò gratum faceret Athenienſibus; ideo factus eſt proverbio locus, *Hermonium officium:* de eo qui vult videri aliquid officii gratiâ facere, quod alioqui coactus facit. Vide totam hiſtoriam apud Eraſm. in Chiliadibus. Heſychius: Ἑρμώνιος χάρις, παροιμία ἀπὸ Ἑρμωνος τοῦ Λήμνιο πυρέννου, ὃς ἐπιλθόντων ἤδη Ἀθηναίων, μὴ δυναμένοις αὐτοῖς ἐναντιοῦσθαι, ἔφη τὰ φερόμενα ὑπ' αὐτῶν διὰ χάριν ποιεῖν· Τάσσεται δὲ ἐπὶ τῶν ἠναγκασμένων τὰ πονηρὰ, ἢ φερομένοις χάριν.

Hero, puella formoſiſſima, ex Seſto Thraciæ urbe ad Helleſpontum ſita, Veneris ſacerdos, cujus mutuo amore correptus Leander Abydenus adoleſcens, noctu ejus causâ Helleſpontum ſolebat trajicere. Verùm cum aliquando nimio amatæ deſiderio, mari tempeſtatibus agitato ſe commiſiſſet, viribus deſtitutus, ſubmerſus eſt. Cujus cadaver, cum fluctuum impulſu Seſtum eſſet delatum, Hero doloris impatientiâ, ex editiſſimâ ſeſe ſpeculâ in mare præcipitavit; ſive ut Muſæus habet,

Ῥοιζηδὸν φερομένη ἀπ' ἠλιβάτου πύργου.

Item urbs Ægyptiaca, *Hæmus* etiam dicta, eo quod Typhon ibi fulminatus ſanguinem ſuum fuderit. Strabo Heroum civitatem vocat. Stephanus.

Herodes, Tres hoc nomine Judææ reges fuere. *Herodes* cognomento *Magnus*: *Herodes Antipas*, ejus filius, & *Herodes Agrippa*, Magni nepos. De quibus verſiculi.

Aſcalonita necat pueros; Antipa Joannem;
Agrippas Jacobum, claudítque in carcere Petrum.

Ad Magnum pertinet Auguſti jocus, Macrobio lib. 2. Saturn. cap. 4. relatus. Nam cum audiiſſet inter pueros, quos in Syriâ Herodes rex Judæorum, intra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait, *Melius eſt Herodis porcum eſſe, quam filium.* Nempe illic vivebat,

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbata reges,
Et vetus indulget ſenibus clementia porcis.

Ubi loquitur Juvenalis, ab eo nomen acceperunt *Herodiani*, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Vide Scalig. ab Euſeb. pag. 150. Caſaub. com. in Perſ. Sat. 5. ver. 180. Item Exercit. 1. in Baronium. Sect. 5. & Grotium Annot. in Mat. 16. 6. & Marc. 3. 6. Samuelem Petitum lib. 5. Var. Lect. 2. 1. & 4. 9. qui tamen à cæteris diverſus abit. Denique Montacutium ἐν πάνυ Appar. 7. Num. 67.

Herodes, dictio eſt propria Novi Teſt. inquit Lud. Balleſter. Jeſuita, ſign. *Pellis gloriam, vel pellibus gloriantem, aut montem gloriæ, vel arrogantiæ*; Syriacè vero *Draconem ignitum.* Nomen eſt proprium Regis Judææ. Julius enim Cæſar, finito bello Ægyptio, per Syriam in Armeniam proficiſcens Antipatrum Romanâ civitate donavit, quòd Mithridatem in Ægypto militantem ſtrenuè juviſſet: Antipatrum præterea tutorem totius Judææ conſtituit, atque ita via ſtrata eſt ad futuram Herodis tyrannidem, ut ſcribit Joſephus Antiq. l. 14. c. 16. & 19. Denique idem Cæſar ut idem Joſephus ſcribit cap. 18. cum Judæam appuliſſet, rebus Syriæ compoſitis, muros Jeruſalem à Pompeio dirutos refecit, & Herodem 15. (mallem 25.) annum agentem, tutorem Galilææ creavit. Herodes ergo primùm tutor Galilææ, à Cæſare, deinde Judææ tetrarcha ab Antonio, denique ubi Romam veniſſet, ab Triumviris Rex conſtituitur, & ſic ſenſim familia regia extincta eſt. Hic Hyrcanum regem & ſocerum falſis criminationibus oppreſſum, ſecuri percuſſit; Mariamnem uxorem, Alexandrum ſocrum, Alexandrum & Ariſtobulum è Mariamne filios, calumniis obrutos interfecit, ac tandem regni ſui an. 30. Synedrium, ſive Conciſium Judæorum è 70. ſenioribus de domo David, ex illa familia removit, uti ſcribit Philo Judæus, ſenioribus illis omnibus, uno excepto peremptis. Hic Infanticidium perpetravit; cujus rei fama Romam perlata eſt, & pervenit ad aures Imperatoris: Quod Ethnicus auctor teſtatur Macrobius lib. Sat. 2. cap. 4. *Cum*, inquit, *audiſſet* (nempe Auguſtus) *inter eos quos in Syriâ Herodes Rex Judæorum infra bimatum juſſit interfici, filium quoque ejus occiſum, ait: Melius eſt, Herodis porcum eſſe quàm filium.* Erat autem quod veriſſimè obſervat doctiſſ. Baronius, ad an. 8. Servatoris, ut aliis ſceleribus contaminatiſſimus, ita animal cum primis libidinoſum, & Venereus planè furciter. *Uno enim eodemque tempore*, Joſephus ait, *novem uxoribus utebatur. Fuit Herodes* (ait ille, quicunque tandem fuerat, Gorionides) *homo importunus ac improbus, qui vexationem, jugumque ſuum aggravavit ſuper nos vehementer, & crudelitatem, quâ ſuperbus populum, & crudelis vexavit, non autem regnavit, adeo ut in canâ etiam ſenectute ſuâ quoſdam interficeret. Detraxit ipſi populo integumentum ac veſtem: nulli divitiarum alicui reliquit, propter vexationes & exactiones quibus nos oppreſſit, graviſſimas. Alienigenas ditavit, & Judæos pauperavit. Ipſe in templum ſimulacra introduxit, & Sanctuarium polluit: ut beatus ſit qui antea mortuus eſt, & non ſenſit crudelitatem Herodis, in paucis illis annis, quæ fluxerunt à tribulatione illa, quæ fuit in captivitate, in terrâ inimicorum noſtrorum, quando regnaverunt ſuper nos Reges Babyloniæ. Quoniam Herodes iſte afflixit nos in terra noſtra gravius, quam expertiſſimus in terrâ inimicorum noſtrorum, in diebus Medorum & Perſarum. Nam fuit multo crudelior Dario*, jactantior Artaxerxe, & avarior Medis. *Animam exhalavit Regni ſui 37. anno, & horrendo morbo, quem ſic deſcribit Joſephus:* Lento calore torrebatur, qui calor non externo tactu *deprehendebatur, ſed internè viſcera exedebat. Aderat & vehemens voracitas, ita ut continuo cibi eſſent ſuppeditandi: vexabatur præterea inteſtinorum exulceratione & colicis doloribus, pedes tumebant phlegmate humido, & pellucido, necnon & inguina. Ipſa quoque verenda putrefacta ſcatebant vermiculis, accedente fœtore, nec minus moleſtâ tentigine. Super hæc omnia nervorum contractione laborabat, & difficultate ſpirandi, ita ut conſtanti opinione prædicarent paſſim homines, Deum pœnas ab eo repoſcere propter pietatem tot modis ab eo læſam. Ille tamen de ſalute non deſperabat; ſed undique medicos & auxilia perquirebat; uſus eſt & balneis ultra Jordanem Callirrhoes, cujus aqua non tantum medica ſed & potabilis erat. Hic dum in olei plenum dolium immergitur, viſus eſt animam exhalaſſe, unde inter ſuos & familiares ejulatus exoriebatur. Ille reverſus ad ſe, ubi nullam ſpem ſalutis animadvertit, Hierichuntem relatus, melancholia ita concitabatur, ut jugulum ſibi cultello arrepto peteret, ſed à circumſtantibus impeditus, horrendum plane, & fidem omnem excedens facinus meditabatur: accerſiverat, complures è nobilioribus Judæis, ſub pœnâ capitali edicto evocatos, quos in Circum concluſit univerſos, & ſororem ſuam Salomen, ac maritum ejus Alexiam obteſtatur, ut quamprimum ipſe animam efflaſſet, milites immitterent quos donativo demeruerat, ac univerſos & ſingulos ibi collectos trucidarent; ut ita publico luctu, vel ab invitis Judæis, mors ipſius honoraretur. Sed mandata tam horrenda non ſunt executioni*

tradita. Dum vero tam crudeliter truculentus ille mandat, ſupervenium ex urbe miſſi legati, qui nunciabant omnia ibi ex ſententiâ ejus tranſacta; quo i le paululum recreabatur, ſed mox recrudeſcente morbi violentiâ, ita ut ſibi manus inferre iterum tentaverit, & lamentatio exoriebatur: quam ubi audivit in carcere Antipater, ratus patrem expiraſſe, egit cum cuſtode carceris de fugâ, multa pollicitus, cum regnaret. Ille autem preces & promiſſa reſpuens rem detulit ad patrem, qui excandeſcens irâ, miſit continuo ſpiculatorem, qui Antipatrum obtruncaret. Atque ita nequiſſimus mortalium, excepto parente, meritas impietatis pœnas dedit, & parenti anteambulo deſcendit ad Infernum, qui poſt quintum ab Antipatri cæde diem, ſecutus eſt, vir in omnes ex æquo truculentus, imò bellua plane non homo, cujus epitaphium defuncto prorſus dignum. Vide ſis Lector apud Salianum To. ult. p. 795. Plura de hoc Herode habes apud Cl. Montacutium Appar. 5. & 7. Conſtat autem quatuor *Herodes* in N. Teſt. dictos fuiſſe; primus eſt ille, de quo diximus, Rex Judææ. Secundus *Herodes* Tetrarcha filius prioris, & germanus Philippi ex matre Cleopatrâ Hieroſolymitide qui non fuit Rex. Tertius *Herodes* Agrippa filius Ariſtobuli, filii Herodis Aſcalonitæ, qui in Actis Jacobum interfecit. Quartus *Herodes* frater hujus Herodis Agrippæ, cujus fit mentio Actorum cap. 23. Fuit etiam *Herodes* Dynaſta Chalcidis, de quo Joſeph. Ant. lib. 19. cap. 7. Cæterum ab *Herode*

Herodiani, ſecta apud Judæos, quæ Herodem Meſſiam credidit. Ita Tertullianus, & Epiphanius, quibus conſentit quoque B. Hieronymus in Dialogo contra Luciferianos, affirmans *Herodem* ab *Herodianis* illis pro Domino Chriſto agnitum & ſuſceptum fuiſſe. At in cap. Mat. 22. alia ei mens. *Cæſar*, inquit, *Auguſtus, Herodem, filium Antipatri, alienigenam & proſelytum regem Judæis conſtituerat, qui tributo præeſſet, & Romano pareret Imperio. Mittunt igitur Phariſæi diſcipulos ſuos cum Herodianis: id eſt, militibus Herodis, quos illudentes Phariſæi, quia Romanis tributa ſolvebant, Herodianos vocabant.* Hæc fuit proculdubio Hieronymi ex animo ſuo prolata ſententia. Unde contra priorem opinionem ſic invehitur paulo poſt. *Quidam Latinorum ridiculè putant Herodianos dictos, qui Herodem eſſe Chriſtum dicebant, quod muſquam legitur.* Utriuſque ſententiæ mem. Chryſoſtomus: *Herodiani autem*, inquit, *quinam erant? Vel milites Herodis: vel hæreſis quædam nuper tunc exorta, quæ Herodem dicebant eſſe Chriſtum, propterea quod in illo, ad ſuam periodum pervenerat ſucceſſio Regum Judaicorum.* Ita duas jam vidimus de Herodianis opiniones. Accedit tertia, apud Interpretem Syrum, qui domeſticos & Aulicos Herodis arbitratur illos. Et certè ſive milites, ſive Hæretici fuerant, poterant fuiſſe domeſtici h. e. ex Aulâ Herodis. Quartam habet Hugo in Gloſſ. ſuper Marc. 12. qui milites quoque fuiſſe arbitratur, ſed numero tantum 200. conſcriptos, quos Herodi miſerat, in auxilium Cleopatræ, perditis & profligatis Antonii rebus. Abſurdiſſimè; quaſi non diu ante iſta tempora Cleopatra admotis aſpidibus in Ægypto interierat. Quæ neque cum in vivis eſſet, & potentiâ floreret, Herodi tantopere favebat, ut milites ei mitteret; aut ſi faviſſet, nunquam ei 200. & non plures miſiſſet. Quintam refert Maldonatus non minus inſulſam, Judæ illius Galilæi, qui tempore cenſus ſeditionem movit, reliquias fuiſſe hoſce Herodianos, qui tributum Romanis ſolvendum negabant, & ideo vocabantur Herodiani, quod Herodes ſe illis favere, & bene cupere ſimularet, quo gratiam iniret apud Judæos; à qua ſententia non multum abhorruiſſe videtur Beza. Sed pugnat ratio temporis, rerum ſeries, Herodis animus, actorum perpetuus tenor, & obſervantia in Romanum nomen, & Auguſti domum. Nam quod Beza, de Herode ſecundo Antipa hoc intelligit, explosum eſt. Sed magis adhuc abſurda eſt illa Druſii ſententia, qui è Lexico quodam Juris Hebraico profert Rabbinorum ſtupenda deliramenta. Herodem (ſed non conſtat, uter fuerit) ex deſerto Græcos attuliſſe, qui in terrâ habitatâ fuerant, & ex ejus nomine ſunt Herodiani appellati. Septimam refert & cæteris præfert Maldonatus, Herodianos videri appellatos illos, qui Tributum Cæſari ſolvendum contendebant; vel quia tributis colligendis Herodes præfectus à Romanis fuerat, vel quod iſto modo gratiam & favorem Imperatoris aucuparetur. Et certe Herodem ſive metu, ſeu ſponte ſuâ, Romanorum voluntatibus, præcipuè vero Auguſti Cæſaris ſemper libentiſſimè obſecundatum non negavero; & non eſt probabile, Herodianos iſtos, ſive hæreticos ſive milites, ſeu domeſticos & familiares, qui ad nutum Herodis ſuadebant omnia, impensè ſuaſiſſe tributi ſolutionem. Sed falſum eſt & ἀνιςόρητον Herodi mandatum fuiſſe id officium; atque ob eam cauſam in Judæâ eum fuiſſe regem conſtitutum, qui tributis præeſſet, cum regiam exerceret ubique, pro omnia, in omnes, & quidem liberrimam poteſtatem. Et ſi id ita fuiſſet, non tamen propter ſimilem cum Rege voluntatem, denominationem hanc tam ſpecialem ſortiretur. Quocirca in re dubiâ & non explicatâ illud potius arbitror, ſtatuendum fuiſſe hæreſin quandam Judæorum Herodianam, quæ Herodem & Judæum ortu, & Meſſiam eſſe officio contendebat. Hoc autem rectè ſtatuit doctiſſ. Euſebii Animadverſor, Hæreſin fuiſſe & corpus quoddam, atque ſodalitatem, ad exemplum eorum qui confratriæ appellantur: qui, ut multa in gratiam vivi Herodis, ita quoque & in memoriam mortui faciebant: cujus natalem diem feſtum ſacrificii quotannis & aliis honoribus proſequebantur: qui & huc quoque retulit illa Perſiana è Sat. 5.

——— ——— *At cum*
Herodis venere dies, unctáque feneſtra
Diſpoſitæ pinguem nebulam vomuere lucernæ,
Portantes violas, rubrumque amplexa catinum
Cauda natat thynni, tumet alba fidelia vino.

Ad quem locum vetuſtiſſ. Schol. à Pithœo editus, ex aliquo proculdubio antiquo authore, qui nobis cum multis hodie non extat. *Herodiani*, inquit, *diem Herodis natalem obſervabant, ut etiam ſabbata: quo die lucernas accenſas, & violis coronatas in feneſtris ponebant. Montacutius.*

Herodes, Atticus, vir Conſularis, amœno ingenio, Græcaque facundia ita excellens, ut gravitate, copiâ, & elegantiâ omnes alios longe præſtiterit. Vide Gellium 1. 2. 9. 2. 19. 12. Vitam ejus habes apud Philoſtratum. Item *Herodes*, rex Parthorum, qui M. Craſſum occidit. Lege *Horodes*, vel *Orodes*.

Herodianus, condidit hiſtoriarum libros 8. Eos exorſus ab exceſſu M. Aurelii Antonini Philoſophi; deſiit in morte Balbini, & Maximi, ac imperio Gordiani nepotis. Stylus, Photio teſte, eſt elegans, perſpicuus, ac talis plane, ut vix hiſtoricorum ulli ullâ virtute cedat. Veritati etiam ſtuduit, niſi quod fides ejus nutet in Alexandro, & Maximino, quod obſervatum Julio Capitolino in Maximinis duobus, ubi ait, *Herodianus, Græcus ſcriptor, ei, quantum videmus, in odium Alexandri plurimum favit.* Voſſius.

Herodianus Alexandrinus Grammaticus, Apollonii Dyſcoli Grammatici filius, ſcripſit multa, floruit autem ſub M. Antonino Cæſare. Suidas. *Artium minutiſſimum, ſciſcitatorem* vocat Ammian. lib. 22.

Herodias, Herodis primi neptis, ex filio Ariſtobulo, nupta fuit primùm Philippo. Ab hoc eam abduxit frater ejus Herodes Antipas: Quod ſcelus cum accuſaret Jo. Baptiſta, fraude & violentiâ Herodis interfectus eſt. Matth. 14.

Herodicus Crateteus, ſic dictus quòd præceptorem Cratetem habuerit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 139. Alius ab hoc eſt *Herodicus*, magni Hippocratis Coi præceptor, ut in vitâ ejus Soranus teſtatur.. Is enim ante bellum Peloponneſiacum vixit. De Herodico, qui Periclis ætate vixit, Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 454.

Herodorus, commentarium reliquit de Macronibus, gente Ponticâ, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. p. 374.

Herodorus, Megarenſis, corpore brevi, ſed validio, & vegeto, homuncio, ac tibicen, tantæ fuiſſe voracitatis dicitur, ut ſiliginei quidem panis caniſtros 6. carnium vero 20 librarum pondo ſolus facile devoraret, ac vini congios 2. biberet. Cæterùm tubis ſimul duabus adeo violenter uti ſolitum tradunt, ut quam latiſſimè illarum ſonus exaudiretur. Feruntque aliquando cùm Demetrii milites, ejus ſcilicet, qui *Urbium Expugnator* eſt cognominatus, maximam illius machinam, quam Helepolim vocabant, in Argivæ urbis oppugnatione, ob immenſam ponderis gravitatem, muris applicare non poſſit, violento, terribilique hujus duarum tubarum ſono excitatos, ac velut adjutos præter omnem ſpem, machinam illam, quam prius admovere non poterant, urbi haud magnâ cum re admoviſſe, illamque vi expugnaſſe. Leon. Tho. lib. tertio cap. 2.

Herodotus Halicarnaſſæus, ſcripſit hiſtoriam libris novem; quorum quilibet Muſæ nomine inſcribitur. Cœpit à Cyro Perſarum rege. Seceſſit in Samum, Lygdami tyrannide offenſus, qui tunc in patriâ regnabat; eo expulſo, rediit. Poſtremo invidiæ civium obnoxius, ſponte Thurium conceſſit, Athenienſium coloniam, ubi extinctus eſt, & ſepultus; licet aliqui Pellæ dicant. Suid. Cic. in lib. de LL. *Patrem hiſtoriæ* appellat. Alius ab hoc eſt *Herodotus*, qui de pubertate Epicuri ſcripſit, teſte Laertio, de quo, uti & de priori, Voſſium ad Hiſt. Gr. pag. 375.

Heroes, dicti ſunt à veteribus viri nobiles, & illuſtres, qui mortales cum eſſent, rerum tamen à ſe geſtarum magnitudine, quàm proximè ad deos immortales acceſſerunt, eamque apud vulgus opinionem emeruerunt, ut poſt mortem in Deorum numerum credantur relati, quales fuerunt ſemidei illi, de quibus fabulatur antiquitas, quos altero parente Deo, altero mortali, prognatos credebant. Heſiodus.

Ἀνδρῶν Ἡρώων θεῖον γένος, οἱ καλέονται
Ἡμίθεοι, ———

Ubi

Ubi Proclus: Ἡμιθέους ἢ ὡς τὸ ξὺ ἔχοντας θεῖον, τὸ ἢ ἀνθρωπικὸν καὶ ἢ ἡμίσειαν, ὥσπερ ἂν ἐκ θεῶν μόνων, τὸ δὲ ἀμφοτέρων θεῶν καὶ ἀνθρώπων, ὅταν ἢ τὸ σύμμικτον ἔχῃ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ἡμίθεοι λέγονται. Lycophron in Alexandrâ ἡμιθνήτας nuncupat:

Τοῖς ἡμιθνήτοις δηθύνοις λαοσσόοις.

Ubi Tzetzes: Ἡμιθεὸς, καὶ ἡμίθνητος διαφέρει, ἡμιθνὴς γὰρ λέγεται ὁ ψυχορραγῶν, καὶ ἤδη τὸ ἥμισυ θανὼν· ἡμίθνητος ἢ, ὁ τὸ ἥμισυ ἔχων θνητὸν, καὶ τὸ ἥμισυ ἀθάνατον, ὅτοι ἡμίθεος. Vide Hieroclem ad Aurea carmina Pythagoræ. Lucianus 3. Dialog. Mortuorum definit Heroa hunc in modum Ἥρωα δεῖ μήτε ἄνθρωπος, μήτε θεὸς, ἀλλὰ συναμφότερος. *Neque homo eſt, neque Deus, ſed utrumque ſimul.* Sed Ἥρως, unde ſit, non convenit. *Heroas*, inquit Servius ad Eclog. 4. *quidam à terrâ dictos volunt, quod terra ἤρα dicta ſit, unde initio nati creduntur homines, qui nomen à matre traxerunt.* Ubi pro ἤρα legendum ἔρα nam ἥρη eſt Juno, h. e. *aer.* Mart. Capella, lib. 2. *A medietate aeris, uſque in montium, terræque confinia, hemithei heroeſque verſantur, qui ex eo quod Heram* (lege *Eran*) *terram veteres dixerunt, heroes nuncupati.* Sed Platoni in Cratylo placet id nomen eſſe ἀπὸ τῦ ἔρωτος, i. e. ab *amore*, quòd videlicet Heroes vel ex amore eorum erga mulieres humanas, vel amore virorum erga Deas ſunt geniti. Sic enim ille. SOCR. Οὐκ οἶσθα ὅτι ἡμίθεοι οἱ ἥρωες; HER. Τί ἦν; SOCR. Πάντες ὅσοι γεγόνασιν, ἐρασθέντες, ἢ θεοῦ ὄντος, ἢ θνητοῦ θεᾶς. Vide & Dionyſ. Halicarn. 1. Antiqu. cap. 78. Et hanc ob cauſam Cicero *Heroica tempora* vocavit, quibus Hercules, Caſtor, Orpheus, & alii hujus generis, ex Diis, ut credebantur, geniti floruerant. Unde Catullus de Argon.

Heroes, ſalvete Deûm genus.

Vel ſecundum eundem Platonem *Heroes* nomen habent ἀπὸ τῦ εἴρειν, i. e. *dicere*; Antiquâ enim, ut ait, Atticorum linguâ ἤρωες ii, qui dicendi, ſeu interrogandi facultate valerent, appellati ſunt. Itaque Oratorum, quod addit, & Sophiſtarum genus, eſt Heroica natio. Hierocles. ΗΡΩΕΣ ἢ ὡς ἐρωτεῖς τινες ὄντες καὶ εἰρηκότες, οἱ ἐρωτικοὶ, καὶ διδασκαλικοὶ ἐρωτᾷν τὰ δεῖ.

Alii denique ſic dici arbitrantur ἀπὸ τῆς ἥρης, i. e. à *Junone*, uti tradit Auguſt. lib. 10. de Civ. Dei. cap. 21. & ex eo Iſidorus 8. 9. nempe quia aer eſt dicatus Junoni, ac *heroes* putantur poſt obitum in aere cum dæmonibus habitare; quod & ſuperior Capellæ locus indicat, ac hic Heſiodi verſus confirmat:

Ἥρωα ἐπιχθόνιοι πάντῃ φοιτῶντες ἐπ' αἶαν.

Quin & Philo, lib. de mundo ἥρωας καὶ δαίμονας Græcis dictos ſcribit, quos Moſes ἀγγέλους appellavit, qui inter Deum & Homines medium locum obtinent, ſc. inter Cœlum & Terram. Atque huc pertinent quæ & Jamblichus de differentiâ Dæmonum, Heroum, & humanorum animorum in *de Myſteriis* diſputat. Thales vero hominum animas jam ſeparatas corporibus, *heroas* appellavit, quemadmodum Athenagoras Legatione pro Chriſtianis obſervat. Quò fortaſſe Virgilius reſpexit, Æn. 6.

Atque huic reſponſum paucis ita reddidit heros:

Ubi *heroem* de animâ Muſæi dixit. Atque hæc oſtendunt, ut ſe torſerint Græci in hujus vocis etymo. Sed verisimile eſt id vocabulum originem potius Chaldæis debere. Nam his הוררין dicuntur *nobiles, liberi candidati* ἥρωες, uti docet Fabricius in Dictionario Syro-Chaldaico. Hinc *Herois* fœmina nobilis. Stat. Sylv. 3.

Quæ veteres Latias, Graiaſque Heroidas æquas.

Prop. 1. 12.

Illa ſit Inachiis & blandior Heroinis.

Heron, Cotyos F. Orator Athenienſis, præter alia fecit epitomen hiſtoriarum Heraclidis: ad hæc opus elaboratum de antiquis oratoribus, & orationibus, quibus, inter ſe certantes, alii alios vicerunt. Idem divulgavit commentarios in Herodotum, Thucydidem, & Xenophontem. Suidas.

Herophila, nomen proprium Sibyllæ Erythrææ, quæ Tarquinii tempore Romam venit, treſque ſecum libros attulit heroico carmine conſcriptos: quorum nomine quum magnam pecuniæ ſummam à Rege petiiſſet, nec obtinuiſſet, duos exuſſit: uniuſque, qui reliquus erat, nomine tantundem obtinuit, quantum paulo ante pro tribus popoſcerat. Suidas.

Herſe, Cecropis filia, formæ præſtantiſſimæ, à Mercurio adamata, cui ſoror Aglauros invidens, & Mercurium à quo aurum pacta erat, ut illum ſorori conciliaret, introitu prohibens, in lapidem verſa eſt. Ovid. Met. 2. Cæterum ex Herſe & Mercurio natus eſt Cephalus. Apollod. lib. 3.

Herſephoria, vide Caſtellanum in Ἁρπηφορία.

Herſilia, uxor Romuli, quam rapuerat Sabinis inter alias virgines, cùm ex invidiâ filias ſuas Romanis collocare recuſarent. Hæc poſtea in Oram Deam mutata eſt, Ovid. Met. 14. Nam mortuis honore Deorum conſecratis nomina immutabantur, ne crederentur mortales fuiſſe. Sic Romulus mutato nomine dictus eſt Quirinus. Quin & Herſilia *Horta* etiam dicta, ut Plut. refert in libro Problematum, eo quod juvenes ad virtutem & res gerendas *hortatur*. Hanc Romani ſuo Quirino, perinde ut uxorem conſecrarunt, ſignificantes imperium non deſidiâ & otio, ſed virtute, & fortitudine parari, atque conſervari. Virtutem vero bellicam niti flore juventutis, Herſilia enim apud Romanos erat, qualis Hebe apud Græcos. Silius Italicus, lib. 13.

Vis & Martigenæ thalamos ſpectare Quirini?
Herſiliam cerne, hirſutos cum ſperneret olim
Gens vicina procos, paſtori rapta marito,
Luſtravitque caſam, culmique è ſtramine fultum
Preſſit læta torum, & ſoceros revocavit ab armis.

Herſilus, vir quidam qui ſororem ſuam in uxorem duxit. Cujus epitaphium extat in marmore Italico:

Herſilus hic jaceo, mecum Marulla quieſcit,
Quæ ſoror & genetrix, quæ mihi ſponſa fuit.
Vera negas, frontemque trahis, ænigmata Sphingis
Credis? ſunt Pythio vera magis tripode.
Me pater è nata genuit, mihi jungitur illa,
Sic ſoror & conjux, ſic fuit illa parens.

Heſiodus, poeta natus in Aſcrâ Bœotiæ vico, unde & *Aſcræus* dictus. Hic miſſus à patre ad ovium cuſtodiam, dormiens ſomniavit, ſe repente poetam factum. Scribit Pauſanias ejus carmen adhuc ſuo tempore in plumbeis tabulis in Muſarum templo (cujus ſacerdos Heſiodus fuit) ſervatum fuiſſe. Scripſit Poemata, *Theogoniam*, unde eum *fabularum authorem* Quintilianus dixit, Ἔργα καὶ Ἡμέρας, *Opera & Dies*, librum παραινετικὸν, & *moralem*, quem ediſcere Græci pueri ſolebant, quemadmodum & Leptæ Cicero præcepit, lib. 6. Famil. *Lepta ſuaviſſimus ediſcat Heſiodum, & habeat in ore:*

Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν.
Sudorem poſuere dii Virtutis ad arcem.

Item Γεωργικὰ, nam qui illud unum & idem opus eſſe cum Ἔργοις putant, valde falluntur, ut eruditè oſtendit Heinſius in Introductione ad Heſiodi libros. Ex Plinio & aliis vett. citatur Heſiodus in Aſtrologiâ, & ex eâ petuntur

Tempora quæ meſſor, quæ durus orator haberet. Sed alia Geoponica ſcripſiſſe præter Ἔργα καὶ Ἡμέρας quæ hodie extant nullus veterum prodidit. Quare Scalig. Manilium miratur, qui aliam Theologiam, alia Geoponica Heſiodi hariolatur. Vide eum ad præd. Poet. pag. 111. Fuit Heſiodus poſterior Homero annis 120 circiter, ut Velleius auctor eſt lib. 1. cap 7. Alii vero majorem Homero; nonnulli æqualem prodiderunt. Vide Gellium, 3. 11. & 17. 19. Jul. Scaliger. lib. 1. Poetic. cap. 3. iis accedit, qui majorem ſtatuerunt: *quod major ſimplicitas, & quaſi rudior antiquitas in Heſiodo appareat.* Porro quo caſu in Locris interfectus ſit Heſiodus, & in mare projectus, ex quo cadaver recens in littus exportarit grex Delphinorum, interfectores vero ejus inventi, atque in mare demerſi ſint, ædibus ipſorum ſuccenſis priùs, optimè narrat Plut. in convivio 7. ſapientum, & lib. de induſtriâ animalium, ubi autores cædis à cane proditos narrat.

Heſione, Laomedontis Trojæ regis filia: quam Hercules ceto expoſitam liberavit. Verum cum Laomedon, accepti beneficii immemor, pactam ei mercedem denegaret, Hercules hominis perfidiam ægre ferens, Trojam diripuit, Heſionemque Telamoni, qui primus murum conſcenderat, uxorem dedit. Ovid. Met. 11. Virg. Æn. 8.

Heſperides, Heſperi, fratris Atlantis, filiæ, *Ægle*, *Arethuſa*, & *Heſperethuſa*, quas poetæ fabulantur habuiſſe hortos, nemore aurifero pretioſos, à dracone pervigili ſervatos, quem Hercules dicitur interfeciſſe, pomaque aurea ad vitricum Euryſtheum retuliſſe. Plinius & Solinus interpretantur fuiſſe æſtuarium maris, meatu flexuoſo inſtar draconis quod hortos Heſperidum amplectebatur, ubi præter oleaſtrum, nihil aliud ex narrato illo aurifero nemore extare prodiderunt. Varro per mala aurea, oves intelligit, quas Hercules ex Africâ in Græciam exportaverit. Nam μῆλον apud Græcos ſignificat *ovem* & *pomum*. Vide Nat. Com. 7. 7. Lucretius:

Aureáque Heſperidum ſervans fulgentia mala
Aſper, acerba tuens, immani corpore ſerpens
Arboris amplexus ſtirpem.

Lucanus:

Abſtulit arboribus pretium, nemorique laborem
Alcides, paſſiſque inopes ſine pondere ramos,
Rettulit Argolico fulgentia pomа tyranno.

Heſperus, filius Iapeti, & frater Atlantis, qui à fratre regno pulſus, in Italiam ſeſe contulit, regionemque eam *Heſperiam*, de ſuo nomine appellavit. Diodorus, lib. 2. ait Heſperum hunc Atlantis montis cacumen aſcendiſſe, ut ex loco eminen-

eminentiore aſtrorum curſum commodius obſervaret, nunquam autem deinde comparuiſſe. Quo factum eſt, ut vulgus in aſtrum illud lucidiſſimum verſum putarit quod mane ſolum præcedens *Luciferum*, veſperi ſubſequens, de nomine ejus *Heſperum* appellamus. Vide Nat. Com. 4. 7. Cleomedes, lib. 1. Ὑπὸ τέτων (Solem) ὁ μὲν Ἀφροδίτης ἀστὴρ δύει, ἡ εἰωθυῖαν μὲν ἀνατολὴν ἔχων. Κἀκεῖ μὲν ὑπόταν ὀπτανόμενος τὸν ἥλιον Ἑσπέριος ὑπόταν δὲ ἀφανίζῃ αὐτὸν ἑωσφόρος, ὅπερ ἐστὶν ἀμφότερα καλεῖν εἰώθασι. Ubi ſis vide Balforeum commentatorem pag. 170. Hom. Iliad. 22.

Οἷος δ' ἀστὴρ εἶσι μετ' ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ
Ἕσπερος ὃς κάλλιστος ἐν οὐρανῷ ἵσταται ἀστήρ.

Nonnus, lib. 26.

——Βοωλίγγεσι ματέρα πέπλων, ὡς μόσος ἄστρων
Αἰθέρα φαιδρύνων ἀμβρύσας ἔσπερος ἀστὴρ
Ἕσπερος ἐσπομένης λιποφεγγὴς ἄγγελος ὀρφνῆς.

Moſchus:

Ἕσπερε σὺ ἱερᾶς χρύσιον φάος Ἀφροδίτας.

Heſtiæa, Alexandrina diſſertationem edidit, Utrum, quæ Homerus de bello circa Trojam geſto cecinit, hiſtoria, an fabula, ſint. Quam rem plenius docet Strabo, lib. 13. Aliqui *Hiſtiæam* vocant.

Heſus, Gallorum Deus. Lucan. lib. 1.

Teutates, horrenſque feris altaribus Heſus.

Bochartus Martem fuiſſe putat; *Heſus*, inquit, *proprie fortem ſonat*, ut Ebræis *Hizzuk*. Inde Marti factum nomen apud Phœnices, Quod ex Jamblicho docet Julianus ὁ θεὸς Σάτης. Orat. in Solem. Ἄρης Ἄζιζος λεγόμενος ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἢ Ἐδεσσαίων Σύρων.

Heſychius, Mileſius cognomento *Illuſtris*, qui tempore Anaſtaſii Principis floruit. Scripſit univerſalem hiſtoriam; quam *Romanam*, & *Omnigenam* inſcripſit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. 2. 22. Alius autem ab hoc eſt *Heſychius* ὁ παγκρατιαστής, h. e. *Notarius*; cujus meminit Georgius Codinus libro de Originibus Conſtantinopolitanis. Item *Heſychius* Grammaticus, quem *Gloſſographorum longe principem* Caſaubonus in Athen. vocat. Idem Epiſt. 49. *Omnium veterum Criticorum, quos habemus hodie, longè ſi quid judico, doctiſſimus, & ſerio Græcantibus apprime utilis.* Ex nuda indicis percurſione, ſtructorem vocabulorii illius (rem nondum omnibus creditam) patebit Chriſtianum fuiſſe. Quis enim (ut novi Fœderis tot ῥήσεις mittam) Evangeliſtas, Apoſtolos, Prophetas, Prophetarum expoſitores, à verâ fide alienus ſuo operi inſeruiſſet? Pricæus præfat. ad Ind. Alphab. Scriptorum qui in *Heſych.* Græc. vocab. laudantur. Gregorii Nazianzeni auditorem, ac diſcipulum vocat Flac. Illyr. Catal. Teſt. cui etiam Vir in divinis Scripturis multùm verſatus, & Hieroſolymitanæ Eccleſiæ Presbyter dicitur.

Heva, prima mulier creata à Deo. Gen. 3. Lat. *viva*, vel *vivens*.

Hevæus, filius Chanaan. Gen. 10, à quo populi *Hevæi*, habitantes ad meridiem, de quibus vide Bochart. Geogr. pag. 345.

Hevila, filius Chus, Gen. 10. qui & *Havilah*, & *Chavilah*, de quo vide Boch. Georg. 2. 28.

Hexagon, legatus Ophiogenum (qui populi ſunt in Cypro) à conſulibus Romæ in dolium ſerpentium conjectus, experimenti causâ, circummulcentibus linguis miraculum præbuit. Plin. 18. 3. Vide *Exagon*.

Hiceſius, hiſtoricus, opus reliquit de myſteriis. Clem. in Protrept. Plinius, 27. 4. *Hiceſii* cujuſdam meminit, quem *non parvæ autoritatis medicum* vocat. De vino eum ſcripſiſſe innuit idem Plinius, lib. 14. cap. 19.

Hieracitæ, à quodam *Hierace*, in Ægypto, orti, negant reſurrectionem corporum, improbant conjugia, negant infantes eſſe hæredes vitæ æternæ. Epiphanius.

Hierax, adoleſcens, qui, cum Io vaccam rapere vellet Mercurius, Argo cuſtode excitato, à Mercurio in accipitrem, avem ſui nominis mutatus eſt.

Hiero, Syracuſanus, cum eſſet ex duce rex factus, populi Rom. perpetuus amicus fuit, & cum omnis expers diſciplinæ in morbum incidiſſet, erudiri cœpit, ac ſeſe ultro ſermonibus Phyſicis accommodare, donec paulatim, dum per valetudinem licuit, poetis Pindaro, & Simonide accerſitis uſus eſt. Ælian. Var. Hiſt. Hic corporis pulchritudine, & viribus adeo præſtitit, ut omnibus penè miraculum eſſet. Juſtin. lib. 23. Fidem ejus ac ſtudium erga Romanos celebrat Silius, lib. 14.

His longo mitis placido dominator in ævo
Præfuerat terris Hieron, tractare ſereno
Imperio vulgum pollens, & pectora nullo
Parentum exagitare metu; pactamque per aras
Haud facilis temerare fidem, ſocialia jura
Anſonii multos ſervarat caſta per annos.

Item Athenienſis quidam, familiaris Niciæ Ducis Athenienſium, unáque cum eo diſciplinis eruditus, poemata nonnulla conſcripſit, quæ Plutarchus in Nicià ad ætatem ſuam perveniſſe teſtatur.

Hierocles, libros edidit nomine Φιλίστρες, quaſi *hiſtoriæ amantes* dicas. Steph. & Tzetzes. Alius videtur is eſſe, de quo Steph. in Ἀλλάεσσα, cujus fuerit commentarius qui extat in Aurea Pythagoræ carmina. Item Φιλαλήθης, liber ſic dictus, in quo Apollonium Tyanæum Servatori noſtro Chriſto impiè comparat, cui ſacro ejus, ac horribili libro reſpondit Euſebius Pamphilus. Alius etiam videtur fuiſſe *Hierocles*, de quo Athen. lib. 14. Etiam *Hieroclis* Excerpta habemus in Mulomedicinæ ſcriptoribus. Fuit & *Hierocles* orator Alabandenſis. Strabo, lib. 14. Cæterum de variis hujuſce nominis hominibus videndus Vir Doctiſſimus Jo. Pearſonus in Prolegom. ad Hieroclem de Provid. & Fato.

Hieron, Alexandrinus, ſive Epheſius commemoratur Phlegonti Trall. de Mirab. cap. 2. ubi ex eo de Polycriti ſpectro, ac capite monſtroſi pueri à capite avulſo, diraque Ætolis comminante, longos texit logos. Voſſ.

Hieronymus, Siciliæ tyrannus, Hieroni patri ſucceſſit, admodum puer; Silius, lib. 14.

——*Bis octonis nondum rex præditus annis.*

Livius, lib. 24. *Erat autem quindecim tunc ferme annorum*, cui pater metuens, relictis tutoribus duodecim, moriens injunxit, ut fidem erga pop. Rom. annos 50. à ſe cultam, inviolatam ſervaret. Hic poſteà abjectâ tutelâ, contemptâ patris diſciplinâ, ac moderatione, luxurioſius, & arrogantius agendo, à Romanis deſcivit, Annibalique adhæſit. Cumque ſuperbè nimis in cives ſeſe haberet, ab eis interfectus eſt. Silius, lib. 14.

Sævos namque pati faſtus, juvenemque cruento
Flagrantem luxu, & miſcentem turpia duris
Haud ultrà faciles, quos iræ metuſque coquebat
Jurati obtruncant.——

Suidas de ejus crudelitate: Ὡς μήτε Φάλαριν, μήτε Ἀπολλόδωρον, μήτε ἄλλον μηδένα γεγονέναι τύραννον ἐκείνου πικρότερον. Item hiſtoricus Rhodius familiaris Demetrii Poliorcetis, relictuſque ab eo præfectus in regione Bœotiæ, ſcripſit res ipſius Demetrii geſtas. Plutarch. in Demetrio. Item Rhodius philoſophus, qui finem ſummi Boni ponebat in indolentiâ.

Hieronymus, Rhodius, Ariſtotelis diſcipulus, ſcripſit lib. *de Ebrietate, teſte* Athenæo, lib. 10. & 11. A quo lib. 14. Περιπατητικὸς vocatur, uti à Plut. φιλόσοφος, in Ageſilao. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 48.

Hieronymus Phœnix, vel potius Ægyptius, Syriæ præfectus, hiſtoricus, cujus mem. Lucian. libro *de Longævis*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Hieronymus Cardianus, ſcripſit de rebus geſtis Alex. M. Vide Voſſium ubi ſupra.

Hieronymus, Poetarum hiſtoriam condidit, ut cognoſcere eſt ex Athenæo, lib. 14. Mem. ejus Suidas in Ἀναγυράσιος, ubi citatur ἐν τῷ περὶ ποιητῶν.

Hieronymus, ſcriptor Eccleſiaſticus, vir doctiſſimus, ac eloquentiſſimus. Natus eſt Stridone oppido ſito in finibus Dalmatiæ & Pannoniæ, poſtea everſo à Gothis. Patris nomen erat Euſebius, adoleſcens à parentibus diſcendi causâ, Romam miſſus eſt, ubi Donatum ac Victorinum rhetorem audivit, & aliquandiu Damaſi Papæ ſcriba fuit. Poſtea, ut linguas, & doctrinam Eccleſiæ cognoſceret, & cum præcipuis Eccleſiæ Doctoribus colloqui, & vivas audire, & reddere voces poſſet, magnam partem Europæ, & Aſiæ peragravit. Gregorium Nazianzenum in Cappadociâ, Epiphanium in inſulâ Cypro, Didymum Alexandriæ in Ægypto audivit. Linguæ Hebrææ cognitionem tantâ aviditate, & ardore expetiit, ut noctu Judæum Barrabanum diſcendi causâ conveniret. Tandem bonam vitæ ſuæ partem in Bethleem tranſegit, quo ut liberius orationibus vacaret, Bibliaque Latina faceret, ſe receperat, ubi vitam cum morte commutavit, an. 91. agens. A. D. 422. *Linguarum, hiſtoriarum, & locorum ſitus peritiſſimus vir* dicitur Fullero Miſcell. 2. 8.

Hilarion, Eremita clarus, in Syriâ pium monachorum inſtitutum adauxit, qui cum ſignis & miraculis jam clareſceret, in Gaza urbe tres cujuſdam matronæ filios, ſimul repentè morbo correptos, invocato nomine Jeſu, extemplo curavit: quod poſtquam auditum eſt, certatim ad eum de Syriâ & Ægypto confluebant ita, ut multi crederent in Chriſtum, & ſe monachos profiterentur. Nondum enim tunc monaſteria erant in Palæſtinâ, nec quiſquam monachos ante S. Hilarionem in Syriâ noverat. Ille fundator & eruditor hujus converſationis, ac ſtudii in hâc provinciâ fuit. Hieronymus.

D. *Hilarius*, Pictavienſis Epiſcopus, hæreticorum flagellum, & malleus, rectæ fidei dogmata tam Italis, quam Gal-

licanis Episcopis præseminàvit, ac tanquam disertus, suis libris satisfactionem de Trinitatis consubstantialitate conscripsit & Arianorum dogmata destruxit. Sozom. 6. 24. plura de eo Voss. Hist. Lat. 1. 2. pag. 199. Item *Hilarius* Phrygius quidam vates, sub Joviniano Principe, literarum quidem imperitus: cæterum tantà divinandi peritiâ præditus, ut Deus cum illo futurorum cognitionem communicasse videretur.

Hildegardis, virgo monialis, & prophetissa, An. Dom. 1250. in oppido Bingio in Germaniâ, quæ rapta frequenter in somnis, didicit non solum, quod verbis effunderet, sed quod scribendo Latinè dictaret. Multa fertur prædixisse de futuris: ad quam etiam D. Bernardus scripsit literas. Item Conjux Caroli M. filia Hildebrandi Suevorum regis, condidit monasterium Campoducense in Sueviâ, An. Dom. 777.

Himilco, Pœnus, à Senatu Carthaginensi missus est, ut occidua Europæ littora exploraret, quo officio functus iter suum in commentaria retulit. Festus Avienus.

Hippagoras, famam sibi peperit, opere de Carthaginensi Rep. Athen. lib. 14.

Hipparchia, mulier quædam Græca doctissima, quæ philosophicis disciplinis valdè excelluit. Laertius.

Hipparchus, Nicæus astrologus, scripsit de Arati Phænomenis, de stellis fixis, de Lunæ motu contra Platonem. Primus instrumenta Mathematica invenit, unde hæc sensibus deprehendi possent, Plinio maximè laudatus, lib. 2. c. 26. *Hipparchus nunquam satis laudatus, ut quo nemo magis approbaverit cognationem cum homine siderum animasque nostras partem esse cæli*, Item Poeta Comicus, cujus fabula quædam περὶ γάμων inscribitur. Suidas. Alius propinquus Aristotelis, alius Eretriæ tyrannus. Hipparchus quoque filius Pisistrati tyranni, qui ob libidinem in Harmodium Aristogitonis conjurationem in se excitavit. Thucyd. Idem ut invidiam tyrannidis sapientiæ opinione extingueret, literas coluit, virisque doctis maximè favit. Ælian. Var. Hist.

Hippasus, Metapontinus, auditor Pythagoræ, vir doctissimus, nihil scripsit. Omnia ex igne creari dixit. Laertius. Item unus ex Centauris.

Hippe, Chironis Centauri filia, quæ cum in monte Pelio sese venando exerceret, gravida facta est, & ob id patris indignationem timens, deorum miseratione in equam conversa est, & in cœlum translata. Sunt qui mulierem fatidicam fuisse asserant.

Hippia, Minerva Arcadibus, quòd usum quadrigarum invenisse crederetur. Item urbs Perrhæbiæ, quæ & *Phalanna*. Steph.

Hippias Eliensis breviarium Olympionicarum edidit, admodum incertis fultum argumentis. Plut. in Nicâ.

Hippias, Eleus philosophus, discipulus Hegesidemi, ita se comparavit, ne cujusquam ope egeret. Summum Bonum Αὐτάρκειαν posuit, h. e. eo contentum esse, quod simplici victui sat esset. Is Olympiam cùm venisset maxima illa quinquennali celebritate ludorum gloriatus est, Nihil esse ulla in arte rerum omnium, quod ipse nesciret; nec solum has artes, quibus liberales doctrinæ, atque ingenuæ continerentur, Geometriam, Musicam, literarum cognitionem, & poetarum, atque illa quæ de naturis rerum, deque hominum moribus, quæ de rebus publicis dicerentur: sed etiam annulum quem haberet, pallium quo amictus, soccos quibus indutus esset, se suâ manu confecisse. Cic. lib. 3. de Oratore. Item Pisistrati filius, qui in Marathonia pugna cecidit, arma contra patriam ferens. Alius Erythræus, qui de Erythris, Ioniæ urbe, historiam reliquit. Athen. de quo Voss. Hist. Gr. p. 378.

Hippo Rheginus librum partim Physicum, partim historicum condidit. Mem. Antigonus Caryst. Mirab. c. 133. ubi tamen forte scribendum Ἵππυς; de quo alibi.

Hippobotus ἐν τῷ περὶ αἱρέσεων citatur à Laertiensi Diogene in Aristippo; unde sectarum historiam scripsisse cognoscitur. Nec dogmata tantum tradidisse, sed & vitas inde scimus, quia idem ἐν τῇ τῶν φιλοσόφων ab eodem citatur in Thalete. Mem. ejus quoque Malchus in Pythagorâ.

Hippocentauri, monstrosum hominum genus in Thessaliâ juxta Pelion montem, anteriore parte (ut poetæ fabulantur) hominum, posteriore equorum effigiem referentium. Cui fabulæ occasionem ministrasse videtur, quòd primi equos domare cœperint, iisque ita aptè insidere, ut homines cum equis unum in corpus coaluisse viderentur. Iidem antea *Centauri* dicebantur παρὰ τὸ κεντεῖν ταύρους, h. e. ab eo quod tauros stimulis agitarent. Verùm cum idem postea ex equis præstarent, iisque insidentes stimulis tauros præ se agerent, *Hippocentauri* dici cœperunt: qui cum ad Peneum amnem aquatum venissent, conspecti ab ulterioris ripæ accolis, pro monstris habiti sunt: præsertim cum inclinata potandi gratiâ, equorum capita non conspicerentur. *Hippocentaurus* quidam D. Antonium est allocutus, ei viam quò tenderet commonstrans. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremit.

Hippocrates, Cous medicus, auditor Democratis, ut quidam volunt, vixit apud Perdiccam Macedoniæ regem. Excessit è vivis annos natus 104. Suscepit filios Thessalum, & Draconem. Hic vir divinâ scientiâ dicebat coitum esse morbum comitialem leviorem. Ejus libri, tanquam divino emanaverint ore, ubique celebrantur. In primo enim Jusjurandum continetur, in secundo Prognostica, tertio Aphorismi, quarto illa admirabilis compositio 60 libris omnem scientiam Medicinæ complectens. Artem medicam in lucem revocavit, in quâ usque adeo enituit, ut venientem ab Illyriis pestilentiam prædixerit, ac discipulos ad auxiliandum circa urbes dimiserit: cui ob meritum honores illos, quos Herculi, tota Græcia decrevit. Quinque alios ejusdem nominis, omnesque ejusdem artis, & familiæ Suidas memorat. *Hippocratem* etiam alium Athenienium ducem ponit in bello Peloponnesiaco Thucydides. Denique Mathematicus quidam, qui mercaturam exercuit: quia tunc temporis hæc non habebatur vilis, modo tenuis non esset, teste Plutarcho.

Hippodame, & *Hippodamia*, filia Oenomai regis Elidis & Pisarum, qui cum ex oraculo se à genero interemptum iri didicisset, & illa tamen à multis procis ob formæ præstantiam expeteretur, curule certamen procis proposuit (habebat enim equos velocissimos, qui ex ventorum flatu creati erant) eâ lege, ut qui vinceret, filiam haberet, victus subiret mortem. Tredecim igitur victis ac occisis, Pelops Tantali filius visâ puellâ, ejus amore protinus exarsit; Cujus nuptias ut assequeretur, Myrtium ejus aurigam pollicitis corrupit, sic ut ille axes infirmos, & fragiles subjunxerit, vel, ut alii volunt, obicem axi non objecerit, & sic fracto ac dissoluto curru, Oenomaus excidit, morienique Myrtii caput devovit; obtestans Pelopem, ut vicem suum ulciscereturr, quod & factum est. Cum enim pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope poscret, ab eo in mare dejectus est, atque hoc modo Pelops puellâ & regno potitus est. Ovid.

Venit ut in Phrygios Hippodamia sinus.

Propert. 1. 12.

Nec Phrygium falso traxit candore maritum
Avecta externis Hippodamia rotis.

Hinc Ovidius:

Vecta peregrinis Hippodamia rotis.

Idem:

Quid? non Tantalides agitante cupidine currus
Pisæam Phrygiis vexit eburnus equis.

Euripides:

Παρθένον Πισσαίαν ἐκπρεπῆ
Ἱπποδαμείαν, Οἰνόμαον κτανών.

Virg. Georg. 3.

Hippodameque, humeroque Pelops insignis eburno.

Hippodamia, Pirithoi uxor, quam cum ipso nuptiarum die Centauri ei eripere conarentur, ab Hercule & Theseo ingenti clade profligati sunt. Ovid. Met. 12. Idem in Epist. Helenæ:

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Et lib. 1. Amor. Eleg. 4.

Define mirari posito quod candida vino
Atracis ambiguos traxit in arma viros.

Plut. in Theseo. *Deidamiam* vocat. Propertius ex Callimacho *Ischomachen*, lib. 2. eleg. 2.

Qualis & Ischomache Lapithæ genus Heroinæ
Centauris medio grata rapina mero.

Item *Hippodamia*, Brisei filia, quam Achilles expugnato Lyrnesso oppido secum abduxit, quæ & *Briseis* dicta. Alia Anchisæ filia, Alcathoi Trojani uxor, quem postea Idomeneus Cretensis in pugnâ cecidit.

Hippodamus Milesius, primus eorum qui in Rep. versati non essent, cœpit aliquid dicere de optimo civitatis statu. Constituit enim civitatem ex numero 10 millium, divisam in partes tres, artifices, agricolas & milites. Regiones in totidem partes, sacram, publicam, & privatam. Aristot. lib. 2. Polit. Item alius Milesius Architectus qui Athenienfibus Piræum portum extruxit, à quo forum Piræi *Hippodamium* appellarunt. Suidas.

Hippodorus, unus Codridarum, invidiam populi vitare cupiens, & optimam simul principis famam inter Athenienses adipisci, severitate in suos usus, filiam cum mœcho deprehensam currui jussit alligari, atque discerpi.

Hippodromus, Thessalus genere, patriâ Lariss æus, circa M. Antonini Principis tempora Athenis Scholæ successit. Philostratus.

Hippolyte, Amazonum regina, quam Hercules prælio superatam Thesco uxorem dedit, cui & Hippolytum peperit. Prop. lib. 4.

Felix Hippolyte nudâ tulit arma papillâ.

Claudianus:

——*Quoties Arcton populata virago Hippolyte.*

Fuit

Fuit altera Acaſti uxor, de quâ Horat. Carm. 3. 7.

Narrat pene datum Pelea Tartaro,
Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Vide *Acaſtus.*

Hippolytus Thebanus memoratur Glycæ in tertiâ parte An. Conr. Geſnerus in ſuâ Bibl. ait compoſuiſſe Chronicon, atque id Romæ extare in Bibl. Vaticanâ. At omnino fallitur idem Geſnerus cum ſuſpicatur, Thebanum Hippolytum, eundem eſſe ei de quo B. Hieronym. agit in Catalogo, nam is quidem Origenis fuit æqualis, Arabum Metropolitanus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 495. De *Hippolyto* Martyre Voſſ. ubi ſupra.

Hippolytus, Theſei, & Hippolytes Amazonis filius, Demophon, prius dictus, teſte Plutarcho, Tyndarides vero vocatur à Pauſaniâ, quomodo etiam illum nominat Plinius lib. 29. cap. 1. qui cum cœlibem ducens vitam venatu ſeſe exerceret, & conſtanti animo ſperneret mulieres, à Phædrâ novercâ abſente patre amatus eſt: cujus turpi deſiderio cum obtemperare noluiſſet, illa filium apud patrem detulit, tanquam de ſtupro eam appellaſſet. Quamobrem cum videret Hippolytus patrem, novercæ dolo perſuaſum, de nece ſuâ cogitare, conſcenſo curru fugam arripuit. Sed dum phocæ, quæ tum forte in littus exierant, equorum, & rotarum ſtrepitu perterritæ, magno impetu ſe in mare præcipitarunt, exterriti equi, fruſtra, obluctante Hippolyto, currum per ſcopulos, & ſaxa traxerunt, juvenemque infelicem loris implicitum, varias in partes diſcerpſerunt: Virg. Æn. 7.

Namque ferunt fama Hippolytum, poſtquam arte novercæ
Occiderit, patriaſque explerit ſanguine pœnas
Turbatis diſtractus equis, ad ſidera rurſus
Ætheria, & ſuperas cœli veniſſe ſub auras,
Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Claudianus de Bello Getico:

Et juvenem ſpretæ laniatum fraude novercæ
Non ſine Circæis Latonia reddidit herbis.

In nemore autem Aricino Dianæ ſacro ſepultus eſt. Ovid. Faſt. 3.

Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Ubi alii *direptus* legunt. Sic Faſt. 6.

Hippolyte infelix velles coluiſſe Dionen,
Cum conſternatis diripereris equis.

Idem de Art. Amand.

Hippolytum pavidi diripuiſtis equi.

Porro caſtitatem ejus innuit Prop. 4. 5.

Docta vel Hippolytum Veneri mollire negantem.

Ovid. Amor. 2. 4.

Illic Hippolytum pone, Priapus erit.

Mart. lib. 14. Lemmate *Puella Gaditana.*

Tam tremulum criſſat, tam blandum prurit, ut ipſum
Maſturbatorem fecerit Hippolytum.

Et in Priapeis:

Criſſabit tibi fluctuante lumbo,
Sic ut non modo te, Priape, poſſet,
Privignum quoque ſed movere Phædræ.

Horat. lib. 4. Carm.

Infernis neque enim tenebris Diana pudicum
Liberat Hippolytum.——

Negabant hunc ab equis diſcerptum Troezenii apud Pauſaniam in Corinthiacis. Nam de illis & Hippolyto loquens ita ait: Ἀποθανεῖν δ' αὐτὸν οὐκ ἐθέλουσιν συφίσιν ἀπὸ ἵππων. Adducit argumentum: Οὐδὲ τὰφον ἀποφαίνουσι. Imò de illo: Τὸν δ' ἐν ὑγρῷ καλάθμον ἡτιολθ[illegible]τον εἶ νομίζουσιν ἐκεῖνον Ἱππόλυτον. Inde lucem carpſit Ovidius 6. Faſt. ubi de Ophiucho:

Surgit homo juvenis ſtellis afflatus avitis,
Et gemino nexas porrigit angue manus.
Notus amor Phædræ, nota eſt injuria Theſei
Devovit natum credulus ille ſuum.

Idem Pauſanias eum cultum ſcribit ut Deum lib. 2. illique ab eo aſſignantur θυσίαι ἐπίτειοι. Adducitur hoc divinitatis illius argumentum: Ἔχθει παρθένῳ πόκαμον ἀποκείρῃ οἱ πρὸ γάμου, κηδεμόνι, ἢ ἀνέδησιν εἰς τὸν ναὸν φέρουσι. Vide *Virbius.*

Hippomachus, tibicen, qui cum videret à plebe laudari diſcipulum, quem tamen in arte peccare cognoſcebat, baculo tactum deſiſtere juſſit, dicens, maximum erroris argumentum, quòd ab ignarâ turbâ laudaretur. Ælian. Var. Hiſt. 2. 6.

Hippomanes, de quo & quid ſit, varia tradunt auctores. Columella lib. 6. cap. 27. generaliter de eo loquitur, & venenum quidem & medicamentum ſutorium eſſe declarat; ſed quid ſit illud, non adjicit: ſic adpellatum ſcribit tamen, quod equinæ cupidini amorem ſimilem accendat. Ariſtoteles & Plinius nunc liquorem, nunc carunculam; ac idem modo, modo diverſum faciunt. Etiam Virgilius, quòd mirêre, ſibi non conſtat. Alibi enim liquorem viroſum tradit. Georg. lib. 3.

Hinc demum Hippomanes vero quod nomine dicunt
Paſtores, lentum diſtillat ab inguine virus,
Hippomanes, quod ſæpe malæ legere novercæ.

Alibi carunculam teneram in fronte pulli equini, recens editi, quam genetrix illico devorat, aut partum ad ubera non admittit: nam Æn. 3. ita ſcribit.

Quæritur & naſcentis equi de fronte revulſus,
Et matri præreptus amor.

Ipſe etiam à ſe hâc in re diſſentit Ovidius: Nam Amor. lib. 1. el. 8. *(ſcit lena)*

——*Quid valeat virus amantis equæ.*

At lib. 2. de Art. Amand. ait:

Datque quod à teneri fronte revellit equi.

Juvenalis priori ſententiæ adhæret, Sat. 6.

Cui totam tremuli frontem Cæſonia pulli
Infudit.——

Et paulo poſt:

Tanti partus equæ, quanti una venefica conſtat.

Itemque Lucanus lib. 6.

——*Aut cum turgentia ſucco*
Frontis amaturæ ſubducunt pignora fœtæ.

Tibullus & Propertius priori: Hic lib. 1. eleg. 4.

Et quod ubi indomitis gregibus Venus afflat amores,
Hippomanes cupidæ ſtillat ab inguine equæ.

Ille lib. 4. eleg. 5.

Hippomanes fœtæ ſemina legit equæ.

Theocrito herba eſt, quâ guſtatâ, equi in furias aguntur. Sic enim canit in Pharmaceutriâ:

Ἱππομανὲς φυτόν ἐσ παρ' Ἀγαλλι, τό δ' ἔπι πᾶσι
Καὶ πῶλοι μαίνονθ' ἂν ὄρεσα, κὴ θοαὶ ἵπποι.

Ubi Schol. utriuſque ſententiæ meminit, h. e. & eorum qui carunculum quandam, & eorum qui herbam, ſive plantam dixerunt eſſe. Theophraſto vero Hiſt. Plant. 9. confectio quædam, quæ apud Arcadas in urbe Ægeâ ex tithymallo herbâ præparatur, eo nomine venit.

Hippomedon, Niſimachi & Mythidices Talai filiæ, ſororis Adraſti (ut vult Hyginus fab. 70.) vel Niſimachi, & Naſicæ filius (ut vult Lactantius in lib. 1. Theb.) unus ex 7 ducibus, qui ad Thebas profecti ſunt, dum in Iſmeno flu. pedeſtri certamine decertaret, extinctus eſt. Stat. l. 9.

En meus Hippomedon, cui gentis origo Mycenæ,
Argolicique lares, numenque ante omnia Juno.

Hippomenes, Macarei, vel Megarei & Meropes fil. Neptuni pronepos, vel, ut alii, Martis: cum Atalantam Schœnei filiam adamaret, Veneris beneficio voti ſui compos factus eſt. Nam cum illa virginitatem illibatam cuperet ſervare, procis ſuis curſûs certamen eâ lege propoſuit, ut illi inermes currerent, ipſa cum telo inſequeretur, & quem curſu aſſequi poſſet, venabulo confoderet. Cum itaque non paucos ſpe nuptiarum ejus illectos, neci tradidiſſet, Hippomenes, qui & ipſe amore ejus tenebatur, neque tamen pedibus ſatis valebat, Veneris opem imploravit, quæ tria illi aurea mala tradidit, & quis uſus eſſet in illis, edocuit. Hiſce itaque fretus Hippomenes, curſu cum Atalantâ certare non dubitavit, cumque parum abeſſe videret, quin illa præcurrentem aſſequeretur, mala aurea à Venere accepta, quàm longiſſimè extra viam diverſa in latera abjecit, quorum pulchritudine capta Atalanta, dum ea colligit, aurumque admiratur, Hippomeni victoriam tradidit. Hâc itaque ratione voti ſui compos effectus, cùm Veneri, cui victoriam debebat, gratias agere neglexiſſet, illa indignata, tam effrænatam illi cupiditatem injecit, ut in ipſo matris Deum delubro, nullâ habitâ Numinis reverentiâ, cum uxore concuberet. Quod flagitium ægrè ferens Cybele, Hippomenem in leonem, Atalantam in leænam commutavit. Ovid. Met. 10.

Hippomenes, 27 Athenienſium Archon. Is filiam Limonem in adulterio deprehenſam equo feroci vorandam præbuit. Unde Proverb. *magis impius Hippomene.* Ovid. in Ibin:

Solaque Limone pœnam ne ſenſerit illam,
Et tua dente ferox viſcera carpat equus.

Hippona, dea equorum, quam ſtabularii colebant. Juv. Sat. 8.

——*Jurat*
Hipponem, & facies olida ad præſepia pictas.

Sed hæc codicum corruptorum lectio, in melioribus tam editis, quam Manuſcriptis ita legitur:

Solam Eponam, & facies, &c.

Atque hanc lectionem etiam vetus Scholiaſtes agnoſcit. Nam ad illa verba *Solam Eponam*, hæc notat. *Quia multo eſt qui conſulitur, Epona Dea mulionum.* Meminit hujus Deæ Apul. lib. 3. Mileſ. & Tertull. in Apol. Item Min. Feſix. Vetus Inſcriptio DEÆ EPONÆ MANLIUS RESTIO. Prudent. contra Symmachum:

Nemo Cloacinæ, aut Eponæ ſuper aſtra dealbus.

Plut. in Paral. Ἐοικὼς Διὸς Ἐπόνα φεύγοντι παιμφὼν ἢ ἵππων. Vide Turneb. Adverſ. 24. 4. & 26. 10. Valeat igitur commentitia *Hippona*, & in ejus locum ſuccedat *Epona*.

Hipponax, poeta Epheſius, à quo Iambicum *Hipponacticum*, ſeu *Hippenacteum* carmen, quod & Scazon dictum eſt, nomen ſortitum videtur. Plin. 36, 5. Hic tam deformi, & fœdâ facie fuit, ut ejus effigies à pictoribus quibuſdam publicè expoſita fuerit deridenda: quamobrem indignatus Hipponax, in illos invectus eſt, ut aliquot ex illis ad ſuſpendium adegerit. Unde natum Proverb. *Hipponacteum præconium*.

Hipponicus, Calliæ fil. Athenienſis, cum patriæ ſtatuam dedicare decreviſſet, nonnullis eam à Polycleto confici ſuadentibus, illi nequaquam viſum eſt, quòd ob operis pulchritudinem ab aſpicientibus, non dedicantis, ſed potius artificis virtus laudaretur. Ælian. Var. Hiſt. 14. 16.

Hippoſtratus, genealogias Siculas expoſuit, teſte Pindari Scholiaſte. Minois quoque res geſtas conſignavit, authore Phlegonte Tralliano. Mirabil. cap. 30. Etiam *Hippoſtratus* inter eos, qui de mirificis hominum formis in India ſcripſerunt à Tzetze refertur, Chil. 7. Hiſt. 144.

Hippotades, patronymicum ab *Hippotâ* deductum; quo poetæ fere utuntur pro Æolo, ventorum rege, Hippotæ Trojani ex Segeſtâ filia nepote. Ovid. Met. 11.

Quod ſocer Hippotades tibi ſit, qui carcere fortes
Contineat ventos, & cum velit æquora placet.

Hippys Rheginus Darii & Xerxis temp. fuit; ſcripſit rerum Sicularum lib. 5. item Chronica libris 5. & κτίσιν ſive origines Italiæ, &c. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 442.

Hirtius, conſul Rom. unà cum C. Pansâ, quo tempore Brutus ab Antonio obſeſſus fuit Mutinæ, ad quem liberandum profectus, unà cum collegâ interfectus eſt. Item *A. Hirtius*, ſive *Hircius* hiſtoricus, author lib. 8. de Cæſaris bello Gallico, ut Sueton. in Julio teſtatur. Ejuſdem ſunt libri de bello Alexandrino, & Africano. Dictionem ejus meritò commendat Juſt. Lipſius. *Hirtius*, inquit, *terſiſſimo belli Africi commentariolo*. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 66.

Hiſtiæus Mileſius res Phœnicum conſignavit. Joſeph. Antiqu. 1. 3. Aliis Ἑστιαῖος dicitur. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 379.

Hædi, ſignum cœleſte, pluviæ cauſa. Virg. Æn. 9.

Quantus ab occaſu veniens pluvialibus Hædis
Verberat imber humum. ——

Servius: *Aurigæ ſignum in humeris fert capram, quæ Jovem aluit, & ſiniſtra Hædos, quorum & ortu & occaſu concitatur tempeſtas.* Theocritus in Thalyſiis:

Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἐείφεος νότος ὑγρὸς ἀέλλη
Κύματα. ——

Scholiaſtes ejus: Ὅταν ἀνατέλλωσιν οἱ ἔριφοι ἀγειμάνη ἡ θάλασσα. Horatius 3. 1.

Nec ſævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hædi.

Ovid. Met.

Sævior illa freto ſurgente cadentibus Hædis.

Unde cum Orione nimboſo conjungit Prop. lib. 2.

Purus & Orion, purus & Hædus erit.

Homerus, nomen Poetæ Græci excellentiſſimi, qui floruit ante Romam conditam annis circiter centum ſexaginta, ut Cornel. Nepos tradit in libris Chronicorum. Cæcum fuiſſe volunt, & ob id *Homeri* nomen ſortitum fuiſſe, quum prius *Meleſigenes* diceretur, quod ad *Meletem* flu. natus eſſet. Cumæi namque & Ionæ captos oculis ὁμήρους vocant. Hinc exercutiens Mæonius nuncupatur à Martiano Capellâ lib. 1. De patriâ ejus nihil certi traditur. Peculiarem libellum de eâ ſcripſit vir doctiſſimus Leo Allatius. Ejus carmen, quod Iliados, & Odyſſeæ nomen habet, oſtendit Principum familias ejus ætatis, & pingit imagines variarum perſonarum, conſiliorum, & mirabilium eventuum in hâc vita. Baſilius Magnus univerſam Homeri poeſin *laudem* dixit *eſſe virtutis*. Et ante eum Horatius.

Qui quid ſit pulchrum, quid turpe, quid utile, quid non,
Plenius, ac melius Chryſippo, & Crantore dicit.

Ælianus ſcribit Agathonem pictorem quendam Homerum pinxiſſe vomentem, reliquos vero poetas, ea quæ ipſe evomuiſſet, exhaurientes, ad quod & Ovid. reſpexit.

Aſpice Mæoniden, à quo ceu fonte perenni
Varium Pieriis ora rigantur aquis.

Manilius lib. 2:

—— Cujuſque ex ore profuſos
Omnis poſteritæ latices in carmina duxit.

Silius lib. 13.

Atque hic Elyſio tendentem limite cernens
Effigiem juvenis caſtæ, cui vitta ligabat
Purpurea effuſos per colla nitentia crines;
Dic ait hic quinam, virgo? Nam luce refulget
Præcipua frons ſacra viro, multæque ſequuntur
Mirantes animæ, & læto clamore frequentant.
Qui vultus? quem (ſi Stygiâ non eſſet in umbrâ)
Dixiſſem facile eſſe Deum. Non falleris, inquit
Docta comes Triviæ; meruit Deus eſſe videri,
Et fuit in tanto non parvum pectore numen.
Carmine complexus terram, mare, ſidera, manes,
Et cantu Muſas & Phœbum æquavit honore.
Atque hæc cuncta, priuſquàm cerneret, ordine terris
Prodidit, & veſtram tulit uſque ad ſidera Trojam.

De Homero eſt ſermo, qui τυφλὸς ἐκ παιδὸς γεγονὼς. Τὸ δ' ἀληθὲς, ὅτι οὐκ ἐπήδησε σπουδαίας, οὐ διὰ τὴν ὀφθαλμῶν ἔρχεται· καὶ διὰ τοῦτο ἰσχνόπους τυφλός. Ita Suidas, amplo de Homeri caſtimoniâ elogium. Diſtichon Græcum:

Εἰ Θεὸς ἦν Ὅμηρος, ἐν ἀθανάτοισι σεβίζω
Εἰ δ' αὖ μὴ Θεὸς ἦν, νομίζεθω Θεὸς εἶναι.

Columella præfatione: *Nec parens eloquentiæ Deus ille Mæonius vaſtiſſimis fluminibus facundiæ ſuæ poſteritatis ſtudia reſtinxerat.* In laudem ejus hoc cedit quod neminem in ſcriptis ſuis præter unum Therſitem vituperaverit. Quod obſervarunt duo diſertiſſimi Oratores. Them. Orat. 1. Ἴσως γάρ τι ὅπερ Ὅμηρος πάντα ὅσα ὠνομάζει, καὶ ἐπαινεῖ, καὶ ὑδὲ τὰ πάνυ φαῦλα ἀπαξιοῖ τῆ ἀναθῆς μαρτυρίας, &c. Θερσίτη δ' ἄρα ἀλοιδορήσατο μόνῳ, &c. Dio Chryſ. Orat. 33. Ὅμηρος μὲ γοῦν ἅπαντα ἐπεσκωμμάσε καὶ θεία καὶ φυτὰ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν καὶ ἄνδρα καὶ ἵππους, καὶ οὐδὲν ἔδ' ὅτου μηδεὶς χάρις ἐπαίνου τε καὶ τιμῆς, ὡς ἂν εἴποι τις, παρῆλθεν. Ἕνα γοῦν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐβλασφήμησε Θερσίτην, &c. Mortuum eſſe Homerum ſenem, dolore dictum, quod quæſtionem ſtultam de pediculis ſolvere non potuerit, fabula eſt à quodam oſore Homeri conficta. Sotades apud Stobæum fame extinctum prodidit. Τὸν θεῖον Ὅμηρον λιμὸς κατεδαπάνησε. Peculiarem de vitâ Homeri librum Herodotus ſcripſit, Plutarchus item, & Porphyrius, qui hodie extant & conjunguntur ab Hen. Stephano Editione Homeri, An. Dom. 1566. Sed de Homero nos alibi. Fuit alter *Homerus* Chius, medicinâ clarus teſte Archilocho. Tertius Chius magicâ arte clarus. Idem. Quartus inſtitoriâ arte Salaminenſis civis perdives. Idem. Quintus Colophonius pictor, & ſtatuarius præclarus habitus. Idem. Sextus, civis Athenienſibus leges dedit. Idem. Septimus, arte Muſicâ & Geometriâ clarus. Idem. Octavus, patriâ Mæon, certamine Olympico vicit, cui poſtea jus literarum, & linguæ Græcæ emendandarum ſoli tributum eſt, cujus quoque emendatione, & literæ, & lingua Græca uſque in hanc diem contenta fuit. Idem. De Homero Tragico. Voſſ. P. Gr. pag. 65.

Hora, Dea quædam apud Romanos, ita dicta ἀπὸ τῆ ὥρας, i. e. *à venuſtate*, & *Pulchritudine*, cui præeſſe putabatur. Hanc Romani putarunt eſſe Herſiliam, Romuli uxorem, quæ poſt mariti apotheoſin in cœlum tranſlata, Herſilia vocata eſt. Qu. Ennius.

Teque Quirine pater veneror, Horamque Quirinam.

Apud Ovid. tamen in fine lib. 14. legitur *Ora*, ſine aſpiratione, & priore correptâ.

—— Priſcum pariter cum corpore nomen
Mutat, Oramque vocat, quæ nunc Dea juncta Quirino eſt.

Horæ, Jovis ac Themidis filiæ. Heſiod. in Theogoniâ:

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας,
Εὐνομίην τ', Δίκην τ', καὶ Εἰρήνην τεθαλυῖαν,
Αἵ τ' ἔργ' ὠπίζουσι κατὰ θνητοῖσι βροτοῖσι.

Orpheus non ſolum ex prædictis parentibus, ſed etiam verno tempore natas eſſe dixit in his carminibus:

Ὥραι δυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἀναικτος,
Εὐνομίη τε, Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
Ἔαρινοὶ, λειμωνίδες.

Pauſanias in Bœoticis non hæc ſed alia Horarum nomina attulit longè diverſa; vocavitque aliam *Carpo*, aliam *Thalloten*, alterius nomen non dixit. Καρπὸς autem *fructum* ſig. θάλλη vero *pullulare*. Quas iccirco ἐπικαρπίους, ſive *fructiferas* vocavit Aratus, uti videre eſt in his:

Ἐν τῇς ἡλίου φέρεται δυοκαίδεκα πᾶσι
Πάντ' ἐνιαυτὸν ἄγων, καὶ οἱ σὺν τῇσιν ἴονται
Κύκλον, ἀέξουσι πᾶσαι ἐπικάρποι Ὧραι.

Has portas cœli ſervare dixit Ovidius Faſt. 1.

Præſidio foribus cœli cum mitibus Horis.

Idem Met. 2. miniſtras Phœbi, ſive Solis facit.

Jungere equos Titan velocibus imperat Horis,
Juſſa Deæ celeres parant.

Has & molles habere pedes, & omnium Deorum tardiſſimas eſſe, & novi ſemper aliquid adferre teſtatur Theocritus in Syracuſiis:

Μηνὶ δυωδεκάτῳ μαλακώτατος ἦμαρ Ὧραι,
Βαρδίστας μακάρων Ὧραι φίλαι, ἀλλὰ ποδῆναι
Ἔσχον πάντων βραδύτατα ἀεὶ τὰ φέρτατα.

Hom.

Hom. Iliad. 5. non ſolum portas Cœli ſervare, ſed etiam nubes inducere, & ſerenum facere cum libuerit, inquit.

Αὐτόμαι δὲ πύλαι μύκον ἔχριν, ἃς ἔχον Ὧραι
Τῆς ὀπιτέχνηται μεγάλης οὐρανοῦ, ἠδ' Ὀλύμπου τε,
Ἢ μὲν ἀνακλῖναι πυκινὸν νέφος, ἠδ' ἐπιθεῖναι.

Horatius Cocles, nobilis Romanus, qui in eo bello quod Porſena Hertruriæ rex pro reſtitutione Tarquiniorum cum Romanis geſſit, cùm Janiculum jam captum videret, hoſteſque inde in urbem irruere, reliquis omnibus attonitis, & in fugam converſis, duobus tantum comitatus, hoſtium impetum tantiſper remoratus eſt, donec pons à tergo ſolveretur; quem cum jam interciſum videret, ut erat armatus in Tiberim inſiliit, & incolumis ad ſuos tranavit. Sen. ep. 120. Horatius Cocles ſolus implevit pontis anguſtias, adimique à tergo ſibi reditum, dummodo iter hoſti, auferretur, juſſit: & tam diu reſtitit prementibus, donec revulſa ingenti ruina tigna ſonuerunt: Poſtquam reſpexit, & extra periculum eſſe patriam ſuo periculo ſenſit: Veniat, ſi quis vult, inquit, ſic euntem ſequi, deditus ſe in præceps: & non minus ſollicitus in illo rapido alveo fluminis, ut armatus, quam ut ſalus retento armorum victricium decore tam tutus rediit quàm ſi ponte veniſſet. Vide *Cocles*. Fuere præterea tres *Horatii* qui cum Curiatiis ſingulare certamen inierunt. Vide Liv.

Horatius Flaccus, poeta Venuſinus, Lyricorum, & Satyrarum ſcriptor, qui anno Imperii Auguſti 33. ætatis vero ſuæ 63. moriens Auguſtum reliquit hæredem, maximâ pompâ juxta Mecœnatem in Exquiliis conſepultus. Ovid.

Pervenit ad noſtras numeroſus Horatius aures,
Dum ferit Auſoniâ carmina culta lyrâ.

Vide L. Gyraldum & Crinitum.

Hormiſda, è Perſiâ oriundus, *interrogatus, quid de Româ ſentiret? id tantum ſibi placuiſſe aiebat, quòd didiciſſet ibi quoque homines mori.* Am. Marcell. lib. 16. Hic Saporis Perſarum Regis frater fuit, & quidem natu major: qui cum forte in convivio ſupervenienti ſibi optimates non aſſurrexiſſent, minatus eſt Marſyæ eis ſupplicium ſe irrogaturum. Cujus vocis memores optimates, mortuo Narſeo Saporem in regem ſubſtituerunt, à quo mox Hormiſda in vincula conjectus, poſtea uxoris induſtria liberatus ad Conſtantinum fugit, uti refert Zoſimus lib. 2. & Suidas voce *Marſyæ*. Hæc Valeſius, quem ſis vide.

Hortenſia, Hortenſii filia eloquentiſſima, quæ, cum matronarum ordo gravi tributo à Triumviris, Octavio, Antonio, & Lepido premeretur, nec virorum quiſquam ipſi adeſſe auderet, cauſam conſtanter egit, repræſentatâque patris facundiâ, impetravit, ut major pecuniæ pars ei remitteretur. Appianus.

Hortenſius, Romanus rhetor, qui in foro Romano *Cauſarum rex* ob eloquentiam dictus eſt, licet ejus ſcripta intra famam fuerint. De quo Cicero in Bruto ſic refert. *Primum memoria tanta quantam in viro cognoviſſe me arbitror, ut quæ ſecum commentatus eſſet, ea ſine ſcripto verbis iiſdem redderet, quibus cogitaſſet.* De quo etiam fertur, quòd ſedens olim totum diem in auctione, omnes res venales, ut pretia & emptores ordine ſuo recenſuerit, argentariis recognoſcentibus, ita ut à nullo falleretur.

Hoſtilius in exiſtimatione non exiguâ olim fuit annalibus carmine contextis: ex quorum 1. eſt verſus iſte citatus Priſciano in ſexto:

Sæpe greges pecuum ex hibernis paſtubi pulſi.

Dubium, idemne, an alius ſit Hoſtilius mimographus, de quo Tertull. in Apol. cap. 15.

Hur, vir antiquus, ſapiens & expertus, Maritus Mariæ, ut dicunt antiqui doctores & Joſ. Ant. l. 5. Hunc Rabbini à populo interfectum tradunt, quod Hebræos ob Idololatriam arguerit. Quod haud verum videtur, nam hoc à Moſe minime omiſſum fuiſſet.

Hyacinthia, pl. num. ſacra nocturna à Lacedæmoniis inſtituta in honorem Hyacinthi pueri, ab Apolline diſci jactu interfecti. Ovid. Met. 10.

Hyacinthides, quænam ſint non convenit inter authores. Harpocration tradit Hyacinthi Lacedæmonii filias eſſe. In eâdem ſententiâ eſt Apollodorus, qui quatuor eas memorat, *Antheidem*, *Ægleidem*, *Eutheniden*, & *Lytæam*, mactatſque ab Athenienſibus ex vetere Oraculo pro Salute publicâ ad tumulum Geraſti Cyclopis. Bibliothecæ lib. 3. Alii Erechthei filias fuiſſe tradunt, in quibus eſt Demoſthenes Orat. Fun. Alii 6. commemorant *Protogeniam*, *Pandoram*, *Procridem*, *Creuſam*, *Orithyiam*, & *Chthoniam*; atque ex his duas priores mactandas ſeſe præbuiſſe in colle Hyacinthio, unde *Hyacinthides* dictæ. Hyginus unam tantum memorat, Spariantidem, fab. 238. Meminit earum Heſychius.

Hyacinthus, Amyclæ regis fil. Eurotæ nepos, eodem tempore à Zephyro & Apolline adamatus. Verum cum in Apollinis amorem propenſior eſſet, ægre id ferens Zephyrus, amorem in odium convertit. Cum Hyacintho deliciis ſuis diſci jactu, dum ſeſe exerceret Apollo, Zephyrus nocendi occaſionem nactus, diſcum ab Apolline emiſſum flatu ſuo in caput Hyacinthi convertit, puerumque interemit. Cujus mortem cum ægerrimè ferret Apollo, Tellus in amatoris Dei ſolatium, cruorem ejus commutavit in florem ſui nominis. Palæphatus paulo aliter. Ovid. Met. 10.

Nec genuiſſe pudet Spartæ Hyacinthon, honorque
Durat in hoc ævi, celebrandâque more priorum
Annua præclarâ redeunt Hyacinthia pompâ.

Lutatius vetus Papinii Scholiaſtes ad Theb. 4. verſ. 223. Laconiæ civitas, ſacra Apollini, in quâ Hyacinthius agon celebratur in honorem pueri regis, qui cum exerceretur diſco, percuſſus Zephyri vertigine, quod ſibi Apollinem prætuliſſet, occiſus eſt. Porro de amore Zephyri, narrat ipſe Apollo apud Lucianum Deorum Dialogis: Διακόσιον ἐμάνθανε, καὶ γὰρ σωι ἐδόκουν αὐτῷ· ὁ δὲ κάκιστα ἀνέκυσεν ἀπολούμενος Ζεφύρου ἦκε μέν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτός, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐγὼ μὲν ἀνέβρισα, ὥσπερ εἰώθαμεν, τὸ δίσκον ἐς τὸν ἀέρα. Ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ παίγνιον καταπτύσας ὑπὸ κραυλῶι τοῦ παιδὸς ἐνέπεσε φέρων αὐτόν. ὥστε ὑπὸ τὴν πληγὴν αἷμά τε ῥυῆναι πολὺ καὶ τὸ παῖδα ἐυθὺς ἀποθανεῖν. Nonnus lib. 29.

Ὡς Ὑακίνθου Ἀπόλλων
Ἔστενεν ἀνδροφόνῳ βεβολημένου ὀξέϊ δίσκῳ
Μεμφόμενος Ζεφύρῳ ζηλήμονι θάνατον Ἕλληνος.

Ovid. in Ibin:

Aera ſi miſſo vacuum jaculabere diſco,
Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadas.

Vide Paſſerat. in illud Prop. 3. 14. *Mittite nunc diſci, &c.* Nicander in Theriacis:

——— Καρπόν τε πολυθρίνα Ὑακίνθου,
Ὃν φοῖβος θρήνησεν, ἐπεὶ ῥ' ἀκέουσε ἔκητα
Παῖδα βαλὼν σφετέρηισιν Ἀμυκλαίης ποταμοῖο
Πεφυζότα. Τὰκινθον, ἐπεὶ σὺν ἔμπεσε χέρσῳ
Πέτρῃ ἀφαλλόμενος, νέατον δ' ἤεξε κάλυμμα.

Coluthus Thebanus in Helenæ Raptu:

Ἔνθα δὲ Καρνείοιο θεοφραμίδας Ὑακίνθου,
Ὃν ποτε κυνείζοντα σὺν Ἀπόλλωνι νοήσας
Δῆμος Ἀμυκλαίων, ἠλάσατο μὲ Διῒ Λητὼ
Σκυζαμένη κὴ τῶτον ἀνήγαγεν Αὐτὰρ Ἀπόλλων
Οὐκ ἐδάη Ζεφύρῳ ζηλήμονι πῶδα φυλάσσων.
Γαῖα δὲ δακρύσαντι χαριζομένη βασιλῆϊ,
Ἄνθος ἀνηύξησε παραίφασιν Ἀπόλλωνι,
Ἄνθος ἀειζήλοιο φερώνυμον ἠβητῆρος.

Alius Lacedæmonius prioris ex Cynortâ patre nepos, Oebali filius, pater Hyacinthidum. Item pagus ſupra Sphendonios, ubi Erechthei filias immolatas eſſe tradit Suidas in Παρθένοι.

Hyades, ſtellæ 7. in capite Tauri, quæ quoties naſcuntur, vel occidunt, pluvias creant, unde & nomen acceperunt, ἀπὸ τοῦ ὕειν, quod eſt *pluere*. Ovid. Faſt.

Ore micant tauri ſeptem radiantia flammis
Sydera, quas Hyadas Graius ab imbre vocat.

Heſychius: Ὑάδες, τὰ ὀπὶ τῶ μετώπω χέρατα τῶ Ταύρου, τῶ ἐν οὐρανῶ ἄστρα. Εἰσὶ δὲ αἰτίες ἐπτὰ ὧν χεὶ ἡ ἀνατολὴ ὑετὸς γίνεται. Fabulantur poetæ has Bacchi nutrices fuiſſe, quæ & *Dodonides* nymphæ vocatæ ſunt, à *Dodonâ* Epiri civitate: quæ cùm Junonis iram vererentur, fugerentque Lycurgi regis ſævitiam, à Jove in cœlum ſunt tranſlatæ. Alii tradunt Atlantem ex Æthra uxore Hyan filium ſuſcepiſſe, ſeptemque puellas, quarum hæc ſunt nomina, Ambroſia, Eudoxa, Paſithoe, Corone, Plexauris, Pytho & Tyche, quæ cum fratrem à leone devoratum implacabili luctu proſequerentur, doloriſque magnitudine extabeſcerent, Jovis miſeratione in 7 ſtellas ſunt converſæ, &, ut in perpetuum maneret tantæ pietatis teſtimonium, à fratris nomine *Hyades* appellatæ. A Latinis *Suculæ* dicuntur, quòd propter maximas, quas ex ortu ſuo afferunt, pluvias, luto gaudere videantur, tanquam ſues. Ovid. Faſt. 5.

At ſimul inducent nocturna crepuſcula noctem,
Pars Hyadum toto de grege nulla latet.

Aliter Plinius: vi. *Nonas Maii Cæſari Suculæ matutino oriuntur*; & viii. *Idus Capella pluvialis.* Ætius: Μηνὶ Ἀρτεμισίῳ ὀ ὄφις Μαΐου δ'. Ὑάδες δύμα Ἡλίῳ ἀνατολῇ ὀπτίλλουσι. Tyro Libertus apud Gell. 13. 9. in quo ſcriptor ille ἀναρολόγητον ſe vel puero oſtendit. *Adeo Romani literas Græcas neſciverunt, ut ſtellas quæ in capite Tauri ſunt propterea ſuculas appellarunt quod eas* Ὑάδας *Græci vocant.* Tanquam id verbum Latinum verbi Græci interpretamentum ſit, quia Græci ὗες ſues Latinè dicuntur. *Sed* ὑάδες, inquit, ὐκ ἀπὸ τῆς ὗσ, *ut noſtri Opici putaverunt, ſed ab eo quod eſt* ὑεῖν *appellantur, nam & cum oriuntur & cum occidunt, tempeſtates, pluvias, largoſque imbres cient.* Statius in Sylv.

Non tantis Hyas inſerena nimbis
Terras obruit, aut ſoluta Plias.

Hydra

Hydra Lernæa, ſerpens erat 50 capita, unicumque duntaxat corpus habens, ex quibus uno occiſo, duo alia ſtatim repullulabant. Ovid. Met. 9.

———*Nec profuit Hydræ*
Creſcere per damnum, geminaſque reſumere vires.

Horatius:

Non Hydra ſecto corpore firmior
Vinci dolentem crevit in Herculem.

Stat. 4.

——*Squallet triplici ramoſa coronâ*
Hydra recens obitu.

Hydræ laborem Herculeum occiſæ nemo melius deſcripſerit Apollodoro lib. 2. Ἔχιδνα δὲ Τυφῶνα ναρκήσασα σῶμα, κεφαλὰς ἔχων ἑνέα, τὰς μὲν ὀκτὼ θνητὰς, τὴν δὲ μίαν, ἀθάνατον· ὑπέβαλε δὲ ἄντρου Λερναίου Ἰολάῳ, παρεγένετο εἰς τὴν Λέρνην καὶ τοὺς μὲν ἵππους ἔκτεινε· τὴν δὲ Ὕδραν ὑπὸ πέτραν ἐν τῇ λόφῳ ἵδρυε τὰς πηγὰς τῆς Ἀμυμώνης, ὅτι ὁ φωλεὸς αὐτῆς ἐνταῦθα ἦν, βαλὼν βέλεσι πυρωθεῖσι ἐξανάγκασεν ἐξελθεῖν· ἐκβαίνουσι δὲ αὐτῷ κεφαλὰς κατέσχεν, ἡ δὲ δακοῦσα τὸν ποδῶν ἐνέμετο ἀκροδακείαν, τῷ δὲ πέλυ τὰς κεφαλὰς κόπτων ὠδύνα ἀντὶ ἐλώπα· μιᾶς γὰρ κοπτομένης κεφαλῆς δύο ἀνεφύοντο· ἐπεβοήθει δὲ καρκῖνος τῇ Ὕδρᾳ ναρκήσασα δάκνων τὸν πόδα· διὸ θεὸν ἀποκτείναι ἐπεκαλέσατο καὶ αὐτὸς βοηθὸν τὸν Ἰόλαον, ὃς μέρος τι κατορύσσας τῶν ἀγρῶν ὕλης τοῖς δαλοῖς ὀπτῶν τὰς ἀναπλάς, ἅτε ἀναφυομένων κεφαλῶν ἐκώλυεν ἀνιέναι· καὶ τοῦτον τὸν τρόπον ἅτε ἀναφυομένων κεφαλῶν περιγιόμενος. τὴν δὲ ἀθάνατον ἀποκόψας κατώρυξε, καὶ βαρεῖαν ἐπέθηκε πέτραν παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν φέρουσι διὰ Λέρνης εἰς Ἐλεῦνα. Mythologiam pulcrè ponit Platonicus vates Claudianus, divino & omni ævo laudando Panegyrico in quartum Honorii Conſul. cujus principis inter multa infortunia, una felicitas fuit tantus præco. Barthius. Igne autem hanc beſtiam fuſtuliſſe volunt Poetæ. Euripides:

Τὰν δ' ἰωχέαγον πολύφονον κύνα
Λέρναι Ὕδραν ἐξεπύρωσε.

Seneca in Her. Inſano:

Quid ſæva Lernæ monſtra, numeroſum malum,
Non igne demum vicit & docuit mori?

Veram autem hujus fabulæ allegoriam non à Palæphato, ſed ab Albrico Philoſopho, lib. de Deorum imaginibus petere oportet. Ptol. Hephæſtio ex Ariſtonico Tarentino refert, dimidium caput Hydræ, qui cum Hercules pugnavit, aureum fuiſſe. Auctor Phot. in Biblioth. cap. 190.

C. Julius *Hyginus*, Auguſti libertus, natione Hiſpanus, etſi nonnulli Alexandrinum putent, & à Cæſare Romam advectum, Alexandriâ captâ. Studiosè imitatus eſt Cornelium Alexandrum, Grammaticum Græcum, quem propter antiquitatis notitiam Polyhiſtorem multi vocarunt. Præfuit Palatinæ Bibliothecæ, fuitque familiariſſimus Ovidio Poetæ, & C. Aſinio conſulari hiſtorico, qui eum pauperem deceſſiſſe tradit, & liberalitate ſuâ quoad vixit ſuſtentatum. Scripſit de vitâ rebuſque geſtis illuſtrium virorum, præterea Exemplorum volumen, Gell. 1. 7. & 10. Item de urbibus Italicis, Servio, & Macrobio teſtibus. Genealogiarum quoque libros reliquit, ut ait ipſe in poetic. aſtronomico, quo loco de Perſeo tractat. Commentarios quoque in Virgilium, Περιοδικὸν Cinnæ, de Agriculturâ, de Penatibus, de Proprietatibus Deorum, &c. Hodie nihil Hygini habemus præter poeticon, & fabularum librum. Nam Gromatica, ſive de limitibus conſtituendis, non hujus ſunt Hygini, ſed alterius, qui Trajani ætate vixit: ut ex ipſis Gromaticis videre eſt.

Hylæus, Centauri nomen à *ſylvis* deductum, qui à Pirithoo invitatus ad nuptias, viſâ puellâ permotus eſt, & cum violentus ei eſſe conaretur, à Lapithis prohibitus eſt. Virgil. Georg. 2.

Et magno Hylæum Lapithis cratere minantem.

Hor. 2. 12.

Nec ſævos Lapithas & nimium mero
Hylæum. Item canis Actæonis:

Ovid. Met. 3.

Hylæuſque ferox nuper percuſſus ab apro.

Hylas, filius Theodamantis, quem Hercules rapuit. Cùm enim ex Calydonia, occiſo Oenei pincernâ fugeret, veniſſetque cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes, & eſurienti puero, cùm Lichas pædagogus abeſſet, à Theodamante aliquid cibi poſtulaſſet, ille autem denegaſſet, arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Quamobrem Theodamas, convocatis popularibus, arma adverſus Herculem movit: & quamvis in ea pugna pene oppreſſus fuerit Hercules, tamen victoriam obtinuit, & occiſo Theodamante Hylam filium ejus ſecum abduxit, quem poſteà unice dilexit, ſecumque eum reliquis Argonautis Colchos navigans duxit. Verum cum inter remigandum Hercules remum ſuum fregiſſet, unà cum Hyla navi egreſſus eſt, ut alium in Myſiæ ſylvis quæreret; Invaleſcente autem æſtu, cùm ſiti premeretur, Hylam cum urna ad Aſcanium flu. miſit, ut inde ſibi aquam afferret; Verum cùm ripa altior eſſet, quàm ut ſtans haurire poſſit, procumbens in pectus Hylas urnam è manibus amiſit: quam cum ſubito recipere conaretur, pondere ejus demerſus eſt; Quæ res poetis occaſionem dedit fabulandi, Hylam à nymphis fuiſſe raptum. Hercules autem cùm Hylas nuſquam compareret, caſum ejus tam ægrè tulit, ut relictis Argonautis, Myſiam totam oberrans, Hylam quæreret. Dionyſ. Perieg. verſ. 807. De Cio flu. loquens

Τῷ ποτ' ἐπ' ἀρχείῃσιν Ὕλαν ἱμείρατο νύμφη
Ὀρτηγὼν θηρήτορα πιλωτὶν Ἡρακλῆος.

Juv. Sat. 1.

Et multum quæſitus Hylas, urnamque ſecutus.

Stat. Syl. 1.

Quantum non clamatus Hylas.

Theocritus de *Hylâ*,

——Τεὶς μὲν Ὕλαν ἄυσε.

Virg. Ecl. 6.

His adjungit Hylam, nautæ quo fonte relictum
Clamaſſent, ut littus Hyla, Hyla omne ſonaret.

Val. Flac.

Rurſus Hylan, & rurſus Hylan per longa reclamant
Avia, reſpondent ſylvæ, & vaga certat imago.

Papinius Theb. 5.

Audet iter, magnique ſequens veſtigia mutat
Herculis, & tarda quamvis ſe mole ferentem
Vix curſu teneræ quot Hylas, Lernæaque tollens
Arma, ſub ingenti gaudet ſudare pharetrâ.

Concinit Val. Flac. lib. 1.

Protinus Inachiis ultro Tirynthius Argis
Advolat: Arcadio cujus flammata veneno
Tela puer, facileſque humeris gaudentibus arcus
Geſtat Hylas; velit ille quidem, ſed dextera nondum
Par oneri clavæque capax.

De Hyla elegantiſſima carmina ſunt Theocriti & Propertii. Rem totam narrat Apollonius lib 3. Argon. circa verſum 1200. Cujus Scholiaſtes etiam ex Pherecyde, Callimacho, Hellanico, Anticlide, Socrate, Onaſo, Archilocho non indigna memoriæ producit. Apollonii tradita ſequitur Apollodorus lib. 1. itemque Hyginus cap. 14. qui loca raptus *Cion* & *Aſcanium* vocat. Nonnus Baſſaricon lib. 11.

Οὐ τόσον Ἡρακλῆος ἀρήιον ἤνυεν, ὁππότε νύμφαι
Ἄβαντ' Ὕλαν φονσεργὸν κατικτύλατο ῥεέθρης.

Sed, *Cui non dictus Hylas puer?*

Hyllus, fil. Herculis ex Deianira, qui Iolem, patre mortuo, uxorem duxit. Ovid. Met. 9. Hic poſtea cum cæteris fratribus, qui ex Hercule ſuperſtites fuere, ab Euryſtheo pulſus, Athenas confugit, ibique Miſericordiæ templum condidit, quod & accepti ab Athenienſibus beneficii teſtimonium, & miſeris in poſterum aſylum eſſet, & profugium. Item alius Herculis fil. ex Melita Ægæi flu. filia, à quo populi *Hyllienſes*. Eſt & fluvius Lydiæ in Hermum influens Straboni & Livio Phrygius dictus.

Hymenæus, Deus nuptiarum præſes, qui & *Hymen* dicitur, & conjunctis dictionibus *Hymen Hymenæus*. Hic Liberi patris, & Veneris, aut ut alii malunt Uraniæ fil. fuiſſe putatur, & primus certas nuptias inſtituiſſe. Nomen autem accepiſſe creditur ἀπὸ τῆς Ὑμένος, h. e. *à membrana*, quæ clauſtrum virginitatis eſſe, & primo coitu rumpi putabatur. Quanquam anatomicæ rei periti negant in virginum diſſectionibus pelliculam ejuſmodi ullam inveniri. Alii virum Atticum fuiſſe volunt qui raptas à latronibus virgines parentibus intactas reſtituit: Ideoque nuptiis ejus nomen invocari, tanquam defenſoris Virginitatis, vocemque hanc nuptialem factam apud Græcos, quemadmodum Romani in nuptiis Virginalibus *Thalaſſii* nomen invocant. Alii dicunt eum fuiſſe juvenem, qui die nuptiarum ruina oppreſſus, interiit, unde poſteà inſtitutum eſt, ut expiationis gratia nominaretur in nuptiis. Non raro quoque Poetæ *Hymenæos* ponunt pro nuptiis. Virgil.

Pergama cum peteret inconceſſoſque Hymenæos.

Obiter emendabis Claudianum de Raptu Proſerp.

——*Nimbis Hymenæus hiulcis*
Intonat.——

Mirum enim eſt Hymenæum intonare, & Jovis τὸ βεννῶντος officio fungi, quare *Hymenæon* legendum putat Nicol. Heinſius, ut ad Jovem referatur. Apul. Met. 4. *Tota domus lauris obſita, tædis lucida obſtrepebat Hymenæum.* Heſych. Ὑμέναιος, γάμος, ἢ ὠδὴ ὑμεναίου. Nihil frequentius poetis hac locutione. Statius genethliaco Lucani:

Et veſtros Hymenæon ante poſtes
Feſtis cantibus ipſe perſonabo.

Ovid. Met. 12.

Ecce canunt Hymenæon, & ignibus atria fumant.

Seneca

Seneca in Troad.

Tritonum ab alto cecinit Hymenæum chorus.

Muſæus:

Οὐχ Τμίναιον ἄειδε παῖδ', &c.

Item nomen viri, qui à Chriſtiana fide excidit. 2 Tim. 2.

Hypatia, mulier Alexandrina, Theonis geometræ filia, uxor Iſidori philoſophi, ſub Arcadio Imp. profeſſa eſt Alexandriæ varia diſciplinarum genera, magno & frequenti auditorio, convolantibus undique diſcipulis. Suidas, & Socrates 11. 12.

Hyperechius, Alexandrinus Grammaticus ſub Principe Marciano; ſcripſit artem Grammaticam, de nominibus, de verbo, & Orthographiâ. Suidas.

Hyperides, Athenienſis, unus ex decem oratoribus clariſſimis, æmulus quandoque Demoſthenis, accuſatuſque ab eo ſuper rapinâ pecuniæ, deinde cum eo damnatus juſſu Antipatri, aufugit in Æginam. Plut. in Demoſth.

Hyperion, aliis Solis pater, aliis Sol ipſe, quod *eat ſuper terras*; Diodorus Saturni fratrem facit Cœli filium, qui Solis ac Lunæ aliorumque aſtrorum motus, horaſque primus obſervavit. Frequens eſt Solis Epitheton apud Hom. Inde *Hyperionii currus* Val. Flacco.

Hypermenes, Scipſit librum περὶ χίος. Photius.

Hypermneſtra, una ex quinquaginta Danai filiabus, quæ cum totidem Ægypti filiis nupſiſſent, juſſæque eſſent à patre primâ nocte maritos interficere, ſola ex omnibus maritum ſuum Lynceum nomine ab inſidiis liberavit, qui poſtea Danaum occidit. Extat inter epiſtolas Ovidii una Hypermneſtræ ad Lynceum virum ſuum.

Hyperochus, pleriſque auctor creditur hiſtoriæ Cumanæ carmine contextæ. Athenæus, lib. 13. Pauſanias in Phoc.

Hypſicratea, uxor Mithridatis regis, quæ Perſico habitu induta, & in habitum virilem reformata tonſis capillis, victum à Cn. Pompeio Mithridatem per efferas gentes fugientem, animo pariter & corpore indefeſſo ſequuta eſt. Volater.

Hypſicrates, Amiſenus, memoratur Luciano, ultimo loco inter Hiſtoricos longævos.

Hypſicrates, Phœnicum res eorum linguâ perſcripſit, Auctor Tatianus, & ex eo Euſeb. Præp. lib. 10. Alius *Hypſicrates* eſt Grammaticus cujus mem. Varro, lib. 4. de LL. & Steph. in Ἀσίολη, & Gell. 16. 12. ubi eum compoſuiſſe ait libros nobiles ſuper his quæ à Græcis accepta ſunt.

Hypſipyle, Lemni regina, Thoantis filia, quæ cum reliquæ mulieres ejus inſulæ viros, cognatoſque omnes ex communi ſententiâ occidiſſent, ſola patrem ſervavit. Ob quam pietatem à Lemno ejecta, capta fuit à piratis, & Lycurgo Nemeæ regi vendita: à quo liberaliter habita fuit, & nutriendo filio ejus præpoſita. Nam paulo ante fugam gemellos pepererat, quos conceperat ex Jaſone, quem in Colchos navigantem hoſpitio ſimul & lecto exceperat. Poſtea cum Argivis ad Thebanam expeditionem proficiſcentibus, Langiam fontem oſtendiſſet, & Archemorum alumnum humi depoſuiſſet, eâ abſente adrepens ſerpens puerum interemit: quo nomine cùm à Lycurgo ad ſupplicium quæreretur, ab Adraſto, cæteriſque Argivis ſervata eſt. Statius, lib. 4. & 5. Thebaidos. Orpheus Argonaut. ver. 477.

φίλτροις Τ-ψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσεν Ἰήσων.

Apollodorus, lib. 1. Τ-ψιπύλη δὲ Ἰάσονι συνελθοῦσα, καὶ γαμηθεῖσα παῖδας Εὔνηον καὶ Νεφέλονον. Papinius vero unum horum filiorum de avi ſuo nomine Thoantem vocatum fuiſſe ſcribit, Theb. 6.

Ecce & Jaſonidæ juvenes, nova gloria matris
Hypſipyles, ſubiere jugo, quo vectus uterque
Nomen avo gentile, Thoas, atque omine dictus
Euneus Argoo.——

Vide Barthium ad locum.

Hyrcanus, Joſephi filius, ſibi mortem conſcivit. Joſ. Ant. 11. 5. Item alius, qui & *Joannes*, dux Judæorum 4. An. U. C. 621. Hebræorum primus peregrinos alere incœpit, Idumæam ſubegit. Joſ. Ant. 13. 13. Samariam funditus delevit. Idem 16. 17.

Hyreus, ruſticus quidam Bœotius, qui cum Jovem, Mercurium, ac Neptunum hoſpitio ſuſcepiſſet, juſſus petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, reſpondit quidem, ſe nihil æquè cupere ac filium, uxorem tamen ducere nolle. Quo intellecto tres Dii in bubulum tergus, quod ille juvenco detraxerat, quem Jovi recens immolaverat, lotium reddidere. Ex quo decimo menſe natus eſt puer, quem illi ἀπὸ τῆ οὐρῆ, *ab urinâ*, *Urionem* vocavere; qui deinde primâ literâ immutatâ, dictus eſt *Orion*. Hyginus vero Fab. 195. vult *Hyreum* regem fuiſſe, non ruſticum.

J A

JA, nomen min. filiæ Atlantis. Arnobius, lib. 5. *Nonne illarum repetitio lanarum eſt, quibus Ja deficientem contexit*, &c. Ita Meurſius. *Ja* enim Attidem expirantem lanâ contexit, non Mater magna. Arnobius ante. *Virgo ſponſa quæ fuerat quam Valerius Pontifex Jam nomine fuiſſe conſcribit, exanimati pectus lanis mollioribus velat.* Eſt etiam Dei nomen apud Ebræos. Heſychius: Ἰα δεσπότης τὸ ἄλφα, καὶ ὀξυνόμενον ἡ θεὸν σημαίνει καθ' Ἑβραίους.

Iacchus, unus ex Bacchi nominibus ἀπὸ τῆ ἰάχειν, i. e. à *vociferando*. Euſtathius ad finem Iliados ἀ· Ἴαχεν (inquit) τὸ ἠχεῖν, καὶ ἰάχειν λέγαι τις ὀνοματοποιΐαν, ἀφ' ἧς καὶ Ἴακχος ὁ μόνον ὁ ὅτι Διονύσῳ ἦχος, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἐκεῖνος. Solent enim Bacchæ Liberi patris Orgia celebrantes omnia inconditis clamoribus implere. Et quoniam Bacchus vini præſes eſſe creditur, non rarò *Iacchum* poetæ pro vino uſurpant. Virgil. Ecl. 6.

Inflatum heſterno venas, ut ſemper Iacchо.

Idem Geo. 1.

Et myſtica vannus Iacchi.

Ubi Lud. de la Cerda: Inter multa Bacchinoïa, inquit, illud maximè pertinuit ad ſacra; tunc enim Iachus dicitur, cum præeſt myſteriis. Inde Sacerdos Bacchi, & initiatus ſignate dicitur Polluci Ἰαχάγωγος. Ab Artemidoro quoque lib. 2. cap. 44. una cum ἀμυήτοις conjungitur Ἴακχος, ſicuti Δημήτης & Κόρη; quæ omnia nomina ad religionem pertinent. Quin & Herodotus ſcribit hoc nomen fuiſſe familiare Eleuſiniis Deabus, non minus quam nomen *Virbii*, *Adonidis*, *Attidis*, in ſacris *Dianæ*, *Veneris*, *Cybeles*. Claudianus quoq; 1. de Raptu inter ſacra:

——*Templumque remugit*
Cecropidum, ſanctaſque faces extollit Eleuſis.
Ecce procul ternâ Hecate variata figuris
Exoritur, lætuſque ſimul procedit Iacchus.

Seneca Oedipo in re ſacrâ:

——*Nunc Cadmeas*
Inter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacra præcincta latus.

Clariſſimè etiam Cicero 2. de Legg. *Quid ergo agent Iacchus, Eumolpidæque noſtri, & auguſta illa myſteria, ſiquidem ſacra nocturna tollimus.*

Jacob, fil. Iſaac, Lat. *ſupplantator*, quòd ex utero exiens fratrem Eſau plantâ pedis arreptum teneret, quem poſtea etiam non ſine Dei providentiâ ſupplantavit. Deinde *Iſrael* dictus eſt, i. e. *Dei princeps*, in celebri illâ cum angelo luctâ, quam deſcribit Moſes, Gen. 36.

Jacobus, Apoſtolus, frater Joannis Evangeliſtæ, quorum pater Zebedæus dicebatur. Matth. 4. Heſych. Ἰάκωβος, πορνικὸς, πόνος.

Jalemus, Calliopæ fil. infelix, nulliuſque pretii homo, præſertim in cantu ſupra modum frigidus, unde pro cantilenâ lugubri poni ſolet. Apollon. Arg. lib. 4.

Παννύχοι ἐλέεινον Ἰάλεμον ὠλόλυξαν.

Athen. lib. 14. Ἐν γάμοις Τρώων, ἐν δὲ πένθεσιν Ἰάλεμος. Vide Henricum Stephanum in Ἰάλεμος. Heſych. Ἰάλεμος, υἱὸς Καλλιόπης, καὶ κακοδαίμων, καὶ ὁ κακὸς, καὶ ὁ σχεδιάζων, καὶ ὀρφανός. Ἔνιοι δὲ, ἀηδὼν ἄζιος. Vide Zenob. pag. 92.

Iambe, muliercula quædam Metaniræ ancilla, uti tradit Philochorus, Panos & Echûs filia, quæ cum Cererem mœſtam videret, ridiculas narratiunculas, & ſales Iambico metro, ad commovendam Deam ad riſum, & ad ſedandum dolorem interponebat. Nicander in Alexipharmacis:

Ἐμπλήσω κυκεῶνα πόρεις ἐς κύμβεπ τέλξας
Νικτέρης Δηοῦς μοχθέν ποτιν, ᾧ ποτε Δηὼ
Ἀδιχαίλῳ ἔδρεξεν ἀν' ἄσυεσιν Ἰαμβοδόκοις
Θρηϊκίης ἀδύεσσιν ὑπαὶ ῥήτρεσιν Ἰάμβης.

Heſych. Ἰάμβη γυνή τις, ἀφ' ἧ ἡ Δημήτηρ ἐγελοίασε πανδήμοις, ἀφ' ἧς Ἰαμβίζειν τὸ λοιδορεῖν, κακολογεῖν. Apollod. lib. 1. Ἔπειτα πρὸς Κέλεὸν ἐλθοῦσα (Δημήτης) ἡ βασιλεύοντά τότε Ἐλευσῖνος, ἐνδὸν ὄσων γυναικῶν, καὶ λεγομένων τότων παρ' αὐτὰς καθίζεσθαι, χαλά τις Ἰάμβη σκώψασα τὴ θεὸν, ἐποίησε μειδιάσαι. Διὰ τότο οἱ τοῖς Θεσμοφορίοις τὰς γυναῖκας σκώπτειν λέγυσι.

Jamblichus, Pythagoricus philoſophus è Chalcide Syriæ, Porphyrii diſcipulus, Conſtantini M. tempore, qui adeo profecit, ut ſecundas poſt præceptorem Romæ obtineret. *Hominem prodigioſæ ſuperſtitionis, & diſciplinæ* vocat L. Vives in Aug. de Civ. D. 10, 11. Vide plura de eo ac variis *Jamblichis*

blichis apud Jonſium de Script. Hiſt. Phil. pag. 174. 292. &c. Critici *Jamblichum* ſcribi volunt, accentu penultimam longam denotante. Sane Syrophœniceum iſtud nomen ſervatur adhuc in ſacris Ebræorum literis יַמְלִיךְ *Yamlech* pro יַמְלִיךְ *Yamlich.* 1 Par. 4. 34. Ubi tertia futuri perſona ſingularis migrat in proprium nomen, & quòd ſit in conjugatione *Hiphil*, habet vocalem longâ accentu dotatam, i. e. *Hhirek* magnum, quod optimè per ει diphthongum exprimitur, ut אֱלֹהִים Ἐλωείμ in Philone Byblio apud Euſebium. Ita ſi ſcriberetur Ἰαμβλειχος, omne dubium evaneſcet. Græcè autem M. & Λ concurrere non poſſunt niſi B interveniente. Sic M. & P. ut נִמְרֹד *Nimrod*, Græcè Νεμβρώδης, ab ἡμέρα μισήμενος.

De *Jamblicho*, Babylonicorum ſcriptore. Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 482.

Jambulus, de mirificis hominum formis in Indiâ quædam tradidit. Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 147.

Janthe, puella Cretenſis, uxor Iphidis quæ ipſo nuptiarum die ex fœmina mutata eſt in marem. Ovidius Met. 9.

Janual, lib. genus, quod *Jano* tantum libantur, Feſtus. unde Ovid. Faſt. 1.

——— *Cereale ſacerdos*
Imponit libum, farraque mixta ſale.

Januarius, Conſul, collega Juſti, an. U. C. 1080. Item *Januarius* menſis, à *Jano* dictus. Cenſorinus lib. de Die Nat. cap. 22. *Januarius à Jano, cui attributus eſt, nomen traxit.* Suaves autem ſunt Græci, qui ſic dictum volunt qu. Ἀϊωνάριον. Suidas. Ἀϊωνάριος, ὁ Ἰανάριος μὴ ὢν λογίνος αὐτὸν ἐμιμήσατο βιάζεσθαι, ὡσανεὶ ἀϊώνος πατέρος. Vel à *Janua*. Porphyrius, lib. de antro Mutarum: Διὸ Ἰανάριον εἰπόντες ἢ δύσιν, καὶ Ἰανάριον μῆνα ἢ θυρεῖον προσεῖπον. Quamvis hoc Latinis etiam nonnullis placuit.

Janus, antiquiſſimus Italiæ rex, qui Saturnum à Jove filio Cretâ fugatum, navique in Latium appulſum, hoſpitio ſuſcepit, agrique colendi rationem ab eo edoctus in regni portionem eum recepit. Amboque unanimi conſenſu imperantes, duo condiderunt oppida, quorum alterum *Janiculum*, alterum *Saturnium* vocarunt. Monetam quoque æream primi cuderunt, in cujus altero latere roſtrum navis, in altero Jani imago erat impreſſa. Plut. in Ῥωμαϊκοῖς ad Quæſtionem, (ut nummi veteres ab unâ parte haberent Ἰανοῦ διπρόσωπον εἰκόνα *Jani bifrontem imaginem*, ab alterâ πλοίου πρύμναν ἢ πρῷραν ἐγκεχαραγμένου, *navigii puppim, aut proram inſculptam*) à pleriſque aſſeri dicit id fieri. Ἐπὶ τιμῇ Κρόνου πλοίῳ διαπεράσαντος εἰς Ἰταλίαν. *In Saturni honorem, qui navi in Italiam trajecerit.* Totam rem explicat Draco Corcyræus Περὶ λίθων apud Athen. lib. 15. his verbis: Ἰανὸν ἢ λόγος ἔχει διπρόσωπον γενέσθαι, τὸ μὲν ὄπισθεν, τὸ δ' ἔμπροσθεν ἔχοντα πρόσωπον· ἀπὸ τότε καὶ ἢ Ἰανὸν ποταμόν, καὶ τὸ ὄρος Ἰανὸν ὀνομάζεσθαι, κατοικήσαντος αὐτοῦ ὀπὶ τοῦ ὄρους. Πρῶτον ἢ στέφανον εὗρεν, καὶ χαλκᾶς καὶ πολίας, καὶ νόμισμα χαλκοῦν πρῶτον κατέξαι, διὸ καὶ ἐπ' ἀμφ. ἢ Ἑλλάδα πολλὰς πόλεις, καὶ ἐπ' ἀμφ. ἢ Ἰταλίαν, καὶ Σικελίαν, ὁπὸ τοῦ νομίσματος ἐγκεχαράχθαι πρόσωπον διπρόσωπον, καὶ ὁπ. δεξιᾷ μέρος ἢ χαλκᾶς, ἢ στέφανον, ἢ πλοῖον· τοῦτον ἢ ἐπ' ἀδιλφῷ χωνεύσαι, καὶ αὐτὸν ὡς μεῖζονα ὀρεχόμενον πραγμάτων, εἰς ἢ Ἰταλίαν διαπεῦσαι, καὶ οἰκήσαι τὸ πλησίον Ῥώμης ὄρος κεκλῆσθαι, τὸ ἀπ' αὐτοῦ Ἰάνικλον ὀνομαζόμενον. Ovid. Faſt. 1.

Ipſe ſolum colui, cujus placidiſſima lævum
Radit arenoſi Tibridis unda latus.

Fabius Pictor: *Is Janus ſub initium Aurei ſeculi Lævum latus Tiberis Hetruriæ tenuit.* Janum autem regum omnium ſuæ ætatis prudentiſſimum fuiſſe volunt, & præterita ſcientem, & futura prævidentem; unde & Biffons fuiſſe fingitur. Mortuus, inter Deos relatus eſt, templumque habuit Romæ ad infimum Argiletum à Numâ Pompilio poſitum, quod tempore belli patebat, pacis tempore claudebatur. Unde *Patulejus* & *Cluſius* dictus eſt. Conſtat autem templum hoc ter fuiſſe clauſum, primùm regnante Numâ, iterum poſt bellum Punicum ſecundum, tertio poſt bellum Actiacum. Hujus autem claudendi, vel aperiendi ratio varia eſt. Alii dicunt Romulo contra Sabinos pugnante, cùm jam prope vinceretur, calidam aquam ex hoc loco erupiſſe, quæ fugavit exercitum Sabinorum. Hinc ergo tractum morem, ut pugnaturi aperirent templum, quod in eo loco fuerat conſtitutum, quaſi ad ſpem priſtini auxilii. Alii dicunt Tatium, & Romulum facto fœdere hoc templum ædificaſſe. Unde & Janus ipſe duas facies habet, ut oſtendat duorum regum coitionem: vel quòd ad bellum ituri debeant de pace cogitare; vel quòd ad prælium exituri locum ſibi apertum debeant relinquere, quo tutò poſſint reverti. Hunc nonnulli eundem eſſe putarunt cum Sole, ideoque & Quadrifrontem fecerunt ob 4. quos ambit orbis cardines. Eundem hunc cum Gyge ac Noe fuiſſe volunt. Verſus Ovidii de Jani monetâ Lib. 1. Faſt. hi ſunt.

Multa quidem dixi. Sed cur navalis in ære,
Altera ſignata eſt, altera forma biceps?
At bona poſteritas puppim formavit in ære
Hoſpitis adventum teſtificata Dei.

Oſtendimus antea ex Plutarcho veterum de hâc re opinionem, quam tamen ipſe non probat, quia cum multis aliis Saturno commune id fuit. Καὶ γὰρ Ἰανὸς καὶ Εὐανδρος, καὶ Αἰνείας ἐν Θαλάττῃ περιπεμφθέντες. Itaque videntur veteres Symbolo navis aliud ſignaſſe, nempe arcam Noæ, quâ cum ſuis ſervatus eſt ab univerſali diluvio. Cæterum *Janus* ab Ebræo יַיִן *Jain* derivari videtur, quia vini repertor fuit, quâ ſignificatione *Oenotrius* dicitur Halicarnaſſeo. Hujus nominis uſus vel nullus, vel rarus ſemper fuit apud Græcos. Ovid. lib. 1. Faſt.

Quem tamen eſſe deum te dicam Jane biformis?
Nam tibi par nullum Græcia nomen habet.

Athen. lib. 15. Ὅτι Ἰανὸς ὁ παρ' ἡμῖν Θεὸς ὃν καὶ πατὴρ παρὰ πᾶσι. Idem ibidem.

Præſideo cœli foribus.

Hoc ſibi veteres induxerunt, ob cauſam quam tetigit Macrobius, Sat. 1. *Janum quidam volunt Solem demonſtrare, & ideo bifrontem, quaſi utriuſque januæ cœleſtis ortus & occaſus potentem; qui exoriens aperiat diem, occidens claudat.* Ex hâc opinione Janum matutinum dixit Horatius, lib. 3. Sat. 6. Nominis rationem reddit Ovidius, ubi ſupra.

——— *Redit officio Jupiter, itque meo,*
Inde vocor Janus. ———

Huc ſpectat locus Tullii 2. de N. D. *Quod ab eundo nomen eſt ductum, ex tranſitiones, perviæ Jani foreſque in liminibus profanarum ædium* januæ *nominantur.*

Jaë, ita Ethnici Jehovam vocavere, teſte Diodoro lib. 1. ubi poſtquam oſtendit veteres Nomothetas leges ſuas à Diis acceptas fuiſſe, populo perſuadere ſolitos, ſubdit, Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν καὶ Ἰαὼ ὀνομαζόμενον Θεόν. Vide *Jehova.*

Japetus, Cœli, ſive Titanis & Terræ fil. (ut inquit Heſiodus) vir quidam potens apud Theſſalos, ſed protervi ingenii, magiſque filiorum, quam ſuâ virtute clarus. Ferunt hunc Aſiam Nympham uxorem duxiſſe, & ex eâ Heſperum, Atlantem, Epimetheum & Prometheum ſuſcepiſſe. Hic Gigas erat proceriſſimæ ſtaturæ. De quo paſſim poetæ. *Japetum* autem, i. e. *Japhetum* Græci generis ſui authorem eſſe agnoſcunt, nec putant Japeto quicquam eſſe antiquius. Unde eſt quod decrepiti & deliri ſenes per convitium *Japeti* vocabantur. Heſychius Ἰάπετος ὀπὶ διαφθορᾷ φασὶ τοὺς ἀρχαίους, ita lege, non ἀρχαίους) idque ex Suidâ, apud quem Japetus ὄνομα κύειν, λύειν, μυεῖν, ἀρχαῖον. *Japis*, nobilis Ætolus, qui patriâ pulſus, cum ad intimum maris Adriatici ſinum veniſſet, oppidum de ſuo nomine condidit, à quo ea pars Italiæ, quæ Timavo flu. irrigatur, *Japidia* dicta eſt. Quinetiam Timavum ipſum ab hujus nomine *Japidem* cognominat. Virg. Georg. 3.

Caſtella in tumulis, & Iapidis arva Timavi.

Japys, nomen auguris, ac citharœdi, lege *Japis*. Virgil. lib. 12.

Famque aderat Phœbo ante alios dilectus Iapis,
Iaſides acri quondam cui captus amore
Ipſe ſuas artes, ſua munera lætus Apollo,
Augurium, citharamque dabat, celeresque ſagittas.

Japyx, Dædali filius, à quo *Japyges* pop. Solin. cap. 8. Item ventus ex Apuliæ orâ proficiſcens. Horat.

——— *Ego quid ſit ater*
Adriæ novi ſinus, & quid albus
Peccat Iapyx. ———

Idem Car. lib. 1.

——*Obſtrictis aliis præter Iapyga.*

Virg. Æn. 8.

Illam inter cædes pallentem morte futurâ
Fecerat Ignipotens undis & Iapyge ferri.

Hoc eſt, vento ex Apulia ſpirante.

Jarbas, Jovis & Garamantidis Nymphæ filius, Gætulorum rex, qui cùm Didûs ambiret nuptias, ab eâ repulſus naſcenti adhuc Carthagini bellum intulit: quod cùm Pœni propulſare non poſſent, reginam ſuam eò adegerunt ut nuptiis pacem redimeret. Quod cùm illa aliâ ratione effugere non poſſet, ſimulat ſe ante Sichæi prioris mariti manes placare velle. Eam itaque ad rem impetrato ſpatio, pyram ingentem extruxit, cui ſuperincumbens ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Ita enim habet veritas hiſtoriæ, etiamſi Virg. lib. 4. Æn. de Jarbâ rege, & exitu Didûs alia quædam commineatur.

Jaſion, quem Diodorus, lib. 6. etiam *Jaſium* appellat, Jovis & Electræ fil. adeo à Cerere adamatus, ut in ejus gratiam ad nuptias Hermiones ſororis ipſius maximam & frumenti & panis copiam attulerit. Quin & Plutum ex eâ fertur genuiſſe, qui cultum vitæ inſtituere, pecuniaſque coacervare, ac in uſus cuſtodire omnium primus docuit. Quidam eum à Jove ex invidiâ fulminatum ferunt: quamvis non deſint qui aliam mortis cauſam afferant, nempe quod ſimulachrum ejus contumeliâ affeciſſet.

Jaſis, dicta eſt Atalanta ab *Jaſio* patre.

Jaſon, Pontifex Max. Judæorum, primus ex Sacerdotum numero gymnaſium Hieroſolymis inſtituit, in quo juventus more Græcorum exerceretur in diſciplinis Ethnicis. 2 Mac. 4. Quanquam Joſephus hujus fratri Oniæ, qui & Menelaus, hoc facinus adſcribit.

Jaſon Hiſtoricus, cujus lib. 3. *de ſacrificiis Alexandri in Alexandriâ*, citat Athen. lib. 14. Etiam Vitam Græciæ ſcripſit. Stephanus: Ἰάσων, ὁ τὴν Ἑλλάδος βίον γράψας ἐν δ'. βιβλίοις.

Jaſon, Byzantinus innotuit opere de Tragicis. Plut. in Flum. Vir eruditus in Notis ad eum locum eſſe eundem ſuſpicatur cum ſuperiore. Sed fallitur. Nam ille Argivus Grammaticus fuit, teſte Suidâ in Ἰάσων.

Jaſon Cyrenæus flor. ſub. Ptol. Philomet. Geſta Aſmonæorum, ſive Maccabæorum quinque libris deſcripſit. Eos in compendium redegit ſcriptor 2. Maccabæorum libri, uti videre eſt ex ejus capite 11. verſu 24.

Jaſon Pheræus, de quo Cic. 3. de N. D. Nec prodeſſe Pheræo Jaſoni voluit is qui gladio vomicam ejus aperuit, quam ſanare medici non poterant. Multi enim etiam cùm obeſſe vellent, profuerunt, & cum prodeſſe obfuerunt. Idem habet Valer. M. 1. 8. At Plut. De utilit. ex inimicis cap. Prometheo Theſſalo tribuit, his verbis. Ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θεσσαλὸν Προμηθέα κλεῖναι διανοηθεὶς, ὕπνῳ τὸ ξίφος τὸ φθάσαν, καὶ διεῖλεν ὅπως ὄφις σωθῇναι τὸν ἄνθρωπον. Seneca vero neminem nominat, refert autem 2. Ben. *Tuber quidam tyranni gladio diviſit, qui ad eum occidendum venerat: non ideo illi tyrannus gratias egit, quod rem quam medicorum manus reformidaverant, nocendo ſanavit.*

Jaſon, fil. Æſonis ex Alcimede quem pater moriens Peliæ fratri in tutelam commendavit, tradito ei regno, ita tamen ut illud adulto Jaſoni reſtitueret. Alcimede vero ſuſpectum habens Peliam, Jaſonem Chironi alendum dedit. Itaque Jaſon adultus cum ad repetendum paternum regnum veniſſet, Pelias juvenem laudis avidum ad Colchicam expeditionem excitavit, ſperans futurum ut periculi magnitudine ſuccumberet. Fabricatâ itaque navi, quæ ab Architecti nomine dicta eſt Argo, Jaſon cum Græciæ juventutis flore mari ſe commiſit, primumque ad Lemnum inſ. appulit, ubi ab Hypſipyle, & hoſpitio, & thalamo ſuſceptus eſt. Deinde ad Phineum regem, à quo muneris loco edoctus eſt, quomodo per Cyaneas petras inter ſe concurrentes, ad Colchos uſque tutò navigare poſſet. Quò cum perveniſſet, Medea Colchorum regis filia, formâ ejus capta, à certiſſimo eum eripuit exitio, oſtensâ ratione, quâ & æripedes tauros perdomare, & draconem pervigilem ſopire poſſet; Ejus itaque conſilia ſecutus Jaſon, aureum vellus ſuſtulit, & inde clam cum ſociis & Medeâ fugam arripiens ad Iſtri oſtium pervenit, adverſoque fluvio ſubiens, cum eum tandem in locum perveniſſet, ubi Danubius Liburniæ montibus proximus eſt, navim, quâ vectus erat, ſuis, ſociorumque humeris ſuperatis montibus in mare Adriaticum deportavit, tandemque ſoſpes in patriam revectus, duos ex Medeâ filios ſuſcepit. Sed poſtea cùm Creuſæ Corinthiorum regis filiæ amore flagrans, eam uxorem duxiſſet, Medea ægrè ferens divortium, Creuſam cum regiâ exuſſit. Sunt qui tradunt Medeæ poſtea reconciliatum Jaſonem, multaque præclara geſſiſſe, adeo ut divinos in Aſiâ honores fuerit promeritus. Papinius Theb. 5.

——*Scit blandus Iaſon*
Virginibus dare vincla novis.

Ubi Schol. Vet. Blandus à pulchritudine ſuâ. Quod etiam teſtantur non uno loco ejus præcones Orpheus, Apollonius, Val. Flaccus. Quorum ſecundus, lib. 3.

Ὡς ἄρα τῇ καλὸς μὲν ἐπήλυθεν εἰσοροώντι Αἰσονίδης.

Unde κάλλιστον ἀνδρῶν eum appellat Pindarus, & μειλιχίοις λόγοις uſum fuiſſe prohibet, Pythionic. 4. Etiam Ovidius formæ blanditias in eo jungit, Epiſtolâ Medeæ:

Cur mihi plus æquo flavi placuere capilli
Et decor & linguæ gratia ficta tuæ.

Et alibi:

Et formoſus eras, & me mea fata trahebant.

Idem Met. 8.

Quam, niſi crudelem, non tangat Iaſonis ætas,
Et jus & virtus? quam non, ut cætera deſint,
Forma movere poteſt?

Apollonius ubi ſupra.

Θεσπέσιον δ' ἐν πᾶσι μετέπρεπεν Αἰσονίδαο
Κυδρῇ τ' ἠδὲ χαείτεσσιν, ἐπ' ἀμφοῖν δ' ὄμματα κούρῃ
Λοξὰ φέρ' ἀμφαδίην λιπαρεῖν ὑπὸ θυμὸν ἔθελγεν.

Horat. in Epod.

Ut Argonautas inter omnes candidum
Medea mirata eſt ducem.

Jaſonem, pro quovis ditiſſimo rege dixit Plautus in Pſeudolo:

——*Atque adeo ut frumento affluam,*
Ut civitas mihi nomen commutet, meque ut prædicet,
Lenone ex Ballione regem Jaſonem.

Verum de Aureo Vellere, ita Suidas in Δέρας τὸ χρυσόμαλλον· *Aureum vellus*, quod Jaſon & Argonautæ Pontico mari in Colchidem profecti, unà cùm Medeâ, Regis Æetæ filiam, rapuerunt. Id vero non ejuſmodi fuit, ut Poetæ fabulantur: ſed liber fuit in membranis ſcriptus, qui continebat, quomodo per artem fundendi, quam Chymiam dicunt, aurum eſſet faciendum. Merito igitur tum id vellus aureum appellabant, propter artem quæ in eo tradebatur.

Jaſus, pater Atalantæ, quæ ab eo *Jaſis* dicta. Prop. 1.1.

Sævitiam duræ contudit Iaſidos.

Apollodorus, lib. 3. Ἰάσου δὲ καὶ Κλυμβόης, ἣ Μαῦσ Ἀταλάντη ἐγένετο· Callimacho Hymn. in Dianam *Jaſius* dicitur:

Ἥνησας δ' ἔτι παῖχν παιδὸρῥῶνα Ἀταλάντῃ
Κέρεω Ἰασίοιο συοκτόνον Ἀρκαδίηος.

Jaſon nominatur à Scholiaſte Apollonii, Ἀταλάντῃ Ἰάσονι συνάπτει ὡς ἔγημε Μελανίων, ἀπεγὸ δὲ ἦν Ἀρκὰς, ὁ Σχοινέως, ὃν ἔγημε Ἱππομέδων· *Jaſion* appellatur ab Æliano initio lib. 3: Var. ubi explicatur fabulam Atalantæ.

Ibycus, Rheginus poeta, quem maximè omnium amore flagraviſſe, ex ipſius ſcriptis conſtare ſcribit Cic. Tuſc. Qu. l. 4. Inde proverb. *Ibyci grues*, quoties ſceleribus novo quodam & improviſo caſu proditis ſceleſti pœnas dant iis quos læſerunt. Id ex hujuſmodi quodam eventu natum memorant. Ibycus cùm in latrones incidiſſet jam occidendus, grues forte ſupervolantes obteſtatus eſt. Aliquanto poſt tempore cum iidem latrones in foro ſederent, rurſumque grues ſupervolarent, per jocum inter ſe ſuſurrabant in aurem Αἱ Ἴβυκε ἔκλαγον πάρεσην. Eum ſermonem aſſidentes in ſuſpitionem rapuerunt, maximè deſiderato jam pridem Ibyco. Rogati quidnam ſibi vellet ea oratio, hæſitanter & inconſtanter reſponderunt, ſubjecti tormentis facinus confeſſi ſunt. Atque ita velut gruum indicio pœnas Ibyco dederunt. Cujuſmodi ferme Plut. in De futili loquacitate. Auſon. in Monoſyllabis.

Ibycus ut periit, vindex fuit altivolans grus.

Ibzan, Bethlechemites, judicavit Iſraelem annis 7. Judic. 12. Hunc quidam Hebræorum putant eſſe Booz patrem Obed, patris Iſai, patris David.

Icadiſtæ, Epicurei ſic dicti quod τὰς εἰκάδας, h. e. viceſimum quemque Lunæ diem, quo natus eſt Epicurus, celebrarent, imagines ejus per cubicula circumferentes. Athen. lib. 7.

Icadius, prædo, de cujus fato ſic ſcribit Cicero in lib. de Fato. *Ne hercule quidem Icadii prædonis video fatum ullum, nihil enim ſcribit ei prædictum. Quid mirum igitur ex ſpeluncâ, ſaxum in crura ejus incidiſſe?*

Icarius, Oebali fil. pater Erigones, qui cùm à Libero patre utrem vini accepiſſet, ut ejus uſum mortalibus communicaret, in Atticum agrum ſeſe contulit, ibique paſtoribus, qui æſtu Solis ſitim, contraxerant, vinum propinavit, qui cum novo potûs genere delectati, largiùs hauſiſſent, altiſſimoque primum ſomno, deinde & crapulâ correpti eſſent, toxicum ſibi datum rati, Icarium interfecerunt, occiſumque in puteum projecerunt. Aderat forte Icario canicula nomine Mæra, quæ ad Erigonen reverſa, veſtem ejus mordicus arripuit, illamque ſequentem ad patris cadaver perduxit: quæ tantum ex patris nece dolorem concepit, ut mala multa ejus percuſſoribus imprecata, laqueo vitam finierit. Mæram quoque tam heri quam filiæ herilis deſiderio ferunt contabuiſſe, Joviſque miſeratione in cœlum tranſlatum, in Caniculæ ſtellam converſam eſſe, Icarium autem in Booten, Erigonem vero in Zodiaci ſignum, quam Virginem appellamus. Hyginus, lib. 1. Fab 130. Hic *Icarus* Tibullo dicitur, lib. 4. Ad Meſſalam.

——*Etiam Phœbo gratiſſima dona*
Cres tulit, & cunctis Baccho jucundior hoſpes,
Icarus, ut puro teſtantur ſidera cœlo
Erigoneque Caniſque.——

Ovidius in Ibin.

Muneribuſque tuis lædaris, ut Icarus, in quem
Intulit armatas ebria turba manus.

Propertius, lib. 2. eleg. 33.

Icare Cecropiis merito jugulate colonis,
Pampineus noſti quàm ſit amarus odor.

Icarius, patriâ Lacedæmonius, pater Penelopes; Hinc illud,

Κέρη Ἰκαρίοιο πέλοριον Πηνελόπεια.

Paſſim apud Hom. in Odyſſeâ. Ovid. Ep. 1.

Me pater Icarius viduo diſcedere lecto
Cogit.———

Inde Penelope vocatur *Icaris*. Ovid. in Ibin.

Et velut Icaridos famulæ periere procique.

Item *Icariotis*. Prop. 3. 13.

Hæc etiam clauſas expugnant arma pudicas,
Quæque terunt faſtus Icarioti tuas.

Ovid. Pont. 3. 1.

Nil opus eſt letho, nihil Icariotide telâ.

Icarus, Dædali filius, qui unà cum patre è Creta fugiens fretus alarum fiduciâ, quum ultra patris juſſa altius evolaſſet, Soliſque ardore cera, quâ pennæ continebantur, liquefacta eſſet, ita ut ab alis defluereat, decidit in mare, quod eſt inter Myconem & Gyarum, à quo poſtea *Icarium mare* appellatum fuit. Ovid. Faſt. 4.

Tranſit & Icarium, lapſas ubi perdidit alas
Icarus.———

Seneca in Herc. Fur.

Medium cæli dum ſulcat iter
Tenuit Latias Dædalus oras
Nullique dedit nomina Ponto.
Sed dum volucres vincere veras
Icarus audet, patriaſque puer
Deſpicit alas, Phœboque volat
Proximus ipſi dedit ignoto
Nomina Ponto.———

Icelos, unus filiorum Somni, cui ab *aſſimulando* nomen factum. Ovid. Met. 11.

———*At alter*
Fit fera, fit volueris, ſit longo tempore ſerpens.
Hunc Icelon ſuperi, mortale Phobetora vulgus
Nominat.———

Ichnæa, Themidis epitheton, vel cognomentum. Hom in Hymno Apollinis.

——— Θεμὶς δ' ἔῃ ἔνδοθι πᾶσιν,
Ὅσσοι ἄνειται ἔῃσι, Διώνη τ', Εἰνὼ τε,
Ἰχναίη τ' Ἠπιόνη, καὶ ἀγάσσων Ἀμφιτρίτη.

Lycophron de Themide, Solis filiâ:

Τῆς δ' ἡλίου θυγατρὸς ἰχναίας βροτοῖς.

Vide Stephanum. Dicitur & Nemeſis *Ichnæa*. Diodorus poeta Epigrammatarius:

Ἀδρήστεια δία καὶ Ἰχναίη σι φυλάσσοι,
Παρθένος ἣ πολλὰς ἀσωμένη Νέμεσις.

Item regio Macedoniæ. Heſychius: Ἰχναίαν, χώραν τῆς Μακεδονίας, ἔνθα τὸ μαντεῖον ὁ Ἀπόλλων κατέχει καὶ τιμᾶται.

Ictæus Tarentinus, nobilis palæſtrita, toto vitæ tempore Veneris expers fuit, ut arti accommodatior eſſet, tanta illi gloriæ libido. Ælianus Var. Hiſt. Lege autem *Icchus*, locus eſt lib. 11. cap. 3. Vide eundem de Anim. 6. 1. vide ſis etiam Pauſan. in Eliacis, nec non Platonem de Legg. lib. 8.

Idæa, Deorum mater. Lucret. lib. 2.

Hanc variæ gentes antiquo more ſacrorum
Idæam vocitant matrem.

Veram etymologiam eſſe arbitratur Tan. Faber, non quam Lucretius, & alii omnes attulere, ſed hanc. Ἴδαι (inquit) ſunt montes, & loca ſaltuoſa Heſychio, & Euſtathio, unde & Ἴδη pro ligno ſeu materiâ tectonicâ. At primi homines glande veſcebantur, & in quercu penuarium iis erat. Hinc itaque mater Deum *Idæa*. Sed poſt indictum tritici uſum Φρυγία dicta fuit, nam triticum φρύγειν ſeu *torrere* ſolebant, quod hodieque fit circa farinam, ubi major alendi pueri cura eſt.

Idæi Dactyli, filii Minervæ & Solis, vel, ut alii volunt, Saturni & Alciopes, dicuntur & *Corybantes*. Ferrum ii primùm adinvenerunt. Herod. lib. 7.

Idæus Rhodius, verſificator, ſcripſit Rhodiorum res geſtas verſibus ter mille. Suidas.

Idas, Apharei filius nomine, re autem ipsâ Neptuni, qui acceptis à patre velociſſimis equis, Marpeſſam filiam formoſiſſimam Eveni regis Ætoliæ, Martis filii, in Dianæ luco ſaltantem rapuit (qui nulli procorum filiam ſuam nuptum dare voluerat, niſi certamine curſûs fuiſſet victus: à ſe autem victos decollare, eorumque capita in aliorum terrorem de muris ædium ſuarum ſuſpendere ſolebat) dolore commotus, interemptis, quos habebat, equis, ſe in fluvium Lycormam, qui poſtea ab ipſo Evenus dictus eſt, præcipitavit. Cæterum fugienti cum puella, Apollo in itinere obvius ei factus eſt, qui cùm Marpeſſam & ipſe præripere Idæ vellet, ventum utrinque ad certamen eſt. Sed à Jove miſſus Mercurius arbitrium Marpeſſæ commiſit, ut ipſa, utrum vellet, eligeret: illa autem Idam elegit, verita ne ſe ætate proveƈtam Apollo relinqueret. Propertius, lib. 1. el. 2.

Non Idæ & cupido quondam diſcordia Phœbo
Eveni patriis filia littoribus.

Vide *Marpeſſa*.

Idmon, vates inter Argonautas, Apollinis & Aſteriæ fil. Apollonio vero & Herodoto Abantis filius. Orph. in Argonaut.

Δὴ τοτ' Ἄβαντος παῖς νόθος ἤλυθε κάρτιμος Ἴδμων.

Ἀμπυκίδης eidem dicitur.

Idomeneus, Deucalionis fil. nepos Minois, rex Cretenſium, populos ſuos ad Trojam duxit, & cum poſt everſam Trojam reverteretur, in tempeſtate devovit, Diis ſacrificaturum ſe rem quæ ei primum occurriſſet; contigit autem ut ei filius primùm occurreret: quem cum ut alii dicunt, immolaſſet, vel, ut alii, immolare voluiſſet, à civibus pulſus regno, Salentinum Calabriæ promuntorium tenuit, juxta quod civitatem condidit.

Idomeneus Lampſacenus Ptol. Lagi temp. vixit. Strab. lib. 13. ait Epicurum eo familiariter uſum eſſe. Item ex decimo Laertii lib. conſtat fuiſſe auditorem Epicuri. Scripſit libros de Socraticis, quorum mentio apud eundem Laert. in V. Socratis. Item hiſtoriam Samothraciam, teſte Suidâ. Mem. Idomenei hujus Plut. in Demoſth. Pericle, Ariſtide, Phocione, Athenæus, lib. 14. atque alii.

Idothea, filia Proeti Argivorum regis, quam unà cum ſororibus furiis agitatam Melampus ſanitati reſtituit. Hom. Od. 11.

Idothea, Protei ſenis marini filia, cujus monitu Menelaus Proteum adegit, ut ſibi ab illo diceretur, quando domum repetere poſſet. Hom. ὁδ. 4.

Πρώτιστα ἰφθίμην θυγατέρ' ἁλίοιο γέροντος
Εἰδοθέην.———

Vide Euſt in illud Dionyſii ἦχί περ ἄκραι
Φαίνονθ' ἑκατὸν Πηλιῶίδος Εἰδοθέης.

Jebuſæus, fil. Canaan. Gen. 10. à quo *Jebuſæi*, de quibus vide Bochartum in Phal. pag. 344.

Jehova, יהוה quod nomen recentiores Judæi, creſcente inter eos ſuperſtitione, ἀπερρήτως judicarunt, cum à Magiſtris eorum denunciatum jam eſſet; *Partem non habiturum in futuro ſeculo, quiſquis nomen illud pronunciare præſumeret.* Quod tamen per ætates retro ab orbe condito antegreſſas proferre non licitum tantummodo, ſed & pium, ac laude dignum habebatur. Etymon quod attinet, deſcendit à verbo היה *fuit*, ut יהוה fit ὁ ὤν, i. e. *exiſtens, qui eſt*, vel *qui exiſtit*; Deus ſc. æternus, nulli mutationi obnoxius. Itaque docuit & Rabbi Moſes Ægyptius in libro *More* cætera Creatoris nomina ab effectibus eſſe derivata, ſolum vero nomen hoc τετραγράμματον, quod etiam *Schem hammephoras* nominant, peculiare eſſe & proprium ſoli ejus ſubſtantiæ. Imo Rabbi Haccadoſh in *Arcanorum revelatore* probare nititur, comprehendi in eo divæ Trinitatis myſterium; ut haud abſque ratione aſſerat Philo Judæus merito & juſtè tribui Deo: maxime cum Moſi ſciſcitanti ipſius nomen reſponderit אהיה אשר אהיה. Ubi quanquam futuri temporis ſit אהיה *Ehie*, h. e. *ero*, tamen cum in linguâ Hebræa pro præſentibus ſæpe uſurpentur futura, non exiſtimandum eſt male reddidiſſe Hieronymum cum Septuaginta Ἐγώ εἰμὶ ὁ ὤν. Ut ità efficaciùs & evidentiùs ſubſiſtentem per ſe eſſentiam divinam exprimerent, inque eo vivere, & ab eo proficiſci omnia & pendere ſignificarent. Hebræi יהוה legunt *Adonai*, & Septuaginta Κύριος ſemper interpretantur, quod nomen non legitur in primo capite Geneſeos, ſed Elohim ὁ Θεός. At in ſecundo יהוה Κύριος. Hinc argutati ſunt Tertullianus & & quidam veterum Deum non prius Dominum fuiſſe, quam Adam factus eſſet. Phœnices Ἰάω dixerunt pro *Jehova*, Samaritæ Ἰαβαὶ, Alii Ἰαὼ, ut Orpheus ac Diodorus Siculus. Vide doctiſſ. Gataker. in tractatu cui titulus *De nomine Tetragrammato diſſertatio*, in quâ vocis *Jehova* apud noſtros receptæ uſus defenditur, & à quorundam cavillationibus iniquis pariter atque inanibus vindicatur.

Jehu, 10. rex Iſraelitarum, ab Heliſeo unctus, omnem domum Achab delevit, Joram interemit, Jezabelem è domo præcipitavit, ſacerdotes Baal occidit, Idoli templum ſuccendit. 4 Reg. 9. Joſ. Ant. 5, 6. Lat. *ipſe* ſive *exiſtens*.

Jephthe Judex in Iſraele. An filiam ſuam immolaverit vide Diatribam ſingularem Lud. Cappelli ubi affirmatur. & Annot. H. Grot. in hiſtoriam Jephthe ubi negatur.

JESUS, Hebræum nomen, quod Latine *Servator* dicitur. Mat. 1. 21. Τέξεται δὲ υἱὸν, καὶ καλέσεις τὸ ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ, αὐτὸς γὰρ ΣΩΣΕΙ τὸν λαὸν αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν. Act. 4. 12. Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· Οὐτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις ἐν ᾧ δεῖ ΣΩΘΗΝΑΙ ἡμᾶς. In tres ſententias eunt, qui SS. hujus nominis Etymon inveſtigarunt.

Primo, Alii à radice יָשַׁע originem ejus ducunt. Hique adeo יְהוֹשֻׁעַ, aut יֵשׁוּעַ Hebraicè ſcribi volunt. Sententia ipſa canitie ſua ex longo ævi decurſu veneranda.

Secundo, Reliquæ duo multò videntur juniores. Et quidem hæc (Reuchlini, Andreæ Oſiandri & aliorum ſententia) à הוה nomen hoc deducit ש licentiâ neſcio quâ utcunque interpoſitâ, in hunc videlicet finem, ut Tetragrammaton illud Dei nomen prius ineffabile, deinceps pronunciari poſſit. Sententia parum ſolida, & vacillans. Nam ut libenter concedamus, cùm cætera Dei nomina, tum maximè auguſtiſſimum illud Jehovæ nomen, niſi graviſſimâ de causâ, prorſus ineffandum eſſe, ne libertas in licentiam exeat, & contemptus nominis in contemptum numinis redundet, nemo admittet illud in Hebraicæ ſaltem linguæ idiomate ineffabile habendum. Græcè quidem ἀνεκφώνητον eſſe in confeſſo eſt, Inde enim Græci Ἰαὼ pro Jehovah corrupte enunciarunt, ut auctor eſt Diod. Sic. lib. 1. Inde etiam 70 illi Sacri codicis Interpretes nunquam nomen hoc κύριος πόδας reddidere, cum ne poſſit quidem, ſed tantum κατ' ἰσοδυναμείαν, nimirum in locum ejus, quoties occaſio tulit, Κύριον ſubſtituentes. At verò Hebraicè ineffabile eſſe nunquam evinci poteſt. Certè teſtantur Talmudici Doctores vel ipſos Judæos nomen illud ad mortem uſque Simeonis effari ſolitos. Sed ut hoc demus, quid cauſæ fuerit, quòd ש ſola omnium Alphabeti literarum admiſcenda eſſet, ut ineffabile illud nomen tandem linguæ potens evaderet? Atqui hiſce diluendis immorari operæ pretium haud fuerit. Neque enim profecto opus eſt, cùm jam viderim Oſiandrum à Flac. Illyrico, & aliis, eo nomine merito enervatum. Verum, ut per omnia cum illo ſentire integrum non ſit, ſummo tamen viro debitus honos minime denegandus eſt, quod Reuchlini auſpiciis veritati jam diu obrutæ indagandæ aditum nobis utcunque aperuerit.

Tertiò, Cæterum corona unico Caſtellioni reſervanda, utpote qui in tertiâ ſuâ, quæ jam ſupereſt, ſententiâ, opus ab Oſiandro feliciter inchoatum ad culmen uſque perduxit. Ille enim pulcherrimam interpoſitionis ש, quam Oſiander non potuit, rationem exhibet. Quâ de re verba ipſius hic apponam. Cum diu, multumque (inquit) conſiderarem, neque cur hæc litera ש interpoſita foret, viderem, quippe cum non ſit ſervilis, h. e. ejus literarum generis, quæ ſolent in deductis aliunde verbis ad primigenia adhiberi: cœpi cogitare, verbum hoc compoſitum eſſe oportere, Tandemque Dei beneficio comperiſſe videor. Quemadmodum enim *Jeſus*, & Deus eſt & Homo, ita nomen ejus ex Dei & Hominis nomine eſſe conflatum.

Id autem didici ex Exod. 15. 3. ubi dicitur מלחמה יהוה איש, i. e. *Jehova vir belli*. Ubi vir bellicoſus dicitur, quoniam de Chriſto ſermo eſt, qui vir futurus erat. Eſt igitur JESUS nomen compoſitum ex יהוה איש, interpoſitâ litera ש ex nomine אישׁ, reliquis autem duabus rejectis, quippe quæ ſerviles ſint, & addi, adimique ſæpe ſoleant, ut ſit יהושׁה *Jeſus*, idem quod *Jehovah Vir*, ut intelligamus *Jeſum* non eſſe *Jehovam* (nam hoc de ejus patre dicitur) ſed *Jehovam hominem*, i. e. corporatum, &c. Sic ille ſuper Mat. cap. 1. v. 21. ut extat in elegantiſſimâ ſuâ Bibliorum verſione An. 1573. Baſileæ editâ. Vide libellum, cujus titulus eſt, Exercitatio de Verâ SS. Nominis Jeſu Etymologia, Lond. 1652. Vide Suidam in verbo Ἰησοῦς: & confutationem ibidem à Theodoſio quodam Judæo traditorum per Hentenium ad calcem Euthymii Zygabeni in Evangel. Pariſ. 1547.

Jeſus, Nave fil. qui & *Joſue* vocatur, Iſraelitarum poſt Moſem dux ſapientiſſimus. Item Sirachi fil. libri Eccleſiaſtici auctor. Fuerunt & alii ejuſdem nominis in Vet. & Nov. Teſtamento.

Jeſuitæ in vet. Teſtamento, filii *Jeſui* Num. 26. 44.

Jeſuitæ, ordo Religioſorum, uti vocant, in Eccleſ. Rom. ab Ignatio quodam Loyolâ fundatus circa A. D. 1540. *Novo, atque ut pleriſque viſum eſt, ſuperbo nomine appellati ſunt*, inquit Thuanus Hiſt. Tom. 1. lib. 15. Ferunt autem Sixtum V. Pont. Rom. cum Generalem Jeſuitarum coram tribunali ſuo convocaſſet, eum interrogaſſe, Quare ſe & reliquos Ordinis ſui *Jeſuitas* nominaverint? Reſpondiſſe vero Generalem: Nos eo nomine, inquit, non appellamur, ſed ſolum *Clerici è Societate Jeſu*. Cui Papa: Utquid vero vos id nomen vobis tanquam peculiare arrogatis, cum & cæteris quoque Chriſtianis commune ſit, teſte Apoſtolo 1 Cor. 1. 2. *Vocati ſumus in ſocietatem Filii ſui*. Obmutuit generalis, nec habuit quid pro ſe ac ſociis reſponderet. Neo enim hoc nomen aliquibus in viâ competit, Papiſtis ipſis teſtibus. Bernard. à Buſtis in Mariali: *Nunc dicimur Chriſtiani a Chriſto, & in Paradiſo appellabimur Jeſuani à Jeſu*. Lindwood in Conſtitt. *Ratio quare dicimur Chriſtiani à Chriſto, non à Jeſu Jeſuani eſt, quia rem ſignatam hoc nomine Chriſtus ſcilicet Unctionem communicavit, ſed rem ſignatam nomine Jeſu non communicavit: interpretatur enim ſervator, cujus effectus, viz. ſervare ipſi ſoli convenit. Ipſe enim ut dicitur in Evangelio, ſalvum faciet populum ſuum, &c. ac ſi diceret, ipſe ſolus & non alius*. Cæterum cum hoſtis humani generis animadverteret Curiam Rom. omnis Idololatriæ officinam labaſcere, & tantum non fœdam ruinam minitari; ſimulque intelligeret Clericorum & Monachorum quantumvis pingues & craſſos ventres hanc ruinam non poſſe amplius fulcire ac ſuſtentare, ut afflictis rebus ſuis maturè ſuccurreret, Jeſuitas in lucem edidit. Et hi quidem Satanæ in fulciendo Antichriſti regno ſtrenuam operam locarunt, unde etiam auſi ſunt Pontificiam Cathedram ruentem, aut certe ruinam minitantem, pingere, quam ipſi ſuis humeris densâ teſtudine conferti ſuſtinerent. Non puduit eos, nec pudet adhuc, veternoſos, turpiſſimos, ac perniciosiſſimos, luce meridionali manifeſtiores errores & ſuperioribus ſeculis introductos palliare, tegere, verborum lenociniis involvere, Rhetoriciſque coloribus pingere, maximè autem auguſtiſſimo Catholicæ & Apoſt. Eccleſiæ titulo ornare. Atteſtatur hoc Pa. Florenius Jeſuita Theolog. Dr. & Profeſſor in Colloquio cum Chriſtiano Franco Philoſophiæ Profeſſore in Cæſareo Jeſuitarum Gymnaſio Viennæ Auſtriæ A. D. 1578. 20. Jan. habito. Videtur, inquit, mihi Chriſtiane rem omnem ſincerius & ſubtilius contemplanti noſtra hæc in qua verſamur religione Jeſuit. tota ex ſuperſtitioſâ hypocriſi & fictâ quadam pictaque ſanctitate conflata, ultimaque hâc mundi ſenectute à Diabolo excitata, quæ omnes errores, nugas, ſuperſtitiones, quæ (uno ut verbo dicam minus honeſto, quidem, & quo ſanè invitus utor, ſed huic rei aptiſſimo, planeque neceſſario) quæ, inquam, omnia turpiſſima Papæ ſtercora (tum graviter per ſe olentia, tum vero hoc tempore, quo ab eruditis viris crebrò commoventur, multo magis fœtentia) ſanctiori jam quadam ſimulatione condita, Mæandriſque neſcio quibus involuta orbi Chriſtiano venderet pro aromatis, atque adeo per vim ferè quandam obtruderet, ut nihil tam turpe fœtidum & falſum in Eccleſ. Rom. cernatur, quòd hæc novo non artificio, vel mentis aciem perſtringendo, vel omnem turpitudinem & falſitatem callidè tegendo, pulchrum apparere faceret atque verum. Quare oportet Chriſtiane conſiderandum nobis etiam, atque etiam cenſeo in quâ religione verſamur ne hanc eſſe falſam ignorantes, & ipſi à Deo ignoraremur. Hæc Florenius. Hi vero Jeſuitæ quia S. Scripturâ Divino Sp. Sancti inſtinctu editâ & inſpiratâ palam repulſi ſunt, eò confugiunt, unde ſubſidium omnino nullum iis oſtenditur, ad ſcripta nimirum Patrum, & totius orbis Chriſtiani oculos ſplendore Vet. Eccleſiæ luminum perſtringere conantur. Utque hoc facilius efficiant, licentia & poteſtas data eſt iis, à Gregorio 13. A. D. 1573. Jan. 8. ut terras, mariaque peragrantes, & Bibliothecas omnes perluſtrantes Patrum & hiſtoricorum tum veterum, tum recentiorum, imo Scholaſticorum quoque libros, qui non cum iis eorumque doctrinâ per omnia conſentiant interpolare voces, ſententias, quinetiam integras paginas addere, aſſuere, detrahere, mutilare, nefarieque pro arbitratu & libidine ſuâ corrumpere audeant, quod ipſi honeſto (ſi Diis placet) titulo ſeu nomine, *libros repurgare* vocant. Sed quaſi hoc nihil aut parum eſſet hoc novum genus hominum novâ ſuâ doctrinâ tubam ac facem fuiſſe multorum in Europâ motuum, bellorum, parricidiorum, ac turbarum ipſo facto luculenter probat. Docent enim Jeſuitæ pro invalidis & planè nullis haberi debere pacta & conventa Imperatorum, Regum & Principum, aliorumque ordinum, etiamſi juramento confirmata, non autem à Rom. Pont. approbata ſunt. Ex hoc axiomate docent etiam pacem religionis inter Principes Germanos non eſſe obligatoriam, uti per vim extortam. Docent hoc tempore adlaborandum Pontificiis, ut Lutheranos, Calviniſtas, eorumque fautores omnibus modis opprimant. Docent quando Pontificii Regem vel Principem ſuum pro tyranno in Collegiis ſuis decreverint, tum illum abdicare, & ſeipſos omni obligationis vinculo ac nexu ſolvere poſſe. Docent Imperatores, Reges, alioſque magiſtratus, hoc eſt, Evangelicos, pro excommunicatis habendos, ſi non de facto, tamen de jure, ideoque, proſcribendos, & è medio tollendos eſſe. Docent principes à Rom. religione deficientes vel ſaltem hæreticis faventes abdicandos eſſe. Docent, æquivocationibus uti, iiſque magiſtratus decipere Pontificiis permiſſa eſſe, h. e. licere ſibi, aliiſque Papiſtis non tantum ſimpliciter manifeſtam veritatem celare, aut negare, ſed piè & religioſè aſſerere, perque ſalutem æternam proteſtari, imo jurare in illa quæ certiſſimè cognoſcunt falſiſſima eſſe, retinendo tantum proprium quendam & re-

conditum ſenſum, & ejuſmodi æquivocationes pro bonâ prudentiâ habendas. Docent de S. Scriptura quod ſit *Naſus cereus, materia litis, liber hæreticorum, litera muta, mortua, ambigua, obſcura, varia, mutabilis, inſufficiens, imperfecta,* & quæ propterea non ab omnibus Chriſtianis in vernaculâ linguâ legi debeat. Porro Jeſuitæ Colonienſes in ſuâ Cenſurâ S. Scripturæ nominant *ſermonem abbreviatum imperfectum,* doctrinam quæ non omnia neceſſaria ad fidem, bonos mores & Beatam vitam conſervanda contineat. Ex Scripturâ certum & ratum intellectum dari non poſſe, ſed eſſe eam plumbeum inſtrumentum, Lesbiam regulam, quam & Catholicus & hæreticus ſuæ ſententiæ aptare poſſit, &c. Plura vide apud Rod. Hoſpinianum Hiſtor. Jeſuit. Tiguri 1619. & *Moralia Jeſuitarum* per Doctorem Sorbonicum Lond. 1670. & *Myſterium Jeſuitiſmi* per Petrum Jarrigium. Ibid. Papæ *Janizarios* vere dicas. Sunt enim teſte Langio *poſtremus Diaboli conatus, & ſeculi excrementum.* Concludas itaque veriſſime cum cenſura Doctoris cujuſdam Sorbonici: Videtur hæc Societas in negotio fidei periculoſa, pacis Eccleſiæ perturbativa, Religionis rectæ everſiva, & magis ad deſtructionem quàm ad ædificationem. Vide Exercitia ſpiritualia Ign. Loyolæ Ant. 1635. Et ibidem Regulas aliquot ſervandas. Prima Reg. eſt ſublato OMNI JUDICIO proprio tenendus eſt ſemper paratus animus ad obediendum veræ Eccleſiæ, [i. e. Romanæ,] Reg. 13. ſic ſe habet: Denique ut ipſi Eccleſiæ Catholicæ omnino unanimes conformeſque ſimus; ſiquid, quod oculis noſtris apparet eſſe ALBUM NIGRUM eſſe ILLA DECREVERIT, debemus itidem quod ſit NIGRUM PRONUNCIARE: Et alibi: Qui obedit conſiderare debet vocem à ſuperiore egreſſam UT SI A CHRISTO DOMINO EGREDERETUR ut OMNINO DIVINÆ MAJESTATI placere potuit. Iterum. Valdè neceſſarium eſt, ut OMNES perfectæ obedientiæ ſe dedant, ſuperiorem (quicunque ille ſit) LOCO CHRISTI agnoſcentes, & quæ injungit integre, prompte, ſine excuſationibus & obmurmurationibus obediant. Ac rurſum: Superior, cui nos ut Dei vicem gerenti & DIVINÆ VOLUNTATIS INTERPRETI, moderandos tradidimus. Denique: Sibi quiſque PERSUADEAT ſe FERRI ac REGI DIVINA PROVIDENTIA per ſuperiores; & ſinere debet, AC SI CADAVER ESSET, quod quicunque verſus ferri quâcunque ratione tractari ſe ſinit; velut ſenis BACULUS qui UBICUNQUE & QUACUNQUE in re velit eo uti, qui eum in manu tenet, ei inſervit. Denique: Ad ſuperioris vocem PERINDE AC SI A CHRISTO DOMINO egrederetur quam promptiſſimus, re quâvis relictâ. Qui plura de Jeſuitis videre velit adeat librum Alphonſi de Vargas Toletani, cujus Titulus eſt, Relatio ad Reges & Principes Chriſtianos de Stratagematis & Sophiſmatis Politicis Societatis Jeſu, ad MONARCHIAM ORBIS terrarum SIBI conficiendam. In quâ Jeſuitarum erga Reges ac populos INFIDELITAS, ergaque IPSUM PONTIFICEM PERFIDIA, contumelia, & n REBUS FIDEI novandi libido ILLUSTRIBUS DOCUMENTIS, comprobatur. Edit. A. D. 1636. & poſtea 1642. Ubi eos deſcribit, ut homines palam avaros, inſatiabiles, Ærufcatores, Regiorum vectigalium fures, arrogantes, ambitioſos, Principum aſſentatores, Aulicos, & negotiis ſecularibus ubique ſe implicantes, fraudulentos, mendaces, veritatis interverſores, infamatores virtutis, vitæ Religioſæ hoſtes, deliciarum amatores, impoſtores, pietatis velo opertos, lupos in veſtimentis ovium, novitatum amicos, Sanctorum Doctorum contemptores, Lutheri & Calvini partiarios, ac de Hæreſi ſuſpectos, pacis, publicæ perturbatores, Diabolicæ induſtriæ homines, Serpentes, Cacodæmones, ac ab omnibus cavendos ac fugiendos.

Jezabel, filia Ethbaal regis Sidoniorum, uxor Regis Ahab. 1 Reg. 16. Lat. *inſula habitaculi*, vel *væ habitaculo*, aut ex Hebræo & Syro, *inſula ſterquilinii*, vel *væ ſterquilinio*. Aliter D. Ambroſius: Non veniat ergo in vos Jezabel, vanum & illud & ſeculare profluvium, hoc enim ſignificatur vocabulo vana & vacua redundantia. Τὸ γύναιον δεσπότην τε καὶ τολμηρὸν eam vocat Joſephus, ubi de eâ.

Ignatius, Antiochenæ Eccleſiæ Præſes, An. Dom. 91. Is Romam perductus, ac beſtiis objectus eſt, Euſeb. 3. 35.

Ilia, quæ & *Rhea* Numitoris Albanorum regis filia, quam Amulius, pulſo jam Numitore fratre, & interfecto ejus filio Lauſo, Virginem Veſtalem fecit, ut ſub ſpecie honoris ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa aquam è Tyberi ad obeunda ſacra peteret, in ripâ fluminis obdormivit, & in ſomnis ſibi viſa eſt à Marte comprimi, & ſic gemellos concepit: quos cum peperiſſet, exponi juſſit, matremque Iliam vivam apud Tyberim flu. infodi, unde Poetæ eam Tyberi nupſiſſe fingunt, qui ob id quoque *Uxorius amnis* ab Horat. lib. 1. Op. 2. dicitur. Virg. Æn. 1.

Marte gravis geminam partu dabit Ilia prolem.

Plutarchus: Τοῦτον μὲν Ἰλίαν, οἱ δὲ Ῥέαν, οἱ δὲ Σιλβίαν ὀνομάζουσι· Ælian. ποικιλ. 7. 16. *Serviam* vocat: Ῥώμην ὑπὸ Ῥήμης καὶ Ῥωμύλου ἐκτίσθη, θυγατρὸς Ἄρεως καὶ Σερβίας παιδὸς, ἣν δὲ αὐτὴ μία τῶν Αἰνείου θυγατέρων.

Ilias, Homeri opus clariſſimum, ab eo dicta, quod bellum contineat apud *Ilium* inter Græcos ac Trojanos ob raptum Helenæ geſtum. Quoniam vero hoc in opere nullum mali genus non recenſetur, factum eſt, ut *Ilias malorum* pro omni genere calamitatis accipiatur. Hanc *Iliadem* in nuce incluſam tradidit Cic. Plin. 7. 21. Item mulier Trojana. Unde *Iliades*. Virg.

——— *Ad templum non æquæ Palladis ibant*
Iliades. ———

Ponitur & pro Æneide Virgilianâ de qua Prop.

Cedite Romani ſcriptores, cedite Graii,
Neſcio quid majus naſcitur Iliade.

Ilione, Priami filia natu maxima, Polymneſtoris Thraciæ regis uxor. Virg. Æn. 1.

Prætereà ſceptrum Ilione quod geſſerat olim,
Maxima natarum Priami.

Ilioneus, nomen Trojani, Phorbantis filius, qui deleto Ilio Æneam in Italiam ſecutus eſt, & quoniam eloquentiâ plurimùm pollebat, legationibus aliquot ab eo præfectus eſt. Servius in Æn. 1.

Ilithyia, Dea parturientium, quæ & Juno Lucina. Horat. in Carm. Secular.

Lenis Ilithyia tuere matres.

Ovid. Met. 4.

Præpoſitam timidis parientibus Ilithyiam.

Itaque & Græci pro partu ipſo dixere *Ilithyiam*, ut Oppian. Halieut. 4. ubi non modo mulieribus ſed etiam piſcium ſexui fœmineo partus ait eſſe difficiles.

——— Οὐδὲ θεὸς μῶλον ὀδυνηφόροισι γυναιξὶν
Ἄλγεα, πάσσῃ δὲ εἰσὶν ἐπαχθέες Εἰλείθυιαι.

Etymon ex oriente petendum eſt. Eſt autem ab יָלַד *jeled*, h. e. *partus, proles, puer*, vel *puella*, hoc ab *jalad*, quod tum de viris dicitur, qui gignunt, tum de mulieribus qui pariunt. Item civitas in Ægypto: Steph.

Ilus, fil. Trois regis Trojanorum, pater Laomedontis, quem maturâ ætate moriens, regni hæredem reliquit. Ab hoc celeberrimum illud Myſiæ min. ſive Troadis caput *Ilii* nomen accepit: ſive quòd ab *Ilo* primùm fuerit conditum, cum Dardanus antea in montibus Dardaniam condidiſſet, ut placet Hom. Il. 23. ſive quòd à Dardano exſtructum inſtauravit Ilus, & auctiùs reddiderit. Author eſt Strabo lib. 13. primum omnium Ilum auſum fuiſſe in campis habitare, proindeque in mediis campis fuiſſe ſepultum: cujus ſepulcri meminit Hom. Il. 3. Ilus cum in Ilio Minervæ templum arderet, curſu concitus, demiſſum cœlo Palladium eripuit, ſtatimque oculis captus eſt (haud enim ulli mortalium oculis illud cerni licebat) poſtmodum placatâ Deâ priſtinum viſum recuperavit. Fuit & alter *Ilus* Æn. fil. Aſcanii nomine appellatus. Virg. Æn. 1.

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur, Ilus erat, dum res ſtetit Ilia regno.

Inachus primus Argivorum Rex qui *Inacho* fluvio nomen dedit hac occaſione, quam refert Fabulator inſignis, quem Plutarchum Juniorem dicunt his verbis: Περσηφόνη δὲ Ἰνάχου ὁ ποταμὸς διὰ αἰτίαν τοιαύτην. Ἴναχος Ὠκεανοῦ παῖς, φθαρείσης τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Ἰοῦς ὑπὸ Διὸς, ἢ δόξαν βλασφήμους λοιδορίας ἐπιπλήξειν, κατόπιν ἐκολούθων· ὁ δὲ ἀναξιπαθήσας, ἔπεμψεν αὐτῷ Τιτιφόνην μίαν τῶν Ἐριννύων, ἀφ' ἧς ἐξοιστρηλατούμενος ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς ποταμὸν Ἀλιάκμονα, ὃς ἀπ' αὐτοῦ Ἰνάχου μετωνομάσθη. Hujus filiam Io cum Jupiter corrupiſſet, & in Cretam advexiſſet, Juno pellicis impatiens odiis eam exagitavit. Quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit eam fuiſſe Junonis metu à Jove in vaccam mutatam. Vide *Io*. Horat.

Diveſne priſco natus ab Inacho
Nil intereſt, &c.

Seneca in Thyeſte.

Antiqui genus Inachi. ———

Indigetes, Dei antiquis vocati, quod nullius rei *indigeant*, vel Dei ex hominibus facti. Alii *Indigetes* fuiſſe volunt, quos *indigitari*, id eſt, vocare, & nuncupare fas eſſet, atque hos Deos fuiſſe, in quorum cuſtodiâ eſſent urbes, & invocati faciles, præſtoque aderant. Alii ſunt, qui putant ſic dictos quaſi *in loco genitos*, vel *degentes*. Virg. Georg. 1.

Dii patrii Indigetes, & Romule, Veſtaque mater.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Hinc & Æneas *Indiges* dictus fuit. Ovid. Met. 14.

Luſtratum genetrix divino corpus odore
Unxit, & ambroſiâ cum dulci nectare mixtâ

Con-

Contigit os, fecitque Deum, quem turba Quirini
Nuncupat Indigetem, temploque ariſque recepit.
Virg. Æn. 12.

Indigetem Æneam ſcit ipſe, & ſcire fateris.

Ino, Cadmi & Harmoniæ filia, Liberi patris nutrix, cum quâ Athamas Thebanorum rex ſecundas contraxit nuptias, poſtquam Nephele (ex quâ ille jam Phryxum & Hellen ſuſceperat) Liberi patris furore agitata in ſylvas ſe contulerat. Hæc, ut erat, ita revera ſe novercam geſſit, privignoſque identidem apud patrem accuſans, eo compulit, ut conſcenſo aureo ariete fugam ſibi conſulerent. Quam rem ægrè ferens Juno, Athamanti Furias immiſit, quæ in tantam eum adegerunt rabiem, ut cum Inó ad ſe accedentem aſpiceret, hanc quidem leænam, filios ſuos autem catulos ejus eſſe arbitraretur, atque raptum Learchum alterum ex filiis ſaxo illiſerit, idem in uxorem exemplum editurus, niſi illa, arrepto Melicerte filio altero, unà cum illo in mare ſe abjeciſſet, ubi Deorum miſeratione in Deam marinam eſt tranſmutata, quam Græci *Leucothean*, Latini vero *Matutam* vocant, Melicertes autem in Palæmonem, quem nós *Portunum* nominamus. Ovid. Met. 4.

Flebilis Ino. Horat. in art. Poet.

Hom. Odyſ. ε.

Τὴν δ' Κάδμε Θυγάτηρ καλλίσφυρος Ἰνὼ
Λεκοθέη, ἣ πρὶν μὲν ἦεν βροτὸς αὐδήεσσα
Νῦν δ' ἅλὸς ἐν πολιῇσι θεῶν ἔχει ἔμμορε τιμῆς.

Orph. in Hymn.

Λεκοθέαν καλέω Καδμηΐδα δίμοιρα σεμνὴν
Εὐδύατον, θρέψασαν ὑγρὴν ἐφάνισα Διονύσου.

Ovid. de Bacchо:

——— *Accipit Ino*
Te puer & ſummâ ſedula nutrit ope.

Inopus, Deli fluvius, qui eodem modo quo Nilus ac pariter cum eo decreſcit, augeturque, atque hâc de causâ Ægyptium vocat Callimachus Hym. in Dianam verſ. 171.

——Αἰγυπτίης Ἰναπῶο.

Sed & alia cauſa eſt ut tradit Ortelius, nam Deli incolæ occulto meatu ex Nilo ad ſe venire credebant; & ſic, cauſa in aperto eſſet cur cum illo pariter & decreſceret, & augeretur; & hæc eſt ſententia Callimachi, ut patet ex his verſibus Hym. in Delum:

Ἴζετο δ' Ἰναπῶο ἐπὶ ῥόον, ὄντι βαθίσσον
Γαῖα τότ' ἐξανίσην ὅτε πλήθοντα ῥέεθρα
Νείλος ἀπὸ χημυῶο κατέρχεται Αἰθιοπῆος.

Io, filia Inachi fluvii, à Jove adamata, quam ob interventum Junonis, ne agnoſceretur, Jupiter in juvencam transformavit: Juno tamen ſuſpicata id quod res erat, vaccam eam à Jove ſibi dono dari poſtulavit: quam cum accepiſſet, appoſuit ei cuſtodem Argum centoculum, à quo cùm moleſtiſſimâ cuſtodiâ premeretur, ægrè id ferens Jupiter, per Mercurium eum interficiendum curavit. Quamobrem indignata Juno, œſtrum pellici immiſit, cujus aculeis exagitata in Ægyptum uſque fugit; ubi implorato Jovis auxilio, priſtinam formam recuperavit, regique Oſiridi nupſit, Ægyptiiſque omnibus adeo chara fuit, ut poſt mortem pro Deâ habita ſit, quam illi *Iſidem* vocarunt. Val. Flac. Argonaut. lib. 7.

Qualis ubi extremas Io vaga ſentit arenas,
Fertque refertque pedem, tumido quam cogit Erinnys
Ire mari, Phariæque vocant trans æquora matres.

Dionyſius ubi de Boſporo Thracio:

——Ἦν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐνήζατο πόρτις ἐοῦσα.

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ζεὺς ἄνα πόρτις ἐοῦσα χαραιφόρος ἤμελγεν Ἰώ.

Idem plenius lib. 3.

Ταυρόφρυς ὅτε πόρτις ἀμβολάδιος θρασύκηρυς
Εἰς ἀγέλλω ἄγραυλος ἐλαύνετο σύννομος Ἰὼ,
Καὶ δαμάλης ἀκύπορον ἐδήκατο βυκόλον Ἥρη,
Ποικίλον ἀπλανέεσσι κατασμύρον Ἄργον ὀπώπαις·
Τηλόθορος δὲ μύωπα χαραδραίοιο δόνακος Ἰὼ,
Ἰονίης ἁλὸς οἶδμα κατέγραφε φοιτάδι χηλῇ.
Ἤλυθε δ' εἰς Αἰγυπτον, ὅπη βοέῃ σθένος μορφῇ
Δαιμονίης ἐνδαλμα μεταλλάξασα κεραίης
Ἔσχε θεὰ φερέσαρπος.———

Lycophron in Caſſandra:

Οἱ δ' βοῶπιν ταυρεπάρθενον κόρην.

Sophocles in Electra:

Σῆς εἰσεγκλῄσ ἄλσος Ἰνάχου κόρης.

Euripides in Phœniſſis:

——Κοινὰ τέκνα τῆς κερασφόρου
Πέφυκαν Ἰοῦς.———

Æſchylus in Prometheo Vincto:

Κλεινὸς σθένος τῆς βόκερως παρθένου.

Idem eam εἰσεφθίνητον κόρην, & alibi δύσφιλαιον πόρτιν, καὶ πολύπλαγκτον vocat. Solebat in clypeis depingi. Virg. Æn. 7.

Ad lævam clypeum ſublatis cornibus Io
Auro inſignibant, jam ſetis obſita, jam bos
Argumentum ingens, & cuſtos Virginis Argus
Cælataque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Theocritus Idyl. 19.

Ἐν μοῖ ἔων χρυσῆο τετυγμένον Ἰνάχω Ἰὼ
Ἐσσὶν πόρτις ἐοῦσα, φυλὼ δ' ἐκ ἔχε γυναικῶν.

Joatham, i. e. *conſummatus*, vel *perfectus*. Filius Oziæ, ſive Azariæ regis Judæ. 2 Reg. 15: Filius item Jerobaal, ſive Gedeonis. Jud. 9. Filius Jahaddai. 1 Par. 2. Filius Azariæ. 1 Par. 3. Admodum ſanctus fuiſſe traditur (inquit Sulpitius Severus) proſpereque imperium adminiſtravit. Joſephus ubi de eo: Οὗτος βασιλεὺς ἀδὲ μιᾶς ἀρετῆς ἀπελείπετο, ἀλλ' εὐσεβὴς μὲ τὰ θεὸς ἦ θεῖον, δίκαιος δὲ τὰ θεὸς ἀνθρώπους ἐπῆρχεν, ὁπωσλετὴς δὲ ὅλ' χῶ ἦ πόλιν.

Job, nomen viri. Lat. *dolens*, *gemens*, vel *ululans*, aut *exoſus* vel *patiens inimicitiam*. Vide Suidam in Ἰώβ. Sulpitius Severus Hiſtoriæ Sacræ lib. 1. *Hoc tractu temporum Job fuit, legem Naturæ, & agnitionem Dei, & omnem juſtitiam complexus, prædives opibus, atque eo illuſtrior, quod his neque integris corruptus, neque amiſſis depravatus eſt. Nam cum per Diabolum exutus bonis, liberiſque etiam eſſet orbatus, ad extremum diris ulceribus affectus non potuit vinci, ut præ doloris impatientiâ aliquâ in parte peccaret. Mercedem denique Divini teſtimonii conſecutus, ſanitati redditus eſt, ac omnia quæ amiſerat in duplum recepit.* Vide plura de *Jobo* apud Caſp. Sanctium Prolegom. in Jobum, & quæ nuper edidit ſingulari libro Spanhemius.

Jocaſta, Oedipi mater, filia Creontis Thebanorum regis, uxor Laii, quæ poſt mariti necem Oedipo filio imprudens nupſit, ex quo Eteoclem & Polynicen genuit, qui cùm ſe mutuis vulneribus confeciſſent, ipſa quoque ſibi manus intulit. Vide Stat. 2. Theb. & Sen. in Oedipo.

Johannes, Apoſtolus & Evangeliſta, in inſ. Pathmon relegatus eſt. Euſeb. 3. 18. Unde revocatus poſtea Epheſum rediit. Fuit & nomen præcurſoris Chriſti, cognomento Baptiſtæ. Luc. 1.

Johannes, Chryſoſtomus vel Chryſorrhemon, Epiſt. Conſtantinopolitanus, à Theophilo Alexandrino Epiſcopo oppreſſus, Pontum in exilium pergere coactus eſt, ubi obiit An. Dom. 403. Hiſt. Tripart. lib. 10. cap. 18. *Quo nemo* inquit Boiſius noſter, *ex antiquis aut majore dexteritate ſcripturas tractavit, aut populum docuit ſalubriùs, aut hæreticos oppugnavit acriùs, quo nemo aut ad virtutis ſtudia inflammavit vehementiùs, aut vitia ſui temporis inſectatus eſt liberiùs.* Idem. *Poſt ſacra Biblia & Paulinas imprimis Epiſtolas, nullum novi ſcriptum, in quo, qui concionatores ſunt & Græcè non neſciunt, majore cum fructu verſentur, quam in B. Chryſoſtomi homiliis, quas ita numeroſas reliquit, ut nemo plures, ita bonas, ut nemo meliores, ita diſertas ac dilucidas, ut nihil excogitari quidem poſſit diſertum aut dilucidum magis.* Montacutius: *Diſertiſſimus Patrum, & in Scripturis enarrandis Græcorum Princeps.* Eraſmus lib. 26. Ep. 33. *Hos Triumviros Gregorium Nazianzenum, Baſilium, Chryſoſtomum una tulit ætas apud Græcos, pietate pares, nec diſpares eruditione, ſed dictionis charactere diſſimiles: quos ſi cum noſtris conferre velis, Chryſoſtomus non diſſimilis eſt Auguſtino, Gregorius Ambroſio. Quem Baſilio conferam, nondum invenio, niſi ſi quis Scripturarum cognitionem quam habuit Hieronymus, eum Lactantii felici facilitate copulet.* Joſ. Scaliger lib. 4. Ep. 389. *Ego ſtudioſiſſimus iſtius Patris ſum, tum quia nullus melior Novi Teſtamenti Interpres, tum & propter miram dulcedinem & amœnitatem dictionis, quam poſt illum nullus Eccleſiaſticus ſcriptor conſequi potuit.*

Johannes Antiochenus, vixit ſub Heraclio Imp. ac opere περὶ ἀρχαιολογίας ſui memoriam reliquit. Hactenus tamen inéditus eſt. Extat autem MS. in Bibl. Bodleianâ. Excerpta ex eo edidit Valeſius Gr. Lat. Pariſiis 1634. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 380. Alius *Joannes Antiochenſis* Rhetor, de quo idem Voſſ. p. 498.

Johannes Moſchi cognomento *Eviratus*, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. p. 278.

Johannes Monachus Alexandri M. vitam ſcripſit, quæ Angelum Coſpum Bononienſem nacta interpretem pleriſque Curtii editionibus præmittitur. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 380.

Johannes Cuthembergus, natione Teutonicus, equeſtris dignitatis vir, primus omnium in urbe Moguntiâ, imprimendarum literarum excogitavit artem, primumque ibi eam exercere cœpit. Polyd. Virg. 2. 7. De rerum invent.

Johannes, nomen quorundam Conſulum ac 23. Paparum Romanorum, ac aliorum, quibus impræſentiarum ſupersedemus.

Οὐ γὰρ βουνέον μοι ἐνηφανὲς ἄνομα πάντων.

Iolaus, Iphicli fil. qui Herculi Hydram interficienti adfuit, ferroque candenti cruorem cohibuit, ne alia ex eo capita suppullularent. Hic cum ad decrepitam ætatem perveniſſet, Herculis precibus juventuti reſtitutus eſt. Ovid. Met. 9.

Iole, Euryti Oechaliæ regis filia, ab Hercule adamata, quam cum Eurytus jam victus ei tradere recuſaſſet, licet certaminis lege debitam, irâ accenſus Hercules Eurytum interfecit, urbeque direptâ Iolem abduxit, poſteaque Hyllo filio ſuo uxorem tradidit. Ovid. Met. 9.

Ion, Xuthi filius, vel Apollinis & Creuſæ Erechthei filiæ, è quo *Ionia* dicta eſt Attica. Steph.

Ion, Chius, poeta Tragicus, fabulas docere cœpit. Olymp. 72. Suidâ teſte. Ariſtophanes in Pace, Ἡδίων, h. e. *Matutinum*, vel *Orientalem* vocat. Ἴων ἐν Φοίνιξι ἢ Καινεῖ memoratur Athenæo lib. 10. ubi ait Batonem Sinopenſem vitam ejus ſcripſiſſe, eumque temulentiæ arguiſſe. φιλοπότην enim καὶ ἐρωτικώτατον eum vocat. Ejus non pauca citant Pauſ. Eliac. 1. Et Sextus Empiricus contra Mathematicos, fol. 69. Epigramma ejus de Pherecyde in Philoſophi hujus vitâ citat Laertius. Meminit ejuſdem *Ionis* Strabo lib. 1. Jul Pollux 11. 4. 21. & alibi paſſim. Nec alium *Ionem* intelligit Voſſius apud Plin. 18. 31. ubi ex eo refert tempus quo Capella, quo item Hœdi oriuntur.

Ion, Epheſius, cujus nomine Dialogum ſcripſit Plato, eumque Rhapſodum facit cum Socrate colloquentem. Quid ſi idem ſit cum Ione prædicto, patriâ nempe Epheſius, habitatione Chius? Atqui tempora repugnant, cum Ion Chius, Olymp. 72. jam floruerit, Socrates autem qui cum coævo Ione Epheſio colloquitur, demum Olymp. 77. natus ſit. Certum quidem eſt alibi rationem hanc valere, in Platone non item, quippe qui nullo temporis reſpectu habito, perſonas facit colloquentes ἀνογχρόνους, cujus culpæ dudum eum arguit Athen. lib. 7. cap. 13. Malè igitur Jul. Scalig. Poet. 1. 46. *Multum operæ in hoc genere poematis (Dithyrambici) poſuit Ion Chius, cujus nomine ſcripſit Dialogum Plato.* Ob quem facilem lapſum miſerè vapulat à Leone Allatio lib. de patriâ Homeri, fol. 273.

Jona, ſive *Jonas* propheta, filius Amathi. 4 Reg. 14. Pater Joſeph, patris Judæ, patris Simeon. Luc. 3. Pater item Petri Apoſtoli. Johan. 21. Heſychius: Ἰωνᾶς, ἑρμηνεύε) περιστερὰ, σεμφότης παρ' ἑβραίοις. Cedrenus: Ἰσχυεῖ δὲ Ἰώσηπος ἐν τῷ θ' τῆς ἀρχαιολογίας τὸν Ἰωνᾶν καταπιόντα ὑπὸ τοῦ κήτους μὴ πρεῖς ἡμέρας καὶ πρεῖς νύκτας ἐβεβρῦσθαι ζῶντα ἐν τῇ Εὐξείνῳ πόντῳ.

Jopas, rex Afrorum, unus ex procis Didûs, ut Punica teſtatur hiſtoria. Virg. Æn. 1.

——— *Citharâ crinitus Iopas*
Perſonat auratâ. ———

Hic Muſicus fuit præſtantiſſimus, qui apud eundem Virg.

——— *Canit errantem Lunam Solisque labores.*

Jophon Tragicus Poeta, Sophoclis F. teſte Suidâ. Item *Jophon* Gnoſius, qui vatum oracula carmine expreſſit Heroico, teſte Pauſan. in Atticis.

Jornandes, hiſtoricus, Getica conſignavit: Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 20.

Joſaphat, filius Aſæ regis. 3 Reg. 15. Joſephus lib. 8. cap 9. Οὗτος εἶχεν ἐυμαθές τε καὶ συνεργὸν τὸ θεῖον, ἅπασιν ὧν καὶ ἐυσεβὴς, καί τε κατὰ ἐκάστην ἡμέραν δὴ ποιῆσαι καὶ φρονεῖν τὰ θεῷ ζηλωτά. Filius Ahilud. 3 Reg. 8. Filius Pharuæ. 3 Reg. 4. *Vallis Joſaphat* Joel 3. Item vir Mathanites.

Joſeph ab Arimathæâ, ἀνὴρ εὐσχήμων uti vocatur in Evangelio, occultus Jeſu Chriſti diſcipulus, qui ejuſdem corpus ſummo ſtudio honorificè, ac piè ſepelevit; ac deinde in Angliam Jeſu Chriſti fidem intulit, ibique ſacrum primus diſſeminavit Evangelium. Beda Hiſt. Eccleſ.

Joſephus, cognomento Flavius, Mattathiæ filius, vir apud Judæos, nec non & Romanos nobiliſſimus, & ſacerdos, de Chriſti veritate teſtis digniſſimus; cujus teſtimonium enervare nititur vir doctiſſimus Tan. Faber Epiſt. Crit. p. 126. Confirmat autem Iſ. Voſſius, quem vide. Vide etiam Suidam in Ἰώσηπος, ac Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. cap. 8.

Joſippus Gorionides, ſcriptor Hiſtoriæ de Bell. Jud. quæ Hebraicè extat, ac beneficio Munſteri, mutile tamen, in lucem prodiit Baſileæ, integrius, vero excuſa eſt Venetiis. Pro ſuppoſititio ſcriptore habent Baronius, Poſſevinus, Maldonatus, & Voſſ. quem vide Hiſt. Gr. p. 197.

Joſua, filius Nun, fuit miniſter & ſucceſſor Moſis, qui populum Iſrael per ſiccatum Jordanis alveum in terram Canaan introduxit. Ὁμώνυμος & typus Servatoris noſtri Jeſu Chriſti, qui filios promiſſionis Abrahæ per Jordanem ærumnarum hujus vitæ & mortis in requiem vitæ æternæ introduxit. Hiſtoria ejus è ſacrâ ſcripturâ petenda eſt. Joſ. Ant. 5. 9. Ἀνὴρ μήτε συνέσεως οὐκ ἐνδεὴς, μήτε τῶν τε γενομένων πρὸς τοὺς πολλοὺς σαφῶς ἐξενεγκεῖν ἀπείρως, ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις ἄκρος. Περὶ δὲ τὰ ἔργα καὶ τοὺς κινδύνους ἐυψυχος καὶ μεγαλόπολις, φρονηματῶσαί τε τὰ καθ' ἑαυτὸν ἐπὶ μᾶλλον, καὶ πρὸς ἅπαντα χαμαὶ δὲ ἀφιέναι ἡμῶν.

Jovianus Pontanus, Philoſophus & Poeta, multa ſcripſit tum proſâ oratione, tum carmine, quæ extant.

Jovinianus, Maximianus Cæſar ſic voluit vocari, quòd ſe fortiter in Illyrico geſſiſſet.

Jovinianus, nuptias virginitati præferebat, ſecutus opinionem Stoicorum de virtutum æqualitate. Ejus ſcriptis reſpondit Hieronymus.

Iphianaſſa, Iphinoe, & Lyſippe, filiæ Prœti Argivorum regis, quæ cum ad Junonis templum veniſſent, Deam contumeliis affecerunt, patris ſui domum, divitiis templi Junonis, vel ut alii ferunt, formam ſuam Deæ pulchritudini præferentes, à Junone in furorem verſæ ſunt. Vide *Prœtides*. Item *Iphianaſſa* ponitur pro *Iphigeniâ* Lucret. l. 1.

Aulide quo pacto Triviai Virginis aram
Iphianaſſai turparunt ſanguine fœdè
Ductores, Danaum delecti, prima virorum.

Iphiclus, vel *Iphicles*, fil. Amphitryonis, ex Alcmenâ eodem cum Hercule partu editus, quamvis diverſo ex patre. Hic, cum Juno novercali odio concitata Herculi angues duos immiſiſſet, tanto perculſus eſt timore, ut de cunis decidens vagitu ſuo parentes excitarit: qui cum repente ſurrexiſſent, viderunt Herculem duos miræ magnitudinis angues manibus elidentem. Vide Theocr. in Heracliſco.

Iphicrates, Vir Athenienſis, non tam magnitudine rerum geſtarum, quam diſciplinâ militari nobilitatus. Æmilius Probus, & Plut. Item ſculptor nobilis apud Athenienſes.

Iphigenia, Agamemnonis & Clytæmneſtræ filia, de quâ fabulam hujuſmodi comminiſcuntur Poetæ. Cum Agamemnon in Aulide cervum Dianæ imprudens occidiſſet, Dea indignata, contrariis flatibus Græcorum navigationem eſt remorata. Quâ de re cum vates conſulerentur, reſponſum eſt, Agamemnonio ſanguine Deam eſſe placandam; miſſus igitur Ulyſſes, Iphigeniam aſtu à matre abduxit, Achilli eam nupturam ſimulans, cumque jam immolanda eſſet, Dea ejus miſerta, cervum pro eâ ſuppoſuit, virginem autem in Tauricam regionem tranſtulit, ubi à Thoante rege ejus Deæ ſacris præfecta eſt, quæ humano ſanguine fieri ſolebant. Quo cum poſtea Oreſtes furiis agitatus veniſſet, jamque eſſet immolandus, à ſorore agnitus & liberatus eſt: cum quâ non multo poſt, occiſo Thoante rege, aufugit, ablato ſecum Dianæ ſimulachro, in lignorum faſce abſcondito (propter quod illam *Faſcelidem* vocarunt) quod cum in Italiam veniſſent in Aricino nemore collocarunt. Ovid. Met. 12.

Flentibus ante aram ſteterit Iphigenia miniſtris.

Prop. lib. 3. el. 7.

Hoc juvene admiſſo claſſem non ſolvit Atrides,
Pro quâ mactata eſt Iphigenia morâ.

Sequitur eorum opinionem qui mactatam volunt Iphigeniam. Ut Virgilius Æn. 2.

Sanguine placaſtis ventos & virgine cæsâ.

Idem lib. 4. el. 1.

Idem Agamemnoniæ ferrum cervice puellæ
Tinxit, & Atrides vela cruenta dedit.

Alii cervam ejus loco mactatam aſſerunt. Ovid. Met. 12.

Suppoſitâ fertur mutaſſe Mycenida cervâ.

Idem Triſt. 4. 4.

Hic pro ſuppoſitâ virgo Pelopeia cervâ.

Juv. Sat. 12.

——— *Et ſi qua eſt nubilis illi*
Iphigenia domi, dabit hanc altaribus, etſi
Non ſperat tragicæ furtiva piacula cervæ.

Mart. 3. 49.

Suppoſitam fama eſt quondam pro Virgine cervam.

Iphimedia, uxor Aloei, quæ compreſſa à Neptuno filios geminos peperit. Vide *Aloidæ*.

Iphinous, unus ex Centauris Ovid. Met. 12.

Iphis, puer formæ venuſtate conſpicuus, qui cum Anaxereten puellam impotenter adamaret, neque illa ejus amori reſpondiſſet, impatientiâ repulſæ vitam laqueo finivit; cumque jam ad ſepulturam efferetur, Anaxarete è feneſtrâ proſpiciens, immotiſque oculis funus aſpiciens in ſaxum mutata eſt. Ovid. Met. 14.

Iphis, puella quædam Cretenſis ex Phæſto op. Lygdi & Theletuſæ filia, ipſo nuptiarum die in marem mutata. Nam cum Lygdus uxorem gravidam eſſe animadverteret, peregrè proficiſcens, in mandatis ei reliquit, ut ſi filiam pareret, exponi eam curaret. Idque cum ita eveniſſet, anxia Telethuſa, quòd neque naturæ legem, quæ liberis nobis nihil charius eſſe voluit, neque mariti juſſa auderet prævaricari, mediam viam delegit, quâ & pietatis fines non prætergrederetur, & viri indignationem evitaret. Simulat itaque marem ſe peperiſſe, habituque virilem mentitur ſexum, nomenque Iphidis imponit,

mari

mari fœminæque commune. Verùm cum jam adoleviſſet, paterque puellam Janthen ei deſpondiſſet, Telethuſa animadvertens rem diutiùs celari non poſſe, Iſidis opem imploravit, quæ precibus ejus exauditis, Iphidem in marem commutavit. Ovid. Met. 9.

Iphitus, Euryti Oechaliæ regis filius, quem Hercules, occiſo patre, è turri præcipitavit. Item Vir Trojanus. Virgil. Æn. 2.

——*Divellimur inde*
Iphitus, & Pelias mecum.

Irene, Conſtantini ſeptem Imp. mater, imperavit cum filio annis 9. An. Dom. 783. Irene & Conſtantinus Synodum in Nicæâ urbe 301 epiſcoporum celebrarunt, in quâ Sanctorum imagines ſunt reſtitutæ. Blond. Conſtantius jam adultus, matrem haud amplius paſſus, imperio dejecit, in ordinem redegit, & ſolus regnavit annis 7. Irene autem hanc repulſam ægrè ferens, filium dolo captum, effoſſis oculis conjecit in carcerem, in quâ & exhalavit animam, An. Dom. 798. Tum imperavit ſola an. 4.

Irenæus, Lugdunenſis Epiſcopus, vir doctiſſimus, cujus extant opera, an. ſal. 179. Euſeb. 5. 5.

Iris, Thaumantis filia, quam poetæ Junonis nunciam faciunt, h. e. aeris. Eſt autem revera arcus cœleſtis, pluviæ plerumque prænuncia. Unde Poetis ὑετόμαντις dicitur, ut ait Olympiodorus Meteor. 3. Plautus in Curcul.

——*Ecce autem bibit arcu, pluet*
Credo hercle hodié.——

Virg. Georg. 1.

——*Et bibit ingens*
Arcus.——

Quo de loco Sen. Nat. Qu. 1. 6. Prop. 3. 4.

Purpureas pluvius cur bibit arcus aquas.

Tib. 1. 4.

Venturam admittat imbrifer arcus aquam.

Mart. 12. 29.

Caſuras altè ſic rapit Iris aquas.

Ac ne poetis inſiſtam. Vitruvius 9. 4. *Per calorem videmus non minus aquæ vapores à fontibus ad nubes per arcus excitari.* Vide Voſſ. de Theologiâ Gent. 3. 14. Nobis autem Chriſtianis, ut & olim Judæis, aliud Iris ſignificat, de quo Moſes. Gen. 9. 13. *Arcum meum poſui in nubibus, qui erit in ſignum fœderis, &c.* Quod etiam obſcurè innuit. Hom. Il. λ.

——Ἶριν ἰοιχύτε ἄγε Κρονίων
Ἐν νέφεϊ ϛείλε τέρας μεγάων ἀνθρώπων.

Et Iliad. ρ.

Ἦτοι πορφυρέην Ἶριν δεπτοῖσι ταμύσσας
Ζεὺς ἐξ ὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι ἀνθρώποισι.

Eruditè de *Iride* diſſerit Ammianus lib. 20. ſub finem.

Iromus, Rex Tyri. Tertul. in Apol. *Iromus Phœnix Tyri rex.* In Menandri Epheſii fragmentis à Scaligero editis, ubi de regibus Tyri. Τελευτήσαντος δὲ τοῦ Ἀβιβάλου διεδέξατο τὴν βασιλείαν ὁ υἱὸς αὐτοῦ Εἴρωμος.

Irus, mendicus Ithacenſis, aſſecla procorum Penelopes, vero nomine *Arnæus* dictus. Quem Ulyſſes domum revertens, pugno interfecit. Hom. Odyſſ. 18. Hujus paupertas abiit in proverbium, ſecundum illud Ovidianum:

Irus & eſt ſubitò qui modo Cræſus erat.

Filiam habuit Chryſippen, quæ ex Phthio Helleneum peperit. Steph. in Ἑλλάς.

Iſaac, filius Abraham ex Sarâ. Gen. 17. Joſephus Ant. lib. 1. cap. 22. Γίνεται δὲ Ἀβραάμῳ υἱὸς ἐκ μὲν Σάρρας, ὃν Ἴσαχον ὀνόμασε, τοῦτο γέλωτα σημαίνῃ, διαφόρως τὸ τῆς Σάρρας μειδίαμα, τέλεως ῥήσαντος αὐτῷ τοῦ θεοῦ, μὴ προσδοκῆσαι πλὴν τοκετὸς προσδυτέρου ἐξ, ἐξ υἱὸν ὕτως ἐκλιπεῖν.

Iſacius, Comnenus, Græcorum Imp. Hinc uſque adeo continens fertur, ut uxorem nunquam inire voluerit, poſt prolem ſemel ex eâ ſuſceptam, quamvis ad morbi remedium medici conſulerent, ut frequentiore Venere uteretur.

Iſacius. Vide *Tzetzes.*

Iſæus, Aſſyrius Rhetor, adoleſcentiam variis corporis voluptatibus tradidit, deinde vir factus, frugaliſſimus omnium fuit; Eloquentiam ejus innuit Juvenalis:

Ingenium velox, audacia perdita, ſermo
Promptus, & Iſæo torrentior.

Iſaias, Jeſaias, ſive *Eſaias*, nomen prophetæ, qui nobili genere ortus, nihil ruſticitatis in ſermone habuit, nec tam Propheta, quam Evangeliſta videtur, *Univerſa Chriſti Eccleſiæque myſteria proſequitur, ut non putes eum de futuro vaticinari, ſed de præterito hiſtoriam texere*, ut loquitur Hieronymus. Tandem ſub Manaſſe rege ſectus in duas partes, occubuit, uti perhibet Epiphanius.

Isburgis, fœmina pudiciſſima, Philippi Theodati Francorum regis uxor, à marito repudiata, quòd is eam ſibi ſanguine propinquam exiſtimaret. Hæc poſtea in perpetuâ continentiâ vixit. Cujus corpus in Eccleſiâ D. Joannis de Inſula jacet ſepultum. Epitaphium autem eſt ejuſmodi.

Hic jacet Isburgis regum generoſa propago,
Regia, quod regis fuit uxor, ſignat imago.
Flore nitens morum vixit patre rege Dacorum,
Inclyta Francorum regis adepta thorum.
Nobilis hujus erat (quod in orbis ſanguine claro
Invenies raro) mens pia, caſta caro.
Annus millenus aderat, decieſque vicenus,
Ter duo, terque decem, cum ſubit iſta necem.

Iſcariotes; Judæ Proditoris cognomentum; quod ſi vivo ei inditum fuerit non incongrue à סקרטיא deduxeris quod & אסקרטיא ſcribitur, & ſig. *indumentum coriarii.* Gloſſa: *Cinctorium coriaceum* indutum à Coriariis, ſupra veſtes ſuas. Ita ut Jud. Iſc. idem forte ſig. quod Jud. cum cinctorio. Anglice *Judas with the Apron.* Jam vero in iſtiuſmodi cinctoriis conſutas habuerunt crumenas, in quibus nummos ſuos circumgeſtare ſolebant. Aut quid ſi artem Coriarii exerceret antequam cooptatus eſſet in diſcipulatum. Simonem certè legimus Coriarium, Act. 10. 43. Atque hunc Judam filium Simonis Jo. 12. 14. Quod ſi non niſi poſt mortem tituli hujus ſtigma inuſtum ei fuerit, ab אסכרא ego deductum reor, i. e. *Strangulamentum* vel *angina. Lightfoot.* Vide M. Kempium, de Oſculo Judæ. Art. 2. Sect. 6.

Iſchomache, uxor Pirithoi, ex Atracià Theſſaliæ reg. quæ & *Hippodamia*, quam cum Centauri Pirithoo præripere conarentur, ingenti clade ab Hercule & Theſeo profligati ſunt. Vide *Hippodame.*

Iſidorus Characenus, *In deſcriptione Parthiæ* citatur ab Athen. lib. 3. Ejus ſcriptoris Σταθμοὶ Παρθικοὶ primus in lucem protraxit David Hoeſchelius, citatur pluribus in locis à Plinio. Malè autem Schottus eum confundit cum C. Cæcilio Claudio Iſidoro, de quo idem Plin. 33. 10. Alius quoque *Iſidorus* fuit Phyſiologus, ex quo Germ. Cæſar de corvo quædam refert. Diverſi quoque ab his *Iſidorus* Peluſiota, cujus epiſtolæ hodiè extant; & *Iſidorus* Hiſpalenſis cujus originum libri manibus omnium terentur.

Iſigonus, Cittienſis memoratur à Cyrillo adverſus Julianum lib. 3. *Iſigonus* Nicæenſis à Gellio lib. 9. cap. 4. De utriſque Voſſ. Hiſt. Gr. p. 381.

Iſis, vide *Io.* Fuit autem uxor Oſiridis, & pro Deâ ab Ægyptiis culta. Lucan. lib. 8.

Nos in templa tuam Romana recepimus Iſim.

Sacerdotes ejus *Iſiaci* dicti, qui veſtibus tantum lineis, quas illi λινοσολίας appellabant, amiciebantur. De quibus vide Diod. Sic. & Plut. pecul. lib. De Iſide & Oſiride. De habitu vero eorum adi Torrentium ad Domitianum Suetonii cap. 1. Herodotus Musâ ſecundâ: Ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην. Apul. in Apol. ratione apertâ cur lana à ſacrificio ſit alienior addicit: *Sed enim* mundiſſima lini ſeges inter optimas fruges terra exorta non modo indutui, & amictui ſanctiſſimis Ægyptiorum ſacerdotibus, ſed opertui in rebus ſacris uſurpatur. Juven.

Qui grege linigero circumdatur.——

Iſmene, Oedipi filia, Cyrrhæi cujuſdam juvenis ſponſa, qui ante nuptias à Tydeo occiſus eſt. Apollodorus: Οἰδίπους δὲ καὶ τὴν βασιλείαν παρέλαβε, καὶ παῖδας ἐτέκνωσεν, ἐξ αὐτῆς Πολυνείκην καὶ Ἐτεοκλέα, θυγατέρας δὲ Ἰσμήνην καὶ Ἀντιγόνην. Hyginus cap. 67. *Oedipus regnum paternum & Jocaſtam matrem inſcius accepit uxorem, ex quâ procreavit Eteoclem & Polynicen, Iſmenen & Antigonam.* Diodorus Siculus lib. 4. Τὸν δὲ Οἰδίποδα γνόντα τὰ γεγονότα ὑφ' ἑαυτοῦ μητέρα γεννῆσαι δυὸ μὲν υἱοὺς Ἐτεοκλέα καὶ Πολυνείκην, δύο δὲ θυγατέρας, Ἀντιγόνην καὶ Ἰσμήνην.

Iſmenias, nomen Thebani tibicinis. De quo Plut. in Pericle. *Cum audiſſet Antiſthenes Iſmeniam optimum eſſe tibicinem, reſpondit, malus igitur. Nam ſi probus eſſet, tibicen non eſſet.*

Iſocrates, Orator Athenienſis, unus è decem, dulcis & numeroſus in dicendo fuit. Ad Remp. non acceſſit, neque in concionem aſcendit, deficiente pronunciatione: tum etiam ad evitandam invidiam eorum qui libenter iis, qui eloquentiæ honore præſtant, ſe opponunt. Civitatem tamen juvit, Philippumque in his quæ ad illum ſcripſit Athenienſibus conciliavit. Item *Iſocrates* prioris auditor, ex Apolloniâ Ponti, Orator & ipſe nobilis: Scripſit orationes quinque, qui & unà cum claris oratoribus certavit in funere Mauſoli Artemiſiæ viri. Suid. Item *Iſocrates* ac Machaon Præfecti claſſis Corinthiorum in bello Peloponneſiaco contra Athenienſes à Thucydide commemoratur.

Iſrael, nomen Jacob, inditum ei ab angelo. Gen. 32. verſ. 28. Inde pop. *Iſraelitæ.* Eſt autem שרה ישראל ex quod eſt *prævalere*, ſeu *principatum obtinere* & אל quod

Deum

Deum & *fortem* ſignificat. Jodque initio poſitum nominis proprii eſt formativum ut in יצחק *Iſaak* & יעקב *Jaacob*. Muiſius,

Iſter, ſive *Iſtrus*, hiſtoricus, Callimachi diſcipulus, unde *Callimachius* dictus eſt, varia ſcripſit, quorum meminerunt Athenæus, Harpocration, Plut. Laert. Euſt. Steph. & alii. Duo autem fuere *Iſtri*, alter Alexandrinus, ut videre eſt apud Plut. in Qu. Græc. Alter Calatinus, Steph. in *Calatis*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. cap. 12.

Iſthmia, inter quatuor ſacra certamina numerantur, quæ quinto quoque anno in Græciâ celebrantur in honorem Neptuni, inſtituta à Theſeo (ut Plutarcho videtur) aut Palæmonis, ut ex Archiæ Poetæ Græco epigrammate colligitur, quod etiam hodie extat in Anthologiâ. Hujus certaminis victores pinu coronabantur. Vide Plut. in Theſeo.

Iſtomachus, laudatur Sorano in Vita Hippocratis, ubi eum fuiſſe natum primo octageſimæ Olymp. anno refert.

Italus, & *Atlas* dictus eſt Kittim, Janigenarum rex, hic filiam ſuam Electram Janigenarum principi Cambobloſconi dedit conjugem, & Romam filiam ſuam Aboriginibus ſacravit. Beroſus. Hæc Romæ fundamenta poſuit, quæ poſtea à Romulo ita ſunt exornata, ut meritò urbs diceretur. Fab. Pictor. Item Cheruſcorum rex, an. U. C. 799. Item Telegoni filius, qui Italiam ex ſuo nomine vocavit. Hygin. fab. 127. Dion. Halicarn. lib. 1. Ἰταλὸς δὲ ἀνὰ χρόνον ὠνομάσθη ὑπ' ἀνδρὸς δυνατοῦ, ὄνομα Ἰταλῆ· τοῦτον δέ φησιν Ἀντίοχος ὁ Συρακούσιος ἀγαθὸν καὶ σοφὸν γεγενημένον, καὶ πλησιόχωρον τοῖς Λεύκοις ἀναπείσαντα τοὺς δὲ βίᾳ ἐξαναστάντας ὑπ' ἐκείνου ποιήσασθαι καὶ ὅσοι ἐντὸς ἦσαν τοῦ κόλπου τοῦτε Ναπίτινι καὶ τῷ Σκυλητίνῳ.

Ithyphallus, Priapus eſt. Colum. lib. 10.

——— *Sed truncum forte dolatum*
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli.

Inde *carmen Ithyphallicum*, cujus exemplum Caſaubonus produxit Animadverſ. in Athenæum lib. 6. cap. 15. Heſychius: Ἰθύφαλλον, τὸ ἐκτετραμμένον αἰδοῖον. Δημοδώνης δὲ γεωτίσκους παῖς ἀσυλγεῖς τοὺ ἰθυφάλλους εἶχεν. Λέγεται δὲ καὶ πόημά τι ἐπὶ τῷ ἐξαμβώνι φαλλοῦ ἀδόμενον.

Itonus, Theſſaliæ rex, Deucalionis filius, invenit rationem conflandi æris, argenti & auri, ſignandæque monetæ. Lucan. lib. 6.

Primus Theſſalicæ rector telluris Itonus
In formam calidæ percuſſit pondera maſſæ;
Fudit & argentum flammis, aurumque monetâ
Fregit, & immenſis coxit fornacibus æra.

Itylus, filius Zethi ex Aëdone conjuge, quem mater noctu per errorem interfecit, putans eum eſſe Amalea Amphionis filium, cujus fœcunditati invidebat, quòd jam ſex filios mares peperiſſet. Quo errore mane cognito, doloris impatientiâ contabuit, & Deorum miſeratione in luſciniam commutata eſt. Catullus epigr. ad Ortalum:

Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris
Daulias abſumpti fata gemens Ityli.

Ityς, Terei Thracum regis fil. ex Progne Pandionis Athenienſium regis filiâ, quem mater interemit, Tereoque viro ſuo, quòd Philomelæ ſorori ſuæ vim intuliſſet, epulandum appoſuit. Quam uxoris impietatem, cum Tereus, agnito filii capite, deprehendiſſet, ſtrictoque enſe Prognem ac Philomelam inſequeretur, in upupam dicitur eſſe commutatus, Progne vero in hirundinem, Philomela autem in luſciniam, *Ityς* denique in phaſianum. Ovid. Met. 6.

Juba, rex Mauritaniæ Pompejanarum partium conſtantiſſimus aſſertor, qui Curionem à Cæſare in Africam miſſum cum omnibus copiis delevit. Victo vero Pompeio, cum Scipione copias conjunxit, commiſſoque prælio ſuperatus, cum nulla jam ſpes reliqua eſſet, magnificè epulatus, cum Petreio mutuis vulneribus concurrens cecidit. Plut. in Cæſ. Item *Juba* ſuperioris fil. vir multijugæ eruditionis, paternæ dignitatis plane exſors non remanſit. Nam Auguſtus ſtudiis eum jam egregiè excultum, ſuaſque ſecutum partes adverſus Antonium, pro paterno regno, quibuſdam Gætuliæ partibus, & Bocchi, & Bogudis ditionibus donavit, præterea uxorem ei dedit Cleopatram Selenen, juniorem Antonii Triumviri ex Cleopatrâ filiam. Edidit inter alia Commentarios de Libyâ, & alia. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 4. & P. Gr. p. 71. Alius eſt *Juba*, ex quo Priſcianus, initio libri de verſibus Comicis, aliqua refert de Iambicis cacometris. Grammaticus is fuit, ac Latinè ſcripſit.

Jubal, fil. Lamech ex Adâ uxore, Gen. 4. Item *Jubal* Celtarum rex primus, qui eò à Jano, h. e. Noe patre ſuo miſſus eſt. Beroſus lib. 3. Heſychius: Ἰυβάλ, κύριον ὄνομα τῶν παιδεύεσθαι κιθάραν.

Judas, fil. Mattathiæ, 1 Macch. 2. *Judas* Iſcariotes unus ex 12 Apoſtolis. Item frater Jacobi. Jud. 1.

Judas Galilæus, ſeditionis author. Vide Joſ. Ant. lib. 17. cap. 15. Item *Judæus* Gaulonites, qui ſeditionem movit contra Romanos. Joſ. ant 12. 3. De bello Jud. 2. 2.

Judas, ſcriptor quidam Eccleſiaſticus, qui de ſeptimanis, quæ à Daniele referuntur, diſſeruit, & Antichriſtum jamjam imminere exiſtimans, multorum fidelium animos perturbavit. Euſeb. 6. 3.

Judith, nomen viduæ cujuſdam nobilis, quæ Holophernem ducem exercitûs regis Aſſyriorum patriam ſuam obſidentem dolo peremit. Judith. cap. 8. Multi viri eruditi, inquit Grotius, ſudant ut quæ hoc libro continentur quæ ipſi revera ita geſta putant, concilient cum hiſtoriis non dubitatis, quæ ſunt aut in ſacris, aut in Græcorum literis. Puto diu ſudaturos, priuſquam aut aliis, aut ſibi ſatisfaciant; veriuſque eſſe, ea quæ ſunt in hoc libro eſſe αἰνιγματώδη. ſcriptumque librum cum primum Antiochus Illuſtris in Judæam veniſſet, templo nondum per Idolum polluto in hoc ut Judæi ſpe divinæ liberationis confirmarentur. Nam יהודיא eſſe Judæam gentem nemo negaverit. Bethulia בית־אל יה eſt Templum. Gladius inde egrediens ſunt preces ſanctorum. Nabuchodonoſor Hebræis ſæpe Diabolum ſig. & Aſſyria faſtum. Diaboli Inſtrumentum Antiochus qui hic tecto nomine Holophernes (id eſt הלפר נחש *victor ſerpentis*, Chaldaice, i. e. ut jam diximus, miniſter Diaboli) Judæam, formoſam quidem (nam propterea apûd Danielem צבי dicitur) ſed viduam i.e. ab omni auxilio deſertam ſubigere volebat. Sperabant pii, fore ut is Deo pœnas daret, quemadmodum dedit. Joachim in Græco, aut, in Latino eſt, Eliakim, qui hic dicitur fuiſſe ſummus ſacerdos, Deum ſurrecturum ſignificat. Ea ſpes homines Deo conjungit, quod opus ſacerdotis maximi. Vide 1 Mac. 7. 14. Cætera ſunt ἐπισυναγωγὴν, ornamenti cauſa addita, qualia in parabolis multa.

Jugula, hoc nomine Plautus dixit ſydus Orionis in Amphitryone: *Neque Jugula, neque Veſperugo, neque Vergiliæ occidunt.* Feſto ab eo videtur dici, quòd ea ſtella amplior cæteris, quaſi nux Juglandis. Sed aliter Varro lib. 6. de LL. aliter Iſidorus lib 3. Orig. & eum ſecutus vetus Germ. Cæſaris Scholiaſtes, quos vide, & infra in *Orion*.

Jugurtha, fil. Maſtanabalis, fratris Micipſæ, regis Numidarum, quem patruus moriens hæredem regni ſui conſtituit, unà cum duobus filiis ſuis adhuc impuberibus, Adherbale, & Hyempſale: quos ille poſteà beneficiorum immemor, inſidiis adortus interfecit, uti ſolus regnaret. Id ægrè ferentes Romani, bellum adverſus eum moverunt; quod ducum inertiâ, perfidiâque præter omnium expectationem, multos in annos eſt protractum: quo temporis intervallo, vario ſæpe eventu pugnatum eſt, donec miſſo in Numidiam Mario, Jugurtha, fractis opibus ſuis, ad Bocchum Mauritaniæ regem confugit: à quo proditus, Syllæque traditus, ad Marium perductus eſt, & ab eo Romæ triumpho ductus, tandemque in carcerem conjectus animi dolore periit. Salluſt. de bello Jugurthino. Lucan. lib. 2.

Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ.

Et lib. 9.

——— *Quàm ter Capitolia curru*
Scandere Pompeii, quàm frangere colla Jugurthæ.

Claud.

Traximus immanem Marii ſub vincla Jugurtham.

Inde *Jugurthinus*. Unde eſt illud in Salluſtium apud Quint. lib. 8. cap. 5.

Et verba antiqui multum furate Catonis
Criſpe, Jugurthinæ conditor Hiſtoriæ.

Julia, Auguſti filia, parum ſecundæ famæ, adeo ut ob frequentia adulteria à patre ſit in inſulam relegata.

Julia gens, dicta eſt ab *Iulo* Aſcanio, ſive ab *Iulo* filio ejus. Feſtus. Vide Steph. in Ἰουλῆς.

Julianus, Rom. Imp. cognomento Ὁ Παραβάτης ſive Apoſtata, quòd à Chriſtianiſmo ad Ethniciſmum impiè deſciverat. De cujus parentibus, ac ſcriptis vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 250. Puer bonæ indolis apparuit ab initio, & inſtitutus Chriſtianiſmo, tunc cœpit eſſe fidei deſertor, cùm contra Chriſtianos edidit librum, quem argutiſſimè Cyrillus, Alexandriæ epiſcopus, confutavit. Galliis primum fuit præpoſitus, unde & in campis Argentoratenſibus cum parvâ manu infinitas hoſtium copias delevit, ob id aſſenſu militum concordi, Auguſtus factus eſt. Hinc Conſtantinopolim profectus eſt in Perſas bellum geſturus. Chriſtianis Scholas prohibuit, ne doctores artium liberalium eſſent, unde materia deeſſet, & paulatim ingenium fidei defendendæ deficeret. Jo. Antiochenus: Χρησιμὸν ἐκάλυσεν ἑλληνικῆς παιδείας ἀναλαμβάνειν. Idem tradit Socrates, Theodoritus, ac Sozomenus, iiſque poſteriores Zonaras ac Cedrenus. Conſtat tamen Julianum non diſcendi ſed docendi tantum ac publicè profitendi facultatem Chriſtianis ademiſſe. Sic Marcellin. lib. 25. *Inter quæ erat illud inclemens, quòd docere vetuit magiſtros Rhetoricos, & Grammaticos Chriſtianos, ni tranſiſſent*

ſiſſent ad Numinum cultum. Accedit Eunapius, qui Proæreſium magiſtrum ſuum imperante Juliano ſcribit à docendi munere excluſum fuiſſe, eo quòd Chriſtianus haberetur. Nec diſſentit Oroſius, lib. 7. *Aperto tamen præcepit edicto, ne quis Chriſtianus docendorum liberalium ſtudiorum profeſſor eſſet.* Poſtremo extat Edictum ipſum Juliani, inter ejuſdem epiſtolas, quo diſertè edicit eam legem ad ſolos profeſſores ac magiſtros pertinere: τοῖς μὲ παιδευμένοις καὶ διδασκάλοις ἅπασι κοινὸς κεῖ) νόμος· ὁ βυλόμενο γὰ μὴ νέων φοιτᾶν, ἂκ ἀπεκλείεται. Sed edictum ipſum obſcurioribus verbis de induſtriâ conceptum fuiſſe videtur, eo, ut invidia, atque atrocitas rei molliretur. Plura vide in Annal. Ill. Card. Baronii, cujus opinionem temerè reprehendit. R. Montacutius in notis ad Gregorii συλεστινικὸν &. *Valeſius.* Lex vero iſta non ad ſolos Grammaticæ ac Rhetoricæ magiſtros, ſed etiam ad Mediçinæ profeſſores pertinuit. Chryſoſt. Hom. 40. in Juventinum & Maximum: Ἰητρὸς καὶ γραμμάτικς, καὶ σοφισὰς καὶ ῥήτορας ἅπαντας ἀφίσιν ἡμῖ ὀλίγου δεῖν ἐκλιπεῖν, ἢ τ πᾶσαν ἐξόμνυσ ἐπιλαθεσ. Extat hoc ipſum Edictum Juliani Ep. 42. cujus pars eſſe videtur lex V. Cod. Theod. *de Medicis & Profeſſoribus.* Sed ea lex poſtea à Valentiniano abrogata eſt, & profeſſores Chriſtiani thronis ſuis reſtituti lege. 6. ibidem. Idem, Ornamenta divino cultui dicata, & ſacras Eccleſiæ pecunias auferebat. Sacerdotes, & Clericos, populumque Chriſtianum crudeliter vexabat, templaque diruebat. Prælio tandem cum Perſis commiſſo, acceptoque lethali vulnere, & manu cruore repletâ, ut in Deum noſtrum blaſphemaret, in aerem ſanguinem projiciens, dixit *Viciſti tandem, Galilæe, viciſti.* Sic enim Chriſtum vocare ſolebat, ejuſque cultores Galilæos, Sozom. 6. 7. & 10.

Julianus Saba, Eremita, cum aliquanto intentius Deum deprecaretur, eo ipſo die, quo cæſus fuit Julianus Apoſtata, reſcivit, quamvis pluribus quam 20 ſtadiis exercitus abeſſet, ab eo loco, in quo precibus vacabat. Vide Theodor. Hiſt. 3. 24.

Julius Africanus, Chriſtianus Chronologus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 236. & 287.

Julius Maximus, cum filio Maximino 26 Rom. Imp. Germanos vicit, crudelis in Romanos fuit, Alexandri Severi amicos undique interfecit. Capitolinus. Herodianus, lib. 7.

Julius Cæſar, Rom. Imp. vide *Cæſar.* Ejus res geſtas breviter perſtrinxit, Plin. 7. 25. *Juliorum* autem nomen ab *Iulo* Aſcanio Æneæ filio tractum putatur. Virg. Æn. 1. Hujus honori tributum eſt, ut ſeptimus anni menſis (eo enim natus eſt) *Julius* fuerit appellatus, cùm antea Quintilis diceretur, quòd quintus eſſet à Martio, à quo Romani ſuum olim auſpicabantur annum.

Julius Cordus, hiſtoricus, qui vitas Imperatorum ſcripſit.

Julius Montanus, poeta quidam Elegiographus, cujus meminit Crinitus.

Julus, Æneæ fil. qui & *Aſcanius.* Virgilius:

At puer Aſcanius, cui nunc cognomen Iulo
Additur (Ilus erat, dum res ſtetit Ilia.)

Julus Antonius, fil. M. Antonii Triumviri & Fulviæ. Dio lib. 51. Ἴουλο τὸ Ἀντωνίο καὶ τ Φουλβίας υἱέ, &c. Ubi rectè *Julus.* At eidem malè *Julius* eſt lib. 54. & 55. ut & Suetonio in Claudio c. 2. & de Illuſtribus Grammaticis, cap. 21. Conſul fuit cum Paulo Maximo, an. U. C. 743. Huic Horatii Oda ſecunda libri quarti inſcripta eſt.

Junius Saturnius de Auguſto quidpiam ſcripſit. Sueton. in Octaviano, cap. 27.

Juno, Saturni & Opis filia. *Joviſque Et ſoror & conjux*, uti ſeipſam vocat apud Virg. Æn. 1. Dea regnorum fuit & divitiarum, quæ & nubentibus præeſſe creditur, unde *Pronuba* vocatur, & parturientibus obſtetricari, unde *Lucinæ* nomen ſumpſit. Unde mulieres Junonem invocabant, aut advocabant. Ut illa apud Petronium. *Junonem* meam iratam habeam. In Tibullo amator ad ſuam:

Hæc per ſancta tuæ Junonis numina juro.

In Satyrico:

Et per Junonem Domini juraute miniſtro.

Scilicet illi molli & pathico, qui fœminam ſe ferret & exhiberet. Filiam habuit Heben, quam ex ſylveſtribus lactucis concepiſſe fertur, quas ab Apolline invitata avidiùs comederat. Jovi Vulcanum, & Martem peperit, quamvis Ovidius Martem ſine viro eam malit concepiſſe, Olenii tantum floris contactu. Phyſici *Junonem, aera* interpretantur, ideoque *Jovi & ſororem*, & *conjugem* dictam volunt, quòd ſumma ſit aeris cum æthere cognatio, & ſimilitudo. Inde *Junonius* Ovid.

Laudatas oſtentat avis Junonia pennas,

Pavonem intelligit. Avis enim illa Deæ iſti ſacra. Juven.

——Didicit jam dives avarus
Tantum admirari, tantum laudare diſertos,
Ut pueri Junonis avem.

De Junone Moneta vide Ovid. Faſt. 6. verſ. 183. Ex hujus lacte effuſo Galaxiam factam fuiſſe fabulatur Eratoſthenes. Achilles Tatius in Iſagoge ubi de lacteo Circulo. Περὶ δ τύτ φησὶν Ἐρατοσθένης ἐν τῷ Καταστερισμῷ μυθικώτερον τ Γαλαξίαν κύκλον γεγονέναι ἐκ τῆς τ Ἥρας γάλακτος· τῆ γὰ Ἡρακλέους ἔτι βρέφος ὄντος, καὶ τ μαζὸν τ Ἥρᾶς ὅτε παρεμβύλου σροσρόπεγον, ἐκφύναι ἀνπαπόντα, καὶ ἅτε σβεσθέντος τῆ γάλακτ κύκλον γλυκὺν παρῆναι. Poetæ, ut plurimum, Majeſtatem planè regalem ei tribuunt. Manil. lib. 1.

Nec mihi celanda eſt famæ vulgata vetuſtas
Mollior: è niveo lactis fluxiſſe liquorem,
Pectore Reginæ Divum, cœlumque colore
Inficiſſe ſuo, quapropter Lacteus orbis
Dicitur, & nomen cauſſa deſcendit ab ipſâ

Virgil. Æn. 1.

Effodere loco ſignum quod Regia Juno
Monſtrabat, caput acris equi.

Et lib. 4.

Tunc ſic excepit Regia Juno:

Et lib. 10.

Tum Regia Juno Acta furore gravi.

Val. Flaccus, lib. 5.

Patitur nec Regia cerni Juno virum.

Papin. Theb. 5.

Tunc Regia Juno Arma habituſque virum, &c.

Huic enim Divæ imperia & omnia magnifica inter mortales largiri poſſe dederunt iidem Poetæ, imo & Oratores. Sic enim Junonem depingit Lucianus in Judicio Formarum: Ὡς ἢ βασίλικον αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει καὶ ἀλήθεια ἄξιον τῆ ΔΙΘ. Pollicetur vero & ipſa Judici. Ἐι καλάσει τὸ δῶρε τ νίκης τ ἐμῆς. Ἢν γὰρ μὲ Ὦ Πάρι δικάσῃς ἐμὲ κάλλει, ἀπάσης ἴσα τ Ἀσίας διανάσῃς. Huc pertinet quod veteres de inceſſu ejuſdem tradunt. Ipſa apud Virg. Æn. 1.

Aſt ego quæ divum incedo Regina——

Athenæus quoque Ἡραῖον βαδίζειν dixit ad gravitatem inceſſus explicandam. Prop. 2. 2.

——Incedit vel Jove digna ſoror.

Addit Turnebus hinc lucem dari Horatio Sat. 3. lib. 1.

Sæpe velut qui Junonis ſacra ferret.

Nam qui ferebant Junonis ſacra, ejus quoque inceſſum imitabantur. *Juno inferna* pro Proſerpinâ. Virg. Æn. 6.

——Lento vimine ramus
Junoni infernæ dictus ſacer.

Statius:

Stygiæque ſeveros Junonis thalamos.

Idem:

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Silius:

—— Comites Junonis Avernæ.

Phylarchus hiſtoricus, lib. 19. ait olim Junonem Jovi iratam in Eubœam ſeceſſiſſe, quam cum placare Jupiter conaretur, ad Citharonem Platæenſium regem, hominem vaferrimum, conſilii capiendi causâ, acceſſit: à quo edoctus ligneum ſimulacrum affabrè dedolavit, ad muliebrem effigiem, idque plauſtro impoſitum, veſtibus ornatiſſimis induit, rumoremq; ſparſit, ſe Platæam Aſopi filiam, uxorem ducturum, quo nuncio accepto Juno, quæ nullis precibus placari potuerat, ultro Jovem accedit, procatur, amplexatur; ipſi ſimulacro, pellicem ultura, manus injicit: ut vero ſe ludum fieri ſenſit, nullâ morâ interpoſitâ cum Jove in gratiam rediit. Huc etiam ſpectat callidum Æſopi fabulatoris, de reducendâ Xanthi Philoſophi uxore, quæ diverterat, commentum, à Max. Planude in ejus vitâ relatum.

Jupiter, Opis & Saturni filius in Cretâ inſulâ, eodem cum Junone partu editus, & in Idâ monte à Curetibus educatus, idque clam patre, qui ex pactione cum Titane fratre initâ, filios ſuos omnes devorabat. Cum autem in virum adoleviſſet, cognoviſſetque etiam tunc patrem vitæ ſuæ inſidiari, regno eum pepulit, mundique imperium cum fratribus Neptuno & Plutone ſorte diviſit: ac Jovi quidem cœli, & terræ, Neptuno maris, Plutoni inferorum imperium obtigit. Eum in Cretâ natum certum eſt, ideoque Creta dicta ejus inſula, & ipſe *Creticus* Minucio Felici, *Mars Thracius, vel Jupiter Creticus, vel Juno Argiva*, & *Cretenſis* Lactant. lib. 1. Sed ſciendum hanc rem incertam eſſe, & planè fabuloſam. Nam Demetrius Scepſius, ut eſt apud Schol. Apollonii, lib. 3. tradit Phrygas Jovem apud ſe natum & educatum contendere cum Cretenſibus, & Arcadibus, ex quâ fabula Delrius in Troad. Sen. lucem dat Propertio 3. 1.

Idæum Simoenta, Jovis cunabula parvi.

Lege Pauſan. in Arcad. & Meſſen. apud quem utraque hæc gens ſibi vendicat natales Jovis. Nomina, cognomina & Epitheta Jovis collegit & ordine alphabetico digeſſit Xyſtus Bo-

tulejus ad Lact. pag. 79. Cedrenus: Ὁ Ζεὺς πάντων ἀνθρώπων καὶ ἀπ' αἰῶνος ἡγεμονήσας πλάνων, γόητων, φαρμακείας μάγων δεινῶν, μυσαρῶν τελετῶν, ἐκτόπων, αὐτὸς ἰδίῳ μυσαρώτατος καὶ δρασκιώτατος μαγείας, καὶ ἀνδρομανίας καὶ ἀρρητοποιίας τε πάσης, καὶ μαγείας καὶ ἀκαθαρσίας, καὶ πάσης ἀθεμιτεργίας καὶ αἰσχρεργίας ἐναγεστάτης ἐπὶ νυκτὸς ὡς ἑπτὰ ἐτῶν εἶκοσι χρόνον ἀπὸ ζωῆς αὐτοῦ (τοσαῦτα γάρ φασιν αὐτὸν ζῶσαι) ἐξελαθὼς πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, καὶ μετ' αὐτὸν ἀθεμίτους ἐπιζήσαντας. πνεῦμα γὰρ θεομαχὸν καὶ ἀκαθαρτότατον πάντων πολεμάτων πονηρῶν ἦν ἐπ' αὐτῷ, καὶ πάσας κρεῖττον ὀφαλμοῦς ἐδίδει ὀφθαλμοῖς διαφθεῖρον, &c. Cæterum de variis (ut ita dicam) *Jovibus* vide omnino clariſſimum Voſſ. de Theolog. Gentili. lib. 1. cap. 14. De nominis etymo Lactantius, lib. 1. Ζεὺς vel Ζῆν *appellatus eſt, non à fervore cæleſtis ignis, vel quod vitæ dator, ſed quod primus ex liberis Saturni maribus vixerit.* Etymologus autem: Ζεὺς (inquit) διὰ τὸ ζέειν, θερμότατος γὰρ ὁ αἰθήρ, quod etiam tanto magis probabile videtur, eò quòd & hic Jupiter *Hammon* ſeu *Ammon* vocatur, quæ vox (inquit Bochartus) à vocabulo Ægyptiaco Ἀμὴν deſcendit, quod ab Ebræo חם derivatur, i. e. *fervere, incaleſcere.* Idem Lactant. dicto loco, *Jupiter, quaſi juvans pater dicitur.* Sic Agellius 5. 12. *Jovem Latini veteres à juvando appellavere, eundemque alio vocabulo junctò, patrem dixerunt.* Hoc etiam voluere Cicero, & Cato de R. R. cap. 141. Alii autem ab Ἰαὼ πατὴρ ſeu Ἰαὲ πατὴρ, i. e. *Jehova pater*, Latini autem veteres *Joupater* dicebant pro *Jovis pater*, ut & *Jouglans*, pro *Jovis glans*. Phyſici Jovem interpretantur eſſe elementum ignis, dictumque eum putant à *juvando*, eo quod nulla ſit res, quæ ſic omnia foveat, quemadmodum calor. Aliquando pro *aere* ponitur. Horat. 1. Car. 1.

——Manet ſub Jove frigido
Venator.——

Hoc eſt, ſub *Dio*. Aliquando pro *pluviâ*. Virg. Georg. 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Tzetzes in priorem librum Ἔργων· Ζεὺς σημαίνει βασιλέα πραγματικῶς ψυχικῶς ἢ τὸν νῦν ὃς καὶ τὰς χώσεις Μέσας ἡμῶν. Στοιχειακῶς ἢ πᾶν τὸ ἀέρινον σῶμα, καὶ τὸ μέση ζώνη, ἤτοι ἀέρα καὶ τὸ νεφελῶδες κατάστημα καὶ ὄμβριον· ἢ ἥλιον, ἢ ἀστέρα, ἢ πλάνητα, καὶ ἢ Ἐμπεδοκλῆν καὶ τοὺς Στωϊκούς. Ennius:

Hic is eſt Jupiter quem dico, quem Græci vocant Aerem.

Min. Felix: *Interpretantur Junonem aera, Jovem Cælum*, Neptunum mare, Ignem eſſe Vulcanum. Homerus: Ἐκ Διός. Ubi Scholiaſtes: ἀπὸ τῶν ἐν νεφελῶν. Διὸς ὄμβρος apud Theocritum. Virgil. Georg. 2.

Et jam maturis metuendus Jupiter uvis.

Juven. Sat. 5.

Fremeret ſævâ cum grandine vernus Jupiter.

Claud. 1. in Eutrop.

——Nimboque minacem
Sanguineo rubuiſſe Jovem.

Val. Flaccus, lib. 5.

Qualiter ex altâ cum Jupiter arce coruſcat
Pleiadas ille movens, miſtumque ſonoribus imbrem
Horriferamque nivem.——

Mart. 6. 35.

Cum pluvias madidumque Jovem perferre nequiret,
Et rudis hybernis villa nataret aquis.

Hor. 1. Carm. 22.

Quod latus mundi nebulæ, maluſque
Jupiter urget.——

Fuſius Bibaculus merito ab eodem Horatius irriſus hoc verſu:

Jupiter hybernas canâ nive conſpuit Alpes.

Et quamvis trecentos *Joves* à M. Varrone enumeratos Tertullianus teſtetur, tamen huic uni Jovi omnia tribuuntur, ne multitudo memoriam fallat. Metamorphoſes autem varias Jovis demonſtrant tyrannos, & ſceleratos homines libidini deditos in omnes brutorum formas mutari, & ad turpiſſima quæque dilabi. De variis hujus Dei cognominibus vide omnino Lud. Vivem in Aug. de C. D. 7. 11. Inter aves Aquilam Jovi Poetæ dederunt. Horat.

Qualem miniſtrum fulminis alitem,
Cui rex Deorum regnum in aves vagas
Permiſit, expertus fidelem
Jupiter in Ganymede flavo.

Et proinde *Jovis armigerum* Silius; *Jovis volucrem* vocat Lucanus. Hic lib. 10.

Armiger haud aliter magni Jovis, anxia nido
Cum dignos nutrit geſtanda ad fulmina fœtus,
Obverſam ſpectans ora ad Phaethontia prolem
Explorat dubios Phœbeâ lampade natos,

Ille lib. 9.

Utque Jovis volucer calido cum protulit ovo
Implumes natos, ſolis convertit ad ortus.
Qui potuere pati radios, & lumine recto
Suſtinuere diem, cœli ſervantur in uſus,
Qui Phœbo ceſſere, jacent.

Vide Claud. præfat. ad lib. de 3. conſ. Honorii.

Juſtinianus, Rom. Imp. multa bella per legatos ſuos confecit, Jus civile in eum ordinem redigendum curavit, quo nunc utimur. Suidas literarum rudem fuiſſe ſcribit. Zonaras tom. 3. ait immodico ædificandi ſtudio flagraſſe, ut & ſtipendia artium liberalium magiſtris jam olim conſtituta ſuſtulerit, ut haberet ſumptus, quos in ædificationes profunderet. Ejus ingenium ita deſcribit Procopius: juxta malignus erat & deceptu facilis; cujus ingenium pravum & fatuum dixeris. Diſſimulabat ipſe fraudibus omnium expoſitus Temperamentum inſolitum, cum ex contrariis conſtet. Inconſtans amicis, inimicis inexorabilis, avarus, contentioſus, novarum rerum cupidus; ad ſcelera facile, ad optima nullis ſuaſionibus moveri poterat.

Juſtinianus 2. Rom. Imp. Conſtantino patri ſucceſſit. Is per ætatem & imperitiam malè Remp. gerebat, & violatâ pace, quam ejus pater cum Saracenis fecerat, & Bulgaris, eò demum redactus eſt, ut pacem ab utriſque cogeretur ipſe petere. Tandem ob crudelitatem ejectus, & præciſis naribus relegatus, Leontium reliquit ſucceſſorem. Vide Diac. lib. 19.

Juſtinus, 1. Imp. Rom. Anaſtaſio ſucceſſit, obſcuro genere natus, & è ſubulco factus miles, uti ſcribitur.

Juſtinus, 2. Imp. Rom. Juſtiniani Primi ex filiâ nepos.

Juſtinus, Hiſtoricus, Trogi epitomator, Antonini Imp. ætate vixit, ſi Voſſio credimus, quem vide de Hiſtoricis Gr. 1. 32.

Juſtinus, natione Samaritanus, Philoſophus, Apologeticum pro Chriſti fide conſcripſit, & Antonino Pio Rom. Imp. tradidit, tandem martyrio coronatus. Euſeb. 3. 8.

Juſtus, hiſtoriographus quidam Tiberienſis, qui de rebus Judaicis hiſtoriam ſcripſit. Operis ejus mem. Phot. Tmem. 35. Ubi judicium tale de eo refert, ſc. Stylum ejus eſſe, *conciſum, & pleraque relatu maximè neceſſaria prætermittentem.* Ad hæc dicit, communi Ebræorum vitio laboraſſe, ut cum Judæus genere eſſet, nullam de Chriſti adventu, aut miraculis ejus, faceret mentionem. Multa item in hiſtoriâ finxiſſe ait: imprimis de iis quæ ad Romanorum adverſus Judæos bellum, & excidium Hieroſolymorum pertinerent. Plura de eo Joſephus in Vitâ ſuâ. Mem. etiam Euſeb. Hiſt. Eccleſ. 3. 9. Item Hieronym. in Catalogo, nec non Steph. in Τιβερίας. Item mem. Honorius in Luminaribus Eccleſiæ, apud quem perperam *Juſtinus* legitur. Alia quoque ab eo edita fuiſſe ex Suidâ diſcimus. Apud Laertium in Socrate citatur Ἰοῦστος ὁ Τιβεριεὺς ἐν τῷ χίλωνι, ubi ſignat opus de Regibus Judaicis coronatis. Fruſtra vero Xylander apud Steph. *Joſephus* pro *Juſtus* legendum eſſe ſuſpicatur. Nam Joſephus non Tiberienſis fuit, ſed Hieroſolymitanus.

Juſtus, Hieroſolymorum epiſcopus, Simeoni cruci affixo ſucceſſit, an. ſal. 97. Alius Hieroſolymorum epiſcopus, an. ſal. 118. Alius Alexandriæ epiſcopus an. ſal. 122.

Juſtus, conſul cum Januario, an. U. C. 1080.

D. Juſtus, vir ſanctiſſimus, ob Chriſtianæ fidei confeſſionem in exilio martyrium conſtantiſſimè paſſus eſt. Ado archiep. Vien.

Juturna, Dauni filia, Turni Rutulorum regis ſoror, quam Jupiter pro ereptâ virginitate, immortalitate donavit, Numicique flu. nympham fecit. Hæc in bello fratrem adverſus Æneam multum juvit, ſed videns fratri necem inſtare, in Numicum flu. ſe occultavit. Virg. Æn. 2. Alii dicunt eam rem habuiſſe cum Latino rege, eoque palam facto, ſuâ ſponte ſe in Numicum præcipitaſſe. Reverâ autem *Juturna* fons eſt in agro Latino in Numicum amnem influens, quæ res poetis occaſionem fabulandi dedit.

Juvenalis, poeta Satyricus ex Aquino oriundus; Is ferè ad mediam ætatem declamavit, poſtea vitiis offenſus Satyras ſcripſit, ſed cum Schemate notaſſet Paridem Pantomimum, jam octogenarius ſpecie honoris præfectus eſt cohorti in extimâ Ægypto, inde *Irati hiſtrionis exul* vocatur à Sidonio Apollinari.

Juvencus, Presbyter Hiſpanus, Evangelia heroicis verſibus explicuit, an. ſal. 332.

Juvencus Martialis, hiſtoriam ſcripſit Cæſaris Dictatoris. Sidonius, lib. 9. ep. 14.

Juventas, vide *Hebe*.

Ixion, Phlegyæ; ſive ut Hyginus mavult, Leontei filius, qui ſocerum ſuum Deioneum, vel Erioneum fraude peremit. A quâ cæde cum neque homines, neque dii eum luſtrare vellent, diuque incertus vagaretur, Jupiter illius miſertus in

cœlum

cœlum aſſumptum expiavit. Cumque jam purgatus apud ſuperos degeret, Junonem amare cœpit, eamque de ſtupro appellavit, quod cum Jupiter intellexiſſet, nubem illi ſub Junonis effigie oppoſuit, ex quâ ille Centauros genuit. Dejectus deinde in terram, cum paſſim gloriaretur cum deorum reginâ ſe rem habuiſſe, Jupiter indignatus, fulmine ad inferos eum detruſit, curavitque ut ibi rotæ illigatus perpetuo circumageretur. Virg. Georg. 4.

Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovid. Met. 10.

Stupuitque Ixionis orbis.

Idem:

Volvitur Ixion & ſe refugitque fugitque.

Tib. 3. 1.

Illic Junonem tentare Ixionis auſi
Verſantur celeri noxia membra rotâ.

Claud. 2. de Raptu Prof.

Non rota ſuſpenſum præceps Ixiona torquet,

Ixion, tertius Corinthiorum rex.

Ixionides, Pirithous, Ixionis filius. Prop. 2. 1.

Theſeus internis, ſuperis teſtatur Achilles
Hic Ixioniden, ille Menœtiaden.

K E

THO. de *Kempis* cognomine *Malleolus*, Canonicus Montis S. Agnetis prope Zwollam in Diœceſi Epiſcopi Ultrajectini. Claruit temporibus Sigiſmundi, Alberti ſecundi & initio Frederici Secundi. Magnopere celebratur libellis quatuor de imitatione Chriſti; quos ut ipſe in autographo adnotarat, ſcripſit A. D. 1441. Vitam ejus ſcripſere Jodocus Badius Aſcenſius. Franc. Tolenſis, Canonicus regularis & Heribertus Roſweydus S. Jeſu. Deceſſit An. 1471. 8 Kal. Aug.

Alb. *Krantzius* Hamburgi Theologiæ profeſſor, & ejus Collegii Decanus fuit. Scriptit Metropolim, ſive hiſt. Eccleſiaſticam, de Eccleſiis Caroli M. ætate conſtitutis, vel inſtauratis: item hiſt. Saxonicam, & Vandalicam, &c. Obiit an. 1517. Præclare de eo judicat Gerardus Geldenhaurius Noviomagus præfat. in Germaniæ illuſtratæ ſcriptores: *Unus ferè Alb. Krantzius ſemper mihi viſus eſt præ aliis hiſtorici nomine dignus*, &c. Diligentiam ejus commendat Geo. Fabricius lib. 1. Saxoniæ ſuæ. Vide & quæ de eo Pantaleo notavit, Part. 2. illuſtrium Germaniæ ſcriptorum.

Kunigunda, Henrici Imp. uxor, virginitatem perpetuam obſervaſſe fertur cum marito, & poſt mortem miraculis claruiſſe, an Sal. 118. Munſt. lib. 3. Coſmogr. de illa ſic ſcribit. Quanquam continentiſſimè cum ea vixerit Imp. ſeminator tamen zizaniæ injecit illi ſcrupulum zelotypiæ, cùm ei ſuggereretur quod ipſa militem quendam amicius eſſet intuita, quàm par eſſet. Quod ubi illa reſciverit, juſſit ſecreto ſex igniri vomeres, eoſque in Imperatoris aliud agentis, afferri conſpectum. Miratus ille quid ageretur, vidit deinde chariſſimam conjugem nudis pedibus conſcendere ferrum ignitum intrepidum. Vides, inquit illa, o Imp. illæſam à ferro, illæſam ab omni immunditiâ. Ille autem in ſe converſus cœpit cogitare, quid eſſet ſuſpicatus, qui mox procidens ad uxoris genua provolvitur. Illa procumbentem amiciſſimè levat, & ex illâ die omnis ſiniſtra ceſſavit ſuſpicio. Cohabitantes, itaque in pudicitiâ virginali ad finem vitæ uſque perſeverarunt; unaque ſepulti in Cathedrali, quam conſtruxerant, Eccleſiâ.

L A

LAbda, Amphionis cujuſdam ex Bacchidarum genere filia fuit, quæ quòd clauda eſſet, & ob id à cæteris ſperneretur, Ætioni nupſit, eique puerum peperit, quem ab eventu Cypſelum appellavit. Nam cum duo Corinthiis redditi eſſent oracula, ut Labdæ fil. Corinthi aliquando tyrannidem invaderet, miſſi ſunt publico decreto decem viri, qui puerum interfecerent. Verum cùm forte puer ei, qui primus eum à matre acceperat, arriſiſſet, ille miſericordiâ motus adduci non potuit ut eum occideret: quapropter ille alteri tradidit, & ille rurſus alii, atque ita infans per manus traditus, à decimo matri redditus eſt, nemine eum interficere volente. Poſt hæc illi egreſſi & pro foribus ſtantes ſeſe mutuò, præcipue vero qui primus puerum acceperat, increpabant, qui eum ex convento non occidiſſet. Quod cum audiſſet Labda, quæ intus ad fores ſtabat, puerum in menſurâ frumentariâ quam *Cypſelum* vocant Græci, occultavit. Vide latiùs hanc hiſtoriam apud Herod. Musâ quintâ.

Labdacus, Phœnicis filius, qui ætate jam in ſenium vergente, Thebas evocatus, aliquandiu ibi regnavit, filiumque habuit Laium, Oedipi patrem, qui illi in regno ſucceſſit, unde & *Labdacides* dictus eſt. Stat. lib. 6. Etiam *Labdacidæ* Thebani dicuntur à *Labdaco*.

Labeo Antiſtius, Juriſconſultus, de quo Gellius 13. 10. & 12. Horat. Lib. 1. Sat. 3.

———*Labeone inſanior, inter*
Sanos dicatur.———

Ubi Labeonem Antiſtium carpens, Auguſto aſſentatur. Nam hic Labeo uſque adeo fuit liber, & contumax, ut etiam Auguſto ſæpe reſtitit.

Laberius, poeta mimographus, eques Rom. Macrob. Sat. lib. 2. Gellius 2. 9. Sen. 7. Declam. Laberium mimum Divus Julius ludis ſuis produxit, deinde Equeſtri ordini reddidit: quem cum juſſiſſet ire ſeſſum, omnes equites ita ſe coarctaverant, ut venientem non reciperent. Horat.

———*Nam ſic*
Et Laberi mimos, ut pulchra poemata, mirer.

T. *Labienus*, hiſtoricus ac declamator, Auguſti temporibus floruit, à *Rabie Rabienus*, teſte Seneca lib. 5. Contr. appellatus. *Labienus* alius qui à Cæſare ad Pompeium deſcivit. Lucan. lib. 5.

———*Dux fortis in armis*
Cæſareis Labienus erat, nunc tranſfuga vilis.

Item alius, qui Parthorum adverſus Romanos dux fuit. De omnibus Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 23.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum à Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri cauſâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpe revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illûm *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quo ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius: *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſtathius Λαβύρινθος, σπήλαιον Κρητικὸν ὑπόγειόν τε ἅμα καὶ πολυέλικτον. Suidæ, & Heſychio Κοχλοειδὴς τόπος ducitur. Hinc *Labyrinthus*. Catul. in Argon.

Nec Labyrintheis è flexibus egredientem
Tecti fruſtraretur & inobſervabilis error.

Laccopluti, cognominati ſunt poſteri Calliæ Athenienſis qui *Laccoplutus* dictus fuit, quòd is repente ditatus eſſet theſauro in campis Marathonii ſubter terram invento. Λάκκους enim Græci *loca ſubterranea* vocant. Vide Suidam.

Lacedæmon, Semeles fil. Moyſis tempore Lacedæmoniorum civitatem condidit. Comeſtor in cap. 10. Exod.

Lacheſis, una Parcarum, *Sors* Latinis, ἀπὸ τοῦ λαγχάνειν. Juv. Sat. 3.

Dum ſupereſt Lacheſi quod torqueat.

Claud. 2. de Laud. Stil.

Et eodem nevimus auro
Aurea quo Lacheſis ſub te mihi ſecula texit.

Parcas ſiquidem Heroum felicium tempora, non lanâ ſed auro nere, & ducere cenſebant Poetæ. Seneca Apocolocynthoſi, ubi adhuc non deſipienti Neroni proſpera omnia auguratus eſt.

At Lacheſis redimita comas, ornata papillas
Pierià crinem lauru, frontemque coronans
Candida de niveo ſubtemine vellera ſumit
Felici moderanda manu, quæ ducta colorem
Aſſumpſere novum: mirantur penſa ſorores
Mutatur vilis pretioſo lana metallo
Aurea formoſo deſcendunt ſecula filo.

Lactantius, Hieronym. De Viris illuſtribus. Firmianus qui & Lactantius, Arnobii diſcipulus, ſub Diocletiano Principe ac-

citus cum Flavio Grammatico, cujus de medicinalibus verſu compoſiti extant libri. Nicomediæ Rhetoricam docuit: ac penuria diſcipulorum, ob Græcam videlicet civitatem, ad ſcribendum ſe contulit. Habemus ejus Sympoſium, quod adoleſcentulus ſcripſit in Africâ; & Hodœporicon de Africâ uſque ad Nicomediam, hexametris ſcriptum verſibus; & alium librum qui inſcribitur Grammaticus, & pulcherrimum de Irâ Dei & inſtitutionum Divinarum adverſus Gentes libros 7. Epitomen ejuſdem operis in libro uno acephalon, & ad Aſclepiaden libros duos, de Perſecutione librum unum, ad Probum Epiſtolarum libb. 4. ad Severum Epiſtolarum libb. 2. ad Demetrianum auditorem ſuum epiſtolarum libb. 2. Ad eundem de Opificio Dei, vel formatione hominis librum unum. Hic in extremâ ſenectute magiſter Criſpi Cæſaris, filii Conſtantini in Galliâ fuit, qui poſtea à patre interfectus eſt. Eadem Græcè habet Sophronius.

Ladas, Alexandri M. curſor, tantâ pedum velocitate, ut veſtigia ejus in arenâ non apparerent. Quo nomine ſtatuam meruit apud Argos in templo Veneris, quam νικηφόρον cognominabant. Catullus Epigr. 56.

Non Ladas ſi ego, pennipeſve Perſeus.

Solinus: primam palmam velocitatis Ladas quidem adeptus eſt, qui ita ſupra canum pulverem curſitavit, ut arenis pendentibus, nulla indicia relinqueret veſtigiorum Pauſanias Corinthiacis: Τῷ ναῷ δὲ ὅσον ἐντὸς Λάδας ποδῶν ἀκύτητι ὑπερβαλλόμενος πρὸ ἐμοῦ ἀνῆρ. Mem. quoque in Laconicis & Arcadicis, ſed & Martialis in ſecundo:

Invitum jubeas ſubire Ladam.

Et rurſum:

Habeas licebit, alterum pedem Ladæ;
Inepte fruſtra crure ligneo curres.

Nominat eum quoque Cornificius lib. 4. ad Herennium.

C. Lælius, Scipionis Africani ſummus amicus. De hoc multa Cicero. Horat. Serm. 2. Sat. 1.

Virtus & mitis ſapientia Læli.

Silius lib. 15.

Lælius ante omnes, cui dextera clara domuſque.
Terdeno bove & æquorei certaminis, alto
Donatur titulo, Pœnique recentibus armis
Rectoris.——

Livius lib. 27. Jam enim & Lælius redierat ab Româ, ſine quo nihil majoris rei motum volebat Scipio. Idem lib. 26. Cum iret oppugnatum Carthaginem, nemo omnium quo iretur, ſciebat præter Caium Lælium. Polybius lib. 10. Πάντας ἀπεκρύψατο χωρὶς Γαΐου Λαιλίου. Ergo virtutem Lælii impenſius eſt remuneratus Scipio. Livius ubi ſupra: Anteſomnes C. Lælium præfectum claſſis & omnis genere laudis ſibimet ipſi æquavit, & coronâ aureâ, ac triginta bobus donavit.

Laertes, Arceſii filius, pater Ulyſſis, qui ab eo *Laertiades* dicitur. Hinc *Laertius*. Virg. Æn. 3.

Effugimus ſcopulos Ithacæ, Laertia regna.

Lætus, libro de rebus Phœniciis citatur à Clemente Alex. lib. 1. Strom. ubi ex eo quædam refert de Menelai in Phœnicen adventu.

Lagus, pater Ptolemæi ſucceſſoris Alexandri, cui Philadelphus ſucceſſit in regno. Hinc *Lageus* Sil. lib. 1.

Terminus huic roſeos amnis Lageus ad ortus.

Id eſt, Nilus. Lucan. lib. 1.

Quà mare Lagei mutatur gurgite Nili.

Lais, meretrix nobiliſſima, quæ quæſtûs gratiâ ex Siciliâ, ubi nata fuit, Corinthum ſeſe contulit. Ad hanc propter inſignem pulchritudinem potentiſſimi quicunque ex omni Græciâ conveniebant, nec quiſpiam admittebatur, niſi qui dabat quod poposcerat. Unde Proverbium.

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Tam carè enim Lais ſuas locabat noctes, ut vel potentiſſimi pretii magnitudine deterrerentur. Inter quos etiam Demoſthenes fuiſſe fertur, qui cum ſcorti tam nobilis famâ accenſus, aliquando Corinthum navigaſſet, illaque noctis unius operam decem millibus drachmarum indicaſſet, expavefactus pretii immenſitate, Græcè reſpondit:

Οὐκ ἂν ἐγὼ μιᾶς δεκαχιλίων μετανίλησα.

Non emam decem millibus drachmarum pœnitentiam.

Propert. lib. 2. 6.

Non ita complebant Ephyræ Laidos ædes,
Ad cujus jacuit Græcia tota fores.

Ovid. lib. 1. Amor. eleg. 5.

Dicitur & multis Lais amata procis.

Hæc aliquando in Theſſaliam profecta, cum ab adoleſcentibus Theſſalis ſic adamaretur, ut ejus veſtibulum etiam vino aſpergerent, Theſſalæ mulieres invidiâ motæ, eam in Veneris templo, dum ſacra fierent, quæ viris nequaquam adire fas erat, conſoderunt, propter quod facinus Theſſaliam peſtis invaſit, nec prius ceſſavit, quam Veneris ἀγοσίας templum condidiſſent. Pauſanias in Corinthiacis. Ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλο ἐν Θετταλίᾳ Λαΐδος φάσμα μᾶλλον παρέσχετο τὸ εἰς Θετταλίαν ἐκπεσοῦσα Ἱπποσθένει. Ubi Palmerius. Videtur, inquit, Pauſanias duas ignoraſſe Laidas, matrem & filiam ſive naturalem, ſive adoptivam, ob pulchritudinem & meretricias artes celebratas. Nihil tamen eſt certius. Prima Lais è Sicilia advecta eſt ſeptennis à Niciâ, Chabriâ Archonte, teſte Ariſtophanis Scholiaſte ad Plutum. Hoc fuit anno ſecundo Olympiadis 91. Anno igitur quarto Olympiadis 98. Dexitheo Archonte, quo anno natus eſt Demoſthenes, nata erat illa Lais annos 37. At Gellius lib. 1. cap. 8. ex Sotione Peripatetico narrat Demoſthenem adiiſſe clam Laidem, & ab eâ noctem popoſciſſe; quæ cum illum drachmas decem mille poſtulaſſet, eum deterritum magnitudine ſummæ abiiſſe ac dixiſſe: Non emo drachmis decem mille pœnitentiam: Unde colligitur, Demoſthenem à ſecundâ Laide noctem popoſciſſe; nam prima illa Lais ſexagenaria erat eo tempore, quæ ætas non amplius eſt apta meretriciis artibus; & pretium tam immenſum innuit Laidem illam fuiſſe in flore juventæ. Id etiam firmatur ex loco Pauſaniæ prædicto, ubi duo ſepulchra Laidis duas fuiſſe arguit. Sed apertius ex Athenæo lib. 13. ubi ait amicam Alcibiadis Damaſandram, quam Plutarchus Timandram, Scholiaſtes Ariſtophanis Epimandram vocat, fuiſſe matrem junioris Laidis: Δαμασάνδραν τὴν Λαΐδος τὴν νεωτέρας μητέρα, quæ verba ſupponunt alteram Laidem antiquiorem.

Laius, fil. Labdaci regis Thebarum, pater Oedipi qui Jocaſtam Creontis Thebani filiam uxorem duxit: quam cum concepiſſe audiſſet de futurâ prole oraculum conſuluit, cui reſponſum eſt, eum naſcituri manu periturum. Quo reſponſo perterritus, puerum recens natum uni ex ſatellibus necandum tradidit, qui cum neque herilis impietatis ſe miniſtrum præbere vellet, neque rurſus domini mandata auderet negligere, viam mediam delegit, trajectiſque vimine pueri pedibus ex arbore eum ſuſpendit, futurum ratus ut inediâ moreretur. Verum cum Phorbas, Polybi Corinthiorum regis paſtor, illac iter faceret, audito vagitu, eò occurit, puerumque ſervavit, quem & reginæ, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit: à quâ veluti puer cœlitus miſſus, filii loco eſt educatus, & à *pedibus* ex vulnere *tumentibus* Οἰδίπους dictus eſt. Vide *Oedipus*.

Lallus, Deus fuiſſe videtur, qui præeſſet næniis illis balbis, quas nutrices pueris occinunt, & pueros reddere cogunt. Nulla enim litera eſt, quam facilius ſonant pueri, quam *Lambda*: Quin etiam ejus frequentia ſomnum inducebant. Auſonius de filio Probino: *Nutricis inter lemmata, Lallique ſomniferos modos.* Turn. Adverſ. 18. 34.

Lamech, Methuſaelis fil. Bigamiam primus introduxit: & ſic adulterium contra legem naturæ, ac Dei decretum commiſit. Fuit autem vir ſagittarius, qui diu vivendo oculorum caliginem contraxit, & habens adoleſcentem, dum exercet venationem, ob uſum tantum pellium (quia non erat uſus carnium ante diluvium) dirigente juvene ſagittam, caſu inter fruteta interemit Cain. Comeſtor in cap. 4. Gen.

Lamia, meretrix quædam inſignis fuit, Demetrii regis amica, cui blandientes Thebani *Veneri Lamiæ* delubrum conſecrarunt.

Lamiæ, ab antiquis mulieres eſſe putabantur, ſive verius, dæmonum quædam phantaſmata, quæ formoſarum mulierum ſpecie aſſumptâ, pueros, præſertim juvenes, blanditis allectos devorabant. Hæ cùm foris eſſent egregiè oculati, domi prorſus cæcutiebant. De nomine Bochartus. Ut *Lamus* rex ἀνθρωποφάγος, ita *Lamia* fingitur eſſe monſtrum libidinis ac humanæ carnis avidum. Sic affirmat Apollonius apud Philoſtratum lib. 4. Lamias σαρκῶν, καὶ μάλιστα ἀνθρωπείων ἐρᾷν. Hinc Horat. in Arte:

Neu pranſæ Lamiæ vivum puerum extrahat alvo.

Itaque *Lamus* & *Lamia* ſunt voces ejuſdem originis. *Lamiæ* porro nomen eſſe Punicum ſuadet, quòd Libyca eſt tota fabula. *Lamia* enim mulier Africana fuiſſe fertur (Ita tradunt Heſychius & Doris vel Duris potius apud Suidam) Βάλα ἡ Λιβύης δυνάστης, ut legere eſt in Schol. Ariſtoph. in Pace. Sed & his longè antiquior Euripides de *Lamiâ* ſic habet:

Τίς τύχοιμ᾽ ἂν ἐπιστείλῃν βεστῆς
Οὐκ οἶδ᾽ Λαμίας τ᾽ Λιβυστικῆς γένος;

Quis Africanæ neſciat Lamiæ genus,
Infame nomen & tetrum mortalibus?

Et Diodori libro 20. Ophellas rex Cyrenarum ad Agathoclem ſe conferens, qui Carthaginenſibus bellum in Africâ moverat, reperiſſe legitur circa Automolas in profundâ valle ἄντρον ὑπερμεγέθες, κατὰ τὴν σπιλαιὰν συνηρεφὲς, ἐν ᾧ μυθεύουσι γηγενῆ βασιλεύειν Λαμίαν, *vaſtum antrum hederâ, & taxo conſitum, in quo reginam Lamiam natam eſſe fabulantur.* Unde colligas etiam barbaris in infimâ Africâ Lamiæ nomen non fuiſſe ignotum, factum id, ut videtur, à Punico verbo לוה *Lahham*, vel *Lahama*, quod *vorare* ſignificat hodieque in uſu eſt apud Arabas. Vide Cæl. Rhod. 29. cap. 3.

Lami-

Lamiarum, nobilis Romæ familia fuit à *Lamo* orta, Antiphatis patre. Juv. Sat. 4.

——*Hoc nocuit Lamiarum cæde madenti.*

Id eſt, *nobilium ſanguine.* Vide *Lamus.*

Lamiſcus, Samius, hiſtoriarum ſcriptor, conjungitur cum Meliſſo à Palæphato, initio eorum quæ de incredibilibus prodidit.

Lampetia, filia Solis ex Neærâ, ſoror Phaethuſæ, quas pater gregibus ſuis in Siciliâ paſcendis præfecit. Ad has cum Ulyſſes veniſſet, tempeſtate in Siciliam ejectus, ſocii, qui ſummâ cibi penuriâ premebantur, ipſo dormiente, boves aliquot mactarunt. Quam rem cum ex Lampetiâ filiâ ſuâ Apollo didiciſſet, querelam ad Jovem detulit, qui nati precibus obſequens, Ulyſſis ſocios ad unum omnes fulmine, & tempeſtatibus perdidit. Hom. Odyſ. 2.

Lampon, miræ velocitatis equus, de quo Silius lib. 9.

Evolat ante omnes, rapidoque per æra curſu
Callaicus Lampon fugit, atque ingentia tranat,
Exultans ſpatia, & ventos poſt terga relinquit.

Fuit & *Lampon* ſacrificus, vates, per anſerem, velut avem auguralem, jurare ſolitus. Eraſm. in Proverb.

Lamus, Læſtrygonum rex, à quo nobilis Lamiarum familia nomen accepit apud Romanos. Hor. 3. 17. Ad Ælium Lamiam.

Æli vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Auctore ab illo ducis originem,
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & innantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Late tyrannus.

Etiam Hom. Odyſſ. 10. videtur Lamum Formiarum, quam Λαιστρυγονίλω vocat, conditorem fuiſſe ſignificare in his:

Ἔβδομάτῃ δ' ἰκόμην Λάμω αἰπὺ πτολίεθρον
Τηλέπυλον Λαιστρυγονίλω. ——

Fuit autem hic *Lamus* Neptuni filius, quemadmodum ad eum locum notat Euſtathius.

Laocoon, fil. Priami ex Hecubâ, Apollinis Thymbræi ſacerdos, qui primus omnium equum ligneum, quo Troja prodita eſt, intra urbem recipiendum diſſuaſit, haſtamque in eum tanto impetu contorſit, ut ſonantia intus arma audirentur. Quo facto deorum indignationem in ſe creditur concitaſſe, tanquam doni Minervæ violator. Protinus enim è mari duo immenſæ magnitudinis ſerpentes emerſerunt, qui primum duos ejus filios, deinde & ipſum auxilio accurrentem occiderunt. Virg. Æn. 2.

Laodamia, Bellerophontis filia, cujus amore correptus Jupiter cum eâ concubuit, ſuſcepitque Sarpedonem Lyciæ regem. Huic Diana infenſa ſuis eam telis confixit. Hom. 6. Iliad. Item *Laodamia* Acaſti filia, Protefilai uxor, quæ virum ſuum tanto amore adamavit, ut cum ab Hectore occiſum cognoviſſet, ſuperſtes ei eſſe noluerit. Priuſquam tamen interiret in ſolatium mœroris optavit, ut mortui umbram videre poſſet: quâ viſâ in illius amplexibus expiravit. Ovid. Ep. 13.

Laomedon, Ili filius, Trojanorum rex, qui cum de ædificandis Trojæ mœnibus cogitaret, Apollini & Neptuno id negotii dedit, pactus mercedem, quam mox exſtructis mœnibus ſe illis ſoluturum juravit. Verum cum poſtea juramenti immemor, mercede eos fraudaret, illi indignati novam urbem duplici affecerunt calamitate, Neptuno inundationem, Apolline vero peſtem eo immittente. Quâ de re cum Laomedon oraculum conſuleret, reſponſum eſt, aliâ ratione Deos placari non poſſe, quam ſi quotannis virgo Trojana, quam ſors declaraſſet, ceto dilaceranda exponeretur. Verum cùm ſors poſt aliquot annos Heſionem ejus filiam prodidiſſet, & jam ſcopulo alligata, monſtrum expectaret, Hercules illàc forte iter faciens, liberandam Heſionem eâ conditione recipit, ſi equos divino ſemine procreatos, quos habere eum conſtabat, in præmium ſibi traderet. Hunc igitur in modum pactione factâ, Hercules interfectâ bellua, virginem liberavit. Sed cum Laomedon promiſſis non ſtaret, indignatus Hercules, collecto undiquaque exercitu, Ilium expugnavit, Laomedontem occidit, Heſionem Telamoni uxorem dedit, quòd primus murum conſcendiſſet. Priamum quoque ejus filium captivum abduxit, qui poſtea auro à vicinis redemptus fuit, ideoque ἀπὸ τῆ πρᾶσις, h. e. à *redimendo* nomen obtinuit. Horat.

——*Ex qu odeſtituit Deos*
Mercede pactâ Laomedon,——

Virg. Georg. 1.

Laomedonteæ luimus perjuria Trojæ.

Laomedontiades poni ſolet pro Priamo Trojanorum rege, Laomedontis filio. Heſychius: Λαομεδοντιάδης, πατρωνυμικῶς ὁ Πριάμος, ἢν δὲ πᾶς Λαομέδων. Juv. Sat. 6.

——*Quibus incendi jam frigidus ævo*
Laomedontiades, vel Neſtoris hernia poſſit.

Laonicus. Vide *Chalchocondylas.*

Lapes, Rex Cretæ. quem Euſeb. collocat in anno nono Jeſu Nave quadrageſimo ab initio Apleri. Ita enim ait: Κρήτῃ ἐβασίλευσε Λάπης.

Lapidòth, maritus Deboræ prophetidis. Jud. 4. Eum Hebræi putant eſſe Barak, in quo ſignificatio fulguris. Nec alienum ab eo vox לפיד, quæ ſæpe de fulgure uſurpatur. Sed obſtat huic opinioni, quod Barac aliunde advocavit, nam ſi maritus ejus eſſet, ſimul habitarent, ideo in Midraſh exponitur *mulier lychnaria*, quod lychnos, id eſt, לפידים conficeret ad uſum ſanctuarii.

Lapus Florentinus vixit circa An. 1440. *Vitas aliquot Plutarchi de Græcis in Latinum eleganter vertit*, uti loquitur Leander. Vertit idem Dionyſii Halicarnaſſenſis Antiquitates Romanas, ſed non ſatis fideliter, imo ſæpe parum Latinè. Meliori fide, ac ſtylo id præſtitit Gelenius, ſed aliquanto liberius, uſque adeo, ut ſubinde binas vel etiam ternas periodos unà conſtringat: eaque imprimis cauſa fuit, cur poſt hoſce novam interpretationem dare voluerit Æmil. Portus.

Lara, ſive *Larunda*, una Naiadum, Almonis fluvii filia, ex quâ Mercurius Lares dicitur genuiſſe; Ferunt enim Jovem cum Juturnam Turni ſororem adamaret, neque illâ potiri poſſet, quod protinus illa in fluvium inſiliens ſui copiam illi eriperet; Latii totius nymphas convocaſſe, & ab iis petiiſſe, ut Juturnæ ad Tiberis ripam obſtarent, ne eo in fluvio ſeſe poſſet occultare. Quâ in re cum cæteræ nymphæ Jovi operam ſuam eſſent pollicitæ, Lara illius conſilium primum Juturnæ, deinde & Junoni enunciavit. Quam rem tam ægrè tulit Jupiter, ut uſu linguæ eam privarit, Mercurioque ſtatim tradiderit, ad inferos ducendam. Verum Mercurius cum juſſa patris exequitur, Laræ formâ captus in itinere eam compreſſit, gemelloſque legitimo tempore ex eâ ſuſcepit, quos ex nomine matris *Lares* appellavit. Ovid. Faſt. 2.

Fitque gravis, geminoſque parit qui compita ſervant,
Et vigilant noſtrâ ſemper in æde Lares.

Olim *Lalara* dicebatur. Idem ibidem:

Forte fuit Nais Lara nomine: prima ſed illi
Dicta bis antiquum ſyllaba nomen erat.

Lactantius de Deâ mutâ: *Hanc eſſe dicunt ex quâ nati Lares, & ipſam Laram nominant, vel Larundam.* Quod veriſſimum. Gloſſæ: *Larunda*, Δαιμόνιον μάτης. Auſon. in Idyll.

Nec Genius domuum, Larundâ progenitus Lar.

Hæc eſt Mania Macrobii: *Idque aliquandiu obſervatum*, (ille inquit) *ut pro familiarum ſoſpitate pueri mactarentur Maniæ Deæ, matri Larium.* Alii autem *Lares* Privati, alii Publici erant, qui & *Compitales* & *Viales* appellati, quòd compitis, viiſque publicis præeſſent. Privati, qui ſuum cujuſque focum ac domum ſervare credebantur. *Præſtites* iidem appellati ſunt.

Quod præſtent oculis omnia tuta ſuis.

Ut Ovidius auctor eſt, quem vide Faſt. 5. verſ. 129, &c. Cur canis iis additus, ibidem etiam habes. Lares nonnullos malos, nocenteſque Genios dixiſſe Plut. auctor eſt Qu. Rom. His porci in ſacrificiis immolabantur. Horat. 3. 23.

Si thure placaris & hornâ
Frūge Lares, avidâque porcâ.

Et lib. 2. Sat. 3.

——*Immolet æquis*
Hic porcum Laribus.——

Tibul. lib. 1. de Laribus:

Hoſtiaque è plenâ myſtica porcus harâ.

Propert. lib. 4.

Parva ſaginati luſtrabant compita porci.

Et in Menæchmis Plauti porci Lares piare dicuntur inſanos. Quin & vinum, thus & flores his Numinibus offerebant veteres. Plautus in Prologo Aululariæ: *Huic filia una eſt, ea mihi quotidie aut thure, aut vino, aut aliquo ſemper ſupplicat.* Idem in Aulul.

Nunc tuſculum emi, & haſce coronas floreas:
Hæc imponentur in foco noſtro Lari.

Tibull.

Redderet antiquo menſtrua thura Lari.

Prudent. 10. Periſteph.

Fuliginoſo thure placantur Lares.

Suetonius in Auguſto Cæſare cap. 31. *Compitales Lares ornare bis in anno inſtituit vernis floribus, & æſtivis.* Non mirum hoc de Auguſto utpote quum Laribus coli ſolitum erat. Hor. 4. Car. Od. 5.

——*Et Laribus tuum*
Miſcet numen.——

Juv. Sat. 9.

O parvi noſtrique Lares, quos thure minuto
Aut farre aut tenui ſoleo exornare coronâ.

Idem Sat. 12.

——*Laribuſque paternis*
Thura dabo atque omnes violæ jactabo coronas.

Hi Pœnum Induperatorem ab urbe Româ abegerunt. Prop. 33.

Hannibalemque Lares Romanâ ſede fugantes.

Lararium, ſacrarium domeſticum, in quo Lares & Dii peculiares adorabantur. Scribit Lampridius Alex. Severum in Larario rem divinam matutinis horis factitaſſe ad effigies Deorum, in quibus habebat Apollonium, Orpheum, Abrahamum & Chriſtum, in ſecundo Larario ſimulachrum habuit Virgilii & Ciceronis.

Laſcaris, vir Græcus, apprimè doctus, curâ Franciſci 1. Francorum regis literas Græcas attulit Pariſios.

Laſus, primus de Muſicâ ſcripſit, & Dithyramborum certamen primus protulit, vixitque temporibus Darii regis Perſarum. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 23.

Lateranus, patricius Rom. qui latere frequens in otio ſolebat. Hic conſul deſignatus, juſſu Neronis interfectus eſt. Ædes ejus ampliſſimæ datæ fuerunt à Conſtantino Imp. Pontifici maximo. Hodie *Lateranum*, templum in urbe Romà cum ædibus Pontificiis in Cœlio mont. ad portam Latinam. Prud. 1. contra Symmachum.

Cæſibus aut magnis Lateranas curris ad ædes.

Latinus, Laurentum rex, Fauni & Maricæ nymphæ, aut, ut Heſiodo placet, Ulyſſis, & Circes filius, qui ex Amata Dauni Rutulorum regis ſorore Laviniam ſuſcepit; quam cum externo genero tradere oraculo juberetur, Æneæ poſt excidium Trojæ in Latium delato eam deſpondit. Quâ re intellecta, Turnus, qui illam impotentiſſimè adamavit, tam ægrè tulit advenam ſibi præferri, ut ea de cauſa bellum adverſus Æneam ſuſcepit: cujus is fuit exitus, ut ſingulari certamine victus Turnus, vitaque exutus, victoriam cum ſponſâ rivali reliquerit. Virg. Æn. 12. Heſiodi vero locus de parentibus Latini extat in fine Theogoniæ:

Κίρκη δ' Ἠελίοι δυγάτηρ Ὑπεριονίδαο
Γείνατ', Ὀδυσσῆϊ πολυφρονι ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τε κρατερόν τε.

Quicum conſentit Marcianus Heracleota in Periegeſi:

Ἐπὶ δ' ἐπέλνω δὴ καὶ Πελασγῶν Ὁμβρικοὶ,
Οὓς ἔχιδνα ἐκ Κίρκης Ὀδυσσεῖ μεγάθυμῳ
Λατῖνος. ———

Nec non Stephanus: Πεδάνες, πόλις Ἰταλίας ἀπὸ Πεδανίου τοῦ Λατίνου τοῦ Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης.

Latona, filia Coei Titanis, quæ à Jove compreſſa, geminam ex eo prolem concepit. Quam rem tam ægrè tulit Juno, ut immiſſo adverſus illam Pythone ſerpente, per totum terrarum orbem pellicem perſecuta ſit, & ne partui quidem vicino quietem, locumve pariendi conceſſerit, donec tandem illa poſt longos errores ad Aſteriem ſororem pervenit, in Ortygiam inſulam jam permutatam, à quâ ſuſcepta, primò Dianam peperit, quæ è veſtigio obſtetricis officium matri præſtitit, Apollinemque naſcentem ſuſcepit: qui poſtea adultus, maternæ injuriæ memor, Pythonem ſagittis interfecit. Juvenalis:

Pulchrâ gaudet Latona Dianâ.

Hinc Apollo *Latonius*, & Diana *Latonia*. Item *Latonia Delos* apud Virg. Quid autem Latonæ figmento veteres intellexerint, explicat Nat. Com. 9. 6. Heſiodus:

Φοίβη δ' ἦλθε Κοίου πολυήρατα δῶτα ἰοῦσα,
Κυσαμένη δ' ἤντησε διὰ δεῦ ἐν φιλότητι
Λητὼ κυανόπεπλον ἐγείνατο.

Tac. An. 12. ex emend. Joſ. Merceri: *Cœum Latini parentem.* Huic ipſi rei Gryphus in Athenæi x. ex vet. carmine:

——— Μήτηρ δ' ἐς' ἀειδομένη πάις.

Numeri mihi filia mater.

Scilicet *Latona*, inquit Athenæus, Cœi filia, quia *Macedones nimirum Cœum agnominant.*

Laverna, Dea quam Romani coluere, à quâ *Laverniones* dicti ſunt fures, quòd ſub tutela hujus deæ eſſent. Horat.

———*Pulchra Laverna*
Da mihi fallere, da juſtum, ſanctumque videri,
Noctem peccatis, & fraudibus objice nubem.

Ædes ejus *Lavernium* dictum, ut & *Dianium*, & *Minervium*. Item *Laverna* loci nomen. Plut. in Syllâ.

Lavinia, Latini regis & Amatæ filia, primùm Turno deſponſata; Verum cum Latinus poſtea Fauni patris oraculis externo eam genero locare juberetur, denuo eam Æneæ deſpondit. Vide *Latinus*. Mortuo vero Æneâ, Lavinia, quæ prægnans relicta erat, privigni inſolentiam timens, in ſylvas profugit, & apud Tyrrheum paſtorem divertit, ibique peperit filium, quem Iulum Sylvium Poſthumum appellavit: eò quod poſt patris funus in Sylvis natus eſſet. Virgil. Æn. 11.

Nec non ad templum ſummaſque ad Palladis arces
Subvehitur, magnâ matrum Regina caterva
Dona ferens: juxtaque comes Lavinia virgo
Cauſa mali tanti, atque oculos dejecta decoros.

Ubi poſtrema verba ex magno Virginitatis decoro dicuntur. Apud Val. Flac. lib. 7. Medea adhuc virgo attollit vix tandem lumina. Idem habitus datur Charicleæ ab Heliodoro, κόπτω νδύσσω. De Aſpaſiâ Ælianus Var. Hiſt. 2. 1. ἀνὴρ κόπτω. De Hypſipyle Apollon. lib. 1.

——— Ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα.

Adraſti filias virgines ita deſcribit Stat. Theb. 2.

Ibant inſignes, vultuque habituque verendo,
Candida purpureum fuſæ ſuper ora ruborem
Dejectæque genas. ———

Qu. Curtius lib. 6. *Formam pudor honeſtabat, dejectu in terram oculis.* Ælian. Var. Hiſt. 13. 1. Τί δὲ ἔπος ὠφελῆσαι γένοιτο ἀνθρώπων, ὥσπερ ὄψις καλὸν, ἢ τὸ αἰσχρὸν αἰδοῖος παρθένου ὀμμάτων παρδύσης.

Laurentius, natione Hiſpanus, Diaconus & Quæſtor Eccleſiæ Rom. de quo B. Ambroſius 1. de Offic. cap. 41. ſcribit. Quum videret Sixtum Epiſcopum ſuum ad martyrium duci, his verbis eum compellavit. *Quo progrederis ſine filio pater? &c.* Cùm autem Sixtus juberet Laurentium diligenter theſauros Eccleſiæ adſervare, ſtatim juſſu Imperatoris Laurentius quoque comprehenſus eſt. Cumque ab eo peterent ſatellites, ut theſauros Imperatori traderet, petiit ſpatium triduj ad colligendos eos ſibi concedi. Interea convocavit omnes mendicos, pauperes, ægrotos. Hos conſtitutâ horâ poſt triduum oſtendit ſatellitibus, addens, hos Eccleſiæ theſauros eſſe, quibus ſi quid detur, non perire, ſed cum ampliſſimo fœnore in cœlo reddi. Hâc oratione corvi hiantes deluſi, & exacerbati tradiderunt Laurentium carnificibus, qui eum craticulæ, cui prunæ ſubſtratæ erant, impoſuerunt. Jacens autem in craticulâ ſummâ cum alacritate animi gloriatus ſe non torreri, ſed ſuaviter refrigerari, Præfecto aſtanti dixit, unum latus jam ſatis aſſatum eſt, appone igitur & comede, & aſſaturam verte. Tandem commendans animam ſuam filio Dei obiit, An. Dom. 254. &c. Hiſtoria tota prolixè & ſplendide recitatur à Prudentio. Magis vero conſentaneum eſt, quod Eutropius ac Euſebius ſcribunt, Laurentium Fabiani Epiſcopi Diaconum fuiſſe, qui ſub Decio martyrii coronam accepit.

Laureolus, latro ſceleſtiſſimus, eoque nomine in crucem actus, & à feris devoratus. Quæ fabula aliquoties Romæ in ſpectaculis repræſentata eſt, idque à Domitiano. Mart. in Amphitheatro:

Qualiter in Scythicâ religatus rupe Prometheus,
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.
Nuda Caledonio ſic pectora præbuit urſo,
Non falsâ pendens in cruce Laureolus.

Lauſus, fil. Numitoris, frater Iliæ Sylviæ, quem Amulius patruus fugato patre occidit. Ovid. Faſt.

Enſe cadit patrui Lauſus. ———

Item filius Mezentii, quem Æneas interfecit, cum parentem vulneratum defendit. Virg. Æn. 11.

Lauſus equum domitor, debellatorque ferarum.

Lazarus, nomen viri pauperrimi. Luc. 16. Item alterius ex Bethaniâ amici Chriſti, fratris Mariæ, & Marthæ, quem Chriſtus ſuſcitavit à mortuis. Joh. 11.

Leander, vel *Leandrius*, patriâ Mileſius, de Mileto, & Mileſiis commentarium reliquit, teſte Laertio in Thalete. Alius eſt Λέανδρος ὁ Νικάνορος, qui μετεωρομαχίας conſignavit, ac patriâ Cyrenæus fuit, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 12.

Leander, juvenis illuſtris ex Abydo Aſiæ oppido, vide *Hero*. Inde *Leandrius Helleſpontus*. Sil. lib. 10. Hujus hiſtoriam bellè attigit Lucanus lib. 9.

——— *Amore notatum*
Æquor, & heroas lachrymoſo littore turres.

Manilius lib. 4.

Hic pontus, juveniſque fretum, merſæque puellæ.

Virgilius Georg. 3.

Quid juvenis, magnum cui verſat in oſſibus ignem
Durus amor? nempe abruptis turbata procellis
Nocte natat cæcâ ſerus freta; quem ſuper ingens
Porta tonat cœli, & ſcopulis illiſa reclamant
Æquora: nec miſeri poſſunt revocare parentes,
Nec moritura ſuper crudeli funere Virgo.

Learchus, Athamantis, & Inûs filius, quem pater furore correptus occidit, lænæ catulum ſibi vitus interimere. Quod cum vidiſſet Ino, arrepto Melicertâ altero filio, in mare ſe præcipitavit: atque illa quidem in deam maris mutata eſt, quam Græci Leucotheam, Latini Matutam vocant: Melicertes autem in deum marinum, quem Græci Palæmona, Latini Portunum vocant. Ovid. Faſt. 6.

Hinc igitur furiis Athamas ſub imagine falsâ,
Tuque cadis patriâ parve Learche manu.

Val. Flac. lib. 6:

——— *Inoo linquens Athamanta Learcho.*

Leda, Theſtii filia, Tyndari Laconiæ regis uxor, quam cum Jupiter adamaret, transformatus in cygnum cum eâ concu-

concubuit, cùm jam antea ex Tyndaro gravida esset, Marcus Manilius rerum Astronomicarum, lib. 1.

Proxima sors Cygni, quem cœlo Jupiter ipse
Imposuit formæ pretium, quo cepit amantem,
Cum Deus in niveum descendit versus olorem,
Tergaque fidenti subjecit plumea Ledæ.

Expletis itaque legitimis mensibus Leda duo peperit ova, ex quorum altero nati sunt Pollux & Helena, ex altero Castor, & Clytæmnestra. Ovid.

Leda fuit nigrâ conspicienda comâ.

Idem Met. 6.

Fecit olorinis Ledam recubare sub alis.

Ovid. Fast. 5.

Mox etiam Lemures animas dixere silentum.

sic dictos volunt, quasi *Remures* à *Remo* scilicet, cujus occisi animâ Romulus exagitabatur. Hinc *Lemuria*, festa Lemuribus sacra, quæ cum celebrabantur (id autem erat mense Maio) templa omnia claudebantur, nuptiæ omnes infaustæ putabantur, quæ res locum fecit Proverb. *Malum mense Maio nubere.* Ovid. Fast. 5.

Ritus erat veteris nocturna Lemuria sacri:
Inferias tacitis Manibus illa dabant.

Vide quæ sequuntur vers. 485. Ubi inter cætera:

Vertitur & nigras accipit ore fabas.

Festus Pomp. *Fabam nec tangere, nec nominare Diali Flamini licet, quod ea putatur ad mortuos pertinere: nam & Lemuralibus jacitur, Lævis & parentalibus adhibetur sacrificiis, & in flore ejus luctus literæ apparere videntur.* Varro de vitâ pop. Rom. *Quibus temporibus in sacris fabam jactant noctu, ac dicunt se Lemures extra januam ejicere.*

Lenæus, Bacchi cognomen ἀπὸ τῦ ληνῶ, h. e. *à torcular.* Virg. Georg. 2.

Huc pater ô Lenæe veni, nudataque musto
Tinge novo mecum direptis crura cothurnis.

Tibull.

Odit Lenæus tristia verba pater.

Cedrenus: Διονύσιος, ὡς ὁ τῦ Σεμέλης, ἀλλ' ἄλλος τότε πολὺ ἀρχαιότερος τῦ οἴνου ἐξευρὼν καὶ ἐν τοῖς ληνοῖς πατήσας, ἀφ' ὧν καὶ Ληναῖος ὠνομάσθη.

Lentulus, Vide *Gætulicus.*

Leo, Alabandensis orator, præter artem de Statibus, composuit Caricorum libros 4. totidemque Lyciacorum, teste Suida, qui & scripsisse ait sacrum bellum Phocensium, & Bœotorum. Equidem id negare non ausim, sed tamen fieri posset, ut eos secutus sit Suidas, qui confuderunt Leonem Alabandensem, cum Leone Byzantio, quem de bello sacro scripsisse paulo ante ipse dixerat Suidas. Alteruter etiam res Ægyptiacas literis mandavit, teste Hygino, ubi de Ariete. Fuit & Leo Pellæus, qui Deorum naturam, & gesta videtur exposuisse. Vide Arnob. lib. 4. contra Gentes. Vossius.

Leo Isaurus, 71 Rom. Imp. An. Dom. 719. Apud Pontificem plurimos egit, imagines ut aboleret. Cui Papa restitit, perque universum orbem scripsit, ne Imperatoris jussionibus obedirent, & in apertam rebellionem plurimos abduxit. Blond. lib. 10.

Joannes Leo Granatensis, patriâ ab regibus Hispaniarum Ferdinando & Elisabetha occupatâ, in Mauritaniam profugit, & Fessæ operam Arabicæ linguæ dedit. Scripsit de Africâ Arabicè, & posteà Italicè. Eam autem descriptionem Latinè transtulit Jo. Florianus. Juxta insulam Zerbi captus à Piratis Leoni decimo donatus est, qui eum ob egregiam eruditionem honestè admodum habuit; & cum Mahumedicâ religione desertâ, fieret Christianus, ei in Baptismo nomen imposuit *Joannis Leonis.*

Leo Byzantius, auditor Platonis, sophista nobilis, Philippo contra Byzantium venienti occurrens, *Dic, age,* (inquit) *Philippe, quæ te causa trahit oppugnatum nostra mœnia?* At ille, *Amor,* inquit, *tuæ patriæ, quâ, ut potiar, veni.* Leo excipiens respondit, *Atqui instrumento Musico, non bellico, amantibus opus est.* Philostratus. Suidas ait, Philippum, quum Leonem in expugnatione Byzantii, præter cæteros adversantem haberet, epistolas ad Byzantios scripsisse calumniæ plenas: si voluisset dare tantum pecuniæ Leoni, quantum petebat, jamdudum urbe fuisse potitum. Cives hoc accepto, domum ejus circumstetere: ille sibi metuens, laqueo vitam finivit, parum Philosophicè. Hic Leo Byzantius olim venit Athenas, populo inter se dissidente de concordiâ suasurus: qui ibi visus pusillus, derisui habitus est. *Quid,* inquit, *viri Athenienses, si uxorem meam videritis, quæ tantilla est, ut vix me genu tenus pertingat?* Maior hinc sublatus est risus. *Atqui,* inquit, *nos tantopere pusillos & breves, si inter nos dissidium esset, vix oppidum Byzantium capere posset.* Plut. Scripsit res Philippicas & Byzantinas, lib. 7. Teuthranicum, de Besalo, & de seditionibus, Sacrum bellum, & de rebus Alexandri. Ubi si Alexandrum M. intelligit fœda est oscitantia. Apud Plut. lib. de Flum. in Ismeno legas Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν τοῖς Βοιωτικοῖς. Scripsit igitur & historiam rerum Bœoticarum. Item in Tigri: Λέων ὁ Βυζάντιος ἐν γ'. περὶ ποταμῶν. Citat eum quoque Athenæus, lib. 12.

Leocorion, monumentum ab Athenienses in medio Ceramico erectum: nam cùm Attica universa, maximâ fame laboraret, unumque hoc ab oraculis ostenderetur remedium, si quis suos liberos immolaret, inventus est Leo quidam Orphei fil. qui tres filias suas Virgines Pasitheam, Theopen, & Eubulen tradidit immolandas. Cujus beneficii memores Athenienses monumentum ei erexerunt, & *Leocorion* appellarunt.

Leocrines, historicus quidam, de quo vide Etymologum in Κείσα.

Nic. *Leonicus*, Thomæus, Maximiliani 1. temporibus floruit, vir Latinè Græceque eruditus, quod abunde Dialogi aliaque ejus scripta testantur, puri sermonis amator & benè peritus interiorum literarum, pariterque Platonicæ & Aristotelicæ gnarus Philosophiæ, quam florentissimè docuit Patavii. Inter alia quoque Variæ Historiæ tres libros reliquit.

Leonidas, nobilis Spartæ, deinde Lacedæmoniorum Dux, qui adversus Xerxem pene incredibilia egit. Hic commilitonibus dicebat, *pergite animo forti, hodie apud inferos forte cœnabimus.* Cecidit ad Thermopylas, cum illas angustias custodiret quadringentis solum militibus, cujus cor excidens Xerxes pilosum invenit. Plut.

Leontius, Neapolis, Cypriorum Insulæ Episcopus, de quo Vossius Hist. Gr. pag. 276. Quem vide quoque pag. 489.

Leontius, Antiochenæ Ecclesiæ Præsul, cùm presbyter esset, dignitate privatus est, quia cum muliere Eustolia nomine degens, & turpem suspicionem celare volens, genitalia sibimet noscitur abscidisse, ac deinceps quidem fiducialiter cum eâ muliere vivebat. Postea vero Imp. Constantii studio in Antiochenâ Ecclesiâ ordinatus est Episcopus. Qui cum esset Arrianus occultus, videns divisos sacerdotes, & populum, & alios dicentes, *Gloria Patri & Filio,* &c. & alios *Gloria patri per filium,* &c. ipse sub silentio dicebat orationem, & nihil aliud audiebant astantes nisi cum diceret *In secula seculorum.* Sed quia etiam contra milites veritatis acuebatur, non nisi hæreticos provehebat, celabatque pestem, modo timore populi, modo formidine Imperatoris, qui Filium Dei dissimilem patri dici prohibuerat. Theod. lib. 5.

Leontychides, Spartæ rex, Persas eodem die quo ad Platæas Mardonius superatus est ad Mycalen quadraginta millibus cæsis, devicit. In expeditione Thessalicâ dux cum liberâ potestate, magnam pecuniæ vim corruptus accepit, & in castris deprehensus est, cum utraque manu pecuniam retineret. Itaque delatus Spartam, damnatusque Tegeam in exilium, ibi mortuus est, cum regnasset annos 22. Diodor. lib. 21.

Leotrophides, Dithyrambopœus, adeo tenuis & gracilis, ut in proverbium abierit, *Leotrophide macilentior.* Suidas. Erasmus.

Lepidus, cognomen apud Rom. quo quatuor imprimis nobiles fuere, de quibus Rutilius Numatianus in Itinerario, cujus versus illustrat, declaratque Lipsius ad 14 Annal. Taciti. pag. 369.

Lepidus, fecit epitomen Historicam. Steph. in πτελέα.

Leptines, Athenensis, orator nobilis, qui cum liturgiarum onus ad paucos, eosque tenuioris fortunæ rediisse videret, potentioribus fere omnibus immunitate donatis, tulit legem, ut sublato jure immunitatis, liturgiarum sumptus ex æquo à ditioribus suppeditarentur. Quam legem oppugnat Demosthenes eâ oratione quam adversus Leptinem inscripsit.

Leucippides, filiæ Leucippi à Castore & Polluce raptæ; Phœbe, & Elaira, ex Aphidnis civitate Laconicâ. Ovid. in Ep. Paridis:

Te rapuit Theseus, geminas Leucippidas illi.

Idem 1. de Art.

Vim passa est Phœbe, vis est allata sorori,
Et gratus raptis victor uterque fuit.

Prop. 1. 2.

Non sic Leucippis succendit Castora Phœbe
Pollucem cultæ non Elaira suo.

Apollodorus, lib. 3. Λυκίππου καὶ Φιλοδίκης τῆς Ἰνάχου, θυγατέρες ἐγένοντο Ἱλάειρα καὶ Φοίβη· ταύτας ἀρπάσαντες ἔγημαν Διόσκουροι. Vide Theocr. in Dioscuris, & Ovid. sub fin. lib. 5. Fast. ubi hanc fabulam narrat, & Hyg. Fab. 80.

Leucippus, Philosophus, qui omnia pleno & inani constare dixit. Cic. Tusc. Qu. lib. 4. Dogma hoc plenius explicat Laertius, & qui eum exscripsit Hesychius Illustrius. De eo sic Galenus, sive Ætius περὶ φιλοσόφου ἱστορίας. Τοῦτο δὲ Λεύκιππος Ἀβδηρίτης ἀκμάσας, τῆς ἀτόμου ἔνιστησι φιλοσοφίας

τος. Clementi Alexandrino in Propemptico dicitur *Mileſius*, ac poſuiſſe ἀρχὰς, τὸ πᾶν ἐκ, καὶ τὸ κενόν. De eodem ita Epiphanius. Λεύκιππος ὁ Μιλήσιος, καὶ δὲ τινας Ἐλεάτης καὶ οὐκ ἰσχνὸς ἐν ἀπείρῳ. Lactant. lib. 3. Inſtit. *Ubi ſunt, aut unde iſta corpuſcula? cur illa nemo, præter unum Leucippum ſomniavit? à quo Democritus eruditus hæreditatem ſtultitiæ reliquit Epicuro.* Item 8. Sicyoniorum rex, reg. an. 53.

Leucon, rex Ponti, à fratre Oxylocho necatus, quòd cum ejus uxore adulterii & inceſtûs conſuetudinem habuit. Ovid. in Ibin:

Aut pia, te cæſo dicatur adultera; ſicut,
Qua cecidit Leucon vindice, dicta pia eſt.

Leucothea, uxor Athamantis, vide *Ino*, & *Athamas*. Propert. 2. 28.

Ino etiam primâ terris ætate vagata eſt,
Hanc miſer implorat navita Leucothoen.

Ovid. Met. 4.

Leucotheaque Deum cum matre Palæmona dixit.

Et Faſtorum 6.

Leucothoe Graiis, Matuta vocabere noſtris.

Cic. 1. Tuſc. Qu. *Quid? Ino Cadmi filia, nomine Leucothea nominata eſt à Græcis, Matuta habetur à noſtris.* Vet: Gloſſ. *Albunea*, Λευκοθέα. Fabula eſt apud Apollodor. lib. 3. Hom. Iliad. ε. Pauſan. Atticis, Corinthiacis & Meſſenicis.

Leucothea, Orchami Babyloniorum regis filia, cujus amore captus Apollo, in Eurynomes (ea Leucothoes mater erat) figuram ſe transformavit, & tanquam ſecretò aliquid cum filia colloqui vellet, famulas, quibus comitata erat, ſecedere juſſit. Deinque priſtinæ formæ reſtitutus, profeſſus quis eſſet poſt multas blanditias, non admodum invitæ vim intulit. Quod cum reſciviſſet Clytie, quæ mutuo Apollinis amore tenebatur, zelotypiæ ſtimulis exagitata, Orchamo regi filiæ amores enunciavit, qui ut natura crudelis erat, filiam vivam defodit. Cujus mortem ægerrimè ferens Apollo, cum vitæ eam reſtituere non potuiſſet, in virgam thuream eam commutavit: Ovid. Met. 4. Arbor autem thurifera eadem ratione fingitur amata ab Apolline, ſeu Sole, qua Daphne, ſeu laurus, viz. quòd gaudeat locis maximè apricis, & ferat fructus ad ſalutaria remedia utiles.

Leucus, ἐν τῇ δ. περὶ ἰσχνῶν citatur à Malcho, ſive Porphyrio de Vita Pythagoræ.

Levi, tertius fil. Jacob ex Leâ uxore, Gen. 30. Sic vocabatur Matthæus Apoſtolus. Item pater Matthat. Luc. 3:

Leviathan, magnus piſcis marinus, Job. 41. Leviathanem vero non ſignificare *Balænam*, ut vulgò putatur, ſed *crocodilum*, fuſe probat Bochartus ὁ μέγας Hierozoici, part. 2. lib. 5. cap. 16.

Libanius, Sophiſta Antiochenus, floruit Juliani Imp. temporibus uſque ad Theodoſium ſeniorem. Hic Athenis audivit Diophantum philoſophum, deinde in declamationibus ſe exercuit. Conſtantinopolim profectus ibidem ludum aperuit, unde propter laſcivum in pueros amorem pulſus Nicomediam venit, indeque eandem ob cauſam ejectus, in patriam reverſus eſt; ſcripſit Declamationes, Progymnaſmata, orationes, & Epiſtolas, item opus de modis dictandi epiſtolas. Hic etiam argumenta in omnes orationes Demoſthenis edidit. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 497.

Libanotus, ventus flans inter Africum, & Notum. Plin. 2. 47.

Liber Deus vini, qui & *Bacchus*, & *Dionyſius* dicitur. Multos autem fuiſſe Liberos oſtendit Diod. Siculus, quorum longe celeberrimus eſt, qui ex Semele & Jove genitus fertur, quem tertium fuiſſe autumant, & Thebis Bœotiis natum, qui *liber* appellatus eſt à *liberando*, nam libertatis Deus eſt, ſive quòd Bœotiæ urbes liberas fecerit (ipſe enim ut inquit Plutarchus pro Bœotiæ libertate pugnavit) vel quia vinum curas ſolvat, & mentem ab illis liberet, ſeu quod vino uſi homines liberè loquantur. Sen. de Tranqu. *Liber non ob licentiam* Linguæ dictus eſt inventor vini, ſed quia liberat ſervitio curarum animum, & aſſerit, vegetioremque & *audaciorem in omnes conatus facit*. Quod dicit, *ob licentiam*; in mentem revocat Varronis etymon: *Liber à libendo, quod lubrica mens ebrii, quò libet prolabatur*. Plutarchus: Διά τι ἡ Διόνυσον Λύσειον Παίζειον καλοῦσι; πότερον, ὡς ἐλευθερίας πατέρα τοῖς πᾶσι γενόμενον; γίνονται γὰρ οἱ πολλοὶ δραστικοὶ καὶ παρρησίας ὑπομιμνῄσκοντες ἀεὶ τὰς μέθας· ἢ ὅτι τὸ λοίσθιον πίνειν; ἢ ὡς Ἀλέξανδρός φησιν ἀπὸ τῶν ἀεὶ Ἐλευθέρων τὸ Βοιωτίας ἐλευθερίους Διονύσου θεραπευομένους. Ovid. Faſt. 3.

Sive quod es Liber, veſtis quoque libera prote
Sumitur, & vitæ liberioris iter.
Seu quia tu Pater es, patres ſua pignora natos,
Commendant curæ numinibuſque tuis.

Servius: *Pater licet generale ſit omnium Deorum, tamen propriè Libero ſemper cohæret.* Jon. Chius: Χαίρετε ὑμεναῖοι βασιλῆς Σατύρῳ τε Πατρί τε. Solem quoque Poetæ Liberum vocant, quia liberè per aerem vocatur. Liber Pater emere & vendere inſtituit; ac diadema regum inſigne, ac triumphum invenit. Plin. 7. 56. Feſta ejus *Liberalia* dicebantur. Ponitur aliquando pro vino. Quint. Ennius:

——*Hæc anus admodum*
Friguttit, nimirum ſauciavit ſe flore Liber.

Horatius:

Condita cum verax aperit præcordia Liberi.

Plautus in Ciſtellariâ:

Quippe ubi linguam percuſſi flore Liberi.

Feſtus:

Florem anclabant Liberi è carcheſiis.

Eſt autem *flos* vini ἀνθοσμία οἴνου· vinum optimum & odoris jucundiſſimi. Plautus in Curcul.

Flos veteris vini naribus objectus eſt meis.

Alias, flos vini, tenuis ſpuma in ſummo innatans. Turneb. 29. 34. Cæcilius apud Nonium in *Floces*, tria hæc numerat, *florem*, *floces*, i. e. *fæcem*, & *vinum*. *Ego*, inquit, *neque florem, neque floces volo: mihi vinum volo.*

Libera, Jovis & Cereris filia, quæ & *Proſerpina* dicitur. Cic. 1. De Nat. Deorum. Sed Ovidius de Ariadne loquitur Faſt. 3. uti videre eſt in his:

——*Audierat jam verba querentis*
Liber ut à tergo forte ſecutus erat;
Occupat amplexu, lachrymaſque per oſcula ſiccat,
Et pariter cœli ſumma petamus, ait,
Tu mihi juncta toro, mihi juncta vocabula ſumes,
Nam tibi mutatæ Libera nomen erit.

Mulierem quoque ſemen emittere tradit Hippocrates in lib. de geniturâ. Nemeſius, lib. 1. de Naturâ hominis cap. 25. Inde etiam gentiles olim fœminæ *Liberam* coluerunt, ut B. Auguſtinus docet lib. 6. de Civit. Dei, cap. 9. *Liberum*, inquit, *à liberamento appellari volunt, quòd mares in coeundo per ejus beneficium emiſſis ſeminibus liberentur. Hoc idem dicunt in fœminis agere Liberam, quam etiam Venerem putant, quod & ipſas perhibeant ſemina emittere, & ab hoc Libero eandem virilem corporis partem in templo poni, fœmineam Liberæ.*

Liberalis Antonius, innotuit metamorphoſeon collectaneis. Sed narrationes iſtæ, ut philologo utiles, ita hiſtoricum nihil juvant, niſi quatenus hiſtoria ſubeſt; ut fere in fabulis ſolet. Putabat vir magnus Notis ad Suetonium de claris Rhetoribus, hunc eſſe illum Liberalem, de quo Suetonium, libro de claris Rhetoribus egiſſe, ex indici reſiduo liquet: item de quo Hieronymus in Chronico Euſebiano ad ann. 2064. ait, *Marcus Antonius Liberalis, Latinus rhetor, graviſſimas inimicitias cum Palæmone exercet.* Hoc ſi eſt, Claudii Imper. ac forteân etiam Neronis temporibus vixerit. Sed malo credere Scaligero, qui ad eum Hieronymi locum monet, eſſe alterius Liberalis μεταμορφώσεις iſtas. Movet me quod hic *Antoninus*, ille *Antonius* dictus: hic Græcè ſcripſerit, neque niſi Græcos citet ſcriptores; ille Latinus fuiſſe Rhetor diſertim ab Hieronymo & Suetonio dicitur.

Libertas, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 4.

——*Populo digniſſima noſtro.*
Atria Libertas cœpit habere die.

Hoc Atrium Tib. Gracchus primus Romæ dedicavit, teſte Plutarcho; reſtauravit poſtea Senator ille nobilis Aſinius Pollio. Sueton. lib. 2. de ſacris operibus Auguſto invitante, excitatis: Multa à multis extructa ſunt, ſicut à M. Philippo ædes Herculis Muſarum, à L. Cornificio ædes Dianæ, ab Aſinio Pollione atrium Libertatis. Ubi *extructa*, idem quod *reparata*. Hic Aſinius atrium, puto de novo polivit; certum eſt addidiſſe Bibliothecam, quæ omnibus pateret, & hanc ſcriptorum iconibus adornaſſe, Iſidorus: Primus Romæ bibliothecas publicavit Pollio, Græcas & Latinas, additis auctorum imaginibus in atrio quod de manubiis magnificentiſſimum extruxit. Ovid. Trift. 3. 1.

Nec me quæ doctis patuerunt prima libellis
Atria Libertas tangere paſſa ſua eſt.

In hoc atrio publica acta ſignata etiam antequam illud augeretur Bibliothecâ; cum an. U. C. 585. id uſui fuiſſe certum ſit ex Livio, lib. 43. *Cenſores extemplo in atrium Libertatis aſcenderunt, & ibi ſignatis tabellis publicis, negarunt ſe quidquam publici negotii geſturos, quà judicium populi de ſe factum eſſet.* Situm erat in Reg. Urbis 13.

Libethrides, dictæ ſunt Muſæ à *Libethrâ* Magneſiæ fonte, Muſis ſacro, & poetarum carminibus celebrato. Mela lib. 2. Strabo tamen author eſt, Muſas appellatas eſſe *Libethrides*, à *Libethro* Traciæ monte, quem poſtea Macedones tenuerunt, ſub

ſub quo & antrum fuiſſe ait, Muſis Libethridibus à Thracibus conſecratum. Virg. Eclog. 7.

——*Nymphæ, noſter amor, Libethrides.*

Ubi *Nympharum* nomine Muſas intelligit Lil. Gyraldus. Quod & Acron quoque docet ad Horat. 19. lib. 2.

——*Nymphaſque diſcentes.*

i. e. Muſas: nam & Lydi ſuas Muſas *Nymphas* vocabant. Idem quoque hic ex Varrone Servius. Ludovicus tum de la Cerda, locutus eſt poeta, inquit, ut eſt ſcientiſſimus ex cognitione antiquitatis. Nam Strabo & Pauſanias, ubi loquuntur de Libethro, Nymphis ſacrum fignatè aſſerunt, non Muſis: imo poſterior aperte diſcriminat Muſas & Nymphas Libethridas, ut hinc appareat Poetam locutum verè de Nymphis, non de Muſis, Strab. lib. 9. Ἐνταῦθα δ' ἐστὶ τό, τε τῶν Μουσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ Ἱππουκρήνη, καὶ τὸ τῶν Λεβηθρίδων Νυμφῶν ἄντρον. Pauſanias in Boeot. cis: Κορωνεία δὲ καὶ ναοὺς ὡς παλαιόχροτα ὄρος ἀπέχει τὸ Λιβήθριον, ἀγάλματα δὲ ἐν αὐτῷ Μουσῶν τε καὶ ὀπίσω τούτων Λιβηθρίων.

Libitina, Dea apud Rom. in cujus templo locabantur, & vendebantur ea, quæ ad ſepulturam pertinebant, ita dicta à *libitu*, vel *libidine*. Plutarchus Venerem fuiſſe putat, reddituque rationem in Problematibus, quare Romani ea quæ ad pompam funebrem ſpectarent, in Veneris templo voluerunt aſſervari, ut ſc. eo ipſo humanæ fragilitatis admoneremur, certo ſcientes exitum ab ortu non procul abeſſe, cum eadem Dea, & morientibus præſit, & vitam ingredientibus. Auctor eſt Dionyſ. Hal. Servium Tullium Regem cum ſcire numerum naſcentium, morientium, in viros tranſeuntium vellet; inſtituiſſe ſingulis templum, in quod nummum aliquem inferrent, atque ita numerarentur deſcriberenturque. Ut naſcentes in Junonis Lucinæ; morientes in Veneris Libitinæ, pubores, & qui virilem togam ſumerent, in Juventæ. Hinc manavit ut ea Dea funeribus præeſſe crederetur; atque inibi, quicquid ad ea curaretur. Hinc *Libitinarii* qui *Libitinam* (ut Valer. 5.2.) *exercebant*. Gloſſæ *Libitinarius* ἐνταφιαστὴς, ſive *Funerator*. Item Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad funus. Ipſa *Libitina* quoq; ἐνταφιον, *funus*. Horat. 3. Car. Ode ult.

Non omnis moriar, multaque pars mei
Vitabit Libitinam.

Livius poſuit pro officio. *In urbe peſtilentia tanta*, ut Libitina tunc vix ſufficeret. In Aſconii pro Milone legas: *Faſces ex lecto Libitinæ raptos allatos ad domum Scipionis & Hypſæi*: Cape de faſcibus Deſignatorum, qui illic aſſervati. Sane lictores iis dat Horatius:

——*Cum ſieus prima calorque*
Deſignatorem decorat lictoribus atris.

Alii malint Proſerpinam eſſe Plutonis uxorem, quam, quòd inferorum crederetur regina, mortuis præeſſe putabant.

Libo, civis Rom. qui Romæ in Comitio puteal primus extruxit, quod ideo Libonis puteal dicitur. Horatius 1. Epiſt. 19.

——*Forum putealque Libonis*
Mandabo ſiccis.——

Item alius conſul cum Fabio Chilone, an. U. C. 956. Porro *Libones* fuerunt ex familiâ Albanorum ſeu Trojanorum. Sil. lib. 5.

——*Victum ſpoliaſſe Libonem*
Laurigeris decus illud avis.

Avis, h. e. triumphalibus. Inclaruit vero *Libonum* ſplendor ex illo Corneliæ ad Paulum Propertii verbis lib. 4. eleg. 12.

Altera maternos exæquat turba Libones,
Et domus eſt titulis, utraque fulta tuis.

Libra, ſignum Zodiaci, quod æquinoctium facit autumnale. Virg. Geor. 1.

Libra die ſomnique pares ubi fecerit horas,
Et medium luci, atque umbræ jam dividit orbem.

Quam Libræ deſcriptionem facientis dies æquos cum noctibus, ingenii oſtentatione exſecuti ſunt. Seneca in Hercule Inſano:

Libra Phœbæos tenet æqua currus.

Idem in Hippolyto:

Paremque toties Libra compoſuit diem.

Manilius, lib. 3.

Libra Arieſque parem reddunt noctemque diemque.

Idem iterum:

Libra diem noctemque pari cum fœdere ducit.

Ac rurſus:

——*Æquantem tempora Libram.*

Lucanus, lib. 8.

Tempus erat quo Libra pares examinat horas
Non uno plus æqua die, noctique rependit
Lux minor hybernæ verni ſolatia damni.

Idem Lib. 4.

Atque iterum æquatis ad juſta pondera Libræ,
Temporibus vicere dies.

Auſonius Eclog.

Libra die ſomnique pares detraherat horas,

Libs, ventus ab occaſu brumali flans adverſus Vulturnum, ita dictus quòd à Libyâ ſpiret, quâ ratione & *Africus* Latinis dicitur. Gel. 2. 22. Plin. 2. 47.

Lichas, puer Herculis, per quem Dejanira viro ſuo in Oetâ monte ſacrificaturo, veſtem miſit ſanguine Neſſi Centauri infectam; quam cum ille induiſſet, ſerpente jam per corpus veneno, doloris magnitudine in furorem verſus, Lichan pernicioſi muneris latorem capillis arripuit, & in ſubjectum mare præcipitavit, quem poetæ fabulantur in ſaxum ſui nominis fuiſſe mutatum, quod à nautis in mari Eubæo oſtenditur. Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Eubœico ſcopulus brevis emicat altè
Gargite, & humanæ ſervat veſtigia formæ.
Quem quaſi ſenſurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Lichan.——

Licinius Stolo, Trib. Plebis cum L. Sextio, à plebe factus, poſtquam ſolitudo magiſtratuum tenuit civitatem quinquennio, legem tulit ne quis plus quam quinquaginta agri jugera poſſideret, quâ lege ipſe damnatus eſt. Liv.

Licinius, Valerianus & Gallienus Impp. an. U. C. 1006. Ambo ob diſſidium obortum inter Gallienum & Aureolum apud Mediolanum, interfecti ſunt. Oroſius 2. 21.

Licinus, Cæſaris libertus, qui ab Auguſto curationi Galliarum præpoſitus eas ſpoliavit, eoque pacto ditiſſimus evaſit. Perſius de eo:

Nunc Licini in campos, nunc Craſſi mittit in ædes.

Juvenal. Sat. 1.

——*Ego poſſideo plus*
Pallante & Licinis.——

Limnæ, vicus inter Laconici & Meſſeniaci agri fines, ubi Limnatidis templum. Callimachus Hymn. 3.

——ἣ ἐνὶ Λίμναις.

Ubi Schol. Λίμναι δῆμος Ἀττικῆς, ἔνθα τιμᾶϊ ἡ Ἄρτεμις. Eſt etiam Λίμναι locus in Attica, ubi Dionyſii templum, ut notat Schol. Ariſtoph. ad hunc locum Βατραχ.

Φθογγὴν ἐμοῦ δ' ἔυγνουν ἐμὰν ἀοιδὰν
Ἣν ἀμφὶ Νυσήιον Διὸς
Διόνυσον ἐν Λίμναισιν ἰαχήσαμεν.

Ubi in 1. verſu leg. ἀμὰν Doricè. *t. noſtrum.*

Limnatis, Diana dicitur Pauſaniæ in Meſſenicis Achaicis, & Arcadicis paſſim, à *Limnis* oppido in confiniis Lacedæmoniorum, & Meſſeniorum, in Laconicis ejuſdem ἡ Λιμνάδος male pro Λιμνάτιδος. Idem in Corinthiacis Ἀρτέμιδος Λιμναίας meminit. Certe apud Lacedæmonios cultam fuiſſe *Limnatim* Dianam ex Tacito diſcimus Annal. 4. ubi perperam etiam *Limeneditis Dianæ* pro *Limnetidis*, vel *Limnatidis* dicitur. Λιμνάτιν etiam Dianam à piſcatoribus cultam, ut à venatoribus Ἀγροτέραν, teſtis eſt Artemidorus, lib. 2. Vide Meurſium in Miſcell. Laconicis, lib. 1. cap. 2.

Limniades, ſtagnorum nymphæ apud Ethnicos. Λίμνη enim *ſtagnum* ſignificat. Vide Nat. Com. 5. 12.

Limoniades, Nymphæ florum, & pratorum, quas aliquando mori, ac deficere dixit Ariſtoteles ſicut Panes ac Fauni.

Linus, Oechalienſis citatur à Stephano in Οἰχαλία.

Linus, auditor & comes Pauli Apoſtoli. 2 Tim. 4. Primus poſt Petrum Eccleſiæ Romanæ Epiſcopus fuiſſe dicitur, An. Dom. 70. Euſeb. 5. 6. Irenæus, 3. 3. Sub hujus nomine duo circumferuntur libri ad Eccleſias orientales, qui acta continent Paſſionis Petri & Pauli, ſed libri illi commentitii ſunt, & multos continent errores. Vide Bellarm. De ſcript. Eccleſ. & lib. 1. De Rom. Pont. cap. 9. Baronium ad an. 69. Poſſevin. in apparatu ſacro. Voce *Linus*.

Linus, filius Apollinis ex Pſamathe Crotopi Argivorum regis filiâ; Cum enim Apollo, occiſo Pythone ſerpente, ad Crotopum veniſſet, ab eo hoſpitio ſuſceptus, clam cum Pſamathe ejus filiâ concubuit, quæ ex eo compreſſu gravida effecta, expletis legitimis mentibus, puerum peperit, quem *Linum* appellant. Hunc, cum patris indignationem metuens inter virgulta occultaſſet, canes inde extractum dilacerarunt.

Linus, Apollinis, & Terpſichores filius, Muſicæ peritiſſimus, Thamyræ, Herculis & Orphei præceptor. Virgilius, Ecl. 4.

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus, huic mater quamvis, atq; huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Hunc ab Hercule occiſum ferunt, impactâ in caput citharâ, quod ipſum ruſticiùs canentem irrideret. Pauſanias, lib. 9. Mart. 9. 88.

Ipſe meum flevi, dixit Apollo, Linum.

Prop. lib. 2. el. 13.

Tunc ego ſim Inachio notior arte Lino.

Liriope, nympha marina, Oceani & Tethyos filia, ex quâ Cephiſſus amnis Narciſſum puerum formoſiſſimum ſuſcepit. Ovid. Met. 3.

Prima fide vociſque ratæ tentamina ſumpſit
Cærula Liriope; quam quondam flumine curvo
Implicuit, clauſæque ſuis Cephiſos in undis
Vim tulit, enixa eſt utero pulcherrima pleno
Infantem, Nymphis jam tunc qui poſſet amari,
Narciſſumque vocat. ———

Lithobolia, apud Trœzenas feſta, à *lapidum jactu* ſic vocata, quòd in ſeditione nonnulli duas Cretenſium puellas, Limiam, & Auxeſiam, lapidibus nequiter obruerant, ac trucidaverant, unde ut earum manes placarentur, feſtum quotannis ſolenniter celebrandum ſtatuerunt. Plut.

Lityérſa, nothus erat Midæ regis. Hic cùm ageret in Celænis, exceptos eos, qui adveniſſent, compellebat, ut ſecum meterent, deinde præfectis capitibus reliquum corpus manipulis involvebat. Idem inſtituit, ut in honorem Midæ, æſtivus ſive meſſorius hymnus caneretur, unde proverbium, ut qui coacti canerent, hi Lityerſæ cantionem canere dicerentur. Vide Eraſm. in Chiliad.

Livia, Druſilla, Auguſti Cæſaris conjux ſecunda. De quâ Ovid. Faſt. 1.

Sic Auguſta novum Julia numen erit.

Ad quæ hæret Marſus: de Juliâ, inquit, Auguſtâ non legimus aliquid ſacri. O pepo! Hæc enim poſtea mariti adoptione in Juliorum domum admiſſa eſt, eique nomen fuit *Julia Auguſta*. Eam autem nepos Claudius conſecraſſe dicitur. Sueton. 5. 11. *Avæ Liviæ divinos honores & Circenſi pompâ currum elephantorum Auguſteo ſimilem decernendum curavit.* Dio Caſſius, lib. 60. Τιμὴ τε πλείων ἢ Λιβίᾳ οὐ μόνον ὕστερον ἀγῶσιν ἐτίμησεν, ἀλλὰ καὶ ἀπεδαπάνησεν, ἄγαλμά τε τῇ ἐν τῷ Αὐγουσείῳ ἱδρύσας, καὶ πρὸς δυσὶ καὶ εἰκοσὶν ἱερατεύειν ἱερατικοῖν τεταξάς ἢ τε γυναῖξιν ἔρχον τὸ ὄνομα αὐτῆς ποιῆσαι κελεύσας. Habuit etiam præter has Virgines Veſtales, ſuam Flaminicam, quò referas vetuſtam hanc baſim, quæ Aquini eſt: *Deutriæ L. F. Pollæ Sacerdoti Divæ Auguſtæ poſt mortem D.D.* Et hoc paſſim in Inſcriptionibus antiquis litatum Juliæ videmus, ut in his fragmentis Fratrum Arvalium:

Divo Auguſto bovem marem.
Divæ Auguſtæ vaccam. Neapolis.

T. Livius, hiſtoricus Patavinus, res Romanas miro artificio luculentoque ſermone perſcripſit. Hieronymus ad Paulinum: *Ad Titum Livium lacteo eloquentiæ fonte manantem, ab ultimis Hiſpaniæ Galliarumque finibus quoſdam veniſſe nobiles legimus: Et quos ad contemplationem ſui Roma non traxerat, unius hominis fama perduxit.* Hunc Caius princeps, tanquam verboſum inſectabatur; Pollio vero tanquam Patavinitatem redolentem. Quintiliano magnopere laudatur, qui eum Herodoto comparat, in concionibus præſertim, ſuadetque pueris edifcendum, ut Ciceronis imitatorem.

Livius Andronicus, Livii Salinatoris libertus, cujus filios erudiit, ab eoque ob ingenium libertate donatus. Primus Romæ fabulam dedit, C. Claudio Cæci filio, & M. Tuditano Coſſ. anno ante nativitatem Ennii. Vide Voſſ. Poet. Lat. pag. 3.

Lobon, Argivus, librum de Poetis conſcripſit. Laertius & Epimen. & Thalete.

Locuſta venefica Neroni grata, ex Galliis evocata; cujus operâ Agrippina Claudium, & Nero Britannicum de medio ſuſtulerunt. Tac. lib. 11. Juven. Sat. 1.

Inſtituitque rudes melior Locuſta propinquas.

Loemius, Apollinis cognomen, quod ei Lydii impoſuerunt ob malorum expulſionem, finitâ peſtilentiâ. Sol enim aera rarefacit, & expurgat. Hinc Seneca in Oedip.

——— *Una jam ſupereſt ſalus,*
Si quam ſalutis Phœbus oſtendit viam.

Longimanus, Artaxerxes, rex Perſarum, ſic dictus quòd manum alteram haberet longiorem.

Longinus Caſſius, Philoſophus, Porphyrii præceptor, vir multæ eruditionis & Criticus; floruit ſub Aureliano Cæſare. Libellum ejus περὶ ὕψους, ſive *de ſublimi dicendi genere*, hodie habemus.

Longus Sophiſta, ſcripſit Paſtoralium de Daphnide & Chloe, libros quatuor. Gothofredus Jungermannus recenſuit, in latinum ſermonem vertit & notas addidit. Hanoviæ 1605. Poſtea vero Petrus Moll. Snecanus recenſuit, in latinum ſermonem convertit, notis, & animadverſionibus illuſtravit. Franekeræ, 1660.

Lot, fil. Haran. Gen. 11. quem Λῶτον vocat D. Petrus. 2 Ep. c. 2. verſ. 7. Ejus uxor cùm intueretur ulterius poſt eum, ſtatua ſalis effecta eſt. Gen. 19. Græcè eſt στήλη ἁλός. Ebraice à נצב, unde *Niſibis*, quæ & *Neſebis*, & *Naſebis*. Sic interpretatur hoc nomen Philo Byblius apud Stephanum *de urbibus*. Statuam autem alii *cumulum*, alii *columnam* vocant. *Diſtat à mari Sodomeno duabus leucis: conſtatq; adhuc cumulus ille*, ait Benjamin in Itinerario, *qui à gregibus aliquando lambendo imminutus, denuo ad priſtinam creſcit molem.* Thargum Hieroſolymitanum: *Quia uxor Lot erat ex filiabus Sodomæ, reſpexit poſt ſe, ut videret quid tandem eventurum eſſet domui patris ſui: & ecce ipſa ſtetit* (i. e. manſit) *columna ſalis, duraturæ uſque ad tempus illud quo reviviſcent mortui.* Hanc ſuo etiam tempore ſuperfuiſſe teſtantur Joſephus & Clemens Ep. ad Romanos; Vide Burchardum & alios qui ibi fuere. Sulp. Severus: *Sed mulier parum dicto audiens (humano malo, quo ægrius vetitis abſtinetur) reflexit oculos, ſtatimque in molem converſa traditur.* Cyprianus:

——— *Et ſimul illic*
In fragilem mutata ſalem ſtetit ipſa ſepulchrum.

Tertullianus carmine de Sodomâ:

——*Ipſa ſibi formam ſine corpore ſervans,*
Durat adhuc, nunquam pluviis nec diruta ventis.
Quin etiam ſi quis mutilaverit advena formam,
Protinus ex ſeſe ſuggeſtu vulnera complet.

Cæterum uxor Lothi in ſalem converſa, magno admonuit Sacramento, neminem in viâ liberationis ſuæ, præterita deſiderare debere, uti notat Auguſtinus. Unde Prudentius:

Nemo memor Sodomæ, quæ mundi forma cremanda eſt,
Ut ſemel, è muris greſſum promoverit, ore
Poſt tergum verſo reſpectet funera rerum.

Inceſtum hic Lothus cum filiabus ſuis inſcius commiſit. Ratio autem quæ filias ejus ad hoc facinus commovit hæc à Joſepho refertur. Αἱ δὲ παρθένοι πᾶν ἀνθρώπινον γένος ἀπολελεῖσθαι ἡγοῦντο, παρὰ πλησίαζον ἁπάντησιν λαβεῖν, ἐποίουν δὲ τοῦτο ὑπὲρ τοῦ μὴ ἡφανίσθαι γένος. Sulp. Severus: *Lot autem filiæ exiſtimantes humanum genus interiiſſe, concubitum inebriati patris appetiverunt.* Licitum ſiquidem arbitratæ ſunt, quod ab Arabibus vicinis quotidie fieri intelligebant, ut Strabo docet. Sed fœdum hoc facinus haudquaquam, quod Chryſoſtomus facit, excuſandum eſt.

Lotis, nympha formoſiſſima, Neptuni filia, quæ cum Priapi vim effugere non poſſet, invocatâ Deorum ope, in *lotum* arborem eſt commutata. Ovid. Met. 9.

Loxias, Apollo dictus, quòd obliqua ederet reſponſa, aut ab eo quòd Zodiacum Sol obliquè percurrat. Macrob. Saturn. Seneca in Oedipo:

Reſponſa dubiâ ſorte perplexa latent.
Ambage nexa Delphico mos eſt Deo
Arcana tegere. ———

Lua, Dea quædam apud veteres, à *luendo*, expiandoque nomen ſortita, quæ præerat luſtrationibus, & luſtris. Vide Turneb. Adverſ. 16. 20. & 23. 22. & 10. 11.

Lucanus, Cordubenſis patriâ, poeta egregius, in Piſonianâ conjuratione deprehenſus, brachium ad ſecandas venas medico præbuit. Hujus vitam habemus à Suetonio exaratam. Vide Crinitum & Lil. Gyraldum. Etiam fusè de eo agit Voſſius, lib. 1. Hiſt. Lat. cap. 26.

Lucas, medicus Antiochenus unus è 4 Evangeliſt. Euſeb. 3. 4.

Lucia, Sicula, ſeu, ut alii volunt, Romana vidua, à proprio filio Chriſtianiſmi accuſata, martyrio coronata ſub Diocletiano. Fuit & alia Syracuſana, ſed virgo, quæ cum bona à parentibus relicta pauperibus diſtribueret, à proprio ſponſo accuſata martyrii coronam accepit. Vide Bapt. Mantuanum.

Lucianus, presbyter Antiochenus, martyr Nicomediæ ſub Maximiano. Hieronymus. Suidas.

Lucianus, Samoſatenſis, ſcriptor præſtantiſſimus, & facetiſſimus, primum Chriſtianus, demum fidei deſertor, ſed tandem ſuæ improbitatis luit pœnas graviſſimas, nam à canibus devoratus miſerè interiit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 232. Et de ſectis p. 57. Alius ab hoc eſt *Lucianus* ille, cujus meminit Laertius lib. 6.

Lucifer, una errantium ſtellarum, quam & *Venerem* appellamus, quæ mane Solem præcedens, unaque cum Auroræ ſeſe oſtendens (unde & Auroræ filius fingitur) *Lucifer* dicitur; veſperi autem Solem ſubſequens, *Heſperus* nominatur. Poetæ comparatione ab hâc ſtella deſumptâ ſæpius utuntur. Virg. Æn. 8.

Qualis ubi Oceani perfuſus Lucifer undâ,
Quem Venus ante alios aſtrorum diligit ignes,
Extulit os ſacrum cœlo, tenebraſque reſolvit.

Val. Flaccus lib. 6.

——— Qualis roſeis it Lucifer alis,
Quem Venus illuſtri gaudet producere cælo.

Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 3.

Surgit Iuleo juvenis cognomine dignus,
Qualis ab Eois Lucifer ortus aquis.

Seneca in Hippolyto:

Qualis eſt primas referens tenebras
Nuncius noctis, modo lotus undis
Heſperus, pulſis iterum tenebris
Lucifer idem. ——— ———

Lucilius, ad quem Epiſtolas ſcripſit Seneca, origine humilis fuit, induſtriâ tamen emerſit, & ad equeſtrem ordinem, tum ad procurationem Siciliæ pervenit. Diſces ex Epiſtolis iſtis, ſi obſerves. Ingenium illuſtre fuiſſe videtur, literis & Poeticæ etiam amicum, iiſque dotibus Senecæ carum. Qui eum mirificè laudat, etſi colore quodam & figuratè, lib. 4. Nat. Qu. initio, quos ipſos libros ei inſcribit. Oſtendit ibi ſub Caio potuiſſe, ſub Claudio. Fidem ejus commendat, invictum muneribus animum, alia digna lectu, ſi quis virum noſſe cupit. In iiſdem Epiſtolis, à juventute ſe ei amicum fuiſſe ſignificat, & ætatem perſeveraſſe. Alia de viro non poſſum, nec cognomen quidem ejus eruere. Nam quod quidam *Juniorem* appellant, inducti loco Senecæ (Ep. 25.) *Junior es? quid refert? Non dinumerantur anni:* puer videt, quam ſit puerile. Ad ætatem ea, non appellationem ſpectant. Lipſius.

Lucilius, vetus, & venuſtus poeta, patriâ Auruncanus, unde *magnus Aruncæ alumnus* dicitur Juv. Sat. 1. qui primus Latinorum Satyras ſcribere aggreſſus eſt. Pacuvio, & Accio florentibus viguiſſe docet Velleius libro altero, & Quint. 17. 21. Natus eſt Olymp. 153. ut apud Hieronymum in Chronico eſt ex Suetonio. Ac ibidem legas Olymp. 169. Neapoli mortuum an. ætatis 46. ac publico funere elatum. Magnus fuit Magni Pompeii avunculus, uti teſtatur Porphyrio. Vide Horat. lib. 1. Sat. 10. & quæ iſtic interpretes annotarunt. Perſius:

———Secuit Lucilius urbem
Te Lupe, te Meti, & genuinum fregit in illis.

Juv. Sat. 1.

Enſe velut ſtricto quoties Lucilius ardens
Infremuit.———

Horatius de eodem:

Primores populi arripuit, populumque privatim,
Scilicet uni æquus virtuti, atque ejus amicis.

Lucilius homo doctus & perurbanus, dicere ſolebat, ea quæ ſcriberet, neque ab indoctis legi velle, neque à doctiſſimis, quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe, quam ipſe de ſe; Cic. lib. 2. de Oratore. *Lucilius* Baſſus, Judææ legatus, An. Dom. 74. Item miles quidam fortiſſimus Rom. qui cum videret inclinatam aciem Bruti apud Philippos, obtulit ſe periculo, ac in medias hoſtium manus irrupit, ut ipſe Bruto tempus ad fugam faceret.

Lucilla, virgo filia Nemeſii Tribuni, quæ cæca primùm, demum à Stephano pontifice viſum recepit. Hæc ſub Valeriano principe paſſa eſt. Volat.

Lucillus Tarrhæus, hiſtoriam urbis Theſſalonicenſis condidit, teſte Stephano in Θεσσαλονίκη. Contexuit quoque Scholia in Argonautica Apollonii, ut ex præfatione Anonymi Græci conſtat. Edidit & adagia: Sanè Zenobius indicat ſe proverbia ſua ex Tarrhæo ac Didymo collegiſſe. Voſſius.

Lucina, Dea partuum præſes, quæ & *Juno* dicitur, & *Diana*. Prop. lib. 4.

——— Cum Cynaræ traheret Lucina dolores.

Ovid. Faſt. 2.

Gratia Lucinæ dedit hæc tibi nomine lucus,
Seu quia principium tu Dea lucis habes.

Vide eundem Faſt. 6. & Met. 9. Catullus.

Tu Lucina dolentibus
Juno dicta puerperis. Vide *Ilithyia*.

Lucius, viri proprium, quia luce oriente natus eſt, ſic *Lucia*, nomen mulieris.

Lucius Antonius Commodus, Rom. Imp. à primâ ſtatim pueritiâ turpis, improbus, crudelis, libidinoſus, ore pollutus, conſtupratuſque, 300 concubinas & 300 pueros in deliciis habuit. Æl. Spartianus. Coloſſi capite ſublato ſuæ imaginis caput juſſit imponi, Hercules, ac Deus voluit vocari. Vide Herodianum lib. 1.

Lucius Antonius, coſ. cum P. Servilio Iſaurio, ſeditionem movit adverſus Cæſarem, apud Peruſiam victus eſt. Appian. lib. 4. Florus 4. 7.

Lucius Patrenſis memoriæ tradidit μετεμψυχώσεις, Vide Voſſ. H. Gr. p. 517.

Lucius Corn. Sylla, coſ. cum Pompeio Ruffo, anno U. C. 666. Inter hunc & Marium contentio orta eſt propter Mithridaticum bellum. Dictator cum eſſet multos proſcripſit, tyrannidem exercuit, Romanorum primus fuit, qui cives ſues morte multavit, an. U. C. 674. depoſito magiſtratu vitam vixit privatam. Plut. In campo Martio ſepultus eſt. Vide *Sylla*.

Lucius Quintius Cincinnatus, Trib. Mil. an. U. C. 370. Idem ab agro accerſitus, ut Dictator fieret, arans, & ſuâ manu ſemen ſpargens inventus eſt. Perſius Sat. 1.

Unde Remus, ſulcoque terens dentalia Quinti,
Quum trepida ante boves Dictatorem induit uxor,
Et tua aratra domum lictor tulit.

Lucius Septimius Severus, 21 Romanorum Imperator anno U. C. 946. Apud Cyzicum Æmilianum Nigri ducem fudit fugavitque. Rurſus in Bithynia Nigri milites à Severianis victi ſunt. Ad Iſſicum ſinum in Ciliciâ Niger victus, fugatuſque eſt, & in ſuburbano quodam capite truncatus. Clodium Albinum apud Lugdunum vicit fugavitque & civitatem incendit. Albini caput Romam miſit. Superato Albino, Senatores & optimates, quam plurimos occidit, Arabiam Felicem vaſtavit, Armeniorum rex fœdus cum eo init, Augarus Oſthœnorum rex ei ſe dedidit, filios obſides tradidit. Artabanum Parthorum regem fugavit, Cteſiphontem cepit, & Adiabenos ſuperavit. Britannis bellum movit, ut receptas provincias redderet ſecuriores, vallum per 133. m. p. à mari ad mare duxit. Herod. lib. 3.

Lucretia, Romanæ pudicitiæ lumen præcipuum, filia Lucretii Tricipitini præfecti urbis, uxor Tarquinii Collatini, quam Sext. Tarquinius cùm precibus exorare non poſſet, vi oppreſſit. Stricto enim gladio in cubiculum irruens, mortem minabatur, ni voluntati ſuæ obſequeretur; addebatque, ſe cum mortuâ jugulatum ſervum poſiturum, ut in ſordido adulterio necata diceretur. Quibus minis illa perterrita, ut infamiæ ſuſpicionem effugeret, expugnari ſeſe paſſa eſt. Poſtridie vero convocatis patre, marito, cæteriſque amicis, obortis repente lachrymis, tyranni flagitium detexit, & educto cultro, quem ſub veſte occultum habebat, ſeſe ſtatim confodit. Quâ re moti amici, populo ad arma concitato, reges expulerunt. Liv. lib. 1. Juv. Sat. 10.

Sed vetat optari faciem Lucretia qualem
Ipſa habuit.———

Martial. 1. 91.

Eſſe videbaris fateor Lucretia nobis.

Silius lib. 13.

Ecce pudicitiæ Latium decus, inclyta lethi
Fert frontem, atque oculos terræ Lucretia fixos.
Non datur heu tibi Roma, nec eſt quod malle deceret,
Hanc laudem retinere diu.

Sp. Lucretius, Tricipitinus ſocer Tarquinii Collatini. Cæſo Bruto in conſulatu ſucceſſit cooptatus à P. Valerio, qui & illi, ut natu majori prius faſces dedit. Verùm ætate confectus, quum ad obeunda munera conſularia vires non ſuppeterent, intra paucos dies mortuus eſt, cui mox M. Horatius Pulvillus ſucceſſit. Livius. Dionyſ. Plut.

T. Lucretius Carus, poeta ſynchronus Tullii & Terentii Varronis, etſi paulo antiquior. Scripſit libros 6. De rerum naturâ, in quibus Epicurum, & Empedoclem ſequitur. Id opus plerique à M. Cicerone emendatum volunt, quum auctor id ipſum imperfectum & inemendatum reliquiſſet: Et quanquam Cicero fratris ſententiam confirmans, non multa habere ingenii lumina fatetur, multæ tamen artis eſſe dicit. Quintilianus etiam in ſuâ materia elegantem, ſed difficilem eſſe teſtatur. Ovidius:

Carmina ſublimis tunc ſint peritura Lucreti,
Exitio terras cum dabit una dies.

Periit, quomodo tradit Euſebius, ſuâ ipſius manu, quum amatorio poculo in furorem actus eſſet. Id datum ab uxore Luciliâ volunt, deque eâ intelligendum illud Senecæ: *Livia virum ſuum occidit, quem nimis oderat, Lucilia ſuum, quem nimis amaverat.* Auctor vitæ Virgilii, Pompeio & Craſſo 2. Coſ. deceſſiſſe tradit, quum eodem die Virgilius virilem togam induiſſet.

L. Lucullus, vir clariſſimus Rom. qui præclaras res geſſit. Hic nobilis, diſertus, dives, munus Quæſtorum ampliſſimum dedit. Prætor Africam juſtiſſimè rexit. Adverſus Mithridatem miſſus, collegam ſuum Cottam Chalcedone obſeſſum liberavit. Cyzicon obſidione ſolvit. Mithridatis copias ferro & fame afflixit, eumque regno ſuo Ponto exuit, quem rurſum cum Tigrane rege Armeniæ ſubveniente, magnâ felicitate ſuperavit. Hic (ut refert Athenæus) cùm Romam poſt expeditionem Ponticam rediiſſet, ad vitam ſumptuoſam, & elegantem ſe convertit, tantas enim opes paraverat, ut ædibus & prætoriis extruendis, hortis, & cœnationibus amœniſſimis, incredibilique ſumptu paratis, & bibliotheca inſigni utriuſque linguæ libris referta, atque omnibus obvia ac patenti, opes bello quæſitas conterere non potuerit, cum interim quotidiano

epularum apparatu, in Proverbium penè venerit. Nimius in habitu, maximè fignorum, & tabularum amore flagravit. Poſt cum alienatâ mente deſpere cœpit, tutela ejus M. Lucullo fratri permiſſa eſt. Vir fuit omnino eloquens, & utraque linguâ exercitus, ita ut Sylla commentarios de rebus à ſe geſtis ei dicarit, conditione eâ, ut illos digereret, ac poliret, teſte Plut. in ejus vitâ, ex quo etiam diſcimus Lucullum ipſum ſcripſiſſe Græcè hiſtoriam Belli Marſici: Horat. 1. Ep. 6.

——*Chlamydes Lucullus, (ut aiunt)*
Si poſſet centum ſcenæ præbere rogatus,
Qui poſſem tot? ait: tamen & quæram, & quot habebo
Mittam: poſt paulo ſcribit, ſibi millia quinque
Eſſe domi chlamydum: partem vel tolleret omnes.

Sen. ad Polybium: *Quid referam duorum Luculſorum diremptam morte concordiam?*

Lucumo, C. Lucumo Propertio; ſic enim ille.

Prima Galeritus poſuit tentoria Lucmon.

Vocabulum Tuſcum, quo Rex ſignificabatur, ut Servius auctor eſt in Æn. 2. Et ita videtur uſus Sidonius lib. 5. ep. 7. *Temperat Lucumonem noſtrum Tanaquil ſua.* Loquitur enim de Chilperico rege: Aliter Feſtus. *Lucumones*, inquit, *homines inſani dicti, quod loca ad quæ veniſſent infeſta redderent.* Vide Scaligerum ibidem & in illud Auſonii:

Sallito decies ſi cor purgeris aceto,
Anticipeſque tuum Samii Lucumonis acumen.

Voſſius *Lucumones* & Λυκόονας eoſdem eſſe, planeque Latinum ſive Thuſcum illud ex Græco hoc factum putat. Λυκάων enim Arcadiæ rex fuit, ac Arcadia ab eo aliquando *Lycaoniæ* nomen habuit. Is autem in lupum à Jove commutatus dicitur, ut præter poetas tradit Pauſanias. Conſtat etiam Λυκάονας dici, qui vulgò Λυκάνθρωποι. Eſt vero *Lycanthropia* Melancholiæ genus, quo qui laborant, noctu luporum inſtar exeunt, & uſque dum luceſcat circa mortuorum corpora verſantur; ut ex Æginetâ, & Ætio conſtat. Quæ qui conſiderarit, non mirabitur uti Λυκάων apud Græcos, ità Lucumo apud Thuſcos (qui ex Arcadiâ in Italiam venere) utramque habuiſſe notionem, puta ut tum pro rege, ſeu præfecto, tum pro Melancholico vel inſano ſumeretur.

Luitprandus, Ticinenſ. Eccleſiæ Levita ſive Diaconus, poſtea vero Epiſcopus Cremonenſis, hiſtoriam ſcripſit de rebus ſuo tempore per Europam geſtis; floruit vero ſub Ottone primo Imperatoris. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 344.

Luna, Dea apud veteres, eadem quæ *Lucina*: Cic. lib. 2. de N. D. *Luna à lucendo nominata ea enim eſt Lucina.* Ut vero Soli quadriga, ſic Lunæ biga à Poetis attribuitur. Tertull. de Spect. cap. 9. *De jugo vero quadrigas Soli, bigas Lunæ ſanxerunt.* Sen. in Herc. Oetæo:

Cujus ad primos Hecate vapores
Laſſa nocturnæ levat ora bigæ.

Manilius in Aſtronom.

Quadrijugis ut Phœbus equis, & Delia bigâ.

Papinius:

Rorifera gelidum tenuaverat aera bigâ:

Fulgentius ubi totam curruum Solis & Lunæ fabulam paucis complectitur:

Solverat ignivomos mundi regione peracta
Quadrupes, gelidumque rotis tepefecerat orbem
Rector, & auratis colla ſpoliabat habenis.
Jam Phœbus disjungit equos, jam Cynthia jungit,
Quaſque ſoror liquit, frater pede temperat undas,
Tum Nox ſtellato cœlum circumlita peplo
Cærula rorigenis pigreſcere juſſerat ales,
Aſtrigeroque nitens diademate Luna bicornis
Bullatum bijugis conſcenderat æthera taurîs.

Idem Fulgentius Lunam modo ab equis, modo à tauris trahi ſignificavit. Equos ei tribuit Hom. in Hymnis, Manilius, & Ovidius 1. Triſt.

Lunaque nocturnos alta regebat equos.

Quorum unum album, atrum alium ſcribit Boccatius. Vaccas autem ei tribuunt Auſonius:

Jam ſuccedentes quatiebat Luna juvencas.

Prudentius:

Nunc bijugas frænare boves.

At Avienus & Claudianus juvencos, ſeu boves mares, ad ſterilitatem Lunæ ſpectantes, ut & ii qui Mulas currui ejus junxere. Qui vero cervos ad Lunæ in curſu ſuo perficiendo velocitatem attenderunt. Macrob. lib. 1. Sat. adducit Philochorum in Atthide, Venerem eſſe Lunam, ejus Sacrificium facere viros veſte muliebri, mulieres cum virili, quod eadem & mas & fœmina crederetur, Apul. lib. 2. Transf. ad Lunam: Sed tu cœleſtis Venus, quæ primis rerum exordiis ſexuum diverſitatem generato amore ſociaſti, &c. Unde Aug. de C. D. 7. 15. *Ibi eſt & illa omnium clariſſima* quæ ab eis appellatur Venus, & tamen eandem Venerem eſſe etiam Lunam volunt, quamvis de illo fulgentiſſimo ſidere apud eos tanquam de malo aureo Juno Venuſque contendant. Paganis autem veteribus perſuaſum eſt magicis incantamentis detrahi cœlo Lunam poſſe. Virg. in Pharmaceut.

Carmina vel cœlo poſſunt deducere Lunam.

Maga apud Horat. inſultans & jactabunda:

An quæ movere cereas imagines
Ut ipſe noſti curiaſus, & polo
Deripere Lunam vocibus poſſum meis
Poſſum crematos excitare mortuos
Deſideriſque temperare poculum.

Ovid. de Medeâ:

Illa reluctantem curſu deducere Lunam
Nititur & tenebras addere Solis equis.

Idcirco nutrix apud Sen. in Hippol. cum Lunam veneratur, ad hunc loquitur modum:

Sic te gerentem frena nocturni ætheris,
Detrahere magicum Theſſalis cantus queant.

Adjuvari autem putabant Lunam ſic laborantem ſonitibus permagnis, ne voces incantantium eò poſſint pervenire, ut ab eâ exaudirentur. Idcirco, pelves & tympana & cymbala pulſabantur. Hoc enim prodeſſe plurimum exiſtimabant. Propert.

Cantus è curru Lunam deducere tentant,
Et facerent, ſi non æra repulſa ſonent.

Unde Juvenalis argutè de fœmina loquaciſſima Sat. 6.

Una laboranti poterit ſiccurrere Lunæ.

Luc. lib. 6. de Magorum vi loquens:

——*Illis & ſidera primum*
Præcipiti deducta polo, Phœbeque ſerena
Non aliter diris verborum obſeſſa venenis
Palluit, & nigris, terreniſque ignibus ayſit,
Quam ſi fraterna prohiberet imagine tellus
Inſereretque ſuas flammis cœleſtibus umbras.
Et patitur tantos cantu depreſſa labores
Donec ſuppoſitas propior deſpumet in herbas.

Vide plura quæ nos in *Theſſalâ*. Fiebat autem hoc cum Luna deficeret, amoto Sole interjectu terræ, cujus rationem ignorabant veteres. Unde Plin. l. 2. de his qui cauſas defectuum Solis Lunæq; prodiderunt loquens, *Viri*, inquit, *ingentes ſupraque mortalium normam tantorum numinum* lege deprehenſa, & miſera hominum mente abſolutâ in defectibus Stellarum ſcelera, aut mortem aliquam ſiderum paventes: quo in metu fuiſſe Steſichori & Pindari vatum ſublimium ora palam eſt, deliquio Solis & in Luna veneficia arguente mortalitate, & ob id *crepitu diſſono auxiliante.* Nec mirum eſt creditum olim rudi hominum generi Lunam cœlo auferri, cum noſtrâ memoriâ ſit populus qui Lunam ab Aſino epotam credidit cum is aſinus de fluvio biberet, qui Lunæ ſpeciem, ut fit, reddebat, illaque objectu nubis ſubito ſe condidiſſet, aſinuſque in carcerem conjectus, & poſt legitimam quæſtionem ſectus eſt ut Lunam mundo redderet. Ut Claudianus:

Dixit, & extemplo frondoſâ fertur ab Alpe
Trans pelagus, cervi currum ſubiere jugales.

Loquitur de Lunâ.

Lupa, quæ & *Acca Laurentia*, ſive *Larentia*, Fauſtuli uxor, paſtoris armenti regii, quæ geminos infantes Veſtalis filiæ Numitoris ad ripam Tiberis expoſitos aluit.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant hanc cauſam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus, ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſus prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde moremſolemnem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virgil. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Rettulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra:

Hiç exultantes Sanios nudoſque Lupercos.

Juvenalis:

Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.

Lupercalia itaque nomen habuerunt à *Lupercis*, quorum plures ſodalitates fuere. Una Fabiorum, altera Quintiliorum:

& hæ antiquiſſimæ. Addita poſtea ea Juliorum à C. Jul. Cæſare; cujus inſtitutionis mentio apud Dionem lib. 44. Verba ſunt: Ἱερουσίας τε ἐς τὰς τῶν Παώνων γυμνοπαιδίας, πεντέτιδα ἀπαιείας, ἣν Ἰουλίαν ὀνόμαζε, Tria ergo Romæ Lupercorum collegia, quæ ſacra quotannis rite facerent. Hæc aliquantulum remiſſa Auguſti ævo, ſed ab eodemmet reſtituta. Suetonius lib. 2. *Nonnulla etiam ex antiquis cæremoniis paulatim abolita reſtituit*, ut Salutis augurium, *Diale Flaminium, ſacrum Lupercale.* Hæc Neapolis, qui etiam in illud Faſt. 2.——*Nudos Aurora Lupercos aſpicit*: De hoc more, inquit, Plut. in C. Cæſare: Τῶν δ' εὐγενῶν νεανίσκων καὶ ἀρχόντων πολλοὶ διαδίδουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν γυμνοὶ, αὐτίσιν λασίοις τοὺς ἐμπιπτόντας ἐπαιοντες καὶ γέλωτι παίοντες· Subligacula tamen habebant circa pudenda ex ipſimet pellulis caprarum, quas in ſacrificio fecerant. Dionyſ. lib. Q. Ἡνίκα ἐχρῆν τοὺ κατὰ τὸ Παλάντιον οἰκοῦντας ἅμα νέον ἐκ τῆς Λυκαίας τελουμένους θεοειδεῖν δρόμῳ καὶ χάρμῃ γυμνὸς, ἀπολωσμένους δ' αἰδοῦς καὶ δρομῆς καὶ νεωδυνίων. Nudum etiam corpus tunc illis unctum, neſcio an vulgo notum ſit; ſed eruo ex Appian. lib. 2. Bell. Civil. Ἀντώνιος κατατείνων σὺν αὐτῷ Καίσαρι καὶ παλαίων τότε γυμνὸς ἀλειμμένος (ὥσπερ εἰώθασιν οἱ τὰ ἔμβολα ἀναδρομῶν ἱεροπρέπους διαθήματα· Uncti igitur & leviniudi diſcurrebant vicatim ludentes, hinc *Ludii* appellati. Tertullianus de Spectac. *Sed etſi Varro ludos à Ludo, i. e. à luſu interpretatur, ſicut & Lupercos ludos appellabant, quòd ludendo diſcurrant.* Qui legunt utrobique *Ludios*, non damno. Idem enim antiquis aliquando fuit *ludus* & *ludius*. Porro ex Arcadiâ hæc ſacra in Latium cum Evandro tralata fuere, quod & ſupra monuimus. Plut. in vitâ Romuli: Τέτοιος δὲ καὶ ἱστῆς Ἕλληνιστὶ σημαίνει Αὐκαῖα, καὶ δοκεῖ δὲ τοῦτο παμπάλαιον ἄγος Ἀρκάδων ἡμῖν ἐκ τῆς Εὐανδρείου. Clem. Strom. 1. ubi de Carmenta: ἣν φησὶ Εὐανδρος ὁ τὸ ἐν Ῥώμῃ τῷ Παῶνι ἱερὸν τὸ Λυπέρκιον ἱδρύσασθαι κτίσας. Hoc fanum auxerunt poſtea magnis ædificiis Romani, teſte Halicarn. lib. 1. Nam vetus illud Arcadicum fuit humile, & in ſpeluncâ multâ fronde pertectâ: de qua idem: Ἔνθα ζωμὸν ἱδρυσάμενοι πυρὸν καὶ πίτυρον ὕδατι ἀπεπήξαν, ὃν μίσχει τῷ κατ' ἦμαρ χρῆν Ῥωμαίους διδόναι ἐν ὕλαι θεζομένοις. *Luſii*, vel *Luſſa* (nam ἡ οὐδεὶς τὰ Λύσσα, inquit Schol. Callimach.) Arcadiæ vicus Pauſaniæ, Steph. & Polyb. ὅσοι Μιλάσσης ἦλθον πὸς Πελίτα συγαπεῖσαι, καὶ ἔπαυσε τὰ μανίας· Callim. Hymn. 3. ubi de Proeto 2. templa condente:

——Τὸν δ' ἐνὶ Λύσσις
Ἡμάρη, ὄντιν' ὄνυμὸν ἀπ' ἀρχέα εἵλετο παίδων.

Lyæus, unum ex Liberi patris cognominibus ἀπὸ τὸ λύειν, quod vino mentes & curæ ſolveutur. Horat. Epod. 9.

Curam, metumque Cæſaris rerum juvat
Dulci Lyæo ſolvere.——

Petronius in Satyrico:

Aniculæ ſoluta manus.——

Iterum:

Cùm ſolutus mero amiſiſſem ebrias manus.

Oppianus 4. Κυνηγ.

——Τὸ λυσιπόνῳ Διονύσῳ.

Ovid.

Turpe jacens mulier multo reſoluta Lyæo.

Forſan & huc referendum Propertianum illud l. 3. Eleg. 5.

Me juvat & multo mentem vincire Lyæo,
Et caput in vernâ ſemper habere roſâ.

Lycambes, Neobules pater, qui cum filiam ſuam Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque pœnitentiâ ductus non tradidiſſet, ſtum acerbo carmine ab eo eſt perſtrictus, ut unà cum filia laqueo vitam finierit. Horat. Epod. 6.

——*In malos aſperrimus*
Parata tollo cornua,
Qualis Lycambæ ſpretus infido gener,
Aut acer hoſtis Bupalo.

Hinc *Lycambeus*. Ovid. in Ibin.

Tincta Lycambeo ſanguine tela dabit.

Lycaon, Arcadiæ rex, Pelaſgi fil. quem Jupiter, quòd aram ſuam in Lyceo monte, mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum mutavit. Pauſan. in Arcadicis. Ovid. tamen Met. 1. aliam tradit transformationis hujus cauſam, quæ ſic ſe habet. Jupiter aliquando cum multa de humani generis impietate inauditſet, neque tamen omnia crederet, ut rem omnem certius exploraret, relicto cœlo in terram deſcendit, aliquotque regionibus peragratis, tandem ſub noctem in Arcadiam perveuit ad Lycaonis regiam. Ubi cum ſe Deum eſſe ſignificaſſet, vulguſque ſe ad ſacrificia accingeret, irridens credulitatem eorum Lycaon, eâ ipſe nocte periculum ſe facturum dixit, Deumne an mortalem hoſpitio ſuſcepiſſet, conatuſque eſt noctu dormientem interimere. Quòd cùm fruſtra tentaſſet, aliâ ratione rem aggreſſus eſt. Habebat obſides à Moloſſorum gente ad ſe miſſos, horum unum jugulavit: partimque aſſum, partimque elixum Jovi epulandum appoſuit. Cujus rei immanitate indignatus Jupiter, regiam tyranni immiſſo fulmine exuſſit, ipſumque in ſylvas fugientem in lupum transformavit. Hinc *Lycaonius*, ut *axis Lycaonius*, i. e. Urſa major, in quam Calliſto Lycaonis filia creditur transformata. Ovid. Triſt. 1.

Quæque Lycaonio terra ſub axe jacet.

Idem Met. 1.

Fœda Lycaoniæ referens convivia menſæ.

Nonnus Baſſaricorum lib. 18.

Ἔκλυον ὡς ποτέδεκτο τεὸν γενετῆα Λυκάων
Αὐτὸν ὁμῶ μακέρεσσι καὶ ὗεα χειρὶ δαΐξας
Νύκτιμον ἀγκώνυτι τῷ παρέβαλλε τοκῆι, &c.

Item Nelei fil. & Neſtoris frater, quem Hercules expugnato Pylo occidit. Alius Priami filius, ab Achille occiſus. Item Gnoſius faber, & artifex enſis quem Aſcanius dedit Euryalo. Virg. Æn. 9.

Lycaſte, filia Priami ex concubinâ, cujus amore flagrans Polydamas, Antenoris & Theanus ſororis Hecubæ filius eam uxorem duxit. Item *Lycaſte*, meretrix nobilis apud Drepanum Siciliæ urbem, ob formæ excellentiam Venus appellata, quæ cum Buten Amyci Bebryciorum regis filium hoſpitio excepiſſet, ejus concubitu uſa, Erycen ei peperit; quo factum eſt ut apud poſteros creditum fuerit, Buten ex Venere Erycen genuiſſe.

Lycæas, Naucratita, Αἰγυπτιακὰ conſignavit, ut cognoſcimus ex Athenæo lib. 14. Meminit & *Lyceæ* Plin. in Elencho eorum, quos ſequitur lib. 36.

Lycidas, Centaurus, unus ex iis qui Pirithoo Hippodamiam ſponſam eripere conati, à Lapithis ſunt interfecti. Ovid. Met. 12.

At non Eurynomus, Lycidaſque & Araeus, & Imbreus
Effugere necem.——

Eſt & nomen paſtoris apud Virg. Ecl. 9.

Lycimnia, amica Horatii. Carm. 2. Od. 12.

Me dulcis dominæ muſa Lycimniæ
Cantus me voluit dicere Lucidum,
Fulgentes oculos, & benè mutuis
Fidum pectus amoribus.

Lycius, Apollo ἀπὸ τῆς λύκης, i. e. *à lupo* ſic dictus, quòd ſicut lupi pecora rapiunt; ita Sol humorem haurit radiis. Priſci Græcorum primam lucem, quæ præcedit ſolis ortum λύκλα appellarunt, idque temporis hodiè quoque λυκόφως cognominant. Et Lycii Apollinis oraculum, quia in Lycia maxime clarus fuit ob luporum interfectionem.

Lycomedes, Scyri inſ. rex, cui Thetis filium ſuum Achillem, dormiente præceptore ſuo Chirone, clam raptum ſervandum tradidit, ut ibi inter ejuſdem regis filias (erat enim facie venuſtâ, & puellari, ita ut facile pro puellâ ſeſe gereret) muliebri habitu indutus latitaret, ne ad bellum Trojanum, à quo illum non reverſurum eſſe ſciebat, proficiſci cogeretur: apud quem cum deliteſceret Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eo Pyrrhum ſuſcepit. Deidamiæ vero & Achillis egregium Epithalamium ſcripſerat Bion, cujus fragmentum ex 2 MS. libris edidit Fulvius Urſinus. Ejus Idyllii ductum initio Achilleidos videtur ſecutus & expreſſiſſe Statius. Ita enim canere orditur Lycidas:

Ἅρπασε τὰν Ἑλέναν ποτ' ὁ βώκολος, ἆρε δ' ἐς Ἴδαν
Οἰνώνη κακὸν ἄλγος, ἐχώσατο δ' ἃ Λακεδαίμων,
Πάντα δ' λαὸν ἄγειρεν Ἀχαικὸν, ὠδέ τις Ἑλλὰς
Οὔτε Μυκηναίων, ὅτ' Ἠλιάδης, ὅτε Λακώνων
Μείνεν ἐὺν χθῖ δῶμα, φέρων χάριν Ἀτρεΐδαισι
Λάνδανε δ' ἐν κώμαις Λυκομήδεσι μῆνις Ἀχιλλῆος
Εἶσεν δ' ἀνθ' ὅπλων ἐριδαίνετο, καὶ χέρι λαιᾷ
Παρθενικὸν κόσμον εἶχεν· ἐφαίνετο δ' οὐτε κόμης,
Καὶ γὰ ἴσον πλώεσι θηλύνετο, καὶ τόσον ἄνθος
Χιονέαις πόρφυρε παρηίσι, καὶ τὸ βάθισμα
Παρθενικῆς ἐβάδιζε, κόμας δ' ἐπύκαζε καλύπτρη
Θυμὸν δ' ἀνερὸς εἶχε καὶ ἀνερὸς εἶχεν ἔρωτα.
Ἐξαῦς δ' ὑπὸ νύκτα μαείζετο Δηιδαμείᾳ,
Καὶ πυρὶ μὲ κείνας ἐφίλει χάρις, πολλακὶ δ' αὐτὰς
Καλὸν ἀνὰ σομ' ἄειρε, τὰ δ' ἄβρα θύκρυ ἐσήνει, &c.

Scholiaſtes Homeri: Λέγεται δ' Θέτιν φθεῖραι Διὸς μαθεῖν περὶ Ἀχιλλέως ὅτι, εἰ μὲ μείνη ἐν τῇ Φθίᾳ, ὡς συμπλέυσας Ἕλλησιν εἰς τὸ Ἴλιον, πολλὴ μὲ ἔσῃ αὐτῷ ζωὴ, ἄδοξος δέ. Εἰ δ' συνέλθοι αὐτοῖς, ἔσῃ ὀλιγοχρόνιος μὲ, ἀλλ' ἀοίδιμος καὶ εὐκλεής. Ὅθεν ὡς ἐφρίξατο ἡ Θέτις τοῦτο, ἵν' αὐτὸν παραθεύξῃ εἰς τὸν Λυκομήδας παρθενῶνα, ὡς κόρον ἐν τῇ Σκύρῳ. Item *Lycomedes* Creontis filius. Hom. Iliad. 9. Vide Palmerium ad auctores Græcos, pag. 429.

Lycon Jaſenſis, Pythagoræ vitam memoriæ tradidit. Athen: lib. 10. Alius Socraticus, ſive Peripateticus, eloquens & in dicendo ſuavis, adeo ut *Glycon* à dulcedine dicendi appellaretur. Tertius Poeta. Quartus Epigrammatum ſcriptor. Laertius.

Lycophon, poeta Chalcidenſis, Sophoclis Grammatici, adoptione vero Lyci Rhegini fil. inter ſeptem poetas, qui *Pleiades* dice-

dicebantur à numero ſtellarum, Philadelpho Ptolemæo acceptus. Erant autem hi Theocritus, Aratus, Nicander, Apollonius, Philicus, Homerus Junior, ac Lycophron. Alii aliter numerant. Scripſit Alexandram poema valde obſcurum: unde Statius in Sylvis.

——Tenebraſque Lycophronis atri.

In eo mentionem facit de vaticiniis Caſſandræ, exorſuſque ab Hercule, & rebus Trojanis, proſequitur uſque ad Alexandrum Macedonem. De hujus morte Ovid. in Ibin:

Utque cothurnatum periiſſe Lycophrona narrant,
Hæreat in fibris fixa ſagitta tuis.

Alius fuit Periandri Corinthiorum regis fil. qui matrem occiderat, vivente adhuc parte, de quo multa Herod. lib. 3. & Laertius in Periandro.

Lycoris, Volumnii ſenatoris liberta, vero nomine *Cytheris* dicta, miſerè à Corn. Gallo adamata: quo tamen ſpreto, Antonium in caſtra ſequuta eſt. Virg. Ecl. 10.

——— Tua cura Lycoris
Perque nives alium, perque horrida caſtra ſequuta eſt.

Lycurgides, Lycurgi fil. Ovid. in Ibin:

Quique Lycurgiden laceraret ab arbore natum,
Idmonaque audacem te quoque rumpat aper.

Lycurgus, Nemeæ rex, Archemori pater. Stat. Theb. 5. Vide Hypſipyle. Hic cum fortiſſimo Heroe Amphiarao armis pugnaſſe dicitur tantâ vi, ut Adraſtus & Tydeus duellum diremerint. Pauſ. lib. 3. Ἑρμῆς δὲ φησὶ πρὸς Ἀλέξανδρον πεπονῆσθαι ἄγει τὰς Διός. Ἄδρας δὲ καὶ Τυδεὺς Ἀμφιάρεων καὶ Λυκοῦργον ἐς πεδίον μάχης καταπαύσαι. Item *Lycurgus* gigas ab Oſiride in Thracia peremptus. Beroſus lib. 5. Diodorus Sic. lib. 1.

Lycurgus, nobilis Spartiata, Polydectæ filius, & frater Eunomi Lacedæmoniorum regis, cui etiam in regnum ſucceſſit, ignarus Eunomum, uxorem gravidam reliquiſſe; quod ubi primum cognovit, poſito regis nomine, Prodici, hoc eſt, Tutoris nomen aſſumpſit, regique adulto, Charilao ei nomen erat, regnum fideliter reſtituit. Verùm cum civitatem peſſime inſtitutam animadverteret, ad conſtituendam ſalubrioribus legibus Rempublicam animum adjecit. Conſcriptis itaque iis, quæ longâ peregrinatione didicerat, civitati utilia fore, Delphos ſeſe contulit, ut Dei quoque conſilium in re ſanctiſſimâ exploraret. Cumque Pythia conſilium ejus à Phœbo maximè probari, deique potius, quam hominis inventum eſſe reſpondiſſet, alacrior ad peragendum inſtitutum factus, foro armatis aliquot occupato, leges ſuas profert, quibus cum jam cives mediocriter aſſuefactos videret, ut quas tulerat leges, æternas quoque redderet, hanc rationem commentus eſt. Simulat arduum adhuc quidpiam ſupereſſe, quod ad civitatis ſalutem pertineret, quod tamen inconſulto oraculo aggrediendum non eſſet, eaque de cauſa ſe Delphos proficiſci velle. Interim tamen Reipublicæ intereſſe, ut leges quemadmodum latæ erant, in reditum ſuum inviolatæ ſervarentur, idque ita futurum, primum à regibus, deinde à cæteris omnibus jusjurandum exegit. Profectus itaque Delphos, cum Pythiam reſpondendum audiſſet, nihil legibus illis abſolutius eſſe, feliciſſimamque fore civitatem eam in quâ illæ quam diutiſſimè ſervarentur, conſtituit ſibi amplius in patriam non eſſe redeundum, ne illi aliquando jurejurando ſoluti, leges ſuas excuterent. Miſſo itaque Spartam Oraculo, amicoſque itineris comites amplexus, iiſque dimiſſis, Cyrrham conceſſit, ubi mox ſuis ſibi manibus necem conſcivit. Quanquam alii Criſſæ, nonnulli etiam in Cretâ interiiſſe volunt, ubi etiam ſepulchrum ejus apud Pergameam urbem oſtenditur. Spartani mortuo ſacellum conſecrarunt, & ob ſingularia ejus in patriam merita, divinos ei honores tribuerunt. Vide latius vitam ejus apud Plutarchum. Juſtinus lib. 3. *Proficiſcitur autem in Cretam, ibique perpetuum exilium egit, abjicique in mare oſſa ſua moriens juſſit, &c.* In Samo autem vitâ exceſſiſſe Lycurgum author eſt Heraclides: Λυκοῦργον ἐν Σάμῳ ἐτελεύτησε, καὶ τὸ Ὁμήρου ποίημα παρὰ τοῖς Σπαρτιάταις τὸ Κεφαλλήνων λαβόν, πρῶτος διεκόσμησεν εἰς Πελοπόννησον. Sed ibi legendum, monente Iſ. Voſſio, Ἐν Σάμῳ ἐγένετο, ut eſt in MS. Sami enim aliquandiu egit. Claud. de Mallii conſul.

Spartanis potuit robur præſtare Lycurgus
Matribus, & ſexum leges vicere ſeveræ:
Civibus & vetitis ignavo credere muro
Tutius objecit nudum Lacedæmona bellis.

Idem in Conſul. Quarto:

——— Sic armipotens Lacedæmon
Deſpexit muros, rigido munita Lycurgo.

Quanquam vero Lycurgus Laconibus leges præſcripſerit, non tamen earum conditor fuit, Lacedæmonii enim leges ab Athenienſibus hauſere. Iſocrates Panathenaico: Οὐχ ὡς Λυκοῦργος τὴ πάτριον εὐρήσων, ἢ Διονυσίῳ, ἀλλ' ὡς μιμησόμενος καὶ διοικήσων ὡς δυνατὸν ἄριστα καὶ τὴ πρεσβύτερον τὴ ἡμετέρων καὶ πλεῖ δι' ἀκριβείαν κατασκευασθὸς παρ' αὐτοῖς καὶ ἐπιτυχὸς μεγίστων.

Lycurgus, Thraciæ rex, fil. Dryantis, qui quod Thracas immoderatè vino deditos conſpiceret, vites omnes toto regno excidi juſſit. Plut. in lib. De Poetarum utilitate. Hinc datus poetis locus fabulæ, Lycurgum infeſtiſſimo Bacchum odio proſecutum eſſe, adeo ut nutrices illius in Nysâ latentes perſequeretur, & Baccho ipſi tantum terroris incuſſerit, ut præcipiti fugâ trajecto mari in Naxum ſe receperit: ideoque juſtâ numinum irâ Lycurgum in furorem converſum, & tibias ſibi ſuccidiſſe. Virg. Æn. 2.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant, acri quondam regnata Lycurgo.

Propertius 3. 17.

Veſanumque novâ nequicquam in vite Lycurgum.

Horat. lib. 2. Od. 19.

Thracis & exitium Lycurgi.

Papin. Theb. 5.

——Nec inhoſpita tecta Lycurgi.

Ubi Barthius: Alluſum ad alterum Lycurgum, inhoſpitalem nempe qui hoc removetur. De illo Petronius: *Omnes fabulæ* habuerunt ſine æmulo complexus: At ego ſocietatem *recepi hoſpitem Lycurgo crudeliorem.* In quo fruſtra laborant Schioppius & Salaſius. Proverbium enim fecit *crudelitas Lycurgi*, qui nec hoſpitibus pepercerit; nec quicquam illorſum facit Virgilii locus. Poteſt autem alludi notiſſimus ille Spartanorum Legiſlator, cujus crudelitatem ipſæ leges ſatis teſtantur, & referremus ex Plutarcho eam qua hoſpitibus ſive peregrinis infeſtus fuit, niſi viderem eam jam dum notatam in proverbiis à doctiſſimo viro Adriano Junio. Sed verius eſt Lycurgum Bacchi adverſarium intelligi, qui cæſorum hoſpitum membris domum ſuam ornabat, & ipſi ita Dionyſio minatur apud Nonnum lib. 20.

Εἰ κεφάλοις Σαπέγιον πιεσσόμενον βάκχῃ κελεύοις,
Τμήσας ἴσα βέεσσιν ἐμῷ βυσσῶν ἀμέλοιο·
Τῶτί σοι ἐξ ἐμέθεν ξεινήιον· ὄφρα τις εἴπῃ
Ἡ Διός, ἢ μεγάροιτις, ὅτι φρεσὶ πάλλεται Λυκόεργος
Ἡμιτόμοις μελέεσσιν ἐμιπλόθη Διωνύσου.

Et ante eodem libro traditur Martis filium Lycurgum hoſpites vi attractos Patri mactaſſe, ſummis membris poſtibus ædium præfixis, & coegiſſe ſibi pro Jove ſacra facere, & ad ipſam Dei Hoſpitalis aram eos interfeciſſe. Quali homine an crudeliorem hoſpitem nominare potuerit Petronius, non comminiſcimur, ſuo vero Lycurgo illius famam ſcite amolitur Papinius. Verba Nonni pariter proponemus, ſunt enim jucundiſſima:

Τοῖος ἦεν Λυκόεργος ὁμόφρων, ἀχθοφόρυς δὲ
Πολλάκις ἐν πειόδιοιν ἀλήμονας ἄνδρας ὀλίτας
Δήσας εἰς ἕλιον ἔλκων. Ἐνυαλίῳ δὲ τοκῆϊ
Δαιτρὸν ἱερὸν ἔρεζε· διϊζομένων δὲ μαχάων
Ἄκρα βαλὼν ἐπύκαζε κηκοξείνης πυλεῶνας·
Ὡς δ' ὅτε δυσμήνων μὲν φύλοπιν ὀφρὰ μολόντες
Ἀνδρὸς ἀκοντοφόροιο νέης ἀναθήματα νίκης
Λαοὶ δῄς ἢ πάλυκας ἐπικρεμόωντο μελάθρῳ.
Οὕτω καὶ φονίοιο θεοῦ φρεσὶ πάλλετο Λυκόεργος
Ἄκρα ποδῶν καὶ χεῖρες ἐπαΐξωτο διαντῶν, &c.

Crudelitatis Lycurgum arceſſit etiam Lucanus lib. 1.

——Thebanam qualis Agaven
Impulit aut ſævi contorſit tela Lycurgi Eumenis.

Lycus, Bœotiæ rex, qui Antiopam Nyctei regis filiam uxorem duxit, quam poſteà cum à Jove in Satyrum converſo compreſſam cognoviſſet, repudiavit, Dircenque uxorem duxit, quæ verita ne Antiopa cum Lyco in gratiam rediret, arctiſſimis eam in vinculis aſſervavit, quibus Jovis miſeratione diſſolutis, in Cithæronem montem profugit, ubi Amphionem & Zethum peperit, qui poſtea à paſtore, qui ipſos nutriverat edocti, eum unà cum uxore interfecerunt. Vide *Amphion*, & *Dirce*.

Lycus, exul Thebanus, qui id temporis quo Hercules ad inferos deſcenderat, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, Creonte occiſo, regnum Thebanorum occupavit, cumque jam Megaræ Herculis uxori vim inferre pararet, opportuno illius reditu oppreſſus eſt, ut latius videre eſt apud Senecam in Hercule Furente. Julius Hyginus in fabulis (non quidem, ut arbitror, antiquus ille qui Auguſti tempore vixit, ac de Virgilio, teſte Gellio lib. 16, & de urbibus Italiæ, auctore Servio, ad 7. Æn. ſcripſit.) *Lycum Neptuni filium*, quod Megaram, *Creontis filiam, uxorem ejus, & filios Theromachum, & Ophitem, occidere voluit, interfecit.* Vide Euripidem. Ἐν Ἡρακλεῖ Μαινομένῳ.

Lycus, nobilis Trojanus, unus ex comitibus Æneæ. Virg. Æn. 1.

Nunc Amyci caſum gemit, & crudelia ſecum
Fata Lyci.———

Lycus, Priami filius; Item unus ex Centauris. Et fluvius Aſſyriorum, qui Tigri immiſcetur.

Lycus, medicus nobilis Neapolitanus, de quo Plin. 20. 20.

Lycus,

Lycus, rex Libyæ, qui cum hoſpites ſuos immolare conſueverat, à Callirrhoe filiâ proditus fuit. Nam cum hæc Diomedem, qui direptâ Trojâ in Libyam tempeſtate delatus fuerat, amore deperierat, eum è vinculis emiſit; At ille ſpreto ſalutis authore, enavigavit. Ea autem ultro vitam laqueo finivit. Plut. Par.

Lycus, puer quidam ab Alcæo dilectus. Horat. lib. 1. Carm. Od.

Liberum & Muſas, Veneremque & illi
Semper hærentem puerum canebat,
Et Lycum nigris oculis, nigroque
Crine decorum.

Lycus Rheginus hiſtoricus, Demetrii Phalerei inſidiis appetitus, teſte Suida. Mem. ejus Agatharchides lib. de Rubro mari, item Porphyrius, ſive Malchus de vitâ Pythagoræ. Clem. Alex. 1. Strom. ubi Peripateticus vocatur, item Tzetzes Chiliad. 3. Hiſt. 100. Condidit, Suidâ teſte, hiſtoriam Libyæ & Siciliæ. Ex Libycâ quædam citat Antigonus, Hiſt. Mirab. 66. qui & ejus de flum. ac fontibus lib. advocat Hiſt. 148. & 154. Ac præterea de Alexandro ſcripſiſſe diſcimus ex Stephano in Σκίρ.

Lyde, Antimachi poetæ uxor, quam egregiè animo charam habuit, quæ cum mortua eſſet, ille elegiam, quâ mœrorem ſolaretur, ſibi fecit, nomine Lyden, ubi enumeratis heroicis calamitatibus, & infortuniis, malis alienis ægritudinem ſibi minuit. Hujus meminit Plut. in lib. De Conſolatione. Ovid. Triſt. 1. 5.

Nec tantum Clario Lyde dilecta poetæ.

Lydia, purpuræ venditrix, quæ omnium prima in urbe Philippis Evangelium amplexa eſt, & Paulum ac Sylam hoſpitio accepit. Act. 16.

Lydus, Atyos Mœoniæ regis fil. & frater Tyrrheni. Nam cum Atys domi ſibi multitudinem abundare videret, filiis ſuis hanc propoſuit conditionem, ut inter ſe ſorte ducta, alter oneroſam multitudinem educeret, novaſque ſibi ſedes quæreret, alter paterni regni ſucceſſor remaneret. Quare cum ſors ita cecidiſſet, ut Tyrrhenus relictâ patriâ, novarum coloniarum author fieret, in eam Italiæ partem ſeſe contulit, quæ mare inferum ſpectans, ab eo Tyrrhenia appellatur. Lydus vero domi relictus, paternique regni hæres factus, Mœoniam de nomine ſuo Lydiam appellavit.

Lygdamus, viri nomen apud Prop. 3. 7. & 4. 7. 9. ſed ita, ut neſcias Propertiine ſervus, an Cynthiæ fuerit. Eo ſe nomine Tibullus appellat, cum ait

Lygdamus hic ſitus eſt.

Eſt apud Herodotum *Lygdamus* quidam Naxius Piſiſtrato adjutor in recuperandâ Tyrannide.

Lynceus, Apharei fil. unus ex Argonautis, tantâ oculorum acie præditus, ut ea per denſos etiam quercetorum truncos, ac ſtipites, atque adeo uſque ad inferos vim ſuam expromeret. Orpheus in Argonaut.

Λυγκέυς θ' ὃς πάλιγκα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
Βένθεα καὶ Πλούτωνος ὑπογθονίοιο βάραθρα,
Μοῦνος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄμμοις.

Quæ Cribellus Mediolanenſis ejus interpres ita vertit:

Quique procul longè trans æthera, trans mare Lynceus
Et ſubter Plutum, terræque barathra profundæ
Solus in humanis viſu penetravit acuto.

Apollonius, Argonaut.

——Λυγκεὺς ᾧ κὴ ὀξυτάτοις ἐνέκαρσε
Ὄμμασιν, εἰ ἐτεὸν γε πέλει κλυτός, ἀνέρα κεῖνον
Ῥηϊδίως κὴ νήρθε κατ' χθονὸς αὐλακα δοῦναι.

Staſinus *in rebus Cypriis*:

——Αἶψα δὲ Λυγκεὺς
Τηύγετον θεσπέσαιτο πρὸ ταλέων πεπιθώς,
Ἀκρότατον δ' ἀνάσας διέλεκτο νῆσον ἅπᾳσι
Ταρπαλίδης Πέλοπος. Τάχα δ' ἔσιδεν ὄβριμος ἥρως
Δεινοῖς ὀφθαλμοῖσιν ἴσον δρυὸς ἄμφω κοίλης
Κάρηα δ' ἱππόδαμον κὴ ἀνδροφόνην Παλυδέυκεα.

Val. Flac. 1. Argonaut.

At frater magnos Lynceus ſervatur in uſus,
Quem tulit Arene, potuit qui rumpere terras
Et Styga tranſmiſſo tacitum deprendere viſu.

Fabulæ originem præbuit, quòd multa obſervaret ſecreta naturæ: in his metalla primus, vel ſaltem illa, quæ beare imprimis creduntur, nempe aurum, argentumque effodere terris docuiſſet, vel quoniam multa, ſeu idem, ſeu alius, ad ſcientiam pertinentia ſideralem comperiſſet, quale eſt illud quòd noviſſimam, primamque Lunam (νέαν καὶ νέαν Græci dicunt, teſte Heſychio) eodem die in ſigno arietis conſpexiſſet, quemadmodum Plinius refert. 2. 17. Indeque jam memoratus Flaccus:

——*Solus tranſibit nubila Lynceus.*

Ac ob hoc oculorum acumen quiſquis ille Lynceus celebratur Pindaro in Nem. Ariſtoph. in Plut. Theocr. in Dioſcuris, Similiter Lynceis fuiſſe oculis dixeris Strabonem illum minimè Strabum, qui, ut ex Varrone prodit Solinus lib. 6. è Lilybæo promuntorio, ſi fas credere, naves numerabat è Carthaginis portu ſolventes. Id ſpatium 135 m. p. continet, ut ibidem ait Solinus, imo mille ac 500 ſtadia, ſive m. p. 200. ut ex maritimo Antonini Itinerario colligitur.

Lynceus, Idæ frater, qui pro duabus Leucippi filiabus, quas ipſis deſponſatas Caſtor & Pollux rapuerant, arma ſumpſerunt, initaque pugnâ Caſtor Lyncei, Lynceus Pollucis manu occubuit. Idas vero cum ipſum etiam Pollucem adoriri conaretur, immiſſo à Jove fulmine interiit. Ovid. Faſt. 5.

Pectora trajectus Lynceo Caſtor ab enſe,
Non expectato vulnere preſſit humum.
Ultor adeſt Pollux, & Lyncea perforat haſtâ,
Qua cervix humeros continuata tegit.

Apollonius tamen in Argonautis, Idam à Caſtore interfectum tradit; idque Lynceum per abietem vidiſſe, & Caſtorem occidiſſe. Hic eſt idem cum ſuperiore. Horat.

Non poſſis oculo quantum contingere Lynceus,
Non tamen idcirco contemnas lippus inungi.

Lynceus, quem Ovidius *Linum* vocat, fil. Ægypti & ſolus ex 50 fratribus miſericordiâ Hypermneſtræ conjugis evaſit à morte, qui poſtea expulſo, vel etiam occiſo Danao, regnavit apud Argos.

Lynceus Samius, Duridis Samii frater, Theophraſti diſcipulus, teſte Suidâ. Varia ſcripſit, uti videre eſt apud Athen. libb. 6. & 8. De Lamiæ quoque cœnâ ſcripſiſſe, teſtatur Plut. in Demetrio.

Lyncus, ſive *Lyncæus*, aut *Lynx*, Scythiæ rex immaniſſimus, qui Triptolemum à Cerere miſſum, ut hominibus frugum uſum commonſtraret, hoſpitio excepit: cumque nomen, patriam, viæque cauſam ab eo didiciſſet, ut tam præclari inventi gloriam in ſe transferret, hoſpitem obtruncare conſtituit. Cumque jam noctu dormientem aggredi vellet, Ceres indignata in Lyncem feram eum convertit. Ovid. Met. 5.

Rex ibi Lyncus erat, regis ſubit ille penates.

Lyra, ſignum cœleſte, ſtellarum novem inter genu, & manum ſiniſtram Engonaſis ſitum. Oritur cum Sagittario, occidit autem exoriente Virgine. Ovid. Faſt. 3.

Illâ nocte aliquis tollens ad ſydera vultus,
Dicet, ubi eſt hodie, quæ Lyra fulſit heri?

Qui poeticam aſtrologiam conſcripſerunt, volunt Lyram hanc eſſe à Mercurio primùm inventam in Cyllene Arcadiæ monte, & ab eo Apollini donatam: Ab Apolline autem inventâ citharâ Orpheo conceſſam, eoque interempto, à Muſis in cœlum tranſlatam.

Lyſander, dux Lacedæmonius invictiſſimus, cujus ductu Athenienſes cum duce Conone navali pugnâ cladem acceperunt; Ex quo Athenæ ſemidirutæ impoſitumque jugum 30 tyrannorum fuit. Victus denique Lyſander à Conone ipſo terreſtri pugnâ, & interfectus, ubi Pauſanias ejus collega in exercitu ſuſpectus, in exilium profectus eſt. Lyſander & rebus geſtis, & animi magnitudine Syllæ comparatur. Plut. in Parallel.

Lyſaneas, de Iamborum ſcriptoribus teſtis adhibetur ab Athenæo lib. 7.

Lyſanias, orator Græcus. Alter fuit Arcas, qui Lycaonem regno expulit. Item procurator conſtitutus à Romanis ſuper Abilenem regionem. Luc. 3. Item Ptolemæi Manetho qui ad Libanum habitavit, filius.

Lyſias, Syracuſanus genere, Cephali filius, unus è decem Oratoribus, natus Athenis, quò pater ſe tranſtulerat. Puer Thurion coloniam migravit, rediit annos natus 47. interque principes oratores habitus. De quo Cic. in Bruto. *Tum fuit Lyſias*, inquit, *ipſe quidem in cauſis forenſibus non verſatus, ſed egregiè ſubtilis ſcriptor, atque elegans, quem jam prope audeas oratorem perfectum dicere*, &c. Item princeps quidam exercitûs. 1 Mach. 3. & alius Act. 24.

Lyſidice, Pelopis & Hippodamiæ filia, quæ Electryoni nupſit, & ex eo Alcmenam Herculis matrem peperit. Plut. Alii vero, inter quos eſt Homeri Commentator, matrem Alcmenes non Lyſidicen Pelopis, ſed Anaxo Ancæi cujuſdam filiam faciunt.

Lyſimachides de Atticis Rhetoribus edidit Commentarium. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 478.

Lyſimachus, natione Acarnan, Alexandri pædagogus, ſecundas poſt Leonidem obtinuit, nullo urbanitatis genere præditus, niſi quod ſe Phœnicem, Alexandrum, Achillem, Philippum vero Peleum nuncupavit. Plut. in Alexandro.

Lyſimachus, Agathoclis filius è ſucceſſoribus Alexandri M. Pergamo præfuit, ubi theſauri regis fuerunt. Hic illuſtri quidem Macedoniæ loco natus, virtute illuſtrior fuit, amore literarum ac Philoſophiæ ardebat adeo, ut Calliſthenem tunc ab Alexandro afflictum atque in vinculis habitum,

de virtute diſſerentem ſæpius audiverit, poculumque ei, ac remedium miſeriæ optanti propinaverit. Quod ægrè ferens Alexander, Lyſimachum leoni objeciſſe dicitur: Sed ille viribus fretus rem poſteris prodendam fecit. Manum amiculo convolutam in os leonis inferens, abreptâ linguâ feram exanimavit; quo facto vehementius poſtea Alexandro dilectus fuit. Trogus lib. 15. Sen. de Ira, 3. 17. *Lyſimachum* æque familiarem ſibi Leoni objecit. Nunquid ergo hic Lyſimachus, felicitate quâdam dentibus leonis elapſus, ob hoc, cum ipſe regnaret, mitior fuit? Idem de Clem. *Quid enim intereſt*, oro te Alexander, leoni Lyſimachum objicias, an ipſe laceres dentibus tuis? Tuum iliud os eſt, *tua illa feritas*. Plinius quidem lib. 8. c. 16. *incluſum cum leone*, *Alexandri juſſu*, *eumque ſtrangulatum ab eo* ſcribit; cui fere aſſentitur Pauſan. in Atticis. Adde Curt. lib. 8. qui tamen inclinat fabellam eſſe.

Lyſimachus Alexandrinus hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 384. Item frater Menelai. 2 Mach. 4.

Lyſippe, una filiarum Proeti, ſoror Iphianaſſæ, & Iphinoes, quæ quòd ſe Junoni præferre non eſſent veritæ, tanto furore correptæ ſunt, ut per agros diſcurrentes, ſe vaccas eſſe crederent.

Lyſippus, clariſſimus ſtatuarius, patriâ Sycyonius, qui ad ſexcenta decem opera feciſſe traditur, quorum ſingula arti claritatem dare potuiſſent. Hic, teſte Quintiliano ad veritatem optimè acceſſit, quamobrem etiam Alexander ille Magnus ab uno Lyſippo ſe fingi voluit, & pingi ab Apelle. Horat. ad Aug. Cæſ.

Edicto vetuit, ne quis ſe præter Apellem
Pingeret, aut alius Lyſippo duceret æra
Fortis Alexandri vultum ſimulantia.

Propertius:

Gloria Lyſippo eſt animoſa effingere ſigna.

Papinius de Domitiani equo maximo 1 Sylv. 1.

—— Quem tradere es auſus
Pellæo Lyſippe duci.——

Item Poeta Comicus, cujus fabulas enumerat Athenæus. Plin. 7. 37.

Lyſis, Philoſophus quidam, qui dixit Deum numerum eſſe ineffabilem, aut maximi intimique numeri ſummitatem. Origines. De Lyſide Pythagorico Voſſ. P. Gr. pag. 48.

Lyſiſtrate, Ariſtophanis Comœdia ſic dicta.

Lyſius, Liberi patris cognomen apud Bœotios ἀπὸ τῦ λύειν, h. e. *à ſolvendo* impoſitum. Ferunt enim Bœotios aliquando à Thracibus deprehenſos, partim captos partim in fugam verſos fuiſſe, ex quibus cum nonnulli ad Trophonii ſpecum confugiſſent, viſum eſt iis noctu aſtantem loci ejus Deum, Liberi Patris ſibi auxilium promittere. Quo ſomnio alacriores redditi Thracas ex inſidiis adorti ſunt, quos cum vino, ſomnoque obrutos invenîſſent, nullo negotio ſuperarunt, receptiſque ſuis, cùm in patriam rediiſſent, Dionyſio cognomento Lyſiæ templum conſecrarunt. Author Heraclides Ponticus. Julius autem Pollux, deos omnes, qui averruncandi mali gratiâ colebantur *Lyſios* vocari ait, quos ἀλεξικάκους, & ἀποτρόπαιους Græci nominant.

M A

Macareus, filius Æoli, qui mutuo Canaces ſororis ſuæ amore correptus, cum eâ concubuit, puerumque ex eâ ſuſcepit, cujus & pater erat, & avunculus. Quam rem cum Canace patrem nescire maximè cuperet, ſacris frondibus puerum legit, curatque clanculum ad nutricem perferendum. Verum cum per Æoli aulam efferetur, vagitu ſuo puer proditus eſt, avique juſſu canibus objectus. Filiæ autem pater enſem per ſatellitem miſit, ut eo pro meritis uteretur, quo & necem illa ſibi traditur conſciviſſe, Macareus vero re cognitâ, fugâ ſalutem quæſivit, cumque Delphos veniſſet, Apollinis factus eſt ſacerdos. Extat Epiſtola Canaces ad Macareum apud Ovid.

Macareus, vetus hiſtoricus, de rebus Coorum ſcripſit, Athenæo teſte, lib. 6. & 14.

Macaria, Herculis filia, quæ pro incolumitate publicâ ſe devovit. Hercule enim defuncto, quum Euryſtheus illius liberos inſectaretur, atque illi ad Miſericordiæ Aram confugiſſent, Athenienſes recuſantes eos in hoſtium manus tradere, cum Euryſtheo bellum ſuſceperunt. Porro edito oraculo, futurum ut Athenienſes ab Euryſthei incurſatione liberarentur, ſi quis Heraclidarum ſe ſponte offerret ad necem, ſeque inferis devoveret, Macaria ſeſe ſpontaneæ morti obtulit. Quo facto congreſſi cum hoſtibus Athenienſes victoriam reportarunt, cùm aliis quamplurimis interfectis, tum Euryſtheo ipſo ab Hylo, ſive Jolao Herculis filio perempto, cujus caput amputatum ad Alcmenam detulit. Illa vero defuncti oculos effodit. Cæterum Athenienſes magnificum Macariæ funus fecerunt, tumulumque ejus floribus coronis decorarunt. Imo & illi ad ſcelus expiandum ſacra facere ſoliti ſunt, ut ex Platone in Hippiâ colligere licet. Rhod. 13. 7.

Macarius, ſub Decio Romanorum Imp. martyrio apud Alexandriam coronatus, An. Dom. 251. Item alius Hieroſolymorum epiſcopus 35. An. Dom. 316. *Macarii* præterea duo fuere, unus Ægyptius, alter Alexandrinus, de quibus Suidam adi.

Macedonius, hæreticus qui Spiritum ſanctum creaturam eſſe, non Deum dixit, quare Πνευματόμαχος dictus. Aug. De Hæreſibus.

Macer, poeta qui de herbarum viribus ſcripſit. Ovid. Triſt. 4. 10.

Sæpe ſuas volucres legit mihi grandior ævo,
Quæque nocet ſerpens, quæ juvat herba, Macer.

Præterea vero cecinit Θηριπόνθρα Homeri. Idem. Ponticorum ſecundo Eleg. 10.

Tu canis æterno quicquid reſtabat Homero,
Ne careant ſummâ Troica fata manu.

Vide Voſſ. de Poetis Lat. p. 28.

Machabæus, cognomentum fuit ſolius Judæ filiorum Mattathiæ natu maximi, idque jam à puero, quamvis Judæi velint illum ita demum appellatum eſſe ab eo tempore, quo vexillo ſuo ſingulares literas intexi curavit, quæ ſingulorum illorum verborum, Exod. 15. initia eſſent *Mi Chamocha Belohim Adonai*. Sed ex vetuſtiſſimis Judæorum monumentis ſcimus Leonem ejus vexillo intextum fuiſſe. Cæterum veteres Eccleſiaſtici, non Judam ſolum, ſed multos alios Machabæos vocant. Euſebius omnes Haſamonæos, i. e. omnem progeniem Mattathiæ Haſamonæi, vocat *Machabæos*, lib. 8. Quin & *Machabæi* dicti ſunt ſeptem fratres filii Annæ, propter verum cultum à ſatellibus Antiochi excarnificati de quibus in Epitomâ Jaſonis Cyrenæi, *Itaque omnes qui ob legis obſervationem excruciatis, cæſi, & malè tractati ſunt, à veteribus Chriſtianis dicuntur Machabæi, ut qui propter Chriſtum dicti Martyres.* Ind. Peluſ. lib. 3. ep. 4. ait *Machabæum* Perſicâ linguâ *Dominum* ſignificare. Subdit Μακκαβαῖοι γὰρ ἐκαλήθησαν οἱ ἐν τοῖς Μακκαβαϊκοῖς χρόνοις τὰ ἀνήκεστα ὑπομείναντες, καὶ μὴ ἐξομοσάμενοι τὸν πατρίους νόμους.

Machaon, filius Æſculapii & Arſinoes. Alii Coronidis, alii Heſiones filiæ Meropis, alii Xanthiones filium faciunt, Podalirii frater & medicus inſignis, qui unà cum reliquis Græciæ principibus ad Trojam profectus, tandem ab Eurypylo eſt occiſus. Ponitur aliquando ſimpliciter pro medico. Ovid.

Firma valent per ſe nullumque Machaona quærunt.

Martialis:

Quid tibi cum medicis? dimitte Machaonas omnes.

Virg. lib. 2. *Machaonem* numerat inter eos, qui equo ligneo incluſi Ilii portas ſuis reſerarunt. Porro *Machaon* Gereniæ, quæ Laconiæ civitas eſt, ſepultus fuit, cujus tumulus templo colebatur magnifico, quod variorum morborum hinc peterentur remedia. Ejus ſimulacrum æreum erat, quod etiam corona inſigniebatur.

Macrobius, nomen viri, qui ſcripſit Saturnalium libros, & commentarios in ſomnium Scipionis. Hoc ſomnium Græcè tralatum quòd perperam Gazæ tribuatur, veteres Codd. MSS. teſtantur: in quibus non modo id ſomnium, verum etiam tota Macrobii ejus ſomnii explicatio Græca continetur, Maximoque Planuli adſcribitur. Guil. Morellius: *Curioſiſſimus in loquendo, & reconditiſſimæ ſcientiæ* dicitur Laurentio Vallæ lib. 9. eleg. cap. 13. Nec me movet quod Voſſius eum alicubi *bonorum ſcriptorum Lavernam* appellet. Quam vellem plurimos ejuſdem fures haberemus! Neſcio autem quare tam infenſus ei fuerit Ang. Politianus, qui eum *dapibus partim emendicatis, partim ſuffuratis ſuas cœnas inſtruxiſſe* ait. Utinam vero locis nonnullis Maroni paulo iniquior non fuiſſet: hinc enim fit quod Jovianus in Antonio vocet eum *lippum, cæcutientemque Grammaticum, auctorem ſordidæ locutionis, & orationis, hominem peregrinum, qui ne Latinè quidem loqui ſciat, barbarum, ineptiſſimè ineptientem, audaciſſimum, ut qui de maximo Poetâ, tanquam Prætor judicet; proferentem judicium, non ut qui eſſet ſobrius, ſed ut convivа, ſed ut fatur, ut inter rorantia pocula, ut in Saturnalibus, hominem belliſſimum, qui convivam ſtatuat judicem, menſam prætorium.* Sed nec Scaligero patri forſan ignoſcas, qui tenerrimo & penè nimio in Virgilium affectu abreptus, Macrobium appellat, *peſſimum lancinatorem, corruptiſſimum judicem.*

Mænades, eædem quæ Bacchæ, h. e. mulieres inſanientium ritu Bacchi orgia celebrantes, ἀπὸ τῆ μαίνεσθαι, quod ſignificat *inſanire*. Prop. lib. 3.

Seu ſequitur medias, Mænas ut acta, vias.

Ovid. Faſt. 4.

Mentis inops rapitur, ut quas audire ſolemus
Thoreicias fuſis Mænadas ire comis.

Prop. iterum ubi ſupra:

—— Neque enim Ilia quondam
Verax Pergameis Mænas habenda malis.

Juv. Sat. 6.

——Crinemque rotant ululante Priapo
Mænades.——

Mænius, decoctor quidam fuit, & luxurioſus, qui ampliſſimo conſumpto patrimonio, & domo venditâ, columnam tantum exceperat, unde ſpectaret gladiatores, quæ propterea *Mæniana* dicta eſt. Horat. 1. Sat. 3.

Egomet mî ignoſco Mænius inquit:

Idem Ep. lib. 1. Ad Vallam:

Mænius ut rebus maternis atque paternis
Fortiter abſumptis, &c.

Vide Lambinum ad locum.

Mæon, viri proprium. Stat. Theb. 2.

—— Nullâ deceptus ab alite Mæon.

Apollodorus, lib. 3. Διάπεμψε δὲ Θηβαίων Τυδέως πρέσβυς, πάντων ἀνειλημένα· οἱ δὲ πεντήκοντα ἄνδρες ὁπλίσαντες αὐτὸν τὸν ἐνέδρευσαν αὐτῷ· πάντας δὲ αὐτὸς χωρὶς Μαίονος ἀπέκτεινε. *Hæmoniden* vocant alii exemplo Homerico Iliad. Δ. Ubi de Tydeo ad Thebas adventante:

Οἱ δὲ χολωσάμενοι Καδμεῖοι, κίντορες ἵππων
Ἀν' ἀνθρωπήϊον πυκινὸν λόχον εἶσαν ἄγοντες
Κέρες πεντήκοντα· δύω δ' ἡγήτορες ἦσαν,
Μαίων Αἱμονίδης ὀπιθοκλεὴς ἀντάτιος τε
Τίός τ' Αὐτοφόνοιο, μενεπτόλεμος Λυκοφόντης.
Τυδεὺς μὲν κὴν τοῖσιν ἀείκελα πότμον ἐφῆκε.
Πάντας ἔπειθ' ἕνα δ' οἶον ἴσκε οἶκόν δε νέεσθαι
Μαίον' ἄφα φείσηκε θεῶν τεράεσσι πιθήσας.

Mæra, canis Orionis, ut poetæ narrat; proprie tamen eo nomine capra ſignificatur λευκομέλαινα, i. e. ex albo nigricans. Cœl. Rhod. 17. 18. Heſychius Μαῖρα κύων τὸ ἄστρον, ἢ ἀκμαιότατον καῦμα, οἱ δὲ τὴν Σελήνην. Vide Voſſ. de Idolat. 1. 30.

Magdalena, mulieris nomen. Mat. 28. Luc. 8. Hanc eandem fuiſſe cum Mariâ ſorore Lazari pluribus aſtruit Baronius [Annal. ad Chriſti an. 32. p. 147.] quem vide. Satis ex Matt. 28. 56. confirmatur. Nam ſi Maria Magdalena eadem non fuerit cum Mariâ ſorore Lazari, tum aut non affuit Maria ſoror Lazari ad crucem Chriſti, atque ad ejus ſepulturam, aut ſilentio præteritur ab evangeliſtis, quod utrumque incredibile. Unde *Magdalena* ea dicta fuerit, non adeo clare liquet; an à *Magdala* op. ad lacum Geneſariticum, an à voce מגדל quæ *plicaturam*, aut *cincinnationem crinium* denotat, meretricibus uſitatiſſimam. Lightfoot.

Magna mater, eadem quæ & *Deorum mater*. Stipe honorabatur, idque non magnâ. Ovid. Faſt. 4.

Dic inquam parvâ cur ſtipe quærit opes?

Quam exiguam vocat in Pont.

Ante Deûm matrem cornu tibicen adunco
Cum canit, exiguæ quis ſtipis æra neget?

Hanc vicatim colligebant Phrygii generis vir & mulier per eos dies quibus Diva per urbem ferebatur. Dionyſ. lib. 2. Ἱερᾶς δὲ αὐτῆς ἀνὴρ Φρὺξ, καὶ γυνὴ Φρυγία, καὶ πεδάγουσιν ἀνὰ τὴν πόλιν ἔτοι μητραγυρτοῦντες, ὥσπερ αὐτοῖς ἔθος πάτριος τε περικείμενοι τοῖς εἴδεσι καὶ κατακεκύφοτες ὡς δὴ ἐπομβρίων τὰ μητρῶα μέλη καὶ τύμπανα κροτοῦντες. Non audio Codd. in quibus μιαιγυρτοῦντες· nam erogatio illa ſemel annua fuit, non mentrua. Μητραγυρτεῖν, inquit Euſt. eſt τὸ μὴ τυμπάνου καὶ πηῶν τοιούτων ἀπέχεσθαι καὶ ὅπη τῇ Μητρὶ ἀγείρειν ὄφελς. Inde *Metragyrtæ* qui itidem cogebant Matri deorum cum tabellâ ut ait Comicus in Ἡπυχῷ. His mendicantibus ſolitus olim dicere Antiſthenes ὑπὲρ τοῦ Μητέρα δὴ Θεῶν, ἵνα οἱ Θεοὶ τρέφωσιν· teſte Clem. Alex. in Protrept. Obſervandum tamen hujuſmodi munus nunquam, ut civis Rom. exerceret, Senatum permiſiſſe. Auctor idem Dionyſ. Ῥωμαίων δὲ δὴ αὐδησάντων ὅτε μήτηρ γυρτὴ πὴς, ὅτε κατακύπτουσα πεδάει, καὶ νόμων, ἢ ἁφίσμα Βουλῆς. Extera hæc & inſana ſacra reſpuit ſemper urbica gravitas.

Magius, præfectus Piſonis, in quem Gallus productus teſtis, quum innumerabilem pecuniam Magio datam dixiſſet, idque Scaurus tenuitate Magii redargueret: *Erras*, inquit, *Scaure: Ego enim Magium non conſervaſſe dico, ſed tanquam nudus nuces legeret, in ventrem abſtuliſſe*, Cic. De Orat. 2.

Magnentius, Rom. Imp. an. U. C. 1103. Victus Lugdunum aufugit. Deinde in furorem converſus Deſiderium fratrem vulneravit, quoſquam amicos interfecit, tandem vero ſe gladio confodit, an regni 3. Trip. Hiſt. 5. 10.

Magnes, Athenienſis Comicus antiquæ Comœdiæ tempore Epicharmi, docuit fabulas 9. vicit 2.

Magnes, Smyrnæus puer præ cæteris mortalibus formoſus, poeticâ inſuper & Muſicâ ornatus, coronâ inſignis aureâ, ac habitu molliore indutus civitates obibat, multis dilectus, præſertim Gygi Lydorum regi. Parentes autem probrum hujuſmodi peroſi, captâ occaſione comam ejus inciderunt veſtem, ornatumque omnem laceraverunt. Quare perturbatus Gyges in Magneſios bellum movit, quibus tandem ſuperatis revertens, Sardibus Panegyricum celebravit magnificentiſſimum. Suidas.

Mago, hujus nominis plures fuiſſe conſtat. Primus rem ac diſciplinam Carthaginenſium auxit. Is ante bellum Punicum, ut Livius, & Trogus referunt cum 120 navibus bello Tarentino auxilio venit Romanis, ægre ferens Italiam ab externis invadi, cui actæ à Senatu gratiæ, auxiliaque remiſſa. Duos moriens filios reliquit Aſdrubalem & Hannibalem. Item *Mago* Annibalis frater, cauſa victoriæ apud Trebiam fuit, ſed apud Locros à Manlio clauſus ab Annibale liberatur. Livius quoque lib. 30. ſcribit Magonem tum, cùm in Africam per legatos evocatus navigaret, apud Corſicam obiiſſe. *Mago* alius à Scipione capitur apud Carthaginem in Hiſpaniâ, Romamque per Lælium mittitur. *Mago* denique de Re Ruſticâ ſcripſit, quem Columella, lib. 1. *ruſticationis parentem* vocat. Cujus viginti octo memorabilia volumina ex Senatuſconſulto in Latinum ſermonem converſa ſunt. Hujus meminit Servius, quem Virgilium in Georgicis imitatum ſcribit.

Magus, Græcè Μάγος. Præluxiſſe Perſis olim Magos ſapientiæ ſtudiis, atque etiam rerum Divinarum notitiâ varii tradunt ſcriptores. Apul. in Apol. *Nam ſi quod ego apud plurimos lego, Perſarum linguâ magus eſt, qui noſtrâ ſacerdos.* Siquidem *Magia* eſt quod Plato interpretatur θεῶν θεραπεία. Porphyrius περὶ ἀποχῆς δ'. Παρά γε μὴ τοῖς Πέρσαις οἱ περὶ τὸ θεῖον σοφοὶ, καὶ τοῦτο θεραπεύοντες, Μάγοι μὲ προσαγορεύονται, τοῦτο γὰρ δηλοῖ ὡς τὸν ὁπαδεῖον αὐτῆς διάλεκτον ὁ Μάγος. Heſychius ſcribit Magum à Perſis vocari τὸν θεοσεβῆ καὶ θεόλογον, καὶ ἱερέα. Suidas autem Μάγοι παρὰ Πέρσαις οἱ φιλόσοφοι, καὶ φιλόθεοι. Cic. De Divinat. *Sapientum & doctorum genus Magorum habebatur in Perſis.* Hinc Philo in lib. *Quod omnis probus liber ſit.* Magos deſcribit, ut eos τὰ φύσεως ἔργα διεξοδευομένους appellet. Clariſſimus Voſſius ab Ebræo מגה deducit, quod *meditabundos ac in rerum cognitione occupatos* ſignificat, à Radice הגה, quod eſt *meditari*.

Mahometes, Arabs ex Hebræis partim, partim ex Chriſtianis novam deſumptam doctrinam introduxit, A. D. 625. Cujus vitam, mores, & genus, lege apud Polyd. Virg. de invent. rerum lib. 7. Et Theodorum Bibliandrum. Quædam etiam exhibet Cedrenus. De Alcorano ejus ita Lipſius monit. & exempl. Politic. cap. 3. *O nugas! ô deliria! primum commentus eſt Deum unum ſolidumque. Chriſtum non Deum, ſed magnum vatem & prophetam, ſe tamen majorem, & proxime à Deo miſſum. Præmia qui ipſum audient, Paradiſum, qui poſt aliquot annorum millia reſerabitur, ibi 4. flu. lacte, vino, melle, aquâ fluere, ibi palatia & ædificia gemmata, atque aurata eſſe, carnes avium ſuaviſſimarum, fructus omne genus, quos ſparſi jacenteſque ſub umbra edent. Sed caput felicitatis, viros fœminaſque majores ſolito magnis genitalibus aſſiduâ libidine, & ejus uſu ſine tædio & fatigatione*, &c. *Sed & phyſica quoque miranda. Nam facit Solem & Lunam in equis vehi, illum autem in aquam calidam veſpere mergi, & benè lotum aſcendere, atque oriri; Stellas in aere è catenis aureis pendere; Terram in bovini cornu cuſpide ſtabilitum, & agitante ſe bove ac ſuccutiente fieri terræ motum; Hominem autem ex hirudine, aut ſanguiſuga naſci*, &c.

Mahometes, Amurathis filius Turcarum Imp. 9. Imperavit annis 30. An. Dom. 1449. Conſtantinopolim vi cepit, & expugnavit. Conſtantini Palæologi Imperatoris caput per ludibrium pilo affixum, & in urbe circumgeſtatum fuit. Regna duodecim Chriſtianis ademit, 200 urbes cepit, & in his Chalcidem inſulam armis, & Scodram deditione Venetis extorſit. Bellum maritimum annis multis cum noſtris majoribus geſſit. Rhodum fruſtra tentavit, Italiæ, captâ Hydrunte, arma intulit. Egnatius, lib. 3. an. 1463.

Maia, Atlantis filia ex Pleione nymphâ, ex quâ Jupiter Mercurium ſuſcepit. Virg. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater eſt, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.
At Maiam (auditis ſi quicquam credimus) Atlas
Idem Atlas genuit, cœli qui ſydera fulcit.

Nonnulli etiam tradunt eam Vulcano nupſiſſe. Significat & *obſtetricem*, ut ait Suidas in Socratis vitâ. Eſt & dea Fauni filia, cui in mellario vaſe non mel, ſed vinum ſacrificabant. Item Helleſponti urbs. Steph.

Majeſtas, Dea Honoris & Reverentiæ filia. Ovid. Faſt.

Donec Honor placidoque decens Reverentia vultu
Corpora legitimis impoſuere toris.
Hinc ſata Majeſtas quæ mundum temperat omnem
Quaque die partu eſt edita, magna fuit.
Nec mora conſedit medio ſublimis Olympo
Aurea purpureo conſpicienda ſinu.

Majorianus, Conſtantino, & Rufo conſulibus, an. U. C. 1210. fit Magiſter militiæ. Exempto non multo poſt Martiano Imp. quum & Avitus in Italiâ deceſſiſſet, apud Ravennam invadit imperium. Quod cum prope 4 annos tenuiſſet, Derthonæ juxta Hyram flu. fraude Richemeris patricii cæſus eſt, an. U. C. 1214. Procopius *Majorinum* appellat, ac de ejus virtute multa præclara memorat in 3. belli Vandalici libro. Sed & Sidon. Apollinaris Panegyrico illius laudes celebrat. Vide Car. Sigonium de Imperio occidentali, & Onuphrium Panvinium.

Majus, menſis à *majoribus* dictus eſt, quia (ut inquit Macrobius) majoribus conſecratus eſt, quorum conſilio Reſp. gerebatur, ſicut Junius à Junioribus, qui rem armis gerebant. Poſtquam enim Romulus populum Rom. in majores, minoreſque diviſit, ut altera pars conſilio, armis altera Remp. tueretur, in honorem utriuſque partis, hunc Majum, ſequentem Junium vocavit. Ovid. Faſt.

Hinc ſua Majores tribuere vocabula Majo,
Junius à Juvenum nomine dictus adeſt.

Sunt qui à *Majeſtate* deâ dictum volunt, quòd Flamen Vulcanalis calendis Maii huic Deæ rem divinam facit. Alii à *Maiâ* Mercurii matre, propterea quòd hoc menſe Mercatores Maiæ pariter & Mercurio ſacrificare ſoliti erant.

Malachus, vel *Marachus*, Poeta Syracuſanus, Ariſtoteli in Quæſtionibus memoratur, qui nunquam melius ſcribebat, quam cùm irâ percitus ad carmen accedebat.

Malacus, vetus author de finibus Siphniorum ſcripſit. Athen. lib. 6.

Malchus, nomen ſervi ſummi Pontificis, cui Petrus auriculam abſcidit. Jo. 18.

Malchus hiſtoricus, ſcripſit hiſtoriam à Conſtantino uſque ad Anaſtaſium. Suidas. Hoc nomine etiam dictus Porphyrius, teſte ſeipſo in vitâ Plotini: Βασιλεὺς τύννυα τῷ Πορφυρίῳ ἐμοὶ φεύσῃν, χὴ μὴ πάνειον διάλεκτον Μάλχῳ καλημένῳ.

Malela, Vide *Joannes* Antiochenus.

Malliphoros, Ceres in Megaride ſic dicta, quod nomen ei ab illis videtur impoſitum, qui mortalium oves connutrire cœperint. Siquidem lanam dicunt Græci *μάλλον*, ex quo & iidem eam Μηγατὼ vocarunt. Cæl. Rhod. lib. 25. cap. 1.

Mamercus, Præſul Viennenſis, qui teſte Ptolemæo Lucenſi, An. Dom. 453. ſupplicationes primus inſtituit, quas Rogationes vocant.

Mamers, linguâ Oſcorum dictus eſt *Mars* adjectione ſyllabæ, qui & *Mavors* etiam appellatur. Inde *Mamercus* Æmilius dictator, & gens *Mamerca* Livio.

Mamerthes, Corinthius, filium fratris ſui Siſaponis libidine regnandi interfecit, maximo ſuo malo. Nam ubi Siſapo factum reſcivit, eum membratim deſcripſit. Ovid. in Ibin.

Mamluchi vel *Mammaluchi*, Sic olim filii Chriſtianorum empti à Turcis & à Chriſtianiſmo ad Turciſmum traducti vocabantur, i. e. *empti*. Cum enim Tartari ſubegiſſent Armeniam, vendiderunt pueros Chriſtianorum: Hos Melech-Sala Ægypti Sultanus emit magno numero, ipſoſque in militiâ exerceri curavit, & vocavit Mamluchos, i. e. *emptos*. ממלוך *malac* enim Arabicè ſign. *emere* & *acquirere*. Poſt mortem Sultani Melech-Sala cœperunt Mamluchi ex ſuo collegio, quod ſolis Chriſtianis apoſtatis conſtabat regem conſtituere, A. D. 1252. Ut autem cœperunt hi Mamluchi ſub Frederico 2. Imp. ita extirpati ſunt à Selymo Ægyptum occupante. A. D. 1516.

Mammon, vox quæ apud Evangeliſtas aliquoties occurrit. Heſychius: Μαμωνᾶς, πανουργὸς πλεονεξίας. Phavorinus: Μαμωνᾶς, ὁ ἀδικὸς ἢ ὑπὲρ χρείαν πλοῦτος.

Mamurius Veturius, faber ærarius laudatiſſimus, qui tempore Numæ floruit & Saliorum ancilia confecit ad ſimilitudinem ejus quod de cœlo deciderat. Quo confecto præmii loco petiit, ut ſuum nomen Salii inter carmina canerent. Ovid. Faſt. 3.

Inde ſacerdotes operi promiſſa vetuſto
Præmia perſolvunt, Mamuriumque vocant.

Prop. 4. 2.

At tibi Mamuri formæ cælator ahenæ,
Tellus artifices ne terat Oſca manus.

Fabrum quidem hunc fuiſſe, fabuloſum multis, ut M. Varroni, cui *Veturius Mamurius nihil aliud eſt quàm Vetus memoria.* Vidit hanc Diſcordiam Plutarchus. Ideo, οἱ δέ, inquit, Οὐετούριον Μαμούριον εἶναί φασὶ τὸ ἀδύθυον, ἄλλοι Οὐετέρειμ Μεμοείαν. Per tempus hujus feſti nihil publicè geri poterat, nullum iter alicui fuerat aggredi. De Othone apud Tacit. Hiſt. 1. *Fuere qui proficiſcenti Othonimoras reliquorumque nondum conditorum ancilium adferrent; Aſpernatus omnem cunctationem, ut Neroni quoque exitioſam.* Et Sueton. lib. 8. *Expeditionem autem impigre & præpropere ſuſcepit, ſed & motis, nec dum conditis ancilibus.* Hinc Ovidius:

Nubere ſi qua voles, quamvis properabitis ambo,
Differ: habent parvæ commoda multa moræ.

Vide Feſtum.

Mamurra, Formii natus Eques Romanus, uti tradit Cornelius Nepos, primus Romæ in Cœlio monte parietes domus ſuæ marmore incruſtavit. Hic eſt qui Epigrammate Catulli proſciſſus eſt. Idem columnas ex Caryſtio marmore habuit. Plin. 36. 6. Horat. Sat. 5. lib. 1.

In Marmurrarum laſſi deinde urbe manemus.

Manaſſes, filius Joſephi primogenitus. Gen. 41. Pater Eſriel. 1 Par. 7. Filius Ezechiæ regis Judæ. 4 Reg. 21. Heſychius: Μανασσῆς, ὁπλαρχηγός.

Manaſſes, vide *Conſtantinus*.

Mandane, Aſtyagis filia, quæ ei viſa eſt per quietem, tantum urinæ facere, ut omnem ipſius urbem oppleret, atque univerſam Aſiam inundaret. Hæc Cambyſi nupſit, ex quo peperit Cyrum. Herod. lib. 1.

Mandanis, Gymnoſophiſta inſignis, quem cùm Alexander per internuncios ad Jovis filii epulum vocari juſſiſſet, & parenti ampliſſima præmia, detrectanti verò graviſſimum cruciatum proponeret, conſtantiſſimè ferunt reſpondiſſe, Nec illum Jovis filium eſſe qui magnæ parti terrarum imperaret: nec ſe illius donis promoveri, cui nulla eſſet ſatietas, nec minas pertimeſcere, quòd viventi India abundè multa eſſet ſuppeditatura: mortem vero tantum abeſſe ut formidaret, ut multis etiam votis eam expeteret, quæ ſeſe marcidâ ſenio carne liberatum, in puriorem, melioremque vitam immutaret. Strab. lib. 15.

Mandonius, dux Hiſpanus & Indibilis partes Romanorum cum Scipione Africano in Hiſpaniâ juvarunt, deinde Scipione ægrotante, ſeditionem agitavere, in Romanoſque inſurgere cœpere. Quos cùm Scipio morbo liberatus comprehendiſſet, veteris officii memor, tantum caſtigatos verbis dimiſit. Livius, lib. 29.

Mandrabulus, viri proprium. Heſychius: Ἐπὶ τοῦ Μανδραβούλου, Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀεὶ ὀπίσω τὸ χεῖρον τρεπομένων, ἀπὸ Μανδραβούλου τινός. Vide Zenob. pag. 213.

Maneros, Jul. Pollux lib. 4. cap. 7. Ἀλλ' Αἰγυπτίοις μὲν ὁ Μανέρως γλυκείας εὑρετὴς, μουσῶν μαθητής.

Manes, à quo Manichæi hæretici orti ſunt, natione Perſa fuit, ſervus cujuſdam viduæ Perſicæ, quæ moriens Manem hæredem inſtituit, eique non ſolum opes magnas ſed etiam libros fanaticorum hominum Scythioni & Therebinthi, quorum integram hiſtoriam Epiphanius recitat, reliquit. Ex his libris hauſit fanaticas opiniones, quas poſtea ſparſit. Forte eo tempore ægrotabat Regis Perſarum filius. Itaque ſe in aulam confert Manes medendi artem profitens, ſed quum neceſſet puerum, aufugit inde in Meſopotamiam, ubi diſcipulos ſibi adjunxit, quibus dogmata ſua tradidit. Inde rurſus à piis Epiſcopis pulſus, aufugit, & juſſu regis Perſarum captus & excoriatus eſt, circa An. Dom. 280. Sed ſecta ipſius latè poſtea in Arabiâ, Ægypto, & Africâ, annis fere 200 propagata eſt, ac ipſe beatus Auguſtinus novem annos in ſectâ Manichæâ verſatus eſt. Poſtea vero erroribus agnitis refutavit Manichæos, ac nominatim Fauſtum, Felicem, Fortunatum, Adimantum, & alios. Libri extant in 6. tomo operum Auguſtini. Erant autem hæ Manichæorum opiniones præcipuæ. Fingebant duos eſſe Deos, alterum bonum, authorem rerum bonarum, quem φῶτα, i. e. lucem nominabant. Alterum malum pari potentiâ, quem Hylen vocabant, à quo conjugium, imperia, & omnia mala orta eſſent. Itaque abſtinebant à conjugio, & politicâ gubernatione, jactitabant ſe ſuis ritibus conſequi afflatus divinos. Contendebant Filium Dei non aſſumpſiſſe humanam naturam verè, ſed tantum ſimulatè ſeu putativè. Legem Moſis fingebant à malo Deo traditam, ideoque abrogatam eſſe, abſtinebant à carnibus, & mactationibus pecudum, denique magna confuſio erat fanaticarum opinionum, quas qui volet legat apud Epiphanium lib. 2. Tom. 2. Facit & *Manis* mentionem Euſebius, lib. 7. cap. 27.

Manes,

Manes, Theophraſti ſervus, de quo Laertius in *Theophraſto* Ita vocabatur & ſervus Diogenis Cynici, de quo Laertius itidem in ejus vitâ. Fuit & ancillarum appellatio Μανία ut videre eſt apud Athen. 13. 5. & Plut. in Demetrio. Est autem Μάνης vox Babylonica, quæ σκύφον, i. e. *vas* ſignificat, ſi Epiphanio fides in hæreſi Manichæorum. Phrygiacam vero eſſe ait Macon comicus apud Athen. dicto loco, & Strab. lib. 7. Sine ſervile nomen fuiſſe apud veteres docet Euſtathius ad Iliad. E. Μάνης δουλικὸν ὄνομα παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Vide Suidam in Μάνης. Cæterum hanc notam debes Doctiſſ. Menagio obſerv. ad Laert. p. 127.

Manes, animas è corporibus egreſſas intelligimus, aut Deos Inferos, authore Servio. Sunt autem inquit, noxiæ, & dicuntur per antiphraſin. Nam Manum bonum eſt. Alii manes à *Manando* dictos intelligunt. Nam manibus plena ſunt loca inter lunarem & terrenum circulum, unde defluunt. Hæc ille. Lucan. lib. 9.

Quodque patet terras inter, Lunæque meatus
Semidei Manes habitant. ——

Virg. Æn. 12.

——*Vos ô mihi Manes*
Eſtè boni. ——

Prop. 1. 19.

Non ego nunc triſtes vereor mea Cynthia Manes.

Virg. Æn. 3.

——*Stant Manibus aræ*
Cæruleis mœſtæ vittis. ——

Augilæ pop. Africæ juxta Syrtes, Manes tantum Deos putant, per eos dejerant; eos ut oracula conſulunt, precatique quæ volunt, ubi tumulis incubuere, pro reſponſis ferunt ſomnia. Verba ſunt Melæ lib. 1. Manes etiam ad Genios duos, quos cum vitâ ſortimur, authore Servio, retulit. Virg. Æneid. 6.

Quiſque ſuos patimur manes.

Manes enim δαίμονες ſunt præſules corporibus humanis attributi, qui parentum ſeminibus manaverunt. Inde *Summanus*, i. e. Summus inter manes dictus eſt. Pluto. Verum Manes quoniam corporibus eo tempore tribuuntur quo fit prima conceptio, poſt vitam iiſdem corporibus delectantur, atque cum his manentes appellantur Lemures; Qui ſi vitæ purioris adjuti fuerint honeſtate, in Lares domorum urbiumque vertuntur. Ac proinde pro *Laribus*, *manes* poſuit Silius lib. 2.

—— *Ceu prodita tecta*
Expulſi fugiunt Manes. ——

Vide ibi Heinſium. Sin vero animi depravantur ex corpore, Larvæ perhibentur ac Manes. Feſtus ait, Manes Dii ab auguribus vocabantur quòd per omnia manare credebant, eoſque Deos ſuperos ac inferos dicebant. Cic. lib. 2. De Legg. *Deorum Manium jura ſancta ſunto.* Vide Voſſium in *Manes*.

Manethus, vide *Manæthus*. Cæterum de *Manetho* vel *Manethone*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 14.

Manilia lex, illos etiam admittebat ad gerendos magiſtratus, quorum majores in Romana Rep. magiſtratum non exercuiſſent. Vide Cic. pro lege Manilia.

Manlius Octavius, à quo *Manilii* fluxere. Is Tuſculanorum dux, & Tarquinii gener fuit, ad quem ille poſt fugam ſe recepit, ejuſque auxilio Romanis bella intulit. Liv. lib. 1.

C. *Manilius* Antiochenſis, nobilis Mathematicus & poeta. Scripſit primus Romanorum omnium de Aſtronomia carmen ad Auguſtum Cæſarem, malè à quibuſdam *Manlius*, ab aliis *Mallius* vocatur. Vide Voſſ. de Poetis Latinis, pag. 36.

Manis, rex Phrygiæ vetuſtiſſimus, bonitate ac potentiâ perinſignis, cujus de nomine Phryges etiam nunc admirandaque omnia *Manica* nuncupant. A quibuſdam *Maſdes* vocatur. Rhod. 21. 7.

Manlius, Capitolinus, prænomine Marcus, nobilis Romanus, qui re male geſtâ à Coſſ. ad Alliam contra Gallos Senones, videns in mœnibus urbis parum eſſe præſidii, lectâ mille juvenum manu, arcem Capitolinam occupavit, & à vi hoſtium intactam ſervavit. A quâ tamen ipſe arce, quòd in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, poſtea præcipitatus eſt, cautumque eſt Senatus conſulto, ne quis ex Manliâ gente Marcus diceretur. Liv. lib. 2. Et Servius enarrans illud Virg. Æn. 8.

In ſummâ cuſtos Tarpeiæ Manlius arcis.

Vide Plin. 7. 28.

T. *Manlius* Torquatus, cognomento Imperioſus. Atque inde *Manliana Imperia* pro ſeveris. Liv. lib. 4. Gell. 9. 13. quia filium, quòd contra edictum ſuum cum hoſte pugnaſſet, virgis cæſum ſecuri juſſiſſet percuti. Eraſm. in Chil.

Manlius Torquatus, qui ob ingenii & linguæ tarditatem à patre in prædia ruſticana relegatus fuit: patremque judicio exemit, à M. Pomponio accuſatum. Liv. lib. 4.

Manlius Volſo, de quo Livius lib. 8. Cn. Manlius Volſo, inquit, Conſul in Aſiâ acceptis à Scipione copiis, & exercitu luſtrato, contra Gallogræcos bellum geſſit, eiſque ſuperatis revertens, cum in Ædem Bellonæ triumphum peteret, decem legati qui cum eo miſſi fuerunt, reſtitere: Inter quos Lucius Furius Purpurio & L. Æmilius Paulus dicebant ſe legatos Cn. Manlio datos, pacis fœderiſque cum Antiocho ineundi gratiâ, Manlium autem operam dediſſe, ut eam pacem turbaret, multoſque nobiles viros in exercitu ſuâ temeritate morti objeciſſe. Vicit tamen, amicis, atque cognatis ſuffragantibus, res feliciter geſtas, & exercitum integrum reportatum dicentibus. Triumphus igitur ei decretus eſt. *Manlius* Proconſul ex Hiſp. revertens, cum in Æde Bellonæ triumphum ob res benè geſtas peteret, exemplum obſtabat; quod ita comparatum more majorum eſſet, ne quis qui exercitum non deportaſſet, triumpharet, niſi perdomitam pacatamque provinciam ſucceſſori tradidiſſet. Medius igitur ei honos habitus eſt, ut ovans urbem intraret. Liv. lib. 50.

T. *Manlius*, Juris Pontificii peritiſſimus, judex inter Macedonas accuſatores & filium conſtitutus, auditâ causâ ita pronunciavit, *Cum probatum ſit Silanum filium meum pecuniam accepiſſe, ipſum Rep. & prole meâ indignum judico, protinuſque è conſpectu meorum abire jubeo.* Silanus itaque dolore animi percitus nocte proximâ ſe ſuſpendit, neque pater exequiis interfuit: ſed dum funiis duceretur conſulere ſe volentibus, ſui copiam fecit, vacuaſque aures præbuit. Val. Max. *de Severitate.*

Manlius Torquatus, Ciceronis temporibus vir doctus, ex Rhodia diſciplina Molonis, & natura ad dicendum nec ſatis ſolutus, neque expeditus. Cui ſi vita ſuppeditaſſet ſublato ambitu Conſul factus eſſet. Cicero.

L. Manlius Torquatus, *cui etſi non deerat* (inquit Cicero) *oratio, quam Græci Politicen dicunt, erant in eo plurimæ literæ, nec eæ vulgares, ſed interiores quædam & reconditæ, ſumma verborum & gravitas, & elegantia, atque hæc omnia vitæ decorabat gravitas, ne quidem admodum delectat.* Prædianus autem de eo ſic ſcribit: *L. Torquatus qui P. Syllam patris competitorem in conſulatu accuſavit, quo & ipſe Sylla, & collega damnati ſunt.* Rurſus eam accuſavit, quod in conjuratione Catilinæ fuiſſet, ſed defenſus eſt à Cicerone, cujus extat Oratio.

L. Manlius, pictor egregius, apud quem cum Servilius forte cœnaret, filioſque ſuos deformes animadverteret. *Non ſimiliter*, inquit, *Manli, fingis, & pingis*; Ad quem Manlius, *In tenebris*, inquit, *fingo, luce pingo.* Macrobius.

Manlius Antiochenus, conditione ſervus, aſtrologus, ac poeta unà cum Plotio poetâ mimorum, & Laberio Grammatico conſervus ex Aſia unâ navi advectus deſcribitur. Plin. 35. 17. Sed ibi *Manilius* legendum. Fuit & cognomen ejus qui Carthaginem vicit. Hunc Plinius maximis utilem doctrinis nullo doctore fuiſſe prodidit. *Manlius* Mathematicus, de quo Plin. 36. 10. ſed ibi quoque legendum *Manilius*.

Manto, mulier fatidica, Tireſii Thebani filia, quæ cum poſt patris obitum Creontis & Theſei tyrannidem fugeret, primùm in Aſiam venit, ubi Apollinis Clarii templum condidit. Deinde in Italiam delata, ex Tyberi flu. (ut poetæ fabulantur) aut certe ex Tyberino rege Ocnum peperit, qui poſtea ad flu. urbem condidit, quam à nomine patris Mantuam appellavit. Virg. Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Manthûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Innuba Manto Statio dicitur Theb. 4. Ubi Lutatius: *Filia Tireſiæ*, virgo. Apollodor. lib. 3. Τῆς δὲ λείας μέρος εἰς Δελφοὺς πέμπουσιν Ἀπόλλωνι, καὶ Τειρεσίᾳ συγατέρα Μαντώ. Non autem ſervavit virginitatem poſt exceſſum patris Tireſiæ hæc vates Ab Alcmæone enim ob matricidium Furiis agitato compreſſa, duorum liberorum mater facta eſt, Apollodorus ubi ſupra: Εὐριπίδης δέ φησιν Ἀλκμαίωνα καὶ τὴν Μαντὼ μανίας χρόνον ἐν Μαντοῦς Τειρεσίου, παῖδας δύο γεννῆσαι, Ἀμφίλοχον καὶ Τισιφόνην. Alia priſdem doctis ſunt notata. Illud minus notum fortaſſe, omnibus Homerum argui ex carminibus hujus poetriæ multa ſuis libris intuliſſe. Diodorus Siculus lib. 4. cujus codices perperam *Daphnen* appellant: Ἔπειθ' οἱ μὲ ἐπίγονοι τὴν πόλιν ἔλοντες διήρπαζον, καὶ τὰ Τειρεσίου συγατρὸς Δαφνῆς ἐγκρατεῖς γενόμενοι, παῖδα μὲ ἀνέθηκαν εἰς Δελφοὺς, κατά τινα ἐυχὴν ἀνενεγκόντος τοῦ θεοῦ· Αὐτὴ δὲ τὰ μαντεῖα τοῦ πατρὸς ἔδιον ἔπον, εἰδυῖα πολὺ μᾶλλον ἐν τοῖς Δελφοῖς διατρίψασα, καὶ τὴν τέχνην ἐπιδείξασα· Φύσει δὲ δαιμονίᾳ κεχορηγημένη χρησμοὺς ἐγραψε πανδεκτοὺς, διαφόρους ταῖς καταστάσεσι. Πατρὸς δὲ φασι καὶ

ἢ Ποιητὴν πολλὰ ἂν ἐκῶν σφαττειοδμῶν κοσμῆσαι ἢ ἰδιαν ποίησιν. Seneca in Agamemnone :

Quam fatorum præſciâ Manto
Sata Tireſia, Latonigenas
Monuit, ſacris celebrare Deos.

Quæ omnino ſumpſit ab Ovidio lib. 6. Met.

Nam ſata Tireſiâ venturi præſcia Manto
Per medias fuerat divino concita motu
Vaticinata vias; Iſmenides, ite frequentis
Et date Latonæ, Latonigeniſque duobus
Cum prece thura piâ.

Bapt. Spagnola *Mantuanus*, ordinis Carmelitarum Prior generalis fuit, creatus Romæ an. 1513. Sed exinde an. quarto, ut invitus honorem ſuſceperat, ita ſponte depoſuit. Verſus reliquit ſupra quinquagies quinquies millenos. Valde eum epiſtolis ſuis celebrant Jovianus Pontanus, Picus Mirandula, & Phil. Beroaldus. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. p. 665.

Maranatha, Heſychius: Μαραναθὰ, ὁ Κύριος ἦλθεν, ἢ ἔλθοι ἢ Κύριον. Vide Suidam.

Marcellinus, hiſtoriæ Græcæ ſcriptor, ex quâ ſolum ſupereſt diſſertatio de Thucydidis vitâ, & ejus genere dicendi, quæ hiſtorico huic præmitti ſolet. Arbitratur Voſſius eundem eſſe, cujus in Hermogenem de Statibus commentarios unà cum Syriano, & Sopatro excudit Aldus. Quin & Conradi Geſneri ſuſpicio eſt, non alium hunc eſſe ab Ammiano Marcellino, cujus ex 31 hiſtoriarum libris extant libri 18. Nempe quia Ammianus ille Græcum ſe fuiſſe dicit extremis lib. 31. verbis, & phraſis ipſa ſatis hoc prodit. At ſatis conſtat Ammianum illum vixiſſe ſub Gratiano, & Valentiniano Juniore. Altero quoque argumento ætate ejus oſtendere idem conatur, nempe quia Marcellinum dicat Suidas fuiſſe familiarem Salluſtio philoſopho. Eum cenſet eſſe Salluſtium prætorio præfectum qui Valentinianum deſignavit Imperatorem, ut Suidas ait. Sed ſcrupulum injicit quod Suidas Salluſtium hunc diſtinguat à Salluſtio philoſopho; Adde, quod non videas, unde Marcellinum, quem Principem Dalmatiæ, & Illyridis, fuiſſe dicit Suidas, colligi poſſit, eumpſe eſſe, ac qui Græcè hiſtorias emiſit.

Marcellus in Æthiopicis laudatur à Proclo comment. in Timæum lib. 1.

Marcellus, Romanus vir clariſſimus, cujus geſta & à Plutarcho, & ab aliis ſcripta ſunt. Hic Gallorum ducem ſingulari certamine fudit, ſpolia legit, Annibalem primus vinci poſſe docuit. Syracuſas per tres annos expugnavit, quinquies conſul inſidiis Annibalis deceptus, & occiſus, magnificè ſepultus eſt.

Marcellus, prænomine *Veius*, Eques Rom. cujus prædia h. e. prata, & oleæ, intercedente viâ publicâ, in contrarias ſedes fuerunt tranſgreſſa, quod maximè mirandum eſt. Plin. 2. 83. leg. *Vectius* pro *Veius*. Erat autem Neronis Imp. procurator, prædiaque ejus in agro Marrucino fuere.

Marcianus Heracleota Geographiam conſcripſit, cujus ſæpe meminit Steph. de urbibus. Alius fuit Smyrnæus qui de ſimplicibus effectibus egit. Plin. 24. 4.

Marcina, inter Sirenuſas, & Poſidoniam, urbs in Italiâ. Strabo Τυρρηνῶν κτίσμα vocat.

Marcion hæreticus, Cerdonis hæretici diſcipulus, An. Dom. 143.

Marcius Sabinus, à quo *Marcia gens* Romæ traxit originem.

D. Marcus Evangeliſta, D. Petri diſcipulus, & Interpres, quæcunque memineret ab eo dictâ, conſcripſit. Euſebius 3. 4.

D. Marcus, D. Pauli diſcipulus, primum Bavaris Evangelium annunciavit. Johannes Aventinus ſcripſit ſe legiſſe in Bibliotheca Patavienſi, quòd hic Marcus Laureaci, & per aſcenſum Danubii, Chriſtum prædicaverit.

Marcus Eremita, cui occaſioni converſionis, commiſſum homicidium fuit. Nam cum puer eſſet, & oves paſceret circa Mareiam paludem ludens, quendam coætaneum interfecit, & metuens fugit in ſolitudinem. Qui cum tribus annis ſub dio moraretur, poſtea parvum hoſpitium fecit ſibi, in quo annis 25 moratus eſt. Fuit valde manſuetus, ſapiens, memoriaque ſcripturarum ſacrarum clariſſimus, deoque tam amabilis, ut cum Dominicum corpus accederet, Angelus ei ſacramenta præberet; cujus manum uſque ad juncturam brachii tantummodo ſe dicebat aſpicere. Sozom. 8. 1.

Marcus Antoninus. Vide *Antoninus*.

Marcus Antonius. Vide *Antonius*.

Marcus Attilius Regulus, vir Romanus egregia virtute primo Carthaginienſes pluribus prœliis vicit, tandem tamen ab iis, duce Xanthippo Lacedæmonio, captus Romam miſſus eſt de captivis commutandis acturus, fide data, ſe, ſi nihil perfeciſſet, rediturum. Cum autem Romæ in ſenatu ita egiſſet, ut cenſeret è Rep. non eſſe captivos commutandos, factumque eſſet in ejus ſententiam ſenatuſconſultum, amicis omnibus invitiſſimis, ut fidem ſuam liberaret, ad Carthaginienſes rediit, ab iiſque eſt exquiſitiſſimis ſuppliciis interfectus. Cic. in Paradoxis & aliis locis. Vide *Attilius*.

Marcus Aurelius, Imp. Rom. exercitui ſuo ſiti periclitanti, Chriſtianorum precibus à Deo pluviam obtinuit. Euſeb. 5. 5. Etiam Tertullianus hæc commemorat, & apud Paganos Apollinaris.

Marcus Calphurnius Bibulus, Conſ. cum C. Julio Cæſare, nullam partem juris ſui obtinuit. Collega omnia pro libidine agente tantâ petulantiâ, ut aliquando Bibulum liberius ſibi reſiſtentem in carcerem duci curaverit, magnâ omnium bonorum indignatione. Hic legem Agrariam tulit, & aliam de jure trium liberorum. Sueton. in Cæſare. *Unus ex eo tempore omnia in Rep. ad arbitrium adminiſtravit, ut nonnulli urbanorum, cum quid per jocum teſtandi gratiâ ſignarent non Cæſare & Bibulo, ſed Julio & Cæſare conſulibus actum ſcriberent, bis eundem præponentes nomine atque cognomine, ut vulgo mox ferrentur hi verſus.*

Non Bibulo quicquam nuper ſed Cæſare factum eſt,
Nam Bibulo fieri conſule nil memini.

Marcus Cl. Marcellus, vir Conſularis, cum Pompeio faviſſet, à Cæſare tamen per Senatum veniâ impetratâ rediens Romam à familiari quodam ſuo occiſus eſt. Extat elegans Ciceronis Oratio, quâ Cæſari ob ejus reſtitutionem, gratias agit.

Marcus Corn. Cethegus, Conſ. cum P. Sempronio Tuditano, an U. C. 550. Hic eloquens dictus eſt, ut Sempronius Σοφός. Q. Ennius.

Additur orator Corneliu' ſuaviloquenti
Ore Cethegus Marcu' Tuditano collega
Marci filius, is dictus popularibus olli,
Qui tunc vivebant homines, atque ævum agitabant,
Flos delibatus populi, Suadæque medulla.

Vide Tullium in Bruto.

Marcus Craſſus, avaritiæ gurges, & abyſſus inexplebilis, cum templum Hieroſolymitanum ſacris theſauris expoliaſſet, à Parthis apud Charram, unà cum Romanorum exercitu peremptus eſt. Plut. in *Craſſo* & App. in Parthicis.

Marcus Curtius nobilis Romanus, qui cum Romæ in foro terra ingenti hiatu diſceſſiſſet, reſpondiſſentque haruſpices Deos manes, non aliter quàm humanâ victimâ poſſe placari, neque prius hoc barathrum claudendum eſſe, quam ſi ſe aliquis in id ſponte dejeciſſet, armatus equo inſidens ſe Diis Manibus devovit, atque ita in apertam voraginem ſe præcipitavit, quæ eo facto clauſa eſt. Vide *Curtius*.

Marcus Fabius, cognomento Pictor nobilis Romanus qui præter ſtudia literarum, & rei bellicæ quibus inſignis erat etiam pingere didicerat, unde cognomen reportavit. Scripſit etiam hiſtorias, quarum fragmenta quædam hodiè extant. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 3.

Marcus Horatius Pulvillus, conſ. cum C. Valerio eopſe anno quo reges exacti ſunt. Nam cum Brutus conſ. cum Arunte Tarquinio congreſſus mutuo vulnere occubuiſſet, Spuriuſque Lucretius in ejus locum ſuffectus, paulo poſt eſſet etiam mortuus, Horatius ei ſucceſſit in id quod ejus anni ſuperaret, biennioque poſt conſul factus eſt cum Val. Publicolâ.

Marcus Horatius Pulvillus Pont. Max. tantâ conſtantiâ, ut cum Capitolini Jovis ædem dedicaret, poſtemque tenenti allatum eſſet de morte filii, neque vultum mutaverit, neque poſtem remiſerit, carmenve quod pronunciabat, interruperit, neque prius quidquam nuncio reſponderit, quam abſoluta dedicatio eſſet. Val. Max.

Marcus Livius Druſus. Vide *Druſus*. Alius, conſ. cum L. Piſone Cæſoniano, Scordiſcos vicit, gentem à Gallis oriundam, an. U. C. 642.

Marcus Livius Salinator, coſ. cum Cl. Nerone, bello Punico ſecundo Aſdrubalem ex Hiſp. ad fratris Annibalis auxilium advenientem, collegæ ope interceptum vicit, & occidit, quæ res præcipue Annibalis animum debilitavit. Sic enim exclamat apud Horatium.

Occidit, occidit
Spes omnis & fortuna noſtri
Nominis, Aſdrubale interempto.

Idem cum Tarentum amiſiſſet, atque apud Fabium Max. qui illud recuperarat, gloriaretur ſua operâ receptum eſſe. *Certè*, inquit Fabius, *niſi enim amiſiſſes, nunquam id recepiſſem.*

Marcus Lollius, conſul cum Q. Lepido, an U. C. 735. His conſulibus Horatius jam quadrageſimum quartum ætatis annum agebat teſte ſeipſo ad librum ſuum, his verbis.

Forte meum ſiquis te percontabitur ævum,
Me quater undenos ſciat implevisse Decembres,
Collegam Lepidum quo duxit Lollius anno.

Marcus

Marcus Manlius Capitolinus. Vide *Manlius.*

Maria, vel *Miriam*, ſoror Aaron & Moſis, Nun. 27. Filia Ezra. 1 Par. 4. Nomen item B. Virginis quæ Chriſtum in utero tulit. Mat. 1. Soror item Marthæ ſororis Lazari. Luc. 10. Joan. 11. De quâdam Mariâ loquitur & Paulus, Rom. 16. Fuerunt & aliæ duæ *Mariæ*, altera mater Jacobi, altera Jeſu Chriſti. Fuit & altera *Maria* nobilis mulier, quæ Hieroſolymis à T. Veſpaſiano obſeſſis, proprium filium, fame urgente, devoravit. Joſeph. lib. 7. cap. 15. Cæterum quod ad Beatæ Virginis nomen attinet, quidam dignitatem quandam eo denotari volunt. Gregorius Nyſſenus: Homil. in Natal. Chriſti. Ἐπειδὴν ἐτέχθη τὸ παιδίον, ἀνόμασε μὲ αὐτὸ Μαείαν, ὡς ἂν ἡ τῆ ἐπωνυμίας τὸ δεσπότου δηλοῦσθαι μαθεῖν τὸ χάεσ. Ubi tamen male, ut videtur, *Mariæ* etymon tribuit, quod *Hannæ* matri ejus proprium eſt. Ita ille *Gratiam*; alii autem *Dominationem* ejus nomine contineri putarunt. Author Homil. de laud. B. Mariæ, ſub nomine Epiphanii. Ἡ Μαεία ἑρμηνεύεται κυεία, ἀλλὰ, ἡ ἐλπίς. Κύειον δὲ ἔτεκε πάω ἐλπίδα τὰ πιστὰ κόσμε τ Χειςόν. Damaſcen. lib. 4. cap. 15. Τίνι τοιαῦτα ἡ χάεις (τοῦτο δὲ ἡ Ἄννα ἑρμηνεύεται) τ κυείαν, τοῦτο δὲ σημαίνει τὸ τ Μαείας ὄνομα. S. Hieronymus de Nom. Hebr. *Sciendum quod Maria ſermone Syro* Domina *nuncupatur.* Iſidorus aliam nobis originationem exhibet. *Maria illuminatrix, ſive ſtella maris; genuit enim lumen mundi.* Hæc quoque etymologia Hieronymum habet authorem; ſic enim ille: *Mariam plerique exiſtimant interpretari*, illuminant me iſti, *vel* illuminatrix, *vel* ſmyrna mars; *ſed mihi neutiquam videtur. Melius autem eſt ut dicamus*; *ſonare eam* ſtellam maris, *ſive* amarum mare. Hæc ille. Et ſane Judæi ipſi *Miriam* deducunt ab Ebræo מָרַר *marar*, quo ſervitutis Iſraelitarum in Ægypto denotetur. Atqui malim cum eruditiſſimo D. Pearſonio *Mariam* deducere à radice רום unà cum additione Mem Heemantici; ſic autem notatio manifeſtior erit, & ſignificatio planius apparebit, quaſi *alii prælata.* Plurimus eſt in laudibus B. Virg. D. Bernardus, ne dicam nimius: Monet ſiquidem nos in angoribus noſtris ad auxilium ejus tanquam ad aſylum confugere: *Reſpice ſtellam: Mariam cogita: Mariam invoca.* Non ferendus autem Bonaventura, dum in Pſalterio ſuo, quæcunque de Deo dicuntur B. Virgini tribuit. Bernardinus de Buſtis in Mariali. *Maria apud Deum omnibus Sanctis potentior eſt.* Idem: Maria ſola plus poteſt apud Deum impetrare, quam omnes Sancti in cœlo. Imo Ludulphus & Chryſoſtomus à Viſitatione affirmare non erubeſcunt (ego vero horreſco referens) *quod velocior eſt nonnunquam Salus invocato nomine Mariæ, quam invocato nomine Domini unici filii ejus.* Et in diſcipulo de Tempore legimus: *Nihil vos Deus voluit habere, quod per manus Mariæ non tranſeat.* Vergerius in Indice librorum prohibitorum A. D. 1559. pag. 9. refert ſe ſcriptum inveniſſe in lib. quodam Italico, cui tit. *Floſculi S. Franciſci*, quod *Maria Virginitatis ſuæ merito mulierum omnium ſervatrix fuerit uſque ad tempus S. Claræ, ſicut Chriſtus viros omnes ſervavit uſque ad ætatem Franciſci*: quo tempore etiam floruit ipſa Clara. Narrat inſuper ſe libro iſti reſpondiſſe, reſponſionem vero ejus, tanquam hæreticam fuiſſe condemnatam, idque tribus Indicibus libro prohibitorum. Ambroſ. Catharinus oratione quam habuit A. D. 1546. Concil. Trid. ſeſſ. 2. appellat hanc B. Virginem, *Fideliſſimam Chriſti Sociam.* Alter quoque primæ magnitudinis Papiſta in Mariali ſuo: *Fuit Dominus cum Mariâ, & ipſa cum Domino in eodem labore & opere Redemptionis. Mater enim miſericordiæ adjuvit Patrem miſericordiarum in opere noſtræ Salutis.* Qui metuens, ne quis in Chriſti partem illud Iſ. cap. 63. adducat: *Solus torcular, &c.* hoc modo objectioni tali occurrendum ſibi putavit. *Verum eſt O Deus, quòd non vir tecum, ſed mulier una tecum eſt, quæ omnia vulnera quæ tu ſuſcepiſti in corpore, ſuſcepit in corde.* Plura huc ſpectantia videat Anglicanus Lector in lib. cui tit. *More work for a Maſs-Prieſt*, p. 37. Lond. 1622. Adeo falſus & abſurdiſſimus eſt Card. Bellarminus cum ait, *Prudentes & bene inſtituti Catholici neque Divam, neque Deam vocant.* Hæc ille Apol. contra Regem Jacobum, p. 94. Ubi Epiſcopus Elienſis: Non Divam? Certe cui Religio ſit (tum de Sanctis agitur) *Divi* vocem, vel *Divæ* uſurpare vix, credo, *reperiet.* Vide vel Lipſium (Sapientiæ utique & Literarum Antiſtitem) atque ejus *Divam* geminam *Hallenſem* & *Æuticollem.* Frons ipſa vocem præfert, & vertex cujuſque paginæ. Legas ibi plus centies: *O Diva*, &, *O Divæ Divarum.* At (non Dea.) Imo nec ea voce abſtinuit in Hallenſi (*ſi vota concepiſſet Hallenſi Dæ.*) Tum in illa alterâ Dea ſuâ ſeſquipedali: *An ſudas Dea ſanguinem? De quâ ſacra profantur, hanc fore quæ Serpentis contereret caput: Feciſti ô Dea:* & poſtea:

Tum tibi laudes, Dea, dicet omnis ſexus & ætas.

Pergit Cardinalis: *Neq; ab eâ petunt, ut filio imperet.* Imò petunt. Nam quid illa ſibi volunt? *Monſtra te eſſe matrem, Ora Patrem & jube filio, O felix Puerpera! Noſtra pians ſcelera. Jure matris impera Redemptori.* Notavit Caſſander Conſult. p. 142. Subdit: *Neque dicunt, quòd abſurdis cujuſlibet inepti hominis Orationibus pateat.* Imo dicunt. Bernried. in vita Greg. 7. p. 42. legas *Hildebrandi ventrem manu versâ percutientem, poſt, leni manu quaſi corpus ejus perungentem.* Tho. Becketti noſtratis detrita & lacera femoralia conſuentem; eoque ſigno, ne Presbyterum (durum ingenio ſupra modum) gradu moveret, ſed eum ſuâ inſufficientiâ literarum diſpenſaret, ſeverè edicentem. (Vincent. Spec. Hiſt. 7. 84.) In os ægri Clerici, extractis uberibus, lac immulgentem. Læſam Monialis tibiam unguento de pyxide oblinentem, poſt manum ſub mento ponentem & quomodo diſciplinate genu flecteret edocentem. *Adami* Sacerdotis, tum pueri, ſcabioſum caput ſanantem. Juttæ filiolam ſublatam (quam lupus in ſylvas aſportarat) anxie reddentem, idque, præ timore ac minis; filiolo enim ſuo *Jeſu* alioqui carituram, quem *Jutta* è ſinu ejus avulſum (in vindictam) nunquam ei reddituram fuerat, niſi ſi curaſſet reſtitui ſibi, ſuum. Latronis decollati corpus effodientem, caput cervicibus adaptantem, & unientem; in feretro ponentem, purpurâ (micæ texturæ, & pluſquam humani artificii) feretrum ejus obtegentem, de exequiis ejus honorificè celebrandis ſevere præcipientem. Neque etiam oſcula neganda ſunt, vel *complexus, ſed neque magis abſurda. Accede ad me, & da mihi oſculum* (ait B. Virgo) *& coegit eum*; poſt etiam ſtrepam tenuit, quo equum conſcenderet. Alteri Monacho, collum ejus brachiis ſuis ſtringens, dedit oſculum. Alteri in Pomario cantillavit. Sed & in Choro Monachorum ſingulorum vultus detergentem videas. Et in Cellâ lectos circumeuntem, & manum ſuper ſingulorum capita ponentem. Et hæc nonne abſurda? Quid illa? Cum primâ nocte nuptiarum B. Virgo inter Sponſum & Sponſam media recubuit; eò quod Sponſus, (adhuc puer) imaginis ſuæ digito, annulum joco indidiſſet. Quid illa dictu fœda de *Beatrice*, quæ dum publicè ſcortum ageret, B. Virgo totos quindecim annos, formâ & habitu ejus aſſumpto, vicem ſupplevit in Monaſterio. Denique, quod Abbatiſſæ gravidæ factæ à Dapifero ſuo obſtetricata eſt, & infantem ex ſtupro ſuſceptum, Eremitæ cuidam, educandum per duos Angelos tranſmiſit? Hæc & his plura apud Vincentium & Cæſarium reperienda. Abſit autem ut quiſquam S. Mariam divinæ gratiæ privilegiis, aut ſpeciali gloriâ, fraudare conetur. Loquamur cum Eccleſiâ Chriſti primævâ: Ἡ Μαεία ἐν πᾶῃ, ὁ Κύειος σεσκυνέδω; Ita Epiphanius; & alibi: Εἰ χαλλίση ἡ Μαεία, ἡ ἁγία, ἡ τεπυμένη, ἀλλ' ἐκ εἰς τὸ σεσκυνεῖδς. Græci eam Θεοτόκον vocare ſolent, nunquam tamen quod ſciam, μητέρα τ θεῦ. Μήτηρ tamen Κυείε ab Eliſabethâ vocatur Luc. 1. Quam non ſolum ante Nativitatem Filii ſui, ſed poſtea, imo in perpetuum immaculatam, & Beatam Virginem fuiſſe pie credidit antiquitas; Unde *Antidicomarianitæ* appellati ſunt hæretici, qui Mariæ Virginitati uſque adeo contradicunt, ut affirment eam poſt Chriſtum natum viro ſuo fuiſſe commixtam, ut tradit B. Auguſtinus.

Mariamne Regina, Machabæorum ſtirpe inclyta, Herodis peſſimi omnium viri uxor optima; formâ corporis ſupra cæteras eximiâ; animi etiam virtutibus major, integerrimæ pudicitiæ, & ineluctabilis patientiæ fœmina iniquiſſimis calumniis oppreſſa, mariti gladio Regias cervices dedit. Anno ante Chriſti Natalem viceſimo octavo.

Marica, Nympha, Liris fluvii accola quæ Regi Fauno nupſit, eique Latinum peperit, quam *Faunam* quoque, aut *Fatuam* à *fando* Servius ſcribit. Lactantius autem Maricam hanc Circen fuiſſe tradit, lib. 1. c. 21. *Solent mortuis* nomina immutari: nam & Romulus poſt mortem Quirinus dictus eſt, Leda Nemeſis & Circe Marica. Quæ ſententia eloquentiſſimi Patris defendi poteſt hoc pacto, quia Latinum Regem, quem Virgilius canit, filium Maricæ, Heſiodus ſcribit filium fuiſſe Circes, ac proinde liquidum ſatis eſt Circen & Maricam eandem eſſe. Dea fuit littoris Minturnenſium juxtam Lirin flu. Hor. lib. 3. od. 17.

Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps & innatantem Maricæ
Littoribus tenuiſſe Lirim
Latè tyrannus.——

Lucanus lib. 11.

——*Umbroſa Liris per regna Maricæ*
Veſtinis impulſus aquis.

Claudianus:

Flaveque terens querceta Maricæ
Liris.——

Porphyrion in Horat. *Liris flumen*, ubi Marica Nympha colitur.

Marinus

Marinus Neapolitanus, philosophus & Rhetor, Procli discipulus, inque Scholâ successor. Composuit librum de vitâ præceptoris sui Procli, qui hodieque exstat. Nec prosâ sola, sed etiam carmine edidit. Vide Suidam.

Marius, prænomine Caius, vir strenuus fuit ex municipio Arpinate humili loco natus, qui multos annos vitam rusticam egit procul ab urbanis negotiis. Deinde per ordinem primis honoribus functus, legatus Metellum in Numidiâ criminando, consulatum adeptus, Jugurtham captum ante currum egit. Prop. lib. 3.

Consule cum Mario victæ Jugurtha sedes.

Tantam fortitudinis suæ opinionem Romanorum animis infixam reliquit, ut imminente Cimbrorum Teutonumque terrore quinque continuos consulatus ei detulerint; unde Ovid.

Consule quo toties Roma superba fuit.

Sen. ep. 94. Quid, tu C. Marium semel consulem (unum enim consulatum accepit, cæteros rapuit) cum Teutonicos Cimbrosque concideret, cum Jugurtham per Africæ deserta sequeretur, tot pericula putas appetisse virtutis instinctu? Marius exercitum, Marium ducebat ambitio. Hæc ille. Ad parenthesin vero quod spectat, non videtur vera, si duos ultimos excipias. Nam priores, in discrimine patriæ, absenti delati. Vide Plut. Prop. 2. 1.

Cimbrorumque minas & benefacta Mari.

Hinc Cic. (qui de consulatu ejus carmen scripsit) pro C. Rabirio, *C. Marius pater patriæ*. Et pro Sextio, *Ad salutem Romani Imperii natus*. Dictus & *Tertius Romæ conditor*. Sextum cons. cum Catulo factus, Cimbros in Gallià, Teutonas in Italiâ vicit; deque his triumphavit. Cimbrico bello primum profligatus in somnio præmonitus est, victoriam se consecuturum, si prius diis victimam filiam nomine Calphurniam faceret. Patriæ igitur charitati naturâ postpositâ, eo facto victoriam comparavit. Duæ adhuc hisce temporibus in Germ. aræ sunt, quæ eo tempore quo victoriam Marius est consecutus, tubarum clangorem edunt. Plut. in Mario. Victus à Syllâ Minturnis in palude latuit: inventus, & in carcerem conjectus, immissum percussorem Gallum vultûs autoritate, & his verbis, *Tune homo audes occidere Caium Marium?* deterruit, acceptaque naviculâ in Africam trajecit, ubi diu exulavit. Mox Cinnanâ dominatione revocatus, cæsis inimicis septimo consulatu, morbo, aut (ut quidam ferunt) voluntariâ morte decessit. Sen. 5. Ben. *Ingratus C. Marius* ad Consulatum à caligâ productus: qui nisi Cimbricis cædibus Romana funera æquaverit, nisi civilis exitii & trucidationis non tantum dederit signum, sed ipse *signum fuerit*. Hoc est à seipso dabat, ut sc. interficerentur quibuscunque manus osculum negasset. Flor. lib. 3. Ancarius, ipso vidente Mario, confossus est, quia scilicet fatalem illam manum, non porrexerat salutanti. Plut. in Mario: Quoscunque salutantes, neque affatus esset, neque resalutasset, complexusve esset, hoc ipsum signum erat interficiendi eos in viis. Unde Aug. 3. de C. D. In ipsius autem Marii oculis continuò feriebantur, quibus salutantibus dextram porrigere noluisset. Lucanus optime paucis verbis crudelitatem ejus describit. *Vir ferus & fato capiente perdere Romam sufficiens*. Hic cum in cruribus varices haberet, præbuit varicosum crus medico secandum. & dum secaretur, neque suspirans, neque supercilia contrahens, pertulit sectionem. Cumque medicus alterum crus sectare vellet, minimè assensum præbuit, dicens, Curationem tanto dolore dignam esse non arbitror. Habuit filium Marium nomine, qui cum esset 27 annorum consulatum invasit: quem honorem mater tam immaturum flevit. Hic patri sævitiâ similis ceriam armatus obsedit, & inimicos trucidavit. Tandem & ipse crudelissimo mortis genere Catuli manibus placatum missus est. Vide Lucan. lib. 2. sed hic fuit M. Marius, Caii frater. Juv. Sat. 8.

Arpinas aluus Volscorum in monte solebat
Poscere mercedes alieno lassus aratro,
Nodosam posthæc frangebat vertice vitem,
Si lentus pigrâ munisset castra dolabrâ.
Hic tamen & Cimbros, & summa pericula rerum
Excipit, & solus trepidantem protegit urbem.

Idem Sat. 10.

Exsulium & carcer Minturnarumque paludes,
Et mendicatus victâ Carthagine panis
Hinc causas habuere. Quid illo cive tulisset
Natura in terris, quid Roma beatius unquam,
Si circumducto captivorum agmine, & omni
Bellorum pompâ animam exhalasset opimam,
Cum de Teutonico vellet descendere curru.

Manilius lib. 4.

——Adice & civilia bella:
Et Cimbrum in Mario, Mariumque in carcere victum:
Quod Consul toties, exulque, ex exule consul;
Et jacuit Libycis compar jactura ruinis
Eque crepidinibus cepit Carthaginis urbem.

Lucanus lib. 2.

Cum post Teutonicos victor, Libycosque triumphos
Exul limosâ Marius caput abdidit ulvâ.
Stagna avidi texere soli, laxæque paludes
Depositum, Fortuna, tuum: mox vincula ferri
Exedere senem, longusque in carcere pædor,
Pœnas ante dabat scelerum. Mors ipsa refugit
Sæpe virum, frustraque hosti est concessa potestas
Sanguinis inviси, primo qui cædis in ictu
Diriguit, ferrumque manu torpente remisit.
Viderat immensam tenebroso in carcere lucem,
Terribilesque Deos scelerum: Mariumque futurum,
Audieratque pavens: Non hæc contingere fas est
Colla tibi: debet multas hic legibus ævi
Ante suam, mortes: vanum depone furorem, &c.
——Idem pelago delatus iniquo
Hostilem in terram, vacuisque mapalibus actus
Nuda triumphati jacuit per regna Jugurthæ,
Et Pœnos pressit cineres. Solatia fati
Carthago Mariusque tulit, pariterque jacentes
Ignovere deis. Libycas ibi colligit iras,
Ut primùm Fortuna redit: servilia solvit
Agmina: conflato sævas ergastula ferro
Exeruere manus.——
——Prò fata quis ille,
Quis fuit ille dies, Marius quo mœnia victor
Corripuit? quantoque gradu mors sæva cucurrit, &c.
Septimus hæc sequitur, repetitis fascibus annus.
Ille fuit vitæ Marii modus, omnia passo
Quæ pejor fortuna potest, atque omnibus usu
Quæ melior, mensoque homini quid fata pararent.

Livii lib. 80. Epitome. *Marius* Severus Licinium Senatorem de saxo dejici jussit, editisque multis sceleribus, Idibus Januariis decessit. Vir cujus si examinentur cum virtutibus vitia, haud facile sit dictu, utrum bello melior an pace perniciosior fuerit; adeo quam Remp. armatus servavit, eam primo togatus omni genere fraudis, postremo armis hostiliter evertit.

C. Marius, prioris fil. de quo vide Plut. in vitâ Patris. Mortem ejus innuit Strabo ubi de Prænestæ cuniculis lib. 5. Ὧν ἐν μιᾷ Μάριος πολιορκούμενος ἀπέθανε. Epitome lib. 88. *C. Marius Prænestæ obsessus à Lucretio Asella Syllanarum partium viro, cum per cuniculum captaret evadere, septus ab exercitu mortem sibi consivit in ipso cuniculo, cùm sentiret se evadere minimè posse*. Vell. Pat. libro altero. *Inde Coss. Carbo 3. & C. Marius septies* Consulis Fil. annos natus 26. vir animi magis quam ævi paterni, multa fortiterque molitus neque usquam inferior nomine consulis, apud Sacriportum pulsus à Sulla acie, Prænestæ, quod ante naturâ munitum prælidiis firmaverat, se, exercitumque contulit. Solus Appianus hunc Marium fratris filium vocat. De ætate quoque discrepant auctores. Ille qui Livium in Epitomen redegit lib. 86. inquit: *Consul ante annos viginti per vim creatus*. Quem locum ad Octavium Suetonii contra Dionem laudat max. Casaub. quia ille scripserat Octavium sine exemplo ante annum 20. iisse consulatum; sed non dubitat Vossius quin mendum sit in Epitome Livianâ & pro 20. ad minimum reponi debeat 25. ut ei sic conveniat cum auctore de viris illustribus.

M. *Marius* Gratidianus, de quo Seneca 3. de Irâ: M. Mario cui vicatim pop. Statuas posuerat, cui thure & vino Rom. pop. supplicabat L. Syllæ perfringi crura, erui oculos, amputari manus jussit, &c. Valerius 9. 2. *Singulas corporis partes confringeret. Orosius: Effossis oculis* membrisque minutatim defectis, vel etiam fractis. Q. Cic. de Pet. Consul. Firmicus lib. 1. & alii. Ejus mem. Cic. Offic. 3. Ne notter quidem Marius Gratidianus officio viri boni functus est tunc cum Prætor esset, Collegiumque Prætorum Tribuni pl. adhibuissent, ut res nummaria de communi sententiâ constitueretur. Conscripserunt communiter edictum, cum pœnâ & judicio, constitueruntque ut omnes simul in Rostra post meridiem descenderent. At Marius à subselliis in Rostra rectà, idque quod communiter compositum fuerat, solus edixit. Et ea res ei magno honori fuit, omnibus vicis statuæ: ad eas thus & cerei; quid multa? nemo unquam multitudini fuit carior. Ubi nota vocat *suum*, & paulo ante *propinquum suum* quia sc. Cicero ex cognatione Marii: & hic illius frater, ut Florus scripsit, sc. adoptione.

Marius & Casprus, amicorum par. fidelissimum. Silius Italicus lib. 9.

Sternitur unanimo Marius succurrere Caspro
Conatus, metuensque viro superesse cadenti:
Lucis idem auspicium, ac patrium, & commune duobus
Paupertas, sacro juvenes Prænestè creati

Misce-

Miſcuerant ſtudia, & juncta tellure ſerebant.
Velle, ac nolle ambobus idem, ſociataque toto
Mens ævo, ac parvis dives concordia rebus.
Occubuere ſimul, votiſque ex omnibus unum
Id fortuna dedit, junctam inter prælia mortem.

Marius Priſcus, Proconſul Africam Provinciam ſpoliavit. Juven. Sat. 1.

Exul ab octavâ Marius bibit, & fruitur diis
Iratis, at tu victrix provincia ploras.

Idem Sat. 8.

Cum tenues nuper Marius diſcinxerit Afros.

Marmeſſius, Mars eſt Romanorum linguâ. Lycophronis interpres.

Marnan, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ἱερωλόγιον Κρηταγῶν. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Maro, opifex fuit figulus, ſive, ut alii putant, magi cujuſdam viatoris mercenarius, Virgilii, Latinorum Poetarum Principis pater: qui & ipſe ſic appellabatur. Alcinous, vetus Poeta:

De numero vatum ſi quis ſeponat Homerum
Proximus à primo tum Maro ſolus erit.
At ſi poſt primum Maro ſeponatur Homerum
Longè erit à primo quiſque ſecundus erit.

Vide *Virgilius*.

Marpeſſa, filia Eveni ſpecioſa, uxorque Idæi omnium illius ſeculi virorum formoſiſſimi, mater Cleopatræ pulcherrimæ fœminæ uxoris Meleagri. Hanc maritus fertur tam tenerè adamaſſe, ut cum eam Apollo rapere conaretur, ſumpto arcu & ſagittis raptorem invadere non dubitavit. Verum cum ejus recuperandæ ſpes nulla ſupereſſet, mater eam pro Marpeſſa Alcyonem nominavit, quòd fatum cum eâ ſimile ſortita videretur. Hom. Iliad. 9.

Mars, Deus belli ab antiquis creditus, Dictus Varro enim lib. 4. de LL. quòd *maribus* in bello præſit, aut certè à Sabina voce *Mamers*, quod nomine illi *martem* dicebant. Cedrenus vero. Ὅτι ὁ Μάρτιμ οἱ Ῥωμαῖοι μάρτερ ἐκάλων, οἱονεὶ δάνατον, ἢ κινητὴν ἀφ' ἑτέρων, i. e. quòd *artium* ſit *motor*, ἢ ἐκ τῆ μάγναδος χώρας Φιλόξενον. Lucum habuit in Ponto etiam Athenis & Albæ, ubi Rhea peperit Juven. Sat. 1.

Nota magis nulli domus eſt ſua quam mihi lucus
Martis.——

Val. Flac.

Martius ante urbem longis jacet horridus annis
Campus.——

Item:

Excubias Gradive tene, præſentia luco
Arma tubæ ſonent.

Eum autem Poetæ deſcribere ſolebant. Horat.

——*Dum Lucus & ara Dianæ.*

Et Perſius:

——*Nec ponere lucum*
Artifices.——

A Poetis *Mavors* dicitur per epentheſin. Jovis ac Junonis filius fuiſſe fingitur, vel, ut Ovidius fabulatur, ſolius Junonis. Cum enim olim Juno turbata, quod animadvertiſſet Jovem percuſſo capite ſine fœminæ commercio procreaſſe Minervam, verſus Oceanum proficiſcitur, ut ſcrutaretur quo pacto & ipſa ſine viro parere poſſit; & itinere fatigata ſecus fores Floræ Deæ, conjugis Zephyri conſedit. Cumque interrogata ab eâ eſſet, quam ob cauſam ad Oceanum pergeret, rationem reddidit. Quâ cognitâ, facturam ſe voti compotem Deam pollicita eſt, ſi id Juno Jovem celaret. Quod cùm Juno jurejurando affirmaſſet, mox illam Flora monuit in campis Olenis florem eſſe, quo tacto ſtatim conciperet ſine viro. Id experta Juno concepit, & Martem peperit. Hunc ferunt poſtea cum Venere concubuiſſe, eoſque Vulcani artibus, ut erant nudi, occultis laqueis irretitos, Deorum omnium riſui expoſitos fuiſſe, donec Neptuni precibus motus Vulcanus eos diſſolvit. Sororem habuit Bellonam, belli Deam. Sacrum ei fecerunt lupum & picum, quos in Dei hujus tutelâ eſſe credi voluerunt. Salios habuit ſacerdotes & Flamines, qui ab eo *Martiales* dicebantur. Ponitur ſæpiſſime pro ipſo bello. Hinc *Martius*, i. e. *bellicoſus*. Nulla huic Deo pax, niſi in thalamo & complexibus Veneris. Lucretius, de Venere lib. 1.

Nam tu ſola potes tranquillâ pace juvare
Mortales, quoniam belli fera munera Mavors
Armipotens regit, in gremium qui ſæpe tuum ſe
Rejicit æterno devinctus vulnere Amoris.

Notum eſt autem ex Hom. Odyſ. O. Venerem Martis amicam eſſe, eamque cum illo in adulterio deprehenſam fuiſſe, cum eos ambos tenuiſſimis & ſubtiliſſimis vinculis irretitos, atque implicatos Vulcanus Diis ſpectandos præbuiſſet. Quæ fab. ſign. primarum qualitatum calidi, frigidi, ſicci, humidi. Mars enim ſiccus eſt & calidus: Venus autem humida & frigida. Juvenalis:

——*Plus etenim fati valet hora benigni*
Quam ſi nos Veneris commendet Epiſtola Marti.

Claud. in *Magnete*:

Sic Venus horrificum belli compeſcere Regem
Et vultum mollire ſolet, cum ſanguine præceps
Æſtuat, & ſtrictis mucronibus aſperat iras.
Sola feris occurrit equis, mollitque tumorem
Pectoris, & blando præcordia temperat igne,
Pax animo tranquilla datur, pugnaſque calentes
Deſerit & rutilas declinat in oſcula criſtas.

Mars ipſe apud Statium Theb. 3.

——*Lacrymas non pertulit ultra*
Bellipotens haſtam læva tranſumit & alto
Haud mora diſſiluit curru, clypeoque receptam
Ludit in amplexu, dictiſque ita mulcet amicis:
O mihi bellorum requies & ſacra Voluptas
Unaque pax animo: ſoli cui tanta poteſtas
Divorumque hominumque meis occurrere telis
Impunè, & media quamvis in cæde frementes
Hos aſſiſtere equos, hunc enſem evellere dextrâ.

Cedrenus: Ἦν δὲ ὁ Ἄρης ὕπος πικρὸς καὶ ἄγαν δυσκαταγώνιστος πολεμιστὴς, ὃς Καυκάσῳ πνὶ ἀνδρὶ γιγαντοφυεῖ διωατῷ ὂν τ' φυλῆς Ἰάφετ ἀφιμυθήτῳ ἐπιλοιπὸν καὶ παταπολεμήσας, καὶ ἀγελὼν, παρέλαβε τ' χώραν ἀυτῦ, καὶ ὅλη τ' Θεσσαλίαν ἐλθὼν καὶ πελάτας ἐκεῖ διάπρεπ'. Elt & ſtella una ex ſeptem errantibus ſupernè Jovi proxima, quatuor & viginti menſibus & ſex diebus orbem luſtrans. Lucanus, lib. 2.

Et cœlum Mars ſolus habet.

Cæterum quid nomine Martis veteres poetæ, & philoſophi intellexerint prolixè docent Lilius Gyraldus & Nat. Comes.

Martius, menſis primus anni olim apud Romanos, quem Romulus genitori ſuo Marti conſtituit. Ovid. Faſt. 3.

Marſpiter, Martis pater, ſicut Dieſpiter, Diei pater. Gell. 5. 12.

Marſus, regnavit in Tuſcia an. ante Romam conditam 318.

Marſus, Syriæ præfectus ſub Claudio Cæſare.

Marſyas Pellæus hiſtoricus, nutritus unà cum Alex. Magno, ſcripſit res Macedonicas libris 10, à primo rege uſque ad Alexandrum. De rebus Atticis libros 12. *Marſyas* Philippus item hiſtoricus. *Marſyas* Tabenus, qui ſcripſit de tranquillitate libros 12, fabuloſa lib. 7. & quædam alia de patriâ ſua. *Marſyas* fratrem habuit Cibyram, & Tabas in Lydia condidit.

Marſyas, ſive *Marſya*, inſignis tibicen ex Celænis op. Phrygiæ. Ovid. Satyrum fuiſſe author eſt, qui tibiis à Minerva inventis, uſus ſit Apollinem provocare, à quo victus & excoriatus eſt. Met. 6.

——*Satyri reminiſcitur alter*
Quem Tritoniacâ Latous arundine victum
Affecit pœnâ. Quid me mihi detrahis, inquit,
Ah piget: ah non eſt, clamabat, tibia tanti.
Clamanti cutis eſt ſummos direpta per artus.
Nec quicquam niſi vulnus erat, cruor undique manat,
Detectique patent nervi: trepidæque ſine ullâ
Pelle micant venæ. Salientia viſcera poſſis
Et perlucentes numerare in pectore fibras.

Marſyas, Cujus ſtatua in foro Rom. erat & ad eam tribunal. Horatius:

——*Obeundus Marſyæ.*

Sen. 6. Ben.

Quotidianum ad Marſyam concurſum.

Itaque coronare Marſyam victores ſolent, & qui cauſas tenuiſſent. At hæc muliercula (Auguſti filia, de eâ ſiquidem loquitur Seneca) libidinum coronas, & pugnarum numeros imponebat. Plin. 21. 3. Apud nos exemplum licentiæ hujus non eſt aliud quam filia D. Auguſti cujus luxuriâ noctibus coronatum Marſyam, *literæ illius Dei gemunt*. Ubi Lipſius *degemunt* quem vide ſis.

Martha, ſoror Lazari illius quem ſuſcitavit Chriſtus. Luc. 10. Jo. 11. Lat. *provocans*, vel *amaricans*, vel Syriacè *Domina*, ſive *doctrix*.

Martia, princeps Romanarum, icta fulmine quùm eſſet gravida, partu exanimato, ipſa citra ullum aliud incommodum vixit. Plin.

Martia, Catonis minor filia, quæ cum quæreretur ab ea cur poſt amiſſum maritum denuo non nuberet, reſpondit, non ſe invenire virum, qui ſe magis vellet, quam ſua. Oſtendens, Divitias magis in uxoribus eligi ſolere, quam pudicitiam.

Martia, Catonis Uticenſis uxor, quam poſteà cum ex eâ aliquot liberos ſuſtuliſſet, Hortenſio amico conceſſit: eoque mortuo

mortuo ſub initium bellorum civilium eam reduxit. Quâ in re Cato malevolorum reprehenſione non caruit, qui vacuam & pauperem eam dimiſſam eſſe calumniabantur, ut poſteà Hortenſii teſtamento locupletem reciperet. Plut. in vitâ Caton.

Martialis, poeta lepidiſſimus juxta ac ſpurciſſimus ex Bilbili Hiſp. oppido in Celtiberis. Tempore Claud. Imp. ſub Nerone an. nat. 20. Romam venit, atque annos iſtic egit 35. Tito, ac imprimis Domitiano carus fuit, à quibus & donatus jure trium liberorum. Etiam Tribunus, & equeſtris dignitatis fuit. At non item in honore fuit mortuo Domitiano. Itaque ſub Trajano in patriam rediit: atque ibi conſcripto libro Epigrammatum duodecimo, partim tædio patriæ, quia non in honore eſſet, quanto fuerat Romæ, partim etiam à civibus ſuis ſugillaretur, tædio vitæ, ut veriſimile eſt, deceſſit. De morte ejus extat epiſtola Plinii ad Priſcum.

Martianus, Rom. Imp. ſucceſſit Theodoſio Juniori, favente Arcadii filiâ Pulcheriâ, qui licet humili loco natus, & ſenex eſſet, tamen rebus geſtis, & arte militari clarus, per annos fere ſeptem imperium Orientis tranquilliſſimè gubernavit. Dicere ſolitus erat, *Dum pax conſtare poſſet, non ſumenda arma.*

D. Martinus, ex Pannoniâ ortus poſt D. Gratianum Turonenſem Archiepiſcopatum adeptus, An. Dom. 415. Multa dejecit Paganorum Idola, altariaque effregit. In e iſcopatu autem vixit an. 26. menſes quatuor, dies ſeptem. Ejus vitam doctiſſimis libris editis perſcripſit Sulpitius Severus.

Martion, Smyrnæus, de ſimplicibus affectibus ſcripſit. Plinius, 26. 3.

Petrus *Martyr*, Mediolanenſis, Ferdinandi, & Iſabellæ, Hiſpaniæ regum à conſiliis, ſcripſit libros 30. de navigatione Oceani ac terris ſuo tempore repertis. Hæc autem ut ipſe teſtatur lib. 2. in literas referebat an. 1502.

Petrus *Martyr* Vermilius, Hetruſcus, Florentinus, concionari cœpit, ut Regularis Monachus an. æt. 26. Tum Abbas Spoletanus creatus eſt, poſtea præfectus Coll. Neapolitano S. Petri ad Aram: triennio poſt Generalis Ordinis Viſitator declaratus, demum prior S. Fridiani Lucæ fuit deſignatus: Lucâ relictâ ob ſtructas ſibi jam Evangelico, inſidias Tigurum ſe contulit, paulo poſt Argentinam, dein Angliam, ubi Sacras literas magnâ cum laude docuit Oxonii. Ob. 1562.

M. Marullus, Poeta Mimographus ſub Antonino philoſopho, ipſum etiam Imp. inceſſere ſolitus. Hujus eſt illud: *Tu ut Hector ab Illo nunquam recedis.* Meminit hujus Hieronymus contra Ruffinum, & Galenus, qui ſe filium ejus graviſſimo laborantem morbo, curaſſe ſcribit.

Marullus, Caliber poeta, quum Attilam regem Hunnorum per adulationem Deum, & Divinæ ſtirpis prolem nominaſſet, propemodum vivus ab ipſo, una cum carmine exuſtus eſt. Philippus Callimachus in Attila.

Marullus, Rhetor à Senecâ Controverſ. 1. pro præceptore agnoſcitur. Sic enim in præfatione: *Quum eſſemus*, inquit, *condiſcipuli apud Marullum Rhetorem, hominem ſatis aridum, pauciſſima bellè, ſed vulgato genere dicentem: quum ille exilitatem orationis ſuæ imputaret controverſiæ, ac diceret, Neceſſe eſt me per ſpinoſum locum ambulantem ſuſpenſos pedes habere.* Aiebat Latro, *Non mehercule tui pedes ſpinas calcant, ſed habent.*

Pomp. Marullus, Grammaticus, Romæ profitebatur, ſermonis Latini exactor moleſtiſſimus, cum in oratione Tiberium reprehendiſſet, affirmante Atteio Capitone, & eſſe illud Latinum, etſi non eſſet, futurum certe ob Cæſaris autoritatem & gratiam: *Jam inde mentitur* (inquit) *Capito: Tu enim Cæſar civitatem dare potes hominibus, verba non potes.* Lege *Marcellus.*

Maſcezel, viri [illegible]ſdam nomen apud Claud. lib. de bello Gildonico:

Eſt illi patribus, ſed non & moribus iiſdem
Maſcezel —— ——

Vide ſis Heinſium in locum.

Maſiniſſa, rex Numidarum, acerrimus primùm nominis Romani hoſtis, poſteà vero fideliſſimus ſocius. Hic ad extremam uſque ſenectam mirâ valetudinis proſperitate, vegetoque corporis robore uſus eſt, adeo ut nonageſimo ætatis anno filium genuerit. Livius de tertio bello Pun. Ovid. Faſt. 6.

—— *Superat Maſiniſſa Syphacem.*

Maſſa, morio quidam & inſignis delator; cujus mem. Juvenalis, Sat. 1.

—— *Quem Maſſa timet.*

Jac. ubi de nece Piſonis. *Aderat Bebius Maſſa qui noceret jam tum optimo cuique exitioſus delationibus ſuis.*

Maſſiphat, princeps Dæmonum, Cedrenus: Ἐν τῇ λεπτῇ Γενέσει κεῖται, ὅτι Μασιφὰτ ὁ ἄρχων τῶν δαιμονίων προσελθὼν τῷ Διῒ εἶπεν, Εἰ ἀγαπᾷ σε Ἀβραάμ, δυσάρεστον σοι ἢ ἡδὺν αὐτῷ.

Maſurius Sabinus, eques Romanus, J. C. auditor & ſucceſſor Attei Capitonis. Meminit illius Perſius:

Excepto ſi quid Maſurii rubrica notavit.

Similiter Pomponius Pandect. de Origine Juris. Citatur ſubinde ab A. Gellio. Scripſit Faſtorum, & rerum memorabilium libros, Commentarios de Indigenis, de Jure civili, de Furtis. Porro jam quinquagenarius quum inopia magna laboraret ab auditoribus ſuſtentatus eſt. Floruit ſub Tiberio, à quo ut ſibi de Jure reſpondere liceret, obtinuit. Athenæus, lib. 14. hæc de eo habet. Μασύριος ὁ πάνυ ἄριστος, καὶ σοφὸς, καὶ τῶν νόμων ἐξηγητὴς ἡδὺς ἀδίηγος. Alius eſt, cui Paulus aliquot libros ſcripſit. 2 Intit. 14.

Matho, Afer quidam ſeditioſus, cujus hiſtoriam vide apud Cæl. Rhod. lib. 29. cap. 2.

Matho, cauſidicus, de quo Juven. Sat. 1.

Cauſidici nova cum veniat lectica Mathonis
Plena ipſo. ——

Idem alibi Sat. 7.

Sic Pedo conturbat, Matho deficit.

Ubi Lubin.

Dejicit. —— ——

Matreas, Alexandrinus quidam, qui Romanis, Græciſque admirationi fuit, quòd diceret feram à ſe nutriri, quæ ipſa ſemet vocaret, ut vel anxiè ſcrutentur multi, Τὸ Ματρέως θηρίον τί ὄζει, id eſt, *Quænam ſit Matreæ fera.* Euſt. in Odyſ. α.

Matrona, Juno dicta eſt, quòd iis præſit mulieribus, quæ aptæ ſunt, ut fiant matres. Hinc *Matronalia*, primus dies olim anni Rom. feſtus, Martiis nempe Calendis. Ovidius, Faſt. 3.

Cum ſis officiis Gradive virilibus aptus
Dic mihi matronæ cur tua feſta colant.

Erat autem hoc feſtum ex Sabino, Romuleoque inſtituto. Plut. in Rom. ἑορτὴν ἄγουσιν ἀλλήλοις μετέχουσαι, ὡς μὴ ἔξω τὰ ἡμῶν φέρεσθαι ἐκ ἀνελόντες, ἑτέρας δὲ Σαβῖναι κλαπάς, ὧν ἕνεκα καὶ Μαρκωνίδιον ὄζει δοκοῦσι δὲ καὶ γυναιξὶν ὀλίγα τῆς τε πολέμου καταλύσεως. Hinc Juvenalis *Calendas Martias vocat famineas.* Tertullianus autem in de Idolol. *Matronales ferias.* Tunc ſolitæ munuſcula illæ invicem miſſitare. Plaut. in Mil. Gl.

Da mihi vir Calendis quæ mittam cum Matriæ venerit.

Feſtus: *Martias Calendas matronæ celebrant quòd eo die Junonis Lucinæ adcoli cœpta ſit.*

Matthæus Apoſtolus & Evangeliſta, qui & *Levi* dictus, Alphei filius, Mat. 10. Quum autem exactor publicorum vectigalium eſſet, vocatus eſt à Chriſto ad miniſterium Apoſtolicum, Euſeb. 3. 24. & 5. 10. Eccleſ. Hiſt. vult Matthæum Evangelium ſuum conſcripſiſſe linguâ Ebraîcâ. B. Hieron. quoque in Catal. Script. Eccleſ. Evangelium Matthæi Ebraicum in Bibliothecâ Cæſarienſi extare ait, & à ſe deſcriptum fuiſſe. Sunt qui velint Matthæum, quum Ebræis primùm Evangelium prædicaſſet, poſtea diſceſſiſſe, & peragratâ Aſiâ, & Ponto in Æthiopiam veniſſe, atque ibi Chriſtum annunciaſſe, & tandem ab Hyrtaco quodam ad aram obtruncatum fuiſſe, A. D. 76. Heſych: Ματθαῖος, δεισιδαίμων. Ματθίας ὁ δῶμα θεοῦ.

Matuſius, de quo hanc hiſtoriam refert Hyginus ex Phylarcho. Regnante Demophoonte in Cherſoneſo Thracica, per totum regnum peſtilentia adeò vehemens graſſabatur, ut propterea oraculum Apollinis conſulerent. Quod cum reſponſum dediſſet, non prius liberatum iri regnum à peſte, quàm ſingulis annis virginem quandam nobilem ſacrificarint: Rex protinus mandavit, ut omnium virginum in civitate ejus nobilium nomina reponerentur in cratere quodam; unde ſorte detractâ una victima fieret pro omnibus. Sed Demophoonte ex hoc ſortilegio filias ſuas excipiente, magna inter nobiles exorta eſt invidia. Quin & *Matuſius* quidam aperte dixerat, ſe nolle amplius conſentire, ut filia ſua ſorti ſit objecta. Quibus verbis offenſus rex protinus juſſit, ut, ſortione neglectâ, filia Matuſii mactaretur. Qui iram quidem occultans, ſimulabat id ſibi non adeo ingratum fore: & poſt tempus aliquod regem cum duabus filiis invitavit ad convivium, ubi filias regias in conclave incluſas mactari, & partem ſanguinis vino mixti in cratere quodam regi juſſit afferri. Qui cum filias deſideraret, & quid his factum eſſet, reſciſſet, Matuſium cum cratere in mare projici juſſit.

Matuta, ab antiquis dicta eſt Aurora, quam Græci Λευκοθέαν vocant. Hanc Poetæ volunt fuiſſe filiam Cadmi, nomine Ino, Athamantis uxorem, quæ mariti inſaniam fugiens in mare ſe præcipitavit unà cum Melicerte filio, quorum corpora cum

nuſquam

nuſquam invenirentur, pro Diis marinis habiti ſunt, & Ino quidem Græcis Λευκοθέα, Latinis *Matuta*: Melicerte vero à Græcis Παλαίμων, à Latinis *Portunus* dictus. Lucret. lib. 5.

Tempore item certo roſeam Matuta per oras
Ætheris Auroram defert.

Mauſolus, Cariæ rex, de quo Theopompus ait, eum nullâ re abſtinuiſſe, pecuniæ causâ. Suidas. Fuit autem provinciæ Græciæ præfectus, quem *Satrapam* Perſæ vocant, Artemiſiæ maritus, quæ illum tam ingenti amore proſecuta eſt, ut ejus fato perfuncti cineres vino permiſtos tradatur ebibiſſe. Ad hæc ſepulcrum eidem ſumptuoſiſſimum extruxit, quod à nomine ejus *Mauſoleum* eſt appellatum, ob operis magnificentiam inter 7 Orbis miracula nominatum, à quo omnia pretioſa ſepulcra *Mauſolea* dicuntur. Unde Suet. ſepulcrum Cæſarum appellavit *Mauſoleum*. Sic enim ille in Veſpaſiano. *Cum inter prodigia cætera Mauſoleum Cæſarum derepente patuiſſet.* Florus, 4. 11. *Quod ubi deſperavit à principe* (Cleopatra) *ſervarique ſe triumpho vidit, incautiorem nacta cuſtodiam in Mauſoleum ſe* (*ſepulcra regum ſic vocant*) *recepit.* Mart. Spect. 1.

Aera nec vacuo pendentia Mauſolea
Laudibus immodicis Cares in aſtra ferant.

Idem Epigr. 65. lib. 5.

Jam vicina jubent nos vivere Mauſolea,
Cum doceant ipſos poſſe perire Deos.

Idem 10. 36.

Marmora parva quidem, ſed non ceſſura, viator,
Mauſoli ſaxis Pyramidumque legis.

Vide Plinium, 36. 5. Herodotum, lib. 7. Gellium, 18. 10. Prop. 3.

Nec Mauſoli dives fortuna ſepulcri
Mortis ab extremâ conditione vacat.

Maxentius, crudeliſſimus tyrannus Romæ Cæſaris nomen invaſit, Severum à Maximino Cæſare adoptatum prælio fudit. Poſtea tamen à Conſtantino victus, in Tyberi ſubmerſus eſt, Chriſtiani nominis hoſtis teterrimus. Euſeb. 9. 9.

Maximilla, Montani hæretici ſcortum, & pſeudoprophetiſſa, ut ipſe Montanus, ſuâ ipſius induſtriâ laqueo vitam finivit. Euſeb. 5. 14.

D. Maximinus, Apoſtolorum diſcipulus, unà cum Lazaro, qui à Salvatore ex mortuis fuerat excitatus, venit in Gallias: qui in civitate hujus nominis, in provincia Narbonenſi ſepultus. Belfor. Tom. 1. Coſmogr.

D. Maximinus, Juliacenſis Epiſcopus, ab Herulis, & Oſtropothis patibuli ſuſpendio, martyrium paſſus eſt, An Dom. 479. Munſt. lib. 3. Coſmogr.

Maximus, Rom. Imp. cum Pupieno, Balbino, & Gordiano Romæ in tumultu militari occiſus.

Maximus Hieroſolymorum epiſcopus, An. Dom. 148.

Maximus, conſul cum Gordiano, an. U. C. 903. Alius cum Orphito, An. Dom. 914. Alius cum Apro. an. U. C. 939. Idem ſecundus conſul cum Æliano, an U. C. 976. Alius cum Albino, an. U.C. 977. Alius cum Lupo, an. U.C. 984. Idem proximo anno cum Paterno, & ſequenti cum Urbano.

Maximus Tyrius, Philoſophus Platonicus M. Antonini præceptor. Scripſit de Homero, & quæ apud eum antiqua philoſophia; an recte Socrates Apologiam detrectaverit, & alias id genus quæſtiones philoſophicas. Ita Suidas, qui eum Romæ ſub Commodo Imp. vixiſſe perhibet. Fuit præter hunc *Maximus* Epheſius Philoſophus & Sophiſta præceptor Juliani ob magiam tandem à Valentiniano interfectus, teſte Socrate 3. 1. Item *Maximus* Alexandrinus Philoſophus Cynicus, qui poſtea Epiſcopus Conſtantinopolitanus fuit. *Maximus* quoque Ægienſis fuit qui de Apollonio Tyaneo Pythagorico, nonnulla literis prodidit, geſta ſc. ab eo Ægis. Vide Philoſtratum, lib. 1. de vita Apoll. cap. 5. Alius vero eſt *Maximus*, de quo Tzetzes Chil. 9. Hiſt. 291.

Mazaroth, Job cap. 38. Ἡ διανύξεις μαζυρὼθ ἐν καιρῷ αὐτῆ; Ubi Græcus Interpres: Μαζυρὼθ τὰ συνήμματα λέγει ἤτοι ἀστέρων, ἃ ἐν τῇ συνδέσμῳ ζώδια καλοῦν. Ἄλλοι δέ φασι Μαζυρὼθ Ἑσπερίδας μὲν εἶναι, σημαίνειν δὲ τὸν ἑσπέριον κύκλον.

Mecænas, eques Rom. Auguſto gratiſſimus, ab Hetruriæ regibus oriundus, cui velut unico ſtudiorum patrono Virgil. Georgica ſua, & Horatius libros Carminum inſcripſit. Delicatum hunc fuiſſe, non ſolum cultu ac moribus, ſed etiam ſtylo commemorant, quare Auguſtus eum frequenter exagitat, ut Cacozelum. Sen. ep. 19. *Volo tibi hoc loco referre dictum Mecænatis. Vera in ipſo oculeo docuit: Ipſa enim altitudo attonat ſumma. Si quæris in quo libro dixerit, meo qui Prometheus inſcribitur. Hoc voluit dicere, attonita habet ſumma. Eſt ergo tanti ulla potentia, ut ſit tibi tam ebrius ſermo? ingenioſus vir ille fuit, magnum exemplum Rom. eloquentiæ daturus, niſi illum enervaſſet felicitas, imò caſtraſſet. Et alibi Ep. 92. Habuit Mecænas grande & virile ingenium, niſi ipſe illud diſcinxiſſet.* Fuit hic vir in provehendis cùm omnium diſciplinarum, tum præſertim poeticæ cultoribus adeo benignus, ut ab eo etiam hodiè ſtudiorum patroni, qui in ſublevandâ doctorum hominum egeſtate ſe munificos præbent, *Mecænates* appellentur. Mart.

Sint Mecænates, non deerunt, Flacce, Matones.

Hic reperit notas, quibus celeriter ſcribi poſſet, & per Acilium. Aquilamve libertum publicavit. Ejus mollitiem Seneca philoſophus irridet, & exagitat. Scribe *Mecænas*. Apud Herodianum legitur Μαικήνας, ut Latinè eſſet *Mæcinnas*. Quem tamen in membranis antiqui Μαικλῶν eſſe teſtatur vir doctiſ. Frid. Sylburgius Indice in Hiſt. Rom. ſcriptores Minores, nec alio à Jul. Capitolino nomine appellatur. Cæterum de nobili hoc Romano ſingularem librum ſcripſit Meibomius, cui titulus *Mecænas*, quem ſis vide.

Meddix, ſummi magiſtratus nomen erat apud Oſcos. Ennius:

Summus ibi capitur Meddix, occiditur alter.

Medea, filia Æetæ regis Colchorum ex Hypſeâ, vel, ut alii, Idyiâ conjuge, quæ Jaſonem Colchos cum reliquis Argonautis profectum hoſpitio ſuſcepit. Cumque ejus amore flagraret, verereturque ne incolumis non rediret, utpote quæ pericula noſceret, habitâ ſui conjugii ratione, docuit ipſum, quâ ratione æripedes tauros domare, & jugo ſubmittere, draconemque pervigilem ſopire, ac deinde occidere, ejuſque dentes ſulcis immittere, & vellus aureum rapere poſſet. Vide *Jaſon*, & *Abſyrtus*. Medeam nonnulli non veneficam, ſed prudentem fœminam fuiſſe dixerunt, quæ exercitiis gymnaſticis molles & effœminatos homines ad integram ſanitatem traduxerit, & laboribus in locis calidis ſervaverit. Eam ob cauſam fabulæ occaſio data, quaſi homines coquendo in juventutem reſtituerit. Vide Diod. Sic. lib. 4. Plut. in vitâ Alexandri ignem quo Creuſa exuſta eſt, & quem in ſcriniolo muneris loco ei Medea miſit ad Naphthæ Babylonicæ vim refert. Medeæ fabulam explicat eruditè Nat. Comes Mytholog. 6. 7. Veneficia ejus, & furores notiſſimi ex Ovid. lib. 7. Met. item ex Seneca in Medeâ. Horat. Epod. 5.

Cur dira barbaræ minus
Venena Medeæ valent.

Ovid. φαρμακίδι, lib. 2.

Non facient ut vivat amor Medeides herbæ.

Tib. lib. 1. Eleg. 2.

Sola tenere malas Medeæ dicitur herbas.

Quibus locis moveor, ut errorem ex Propertio tollam, apud quem lib. 4. Eleg. 7. depravatè, ut puto, legitur,

Si te non totum Chloridos herba tenet.

Repone *Colchidos*, id eſt, *Medeæ*. Sic enim frequenter à poetis appellatur. Horat. in Epod.

Nec impudica Colchis intulit pedem.

Ovid.

Colchida reſperſam puerorum ſanguine culpant.

Statius Sylv. 2.

Nec fera crudeles Colchis duraſſet in iras.

Val. Flac. lib. 7.

——— *Alium debinc turbida Colchis*
Exarmat. ———

Seneca in Medeâ verſ. 362.

Majuſque mari Medea malum.

Unde Simocattus in Epiſtolis: Μηδείας καὶ Φαίδρας φοβερώτερα. Ideo cum maximè crudelem, immanem, impiam fœminam innuere quis volet, Medeam vocet, licebit. Ovidius ſanè in Epiſt. Hypſip.

Pellicis ipſa meos impleſſem ſanguine vultus
Quoſque veneficiis abſtulit illa mihi;
Medeæ Medea forem, &c.

Horat. ad Piſones:

Sit Medea ferox.

Rabiem ejus ac furorem cum ferocitate tigridis comparat Seneca ubi ſupra:

Ut tigris orba natis
Curſu furente luſtrat
Gangeticum nemus: ſic
Huc fert pedes & illuc.
Frænare neſcit iras
Medea, non amores.

Quâ ſimilitudine eâdem in re nihil frequentius apud Poetas, Lucanus, lib. 1.

Utque feræ tigres numquam poſuere furorem,
Quas nemore Hyrcano matrum dum luſtra ſequuntur,
Altus cæſorum pavit cruor armentorum.

Idem lib. 5.

Ocyor & cœli flammis & tigride ſævâ
Tranſcurrit. ———

Statius, lib. 2. Theb.

Qualis ubi audito venantum murmure tigris
Horruit in maculas, ſomnoſque excuſſit inertes,
Bella cupit, laxatque genas, & temperat ungues;
Mox ruit in turmas, natiſque alimenta cruentis
Spirantem fert ore virum.

Idem lib. 4.

——Raptis velut aſpera natis
Prædatoris equi ſequitur veſtigia tigris.

Et lib. 8.

Inde velut primo tigris gaviſa cruore
Per totum cupit ire nemus.

Et lib. 10.

Caſpia non aliter magnorum in ſtrage juvencûm
Tigris ubi immenſo rabies placata cruore
Laſſavitque genas, & craſſo ſordida tabo
Confudit maculas, ſpectat ſua facta, doletque
Defeciſſe famem.——

Et poſtea ibidem:

——Sic aſpera tigris
Fœtibus abreptis Scythico deſerta ſub antro
Accubat & tepidi lambit veſtigia ſaxi.

Et lib. 12.

Non ſecus afflavit molles ſi quando juvencas
Tigridis Hyrcanæ jejunum murmur, & ipſe
Auditu turbatus ager, timor omnibus ingens
Quæ placeat, quos illa fames deſcendat in armos.

Sil. lib. 4.

Sic ubi Caucaſeis tigris ſe protulit antris
Linquuntur campi, & tutos petit omne latebras
Turbatum inſano vultu pecus, illa pererrat
Deſertas victrix valles, jamque ore reducto
Paulatim nudat rictu, ut præſentia mandat
Corpora, & immani ſtragem meditatur hiatu.

Et lib. 12.

Haud ſecus amiſſo tigris ſi concita fœtu
Emicet, attonitæ paucis luſtratur in horis
Caucaſus & ſaltu tranſmittitur alite Ganges:
Donec fulmineo partus veſtigia curſu
Colligit, & rabiem prenſo conſumit in hoſte.

Claud. lib. 3. de Rapt. Pros.

Arduus Hyrcanâ quatitur ſic matre Niphates,
Cujus Achæmenio regi ludibria natos
Avexit tremebundus eques, fremit illa marito
Mobilia Zephyro, totamque virentibus iram
Diſpergit maculis, jam jamque hauſura profundo
Ore virum, vitreæ tardatur imagine formæ;
Haud aliter genetrix, &c.

Medullina, virgo Romana, ab ebrio patre in tenebris violata, ut ſtupri authorem agnoſceret, digito ejus annulum detraxit; Ubi autem ex pignore patrem eſſe comperit, eum ad aram gladio confodit. Plut. in Parall.

Meduſa, filia Phorci ex Ceto marinâ belluâ, quæ unà cum duabus ſororibus Euryale & Sthenione Dorcadas inſulas in Oceano Æthiopico tenuiſſe fertur. Hæc præter alias formæ inſignis dotes capillos habuiſſe fertur proximè ad auri colorem accedentes; quarum ſplendore captus Neptunus in Minervæ templo cum eâ concubuit, unde Pegaſus equus natus eſt. Quam injuriam Minerva gravi ac iniquo animo ferens, Meduſæ crines, quibus maximè amatori ſuo placuerat in angues mutavit, deditque, ut omnes eam aſpicientes in lapides verterentur. Ovid. lib. 1. de Ponto:

Ipſa Meduſa oculis veniat licet obvia noſtris,
Amittet vires protinus ipſa ſuas.

Quamobrem cùm nemo tam immane monſtrum intueri poſſet, Perſeus Jovis & Danaes filius, Mercurii talaribus, & falcato enſe accepto, Palladis item ſcuto, ut ære repercuſſam effigiem ejus videre impune poſſet, ex improviſo (cum ipſa angueſque ſopiti eſſent) eam adortus uno validiſſimo ictu interemit, & in patriam rediens, cum ejus caput ſecum deferret, contigit ut guttæ ſanguinis decidentes per ſolitudines Africæ mutarentur in ſerpentes. Lucan. lib. 9. v. 619. Fabulam ejus fuſe explicat Nat. Comes lib. 7. cap. 11. Dicitur & *Gorgon*. Ovid. Triſt. 4.

——Credam prius ora Meduſæ
Gorgonis anguineæ.——

Item *Phorcynis*. Lucan. ubi ſupra.

Squallebant latè Phorcynidos arva Meduſæ.

Et *Phorcys*. Prop. lib. 4.

Sectaque Perſea Phorcydos ora manu.

Megabyzus, nobilis Perſa, unus ex ſeptem qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitûs in Europâ relictus, Perinthum cepit, Pæones vicit, Thraciam omnem ſubegit, Macedoniam fruſtra per legatos tentavit, quos rex Amyntas vino obrutos interfecit.

Megacles, hiſtoricus, de viris illuſtribus ſcripſit, teſte Athenæo, lib. 10.

Megaclo, filia Macaris Lesbiorum regis, quum patrem moroſum, & ſemper cum uxore contendentem videret, matris vicem dolens Muſas ancillas emit, & Myſas linguâ Æolicâ vocavit; has docuit canere, & veterum facta ad citharam modulari. Quum vero illæ cantûs ſuavitate Macarem demulcerent, & iram ejus ſedarent, uxorique placarent, Megaclo pro matre eis referens gratias poſuit columnas æneas, & per omnia templa honorari juſſit. Clemens Alexandrinus in Protreptico.

Megæra, una Furiarum, Noctis & Acherontis filia, ita dicta ἀπὸ τῦ μισεῖν, quod *odiſſe* ſeu *invidere* ſignificat. Fallitur itaque Statii Scholiaſtes, qui ſic dictam putat quaſi Μεγάλη ἔρις. Virg. Æn. 12.

Dicuntur geminæ peſtes cognomine Diræ,
Quas & Tartaream nox intempeſta Megæram
Uno eodemque tulit partu.

Et alibi:

—— Furiali è cæde Megæra.

Claud. 1. in Ruf.

Improba mox ſurgit triſti de ſede Megæra.

Seneca in Hercule Inſano:

——Agmen horrendum anguibus
Megæra ducat, atque luctifica manus
Vaſtam rogo flagrantem corripiat trabem.

Stat. Theb. 2.

——Tiſiphone fraternâ claudere quærit
Bella tubâ, nec ſe tanta in certamina fidit
Sufficere, infernâ comitem in ſede Megæram
Et conſanguineos in prælia ſuſcipit angues.

Ab Hebræo מְגֵרָה *megara* ſic dicitur, quod *ſerram* ſignificat. Familiare id olim Orientalibus, etiam Judæis ſupplicium: Furiæ autem ſuppliciorum præſides. Caſaub. in Suet.

Megaleſia, dies qui dicatus erat Magnæ matris Deûm ceremoniis. Ludi quoque qui celebrabantur ante templum in ipſo Magnæ matris Deum conſpectu, *Megaleſia* dicebantur. Liv. *Marcus Junius Brutus ædem Magnæ matris Deûm in palatio dedicavit, & ludos ob eam dedicationem factos Megaleſia appellavit.* Juvenal. Sat. 6.

Atque à plebeis longe Megaleſia.

Hinc *Megaleſiacus*. Idem Sat. 11.

Interea Megaleſiacæ ſpectacula mappæ
Idæum ſolenne colunt.——

Meganira, Celei uxor fuit, ac Triptolemi mater, cujus facellum erat non longè à puteo Bœotiæ, qui alio nomine *Anthion* dicebatur.

Megara, Creontis Thebanorum regis filia & uxor Herculis. Nam cum Erginus Orchomeniorum tyrannus Thebanos gravi tributo premeret, Herculi filiam ſuam eâ lege pactus eſt, ſi urbem ex onere liberaſſet. Quo præmio inductus Hercules, Orchomeniis bellum intulit, urbeque expugnatâ, tyrannum interfecit, victorque Thebas reverſus, Megaram uxorem duxit. Verum cum poſtea Euryſthei juſſu ad inferos deſcendiſſet, diutiuſque ibi moraretur, Lycus exul Thebanus, rei benè gerendæ occaſionem ſibi oblatam ratus, regnum Thebanorum invaſit, cumque Megaræ animum ad nuptias ſuas flectere non poſſet, vim ei inferre parabat. Inter hæc opportune rediens Hercules Lycum interfecit, regnumque Thebanorum Creonti reſtituit. Lyci autem necem iniquè ferens Juno, tantum Herculi furorem objecit, ut ille Megaram uxorem cum liberis ex eâ ſuſceptis interficeret. Hygin. & Sen. in Herc. Fur.

Megareus, pater Hippomenis, nepos Neptuni ex Onchesto Bœotiæ oppido oriundus, vel filius Onchesti, quæ controverſia ex variâ lectione orta eſt, apud Ovid. Met. 10.

Namque mihi genitor Megareus, Oncheſtius illi
Eſt Neptunus avus; pronepos ego regis aquarum.

Alii ita legunt:

—— Mihi genitor Megareus, Oncheſtus at illi.

Megaſthenes, Hiſtoricus, cujus mem. Clem. 1. Strom. & Euſeb. Præp. 9. Unde etiam cognoſcimus eum Indica ſcripſiſſe, quæ cum conſignaret, apud Indorum reges commorabatur, ut omnia bona fide traderet. teſt. Plin. 6. 17. & Solin. cap. 49. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 69.

Megiſtanes, dicuntur proceres & magnates, viri ſummates, quibus permiſſum erat cum regibus epulari. Nam & Herodes D. Marco cap. 6. dicitur μειζᾶσιν convivium præbuiſſe, quos vetus interpres *Principes* vertit. Uſi hâc voce Seneca Epiſt. 21. Tacitus 15 Annal. & Sueton. in Caligulâ.

Mela Pomponius, Geographus cujus extat liber de ſitu Orbis. Natione Hiſpanus fuit, Claudiique Imp. temporibus floruit, ut rectè primus adſtruxit Vadianus. Inde eſt, quod & ipſe meminit Corn. Nepotis, ut recentis ſcriptoris, & ad

partes à Plinio advocetur in Hiſt. Naturali, qui Veſpaſiani temporibus claruit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 25.

Melampus, Amythaonis & Dorippes filius. Hom. Odyſ. penult. Sic dictus quòd mater eum infantem expoſuerit toto corpore tectum, præterquam pedibus, qui à Sole atri facti ſunt. Augurio claruit, omnino avium cæterorumque animalium voces novit & intellexit. Fuit & medicus præſtantiſſimus, cui templum erectum, feſtaque ſolennia, & ſacrificia fuere ſtatuta, Pauſan. lib. 1. Biantem juvit in auferendis bobus Iphiclo, quos ille Neleo reſtituit; cujus beneficii memor Neleus filiam ſuam nomine Pero ei uxorem tradidit. Filias quoque Proeti furiis agitatas ſanitati mentis reſtituit, quarum unam Iphianaſſam cognomine conjugem accepit. Virg. Georg. 3. De peſte.

——Ceſſere magiſtri
Phyllyrides Chiron, Amythaoniuſque Melampus.

Tibullus ad Meſſalam:

——Compertum eſt veracibus ut mihi ſignis
Queis Amythaonius nequeat certare Melampus.

Papinius Theb. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampede cretum
Thiodamanta volunt.

Apollodorus lib. 1. Μέλαμπους δὲ τὴν τοῦ χωλοῦ διατελῶν, ὅσους περὶ τὴν οἰκήσεως αὐτοῦ δρυὸς, ἐν ᾗ φωλεὸς ὄφεων ὑπῆρχεν, ἀποκτεινάντων τοὺς ὄφεις, τὰ μὲν ἁπτὰ, ξύλα συμφορήσας, ἔκαυσε· τοὺς δὲ τῶν ὀφέων νεοττοὺς ἔθρεψεν. οἱ δὲ ἡνιόχοι τέλειοι, φεισάντες αὐτῷ κοιμωμένῳ τῶν ὄμων ἑξ ἑκατέρου, τὰς ἀκοὰς τῶν γλώσσας ἐξεκάθαιρον. ὁ δὲ ἀνασὰς, καὶ ἡνιόχους φεύδεται, τὴν ἀποτετμημένην ὑφ' ἑαυτοῦ γλῶτταν συνίει, καὶ παρ' ἐκείνων μανθάνων, τοῖς ἀνθρώποις τὰ μέλλοντα. Plura de eodem idem lib. 2. Atia, & etymon hujus nominis tradit Scholiaſtes Theocriti Idyl. 3. verſ. 43. Propert. 3. 2.

Turpia perpeſſus vates eſt vincla Melampus,
Cognitus Iphicli ſurripuiſſe boves;
Quem non lucra, magis Pero formoſa coegit
Mox Amythaoniâ nupta futura domo.

Item unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

——Primuſque Melampus
Ichnobateſque ſagax latratu ſigna dedere.

Melampygos, cognomentum Herculis quaſi *nigro podice*: quod eam partem corporis, non Lydorum more vulſam, neque candidam, quemadmodum ſolent effœminati; ſed nigris pilis hirſutam ac ſylvoſam haberet. Vide Eraſm. in Prov.

Ne incidas in Melampygum.

Melanchætes, unus ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3. à *nigredine pili* dictus.

Prima Melanchætes in tergo vulnera fecit.

Melaneus, Euryti pater, à quo Eretria *Melaneis* dicta. *Melaneus* etiam inter canes Actæonis numeratur ab Ovidio Met. 3.

Harpalos & Melaneus, & Abas prædator aprorum.

Melanis, Venus dicta eſt, quòd ipſa tenebras amet, hominesque noctu ſæpius coeant. Palæph.

Melanion, vir quidam tantæ caſtitatis ut odio mulierum in ſolitudinem abierit, ac per avia montium & nemorum, cane, quo uno convictore utebatur, feras inſectaretur, nec unquam domum revocari potuit: unde Proverb. *Melanione caſtior.*

Melanthius, nomen viri, qui cum Gorgiæ inimicus eſſet, dixit, hic nobis de concordiâ præcipit, qui tres in unâ domo concordes facere non potuit. Eſt & nomen viri Trojani proprium, quem Eurypylus in bello Trojano interemit. Hom. Alius ejuſdem nominis paſtor apud Theocritum. Item caprarius Ulyſſis, qui quòd & rem domini abſentis unà cum procis abſumpſiſſet, & tam heræ, quàm herili filio moleſtum ſeſe præbuiſſet, poſt reditum Ulyſſis à Telemacho trucidatus eſt. Hom. Odyſ. l. 22. Ovid. Ep. 1.

Irus egens, pecoriſque Melanthius author edendi.

Item Cappadociæ fluvius. Plin. Et Syriæ mons ubi Veſtæ fanum. Cedrenus.

Melanthius. hiſtoricus de rebus Atticæ libros reliquit, teſtibus Harpocratione, & Athenæo. Alius eſt, quem inter clariſſimos pictores numerat Plin. lib. 35. 7. Quem etiam de arte ſuâ ſcripſiſſe teſtatur Diogenes Laërtius in Polemone. Fuit etiam *Melanthius* poeta Tragicus, qui Cimonis Athenienſium ducis æqualis fuit, de quo Ariſt. in Avibus & Plut. in Cimone. Vide Voſſ. P. Gr. p. 46. Photius ep. 88. Μελάνθιον φασὶ τραγῳδίας ὑποκεκτῶ, ὅτω δὲ ὀλοφαγίας ἤπιω γενέσθ, ὅτε καὶ ἀδυμεῖν, ἐπεὶ μὲ δὲ κύκτι πρόχνον ἔχειν, ἵνα ὡς πλεῖστον χρόνον ᾖ διὰ τὸ λαιμὸ ῥοῦντων, καὶ δὲ ὀκεῖδεν ἡδονῆς ἀπολαύῃ. De eodem narrat Athenæus in 12. eum ſuffocatum tandem, & ſtrangulatum: Τελέσαντα, inquit, κατατείνων ἀπήγχετο ἐκ τῆ ἀποπλαύσεων. In lib. 8. ait illum fuiſſe τραγῳδίας ποιητῶ. & non ὑποκεκτῶ. Hujus illius voti, uti & Philoxeni, qui gruis collum optavit, meminit idem Athen. lib. 1. Μελάνθιος δὲ τὸν τῶν ἀποπλαύσεων ἱερῶν ἤυξατο τῆς μακραύχενος ὀρνίθος τὸν τράχηλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖστα τοῖς ἥδιστον ἐνδιατείβῃ. Ubi nec gruis, nec cygni meminit, vult autem collum longiſſimum. Montacutius.

Melantho, filia Protei, cui conſuetudo fuit, poſitis veſtibus dorſo Delphinum inſidere, atque ſic per maria patris vagari. Qua re ſic cognitâ Neptunus ſe in Delphinum transformavit, illamque blandiendo illexit, ut dorſo ſuo inſideret, transvectæque in adverſum littus ſtuprum obtulit. Ex quo concubitu Amycum natum fuiſſe quidam prodiderunt, quem tamen Servium Melites filium facit.

Melanthus, 19 Athenienſium rex, an. ante Ul. C. 367. Is erat Meſſenius, & cum ab Heraclidis in Peloponneſum reverſis, pulſus eſſet, Athenas venit, ubi interfecto ſingulari certamine Bœotorum hoſtium duce Xanthia, rege Thymoete abdicato ad regnum evectus eſt. Ab eo Melanthidarum familia orta. Idem Apaturia ſacra Athenis inſtituit.

Melanyon, ſecundum quoſdam dictus eſt Hippomanes, eo quod pomis certamen confecerit, ἀπὸ τῶ μήλων, h. e. à *malis*, & ἀνύω *perficio*. Aliis Melanion dicitur à nomine μῆλον, & verbo ἀνίημι, quaſi *mala* è manu *emittens*. Tu lege & vide *Milanion*.

Melcartus, Hercules Tyriis dictus, quaſi *Rex fortis* מלך *melec* enim *Regem* ſonat. Unde & Heſych. Μάλικα· Ἡρακλέα. ערוץ *aritz* autem *validum* ſonat, unde Ἄρης Græcorum, & ἥρως.

Melchiſedech, Sacerdos, & Rex Salem. Lat. *Rex juſtitiæ.* Gen. 14. Heb. 7. 1. Hunc fuiſſe Semum volunt Hieronymus, Gerundenſis, Primaſius, Jonathan, Hieroſolymitanus, & alii. Contra, eſt Procopius Gazeus in Gen. 14. & alii multi, quæ ſententia firmatur ex Ep. ad Ebr. cap. 7. Nec probabile eſt Semum habitaſſe inter Chananæos. Quanquam R. Salomon velit Chananæos fuiſſe ex poſteris Sem; in quo valde fallitur. Melchiſediciani Spiritum Sanctum, Didymus, & Origenes Angelum, Cunæus non hominem, i. e. Meſſiam fuiſſe volunt. Quæ omnia falſa, & à Conſtantino L' Empereur fusè refutatâ. Fuit enim unus ex regulis Chananæorum, qui piè inter illos, ac ſanctè vixit. Suidas oriundum vult à Side filio regis Libyæ, cujus parentes Epiphanius Heraclam patrem, Aſtaroth vero vel Aſteriam matrem appellat. Cedrenus: Τύπως τοῖς χρόνοις ἤκμασε Μελχισεδὲκ, παρὰ τῶ ἱερεῖς, ἀγενεαλόγητος, ἐν ἄρτῳ καὶ οἴνῳ θεηποιῶν τὴν ἀναίμακτον θυσίαν χριστῶ τῶ θεῶ ἡμῶν. Τίδος δὲ ἦν ὁ Μελχισεδὲκ Σίδης βασιλέως υἱὸς Αἰγύπτου ὃς καὶ κτίζει Σιδῶνα πόλιν. Ἀπάτωρ ἦ καὶ ἀμήτωρ, καὶ ἀγενεαλόγητος λέγεται, διὰ τὸ μὴ ἐξ Ἰουδαίων γένεσις καταγεῖς, καὶ διὰ τὸ πρὸ γονεῖς αὐτῶ πονηρὲς ὄντας, μὴ ἀειθμεῖσθαι μυ ὁσίων. Et poſtea: Ἐπεὶ δὲ ἀπὸ ἀλλοτρίας ἔθνους, καὶ ὄκ ἀπὸ τῶ Ἀβραὰμ ὁ Μελχισεδὲκ καταγεῖ, ὄκ ἐτράφη δὲ ποτε ἐγενήθη, καὶ ἀπὸ ποιῶ πατρὸς καὶ μητρὸς, ἢ ποτε ἀπέθανε, δικαίως ἂν λέγοιτο μήτε ἀρχὼ ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχειν αὐτόν.

Meleager, Oenei Calydoniæ regis filius ex Althæâ conjuge: quo recenter nato viſa eſt mater ejus ſibi tres Parcas igni aſſidentes videre, manuque ſtipitem tenentes, æqualem puero cum ſtipite vitam aſſignare. Recedentibus itaque Parcis Althæa extinctum ſtipitem diligentiſſimè aſſervavit. Adulto deinde Meleagro, contigit ut pater ejus ex ſuſceptis frugibus, omnibus diis ſacrificaret, omiſsâ Dianâ quæ ob id.

——Oenos ultorem ſpreta per agros
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epiros: ſed habent Sicula arva minores.

Uti loquitur Ovid. Met. 8. Ad hunc igitur conficiendum Meleager collectâ robuſtiſſimorum juvenum manu, aprum interfecit, caputque ejus Atalantæ dedit Jaſii Argivorum regis filiæ, quæ prius aprum vulneraverat; quod ægrè ferentes Plexippus, & Toxeus Althææ fratres, Atalantæ caput auferre conabantur. Quamobrem Meleager irritatus eos obtruncavit, duxitque Atalantam in uxorem, qui ei Parthenopæum peperit. Nuntiatâ itaque fratrum morte, Althæa doloris impatientiâ in furorem verſa, fatalem illum ſtipitem in ignem conjecit: quo exuſto Meleager etiam exuſtis intus inteſtinis omnibus conſumptus eſt. Quæ de fatali ſtipite in ignem conjecto referuntur, intelligenda ſunt, ait Sabinus, de execrationibus magicis quibus Althæa Meleagro imprecata eſt mortem. Nam Hom. teſtatur eam oraſſe Plutonem, & Proſerpinam, ut filio mortem inferrent. Vide Paſſeratium in illud Propertii 3. 22.

Nec cuiquam abſentes arſerunt in caput ignes
Exitium nato matre monente ſuo.

Erat unus ex Argonautis. Orpheus verſ. 156.

Ἐκ δὲ λιπὼν Καλυδῶνα δοὺς Μελέαχος ἐκαίνων
Οἰνῆος ἦ ῥ' ἐλόχοιο, καὶ Ἀλθαίης φοβέπυκτος.

Hunc ab Hercule pene ſecundum facit Apollon. lib. 1.

Οἰνῆδος δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀφορμηθεὶς Καλυδῶνος
Ἀλκείης Μελέαγρος ἀνήλυθε, λαοσσόον τε,
Ὧδ' δ' ἐπικείων ἐθειδήσατο δῶκεν ὅμιλον
Ἡφαίστῳ δ' ὅπλα ἀστέρτεγα, ἄλλοθι οἷα
Νοσφιν γ' Ἡρακλῆος ἐπιθύμβρ.

Eundem Herculi æquat Val. Flac. lib. 1.

At tibi collectas ſolvit jam fibula veſtes,
Oſtenditque humeros fortes, ſpatiumque ſuperbi
Pectoris, Herculeis æquum Meleagre lacertis.

Vere igitur magnum *Oeniden* eum vocat Stat. Papinius Theb. 5.

Melicerta, Imûs, & Athamantis filius. Virg. Georg. 1.

Glauco & Panopeæ & Inoo Melicertæ. Vide *Ino.*

Meliſſa, Meliſſi Cretenſium regis filia, quæ unà cum ſorore Amalthea, Jovem caprino aluit lacte. Hanc primum mellificium ferunt inveniſſe, unde nata eſt occaſio fabulæ, Meliſſam in apem fuiſſe converſam. Columella 9. 2. *Nec ſane ruſtico dignum eſt ſciſcitari, fueritne mulier pulcherrimâ ſpecie, quam Jupiter in apem convertit.*

Meliſſæ Cereris ſacerdotes ſic dictæ. Callim. Hymn. 2. verſ. 110.

Δηοῖ δ' οὐκ ἀπὸ παντὸς ὕδωρ φορέουσι Μέλισσαι
Ἀλλ' ἤτις καθαρή τε καὶ ἀχράαντος ἀνέρπει
Πίδακος ἐξ ἱερῆς ὀλίγη λιβάς.

Ubi Tanaquilli Fabri filia: Ita præcipue dicebantur Cereris ſacerdotes: monet Pindari Schol. qui tamen pro quâvis ſacerdote uſus eſt, Od. 4. Pyth. Μελίσσας Δελφίδος, h. e. *Delphicæ ſacerdotes*, ad quem locum erit operæ pretium adire Scholiaſten Græcum. Notum autem eſt non fuiſſe olim in quibuſdam ſacris cujuſlibet aquæ uſum promiſcuum: ita Romani Cybelen Almone lavabant, non Titeri, nec igne quolibet ad ſacra utebantur, ſed ritè accenſo; Phædrus alicubi. Scholiaſtes Theocriti in Idyll. 15. Cum explicat cur Μελιτοδὴς dicatur Perſephone, addit, ἢ διὰ τὸ τὰς ἑταίρας αὐτῆς καὶ Δημητρὸς Μελίσσας λέγειν, ubi pro ἑταίρας legendum ἱερείας. Porphyrius de Nympharum antro: Τὰς Δημητρὸς ἱερείας, ὡς τὰς γβονίας θεὰς μύστιδας, Μελίσσας οἱ παλαιοὶ ἐκάλεν.

Meliſſa, Periandri Corinthiorum tyranni uxor: quam ille concubinarum delationibus temere credens, cum gravida eſſet, pedibus conculcans interemit. Laertius in vitâ Periandri. Item filia Epidamni. Steph. in *Dyrrhachio.*

Meliſſeus, ἐν Δελφικοῖς Jo. Tzetzæ memoratur Chil. 6. Hiſt. 90. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 518.

Meliſſus, Cretenſium rex, Hyginus in Poet. Aſtron. *Parmeniſcus autem ait, Meliſſea* quendam fuiſſe Cretæ regem. Ad ejus filias Jovem nutriendum delatum; quæ quod lac non haberent, capram ei admiſere Amaltheam nomine. Lact. lib. 3. 22. Didymus, in libris ἐξηγήσεως Πινδαρικῆς, ait, Meliſſea, Cretenſium regem, primum diis ſacrificaſſe: ac ritus novos, ſacrorumque pompas, introduxiſſe. Hujus duas fuiſſe filias Amaltheam & Meliſſam, quæ Jovem puerum caprino lacte, *ac melle nutrierunt.* Item Grammaticus muneri datus Mæcenati, & manumiſſus ab eo. Tranquillus.

Meliſſus, inter hiſtoricos fortaſſe nomen meretur, de quo Palæphatus initio lib. de Incredibilibus. Vide Voſſium. Alius quóque *Meliſſus* ille ex quo Plin. profeciſſe ſe fatetur dum conſcriberet libros 7. 9. 10. Item *Meliſſus* Samius, Parmenidis auditor, philoſophus, civibus ſuis charus, quibus præcepta plura dedit, Remp. adminiſtravit, claſſique in bello præfuit. Apollodorus.

Melitè, unus ex feliciſſimis illis fatuis, quos Homerus ſuo carmine nobilitavit. Is non poterat numerare ſupra quinque, ductaque uxore novam nuptam non attigit, veritus, ne ſe illa accuſaret apud matrem, cujus ſtultitia abiit in Proverb. *Melitide ſtultior.* N. L.

Melito Epiſcopus, cujus meminit Euſeb. 4. 21. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 229. Alius qui de familiis Athenienſium commentarium fecit. Harpocration in Κάδιτος.

Melitus, Orator ac Tragicus Poeta, ſed, ut veteres tradidere ψυχρολόγος, i. e. *ſubfrigidus.* Eſt hic ille qui cum Lycone & Anyto Socratem accuſavit, ut eſt apud Suidam, Ariſtophanes etiam ridet eum in Neb.

Sp. Melius, vir Equeſtris ordinis ac prædives, largitione frumenti delinito populo, quum conſilia regni agitaret, vocatus à Dictatore L. Quintio Cincinnato, quod ad illum venire nollet, opem plebis invocans, à C. Servilio Ahalâ Magiſtro equitum interemptus eſt, an. U. C. 314. Bona publica facta, domus diruta & area *Æquimelium*, dicta. Varro lib. 4. de L. L. Val. Max. 6. 3.

Melixandrus, Mileſius, Lapitharum, & Centaurorum bellum ſcripſit. Ælian. Var. Hiſt.

Melpomene, una Muſarum Tragœdiarum inventrix, à *modulando* nomen trahens. Horatius.

——— *Præcipe lugubres*
Cantus Melpomene, cui liquidam pater
Vocem cum citharâ dedit.

Membliarus, unus ex Cadmi ſociis Theram inſulam condidit. *Membliarus* item inſ. prope Theram, & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Memmius, civis Rom. ambitus poſtulatus à Qu. Curtio. Cic. ad Quintum fratrem lib. 3. Hic cùm ageret Tarracinæ deperibat quandam mulierem, non ſine Largio quodam rivali: cum quo, quum aliquando rixa incidiſſet, eò iracundiæ provectus eſt Memmius, ut ipſi Largio brachium mordicùs arripuerit: unde fluxit adagium in vulgus, *Lacerat lacertum Largii mordax Memmius.* Porro *Memmiam* gentem plebeiam fuiſſe declarant tribunatus plebis à Memmiis geſti: Veruntamen ſi nobilitas antiquitate penditur, nobiliſſima eſt: A Mneſtheo enim Trojano oriundam eſſe traditum eſt, idque teſtatur Virgil. Æn. 6.

Mox Italus Mneſtheus, genus à quo nomine Memmi.

Itaque non immerito Lucretius C. Memmium Gemellum ad quem ſuos libros miſit, claram Memmii propaginem dixit. Hic *Memmius* Gemellus eſt, ad quem ſcriptæ ſunt epiſtolæ aliquot à M. Tullio lib. 13. Epiſtolarum. Vide Lambinum præfat. ad Lucretium.

Memnon, fil. Tithoni fratris Laomedontis ex Auroræ ſuſceptus. Vnde *Auroræ nigrum partum* vocat. Manil. lib. 1. Virg. Æn. 1.

Nunc quibus Auroræ veniſſet filius armis.

Heſiod. in Theog.

Τιθωνῷ δ' ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα.

Oppian. Κυν. β.

——— Λασύειον ναιετῆρες
Μέμνονα δακρύοισι κλύτον γόνον Ἠερογενείης.

Pind. Olymp. Od. 2.

Ἀῶς τε παῖδ' Αἰθίοπα.

Et Od. 6. Nem.

Φαεσιμβρότου ὑὸν Ἀοῦς.

Philoſtr. 1 Icon.

Μέμνων ὁ τῆς Ἠοῦς.

Qui cum maximâ Orientalium populorum copia in auxilium Priamo venit, & in pugnâ ab Achille occiſus, vel ut alii tradunt, ab inſidiis Theſſalis interfectus eſt, qui cum in rogo cremaretur, precibus Auroræ in avem mutatus eſt, ex eademque pyra multæ aliæ aves evolarunt, quas *Memnonias* vocarunt, quæ quotannis ex Æthiopiâ in agrum Iliacum dicuntur advolare, Memnoniſque ſepulchrum ter luſtrare, deinde duas in partes diviſæ roſtris, unguibuſque concurrere, & generis ſui authori ſanguine ſuo parentare. Ovid. Met. 13. *Memnonis effigies*, De qua Tac. Annal. 2. *Cæterum Germanicus aliis quoque miraculis animum intendit, quorum præcipuæ fuere Memnonis ſaxea effigies, ubi radiis ſolis icta eſt, vocalem ſonum reddens.* Dionyſ. ver. 249.

——— Ἔνθα γέγωνε
Μέμνων ἀντέλλοντι ἑλιὼ ἀναύζεται Ἠοῖ.

Lucianus in Toxari: Τὸν ἥλιον Μέμνονα βοᾷν ποιεῖ ἀνατέλλοντα ἢ δύνοντα. Juven. Sat. 15.

Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ.

Plinius 36. 7. *Non abſimilis illi narratur in Thebis delubro Serapis, ut putant, Memnonis ſtatuâ dicatus, quem quotidiano Solis ortu contactum radiis crepare dicunt.* Philoſtr. lib. 1. Iconum: Δοκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος οἱονεὶ πληξῶν καὶ τὸ σῶμα ἐμπνέον τῷ Μέμνονι, ἐκκαλεῖσθαι φωνὴν ἐκείθεν, καὶ λαλοῦντι σοφίσματι ἐοικέναι τὸν ἀμείβοντα. De eadem re late idem Philoſtratus lib. 6. De vitâ Apollonii cap. 3. Calliſtratus quoque vocat marmor Memnonis ἔκφωνον ab hâc vocalitate. Et in ſtatuâ ipſius dat eidem marmori ἐξουσίαν φωνῆς, & explicans ait Oriente die loqui ad contactum Solis ſtatuam, cum gaudio veluti ad matris præſentiam exhilaratam, abeunte die marmor ingemere. Vide Strab. lib. 17. Pauſan. in Attic. Tzetzen Hiſt. Chil. 6. 64. &c.

Memnon hiſtoricus, ſcripſit de rebus Heracleæ Ponticæ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 182.

Memnon, Darii Perſarum regis dux exercitûs, Chium, Methymnam, Ereſam ac Pyrrham & Mitylenem vel occupavit, vel vi cepit, quo tempore Alexander primùm in Aſiam trajecit.

Menæchmi, nomen comœdiæ Plautinæ.

Menæchmus, Philoſophus Platonicus Proconneſius, Eudoxi auditor; vixit temporibus Platonis. Item hiſtoricus Sicyonius. Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 11.

Menalippe, Antiopes Amazonum reginæ ſoror, ab Hercule in bello Amazonico capta, quam cum ſorori reſtitueret, accepit pretium arma reginæ, & baltheum, nam hæc quo-

que

que ex eo bello reportare fuerat juſſus ab Euryſtheo. Juven. Sat. 8.

Smyrna vel Antigones, vel perſonam Menalippes.

Menalippides, poeta Melius genere, ſcripſit Dithyrambicorum plures libros, & poemata Lyrica, & epigrammata, & elegos. Hujus ex filiâ nepos *Menalippides* junior, item poeta, ſcripſit Lyrica & Dithyrambica. Vixit, mortuuſque eſt apud Perdiccam regem Macedoniæ. Suidas.

Menalippus, civis Thebanus qui cum Tydeo ad Thebas vulnus lethale inflixiſſet, ille ſibi hoc mortis ſolatium à ſuis præſtare petiit, ut antequam moreretur, Menalippi caput ad ſe referrent, quod cum non exiguo ſuorum, hoſtiumque ſanguine obtinuiſſent, feræ ritu dentibus dilaniavit, tandemque veluti vindictæ ſatur, æquiore animo expiravit. Statius Theb. 8. Item Tydei frater, quem Tydeus in venatu fertur peremiſſe, obque id fratricidium exulaſſe. Item Trojanus quidam ob virtutem à Priamo filii loco amatus. Scribitur etiam *Melanippus*. Vide Barthium ad illud Statii Theb. 8.

Aſtacides Melanippus erat.

Menander Athenienſis, novæ comœdiæ comicus, ſtrabus fuit, mente acutus, amore in mulieres inſanus. Scripſit fabulas 80. & epiſtolam unam ad Ptolemæum regem, aliaque nonnulla ſolutâ oratione. Suidas. Quintilianus autem de eo ſine lib. 8. *Menander*, inquit, *meo judicio diligenter lectus, ad cuncta quæ præcipimus efficienda ſufficit. Ita omnium imaginem in vitâ expreſſit, tanta in eo inveniendi copia, & eloquendi facultas, ita eſt omnibus rebus, perſonis, affectibus accommodatus, ut omnibus ejuſdem operis authoribus tenebras obduxerit.* Porro tanto fuit in pretio, ut etiam invitatus ſit à regibus Ægypti, oblatis magnis honoribus & divitiis. Ovid. Triſt. 2.

Fabula jucundi nulla eſt ſine amore Menandri.

Prop. 3.

Librorumque tuos, docte Menandre, ſales.

Idem lib. 4.

Sed potius blandi Thais preciosa Menandri.

Stat. Sylv. 2.

Attica facundi decurreret orſa Menandri.

Auſon.

Conditor Iliados & amabilis orſa Menandri.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 57.

Menander Ephesius, hiſtoricus, de quo vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 386.

Menander, Laodiceus Sophiſta, ſcripſit commentarios in artem Hermogenis, & in præexercitamenta Minutiani. Suidas.

Menander, Pergamenus hiſtoricus. De rebus Phœniciæ egit, ut cognoſcere eſt ex orat. Tatiani adverſas Gentes, & Clem. Alex. 1 Strom.

Menander, alius Simoni Mago ſucceſſit, non ſolum ejus referens impietatem, ſed longè ſuperans, ſeſe Servatorem dictitans, ex Olympo ad hominum ſalutem demiſſum, docenſque nullo pacto angelos ab hominibus, vinci, aut cogi poſſe, quam artis Magicæ diſciplinâ, & baptiſmo ab eo traditis, ex quibus immortalitas humano generi proveniat. Juſtin. & Euſeb. lib. 3.

Menecles Bacaleus, hiſtoriam prodidit, teſte Athenæo. Alius videtur eſſe orator Alabandenſis. Strabo lib. 15. Priorem, vel tertium aliquem ſignat Pind. Schol. in Olymp. Od. 2.

Menecrates, Elaita ſcripſit Ἑλληνοστρατικὴν ἀρχαιολογίαν, unde de Halizonibus quiddam refert. Strabo lib. 12. ubi etiam ex eo & Xantho Lydo, tradit, Myſos ita dici ab ὀξυᾷ arbore, quæ Lydorum linguâ μυσὸς vocatur, ac copioſa creſcit juxta Olympum.

Menecrates, Syracuſanus medicus, nullam dicitur accepiſſe mercedem medendi. Curavit imprimis ſacrum morbum, tantùm hac mercede contentus, ut liberati, ſe ipſius eſſe ſervos faterentur: ſe vero Jovem appellabat. De quo lepidam hiſtoriam narrat Ælian. Var. Hiſt. 12. 51. *Menecrates Medicus*, inquit, *adeo ſuperbiâ turgebat, ut ſeipſum Jovem appellaret. Miſit autem aliquando literas ad Philippum Macedonum regem, in hæc verba.* Φιλίππῳ Μενεκράτης ὁ Ζεὺς εὖ πράττειν. Ad ea autem reſcripſit Philippus Φιλίππου Μενεκράτει ὑγιαίνειν. Συμβουλεύω σοὶ προσπάγειν σαυτὸν ὀλίγοις τοῖς ἐν Ἀσκληπιοῦ τόποις. Quibus eleganter hominem non eſſe ſanæ mentis ſignificavit. Eandem hiſtoriam habes apud Athenæum lib. 7. nec non apud Euſt. in Iliad. A. vide Suidam in Μενεκράτης. Sed & alteram hiſtoriam de *Menecrate* non invenuitam exhibet nobis idem Ælianus prædicto loco. *Aliquando lautiſſimum convivium inſtruxit Philippus, ad quod illum etiam invitavit, ſeorſimque ei menſam juſſit apparari, & apponi acerram, ſuffitumque fieri. Reliqui vero epulabantur, eratque admodum opipara cœna. Menecrates itaque primo ferebat, gaudebatque honore; Poſtquam vero paulatim fames obreperet, & homo eſſe convinceretur, idemque vanus, & ſtolidus, conſurgens diſcedebat, ſeſeque injuriâ affectum querebatur, feſtiviſſimè Philippo ſtultitiam ejus redarguente, & in lucem proferente.*

Menecrates, Comicus poeta. Suidas. Item *Menecrates* Xanthius hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. p. 387. Quem vide quoque, p. 156. & p. 441.

Menedemus, Philoſophus nobilis inter Socraticos, Phædri diſcipulus, pauperis architecti filius, ex Eretriâ civitate, à quâ Philoſophi *Eretriaci* dicti ſunt. Eretria vero in Eubœâ eſt. Strabo lib. 9. Hic militiam primo exercuit, poſtea ad Platonem conceſſit. Fuit honeſtate, & gravitate inſignis: ſtatus corporis in eo ſene, ut in juvene firmus fuit, & validus. Et cum primum ab omnibus ludibrio haberetur. Poſtea in tantâ admiratione habitus eſt, ut civitatis gubernacula ei traderentur. Obiit vitæ ſuæ anno 73.

Menedemus, Lampſacenus, Cynicus, qui tam in prodigioſam venerat ſuperſtitionem, ut ſumpto habitu furiæ, prodiret, dictitans ſe exploratorem ex inferis veniſſe, delaturum dæmonibus mortalium peccata. Pullatus ambulabat cum tunicâ talari adſtrictâ balteo puniceo, Arcadium pileum geſtabat, cothurnos Tragicos, virgam in manu. Laertius.

Menelaus, filius Atrei, & Æropes, ut Hom. tradit. Pliſthenis vero ut Heſiodus, & frater Agamemnonis rex Spartæ, qui Helenam Jovis & Ledæ filiam uxorem habuit; quam cum Paris Priami fil. eo abſente, rapuiſſet, legatos ad Paridem miſit, qui illam repeterent, qui cum re infectâ rediiſſent, omnes totius Græciæ principes ad bellum convocavit: qui collectâ mille navium claſſe, ad unum ſub Agamemnone rege in excidium Trojæ conjurarunt. Quumque jam totâ Phrygiâ, atque Myſiâ devaſtatâ, Ilium Priami regiam decennali bello oppugnaſſent, tandem fraude magis, quam viribus expugnaverunt: atque ſic egregiam ſuam conjugem recepit, conſcenſaque navi poſt octavum erroris annum domum rediit. Hom.

Menelaus, Anæus (Anæa autem Cariæ urbs eſt) hiſtoricus ſummus vocatur Stephano in Ἀναία. Diverſus ab eo eſt Menelaus poeta, qui patriâ Ægæus fuit, & Thebaïdem libris 12. aliaque teſte Suidâ, ſcripſit.

Menenia, gens Romæ fuit, ex qua Agrippa *Menenius* C. F. Lanatus, coſ. cum P. Poſthumio, an. V. C. 250. Caſſiodorus.

Menephron, viri proprium, qui cum matre concubuit. Ovid. Met. 7.

Dextrâ Cyllene eſt, in quâ cum matre Menephron
Concubiturus erat ſævarum more ferarum.

Meneſtheus, Pelei fil. Erichthei regis pronepos, undecimus Athenienſium rex, an. 24. regnavit. Hic ſeditione in abſentem Theſeum Athenis excitatâ, regnum occupavit ope Tyndaridarum, quorum ſororem Helenam ille rapuerat, deinde cum cæteris Græcis ad Ilium expugnandum profectus, ibi mortuus eſt.

Menetor, vetus author, de Donariis opus fecit. Athen. lib. 14.

Menippus, Phœnix Philoſophus Cynicus, nihil memoriâ dignum edidit; porro ipſe librique ridendi. Cumque habendi cupidiſſimus eſſet, bonis amiſſis laqueo vitam finivit. Laertius. Item Poëta Comicus. Suidas.

Menippus, Stratonicenſis in totâ Aſiâ diſertiſſimus, præceptor Ciceronis, teſte ipſo in Bruto. Alium præterea ejus nominis Macrobius adducit, quem Philoſophum, & ſervum fuiſſe tradit: ſcripſiſſeque libros, quos in Satyris M. Varro imitatur, quas *Menippeas* nominavit. Alii vero Cynicas vocant. De variis *Menippis* vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 388.

Menodorus, medicus inſignis ætate Serapionis, cujus meminit Galenus in Therapeut. Fuit etiam *Menodotus* Samius hiſtoricus, teſte Athenæo lib. 15. *Menodotum* fortaſſe alium ſignat Laertius in Ariſtippo.

Menœceus, juvenis Thebanus, Creontis filius qui pro patriæ ſalute ſanguinem ſuum, atque adeo vitam ipſam ſponte profudit. Nam cum Thebanis eo tempore, quo ab Argivis obſidebantur, redditum eſſet oraculum, urbem ſalvam fore, ſi ultimus ex Cadmi poſteris ſpontanea ſe morte manibus ejus devoveret, intelligens Menœceus oraculum illud ad ſe pertinere, nihil cunctatus, ſuo ſibi gladio necem conſcivit. Stat. Theb. 10. Cic. 1. Tuſc. Qu. Apollodorus lib. 3. Ἐγένετο δὲ πολυχόνιος ὁ Τειρεσίας· οὗτος ἐν Θηβαίοις μαντεύσασθαι εἶπε, νικήσειν, ἐὰν Μενοικεὺς ὁ Κρέοντος Ἄρεϊ σφάγιον αὑτὸν ὑπὲρ, τοῦτο δὲ ἐκέλευσε Μενοικεὺς ἑαυτὸν σφάξας πρὸ τῶν πυλῶν ἔψυξε. Juv. Sat. 14.

——— *Amor in te eſt*
Quantus erat patriæ Deciorum in pectore quantum
Dilexit Thebas, ſi Græcia vera, Menœceus.

Vide Barth. ad Theb. 10.

Menætius, filius Actoris ex Æginâ, quam vitiatam Jupiter illi conjugem dederat. Hic poſtea relictâ Æginâ matre, in Opuntem Locrorum ſe contulit, ibique Patroclum ex Sthenele uxore ſuſcepit, qui ab eo *Menætiades* dictus eſt. Ovid. Epiſt. 1.

Sive Menætiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Mentor, vaſis cælandis mirus artifex. Plin. 33. 13. *Craſſus orator duos ſcyphos Mentoris artificis manu cælatos* 1c. *H. S. emit.* Id eſt 2500 coronatis Gallicis. Juv. Sat. 8.

———*Raræ ſine Mentore menſæ.*

Martialis:

Vaſaque Mentoreâ nobilitata manu.

Prop. 1. 14.

Lesbia Mentoreo vina bibas opere.

Idem 3. 9.

Argumenta magis ſunt Mentoris addita formæ.

Mart. alibi:

Solus Mentoreos habes labores.

Idem 5. 88.

Inſerta phialæ Mentoris manuductæ
Lacerta vivit, & timetur argentum.

Mephitis, ait Servius ex ſententiâ aliquorum *Mephitim* eſſe Deum Leucotheæ connexum, aut Junonem, nam Juno aer eſt, atqui putor naſcitur ex corruptione aeris, ac proinde ait *Mephitis* erit Dea odoris graveolentis. Pertinent ad hanc opinionem numinis verba Taciti lib. 19. *Solum Mephitis templum ſtetit ante mœnia, loco, ſeu numine defenſum.* Ait Priſcianus lib. 7. deduci vocem à Græco Μεσίτης, mutatione σ in φ. Scal. tamen in Conjectaneis ait eſſe vocem Etruſcam, Etruſcos autem ab Syris accepiſſe. Syrorum vero linguâ hâc voce ſignificari, *gravitatem*, aut *exhalationem* & *flatum ſpiritûs*. Virg. Æn. 7.

———*Lucoſque ſub alta*
Conſulit Albunea, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat, ſævamque exhalat opaca Mephitim.

Perſius Sat. 3.

Turgidus hic epulis, atque albo ventre lavatur
Gutture ſulphureas lente exhalante Mephites.

Mera Proeti & Antiæ filia, quæ cum venationi dedita, Dianam per nemora ſequeretur, à Jove conſpecta eſt, & adamata: qui cum nullâ ratione caſtiſſimæ puellæ animum ad ſui amorem poſſet pellicere, ad dolum confugit, Dianæque figurâ aſſumptâ vim ei intulit. Quamobrem cum Dianæ conſortium illa deinde fugeret, nec vocanti deinceps deæ parere vellet, ſuſpicans rem Jupiter aliquis ſub ejus imagine lateret, telis ejus eſt confoſſa, tandemque deæ ejuſdem miſeratione in canem mutata. Ovid. Met. 7.

Mercurius, Jovis & Maiæ fil. Græcis *Hermes* ἀπὸ τῆ ἑρμηνεύειν, h. e. *ab interpretando* dictus. Voſſius vero Ἑρμῆς vult eſſe ab מטר id eſt, *ſermo, eloquium.* Erat enim nuncius Deorum, unde Horatio in Odis dicitur.

———*Superis Deorum*
Gratus & Imis.

Claud de eo.

———*Commune profundis*
Et ſuperis numen, qui fas per limen utrumque
Solus habet, geminoque facit commercia mundo.

Habitum ejus & indumenta ſic deſcribit Statius 1 Theb.

Paret Atlantiades dictis genitoris & inde
Summa pedum properè plantaribus illigat alis,
Obnubitque comas, & temperat aſtra galero,
Tum dextræ virgam inſeruit, quâ pellere dulces
Aut ſuadere iterum ſomnos, quâ nigra ſubire
Tartara, & exangues animare adſueverat umbras.

Claud. 1. de Rapt.

———*Cyllenius adſtitit ales*
Somniferam quatiens virgam, tectuſque galero.

Ovid. Met. 1. de ſopito Argo:

———*Firmatque ſoporem*
Languida permulcens medicata lumina virgâ.

Horat. 1. Od. 10.

Tu pias lætis animas reponis
Sedibus, virgâque levem coerces
Aurea turbam.

Ubi videtur exprimere voluiſſe Græcam vocem χρυσόῤῥαπις. Sic enim dictus eſt à Græcis Mercurius: de quâ virgâ ſic Hom. Iliad. Ω.

Εἷλετο δὲ ῥάβδον, τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει
Ὧν ἐθέλει, τοὺ δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Quem Virgil. imitatus eſt 4. Æn.

Tum virgam capit, hâc animas ille evocat Orco.

Odyſſea vero vult hâc eadem virga animas deduci ad inferos:

Τῇ ῥ' ἄγε κηλήσας, αἱ δ' ἕπεσσυτο ἴπποτε.

Horatius alibi:

Non vanæ redeat ſanguis imagini
Quam virga ſemel horridâ
Nigro compulerit Mercurius gregi.

Præter hunc tres alii *Mercurii* dicuntur, unus Cœli ac Diei fil. alter Liberi, & Proſerpinæ, tertius Jovis, & Cyllenes, quem fama eſt ob Argi cædem profugum, literas Ægyptiis oſtendiſſe. Verum omnes hi ad Maiæ filium referri ſolent; cui idcirco alas in capite & pedibus attribuunt, eo commento ſignificare volentes, velocem fieri per aera ſermonem. Ideo autem Deorum nuncium dictum, quoniam per ſermonem omnia cogitata enunciantur. Dictus eſt Deus facundiæ, quòd hominibus eloquentiam præſtare putabatur. Habitus eſt etiam Deus mercatorum, lucri, palæſtræ, furum. Lyram invenit, Hermaphroditum ex ſorore Venere genuit, Martem è duris carceribus liberavit. Argum interemit, Prometheum in Caucaſo relegavit. Eſt etiam unus ex ſeptem Planetis, omnium minimus, fere ſemper ſubeſt radiis ſolaribus, à quibus non recedit longiùs quam viginti octo gradus. A *merce*, ſive *mercimonio* Mercurii nomen potius cum Feſto arceſſam, quam à *medio, currendoque*, quod Στωικωτέρως Arnobius voluit, cujus hæc verba lib. 3. *Mercurius*, inquit, *quaſi quidam Medicurrius dictus eſt.* Et illud Feſti, & hoc Arnobii etymon legas apud Iſidorum lib. 8. cap. 11. Fulgentius Mercurium dici ſcribit, quaſi *Mercium curam*, atqui tunc penultima eſſet producta. *Rides*, lector, & *Nimis uncis Naribus indulges.* Atqui en adhuc magis ridiculum, ſiquidem Alberti Magni Interpres ſic dictum autumat, quaſi *Mercatorum* Κύριον h, e. *Dominum.* *Mercurius* vero (inquit Vir Doctus) Hebræis eſt *Mercolis* à רכל *negotiari:* ut in illo proverbio de quo Druſius Proverb. Claſſ. 1. lib. 2. Proverb. 34. *Sparſit lapidem in Mercolis.* Pro eo Solomon habet *Margemah*, à רגם *lapidibus obruit.* Proverb. 26. 8. *Sicut qui mittit lapidem in Margemah*, vel, ut habet vulgaris, *Sicut qui mittit lapidem in acervum Mercurii*; ita qui tribuit inſipienti honorem. Erant autem apud priſcos Ἑρμαῖοι λόφοι, ſive lapidum acervi Mercuriales, viis publicis & compitis ad itinera commonſtranda congeſti, quos tranſeuntes viatores crebro lapidum jactu in Mercurii honorem augebant. Dicuntur acervi iſti Ἕρμακες Nicandro; ac de iis eſt intelligendum Epigramma Anthol. lib. 4. 12.

Ἱερὸν Ἑρμείη κατεδαφείσατε χῶμα
Ἀνδρῶται λίθινον σωρόν.

Voluit igitur ſapientiſſimus ille hominum, eum qui ſtultum honeſtaverit, perinde facere ac ſic acervum Mercurii lapidis jactu augeret, neuter enim beneficium agnoſcit, neuter rependit. Alii autem à מכר *vendere Mercurium* deducunt.

Mercurius Triſmegiſtus, philoſophus Ægyptius antiquiſſimus, ſcripſit plurimos libros de ſapientiâ Divinâ, quorum quædam fragmenta hodieque extant. Vide Caſaub. Exercit. 1. contra Baronium, 10. ubi plura habes de hoc *Mercurio* & quid de libris ejus cenſendum ſit. Nonnihil & Dan. Heinſius Epiſt. ad Balſacum.

Meriones, auriga Idomenei, & cum eo dux navium, quæ è Cretâ venerunt ad Trojam, fortitudine Matri ipſo comparandus. Hom.

———Ὀπάων Ἰδομενῆος
Μηϊόνης ἀτάλαιφρος Ἐναλίῳ ἀνδρειφόντῃ.

Ovid. Met. 13.

Nec minus Idomeneus, patriâque creatus eadem
Meriones.———

Horat. 1. Od. 6.

———*Pulvere Troico*
Nigrum Merionem.

Merope, una filiarum Atlantis, ex Pleione nymphâ, cujus ſtella ex ſeptem Pleiadibus obſcuriſſima apparet, quòd cùm ſorores ejus omnes Diis nupſiſſent, illa ſola Siſypho nupſerit mortali. Ovid. Faſt. 4.

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexum ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuiſſe ferunt:
Neptuno Halcyonen, & te, formoſa Celæno,
Majan & Electran, Taygetanque Jovi.
Septima mortali Merope tibi, Siſyphe, nupſit.
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.

Georg. *Merula* Alexandrinus, ab aquis Statiellis, vir ingenio, atque eruditione præſtans, atque, ut Jovio vocatur, *Grammaticorum exactiſſimus*, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 602.

Meryllus, in primo Bœoticorum citatur à Plut. in Paral. Min. cap. 14. Item in tertio Italicorum, cap. 26.

Meſſala, dictus eſt Val. Corvinus, quia Meſſanam in Sicilia vicit, & urbis captæ in ſe tranſlato nomine *Meſſana*

primo,

primo, paulatimque vulgo permutante literas *Meſſala* dictus eſt: Sen. de Br. V. c. 13. Sane & hoc ad rem pertineat, quod Valerius Corvinus primus Meſſanam vicit, & primus ex familia Valeriorum, urbis captæ in ſe tralato nomine Meſſana appellatus eſt, paulatimque vulgo permutante literas Meſſala dictus eſt. Hæc ille, calamo tamen errante; Habuit enim hic cognomen *Maximi*. Faſti Capitolini: M. Valerius M. F. M. N. Maximus, qui in hoc honore Meſſala *appellatus eſt*. Id factum an. V. CDXC. Macrob. Sat. 1. *Valerius Max. poſtquam Meſſanam urbem nobiliſſimam Siciliæ cepit, Meſſala cognominatus eſt*. Unde & *Meſſalarum* familia Romæ florentiſſima, ex quâ *Meſſala* Corvinus orator nobilis ortum habuit. Hic cum provectior foret, biennium antequam moreretur adeo memoriæ ſenſum amiſit, ut vix paucula verba conjungeret, & nominis quoque ſui immemor eſſet. Tandem vero ulceri ori innato ſeipſum inediâ confecit. Crinitus 1. 12. Is orator fuit, Fabio teſte, nitidus, & candidus, & quodammodo præ ſe ferens nobilitatem ſuam, viribus tamen minor. Horat. De Arte.

——*Mediocris abeſt virtute diſerti*
Meſſalæ.——

Mart. 10. 9.

Marmora Meſſalæ findet caprificus.

Vide Paſſeratium in Tibulli Panegyricon ad Meſſalam. Perſius:

Quin damus id ſuperis de magnâ quod dare lance
Non poſſit magni Meſſalæ lippa propago.

Meſſalina, filia Barbari Meſſilæ conſobrini, Claud. Imp. Quæ cum adoleſcentula eſſet, ipſi Claudio ſeni nupta fuit, ſummæ libidinis mulier, adeo ut innumeris adulteris ſe ſubmiſerit, & mutatâ veſte lupanaria celebraverit: Quinetiam cum ſcorto famoſo aliquando certavit, & ſuperatam à ſe meretricem gloriata eſt, & ſe inter diem, & noctem viginti quinque paſſam concubitus affirmavit: præterea ſeſe labore potius feſſam, quam concubitu ſatiatam deſtitiſſe. Tandem ab ipſo Claudio ſupplicio affecta eſt, cum C. Silio nupſiſſet. Sueton. in Claudio. Prodigioſam hujus libidinem lege apud Juvenal. Sat. 6. Tacit. lib. 11. & Plin. 10. 63.

Meſſalini, hæretici ſub Valente, & Valentiniano A. A. Omne opus manuum fugiebant, nihilque bonorum operum, præter orationem probabant, innumeris ſuperſtitionibus dediti.

Metabus, Privernatium tyrannus, Camillæ pater, qui à ſuis per ſeditionem regno pulſus, filiam fugæ comitem aſſumpſit, quam & Dianæ conſecravit. Virg. Æn. 11. Item Siſyphi filius, Æoli nepos, qui Metapontum in Italiæ finibus condidit. Steph.

Metageitnia, ſacra quædam in honore Apollinis Metageitnii apud Græcos inſtituta, quæ fiebant ſecundo Græcorum menſe. Gyraldus, lib. 17. Hiſt. Deorum.

Metanira, Celei conjux. Ovid. Faſt. 4. ubi codd. vulgò *Menelina*, alii *Menalia*, alii *Melanira*. Μετανείρα eſt Nicandro in Theriacis, ejuſque Scholiaſtæ, itemque Nonno Dionyſ. libb. 27. & 47. cui ἀρχαῖα dicitur κατ' ἐξοχὴν, ut & Nicandro. Μετανείρη etiam vocat Apollodorus, libro 1. bis, ut & Ariſtides in Eleuſiniâ Oratione, Athenagoras Legatione pro Chriſtianis, & Jo. Tzetzes in Heſiodum. Μεγανείρα Pauſaniæ in Atticis, & Nicandri Scholiaſtæ in Alexipharm. mendosè dicitur. Hujus nominis ſcortum etiam nobile fuit Athenis, cujus meminit Athen. libb. 3. & 13. non ſemel, à Lyſiâ, & Iſocrate amatum, niſi diverſæ fuerunt, & cognomines.

Metellus, Pont. Rom. quem adeo impeditæ, ac balbutientis linguæ fuiſſe tradunt, ut multis menſibus fatigatus, totuſq; fuerit, dum meditaretur in Æde Opiferæ dicere. Multis diebus in Pontificatu vixiſſe perhibetur. Hic Metellus, prænomine Lucius, conflagrante Æde Veſtæ, Palladium Trojâ advectum ſubtraxit ab incendio, magnâ quidem pietate, ſed eventu miſero. Nam dum in flammas avidus ſe conjiceret, orbatus eſt viſu. Plin. 7. 44. Juv. Sat. 3.

——*Procedat vel Numa, vel qui*
Servavit trepidam flagranti ex æde Minervam.

Hic etiam primo bello Punico de Pœnis ſpecioſiſſimum egit triumphum, 13. ducibus hoſtium & 120 elephantis in eo ductis.

Q. Metellus, à domitâ Macedoniâ *Macedonicus* vocatus. Prætor Pſeudophilippum, & Achæos, quos bis prælio fudit, triumphandos Mummio tradidit. Inviſus plebi ob nimiam ſeveritatem, ideo conſul ægre factus. Liv. lib. 5. Hic ille *Metellus* eſt qui in exercitu arcanum quiddam interrogatus, reſpondit εἰ ᾤμην ἐμὴν χιτωνά μοι συνειδέναι τοῦτο τὸ ἀπόῤῥητον, &c. *Si exiſtimarem tunicam mihi eſſe conſciam hujus arcani exutam eam in ignem injicerem.* Plut. de Garrulitate. Vide plura de eo apud Plin. 7. 13. & 44. Cic. 1. Tuſc. P. Victorem de Viris illuſtribus. Plinii verba ſubjungam. *Q. Metellus Macedonicus* feliciſſimus ab omnibus judicatus eſt, quod omnibus corporis & animi dotibus præditus fuerit, idem conſul & cenſor, idem magnum bellum feliciter geſſerit, triumphavit, quatuorque filios reliquerit, tres conſulares, duos triumphales, unum cenſorium, quartum prætorium & conſulatus candidatum, ut ſcribit Velleius, quem magiſtratum adeptus eſt, tres filias clariſſimis viris nuptas ex quibus nepotes viderit; & à tantâ, tamque illuſtri & honoratâ turbâ à ſe progenita, extremâ ſenectâ facillimo vitæ curriculo uſus, rogo ſit impoſitus. Hæc ille. Cum vero Aug. 2. de C. D. ait *Metellus* enim Romanorum laudatiſſimus qui habuit quinque filios conſulares, &c. ea hiſtoria depravata eſſe videtur, nec credo Auguſtinum eam ſcripſiſſe, inquit Lud. Vives, niſi quis dicat quinque illos filios fuiſſe conſulares i. e. conſulatu dignos, quod acutiſſimè & aſpexit meus feſtiviſſimus Interpres, & plane nunquam tam acutè vidiſſet, niſi legiſſet dialecticam, ita ut ſint conſulares, que *Conſulabiles* vel *conſulificabiles* magiſtraliter loquendo, h. e. apti nati ad fiendum conſules.

Metelli milites, qui & Ærarii. Vide Meurſium ad Lycophronis Caſſandram pag. 300. Memorantur alii *Metelli* ut Balearicus, Vittatus, quem Plinius Diadematum vocat.

Metellus Numidicus, quòd de Numidiæ rege Jugurtha triumphavit, dictus. Hujus Metelli de uxoribus ducendis ad populum hæc verba fuerunt, teſte Gellio, 1. 6. *Si ſine uxore, Quirites, eſſe poſſemus, omnes eâ moleſtiâ careremus; ſed quoniam ita natura tradidit, ut nec cum illis ſatis commode, nec ſine illis ullo modo vivi poſſit, ſaluti perpetuæ potius, quam brevi voluptati conſulendum.*

Metellus Creticus, à devictâ Cretâ dictus. Plut. in Pompeio. Item *Metellus Dalmaticus* à devictis Dalmatis. Pædian. act. 3. contra Verrem. *Metelli* autem plebeii fuere, ut ait Liv. lib. 9. verum clari victoriis, & magiſtratibus, & *Cæcilii* omnes vocati.

Metellus, Pœnis & Siculis ſocia adverſus Romanos arma parantibus, Imperator cum eſſet creatus, omnibus Diis, exceptâ duntaxat Veſtâ, ſacrificium fecit. Quæ cum adverſos claſſi ventos immiſiſſet, C. Julius vates eos ceſſaturos dixit, ſi filiam ſuam immolaſſet. Ille, urgentibus rebus, filiam nomine Metellam immolaturus abduxit. Dea vero adoleſcentulam miſerata buculam ſuppoſuit, puellamque ad Lanuvium pater deferens, ſacerdotem draconis qui in eo loco colebatur, fecit. Plutarchus, Par.

Methodius, Tygri Epiſcopus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 245.

Metiſcus, Turni auriga, Virg. Æn. 12.

Aurigam Turni media inter lora Metiſcum
Exuit.——

Sunt qui ſcribendum putent *Methiſcus*, Etymon ejus derivantes à μεθύσκομαι, quod eſt *inebrior*.

Metius Suffetius, quem alii *Fufetium* vocant, Albanorum Dictator, tempore Tulli regis Rom. qui, quòd ex præſcripto fœderis ad belli ſocietatem contra Fidenates vocatus, euntibus in hoſtem Romanis, ſuos prælio eduxerat, juſſu Tulli, duabus admotis quadrigis, diſcerptus eſt. Virg. Æn. 8.

Haud procul inde citæ Metium in diverſa quadrigæ
Diſtulerant (at tu dictis Albane maneres)
Raptabatque viri mendacis viſcera Tullus
Per ſylvam, & ſparſi rorabant ſanguine vepres.

Ovid. Triſt. 1. Eleg. 3.

Sic doluit Metius tunc, cum in contraria verſos
Ultores habuit proditionis equos.

Dion. Hal. lib. 3. Εἰς ἣ ἐκεῖνο τόπον ἀποδύντι) σφαγὰς αὐτοκράτως ὑπὸ σφῶν ἐπὶ τῷ σφετέρῳ Μέτιον φυράτην, ἀνὴρ ὅτι πολέμιος ἡγεμὼν ἐχθρὸς, ὅτι εἰρήνης βέβαιον φύλαξ. *Perfidum* vocat Claud. Paneg. 4. Hon.

Perfidiam damnas? Metii ſatiabere pœnis.

Idem de bello Gildonico:

Exemplum ſequerer Tulli, laniandaque dumis
Impia diverſis aptarem membra quadrigis.

Sidonius:

I nunc & veteris præfer præconia Tulli
Ætas cana patrum: quod pulchro hortamine mendax
Occuluit refugi mutantia fœdera Meti.

Meton, Aſtrologus ex his unus qui Athenienſibus adſcriptus fuit navigaturis in expeditionem Siciliæ, qui onus detrectare cupiens, tempeſtatem futuram prædixit, cumque propterea minimè proficeret, ſimulavit inſaniam, atque hoc modo miſſionem impetravit. Ælian. Var. Hiſt. 13. 12.

Metra, Eriſichthonis Theſſali filia, quæ à Neptuno vim paſſa, hoc muneris ab eo impetravit, ut in quaſcunque vellet ſpecies tranſmutaretur. Quare cum pater fame coactus eam vendidiſſet, illa ſtatim in piſcatoris habitum converſa ſervitute ſe exemit. Quâ occaſione uſus Eriſichthon iterum, atque iterum illam vendidit. At illa modo bovis, modo cervi, modo avis ſpecie aſſumpta, protinus ſeſe aſſerebat in libertatem. Ovid. Met. 8. Revera autem Metra nobilis fuit meretrix, quæ

nondum

nondum invento auro, aut gemmarum usu, bobus, aut equis, aut alterius generis pecoribus noctes suas locabat: unde factus est locus vulgi fabulæ, ut Metra diceretur transformari in ea omnia quæ ab amatoribus accipiebat; indeq; manavit Proverb. *Mutabilior Metra.*

Metrodorus Scepsius, è philosophicâ vitâ in civilem mutatus est. Magna ex parte in suis scripturis oratoriè loquitur: & novo quodam dicendi genere usus est, quo multos deterruit. Propter nominis famam, quanquam pauper erat, clarum tamen conjugium apud Carthaginenses adsecutus est, atque uti Carthaginensis vivebat. Quumque amicitiam Mithridatis regis sibi conciliavisset, ad illum cum uxore discessit, & honore maximo affectus est. Strabo, lib. 13. Hujus summa memoria à Cic. commendatur lib. 1. Tuscul. Qu. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 156.

Metrodorus Chius, mundum æternum esse dicebat: Quoniam si factus esset, ex non ente factus esset, infinitum vero esse quoniam æternum, & quum non haberet principium, unde incipiat, nec exitum habiturum quo terminetur. Immobilem quoque asseruit, quoniam moveri non possit quod non transeat: transire autem necesse est aut in plenum aut in vacuum, in quorum alterum transitus fieri non potest. Ex æthere autem nubes fieri densatione aquæ, quæ supra Solem ascendens extinguat ipsum, & rursus rarefacta accendat. Solem siccitate constipatum ex aquâ splendidâ, stellas efficere. Dixit etiam diem ac noctem inde fieri, quod sol extinguatur, Eclipsin quoque extinctione fieri. Euseb. Præp. Evang. 17. 14.

Metrodorus Melicus, artem memoriæ ita consummavit, ut nihil non iisdem verbis redderet auditum. Plin 7. 14. Cæterum de variis *Metrodoris* vide Voss. Hist. Gr. pag. 389. & Jonsium de script. hist. Philosoph. lib. 1. cap. 12.

Metrophanes, Sophista, præter commentaria in Hermogenem, & Aristidem, item volumen de statibus, deque Ideis, scripsit 2 libros de Phrygiâ, Suidas, apud quem duo alii sunt ejusdem nominis. Vossius.

Mezentius, Tyrrhenorum rex, summus Deorum contemptor, qui cum tyrannidem domi crudelius exerceret, à suis per seditionem pulsus unà cum Lauso filio ad Turnum sese contulit, id temporis bellum adversus Æneam gerentem. Quo in bello, cum magnam tam Trojanorum, quam Hetruscorum stragem edidisset, unà cum filio ab Æneâ est interemptus. Virg. Æn. 10. Idem de eo lib. 8. vers. 483.

Quid memorem infandas cædes, quid facta tyranni
Effera? Dii capiti ipsius generique reservent.
Mortua quinetiam jungebat corpora vivis,
Componens manibusque manus, atque oribus ora,
(Tormenti genus) & sanie taboque fluentes
Complexu in misero longâ sic morte necabat.

Vide de la Cerdam ad locum.

Michael Antiochenus condidit historiam omnigenam, de quâ Possevinus in apparatu sacro.

Michael Sicidotes, historicus, cujus historia Græcâ adservatur in Bibliothecâ Vaticanâ, ut monet Gesnerus.

Michael Attaliates, scripsit Pragmaticam, quæ est Tom. 2. Juris Græco-Romani, Jo. Leunclavii curâ editi. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. cap. 21.

Michael, Monachus vitam exaravit æqualis sui, Theodori Abbatis cognomento Studitæ. Multaque propterea quòd imaginum cultum propugnaret, perpessus est ab Impp. Iconoclastis. Obiit An. Dom. 826.

Michael Psellus, sive Balbus Leone quinto Armenio per fraudem necato imperio suo cuncta subjecit, an. Dom. 821. Alius ab hoc fuit Michael Psellus πολυχαφόπατος, præfectus studiis Michaelis Ducæ, An. Dom. 1058. De quo Voss. Hist. Gr. pag. 295.

Michael Palæologus, Imp. Constantinopolitanus, quem mortuum Græci sacerdotes, quia se Romanæ Ecclesiæ, in concilio Lugdunensi, subjecerat, sepulturâ arcuere. Blondus.

Michael Glycas, vide *Glycas.*

Matthias à *Michou* Art. & Med. Dr. Canonicus Cracovienſis libros duo reliquit, quorum prior est de Sarmatiâ Asiaticâ, alter de Europæâ. Scripsit autem circa An. 1517.

Micipsa, Numidarum rex, Masinissæ regis filius, qui Jugurtham Manastabilis fratris filium unà cum Adherbale, & Hyempsale filiis regni participem reliquit. De quo Sallustius in Bello Jug. Ponitur aliquando pro Africano. Juvenal Sat. 5.

——*Illud enim vestris datur alveolis quod*
Canna Micipsarum prorâ (subvexit acutâ,
Propter quod Romæ cum Boccare nemo lavatur.

Midas, Gordii bubulci filius, Phrygiæ Rex pecuniosissimus, qui cum Bacchum hospitio suscepisset, jussuque esset petere quicquid vellet, mox voti compos futurus, nihil æquè se optare respondit, quam ut protinus quicquid attigisset in aurum verteretur. Quod cum Bacchi benignitate obtinuisset, solidas arces & regias solo contactu in aurum convertit. Aristot. de Midâ Polit. 1. πάντων ἢ παρεθέντων αὐτῷ χρυσῶν ἡνομώων. Verum cum urgente fame cibum sumere conaretur, atque illum quoque in aurum mutari videret, sensit tandem stolidus se parum sapienter optasse. Pulchrè Claud. 1. in Ruff.

——*Sic rex ad prima tumebat*
Mœonius pulchro cum verteret omnia tactu.
Sed postquam riguisse dapes, fulvaque revinctos
In glacie vidit latices, tum munus acerbum
Sensit, & invisо votum damnavit in auro.

Petiit itaque à Libero Patre, ut munus illud quantumvis speciosum, sibi adimeret. Misertus itaque ejus Bacchus, jussit ut in Pactolo fluvio se ablueret. Cui cum morem gessisset, ipse quidem pristino statui restitutus est; cæterum Pactolus ex eo tempore aureas arenas volvere cœpit, unde & Chrysorrhoas est appellatus. Post hæc cum Pan Apollinem ad cantûs certamen provocasset, Tmolusque judex electus secundum Apollinem pronunciasset, approbantibus Judicis æquitatem cæteris qui aderant omnibus, unus inventus est Midas, qui Panem Apollini præferre non dubitaret. Quamobrem Apollo indignatus asininas ei auriculas addidit, quas tam scitè occultavit, ut nemo sciret præter solum tonsorem: qui cum rem inauditam tacere non posset, fossam ingressus proclamavit. *Auriculas asininas habet Rex Midas.* Deinde fossam terrâ adoperuit, eoque in loco temporis processu creverunt arundines, quæ commotæ vocem quam tonsor infoderat, reddiderunt, ut latius fabulatur Ovid. Met. 11. Alii tamen malunt Midam inter Apollinem & Marsyam decertantes judicem constitutum, & cum pro Marsyâ sententiam tulisset, auriculis asininis à Phœbo fuisse donatum. Hinc natum Proverb. *Auriculas Asini Midas habet*, quo utimur in stolidos, & crassis auribus, pinguique judicio homines. Alii rursum sic narrant. Cum præteriret aliquando Midas Liberi Patris asinos, atque eos affecerit injuriâ, iratum Bacchum asininas aures ei addidisse. Sunt qui dicant huic aures naturâ prælongas fuisse, & asininarum instar prominentes, atque hinc fabulæ locum ortum esse. Quanquam pluribus placet, hâc allegoriâ significatum Midam, utpote tyrannum subauscultatores dimittere solitum, per quos, quæcunque per omnem regionem vel fierent, vel dicerentur, cognosceret, nimirum illis utens aurium vice. Proinde cum vulgus admiraretur ab illo rescisci etiam ea, quæ clam ac procul fierent, occasionem fabulæ datam esse, ut Midas diceretur auriculas asini habere, idque vel quòd nullum aliud animal acriùs audit quam asinus, excepto mure, vel quòd aures habeat omnium longissimas.

Milanion, adolescentes qui Atalantam puellam venatricem in Arcadiâ adamavit. Musæus:

Παρθένος ἔσκε λέλιθεν ἀπ' Ἀρκαδίης Ἀταλάντη,
Ἣ ποτε Μειλανίων ἐρασσαμένη φύλλ' ἐνέλιξε
Παρθενίης ἀλέγουσα· χόλωσαμένης δὲ Ἀφροδίτης
Τὸν πόθος οὐκ ἐπέθηκεν, ἐνὶ κραδίῃ δέπτο πάσῃ.

Propertius. 1. 1.

Milanion nullos fugiendo, Tulle, labores
Sævitiam duræ contudit Iasidos.

Ovid. Art. 2.

Quid fuit asperius Nonacrinâ Atalantâ?
Succubuit meretrix trux tamen illa viri,
Sæpe suos casus, nec mitia facta puellæ
Flesse sub arboribus Milaniona ferunt.

Idem lib. 3.

Milanion humeris Atalantæ crura ferebat.

Et, Eleg. 2. lib. 3. Amorum:

Talia Milanion Atalantæ crura fugacis
Optavit manibus sustinuisse suis.

Milesius, cognomen Apollinis, cujus & Strabo, & Lactantius meminerunt. Hic consultus aliquando, Utrum Christus homo esset an Deus, respondit.

Θνητὸς ἔην χρὶ σάρκα, σόφῳ πεπαλάκτιπι ἔργοις,
Ἀλλ' ὑπὸ Χαλδαίων κριτῶν ὅπλοις συλληφθείς,
Τόμβοις ἠδὲ σκόλοπι πικρῷ ἀνέλυσε τελευτῷ.

Mortalis erat secundum carnem, Sapiens portentosis operibus:

Sed sub Chaldæis judicibus armis comprehensus,
Clavis & cruce amarum toleravit finem.

Miletus, fil. Apollinis, & Argeæ Cleochi filiæ, vel ut Ovidius habet, Deiones, qui cum Minoa Cretensium regem jam senem regno privare vellet, à Jove territus in Samum, deinde in Cariam Asiæ regionem fugit, ibique oppidum condidit, quod de suo nomine *Mileton* appellavit, ejusque incolas *Milesios*. Ovid. lib. 9. Met. Alii tamen Miletum conditam malunt à Sarpedone Jovis filio Minois ac Rhadamanthi fratre, & ab eo Miletum appellatam fuisse, ab alterâ ejusdem

ejuſdem nominis urbe quam in Cretâ reliquerat. Strabo, lib. 14.

Milichius, Bacchus ſic dictus, quòd non ſolum vini, ſed ficuum & fructuum prope omnium inventor fuerat. Nam *Milicha*, *ficus* olim ſignificabant. Illud nos docuit Andriſcus apud Athen. lib. 1. Νάξιοι Μειλίχιον καλοῦσι τὸν Διόνυσον, διὰ τὴν αὐτῶν χώραν παραδοθῆναι, &c.

Milo, Crotonienſis, homo tantæ fortitudinis ut in Olympico certamine bovem retento anhelitu per ſtadium portaverit, quem ictu pugni interfecit, unoque die integrum devoravit. Malum tenenti digitis nemo poterat extorquere, dum conſtitiſſet, nemo veſtigio educere. Quum autem nimiâ nervorum fiduciâ arborum in parte mediâ hiantem deducere vellet, brachiis hinc inde conſtructis, & deficiente conatu retentus, lupis fuit præda. Cic. Val. Max. Plin. Ovid. Met. 15.

——*Fletque Milon, ſenior, cum ſpectat inanes*
Illos qui fuerant ſolidorum mole tororum
Herculeis ſimiles, fluidos pendere lacertos.

Vide Lubinum in illud Juvenalis Sat. 10.

——*Viribus ille*
Confiſus periit admirandiſque lacertis.

Milo, qui & T. *Annius Milo*, è Lanuvio municipio familia Papia, adoptatus à T. Annio avo materno, qui cum P. Clodium Trib. pleb. multa ſeditiosè in Remp. molientem occidiſſet, fruſtra à Cic. defenſus elegantiſſimâ illâ oratione, quæ etiam hodiè omnium manibus teritur. Maſſiliam damnatus in exilium profectus eſt. Pædianus. Hic cum ob eam cauſam exularet Maſſiliæ, vidiſſetque Ciceronis orationem pro ſe ſcriptam longe meliorem eâ quæ habita fuerat, dixiſſe fertur, *Si ſic oraſſet Cicero, non ego Maſſiliæ lumbricos legerem.* Dio Caſſius.

Miltiades, dux Athenienſium clarus, qui decem millibus ſuorum civium, & Plateenſibus auxiliariis mille, profligavit 600 millia Perſarum in campis Marathoniis. Juſt. lib. 2. Poſtea tamen peculatûs damnatus in carcere, & vinculis mori ab Athenienſibus coactus eſt. Val. Max. 5. 3. Alii fuere duo *Miltiades* Archontes Athenienſes priore antiquiores. Item *Miltiades* Doloneorum tyrannus Olymp. 57.

Mimallones, mulieres Liberi Patris orgia celebrantes Straboni, quæ & *Thyades* dicuntur, & *Manades*, & *Bacchæ*. Dictæ putantur à *Mimante* Ioniæ monte Baccho ſacro, vel, ut quidam nugantur, ἀπὸ τῆς μιμῆσθαι, eo quod thyrſos & cornua ferentes, Indicam Bacchi expeditionem videntur imitari. Hinc *Mimalloneus*. Perſius Sat. 1.

Torva Mimalloneis implerunt cornua bombis.

Dicuntur *Mimallonides* Ovid. lib. 1. De Arte Am.

Ecce Mimallonides ſparſis in terga capillis.
Ecce leves Satyri, prævia turba Dei.

Nonnus Baſſaricon 17.

Ὁππότε κωμάζουσι ποδῶν ἀδινμάσιν ῥυθμῷ
Βακχαὶ ἀκρήδεμνοι ἐπικρεμάλιζε Μιμάλλων.

Mimallonides, Bocharto ſunt quaſi מְמַלְלוֹנִים *memallelan*, i. e. *garrulæ*, & *loquaculæ*. Niſi qui à מָמוֹל ſeu *mamal* ſeu *torculari* deduci malit, ut *Mimallonides* eædem ſint quæ Λῆναι. Vide Barthium ad Stat. Theb. 4. p. 1187.

Mimnermus, poeta Colophonius Ligyrtiadæ fil. teſte Suidâ; aut ut alii malunt, Smyrnæus. Claruit circa Solonis tempora. Elegiacis poetis eum accenſet Cenſorinus in Fragmento cap. 9. Apud Pauſan. quoque in Bœoticis legas elegiaco verſu tradidiſſe pugnam Smyrnæorum contra Gygen & Lydos. Etiam Ἐρωτικὰ ſcripſiſſe indicat illud Propertii, lib. 1. El. 9.

Plus in amore valet Mimnermi verſus Homero.

Horat.

Si Mimnermus uti cenſet ſine amore jociſque
Nil eſt jucundum. ——

Superſunt hodiè quoque ejus verſus contra Solonis ſententiam annum ſeptuageſimum homini ſupremum ſtatuentis. Nam ille octogeſimum potius annum ſtatuit. Ipſe, Mimnermus apud Plut.

Τίς δὲ βίος; τί δὲ τερπνὸν ἄτερ χρυσῆς
Ταφανίδος, ὅτε μοι μηκέτι ταῦτα, μέλοι Ἀφροδίτης;

Mindyrides. Vide *Smyndirides.*

Minerva, ſapientiæ, & bonarum omnium artium dea, ex Jovis cerebro ſine matre procreata. Ferunt enim Jovem, cum Junonem ſterilem videret, ne prorſus ſine prole eſſet, cerebrum ſuum percuſſiſſe indeque Minervam proſiluiſſe. Quo commento illud ſignificare voluerunt poetæ, bonarum artium diſciplinas, humani ingenii non eſſe inventum, ſed ex Jovis cerebro, h. e. inexhauſto divinæ ſapientiæ fonte in humanum uſum eſſe depromptas. Vide *Pallas*, & *Tritonia*. Hæc prima lanificii inventrix creditur extitiſſe, deque artis ejus præſtantiâ cum Arachne puellâ Lydiâ contendiſſe, cumque jam pene ab eâ vinceretur radio percuſſam in araneam eam commutaſſe. Sunt qui Arithmeticæ inventionem ei tribuunt. Livius, lib. 7. *Eoque Minervæ templo dicatam legem, quia numerus à Minerva inventus ſit.* Olei quoque uſum prima putatur oſtendiſſe, ob id honores meruiſſe, dignamque ideo judicatam eſſe, quæ Athenarum urbi nomen imponeret, rejecto Neptuno, qui edito equo naſcenti urbi potentiam bellicam promittebat. Virg. Geo. 1.

——*Oleæque Minerva*
Inventrix.——

Hæc etiam ædificia inveniſſe dicitur. Ideoque Virgil. Ecl. 2.

——*Pallas quas condidit arces*
Ipſa colat.

Lucianus in Hermotimo: Inquit fabula Palladem, Neptunum, Vulcanum de artificio contendiſſe: atque Neptunum taurum fabricaſſe, ἣ Ἀθηνᾶν ἢ οἰκίαν ἐποιῆσαι. Oppian. 2. Halieuticon.

Δῶρα δ' τεκτήναδος, ἀναξίππου τ' ἰάλεμα
Πηγάσος ὀπιθόνιος ἐδιδάξατο.

Qu. Smyrnæus, lib. 12. ait Epeum edoctum à Pallade architectandi rationem.

Δίδαγεν δέ μιν ἔξοχον Ἀθήνη.

Virgil.

Inſtar montis equum divinâ Palladis arte
Ædificant.——

Val. Flaccus, lib. 1.

——*Ad charum Tritonia devolat Argum*
Moliri hunc puppim jubet.

Inde à Pindaro & Callimacho & Ariſtophane πολιοῦχος appellata eſt. i. e. *urbium præſes.* Catullus.

Diva quibus retinens in ſummis montibus urbes.

Phornutus quoque de hâc ipsâ deâ: Ἥφαιστον δ' ἐν τῇ ἀκροπόλει μίσγεται. Vulcani nuptias conſtantiſſimè fertur repudiaſſe, virginitatemque perpetuò illibatam ſervaſſe, unde & *Innuptam* peculiari epitheto appellant poetæ. Virgil. Æn. 2.

Pars ſtupet innuptæ donum exitiale Minervæ.

Horat. *Caſtam* vocat Carm. 3. Od. 3. Hinc apud Coluthum γάμων ἀδίδακτος Ἀθήνη. Et apud Tryph. iod. Παμάδος ἀχεάφτοιο θεῆς. Inde Lycophroni μισόγυμφος, Orpheo φυγόλεκτος. Nonno ἀνύμφευτος, φυγόδωτος, ἄγαμος, ἀπειρόδυν, πόθων ἀδίδακτος, ἐυπάρθενος & καθαρὴ dicitur. Quinque autem *Minervæ* fuerunt. Prima Apollinis mater, ſecunda orta Nilo, quam Ægyptii Saitæ colunt. Tertia, quam à Jove generatam ſupra diximus. Quarta à Jove nata & Coryphe Oceani filia, quam Arcades Coriam (alii Coryphaſiam) nominant, & quadrigarum inventricem ferunt. Quinta Pallantis, quæ patrem dicitur interemiſſe, virginitatem ſuam violare conantem, cui pinnarum talaria affigunt. Hæc Cic. lib. 3. De N. Deorum. Quod ad nomen attinet, Arnobius quaſi *Meminervam* dictam vult, eandemque *Memoriam* eſſe putat, lib. 3. Etymon hoc firmat quod alii *matrem* ejus *Memoriam* faciunt. Afranius apud Agellium:

Uſus me genuit, mater peperit Memoria,
Sophiam vocant me Grai, vos Sapientiam.

Sed duo alia etyma adducit è Feſto Paulus, his verbis. *Minerva dicta, quod benè moneat. Hanc enim pagani pro ſapientiâ ponebant. Cornificius vero, quòd fingatur, pingaturque minitans armis, eandem dictam putat.* At apud Cic. aliud quoque Etymon legas ſecundo de N. Deorum: *Minerva*, inquit, *quæ vel minueret, vel minaretur.* Ubi cum *minuere* ait, reſpicere eo videtur, quod bello exhauriatur genus humanum. Minerva enim Dea bellica. Apud Iſidorum quoque legas 8. 2. *Minervam vocatam, quaſi Deam & munus artium variarum.* Videtur ex *munus*, & *ars* & *varia* deducere. Voſſius putat eſſe ab antiquo *minervo* pro *moneo*, unde *promenervo* eâpſe notione in Saliari carmine, teſte Feſto, & inde veteribus *Menerva* dicebatur. Interim vero mirificus etymologus eſt Mr. Rob. Holcot in c. 8. Sap. Sal. ubi hæc legas: *In hujus figuram apud Poetas Dea Sapientiæ dicebatur Minerva, i. e. non mortalis. Min idem eſt quod non, Erva mortalis interpretatur. Inde Minerva qn. immortalis* quod *inconvenientis* ἕτυμον merito vocat Editor, ubi etiam *Erva* in quâ linguâ *mortalis* ſonet, ignorare ſe fatetur. Benè ſaltem habuit quod linguam calluit in quâ *Min. ſig. non.* Durum eſſet ſanè ſi quæ ſequuntur fupprimam. Subdit enim *Juxta modum quorundam loquendi vocatur Tritonia, i. e. trina notitia juxta Remigium, quia Philoſophi in 3. maxime laborabant, viz. Creatore, Creatura, Anima. Vocatur etiam Pallas i. e. nova, quia Sapientia nullum ſenium, nullam ſentit vetuſtatem. Invitâ*, ſeu *repugnante Minervâ*, idem eſt quod ingenio, vel natura repugnante. Horatius.

Tu nihil invitâ dices, faciesve Minervâ.

De Minerva nonnulla ſcribit Barthius ad finem lib. 2. Theb. Hujus ad pedes draco effingi ſolet. Pauſanias in Atticis de hâc Deâ: Πρὸς τοῖς ποσὶν ἄκοιτός τε κεῖται, καὶ πλησίον τὸ δόρατος δράκων ἕστηκεν. Plut. de Iſ. & Oſ. Τὸ δὲ τῆς Ἀθηνᾶς δράκοντα

Φειδίας παρέθηκε. Ibidem numerans varia animalia ſacra variis Diis, inter alia ☥ Δεμίκοντα ☥ Ἀθλωΐς. Proinde apud Virg. Æn. 2.

At gemini lapſu delubra ad ſumma dracones
Effugiunt: ſæveque petunt Tritonidis arcem,
Sub pedibuſque Deæ, clypeique ſub orbe tegumtur.

Hinc credo dictum ab Accio in Eriphylâ:

Pallas bicorpor anguium ſpiras trahit.

Hinc *Minerval δίδακτρον* præmium quod præceptoribus dabatur. Sed (notante Voſſio) non eſt tam ſalarium ipſum, quam gratuitum munuſculum quo aliquis ſe in diſciplinam tradens, novo commendabat magiſtro, unde in Gloſſis Philoxeni legas *Minervalitium συγκλητὸν* quaſi dicas *commendatitium.* Nomen, ut diximus, à *Minerva* ingeniorum præſide, cujus imago in Scholis poni ſolebat. Namque *Minerval* deſignat Juvenalis illo Sat. 10.

Quiſquis adhuc uno partam colit aſſe Minervam.

Minos, filius Jovis ex Europâ, ut poetæ fere omnes aſſerunt. Alii vero affirmant Xanthi regis Cretenſium filium fuiſſe, cui in regno ſucceſſit. Idem primus Cretenſibus leges dedit. Ariſt. Polit. 1. Inde *Legifer* Ovidio dictus.

Optavit Minos ſimiles ſibi Legifer annos.

Paſiphaen Solis filiam matrimonio ſibi junxit. Maxima bella geſſit adverſus Megarenſes, & Athenienſes, quòd filium ſuum Androgeum occidiſſent: atque Megaram quidem Scyllæ puellæ proditione cepit, quæ amore Minois captâ Niſum patrem fatali capillo ſpoliavit: Athenienſes autem eò neceſſitatis compulit, ut ſeptem quotannis juvenes in Cretam mittere cogerentur, Minotauro monſtro objiciendos. Dædalum quoque Athenienſem patriâ exulantem hoſpitio ſuſcepit, qui cum ingenio, artiſque fabrilis peritiâ plurimum valeret, labyrinthum ei extruxit, innumeris viarum ambagibus inextricabilem, cui & Minotaurum incluſit, monſtrum ex Tauro & Paſiphae uxore ſuſceptum. Verum cum poſteà didiciſſet, Dædalum uxori ſuæ in tam nefando concubitu adjutorem ſe præbuiſſe, vaccamque ligneam fabricaſſe, cui illa incluſa tauro fuerat commiſta, ipſum unà cum Icaro filio eodem labyrintho incluſit, cumque illi alis cera conglutinatis inde evolaſſent, claſſe eos in Siciliam uſque eſt perſecutus: ubi apud Camerinam, ſeu Camicum urbem à filiabus Cocali regis occiſus eſt. Alii tamen à Cocalo ipſo per proditionem captum, & in thermis ſuffocatum tradunt. Ovid. in Ibin:

Vel tua maturet, ſicut Minoia fata,
Per caput infuſæ fervidus humor aquæ.

Horatius:

Et Jovis arcanis Minos admiſſus.

Unus ex inferorum Judicibus à poetis ſtatuitur. Virgilius, Æn. 6.

Quæſitor Minos urnam movit.

Prop. lib. 3.

Non tamen immerito Minos ſedet arbiter Orci.

Horatius:

Cum ſemel occideris, & de te ſplendida Minos
Fecerit arbitria. ———

Claud.

Urna nec incertas verſat Minoia ſortes.

Cæterum duo Minoes erant, de quibus Voſſ. de Idololatr. l. 1. c. 14.

Minotaurus, monſtrum biforme, partim habens formam hominis, partim tauri, natum ex Paſiphae uxore Minois, quæ operâ Dædali cum tauro concubuerat, juſſu Minois Labyrintho incluſum, humanis carnibus veſcebatur. Huic quotannis Athenienſes ex præſcripto fœdere ſeptem ex ſuis liberis mittebant devorandos. Sed tertio anno Ægei fil. Theſeus ſorte miſſus Minotaurum occidit, & ab Ariadne accepto fili glomere, fugâ evaſit. Servius interpretatur Taurum fuiſſe ſcribam Minois, qui abſente rege, cum Paſiphae concubuit in domo Dædali, & quia Paſiphae eodem tempore gemellos peperit, quorum alter Minoi, alter Tauro eſſet ſimilis, factum eſſe locum fabulæ, ut Minotaurum biformę monſtrum peperiſſe dicatur. Vide Plut. in Theſeo. Hunc Minotaurum Ovid. lib. 2. Art. vocat.

Semibovemque virum, ſemivirumque bovem.

Virgil. Æneid. 6.

Contra elata mari reſpondet Gnoſia tellus:
Hic crudelis amor tauri, ſuppoſtaque furto
Paſiphae, miſtumque genus, proleſque biformis
Minotaurus ineſt, Veneris monumenta nefandæ.

Hanc fabulam quoque Catullus refert in Argonaut. Vide etiam Ovidii epiſtolam decimam, ſed imprimis Diodorum Siculum, lib. 5. cap. 13.

Minthe, à Poetis Cocyti filia puella fingitur, quam cum Proſerpina cum Plutone deprehendiſſet, in herbam ſui nominis commutavit. Nam Μίνθη Priſcis Græcis dicebatur herba quæ poſtea ab odoris ſuavitate ἡδύοσμος appellabatur. Latini *Mentham* vocant. Ovid. Met. 10.

——— *An tibi quondam*
Fœmineos artus in olentes vertere menthas,
Perſephone, licuit? ———

Minutianus ſophiſta Athenienſis, qui artem Rhetoricam & præexercitamenta ſcripſit.

M. *Minutius* Felix, cujus Imperatoris temporibus Romæ vixerit, non ſibi ſatis liquere ait Franc. Balduinus, Proleg. ad Minuc. Fel. Octavium. Hieronymus in ſuo Catalogo, quo ſcriptores Eccleſiaſticos eo, quo vixerunt, ordine recenſere videtur, illum Origeni proximum, Cypriano priorem fuiſſe, obſcurè ſignificat. Idem vero in Epiſtolâ ad Magnum, loquens de Latinis Eccleſiæ ſcriptoribus, etſi Minucium ante Cyprianum laudet, tamen illam de Idolis orat. aſcribere Cypriano magis videtur. Sed & in apologiâ pro ſuis adverſus Jovinianum libris, primo loco Tertullianum, ſecundo Cyprianum, tertio Minucium commemorat. Sabellicus, ſed ſine teſte, affirmat eum Romæ floruiſſe, quo tempore Urbanus ibi erat Epiſc. h. eſt. temporibus Alexandri Severi Imp. Si ita eſſet, Minucius antiquior Cypriano, æqualis Tertulliano, adeoque Juriſconſultis Ulpiano & Paulo foret. *Minuciam* vero gentem olim Romæ nobilem fuiſſe ſatis conſtat; in quâ quatuor Conſules *Minucii Augurini* intra annos quadraginta numerari poſſunt. Sed & *Minucios Rufos*, & *Minucios Thermos* in Faſtis Conſularibus legas. Denique & *Minucius Fundanus* Aſiæ Præſes fuit illuſtris, ad quem Adrianus Imp. non iniquam de Chriſtianis legem miſit: ut jam nihil dicam de eo, cujus in Epp. mem. Plinius, vel quem Julianus J. C. laudat, cujus ad *Minucium Natalem* libri de Jure civili laudantur. His vero omnibus unus *Minucius Felix*, etſi non fuerit ejuſdem aut gentis, aut familiæ, facile antetoponendus eſt, ætate quidem poſterior, doctrinâ tamen, virtute, & (quod primo loco numerandum eſt) pietate multo ſuperior. Fuit enim non modo Juriſconſultus magnus, & excellens ſuo tempore Orator, ſed (quod majus eſt) fuit ſcriò Chriſtianus. Luculentum teſtimonium de hoc ſcriptore profert Lactantius, lib. 5. cap. 1. *Minucius Felix non ignobilis inter cauſidicos loci fuit. Hujus liber, cui* Octavio *titulus eſt declarat, quam idoneus veritatis aſſertor eſſe potuiſſet, ſi ſe totum ad id ſtudium contuliſſet.* Sed & Hieronymus ad Magnum: *Minucius Felix cauſidicus Romani fori, in libro, cui titulus* Octavius *eſt, & in altero* contra Mathematicos, *ſi tamen inſcriptio non mentitur auctorem, quid gentilium ſcripturarum dimiſit intactum?* Juniorem quidem, ſed fere æquævum Tertulliano credit Joan. à Woweren. Scaligeri quoque verba apponam: *Æqualem Tertulliano*, inquit, *Minucium fuiſſe, ſemper mihi perſuaſi, & quæ in utroque ſcriptore totidem verbis perſcripta extant, uter ab altero mutuatus ſit dubio. Sub Heliogabalo ambos ſcripſiſſe veriſimile eſt.* Hæc ille.

Minutius Augurinus, Trib. pl. qui Sp. Melium regnum Romæ affectantem reum peregit. Huic quòd farris pretium trinis nundinis ad eam vilitatem redigiſſet, ut aſſe modius væniret, tanto à plebe eſt habitus honore, ut collata in capita ſtipe unciariâ, ænea ei ſtatua extra portam Trigeminam fuerit collocata. Plin. 34. 5.

Miſcellus, vir fuit cui redditam ferunt ſortem ex adytis; Conditurum eum urbem ubi in ſerenitate ipſum excepiſſet pluvia. Id nunquam futurum conjectatum ab eo, ob rei abſurditatem. Cum tamen in Italiam appuliſſet, & maxima eventûs fluctuaret incertitudine, aſſedit illi pellex uberius flens, mœſtaque. Quod conſpicatus Miſcellus, finem habere oraculum ſuſpicatus, civitatem (Crotonem) condere adortus eſt. Cæl. Rhod. 12. 4. Cæterum varie ſcriptum hoc nomen apud auctores invenias. *Mycilus*, *Miſſilus*, *Mirſilus* & *Micilos*. Heinſius in Met. 15. legit *Myſcelos*. Μύσκελος eſt Dionyſio Halic. lib. 2. Suidæ, Ariſtophanis Scholiaſtæ, ac Chronici Alexandrini authori. Straboni nunc Μύσκηλος, nunc Μύσκιλλος. Μύσκιλος Zenobio in Adagio.

Δῶρον δ' ὃν δῶκε ἐπιμηθεῖ.

Μύσκιλλος vero dicitur Marciano Heracleotæ, & Scholiaſtæ Dionyſii Alexandrini, Μισκίλλος Stephano in Συρακοῦσαι. Solino *Myſcellus*.

Miſenus, Æoli fil. Hectoris tubicen in ciendis militum animis præſtantiſſimus. Virg. Æn. 9.

Miſenum Æoliden, quo non præſtantior alter
Ære ciere viros, Martemque accendere cantu.

Quo mortuo ſecutus eſt Æneam in Italiam. Hic cum deos marinos ad tubæ certamen provocaret, à Tritone ſubmerſus eſt: ſed poſtea ab Æneâ inventus, ab eo in monte quodam Italiæ ſepultus eſt, qui deindè *Miſenus* vocari cœpit. Erat autem in Campaniâ, non procul à Cumis. Virg. lib. 6.

Monte ſub aerio, qui nunc Miſenus ab illo
Dicitur ———

Pomponius, 2. 4. *Miſenum id nunc loci, aliquando Phrygii militis nomen.* Prop. 3. 18.

Quà jacet & Trojæ tubicen Miſenus arenâ.

Miſtyllus,

Miſtyllus, coci nomen, in quem jocatus eſt Martialis, lib. 1. ep. 51.

Si tibi Miſtyllus cocus Æmiliane, vocatur :
Dicetur quare non Taratalla mihi?

Ex Hom. Iliad. α. verſ. 465.

Μίσυλλόν τ' ἄρηα τ' ἄλλα, ἠΐμῳ ὀβελοῖσιν ἔπειραν.

Mithæcus, viri proprium, de quo Plato in Gorgiâ : Θεαγένη ὁ ἀρτοποιὸς ἢ Μίθαικος ὁ ἢ ἰατροῖσιν συγγεγραφὼς ἢ Σικελικὰ, Them. Orat. 1. Καὶ σφόδρα Ἀγαμέμνονος ἐπαινέτης Μίθαικός τις ὢν ἔνδοξον ἢ Θεαίων. De *Mithæco* etiam mentio eſt apud Max. Tyr. Diſſert. 7. ubi à Spartanis ad quos ſeſe contulerat urbe pulſum aſſerit. Suidas Grammaticum eundem vocat.

Mithra, Perſis dicitur Sol. Strabo lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν Μίθρην καλοῦσι. Plut. in lib. de Iſide & Oſiride poſt relatam eorum ſententiam, qui duos eſſe Deos credebant, quaſi adverſarios & ἀντιτέχνους, quorum alter Bona, alter Mala operaretur, illumque Deum, hunc Dæmonem appellabant : idem & ſenſiſſe Zoroaſtrem ait, qui ἐπάλει ἢ μὲν (viz. Bonum Genium) Ὡρομάζην, ſeu Ὡρομάσδην, ἢ δὲ (ſc. Malum Genium) Ἀρειμάνιον, μέσον δ' ἀμφοῖν ἢ Μίθρην εἶναι. Διὸ καὶ Μίθρην Πέρσαι ἢ μεσίτην ὀνομάζουσιν. Heſychius : Μίθρης ὁ ἥλιος παρὰ Πέρσαις. Μίθρης ὁ ὡρῶν ἐν Πέρσαις θεός. A מיתר *mithar* Perſico deduci videtur, quod ſignificat *Major*. Et quamvis ſit gradus comparativi, Perſis tamen abſolutè dicitur, cujus generis exempla ſunt in eâ linguâ quamplurima. Hujus poſitivum eſt מת *Mai*. Unde lucem præbeamus Heſychio : Μαὶ μέγα, Ἰνδοί. Perſas intelligit, quod nec ſemel apud eum reperies. Ponitur aliquando pro primario ſacerdote. Apul. lib. ult. *Ipſumque Mithram illum ſuum ſacerdotem præcipuum ſacrorum miniſtrum decernit.* Vide Lactantium Statii Scholiaſten in illud Theb. lib. 1. in fine.

——Seu Perſei ſub rupibus antri
Indignata ſequi torquentem cornua Mithram.

Vide etiam Bernartium & Barthium ibidem. Hinc *Mithriaca ſacra*, de quibus Lampridius in Commodo. Claud. lib. 1. de laud. Stilichonis.

——Rex ipſe micantem
Inclinat dextrâ pateram, ſecretaque Beli,
Et vagâ teſtatur volventem ſidera Mithram.

Mithridates, rex Ponti, vi tantâ & animi, & corporis, ut 6 juges equos regeret, duarum & viginti gentium ore loqueretur. Primus autem *Mithridates* ex genere fuit ſeptem illorum Perſarum, qui Magis imperium abſtulere. Huic inimicus fuit Antigonus rex Syriæ, expulitque eum in Cappadociam, ubi poſtea regnavit, regnumque per manus filiis tradidit, illique à ſe genitis continuâ ſerie uſque ad ſextum nepotem, de quo jam ſermo. Nicomedem Bithyniâ, Ariobarzanem Cappadociâ expulit. Græciam, inſulaſque omnes, exceptâ Rhodo, occupavit. Cives Romanos totâ Aſiâ negotiantes nocte unâ occidendos curavit. Qu. Oppium proconſulem & Apuleium legatum in vincula conjecit : Sed à Syllâ apud Dardanum fuſus, cum L. Lucullo apud Cyzicum congreſſus tantâ ſuorum clade ſuperatus eſt, ut rebus ſuis diffidens, ad Tigranem Armeniæ regem confugerit : cujus ope cum bellum inſtauraſſet, à Pompeio omnibus prorſus viribus eſt exutus, tandemque à Pharnace in regiâ obſeſſus veneno vitam abrumpere tentavit. Verum cum eâ viâ parum proficeret, quòd corpus multis antea antidotis adverſus venena firmaviſſet (unde Mart. 5. 77.

Profecit poto Mithridates ſæpe veneno,
Toxica ne poſſint ſæva nocere ſibi.

Vide Plin. 25. 2. & Gell. 17. 16.) immiſſum percuſſorem Gallum, authoritate vultûs ejus territum revocavit, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. Hic *Mithridates* maximæ crudelitatis arguitur. Nam Laodicem conjugem, & ſororem, præterea matrem, fratremque ac tres filios impuberes, totidemque filias interfecit. Ab hoc Mithridate, Mithridaticum antidotum appellatum volunt. Quintus Serenus Sammonicus :

Antidotus vero multis Mithridatica fertur
Conſociata modis. Sed magnus ſcrinia regis
Cum raperet victor, vilem deprehendit in illis
Syntheſin, & vulgata ſatis medicamina riſit.
Bis denum rutæ folium, ſalis & breve granum,
Juglandeſque duas terno cum corpore ficus :
Hæc oriente die modico conſperſa Lyæo
Sumebat, metuens dederat quæ pocula mater.

Mithridates alius Bruti epiſtolas collegit, quæ impreſſæ ſunt ab Aldo. Item filius Gazabat. 1 Eſdr. 1. Alius Parthorum rex Olymp. 129. Alius rex Pergami. Olymp. 183. Alius item Parthorum rex. Olymp. 203. Alius Armeniæ rex. Olymp. 206.

Mitys, vir quidam, cujus ſtatua eum à quo interfectus fuerat Mitys, collapſa oppreſſit. Ariſt. c. 10. De Poetica.

Mnaſeas, ſcripſit libros de Libyâ. Heſychius in Βαρκαίοις ὄρεσι. Erant autem tres ejuſdem nominis hiſtorici, Berytius, Colophonius, & Patrenſis, de quibus vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 21.

Mnaſon, Elatenſium tyrannus, qui pro duodecim Diis dedit Aſclepiodoro pictori in ſingulos minas trecentas, ac Theomneſto in ſingulas heroinas minas centum. Plin. 35. 16. Item nomen veteris diſcipuli cujuſdam, prout vocatur Act. Apoſt. cap. 21. verſ. 16.

Mnemoſyne, nympha Pieria, quæ Jovi nomen Muſas peperit. Heſiod. in Theog. Latinè *Memoriam* interpretari poſſumus, quam ideo Muſarum matrem fingunt poetæ, quod omnium ſcientiarum theſaurus memoriæ beneficio acquiratur, & conſervetur.

Mneſimachus, poeta Comicus cujus tres fabulæ enumerantur à Suidâ. Vide Voſſ. de Poetis Græcis. Alius eſt ab eo *Mneſimachus* ὁ Φασηλίτης, qui ἐν διαλόγοις citatur ab Apollonii Schol. lib. 4. Ejus lib. 1. idem citat in lib. 2. ac eopſe libro ex illo tradit *Hamadryades* ita dici διὰ τὸ ἅμα ἢ δρυσὶ γεννᾶσθαι.

Mneſtheus, nomen proprium viri Trojani, qui ab Aſſaraco rege oriundus fuit. Virg. Æn. 12.

Et genus Aſſaraci Mneſtheus.

Nonnunquam vero metri causâ additur *e* poſt *m*. Virg. Æn. 10.

Nec Clytio genitore minor, nec fratre Mneſtheo.

Nec aliter poteſt ſtare verſus, ut annotavit Servius. Item Pelei filius 11 Athenienſium rex, an. ante U. C. 450.

Mnevis, bos Soli ſacer, quem Heliopolitæ pro Deo colebant, in ſepto eum nutrientes. Strab. lib. 17. Suidas. Vide Voſſ. de Theolog. Gentili lib. 1. cap. 29.

Moab, filius Loth ex filiâ ſuâ majore, Gen. 19. A quo urbs Arabiæ (quæ aliàs, ut Euſebius refert, *Areopolis* dicitur) & regio nomen acceperunt. Iſa. 11. Eſt & regnum filiorum Loth ad orientem Judææ ſitum, proximum mari mortuo, & Jordani. Eſt præterea nomen regis. 1 Reg. 12. Heſychius : Μωάβ, λάβυς ἢ ἐλαφρὸς, ἔλων ἐδῶν τὸ σύκημα, διὰ ἢ ᾗ Μωὰβ θερσηγρείας αἰνίττεται· ὑσία ἀλληγορικὴ τῷ πνεῖ τῆς θείας πνεύματος θερμαντικόν.

Moaphernes, matris Strabonis Geographi patruus. Strabo ipſe lib. 12. Ὠλὲ ἢ Μοαφέρνης ὁ θεῖος ἢ μητρὸς ἡμῶν.

Mochus, Phœnix, Phœnicià linguâ res patrias conſignavit, cujus meminit Athen. lib. 3. Videtor Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 390.

Mœragenes, quatuor libros de Apollonio edidit. Iis fidem habendam negat Philoſtratus lib. 1. cap. 4. Meminit & Tzetzes Chil. 2. Hiſt. 60.

Moloch, idolum Ammonitarum, cui filios ſuos immolabant Iſraelitæ. 4 Reg. 24. Act. 7. dicitur & *Milchom*, de quo videndus Voſſius de Theol. Gent. lib. 2. cap. 5.

Molorchus, paſtor ſeniculus in agro Cleonæo, qui Herculem illac iter facientem comiter hoſpitio accepit. Cujus beneficii gratiam, ut hoſpiti ſuo reponderet Hercules, Leonem Nemeæum interfecit, qui circumjacentem regionem latiſſimè devaſtabat. Huic ſeni ſacra ſolennia inſtituta, quæ *Molorchea* dicebantur. Virg. Georg. 3.

Cuncta mihi Alpheum linquens lucoſque Molorchi
Curſibus, & crudo decernet Græcia cæſtu.

Tibull. lib. 4. ad Meſſalam :

Quin etiam Alcides Deus aſcenſurus Olympum
Læta Molorchæis poſuit veſtigia tectis.

Vide ſis illic Paſſeratium. Stat. Sylv. 3. 1.

Non te Lerna nocens, nec pauperis arva Molorchi.

Idem 4. 6.

——Parci domus admirata Molorchi.

Mart. 9. 44.

Utque fuit quondam placidi conviva Molorchi.

Idem 4. 64.

Jam non invida, tamque liberalis,
Tam comi patet hoſpitalitate
Credas Alcinoi pios penates
Aut facti modo divitis Molorchi.

Papin. Theb. 4.

——Et quas in prælia vires
Sacra Ceonæi cogunt vineta Molorchi.

Nonnus lib. 17.

Τόλμων δεῖπνον ἀδειπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης
Οἷα Κλεωναίοιο φαεσφόρος ἀμφὶ Μολόρχῳ
Κεῖνα τὰ πῦρ ἀνύδρωτα Λεοντοφόνους ἢ ἀγῶνας
Ὑπλισίην Ἡρακλῆι.

Apollod. lib. 2. de Hercule : Καὶ ξενίζεται παρὰ ἀνδρὶ γεωργῷ Μολόρχῳ.

Moloſſus, pes dictus eſt ab ejus patriæ ſaltatione, vel quòd eo metri genere odas in templo Jovis ad laudem canere conſueverint ad memoriam Moloſſi filii Pyrrhi, & Andromaches,

vel, ut alii volunt, quòd *Molossi*, i. e. Thessali ad bellum procedentes, hujus modulatâ compositione utebantur, constat autem tribus longis ut *Æneas*.

Molpis Lacon, de Republicâ Lacedæmoniorum scripsit. Athen. lib. 4.

Moly, Græcè Μῶλυ, *herbarum laudatissima*, teste Plin. 24. 4. sed ignota. Homerus à Mercurio monstratam eam scribit contra veneficia Circes, Odyss. 10.

Ὡς ἄρα φωνήσας πόρε φάρμακον Ἀργειφόντης,
Ἐκ γαίης ἐρύσας, καί μοι φύσιν αὐτῆς ὑπέδειξεν.
Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δ' εἰκέλον ἄνθος,
Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοί, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν
Ἀνδράσι γε θνητοῖσι, &c.

Ovid. Met. 14.

Pacifer huic dederat florem Cyllenius album,
Moly vocant superi; nigrâ radice tenetur.

Momus, Deus quidam à poetis fingitur. Nocte matre, ut inquit Hesiodus, ac Somno patre progenitus: cujus naturæ proprium esse ferunt, ipsum quidem nihil operis edere sed aliorum Deorum opera curiosis oculis contemplari, & si quid est omissum, aut perperam factum, id summâ cum libertate carpere, unde & nomen accepit. Nam Μῶμος Græcè *reprehensionem* sonat. Vide de eo fabulam apud Lucianum Dialogo de sectis, & Proverbium *Momo satisfacere*. In hominis opificio illud potissimum notavit, quòd artifex non in pectore fenestras, aut ostiola quædam addidisset, per quæ perspici, quid in corde lateret, posset, quod sinuosum multis alioqui recessibus finxisset. Vitruvius vero præfat. lib. 3. id ipsi Socrati tribuit.

Monachus, Solitarius Latinè dicitur ἀπὸ τῆς μονάζειν. Eleganter Rutilius Numatianus Itinerarii lib. 1.

Processu pelagi jam se Capraria tollit,
Squalet lucifugis insula tota viris;
Ipsi se monachos Graio cognomine dicunt,
Quod soli nullo vivere teste volunt.

Hieronymus ad Paulinum: *Sin autem cupis esse quod dicerit Monachus, id est solus, quid facis in urbibus? quæ utique non sunt solorum habitacula, sed multorum.* Habitarunt enim principio Monachi non in urbibus, sed in locis desertis procul à conversatione hominum. Progressu vero temporis in urbes commigrarunt. Primus in occidente monasteria in civitatibus condidisse dicitur Eusebius Vercellens. Episc. An. Dom. 360. Basilius in Oriente, A. D. 370. Vide Ambros. Ep. 62. Æn. Sylv.

Non audet Stygius Pluto tentare quod audet
Effrænis monachus, plenaque fraudis anus.

Vide Rod. Hospinianum de Origine ac progressu Monachatûs. Tiguri 1588.

Moneta, Junonis cognomentum apud Rom. à *monendo* impositum, Cic. 1. de Divin. *Nam cum urbs maximo terræ motu concuteretur, nec quisquam nosset quâ victimâ id mali posset expiari, vox ex Junonis templo audita est, quæ sacerdotes monuit sue gravidâ terræ motum esse procurandum.* Plut. Liv. Suidas Μονήτα ἡ Ἥρα.

Monica, mater D. Augustini, cujus vitæ sanctimoniam & ipse D. Augustinus & Maphæus Vegius Laudensis vates literis mandaverunt.

Monothelitæ, hæretici quidam, qui duas in Christo voluntates negabant, divinam scilicet & humanam, quum tamen res aliter se habeat. Princeps sectæ fuit Sergius Præsul Constantinopolitanus.

Montanus Julius, poeta hexametro & elegiaco pollens carmine. Ovid. Ponticorum ultimo:

Quique vel imparibus numeris, Montane, vel æquis
Sufficis, & gemino carmine nomen habes.

Tolerabilem Poetam vocat Sen. Ep. 122. Sen. vero pater de eodem Contr. 1. 7. *Montanus Julius qui comis fuit, quique egregius Poeta.* Vide Voss. de Poet. Lat. pag. 36. Item Curtius *Montanus* Orator sub Vespasiano, quem & carmina scripsisse docent illa Taciti. *Num Montanum detestanda carmina factitantem eludere impune sinerent?* ac post pauca. *Indignum, Montanum, probe viventem, extorrem agi quia famosi carminis protulerit ingenium.* Meminit quoque lib. 4. Hist. Extat quoque ad eum epistola Plinii lib. 7. de monumento Pallantis liberti. Juv. Sat. 4.

Montani quoque venter adest abdomine tardus.

Montanus, hæreticus quidam, An. Dom. 173. Euseb. 5. 16. Alius item hæreticus, An. Dom. 254. à quo *Montani*, qui & *Cathari*. Euseb. 6. 34.

Monychus, Centaurorum fortissimus, corporis robore in tantum pollens, ut vel procerissimas arbores humo evelleret. Hoc autem proprium equorum est epitheton, qui unicâ, eâque solidâ ungulâ pedes habent calceatos. Quo fit ut & Centauris tribuatur, quibus poetarum fabulæ equinos pedes tribuerunt. Val. Flaccus:

Fert gravis invito victorem Nestora tergo
Monychus.———

Juv. Sat. 1.

——— *Quantas jaculetur Monychus ornos.*

Et ante utrosque Lucanus:

Aspera te Pholoes frangentem Monyche saxa.

Monyma, Mithridatis uxor, quæ in desperatione rerum profligatarum detractum è capite diadema, illud collo circumligasse traditur, sesequè suspendisse, & cum corporis pondere laqueus ille direptus esset, dixisse, *Execrandum diadema, neque in tam tristi ministerio mihi profuisti*; moxque cum sæpe illud humi abjectum insputasset, Eunucho regio jugulandam sese obtulisse. Plut. in Lucullo.

Monymus, Corinthii cujusdam trapezitæ servus, qui cum philosophiæ amore teneretur, cuperetque maximè operam dare Diogeni, neque tamen hoc à domino posset impetrare, simulatâ insania monetam cœpit spargere, eoque modo dimissus ad philosophiam se convertit, Diogenemque secutus est. Diog. Laert.

Mopsus, Deus Cilicum cui divinos honores exhibebant, ut est apud Origenem lib. 3. contra Celsum; & ante eum ita Tertullianus de Animâ, cap. 46. *Nam & oraculis hoc genus stipatus est orbis, ut Amphiaraï apud Oropum, Mopsi in Ciliciâ, &c.* Sed quis *Mopsus* iste fuerit, quæri video. Tres vulgò *Mopsos* imprimis celebrant, imò totidem à Strabone in nono referri annotavit Andreas Schottus ad Melæ lib. 1. c. 27. nempe isthic legas, *Mopsium* Pelasgitidis in Thessaliâ urbem sic dici, non à *Mopso* vate Tiresiæ Thebani filio, sed à *Mopso* Lapithâ Argonautarum uno: ac deinde in codicibus vulgatis edi solet Ἄλλος δ' ἔξω Μόψος ἀφ' ἧς ἡ Ἀσίλιχη Μόψεια. Et sane à *Mopso*, *Mopsopiam* dici sententia Stephani est in Μόψιον, qui similiter apud Strabonem legisse videtur, quin idem etymon extat apud Eust. in Dionys. Verum obstat quod à *Mopso* esset *Mopsia*. Recte igitur Casauboniana Straboni editio pro Μόψος habet Μόψου, unde ἀνάλογως est Μόψεια, uti & à Μόψος quomodo idem vocatur Callimacho apud Steph. in Μόψεια. Quare non dubium quin Mopsus ille, cujus oraculum in Ciliciâ erat, vel Thebani Tiresiæ filius fuerit, vel Argonautarum unus. Posterius censet Pamelius ad allatum Tertulliani locum. Fuit is Ampyci filius, unde *Ampycides* dicitur Apollonio in quarto, & Ovid. Met. 12. Vatem autem hunc fuisse clare & Apollonius, & Val. Flaccus testantur, quanquam verisimilius sit oraculum illud Mopsi in Ciliciâ non fuisse Argonautæ Thessali, sed Tiresiæ filii, aut nepotis. Siquidem Mopsus vates, cujus in Ciliciâ oraculum, non Argonauticis vixit temporibus, sed belli Trojani, uti constat ex Strab. lib. 14. Jam vero Argonautica expeditio generatione integrâ bellum Trojanum antecessit. Hic *Mopsus* etiam fuit à quo in Ciliciâ *Mopsi focus*, *lares*, sive *domus*. Græce Μόψου ἑστία. B. Hieronymus *Mopsi viculum* appellat. Μόψου ἑστίαν vocat Strabo lib. 14. Cicero scribens ad Appianum Pulchrum: *De nostris rebus quod scire vis: Tarso Nonis Octobribus Amanum versus profectis sumus. Hæc scripsi postridie ejus diei, cum castra haberem in agro Mopsuhestiæ.* Locus celebris mortuo illic Constantio Imp. & episcopatu Theodori Mopsuesteni, viri à Basilio, Chrysostomo, Cyrillo laudati, sed post exortum dogma Nestorianum ab eodem Cyrillo & Ecclesiâ damnati. Etiam hunc *Mopsum* intelligo apud Pomp. Melam. lib. 1. cap. 14. cum scribit; *Trans eosdem mons Sardemisos, & Phaselis à Mopso condita, finis Pamphyliæ.* Interea & Mopsus Argonauta suum habuisse oraculum videtur, idque in Africâ proprie dictâ (interjecta nempe inter Cyrenen, & Mauritaniam.) Apuleius de Deo Socratis: *Pro numine postea ab hominibus culti in Bœotiâ Amphiaraus, in Africâ Mopsus, in Ægypto Osiris,* De hoc *Mopso* apud Statium Theb. 3. hic ipse Amphiaraus:

——— *Nec me ventura locuto*
Sæpius in dubiis auditus Iasone Mopsus.

Ubi sic Lactantius, sive Lutatius interpres. *In tantum magnus fuit Mopsus in augurali peritiâ, ut post mortem templa ei dicata sint, à quorum adytis sæpe homines responsa accipiunt.* Quibus cultus fuerit locis, non addit, sed de Africâ credere debemus Apuleio homini Afro, addo, & Mago, eoque oraculorum callentissimo. Proque hoc etiam facere videtur Seneca in Medeæ Choro, ubi legas.

Idmonem, quamvis bene fata nosset,
Condidit serpens: Libycis arenis
Omnibus verax, sibi falsus uni,
Concidit Mopsus, caruitque Thebis.

Quanquam eo de loco non magnopere contenderim, gnarus quam variè eum distinguunt viri doctissimi, sed ista quam posui sententia maximè convenit menti Apuleii, & favet Ammianus lib. 14. ubi quidem Argonautam Mopsum in Ciliciâ cultum, at rectè eum in Africâ mortuum tradit. Ad quem locum sic vir Magnus: Hic sine dubio fallitur Marcellinus,

qui

qui duos Mopſos inter ſe confundit: Mopſum ſcilicet Mantus & Apollinis filium cum altero Mopſo Ampyci filio, & Chloridis Orchomeni filiâ. Prior Argivus, alter Titareſius, ſeu Titaronius fuit, qui locus eſt in Theſſaliâ. Et hic Argonautarum comes fuit ut canit Apollod. Rhod. lib. 1.

Ἠλυθε δ' αὖ Μόψος Τιταρήσιος, ὃν ῥα τοκῆος
Ἀμπυκίδης ἐδίδαξε θεοπροπίας ἀνθρώπων.

De quo etiam Heſiodus in hoc verſu:

Μόψον τ' Ἀμπυκίδαο Τιταρήσιον, ὄζον Ἄρηος.

Uterque porro vates fuit teſte Strab. lib. 9. Sed Mopſueſtiam non hic Theſſalus Mopſus, verum alter ille Argivus condidit, qui poſt Trojæ excidium una cum Amphilocho in Ciliciam profectus, Mallum & alios urbes in orâ Ciliciæ condidit ut ſcribit Strabo lib. 14. Et Euphorion Poeta apud Schol. Lyco. pag. 78. Cic. lib. 1. de Divin. *Amphilochus & Mopſus Argivorum Reges fuerunt, ſed iidem Augures, iique urbes in orâ maritimâ Ciliciæ Græcas condiderunt*: Unde & Mopſi oraculum in Ciliciâ fuiſſe dicitur à Tertulliano lib. de Animâ. Idem poſtea: De Mopſo Lapithâ Ampyci filio Argonautarum comite id veriſſimum eſt, non de illo Mopſueſtiæ conditore. Apollon. lib. 1. Argon.

——— Λέσσε γὸ ἤσαν
Αὐτὸν ὅμως, Μόψον τε δαήμονα μαντοσυνάων
Πλαζόμενοι Λιβύης ἐνὶ πείρασι δηώσειαν.

Et lib. 4. eum à Serpente percuſſum in Africa periiſſe memorat, atque ibidem ſepultum, Lycophron in Caſſandrâ, in Pentapoli juxta urbem Teuchira humatum perhibet his verſibus:

Ἄλλως δ' Ἕλλες, οἵ τε τευχείων πόλας
Μύεμπτες ἀιδζιον ἐυβεβεασιδώρους.
Μόψον τιταρόνειον ὕδατα ναιάδ'
Θανόντα διεχόσαντο.

Idque confirmat Clemens Alex. lib. 1. Strom. Quod ſi ita eſt malè hic Africæ littus & ceſpitem Punicum poſuit Marcellinus. Vide ſis quæ ſequuntur.

Morges, in Italiâ regnavit ſub annum mundi 2349. Italo regi ſucceſſit, & ab eo *Morgetes* dicti qui prius Oenotri. Porro & Morgetes & Siculos ex Italiâ in Siciliam trajeciſſe etiam ex Thucyd. & Diodoro notum eſt.

Morpheus, Somni miniſter, qui, ut in fabulis eſt, juſſu domini quoſcunque vultus hominum fingit, verba ipſa, mores item, & geſtus imitans. Ovid. Met. 11.

Excitat artificem formatoremque figuræ
Morphea. ———

Morpho, apud Lacedæmonios Venus dicta ἀπὸ τῆ μορφῆς, id eſt, *à formâ*. Hujus ſimulachro Tyndarus pedicas impoſuit, non quod Venerem vinxerit, ut Deæ in filias opprobria ulciſceretur, quod nonnulli putârunt: ſed ut per illas denotaret, mulieres domi manere debere maritorum dicto audientes.

Morta, una ex Parcis, quòd qui naſcuntur ante tempus, vel poſt tempus quaſi monſtra habeantur. Gell. 3. 16. Cæſellius autem Vindex in Lectionibus ſuis antiquis, *Tria*, inquit, *Nomina Parcarum ſunt, Nona, Decima, Morta*: & verſum hunc Livii antiquiſſimi poetæ in Odyſſeâ.

Quando dies adveniet, quem profata Morta eſt?

Sed homo minimè malus Cæſellius *Mortam* quaſi nomen accepit, cum aecipere quaſi μοῖραν deberet. Hæc ille. Etſi vero Natura à nullo æque abhorret ac à morte, tamen & illi apud poetas in Numinibus eſt locus. Unde Virg. lib. 11.

Multa boum circa mactantur corpora Morti.

Ubi Servius annotat, & Mortem eſſe Deam, memoratam quoque Lucano, Statioque, hujus eſſe,

In ſcopulis Mors ſæva ſedet.

Ita eſt apud Servium, ſed apud ipſum Statium:

In ſpeculâ Mors atra ſedet.

Illius autem:

——— *Ipſamque vocatam*
Quam notat à nobis Mortem tibi coge fateri.

Illi Lacedæmonii templa dedicarunt, auctore Plut. in Cleomene Θανάτῳ ἱερόν, ait ille. Pauſan. etiam ſimulachri cujuſdam meminit, quod erectum fuit Τύπῳ τῆ Θανάτῳ. Sed & in Orphei Initiis habes hymnum Morti, cui manna thuris ſacrificatum. Eſt autem Numen hoc implacabile, cùm eam effugere liceat nemini. Itaque nulla ei fuit ara inſtituta, exceptâ unâ apud Gaditanos, uti teſtis eſt Euſt. in Iliad. 9. & in Dionyſ. Perieg. Meminit vero Ælianus in Var. Hiſt. Vide Barth. ad Stat. Theb. 4. p. 1141.

Tho. *Morus* Anglus Londinenſis, circa an. 1513. quo tempore vicecomes erat civitatis Londinenſis, conſignavit hiſtoriam Richardi 3. Angliæ Regis, quam ad umbilicum neutiquam perduxit. Vir fuit omnino facetus & eruditus, quicquid in ſuo Antimoro dicat Germanus Brixius. Vide Hiſt. Univerſ. Oxon. lib. 2. p. 358. Lud. Viv. in Aug. de C. D. 2. 7. Cujus laudes obiter atque aliud agentem attingere penè ſit neſas. Grandibus enim voluminibus vix adhuc totæ queunt explicari. Quis enim de illius ingenii acumine, de judicii acrimoniâ, de varietate eruditionis, atque præſtantiâ, de facundâ linguæ elegantiâ, de ſuavitate morum ac probitate: in providendis rebus conſilio, in exequendis dexteritate, in omnibus moderatione, integritate, æquitate, fide, ſatis pro dignitate dixerit? niſi uno verbo ſumma, perfecta, undique abſoluta ſuis omnibus conſummata numeris dixerit: niſi id, quod res eſt, exemplaria, ſpecimina ſui quodque generi affirmavit? Magna loquor & mirabuntur qui Morum non norunt: ſed ſciunt vera me loqui qui norunt, qui libros legerint, qui actus vel legerint, vel audiverint, fidem facillime habebunt. Cæterum in hujus viri laudibus velut in latiſſimo pelago erit aliud tempus, quo liceat vela pandere & nos totos proſperrimæ auræ committere ſcribereque tum multa, tum maxima, idque ſecundis lectoribus. *Britannorum doctiſſimum* vocat Scævola Sammarthanus in elogiis Gallorum vitâ illuſtrium. Præclare etiam de eo judicat Lilius Gyraldus. Objectat quidem non pauca Brixius, quæ eum fugerint, pleraque ſane minuta. Sed quis ea non condonet lubens viro omni pene vitâ publicis muneribus diſtento, tandemque per varios gradus ad cancellarii munus evecto? Unde ſic de eo Eraſmus in Ciceroniano ſuo *Fateor ingenium feliciſſime natum*, & quod nihil non potuiſſet efficere, ſi totum his ſtudiis vacare licuiſſet. Cæterum illo puero vix tenuis odor literaturæ melioris demigrarat in Angliam, deinde parentum auctoritas adeleges ejus gentis diſcendas adegit; mox in cauſis agendis exercitatus, hinc ad Reip. munia vocatus: vix ſuccifivis horis reſpicere potuit ad eloquentiæ ſtudia. Tandem in Regiam pertractus & regni regiorumque negotiorum undis immerſus magis amare poteſt ſtudia quam colere, &c. Hic dum Regis ſui Hen. 8. conſiliis adverſari non dubitat, in carcerem conjectus, & poſtquam in propoſito perſiſteret, ſecuri percuſſus fuit A. D. 1535.

Morychus, cognomen Bacchi apud Siculos, cujus faciem vindemiæ tempore muſto, & recentibus ficis oblinere conſueverunt. Item Tragicus quidam poeta ab Ariſtophane deriſus. Eraſmus in Proverbio *Morycho ſtultior*.

Moſchus, Grammaticus, & poeta Syracuſanus Bucolicus, quem Ariſtarcho fuiſſe familiarem ſcribit Suidas. Floruit ſub Ptolemæo Phyſcone.

Moſes, nomen inclyti Judæorum ducis, qui ſcriptor fuit primæ, & antiquiſſimæ hiſtoriæ mundi, & Eccleſiæ à primâ orbis creatione uſque ad annum 2493. Eſtque ſcriptorum omnium tam ſacrorum, quam profanorum antiquiſſimus. Nam Pherecydes Syrus, quem Plin. primum proſam orationem condidiſſe ſcribit, poſterior Moſe fuit, ut oſtendit Euſeb. lib. 11. De Præp. Evangel. Literas eum inveniſſe, Judæiſque tradidiſſe idem author eſt lib. 8. & 10. quas tamen Philo ad Abrahamum refert. Mortuus eſt Moyſes in monte Abarim, & non apparuit, nec inventum eſt ejus corpus, quod ſepelivit Dominus Angelorum miniſterio, quod ideo factum eſſe autumant Hebræi, ne eum ipſi pro Deo colerent, quia proni ad idololatriam erant. Comeſtor in cap. 34. Deut. Atqui non apparet Judæos tunc temporis adeo Idololatriæ deditos fuiſſe, ut homines mortuos colerent. Et cum Michael Archangelus à Juda Apoſtolo introducitur τῷ διαβόλῳ διαλεγόμενος περὶ τῆ Μωσέως σώματος, de Eccleſia Judæorum intelligi poteſt, quæ eadem ratione *Corpus Moſis* dici queat, quâ Eccleſia Chriſtiana *Corpus Chriſti* vocatur, 1 Cor. 12. 20. Vide D. Hammondum in locum. Hebraicè משה i. e. *attractus*, vel *aſſumptus* ſc. de aquis, Exod. 2. ut non ſit audiendus Fla. Joſephus, qui eo quòd Græcè Μωσῆς dicitur, credit eſſe ex Syriaco Μῶ *aqua*, & ὑσὴς *ſervatus*, quod ab משה Quanquam Clemens Alex. in primo Strom. ait Μωϋσῆς. eſſe ex eo quòd ὕδωρ μῶυ ὀνομάζουσιν Αἰγύπτιοι. De quo & illuſtris locus eſt apud Hipparchum περὶ τῆ τῶν ἀπλανῶν ἀστέρων ἑτερόσεως, ubi diſſerens cur ſigno, quod proximum eſt ab Ariete, Tauro ſit nomen datum, de Nilo addit iſta. Πεῖσε δ' τῶ Ταύρῳ φωνῶ τὸ ὕδωρ μῶς οἱ Αἰγύπτιοι, ὡς δηλοτικὸν ὑδάτων, ἐκάλεσε. Μῶς γὸ παρ' αὐτοῖς τὸ ὕδωρ σημαίνει. Sanè hodieque Germanis *Moſa* fluvii nomen; non quidem ab Ægyptiis, ſed ut puto, à communi origine linguæ deperditæ. A Μῶ etiam fuerit *Monius* quomodo ab Ægyptiis dictum ait Abenezra. Imo in quibuſdam Orphei verſibus dicitur ὑδρογενὴς, h. e. ὑδατογενὴς, quaſi dicas *Aquigena*. Imo & veſtigium nominis *Moſis* in ſacris Liberi ſuperſunt. Nam Orpheus in Hymnis, ſive potius initiis *Liberum* vocat Μίσλω quod à vero nomine unicâ aberrat vocali. Nec obſtat Μίσλω ibidem dicat ἄῤῥητον ἄναστον *Indictam Reginam*; Nam Dionyſius juxta Orpheum, ſexum habuit utrumque. Imo Alex. Polyhiſtor tradit mulierem fuiſſe nomine *Moſo*, quæ leges tulerit Judæis. Vide Voſſ. de Idol. lib. 1. cap. 30. Salmaſius autem Ep. 60. *Moſis* etymon plane Ægyptiacum eſſe putat, & ad verbum ſonat, inquit, ἀναληφθεὶς ἐξ ὕδατος, ut vetus poeta apud Euſebium auctor eſt, h. e. Μωυσῆ. Μω enim

in

in illâ linguâ *aquam* significat *ut assumere*. Moses hic, Act. 7. dicitur ἀστεῖος τῷ θεῷ. Est autem Græcis ἀστεῖος, πεπαιδευμένος, καὶ χαρίεις, ἢ καθόλου ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ ἐπιδέξιος. Unde putet quis non de specie Stephanum, sed de moribus loqui, & quidem Moses *mitissimus super faciem terræ* dicitur. Sed rectius, Pricæo judice, referas ad formæ elegantiam ejus. Glossarium *Elegans* ἀστεῖος. Suidas. Οὐδεὶς ἦν ἀφιλόπονος οὕτως ὡς Μωσῆν θεασάμενος μὴ ἐκπλαγῆναι τὴν εὐμορφίαν. Quæ tamen propriè huc non spectant, ut de Mose adulto dicta: cum hic, ob sequentia ea ἀντιτεχνίαν & ἐπαοιδὴν intelligenda sit venustas oris quæ in recens nato eminebat. Philo in ejusdem vita de eodem Γεννηθεὶς οὐδὲν ὅλως ἐνεφάνιζεν ἢ κατ' ἰδιώτου ἀσθενείαν. Joseph. Ant. 4. 5. narrat ut cum adoptarit Thermuthis filia Regis, quia esset μορφῇ τε θείᾳ, καὶ φρονήματι γενναίᾳ. Et quid apertius illis Trogi, sive Justini lib. 36. *Filius ejus Moses fuit, quem præter paternæ scientiæ hæreditatem etiam formæ pulchritudo commendabat.* Porro *Mosis* mentionem faciunt Gentilium plurimi. Juv. Sat. 14.

Judaicum ediscunt, & servant, ac metuunt Jus,
Tradidit arcano quodcunque volumine Moses.

Plin. 30. 1. *Est & alia Magices factio à Mose etiamnum & Jochebel Judæis pendens. Fuit autem Jochebel ipsius Mosis mater.* Locus corruptus. Lege *Jochebed* ex Sacris. Quin & Apuleius Mosen, & Jannem tanquam celeberrimos Magos conjungit in Apologiâ. Sed Strabo lib. 16. Mosen non tam fuisse magum dicit, quam oraculis deditum, quales Minos, Lycurgus, &c. Quod & clare indicat Diodorus Siculus, cujus verba hic apponam, Lib. 1. Παρὰ δὲ τοῖς Ἰουδαίοις Μωσῆν μὲν Ἰαῶ ἐπιχωρίως θεόν. *Apud Judæos Moses Deum, qui Iao dicitur, legum suarum auctorem finxisse perhibetur.* Corn. Tacit. Hist. lib. 5. *Moses, quo sibi in posterum gentem firmaret novos ritus, contrariosque cæteris mortalibus indidit, &c.*

Mulciber, ciberus, idem qui Vulcanus. Ovid. Art. 2.

Mulciberis capti Marsque Venusque dolis.

Apud Cic. vero Tusc. 2. legitur *genitivus Mulcibri* 2 declinationis 3 syllabarum: *Jovisque numen Mulcibri adscivit manus.* Etiam *Mulcibero* auferendi casu legas apud Martianum Capellam lib. 6. Alii à *mulcando*, alii à *mulcendo* derivant. Prius placet Donato in illud Adelph. 1. 2. *Omnem familiam mulcavit usque ad mortem. Multavit* (lege *Mulcavit*) inquit, *mutilavit, maceravit, mollivit atque dissolvit, unde Mulciber.* Additur, *à multando quasi Multiber.* Sed putat Vossius hæc esse ab alienâ manu. Nisi forte jam Donati ævo *multare*, & *mulcare* confundebant. Posteriorem verò opinionem sequitur Festus: *Mulciber Vulcanus à mulcendo scilicet ferro dictus est. Mulcere enim mollire, sive lenire est.*

L. Mummius, homo novus, & ad Consulatum evectus contra Achæos, jam à Q. Metello ad Thermopylas victos missus est. Cum quibus, duce Diæo motus ejus & belli auctore ad Isthmon conflixit, vicitque. Mox omni Achaiâ in deditionem acceptâ, Corinthum ex S. C. diruit, quoniam legatos violassent. Thebæ quoque & Chalcis quæ auxilio fuerant, dirutæ sunt. Ipse Mummius se abstinentissimum virum gessit, nec quicquam ex iis opibus, ornamentisque quæ prædives Corinthus habuit in domum ejus pervenit. Sic fere Livius lib. 21. Item Plin. de viris illustribus. Acto triumpho, quæ signis & picturis variis spectatissimus fuit, *Achaici* nomen tulit. Gessit posteà Censuram cum P. Scipione Æmiliano; in quo honore cum lenior visus esset, non dubitavit Scipio pro Rostris dicere, se omnia ex majestate Reip. gesturum fuisse, si sibi cives collegam vel dedissent, vel non dedissent. Val. Max. 6. 4. Paterculus tam rudem & indoctum fuisse tradit, ut captâ Corintho, quum maximorum artificum perfectas manibus tabulas, ac statuas in Italiam portandas locaret, juberet prædici conducentibus, si eas perdidissent, novas eos reddituros. Scitum est quod scripsit Strabo lib. 8. Lucullum cùm Ædem Fortunæ construxisset, atque item porticum quandam, statuas, quas Mummius complures habebat, petivisse in eum usum. Nihil minus autem cogitantem statuas concessisse Mummium, Lucullum vero eas omnes Deæ consecrasse, quod sciret tum auferri non licere, & tamen ministris repetentibus, ut inde tollerent, jussisse, adjecto, etiam sibi jam nullum illarum usum esse. Quam illius improbitatem & stropham quum Mummius æquo animo ferret, omni prorsus amissarum statuarum abjectâ curâ, populum longe majore laude & gloria Mummium, quam qui eas Deæ posuerat, Lucullum celebrasse. Decessit cùm ære Corinthio & signis urbem replevisset, non relictâ dote filiæ. Plin. 34. 7.

P. *Mummius*, dexteritate morum valde commendatus est, quem C. Publicius ob id dicere solebat, cuivis tempori hominem esse. Refert id apud Cic. 2. De Orat. Cæsar. Ubi quod adjicit sumptum ex Catone, priorem illo, vel certe synchronum fuisse arguit.

L. *Munatius Plancus*, patrem, avum, & proavum eodem prænomine habuit, orator ac discipulus Ciceronis. Militavit sub Cæsare in Galliâ, cui & in bello civili quum adhæsisset, post Præturam designatus ab illo Consul cum D. Bruto Galliam Comatam administravit. Bello Mutinensi summa de se Reip. & Ciceroni pollicitus, ad extremum iis desertis cum Antonio & Lepido se conjunxit, quoque magis eisdem & Cæsari gratificaretur, fratrem proscribi passus est. Lepidi, qui & ipse fratrem prodiderat, studiosus imitator. Unde mox illis triumphantibus milites per jocum hunc versum jactarunt, *De Germanis, non de Gallis triumphant Consules.* Post bellum Perusinum profectus ad Antonium, quum diu illi & reginæ Cleopatræ servilibus obsequiis & assentationibus se comprobasset, inter apparatum Actiaci belli transfugit ad Cæsarem, à quo post aliquot annos ad Censuram evectus est, pluribus etiam honoribus decoratus. Cæterum Plancus idem aliquando in Mevîâ Gallâ nuptâ male audivit. Unde sutor rogatus ab illo in judicio, quo se artificio tueretur, urbanè respondit, *Gallam se subigere*, adulterium per ambiguitatem exprobrans. Illud scitum est quod refert Plin. in Præfatione, quum diceretur Asinius Pollio orationes in eum parare, sed post mortem primum edendas, ne respondere posset, dixisse Plancum, *Cum mortuis non nisi larvas luctari.* Quo dicto sic repercussit adversarios, ut apud eruditos nihil impudentius judicaretur.

Murcea, Dea quam ita appellabant, quod præter modum faceret hominem murcidum, i. e. desidiosum; Cui contraria erat Dea *Strenua* quæ faciebat homines strenuos.

Murena, vel *Muræna*, cognomen viri Romani ab eo pisce deductum, qui *Muræna* dicitur, pro quo etiam extat Ciceronis oratio.

Murtia, Veneris cognomentum à *Myrto* arbuscula illi sacra impositum, unde primum *Myrtia* dicta est, & deinde corrupto nomine *Murtia*. Plin. 15. 29. *Murcea* Festo. Vide Varr. de L. L. lib. 4.

Musa, Latinè *vestigatio*, seu *inquisitio* dicitur. Sic enim Phornutus in lib. de Nat. Deorum. Καλοῦσι δὲ Μούσας ἀπὸ τοῦ μῶσθαι ὅ ἐστι ζητεῖν. Eo quoque alludit Theognis ubi ait,

Χρὴ Μουσῶν διερόντα καὶ ἄγγελον εἶπε ἑκάστου,
Εἰδέναι σοφίης, μὴ φθονερὸν τελέθειν,
Ἀλλὰ τὰ μὲν μῶσθαι τὰ δὲ δαιδύσσειν ——

Sunt qui à convenientiâ, seu nexu disciplinarum, & encyclopædiâ *Musas* quasi ὁμοιούσας dictas putent. Euseb. de Præp. Evang. à μῶσθαι *Musæ* nomen deduci, id significat *instituo, instruo.* Scal. Poet. 1. 2. ἀπὸ τοῦ μαιοῦσθαι, quod iis inventio tribuatur, Platonem secutus deducit. Dan. Heinsius in Aristarcho sacro ab Ebræo *Musar* quod disciplinam significat, derivat. Musas autem Poetæ *Jovis*, i. e. intellectus, & *Memoriæ* filias fecerunt. His enim rebus eruditio constat. Musarum autem nomine omnes artes liberales continentur; quippe quæ ab iis inventæ creditæ sunt, Plut. Sym. 8. 14. Hinc Cicero Musas *humanitatem*, & *literas*, interpretatur in Tusc. Qu. & Orat. pro Archiâ, Gell. 9. 3. *A liberali tamen Musâ, & à studiis humanitatis nunquam abfuit.* Idem. *Ejusdem Musæ*, id est, studii seu disciplinæ. *Musam Platonis* pro Philosophiâ Boethius dixit lib. 3. Metr. 11. & lib. 1. Prosâ 1. *Poeticas Musas* ad differentiam aliarum dixit, de quo & Barthius Adversar. 6. 20. Præcipuè tamen *Musarum* voce *Poesis*, & *Musa* designabantur. His enim artibus primum omnium pueri imbuebantur. Hinc *Amusos*, i. e. imperitus Musicæ apud Vitruvium, & *amusia* pro imperitiâ canendi Varroni dicitur. Vulgò sedem Musarum Helicona, Parnassumque montes constituunt. Virg. Georg. 3.

Aonio rediens deducam vertice Musas.

Sed in cœlo Hesiodus locat, itemque Hor. lib. 3. od. 4.

Descende cœlo & dic age tibiâ,
Regina longum Calliope melos.

Vide Macrob. in Somn. Scip. 2. 3. ubi & *Sirenas* appellat. Lesbo autem, si Myrsilo Lesbio audimus, novem Musas debemus; ita quidem ex eo refert Clem. Alex. in Protreptico; vide *Megaclo.* Cicero lib. 3. De N. Deorum de Musis sic scribit. *Jam Musæ primæ quatuor, natæ Jove altero Thelxiope, Mneme, Aœde, Melete. Secundæ Jove tertio & Mnemosyne procreatæ novem. Tertiæ Jove tertio Pierio natæ & Antiopa, quas Pieridas poetæ vocant, eodem numero quo proximè superiores.* Aliqui tamen Cœli & Terræ filias dixerunt, ut Alcmæon & Phurnutus, unde & Pindarus alicubi Musam ὑέρρῆ Οὐρανίδα vocat. Idem βαθύκολπους Musas merito appellat ob scientiarum profunditatem, & multiplicem difficultatem. Sic Thetim βαθύκολπον, ob maris profunditatem Theocritus vocat. 17. Idyll. Musarum epitheta sunt *Camenæ, Heliconiades, Parnassides, Aonides, Pierides, Pegasides, Aganippides, Thespiades, Libethrides, Castalides*, &c. Vide Lilium Gyrald. Syntag. de Musis.

Musæus,

Muſæus, tres ejus nominis commemorat Suidas, unum Eleuſinium, Antiphemi filium, verſificatorem, diſcipulum Orphei, qui ſcripſit Ὑποθήκας, i. e. vitæ præcepta, ad Eumolpum filium verſuum fere quatuor millibus. Alterum Thebanum Thamiræ filium, Trojani belli tempore, qui poeta etiam fuit, ſcripſitque Lyricos verſus, & cantica. Tertium Epheſium item verſificatorem, qui tempore fuit Eumenis & Attali Pergami regum, ſcripſitque res Pergamenſes, præterea Perſeidos libros decem. Muſæum vero, qui amores Leandri & Herûs conſcripſit, Cæſar Scaliger (at quantus vir!) in ſuis de re poeticâ libris Homero præmiſit, quia hunc putaret eſſe illum, cujus à Virgilio fit mentio Æn. 6.

Muſæum ante omnes.——

Sed nihil manifeſtius, quam hunc vixiſſe ſub Auguſtis, & quidem poſt quartum ſeculum. Itaque in vett. libb. dicitur Μουσῶ ὁ γραμματικὸς. Lege Jul. Scal. lib. 5. Poet. cap. 2. in quo grande Muſæi hujus encomium cum ſummo Homeri contemptu. Eſt etiam in Caſſiodoro lib. 2. ep. 20. Muſæi elogium iſtud: *Muſæum etiam & Artis Orphei filium & Naturæ Maronis præpotens lingua concelebrat dicens apud Inferos in ſummâ beatitudine conſtitutum, quod per Elyſios campos felices animas ſeptem chordarum pulſibus amœnabat, ſignificans ſummo præmio perfrui, cui diſciplinæ hujus contigerit ſuavitatibus appellari.* Certè à præſtantiâ hujus credi dicta poſſunt *Muſæa*, loca Muſis ſacra, non fortaſſe à *Muſis* ipſis, quod Vulgus credit. Movet Pauſaniæ auctoritas, qui lib. 1. qui celeberrimum in Atticâ Muſæum, & ad cujus imaginem reliqua omnia dicta, ad hunc virum refert, non autem ad Muſas; ait enim, *Demetrius præſidio, & munitionibus eum locum, firmavit, quem Muſæum appellant. Eſt autem intra vetus pomœrium, è regione arcis, collis; in quo Muſæum vatem canere ſolitum, atque ibidem ſenectute conſumptum, humatum ferunt.* In eodem Pauſaniâ multa eſt mentio Muſæi, & ſemper honorifica, ut cum ait: Πάντες Μουσαῖον μᾶλλον ἢ Ὁμηρον ἄδουσιν. Eſt etiam honeſta illius mentio in Protagorâ Platonis, & in Apologetico ejuſdem, & in Eleuſiniâ Ariſtidis.

Muſæus de Iſthmiis ſcripſit. Euripides Scholiaſtes in Medeam.

Muta, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 2.

Protinus à nobis quæſit Dea Muta requiris.

Lactantius: *Quis cum Deam Mutam audiat, tenere riſum queat?*

Mutius, nobilis Romanus, qui acceptâ poteſtate à ſenatu in caſtra Porſenæ regis tum temporis Romanos obſidentis, ſolus intravit eo animo, ut regem occideret; ſed cum regem non cognoſceret, unum ex purpuratis pro rege occidit. Propter quod comprehenſus, & ad regem perductus eſt: qui cum extrema ſupplicia ei comminaretur, Mutius injectâ in focum dexterâ, ſponte ſibi eam exuſſit: partim ut eo ſpecimine doceret, ſe vel exquiſitiſſima ſupplicia facilè poſſe contemnere; partim ut pœnam eam à dexterâ ſuâ exigeret, quæ in cæde aberrans, ſatellitem purpuratum pro rege occidiſſet. Hinc poſtea *Scævolæ* cognomen traxit, quòd ſiniſtrâ manu pro dextrâ uteretur. Σκαίαν enim Græci *ſiniſtram* vocant. Admiratus itaque hominis fortitudinem Porſena, liberum eum dimiſit. Cujus beneficii nomine cum regi gratiæ aliquid vellet rependere, indicavit illi 300 juvenes ſimili modo in eum conjuraſſe. Quare territus Porſena, acceptis obſidibus, bellum paci mutavit. Martialis 1. 22.

Cum peteret regem decepta ſatellite dextra,
Injecit ſacris ſe peritura focis.
Sed tam ſæva pius miracula non tulit hoſtis,
Et raptum flammis juſſit abire virum.
Urere quam potuit contempto Mutius igne,
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit:
Major deceptæ fama eſt & gloria dextræ,
Si non erraſſet, fecerat illa minus.

Idem lib. 8. Epigr. 30. De ſpectaculo Scævolæ.

Qui nunc Cæſareæ luſus ſpectatur arenæ
Temporibus Bruti gloria ſumma fuit.
Aſpicis, ut teneat flammas, pœnaque fruatur
Fortis, & attonito regnet in igne manus.
Ipſe ſui ſpectator adeſt, & nobile dextræ
Funus amat: totis paſcitur illa ſacris.
Quod niſi rapta foret nolenti pœna, parabat
Sævior in laſſos ire ſiniſtra focos.
Scire piget poſt tale decus, quid fecerit, ante:
Quam vidi ſatis eſt hanc mihi noſſe manum.

Quod Mutii facinus hic laudat, alibi elevat. lib. 10. Epigr. 25.

In matutinâ nuper ſpectatus arenâ
Mutius, impoſuit qui ſua membra focis,
Si patiens, fortiſque tibi, duruſque videtur,
Abderitanæ pectora plebis habes.
Num cum dicatur tunica præſente moleſtâ;
Ure manum: plus eſt dicere; Non facio.

Vide Flor. 1. 10. Livium, Dionyſ. Halic. &c. Fuerunt præterea alii *Mutii*, vel *Mucii*, quorum hiſtoriam multis proſequitur Raphael Volaterranus, lib. 17. ex Livio, Plutarcho, & aliis.

Myagrus, nomen viri, cujus meminit Plin. 34. 4. Quo etiam nomine dictus muſcarum deus, qui aliter vocatur Myodes & Achor, ut ſcribit Plut. Plin. 10. 28. *Invocant & Ægyptii ibes ſuas contra ſerpentium adventum; & Elei Myiagron Deum, muſcarum multitudine peſtilentiam adferente: quæ protinus intereunt, quâ litatum eſt illi die.*

Mycale, nomen veneficæ mulieris. Ovid. Met. 12.

Mater erat Mycale: quam deduxiſſe canendo
Sæpe reluctantis conſtabat cornua Lunæ.

Seneca in Herc. Oetæo:

Hoc docta Mycale Theſſalas monuit nurus
Unam inter omnes Luna, quam ſequitur magam
Aſtris relictis——

Mycithus, Anaxilai Rheginorum tyranni ſervus, cui cùm dominus moriens, & regnum, & liberos ſuos commendaſſet, tutelam eorum tam ſanctè geſſit, imperiumque tam clementer obtinuit, ut Rhegini à ſervo regi non dedignarentur: adultis deinde pueris & bona, & imperium tradidit, ipſe parvo viatico ſumpto profectus eſt, & Olympiæ ſummâ cum tranquillitate conſenuit. Macrob. Sat. 1. 11. *Micythum* alii vocant. Juſtino lib. 4. *Micalus* dicitur.

Mydon, auriga, Atymnis fil. Hom. Il. 5. verſ. 580.

Ἀντίλοχος ἠΰ Μύδωνα βάλ' ἱππιοχάρην Θερσιτίδην
Ἐσθλὸν Ἀτυμνιάδην.——

Alius ab Achille interfectus, Iliad.

Ἐν δ' ἄλλε Θερσιλόχόν τε Μύδωνά τ' Ἄ.

Mygdonius, frater Otrei, teſte Porphyrio in Iliad. 3. ambo fratres Hecubæ regis Priami uxoris, & Ciſſei filii, ambo reges in Thraciâ: & à *Mygdono* ejus filius Corœbus *Mygdonides* dictus eſt. Virgil. Æn. 2.

—— *Juveniſque Corœbus*
Mygdonides, illis qui ad Trojam forte diebus
Venerat, inſano Caſſandræ incenſus amore.

Mylitta, Venus dicta eſt apud Aſſyrios, ad cujus templum mulieres indigenæ ſemel in vitâ cum externis hominibus conſuetudinem habere lege cogebantur: hoſpitem verò illum qui pecuniam in ſinum mulieris injiciebat, dicere oportebat, *Tanti ego tibi Deam Mylittam imploro.* Herod. lib. 1. Subdit Μύλιτταν ἣ καλέουσι Ἀφροδίτην Ἀσσύριοι. Ritum iſtum Aſſyriorum, ſive Babyloniorum etiam Strabo commemorat lib. 16. Eſt vero Μύλιττα, ut arbitratur Voſſius à מולדת *Moledeth*, h. e. *nativitas, progenies, genitura.* Gen. 48. 6. Ezech. 16. 3.

Myrinus, Apollinis cognomentum à *Myrinâ* Æolidis urbe, in quâ religioſiſſimè colebatur. Item viri nomen Martialis 12. 29.

Nuper cum Myrino peteretur miſſio læſo,

Erat autem gladiator. Idem Spectac. Ep. 20.

Dum peteret pars hæc Myrinum, pars illa Triumphum.

Myrmecides, nomen viri proprium, de quo Cicero in Acad. *Ut etiam inter Deos Myrmecides minutorum opuſculorum fabricator fuiſſe videatur.* Vide Æl. ποικιλ. lib. 1. cap. 17.

Myro Byzantia, Homeri Tragici filia, teſte Suidâ. Reliquit verſus Elegiacos & Melicos, multumque Athenæo celebratur.

Myron, Prienenſis Meſſeniaca condidit, quorum 2: citat Athen. lib. 6. & 16. Mem. & Pauſan. in Meſſeniacis.

Myron, ſtatuarius inſignis, Ageladis diſcipulus, qui cùm multis aliis operibus, tum præcipue buculâ ex ære veræ vaccæ ſimillima claruit multis poetarum verſibus. Proper. 2. 31.

Atque aram circum ſteterant armenta Myronis
Quatuor artificis vivida ſigna bovis.

Ovid. 3. de Arte amandi:

Quæ nunc nomen habent operoſi ſigna Myronis,
Pondus iners quondam duraque maſſa fuit.

Idem Ponticorum. 1. 4.

Ut ſimilis veræ vacca Myronis opus.

Juvenal. Sat. 8.

Et cum Parrhaſii tabulis, ſigniſque Myronis.

Stat. Sylv. 1. In Tiburtino Manlii:

Quicquid & argento primum, vel in ære Myronis
Luſit, & enormes manus eſt experta coloſſos.

Idem 4. Sylv.

Hic tibi quæ docto multum vigilata Myroni
Æra.——

Petronius: *Myron qui pene hominum animas, ferarumque ære comprehenderat, non invenit hæredem.* Vide Plin. lib. 34. cap. 8. Legendus etiam, lib. 4. Antholog. Tit. Εἰς ἀγάλματα ζώων, quæ epigrammata Latinè fecit Auſonius. Ep. 57. 58. &c.

Myronianus, *hiſtoriarum ſimilium capita*. reliquit, teſte Diog. Laertio in Xenocrate, Theophraſto, Epimenide & Platone.

Myrrha, filia Cynaræ Cypriorum regis, quæ patris ſui neſando amore flagrans, nutricis auxilio cum eo concubuit, peperitque Adonim filium. Pater vero cùm illud neſas cognoviſſet, filiam ſuam gladio interficere voluit: ſed illa fugiens per Arabiam, deorum commiſeratione in arbuſculam ſui nominis commutata eſt. Vide *Cynaras*, & *Adonis*.

Myrſilus, Myrſi filius, ultimus ex Heraclidarum genere, Lydiæ rex, alio nomine *Candaules*; qui cum uxorem haberet formoſiſſimam, non contentus ſecretâ ſuarum voluptatum frequentiâ, Gygi cuidam ex ſuis ſatellitibus nudam eam oſtendit, quod indignè illa ferens, Gygem ad viri necem impulit: ſeſeque illi & Lydorum regnum tradidit. Herodot. l. 1.

Myrſilus, Lesbius, ſi Inſcriptioni fides, de origine Italiæ, ac Tyrrhenorum ſcripſit. Edidit eum Jo. Annius Viterbienſis, & comment. ſuis illuſtravit. Sed *Myrſilus* iſte ipſius Annii proles putatur. De genuino autem *Myrſilo* Lesbio videndus Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 3.

Myrtilus, Mercurii ex Phaethusâ, ſeu Myrto Amazone filius, auriga Oenomai, qui à Pelope curuli certamine cum Oenomao Centauro pollicitis corruptus, axi vectem non objecit, ut ea ratione Oenomai currus diſſolveretur, & Pelops victor evaderet. Quæ res cum Pelopi ex ſententiâ ſucceſſit, Oenomaus curru delapſus, cervicem fregit, jamque animam agens Pelopem obſecravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Quare cum pactum ſibi perfidiæ præmium à Pelope repoſceret, ab eo in mare projectus eſt, quod inde *Myrtoum* appellabatur.

Mys Myos proprium nomen viri, qui claruit argento cælando. Prop. 3. 9.

Argumenta magis ſunt Menteris addita formæ,
At Myos exiguum flectit Acanthus iter.

Mart. *Quis labor in phialâ docti Myos anne Myronis?*
Idem: *Archetypum Myos argenti te dicis habere.*

N A

Nabaioth, fil. Iſmaelis. Gen. 25. Ab hoc omnis regio ab Euphrate, uſque ad mare Rubrum *Nabathena* dicitur, quæ pars Arabiæ eſt. Iſa. 60.

Nabuchodonoſor, rex Chaldæorum, *qui* (inquit Origenes) *gentibus innumeris propinavit mœroris potum, ſuperbè ac crudeliter, quod Domini fiebat virtute ſibi arrogantius aſcribens.*

Næniam, Deam veteres coluere: cui ſacellum, auctore Feſto, extra portam Viminalem, fuerat dedicatum. Vide Voſſium in *Nenia* ſic enim ſcribendum.

Nævius, Poeta qui bello Punico primo militavit, & ejus belli hiſtoriam reliquit: varias item fabulas docuit, ac primam quidem, an. U. C. 519. Vide Voſſium de Poetis Latinis, itemque de Hiſtoricis Latinis, lib. 1. cap. 2.

Naiades, vel *Naides*, Nymphæ fontium & flu. ἀπὸ τῦ νάειν, quod eſt *fluere*. *Naiada* Tibullus poſuit pro lymphâ, 3. 7.

Naiada Bacchus amat, ceſſas, ô lente miniſter,
Temperet amnoſum Martia lympha merum.

Inde *Naicus*. Prop. 2. 32.

Suppoſita accipiens Naica dona manu.

Ubi tamen Scaliger *Nai caduca*. Etiam apud inferos ſunt *Naiades*. Stat. Sylv. 2. 6.

Forſan Avernales alludunt undique mixtæ
Naiades, obliquoque notat Proſerpina vultu.

Dicitur enim & *Nais* ſing. num. Virgil, Ecl.

——*Tibi candida Nais*
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Columella in horto:

Et tu, ne Corydonis opes deſpernat Alexis
Formoſo Nais puero formoſior ipſa.

Nannacus, rex ante Deucalionem fuiſſe narratur, qui diluvium futurum prævidit. Unde ob ejus antiquitatem natum eſt proverbium, *A Nannaco*.

Nannium, meretricula, *Proſcenium*, teſte Athenæo, dicta, quòd veſtium & auri cultu plurimo ſpecioſa videbatur, quum exuta foret vel turpiſſima; Hæc item ſi Suidæ credimus, facetè dicta eſt capra, quòd Thalli cujuſdam cauponam facientis bona deglutiſſet. Capræ enim thallis, h. e. germinibus delectantur, & iis veſcuntur.

Napææ, ſylvarum, ſaltuumque Deæ, *ſaltus* enim Græcè νάπος dicitur. Virg. Geor. 4.

——*Faciles venerare Napæas.*

Narciſſius, Hieroſolymorum Epiſcopus undecimus, An. Dom. 180. De quo hunc in modum Euſeb. lib. 6. cap. 7. Hiſt. Eccleſ. Accidit aliquando, inquit, in die ſolenni vigiliarum Paſchæ, oleum deeſſe luminaribus, cumque per miniſtros innotuiſſet, mœror plebi maximus fuit. Sed Narciſſus fide fidens, miniſtris imperat aquam haurire, ſibique deferri. Cumque detuliſſent, oravit, & benedixit aquam, & infundi luminaribus præcepit: tum repente miro, & ſeculis inaudito genere virtutis, natura aquæ in olei pinguedinem verſa, ſplendorem luminum etiam reddidit clariorem. Is præterea cum inter cætera virtutum ſuarum bona eſſet valdè conſtantis animi ac juſti, rectique indeclinabiliter tenax, quidam homunculi nequam, & malè ſibi conſcii, metuentes ne criminum ſuorum, ſi arguerentur, non poſſent effugere vindictam, præveniunt, & factionibus circumvenire parant eum, cujus judicium verebantur. Concinnant igitur adverſus eum infame fatis ac noxium crimen, conveniunt auditores: & ex ſemetipſis producunt, qui ſub ſacramento juramenti, quæ objiciebantur, confirmarent, alius, ne in ignem incideret, vera ſe dicere teſtabatur: alius ita, ne regio morbo corrumperetur; tertius ita, ne luminibus orbaretur. Et quamvis ne juramentis quidem iſtis, quiſquam fidelium, ac Deum timentium crederet, eò quòd vita Narciſſi, & inſtitutio, ac pudicitia ab omnibus noſceretur, ipſe tamen indignitatem iſtam ac moleſtiam non ferens, ſimul & ſecretam, ac philoſophicam vitam ſemper habere deſiderans, ſubterfugit Eccleſiæ multitudinem; & in deſertis locis, atque agellis ſecretioribus delituit annis quamplurimis. At non ille magnus divinæ Providentiæ oculus quieſcit in longum, ſed impios ultione per ea, quæ ſibi in perjuriis ſtatuerant, maledicta molitur. Primus namque ille teſtis parvâ ignis ſcintillâ, noctis tempore, domo ſuâ incensâ, cum omni genere ſuo, totaque familiâ flammis ultricibus conflagravit. Alter repente ab imis pedibus uſque ad ſummum capitis verticem, morbo regio, quo fuerat imprecatus, repletur, atque conſumitur. Tertius autem priorum exitum videns, & oculum divinum non ſe latuiſſe perſpiciens, prorumpit in medium, & audientibus cunctis ſerâ pœnitentiâ, univerſum ſceleris concinnati ordinem pandit. Tantis autem lachrymis commiſſum facinus deflet, uſque quo luminibus orbaretur. Hi igitur figmenti ſui hujuſcemodi pœnas dederunt, & Narciſſus epiſcopatui reſtitutus. Hæc Euſebius.

Narciſſus, puer formoſiſſimus, Cephiſſi amnis, & Liriopes Nymphæ filius, quo recens nato Cephiſſus Tireſiam vatem de pueri fato conſuluit, reſponſumque accepit, tamdiu victurum, quamdiu à ſui conſpectu abſtineret. Quod reſponſi genus quamvis primum ridiculum videretur: eventu tamen ipſo eſt approbatum. Nam cum Narciſſus jam adultus, à Nymphis quampluribus, & præcipuè ab Echo adamaretur, mirâ omnes conſtantia eſt aſpernatus. Verum cum aliquando æſtu defatigatus ad limpidiſſimum fontem bibendi gratiâ ſe contuliſſet, imagine ſuâ in fonte conſpectâ, ſui amore captus eſt: cumque nulla potiundi amoris ſpes eſſet, nimio deſiderio contabuit, & in florem ſui nominis eſt commutatus. Ovid. Met. 3. Monumentum ejus fuit in orâ Bœotiæ, per quod tranſeuntes ſilebant, unde Taciturnum vocabant. Sapienter ab Ovidio fingitur Nemeſis inſolentiæ, & arrogantiæ vindex, repetere pœnas à Narciſſo ſeipſum amante, ut ſuam ipſius umbram admiraretur. Divinitus enim puniuntur ſui amantes hâc dementiâ, ut etiam inſcitiam ſuam eſſe ſapientiam arbitrentur. Mutatus in florem oſtendit quàm lenis & evanida ſit inanis gloria mundi, & ſero flaccelcens monet, ne nimis mature, & ante tempus ſapere incipiamus, neve nos, aut noſtra nimis amemus, atque admiremur. Stat. Sylv. 1.

Hic ſe conſpicuum melius Narciſſe videres.

Narciſſus, nomen viri, cujus meminit D. Paulus Rom. 16. Item Claudii Imp. libertus potentiſſimus ac ditiſſimus apud principem.

Narſes, Eunuchus Juſtiniani Imp. bibliopola prius, deinde ob animi virtutem patriciatus honore auctus, vir religione, ac pietate præditus. Is in locum Belifarii Ducis in Italiam miſſus 10 annis variis eventibus pugnavit. Volater. Item Perſarum rex, An. Dom. 294.

Naſica, Scipio dictus eſt, nobilis Romanus, qui Gracchum ſeditioſum virum occidit. Cic. 1. Tuſcul. Horat.

——*Nubet procera Corano*
Filia Naſicæ metuentis reddere ſoldum.

Naſo. Vide Ovidius.

M. Actorius *Naſo* hiſtoricus memoratur Suetonio in Jul. Cæſare. Cap. 9. & 52.

Natalis, confeſſor egregius, qui propter Chriſtum innumera tormenta paſſus fuerat, tandem ab hæreticis deceptus, eorum conſtitutus fuit epiſcopus: ſed in ſomniis frequenter admonitus à Domino, quia miſericors Deus, ac Dominus noſter Jeſus Chriſtus nolebat martyrem ſuum, qui ſibi in multis paſſionibus teſtis extiterat, de eccleſiâ perdere. Sed cum negligentius ſuſciperet viſiones, turpis lucri devictus illecebris, ad ultimum à ſanctis angelis per totam noctem verberatus, mane conſurgens cilicio ſe induit, ac multis lachrymis errorem ſuum deflens

deſlens ante pedes Zephyrini epiſcopi ſeipſum proſternit, & veſtigiis omnium non modo clericorum, ſed etiam laicorum, multâ cum lamentatione, provocatus in lacrymas & lamentationes omnem provocavit Eccleſiam, ut indulgentiam ſibi à Chriſto, continuis & jugibus pro ipſo precibus implorarent, tandemque aliquando in communionem corporis Eccleſiæ revocatus eſt. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. ult.

Natio, Dea à *naſcentibus* dicta, quòd matronarum partus tueretur. Cic. De N. Deor. lib. 3. Scribitur & *Naſcio*.

Jo. *Naucierus*, nobilis Suevus, cum Juris ſtudio Theologiam conjunxit, ac nova ab Wirtembergenſi Comite Academiâ Tubingæ erectâ, primus ejus Rector fuit an. 1477. Scripſit Chronicon ab initio mundi uſque ad an. 1500.

Naucrates, dicitur Ægyptios docuiſſe animalium, arborumque figuris ſcribere: hunc Mercurium Triſmegiſtum, quem *Thoyth* dicunt fuiſſe, Ægyptii crediderunt, vel ſaltem Mercurium alium Jovis filium fugientem in Ægyptum Argo interfecto.

Navius Actius, vir Rom. tantâ augurandi peritiâ, ut à Tarquinio Priſco Romanorum rege accerſitus, & interrogatus, an id quod cogitaſſet fieri poſſet, capto augurio, poſſe, reſponderit: cumque illi cotem ſe novaculâ dividere velle dixiſſet, id quoque fieri poſſe confirmarit, tanta erat artis fiducia, ac denique cotem allatam novaculâ diviſerit. Vide Lactant. l. 2. c. 7. *Nevium*, vocat Dionyſ. Halicarn. qui ſic de illo l. 3. Νυῦ, ἔφη (Tarquinius ſc.) *χρεὼς ὀπαδεῖσθαί σε τῇ ἀκρίσειαν τῇ μαντικῆς ἐπιστήμης, ὦ Νέβιε. Πειράζειν δὲ ἐπιχειρεῖν μηχάλλω διανοούμενος, εἰ τὸ δυνατὸν αὐτῇ σοφίᾳ μαθεῖν βέλομαι. Ἀλλ' ἄπιθι καὶ διαμαντεύσάμενος ἥκε ταχέως· ἐγὼ δ' ἐνθάδε καθήμενος ἀναμενῶ· ἐπίοιεν τὰ καλούμενα ὀρνίθια, καὶ μετ' ὀλίγον παρῆν αἰσίως εἰληφέναι λέγων οἰωνὸς, καὶ δυνατὸν εἶναι τὴν πρᾶξιν ἀναφαίνων. Πυθόμενος δ' ὁ Ταρκύνιος ὅτι τοῦ λόγου, καὶ σφενδόνης ἐκ τοῦ κόλπου ξυρὸν καὶ ἀκόνην, λέγει πρὸς αὐτὸν, Ἐάλωκας ὦ Νέβιε, φαναίζων ἡμᾶς καταψεύδεσθαι τῆς δεινότητος καταφανῶς, ὁπότε καὶ τὰς ἀδυνάτους πράξεις τοῖς πολίταις λέγειν δυνατὰς. Ἐγὼ δὲ διαμαντεύομαι εἰ τὸ ξυρῷ τόδε τὴν ἀκόνην πλήξας, ῥᾳδίαν δυνήσομαι διελεῖν. Τάλαντος δ' ἐξ ἁπάντων ἡμοιβὴν ἐλθὼν τὸ βῆμα, ὑφ' ὧν ἐπιτραφθεὶς ὁ Νέβιος ὑπὸ τῆς ποδαγρᾶς τε καὶ τῆς δορυάλου. Παῖε δεῦρον, ἔφη, Ταρκύνιε τὴν ἀκόνην, ὡς σφαιρᾷ διαιρεθήσῃ καὶ, ἢ πάσχειν ὅπερ ἔτοιμος ἐγὼ. Θαυμάσας δ' ὁ βασιλεὺς τὸ θράσος τοῦ μάντεως, φέρει τὸ ξυρὸν καὶ τὴν ἀκόνην. ἢ δ' ἀκμὴ τοῦ σιδήρου δι' ὅλης κατελθοῦσα τῆς λίθου, τμῆ τὴν ἀκόνην διαρρῆξαι καὶ τὴν κατοχέσας αὐτῆς χρεὼς ἐπτίμησε τὸ μέγος.*

Naupliades, nomen patronymicum, i. e. Nauplii filius, & ponitur pro Palamede.

Nauplius, fil. Neptuni, & Amymones filiæ Danai Argivorum regis. Item rex Euboeæ, pater Palamedis, qui cum filium Ulyſſis operâ, iniquo judicio circumventum, & ab exercitu lapidibus obrutum audiſſet, necis ejus ulciſcendæ avidus, per totam Græciam vagari cœpit, uxoreſque principum, qui ad Trojam militabant, in juvenum adulteria pellexit, futurum ſperans, ut graviſſimis eâ de cauſa inimicitiis inter ipſos exortis, mutuâ cæde Palamedis necem expiarent. Nec eo contentus, Græcis captâ jam Trojâ in patriam redeuntibus ac tempeſtate laborantibus ex Caphareo monte ignem extendit, bonamque claſſis partem ad ignem, tanquam ad vicinum portum adnavigantem in aſperrimos ſcopulos pellexit, miſerandoque perdidit naufragio. Poſteà vero cum intellexiſſet Ulyſſem ac Diomedem, quibus eas inſidias potiſſimum ſtruxerat, incolumes evaſiſſe, doloris impatientiâ ſeipſum in mare præcipitem dedit. Prop. 4. 1.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa tuis.

Nauſicaa, Alcinoi Phæacum regis filia & Aretes, quæ cùm forte cum pediſſequis ſuis extra civitatem ſe contuliſſet, veſtes in flumine ablutura, incidit in Ulyſſem naufragum in littore ſedentem, nudum, arborum ramis circumtectum, cui ſupplici, & veſtes dedit, & in regiam patris ſui eum perduxit.

Nautes, vates Trojanus, qui dum incenſæ ab Iride in Siciliâ comburebantur Æneæ naves, docuit hoc fieri Junonis odio, ut Latio Trojanos averteret, monuitque Æneam ipſum, ut non ſuccumberet calamitatibus, ſed invicto animo perſeveraret. Vide De la Cerd. in illud Æn. 5.

Tum ſenior Nautes, &c.

Nazarei, dicebantur qui votum habebant ſub lege, ab Ebræo נזר *nazar*, *ſeparare*. Separabant enim ſeipſos à tribus, vino ſc. novaculâ, & pollutione à mortuis, idque vel ad tempus, vel ad vitæ terminum. Heſychius: Ναζίρεος (lege Ναζωραῖος) ὁ θεῷ κεχαρισμένος, καὶ ἁγιασμένος, βαπτιστὴς ἱερεύς. Quidam vocis *Nazarei*, vel *Nazareni* homonymiam diſtinguunt: conſiderandam eſſe aiunt duplicitur vel ut in Hiſt. Eccleſ. repetitur, vel ut in Hiſt. Sacrâ: I. Modo ſumitur dupliciter, 1. Apud Epiphan. lib. 1. contra Hær. pro iis qui V. T. rejecerunt, quos Ναζαραίους per σ à verbo *naſter* i. e. *reſcindere* vocant. 2. Apud Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 6. cap. 17. pro iis qui ita in Chriſtum crediderunt, ut legalium ceremoniarum obſervationem ſimul cum Evangelio Chriſtianis eſſe neceſſariam prædicarent. II. In Hiſt. Sacrâ duo ſunt *Nazaræorum* genera. 1. Primum illorum, qui legibus illis à Moſe ſcriptis Num. 6. tenentur. 2. Secundum eorum qui à *Nazareth* Galilææ dicti ſunt, & hi in N. T. tantum reperiuntur. Qui vero locum Matthæi 2. 23. ad Nazaræos V. T. referunt, triplices fuiſſe Nazaræos dicunt. 1. Votivos, ſecundum legem Num. 6. 2. Natos, & divinitus affectos, ut Sampſon & Jo. Baptiſta. 3. Ab utroque genere conjunctim ſic dictos.

Neæra, Nympha, quæ duas Soli filias peperit, Phaethuſam & Lampetiam, quæ armenta Solis tranſeunti Ulyſſi juxta Siciliam oſtendebant. Hom. Odyſſ. 12. Item mulieris cujuſdam nomen apud Virg. Eclog. 3. *Ipſe Neæram dum fovet*. Item apud Horat. Epod. 15.

O dolitura meâ multum virtute Neæra.

Neanthes, Cyzicenus Orator, de quo videndus Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. pag. 98.

Neanthus, vir quidam qui propter Chelyn Apollinis temerè affectatam, Deo vindice, à canibus diſcerptus eſt. Politian. in Nutriciâ:

Improbus hanc ſtultè Chelyn affectare Neanthus
Auſus Apollinea pendentem ſuſtulit æde:
Quem tamen indocto ferientem pollice chordas
Vindice diſcerpſit rictu nocturna canum vis.

Nearchus, teſte Suidâ cum Alexandro militavit, deque eo hiſtoriam ſcripſit. Videtur eſſe idem Nearchus, cui, poſt Alexandri obitum Lyciæ & Pamphyliæ præfectura obtigit, uti ſcribit Juſtin. lib. 13. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 60.

Nebris, hinnuli pellis, Baccho ſacra, quâ ipſe amiciebatur. Unde Νεβρώδης dictus. Claud. de 4. Conſ. Honorii:

Talis Erythræis intextus nebrida gemmis.
Liber agit currus, & Caſpia flectit eburnis
Colla jugis.——

Eodem habitu Bacchæ ornabantur. Seneca in Oedipo,

Iuter matres impia Mænas
Comes Ogygio venit Iaccho
Nebride ſacrâ præcincta latus.

Nonnus lib. 14. Dionyſ. deſcribens expeditionem Bacchi in Indos & varia genera armorum quibus Bacchæ armabantur, ita canit:

Ἄλλη ποικιλόνωτον ἐπὶ στέρνοιο χαλύπτῃσιν
Παφλαζόντων, ἐτέρη δ' ἐπὶ χροὸς οἷα χλαῖνα
Σπιτὴ φιλοσκορπίοιν ἐνδύσατο δέρματα νεβρῶν
Δαιδαλέης ἐλάφοιο φαιοφρίγαοσι χλαῖνα.

Æl. Anton. *Nebriſſenſis*, flor. an. 1494. Bonas literas primus in Hiſpaniam excitavit. Variæ omnino eruditionis vir erat; eoque illum nomine etiam Eraſmus laudat in Ciceroniano. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 658.

Necepſus, rex Ægyptiorum in aſtrorum cognitione peritiſſimus. Auſonius:

Quique magos docuit myſteria vana Necepſus.

Neith, Minerva apud Ægyptios, teſte Platone in Timæo; ubi cum dixit præfecturam Saiticam ſic vocari à regionis urbe maxima, cui nomen Sais, inde ſubdit ἡ πόλεως ἐκείνης ὄνομα, Αἰγυπτιστὶ μὲν τάνουα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ δὲ, ὡς ὁ ἐκείνων λόγος, Ἀθηνᾶ. Unde Heſychius corrigendus Νηΐθη, παρ' Αἰγυπτίοις, lege Νηΐθ.

Neleus, Neptuni filius ex Tyro nympha Salmonei filia, qui à Pelia fratre Theſſalia pulſus in Laconiam venit, ubi Pylon urb. condidit. Hom. Odyſſ. 2. Huic uxor fuit Chloris, Amphionis Orchomeni regis filia, ex qua 12 filios ſuſcepit, quos poſtea omnes præter unicum Neſtorem tum ſorte ablegatum interfecit. Ovid. Met. 12.

Nembroth, de quo Sulp. Severus, lib. 1. *Chami filius Chus nomine Nembrod gigantem genuit.* Ebræis *Nimrod* à מרד *marad*, *rebellavit*. Νεβρωδ 70 Interpretibus. Unde in Joſepho Ναβρωδ. Gigantem dixit Sulpitius ex antiquâ opinione orâ ex 70 Interpretibus. Quod enim Gen. 10. ſcribitur, *Ipſe cœpit eſſe potens in terrâ*, reddiderunt illi ἧρξατο εἶναι Γίγας. Ita quoque ab Ambroſio & Auguſtino dicitur. Sed γίγας illic non ſignificat *gigantem*, verò vertendum, *cœpit eſſe potens*. Heſychius: Γίγας, δυνάστης, ἰσχυρός. Aliter paulo Chryſoſtomus γίγας, τύπτει πόδιν, πολυπειρος καὶ κατ' ἐξοχὴν γυναῖος Joſepho, unde forſan *venator* dictus. Vide *Nimrod*.

Nemeſis, dea ſcelerum ultrix, Jovis, & Neceſſitatis filia, puniens immoderatos, & impudentes, unde ejus iram deprecabantur qui loquebantur de ſe. Vide Callimachum Hymno in Cererem verſ. 56. Euripidem in Phœniſſis verſ. 189. Itemque Auſonium Idyllis 5. & 8. Dicitur vel à νεμάω

ſuccenſeo, ſeu à νέμω, quòd bona & mala diſtribuat. Dicta fuit & *Adraſtia*, ab *Adraſto* rege, qui primus ei templum poſuit, & *Rhamnuſia* à *Rhamnunte* oppido Aſiæ, in quo templum habuit. Plato de Legg. Nemeſin Νίκης ἄγγελον, h. e. *judicii angelum* vocat. Catullus Epigr. 51. de Nemeſi.

Eſt vehemens Dea, lædere hanc caveto.

Habuit ex Antimacho. Unde Statius etiam:

Eſt Dea quam Nemeſin dicunt, Dea magna poteníq;
Quæ bona cæleſtum conceſſu cuncta Deorum
Poſſidet.——

Item *Nemeſis*, Tibulli amica. De quâ ipſe 2. 3.

Ut mea luxuriâ Nemeſis fluit, utque per urbem
Incedat donis conſpicienda meis.

Martialis 8. 7. 3.

Fama eſt arguti Nemeſis formoſa Tibulli.

Neobule, Lycambis Thebani filia, quam cùm pater Archilocho poetæ deſpondiſſet, poſteaque facti pœnitens tradere eam recuſaret, tam acri Iambo ab Archilocho fuit perſtrictus, ut doloris impatientiâ mortem ſibi laqueo credatur conſciviſſe. Vide *Archilochus*, & *Lycambes*. Item Horatii amica, cujus meminit. Carm. 3. Od. 12.

Tibi qualum Cytheræ puer ales
Tibi telas, operoſæque Minervæ
Studium aufert, Neobule, Liparæi nitor Hebri.

Neocles, philoſophus Athenienſis, frater Epicuri; ſcripſit de ſectâ ſuâ. Diog. Laert. Fuit etiam *Neocles* Themiſtoclis pater. Æl. Var. Hiſt. 2. 12.

Neophron, ſeu *Neophon*. Sicyonius, 120 edidit Tragœdias. Ejus quoque credita eſt eſſe Medea quæ Euripidi tribui ſolet. Primus induxit in ſcenam pædagogos & ſervorum tormenta. Calliſtheni Philoſopho amicus fuit, ac propterea ab Alex. M. cum Calliſthenem interficeret, unà neci datus.

Neoptolemus, cognomen Pyrrhi Achillis filii, inde impoſitum, quòd admodum adoleſcentulus primum tyrocinium in bello Trojano poſuit. Νεοπτόλεμος enim Græcis *tyronem* ſonat, ſeu *militem novitium*. Virg. Æn. 2. Hinc Νεοπτολέμειος πόσις, *Neoptolemica vindicta*, ubi quis idem patitur, quòd in alios fecit. Siquidem *Neoptolemus*, qui Priamum in ipſis palatii foris occiderat, ipſe viciſſim apud Delphos, ad Apollinis Aram interfectus eſt. Item Tragœdus, de quo Sueton. in Calig. cap. 107. ubi Torrentius videri poteſt.

Nepa, pro cœleſti Scorpione paſſim apud Ciceronem in Arateis; Exemplo hæc ſint.

Ipſaque conſequitur lucens vis magna Nepai.

Et, *Quare cum magnis ſeſe Nepa lucibus effert.*

Manilius lib. 2.

——*Pietate ad ſidera ductam*
Erigonen, ictuque Nepam, ſpolioque Leonem.

Et libro quarto,

Hærenteſque decem partes Nepa vindicat ipſi.

Et libro quinto:

Sed regione Nepæ vix partes octo trahentes.

Nepam Afrorum eſſe vocabulum ſcribit Feſtus, i. e. Pœnorum, ut interpretatur Bochartus, quorum linguâ נב *neb* vel נבה *nebba* dici potuit à *caudæ internodiis*.

Nephele, uxor Athamantis, mater Phryxi & Helles, à quo Ovid. Met. 11. Hellen *Nepheleida* cognominat. Hinc *Nephelæus*, ut *pecus Nephelæum* pro Ariete qui Phryxum & Hellem vexit. Val. Flac. lib. 1.

I decus: & pecoris Nephelei vellera Graio
Redde tholo.——

Vide Nat. Com. 6. 9.

Nephthali, ſextus filius Jacob ex Balâ ancillâ Rachel. Gen. 30. Lat. *comparatio*, vel *æquiparatio*, aut *retorſio*, vel *tortuoſitas*. Heſychius: Νεφθαλεὶμ, πλανισμός.

Corn. Nepos, & ante Cæſaris dictaturam, & eo dictatore, & poſtea vixit. Hieronymus in Chronico Euſebiano refert illum ad annum Auguſti quartum. Padi fuit accola, teſte Plin. 3. 18. Unde Catullo epigrammate primo *Italus*; Auſonio autem Epiſt. 24. *Gallus* vocatur; nempe quia Italia Tranſpadana diceretur Gallia Togata. Hiſtoricus hic Ciceronis amicus familiaris à Gellio vocatur 15. 28. Chronica ſcripſiſſe, teſtis eſt idem Gellius 17. 21. In his pro triplici tempore, ἀδήλῳ, μυθικῷ & ἱστορικῷ tres videtur ſcripſiſſe libros, quod liquidò teſtatur Catullus initio Hendecaſyllaborum. Nec hiſtoricum tempus ab eo ſolùm eſſe tractatum, indicio eſt illud Auſonii Epiſt. ad Probum Præfat. *Apologos Titiani, & Nepotis Chronica, quaſi alios Apologos (nam & ipſa inſtar fabularum ſunt) ad nobilitatem tuam miſi.* Item ex eo, quod Tertullianus in Apologetico adverſus Gentes (ubi eum inter antiquitatum commentatores diſertim reponit) dicit, haud alium Saturnum, quàm Jothinem, promulgaſſe. Quod etiam Lactantius tradit 1. 13. Reliquit præterea libros illuſtrium virorum, quorum Gellius meminit, 11. 8. & Servius in Æn. 1. Eorum librum 1. 15. & 16. citat Chariſius. Ex his habemus 22. exterarum gentium Imperatores. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 1. 14. & Jonſium Hiſt. Phil. Script. lib. 2. cap. 18.

Neptunius dux, Sextus Pompeius ſic dictus. Horat. Epod. 9.

Ut puer, actus cum freto Neptunius
Dux fugit, uſtis navibus.

Hic enim, teſte Appiano Ἐμφυλ. 5. Θαλάσσης τε Ποσειδῶνος ἐξ ὑφίσατο κλῆσιν. Ac Dione lib. 48. non ſemel, qui & illud exprimit, Neptuni filium dici voluiſſe, quia pater ejus Pompeius M. maris olim potitus imperio. Neque minus inſolens Agrippa Auguſti nepos ex Juliâ, qui & ipſe Neptunum ſe vocavit. Dio lib. 55.

Neptunus, Saturni & Opis filius, cui in orbis totius diviſione maris regnum obtigit, unde & tridentem geſtat, peculiare ejus regni ſceptrum. Ipſe apud Virgil. Æn. 1. ventos alloquens,

Non illi imperium pelagi ſævumque tridentem,
Sed mihi ſorte datum.——

Uxorem habuit Amphitriten, multarum nympharum matrem, quarum nomina exequitur Heſiod. in Theog. Hinc deducitur *Neptunine* patronymicum fœmininum. Catul. in Argon.

Téne Thetis genuit pulcherrima Neptunine?

Hinc etiam *Neptunius*, ut apud Virg. Æn. 3.

——*Et ex imo fumat Neptunia Troja.*

Equos primus omnium domuiſſe, artemque equitandi tradidiſſe fertur. Diod. Sic. lib. 6. Sophocles quoque in Oed. Col. inventionem fœni Neptuno attribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius Theb. 6.

Neptunus equo, ſi certa priorum
Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis
Ora & littoreo domuiſſe in pulvere fertur.

Vide *Scyphius*. Alii volunt ipſum hominibus equum antea ignotum primum edidiſſe, quod aſſerit Lucanus in his:

Primus ab æquoreâ percuſſis cuſpide ſaxis
Theſſalicus ſonipes bellis feralibus omen
Exiluit.——

Virgil. lib. 1. Georg.

——*Tuque ô cui prima frementem*
Fudit equum magno tellus percuſſa tridente
Neptune.——

Quid autem Neptuni nomine intellexerint veteres, prolixè docet Natalis Comes lib. 2. cap. 8. Nomen ejus quod attinet, ita Cic. 2. de N. D. *Ut à portu Portunus, ſic Neptunus à nando, prioribus literis paulum immutatis.* Legendum autem *à nubendo*, vel *à nuptu*, non *à nando*. Sic enim Varro *Neptunus* (inquit) *quod mare terras obnubit.* Nam olim *Neptunus* dicebatur, ut à portu *Portunnus*, à ſatu *Saturnus*: ſic hodie in antiquis libris *Pilumnus*, *Picumnus*, *Vertumnus*. Lipſius Saturn. 1. 2. At Scal. de Plantis Neptuno ait nomen à *lotione* attributum, ſc. ἀπὸ τῦ νίπτειν. Bochartus vero *Neptunum* ab Ebræo פתח deducit, quod ſig. *dilatare*, illud autem in conjugatione niphal נפתח *Niphta*. Sed melius deduci poteſt ab Ægyptio Νέφθυν, de quo Plut. in Iſid. Νέφθυν δὲ κλῆσι τ γῆς τὰ ἔσχατα, καὶ παρῆεια, καὶ φαύσια τ θαλάσσης. De variis autem *Neptunis*. Vide Voſſ. de Theol. Gent. 1. 15. De ſimulachro autem ejus ac ſacrificiis idem agit lib. 9. cap. 18.

Nereus, Ponti, ſive Oceani & Tethyos filius. Heſiod. in Theog.

Νηρέα τ' ἀψευδέα καὶ ἀληθέα γείνατο Πόντος,
Πρεσβύτατον παίδων, αὐτὰρ κλέουσι Γέροντα,
Οὕνεκα νημερτὴς τ καὶ ἤπιος, οὐδὲ θεμιστῶν
Λήθεται, ἀλλὰ δίκαια, καὶ ἤπια δίδυα οἶδεν.

Illum igitur & veridicum & vatem eſſe crediderunt, cum Trojanas etiam calamitates Paridi nunciaret, ut ait Horat. lib. 1. Carm. in his.

Paſtor cùm traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitam,
Ingrato celeres obruit otio
Ventos, ut caneret fera
Nereus fata, &c.

Fertur hic in mari Ægæo præcipuè domum habuiſſe. Apollonius lib. 4.

Ὡς ἔφατ' αὐτίκα δ' Ἶρις ἀπ' Οὐλύμποιο θορῦσα
Τάμνε παπταινόων κῦμα πλατύ, δῦδ' ἐνὶ πόντῳ
Αἰγαίῳ τόθι πέρ τ δόμοι Νηρῆος ἔασι.

Hunc antiquiſſimum Deum vocavit Orpheus in Argon.

Νηρέα μὲν πρώτιστα κλυτὸν πρεσβυγενῆ ἀνάγοντα.

Unde Virgilio *Grandævus Nereus* Georg. 4. & Æſchylo παλαιγενὴς, Homero autem γέρων ſimpliciter vocatur. Hunc mari præeſſe, & in mari habitare ſolitum, delectari choris puellarum, principiumque eſſe & finem aquarum, teſtatur Orpheus in Hymnis.

Ὦ χαῖρον πάντι βίζας κυανοιήτην ἔδρῃσι,
Πεσήκοντα κόρῃσιν ἀγαλλόμεθ' ἐν νύμφαι
Καλλιτέκνοισι χέρεσι Νηρῆϊ μεγαλώνυμε δῶμον,
Πυθμὴν μὲν πόντε, γαίης πέρας, ἀεχὲ δ' ἀπείρων.

Genuit Nereidas, numero quinquaginta, quorum nomina habes apud Hom. Iliad. 6. Vide Nat. Com. 8. 6. Inde *Nerine.* Virgil. Eclog. 8.

Nerine Galatea thymo mihi dulcior Hyblæ.

Figuratè accipitur pro mari. Perſius Sat. 1:

Et qui cæruleum dirimebat Nerea delphin.

Item nomen viri ſancti Rom. 16.

Nerio, rionis, vel *Neriene,* & apud antiquiſſimos *Neria,* Martis uxor. Gell. 13. 21. docet Sabinum eſſe vocabulum, quo ſignificatur virtus & fortitudo, unde & pro vi, poteſtate & majeſtate Martis accipitur. Plautus in Truculento:

Mars peregrè adveniens ſalutat Nerienem
Uxorem ſuam.———

Qu. Ennius Annal. 1. *Neriene Mavortis,* ſubaudi uxor. Licinius Imbrex ſive Tegula, vetus Comicus:

Nolo ego Neæram te vocent, ſed Nerienem,
Cum quidem Marti es in connubium datum.

Nero, Rom. Imp. omnium quos terra ſuſtulit, crudeliſſimus; Hinc proprium nomen in appellativum commutatum eſt, ut *Nerones* crudeles, & *Neroniores* crudeliores dicamus. Eſt autem *Nero* (teſte Gellio 13. 21.) verbum Sabinum quo ſignificatur virtus & fortitudo. Suetonius in Tiberio. *Inter cognomina autem & Neronis aſſumpſit, quo ſignificatur linguâ Sabinâ fortis ac ſtrenuus.* Unde Gloſſæ, *Nero,* Ἀνδρεῖος. Notat Caſaubonus Sabinorum veterem linguam non aliam fuiſſe à Græcâ. Græci vero hominem bonis lacertis vocant νδρεάδη. Dicæarchus in Clementis Protrep. Herculem deſcribit μελίαν, νδρεάδη, μέλανα. Et νδρᾶν accipiebatur pro robuſtum reddere & validum. Verbum eſt artis Gymnaſticæ, quo uſus eleganter Chryſoſtomus in poſter. ad Corinthios: εἰς τὸ ἐτέρας ἀλείφειν σεῖσιν καὶ νδρᾶν, ubi vox utraque proprie de Gymnaſtis uſurpatur. Inde Νέρων, ut Ὕδρων, Κεφάλων, Χείλων. Nero autem à Νδέρων diſſolutâ diphthongo & imminuta ε ut *periri,* unde *experiri* à πειρᾶν. *Nerio* autem & *Nero* Hebraicè *terribilis* eſt: nam נוֹרָא *nora,* à יָרֵא *Fare* timuit. Unde Deus ſæpe in ſacrâ paginâ terribilis vocatur. Vide Illyrici Clavem in *Terribilis.* Hujus temporibus amnes retro fluere viſi ſunt. Plin. 2. 103. Iſte in tantum ſceleris eſt progreſſus, ut matrem & amitam, imò & uxorem, affines, & neceſſarios, viroſque illuſtres alios quamplurimos interficeret. Senecam Præceptorem ad necem compulit, Romam incendit. De quo Boetius libr. 2. de Conſ. Phil.

Novimus quantas dederat ruinas,
Urbe flammata, patribuſque cæſis,
Fratre qui quondam ferus interempto,
Matris effuſo maduit cruore,
Corpus & viſu gelidum pererrans,
Ora non tinxit lacrymis, ſed eſſe
Cenſor extincti potuit decoris.
Hic tamen ſceptro populos regebat, &c.

Idne autem fecerit, dubium relinquere Tacitus maluit, cum tam propudioſum facinus hominem, nedum Romanum Principem admiſiſſe ſibi quidem perſuadere non poſſet, ut crederet. Sed cur Suetonius vulgavit? *Addantur,* inquit, *his atrociora, nec incertis authoribus ad viſendum interfectæ matris cadaver accurriſſe, contrectaſſe membra, alia vituperaſſe, alia laudaſſe, ſitique interim aborta bibiſſe.* Sed ſi pudet verborum Dionis: Μαθὼν ἦ ὁ Νέρων ὅτι τέθνηκεν, ἐκ ἐπίστευσεν. Ὑπὸ γὰρ τῆ μεγέθους τῆ τραύματος ἀμφίσβητα ἦν, καὶ τίνα αὐτόχειρα ἐπεθύμησε τῆ πάθους γενέσθαι, καὶ αὐτόν τε πᾶσιν εἶδε γυμνώσας, καὶ τὰ τραύματα αὐτῆς ἐπεσκέψατο, καὶ τέλος, πολὺ καὶ τῆ φόνε ἀνοσιώτερον ἔπος ἐφθέγξατο. Εἶπε γὰρ Οὐκ ᾔδειν ὅτι ἔτω καλὴ μητέρα εἶχον. Ita certe eſt; occidiſſe minus fuit. Quam improbitatem ejus Domitius pater tum ex ſuis, tum uxoris Agrippinæ moribus olim prædixerat, teſte Xiphilino, Ἀλυπατόν ἐσιν ἄνδρα τινὰ ἀγαθὸν ἐκ τε ἐμῆ καὶ παύτης γενηθῆναι. Tandem cum ab omnibus derelictus eſſet, ex urbe fugit. Sed quæſitus, ut ad ſupplicium vivus attraheretur, ferrum jugulo adegit, ac ſic defecit, extantibus, rigentibuſque oculis ad horrorem uſque formidinemque viſentium, eodem die quo Octaviam quondam è medio ſuſtulerat. Sueton. Regnavit an. 13. menſes 8. Miſerrime vero hallucinabantur in hoc principe Seneca vatici nando, Lucanus adulando. Hic de morte Claudii Cæſaris:

Hæc ait & turpi convolvens ſtamina fuſo
Abrupit ſtolidæ regalia tempora vitæ,
At Lacheſis redimita comas, ornata capillos,
Pieriâ crinem lauro, frontemque coronans,
Candida de niveo ſubtremina vellere ſumit,
Felici moderanda manu: quæ ducta colorem
Abſumpſere novum: mirantur penſa ſorores.
Mutatur vilis pretioſo lana metallo:
Aurea formoſo deſcendunt ſecula filo.
Nec modus eſt illis, felicia vellera ducunt,
Et gaudent implere manus, ſunt dulcia penſa.
Sponte ſuâ feſtinat opus, nulloque labore
Mollia contorto deſcendunt ſtamina fuſo.
Vincunt Tithoni, vincunt & Neſtoris annos.
Phœbus adeſt, cantuque juvat, gauderque futuris:
Et lætus nunc plectra movet, nunc penſa miniſtrat.
Detinet intentas cantu, fallitque laborem.
Dumque nimis citharam, fraternaq; carmina laudant
Plus ſolito nevere manus: humanaque fata
Laudatum tranſcendit opus. Ne demite Parcæ,
Phœbus ait: vincat mortalis tempora vitæ.
Ille mihi ſimilis vultu, ſimiliſque decore
Nec cantu, nec voce minor: felicia laſſis
Secula præſtabit, legumque ſilentia rumpet.
Qualis diſcutiens fugientia Lucifer aſtra,
Aut qualis ſurgit redeuntibus Heſperus aſtris:
Qualis cum primum tenebris Aurora ſolutis
Induxit rubicunda diem, Sol adſpicit orbem
Lucidus & primos è carcere concitat axes:
Talis Cæſar adeſt, talem jam Roma Neronem
Adſpiciet, flagrat nitidus fulgore remiſſo
Vultus, & affuſo cervix formoſa capillo.

Ille Pharſaliæ lib. 1.

Quod ſi non aliam venturo Fata Neroni
Invenere viam, magnoque æterna parantur
Regna deis, cælumque ſuo ſervire Tonanti
Non niſi ſævorum potuit poſt bella Gigantum:
Jam nihil ô ſuperi querimur: ſcelera ipſa, noſaſque
Hâc mercede placent. Diros Pharſalia campos
Impleat, & Pœni ſaturentur ſanguine manes:
Ultima funeſtâ concurrant prælia Mundâ.
His, Cæſar, Perufina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis: & quas premit aſpera, claſſes,
Leucas: & ardenti ſervilia bella ſub Ætnâ.
Multum Roma tamen debet civilibus armis
Quod tibi res acta eſt. Te, cum ſtatione peractâ
Aſtra petes ſerus, prælati regia cœli
Excipiet, gaudente polo: ſeu ſceptra tenere,
Seu te flammigeros Phœbi conſcendere currus,
Telluremque nihil mutato Sole timentem
Igne vago luſtrare juvet: tibi Numine ab omni
Cedetur: juriſque tui Natura relinquet
Quis Deus eſſe velis: ubi regnum ponere mundi.
Sed neque in Arctoo ſedem tibi legeris orbe:
Nec polus adverſi calidus qua vergitur Auſtri,
Unde tuam videas obliquo ſidere Romam.
Ætheris immenſi partem ſi preſſeris unam
Sentiet axis onus. Librati pondera cœli
Orbe tene medio: pars ætheris illa ſereni
Tota vacet, nullæque obſtent à Cæſare nubes.
Tunc genus humanum poſitis ſibi conſulat armis
Inque vicem gens omnis amet: pax miſſa per orbem
Ferrea belligeri compeſcat limina Jani.
Sed mihi jam Numen———

Nero calvus, maledictis populi appellatus eſt Domitianus, quod ſævitiâ Neronem vel exæquaret, vel ſuperaret, ac Nero alter eſſet. Juven. Sat. 4.

Cum jam ſemianimum laceraret Flavius orbem
Ultimus, & Calvo ſerviret Roma Neroni.

Neronianæ Thermæ, à Nerone Imp. ædificatæ. Mart. lib. 7. Ep. 33.

———*Quid Nerone pejus?*
Quid Thermis melius Neronianis?

Vide eundem lib. ep. 48. & 3. 25. & 10. 48.

Nerva, Rom. Imp. 13. Flavio Domitiano, cui ſucceſſit, diſſimillimus, animoque verè paterno erga populum affectus. Hic cum nullos ſibi liberos genuiſſet, Ælium Trajanum ſibi adoptavit, qui illi etiam in imperio ſucceſſit. Mart. 8. 70. laudat eum ab ingenio Poetico, qui etiam puer, à carminis dulcedine *Tibullus* appellabatur. Idem 11. 6.

Tanta tibi eſt recti reverentia, Cæſar, & æqui,
Quanta Numæ fuerat; ſed Numa pauper erat,
Ardua res hæc eſt opibus non tradere mores:
Et cum tot Cræſos viceris, eſſe Numam.
Si redeant veteres, ingentia nomina, patres,
Elyſium liceat ſi vacuare nemus:
Te volet invictus pro libertate Camillus;
Aurum Fabricius, te tribuente, volet.
Te duce gaudebit Brutus; tibi Sylla cruentus
Imperium tradet, cum poſiturus erit.

Et te privato cum Cæsare Magnus amabit,
Donabit totas & tibi Crassus opes.
Ipse quoque infernis revocatus Ditis ab umbris
Si Cato reddatur, Cæsarianus erit.

Nessus, unus ex Centauris, Ixionis & Nubis filius, qui cum Herculi ad Evenum flu. operam suam obtulisset, ad Dejaniram in ripam ulteriorem trajiciendam, jamque trajectæ vim inferre pararet, ab Hercule sagittis confossus est; cujus quidem corpus suo ipsius fœtore totam fœdavit, & infestavit regionem, quæ ob id *Ozolis*, i. e. *putida* dicta. Hic, cùm jam mortem imminentem videret, Deianiræ vestem tradidit, sanguine suo infectam, vim amatoriam illi inesse simulans, virumque alterius fœminæ amore captum ad ipsius amorem posse revocari. Cujus verbis illa temerè fidem adhibens, Herculi Oetâ monte sacrificanti per Licham puerum vestem eam misit, quam cum ille induisset, veneno statim per viscera serpente, doloris impatientiâ in ardentem sese rogum conjecit. Stat. Theb. 11.

Qualis ubi implicitum Tirynthius ossibus ignem
Sensit, & Oetæas membris accedere vestes.
Vota incepta tamen, libataque thura ferebat
Durus adhuc, patiensque mali, mox grande coactus
Ingemuit, victorque furit per viscera Nessus.

Seneca in Hercule Oetæo:

Transire Nessus vorticem solitus vagum
Precium poposcit, meque jam dorso ferens,
Qua jungit hominem spina deficiens equo.

Sophocles de Nesso: Ὃς ἦ βαδύῤῥουν πορθμὸν Εὐήνου βέρητρα μισθῷ ποῤῥὰ χερσίν. Strabo lib. 10. Καὶ ὁ Νέσσος ἐνταῦθα λέγεται πορθμεὺς ὑποδεδεγμένος ὑφ' Ἡρακλέους ἀποθανεῖν, ἐπειδὴ πορθμεῖον ἦ Διάνειραν ἐπιχείρει βιάζεσθαι. Hinc *Nessea*. Ovid. Epist. 9.

Illita Nesseo misi tibi texta veneno.

Seneca in Hercule Oetæo:

Tabe Nessæâ illita palla.

Nestor, fil. Nelei & Chloridis, Hom. Odyss. 2. qui adhuc adolescens bellum gessit, etiam tum vivo patre, adversum Epeos, Peloponnesi populos, qui postea Elii dicti sunt: ac deinde cum Pirithoi nuptiis interesset, adversus Centauros, qui Hippodamiam jam rapere conabantur, strenuè pugnavit. Unde Val. Flac. lib. 1.

Fert gravis invito victorem Nestora tergo
Monychus.———

Postremo belli Trojani tempore, jam senior effectus, ut idem Hom. Iliad. 2. scribit, 50 navibus cum reliquis Græcis Principibus ad Trojam venit; ubi consilio suo tantum Græcorum rebus profuit, ut Agamemnon profiteri non dubitaret, brevi se Ilium fuisse expugnaturum, si 10 sibi contigissent Nestores. Nam præter summam prudentiam, ætatis diuturnitate collectam (quâ

———*Componere lites*
Inter Peliden tentavit & inter Atridem,

uti loquitur Horat.) tantâ præterea eloquentiâ excelluit, ut ejus ore melle dulcior fluere diceretur oratio. Unde Ἡδυεπὴς Πυλίων ῥήτωρ λιγὺς ab Homero dicitur. Sil. lib. 16.

Ille foro auditus cum dulcia solveret ora
Æquabat Pyliæ Neleia verba senectæ.

Uxorem habuit Eurydicem, Clymeni filiam, ex qua 7 filios & 1 filiam suscepit. Cic. ad Att. lib. 14. *Non alienum est dignitate tuâ, quod ipsi Agamemnoni regi fuit honestum, aliquem in consiliis capiendis Nestorem habere.* Exegisse autem Nestorem 3 secula vivendo Homerus prodidit, ad quod alludit Juvenal. Sat. 10.

Rex Pylius, magno si quicquam credis Homero,
Exemplum vitæ fuit à cornice secundæ.

Homeri versus de Nestoris vitâ is est, Iliad. γ.

Τεὶς γὰρ δὴ μὶν φασιν ἀνέξασθ' γένε' ἀνδρῶν.
Illum jam exegisse hominum tria secula fama est.

Unde Nævius illum *Trisecliscnem*, quanquam durius, apud Gellium 19. 7. appellavit. Quam ob causam de eodem Horat. 2. 9.

At non ter ævo functus amabilem
Ploravit omnes Antilochum senex
Annos.———

Ipse apud Ovid. Met. 12.

———————*Vixi*
Annos bis centum, nunc tertia vivitur ætas.

Tibullus Panegyrico ad Messalam:

Vixerit ille senex quamvis dum terna per orbem
Secula fertilibus Titan decurrerit horis.

Et postea:

Terna minus Pyliæ mîretur secula famæ.

Multi aiunt eum vixisse annos solummodo 90. Inter quos Acron & Eust. attribuentes seculo 30 annos.

Nestor, poeta è Lycia reg. pater Lysandri poetæ, qui tempore Severi Principis panxit Ἰλιάδα λειπογράμματον; ita ut libro primo deesset litera α; in secundo nusquam inveniretur litera β; in tertio deesset γ, atque ita in cæteris. Similiter Odysseam scripsit Tryphiodorus. Item Alexandrinus Grammaticus, qui Marcellum, Augusti sororis filium erudiit. De quo vide Voss. Hist. Gr. lib. 2. cap. 4. Alius Episcopus Pergæ in Pamphyliâ, & Martyr sub Decio. Item Confessor quidam qui se Thessalonicæ ad monomachiam cum Gigante obtulit, sub Imp. Maximiniano.

Nestorius, Germanicienſis ad gubernationem Ecclesiæ Constantinop. Antiochiâ accersitus est: homo naturâ eloquens, sed αὐτοδίδακτος & arrogans, defendit Anastasium Presbyterum, qui docuerat B. Virginem Mariam non esse appellandam Θεοτόκον, i. e. *Deiparam*, vel *Dei genetricem*. Item, Judæos non crucifixisse Deum. Contra hunc convocata est Synodus à Theodosio Juniore in urb. Ephesum, An. Dom. 435. In eâ Synodo præsedit Cyrillus Alexandrinus, damnatusque fuit Nestorius, qui aliquot annis post in exilio tabe consumptus est. Hist. Trip. 12. 4. & 5.

Neverita, Dea, quam in decimâ cœli regione ponit Martianus Capella, ubi tamen alii libri habent *Nerita*, forte pro *Nerina*, ut opportunè jungatur, quem Capella ibidem recenset. Glossæ tamen *Neverita*, *reverentiæ Deæ*. Grotius.

Nicænetus, Abderites, vel Samius fuit, ut ait Athen. lib. 13. ubi citat ejus Περὶ γυναικῶν κατάλογον. Lilius Gyraldus Poet. Hist. lib. 3. ait etiam *historiam indigenam* puta Abderiticam, vel Samiam, condidisse. Sed non hoc dicit Athen. lib. 15. Tantum ait, historiam secutum fuæ gentis. Verba ejus hæc sunt Νικαίνετος ὁ ἐποποιὸς ἐν τοῖς ἔπεσι γέγραφεν, ποιητὴς ὀπιχάειον ἰσχνὸς ἡμαπικὸς ὢ πλέον.

Nicagoras, Athenienſis sophista, Mnesæi Rhetoris fil. Minuciani Sophistæ pater, flor. sub Philippo Rom. Imp. eo qui Alexandrum excepit: Scripsit βίους ἀλλοίων, teste Suidâ. Magnam huic eruditionis laudem tribuit Himerius Areopagetica apud Photium Eclog. 243. Κήρυξ Eleusine fuit, & Philostrato familiaris, teste ipso Philostrato lib. 2. de Sophistis in Aspasio. Alius ab hoc fuit *Nicagoras* Zelita, ætate Alexandri Mercurius dictus, apud Clementem in Protrept. *Nicagoram* Leucadium ac Rhodium memorant Nummi Goltziani. De *Nicagorâ* Cyprio vide Voss. Hist. Gr. lib. 4. p. 519.

Nicander, Colophonius Grammaticus, poeta & medicus, tempore Attali, juvenis illius, qui Gallogræcos vicit. Scripsit *Theriaca*, seu de venenatis bestiis, in quæ, præter alios, commentarium scripsit Demetrius Phalereus, ut indicat Stephanus in Κοφῖνα. Item *Alexipharmaca*, sive de Remediis contra venenum, nec non Ἑτεροιούμενα, opus Ovidianæ Metamorphosi non absimile. Meminere Athenæus & Tzetzes. His adde Ἰάσεων συναγωγὴν, Remediorum collectionem, & Περιγωγικὰ δ' ἐπῶν, quæ ex Prognosticis Hippocrateis desumpta erant. Præterea Georgica reliquit, quorum mem. Cic. 1. de Orat. & alia multa, de quibus Voss. Hist. Gr. lib. 4. cap. 14. Εἰς Νίκανδρον:

Καὶ Κολοφὼν ἀείδηλος ἐὸν πολίεσσι τέτυκται,
Δοιῶν ἀνθρώπων πάτρας ἀειζώους.
Πρωτότοκον μὲν Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μοῦσαι θεσπίσιαι φίλησαν.
Ἄδηλον.
Φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μιμηλώμενα, πολλὰ δ' λυγρὰ
Νίκανδρος κατέλεξεν, ὀπιπεύων δὲ πάντων
Ἀνθρώπων· ἢ γὰρ Παιήονος ἔπλετο γενέθλης.

Nicander Alexandrinus, libro innotuit de Aristotelis discipulis, teste Suidâ in Ἀριστείων.

Nicander, Chalcedonicus, scripto prodidit Περὶ τῶν συμπτώματα, teste Athenæo lib. 11.

Nicander, Thyatirenus, ἐπὶ Λίμνῃ citatur ab Harpocratione in Τιτακίδαι.

Nicanor, natione Cyprius, unus ex 7 Diaconis ab Apostolis in divinum ministerium selectus. Act. Ap. 6. Apud Cyprum martyrio coronatus.

Nicanor, medicus Græcus, qui de Medicinâ multa scripsit.

Nicanor Alexandri M. historiam prodidit. Vide Voss. Hist. Gr. p. 520.

Nicanor, Alexandrinus Grammaticus sub Hadriano Imp. Suidas. Vide Voss. Hist. Gr. lib. 2. cap. 12. Τρεῖς γένοντο Νικάνορες, inquit Suidas, Ὁ μὲν ὑὸς Βαλάκρου, ἕτερος ὁ Παρμενίωνος, ἄλλος ὁ Σπαγειρίτης τὸ γένος, ὃς καὶ Τπείδης μνημονεύει ἐν τῷ χ' Δημοδόκης.

Nicarchus, Philosophus Corinthius sub Periandro. Plut. in Symp. 7. Sap.

Nicephorus, ὁ Βασιλάκης, sive Βασιλάκιος, Rhetorices Constantinopoli professor, floruit sub Alexio Comneno, qui patri Michaeli successit 1131. De quo Nicetas Choniates lib. 7. gestorum

geſtorum Manuelis Comneni, & Jo. Cinnamus lib. 4. Hiſt. Rom. & ex hiſce Leo Allatius in præfatione quam præmiſit excerptis Heracliti, Libanii, hujuſce Nicephori, & aliorum, quos primus Græcè edidit Romæ 1641. Latineque vertit. Ac Baſilacæ quidem ſunt iſta: μῦθοι, διηγήματα, & ἠδοποιΐαι. Voſſius.

Nicephorus, Calliſti fil. Xanthopulus; qui incluruit Hiſt. Eccleſiaſticæ, ad Andronicum Palæologum exaratæ, lib. 23. quorum poſtremi 5 perierunt. Condidit hoc opus, annum necdum 36 egreſſus; ut ait ipſe in procemio. Ineptum, & ridiculum ſcriptorem vocat Beza, viz. propter fabellas complures, & errores non exiguos: quos in eo etiam Baronius, Poſſevinus, atque alii obſervarunt. Sed ætatem cogitemus quâ vixit, pro quâ dictione uſus eſt non invenuſtâ. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Patriarcha C. P. reliquit ἱστορίαν σύντομον, ſive Breviarium de rebus geſtis à Mauricii cæde, uſque ad Leonis 4 Porphyrogenneti & Irenes nuptias, hoc eſt, Conſtantini Copronymi, an. 29. Chriſti vero 769. Primus publicavit, ac tralationem ſuam addidit V. Cl. Dionyſ. Petavius. Alius *Nicephorus* Conſtantinopolitanus junior Chronographus. De quo Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicephorus, Diaconus Phryx inter eos, qui de ſui ævi rebus aliquid prodiderunt, memoratur à Joanne Curopalate, & Georgio Cedreno, utroque in hiſtoriæ procemio.

Nicephorus Gregoras, præterquam quod interpretatus eſt Syneſii librum de Inſomniis; præter item alia multa, quæ in Italiæ Bibliothecis aſſervantur, etiam hiſtoriæ Byzantinæ 11 libros condidit, quibus complexus eſt res annorum 145. à Theodoro Laſcare priore uſque ad ſuam ætatem ſive obitum Andronici Palæologi poſterioris, qui incidit in An. Dom. 1361. Hunc primus cum tralatione ſuâ publicavit Hieronymus Wolfius. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 29.

Nicephorus, Philoſophus atque orator; cujus oratio funebris extat de vitâ Antonii Patriarchæ C. P. qui deceſſit, An. Dom. 901. Habes apud Surium Tom. 1. die 12. Febr.

Nicepſos, rex Ægypti. Scal. Exer. 266. Circuli decuſſati atque in quadrantes redacti numeros conſtituit Petoſiris, vel Nicepſo. Vide *Necepſo*.

Nicetas Choniates, vir Conſtantinopolitano imperio illuſtris, floruit initio ſeculi tertiidecimi. Libris 21 complexus eſt hiſtoriam annorum 85, nempe ab obitu Alexii Comneni, ubi deſierat Zonaras, uſque ad annum 1203. Diligens fuit Homeri lector ac imitator, adeo ut ob poeticam, atque inſolentem dictionem, quandoque durior fiat: cum primis in præfatione, quæ falebroſa eſt. In cæteris mollius fluit, ut videatur ibi oſtentare voluiſſe, quantus logodædalus foret; quod ſimiliter in hiſtoriâ ſi feciſſet, ne ille multo minus laudis, quàm nunc habet, mereretur. Voſſius.

Nicetas David, ſive Paphlago, Photii adverſarius. Compoſuit vitam Ignatii Monachi, Michaelis Trauli Imp. F. Patriarchæ C. P. quo exacto Photius ex ſenatore factus eſt Patriarcha. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 25.

Nicetes, Smyrnæus Sophiſta, Adriano Imp. gratioſus, ab eoque Muſeo Ægyptio adſcriptus. Quum cauſas tentaret, foro etiam aptiſſimus videbatur. Adeo ingenium ad utramque dicendi rationem accommodavit, ut judiciale ſophiſticâ quâdam facultate exornaverit. Sophiſticum vero & umbratile forenſibus aculeis roboravit, genuſque dicendi antiquum & politum retinuit: laſcivius nihilominus, & Dithyrambicus viſus. Philoſtr.

Nicias, Pyrrhi medicus, qui olim ad Fabricium veniens ei promiſit Pyrrhum veneno necaturum. At ille averſatus facinus, Pyrrho reſcripſit, ut à Nicià ſibi caveret. Plut.

Nicias, Grammaticus Romæ, familiaris Pompeio & Ciceroni, qui ejus in epiſtolâ quâdam ad Atticum meminit, item in epiſtolâ ad Dolabellam. Tranquillus.

Nicias, Maleotes, hiſtorias vel fabulas reliquiſſe videtur. Plut. in Paral. min.

Nicias, Nicenus, conſignavit philiſophorum hiſtoriam, ac ſucceſſiones, teſte Athenæo lib. 4. 6. 10. & 13. Vide Jonſium de Hiſt. Philoſoph. ſcript. p. 340. Fortaſſe nec alius eſt *Nicias*, quem Ἀρχαδικὰ literis prodidiſſe Athenæus auctor eſt lib. 14. Etiam *Niciam* ἐν πῖσι φρὲ λίθων teſtem adhibent Plut. de Flum. & Stobæus.

Nicias, Athenienſis, gente clarus, ad quem poſt mortem Periclis primæ partes delatæ ſunt. Miſſus igitur Imperator unà cum Demoſthene altero duce contra Syracuſanos, qui Gilippum Lacedæmonium auxilio accerſiverant, infeliciter pugnantes ambo à Syracuſanis in bello capti ſunt; in carcereque conjecti ſibi manus attulere. Plutarchus eum M. Craſſo comparat, quòd & divitiis abundaverit, & eundem fere exitum hic apud Siculos, ille apud Parthos invenerit. Apud Stobæum de Niciâ ſic legas: Νικίας ἦ ἔτος ἦν φιλόπονος, ὥστε πολλὰς ἑφοτᾶν τὸν οἰκίτας, οἱ λάλκα, καὶ οἱ ἐκίσκαν.

Nicias, Athenienſis pictor, qui diligentiſſimè mulieres pinxit. Plin. 32. 2. Hic in artem tantâ contentione animi incubuiſſe dicitur, ut cibum ſumere ſæpe oblitus ſit. Ælian. ποικιλ. 3. 35. Vide Pauſan. in Att. & Stobæum Serm. 27. Quibus adde Plut. in lib. *An ſeni ſit gerenda reſpublica?* Qui ſic de hoc pictore: Νικίας ὁ ζωγράφος ἔτος ἔχαιρε τοῖς τ' τέχνης ἔργοις, ὥστε τὸν οἰκίτας ἐρωτᾶν πολλάκις, εἰ λάλκα, ἢ ἐκίσκαν. Fuit etiam *Nicias* alter Pergaſeus, helluo, qui ſeipſum interfecit, teſte Æliano Var. Hiſt. 4. 23.

Nicochares, poeta Comicus Græcus, Athenienſis, Philonidis filius, coævus Ariſtophanis, qui multas fabulas ſcripſit. Vide Voſſ. P. Gr. p. 48.

Nicocles, Salaminiorum rex, cui cum Stratone Phœnicum rege certamen fuit, uter eſſet mollior ac effœminatior, uterque autem violentâ morte periit. Item *Nicocles* Cyprius quidam luxurioſus, de quo Ælian. V. Hiſt. 7. 2. De *Nicocle* Evagoræ filio ita Diod. lib. 15. Νικοκλῆς, ὁ Εὐνύχου ἐπιλοφόνησον Εὐαγόραν τ βασιλέα. Ejus cædis non meminit omnino Iſocrates; ſed ex ejus ſilentio, non eſt damnandus, ut falſus, hoc loco Diodorus. Nam is Rhetor Nicocli adulatur, & ideo potuit prætermittere tam dirum facinus. Theopompus certe lib. 12. hiſt. apud. Phot. Eunuchum quendam ait cædem patraſſe, ſed eum Thraſydæum nomine; patriâ Eleum fuiſſe ait. Occidit autem non ſolum Evagoram, ſed & ejus filium Pythagoram, majorem, ut puto, natu, & forte, ut regnaret Nicocles, ut conjicere licet ex illo Theopompi loco cum hoc Diodori collato, & ex Iſocratis ſilentio, qui de morte Evagoræ, nec in Evagora, nec in 2. ad Nicoclem exhortationibus ne verbum quidem fecit. Ideo Νικοκλῆς ὁ Εὐνύχου legit Palmerius.

Nicocreon, Cypriorum tyrannus, qui Anaxarchum philoſophum malleis ferreis cædi juſſit. Vide *Anaxarchus*.

Nicodemus, nomen viri Phariſæi, Judæorum primarii. Joan. 3.

Nicolai, quæ & *Nicaule*, regina Saba. Salmanticenſis lib. Juchaſim fol. 156. 1. *Regina Saba, quæ Nicolaa vocabatur, venit ex regno Jeman ad audiendam Sapientiam Solomonis.* Vide Boch. Phaleg. 2. 26. Cedrenus de hâc Regina: Βασίλισσα Σαβᾶ, ἥτις ἐλέγετο Σίβυλλα παρ' Ἕλλησιν φρήθετο τ πατρὸς τ Σολομῶντα καὶ ἐν τότῳ Εὐόπιος δὲ παῖδας ἄρρενάς τε καὶ θηλείας ὁμοιοδόντω σολῇ καὶ κόρᾳ τῇ αὐτῇ φωνηλαπήσας παρίσησιν αὐτῷ, ζητοῦσα, ἑκατέρᾳ γένους διδάσκειν ποιήσαιδς. Ὡς δὲ ὁ βασιλεὺς νίλαδαι τότοις φρησάταξε τὸ φρόσωπον, τ φύσιν ἑκατέρων διέγνωκα, τὸν μὲ ἄρρενον ἐυτόνως καὶ ἀνδρεικῶς τὰς ὄψεις κατωχέντων, τ δὲ θηλειῶν ἁπαλῶς καὶ ἀπεκνιδίως.

Nicolaitæ, quinam fuerant ex Euſebio diſcimus Eccleſ. Hiſt. lib. 3. cap. 29. qui ex Clem. Alex. lib. 3. Strom. hæc refert. Nicolaus Diaconus, cujus mentionem facit B. Lucas Hiſt. SS. Ap. cap. 6. uxorem habens formoſiſſimam, ab Apoſtolis, quaſi zelotypiæ morbo laboraſſet, reprehenſus fuit. Ille autem, uxore in medium productâ, cuilibet eam ducendi poteſtatem fecit, dicens hoc dicto iſti conſentaneum eſſe Ὅτι φαγχεῖδαι τῇ σαρκὶ δεῖ, hoc eſt, *carne abuti (ſive injuriam ei facere) homines debere.* Idem affirmat B. Irenæus lib. 2. cap. 27. Reliqui autem ejus ſectatores ſermonem ejus ἁπλῶς καὶ ἀκακωλίστως accipientes, ἀναίδην ἐκπορδάνειν, inquit Clemens ubi ſupra. Sermo autem ille quo uſus eſt Nicolaus, & quem non ſano ſenſu ſectatores ejus acceperunt, Sancto Matthiæ ab Euſebio attribuitur, viz. Σαρκὶ μὲ μάχεδς, καὶ φθαγχεῖδς, καὶ μηδὲν αὐτῇ φρὸς ἡδονὴν ἐκδίδναι, ψυχῇ δ αὔξειν διὰ πίστως καὶ γνώσως. Et hæc, inquit, Nicolai verborum fuit ſententia. Quod autem uxorem in medium protulerit, ἀποβολὴ παίδως, καὶ ἡ ἐγκράτεια τ φαυτοδίκων ἡδονῶν fuiſſe dicitur. Cujus veritatis argumento eſſe poteſt, quòd fœminam nullam, præter uxorem propriam unquam attigerit, ex qua cum liberos ſuſcepiſſet, illi omnes virginitatem perpetuam conſervarunt. Hæc de Nicolao hiſtoria ſive vera ſit, ſive falſa, illud ſaltem certiſſimum eſt, Sectatores ejus, qui ab Euſebio ἀπ' αὐτοῦ μπόναι dicuntur, atque Apoc. cap. 2. Νικολαΐ vocantur, ἀκροδαφσίας abominandæ rei fuere. Aliter D. *Lightfoot*, qui ad illud Ap. in 1 Cor. cap. 6. ver. 12. Πάντα μοι ἔξεστιν, &c. ſic ſcribit. Tranſit jam Apoſt. ad aliud Thema, agitque tacitè contra peſtem iſtam in Eccleſiâ; nimis graſſantem facinoroſam hæreſin *Nicolaitarum* quæ ad comedenda Idolothyta ſuaſit, & fornicationem: Sectam Nicolaitarum à Nicolao de 7. diaconis uno cognominationem ſuam hauſiſſe, qui negaverit næ ille toti antiquitati videbitur certe contrariari. Et tum inter ipſos antiquos, non ſatis eſt de re conſenſum: Adeantur authores, & in partes eos iviſſe comperies, an à facto Nicolai emanarit hæreſis, an à quodam dicto. Quid ſi à neutro? At à verbo ניכול *Nicolah* deductum ſit ſectæ nomen, quod denotat *Comedamus*. Nam ut vox Hebræa נאכל Chaldæis tranſiret in ניכול quis non novit? Et cum nequiſſimis iſtis homuncionibus,

cionibus, nihil antiquius foret, quàm ſeſe mutuo ad comedenda Idolothyta animare dicentes invicem aliiſque quod conjectari licet, ניכולח Comedamus, quam aptiſſimè inde ab orthodoxis denominari poterant Nicolaitæ? Targum in Eſ. 20. 13. אתכנת ניכול בסר: Undecumque tum ſectæ nomen vix dicas an horrenda ea, magis an miranda. Nam cum ruperrimè decreverit Synodus Hieroſolymitana contra comeſtionem Idolothylorum & ſcortationem, Act. 15. ſtupendum eſt exortum illico eſſe genus hominum eorumque Evangelium profitentium, qui ipſi omni audaciâ in contrarium irent, aliiſque omni nixu ac induſtriâ excitarent, ad comedendum Idolothyta & fornicandum.

Nicolaus Damaſcenus, Hiſtoricus & Philoſophus, cujus ætas nulli ignota eſſe poteſt, qui ſciat familiarem fuiſſe Herodi regi; amiciſſimum item Auguſto Cæſari, uſque adeo, ut *Nicolaorum* nomen ab hoc imponeret, ſive dactylis, quod eſt apud Athenæum, lib. 14. Plutarchum Συμπο. lib. 8. cap. 4. Iſidorum in Gloſſis, & Adhelmum lib. de Virginitate, ſive placentæ generi, juxta Serenum Sammonicum, Heſychium Mileſium, Photium & Suidam, quomodo & Palladius uſurpat lib. de monachis Ægyptiis Hiſtor. 8. Meminit Damaſceni quoque Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Fuit autem Philoſophus Peripateticus, vir planè ſummus, & undecunque doctiſſimus. Scripſit de vitâ propriâ, teſte Suidâ, qui & alia multa nominat, quæ apud eum legi malo. Ipſe ea ſolum adferam, quæ hiſtorica ſunt. Qualis eſt hiſtoria Aſſyria, quam ab eo ſcriptum fuiſſe, auctor eſt Photius: Qui etiam putat, fuiſſe ejus Collectanea morum incredibilium. Plane autem cenſeo hiſtoriam Aſſyriam fuiſſe partem univerſalis hiſtoriæ. Ea librorum erat 80. juxta Suidam: 124. juxta Joſephum: ſed fuiſſe librorum 144. indicat Athenæus lib. 6. Νικόλαος ὁ Δαμασκηνὸς, εἰς δ' ἦν τῶν ἐν τῇ πεντάτευ, ἐν τῇ πολυβίβλῳ ἱστορίᾳ (ἑκατὸν δὲ καὶ τεσσαράκοντά εἰσι αὗται καὶ πέντε) τῇ ἑκκαιδεκάτῃ, καὶ ἑκατοστῇ φησιν, &c. Ex libro 96 locum quendam de diluvio, & arcâ citat Fla. Joſephus Ant. 1. 5. Item alium de Patriarcha Abrahamo, & illius habitatione apud Damaſcenos, cap. 7. ejuſce libri. Operæ pretium quoque fuerat adire librum 16. hujuſce operis, cap. 11. ubi oſtendit, quantopere ejus fides fuerit ſuſpecta in rebus Herodis Magni, quo vivo ſcribebat. Quædam etiam quæ ad Indiam pertineant, refert ex eo Strabo lib. 15. Etiam geminum ejus fragmentum eruditis notis illuſtravit Joſ. Scal. append. operis de Emend. Temp. Nicolai Damaſceni συναγωγὴ. h. e. *Collectanea* citat Abba Maximus Eclog. cap. 4. indeque aliqua adducit, Voſſius. Comœdias etiam & Tragœdias ſcripſit, easque εὐδοκίμους. ut ait Suidas. In iis fuit Tragœdia Suſanna cujus mem. Euſt. in Dionyſium. Scripſit etiam de vita ſuâ, item de Inſtitutione Cæſaris Auguſti.

Nicolaus, ex Myris urbe Lyciæ, igneus, id eſt, vehemens Chriſtianorum & æmulator & ſacerdos, qui magnam cum Deo familiaritatem habebat. Hic nihil quidem ſcripſit: ſed in ſomnis Imp. Conſtantino adſtans, tres duces ob quendam calumniatorem capitis condemnatos liberavit, ab ipſis per preces invocatus. Alios etiam quoſdam milites ex morte pariter eripuit. Suidas. Alius *Nicolaus* itidem è Myris urbe Lyciæ, frater Dioſcoridis Grammatici, & Hipparchi, & Hypati patricii. Scripſit artem Rhetoricam & declamationes. Suidas. Alius Orator, diſcipulus Plutarchi & Procli, illius inquam Plutarchi, cui cognomen erat Neſtorii. Scripſit Progymnaſmata & declamationes Rhetoricas, & alia quædam. Floruit autem ſub Leone Imp. ſeniore, & Zenone, & Anaſtaſio. Suidas.

Nicolaus, Myrepſus, qui *Præpoſitus* dici ſolet, unus ex Græcorum recentiſſimis medicis fuit. Nam citat Meſuem Arabem medicum, qui claruit, A. D. 1155. ſub Frederico Barbaroſſâ. Et vel barbaries multorum vocabulorum indicat ætatem. Accuratè tamen quo ſeculo vixerit dicere non poſſumus. Super eſt ejus liber de Compoſitione medicamentorum particularium ſecundum genera καὶ στοιχεῖα, ſive ordine literarum. Voſſius.

Nicomachus, pater Ariſtotelis philoſophi. Nicomachos vero 5. tradit Suidas; Primum ex Alexandriâ Troadis, poetam Tragicum, qui ſcripſit tragœdias undecim. Secundum Athenienſem item Tragicum, qui vicit Euripidem & Theognin. Tertium Medicum Machaonis filium, Æſculapii nepotem, qui ſcripſit de Medicinâ libros ſex, ac de philoſophiâ unum. Reliquos patrem & filium Ariſtotelis ponit. Sextum addit Plinius pictorem Ariſtodemi filium ac diſcipulum, qui pinxit raptum Proſerpinæ, Scyllamque. Plin. 35. 2.

Nicomachus, quidam Pythagoricus, ut videtur, ſcripſit vitam Apollonii Pythagorici, teſte Sidonio Apoll. 8. 3. Vixit poſt Philoſtratum, vel ejus ætate. Erat & Geraſenus quidam Nicomachus, itidem Pythagoricus, de quo videatur Meurſius notis ad Nicomachi hujus ἁρμονικῆς ἐγχειρίδιον. Vixit hic ante Apuleii Madaurenſis ætatem, quandoquidem Apuleius Arithmeticam ejus Latine tranſtulit, teſte Caſſiodoro. Alter quoque hic legi meretur *Nicomachus* Aureliano Imp. clarus, qui epiſtolam Zenobiæ Palmyrorum reginæ, præter ſexum tumidam in Græcam ex linguâ Syrorum tranſtuliſſe ſe dixit apud Vopiſcum *Aurelian.* Hunc cum priore eundem eſſe opinantur Savaro & Meurſius, ſed abſque ratione. Alius Virius *Nicomachus* Flavianus, Hiſtoricus diſertiſſimus, teſte Inſcriptione apud Voſſium de Hiſt. Lat. p. 744. cujus crebra apud Symmachum fit mentio lib. 6. epiſtolarum. Sed præter hos, & eos, quos inſuper Meurſius recenſet, fuere quidem Nicomachi plurimi. Memoratur *Nicomachus* Phocenſis Thucydidi lib. 4. *Nicomachus* πειστὴς Ariſtophani in Ranis. *Nicomachus* Teius Xenophonti lib. 4. περὶ ἀναβάσ. *Nicomachus* Daiphanti filius Demoſtheni pro Cteſiph. Lyſiæ oratio contra *Nicomachum* γεγμματία extat. *Nicomachus* exoletus apud Diod. Sic. lib. 17. cap. 79. & Curtium lib. 6. cap. 2. *Nicomachus* Tyrius, Ciceronis hoſpes, Ciceroni in Fragmentis de Philoſophiâ apud Nonium. *Nicomachi* librum περὶ ζωγράφων ſignat Hephæſtion in Enchiridio. *Nicomachus* Acarnan, Ætolorum legatus Polybio lib. 17. *Nicomachus* Rhodius eidem Polybio lib. 8. Quidam ignotus apud Simplicium lib. 2. de cœlo text. 56. niſi forte hic eſt Peripateticus ille. At minimè hic à Meurſio præteriri debuit Nicomachus Muſicus, Iſmeniæ Chorauli & Dionyſiodoro Muſicis æqualis, apud Plin. 37. 1. Uti nec *Nicomachus* alius omittendus erat Jo. Jonſio, qui de Feſtis Ægyptiis libros conſignavit, teſte Athenæo lib. 10.

Nicomedes, rex Bithyniæ, Romanis amicus, qui olim raſo capite, ſumpſit pileum, & ſe Romanorum libertum vocavit. Suetonius in vitâ Julii Cæſaris:

Gallias Cæſar ſubegit, Nicomedes Cæſarem:
Ecce Cæſar nunc triumphat, qui ſubegit Gallias:
Nicomedes non triumphat, qui ſubegit Cæſarem.

Item hiſtoricus, qui περὶ Ὀρφέως tractavit, cujus operis librum primum citat Athenæus libro decimo quarto.

Nicoſtrata, mater Evandri Arcadis, futurorum vaticinatrix, quæ à carminibus, quibus Phœbi oracula ſignificare volebat, *Carmenta*, ſeu *Carmentis* Latinè dicta eſt. Vide *Carmenta*.

Nicoſtratus, Macedo, orator inter decem ſecundus, tempore Marci Antonini, ac Dionis Chryſoſtomi, Ariſtidis oratoris æqualis, ſcripſit nonnulla, quæ citat Suidas. Item poeta Comicus, de quo vide eundem Suidam, Athenæum, itemque Ælianum ποικίλ. lib. 4. cap. 12. & Voſſ. P. Gr. p. 51.

Niger Peſcennius, Proconſul Syriæ, Didio Juliano interfecto, cum Septimio Severo de Imperio certavit, & victus eſt. Herodian. lib. 3. Vide Eutropium ſub finem lib. 8. & Xiphilinum Dionis Epitomatorem in Didio Juliano.

Stephanus Niger Philoſtrati Heroica Latinè vertit, ac dialogum conſcripſit, quo complexus eſt quicquid memorabile de Græciæ rebus Pauſanias prodidiſſet. Vixit An. Dom. 1517. unus fuit eruditorum Infelicium, de quo Pierius Valerianus lib. 2.

P. Nigidius Figulus, vir Prætorius, non humanarum modo literarum, ſed & Philoſophiæ, & Aſtrologiæ, & rei Medicæ conſultiſſimus extitit; Ciceroni ſummâ gratiâ junctus, & honorificentiſſimè ſemper ab illo habitus, quem & in libello de Univerſitate ab ingenio & eruditione vehementer laudat, & exulantem ſub Cæſare diligenter conſolatus eſt, ut videre licet in Fam. Epiſt. lib. 4. Laudat eum quoque Lucanus lib. 1. verſ. 639.

At Figulus, cui cura Deos, ſecretaque mundi
Noſſe fuit, quem non ſtellarum Ægyptia Memphis
Æquaret viſu, numeriſque moventibus aſtra,
Aut hic errat, ait, nullâ cum lege per ævum
Mundus, & incerto diſcurrunt ſidera motu:
At ſi fata movent, orbi, generique paratur
Humano matura lues.

A. Gellius *Romanæ civitatis doctiſſimum* vocat. Idem ætatem illam Ciceronis & Cæſaris multiformium doctrinarum, variarumque artium, quibus humanitas erudita eſt, culmina habuiſſe duo ſcribit, M. ſc. Varronem, & hunc P. Nigidium, cujus tamen lucubrationes, non ita, ut Varronis, in omnium manibus frequentes fuiſſe oſtendit, quod propter obſcuritatem, ſublimitatemque in vulgus non exirent. Citantur ejus Commentar. Grammaticorum lib. 24. præterea de Annalibus, de extis & ventis. Ejus eſt illud apud eundem Gellium relatum: *Vir bonus præſtare debet, ne mentiatur; prudens, ne mendacium dicat.* Neutiquam vero prætereundum, Figuli cognomen inde adeptum, quod interroganti, ut Aſtrologiæ peritiſſimum, cur gemini diſpari conditione naſcerentur? commentum illud de rotâ figulari propoſuerit, quæ brevi temporis momento maxima ſpatia revoluta percurrat. Cujus reſponſi meminit D. Auguſtinus de C. D. lib. 5. cap. 3. Illud ſingularem ejus in divinando felicitatem arguit, quòd, cùm ageretur in Curiâ de conjuratione Catilinæ, & Octavius pater ob uxoris puerperium ſerius acceſſiſſet, P. Nigidius, comper-

compertâ moræ causâ, Dominum terrarum Octavio natum affirmavit, ut eſt apud Sueton. in Auguſto. Deceſſit in exilio, potiente rerum Cæſare, quomodo teſtatur Euſebius, & id ipſum indicat M. Tullius Philippicâ ſecundâ.

Nileus, Philoſophus, quem Athenæus lib. 1. ait habuiſſe in ſuâ poteſtate omnes libros Ariſtotelis; ejus tamen non meminit Laertius.

Nilus, hiſtoricus, Græcè extare dicitur à Rob. Conſtantino in ſuo Nomenclatore. Alius autem ſine dubio eſt *Nilus*, B. Chryſoſtomi diſcipulus, monachus C P. ac Theodoreti æqualis; ſcripſit de cæde SS. Martyrum, monachorum in monte Sina. Alia etiam reliquit, ſed parænetica. Vide Photium in Bibl. cod. 276. & Nicephorum Eccleſ. Hiſt. lib. 14. cap. 54.

Nimrod, Ναβρώδης Joſepho, qui ſic de eo Ant. lib. 1. cap. 5. Ἐξῆρε δ' αὐτοὺ θεοῖς τε ὄχθον τῷ θεῷ καταφέρηναν ὁ Ναβρώδης, ὡς ὑφ' ὧν Χάμις τῆ Νώχυ, πολιτεὺς δ' καὶ χαλεπὸς γενναῖος, ἔπειθεν αὐτοὺ μὴ τῷ θεῷ δηδόναι τὸ δ' ἑαυτοῦ εὐδαιμονεῖν, ἀλλὰ δ' δόναν ἀρετῶ ταῦτα παρέχειν αὐτοῖς ἠγεῖτο. Et poſtea. Ἀμυνεῖσθαι τε δ' θεὸν πάλιν ἐπείλει δ' γῶ ὅπλα σαθαι θελήσαντα. Πύργον γὰ οἰκοδομήσειν ὑψηλότερον ἢ τὸ ὕδως ἀναβῆναι δυνηθεὶν, μετελθόσθαι δὲ καὶ τ' σφετέρων ἀπολείας. Cedrenus: Τὸν Νεβρὼδ ὑποθεώσαντες οἱ Ἀσσύριοι ἐν τοῖς ἄστροις τῆ οὐρανῆ ἔταξαν καὶ καλῶσιν Ὠρίωνα. Οὗτος κατέδειξε δ' κυνηγετικῶ, διὸ καὶ δ' καλέμβρων κύνα ἄστρον τῷ Ὠρίωνι συνῆψαν. Vide *Nembroth.* & Boch. Geograph. Sacr. lib. 4. cap. 12.

Ninus, filius Beli, primus Aſſyriorum rex; nam Belus ſolam habuit Babylonem, Ninus verò totam Aſſyriam. Primus omnium regum fuit τ' εἰς ἱστορίαν καὶ φήμην ἐξενεχθέντων, id eſt, *qui ſcriptores rerum ſuarum nacti ſunt*, inquit, Diod. Sic. Regn. an. 52. Idololatriam in orbem invexit. Chaldæis *Hercules*; Aſſyriis *Jupiter* dictus. Non alius forſan à Babylone, Beli filio. *Nini* enim vox *filium* ſig. id autem Hebræis נִין *nin*, uti Ægyptiis *non*; unde *Nonni*, & *Nonnæ* vocabula, quibus qui præerat *Abbas*, h. e. *pater* dicebatur. Colophonius Phœnix, vetus poeta vitam Nini ſic deſcripſit,

Νίνος τις ἐγένθ' ὡς ἐγὼ κλύω
Ἀσσύριος, &c.——
Ninus vir quidam fuit, ut audio
Aſſyrius, qui auri mare poſſidebat,
Et alia copioſius, quam arena eſt Caſpia.
Aſtra nunquam vidit, nec forſitan id optavit:
Ignem apud Magos ſacrum non excitavit,
Ut lege ſtatutum eſt, Deum nec virgis attigit.
Sacrificiis Deos non eſt veneratus, jura non reddidit.
Subjectos ſibi populos affari non didicit, ac ne numerare quidem:
Verum ad edendum & bibendum ſtrênuiſſimus,
Vinumque miſcens, cætera in ſaxa amandabat:
Vir ille, ut mortuus eſt, hoc de ſe teſtimonium reliquit omnibus:
Sepulcrum hoc conſpicatus, nunc ubi Ninus ſit,
Audi, ſive ſis Aſſyrius, ſive Medus,
Sive Coraxus, ſive à ſupernis paludibus
Indus capillatus: frivola non denuntio.
Quondam ego Ninus fui, ſpiritumque vitalem hauſi,
Nunc vero aliud nihil, quàm terra factus ſum:
Quicquid comedi habeo, quicquid volupe mihi fuit:
Et quicquid pulchrarum fœminarum in amore laſciviis:
Opes quibus eram beatus, inimici coeuntes
Auferent, hœdum ut crudum quæ bacchantur Thyades:
Ad inferos cum deſcendi, nec aurum, nec equum
Nec argenteum currum egi.
Cinis jam multus, qui olim mitram geſtavi.

Ninyas, Aſiæ rex, ex Nino & Semiramide genitus, domi præ voluptate ſemper latitabat, nulli præterquam ſuis uxoribus ſe conſpiciendum exhibens. Athen. lib. 12.

Niobe, filia Tantali, ſoror Pelopis, uxor autem Amphionis regis Thebanorum, quæ cum viro ſuo ſex filios, totidemque filias peperiſſet, animo elata, Latonæ ſeſe præferre non dubitavit. Quamobrem indignata Dea, Apollinis & Dianæ ſagittis liberos ejus ad unum omnes interficiendos curavit, Niobenque ipſam ſibi convitiantem turbine venti in Aſiam rapuit, & juxta Sipylum urb. (quæ illi patria erat) in ſaxum transformavit. Alia fuit Phoronei filia, ex quâ Jupiter Apim, qui poſtea Oſiris & Serapis dictus eſt, genuit. Per ſaxum in quod Niobe mutata eſt, intelligitur immodicus dolor, qui tandem in ſtuporem ac dedolentiam convertitur, fecitque, ut Niobe diriguerit, & veluti lapis immota ſteterit. Cic. 3. Tuſc. *Niobe fingitur lapidea, propter æternum, credo, in luctu ſilentium.* Vel per ſaxum intelligere poſſis lapideam ſtatuam, quam orba liberis ſibi erexit in monumentum, uti refert Palæphatus in his. Νιόβη ὑποχωρήσαν τ' ἑαυτῆς παίδων, ποιήσασα ἑαυτῆ εἰκόνα λιθίνην, ἔφησι ὅτι τῷ τύμβῳ τ' παίδων. Subdit, Καὶ ἡμεῖς ἐθαυμάσαμεν αὐτὴν οἷα καὶ λέγεται. Stat. 5. Sylv.

——*Citius genetrix Sipyleia fertur*
Exhauſiſſe genas.——

De numero liberorum Niobes non conſentiunt auctores. Homerus Iliad. ult. 12. prodidit, ut videre eſt in his:

Καὶ γὰ τ' νὐκόμοιο Νιόβη ἐμνήσατο σίτυ,
Τῆ περ δώδεκα παῖδες ἐνὶ μεγάροισιν ὄλοντο,
Ἓξ μὲν θυγατέρες, ἓξ δ' ὑῖες ἡβώοντες,
Τὰς μὲν Ἀπόλλων πέφνεν ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο,
Χωόμενος Νιόβη, τὰς δ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα,
Οὕνεκ' ἄρα Λητῆ ἰσάσκετο καλλιπαρῄω.

Quem ſequitur Propertius lib. 2. eleg. 16.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lachrymans defluit à Sipylo.

Itemque Statius Theb. 6.

——*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſenas Sipylon deduxerat umbras.

Hyginus fab. 2. & Apollodorus lib. 3. 7 mares & 7 filias nominant; quibus concinunt Ovidius, Seneca, & Auſonius. Hic lib. 6. Met.

——*Hunc natas adjice ſeptem*
Et totidem juvenes.——

Ille in Medeâ verſ. 954.

Utinam ſuperbæ turba Tantalidos meo
Exiſſet utero, biſque ſeptenos parens
Natus tuliſſem.——

Tertius Epigr. 27.

Bis ſeptem natis genetrix læta, atque ſuperba
Tot duxi mater funera quot genui.

Heſiodus 10 mares & 10 fœminas facit, ut ait idem Apollodorus. Herodotus 2 mares, & 3 fœminas. Addit Apollodorus, Amphiona è maribus & è fœminis Chlorin ſervatos; & Teleſillam Poetriam duas filias incolumes ſcripſiſſe, Amyclam & Melibœam. Vide Ælian. lib. 12. Ποικίλης ἱστορίας, cap. 36. & Gell. lib. 20. cap. 7. Hinc *Niobæus* adject. Horat. Car. 4. Od. 6.

Dive, quem proles Niobæa magnæ
Vindicem linguæ, Tityoſque raptor
Senſit ultorem.——

Niobe, Phoronei filia, Pelaſgi mater. Dion. Hal. lib. 1. Ἦν δὲ ὁ Πελασγὸς ἐκ Διὸς, ὡς λέγεται, καὶ τ' Νιόβης τῆ Φορωνέως, ἣ πρώτη γυναικὶ θνητῆ μίσγεται ὁ Ζεὺς, ὡς ὁ μῦθος ἔχει.

Niphe, una ex comitibus Dianæ, à *niveo candore* appellata. Ovid. Met. 3.

Excipiunt laticem Nipheque, Hialeque Rhaniſque.

Nipte legit Berſmannus ἀπὸ τῆ νίπτειν. Sed rectè vetuſtiores codd. *Nepheleque* & ſic legit Nicol. Heinſius.

Nireus, rex Naxi, Charopi & Aglaiæ filius, quem omnium formoſiſſimum ad Trojam veniſſe tradit Homerus Iliad. β. his verſibus.

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς, Ἀγλαΐης υἱὸς Χαροποί τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

Ovid. Ponticorum quarto, Eleg. 13.

Tam mala Therſiten prohibebat forma latere
Quam pulchrâ Nireus conſpiciendus erat.

Propertius 3. 18.

Nirea non facies, non vis exemit Achillem.

Horat. Carm. 3. Od. 10. eum cum Ganymede conjungit:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Edem Epod. 15.

Formâque vincas Nirea.

Niſus, Hyrtaci fil. Euryalo indiſſolubili amicitiæ vinculo conjunctus; quorum hiſtoriam copiosè ſatis deſcribit Virgil. lib. 9. Æneid.

Niſus, Megarenſium rex, purpureo capillo inſignis, à quo, cùm regni ſui fatum pendere noſſet, diligentiſſimè eum aſſervabat. Verum cum poſtea Megarenſes unà cum Athenienſibus, invidiâ correpti, Androgeon, Minois filium, Palæſtritam inſignem interfeciſſent, Minoſq; eam ob cauſam Megarenſibus bellum inferret, Scylla, Niſi filia, hoſtis amore correpta, patrem purpureo capillo ſpoliavit, unaque (ut erat in fatis) patriam hoſti tradidit. Quam rem tam iniquo animo tulit Niſus, ut doloris impatientiâ extabuerit, deorumque miſeratione mutatus ſit in Haliæetum avem ex genere accipitrum Scylla autem cum ſeſe præter ſpem à Minoe (quem patriæ proditione ſatis ſe demeruiſſe putabat) deſertam videret, in Cirin avem criſtatam converſa eſt, cum quâ Haliæetus etiam hodiè internecinum odium exercet. Virg. Georg. 1.

Apparet liquido ſublimis in aere Niſus,
Et pro purpureo pœnas dat Scylla capillo.
Quacunq; illa levem fugiens, ſecat æthera pennis

Ecce

Ecce inimicus atrox magno ſtridore per auras
Inſequitur Niſus, quà ſe fert Niſus ad auras
Illa levem fugiens raptim ſecat æthera pennis.

Tota fabula eſt lib. 8. Met. Sic enim ille :

——— *Cui ſplendidus oſtro*
Inter honoratos medio de vertice canos
Crinis inhærebat magni fiducia regni.

Apollodorus, lib. 3. πορφυρέαν ἐν μέσῳ τ κεφαλῆς vocat. Tibullus, l. 4.

Carmine purpurea eſt Niſi coma, carmina ni ſint
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Propertius, lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Ovidius Artis Amatoriæ, lib. 1.

Filia purpureos Niſi furata capillos
Puppe cadens celsâ facta refertur avis.

Et lib. de Rem. Am. verſ. 67.

Impia ſi noſtros legiſſet Scylla libellos,
Hæſiſſet capiti purpura, Niſe, tuo.

Nitocris, Babyloniorum regina, Nabuchodonoſoris, ut quidam volunt, uxor; Euphratem flu. qui mediam Babylonem rectus præterfluebat, tortuoſum reddidit, ſupraque pontem erexit trium ſtadiorum, difficillimum factu propter paludes, quæ urbem ambiunt; fecit etiam ingentes cavernas ad excipiendum fluminis impetum, egeſſitque quicquid erat limi ad facienda fundamenta. Autores Herodotus, & Qu. Curtius. Non ab Herodoto Nicaule (inquit Bochartus) ſed Nitocris illa mulier dicitur, quæ ſola in Ægypto regnavit. Nec eſt quòd quiſquam ſuſpicetur vocem eſſe corruptam, & Joſephum aliter legiſſe. Aſſerit enim Herodotus eam regionem Babylonicæ Nitocri fuiſſe cognominem : τῇ ἢ γυναικὶ ὄνομα ἦν, ἥπερ ἐβασίλευσε τότε τῆ Βαβυλωνίη Νίτωκρις. Nihil potuit ſcribi diſertius. Et in Dynaſtiâ Memphitarum apud Africanum ex Manethone : Νίτωκρις γενιωτάτη, καὶ εὐμορφοτάτη ἦν κατ' αὐτὴν γενομένη, ξανθὴ τ χροιὰν ἡ τ πεπτὼ ὑγιερὰ πυραμίδα, ἐβασίλευσεν ἔτη ιϛ. Et apud Euſeb. lib. 1. Chron. Θηβαίων Αἰγυπτίων ἐβασίλευσεν ἔτη κβ' Νίτωκρις γυνὴ ἀνὴρ τῆς ἀνδρείας, ὅ ὅτιν Ἀθηνᾶ νικηφόρος. Nempe Ægyptiis *Nit*, vel *Neith* erat Minerva. Plato in Timæo ubi de Nomo Saitico : τότε δὴ τῆς νῦν μεσίσης πόλις Σαΐς, ὅθεν ἢ καὶ Ἄμασις ἦν ὁ βασιλεύς, ἣ τ πόλεως θεὸς ἀρχηγὸς ὄζτι. Αἰγυπτιστὶ μὲ τέναμα Νηΐθ, Ἑλληνιστὶ ἢ ὡς ὁ ἐμὸς λόγος Ἀθηνᾶ. Rurſus Arabica lingua, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur קחר *cahara* eſt *vincere*, & קהר *cahr*, *victoria*. Itaque ex *Neith* & *Cahr* conflatam vocem *Nitocris* Minervam victricem veteres rectè interpretantur. Hæc itaque *Nitocris* à ſuperiore diſtinguenda.

Nixii, Dii erant nixuum in puerperio adjutores. Feſtus. Nixus enim pro partu uſurpari ſolet. Virg. Georg. 4.

———*Haud fœtus nixibus edunt.*

Aulus Gellius, lib. 12. *Quam diutinum puerperium, & quam laborioſi nixus fuiſſent.*

Nixus, ſidus cœleſte, quod Jul. Firmicus *Ingeniculum* vocat. Cicer. in Arateis. Hunc Hyginus Herculem eſſe ait, qui dextro genu nixus, ſiniſtro pede capitis Draconis dextram partem opprimere conatur. *Nixus* autem non eſt proprium nomen ſideris cœleſtis, ſed participium à verbo *nitor*; quanquam cum *genu* junctus pro *Engonaſi* uſurpatur. Ovid. Met. 8.

Qui medius Nixique genu eſt, Anguemque tenentũ.

Manilius, lib. 5.

Nixa genu ſpecies, & Graio nomine dicta
Engonaſi.——————

Noctiluca, Lunæ cognomen, quòd noctu luceat. Horat. Carm. 4. Od. 6.

Rite creſcentem face Noctilucam.

Ubi fortaſſe expreſſit epitheton Νυκτιλαμπῆ, quod ante eum uſurparat Simonides, ut intelligere licet ex quibuſdam ejus verſibus, qui reperiuntur apud Dionyſium Halicarnaſſeum περὶ συνθέσ. ὀνομ. ſub finem.

Nocturnus, noctis Deus. Plaut. in Amphitryone :

Credo ego hâc noctu Nocturnum obdormiviſſe ebrium.

id eſt Veſperum, quem pro *Lucifero* ſumpſit. Neque turbet aliquem quod ſtatim *Veſperuginis* mentio fiat à Soſiâ : hæc enim decore confunduntur in ſervo. Douza. Hieronymus adverſus Vigilantium : *Liberè proclamabis te eſſe aut Mercurium, propter nummorum cupiditatem, aut Nocturnum, juxta Plauti Amphitryonem, quo dormiente, in Alcumenæ adulterio duas noctes Jupiter copulavit, ut magnæ fortitudinis Hercules naſceretur.* Papinius :

Roſcida jam novies cælo dimiſerat aſtra
Lucifer & totidem Lunæ prævenerat ignes
Mutato Nocturnus equo.

Dicebatur quoque Noctifer. Catullus :

Jamdudum Oetæos oſtendit Noctifer ignes.

Nodinus, Deus, quem D. Auguſtinus, lib. de C. D. ex Varrone ſcribit cultum fuiſſe à veteribus Romanis, putantibus Proſerpinam præpoſitam germinantibus, & proſerpentibus: geniculis vero nodiſque culmorum Deum Nodinum : involucris autem illis folliculorum Deam Volutinam : cum folliculi pateſcant, quo exeat ſpica, Patelenam : cum ſegetes novis ariſtis exæquantur, Hoſtilinam Deam, quia hoſtire & hoſtimentum veteribus exæquationem ſignificat. Floram quoque adjicit & Lactucinam & Maturam, quæ florentibus, lactantibuſque ac matureſcentibus præſint frumentis. Arnobio, lib. 4.

Nodutis, dicitur Deus qui ad nodos perducit res fatas. Arnobius, lib. 4. Ibi Meurſius legit *Nodutus*; aitque ſic legi debere apud Aug. de C. D. lib. 4. cap. 8. ubi *Nodotus* legitur.

Noe, Latinè *ceſſatio*, vel *requies*. Unde Heſychius : Νῶε, ἀνάπαυσις, (ideoque ridiculè Suidas Νῶε, ὄνομα κύριον, παρὰ τὸ νῶ, τὸ κολυμβᾶ, ſcilicet quòd in arcâ incluſus, in medio aquis natarit) fil. Lamech, vir Deo gratus, cui, cum homines ejus temporis perdere vellet, juſſit, ut navem, ſive arcam fabricaret, cujus beneficio ab aquis cum familiâ tutus, cæteris ſubmerſis, hominum genus reſtituit. Sulp. Severus, lib. 1. *Ex quo Noe natus, juſtitiâ egregius, & præ cæteris mortalibus, Domino carus acceptuſque.* Et poſteà, *Quâ tempeſtate cùm jam humanum genus abundaret, Angeli, quibus ſedes cœlum erat, ſpecioſarum formâ Virginum capti, illicitas cupiditates appetierunt : ac naturæ ſuæ, originiſque degeneres, relictis ſuperioribus, quorum incolæ erant, matrimoniis ſe mortalibus miſcuerunt; ex quorum coitu Gigantes editi eſſe dicuntur. Quibus rebus offenſus Deus, maximeque malitiâ hominum, quæ ultra modum proceſſerat, delere penitus humanum genus decreverat. Sed Noe virum juſtum, vitâ innocens deſtinatæ exemit ſententiæ.* Joſeph. Ant. lib. 1. cap. 4. Πολλοὶ γὰρ ἄγγελοι θεοῦ γυναιξὶ συμιγήσαντες, υἱοὺς ὑβριστὰς, παῦλας, καὶ παντὸς ἀγαθοῦ μᾶλλον διὰ τ ἐπὶ τῷ δυνάμει πεποίθησιν. Ὅμοια τοῖς ὑπὸ γιγάντων τετολμῆσθαι λεγομένοις ὑφ' Ἑλλήνων καὶ ἄλλοι δράσαι παραδέδωκε). Ὁ Νῶχος ἢ τοῖς ὑπ' αὐτῆς πραττομένοις δυσχεραίνων, καὶ ἀλγῶν ἔχων, ὑπεξῆν ἐπὶ τὸ κρεῖττον τ διάνοιαν, καὶ τὰς παρεῖχεν μεταφέρειν. Ὁρῶν ἢ οὐκ ἐνδιδόντας, ἀλλ' ἰσχυρῶς ὑπὸ τ ἡδονῆς τῆ κακῶν κακραπηθότας, δέσας καὶ μὴ φυδίσασιν αὐτὸν μῆ γυναικῶν καὶ τέκνων καὶ τῆς τύπου συνοίκων, ἐξεχώρησε τ γῆς. Ὁ ἢ Θεὸς τότων μὲ τ δικαιοσύνης ἠράσθη. Noam Saturnum veterum fuiſſe fuſe probat Bochartus Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 1.

Nomius, dictus eſt Apollo ἀπὸ τῆ νόμειν ἀ paſcuũ, qu. *paſtor*, quia Sol paſcit omnia, quæ in terris gignuntur; ſive, ut alii volunt, quod olim juxta Amphryſum, Theſſaliæ flu. divinitate, ob interfectos Cyclopas, ſpoliatus Admeti regis armenta pavit. Callimachus :

Φοῖβον καὶ Νόμιον κικλήσκομεν.———

Nona, una ex Parcis. Gellius, 3. 16. Latini *Nonam*, *Decimam*, & *Mortam*, Parcas dixere.

Nonius Marcellus, Grammaticus, cujus libros habemus de Latinorum nominum origine.

Nonnoſus, hiſtoriam edidit, qua legationem ſuam complexus eſt ad Æthiopas & Homeritas, ac Saracenos, aliaſque Orientis gentes. Eo ex opere Excerpta quædam habemus apud Phot. Tmem. III. ubi & Juſtiniani tempore vixiſſe ait, aliaque quædam de eo & parente ejus Abrahamo & avo item refert. Voſſ. Dicitur etiam *Nonnus*.

Nonius, quidam, à pugnâ Pharſalica fugientem Pompeium hortabatur ad bene ſperandum, ſeptem adhuc aquilas ſupereſſe dictitans. Cui Cic. *Rectè*, inquit, *ſi nobis cum graculis bellum eſſet.*

Nonius Actianus, crebris delationibus apud Neronem famoſus, ſub initio Principatus Veſpaſiani, in Senatu eo crimine poſtulatus. Tac. Hiſt. 4. 41.

Nonnus, Edeſſenus Epiſcopus. Niceph. lib. 24. cap. 30. Martyrologium Romanum 2 Decembris : *Edeſſæ S. Nonni epiſcopi, cujus precibus Pelagia pœnitens ad Chriſtum converſa eſt.*

Nonnus, Abbas de Narrationibus Græcorum extat Scodriaci in bibliotheca Regis Hiſpaniarum; ut apud Poſſevinum legas in Appendice Apparatûs Sacri p. 22.

Nonnus Panopolita, poeta egregius, Theodoſii temporibus floruit, cujus Paraphraſin, & Dionyſiaca habemus. Agathiâ eſſe antiquiorem certum eſt, cum hic ejus meminerit, vixit vero Agathias ſub Juſtiniano. Chryſoſtomo eſſe juniorem inde colligit Voſſius, quòd uſque adeo veſtigiis ejus in Joanne interpretando inſiſtere amet. Præterea id dictio indicat Sophiſtica, qualis ſeculo quinto fuit ac deinceps : uti ex Heliodoro Syneſio, & aliis liquet. Ac ſimiles ex poetis Quintus, Tryphiodorus, alii. Suidas. Νόννος Πανοπολίτης ἐξ Αἰγύπτε λευκώπαπος, ὁ καὶ τ παραφράσαν Θεολόγον ἀναγράψας δ' ἐπῶν.

Εἰς

Εἰς Νόμιον ἄδυλον.
Νόμιε ἐγώ. Παῖδες σὺ ἰὼὶ πόλις ἐν θαλίῃ τε
Ἐγχεῖ φοινήεντι γονὰς ἥμασι γιγάντων.

Nortia, i. e. *Fortuna* Tuſcis: Meminit Livius, lib. 7. Juvenal. Sat.

——*Idem populus ſi Nortia Thuſco*
Favisſet.——

Ubi vulgò *Nurſcia*. Capella lib. 1. *Quam alii Sortem aſſerunt, Nemeſinque nonnulli, Tychenque quamplures, aut Nortiam.* Alii *Nyrtia* legunt.

Novendium, ſeu *Novendiale*, ſacrificium funebre, quod fiebat nono die poſt mortem alicujus. Horatius:

Nec in ſepulcris pauperum prudens anus
Novendiales diſſipare pulveres.

Inde *Novendialis cœna* Tacito An. 6. Plinius *Novendiale convivium* vocat. 20. 11. *In Novendiali convivio magnos gemitus edebant, & atroces contra Deos.* Apulejus Met. 9. *Jamque nono die completis ſolemnibus, familiam ſuppellectilemque & omnia jumenta ad hæreditariam deduxit auctionem.* Græci τὰ ἔννατα vocant.

Novenſiles, Dii à Sabinis Romam deducti exiſtimantur, atque iis à Tatio rege ex voto ædes dicatæ fuerunt. Varro de L. L. Sunt qui Novenſiles Deos appellatos putent, *Herculem, Veſtam, Salutem, Fortunam*, &c. quòd noviſſimè in Deorum numerum recepti ſint, quaſi *nuper*, aut *noviſſimè ſalientes*, h. e. in numerum Deorum aſcendentes. Liv. lib. 8. in Decii pro legionibus devotione. Alii, quod veriſimilius videtur, numina peregrina ſic appellata fuiſſe exiſtimant. Solebant enim Romani Deos omnes urbium ſuperatarum, partim per familias ſpargere, partim publicè conſecrare; ac ne aliquis Deorum multitudine, aut ignorantiâ præteriretur, brevitatis & compendii causâ uno pariter nomine cunctos *Novenſiles* invocabant. Arnobius, lib. 3. contra Gentes. Vide Voſſ. in *Novem.*

Numa Pompilius ex Curibus Sabinorum urbe ortus, ſecundus rex Romanorum juſtitiâ & pietate inſignis, qui pacatis finitimorum odiis, quò truces efferatoſque longâ militiâ animos ad pacis artem traduceret, ad Deorum cultum animum adjecit, primumque ad intimum Argiletum Jani templum condidit, quod apertum, bellam; clauſum pacem indicaret. Deinde Dialem, Martialem & Quirinalem Flamines creavit. Salios item 12. Marti aſſignavit; Virgines Veſtales ſacravit. Pontificem maximum primus declaravit, dies faſtos, nefaſtoſque condidit; annum in duodecim menſes diviſit. Quæ omnia, quò majore apud imperitam plebem in veneratione eſſent, ſimulavit ſibi cum Egeriâ Nymphâ nocturnos congreſſus eſſe, ejuſque ſe monitu, quæ acceptiſſima Diis eſſent, ſacra inſtituere. Juven. Sat. 3.

In vallem Egeriæ deſcendimus——
Hic ubi nocturnæ Numa conſtituebat amicæ.

Poſtremò ubi maximâ cum reverentiâ & ſuorum, & finitimorum quadraginta annos regnaſſet, diem obiit. Liv. Plut. &c. *Numa* autem à נוּם *num, dormitavit*, quia non tam belliceſus fuit hic rex, quam Romulus; ſed potius ſacrificulus, ac tranquillitatis amans: ideo fortaſſe populus belliceſus à dormitatione nomen impoſuit, inquit Flacius Illyricus. *At ego potius* (inquit Simpſonius) *Dormitatorem dictum fuiſſe putarim, quia ſe dormire dixit; quia ſermonem Dei ſic citare ſolebat, dixit Deus*, &c. Virg. Æn. 6.

——*Noſco crines, incanaque menta*
Regis Romani, primus qui legibus urbem
Fundabit, Curibus parvis, & paupere terrâ
Miſſus in imperium magnum.

Regis hujus elogium, ut Romanos omittam ſcriptores, hoc exſtat apud Dionem Chryſoſtomum Oratione 25. Νομᾶς ὁ Πόμπιλος Σαβαλῶν μικρᾶς, καὶ ἀδόξου, ἐπὶ δὲ οὐ ἀλλοείᾳ χώρᾳ διατρίβων, καὶ πονηρὸς ἔχων τὸν ἐποικοῦντας, ἐπὶ δὲ πᾶς σχολῆς πᾶσαν ἡδονὴν, καὶ πότους, καὶ ἀγελὰς, καὶ ὀρχήσεις ἀνόνητας, ὁ Ῥωμύλε γαλεπωτάτῳ γλιῶ, αὐτὸν βασιλέα ἔχειν ἐποίησε, καὶ φίλης εἶ τοῖς θεοῖσιν, καὶ νόμους, καὶ ἔθνη καὶ πολιτείαν κατεσκέασε, καὶ πάσης αὖτε ὑπῆρξε ὁ λαμπρότης ὕστερον εὐδαιμονίας. Horatius Carm. lib. 1. Od. 12.

Romulum poſt hos prius an quieti
Pompili regnum memorem?

Mart. lib. 12.

Pacifici Latiâ reddis ab urbe Numæ.

Ovidio *munificus, inconſis* & *juſtus* dicitur. Lucano autem *ſacrificus*. De libris ejus vide Aug. de C. D. 7. 34. 35.

Numenius, Apameenſis Syrus, Pythagoricus, & Platonicus, ἀνὴρ ἐπιφανὴς juxta Euſeb. Præp. lib. 11. Cronii, celebris illius Platonici familiaris, juxta Porphyrium lib. de antro Nymph. in Odyſſ. Libros ejus περὶ τοῦ Ἀκαδημαϊκῶν πρὸς Πλάτωνα διαφόρων laudat Euſeb. Præp. lib. 14. Edidit præterea περὶ τοῦ Πλάτωνα ἀποῤῥητα, unde fragmentum adfert idem Euſeb. Præp. lib. 13. Scripſit etiam περὶ παλιᾶς aliquot libros, quorum primo Judæorum mentionem facit, teſte Euſebio, eumque citat Origenes, lib. 1. contra Celſum. Ex ejus περὶ ψυχῆς libro quædam adducit Theodoretus Serm. 4. Vide Heſychium Mil. in Νομ. Ejus Plotinus inventa & dogmata ſibi tribuere à maledicis quibuſdam dictus eſt, quo plagii crimine, ut liberaretur, Amelius librum ſcripſit de differentiâ doctrinæ Plotini & Numenii. Vixit poſt Chriſtum natum, teſte Theodoreto θεραπευτ. β. ubi Plotinum, Plutarchum, & Numenium, cum poſt Chriſtum natum vixerint, multa Chriſtianæ Theologiæ myſteria ſuis libris inſeruiſſe dicit. Diverſus ab hoc eſt *Numenius* ille Pyrrhonius, Pyrrhonis auditor apud Laert. lib. 9. Alius quoque eſt *Numenius* Heracleota, cujus ἀλιεπτὰν laudat Athen. 7. 9. *Numenium* quendam rhetora ſub Adriano floruiſſe docet Suidas. Apollonii ad *Numenium* ſententiam laudat Stobæus Serm. 123. Conſolat. *Numenii* cujuſdam filium memorat Hippocrates 1. Prorrh. apud Galenum Comment 11. Sect. 50.

Numeria, Dea numerandi.

Numerianus, Rom. Imp. cum Caro & Carino.

Numitor, fil. Procæ Albanorum regis, quem Amulius frater minor natu regno pepulit, Lauſumque fil. ejus interfecit, filiamque ejus Rheam Sylviam Virginem Veſtalem legit, ut ſub ſpecie honoris perpetuâ virginitate ſpem partûs ei adimeret. Verum cum illa ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida facta eſſet, ipſam quidem in Tiberis ripâ vivam defodit, pueros autem in fluvio mergi juſſit, quos cum in ſicco deſtitutus Fauſtulus inveniſſet, Accæ Laurentiæ uxori ſuæ educandos tradidit. Hi poſtea adulti Amulium interfecerunt, regnumque avo ſuo Numitori reſtituere. Plutarchus.

Nundina, Romanorum Dea, à *nono die* naſcentium dicta, qui & *luſtricus* dicitur, quo infantes luſtrabantur. Macrob. Sat. 1. *Luſtricus dies olim appellabatur, quo pueri luſtrabantur, & nomen accipiebant.* Suetonius in Claudio: *Ejuſdem futuræ infelicitatis ſignum evidens die luſtrico extitit.*

Nyctelius, vocatus fuit Bacchus, quod ſacra ejus noctu fiebant, νὺξ enim *nox* eſt, & τελέω *perficio*, & *ſacra peragere* etiam ſignificat, unde τελεταὶ pro myſteriis. Anthol. lib. 3.

Νυκτήλιον, Νόμιον, Νεφέλαια, Νεκτιδόπιδλον.

Hinc *latex Nyctelius* pro vino apud Sen. in Oedipo. Bacchi ſacra noctu fieri ſolita paſſim perhibent Poetæ. Virg. Geo. 4.

Inter ſacra Deum, nocturnaque orgia Bacchi.

Et alibi Æn. 4.

—— *Qualis commotis excita ſacris*
Thyas ubi audito ſtimulant trieterica Bacchо
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. 1. Art. Amatoriæ:

Nycteliumque patrem, nocturnaque ſacra precare.

Dionyſ. Periegetes:

——Ἔνθα γυναῖκες
Ὀργυίοιαι τελέουσι κατὰ νόμον ἱερὸν Βάκχῳ,
Στεφάνοισι κισσοῦ μελαμφύλλοιο κορύμβοις
Ἐρεύγαι.——

Oppianus 1. Cynegeticon γυκτιηὲς ὐύδλα vocat, i. e. *nocturna ſacra.*

Nyctеus, Neptuni fil. ex Celene Atlantis filiâ, quem ex Amaltheâ Cretenſi nymphâ Antiopam & Nyctimenen ſuſcepiſſe ferunt. Ex his Nyctimene fœdo patris amore capta, operâ nutricis cum eo concubuiſſe dicitur. Tandem vero re cognitâ, cum pater eam occidere vellet, Minervæ miſeratione in noctuam converſa eſt. Item *Nyctеus* Antiopæ pater, Prop. 3. 15.

Teſtis erit Dirce tam vero crimine ſæva
Nyctеos Antiopen accubuiſſe Lyco.

Et lib. 4. el. 4.

Tu licet Antiopæ formam Nyctеidos——

Nyctimene, de quâ ſupra in *Nyctеus*. Ovid. Met. lib. 2.

An quæ per totam res eſt notiſſima Lesbon,
Non audita tibi eſt patrium temeraſſe cubile
Nyctimenen? avis illa quidem: ſed conſcia culpæ
Conſpectum lucemque fugit, tenebriſque pudorem
Celat; & à cunctis expellitur æthere toto.

Nymphæ, aquarum Deæ, quaſi *Lympharum* numina, ut quidam volunt. Oceani filias fuiſſe teſtatur Orpheus Hymno in honorem earundem conſecrato:

Νύμφαι Ὠκεανίδες μεγάλοιο Ὠκεανοῖο
Τηθύος γαίης τε πολυσπόρου ὀτρυ' ἔχουσαι.

Virgilius eas fluviorum matres eſſe putavit; Æn. 8.

Nymphæ Laurentes, Nymphæ, genus amnibus unde eſt.

Has autem non ſolum communi nomine appellavit Orpheus in illo Hymno, ſed etiam *Hamadryadas*, cum inquiat,

Κῆρες Ἁμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες.

Id ſanè effectum eſt, quia Nympharum aliæ ſunt creditæ cœleſtes, aliæ terreſtres, aliæ fluviales, aliæ marinæ, aliæ ſtagnorum præſides, quam diviſionem fecit Mneſimachus Phaſelites. Et Homerus de quadam varietate harum ita mem. Hymno in Venerem.

Ἤ τε Νυμφάων, αἳ τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται,
Ἤ Νυμφῶν, αἳ καλὸν ὄρος τόδε ναιετάουσι,
Καὶ πηγὰς ποταμῶν καὶ βόσιν πίσεα.

Terreſtres Nymphæ putatæ ſunt à nonnullis Cererem & Bacchum educâſſe. Cœleſtes Nymphæ credebantur eſſe animæ ſphærarum, quas etiam *Muſas* vocarunt, ac vires quæ inde ad nos venirent. Terreſtrium aliæ ſylvis præerant, ut *Dryades*, aliæ montibus, ut *Oreades*; aliæ ſingulis arboribus, ut *Hamadryades*, aliæ paſcuis & floribus, ut *Napeæ*. Fluviorum præſides *Naiades* dicebantur; ſtagnorum & lacuum *Limniades*. Quas vero fontibus præeſſe putarunt antiqui *Ephydriades* appellarunt. Hermocreon:

Νύμφαι Ἐφυδριάδες, ἢ Ἑρμοκρέων τάδε δῶρα
Ἔσσατο κἠπιτέλεσ' πίδακος ἀντόμενος.
Χαίρετε, καὶ σώιζοιτ' ἐφετμὴν ποιὴν ὑδατόεσσα
Τὸν δὲ βίον, καθαρῇ παιδοτρόφοι πόμασιν.

Aliæ marinæ putabantur, ut *Nereides*. Quod vero loca nonnulla Diis variis forent conſecrata, & quâ de cauſâ id fieret, teſtatur Dion. Halicarn. lib. 1. hoc pacto. Ὅσῃ μὲ καὶ πάντας Πανὶ, λευκίππας ἢ καὶ πυθμένα χοιὰ Νύμφαις, ἀκτὰς ἢ καὶ νήσους πλαγίους δείμοσι. Τῶν ἢ ἄλλον, ὡς ἐκάστῳ τὸ δαὼ καὶ δείμοντι οἰκεῖον. Pauſanias in Phocicis quandam ex Nymphis *Lileam* nominat, Cephiſi filiam, atque alibi de Nomiâ indigenâ Arcadum mentionem facit, atque, Nymphas non eſſe quidem omnino ſempiternas, ſed innumerabilem penè annorum numerum vivere, idque ex antiquorum poetarum ſententiâ. Afflabantur vates non minus Nympharum, quam cæterorum Deorum numine, quare Pauſanias in Meſſeniacis refert, nonnullos earum numine afflatos civitatum ruinas prædixiſſe. Lac autem & oleum eis offerebatur, cum ſacra fierent. Theocritus in *Viatoribus*:

Σταῶ ἢ κρητῆρε μιγαν λευκοῖς γάλακτος
Ταῖς Νύμφαις, σταῶ ἢ καὶ ἀλλοθ' ἄλλον ἐλαίω.

Conſueverunt quoque capras illis immolare. Idem ibidem:

Τὸ Κερκυλᾶ μοι ἴδοιο τὸ μικίλον, οἷόν ἴδυια
Ταῖς Νύμφαις πὰν αἶγα ——

His etiam mel offerri ſolitum quidam putarunt, quia floribus delectarentur, è quibus mel conficitur: è quorum opinione Virgilius illas flores colligentes inducit:

—— *Tibi lilia plenis*
Ecce ferunt Nymphæ calathis, tibi candida Nais
Pallentes violas, & ſumma papavera carpit.

Alii id contigiſſe maluerunt, quod ille Ariſtæum, quem putantur educaſſe, mellis & olei conficiendi viam docuerint. Offerebatur & vinum, ut Apollinis reſponſum declaravit apud Euſebium Nat. Comes.

Nymphis, Heracleotes, hiſtoricus, qui res geſtas ab Alexandro libb. 24. compoſuit; item de Heraclea libb. 13. uſque ad everſionem tyrannorum, & ad 3. Ptolemæum. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 16.

Nymphodorus, Amphipolites, de Aſiaticorum legibus & ritibus libros compoſuit. Clem. Alex. 1. Stromat. Item *Nymphodorus* Syracuſius, *in Aſiæ Periplo* citatur ab Athenæo libb. 6. 7. & 13. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 393. & 394.

O A

Oanes, Græcè Ὠάννης, animal biceps, cætera piſcis, è cujus caudâ adnaſcebantur pedes humanis ſimiles. Vox ei humana; ex mari autem Erythræo emerſum Babyloniam perveniſſe aiunt, occidente vero Sole in mare rediiſſe; ab eo homines omnifarias artes, literas, agriculturam, ædium ſacrationes, architecturam, & leges politicas didiciſſe, nec non quicquid ad vitam civilem pertinere poſſit, hiſtoriamque portentoſiſſimam de Belo & Omarca; quam ex Polyhiſtore, Beroſi exſcriptore, diſcas licet apud Euſebium. Simulacrum autem ejus uſque ad Beroſi tempora, i. e. ad initia Græcæ monarchiæ ſervatum. Fuſius autem ex eodem Beroſo narrat Apollodorus, Oannes quatuor, Annedotos dictos, ſeculorum viciſſitudine è Rubro item mari comparuiſſe, quorum quiſque ſemihomo, & ſemipiſcis. Horum ſecundi meminit Abydenus, & ἡμιδαίμονος figuram ei tribuit. Vix alibi de his mentio fit: verum ab Helladio Beſantinoo in Chreſtomathiâ Oannem deſignatim eſſe merito ſuſpiceris. Tradit is hominem quendam nomine Ὥαν è Rubro mari aſcendiſſe, capite, manibus, pedibuſque humanis; cætera membra piſcem præ ſe tuliſſe: literas autem & aſtrorum ſcientiam oſtendiſſe; quæ omnia ſunt ipſiſſima pene Beroſi de Oanne hiſtoria. Unde depravatum *Oannis* in Ὤλω nomen ſentit magnus Scaliger à compendioſâ librariorum ſcriptione. Vide Seldenum de Diis Syris lib. 2. cap. 3.

Occaſio, à Poetis Dea fingitur rerum gerendarum opportunitati præſidens. Hujus ſimulacrum ita pingebatur, ut pennatis pedibus volubili rotæ inſiſteret, vertigine quâdam velociſſimâ ſe in orbem circumagens, priore capitis parte capilloſa, poſteriore glabra. Quo commento, Occaſionis brevitatem & inconſtantiam denotare voluerunt, quæ, niſi cum primùm ſe offerat, arripiatur, ſtatim è manibus elabitur, nihilque nobis remanet præter pœnitentiam, quæ perpetua Occaſionis fingitur eſſe comes. De effigie ejus Auſonius Epigrammate 12.

Oceanus, Cœli & Veſtæ fil. maris Deus, maritus Tethyos, fluviorum, fontiumque omnium pater; ſic dictus ab Ὠκὺς quod eſt *velox*, quod præter Servium teſtatur Solinus cap. 36. his verbis. *Nam* Ὠκεανὸς, inquit, *quem Græci ſic nominant à celeritate*, &c. Agathemeres lib. 1. Ὠκεανὸς ἢ (dictus eſt ſcilicet) διὰ τὸ Ὠκέως ἀνύειν κύκλῳ ἢ γλιῶ. Aliter Suidas, Ὠκεανὸς, παρὰ τὸ κίω, οἶμι. Phœnices autem in navigationibus ſuis per mare illud vaſtiſſimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt עוג *Og* ſuâ lingua vocavere, i.e. *mare ambitus*. Unde Græcis nata vox Ὠγὼ, quod Oceani fuit priſcum nomen. Heſychius. Ὠγὼ, Ὠκεανός. Sic in Alexandrâ Lycophronis:

Τεῦξαν ξυνδρομὴν Ὠγὼ Τιτανίδι.

Et Pherecydes Syrus, apud Clem. Alex. Strom. 6. Ζὰς πιῶ φᾶος μέγα ἢ καὶ καλὸν καὶ ἐν αὐτῷ πυκίλλει Γῆ καὶ Ὠγῆου, καὶ τὰ Ὠγῆου δώματα, i. e. Oceani. Sane עוג in Scriptura verbum Geographicum eſt. Eſaiæ 40. 22. *Qui ſedet ſuper* עוג *Og circulum terræ*. Proverb. 8. 27. *Cum conſtitueret* עוג *Og circulum ſuper faciem abyſſi*. Vide Job 26. 10. Porro *Oceanum* veteres rerum omnium patrem vocarunt, quia cuncta ex humiditate conſtare ſuſpicabantur. Id quod etiam Metaphyſ. 1. annotatum ab Ariſtotele, & Thaletis reſpicit ſententiam, qui principium rerum fecit aquam. Hinc forte & Orphei illud:

Νηρῆα μὲ πρέσβιστα καλῶ πρόσβυτον ἀπείρων.

Homerus quidem diſerte canit Iliad. 4.

Ὠκεανόν ἢ θεῶν γένεσιν, καὶ μητέρα Τηθύν.

Et Iliad. 21. ad nominis etymon veluti alludens:

Ἐξ οὗ δὴ πάντες πεπαμαὶ, καὶ πᾶσι θάλασσα
Καὶ πᾶσι χρηῶαι, καὶ ὀρσέαται ἀκτὲ ῥάων.

Eâdemque de cauſâ Ποσειδῶνα γλαύκιον vocat Apollonius. Obſervatum dignum hoc loco, Maris Atlantici nomen olim multo latius acceptum, quam nunc accipi ſolet. Legimus enim in Somn. Scipionis, omnem terram, quæ colitur à nobis, Atlantico mari circumfundi. Et Strabo ſcribit Indiam deſinere in mare Orientale, & in Auſtrinum, Atlantici partem. Sanè Suidas omnia maria navigabilia *Atlantica* vocari ſcribit. Et Ariſtoteles libro de Mundo, modo ejus ſit, Τὸ ἢ πέλαγος τὸ ἔξω τῶν ὀνυμβόλων Ἀτλαντικὸν καλεῖται, καὶ ὁ Ὠκεανὸς περιῤῥεῖ ἡμᾶς. Herodotus quoque tantum duo univerſi maris nomina novit, cum *Atlanticum* mare & *Rubrum*, tum quod Græci navigant, dictum poſtea *Mediterraneum*, unum eſſe, & idem ſcribit, *Caſpium* vero eſſe alterum. Quo ſenſu forte Zoſimus Rhenum ſe in Atlanticum mare exonerare tradit, quod hodie *Germanicum* vocatur. Sic enim ille lib. 3. p. m. 706. Τῷ Ῥήνῳ φερὴς ἢ ἐφαπλοῦς ἢ Γερμανίας εἰς τὸ Ἀτλαντικὸν πέλαγος ἐκδίδοντος. *Oceanus* autem interdum ponitur pro *Aere* unde Veteres Critici Heſiodi illud

—— Παρ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην

interpretati primo omnium videntur ἐν τῷ ἀέρι; poſtea vero vocem Ὠκεανὸς ita ſumpſerunt, tanquam per ſe ἢ ἀὴρ deſignaret. Unde Heſychius, Ὠκεανὸς, ἀὴρ, θάλασσα. Idem Ὠκεάνοιο πόροι, ἢ ἀέρος εἰς ὃν αἱ ψυχαὶ ἢ τελευτήσαντων ἀπαχωροῦσιν. Atque hinc Heroas ſuos, qui παρ' Ὠκεανὸν conſtituuntur, *Aerii in lætis campis* conſtituit Maro. At Græci interpretes magno ſe ἀπεσφάλησαν traduxerunt, cum παρ' Ὠκεανὸν verterunt κατ' ἢ Ὠκεανὸν, quod & reliqui ſecuti ſunt. Melius multo & prudentius Silius Italicus *ultra Oceanum* redidit. Sic enim ille lib. 13.

Verum ultra Oceanum ſacro contermina fonti
Lethæos latices, & ſacra oblivia potat.

Vide Heinſium ad Heſiod. pag. 63.

Ocellus Lucanus, antiquus Philoſophus, ſcripſit librum de univerſi naturâ, cujus textum è Græco in Latinum tranſtulit, collatiſque (ut ait ipſe) multis exemplaribus etiam MSS. emendavit, Paraphraſi, & commentario illuſtravit Car. Emmanuel Vizzanius, A. D. 1546.

Ochus,

Ochus, rex Perſarum, qui avaritiæ notâ adeò laboravit, ut urbem nunquam iniret, ne mulieribus congiarium impertiretur. Nam Cyrus lege ſanxerat, ut quo primùm rex Perſarum ingrederetur, mulieres quotquot adeſſent, ſingulos auri nummos ab ipſo rege acciperent. De *Ocho* Perſarum rege Juſtinus, lib. 10. *Hæreditas regni Ocho tradita, qui timens parem conjurationem, regiam, cognatorum cæde, & ſtrage principum replet, nulla non ſanguinis, non ſexus, non ætatis miſericordiâ permotus.* Ab Eunucho Bagoâ veneno necatus eſt, teſte Diodoro Sic. lib. 17. Cujus cadaver ab interfectore ſelibus objectum eſt, & oſſa quædam ipſius, exprobrandæ crudelitatis causâ, in manubria gladiorum ſunt converſa. Ælian. ποικίλ. 6. 8.

Ocnus, Tyberis & Mantus filiæ Tireſiæ vatis filius. Hunc Mantuam condidiſſe tradunt, & Æneæ in auxilium veniſſe adverſus Turnum Virg. teſtatur Æn. 10.

Ille etiam patriis agmen ciet Ocnus ab oris
Fatidicæ Mantûs, & Tuſci filius amnis,
Qui muros matriſque dedit tibi Mantua nomen.

Idem hunc *Bianora* vocat Eclog. 9. teſte Servio. Vide *Bianor*.

Ocnus, nomen cujuſdam apud Inferos, quem effinxerunt perpetuò torquentem funem, aſtante aſellâ; quæ quantum ille torſiſſet, ſtatim præroderit. Inde proverbium, *Ocnus funiculum torquet*: quod cùm in eos omnes competat, qui non profuturam in re aliquâ operam collocant, tum in eos præcipuè quadrat, qui cum nihil neque laboris, neque induſtriæ ad augendam rem familiarem prætermittant, nihilo tamen redduntur ditiores; quod domi habeant aſellam, h. e. uxorem prodigam, quæ quicquid miſellus multis ſudoribus corraſit, ſtrenuè profundit. Propertius 4. 3.

Dignior obliquo funem qui torqueat Ocno,
Æternuſque tuam paſcat aſella famam.

Vide Plin. cap. 11. lib. 35. Quia autem ſummæ erat pigritiæ non abigere aſellum, ideo Ariſtoteles hunc Ocnum ait mutatum in Erodii genus omnium pigerrimum, ut poſt Politianum, qui jam hunc verſum illuſtrarat, notat Turnebus, lib. 8. cap. 1. Fabulam illam refert Pauſan. in Phocicis, & interpretatur. Meminit Schol. Ariſtoph. in Ranis, & Diodorus, lib. 2. Quærit autem Eraſmus in Chiliadibus quare ὁ χοινοπλόκος Ὄκνος dicendus ſit potius quam aſinus, qui ſune paſcitur. Nam, inquit, aſinus ipſe potius piger eſt quàm ὁ χοινοπλόκος. Atqui verba ipſa quæ adducit ex Plutarcho (ſunt autem ea lib. περὶ ἐυθυμίας) ſolvunt dubium, cum dicat ὅτι ὁ χοινοπλόκος παύεται τὸν χοῖνον καταφάγοντα, & ſenex ille ſinat ab aſino funem depaſci, neque abigat.

Ocriſia, Tulli regis Rom. mater. Ovid. Faſt. 6.

Namque pater Tulli Vulcanus, Ocriſia mater.

Ubi tamen *Ocreſia* legendum ait N. Heinſius, quia Plutarcho, Ὀκρησία dicitur, Ὀκρισίαν autem ſemper vocat Halic. Dionyſius. Apud Feſtum in voce *Nothum Ocliſia* perperam dicitur.

Octavia, gens à Velitris originem accepit, quam aſſentationis gratiâ propter Auguſtum excellere dixerunt. Ipſe autem Auguſtus nihil amplius quam equeſtri familiâ ortum ſe ſcribit, vetere, ac locuplete, & in quâ primus ſenator ejus pater fuerit. M. Antonius libertinum ei proavum exprobrat Reſtionem è pago Turino, & avum argentarium. Cic. in ep. quâdam eum nepotem argentarii & filium adſtipulatoris vocat. Utcunque tamen conſtat Auguſti patrem honeſtiſſimum virum fuiſſe, magnâque laude Macedoniam provinciam adminiſtraſſe, idque ex ipſius M. Tullii teſtimonio, ubi ad Qu. fratrem ſcribens hortatur eum ut promerendis ſociis vicinum ſuum Octavium imitetur.

Octavia, Octavii Cæſaris ſoror, Antonii Triumviri uxor, ab eo poſtea repudiata. Plut.

Octavia, Cl. Cæſaris fil. Neronis uxor, ab eo interfecta, teſte Suetonio, cum prius in Pandatariam inſ. relegata eſſet. Tragicus tamen ille qui *Octaviam* ſcripſit, in Ægyptum relegare videtur. Sic enim ille:

——— Date vela fretis
Ventiſque, petat puppis rector
Tandem Phariæ littora terræ.

Niſi ſi hoc vult, Alexandrinâ duntaxat navi avectam Octaviam. Alias repoſuerim ego:

Pandatariæ littora terræ.

Lipſ. ad Tac. An. 14.

Octavius Avitus, & Petilius Fauſtinus furta Virgilii adnotarunt, notantes unde quæque carmina ſurriperentur, ut ait Servius.

Octavius, Hiſtoricus antiquus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 714.

Ocypete, una Harpyiarum, *à celeri volatu* nomen habens. Sorores habuit Aëllo & Celæno, cum quibus Strophadas inſulas ſertur incoluiſſe.

Ocyroe, Nympha, Chironis Centauri & Chariclûs Nymphæ filia, ita dicta *à celeriter fluendo*, quòd in rapidi fluminis ripis nata eſſet. Hanc poetæ fabulantur fuiſſe fatidicam, eandemque in equam tandem converſam. Ovid Met. 2.

Ecce venit rutilis humero projecta capillis
Filia Centauri, quam quondam Nympha Caici
Fluminis in rapidi ripis enixa vocavit
Ocyroen.———

Odoacer, Herulorum rex, An. Dom. 476. Danubium tranſgreſſus in Italiam Veronam pervenit, & perſecutus Oreſten Gothum, qui Momyllum fil. ſuum Auguſtum creaverat, Ticinum includit, & urbem tandem capit, & militibus diripiendam præbet, & die viceſimo tertio Auguſti proclamatur Rex Italiæ. Inde Ravennam in poteſtatem accipit; tandem Romam proficiſcitur & Momyllum Auguſtulum, qui præ metu imperio ſe abdicaverat, in Lucullanum Campaniæ caſtrum in exilium ejicit, atque ita finis factus eſt Imperio Occidentali, quod ſteterat poſt victum Pompeium, incipiendo à Julio Cæſare an. 522. Deinde à Theodorico Gotho, Amali filio, bello petitus, variâ fortunâ uſus Ravennæ includitur, & poſt longam obſidionem & obſeſſis, & obſidentibus defatigatis pace factâ à Theodorico ad convivium vocatus trucidatur, A. D. 429.

Oeagrus, Orphei pater, teſte ipſo in fine Argonauticorum, modo ſint ipſius.

———Ἔνθα δὲ μήτηρ
Τέλνατο μ' ἐν λείδῃσι μεγαλύπτοισι Οἰάγροιο.

Apollonius Argon. lib. 1.

Πρῶτά νυν Ὀρφῆα μετοιχόμενα, ἢ ῥά ποτ' αὐτὴ
Κικλήσκῃ Θρῃΐκι φαίνεϊ ξυνθεῖσα,
Οἰάγρῳ σκοπιῆς Πιμπληΐδος ἄγχι πεκάσσας.

Vide ſis illic Scholiaſten. Plato in Convivio: Ὀρφέα ἢ Οἰάγρου. Hinc *Oeagrius*. Virgil. Georg. 4.

Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus.

Ubi Servius ait Oeagrum Orphei patrem fuiſſe fluvium, à quo Hebrus naſcitur, & ideo Hebrum dictum Oeagrium.

Oedipus, Laii Thebanorum regis & Jocaſtæ fil. ἀπὸ τῶν οἰδήματος τῶν ποδῶν, h. e, *à tumore pedum*, ut Euripidi placet. Seneca Tragœdus:

Forata ferro geſſerat veſtigia
Tumore nactus nomen, ac vitio pedum.

Hunc pater, cum ex Apollinis oraculo futurum intellexiſſet, ut à filio occideretur, paſtori necandum tradidit; qui miſericordiâ commotus, cum invitus regiæ ſtirpi manus inferret, neque tamen regis imperium detrectare auderet, perforatis gladio plantis, vimineque trajecto, ex arbore ſuſpendit, futurum putans, ut ita inediâ moreretur. Cæterum cum Phorbas Polybi Corinthiorum regis paſtor illac iter faceret, audito vagitu, eò accurrens, puerum ſervavit, reginæque, quæ liberis carebat, magni muneris loco obtulit, à quâ, veluti puer cœlitus miſſus, filii loco educatus eſt, & à pedibus ex vulnere tumentibus Οἰδίπους appellatus. Grandior deinde natus factus, cum ſe non Polybi filium audiſſet, patrem perquirere ſtatuit, & conſulto oraculo, accepit ſe in Phocide patrem inventurum. Quò cum veniſſet, orta inter Phocenſes ſeditione, Laium conantem reprimere tumultum incognitum interemit. Poſtremo, tanquam oraculo luſus, Thebas petens, in itinere in Sphingem incidit, quam, problematibus ſolutis (unde Terentii illud, *Davus ſum non Oedipus*, cujus Plautus quoque meminit in Pœnulo) cum occidiſſet, Thebas intravit, & quoniam Polybi filius credebatur, Jocaſtam matrem inſciens uxorem duxit, & ex eâ 4. filios genuit. Poſtea vero cum ſe matrem ſibi conjugio copulaſſe, patremque occidiſſe cognoviſſet, dolore percitus, ſibi ipſi in pœnam oculos eruit, quem poſtea cæcum Antigona filia circumduxit, & ſe occidere volentem prohibuit. Alii dicunt, quod repudiatâ matre Aſtymeduſam duxit uxorem, Athenas autem in voluntarium conceſſit exilium. Fabulam hujus habes apud Sophoclem, & Senecam in Oedipo, & Euripidem in Phœniſſis. Hinc *Oedipodionius*. Ovid. Met. 15.

Oedipodioniæ quid ſunt niſi nomina Thebæ?

Oeneus, Calydoniæ rex, filius Parthaonis, qui ex Althæa, Theſtii filiâ, Meleagrum, Tydeum, & Deianiram genuit, Herculi poſtea uxorem. Hic, cum Dianam in ſacrificiis ſuis per contemptum præteriiſſet, Dea

——— Oeneos ultorem ſpreta per agros
Miſit aprum,———

uti loquitur Ovid. Met. 8. qui reg. univerſam latiſſimè vaſtavit, donec Meleager, collecto juventutis flore eum interfecit. Hinc *Oenides*, & *Oeneius*.

Oeniſteria, Athenienſium ſacra, quæ peragebantur ab ephebis pubeſcentibus, antequam lanuginem, comamque tonderent; Herculi vero uni certam menſuram offerebant. Horum mem. Heſychius, & Jul. Pollux.

Oeno, una fuit ex filiabus Anii & Dorrippes, quibus id impertiverat Dionysius, ut quicquid attigissent, in triticum statim, aut vinum, aut oleum verteretur. Unde dictæ *Cœnotropæ*, quasi in novas formas omnia vertentes. Cæl. Rhod. 7. 15. Vide *Anius*.

Oenomaus, Martis fil. Elidis & Pisæ rex, Hippodamiæ pater; qui cum ex oraculo se à genero interfectum iri didicisset, & filia tamen à multis procis ob formæ præstantiam ambiretur; curule certamen procis proposuit, eâ lege, ut filia victori in matrimonium cederet, victus mortem subiret (inde *Pisæique tori legem* dixit Nemesianus) Tredecim igitur victis & occisis, Pelops, Tantali filius, amore puellæ captus, Myrtilum aurigam pretio corrupit, ut axes infirmos & fragiles currui subjungeret. Quo facto Oenomaus unà cum curru corruit, membrisque omnibus è ruinâ collisis, jamque morti vicinus, Pelopem precatus est, ut vicem suam ulciscereturᵀ. Quare cum Myrtilus pactum sibi perfidiæ præmium à Pelope contumeliosius exigeret, ab eo in mare præcipitatus est; eoque modo & puellâ & regno potitus Pelops, totam Chersonesum de suo nomine Peloponnesum appellavit. Vide Hyginum. Statius Theb. 1.

——— *Illic Mavortius axis Oenomai.*

Apollonius Argonaut. lib. 1.

Ἐν δ' δίνῳ δίφροι πτοιήατο δμειόωντες,
Καὶ τ' μὲν φερτάτοιδι Πέλοψ ἴδυνε πνάοων
Ἠνία, σὺν δέ οἱ ἕσκε φιλοπτολίεμα Ἱπποδάμεια·
Τὸν δ' μεταδρομάδην ὀπὶ Μυρτίλῳ ἤλασεν ἵππους,
Σὺν πρὸ δ' Οἰνόμαος ἐστυνε δόρυ χειρὶ μιμβρὸν
Ἄξονι ἐν πλήμνῃσι παφαλιδὸν ἀγνυμένοιο
Πίπτην, ἐπισυμβὼς Πελοπίᾳ νῶτα δαΐζαι.

Historiam alludunt plerique omnes Poetarum, vel describunt; Recensetⁱ integram Hyginus, cap. 84. Vide quæ ad Sidonium Jo. Savaronius, & ad alios notant alii. Meminit & ultimus ferè Romanorum vatum Corippus, certe Latinitatem postremus ferens, lib. 1.

Oenomaum referam primas junxisse quadrigas,
Et currus armasse novos, Pelopemque secundum
In socium venisse necem.

Oenomaus, Cynicus Gadarensis, Porphyrio paulo superior. Scripsit περὶ τῆς καθ' Ὅμηρον φιλοσοφίας, teste Suida, in Οἰνόμαος. Item περὶ Κωμῳδιῶν, περὶ Κράτητος, καὶ Διογένους, καὶ ἄλλ λοιπῶν, teste eodem Suida, ubi supra. Meminit ejus Theodoretus θεράπευτ. Serm. 6. & 10. ubi ipse & Diogenianus de oraculorum mendaciis scripsisse dicuntur.

Oenone, nympha Idæa, mutuo amore Paridis capta, cùm ille adhuc incognitus circa Idem Phrygiæ pecus servaret. Hæc fatidica fuisse fertur, Paridique in Græciam naviganti prædixisse futurum, ut inde patriæ incendium secum referret. Extat epistola ejus ad Paridem inter Ovidianas, quâ illum ad sui amorem revocare conatur. Author est Dictys Cretensis ἀποδημίᾳ, Paridis interempti cadaver ad Oenonem fuisse relatum, ut ab illâ sepulturæ mandaretur: illam vero pristini amoris recordatione ad primum statim cadaveris conspectum mortuam concidisse, eodemque cum illo funere sepultam fuisse. Ovid. de Rem. Am.

Et Paris Oenonen summos tenuisset in annos,
Si non Oebalidâ pellice læsa foret.

Idem:

Pegasis Oenone Phrygii celeberrima nymphis.

Vide Parthenium Eroticôn cap. 4.

Og, rex Basan. Num. 21. Gigas immensæ magnitudinis, à Josue devictus & interfectus. Lat. *subcinericius panis*, aut *subsannatio*, vel Syriacè *detentus*, aut *impeditus*. Vide Vossium de Idolol. lib. 1. cap. 26. & Dickinsonum Delph. Phœnic. cap. 2.

Ogmius, Hercules à Gallis sic dictus. Lucianus. Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὄγμιον ὀνομάζουσι φωνῇ τῇ βαρβαρείῳ. *Ogmion*, i.e. אגמיון *agemion*. Barbaros & peregrinos ita nominant, inquit Bochartus. Nempe, vel ex Phœnice Hercules, vel ex Africâ, aut Gadibus, ad Gallos se contulerat. Atque id ipsum ejus pictura referebat. Quippe pingebatur Γέρων ἐς τὸ ἔσχατον, ἀναφαινταῖς, πολιὸς ἀκριβῶς, ὅσα λοιπὰ ἦν τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ διακεκαυμένῳ ἐς τὸ μελάντατον, οἷοί εἰσιν οἱ Θαλαττεργοὶ γέροντες. Vide Cæl. Rhod. 6. 7.

Ogyges, Thebanorum rex, qui Thebas Bœotias condidit circiter mille & quingentos annos ante Romam conditam. Sub hoc rege fuit diluvium magnum, teste Aug. in lib. de C. D. non illud quidem Maximum, quod Noæ temporibus contigisse sacræ literæ testantur; sed tamen majus eo, quod Deucalionis seculo bonam terræ partem inundavit. Dicebatur autem & *Ogygus*, & ex Athenienſium regibus primus omnium fuisse fertur. Euseb. Chron. lib. 1. Πρῶτος παρ' Ἀθηναίοις (βασιλεὺς) μυθεύεται Ὤγυγος. Etymologici Auctor. Ὤγυγος ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηναίων. Erat vero Neptuni fil. & Alitræ. Ilacius Tzetzes ad Lycophronem Ὁ δὲ Ὤγυγος υἱὸς ἦν Ποσειδῶνος, καὶ Ἀλίτρας. Stephanus filium Termeræ dicit. Ὠγυγία λέγεται καὶ ἡ Βοιωτία, καὶ ἡ Θήβη, ἀπὸ Ὠγύγου υἱοῦ Τερμέρας. Scholiastes Apollonii ex Corinnâ filium Bœoti tradit, lib. 3. Ὠγυγίας δὲ τὰς Θήβας ἀπὸ Ὠγύγου τοῦ βασιλεύσαντος αὐτῆς. Κόρινν δὲ τ' Ὤγυγον Βοιωτὸν φησίν. Thebæ ab hoc rege & conditore, uti supra diximus, *Ogygiæ* cognominabantur. Pausan. in Bœotic. Γῆν δὲ τὴν Θηβαΐδα οἰκῆσαι πρῶτον λέγουσι τοὺς Ἐκτίωνας, βασιλέα δὲ αὐτῶν ἦν Ἐκτίωνα ἄνδρα αὐτόχθονα Ὤγυγον, καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς πολλοῖς ἦν ποιητῶν ὀνόματος ἐς τὰς Θήβας ἐστὶν, Ὠγυγίαι. Immo Bœotia universa *Ogygia* dicta, teste Strabone lib. 9. Ἡνίκα τ' Βοιωτίαν ὑπῆξεν, καλουμένην τότε Ὠγυγίαν. Quin & Thebarum urbis porta quædam *Ogygia* appellabatur. Pausanias ubi supra, Thebarum portas recensens: Τὰς δὲ ἐπὶ ταύταις πύλας, ὀνομάζουσιν Ὠγυγίας. *Præter eas portas, est quæ Ogygia nominatur.* Lutatius ad Statii Theb. 7. *Una Thebarum porta ex septem Ogygia nuncupatur.* Tum antiqua quoque cuncta etiam *Ogygia* dicta. Hesychius, Ὠγύγια, ἀρχαῖα. Item Ὠγύγιε, παλαιὲ, ἀρχαῖε. Ita Etymologus, Suidas, Eustathius: Ita Nicander in Theriacis Ὠγύγιον δ' ἄρα μιν θεὸν ἐν αἰζηοῖσι φορεῦσιν. Ubi Scholiastes, Ὠγύγιον ἀπὸ Ὠγύγου τινὸς, ὃς ἦσαν ἀρχαῖος, καὶ παλαιός. Philo Judæus de sacrificiis Abelis & Caini. Παλαιοῖς, καὶ Ὠγυγίοις ἐντρεφεῖς δόξαις, *Antiquis & vetustis opinionibus innutriri.* Atque uti ab antiquitate ejus vetera quæcunque *Ogygia* appellabant; ita quoque à potentiæ illo tempore magnitudine, magna omnia. Suidas. Ὠγύγιον, ἀρχαῖον, παλαιὸν, ἢ ὑπερμεγέθη. Atq; sic interpretatur apud Hesiodum in Theogon. Jo. Meursius, cui hanc notam debeo:

Τοῖον ἀρ' ὄρκον ἔθεντο θεοὶ Στυγὸς ἄφθιτον ὕδωρ
Ὠγύγιον.———

Ac pro magno utitur quoque eâ voce Philo lib. *Quod Deus sit immutabilis.* Ἀστεῖος μὲν λόγος, ἐπαινετὰς τ' παρέξει ὠγύγῳ εὐήθειαν παρέχοντας. i. e. *Sermones quidem civiles, ac laudabiles actiones præterire, ingens vecordia est.* Et Ὠγύγιον ἄνθρωπον Heliodorus *hominem staturæ ingentis* appellavit. Porro ab *Ogyge* etiam Attica dicta *Ogygia*. Stephanus in Ὠγυγία, ὡς Χαρὰξ φησὶν ἐν τοῖς Χρονικοῖς. Etiam Ægyptus, Bœotia, & Lycia. Videatur idem Stephanus in Αἰγυπτος, Βοιωτία, & Ὠγυγία. Hujus tempore Minerva conspecta fuit ad lacum Tritonidem. Aug. de C. D. 18. 8. *Minerva vero longe his antiquior. Nam temporibus Ogygi ad lacum, qui Tritonis dicitur, virginali fertur apparuisse ætate.* Eusebius in Chron. Can. Ὤγυγος ἐν Ἀκτῇ, τῇ νῦν Ἀττικῇ ἐβασίλευσεν, ὅτε παρδὰν φασὶν τὴν Τεττονίδα λίμνην, Ἀθηνᾶ παρ' Ἕλλησιν ὀνομάζη. Hic condidit Eleusinem, aliasque urbes quasdam. Africanus apud Euseb. Præp. Ev. lib. 10. Ἀπὸ τ' πεντεκοστῆς καὶ πέμπτης Ὀλυμπιάδος, ὅτε Ὤγυγον, ὃς ἔκτισεν Ἐλευσῖνα. Pausanias de conditore urbis verbum nullum faciens, nominatam esse dicit ab Eleusine; quem Mercurii & Dairæ, cum nonnulli filium dicerent, alii rursum Ogygi commemorabant. Locus iste est in Atticis, ubi in Eleusiniis agit: Ἐλευσῖνα δ' πρωα, ἀφ' ἧς τ' πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἔρεμυ παῖδα εἶ, καὶ Δαείρας, Ὠγυγα δὲ ἄλλοι δυναστεῦσ. Τοῖς δὲ ὅτι πεπαιδεύκασι, Ὠγυγον πατέρα. Hujus temporibus Mosen extitisse tradunt. Justinus Martyr Orat. ad Gentiles. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Ὠγύγου τ' καὶ Ἰνάχου, ὃς καὶ γνησίως τινὲς ἦσ παρ' ὑμῖν εἰλήφασι γενεαλογοῦσ, Μωυσέως μέμνηται, ὡς ἡγεμόνος τ' τ' ἀρχοντος τῶν ἦσ Ἰουδαίων ἡμῖν. Idem tradit Africanus apud Euseb. Chron. lib. 1. & de Præp. Evangel. lib. 10. aliique auctores. Verumtamen alii posteriorem eum volunt. Sub hoc, uti supra innuimus, accidit diluvium apud auctores πολυθρύλλητον. Tatianus contra Gentes. Μνημονεύεται παρ' Ἀθηναίοις Ὤγυγος, ἐφ' οὗ κατακλυσμὸς ὁ πρῶτος. Meminit item ejus Nonnus Dionys. lib. 3.

Πρώτῳ μὲν καλέσαντος ἐπειρήσιν νιφετοῖο
Ὠγυγος, ἠλιβάτοιο δ' ὕδατος αἶψα πέμπων
Χθὼν ὅτε κλύσετο πᾶσα καταῤῥυτος.

Ex hoc diluvio sospitem eum evasisse, discimus ex Africano apud Euseb. de Præp. Evang. lib. 10. Φαυλὸν τοίνυν ἐν τῇ τῆς συγγράμματος Ὤγυγον, ὃς τῆς πρώτης κατακλυσμῷ γενόμενον ἐπώνυμος, πολλῶν διαφθειρόντων διασωθείς, καὶ τ' ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ λαοῦ μὴ Μωσέως ἔξοδον γεγραφῆναι. Quamquam periisse ipsum hoc diluvio, à Cedreno memoretur, his verbis. Ἐν δὲ τοῖς χρόνοις Μωυσέως γέγονέ τις ἀνὴρ μέγας, ἐκ τ' φυλῆς Ἰάφεθ, ὃς, αὐτόχθων ὤν, ἐβασίλευσε τ' Ἀττικῆς ἔτη πεντήκοντα δύο. Ὄνομα τῷ ἀνδρὶ Ὤγυγος, ἐπ' αὐτοῦ γέγονε κατακλυσμὸς ἐν τῇ Ἀττικῇ μόνῃ, αὐτὸς τ' ἀπώλετο, καὶ ἡ χώρα πᾶσα. Uxor Ogygi Thebe fuit, Jovis filia, ex Jodamâ Tithoni. Lycus in opere *de Thebis* apud Ilacium Tzetzem com. in Lycophronem. Ζεὺς μιγεὶς Ἰοδάμᾳ τῇ Τιθωνῇ, τῷ Ἀμφιτρύωνος, γαμηθῇ Θήβῃσι, ἣν δ' ἔδωκεν Ὠγύγῳ, ἀφ' οὗ Ὠγυγία

Ὠγυγία ἡ Θήβη. Filios ejus duos invenio; unum Cadmum, alterumque Eleuſinem. Cadmus memoratur Suidæ. Ὠγύλια χαλεπὸν, ὅτι πρὸ ὀχλήσεων, μᾶλλον συνέβη Κάδμον; ἢ Ὠγύγια, διὰ τὰς δυναστείας, καὶ τοὺς πειρατὰς. De Eleuſine Pauſanias ubi ſupra. Ἐλευσῖνα δὲ ἔρεσα, ἀφ' ἣν ἢ πόλιν ὀνομάζουσιν, οἱ μὲν Ἑρμῆ παῖδα εἶναι τὸν Δαείρην, Ὠκεανοῦ δὲ θυγατρὸς λέγουσι, τοῖς δὲ ἔτι παλαιοτέρα, Ὠγύγου εἶναι πατέρα. Filias plures habuiſſe, & in his Alalcomeniam, animadverto apud Pauſaniam in Bœoticis. Οἱ δὲ, καὶ τὸν Ἀλαλκομενέα πρὸ Ὠγύγου θυγατέρων, φασίν. Etiam Aulidem ille indicat, à qua Aulis, urbs Bœotiæ, nuncupata, in Bœoticis iiſdem; Καὶ ὀλίγον ἀπωτέρω τούτου τὴν Αὐλίδα. Ὠνομασθῆναι δὲ ἀπὸ τῆς Ὠγύγου θυγατρὸς φασὶν αὐτήν. Quin tres erant; hæ quas dixi, Aulis, & Alalcomenia, tertiaque Thelxinia, atque omnes Πρωτιδικαὶ nuncupatæ. Vide *Praxidice.*

Oileus, Locrorum rex, pater Ajacis, quem Οἰλῆος ταχὺν υἱὸν vocat Homerus. Virg. Æn. 1.

Unius ob noxam, & furias Ajacis Oilei.

Olenus, vir quidam, qui Lethæam duxit uxorem eximiâ pulchritudine, adeoque ſuperbam, ut ſe Deabus præferret. Illæ autem cum de eâ ſupplicium ſumere vellent, Olenus in ſe culpam uxoris transferre volens, unà cum illâ in lapidem converſus eſt. Ovid. Met. lib. 10.

Quique in ſe traxit crimen, voluitque videri
Olenus eſſe nocens: tuque ô confiſa figurâ
Infelix Lethæa tuâ, junctiſſima quondam
Corpora, nunc lapides, quos humida ſuſtinet Ida.

Ab *Olenus* eſt adject. *Olenius*, ut *Olenia Capra*, quam ſic fictam volunt, quòd apud urb. Bœotiæ *Olenum* nutrita fuerit, ut eſt apud Strab. lib. 8. vel quod in *ulnas Aurigæ* ſive *Oleni* Vulcano prognati filiæ excepta fuerit. Aratus in Phænomenis.

Ὠλενίην δέ μιν αἶγα Διὸς καλέουσ' ὑποφῆται.

Ubi Scholiaſtes: Ὠλενίην λέγει, διὰ τὸ ὅτι ἡ ὠλένης τῆς μητρὸς, ἢ ὡς ἄλλοι, Ὠλένου θυγάτηρ. Ovid. Faſt. lib. 5,

Naſcitur Oleniæ ſidus pluviale Capellæ,
Illa dati cœlum præmia lactis habet.

Olybrius, Conſul Rom. cum Probino, A. U. C. 1148. Claudianus in Prob. & Olyb. Coſſ.

——*Veteris quis facta Probini*
Neſciat, aut nimias laudes ignoret Olybri?

Olympia, orum, ludi ab Hercule inſtituti in honorem Jovis, circa Olympiam Eleæ reg. urbem; à quâ & nomen habent. Hercules enim Augeâ Elidis rege ſuperato, ejuſque ſtabulo repurgato, in campis Olympiæ vicinis, juxta Alpheum flu. ſacrum certamen inſtituit, quod quinto quoque anno, vel, ut Lycophronis interpres aſſerit, quinquageſimo menſe, celebraretur: idque eo conſilio, ut in illo certamine, Græciæ juventus ſeſe pentathlo, ſeu quinquertio exerceret, *cæſtibus* ſcilicet *curſu, ſaltu, diſco*, & *palæſtrâ*: iiſque velut meditationibus vero certamini præluderet. Huic certamini, quinto die finis imponebatur, & victor, qui *Olympionices* vocabatur, & qualem eſſe, uti Cic. pro L. Flacco refert, apud Græcos judicabatur prope eſſe majus & glorioſius, quam Romæ triumphaſſe; oleaſtro, vel, ut Ariſtoteli placet, oleâ, quæ Philoſtephanos dicitur, coronabatur; tantùmque honoris ei habebatur, ut non per portas urbis, ſed per ruinas murorum, ſublimis in curru in patriam reveheretur. Hinc *Olympiacus.* Virgil. Geo. 3.

Si quis Olympiacæ miratus præmia palmæ,
Paſcit equos. ——

Item *Olympicus.* Horat. Carm. 1. 1.

Sunt quos curriculo pulverem Olympicum
Collegiſſe juvat. ——

Lucianus in Harmonide περὶ μεγάλων Ὀλυμπίων meminit, ubi τὰ μεγάλα non παρέλκει, ſed eò quòd in pluribus locis Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit *Olympia magna* ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquiſſima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in totâ Hellade, ſed etiam Italiâ, Siciliâ, Aſiâ, Ægypto, Syriâ, Cyrenaicâ, concurrentibus ad ſpectaculum & athletas & quadrigas eò mittentibus: Minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta; quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad Orat. περὶ παραπρεσβείας his verbis. Τὰ Ὀλύμπια δὲ φησὶν Ἀρχέλαον ἐν Διῷ τῆ Μακεδονίας κατὰδειξεν, ἤγετο δὲ ἐνιαύσια, ὡς φησὶν, ἡμεῖς ἰσαρίθμους τῆ Μούσης. Eodem nomine erant etiam Athenis, uti docet Pindari Scholiaſtes ad Olymp. 7. ad hæc verba Κεφαλαῖς ἐν Ἀθήναις. Sic enim commentatur: Ἔστι δ' ἂν ἤτοι Παναθήναια, ἢ τὰ Ἡράκλεια ἢ τὰ Ὀλύμπια. &c. Vetus inſcriptio Romana, de quâ Joſ. Scaliger lib. de Emend. Temp. 5. pag. 476. Olympia etiam poſt Panathenæa recenſet, & Heſychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθλητῶν ἀγών. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt *Olympia magna* ea, quæ Piſæ committebantur. Originem Olympiorum lege apud Pauſan. lib. 5. Honorem ejus quod attinet, Pind. Od. 1. Olymp. ait hoc certamen excedere inter reliqua, non aliter atque inter Elementa aqua excellit, inter opes aurum, Sol inter ſidera: additque nihil ſe excellentius cantaturum, Μηδ' Ὀλυμπίας ἀγῶνα φέρτερον αὐδάσομεν. Olympionicarum vero quatuor præmia fuere, quæ Ludovicus de La Gerda recenſet ad prædictum Virgilii locum. Primò Corona ex Oleaſtro. Archias, qui unico verſu præmia certaminum quatuor ita incluſit:

Ἆθλα δὲ ἦν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πῶυς,

Ubi κότινος Olympicos ludos reſpicit, & *Oleaſter* ſig. Ariſtophanes in Pluto, præcedente mentione Olympici certaminis, ita ait.

Τῶν ἀθλητῶν τοὺ νικῶντας στεφανώσας κοτίνῳ στεφάνῳ.

Philo in lib. ὅτι πᾶς σπουδαῖος ἐλεύθερος. Τὸν περὶ κοτίνων, καὶ σελίνων ἐυκλεὴς ἀγωνιστὴς ἢ τελευτή. Nazianzenus loquens cum S. Cypriano Orat. 18. Τοῦτό σοι καὶ πρὸς λόγων γέρας, καὶ τῆ ἀθλήσεως, ἀντὶ κότινου Ὀλύμπιου. Ubi malè Latinus Interpres vertit *Olivam Olympicam.* Oppianus Κυνηγετικῶν quarto.

—— Πολλοῖσιν ἐρεψάμενος κοτίνοισι

Dio quoque Chryſoſtomus Orat. 27. nominans 4. illa præmia, unum eorum ponit κότινον. Stat. 6. Thebaidos.

Hunc pius Alcides Pelopis certavit honorem,
Pulvereumque ferâ crinem detorſit olivâ.

Circumfertur & Græcus verſiculus:

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρειν ἀγελάται.

Plinius in promptu eſt lib. 15. cap. 4. & lib. 16. cap. 44. Quædam etiam ad hanc rem obſervat ex Themiſtio Junius, lib. 4. cap. 21. Secundò, Corona ex oleâ. Virgilius Geor. 2.

Ipſe caput tonſæ foliis ornatus olivæ
Dona feram. ——

Eurip. apud Plut. in Alcib. Olympionicen infert δὶς στεφθέντα ἐλαίᾳ. Pind. Od. 4. Olymp. Plaumidem Olympici certaminis victorem ἐλαίᾳ στεφανωθέντα Πισαίᾳ. Vide Cæl. Rhod. lib. 12. cap. 19. Cui adjunge Artemidorum, lib. 4. cap. 54. qui de Olympiis loquens utrumque nominat ἔλαιαν, & κότινον. Tertiò, Corona ex auro. Ideoque Pindarus Olympiam vocat, μιτρέφεα χρυσοστεφάνων ἀέθλων. Quarto ferebant non ſolum coronas in capite, ſed palmam in manu. Vitruvius, lib. 9. *Athletis, qui Olympia, Pythia, Iſthmia, Nemea viciſſent, Græcorum majores ita magnos honores inſtituerunt, uti non modo in conventu ſtantes cum palmâ & coronâ ferant laudes, ſed etiam cum revertantur in ſuas civitates cum victoriâ, triumphantes quadrigis in mœnia & in patrias invehantur, è reque publicâ perpetuâ vitâ conſtitutis vectigalibus fruantur.* Seneca in Agamemnone:

Cape hoc decorum ludicri certaminis
Inſigne frontis, lævâ victricem tenens
Frondem, virenti protegat ramo caput,
Et iſta donum palma Piſæi Jovis
Velamen eadem præſtet, atque omen tibi.

Hæc tantum inveni, ſi quis alia, his adjungat. Nam verba illa in Prologo Agathiæ, ὃ γὰ οἶμαι κοτίνε γε ἕνεκα, καὶ σελίνε οἱ Ὀλυμπιονίκαι ἐν τῆ κονίσραις ἐναπεδύοντο. Hæc verba, inquam novum præmium non faciunt, etiamſi apium nominetur; Nam apium præmium fuit tantum Nemeorum, ſed ex dignitate Olympicorum natum, ut trium etiam reliquorum ludorum certatores *Olympionicæ* dicerentur, & ſenſu iſto capiendus Agathias. Ulpianus in Demoſth. Orat. contra Leptin. inſinuat præmium aliud, Οἱ γὰ δὴ τῶν ἀγώνων εἰσὶ στεφανῖται, οἱ δὲ ἀργυρεῖται. Sed non liquidum, an Olympicorum eſſet pecunia, & credibile non fuiſſe. Nam apud Herod. lib. 8. Tigranes laudat Græcos, quod in Olympicis darent præmium, στέφανον, ἀλλ' ὐ χρήματα, De la Cerda.

Olympias, ſpatium quinque ſeu quatuor potius annorum. Vide Scalig. lib. 2. Auſon. Lection. cap. 23. & lib. de Emend. Temp. Seneca in Hercule Inſano. v. 839.

Quantus Eleum coit ad Tonantem,
Quinta cum Sacrum revocavit æſtas.

Ubi Farnabius, *Quarto quidem expleto anno, quinto ineunte; neque enim Olympias, aut luſtrum quinque abſolutos annos complectitur.* Ibi etiam pro *coit* alii *ruit* malunt. Sane Ovid. 1. de Art. Am.

Sic ruit ad celebres cultiſſima fœmina ludos.

Cenſorinus de die Nat. cap. 18. *Sed horum omnium* Πενταετηρίδας *maximè notandis temporibus Græci obſervant,*

id

id est, quaternum annorum circuitus, quas vocant Olympiadas. Hoc esse verum spatium Olympiadis, videre est apud Dionys. Halicarn. lib. 1. Rom. Ant. pag. 61. Nam centum viginti annos, triginta Olympiadas facere, disertè memorat. Vide Africanum citatum ab Eusebio, lib. x. Præp. Evang. pag. 286. D. Cyrillum Catech. 12. quique illum locum in sua collectanea retulit, Suidam in Ὀλυμπίας. Isidor. lib. 5. cap. 37. Solin. cap. 1. Quia vero hoc temporis spatium etiam πενταετηρὶς dicitur, ideo Poetæ pro solido quinquennio accepere. Ovid. Pont. 4. 6.

In Scythiâ nobis quinquennis Olympias acta est,
Jam tempus lustri transit in alterius.

Olympias, Alexandri M. mater. Plutarchus.

Olympiodorus, vir quidam qui docuit Epaminondam tibiis canere. Item historicus, qui historiarum condidit libros 22. atque incepit ab Honorii Consulatu septimo, & Theodosii secundo, h. e. An. Dom. 407. desiit vero ubi Valentinianus, Placidæ & Constantii fil. factus est Imp. Rom. h. e. anno 425. Dicavit historiam suam Theodosio minori, Arcadii filio. Stylo usus est commentariis non historiæ, convenienti; quod nec ipse nescivit, ut qui libros suos Ὕλας, sive sylvam, historiæque materiam inscribat: uti Latini solent Commentarios. Auctor Photius; apud quem etiam Excerpta admodum luculenta ex commentariis istis habemus. Vossius. *Olympiodorus* scripsit in Threnos, & Ecclesiasten, itemque in Meteora Aristotelis, & Hypotheses in librum Job. Diversus est *Olympiodorus* ille ὁ Ἀθηναῖος φεσγατίσους, qui de Diogene Cynico nonnihil tradidit, teste Laertio, lib. 6. Fuit & *Olympiodorus* Alexidis apud eundem Laert. in Platone. Item *Olympiodorus* tibicen, magister Epaminondæ fuit, teste Aristoxeno apud Athen. lib. 4. Denique medicus quidam apud Plin. lib. 1. 12.

Olympius Nemesianus, qui, teste Vopisco in vitâ Cæsarum, scripsit Halieutica, Cynegetica, &c.

Olympius præsul, natione Hispanus, inter Christianos scriptores commemoratur à Gennadio. Edidit librum adversus eos, qui naturæ non arbitrio vitam referunt. Item unus ex Italiæ Exarchis.

Olympus, historicus, cujus ætatem satis indicat, quòd fuit medicus Cleopatræ, Julii prius, post Antonii, amasiæ, de quo Plut. in Anton.

Omphale, regina Lydiæ, cui Hercules propter amorem servivit, multisque ab eâ muneribus est donatus, quod ad Sangarim flu. serpentem multos homines interficientem interemisset. Hæc, ut tradit Donatus in Terentium, ipsum Herculem sibi servientem etiam ad lanificium compulit, cum ipsa calathum & colum, cultusque fœmineos, sagittis & clavâ, leonisque tegmine mutasset. Terentius in Eunucho.

Qui minus quam Hercules servivit Omphalæ.

Propertius, lib. 3. eleg. 11.

Omphale in tantum formæ processit honorem,
Lydia Gygæo tincta puella lacu,
Ut qui pacato statuisset in orbe columnas,
Tam durâ traheret mollia pensa manu.

Ovid. in Fast. ubi de Omphale:

Cultibus Alciden induit illa suis.

Tertullianus, lib. de Pallio: *Turpius adhuc libido virum cultu transfiguravit, quam aliqua materna formido; tametsi adoratur à vobis, qui erubescendus est Scytale sagittipelliger ille qui totam epistheti sui sortem cum muliebri cultu compensavit.* Idem Ovidius:

Dat tenues tunicas Gætulo murice tinctas.

Has ἀζῆν κύπασσιν vocavit Diotimus Poeta vetus, traditque ab eâdem in templo Dianæ consecratas in hoc Epigrammate, nescio an adhuc edito:

Χαῖρέ μοι ἀζῆρε κύπασσι ϑ' Ὁμφάλη ποτὲ Λύδη
Λυσιμάχη φιλότητι ἥλσιν ἐς Ἡρακλέης
Ὅλσι ϑ' ἥδε κύπασσι, καὶ ὡς τότε καὶ πάλιν ὡς νῦν
Χρύσεον Ἀρτέμιδος τῆσδ' ἐπέδης μέλαθρον.

Seneca in Hippolyto:

Natus Alcmenâ posuit pharetram,
Et minax vasti spolium leonis;
Passus aptari digitis smaragdos,
Et dari legem rudibus capillis:
Crura distincto religavit auro,
Luteo plantas cohibente socco.
Et manu, clavam modo quâ gerebat,
Fila deduxit properante fuso.
Vidit Persis, ditisque ferax
Lydia regni, dejecta feri
Terga leonis; humerisque quibus
Sederat alti regia cœli,
Tenuem Tyrio stamine pallam.

Vide Athen. lib. 6. Plut. in Theseo. Ovid. 2. de Art. Am. & in epist. Dejaniræ. Apollodor. lib. 2. Meminit & Pausan. in Atticis. Non omittendus est Palæphatus ubi de *Omphale.* Λέγεϑ ὡς ποτὲ ἐν Ἡρακλῆς ταύτῃ, ὁ ϑ λόγος μάταιος. Ἔξὸν γὰ καινὴν καὶ ἄλλ' ἀπαράλογον αὐτῇ, διαπλέειν. Ἐβούετο τοῖον δέ τι. Ὀμφάλη ἰὼ Ἰαρδάνε συγάτηρ, Λυδῶν βασιλέως, αὐτὴ ἀκόσμα ϑ ἐοικὼ Ἡρακλέης, ϑεσπεσίῃσι ἐρᾷν αὐτῆ. Ἡρακλῆς πλησιάσας ἔρωτι ἑλὼ αὐτῆς, γυνᾷ δ' ἐξ αὐτῆς ὑὸν Λαομέδοντα, ἠδέμενος ϑ αὐτῇ ἐποίει ὅτι ϑεσπέσιος ἦ Ὀμφάλη, οἱ ϑ ὀνήσεις ἀπέλαυον λατρεύειν αὐτῇ.

Onesicritus, in Alexandri comitatu fuit, qui ab eo ad Indiæ sophistas missus erat: atque ex iis etiam collocutus est cum Calano, nobili philosopho; qui postea in Persiam usque Alexandrum est secutus, ac spectantibus Macedonibus & Persis spontaneo ultimum diem vivicomburio clausit. Auctor Strabo, lib. 15. quo res Indicas persequitur. Meminere *Onesicriti* præter Strabonem, qui multa imprimis ex eo refert, etiam Plut. in Alex. (ubi & legas, fuisse philosophum ex Diogenis Cynici contubernio) Agellius, lib. 9. cap. 4. & Qu. Curtius, lib. 9. Adhæc ita Lucianus de longævis; Ὀνησίκριτος ὁ τὰ περὶ Ἀλεξάνδρου συγγράψας. Item Ælianus lib. 16. de An. cap. 30. ubi vocatur Ὀνησίκριτος ὁ Ἀσυπαλαιεύς. Mentionem quoque ejus idem Ælianus facit lib. 17. ejusdem operis, cap. 6. Item Jo. Tzetzes Chil. 3. Hist. 113. Et, qui antiquâ magis fide est, Arrianus lib. 6. ubi hæc legas; Τῆς ϑ αὐτῆς νεὼς κυβερνήτης Ὀνησίκριτος, ὃς ὢν τῇ ξυγγραφῇ, ἵνα ὑπὲρ Ἀλεξάνδρου ξυνήγαφε, ἢ τοῦτο ἐμιδύσατο, ναύαρχον ἑαυτὸν εἶ) γράψας, κυβερνήτην ὄντα. Sed non in eo solum fefellit, nam in multis ejus fides suspecta fuit. Neque tamen vulgaris navis gubernator fuit, sed regiæ, quod ipse agnoscit Arrianus lib. 7. ubi vocatur κυβερνήτης ϑ νεὼς ϑ βασιλικῆς. De stylo ejus ita censet Suidas, Xenophontem sibi imitandum proposuisse, sed elegantiam ejus assequi minime potuisse. Fuit item medicus.

Onesimus, Cyprius, seu Spartiata, tempore Constantini M. scripsit de Rhetoricâ, de statuum differentiâ, Præexercitationes, Declamationes, & alia. Suidas.. Item Philemonis servus.

Onomacritus, sortilegus Athenienses, Musæi socius, ab Hipparcho Athenis expulsus. Herod. in Polyhymn. *Onomacritum*, Athenienses vatem, Clem. Alex. ait vixisse circa Olympiadem 50. Sed verisimilius est, eum scripsisse 60. Nam addit claruisse tempore principatûs Pisistratidarum. Atqui Pisistratus, qui ter tyrannidem invasit, primo eam obtinuit Olymp. 51, an. 1. obiit autem Olymp. 63. an. ult. Hujus Onomacriti poemata sunt ea quæ Orphei dicebantur; Item χρησμοὶ, sive responsa, quæ Musæo adscribebantur. Vide Voss. Poet. Gr. p. 23.

Opalia, dies festus, Opi Deæ dicatus. Erant autem Opalia post Saturnalia, vel eodem die, quia Opem Saturni conjugem esse crediderunt.

Opertanei, Dii quidam sic dicti. Mar. Capella lib. 1. *In primâ cœli regione sedes habere memorantur post Jovem, Dii Consentes, Penates, Salus, ac Lares, Janus, Favores, Opertanei, Nocturnusque.* Meminit Plinius sacrorum Opertaneorum.

Ophion, vir, qui cum Eurynome uxore, quam genuit Oceanus, ante Saturnum rerum potitus est, quem Saturnus fugavit. Apollon. Argon. lib. 1. de Orpheo canente.

Ἤειδεν δ' ὡς πρῶτον Ὀφίων Εὐρυνόμη τε
Ὠκεανοῦ νιφόεντος ἔχον κράτος ἠλύμποιο,
Ὡς τε βίῃ καὶ χερσὶν ὁ μὲν Κρόνῳ εἴκαδε τιμῆς,
Ἡ δ' Ῥείῃ, ἔπιτον δ' ὑπὸ κύμασιν Ὠκεανοῖο.

Item Gigantis nomen apud Claud. 3. de raptu Pros. Denique unus ex Cadmi sociis, qui è dentibus serpentinis nati fuerunt, unde & nomen traxit. Ὄφις enim Græcè *serpens* dicitur. Ovid. Met. lib. 3.

Quinque superstitibus; quorum fuit unus Echion,
In sua jecit humi monitu Tritonidis arma.

Ophiuchus, sidus cœleste, stellis 16 constans quod Poetæ Latini verbum verbo reddentes *Anguitenentem* appellarunt. Qui Astronomicum Poeticum conscripserunt, Herculem esse putant, qui adhuc in cunis vagiens, angues à Junone immissos manibus præfocavit. Alii Æsculapium esse volunt. Cic. 2. de N. D. *Atque hæc quidem à tergo, propter caput autem Anguitenens.*

Quem claro perhibent Ὀφιοῦχον *nomine Graii:*
Hic pressu duplici palmarum continet anguem.
Ejus & ipse manet religatus corpore torto:
Namque virum medium serpens sub pectore cingit.

Ovid. Met. lib. 8.

Qui medius Nixique genu est Anguemque tenentis.

Opilius Macrinus, cum Diadumeno fil. Imperator ab exercitu salutatus post mortem Caracallæ; annum, aut non multo diutius in imperio fuit; ab exercitu enim uterque interfectus est.

Oppia,

Oppia, una ex Veſtalibus, quæ convicta ſtupri, viva deſoſſa eſt. Hæc enim talium pœna memoratur. Juvenalis.

——Cum quo nuper vittata jacebat
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Oppianus, poeta eximius, Ageſilai & Zenodotæ filius, ex Anazarbo, ſive (ut Suidæ placet) Coryco, Ciliciæ civitate. Scripſit Ἁλιευτικὰ & Κυνηγετικὰ elegantiſſimis verſibus quæ Antonino Caracallæ obtulit, non ſine doctrinæ ſuæ maximâ commendatione. Hujus poemata cum apud Imperatorem recitata eſſent, donatus eſt in ſingulos verſus aureo ſtatere, ut viginti millia aureorum pro omnibus acceperit. Suidas. Vixit annis 30 & ſæviente in civitate Anazarbi paulo poſt peſte obiit parentes relinquens ſuperſtites. Cives autem eum ſepelierunt, & ſumptuoſam ſtatuam illi erexerunt cum hoc epigrammate:

Ὀππιανὸς κλεινὸν ἔλαχον ἀοιδὸν, ἀλλά με μοῖρης
Βάσκανος ἐξήπαξε μίτος, κρυερὸς τ' Ἀΐδας με
Καὶ νέον ὄντα κατέφθιτο, ἐυεπίης ἐπιδόντα.
Εἰ δ' ἔτι πολύν με χρόνον ζόον εἱμαρτὸν φόρος αἰνὸς
Ἔτασεν, ὄφρ' ἄν τις μοι ἴσον γέρας ἄλλαχθι φανῇ.

Oppianus vatum decus immortale fuiſſem,
Invida ni gelidum rapuiſſet Parca ſub Orcum
Me juvenem, placidæ clarum ſplendore Camœnæ.
Ni livor longæ violaſſet tempora vitæ,
Non mihi laude parem quæquam terra alma tuliſſet.

Ops, *opis*, filia Cœli ex Veſtâ, ſoror & conjux Saturni, quæ & *Rhea* & *Cybele*. *Ops* autem idcirco dicta putatur quòd terræ *ope* vita hominum ſuſtentetur. Cic. lib. 2. de N. D. *Terram Opem Latini idcirco nominant, quod opes omnes è terrâ.* Unde & Plutus in Theſmophoriis unà cum Cerere colitur. Ariſtoph. Reperitur apud Heſych. Ὦπις, unde noſtrum *Ops* ait Scaliger. Ab Ὦπις autem vel Ὦπις, ὀπίζειν *colere*, ut *Venerari à Venere*. Porro *Ops*, vel *Opis* pro Rheâ, ut ſupra diximus, Latinum eſt, pro Dianâ autem Græcum Ὦπις, & Οὖπις Doricè. Vetus Poeta apud Macrobium, lib. 5. cap. 22.

Τιμῶσιν πάχεον Ὦπιν βλιτῆες ὀΐεσσιν.

Callimachus Hymn. 3.

Οὔτε ἄνακα ἐνῶπιν, φαεσφόρε. ——

Meurſius. Tibullus 1. 4.

At qui non audit Muſas, & vendit amorem,
Idææ currus ille ſequatur Opis:
Et ter centenas erroribus expleat urbes,
Et ſecet ad Phrygios vilia membra modos.

Turrigeram vocat Ovidius Triſt. 2.

Ipſe quoque Auſonias Cæſar matreſque nuruſque
Carmina turrigeræ dicere juſſit Opi.

Optatus, libertus Cæſaris, præfectus claſſis ſub Tiberio Claudio Principe, ſcaros à mari uſque Carpathio petitos inter Oſtienſem & Campaniæ oram ſparſos diſſeminavit. Ab eo tempore frequentes in Italiæ littore inveniuntur. Plinius, 9. 7.

Optatus, Afer, Epiſcopus Milevitanus. Ejus extant de Schiſmate Donatiſtarum contra Parmenianum Donatiſtam libri ſeptem, cum Notis & Emendationibus Merici Caſauboni Canonici Cantuarienſis, Londini, A. D. 1631.

Opeiletis, Minerva dicta eſt ab oculis quos ὀπίλους Dores appellant. Refert enim Plut. in Vitis, cum Lycurgus privatorum luxum ſuſtuliſſet, divitibuſque ob hoc factus eſſet inviſus, quendam inſolentem hominem Alcandrum nomine alterum oculum Lycurgo eruiſſe, poſteaque Lycurgum in ejus calamitatis memoriam templum ſtatuiſſe, quod *Opeiletim* vocavit. Pauſaniæ communi Græcorum Dialecto Ὀφθαλμῖτις nuncupatur.

Orbana, Dea quæ Romæ ad ædem Larium Aram habuit. Plin. 2. 7. Lege *Orbona*. Arnobius. *Orbona Dea in cujus tutelâ erant orbati liberis parentes.*

Orbilius, Beneventanus Grammaticus, tempore Ciceronis profitebatur, vir acer in diſcipulos, ac *plagoſus* propterea ab Horatio dictus. Vixit prope ad centeſimum annum, amiſſâ jampridem memoriâ, relicto ex ſeſe Orbilio, & ipſo Grammatico. Tranquillus.

Orchamus, Aſſyriorum Rex, Achæmenidis filius, qui ex Eurynome conjuge Leucothoen filiam ſuſcepit, quam poſtea vivam defodit, quod cum Sole concubuiſſet. Domitius in Comment. in Ibin Ovidii, & Ovidius ipſe Met. 4. Lege *Orchamus.*

——Leucothoe multarum oblivia fecit;
Gentis odoriferæ quam formoſiſſima partu
Edidit Eurynome, ſed poſtquam filia crevit
Quam mater cunctas, tam matrem filia vicit.
Rexit Achæmenias urbes pater Orchamus: iſque
Septimus à priſci numeratur origine Beli.

Et paulo poſt,

——Ille ferox immanſuetuſque precantem,
Tendentemque manus ad lumina Solis, & Ille
Vim tulit invitæ, dicentem, defodit altâ
Crudus humo; tumulumque ſuper gravis addit arenæ.

C. Orchius, Trib. plebis, tertio ante anno quam Cato Cenſor fieret, legem tulit de Senatus ſententiâ, quæ dicta eſt *Orchia*, quâ præſcribebatur numerus convivarum. Macrob. Sat. 3.

Oreades, Nymphæ montium, ἀπὸ τοῦ ὄρους, quod *montem* ſig. Virgil. ubi de Dianâ:

——Quam mille ſecutæ
Hinc atque hinc glomerantur Oreades:

Ovid. Met. lib. 8.

Talibus agreſtem compellat Oreada dictis.

Calpurnius Eclog. 4.

Per juga ſiccato velox pede currit Oreas.

Oreſtes, Agamemnonis & Clytemneſtræ filius; cui ſoror Electra necem parari ab Ægiſtho, qui patrem Agamemnonem interfecerat, matremque conſtupraverat, prævidens, ipſum per pædagogum in Phocidem clam ablegat ad Strophium Phocenſium principem, qui Agamemnonis ſororem duxerat. Illic 12. annos moratus cum pædagogo ſuo Argos rediit, ubi ſub ſpecie hoſpitum Phocenſium, quos Strophius miſerat, ut Oreſtis obitum nunciarent, intromiſſus ad Clytæmneſtram, eam cum Ægiſtho adultero, conſciâ Electra, in ultionem patris occidit. Deinde Pyrrhum quoque, Macarei ſacerdotis ope, in templo Apollinis interfecit, eo quod Hermionem, Menelai filiam, ſibi prius deſponſatam rapuiſſet. Propter quæ ſcelera furiis agitatus eſt, quibus non ante purgari potuit, quam ad aram Dianæ Tauricæ à Pylade perductus, perpetrata facinora expiaſſet. Ἀπὸ τοῦ ὄρους, i. e. *à monte* dictus eſt, vel ob magnam & monſtroſam corporis magnitudinem, quod ſeptem cubitos longitudine æquaſſe Herodotus & Solinus prodiderunt; vel, ut immanes ac feros ejus mores exprimerent, id quod Euſebius vult Præp. Evang. lib. 4. & ante Euſebium Plato. De furore ejus multa Sophocles in *Electrâ*, Euripides in *Oreſte*, Val. Flaccus, lib. 7. & alii authores. Virgilius:

——Scenis agitatus Oreſtes.

Juv. Sat. 1:

Nec dum finitus Oreſtes.

ſcilicet fabula de Oreſte. Probus ſcribit diu illum hoc furore vexatum didiciſſe tandem ex reſponſo, non prius ſe liberaturum iri, quàm flumine eſſet ablutus, quod ſeptem fluminibus confunderetur; atque ita tandem in Rhegini agri flumine purgatum ad priſtinam mentem rediiſſe; cujus & Varro meminit Rerum Humanarum, lib. 10. Neronem etiam de Oreſte Tragœdiam cantaſſe, idque in ſcenâ, apud Suetonium legas. Hic *Oreſteus*, ut *Oreſtea Dea* apud Ovidium, & *fides Oreſtea* apud Claudianum. Vide *Pylades*, & *Iphigenia.*

Orgia, Bacchi ſacra, alio nomine *Bacchanalia*, *Dionyſiaca*, *Trieterica*, de nocte celebrari ſolita, omni poſthabito pudore, teſte Livio, in Thraciâ primum ab Orpheo inſtituta, à quo etiam *Orphica* dicta ſunt, Diodoro Siculo authore. Virgil. Geo. 4. ubi de Orpheo:

Inter ſacra Deum nocturnaque Orgia Bacchi.

Idem Æn. 4.

——Qualis commotis excita ſacris
Thyas, ubi audito ſtimulant Trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 12. (ubi de Baccho agit)

—— Cui Thracius Orpheus
Orgia tradiderat cum Cecropio Eumolpo,

Statius 1. Achilleidos:

Lucus Agenorei ſublimis ad Orgia Bacchi
Stabat.——

Idem lib. 2.

——Quid ſi Bacchea ferentes
Orgia, Palladias aut circumvideris aras?

Claudianus:

——Dubitaſſent Orgia Bacchi
Cui furerent.——

Inde Heſychius: Ὀργιάζειν, τελεῖν Διονύσῳ. Catullus in Ariadnâ:

Pars obſcura cavis celebrabant Orgia ciſtis,
Orgia, quæ fruſtrà cupiunt audire profani.

Juvenal. Sat. 6.

Talia ſecretâ celebrabant Orgia tædâ
Cecropiam ſoliti Bapæ laſſare Cotytto.

Nomen traxerunt ἀπὸ τῆς ὀργῆς, i.e. *à furore* vel *irâ*, ut cenſet Euſeb. de Præp. Evang. Phurnutus, & alii, vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν i. e. *montibus*, quòd in montem Citharonem ſacra illa ex Thraciâ primùm tranſtulerit Orpheus; vel ἀπὸ τοῦ ὁργάδην, h. e. *conſecratis alicui Deo locis.* Vel ἀπὸ τοῦ εἴργειν, i. e. *arcendo*, quòd profani arcentur ſacris, id quòd Apollonii interpres

interprès lib. 1. etiam affirmat his verbis: Ὄργια, μυστικὰ ἔθη, τὸ ὀργᾶν τοῦ ἀμύητος αὐτῆς. Addit; ἢ παρὰ τὸν ἐν ὀργάσι γινόμενα, ὀργάδας γὰρ συμφύτους τόπους καλοῦσι, καὶ ὑγρούς. Possis etiam a ῥέζω deducere, cujus præteritum ἔοργα, ut ita dicantur quasi ῥέζια ἔργα. Est & verbum Ὀργᾶν, idem Græcis quod ἐρᾶσθαι, h. e. appetere, quâ in significatione usus est quandoque Aristoteles in Problem. τιμμ. ΚΑ'. Et Hesychius Ὀργᾷ, ὀπτιτανθῶσι ἐπιθυμεῖ. Quid si quis inde auspicium nominis deducere velit, cum constet omne eos turpitudinis genus exercuisse in iis sacris. Hinc verbum Ὀργιάζειν, quod idem est cum θύειν, teste Suidâ, & Ὀργιῶναι Bacchi sacerdotes in specie, & eorum cœnæ δεῖπνα Ὀργιωνικὰ Athenæo. Nam alias etiam aliorum sacrorum antistites Ὀργιῶναι dictas invenio. Scribit enim Servius omnia apud Græcos sacra Orgia significasse, sicut *ceremoniæ* apud Latinos; additq; proprie dicta *Orgia*, causâ turpitudinis à pop. Rom. fuisse antiquatâ. Facit quoque nobiscum Strabo, lib. 10. *Plurimi Græcorum totum ceremoniale negotium, quod* Orgia *vocant, tum Bacchanale & Choricum, & sacrorum mysteria Libero Patri attribuerunt.* Cæterum *Orgia* pro omnibus ceremoniis, uti diximus, capiuntur. Unde idem Strabo, *Cybelem præcipuo venerantur honore, ejus* Orgia *frequentantes.* Hinc Ὄργια πόθων, i. e. *Amorum sacra*, in Epigrammate. Dixit quoque Plato generaliter Ὀργιάζω θεὸν, *sacrificiis placo Deum.* Ita Μυστῶν Ὄργια, apud Aristoph. in Ranis. Hinc Prop. 3. 1.

Primus ego ingredior puro de fonte Sacerdos,
Itala per Graios Orgia ferre Choros.

Sic Stat. 5. Sil. Epitaph. in fil.

——— *Quæ vestra sorores*
Orgia Pieriæ, quas incestavimus aras?

Oribasius, Juliani Imp. familiaris, à quo & Quæstor Constantinopolitanus factus est. Scripsit libros Medicinæ 72. ad Julianum, & eorum epitomen in libris 9. ad Eustathium fil. de Regno, & de Affectibus. Suidas. Eunapius vero Sardinius in lib. Sophist. *Oribasius*, inquit, *Pergamenus genere in eloquentiâ pariter & medicinâ profecit, Julianoque propterea, ut medicus fuit accersitus; invidiâ deinde succedentium Principum bonis privatus, as in exilium ad Barbaros missus, animum Philosophi semper in calamitate retinuit. Tantâ autem apud eas nationes gratiâ & opinione ob doctrinæ, & medicinæ experimenta perseveravit, ut pro Deo penè coleretur.*

Origenes, author Ecclesiasticus, cujus dogmata quædam damnata sunt, cùm in varios errores incideret, quos Augustinus libro de Hæreticis commemorat. A quo *Origeniani* dicti, qui eum sequuntur. Virilia sibi amputavit, ne molestam sibi Venerem experiretur. Imitatus Hierophantas, Athenienſium sacerdotes, qui sorbitione cicutæ se castrabant, quo castius in sacerdotio viverent. Præceptores ejus erant Clemens Alex. & Ammonius. *Secundus Ecclesiæ magister post Apostolos* dicitur Hieronymo. Scripsisse, author est Epiphanius Hæres. 4. Hexaplorum conditor fuit, qui cum duabus posuisset columellis sacrum contextum, semel Hebræis, atque iterum Græcis literis, duabus his columellas addidit quatuor, sc. versionem 70 Interp. Aquilæ, Symmachi, & Theodotionis, unde & *Hexapla* dicebantur. Parum probè de Origene sensit Theod. Beza. Sic enim ille, Epist. 29. *Est certe hic scriptor adeo omnibus modis impurus, sive ita ipse scripsit, sive depravata postea fuerant ejus scripta, ut nullam in Ecclesiâ authoritatem in rebus controversis mereatur.* De Doctrinâ quoque ejus hæc breviter notavit Epiphanius; κακῶς δογματίσας τὰ περὶ πίστεως, καὶ τὰ πλεῖστα τῆς γεγραφῆς κακῶς θρέψας. *Adamantius* ob studiorum & laborum tolerantiam dictus est. Obiit in summâ paupertate A. D. 255. Vide Suidam in Ὠριγένης. *Orus* autem nomen fuit regis Ægyptii, imò apud Etymologum etiam Grammaticis. Atque, ut ἀπὸ τοῦ Διὸς proprium est nomen Διογένης, quasi *Jovigenam* dixeris, sic ἀπὸ τοῦ Ὥρου est Ὠριγένης, quasi *Origenam* dicas. Aliud visum Andreæ Schotto, suis in Origenem Observationibus, lib. 1. contra Celsum, ubi eum tradit ita vocari, qu. Ὀρεσιγενῆ, h. e. *montigenam*; quemadmodum Asoetæ quidam Chrysostomo Hom. 13. in Ep. ad Ephes. οἱ ἐν τοῖς ὄρεσι vocantur, & Laertio Heraclitus Ephesius dicitur ἐν τοῖς ὄρεσι διαιτώμενος. Sed præterquam quod prima in Ὄρος sit correpta, in Ὠριγένης porrecta, hoc nihil ad Origenem Alexandriæ natum & educatum, ubi Or, seu *Orus* pro Numine colebatur, & ab eo quoque hominibus nomen id fuit, ut, quin inde *Origenes* appelletur, minime sit dubitandum.

Origo, mima, & meretrix. Horat. lib. 1. Sat. 2.

——— *Marsæus amator Originis.*

Orion, Poetis venator est, & satelles Dianæ, auditor Atlantis, qui doctrinam de cœlestibus motibus, & stellis ex Libyâ in Græciam attulit. Nomen ejus quidam ab ὄρος, quod sig. differentias temporum anni, ver, æstatem, &c. deducunt. Quanquam Strabo appellatum eum velit *Oriona*, quòd esset educatus in *Oræo* op. Eubœæ. Grammatici vero ab ὄρειν derivant, i.e. *urinâ* quia Cosmicus occasus Orionis in Novembri ciet sævas tempestates; unde Virgilius, Æn. 7. dixit.

Sævus ubi Orion hybernis conditur undis,

Horat. 3. 27.

Sed vides quanto trepidet tumultu
Pronus Orion. ———

Idem Epod. 15.

———*Et nautis infestus Orion*
Turbaret hybernum mare.

Apollonius, lib. 1. Argon.

Χειμείην ὀλοοῖο Διὸς πίλει Ὠρίωνος.

Statius Theb. 3.

Cùm fragor hyberni subitus Jovis, omnia mundi
Clausira tonant, multusque polos inclinat Orion.

Claudianus de bello Gildonico circa finem:

Imbribus humescant Hœdi, nimbosaque Taurum
Ducat Hyas, totusque fretis descendat Orion.

Propertius, lib. 2.

Non hæc Pleiades facium, nec aquosus Orion.

Sanè Plinius, lib. 11. cap. 28. Orionem nominat inter noxia sidera, ita etiam alii. Excitat quippe tempestates ortu suo & occasu. De ortu Virgilius, Æn. 1.

Cum subito assurgens fluctu nimbosus Orion
In vada cæca tulit.———

De occasu Horatius, Epod. 10.

Nec sidus atrâ nocte amicum appareat,
Quâ tristis Orion cadit.

Utrumque Aristoteles conjunxit lib. 2. Meteor. scribens, Orionis δύσιν, καὶ ἀνατολὴν παχεῖαν, *dirum esse ortum occasumque.* Sed aliam causam affert Lactantius, Statii vetus Scholiastes, in lib. 7. Thebaidos. Fabula sic se habet. Pelasgus pauper quidam, *Oenopeus* nomine, vel *Oenopion*, (*Hyreus* autem Ovidio dicitur) Jovem, Neptunum, & Mercurium susceperat hospitio. Qui referendæ gratiæ copiam dedere precandi quod vellet. Pelasgus orbus filium optavit. Dii in corium bovis immolati mingunt, defossumque post novem menses tolli jubent, tum igitur natus est Orion. Ovid. Fast. 4.

Hunc Hyreus, quia sic genitus, vocat Oriona,
Perdidit antiquum littera prima sonum.

Vide Palæphatum de Orione. Hic postea adultus strenuus venator extitit, Dianæque comes adhæsit. Verum cùm corporis robori plus satis fidens, jactitaret nullam esse feram, quam conficere non posset, Terra hominis insolentiam non ferens, scorpionem peperit, cujus ictu Orion interiit; Diana autem eum in cœlum transtulit, & juxta Tauri sidus constituit. Contra tamen Lucanus, scorpionem hunc à Dianâ immissum tradit, aliorumque Deorum miseratione in cœlum fuisse translatum. Sic enim ille lib. 9.

———*Quis fata putaret*
Scorpion, aut vires maturæ mortis habere?
Ille minax nodis, & recto verbere sævus,
Teste tulit cœlo victis decus Orionis.

Ejus meminit Nicander in Theriacis statim ab initio:

Τὸν ἢ χαλαζήεντα χόρῳ Τιτῆνες ἄνακτα
Σκόρπιον, ἐν νίκης τιθέμενοι θάλος, ἤματι κείνῳ
Βοιωτὴν τέρψαντα κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀχεύοντον ὅτε σφιν ὑπὲρ ἄλα θάρσεα πάντα.

Et paulo post:

Τὸ ἢ πέρας ἀθρήσαντα ἐν ἀστράσι δαίμονες αὖτις
Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἰσχεανῷ.

Horatius autem Dianæ telis eum confossum occubuisse tradit in his:

———*Notus & integræ*
Tentator Orion Dianæ
Virgineâ domitus sagittâ.

Oarion dicitur Catullo. Sic enim ille.

Proximus Hydrochoo fulgeat Oarion.

Scriptum reliquit Dorion in libro de piscibus Orionem filium fuisse Neptuni & Brylles Minois filiæ, quæ sententia fuit etiam Hesiodi. Huic sororem addiderunt Candiopen. Fabulantur præterea hunc munus à patre Neptuno impetrasse, ut tam super undas, quàm super terram posset incedere. Alii tamen tantæ fuisse magnitudinis senserunt, ut nulla esset tanta profunditas, è quâ non humeri saltem extarent è mari, quam sententiam sequi videtur Virg. Æn. 10.

——Quam magnus Orion
Cum pedes incedit medii per maxima Nerei
Stagna, viam scindens, humero superemineat undas.

Papinius in Silvis:

———*Magnus quanto mucrone minatur*
Noctibus hybernis, & sidera terret Orion.

Ubi

Ubi gladio armatus introducitur. Unde Ovid. Met. 3.

——*Nitidumque Orionis enſem.*

Et lib. 2. Μετεωρολογ.

——*Enſifer Orion aſpiciendus erit.*

Lucanus:

Enſiferi nimium fulget latus Orionis.

Euripides quoque in *Ione* Ὠρείωνα vocat ξιφήρη. Virgil. Æn. 3.

Armatumque auro circumſpicit Oriona.

Claud. de Conſ. Olybr. & Prob.

——*Jam caligantibus armis*
Debilis Orion dextram miratur inermem.

Seneca in Hercule Furioſo:

Ferro minax hinc terret Orion Deos.

Orionem luculenter deſcribit Manil. lib. 1.

Cernere vicinum Geminis licet Oriona
In magnam cæli tendentem brachia partem,
Nec minus extento ſurgentem ad ſidera paſſu:
Singula fulgentes humeros, cui lumina ſignant,
Et tribus obliquis demiſſus ducitur Enſis;
At caput Orion exceſſo immerſus Olympo,
Per tria ſubductus ſignatur lumina vultus,
Non quod clara minus, ſed quod magis alta recedat:
Hoc duce per totum decurrunt ſidera mundum.

Hic cum poſtea in Chium ad Oenopionem veniſſet, Æropen illius uxorem vitiare conatus eſt. Qui graviter id ferens, comprehenſo Orioni oculos effodit, & mox extra ſuam reg. ejecit; qui poſtea in Lemnum profectus à Vulcano perbenignè excipitur, qui ejus miſertus Cedalionem unum è famulis ei ducem viarum dedit, qui in Orientem ad Solem profectus ab eo ſanitati reſtitutus eſt, ac lumen recuperavit. Deinde contra Oenopionem arma ſuſcepit, quem à civibus ſuis ſub terrâ occultatum, cum non ſperaret ſe amplius poſſe invenire, in Cretam profectus eſt, ubi ob inſolentiam à ſcorpio, ut ſupra dictum, occiſus eſt, uti quoque teſtatur Euphorion in his: Συγγωσθῆν ἢ ὅτις Ἀρτέμιδι, ἐπιχείσειν αὐτῷ βιάζεσθαι, ὀργιζθεῖσα ἢ ἡ Θεὸς, ἀνέδυσαν ἐκ τῆς γῆς σκορπίον, ὃς αὐτὸν πλήξας κτλ. τὸ ἀφάγαλον ἀπέκλεισε. Quidam vero maluerunt occiſum fuiſſe à Dianâ, quia illam invitaſſet, ut diſco ſecum luderet. Alii quia vim Opi uni è virginibus, quæ Dianam ex Hyperboreis ſecutæ fuerant, inferre voluerit, à Dianâ confixum ſagittis exiſtimarunt, ut ait Apollodorus lib. 1. Neque vero ipſius ſolum Orionis magna fuit arrogantia, ſed etiam Side ejus uxor dicitur auſa fuiſſe cum Junone de formâ contendere, quare ad inferos fuit ab illâ dejecta. Porro Fabulam Orionis ad Naturalem Philoſophiam doctè applicat, & explicat Nat. Comes lib. 8. cap. 13. Aſtronomiam ejus vide apud Cæſium, & Heſychium in Ὠρίων. Nos impræſentiarum paucula tantum de magnitudine ejus dicemus. Fuit enim Homero teſte, ſi hiſtoricè ſpectes, maximus & proceriſſimus ævi ſui. In Odyſ. λ. πολύεδρος dicitur. Ibidem ait Otum & Ephialtem μεγίστους omnium fuiſſe.

——*Μετὰ γιγαντα Ὠρίωνα.*

Vide quoque Plin. lib. 7. cap. 16. Atque ſic utrumque Hemiſphærium obſidens, ſecundum longitudinem obtinere dicitur partes ſeptendecim; ſecundum latitudinem vero triginta. Hinc Manilius in Sphærâ barbaricâ:

——*Orion magni pars maxima cæli.*

Et Pindarus in Iſthmiis φόβον Ὠρίωνος pro *immani corpulentiâ* dixit. Theocritus in Thalyſiis, verſ. 52.

Ἐστὶ Ἀγάνακτι κλὸς πλόος ἐς Μιτυλάναν,
Χ' ὅταν ἐφ' ἑσπερίοις ἑίρους τέτνε ὑγρὰ Δώκη
Κύματα, κ' Ὠρίων ὀξὺ ἐπ' Ὠκεανῷ πόδας ἴαχῃ.

Idem in Ἡρακλίσκῳ·

Ὠρίωνα κατ' αὐτὸν, ὃ δ' ἀμφαίνει μεγαθύμων.

Aratus:

Ὅς ῥ' ἀναχάνδυρος φορέει μέγας Ὠρίωνα.

Orithyia, filia Erechthei Athenarum regis, quam cùm Boreas adamaret, neque bonâ cum gratiâ nuptias ejus poſſet impetrare, vi eam rapuit, raptamque tulit in Thraciam, & ex eâ Zethen & Calaim ſuſcepit, qui cum Argonautis in Colchos navigarunt, & Harpyias fugaverunt. Nomen habet ἀπὸ τῆς ὄρους *monte*, & ὄθω *concutio*. Quidam tradunt eam raptam à Boreâ Strymonis filio, inter quos Heſiodus, idque Poetas ab homine tranſtuliſſe ad ventum. At Hermias Platonicus ſcripſit Aquilonis impetu eam ex alto præcipitatam, atque inde datam fabulæ occaſionem. Eleganter deſcripſit hunc raptum Apollonius Argon. lib. 1. quem potiſſimum imitatur Ovid. Met. 6. Meminit & Plato in Phædro, ubi Socrates quoque fabulam refert ad ventum Boreæ ſen. qui ipſam cum Pharmaceâ ludentem de proximis petris dejecerit. Prop. lib. 3.

Infelix Aquilo, raptæ timor Orithyiæ.

Actia Orithyia dicitur Virgilio Geor. lib. 4. Hinc Muſæus:

Ἀτθίδος ἡ Βορέαν ἀμαιμακέτοιο κλίνατο Νύμφης,

Nonnus Dionyſ. lib. 1.

Ναὶ λίγομαι, Βορέης, ὃς ἥρπασας Ἀτθίδα Νύμφην.

Dionyſius factum hoc ait ad Iliſſum, cum alii juxta fontem Cephiſum fieri volunt. Sic enim ille verſ. 424.

——Πρὸς αὐγὰς Ἀθηνῶν ἔδρας,
Τῇ δὲ Θεσπιάδες φόρεν ὀβριμοεργὸν Ἰλισσῷ,
Ἔνθεν ἡ Βορέης ποτ' ἀνήρπασεν Ὠρείθυιαν.

Suidas: Ὠρείθυια ἡ τῆς Βορέου ἐρωμένη. Vide Nat. Com. 8. 2. & Cælium Rhodig. 15. 23. Item *Orithyia*, Amazonum Regina, de quâ Juſt. lib. 2.

Ornithiæ, venti Septentrionales. Columella, lib. 11. cap. 2. *Decimo Kal. Mart. Leo deſinit occidere, venti Septentrionales, qui vocantur Ornithiæ, per dies triginta eſſe ſolent.* Vide Plin. 2. 47. Ab *avium* adventu dicuntur.

Orodes, rex Parthorum, qui Craſſum cepit & occidit. Plutarcho in *Craſſo* eſt Τρώδης, Africano apud Euſebium Ἡρώδης, malim utrobique Ὀρώδης, ex Velleio, Floro, Appiano, & aliis. *Morodem* vocare videtur Servius ad Æn. 11. ſed videtur tantum, nam locus iſte eſt mendoſus, uti oſtenſum Gerardo Voſſio filio ad Velleium pag. 67. Item nomen viri à Mezentio interfecti. Virg. Æn. 10.

Oromedon, Gigantis nomen eſt apud Propertium, lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam, cæloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Oroſius, Hiſpanus patriâ, domo (ut Jo. Gerundenſis tradit) Tarraconenſis, ſub Arcadio & Honorio vixit, ut Proſper in Chronicis ait. Hic cùm Româ ab Alarico Gothorum rege captâ, gentiles, & hujus, & omnium calamitatum cauſam in Chriſtianos conjicerent, compoſuit, hortatu B. Auguſtini, ſeptem hiſtoriarum libros: quibus oſtendit, ab Orbe condito, uſque ad tempus, quo illa ſcriberet, (id ſpatium ipſe dicit annorum eſſe quinquies mille ſexcentorum, & duodeviginti) maximas ſemper atque atrociſſimas, per orbem calamitates contigiſſe. Scriptor eſt planè utilis, ſed qui ſcriptores Græcos non legerit: imò Græcarum literarum expers fuit. In temporibus etiam crebrò fallitur, ut vel illa oſtendunt, quæ in eo caſtigavit Scaliger in Animadverſionibus Euſebianis. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 2. 14. qui de eo fusè agit Hiſt. Pelag. 1. 17.

Orpheus, ut ſenſit Myrleanus Aſclepiades, Apollinis & Calliopes, unius Muſarum, filius fuit. Virg. in Pollione:

Non me carminibus vincet nec Thracius Orpheus,
Nec Linus; huic mater quamvis, atque huic pater adſit,
Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo.

Apoll. v. l. 1. Arg. Oeagri, & Calliopes filium facit:

Πρῶτά γε τὸν Ὀρφῆα μνησώμεθα, τὸν ῥά ποτ' αὐτὴ
Κικλήσκει Θρῄκιον φασίζ' ὑπαὶ δεῖσαι
Οἰάγρῳ ἀκοίτῃς Πιμπλητίδος ἀγχόθι πετρέης.

Alii Oeagri, & Polymniæ, alii Menippes, alii Thamyridis filium fuiſſe voluerunt, atque Jalemum & Hymenæum hujus fratres fuiſſe conſtat. Hunc à Mercurio, ſive ut alii habent, à patre Apolline lyram accepiſſe ferunt, eâque tantum valuiſſe, ut illius cantu ſylvas, & ſaxa moverit, fluviorum curſum inhibuerit, ferasque mitiores reddiderit. De quibus poſtea. Quamvis autem multi fuerunt Orphei, teſtante Suidâ, omnia tamen cæterorum facinora ad vetuſtiſſimum Thracem, Oeagri filium referuntur, qui, ut Tzetzes ait Hiſt. 399. Chil. 12. fuit Herculis coætaneus, ac floruit annis 100. ante bellum Trojanum. Hic primus omnium apud Græcos de Aſtrologia ſcripſit. Lucianus de Aſtrol. Ἕλληνες δὲ ὅτι παρ' Αἰθίοπων, ὅτι παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης σοὶ ἐδὴν ἦκεν, ἀλλά σφιν Ὀρφεὺς, ὃ Οἰάγρῳ καὶ Καλλιόπης παῖδα τὸν ἀρχηγὸν ἔσχε. Idem primus Bacchi ſacra in Græciam introduxit, & in monte Bœotiæ Thebis, ubi Liber Pater natus eſt, ſacra illa quæ *Orphica* vocantur, in quibus ipſe poſtea fuit laceratus, inſtituit, ut ait Lactantius de falsâ Religione. Hic multa humanæ, politicæque vitæ utilia invenit, ut ait Pauſan. in Bœot. Deorum initia, & univerſam Theologiam primus aperuit. Scripſit de Elementorum inter ſe mutuâ generatione, de vi amoris in rebus naturalibus, de Gigantomachiâ, de Raptu Proſerpinæ, de Cereris erroribus, de laboribus Herculis, de Idæorum, & Corybantum ſacrorum ritibus, de occultis oraculorum reſponſis, de Veneris & Minervæ ſacrificiis, de luctu Ægyptiorum Oſiridis cauſâ, ac de illorum luſtrationibus, de vaticiniis, de obſervationibus auſpiciorum, de ſitu fibrarum, de ſomniorum interpretatione, de ſignis ac prodigiis, deque illorum expiationibus, de expiatione inferorum, de ratione & motu aſtrorum, quo pacto Dii irati placari poſſint, &c. de quibus omnibus ſe ſcripſiſſe teſtatur initio Argonauticorum, quæ ſub illius nomine circumferuntur. Non defuerunt qui Orpheum & Amphionem magos Ægyptios fuiſſe arbitrati ſunt, ut ait Pauſ. in poſt. Eliacis. Uxorem habuit Eurydicen, cujus amore cum flagraret Ariſtæus, eamque inſequeretur, ut captæ vim inferret, illa per loca devia fugiens à ſerpente in herbâ latente icta interiit. Virgil. Geor. 4.

Illa quidem dum te fugiens per flumina præceps,
Immanem ante pedès hydrum moritura puella
Servantem ripas altâ non vidit in herbâ.

Tum fama eſt Orpheum ſumptâ citharâ ad inferos deſcendiſſe, atque cum mirificam quandam lamentationem ceciniſſet, lacrymas inferis excitaſſe; Plutone deinde placato ac Proſerpinâ, ſeveriſſimis mortuorum regibus, cantûs ſuavitate non ſolum obtinuiſſe, ut ipſe poſt viſam Eurydicen in lucem rediret, ſed etiam ut eam ſecum abduceret; eâ tamen conditione, ne prius reſpiceret, quam ad ſuperos perveniſſet. Verum cum ille amoris impatiens reſpexiſſet, uxorem amiſit. Hunc inquiunt, cum ad inferos deſcendiſſet, ibi Deorum omnium laudes ceciniſſe, præterquam Liberi Patris, quem per oblivionem prætermiſit: quare iratus Dionyſus furorem ſuis Bacchis immiſit, à quibus apud Hebrum flu. fuit diſcerptus, membraque ejus per agros ſparſa, ut à canibus vorarentur: ſed tamen à Muſis dicuntur fuiſſe collecta, & in Dio Macedoniæ loco ſepulta. Alii dixerunt à Jove fuiſſe percuſſum fulmine, ſicut Leonides teſtatur hoc epitaphio:

Θρηΐκα χρυσολύρην τὴ δ' Ὀρφέα Μῶσαι ἔθαψαν,
Ὃν κτάνεν ὑμνίδων Ζεὺς φολόεντι βέλει.

Fertur ejus caput in Hebrum dejectum cum lyrâ in Lesbum delatum fuiſſe, atque ibi ſepultum, Lyram autem inter ſidera relatam, & à ſingulis Muſis quarum laudes eximiè cecinerat, novem inſignibus ſtellis inſignitam. Alii memorant illum poſt mortem Eurydices cæterarum mulierum conjugium ſprẽviſſe, multiſque perſuaſiſſe hominibus, malum ingens eſſe fœminam; quare cum multi abſtinerent à nuptiis fœminarum, ab illis per ſimulata Liberi Patris ſacrificia diſcerptus fuit, teſte Apollodoro libro de Diis. Alii turpiſſimam cauſam tradiderunt, aiunt enim eum παιδερασίας authorem fuiſſe, quam ita attigit Ovidius:

Ille etiam Thracum populis fuit author amores
In teneros transferre mares; citraque juventam
Ætatis breve ver, & primos carpere flores.

Vide Rhod. 15. 19. Pauſ. in Bœot. indignatas ait Thracum fœminas, quòd ob cantûs ſuavitatem multos viros ſecum abduceret. At Gelous Apollodorus in Philadelphis, judicem Calliopem electam fuiſſe inquit à Jove, contendentibus Venere & Proſerpinâ de Adonide; quæ cum Adonidem communem adjudicaſſet, Venus indignata mulieres in Orpheum filium ejus concitavit. Alii dicunt ita Venerem vertiſſe amorem omnium mulierum in Orpheum, ut ab illis raptim captus, dum inter ſe contenderent de Orpheo, fuerit laniatus. Agatharchides Cnidius, lib. 22. rerum Aſiaticarum, Orpheum ſcripſit, mortuâ Eurydice, veniſſe ad Aornhum in Theſprotidem ubi pervetus erat orcaculum evocandarum animarum: ibi cum Eurydicem ſibi adeſſe putaſſet, ſeque deceptum comperiſſet, ſibi mortem conſciviſſe. Inde ſcripſit Pauſanias, luſcinias quæ forent circa ſepulcrum Orphei in Thraciâ cantum emittere cæteris omnibus ſuaviorem. Denique alii vitæ pertæſum poſt mortem uxoris ſibi manus intuliſſe inquiunt præ mœrore. *Vetuſtiſſimum poetarum* appellat Lactantius, lib. 1. verſus autem qui illi vulgo tribuuntur, φασὶν ἀπὸ Ὀνομακρίτου τῦ Ἀθηναίου συντεθῆναι, ait Tatianus. Clariſſimus Voſſius Orphea hunc nunquam fuiſſe putat, ſed eſſe nomen ab antiquâ Phœnicum linguâ, quâ uſi Cadmus, ejuſque poſteri, atque à ſcientiâ nomen hauſiſſe. *Arifa* enim Arabibus eſt *ſcire*; Unde *Arif*, *ſciens*, *doctus*. Hanc ſententiam veriſimiliorem facit quod Cic. lib. 1. de N. D. refert, Ariſtotelem prodidiſſe Orphea iſtum nunquam fuiſſe, quæ vero carmina ejus nomine circumferuntur, ea à Pythagoricis attribui *Cecropi* cuidam, vel, ut legi debet, *Cercopi*. Nota etiam Origenem negaſſe ulla Orphei ſcripta ſuo ævo extitiſſe, lib. 1. κατὰ Κέλσου. Fabulam Orphei optime omnium fusè tractat Virgil. Geor. lib. 4. Et

Proximus huic, longo ſed proximus interva llo,

Ovidius Met. lib. 11. Vide Boetium de Conſol. Phil. lib. 3. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 7. cap. 14. Et eam quoque breviter innuit Horatius ad Piſones:

Sylveſtres homines, ſacer, interpreſque Deorum
Cædibus & victu fœdo deterruit Orpheus,
Dictus ob hoc lenire tigres, rapidoſque leones.

Poetæ plurimi ſunt in laudibus ejus decantandis, apud quos, imo & Oratores ac Philoſophos movit Orpheus ſuâ citharâ & cantilenâ Homines, Deos, Aſtra, Fluvios, Mare, Ventos, Arbores, Volucres, Animalia, Lapides, Montes, Inferos. I. Homines. Calpurnius Ecl. 2.

Convenit umbroſâ quicunque ſub ilice lentus
Paſcit oves.——

Plato quoque in *Protagorâ* ait Protagoram ipſum homines cantu & eloquentiâ demulſiſſe ὥσπερ Ὀρφεύς. II. Deos. Calpurnius ubi ſupra:

——*Faunuſque pater Satyrique bicornes*
Adſuerant, ſicco Dryades pede, Naiades udo.

Sil. Italicus, lib. 11.

Auditus Superis, auditus Manibus Orpheus.

III. Aſtra. Hæc, ſi non ipſe, certe ejus lyra ex fictione Manilii. Nam de hâc, quæ in cœlo eſt, ita ille:

Tunc ſilvas & ſaxa trahens, nunc ſidera ducit:
Et rapit immenſum mundi revolubilis orbem.

IV. Fluvios. Apoll. lib. 1. Argon.

—— Ποταμοῖό τ' ῥέεθρα.

Horatius Carm. lib. 1.

Arte maternâ rapidos morantem
Fluminum curſus.——

Prop. lib. 3. cum illo loquens:

——*Te concita dicunt*
Flumina Threiciâ detinuiſſe lyrâ.

Seneca in Herc. Furente:

Ars quæ præbuerat fluminibus moras.

Et in Medeâ:

Ille vocali genitus Camœnâ,
Cujus ad chordas modulante plectro
Reſtitit torrens.——

Calpurnius:

Et tenuere ſuos properantia flumina curſus.

Sidonius Panegyr. Anth.

Cum ſtarent Hebri latices, curſuque ligato
Fluminis attoniti carmen magis unda ſitiret.

Boetius ubi de Orpheo:

Sylvas currere mobiles,
Amnes ſtare coegerat.

V. Mare. Antipater in carmine de Orpheo inter alia nominat παυσῶν ἅλα *mare obſtrepens*, quod ille flexit ſuo cantu. Inde pulchra illa fictio Valerii & Papinii de nave Argo per mare eunte, quam Orpheus ſuo cantu dirigebat, elemento illi imperans. Ait prior, lib. 1.

Nec verò Odryſius tranſtris impenditur Orpheus,
Haud pontum remo ſubigit, ſed carmine tonſas
Ire docet, ſummo paſſim ne gurgite pugnent.

Poſterior, lib. 5. Thebaidos:

——*Oeagrius illic*
Acclivis malo mediis interſonat Orpheus
Remigiis, tantoſque jubet neſcire labores.

Utrique Silium adjungas, qui ſic lib. 11.

Quin etiam Pagaſæa ratis, cum cærula nondum
Cognita terrigenis, pontoque intrare negaret,
Ad puppim ſacræ citharâ eliciente carinæ,
Adductum cantu venit mare.

VI. Ventos. Calpurnius de Orpheo:

Deſiſtunt tremulis decurrere frondibus Euri.

Horat. ait. lib. 1. Carm. Od. 12. tardatos Orphei arte

Fluminum curſus, celereſque ventos.

Senec. in Medeâ de rebus Orphei. *Siluere venti.* Antipater, lib. 3. Anthologiæ dat illi domitum ἀνέμων βοῆμον, *ventorum impetum*. Et uſurpat verbum κοιμίσσης *conſopies*. VII. Arbores. Eutripides in Bacchis de Orpheo. Σωμᾷ δένδρεα, *conduxit arbores*. Dio Chryſoſtomus Orat. 53. φησὶ nominat inter alia: Et Orat. 73. ita ait. Ἐπὶ δὲ τὴν δένδρων θεσπιότητον ἅμα τῷ ᾠδῷ ἐκεῖνος ἐπάγεται καὶ ἄνδρας, *concurriſſe arbores ad illum, unà cum fructibus, & floribus.* Antipater inducit δικλινεῖς δρύας *permulſas quercus*. Seneca in Medeâ: *Sylvas trahit.* Et Ovid. Eleg. 1. lib. 4. Triſt. *Cum traheret ſilvas Orpheus.* Horatius: *inſecutæ Orphea ſilvæ.* Et,

——*Auritas fidibus canoris*
Ducere quercus.——

Virg. Eclog. 3.

Orpheaque in medio poſuit, ſilvaſque ſequentes.

Q. Calaber:

Ὀρφεὺς, ὃ μολπῇσι ἰφθιμοτο πᾶσι μιῇ ὕλη.

Antipater in Anthologiâ:

Οὐκ ἔτι δικλινεῖς Ὀρφεὺ δρύας οὐκ ἔτι πέτρας
Ἄξεις. ——

Apollonius 1. Argonaut.

Φηγοὶ, ἀείς——
—— Θῆγε μάλα φόρμιγγι κατὰ Πιερίηθεν.

Dio Orat. 35. de Orpheo: Παρεῖχεν ταῖς θηρσὶ καὶ ταῖς πέτραις καὶ τοῖς λίθοις. Claud. 2. de laud. Stilic.

——*Orpheo migrantes pectine ſylvas.*

Idem in Præf. lib. 2. de Rap. Proſ.

Sylvaque Biſtoniam ſæpe ſecuta chelyn.

Sidonius Apollinaris:

——*Digitiſque canoris*
Compulit auritas ad plectrum currere ſylvas.

VIII. Volucres. Calpurnius:

Et quæcunque vagis altum ferit aera pennis.

Seneca

Seneca in Herc. Fur.

Aves traxerat.

Et in Medeâ:

Cui ſuo cantu volucris relictâ
Adfuit totâ comitante ſylvâ.

Ovid. Met. 10.

——*Attonitas etiamnum voce canentis*
Innumeras volucres.——

Silius:

Immemor & dulcis nidi, poſitoque volatu,
Non motâ volucris captiva pependit in æthrâ.

Orpheus ipſe de avibus:

——Ἓῆς δ' ἐλάθοντο χελιδῶν.

Dio Chryſoſtomus Orat. 78. meminit Ὀρ. ὀρνίθων κατακηλουμένων πρὸς αὐτὸν (Ὀρφέα) ἄδοντα. Et Orat. 32. numerat πρῶτα καὶ σφόδρα IX. Animalia. Euripides in Bacchis inter res Orphei numerat θῆρας ἀγρώτας, *feras ſylveſtres.* Ut etiam Dio Orat. 32. τὰ θηρία ἡμέρωσε, *feras manſuefecit.* Et 78. meminit Ὀρ. θηρίων κηκιζόντων ὑπὸ τῆς φωνῆς καὶ παρεκινήτων πρόσω, καὶ ἀθορύβως, *ferarum, quæ ejus voce leniebantur, adſtabantque prope illum manſuetè, & quietè.* Prox. lib. 3. *Orpheu te tenuiſſe feras.* Ovid. 3. Art. Am.

——*Victas obſtupuiſſe feras.*

Pauſan. quoque lib. 9. ait, videri ſtatuam Orphei, quam circumſtabant feræ expreſſæ in marmore, atque ære. Boetius de Conſ. Philoſ. lib. 3.

Junxitque intrepidum latus
Sævis cerva leonibus,
Nec viſum timuit lepus
Jam cantu placidum canem.

Ex hoc miraculo pulchrè Claud. ubi ſupra de Orpheo jam ceſſante à Muſicâ:

Sæva ferum natura redit, metuenſque leonem
Implorat citharæ vacca tacentis opem.

X. Lapides. Antipater petras inducit ab Orpheo θελγομένας *mulſas.* Apollon. Argon. 1.

——Πέτρας
Θέλξαι ἀοιδάων ἐνοπῇ.

Orpheus ipſe in Argon

Πέτρας δ' ἱμαρτῇ ἄγεν,

ſonuerunt ſaxa, videlicet ad Vatis modos. Dio Chryſ. Orat. 53. λίθους κηλεῖν καὶ ἄγειν, *delinire ſaxa & ducere.* Et Orat. 78. καὶ λίθων κινουμένων, καὶ ξυμβάντων, ὥστε μεγάλα ἕρματα ἀθρόως λίθων πλησίον ἱστῆ. Ovid. 3. de Art. Am.

Saxa, feraſque lyrâ movit Rhodopeius Orpheus.

Et lib. 3. Amor.

Duraque percuſſam ſaxa ſecuta lyram.

Seneca in Medeâ:

Qui ſaxa cantu mulcet.

XI. Montes. Orpheus ipſe in Argon.

Ἕστη δ' ἄκρα κορυφὴ, καὶ ἄγχιμα λισθήσετο Πηλίου.

Caſſius Parmenſis:

Convulſoſque ſuis ſcopulos radicibus egit.

Silius Italicus:

Non illo Pangæa juga, aut Mavortius Hæmus,
Non illo modulante ſonos ſtetit ultima Thrace,
Cum ſylvis venere, feræ cum montibus amnes.

Claud. lib. 3. de Conſul. Honorii:

——*Rhodopeia ſaxa*
Orphei animata modis.

Sidon. Apollin. in Panegyr. Anthemii Aug.

Qui cantu flexit ſcopulos.

XII. Inferos. Virg. Geor. 4.

Quin ipſæ ſtupuere domus, atque intima lethi
Tartara, cæruleoſque implexæ crinibus angues
Eumenides, tenuitque inhians tria Cerberus ora,
Atque Ixionei vento rota conſtitit orbis.

Ovidius 3. Art. Am. ait illum moviſſe:

Tartareoſque lacus, tergeminumque canem.

Idem Metam. 11.

Talia dicentem, nervoſque ad verba moventem
Exangues flebant animæ.

Seneca in Herc. Fur.

Immites potuit flectere cantibus
Umbrarum dominos.

Silius Italicus:

——*Pallida regna*
Biſtonius vates, flammiſque Acheronta ſonantem
Placavit plectro, & fixit revolubile ſaxum.

Orphne, nympha, Aſcalaphi mater, quem apud inferos peperit. Ovid. Met. 5.

——*Soluſque ex omnibus illud*
Aſcalaphus vidit, quem quondam dicitur Orphne
Inter Avernales haud ignotiſſima nymphas
Ex Acheronte ſuo furvis peperiſſe ſub antris.

Orpheus, unus ex equis Plutonis à *tenebris* nomen habens. Claud. in fine lib. 1. de Rapt. Proſ.

Orpheus crudele micans, Æthonque ſagittâ
Ocyor, & Stygii ſublimis gloria Nycteus
Armenti, Ditiſque notâ ſignatus Alaſtor.

Ortalus, Qu. Hortenſii nepos. Tac. An. 2. & Suetonius in Tiberio. Val. Max. lib. 3. ubi *Corbio* vocatur. Forſan hic eſt ad quem Catullus Epigr. 66.

Etſi me aſſiduo confectum cura dolore
Sevocet à doctis Ortale virginibus.

Orthagoras, de rebus Indiæ volumen condidit. Ælianus de An. lib. 16. cap. 35. & lib. 17. cap. 6.

Orthus, Cerberi frater ex Echidnâ, Geryonis canis. Silius Italicus:

Illatrat jejunis faucibus Orthus
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Orus, Ægypti rex, ante U. C. an. plus minus 830: Item Apollo ſic dictus apud Ægyptios: Et Grammaticus quidam apud Euſt. in Iliad. λ. ubi etiam cum Ælio Dionyſio, & Alexandro Cottyaenſi conjungitur. Vide Etymologum in Πάτμος, & Seldenum de Diis Syris Synt. 2. cap. 16. Item Hiſtoricus, vel Geographus, cujus mem. Steph. in Νικίς κώμη.

Oſcophoria, feſta Athenienſia hanc ob cauſam inſtituta. Athenienſes ob cædem Androgeo, Cretenſibus ad 9 an. pœnæ causâ ſeptem adoleſcentes, totidemque puellas, oraculi juſſu pendere cogebantur. Cumque tertia penſio jam exigeretur, Theſeus cum reliquis profectus, illâ tributi vexatione patriam liberavit, & in rei memoriam Ὀσχοφόρια cum ſuis redux conſtituit, Χαρισήρια ὑποδὺς, ut ait Proclus, Ἀθηνᾷ καὶ Διονύσῳ, οἱ αὐτῷ σὺν τῷ νῆσον τὴν Δίαν ὀπωπόσι. Alii in honorem Liberi Patris & Ariadnæ inſtituta tradiderunt; vel quod reditus in id tempus incidiſſet, quo fructus auctumni colliguntur. Plut. utrumque tangit. Φέρεται δὲ Διονύσῳ καὶ Ἀριάδνῃ χαριζόμενοι, διὰ τὸ μῦθον, ἢ μᾶλλον ὅτι συγκομιζομένης ὀπώρας ἐπανῆλθον. Et poſtremo hoc mihi cum Plutarcho magis placet; cui & ipſa ratio nominis adſtipulatur, ἀπὸ τῆς φορᾶς τῶν ὀσχῶν. At ὄσχη apud Harpocrationem eſt κλῆμα βότρυος ἐξηρτημένους ἔχον. Unde Heſychius. Ὄσχαι, κλήματα βοτρύων γέμοντα. Porro ſolennitatem auſpicabantur adoleſcentes duo ex ordine nobilium & divitum electi. Harpocration ex Philochoro, Ἔνεκα τῆς κοινῆς συντρεφείας τοῦ κλεινοῦς Ὀλυμπίου καταλέγειν δύο τῶν ἡβώντων πλουσίων. Atque hi adoleſcentes habitu muliebri ornabantur. Proclus in Chreſtomathiâ. Τῇ χορῇ δὲ δύο νεανίαι τὴν γυναικείαν ἐσταλισμένοι, κλῆμά τε ἀμπέλου κομίζοντες μεσὸν σύνθακον βοτρύων (ἐκάλουν δὲ αὐτὸ ὄσχον, ἀφ' οὗ καὶ τοῖς μέλεσιν ἡ ἐπωνυμία) τὴν ἑορτὴν κατήγαγον. Præterea certamen curſus inter adoleſcentes committebatur: quos omnes & patrimos, & matrimos & genere nobiles eſſe oportebat; curſu autem à Bacchi templo ad Minervæ Scirados contendebant. Scholiaſtes Nicandri in Alexipharmacis. Ὀσχοφόρια δὲ λέγεται Ἀθήνησιν παῖδες ἀμφιθαλεῖς, ἀμιλλώμενοι καὶ φυλαὶς, οἱ λαμβάνοντες κλήματα ἀμπέλου, ὃ τῷ ἱερεῖ τῷ Διονύσου ἔστεφον εἰς τὸ Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Heſychius. Ὠσχοφόρια, παῖδες εὐγενεῖς ἡλῶντες καταλέγονται, οἱ φέροντες τὰς ὠσχὰς εἰς τὸ τῆς Σκιράδος Ἀθηνᾶς ἱερόν. Εἰσὶ δὲ κλήματα ἔχοντα βότρυς. Hoc Minervæ templum erat in in Phalero, Heſych. Ὠσχοφόριον, τόπος Ἀθήνησι Φαληρεῖ, ἔνθα τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἱερόν. Nam alterum erat Minervæ templum in Sciro, pago inter Athenas & Eleuſinem, de quo dicemus in *Scirophoria*. Vide Caſtellanum de Feſt. Græcorum.

Oſiris, Jovis fil. ex Niobe Phoronei filiâ. Cujus nomine non ſolum Sol intelligebatur apud Ægyptios, verum etiam Dionyſius ſive Bacchus, Jupiter quoque pater, juſtus, & dux, quique unà cum Anubi Gigantes ex Italiâ expuliſſe legitur. Quibuſdam *virum beatum* ſignificare videtur, & proinde rectiſſimè derivari ab אשר *Aſchre beatus*, & איש *Iſch* vir. Aliis Ægyptiacum placet etymon. Scribit enim Plut. Ὀσ apud Ægyptios deſignare *multum* & ἰεὺ *oculum*, lib. de Iſ. & Oſ: quod etiam approbat Euſebius, cui propterea, ut Dionyſius, πολυόφθαλμος dicitur. Idque cum Solis ſignificato probe congruit. Eadem ratione juſtum eſſe dixerunt. Quid ita? Annon Orpheus affirmat Solem eſſe δικαιοσύνης ὄμμα? Annon Theologi veteres Juſtitiam prodiderunt è medio Solis throno per cuncta propagari, omniaque dirigere? Ex Plutarchi libro etiam colligitur *Oſirim* Nilum vocari, & nigro fuiſſe corporis colore: & Hellanico teſte Ὄσιρις appellatum à ſacerdotibus, proprio vero nomine *Arſaphen* dictum, quod Plut. tamen parum probat, qui & eum nomen accepiſſe ait ἐκ τῆς ὁσίας ἱερᾶς, *ex ſacro ſancto.* Hinc Suidas. *Deum hunc alii Jovem eſſe dixerunt,*

dixerunt, alii Nilum, propter modium, quod in capite habet, & cubitum, mensuram aquæ scilicet. Plinio *Pan, Serapi, & Ammon* dicitur. Cultus tandem & Romæ fuit, pluresque ei ædes & templa extructa fuisse ex P. Victoris, & Onuphrii Panvinii descriptionibus 14. Regionum urbis apparet. Columnæ ejus teste Diodoro, hujusmodi fuit inscriptio. Πατὴρ μὲν ἐγὼ υἱοὶ Κρόνῳ, νεώτατος δὲ πάντων ἀπάντων. Εἰμὶ δ' Ὄσιρις ὁ βασιλεὺς, ὁ στρατεύσας ἐπὶ πᾶσαν χώραν, ἕως εἰς τοὺς ἀοικήτους τόπους τῆς Ἰνδῶν, καὶ τοὺς ἄρκτους Ἄρκτον κεκλιμένους μίχρις τῆς Ἰστρου ποταμοῦ πηγῶν, καὶ πάλιν ἐπὶ τὰλλα μέρη ἕως Ὠκεανοῦ. Εἰμὶ δ' ὑὸς Κρόνου φιλοβύτατος, καὶ βλαστὸς ἐκ καλοῦ τινὸς καὶ εὐγενοῦς, σὺν αἰσχύνῃ οὐ γεγονὼς ἐμφανίσαι ἔργοις, καὶ οὐκ ἔστι τόπος εἰς ὃν ἐγὼ οὐκ ἀφῖγμαι, διαδὺς πᾶσαν ὧν ἐγὼ ἐνεργέτης ἐγενόμην. Agriculturam Ægyptios docuit, quod beneficium occasio procul dubio fuit quamobrem pro Deo cultus sit. Tibul. lib. 1. El. 7.

Primus aratra manu solerti fecit Osiris,
Et teneram ferro sollicitavit humum.
Primus inexpertæ commisit semina terræ,
Pomaque non notis legit ab arboribus.
Hic docuit teneram palis adjungere vitem,
Hic viridem dirâ cædere falce comam.

Suidas: Ὄσιρις. Τοῦτον οἱ μὲν λέγουσιν εἶναι τὸν Διονύσιον, οἱ δὲ, ἄλλον, ὃν ὑπὸ Τυφῶνος δολίου ἐπιβεβουλεῦσθαι, καὶ μίαν πήχεως ἡμιόλιον τοῖς Αἰγυπτίοις, καὶ τὸ σπαρασσόμενον μηνοειδῆ ὑπὸ πάντα τὸ χεῖλος. Typhon ille frater ejus fuit. Diod. Sic. lib. 1. Φασὶ γὰρ νομίμως βασιλεύοντα τὸν Αἰγύπτου τὸν Ὄσιριν ὑπὸ Τυφῶνος ἀναιρεθῆναι τὸν ἀδελφὸν, βιαίῳ καὶ ἀσεβεῖ θανάτῳ. Ejus mem. Juvenalis, Sat. 8.

Exclamare libet populus quod clamat Osiri
Invento. ———

Id est, non minori lætitiâ, quam Ægyptii exultant, ubi invenerint Apim bovem, qui Osiridem, i. e. frumenti lationem repræsentet, exclamantes εὑρήκαμεν, συγχαίρομεν. Athenagoras Orator in legatione pro Christia nis. Per hunc jurare solebant veteres. Horat. 1. Epist. 18.

——*Licet illi plurima manet*
Lacryma, per sanctum juratus dicat Osirim,
Credite, non lude. ———

Non prætermittendum est hoc loco quod de Osiride habet Mercurius ille Trismegistus in τῇ Κόρῃ τοῦ Κόσμου. Osiris ibi σωμάτων ἀγαθὸν ὄντως ἡγεμὼν, καὶ ἰχθὺς, καὶ ῥώμης καὶ ἰσχύος appellatur, nominibus puta, quæ ad eum proprie apud Ægyptios spectabant. Eum nempe corporum, adeoque itinerum, unusquisque gentis, virium item ac roboris ductorem esse, sive ducem obtendebant Hierophantæ. Vide plura de Osiride apud Seldenum, lib. De Diis Syris.

Osseni, iidem quos Josephus & Plinius.

Essenos vocant, de quibus Epiphanius Hæres. 1. 19. Vide Fuller. Miscellan. 1. 3. & Montacut. Appar. pag. 279.

Ostracismus, species judicii popularis apud Athenienses. Heraclides ab Hippiâ tyranno, Pisistrati filio, adversus eos qui tyrannidem appeterent, institutum scribit. Ælianus vero à Clisthene: Est autem Ὀστρακισμὸς dictus ab Ὄστρακον *testula*, in quâ nomen ejus, quem urbe pellere cupiebant, inscriptum fuit: Vide Arist. 3. Polit. & Plut. in Aristide & Themistocle. De authore Ostracismi disputat Scal. ad Eusseb. p. 47. De quo tamen aliter sentit Mausacus ad Harpocrationem p. 139. & seq. Hesychius: Ὀστρακισμὸς, εἶδος φυγῆς ἐν ὀστράκοις χαλκοῦν. Athenienses enim cum potentiam & opes civis alicujus formidare inciperent, testulis inscribebant ejus nomen & comitiis inferebant. Tum cujus plures testæ in urnam erant conjectæ, is de concilii sententiâ ab aris, atque focis projectus 15. aut 10. annorum spatio vertere solum compellebatur. Irrita tamen erant, & nulla ista comitia, nisi supra 6. civium millia concilio interfuissent. Hinc ὀστρακίζεσθαι apud Thucydidem de *extorribus* & *exsulibus*. Abibant autem tales exsulatum Argivam, ubi quia bos erat æneus visendæ magnitudinis, per jocum dicebantur servare bovem. Tandem vero hoc more damnandi adeo abusus est populus, multorum capitum bellua, ut etiam optimos, ac bene meritos cives sæpe ejiceret, qualis Theseus, quem exegerunt in Scyrum, Solon legislator, Aristides, quo justior nemo, Miltiades clarus victoriis, gravis orator Pericles, liberalis Cimon, qui agrorum suorum sepes sustulit, ut hospites, & ex civibus quicunque opus fructibus haberent, impune frui possent. Fungerus.

Otho Sylvius, ex Hetruscorum regum genere, Eques Rom. Galbâ Imp. jugulato, per scelus adeptum imperium cum adversus Vitellium tueri non posset, sibi vim attulit, qui per totam vitam paulò mollior in solâ morte fortis visus est illis *Qui tunc vivebant homines atque ævum agitabant*, uti loquitur Ennius. Plut. Tacit. Juvenal. Sat. 2.

Ille tenet speculum pathici gestamen Othonis,
Actoris Arunci spolium: quo se ille videbat
Armatum, cum jam tolli vexilla jubebat.

Otho Roscius, Tribunus plebis, tulit legem, quâ cautum est, ne quis in numero equitum sit, qui 400 H. S. non habeat. Nostræ monetæ 3125. libras. Juv. Sat. 3.

——— *Exeat, inquit,*
Si pudor est, & de pulvino surgat equestri,
Cujus res legi non sufficit, & sedeant hic
Lenonum pueri, quocunque in fornice nati.
Hic plaudat nitidi præconis filius, inter
Pinnirapi cultos juvenes, juvenesque lanistæ,
Sic libitum vano, qui nos distinxit, Othoni.

Othryades, Spartiata, qui cum inter Argivos & Spartanos convenisset ut 300. utrinque delecti de agro Thyreatico inter se decernerent, & utri superiores extitissent, earum regio foret; unus hic tantum victor è Spartanis superfuit. Quum vero duo qui ex Argivis reliqui erant, fugissent, castris suorum relictis, aiunt, Othryadem, spoliatis prius hostium corporibus, & ad sua castra relatis armis, deinde erecto tropæo, cruore suo insignito, ac Jovi dicato, & in scuto suo quum adscripsisset, *Vici*, cum puderet Spartam reverti ob socios interfectos, sibi mortem consciviisse. Vide Val. Max. lib. 3. cap. 2. Mem. ejus Herodotus. Plut. in Paral. Strabo, & Suidas. Quibus adde Senecæ locum in Suasoriis, quem sic lege; *Othryades pene à sepulcro victor digitis vulnera gessit, ut tropæa Laconum inscriberet. Eo dignum Deo in Spartano sacramento virum, cujus ne literæ quidem fuere sine sanguine.* Nec omittendum illud Crinagoræ Ὀθρυάδου Σπάρτης τὸ μέγα κλέος.

P. Ovidius Naso, Poeta Rom. patriâ Sulmonensis, ut ipse de se testatur, cujus historiam habes Trist. lib. 4. eleg. 10. Natus est Hirtio & Pansâ Coss. *Cum cecidit fato Consul uterque pari*, uti legimus loco citato. Institutus Latinis literis patris jussu ad Oratoriam facultatem se contulit; à quo tamen instituto, postea factus arbitrii sui, resiluit, totoque pectore Poeticam, cui natus videbatur, amplexus est. Scripsit quamplurima vulgo nota, ex quibus dolendum est interiisse Halieutica, Medeam, & sex libros Fastorum posteriores. Uxorem habuit post unam, aut alteram repudiatam, Fabiam Perillam, formâ & integritate morum præstantem. Sustulit & filiam, ex quâ bis avus factus est. Cum autem Augustum imprudenter offendisset, in Scythas relegatus est, annos natus quinquaginta. Cujus exilii, de quo ubique tristissimè queritur, causas fuisse duas testatur; unam, quòd libros de Art. Am. composuisset; alteram, errorem quendam in Augustum, sed cujusmodi fuerit, ut ubique ipse dissimulat, ita nec divinari quidem potest; nec scire ipse quidem voluit, sicut inquit:

Et quid præterea peccarim, quærere noli.

Cum autem exilium annis 8, & mensibus quibusdam pertulisset, in eo demum obiit anno Tiber. Imp. 5. Tomis autem sepultus est, uti tradit Eusebius, ad A. M. 2032. Ubi vide sodes quæ scripsit Jos. Scaliger ad hanc nostram Literaturam verè μισογλῶσσος ἀνήρ. Seneca Declam. lib. 2. declam. 1. scribit se vidisse Ovidium declamantem apud Rhetorem Arellium Fuscum, cujus auditor fuerat, ut Varronis admirator, habitumque declamatorem bonum, verbis minimè licenter usum, nisi in carmine, in quo non ignorarit vitia sua, sed amarit. Rogatum enim aliquando ab amicis, ut tolleret tres versus excipiente, quum utrique suos descripsissent, repertos esse eosdem. Ex quo apparet summi ingenii viro judicium non defuisse ad compescendam licentiam carminum suorum, sed animum, quum interim & hoc dictum usurparit: *Decentiorem faciem esse, in quâ nævus aliquis esset.* Generum reliquit Cornelium Fidum. Gens *Ovidia* fuit Equestris. Ipse Ovid. de se ad Suillum:

Seu genus excutias Equites ab origine primâ
Usque pro innumeros inveniemur avos.

Nomen ejus quod attinet Ὄϊδιον ovicula est. Sic ab *asino Asinius*, à *porco Porcius*. Verum de Ovidio nos alibi plura.

Ovinia lex, quâ sancitum est, ut Censores ex omni ordine optimum quemque curiatim in senatum legerent. Quo factum est, ut qui præteriti essent, & loco moti, haberentur ignominiosi. Nam antea præteriti Senatores in opprobrio non erant; quum, ut ante Reges sibi legebant, sublegebantque, quos in consilio publico haberent, ita post illos exactos, Consules quoque, & Trib. Militum consulari potestate conjunctissimos sibi quosque Patriciorum, & deinde Plebeiorum legebant. Sext. Pompeius.

Q. *Ovinius*, ab Aug. Cæs. punitus est, quod cum Senator esset Romanus, lanificio, textrinæque Reginæ Cleopatræ præesse non erubuisset. Orosius, lib. 6. cap. 49. Eutrop. lib. 1.

Ovinius, Vatinii libertus, roganti Ciceroni de valetudine patroni, *Recte ne omnia?* quum respondisset, *Rectè*: tum Cicero, *Ergo mortuus est*, inquit. Quintil. l. 3. c. 4.

P A

Pachomius, Abbas seu Pater Eremitarum, in Scythiâ; à juventute ad senium usque optimè conversatus, quem neque circa corporis sanitatem, neque circa animi passionem Dæmon aliquando decepit, si Sozomeno credas lib. 8. cap. 6.

Pacorus, Orodis Parthorum regis fil. ejus qui Crassum dolo circumventum interemit, quam maculam postea Ventidius Bassus, Antonii legatus delevit, Pacoro cum toto exercitu ad internecionem cæso. Martialis.

Quicquid in Arsacià Pacorus deliberat aulâ.

Pacuvius, Brundusinus poeta, Tragœdiarum scriptor, Ennii poetæ ex sorore nepos. Romæ picturam exercuit, ac fabulas venditavit: Inde Tarentum transgressus, prope nonagenarius diem obiit. Ejus epitaphium extat apud Agellium, lib. 1. cap. 24.

Adolescens, tametsi properas, hoc te saxum rogat,
Ut se aspicias, deinde quod scriptum est legas:
Hic sunt poetæ Pacuvii sita Marci
Ossa: Hoc volebam nescius ne esses. Vale.

Hic, ut Quintilianus ait, gravitate sententiarum, pondere verborum, authoritate personarum clarissimus fuit, citra tamen nitorem. Horat.

——*Auferet*
Pacuvius docti famam senis, Accius alti.

Ejus lectione & imitatione antiquarii delectabantur. Pers. Sat. 1.

Sunt quos Pacuviusque & verrucosa moratur
Antiopa, cruribus cor lustificabile fulta.

Mart. lib. 11.

Attonitusque legit terrai frugiferai,
Accius & quicquid Pacuviusque vomunt.

§. *Pacuvius* Taurus, quum munus ab Augusto peteret, diceretque rumore sparsum pecuniam haud parvam ipsi à Cæsare datam; *Sed tu*, inquit Cæsar, *noli credere.* Idem Trib. Plebis tulit ad populum, ut mensis Sextilis Augustus vocaretur, estque eo nomine plebiscitum factum, ut scribit Macrobius, lib. 1. cap. 12. Factum ejus in adulando Augusto, dum illi divinos honores tribuens sacrificat, & simul illum cum filio suo dicit hæredem ex æquo se relinquere, nisi quòd quicquam haberet, sed quòd accipere vellet, pete ex Dione, lib. 53.

Pacuvius, legatus Cn. Sentii in Syriâ, mortuo Germanico sub Tiberio, de quo sic Seneca epist. 12. *Pacuvius qui Syriam usu suam fecit, cum vivo & illis funereis epulis se sepelisset, quasi sibi parentaverit, sic in cubiculum ferebatur à cœnâ, ut inter plausus exoletorum hoc ad symphoniam caneretur, βεβίωκα, βεβίωκα, nullo non se die exsulit.*

Pæan, hymnus in laudem Apollinis, sicut Dithyrambus in laudem Bacchi, qui teste Polluce, post victoriam, nonnunquam etiam avertendorum malorum causâ cani solebat. Καταχρηστικῶς autem pro omni Deorum laude ponitur. Unde opus suum Pindarus de Deorum omnium laudibus *Pæana* inscripsit. Speciatim vero, ut dixi, *Pæan* Apollinis fuit, addo & Martis. Sic enim Suidas clarè distinguit. Παιᾶνες δύο ἦσαν, Ἐνυάλιος, ὅτε ἤρχετο, ὡς ἐν τοῖς τῶν μάχης ἐχόμενοι, καὶ ὕστερος ὅτε ἐνίκων. Et clarius. Δύο Παιᾶνας ᾄδον οἱ παλαιοὶ τὸν μὲν πρὸς τὸν πόλεμον τοῦ Ἄρεως, τὸν δὲ τὸν πόλεμον τοῦ Ἀπόλλωνος. Accepit hæc Suidas (annotante de la Cerda) ab Scholiaste Thucydidis; ubi enim Græcus scriptor lib. 1. dicit Ἐπαιώνισεν αὐτοῖς ὡς ὀλίγαν, *Pæan his clamatus ad navalem congressum*: Schol. subdit ipsa verba quæ apud Suidam habentur. Ovid. 2. de Art. Am.

Dicite Io Pæan, & Io bis dicite Pæan,
Decidit in casses præda petita meos.

Propert. lib. 3.

——*Victorque canebat*
Pæana Amphion ripâ, Aracynthe, tuâ.

Virg. Æn. 6.

——*Lætumque choro Pæana canentes.*

Ubi Servius. *Laudes Apollinis propriè; abusivè vero omnium Deorum.* Quin & Apollo ipse *Pæan* dictus est. Juvenalis.

Parce precor Pæan, & tu depone sagittas.

Hesychius vero Παιάν, Ζεὺς παρὰ τὸ Ῥόδῳ, ἢ εἰδὼς ὕδως. Apollinem vero sic dictum volunt ἀπὸ τῆς πώσεως, h. e. à *feriendo* quia Pythonem sagittis suis confecit. Forte vero à *medendo* nomen habet. Hesychius Παίων ὄνομα καὶ ἰατρός. Idem: Παιώνια, φάρμακα ἰάσεως, ἢ ἀναισθησίαι.

Pæanius Sophista Græcus, Eutropii historiam Græcè vertit. Ejus metaphrasis cum aliis Romanæ historiæ scriptoribus edita est à doctissimo Frid. Sylburgio.

Pædaretus, proprium nomen viri ἀπὸ τῆς παιδείας καὶ ἀρετῆς ut vulgò volunt, h. e. à *disciplinâ* & *virtute*. Non electus inter trecentos haud ægrè tulit, quia tot in civitate se essent præstantiores. Plut. in Lycurgo: Ὁ μὲν γὰρ Παιδάρετος, οὐκ ἐγκριθεὶς εἰς τοὺς τριακοσίους, ἀπῆει μάλα φαιδρῶς, ὅσπερ χαίρων, ὅτι βελτίονας αὐτῶν τριακοσίους εἶχεν ἡ πόλις.

Pæon, medicus peritissimus, quem Hom. lib. 5. Iliad. scribit curasse Plutonem graviter ab Hercule vulneratum, à quo *Pæonia* herba dicitur, quam invenit; & *Pæonius* adject. i. e. *medicinalis*. Virgil. Æn. 7.

Pæoniis revocatum herbis & amore Dianæ.

Pæon, Amathusius, utrum inter historicos locum habere debeat, nondum constat. Memoratur Plutarcho in Theseò.

Pætus, vir quidam, qui in Ægyptum causâ pecuniæ comparandæ navigans, submersus est. Propertius, lib. 3. pecuniam alloquens:

Tu Pætum ad Pharios tendentem linea portus
Obruis insano terque quaterque mari.

Cæcina *Pætus*, Arriæ maritus, cui, cum in partibus Scribonianis contra Claudium fuisset, ad mortem adacto, uxor extractum è suo vulnere pugionem porrexit hâc voce: *Non dolet.* Tacit. An. 16. Dio lib. 60. Plin. 3. epist. 16. Martialis, lib. 1. ep. 14.

Casta suo gladium cum traderet Arria Pæto,
Quem de visceribus traxerat ipsa suis:
Si qua fides, vulnus, quod feci, non dolet, inquit,
Sed quod tu facies hoc mihi, Pæte, dolet.

Paganalia, Festa agriculturæ causâ sunt instituta in *pagis*, à quibus & illis nomen. Solebant enim tunc temporis, ut & in Sementinis Festis, solenni pompâ circumire, atque lustrare pagum, & liba quotannis Deorum aris inferre, id quod haud obscurè etiam Ovidius indicat Fast. lib. 1.

Pagus agat festum, pagum lustrate coloni,
Et date Paganis annua liba focis:
Placentur matres frugum, Telluſque, Cereſque
Farre suo gravidæ, visceribusque suis.

Regem Tullium horum auctorem esse produnt Halicarnasseus Dionysius ac D. Hieronymus. Celebrabantur autem mense Januario & quidem post Sementinas.

Palæmon, fil. Athamantis & Inûs, alio nomine Melicertes dictus. Hujus mater, cum virum tanto furore correptum videret, ut Learchum, alterum ex filiis, saxo allideret, jamq; sibi similem exitum videret imminere, alterum filium, nomine Melicertem, ulnis complexa, in mare se præcipitavit, amboque Dii marini facti sunt, mutatisque nominibus, mater *Leucothea*, h. e. *alba dea*, dicta est, creditur que eadem esse cum *Aurorâ*, quæ & *Matuta* à Latinis nominatur: Ille vero à Græcis *Palæmon*, à Latinis quod *portubus* præesse putetur, *Portunus* est appellatus. Apotheosin eorum narrat Ovidius, lib. 4. Met.

Innuit oranti Neptunus, & abstulit illis
Quod mortale fuit, majestatemque verendam
Imposuit, nomenque simul, faciemque novavit,
Leucotheâque Deum cum matre Palæmona dixit.

Idem Ovidius alibi:

Et juvenem possim sperare Palæmona nando,
Miraque quem subito reddidit herba Deum.

Scribit Pausanias in Atticis Melicertam à Delphine exceptum fuisse, cum cecidisset è saxo Moluride & in Corinthiorum Isthmum expositum mutato nomine Palæmonem fuisse appellatum, atque inter cæteros honores petram istam illi fuisse consecratam, & Isthmicos ludos illi à Sisypho, Æoli filio, fuisse institutos, qui tunc imperabat Corinthiis, cum esset Melicerta fratris filius: atque primum pinu, deinde apio sicco victores ibi coronati sunt. Musæus quoque in eo libro quem *de Isthmiis* conscripsit, duo certaminum genera celebrari solita in Isthmo scribit, alterum in honorem Neptuni, alterum in Melicertæ. Ejus meminit Orpheus in Hymnis:

Σωτῆρος βάκχᾳ χορεῖο Διωνύσοιο πολυγηθὲς
Κικλήσκω σε Παλαίμονα θ' ἁπ' εὐείδεος τελεταῖσιν,
Ὃς ναίεις πόντιον βυθὸν βαθυκύμονας ἀγυιὰς
Ἑλκὼν εὐμόρφοντα νέον γήθοντα σεσαῶτα,
Καὶ σάλον μύσας κατά τε χθόνα, καὶ κατὰ πόντον.
Ποντοπλάγκτοις δ' αἰὲν ναυσὶν χειμῶνα ἐπαργὴς

παυόμενος

Φαινόμην θ' ὑπὸς, μὴν θ' ὑπὸς ἀναφαίνῃ
Ρυόμην θ' μὴν χαλεπὸν κ' πόνον οἶδμα.

Euripides quoque in Iphigenia in Tauris, cuſtodem & ſervatorem navium Palæmonem vocavit:

Ὦ πυτίας παῖ Λάκαινίας, νεῶν φύλαξ,
Δαιόπα Παλαίμον' ἴλεως ἡμῖν γένη.

Inde *Palæmonius* adject. Claudianus,

Cuncta Palæmoniis manus explorata coronis
Adſit. ———

Statius:

Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.

Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 4. Heſych. Παλαίμων, Ἡρακλῆς.

Palæmon, Grammaticus Vicentinus, qui Romæ vixit ſub Tiberio & Claudio Impp. tantâ vir arrogantiâ, ut M. Varronem porcum appellaret; ſecum autem & natas & morituras literas jactaret. Luxuriæ quoque ita indulſit, ut ſæpius in die lavaretur, nec ſufficeret ſumptibus. Tranquillus. Ejus mem. Juv. Sat. 6.

———————*Odi*
Hanc ego quæ repetit, voluitque Palæmonis artem.

Idem Sat. 7.

Quis gremio Enceladi, doctique Palæmonis affert
Quantum grammaticus meruit labor?

Quærant eruditi quiſnam *Palæmon* ille fuerit, de quo Martialis lib. 2. epigr. 86.

Scribat carmina circulis Palæmon:

Palæmonius, Argonautarum unus, quem Orpheus claudum fuiſſe his verbis innuit.

Ἦεν δὲ Παλαιμόνι λέχρις πόδος ἠλυθον ἰδὲς,
Σίγετο δὲ σφυρὸ διαπὸ, πόδας δ' ὐκ ἦεν ἀρηρὼς,
Τὸν ἔτεκεν Ἡφαίστοιο γόνον χαλέπτοκον ἀπαστῆς.

Palæphatus, ſcriptor antiquus, patriâ Parius, aut (ut alii malunt) Prienæus, Artaxerxis tempore natus, teſte Suidâ, qui ἀπίστων, h. e. *rerum incredibilium* volumina quinque ſcripſit. Hinc *Palæphatius*. Virgilius in Ciri:

Infamem tali meritò rumore fuiſſe
Docta Palæphatiâ teſtatur voce papyrus.

Cæterum de variis Palæphatis vide Voſſium de Hiſt. Gr. l. 3. pag. 395, 396.

Palamedes, Nauplii Eubœæ regis filius (à quo *Naupliades* à Poetis dictus eſt) acerrimus Ulyſſis inimicus fuit, à quo tandem iniquo judicio circumventus eſt, & ab exercitu lapidibus obrutus. Nam cum omnes totius Græciæ principes ad bellum Trojanum convocarentur, Ulyſſes, quem uxoris juvenculæ amor domi retinebat, inſaniam ſimulavit, & quo melius rei fidem faceret, junctis diverſæ naturæ animalibus, ſalem ſerebat. Palamedes autem ut viri aſtutiam deprehenderet, Telemachum filium aranti objecit: quo viſo Ulyſſes aratrum ſubito ſuſpendit, ne eum læderet. Quo argumento ſimulatione deprehenſâ, invitus eſt pertractus. Deinde vero cum in Thraciam frumentatum miſſus eſſet Ulyſſes, & nihil inde attuliſſet, neque quidquam ſe inveniſſe diceret: Palamedes eodem miſſus plurimum frumenti advexit. Vide Photii epiſt. 142. Quamobrem Ulyſſes invidiæ ſtimulis agitatus, adulterinam Priami nomine epiſtolam ſcripſit, in quâ agebat Palamedi proditionis gratias, commemorabatque ſecretum auri pondus eſſe tranſmiſſum, quod ipſe Ulyſſes per corruptos ſervos in tentorio ejus infodi curarat. His igitur literis in Græcorum concilio recitatis, Palamedes proditionis accuſatur. Ibi Ulyſſes reo adeſſe ſimulans, hoſtilibus literis nihil fidei habendum contendit, eaſque re ipſâ facile poſſe coargui, ſi Palamedis tentorium ſcrutaretur: In quo ſi aurum, inveniretur, nullum illum ſupplicii genus recuſare. Miſſi itaque, qui tentorium ejus perſcrutarentur, cum aurum inveniſſent, Palamedes velut proditionis convictus lapidibus obrutus eſt. Hic fertur Trojano bello quatuor literas inveniſſe θ ξ χ φ. Hic etiam calculorum ludum, & menſurarum ac ponderum rationem excogitavit, & ſuffragia, quibus in liberando, judicandoque nunc utimur, primus omnium reperit. Polyd. Virg. Aſtrologiæ inſuper peritus fuiſſe dicitur, annumque ad curſum Solis, & menſes ad curſum Lunæ accommodaſſe, primuſque in caſtris viſam atque reformidatam Solis Eclipſim naturalem, minimeque timendam eſſe docuiſſe; præterea ordinationem aciei, ac teſſeras, h. e. ſymbolum bellicum, & vigilias inveniſſe. Numeri inventorem fuiſſe affirmat Plato: Ἦ ὐκ ἐννενόηκας ὅ φησὶν ἀριθμὸν ὑρεῖν; Sophocles de eodem.

Ὃς τὸ δ' ἰφθίτε τὰ χ' Ἀργείῳ σεάτῳ
Σταθμοῖσ' ἀριθμὸν χ' μίτρων ὑρήματα
Κἀχεῖν' ἔτιθτε.———

Euripides in Phœniſſis:

Καὶ χθὸς μὲν ἀνθρώποισι, χ' μέρη σαθμῶν
Ἰσότης ἔταξε, καριθμῶν διώκισε.

Et Manilius lib. 4.

Qui primus numeros rebus, qui nomina ſummis
Impoſuit, certumque modum, propriaſque figuras.

Quæ omnia à gruibus fertur didiciſſe. Illæ enim non niſi acie inſtructâ volant, electo duce, quem ſequantur, depoſitiſque in extremo agmine, qui gregem voce contineant, & qui noctu cæteris dormientibus excubias obeant. Inter volandum etiam mutatis ſubinde ordinibus, literas quaſdam videntur effingere, quas etiam ab iis primus obſervaſſe fertur Palamedes. Hinc à Poetis *Palamedis aves* grues dicuntur. Mart. lib. 13.

Turbabit verſus, nec littera tota volabit,
Unam perdideris ſi Palamedis avem.

Atqui apud Æſchylum Prometheus hoc ἴυρημα ſibi vindicat:

Ναὶ μὴν ἀριθμὸν ἔξοχον σοφισμάτων
Ἐξεῦρον αὐτὸς, γραμμάτων τε συνθέσεις
Μνήμην ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.

Si Æſchylo credas, etiam Palamedes primus acies ordinaverit, duces, centuriones inſtituerit. Ita enim in Tragœdiâ apud eundem gloriatur:

Καὶ ταξιάρχας, χ' σεμπάρχας, χ' παγὰς
Ἔταξα. σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα.
Ἄεισα, δόρπα, δείπνα θ' αἱρεῖσθ' ἀεί.

Ubi etiam ter cibum in die ſumendi auctorem ſe profitetur. Nomen ejus quod attinet, Ebræi doctores & profeſſores publicos (inquit Fungerus) מורים *Morim*, & מלמדים *Melammedim* vocant; unde natum nomen *Palamedis*. Sane Phœnicii, quorum lingua Hebraicæ fuit affinis, plurima nomina Græcis tradiderunt, qui ſuo idiomati accommodarunt ea, ac de rerum inventoribus ſuo more gloriari ſolent.

Palamedes Eleates Grammaticus, ſcripſit Onomaſticon de Tragicis & Comicis dictionibus, ac de proprietate Atticæ, ac Doricæ linguæ. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 396.

Palatinus Apollo dictus eſt à *Palatio*, ubi Auguſtus Apollini poſt Aruſpicum reſponſa ædem conſtruxit, porticibus & Bibliothecâ Latinâ Græcaque valde celebrem, unde eſt illud apud Horatium in Epp.

——— *Et tangere vitet*
Scripta Palatinus quæcunque recepit Apollo.

In eo templo fuit columna quædam 50 pedum, dubium pretione, an pulchritudine nobilior, cortinæque aureæ ab Auguſto, conflatis omnibus aliis imaginibus Apollini Palatino dicatæ.

Pales, paſtorum vel pabuli Dea. Hanc quidam, teſte Servio, Veſtam, Deorum matrem vocant: Virg. Ecl. 5.

Ipſa Pales agros, atque ipſe reliquit Apollo.

Et in tertio Georgicorum:

Te quoque magna Pales, & te memorande canemus
Paſtor ab Amphryſo.———

Fuit hæc Dea, vel hic Deus (nam Varro maſculino genere habet) præcipuo honore à paſtoribus culta; ideo ab Ovidio Faſt. 4. invocatur:

Alma Pales faveas paſtorum ſacra canenti.

Cana Pales Papinio dicitur, lib. 6. Theb. *Quia vetuſtiſſimis culta paſtoribus*, uti loquitur Schol. Vet. Merito autem *cana*, ut quæ idem numen faciat cum matre Deorum, ut memorat Servius, Com. in 3. Georg. Prodit is ibidem de Deo maſculo hujus nominis. Arnobius ſcite, lib. 3. Cæſius & ipſe aſſequens fortunam eſſe arbitratur & Cererem, Genium Jovialem, ac Palem, ſed non illam fœminam quam vulgaritas accipit, ſed maſculini neſcio quem generis, Jovis miniſtrum ac villicum. Illi lacte ſacra fiebant; auctores Ovidius ac Tibullus: Prior:

———*Et tepido lacte precare Palem.*

Poſterior:

Et placidam niveo ſpargere lacte Palem.

Ideo *fœcundam* Calpurnius vocat. Nemeſian. Ecl. 1.

Dat grandæva Pales ſpumantia cymbia lacte
Mella ferunt Nymphæ, pictas dat Flora coronas.

Nominis rationem quod attinet, vide Boch. de Phœn. Col. lib. 2. cap. 9.

Palfurius Sura, Orator & Cauſidicus, ob ſuſpicionem quòd cum Vitellianis ſenſiſſet, ſenatu à Domitiano fuit amotus. Juv. Sat. 4.

Si quid Palphurio, ſi credimus Armillato,
Quicquid conſpicuum pulchrumque ex æquore toto
Res fiſci eſt ubicunque natat.

Palilia, vel, ut alii, *Parilia* ſacra Palis Deæ. Heſychius: Παλίλια, ἀγών. Οἱ μὲ τὸ Πάλλη, ἔνιοι δὲ τὸ Παγί. Hæc à paſtoribus in agris fiebant 1 Calend. Maii. quo die Romulus urbem fundavit, vel ad lupos arcendos, morboſque à pecore pellendos, ſeu pro partu pecoris. In hoc die feſto, palearum accenſi acervi certo ordine in loco plano collocabantur, quos paſtores ſaltando tranſiliebant (Solinus à *partu Iliæ* dici vult, unde *Parilia*. Vide Fungerum.) Ovid. Faſt. 4.

Moxque per ardentes ſtipulæ crepitantis acervos
Trajicias celeri ſtrenua membra pede.

Prop.

Prop. 4. 1.

Annuaque accenſo celebrare Paliſia fœno,
Qualia nunc curto luſtra novantur equo.

Idem eleg. 4. ejuſdem libri.

Urbi feſtus erat, dixere Palilia patres,
Hic primus cœpit mœnibus eſſe dies.

Unde Ovid. Met. 14.

——— *Feſtiſque Palilibus urbis*
Mœnia conduntur. ——— ———

Cic. lib. 2. de Divinatione: *L. Tarutius Firmanus, familiaris noſter, imprimis Chaldaicis rationibus eruditus, urbis etiam noſtræ natalem diem repetebat ab iis Parilibus, quibus eam à Romulo conditam accepimus:* Suetonius in Caligula cap. 16. *Decretum autem, ut dies, quo cepiſſet imperium, Palilia vocaretur, velut argumentum rurſus urbis conditæ.* Ovid. Faſt. 4.

Per flammas ſaliiſſe pecus, ſaluiſſe colonos,
Quod ſit natali nunc quoque Roma, tuo.

Idem Faſt. 6.

Dena quater memorant habuiſſe Palilia Romam,
Cum flammæ cuſtos æde recepta Dea eſt.

Id eſt 40. natales & annos. Vide Dionyſ. Halicarn. Ant. l. 1. Plut. in Romulo, & Caſaub. ad illud Perſii lib. 1.

Et facus, & porci, & fumoſa Palilia læno.

Palinurus. Vide alteram part. huj. Dict.

Palladæ, virgines erant quas Thebani apud Ægyptios Jovi ſacrabant, de quibus Strabo lib. 17. in hunc modum: *Jovi, quem præcipuè colunt, virgo quædam genere clariſſima & ſpecie pulcherrima ſacratur,* ὃς καλοῦσιν οἱ Ἕλληνες Παλλάδας. *Ea, pellicis more, cum quibus vult coit, uſque ad naturalem corporis purgationem. Poſt purgationem viro datur, ſed prius quam nubat, poſt pellicatus tempus in mortuæ morem lugetur.* Idem habet Euſt. ad Iliad. α. Odyſ. γ.

Palladium, Palladis ſimulachrum quod Romæ in æde Veſtæ fuit, cujus mem. Herodianus lib. 1. Id fuit è ligno compactum, movens oculos, atque haſtam, quam manu geſtabat, ut ſcribit Servius. Nam cum apud Trojam in honorem Palladis arx, & in ejus ſummo templum illi ædificaretur, è cœlo cecidit, & locum ſibi in eo templo delegit, nondum coopertâ æde: moxque ab Apolline redditum eſt oraculum, ejus civitatis futurum exitium, ſi id ſimulachrum extra muros portaretur. Ovid. in Faſt. Quod factum eſt, in tempore belli Trojani cum Diomedes & Ulyſſes cuniculis, vel, ut alii dicunt, cloacis aſcenderent in arcem, & occiſis cuſtodibus ſimulachrum ſuſtulerunt. Virg. Æn. 2.

——— ——— *Impius ex quo*
Tydides ſed enim ſcelerumque inventor Ulyſſes
Fatale aggreſſi ſacrato avellere templo
Palladium, cæſis ſummæ cuſtodibus arcis,
Corripuere ſacram effigiem, manibuſque cruentis
Virgineas auſæ divæ contingere vittas.

Trojam ſane ἀνάλωτον fore, niſi exportato Palladio, fatale fuit. Ovid. Met. 13.

Nempe capi Trojam prohibebant fata ſine illo.

Ligneum fuiſſe volunt Grammatici: Παλλάδιον, ἦστο ἦν ζῳδίον ικανὸν ξύλινον ὃ ἕλαχον ἐν τετελεσμένον φυλάττον ἡ βασιλεία ἡ Τρωικὴ. Clem. in Περιηγητικῷ· Πολλοὶ δ' ἂν τάχατε διαμάσειαν, εἰ μάθοιεν τὸ Παλλάδιον, τὸ Διοπετὲς καλούμενον.

Palladius, nomen viri proprium, qui de Agriculturâ ſcripſit.

Palladius Galata, hiſtoricus, floruit ſub Theodoſio M. Vitas aliquot ſanctorum in literas retulit; quæ vulgo *Hiſtoria Lauſiaca* dicitur, quia nuncupata eſt *Lauſo* præfecto. Opus hoc certis diebus in Eccleſiâ prælegi ſolere, ex Triodio oſtendit in Gloſſario ſuo clariſſimus Jo. Meurſius qui & primus hunc ſcriptorem Græcè edidit.

Palladius Methonæus floruit ſub Conſtantino M. Præter orationes ac diſputationes varias etiam hiſtoricum ac philologicum opus contexuit de feſtis Romanorum, ut è Suidâ cognoſcimus.

Pallas, adis, filia Jovis, ex cerebro ejus prognata, ſapientiæ, diſciplinarumq; omnium Dea, quam Latini Minervam vocant. Sic dicta, ſecundum quoſdam quod ab eâ *Pallas* ſit interemptus, aut ἀπὸ τὸ ἀναπεπάχθαι ἐκ τῆς καρδίας τοῦ Διός, aut ex *Pallante* palude, juxta Feretum. Quid quod aliqui datum velint nomen. ἀπὸ τῆς πάλλης τοῦ δόρυ, alii *à* ſaliendo, ſive ſaltando in bello. Euſt. in Iliad. α. Τὸ δὲ λέγειν ἔτω καλεῖσθαι αὐτὴν, ἐπειδὴ ἐν τῇ Γιγαντομαχίᾳ Παλλαντά τινα πιφόνδικα γίγαντα, ἢ ὅτι ἐκ τῆς Διὸς συνέπαλτο καρδίας, ἢ ὅτι καθαιρῶν ἡ Σεμέλης βλησθεῖσα, καὶ τοῦ Διονύσου διεκπεσόντος ἐμεῖτο, παλλομένην ἡ τὸ ἀμβλώματος καρδίαν ἤνεγκε τῷ Διΐ. Nonnulli ab Ebræo פלל *palas,* i. e. *agitare,* quia quatit haſtam, vel quia mens eſt in perpetuâ agitatione, unde παλλὰς ſignificaret agilitatem animi, eſſetque epitheton, non proprium nomen. Alii denique à verbo פלא quæ vox Ebræis admirabile quiddam ſonat. Vide Fungerum in *Pallas.*

Pallas, antis, filius Evandri, qui à patre iis copiis, quas Æneæ auxilio miſit, præfectus, magnâ jam hoſtium ſtrage editâ, à Turno eſt interfectus. Vide Virg.

Pallas, antis, hiſtoricum volumen condidit de myſteriis Mithræ. Porphyr. περὶ ἄντρου lib 2.

Pallas, Claudii Cæſaris libertus, ditiſſimus, qui Craſſo fertur ditior vicies, & quinquies centenis millibus. Plin. 33. 10. Vide Tacit. Annal. l. 12. Et Plin. ep. l. 8. epiſt. 5. Juv. Sat. 1.

——— ——— *Ego poſſideo plus*
Pallante & Licinis. ———

Pamphila, genere Ægyptia, vixit temp. Neronis Imp. ac ſcripſit perutiles 8. libros hiſtoriæ miſcellæ, quibus congeſſit, quæ vel ex marito quicum 13. an. nupta fuit, audiſſet, vel ex viris eruditis, qui mariti ædes frequentaſſent, vel quæ ipſa obſervaſſet. Auctor Phot. Tm. 8. ſed Suid. ait Epidauriam fuiſſe, fil. Soteridis, conjugem Socratidis, ac ſcripſiſſe hiſtoriarum lib. 33. & Epitomen Cteſiæ lib. 3. &c. Mem. ejus Gellius 15. 17. & Laertius in Pittaco, Periandro, Socrate, Platone, Theophraſto, Thalete, Chilone & Cleobulo.

Pamphilus, Neoclidis fil. Platonis auditor; qui circa Phædonis principium, dicit illum inter eos qui in acie ceciderunt, 10. dies jacuiſſe, triduoque poſtquam inde ſublatus fuerat impoſitum rogo revixiſſe, ac mira quædam tempore mortis viſa narraſſe.

Pamphilus Presbyter, Euſebii Cæſarienſis neceſſarius, tanto Bibliothecæ divinæ amore flagravit, ut bonam partem voluminum Origenis ſuâ manu deſcripſerit. Martyrio coronatus eſt apud Cæſaream Palæſtinæ ſub Maximo. Suidas tres Pamphilos commemorat, duos ſcil. Grammaticos, quorum alter Sicyonius genere de Grammaticâ picturâque ac ſcriptoribus claris ſcripſit. Alter Alexandrinus Dictionarium edidit, quod *Pratum* appellavit. Tertius Athenienſis fuit Reip. expilator, unde proverbium; *Pamphili furtum.*

Pamphilus Amphipolita, aut Sicyonius, aut Nicopolita (nec enim de patriâ convenit) inter alia illuſtrium pictorum hiſtoriam ſcripſit, teſte Suidâ, cui Philoſophus dicitur. Unde opinari quis poſſet eſſe Pamphilum Platonis diſcipulum. Compoſuit quoque libros tres de R. R. quorum præter Suidam etiam meminere Geoponica Conſtantino dicata. Antoninus Liberalis narrationem viceſimam tertiam quæ, de Batto eſt, exſcripſit ex lib. 1. Pamphili cujuſdam, & iis quos Pamphilus ſecutus erat. Etiam Athen. lib. 13. refert ex quodam Pamphilo Abydi eſſe templum Ἀφροδίτης Πόρνης. Fortaſſis is eſt Pamphilus Alexandrinus cujus idem mem. libb. 2. 3. 8. 9. Voſſius.

Pamprepius, poeta Panopolitanus, floruit ſub Zenone, etiamque gratiâ apud eum valuit. Magni fuit Procli diſcipulus, inque religione Gentili perſtitit, nec id diſſimulavit, ubi omnes videret in urbe Chriſtianos. Vide de eo multis differentem Suidam. Voſſius.

Pan, quem paſtorum, venatorumque Deum, & univerſæ vitæ ruſticanæ præſidem crediderunt antiqui, cujus fil. fuerit non ſatis conſtat. Homerus in Hymnis Mercurii filium facit:

——— Ἑρμείαο φίλον γόνον ἔννεπε Μοῦσα,
Αἰγιβοτῆος, ἀκείρωτα, φιλόκερτον.

Herodotus in Euterpe Penelopen matrem ejus fuiſſe refert: Παρὰ δὲ τοῖσι ἐν Πηνελόπης, ἐν πάσης δὴ κῆ Ἑρμείην λέγουσι γενέσθαι. Durius autem Samius in eo libro quem ſcripſit de Agathocle, Penelopen cum omnibus procis rem habuiſſe narrat, è quorum congreſſu Pana inquit natum fuiſſe. Πᾶν enim Græcis *totum* vel *omne* ſig. Hom. autem in Hymnis ſic dictum putat, quia Deorum omnium mentes delectaverit, cum citharam nuper natus ſcitè pulſaret:

Πᾶνα δέ μιν καλέεσκον, ὅτι φρένα πᾶσιν ἔτερψε.

Veteres autem ita Pana pinxerunt, ut nihil ex toto univerſo in eo prætermiſſum videatur. Habet enim cornua in radiorum Solis, & cornuum Lunæ ſimilitudinem. Rubet ejus facies ad ætheris imitationem, in pectore Nebridem habet ſtellatam, ad ſtellarum imaginem: pars ejus inferior hiſpida eſt, propter arbores, virgulta, feras. Caprinos pedes habet, ut oſtendat terræ ſoliditatem. Hic à nonnullis Demogorgonis fil. creditur fuiſſe, & fiſtulam compoſuiſſe 7. imparibus calamis ſimul conjunctis, propter harmoniam cœli. Traditur enim cum Cupidine aliquando pugnaſſe, (à quo ſuperatus eſt) & incidiſſe in amorem Syringis, ſeu Syringæ virginis, quam, cum tranſire Ladonem Arcadiæ amnem non poſſet, Nympharum precibus in paluſtrem calamum mutatam vidit, ex hoc ſtatim compoſuit fiſtulam, quæ ex puellæ nomine apud Græcos *Syrinx* eſt vocata. Bion. Idyll. 3.

Ὡς δ' ἔφυς παιζαοῦλος ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθύρα.

Virg.

Virg. Eclog. 2.

Pan primus calamos cerâ conjungere plures
Instituit.——

Idem Eclog. 8.

Panaque qui primus calamos non passus inertes.

Prop. 3. 3.

——*Calami Pan Tegeæe tui:*

Redeo autem ad etymon, in quo plane etiam nobiscum facere videtur Orpheus, *universam* sub ejus nomine *naturam* intelligens. Verba ejus sunt:

Πᾶνα καλῶ κεχαρηότ' ἠθὲν, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
Οὐρεσιβὲν ἠδὲ θάλασσαν, ἠδὲ χθόνα παμβασίλειαν,
Καὶ πῦρ ἀθάνατον· πάντη γὰρ μίλπει τὰ Πανὸς.

Colebatur per totam Arcadiam, potissimùm tamen in Lyceo & Mænalo montibus. Virgil. Ecl. 10.

Pan Deus Arcadiæ venit.

Ovid. Fast. 2.

Pana Deum pecoris veteres coluisse feruntur
Arcades, Arcadiis pluribus ille jugis.

Propertius:

Arcadio pinus amata Deo.

Alcæus:

Ἰὼ Πᾶν Ἀρκαδίας μελέων κλεενᾶς.

Quin & Simonides hunc Deum vocat τερπόπαν καὶ Ἀρκάδα. Dionys. Hal lib. 1. Ἀρκάδα γὰρ θεῶν, ἀρχαιότατός τε καὶ πυκνότατος ὁ Πάν. Dixi Deum hunc montibus gaudere. Hom. in Hymn.

——Ὃς πάντα λόφον νιφόεντα λέλογχε,
Καὶ κορυφὰς ὀρέων, καὶ πετρήεντα κάρηνα.

Testes quoque Horatius ac Ovidius. Hic. lib. 1. Od. 4.

——*Deum cui pecus, & nigri*
Colles Arcadiæ placent.

Hic Fastorum 2.

Ipse Deus velox discurrere gaudet in altis
Montibus, & subitas concitat ille feras.

Ab istâ subitâ concitatione *terrores Panici*, Græcè Πανικὰ δείματα vocabantur, de quibus in Miscellaneis vir summus Angelus Politianus. Appositè Val. Flac. lib. 3.

Ludus & ille Deo, pavidum præsepibus aufert
Cum pecus, & profugi sternunt dumeta juvenci.

Cic. lib. 5. Ep. ad Atticum *Scis enim quædam* Πανικὰ *dici.* Hyginus in Capricorno: *Hic enim dicitur cum Jupiter Titanas oppugnaret objecisse hostibus terrorem, qui Panicus dicitur.* Vide Barth. ad Theb. 11. p. 1358. & Suid. in Πανικῷ δείματι. Hinc aliquibus *Pan* dictus videtur à verbo Ebræo פּוּן *Pun*, vel *Pon, attonitus est*, ita ut dubius sit animi, ne plane pereat; & פֶּן *Pen* adverbium dubitantis est. Mali autem ominis habebantur hi terrores apud veteres, teste Plut. in Cæsare, & ex eo Dionys. Halic. lib. cap. 16. Qui tamen Dionysius Fauno hos terrores Romanos adscribere solitos fuisse testatur, unde *Faunum* eundem esse cum *Pane* probat Bochartus ὁ μέγας. Sed nihil opus est argumentis, cum in eam rem expressa sint testimonia veterum. Sextus Aurelius Victor de origine gentis Romanæ; *Hunc Faunum plerique eundem Sylvanum à sylvis, & Inuum Deum, quidam etiam Pana dixerunt.* Rutilius lib. 1. Itiner.

Hoc Inui castrum fama fuisse putat.
Seu Pan Tyrrhenis mutavit Mænala sylvis,
Sive suos patrios incola Faunus init.

Fuit etiam venatorum Deus, qui si favisse putaretur venatoribus, ab illis colebatur à venatione reversis: at si frustra laborassent, scillas in illum conjiciebant, uti testatur Theocritus in Thalys.

Κλῦ μὶ πῶθ' ἕρδοις, ὦ Πὰν φίλε, μή τύ τι πᾶδες
Ἀρκαδικοὶ σκίλλαισιν ἐπὶ πλευρὰς ἢ καὶ ὤμως
Ταύρεα μαστίσδοιεν, ὅτε κρέα πυτδὰ πάρεισι.

Ovidius quoque in ep. Phædræ, unà cum Diana Panes & Satyros venantium præsides facit:

Sic tibi secretis agilis Dea saltibus adsit,
Silvaque perdendas præbeat alta feras.
Sic faveant Satyri, montanaque numina Panes,
Et cadat adversa cuspide fossus aper.

[Nam non unum solummodo sed plures Panes fuisse apud veteres legimus. Theocr. in Amaryllide:

——Τὸ τοι γὰρ ἢ Σατυείοισιν
Ἐγγύθεν, ἢ Πάνεσσι κακοκτήμοσιν ἐείσδει.

Propert. 3. 16.

Capripedes calamo Panes hiante canent.]

Sed quid venatorum Deum fuisse dicimus? Ipsemet Pan fuit venator, ut ait Theocritus Idyll. 1.

——Τὸν Πᾶνα δεδίηκας, ἢ γὰρ ἀπ' ἄγρας
Ἀντίος ἀκμαῖος ἀμπαύεαι, ἐκτὸς γὰρ ἁμέων.

Memoriæ prodidit Isacius Pana Deam Echo adamasse, quare eum maritum Echûs appellavit Theætetus in his carminibus:

Ἠλεκάτας, φιλόνυμφε, ὀρεσσαύλα πόσις Ἠχοῦς,
Πάνα σοι Θ, εὐκερέα μηλόφυλαξ ἀγέλας.

Quam amicam ejus nominavit Archias in his:

Ἠχὼ πηγήεσσα ὀρῆς φίλε, Πανὸς ἑταίρη
Ἀντίτυπον φθογγὴν ἐμπάλιν ἀσυλίσαι.

Fuit etiam à Lunâ amatus cum in niveum arietem pulcherrimum se convertisset. Virg. Georg. 3

Munere sic niveo lactis (si credere dignum est)
Pan Deus Arcadiæ captam te, Luna, fefellit,
In nemora alta vocans, nec tu aspernata vocantem.

Porro libidinosum finxerunt hunc Deum propter spermaticarum rationum copiam, ideoque Nymphas non solum insequi, sed etiam pueros formosos. Hesychius: Πᾶνες, τοὺς ἐπιδεδικότας σφοδρῶς τοῖς παῖσι συνουσίας ἔλεγον. Coluerunt etiam Πᾶνα piscatores, cum in locis mari propinquis plerumque versaretur, quem etiam ἁλίπλαγκτον Sophocles in Ajace vocat. Offerebatur huic Deo lac & mel in pastorum poculis, quod significavit Theocritus in Viatoribus:

Στιοῦ γ' ὀκτὼ μὲ γαυλὸς τῷ Πανὶ γάλακΘ,
Οὐκτὼ δὲ σκαφίδες μέλιτΘ πλέα κήει' ἐρείσας.

Quare non rite sacrificabant, qui tauros illi immolabant, aut qui in aureis poculis lac aut vinum offerebant, cum vasa ex eo metallo superis ac cœlestibus Deis, non autem terrestribus vel pastorum curam habentibus convenirent. Apollonius Smyrnæus:

Ἀγεσίπορον Θεὸς εἰμι, τί μοι χρυσοῖς ἐπέδεσθε
Σπονδῆτι, πῦ δ' Ἰταλῆ χεῖτε μέλι Βερμίε,
Καὶ γυνὸς πώρων πίστη σεσοδῆτε τένοντες;
Φείσασθ', ὑ τέτυς ζώμασι τερπόμεθα.
Πὰν ὁ πυρωφίτης, αὐτόξυλΘ, ἀρκεσθοίνης
Εἰμὶ καὶ ἐγχθονίοις γλυκυπότης κώμικΘ.

Pinus Pani arbor sacra fuit. Alex. ab Alex. lib. 4. c. 17. Propertius 1. 18.

Vos eritis testes, si quos habet arbor honores
Fagus, & Arcadio pinus amata Deo.

Ovidius de Lupercalibus, qui erant sacerdotes Panis: Fast. 2.

Ipse ego Flaminiam poscentem februa vidi,
Februa poscenti pinea virga data est.

Pinus, inquam, grata Pani arbos, & inde nectit coronam. Ovid. Fast. 1.

Pars tibi qui pinu tempora nexa geris.

Idem ibidem.

Pan videt hanc, pinuque caput præcinctus acutâ.

Et in Epist. Oenones:

Cornigerumque caput pinu præcinctus acutâ
Faunus.——

Et lib. 3. Fastorum.

Pinigeris Fauni Mænalis ora caput.

Lucretius lib. 4.

——*Cum Pan*
Pinea semiferi capitis velamina quassans.

Unde apud Stat. lib. 2. Sylvarum, Pan ipse loquitur:

——*Et nostræ stupeant tua germina pinus.*

Panem ipsum descriptum habes apud Silium Ital. lib. 13. vers. 326.

Pan Jove missus erat, servari tecta volente
Troja: pendenti similis Pan semper, & uno
Vix ulla inscribens terræ vestigia cornu.
Dextera lascivit cæsâ Tegeatide caprâ
Verbera læta movens festa per compita caudâ.
Cingit acuta comas, & opacat tempora pinus.
At parva erumpunt rubicundâ cornua fronte.
Stant aures, summoque cadit barba hispida mento.
Pastorale Deo baculum, pellisque sinistrum
Velat grata latus, teneræ de corpore damæ.
Interdum inflexus medio nascentia tergo
Respicit arridens hirtæ ludibria caudæ.
Obtendensque manum solem infervescere fronti
Arcet & umbrato perlustrat pastua visu.

Festa ejus dicebantur *Lupercalia*, fiebantque in Aventino monte, mense Februario, quorum author fuit Evander.

Panætius, Philosophus Stoicus, patriâ Rhodius. Is fuit Scipionis præceptor, quem imitatus est Cicero libris de officiis, ipso teste lib. 3. *Panætius igitur qui sine controversia de officiis accuratissimè disputavit, quemque nos, correctione quâdam adhibitâ, potissimum secuti sumus, &c.* Item primus in Sicilia tyrannus. Olymp. 42.

Panagæa, Diana dicta est, quod vagaretur, & per nemora montesque aberraret. Quin domicilium etiam subinde mutat nunc ad superos, nunc ad inferos agens. Nec specie quidem semper eadem, sed nunc pleno orbe, nunc mutila, nunc nulla. Unde natum proverb. *Panagæa Diana.*

Panathenea, Ericthonius Vulcani fil. Minervæ festum instituit, & Ἀθήναια qu. d. *Minervalia*, vocavit. Harpocration: Ἦγαγε δὲ τὴν ἑορτὴν ὁ ἘριχθόνιΘ ὁ Ἡφαίστου, καθά φασιν

ρασιν Ἑλλάνικος ἐν τῇ Ἀνδρογεωνίᾳ, ἐκ τριῶν ἐτῶν τὴν Ἀττικὴν ὑφ' ἑαυτὸν τάττει ὁ Ἀθηναῖος συναλείπτο. Πρὸ τούτου, h. e. *ante Theseum*. Ille enim omnibus Atticæ populis in unam civitatem redactis, instauravit, &, ut inquit Plutarchus, Παναθήναια θυσίαν ἐπώνυμον κοινήν. Pausan. in Arcadicis: Τούτῳ δὲ τῷ ἀγῶνι Ἀθήναια ὄνομα ἦν. Παναθήναια δὲ καλεῖσθαι φασιν ὑπὸ Θησέως, ὅτι ὑπὸ Ἀθηναίων ἐπὶ δυσὶ συνοικισμοῖς νεὶς μίαν ἁπάντων πόλιν. Suidas. Παναθήναια, Ἀθήνησιν ἑορτὴ ἐπὶ τῷ ὑπὸ Θησέως γενομένῳ συνοικισμῷ. Πρῶτον ὑπὸ Ἐριχθονίου τοῦ Ἡφαίστου καὶ Ἀθηνᾶς, ὕστερον δὲ ὑπὸ Θησέως συναγόντος πᾶν δῆμον εἰς ἄστυ. Sed Theodoretus lib. 1. Græcanicarum affectionum, sive sermonum de Fide, eorum authorem Orphea facit. Cæterum duplicia fuere, Magna, & quinquennalia; Parva & annua. Harpocration: Διττὰ Παναθήναια ἦγετο Ἀθήνῃσι· τὰ μὲν καθ' ἑκάστου ἐτησίου, τὰ δὲ διὰ πεντετηρίδος, ἅπερ καὶ μεγάλα ἐκάλουν. Eadem totidem verbis Suidas. Verum author argumenti, quod orationi Demosthenis *contra Midiam* præfigitur, magna quinquennalia, sed parva triennalia, fuisse tradit. Διαφορὰν δὲ Ἀθηναίοις ἦγετο ἑορτή· ἐν αἷς μὲν τὰ Παναθήναια, ἅπερ καὶ δηθᾶ, μικρὰ ἦν καὶ μεγάλα. Καὶ τὰ μὲν μεγάλα κατὰ πεντετηρίδα ἐτελεῖτο, τὰ δὲ μικρὰ κατ' ἐνιαυτόν. Falsus igitur est Scholiastes Aristophanis *in Pace*, ad hunc versum.

Καὶ σοι τὰ μεγάλ' ἡμεῖς Παναθήναι' ἄξομεν.

Οὐκ inquit, ὡς καὶ μικρῶν ὄντων τοῦτό φησι, ἀλλ' αὔξων ἢ χαίρων. Dixi festum communiter ab omnibus Atticæ pop. actum: nam & singuli bovem mittebant instaurandis sacrificiis; hinc ea carnium copia, quæ tantæ multitudini in epulas sufficeret. Scholiastes Aristoph. *in Nebulas*. Ἐν τοῖς Παναθηναίοις πόλεως ἅπασιν βοῦς ἕκαστος ἔθυεν ἀνδρεῖα καὶ κρεῶν. Nec vero siccam fuisse viscerationem argumento sunt pocula maximæ capacitatis, & ut Athenæus ait, Δίζυγα καὶ μείζονα, h. e. *duorum congiorum & majora*, quæ ab eodem hoc festo Παναθηναϊκὰ. In pompa senes olei ramum gestabant, quos ideo Θαλλοφόρους appellabant. Aristoph. *in Vespis*.

Οὐκοῦν πρεσβυτικὴ ὄχλος
Χρήσιμος ἐς' ὀλίγ' ἀκοῆ.
Σκοπεῖν ὁμοῦ γὰρ ἂν ἐν
Τοῖν ὀφθοῖν ἀπόσους
Θαλλοφόρους κελεύοις.

Cui muneri deligebantur senes, non illi quidem passi & rugosi, sed formâ præstantes, & in ipso vergentis ætatis occasu vigorem aliquem ostentantes. Xenophon in Convivio. Ἀλλ' ὁδὶ μὲν τοι παῖς γε ἀπιμαστὸν τὸ κάλλος, ὡς παχὺ φόβημά ἐστι· ἐπεὶ ὕδωρ γε πῶς γίγνῃ καλός, ἔπου κἀμοίγειον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης. Θαλλοφόρους δὲ τῇ Ἀθηνᾷ πολὺ κάλλει γέγραπται ἐκλέγειν, ὡς συμπεμψόμενοι πόσῃ ἡλικίᾳ τῆς κάλλους. Hæc ille. Hisce cæremonis Minervam oleæ inventricem ostendebant: quo etiam spectat, quòd oleâ coronabantur Athletæ, præmique loco vas olei accipiebant. Suidas. Καὶ ὁ νικῶν στέφανον ἐλαίᾳ πλεκτῇ. Scholiastes Comici. Κίσσιον ἐλαίου ἐλάμβανον οἱ νικῶντες. In hunc usum symbolam conferebant quicunque oliveta possidebant: unde ἀπὸ τῆς μοίρας, i. e. *dividere*, ipsas oleas μοῖρας appellari tradiderunt. Aristophanis Schol. in *Nebulis*: Μοῖραι, ἐλαῖαι ἐκλήθησαν, διὰ τὸ πάντα ἄνθρωπον καταμοιρῶν ἐλαίας ἀναγκάζειν μίσῳ τι παρέχειν εἰς τὰ Παναθήναια. In eadem pompâ circumterebatur peplum à virginibus contextum, in quo gesta Minervæ depicta conspiciebantur. Memnit ejus Euripides in Hecubâ. Ad quem locum Scholiastes: Ἔθος ἦν ἐν Ἀθήναις θριαμβεύειν τὴν παρθένον τῇ Ἀθηνᾷ πέπλον, ἔχοντα τὰς δεήσεις τῆς Θέτιδος πολυκλεῖς ὄσας καὶ ἃ κατ' Γιγάντων ἐφέξατο μετὰ Διός. Τέταται δὲ ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Comici Enarrator Enceladum in peplo expressum ait, quem Minerva occidit: τὸν πέπλον ἐκύκλουτο Ἐγκέλαδος, ὃν ἀπέκτεινεν Ἀθηνᾶ. Generatim Proclus in Timæum Platonis: Ὁ δὲ Παναθηναϊκὸς πέπλος ἔχει τοὺς Γίγαντας νικωμένους ὑπὸ τῆς Ὀλυμπίου θεᾶς. Sed observabatur hic mos in magnis Panathenæis tantum, quæ singulo quinquennio celebrabantur. Plautus in Mercatore:

Neque nisi quinto quoque anno posse invisere
Urbem, atque extemplo inde ut spectavissem peplum,
Rus rursum confestim exigi solitum à patre.

Harpocration quoque meminit. πέπλου τῆς ἀναγομένου τῇ Ἀθηνᾷ τοῖς μεγάλοις Παναθηναίοις. Itaque non video quâ ratione potuit excusari quod in Scholiis Comici legitur ad *Equites*. Ἐπεποίητο δὲ ὁ πέπλος καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, καὶ ἐπεμελοῦντο ἐν τοῖς Παναθηναίοις. Hic præterire nequeam ritum in peplo notabilem; quod scilicet ei nomina benè de Rep. meritorum intexerentur. Suidas: Νικήσαντες Ἀθηναῖοι πέπλον ἐπέστειλαν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ ἀνέγραψαν τοὺς ἀγῶνας ἐν αὐτῷ. Eadem habet Aristoph. Scholiastes. Respexit hunc morem Virgilius, seu quisquis alius in Ciri.

Sed magno intexens, si fas est dicere, peplo,
Qualis Erechtheis olim portatur Athenis,
Debita cum castæ solvuntur vota Minervæ,
Tardaque confecto redeunt quinquennia lustro.

Unde viros fortes & bono patriæ natos, Aristophanes in *Equitibus* appellat ἀξίους τῆς πάλης. Λαμπαδηδρομίαι cum Promethiis & Vulcanalibus, Panathenæa communes habuerunt; nisi quod in his equites decurrerent. Plato lib. 1. de Rep. Λαμπὰς ἔσται θεοῖς ἱππεῖσιν ἀφ' ἵππων τῇ θεᾷ. Et Xenophon in Convivio. Ἦν δὲ Παναθηναίων τῶν μεγάλων ἱπποδρομία. Hos ludos in veste tinctâ spectare netas erat, uti constat ex Nigrino Luciani. Castellanus.

Panda, Dea à Romanis in summâ veneratione habita, sic dicta, quod *pandat*, i. e. *aperiat* viam. *Pandia* item dicta Dea pacis à *pandendis* seu aperiendis Urbis portis, ut censet Turnebus. Aliam tamen sententiam adfert Arnobius lib. 4. adversus Gentes, qui & *Panticam* appellatam scribit: *Quod T. Tatio, ut Capitolium capiat collem, viam pandere atque aperire permissum est, Dea Panda est appellata, vel Pantica.* In Glossis Philoxeni est: *Panda*, Ἐρμῆς θεός. Apud Varronem lib. 1. de vitâ pop. Romani Ælius hanc Deam eandem putat cum Cerere, dictamque à *pane dando*. Varronis verba nobis servavit Nonius in verbo *Pandere*, ubi refert: *Hanc Deam Ælius putat esse Cererem; sed quod ei qui in Asylum confugisset, panis daretur, esse nomen fictum à pane dando Pandere, quod est aperire.* Verum *pando* non est à *panem do*, & more suo ludit Varro, cum Ælii sententiam in medium adferat, eamque probare videatur. Neque Panda est Ceres, cum apertè ipse Varro eam à Cerere diversam faciat his versibus apud Gellium lib. 13. cap. 13.

Ted' Anna Perenna, Panda, te Lato, Pales,
Nerienes, & Minerva, Fortuna, ac Ceres.

Pandion, Erichthonii Athenarum regis filius in regno patri successit. Apollodorus lib. 3. Ἐρεχθεὺς δὲ ἀποθανὼν, καὶ ταφεὶς ἐν τῷ πεδίῳ ὑπὸ Ἀθηνᾶς, Πανδίονα ἐβασίλευσεν. Erat autem rex quintus ut Eusebius testatur: Ἀθηναίων ἐβασίλευσε πέμπτος Πανδίων. Hujus filiæ fuerunt Procne & Philomela; quarum priorem Tereo Thracum regi, cujus ope Ponti regem profligaverat, uxorem dedit; qui postea & Philomelam violavit, prætextu visendæ sororis à patre abductam, uti postea videbimus in *Philomela* & *Procne*. Pandion autem filiarum casu acerbissimè afflictus nimio animi mœrore vitam finiit. Ovid. Met. 6,

Hic dolor ante diem, longæque extrema senectæ
Tempora, Tartareas Pandiona misit ad umbras.

Idque anno regni sui quadragesimo, testibus Eusebio ac Hieronymo. Vide plura de eo apud Meurs. De Reg. Athen. l. 2. Hinc *Pandionius* pro *Attico*. Ovid. Met. 15. ut vulgo habetur.

Quid Pandioniæ restant, nisi nomen, Athenæ.

Lucanus de Pallade:

Et Pandionias quæ cursu protegit arces.

Pandion, Cecropis 2. Athenarum regis filius, qui patri suo in regno successit. Hieronymus: *Athenienſibus regnavit Pandion alter.* Vide Meurs. de Reg. Athen. lib. 2. cap. 15.

Pandora, Hesiodo fingitur prima mulier à Vulcano Jovis jussu fabricata, quam singuli dii donis suis ornavertunt, unde & nomen suum sortita est. teste Hesiodo:

——— Ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες
Δῶρον ἐδίηνεν. ———

Pallas enim sapientiæ donum ei contulit, Venus formæ, Apollo Musices, Mercurius eloquentiæ. Hanc postea cum pyxide clausâ missam fuisse tradunt ad Epimetheum (quia humano generi male cupiebat Jupiter ob Promethei audaciam, qui ignem è cœlo furatus ferulæ inclusum detulerat in terras) qui illâ receptâ, & pyxide apertâ, cui omne malorum genus inerat, terram morbis calamitatibusque replevit. Item mater Deucalionis, à quâ Thessaliâ *Pandora* dicta est. Est & nomen vel epitheton Terræ. Hesychius: Πανδώρα, ἡ Γῆ, ὅτι πάντα παρέχει τὸ ζῆν πᾶσιν ἀνθρώποις, ἀφ' ἧς καὶ ζειδωρος.

Pandrosos, filia Cecropis Athenienſium regis, soror Aglauri, & Herses. Ovid. Met. 2.

Pars secreta domus ebore ac testudine cultos
Tres habuit thalamos, quorum tu, Pandrose, dextrum,
Aglauros lævum, medium possederat Herse.

Panis, vel *Panides*, rex Chalcidis, qui, quia satis imprudenter Hesiodum Homero prætulit, ejus stultum ac inerudítum judicium abiit in proverbium, *Panidis suffragium*. Philostratus in Euphorbo.

Panisci, Dii sylvestres, qu. per diminutionem dicti minuti illi Panes, sicut à Satyro Satyriscus.

Panolbius, Epicus poeta, epitaphium scripsit in Hypatiam Erythræi filiam, itetu carmen ad Eutherium, atque alia.

Panomphæus, Jovis epitheton à πᾶς *omnis* & ὀμφὴ *vox*, ſive quòd ab omni linguâ colatur, ſive quòd omnium voces audiat. Ovid. Met. 7.

Ara Panomphæo vetus eſt ſacrata Tonanti.

Heſychius: Πανομφαίῳ, ᾧ πᾶσα φήμη, καὶ μαντεία, ἀναφαίνεται, τοῖς καλοῦσιν.

Pantænus, vel *Pantenus*, Theologus eruditiſſimus, primus Scholæ Eccleſiaſticæ præfuit apud Antiochiam, A. D. 181. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 5. cap. 10.

Panthoides, patronymicum, pro Euphorbus Panthoi filius, quem Pythagoras philoſophus dicebat ſe fuiſſe in bello Trojano, & à Menelao interfectum eſſe. Pythagoras ipſe apud Ovidium Met. 15.

Ipſe ego, nam memini, Trojani tempore belli
Panthoides Euphorbus eram, cui pectore quondam
Hæſit in adverſo gravis haſta minoris Atridæ.

Vide Philoſtrat. in Euphorbo.

Panyaſis antiquitates Græciæ ſcripſit, ſed carmine. Durius fuiſſe Samium tradit, ac Dioclis filium. Alii Halicarnaſſenſem dixere, & filium Polyarchi: quem ei patrem fuiſſe etiam Pauſan. in Phocicis refert. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. p. 453.

Papa, hodie κατ' ἐξοχὴν Epiſcopus Rom. ſic appellatur; quem Ὄφριν Ἀντιλῶ, h. e. *Supercilium Occidentale* D. Baſilius Ep. 10. non invenuſtè nuncupat; & cui Pontificii auctores ultra modum in ſcriptis ſuis adblandiri ſolent, evehentes eum fere ſupra omne quod vocatur Deus. Maſconio ſiquidem non ſufficit quod *Papa* ſit à *Papæ*, admirantis interjectione, quia in omnibus eſt admirabilis, ſtupor mundi, non Deus, non homo, ſed utrumque. Nec ſatisfacit quod ſit *Pontifex* quaſi *pontem faciens* ad benè, beateque vivendum, niſi Rex ſit etiam Regum, & Dominus dominantium, habens in toto mundo utrumque gladium, imperium in omnes rationales creaturas; duliâ adorandus. Huic aſtipulatur Mancinus de Jurib. Princ. l. 3. cap. 1. Liceat, inquit, de Chriſti vicario ſimilitudine quâdam aſſerere, quod Plato in Timæo dixit de Deo: Non eſt homo, non eſt cœlum, non bonum, ſed præſtantius quid. Unde Bellarm. de Pont. lib. 4. cap. 5. *Si papa erraret præcipiendo vitia, vel prohibendo virtutes, teneretur Eccleſia credere, vitia eſſe bona, & virtutes malas, niſi vellet contra conſcientiam peccare.* Certè Cardinalis cum hæc ſcripſit prorſus ἀπίλογος, συνείδησιν κεκαυτηριασμένος, uti loquitur Apoſtolus. Gabriel Patriarcha Alexandrinus, referente Baronio, non erubuit Clement. VIII. vocare *tertium decimum Apoſtolorum*, & quintum S. Evangeliſtarum. Quid quod Jac. Zabarellus Card. qui floruit circa A. D. 1400. fatetur plurimos ante ætatem ſuam Papis perſuaſum iviſſe, quòd omnia poſſent, & ſic quòd facerent quicquid liberet etiam illicita; & ſic pluſquam Deus. Hinc voces illæ: *Diſpenſare poſſunt non ſolum contra jus naturale, ſed etiam contra V. Teſtam. & contra Ap. Paulum. De nihilo poſſunt facere aliquid, & in biis quæ vellent iis eſſe pro ratione voluntatem.* Nec aliquis Papæ dicere audet, *domine cur ita facis?* Apud Cæſ. Baron. An. Tom. 1. ad A. D. 57. num. 29. legas: Chriſtus omnem, quam à Papâ accepit poteſtatem, transfudit in ſuos; intelligit Pont. Romanos. Quinimo nonnulli temporibus antiquis aſſerere non erubuerunt, in Papis poteſtatem eſſe ſupra omnes potentias tam cœli, quam terræ. Tho. Fazellus Hiſt. Sic. lib. 8. cap. 4. Epiſcopi cujuſdam mem. qui ſic Nicolaum Papam in precibus ſuis invocavit; *Miſerere mei fili Davïd.* De Religioſulis etiam quibuſdam Siculis legimus, qui de Panormo legati ad Martinum 4. Papam ſupplicandum pervenerunt, quod his vocabulis ter exclamarint: *Agnus Dei, qui tollis peccata mundi, miſerere nobis.* Ita Antonin. Sum. hiſt. part. 3. tit. 20. cap. 4. ſect. 3. Denique Vivaldus in *Candelabro aureo* tit. de Abſol. num. 28. Lectorem ſuum benè notare jubet: Quod Papa in Conceſſionibus ſuis utitur illo verbo. *Fiat*, quo Deus univerſum creavit orbem. Hactenus potentiam Papæ vidimus. Doctrinam vero & probitatem in pleriſque eorundem planè deſideramus. Siquidem Julium 2. Marti potius quam Mercurio litantem legimus, *Fiatur*, ſcripſiſſe pro *Fiat*. Conſtat etiam plurimos Papas adeo illiteratos eſſe, ut Grammaticam penitus ignorarent. Verba ſunt Alph. de Caſtro lib. 1. cap. 4. contra Hæreſ. editionibus antiquis. Quidam è Papis fuit quem Canoniſtæ vocare ſolent *Unum pecus, in eo quòd de mane faciebat gratiam, & de ſero revocabat.* Quod quid aliud eſt, quam luſus puerilis? Quanquam hic etiam Papis aliquibus benè competit. Siquidem Benedict. 9. puer erat 12. annorum quum Eccleſiæ Catholicæ præficeretur. Paulo annoſior Joannes 12. alias 13. ætatis ſuæ 18. Cathedram conſcendit, ut eſt apud Baronium ad An. 955. qui Lateranas ædes in lupanar convertit, Luitprando teſte. Quid dicam de Joanne 11. Sergii Papæ ſpurio? quid de Joannâ Papiſſa? de Sylveſtro ſecundo Necromantico, corpus ſuum unà cum animâ Diabolo ſolenniter devovente, ut coronâ triplici redimiretur? quid de Bonifacio 7. fure Eccleſiæ, S. Petri expilatore? quid de Sixto 4. Sodomitico prædeceſſâ? quid de Gregorio 12. perjuro? quid de Honorio 10. Hæretico monothelitâ? quid de Leone 10. Atheo; qui S. S. Evangelium Chriſti fabulam appellare non dubitavit? Quid denique de 50. Papis Apoſtaticis qui perhibente Genebrardo, non per oſtium introierunt, ſed aliunde? Apud Vallam declamat. in Donationem Conſtantini hæc occurrunt: *Recentes ſummi Pontifices videntur laborare, ut quantum priſci fuerunt ſapientes & ſancti, tantum iſti impii ſint & ſtolidi.* Nec inficias ire poteſt Bellarminus, quod noviſſimi Papæ à pietate veterum degeneraverint. Quin & victoriam priſcis illis multis partibus inferiores aſſerere non dubitat. Et apud Platinam in Formoſo 1. legas; *Virtus & integritas defecit*, ut & in Faſciculo temporum: *Sanctitas illos dimiſit*: Unde Guicciard. ipſe Hiſt. lib. 16. *In Pontificibus hodie nemo ſanctitatem requirit: optimi putantur, ſi vel leviter boni, vel minus mali quam cæteri mortales eſſe ſoleant.* Adeo ut Marcellus 2. Pontifex apud Onufrium aſſeruerit: *Non video quomodo qui locum hunc altiſſimum tenent, ſalvari poſſunt.* Imo S. Catharina de Siena Gregorio 11. ſcripſit *quòd in Rom. Curiâ, ubi deberet eſſe Paradiſus deliciarum, & virtutum, inveniebat fœtorem infernalium vitiorum.* Denique, ut eſt apud Theodor. à Niem, D. Virgo Maria S. Brigittæ narrare dicitur, *Multos Pontifices eſſe in Inferno.* Eant nunc, ſi velint, qui adhuc liberi ſunt & Capiſtro Papali ſtulta colla porrigant. Sed urgent Romanenſes & ſemper urgebunt: *Tu es Petrus, & ſuper hanc Petram, &c.* Atqui, neque Chriſtus S. Petrum Vicarium ſuum Eccleſ. univerſalis in terris militantis Oecumenicum, unquam fecit; neque ſequitur; ſi Petrus primus Apoſtolorum fuit habitus, ideo Papam Rom. primum Epiſcoporum Chriſtiani orbis haberi debere, cum Primatum ſuum non debeat Petro, ſed Urbi cujus erat Epiſcopus. Notus eſt locus B. Cypriani de unitate Eccleſiæ: *Hoc erant utique & cæteri Apoſtoli, quod fuit & Petrus, pari conſortio prædîti, & honoris & poteſtatis.* Cæterum quæ hactenus de Papæ Suprematu diximus, nihil omnino ſign. ſi Gretſeri judicio ſtandum ſit. Ille enim in defenſ. Bellarm. 3. 10. *Per Eccleſiam*, inquit, *intelliginus Rom. Pontificem.* Unde merito quis colligere queat verba Chriſti *dicta Eccleſiæ*; ita eſſe interpretanda: *Dic tibi ipſi*: Deus bone! in quæ tempora reſervaſti nos? Verbo dicam, idque verbis Benzonis, ſc. Chriſtum & membra ejus pluries crucifixa fuiſſe per paucos Papas Atheos & Necromanticos, quam unquam per Julianum Apoſtatam, Porphyrium Platonicum, Celſum Medicum, Libanium Sophiſtam, Lucianum, Hieroclem, &c. denique per quoſvis Ethnicos Impp. Hunnos, Gothos, aut Vandalos. Verùm de Papis, & Papatu, ſi Deus velit, nos alibi.

Paphnutius, Epiſcopus Ægyptius Confeſſor, ex illis quos Maximinianus, dextris effoſſis oculis, & ſiniſtro poplite ſucciſo, ad metalla damnaverat. Sed in hoc tanta virtutum inerat gratia, ut ſigna per eum non minus, quam dudum per Apoſtolos fierent. Nam & Dæmonas verbo tantum fugabat, & ægros ſolâ oratione curabat: ſed & cæcis viſum dediſſe dicitur, & paralyticos ad ſtabilitatem corporis revocaſſe. Hunc Conſtantinus Imp. in tantâ veneratione & affectu habuit, ut ſæpius eum intra Palatium evocatum complecteretur, & illum oculum, qui in confeſſione fidei erat evulſus, avidioribus oſculis demulceret. Ruffin. Eccl. Hiſt. lib. 10. cap. 4. Is Concilio adfuit Nicæno, in quo cùm cæteri Patres legem laturi eſſent, quâ conjugium Sacerdotibus prohiberetur, contradixit, honorabiles conſeſſus nuptias, & caſtitatem eſſe dicens concubitum cum propria conjuge. Hiſt. Trip.

Paphus, Pygmalionis fil. ex Eburneâ matre. Cum enim olim Pygmalion in Cyprum inſ. perveniſſet, comperiſſetque mulieres omnium libidini obſequentes, cœlibem vitam ducere ſtatuit. Porro cum ingenio valeret, eſſetque ſculptor inſignis, dicitur ſibi ex candidiſſimo ebore mulicbre ſculpſiſſe ſimulachrum, omnibus venuſtatis, formæque numeris, quoad fieri potuit, abſolutum. In quo cum homo ingenioſus artem ſuam miraretur, in ejus amorem incidit, oravitque Venerem (quæ ſummâ cum veneratione id temporis in Cypro colebatur) ut uxorem ſibi concederet ſtatuæ ſuæ eburneæ ſimillimam. Quibus precibus à Venere exauditis, Pygmalion domum rediens ſtatuam ſuam animatam invenit, ſervatiſque iiſdem lineamentis, eodemque candore, in formoſiſſimam virginem transformata. Cujus poſtea concubitu uſus, ex eâ Paphum filium ſuſcepit, qui & patri in regno ſucceſſit, condiditque urbem in Cypro, quam de ſuo nomine *Paphum* vocavit. Ovid. Met. 10.

Ille Paphum genuit, de quo tenet inſula nomen.

Papias, Grammaticus, qui ſcripſit Dictionarium Latinum ordine literarum.

Papias, D. Joannis auditor, D. Polycarpi condiſcipulus & ſocius, Hierapoleos civitatis epiſcopus fuit. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 3. cap. 35. & 39.

Papinianus, J. C. Severo Principi gratiſſimus, Scævolæ diſcipulus, qui ei in advocatione fiſci ſucceſſit. Is eſt, cui filios ſuos Severus moriens commendavit, deinde ab Antonino Caracallâ ſecuri percuſſus eſt. Cauſa necis traditur, quod Caracalla, interfecto fratre Getâ, ei mandaverit, ut & in ſenatu, & apud populum facinus diluere: illum autem reſpondiſſe, *Non tam facile parricidium excuſari poſſe, quàm fieri.* Spartianus.

Papinius Statius, Neapolitanus, inter Heroicos poetas relatus, haud ignobili genere ortus eſt. Quidam ſcribunt majores ejus oriundos eſſe Epiro, diuque verſatos Sellis, non ſine admiratione ingenii & probitatis. Patrem Papinium habuit, qui ob inſignem eruditionem, egregiaſque virtutes, Neapoli civitate donatus eſt, in quâ Statius poeta natalem ſuum habuit. Compoſuit multa & varia poemata. Vide *Statius*, & Crinitum de vitis Poetarum.

Pappus Alexandrinus, floruit ſub Theodoſio M. Scripſit octo *Mathematicarum collectionum* libros. Idem Mathematicâ συναγωγῇ in Ptolemæum magnum ſibi nomen conſecutus eſt. Etiam ſuperſunt ejus explicationes in Ariſtarchum Samium de magnitudinibus & diſtantiis Solis ac Lunæ. Convertit Latinè, ut & Ariſtarchum, Federicus Commandinus. Editus eſt Piſauri 1572. Librum quoque de fluviis Libyæ, nec non univerſalem Chorographiam reliquit.

Papyrius, à velocitate *Curſor* dictus, quum Conſulem ſe adverſis omnibus contra Samnites progreſſum eſſe ſenſiſſet, ad auſpicia repetenda Comum regreſſus, edixit Fabio Rutiliano, ſeu, ut alii legunt, Rulliano, Magiſtro equitum, quem exercitui præpoſuit, ne manus cum hoſte conſereret. Sed cum ille opportunitate ductus pugnaſſet, ac viciſſet, reverſus eum ſecuri ferire juſſit: Ille in urbem confugit, nec ſupplicem Tribuni tuebantur. Deinde parentis lacrymis, populus veniam precibus impetravit. Papyrius item de Samnitibus triumphavit. Liv. lib. 9.

L. *Papyrius* Curſor, ſuperioris fil. de Samnitibus ſecundum patrem, omnium pulcherrimam victoriam reportavit. Ædemque Fortunæ de manubiis faciendam locavit.

Papyrius Craſſus, quum Privernates intra mœnia fugaſſet, ac pro rebus benè geſtis triumphus ei negaretur, in monte Albano triumphavit, & pro laureâ uſus eſt myrteâ coronâ. Valer. lib. 4.

Papyrius, Carbo cum dentibus natus. Plin. lib. 7.

Papyrius, Prætextatus nobilis adoleſcens, eo ex cognomen affecutus, quòd in prætextâ & adoleſcentiâ magnopere viſus eſt ſapere. Cum enim à patre duceretur in curiam, in eâque forte arcana quædam tractarentur domum reverſus, interrogatuſque à matre, Quidnam in Senatu actum eſſet. *Ut duæ*, inquit, *uni nubere poſſint.* At illa mane convocatis matronis ad Curiam properat, rogatque, ut eâdem lege viros duos habendi licentia ſit etiam fœminis. Re cognitâ ingenium & conſtantia pueri laudata eſt. Macrobius.

Papyrius fœnerator, cum C. Publium nobilem adoleſcentem, quem ob æs alienum paternum nexum habebat, quòd ſtuprum pati nollet, contumeliis ac plagis afficeret, re ad Senatum delata, damnatus eſt. Lex deinde lata, ne quis in corpora libera ob æs alienum jus haberet. Liv. lib. 8. Valer. Max. de pudicitia, T. *Veturium* pro *Publio*, & C. *Plotium* pro *Papyrio* nominat.

Pararenchus, nomen viri cujuſdam ſic dicti, quòd ſimularet dormientem, quò impunitius uxor ejus mœcharetur. Alciatus lib. 4. Parergon cap. 26. Pararenchus, inquit, ἀπὸ τοῦ παρέγχειν dictus eſt, quòd roſtro ſeu naſo ſterteret, & ſomnum in mensâ ſimularet, ut eſt apud Feſtum. Quod & à quodam Galba factum fuiſſe Plut. auctor eſt, dum C. Mæcenati in uxoris ſuæ amorem effuſo, obſequeretur. Unde proverbium, *Non omnibus dormio.* De hujuſmodi curruces Juvenalis Sat. 1.

Cum leno accipiat mœchi bona, ſi capiendi
Jus nullum uxori, doctus ſpectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti ſtertere naſo.

Parcæ Deæ fatales, humanæ vitæ ſtamina diſpenſantes. Dictæ autem videntur *Parcæ* à *partu*, teſte Varrone, eò quòd naſcentibus hominibus bona malaque conferre cenſeantur. Sed duriuſcula hæc immutatio. Et, ſi id eſſet, una tantum foret Parca; Niſi forte dicas, pro triplici partûs menſe tres fuiſſe Parcas, atque hoc *Nonæ*, & *Decimæ* vocibus firmari. Sed hanc qui ſententiam ſequatur *tertiæ Parcæ* nomen itidem à numero ſumptum oſtendat, neceſſe eſt. Si tamen *Parcam* qu. *Partam* dici cum Varrone ſtatuere lubet, quanto melius dixeris, *Parcam*, ſive *Partam* dici à *partiendo*, quia unicuique per eam fatalis vitæ ſuæ portio obtingat. Sane & Græci ſimiliter Μοῖραν ἀπὸ τοῦ μείρεσθαι vocant, h. e. *dividere, partiri.* Aliis, & pluribus, placet, *Parcis* inde nomen eſſe, quòd minime *parcant*: quod etymon adferunt Apuleius, Martianus Capella lib. 4. Donatus de barbariſmo. Servius ad 4. Eclog. aliique. Hinc à Statio *duræ* dicuntur. Theb. 6.

Sed juvenem duræ prohibebant diſcere Parcæ.

Eidem Statio *ſævæ* & *graves* vocantur. Sylv. 2.

O ſævæ nimium graveſque Parcæ.

Idem ibidem:

——*Subitas inimica levavit*
Parca manus.——

Ab Ovidio *tetricæ*:

Moverunt tetricas tam pia vota Deas.

Ab Horatio *iniquæ*. Carm. 2.

Unde ſi Parcæ prohibent iniquæ.

A Propertio *immites*, lib. 4.

Immites habuit Cornelia Parcas.

A Tibullo *triſtes* lib. 3.

Aut ſi fata negant reditus, triſteſque ſorores.

Denique *inexorabiles* paſſim audiunt. Martialis:

Lanificas nulli tres exorare ſorores
Contigit, obſervant quam ſtatuere diem.

Omitto Græcos. Atqui antiphraſis, ut ait Voſſius, eſt nugale Grammaticorum commentum, merumque inſcitiæ aſylum. Quare audiendus Jul. Scal. qui lib. de R. Poeticâ 3. cap. 90. *Parcæ*, inquit, quia *parcant, una enim tantum dicitur filum incidere; duæ vero, altera vitam dare, altera vitæ tractum continuare. A pluribus igitur fit nominatio. Quin illa quoque parcit, ſuſtinet enim aliarum opus, quoad fatorum juſſibus pareat.* Hæ autem Parcæ tres eſſe ſorores finguntur, *Clotho* ſcilicet *Lachefis*, & *Atropos*, ita concordes, ut nulla unquam illarum diſſenſio, ſicuti cæterorum Deorum, audita fuerit. Jovis autem ac Themidis fuiſſe filias ſcriptum reliquit Heſiodus in Theogoniâ, hoc pacto.

Δεύτερον ἠγάγετο λιπαρὴν Θέμιν, ἣ τέκεν Ὥρας
Εὐνομίην τ' Δικήν τε καὶ Εἰρήνην τεθαλυίας,
Αἵ ῥ' ἔργ' ὀφέλουσι κατὰ θνητοῖσι βεβῶσι,
Μοίρας θ' ἅς πλείστην περὶ μοῖραν δῶκε Ζεύς
Κλωθώ τε Λάχεσίν τε καὶ Ἄτροπον, αἵτε δίδουσι
Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἔχειν ἀγαθόν τε κακόν τε.

Idem tamen Poeta in eodem libello inter Noctis filias Parcas numerat:

Καὶ Μοίρας καὶ Κῆρας ἐγείνετο νηλεοποίνας.

Cui ſententiæ acceſſit etiam Orpheus, qui ita ſcripſit Hymno in Parcas:

Μοῖραι ἀνηρεσίαι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μέλαινης.

Harum primam colum volunt geſtare; ſecundam nendo humanæ vitæ terminum præfinire; tertiam filum incidere, h. e. vitam tempore ſtatuto abrumpere. Apuleius Parcarum ternarium numerum à triplici tempore ductum exiſtimat. Nam quod in fuſo perfectum eſt, præteriti temporis habet ſpeciem, & quod in digitis torquetur, momenti præſentis indicat ſpatia: & quod nondum ex colo tractum eſt, futuri & conſequentis ſeculi poſteriora videtur oſtendere. Auctor libelli de Mundo ad Alexandrum: Τρεῖς αἱ μοῖραι καὶ πολὺ χρόνος μεμερισμένοι. Νῆμα ἀπράκτου, τὸ μὲν ἀξειρασμένον, τὸ δὲ μέλλον, τὸ δὲ περιφερόμενον· τέτακται δὲ καὶ μὲ τὸ γεγονὸς, μᾶλλον μοιρῶν. Ἄτροπος, ἐπεὶ τὰ παρελθόντα πάντα, ἀπρεπῆ ἔχει· καὶ δὲ τὸ μέλλον Λάχεσις, εἰς πάντα γὰρ ἡ καὶ φύσιν μένει λῆξις. Κατὰ δὲ τὸ ἐνεστὸς, Κλωθὼ, συμπεφύκασί τε καὶ κλώθουσα ἐκάστῳ τὰ οἰκεῖα. Veracitatem Parcis ſere tribuunt antiqui: Horat. in Carmine ſeculari:

Voſque veraces cecinisſe Parcæ.

Ovid.

Nec tua veridicæ diſcunt reſponſa ſorores.

Et ante utroſque Catullus in Argonauticis:

Talia præfantes quondam, felicia Pelei
Carmina divino cecinerunt omine Parcæ.

Idem ibidem:

Veridicos Parcæ cœperunt edere cantus.

Quæcunque enim Parcæ facta eſſe volunt, infecta ſeri nequeunt. Tibullus 1. 7.

Hunc cecinere diem Parcæ fatalia nentes
Stamina, non ulli diſſoluenda Deo.

Seneca Tragœdus:

Non illa Deo vertiſſe licet
Quæ nexa ſuis currunt cauſis.

Idem in Hercule Furente:

Duræ peragunt penſa ſorores
Nec ſua retro fila revolvunt.

Sic Fata immobili conſtitutioni adſcribit Lucanus, Naturæ rerum eorum arbitrium dans; lib. 2.

Sive parens rerum, cum primum informia regna
Materiamque rudem flammâ cedente recepit,

Fixit in æternum cauſſas, quâ cuncta coercet,
Se quoque lege tenens, & ſecula juſſa ferentem
Fatorum immoto diviſit limite mundum.

Val. Flaccus pari negotio, lib. 1.

Tum genitor; vetera hæc nobis & condita pergunt
Ordine quæque ſuo, rerumque à principe curſu
Fixa manent, neque enim terris tum ſanguis in ullis
Noſter erat, cum fata darem, juſtique facultas
Hæc mihi, ut hinc varios ſtruerem per ſecula Reges.

Has Parcas officio ſuo ſedulo fungentes graphicè admodum deſcribit Catullus ubi ſupra; cujus verſus non poſſum non adſcribere:

His corpus tremulum complectens undique veſtis
Candida purpureâ talos incinxerat orâ,
At roſeo niveæ reſidebant vertice vittæ,
Æternumque manus carpebant rite laborem.
Lævâ colum molli lanâ retinebat amictam,
Dextera tum leviter deducens fila ſupinis
Formabat digitis, tum prono in pollice torquens
Libratum tereti verſabat turbine fuſum:
Atque ita decerpens æquabat ſemper opus dens,
Laneaque horridulis hærebant morſa labellis,
Quæ prius in leni fuerant extantia filo.
Ante pedes autem candentis mollia lanæ
Vellera virgati cuſtodibant calathiſci.
Hæ tum clariſonâ pellentes vellera voce
Talia divino fuderunt carmine fata,
Carmine, præfidiæ quod poſt nulla arguet ætas.

Parentalia, erant ſacra funeſta, quæ *fiebant ab antiquis in honorem mortuorum, à *parentando*, quòd parentibus juſta celebrare ſignificat, licet etiam transferatur ad alios. In his fieri ſolebant νεκυκλήσεις ἢ ψυχῶν, *evocationes mortuorum.* Aderant propinqui qui parentes ob defunctum conſolabantur. Latini etiam, inquit Fungerus, *feralia* nominarunt, à *ferendis* epulis, vel à *feriendis* pecudibus. Ovidius in Faſtis originem aperit Latinorum reſpectu:

Hunc morem Æneas, pietatis idoneus author,
Attulit in terras, juſte Latine, tuas.
Ille Patris Genio ſolennia dona ferebat,
Hinc populi ritus edidicere novos.

Paris, idis, Priami & Hecubæ fil. alio nomine *Alexander* dictus, cujus matri, cum illa ſe facem ardentem parere ſomniaſſet, conjectores reſponderunt, Fore ut filius, quem in utero geſtabat, cauſa eſſet excidii Trojani. Quâ re cognitâ, Priamus puerum, ubi primùm fuit natus, Archelao ſervo exponendum tradidit. Contra Hecuba cùm materno affectu, tum infantuli formâ commota, curavit, ut furtim nutriretur à paſtoribus in Idâ monte. Ubi cum adoleviſſet, Oenonen Nympham amavit, & compreſſit, ſuſcepitque ex eâ duos filios. Porro cum in dirimendis controverſiis eſſet æquiſſimus, maximam juſtitiæ famam ſibi comparavit, adeo ut ortâ inter Deas, Junonem, Palladem, & Venerem diſceptatione de formæ præſtantiâ, propter aureum malum à Diſcordiâ ad Pelei nuptias illatum, in quo ſcriptum erat; *Detur pulcherrimæ*, judex ſit conſtitutus. Quas cum vidiſſet nudas, ſententiam tulit ſecundum Venerem, quæ pulcherrimam fœminarum illi promiſerat, neglecto regno, quod pollicebatur Juno, & contemptâ, quam Pallas offerebat, ſapientiâ. Propertius, 2. 2.

Cedite jam Divæ quas paſtor viderat olim
Idæis tunicam ponere verticibus.

Ovid. 1. de Art.

Luce Deas, cœloque Paris ſpectavit aperto
Cum dixit Veneri; Vincis utramque Venus.

Coluthus de Helenæ raptu:

——Αὐτὰρ ὁ ἐθνήσαιδε μολὼν
Ἰδαίης ὀνόμηνε θεὰς τριτάτην Θυάκηνε,
Καὶ Πάριν οἰοπόλοισιν ἐρεθρεύοντα θυώκοις,
Καὶ Χαρίτων βασιλῆα ἀγαλλομένην Ἀφροδίτην.

Apparatum Dearum judicandarum deſcribit Silius lib. 7. hoc pacto:

——*Jam bellica virgo*
Ægide depoſita, atque aſſuetum caſſide crinem
Involvit, tum compta comam, pacemque ſerenis
Connivens oculis ibat, lucoque ferebat
Prædicto ſacræ veſtigia concita plantæ.
Parte alia intrabat juſſas Saturnia ſilvas
Judicium Phrygis, & faſtus paſtoris, & Idam
Poſt fratris latura toros: poſtrema nitenti
Affulſit vultu ridens Venus, omnia circa
Et nemora, & penitus frondoſis rupibus antra
Spirantem ſacro traxerunt vertice odorem.

Macrob. Sat. 5. 16. *Virgilius tantam Deam, quod cuivis de honeſtis fœminæ deforme eſt velut ſpecie victam. Paride judicante, doluiſſe commemorat.* Petronius: *Ipſe Paris Dearum libidinantium judex.* Judicium vero iſtud ubi habitum obſervavit de Urbibus Stephanus: Ἐστὶ καὶ τόπος ἐν τῇ Ἰδῃ Τρωικῇ Ἀλεξανδρεία λεγόμενος, ἐν ᾧ φασὶ τὴν Πάριν διαλεχθῆναι τῇσι Θεαῖς. Præterea cum eſſet fortiſſimus, in agonali certamine quod ad Trojam agebatur, cum alios omnes ſuperavit, tum ipſum etiam Hectorem, qui cùm ægrè ferret à paſtore ſe eſſe ſuperatum, gladiumque in eum ſtringeret; Paris illi aperuit, ſe ejus fratrem eſſe germanum, quod & allatis crepundiis probavit. Sic igitur cognitus à patre receptus eſt. Deinde conſtructis viginti navibus, ſub ſpecie legationis ad repetendam Heſionem, in Græciam miſſus eſt, ubi à Menelao hoſpitio eſt receptus. Verum cum ille neceſſariâ de cauſâ in Cretam navigare cogeretur, Paris ſibi occaſionem rei bene gerendæ oblatam ratus, Helenam, quam mutuo amore deperiebat, rapuit, & in Aſiam abduxit. Herodotus tamen author eſt in Græciam veniſſe, abſente Menelao, Helenæque pulchritudine captum, Spartam expugnaſſe, illamque etiam remitentem, & omnes regios theſauros rapuiſſe, & ob id poſtea Helenam à viro recipi meruiſſe. Prop. 2. 15.

Ipſe Paris nudâ fertur periiſſe Lacænâ,
Cum Menelaeo ſurgeret è thalamo.

Horat. lib. 2. Od. 15.

Paſtor cum traheret per freta navibus
Idæis Helenam perfidus hoſpitem.

Ovid. 2. de Art. Am.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dedit.

Statius in Achilleide:

Solverat Oebalio claſſem de littore paſtor
Dardanus, incautas blandè populatus Amyclas.

Ubi benè paſtor. Hæſit enim Virgilio ſuo lib. 7.

At non ſic Phrygius penetrat Lacedæmona paſtor.

Max. Tyrius Diſſert. 13. Ποιμὴν καὶ βουκόλος. Idem Diſſert. 24. Τρωικὸς μῦθος. Cicero etiam Epiſt. 16. lib. 1. ad Att. *paſtor Idæus.* Silius, lib. 7.

Laonedonteus Phrygiâ cum ſedit in Idâ
Paſtor, & errantes dumoſa per avia tauros
Argutâ revocans adroſcida paſcua cannâ
Audivit ſacræ lentus certamina formæ.

Ex hoc raptu ſecutum eſt bellum Trojanum, in quo ſingulari certamine cum Menelao Paris congreſſus, cum pene vinceretur, à Venere pugnæ ſubtractus eſt. Poſtremo Hectore ac Troilo fratribus occiſis, cum ipſe, ſumpto arcu & ſagittis, quibus plurimum valebat, Achillem ſub prætextu deſponſandæ Polyxenæ ſororis in templo Thymbræi Apollinis interfeciſſet, ipſe quoque à Pyrrho, ſive (ut aliorum eſt opinio) à Philoctete occiſus eſt, poſt cujus mortem Helene Deiphobo nupſit. Hunc Homerus ubique parum ſtrenuum inducit, amoribuſque ac citharæ, quàm tractandis armis aptiorem. Unde eſt illud apud Ovidium in Epiſtolâ Helenes:

Bella gerant alii, tu Pari, ſemper arma.

Etymon ejus quod ſpectat, feſtivè admodum in eo emendo luſit Mr. Hilcot in Sap. 13. *Alexander filius Priami Paris vocabatur à paritate judicii.*

Paris, hiſtrio, Libertus Domitiæ, Neronis amitæ, qui ſolebat Neronis luxus intendere cœnæ tempore, ejuſque animum demulcere. Corn. Tacitus. Tranquillus ait à Domitiano eum fuiſſe interfectum, quaſi gravem adverſarium. Idem ſcribit Domitianum uxorem repudiaſſe *Paridis* hiſtrionis amore perditam. Eum intelligit Juvenalis, cum ait:

Quod non dant proceres dabit hiſtrio.

Quem alibi palam nominat; ut Sat. 6.

Utque magis ſtupeas, ludos, Paridemque reliquit.

Et Satyrâ proximâ, de Papinio Statio;

Eſurit, intactam Paridi niſi vendit Agaven.

Ejus inſtigatione Juvenalis à Domitiano ab urbe in Ægyptum miſſus eſt. Vide *Juvenalis.* Paridis epitaphium apud Martialem tale extat:

Quiſquis Flaminiam teris, viator,
Noli nobile præterire marmor.
Urbis deliciæ ſaleſque Nili,
Ars & gratia, luſus & voluptas,
Romani decus & decor theatri,
Atque omnes Veneres, Cupidineſque
Hoc ſunt conditæ, quo Paris, ſepulchro.

Parmenides, Eleates Philoſophus, Xenophanis auditor, atque amicus, cujus meminit Plato, atque ejus nomine dialogum ſcripſit, vocavitque *Parmenidem*, ſive *de ideis.* Hic carmine phyſiologiam expreſſit, ſicut Empedocles & Heſiodus: Duplicem autem eam ſtatuit, unam, quæ veritate conſtaret; alteram, quæ opinione. Primus apprehendiſſe dicitur eundem eſſe Luciferum & Heſperum; alii autem Pythagoram dicunt. Suid. ac Diog. Laert. Vide Voſſ. P. Gr. p. 35.

Parmenio, inter Alexandri M. comites maximè dilectus, de quo plurima Curtius & Plutarchus.

Parmeniſcus, aſtrologus, quam ſapienter de auctumno ac vindemiis ſcripſerit, refert Plinius, lib. 18. cap. 31. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 397.

Parnopius Apollo dictus eſt apud Bœotios, ſive *à mure*, qui apud Æolos παρνοπίων dicitur, ſive *à culicibus*, qui ſic apud Bœotios nominantur. Pauſanias autem ideo *Parnopium* vocat, quòd infeſtas agro Athenienſi locuſtas, h. e. πάρνοπας de regione propulſaverit.

Parnetes, cognomen Calliſtrati Athenienſis Principis, qui, quia inſtituit, ut in judiciis & concionibus nummuli diſtribuantur, locum proverbio dedit: *Obolum repetit Parnetes.*

Parnus quidam, qui ob amiſſam naviculam, cum obviis quibuſque litigabat. Hinc adagium: *diſceptare ob Parni ſcaphulam*, i. e. ob res minutulas multum movere litium & querelarum. Diogenianus apud Eraſmum.

Parrhaſius, pictor inſignis, qui primus ſymmetriam picturæ dedit, primus argutias vultus, elegantiam capilli, venuſtatem oris expreſſit, & artificum confeſſione in lineis extremis palmam adeptus eſt. Superatus tamen eſt à Timante in Ajace. Idem venit in certamen cum Zeuxide. Et cum ille detuliſſet uvas pictas tanto ſucceſſu, ut in ſcenam aves advolarent, ipſe detuliſſe linteum pictum traditur, ita veritate repræſentata, ut Zeuxis alitum judicio tumens, flagitaret tandem remoto linteo oſtendi picturam, atque intellecto errore concederet palmam ingenuo pudore, quoniam ipſe aves fefelliſſet, Parrhaſius autem ſe artificem. Plinius, lib. 35. cap. 10. Hor. Od. 8. l. 4.

——— *Artium,*
Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas.

Propert. lib. 3.

Parrhaſius parvâ vindicat arte locum.

Æmilius *Parthenianus* de iis qui tyrannidem affectaſſent, hiſtoriam reliquit, uti teſtatur Vulcatius Gallicanus in vitâ Avidii Caſſii.

Parthenius, Poeta Nicæus, elegiacus, diverſorumque metrorum ſcriptor. A Cinnâ in bello Mithridatico captus, deinde ob ingenium manumiſſus. Vixit uſque ad Tib. Cæſarem, qui ejus ſcriptis admodum delectabatur. Hoc præceptore uſus Virgilius in Græcis, ut apud Macrobium legere eſt Sat. 5. 17. Etiam quædam ex ejus carminibus expreſſit: ut ibidem legas de verſu iſtoc. Georg. 1.

Glauco & Panopeæ, & Inoo Melicertæ.

Quod ex illo Parthenii:

Γλαύκῳ τε Νηρεῖ, καὶ Ἰνοῖ Μελικέρτῃ.

Quod ſi Virgilii fuit præceptor, omnino alius ab eo videatur, quem ad Tiberii uſque tempora vixiſſe ait Suidas. Niſi eo placet ad Tiberii tempora referri à Suidâ, quia dicarit ſuum opus Tiberio; quod facere potuit, ſimul ac rem bello præclarè gerere cœpit; id vero fuit annis 29. ante Principatum ejus. Auctor quoque fuit hic Parthenius elegantiſſimi libelli, περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων, qui hodie ſupereſt, ac narrationes continet collectas ex ſcriptoribus benè antiquis, ſed deperditis: ut vel hoc nomine gratiſſimus eſſe debeat philologiæ & veteris hiſtoriæ ſtudioſis. Eum dicavit auctor Corn. Gallo Forojulienſi, primo Ægypti præfecto. Quid mirum? Erat enim Gallus poeta egregius, & amorum minimè vacuus, quod vel ex Maronis eclogis notum eſt: At ſimiliter Parthenius, & poeta nobilis fuit, & qui amatorio ſe argumento imprimis oblectaret. Plane enim veriſimile fit, eſſe hunc Parthenium illum, quem Suidas dicit eſſe Heraclidis, & Eudoræ, ſive, ut Hermippus putabat, Tethæ filium, patriâ Nicænum, vel juxta alios, Myrleanum, qui præter Aretes, conjugis ſuæ encomium, ac tres libros de laudibus uxoris, aliaque nonnulla etiam elegias in Venerem ſcripſit; Nec tempora repugnant; Nam Poeta ille, ut ait Suidas, belli Mithridatici tempore captus fuit, poſteaque ob eruditionem manumiſſus eſt, ac pervenit uſque ad tempora Tib. Cæſaris. Quanquam majus hoc quidem videatur intervallum, quàm ut ſcriptor ille tot annos poſt captivitatem fuerit ſuperſtes. Nam à morte Mithridatis, uſque ad imperium Tiberii, anni ſunt 76. Sed fortaſſis erat adoleſcens admodum, cùm caperetur, valdeque ſenex cum decederet. Aut hoc verum eſt, aut Tiberii tempus apud Suidam intelligi debet, non quo imperare, ſed quo florere cœpit, ut cum Rhætos ac Vindelicos vicit. Id ſpatium totis undetriginta annis minus erit. Potuit autem circa iſta tempora Tiberio aliquid dicare, unde Suidas forte crediderit, eum vixiſſe imperante Tiberio. Ex Parthenio hoc verſum à Marone expreſſum Gellius refert, lib. 13. cap. 25. Μεταμορφώσεις quoque edidit; ut ex Plutarcho & Euſtathio ſcitur, item Suidâ in Νίσῳ, ubi Parthenius hic *Nicenus* vocatur. Eas Metamorphoſes Ovidium ſecutum fuiſſe pereſt veriſimile. *Archelaida* ejus nominat Hephæſtion: *Herculem, Iphiclum, Anthippen, Delum, Epicedium in Auxithemin*, & *Propempticon* celebrat Stephanus: ac meminit quoque Probus in Eclog. 3. Virgilii, & Artemidorus, l.b. 4. Ὀνειροκριτικῶν. Alius omnino ab hoc eſt *Parthenius* Chius, cognomento *Chaos*, ex Homeri, ut creditum, poſteritate unus, qui de patre ſuo Theſtore ſcripſit, teſte Suidâ. Alius *Parthenius* Phocenſis, cujus mem. Steph. in Τάφοι ac Δεκάπολις. Alius denique *Parthenius* Grammaticus, Dionyſii Grammatici diſcipulus, cujus ætatem ex magiſtro cognoſcimus. Nam Dionyſius ille floruit uſque ad Trajanum, ut Suidas docet. Eſt puto, hic Παρθένιος ὁ Διονύσου, quem ἐν πρώτῳ περὶ τῶν παρὰ τοῖς ἰσορικοῖς λέξεων ζητημάτων Athenæus citat lib. 9.

Parthenius, cubicularius Domitiani Imp. de quo ſæpe Martialis. Vide Dionem Caſſ. lib. 67. in Domitiano.

Parthenopæus, fil. Meleagri & Atalantæ. Nonnulli perhibent illum Martis & Menalippes fuiſſe filium, ſive Milanionis, qui fuit rex Arcadiæ. Hic Thebana bella puer admodum petiit, ac in iiſdem obiit mortem. De illo plurimum Statius in Theb. Eum apud inferos vidit Æneas. Virgil. Æn. 6.

——— *Hic inclytus armis*
Parthenopæus, & Adraſti pallentis imago.

Apollodorus, lib. 3. Ἐξώμοσε δὲ καὶ Μελεάγρου Ἀταλάντῃ, ἢ ὡς ἄλλοι λέγουσιν Ἄρεϊ, Παρθενοπαῖον, ὃς ὕστερον Θήβας ἐστράτευσατο. Euripides Supplicibus:

Παῖς Παρθενοπαῖος, εἶδος ἐξοχώτατος
Ἄρκας μὲ λιπὼν, ἐλθὼν δ' ἐπ' Ἰναχοῦ ῥοὰς
Παυσθεὶς πατρὸς Ἄρεως.

Papinius, Theb. 4.

Pulchrior haud ulli triſte ad diſcrimen ituro
Vultus & egregiæ tanta indulgentia formæ:
Nec deſunt animi, veniat modo fortior ætas,
Quos non ille duces nemorum, fluviiſque dicata
Numina, quas magno non impulit igne Napææ?

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod præterreuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellicere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen ejus urbi indidere.

Paſiphae, filia Solis, Minois Cretæ regis uxor, quam fabulæ ferunt Tauri amore captam fuiſſe, Dædalique operâ, quæ ligneæ eam vaccæ inclufit, voti compotem factam Minotaurum peperiſſe, mediâ parte hominem, reliquâ Taurum referentem: quod monſtrum poſtea in Cretenſi Labyrintho Theſeus dicitur interfeciſſe, Ariadnes ope adjutus. Servius Minois ſcribam tradit nomine *Taurum*, cum Paſiphae mutuo ejus amore captâ, in Dædali ædibus concubuiſſe, explotiſque legitimis menſibus gemellos peperiſſe; quorum alter *Minoi*, alter *Tauro* ſcribæ ſimilis extiterit, indeque factum eſſe locum fabulæ, ut Paſiphae monſtrum biforme traderetur peperiſſe. Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 5. Virg. Æn. 6.

Hic crudelis amor tauri, ſuppoſtaque furto
Paſiphae, miſtumque genus, proleſque biformis,
Minotaurus ineſt, Veneris monumenta nefandæ.

Idem Eclogâ 6.

Et fortunatam, ſi nunquam armenta fuiſſent,
Paſiphaen nivei ſolatur amore juvenci.

Propertius, lib. 2.

Uxorem quondam magni Minois (ut aiunt)
Corripuit torvi candida forma bovis.

Idem lib. 3. Eleg. 18.

Teſtis Cretæi faſtus, quæ paſſa juvenci
Induit abiegnæ cornua falſa bovis.

Idem lib. 4. Eleg. 7.

Una Clytæmneſtræ ſtuprum vehit, altera Cretæ
Portat mentitæ lignea monſtra bovis.

Vide Plut. in Theſeo. Plat. in Minoe, Palæphatum, Hyginum, &c. Silius Ital. lib. 8.

Hinc genus orditur Minos, immiſtaque tauro
Paſiphae.

Ovid. Art. 1.

Paſiphae fieri gaudebas adultera tauri.

Auſon. Idyl. 6.

Paſiphae nivei ſequitur veſtigia tauri.

Inter

Inter alia ſpectacula Romæ exhibitus eſt hic Paſiphaes nefandus cum tauro concubitus. Martialis Epigram. 5. de Spectac.

Junctam Paſiphaen Dictæo, credite, tauro
Vidimus, accepit fabula priſca fidem.

Paſithea, una Gratiarum, filia Jovis & Eurynomes, ſoror Thaliæ, & Euphroſynes. Item Nympha marina Nerei & Doridis filia. Heſiod. in Theog. Et Atlantis filia ex Æthrâ. Stat. Theb. 2.

Non hoc Paſithea blandarum prima ſororum.

Nonnus lib. 34.

—— Χορηλεκέος ἧ Λυαῖος
Ἐσὶ τεινκόσιον χαείτων ϛίχας, ὧν μία μέγη
Πάσιων περφέρεσα φαείνε, οἷα καὶ αὐτὴ
Φαιδροτέρεις ἀκῆσι καταικύβει σέλας ἄρων
Μαρμάρυλι ἔυκυκλον ἀκοντίζεσα Σελήνη·
Ἐσὶ ἧ Πασιθέη, κορυφαίολος.

Paſſienus Criſpus, primus maritus Domitiæ, cujus pecuniariam litem adverſus fratrem Ænobarbum defendit, ut eſt apud Quint. lib. 6. cap. 2. Deinde Agrippinæ matrimonio & Nerone privigno clarior inter primarios cives emicuit, bis Conſul, & Orator inſignis. Ejus eſt ſcitum illud in C. Cæſarem; neque meliorem unquam ſervum, neque deteriorem dominum fuiſſe. Vide Tacitum & Senecam. Plinius eum ſcribit arborem morum eximiam ſic adamaſſe, ut non modo oſculari, complectique, verum etiam cubare ſub illâ, vinumque illi effundere ſolitus ſit, lib. 16. cap. 24.

Paſſienus Paulus, eques Romanus, ſub Flaviis ac deinceps claruit. Poeta fuit elegiacus, patriâ Mevanienſis ex Umbriâ, Propertii nepos, vel pronepos, eumque in elegiis imitabatur. Plinius, lib. 6. Epiſt. ad Romanum: *Mirificæ rei non interfuiſti; nec ego quidem, ſed me recens fabula excepit: Paſſienus Paulus, ſplendidus eques Romanus, & imprimis eruditus, ſcribit elegos: Gentilitium hoc illi. Eſt enim municeps Propertii, atque etiam inter majores ſuos Propertium numerat. Is cum recitaret, ita cœpit.* PRISCE JUBES: ſubdit deinde, ut eo ſic exorſo, Priſcus Jabolenus, egregius Juriſconſultus, ſed dubiæ ſanitatis reſponderit, *Ego vero non jubeo*: atque inde magnus ortus ſit riſus, eaque res Paſſieno attulerit multum frigoris. Cæterum de tribus *Paſſienis*, avo, patre, & filio, multa Andreas Schottus diſſertatione de claris apud Senecam Rhetoribus. Is de quo nunc agimus, ab elegis poſtea ſe ad Lyrica convertit, atque uti in elegis Propertium, ita in Lyricis Horatium ſibi imitandum propoſuit. Teſtis idem Plin. lib. 9. Ep. ad Severum: ubi & plura de ejus laudibus. At plane alius eſt *Paſſienus*, qui ſeſquiſeculo poſt ſub Gallieno Proconſul Africæ fuit, uti Trebellius Pollio narrat. Voſſius.

Paſtophori, ſacerdotes ſacroſancti Ægyptiorum, honoratiores cæteris; ſic dicti quòd ferant pallium Veneris, cui nomen eſt *Paſtos*. *Paſtophoros* etiam Venus dicta eſt. Hinc *Paſtophorium*, thalamus in quo habitat Præpoſitus templi.

Pataci, ſic dicuntur Dii à Phœnicibus, quos in triremium proris circumferunt, Herodotus habet Παπϋκοὶ· Sic enim ſcribit Musâ quartâ: Τοῖσι Φοινικηΐοισι Παπϋκοῖσι, τοὺ οἱ Φοίνικες ἐν τῇσι πρῴρῃσι ἁρμόζουσι. Heſych. Παπϋκοὶ, θεοὶ Φοινικες, οὓς ἐσάσι καὶ τὰς πρύμνας καὶ νεῶν. Ubi περφέρες legendum rectè monet Junius. Itaque cum vox ſit Phœnicia, merito dici putatur à פתוחה *pethica*, i. e. *titulus*, qui aperit rei nomen. Boch.

Patæcus, vetus author an hiſtoricus fuerit, videndum apud Voſſ. Hiſt. Græc. lib. 3. pag. 398.

Patellarii, Dii ſic dicti quòd *patellis*, quæ vaſa erant in ſacrificiis uſurpari ſolita, placarentur. Plautus in Ciſtellaria.

Dii me omnes magni, minuti, & patellarii.

Pateræ, (inquit Bochartus) ſunt ſacerdotes Apollinis, oraculorum interpretes, à verbo פתר *patar*, i. e. *interpretari*. Unde Joſeph פתר *poter* dicitur, quia interpretabatur ſomnia, Gen. 40. 41. Auſonius in Profeſſoribus Burdigalenſibus, ubi de Attio *Paterâ*, vel *Paterio*:

Beleni ſacratum ducis è templo genus,
Et inde vobis nomina.
Tibi Pateræ, ſic miniſtros nuncupant
Apollinares myſtici.
Fratri patrique nomen à Phœbo datum,
Natoque de Delphis tuo.

De his ita Hieronymus Epiſt. 150. ad Hedybiam: *Majores tui Paterius, atque Delphidius; quorum alter, antequam ego naſcerer, Rhetoricam Romæ docuit, alter me jam adoleſcentulo, omnes Gallias proſâ verſuque ſuo illuſtravit ingenio.*

Paterculus, Romanus quidam, cujus filia Sulpitia ſemel matronarum ſententiâ pudiciſſima fœmina judicata eſt, & electa ex centum præcipuis, quæ ſimulachrum Veneris ex Sibyllinis Libris dedicaret. Plin. lib. 7. cap. 35.

Paterculus Velleius, Hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 21.

Patricii, Dii octo erant, *Janus*, *Saturnus*, *Genius*, *Pluto*, *Bacchus*, *Sol*, *Luna*, *Tellus*, qui & ipſi magnos in mundi adminiſtratione magiſtratus genere putabantur.

D. *Patricius*, D. Martini ſororis filius, A. D. 433. à Cœleſtino Papâ in Hiberniam miſſus, Hibernos ad Chriſti fidem aſſiduis ſacri Evangelii prædicationibus, vitæ probitate, honeſtiſque moribus, & exemplis apprime Chriſtianis ſtatim convertit.

Pelagius *Patricius*, Ὁμηρόκεντρα, ſive Homericos centones de Chriſto fecit: flor. Zenonis Imperatoris temp. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 80.

Patrobas, nomen viri. Rom. 16. Alius eſt de quo Martialis, lib. 2. Ep. 32.

Vexat ſæpe meum Patrobas confinis agellum,
Contra libertum Cæſaris ire times.

Patrocles, terrarum hiſtoriam condidit. Eratoſthene ſaltem antiquiorem fuiſſe cognoſcimus inde, quòd eum hic teſtem laudavit, uti docet Strabo, lib. 11. Patriam ejus non addit. Sciri alioquin poſſet, an alius ſit *Patrocles* Thurius, de quo Clemens in Protreptico. Etiam *Patroclis* neſcio cujus ſenarii aliquot leguntur apud Stobæum Serm. de Inſperatis eventibus. Voſſius.

Patroclus, Menœtii fil. & Stheneles, qui occiſo per ludum aſtragalorum Cleonymo, ſeu, ut aliis placet, Æante Amphidamantis filio, ſolum vertens, in Phthiam venit, ubi à Peleo propter generis propinquitatem ſuſceptus eſt, & unà cum Achille apud Chironem educatus, cum eo arctiſſimâ amicitiâ junctus vixit: poſtea etiam cum eo ad expeditionem Trojanam profectus eſt, ubi armis Achillis indutus cum Hectore pugnans, ab eodem confoſſus occubuit. Quod cum reſciviſſet Achilles, tametſi propter ereptam ſibi ab Agamemnone Briſeida, bello abſtinere omnino conſtituiſſet, nihilominus mutato propoſito, acceptis etiam à Thetide matre aliis armis, à Vulcano fabricatis, ad bellum rediit, nec prius quievit ex animo, quam ſocii mortem crudeliſſimè vindicaſſet. Ovidius:

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Sidonius Apollinaris:

Sic Phrygium Emathiâ victorem cuſpide poſcens
Æacides cæſi luctum frænavit amici.

Lucianus ait Patroclum fuiſſe Achillis parafitum, & morionem Idomenei regis Cretæ, qui ad Trojam cum Græcis pugnavit. *Actorides* Ovidio dicitur Met. lib. 13.

Reppulit Actorides ſub imagine tutus Achilles
Troas ab arſuris cum defenſore carinis.

Item Menœtiades. Idem Ovid. in Epp.

Sive Menœtiaden falſis cecidiſſe ſub armis.

Patroclus, dives quidam fuit, ſed maximè ſordidus ac parcus. Hic enim poſteaquam ad ſummas opes evectus eſt, aut, ut alii dicunt, ex quo natus eſt, nunquam balneo uſus eſt, parſimoniæ causâ. Taxatur ab Ariſtophane in Pluto. Unde proverbium; *Patroclo ſordidior*. Eraſmus.

Patroclus, temporibus Neronis ad Conſulatum uſque ex infimo genere provectus, juxta Capitolium inambulationem ſtruxit cum latrinis, quas Martialis, lib. 12. Ep. 78. appellat *ſellas Patroclianas* à conditore. Sunt tamen qui ſic dictas volunt haſce cellas à *Patroclo* Ariſtophanico, qui χόους qu. *cacator* audiebat. Vide Turneb. Adverſ. 3. 26.

Pattæcion, infamis quidam calumniator; cui cum mos eſſet bonis viris calumnias ſtruere, atque hoc tandem fœdo quæſtu parare rem, deprehenſus, convictuſque pœnas capite luit, & popularibus comitiis lapidatus eſt, quòd fur eſſet, & ædium perfoſſor. Unde proverbium: *Pattæcione calumnioſior*.

Patulcius, Janus ſic dictus, quo tempore belli portæ ejus *pateant*. Vel ab aperiendi, ſecundum anni partes, præſertim veris & hyemis viciſſitudine. Ovid. Faſt. 1.

Inde vocor Janus, cui cum Cereale ſacerdos
Imponit libum, farraque miſta ſale,
Nomina ridebis: modo namque Patulcius idem,
Et modo ſacrifico Cluſius ore vocor.
Scilicet alterno voluit rudis illa vetuſtas
Nomine diverſas ſignificare vices.

Paventia, Dea ab antiquis conſtituta, ut averteret *pavores* ab infantibus, atque inde etiam appellata, teſte D. Auguſtino.

Paula, Romana quædam mulier, quæ, mortuo marito ſuas facultates indigentibus erogavit.

Paulinus, Nolanus Epiſcopus, adeo miſericors fuit, ut cum in captivis redimendis omnes fortunas ſuas effudiſſet, filium viduæ mulieris, corpore ſuo in ejus vicem ſervituti addicto, redemerit. Diaconus.

Paulus Apoſtolus, Doctor Gentium, cujus ſanctitudinem, ac res geſtas tribus libris complexus eſt vir eruditiſſimus Cl. Dauſquius, Sanctomarius, Canonicus Tornacenſis. Vide Vitam S. Pauli per Thomam Maſſutium, Lugd. 1633.

Paulus Samoſatenus, Antiochenus Pontifex, idemque hæreticus, Chriſtum è cœlo deſcendiſſe negavit.

Paulus, primus Anachoreta, cui in latebris ſolitariam ferarum vitam agenti, corvus quotidie dimidiatum panem afferebat. Cum autem eò veniſſet Antonius, ut Paulum ipſum videret, corvus integrum attulit panem, & propter novum hoſpitem panem duplicavit. Non pauciores quingentis Monachos habens, 300 orationes de unoquoque die reddebat: Et ne numero fortè delinqueret, 300 lapides ponebat, & ſingulis orationibus lapidem mittebat in ſinum. Expenſis vero lapidibus, orationes ſciebat eſſe completas. Sozom. l. 8.

Pavor & *Pallor*, Dii à Tullo Hoſtilio figurati & culti. Auguſtinus. Liv. lib. 1. & Lactantius.

Paupertas, Dea, quam Ariſtoph. in Pluto Πενίαν vocat ac deſcribit. A Gadaræis ſummâ in veneratione habita eſt, quòd crederetur artes inveniſſe, induſtriam, & hominum ingenia acuere. Arrianus. Hanc ore pallido, Furiæ ſimilem, niſi quod facem non præfert, pingunt. Theocritus:

Ἁ Πενία, Διόφαντε μόνα πὰς τέχνας ἐγείρει
Αὐτὰ τῶ μόχθω διδάσκαλος.

Pauſanias, Macedo adoleſcens, qui Philippum Macedonem interfecit. Hic primis pubertatis annis ſtuprum per vim paſſus ab Attalo fuerat, & quod deterius eſt, convivis uti ſcortum ultro oblatus, de quâ injuriâ apud Philippum ſæpe queſtus, cum eum ridentem facinus videret, iram in eum convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice exegit. Trogus Pompeius.

Pauſanias, Cæſarienſis grammaticus, æqualis Ariſtidi; ſcripſit de conſtructione librum unum, problematum item unum. Philoſtr. Alius ab hoc celebratur à Suidâ, cui *Lacon hiſtoricus* dicitur; ſcripſit de Helleſponto, item Laconica, *Chronica*, de Amphictyonibus, ac de feſtis Laconicis.

Pauſanias, Geographus, qui τὰ Ἑλλάδος περιήγησιν ſcripſit, Philoſtrato teſte; Diſcipulus fuit Herodis Attici, qui ſub Adriano, & Antonino Pio magnum adeo nomen habuit inter Sophiſtas. Patria ei fuit Cæſarea Cappadociæ. Declamavit non ſolùm Athenis, ſed etiam Romæ, ubi ſenex deceſſit. Plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 14. & Frid. Sylburgium notis in Pauſaniam, pag. 133. edit. Hanoviæ. 1613.

Pauſias, pictor Sicyonius, Bryetis filius, Pamphili Macedonis diſcipulus; qui Glyceram corollarum textricem adamavit, eamque depinxit humi ſedentem, & coronas ex floribus plectentem, quod opus ex argumento, *Stephanoplocon* appellavit; Ejus tabulam Lucullus duobus talentis emit. Hic primus lacunaria, & cameras pingere inſtituit. Ejus mem. Horat. Serm. 2. Sat. 7.

Vel cum Pauſiacâ torpes inſane tabellâ.

Vide Plin. 21. 2. & Varr. de R. R. lib. 3.

Pauſimachus Samius, inter eos qui terrarum hiſtoriam literis fuerint perſecuti à Feſto Avieno refertur in deſcriptione Oræ maritimæ:

Pauſimachus ille, priſca quem genuit Samos.

Pegaſides, Muſæ ſic dictæ à *fonte* qui πηγὴ dicitur, quem *Pegaſus* ictu ungulæ fingitur aperuiſſe. Proper. lib. 3. El. 1.

Mollia Pegaſides veſtro date ſerta Poetæ.

Ovid. in Ep. Sapphûs:

At mihi Pegaſides blandiſſima carmina dictant.

Pegaſus, equus alatus, ex Meduſæ ſanguine procreatus; qui cum in Heliconâ avolaſſet, ſaxum ungulâ feriens fontem aperuit, qui ex eo *Hippocrene*, i. e. *fons Caballinus*, uti Perſius interpretatur, eſt appellatus. Poſtea vero cum ex Pirene, fonte Corinthio, biberet, à Bellerophonte, qui tunc temporis expeditionem in Chimæram parabat, captus eſt. Cumq; is rerum terreſtrium tædio ductus, in cœlum evolare conaretur, indeque tertam deſpiciens, timoreque perculſus è ſublimi decidiſſet, Pegaſus nihilominus curſum ſervans, in cœlum evolaſſe dicitur, ibique inter ſidera conſtitutus eſt. Unde Manilius:

Aerius naſcetur equus, cœloque volabit.

Horat. Carm. lib. 4.

——— *Exemplum grave præbet ales*
Pegaſus, terrenum equitem gravatus
Bellerophontem.

Propert.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophontei quâ fluit humor equi.

Statius in Genethliaco Lucani:

Pendentis bibit ungulæ liquorem.

Hinc *Pegaſeus*, Propertius 2. 30.

Non ſi Pegaſeo verteris in aere dorſo.

Alii ἀπὸ τῆ πηγῆς, h. e. *à fonte* dictum volunt. Alii ἀπὸ τῆ πηγνύειν, i. e. *à compingendo*. Longè aliter Bochartus de Animal. lib. 2. cap. 6. *Pegaſus*, inquit, *cujus originem ad Perſeum referunt, equus fuit fræno aſſuetus.* Ebræis enim & Syris פַּג *pag*, vel פֶּגָא *pega*, *frænum* ſig. & סוּם *ſus*, *equus* eſt. Inde compoſitum פֶּגָא סוּם *Pegaſus* fuit ſc. ἵππος χαλιναγωγούμενος.

Pegaſus, Juriſconſultus qui ſub Veſpaſiano Urbi præfectus fuit. Pomp. lib. 2, Sect. ult. D. de Origine Juris. *Caſſio Cælius Sabinus ſucceſſit, Proculo Pegaſus, qui temporibus Veſpaſiani Præfectus Urbis fuit.* Juvenalis, Sat. 4.

——— *Raptâ properabat ab ollâ*
Pegaſus, attonitæ poſitus modo Villicus Urbi.
Anne aliud tunc Præfecti? Quorum optimus ille
Interpres Legum ſanctiſſimus, omnia quanquam
Temporibus diris tractanda putabat inani
Juſtitiâ.———

Fuit & Conſul; eoque Conſule Senatuſconſultum, quod de ejus nomine *Pegaſianum* eſt appellatum, exiſtit. Unde ei hoc nomen, vide Menagii Juris Civilis Amœnitatum cap. 17.

Pelagia, mulier Antiochena, voluptatibus & illecebris primùm deditiſſima. Tandem meliori ſpiritu ducta, aſpernari cœpit, quod antea amabat maximè.

Pelagius, hæreſiarcha, A. D. 415. De quo vide ſis Voſſium de Hiſtoriâ Pelagianâ. Item Pont. Max. 58. A. D. 555. Alius A. D. 583. Alius Hiſp. rex adverſus Saracenos electus. A. D. 720.

Peleg, ſive *Phaleg*, fil. Heber, pater Reu. Gen. 10. Linguarum diviſio ſub tempus nativitatis ejus contigiſſe creditur. Ita ſentiunt doctiſſimi Interpretes, Mercerus & Pererius. Nomen igitur *Phaleg* non ex futuro eventu fuit inditum, ſed ex eo quod jam factum, & præteritum fuerat. Nam quia proximè poſt linguarum diviſionem Heber genuit filium ſuum primogenitum, iccirco è re illâ tam memorabili nomen filio impoſuit. Rectè itaque Flavius Joſephus, Ant. lib. 1. Ἐκλήθη δὴ Φάλεγος, inquit, ἐπειδὴ κατ' ἐκεῖνον ἡ διαμερισμὸς τῆς οἰκουμένης ἦκται.

Pelethronii, Lapithæ à *Pelethronio* oppido Pelio monti ſubjecto ſic dicti. Hi primi omnium frænorum uſum inveniſſe dicuntur, & equorum domandorum artem. Virgil. Geor. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere
Impoſiti dorſo; atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.

Aliter autem Plinius, 7. 56. ubi *Peleſthronium* virum quendam nominat, qui primus ſtrata equorum, & frænos invenerit. Et, ut videas, inquit de la Cerda, nihil in hâc re firmum, Lyſias gravis orator ἐν τῷ λόγῳ ὑπαιτίῳ, ita ait loquens de Amazonibus: Πρῶται ἡ ἁπάντων ἐπ' ἵππους ἀναβᾶσαι. Ideoque forſan Pindarus illas εὐίππους vocat Od. 8. Olymp. Quin Plinius ibidem primam gloriam equitationis Bellerophonti tribuit. Et Ælian. lib. 9. Var. Hiſt. cap. 16. viro cuidam Italo, quem ſcribit nominatum fuiſſe Marem, de quo Itali ipſi fabulabantur, fuiſſe anteriore parte hominem, poſteriore equum. Quem vulgi ſermonem ita explicat author: Δοκεῖ δέ μοι τοῖς ἵππον ἀναζῆσαι, καὶ ἐμβῆναι αὐτῷ χαλινὸν, εἶτα ὃν τότε λόγος ψευδῆναι. Sophocles in Oedipo Colon. inventionem fræni Neptuno tribuit, ſaltem in Atticâ. Ad quam opinionem alluſit Papinius, Theb. 6.

———*Neptunus equo, ſi certa priorum*
Fama patet, primus teneris læſiſſe lupatis
Ora, & licoreo domitaſſe in pulvere fertur.

Palæphatus autem & plerique alii hoc inventum Centauris attribuunt; φεύγειν (inquit) δὲ οὐκ ἠδύναντο τὸν ἵππον ἐλθόντα, ἀλλὰ μόνον ἅρμασιν ἐχρῶντο. Hoc placitum Virgilio ubi ſupra, & meritò. Juvant enim ejus ſententiam verſus ſitti Manilii Aſtronomic. lib. 4.

At quibus in bifero Centauri corpore ſors eſt
Naſcendi conceſſa, libet conjungere currus
Ardentes & equos ad mollia ducere fræna.

Peleus, Æaci & Æginæ fil. qui ex Thetide genuit Achillem, qui *Pelides* inde dicitur. Hic ab impudicâ Cretheide falsò accuſatus, & ab Acaſto ejus viro in vertice Pelii montis vinctus, feriſque expoſitus fuit. Sed ejus innocentiæ miſertus Jupiter gladium ei miſit per Vulcanum, quo ſeſe à feris tueretur. Dein ruptis vinculis in urbem, paucis comitantibus venit, & debellato Acaſto imperium occupavit, poſtea vero Thetiden uxorem duxit. Catullus in Epithalam.

———*Tedis felicibus aucte*
Pelei.———

Heſiodius de Peleo:

Τεὶς μάκαρ Αἰακίδη, κὴ πεντάκις ὄλβιε Πηλεῦ
Οἵ τοῖς δ' ἐν Μεγάροις ἱεσὸν λέχος εἰσαναβάντες.

Quòd autem Thetis nupſiſſe dicitur Peleo, illud ad connubium Maris & Terræ pertinet. Nam Πηλεὺς à πηλὸς lutum; quo etiam reſpexere olim cum dicerent; Μὴ δῆτα Οἰνέα Πηλέα πωῖν. *Oenea non convertendum eſſe in Pelea.* Nimirum Οἰνεὺς & Πηλεὺς, heroum nomina, ponuntur pro οἶνος vinum, & πηλὸς lutum: Ut ſententia ſit, cavendum eſſe pincernæ, ne vinum effundat in terram, atque ita lutum faciat quemadmodum ex Athenæo, Demetrio, & Euſtathio in Orat. Inſtit. lib. 4. cap. 6. retulit Voſſius. Quem vide de Theologiâ Gentili, lib. 2. cap. 79.

Pelias, adis, Achillis haſta, quam nemo præter Achillem ob magnitudinem vibrare poterat. Hanc à Pallade decorticatam & politam, à Vulcano cuſpidatam fuiſſe ferunt. Ovid. Met. 13.

——*Nec non onerosa graviſque*
Pelias haſta poteſt imbellibus eſſe lacertis.

Idem Epiſt. 3.

Tranſeat Hectoreum Pelias haſta latus.

Hom. Iliad. Π.

Ἔγχος δ' οὐκ ἄλεσ' οἷος ἀμύμονος Αἰακίδαο,
Βεκτὸν, μέγα, σιβαρόν· τὸ μὲν οὐ δύνατ' ἄλλος Ἀχαιῶν
Πάλλειν, ἀλλὰ μιν οἶος ἐΰσσατο πῆλεϊ Ἀχιλλεύς.
Πηλιάδα μελίην, τὴν πατρὶ φίλῳ πόρε Χείρων
Πηλίου ἐκ κορυφῆς, φόνον ἔμμεναι ἡρώεσσιν.

Pelias, liæ, fil. Neptuni & Tyrûs, Salmonei regis filiæ, frater Æſonis, Theſſaliæ rex: qui Jaſonem fratris ſui filium, cujus indolem formidabat, cum eum perditum vellet, ad Colchicam expeditionem incitavit. Quod tamen conſilium tantum abfuit, ut illi ex ſententiâ ſucceſſerit, ut aureo vellere potitus Jaſon, magnâ cum gloriâ in patriam redierit: Pelias autem tandem filiarum ſuarum manibus interfectus eſt, idque inſtinctu Medeæ, quæ integræ ætati ſe illum reſtituturam ſimulabat. Ovid. Met. 7. Val. Flac. Argon. lib. 1.

Æmoniam primis Pelias frænabat ab annis
Jam gravis, & longus populis metus, illius omnes
Ionium quicunque petunt: ille Othryn & Æmum,
Atque imum felix verſabat vomere Olympum.

Pelopea, Thyeſtæ filia, quæ à patre gravida facta, inſigni formâ infantulum peperit, quem recenter natum, ne turpitudo ſua palam fieret, feris devorandum in ſylvis reliquit. Evenit autem, Diis ita volentibus, ut paſtor quidam illac iter faciens, in puerum incideret, qui miſericordiâ motus, domum ſuam illum detulit, lacteque caprino educavit, unde & *Ægiſthus* appellatus eſt. Item Tragœdia de *Pelopea*. Juv. Sat. 7.

Præfectos Pelopea facit, Philomela tribunos.

Pelopidas, Lacedæmonius, vir clariſſimus, cujus vitam lege apud Plutarchum.

Peloponneſia, mulier quædam, quæ quinquies quaternos enixa eſt. A Paulo J. C. commemoratur in lib. 3. F. *Si pars hæredit. pet.*

Pelops, Tantali, Phrygiæ regis & Taygetes fil. cujus pater cum Deos in terris peregrinantes hoſpitio excepiſſet, ut certo aliquo argumento divinitatem eorum experiretur, filium ſuum illis epulandum appoſuit; à cujus eſu cum Dii cæteri abſtinuiſſent, ſola Ceres humerum ejus aſſumpſit. Quem cum Jupiter deinde ad vitam revocaſſet, eburneum humerum ei reſtituit. Ad quem quidem humerum poſt ejuſdem Pelopis mortem varia morborum ſanabantur genera, & multiplicia edebantur miracula. Plin. 19. 3. Ovid. Met. 6.

——*Tamen hanc quoque dicitur unus*
Fleſſe Pelops, humeroque ſuas ad pectora poſtquam
Deduxit veſtes, ebur oſtendiſſe ſiniſtro.
Concolor hic humerus, naſcendi tempore dextro,
Corporeuſque fuit: manibus mox cæſa paternis
Membra ferunt junxiſſe Deos, aliiſque repertis,
Qui locus eſt juguli medius, ſummoque lacerti
Defuit, impoſitum eſt non comparentis in uſum
Partis ebur; factoque Pelops fuit integer illo.

Unde Virg. Georg. 3.

——*Humeroque Pelops inſignis eburno,*
Acer equis——

Tibull. 1. 4.

——*Carmina ni ſint*
Ex humero Pelopis non nituiſſet ebur.

Papinius lib. 4. Theb.

Truncatuſque Pelops, & ſavo pulvere ſedens.

Pind. Od. 1. Olymp. Ἐλέφαντι φαεσίμᾳ ὦμον κατασμῶντ· *ebore inſignem humerum ornatum.* Et Apollon. lib. Πελοπία γένετο. Et Nazianz. Orat. 1. contra Julianum. Ἐξ ἧς (χειρὸς) ὀλίγου δεῖν Πέλοπος τοῦ ὤμου κὴ τῆς ἐλέφαντος. Dio Chryſoſt. Orat. 8. Περὶ τῆ Πέλοπος ἐλέφαντος, ὅτι κὴ τὸ ὦμον ἐλεφάντινον ἦν. Hic poſtea cum adoleviſſet in Elidem ſe contulit, cui id temporis Oenomaus imperabat. Is cum unicam filiam haberet, nomine Hippodamiam, eamque formoſiſſimam, & regni totius hæredem, iiſque nominibus multis procis ambitam, nulli tamen eam voluit collocare, quod à genere ſuo ſe interfectum iri intelligeret. Hanc itaque rationem excogitavit, ut procis curule certamen proponeret (habebat enim equos velociſſimos ex ventorum flatu procreatos) eamque certaminis legem, ut victor filiæ nuptiis potiretur, victus mortem ſubiret. Cumque jam multos certamine victos neci tradidiſſet, tandem Pelops amore Hippodamiæ incenſus, cum equis ſuis parum fideret, Myrtilum, Oenomai aurigam, pecunia corrupit, ut axes fragiles currui ſubjungeret. Quo facto Oenomaus aurigæ perfidiâ, fracto curru collapſus, membriſque omnibus ex ruinâ collifis, cum ſe morti vicinum eſſe animadvertit, Pelopem oravit, ut vicem ſuam ulciſceretur. Cui ille morem gerens, Myrtilum perfidiæ præmium importunius exigentem in mare præcipitavit, quod ab eo Myrtoum vocabatur. Pelops autem uxore & regno potitus, univerſam Cherſoneſum à nomine ſuo *Peloponneſum* appellavit. Strabo lib. 8. Catullus de Achille:

Troicaq; obſedens longinquo mœnia bello
Perjuri Pelopis vaſtabat tertius hæres.

Prop. lib. 3.

Quidve Clytæmneſtræ, propter quam tota Mycenis
Infamis ſtupro ſtat Pelopea domus.

Horat. Od. 1. Carm. 6.

Nec ſævam Pelopis domum.

Seneca:

Argos, & ſævi Pelopis Mycenæ.

Nonnus Dionyſ. lib. 18.

Καὶ Πέλοπος πλανὴν ὦμον ἔσον ἐνενήσατο Δηὼ.
Μορφώσας ἐλέφαντι νόθῳ τετελεσμένον κόσμῳ
Τίνα δυσεδίζητα πάλιν ζώγρησον Κερείνην
Ἐμπαλιν ἀλλήλοις ιαμεσιμβρία γῆα γαμέσθων.

De Pelope plura Nat. Com. lib. 7. cap. 17.

Penates, Servio ſunt omnes Dii qui domi coluntur: à *penus* dicti, teſte Tullio lib. 2. de Nat. Deorum; nempe quia coluntur in *penetralibus*, h. e. *penitis ædibus*, ut Iſidorus ait extremo lib. 8. Eoque alludere videtur Poeta Æn. 1.

Quinquaginta intus famulæ, quibus ordine longo
Cura penum ſtruere, & flammis adolere Penates.

Atque idcirco Feſtus *penetralia* dicit eſſe *Deorum penatium ſacraria*. Qui *penates* dici putant quaſi *penes nos nati*, aut *quorum beneficio penitus vivamus & ſapiamus*, ut ἐτυμολογίζει Macrobius lib. 3. cap. 4. analogiâ ipsâ refelluntur. Nam ut à *magnus* eſt *magnas* unde *magnates*; à *ſummus, ſummas*, unde *ſummates*; ab *optimus, optima*, unde *optimates*: ſic à *penus* eſt *penas*, unde *penates*. *Penas* olim fuiſſe in uſu cognoſcimus ex eo, quod Dionyſius Halicarnaſſeus lib. 1. ſcribat ſe in pervetuſtâ æde ſub Veliâ conſpexiſſe Deorum *Penatium* ſigna, cum inſcriptione ΔΕΝΑΣ: quod ipſe fatetur eſſe PENAS. Porro qui ſint Dii *Penates*, non ſatis convenit; Cum alii putent eſſe *Neptunum*, & *Apollinem*; alii *Jovem, Junonem*, & *Minervam*; alii *Cœlum* & *Terram*. Hetruſci vero, quemadmodum tradit Arnobius lib. 3. Deos *Conſentes* ſive *Complices*, quorum & numerum & nomina, ignota eſſe docent. Et hæc ratio videri poſſit, cur Romanorum *penates* (quos eoſdem eſſe, ac *Samothracas* Caſſius Hemina ſcripſit, teſte Macrobio lib. 3. cap. 4.) dicantur *Samothraces*, idque pro *Samthraces* ab Ebræo תחם, i. e. *occultare*, unde & *Saturnus* dicitur. M. infertum, ut in *ſimpulum*, *ambubaia*, &c. Similitudo vocis *Samthraces* errori præbuit anſam, ut putaretur Dardanum Deos hoſce ex Samothraciâ in Phrygiam, Æneam vero ex Phrygiâ in Italiam detuliſſe, quemadmodum ſcribit Varro lib. 2. rerum humanarum, Voſſius. Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 2.

Penelope, Icarii filia, Ulyſſis uxor, inexpugnabilis caſtitatis mulier, ac pudicitiæ exemplar, quæ abſente totos viginti annos marito, nullis aut parentum precibus, aut procorum pollicitationibus adduci potuit, ut fidem quam viro diſcedenti dederat, ſecundis nuptiis violaret. Cum autem proci acriùs inſtarent, atque vim illaturi viderentur, tantum moræ ab illis ſibi pepigit, quantum telæ, quam tum in manibus habebat, abſolvendæ ſufficeret. Quod cum impetraſſet, mulier aſtuta, quicquid interdiu texuerat, noctu retexebat; eoque commento eorum cupiditatem in reditum mariti diſtulit, qui ab illa ſub mendici habitu hoſpitio ſuſceptus, procos ad unum omnes interemit. Dictam autem volunt *Penelopen* ab avibus, quæ *Penelopes* dicuntur, ſive *Meleagrides*, cum antea *Arne* diceretur, quaſi abjecta & repudiata. Ferunt enim cum ab Icario, Peribœaque parentibus eſſet expoſita, ab hoc avium genere fuiſſe educatam. Hujus fabulam diverſimodè ab Homero, aliiſque traditam latè explicat Nat. Comes lib. 8.

cap.

cap. 24. *Difficilis procis* Horat. dicitur, Car. lib. 3. Od. 10. Prop. lib. 3.

Nec fida Evadne, nec pia Penelope.

Homero ſæpiſſimè θείφρων Πηνελόπη. Themiſt. Orat. 1. Τὴν Πηνελόπης τ' Ἰκαρίου σοφὸν ἔκφυγεν ὄγκον ἀκοίτης. Ælian. Var. Hiſt. 14. 45. Ἰωνίας καὶ Ἑλλήνων ὑπερῆμφε, Πηνελόπην, Ἀλκήστιν, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου. Hinc *fides Penelopea* apud Ovid. Triſt. lib. 5. eleg. 15. Mart. pro caſtâ poſuit lib. 1. ep. 63.

——Penelope venit, abiit Helene.

Idem lib. 11. ep. 8.

Penelope licet eſſe tibi ſub principe Nervâ.

Propertius lib. 2. eleg. 9.

Penelope potuit bis denos ſalva per annos
Vivere de multis famina digna procis.

Penthesilea, Amazonum regina, quæ teſte Juſtino lib. 2. Otteræ, ſive (vt alii) Orithyiæ ſucceſſit in regno: ejuſque Trojano bello inter fortiſſimos viros, cùm auxilium Priamo adverſus Græcos ferret magna virtutis documenta extitere. Virg.

Ducit Amazonidum lunatis agmina peltis
Penthesilea furens.——

Ubi Servius: *furens*, quia ſororem ſuam in venatione confixit, ſimulans ſe cervam ferire. Cum Trojanis opem ferret, ab Achille occiſa eſt. *Prima*, inquit Plinius, *ſecurim invenit.* Prop. 3. 11.

Auſa ferox ab equo quondam oppugnare ſagittis,
Mœstum Danaum Penthesilea rates.

Ubi *Auſa*, quia præter ſexum. Ita Virgilius de eâ ubi ſupra.

——Audetque viris concurrere virgo.

Ovid. in Ep. Cydippes:

Non ego conſtiteram ſumptâ peltata ſecure,
Qualis in Iliaco Penthesilea ſolo.

De Penthesileâ plura vide apud Q. Calabrum lib. 1.

Pentheus, fil. Echionis ex Agave conjuge, filiâ Cadmi, qui cum Liberi patris ſacra aſpernaretur, irâ numinis, matre & ſorore in furorem verſis, laceratus eſt. Ἀπὸ τοῦ πένθους, i. e. à luctu arceſſit nomen. Unde Theocritus in Lenis, ubi hiſtoriam hanc narrat:

Ἐξ ὄρεος πένθημα, καὶ ὦ Πενθεῦ, φέρουσαι.

Ovidius à matre & ſororibus cæſum ait, quia aper illis viſus ſit, cum ſacra ſpemeret: ſic enim ille Met. 3.

Prima ſuum miſſo violavit Penthea thyrſo
Mater: Io, geminæ, clamavit, adeſte ſorores:
Ille aper in noſtris errat, qui maximus agris
Ille mihi feriendus aper.——

Catullus & Perſius in vitulum mutatum prodiderunt. Perſ. Sat. 1.

Et raptum vitulo caput ablatura ſuperbo.

Unde forte Theocritus:

Μάτηρ μὲν κεφαλὰν μυκήσατο παιδὸς ἁλοῦσα.

Μυκηθμὸς enim proprie τῶν βοῶν. Heſychius: Μυκηθμὸς, βοὴ βοῶν. Oppianus Pentheum in taurum commutatum fuiſſe ſcribit, ſorores autem in pardales: Cyneg. 4.

Πενθέα μὲν ταύρειον ἐδείξατο, φοίνιον ὄμμα,
Ἀυχένα τ' ἠώρησι, κέρας δ' ἀνέτειλε μετώπῳ.
Τῶσι δὲ γλαυκιόωσι ἐδήιατο δειρὰς ὀπωπὰς,
Καὶ γένυας ᾤρηξε, κατήγαγεν δ' ὀστέα πάντα
Ῥηϊδίως ὀπιδευόντι, καὶ ἄγρια δήιατο φῦλα.
Ἃς δὲ Διὸς βιλῇσιν ἀμειλήκτοιο χόλον περ
Ποιφύλιος Πενθῆα φόνῳ σκυθρωποῖσι δάσατο.]

Ab his tamen diverſus Porphyrio in Od. 2. Horat. ubi eum fulmine tactum periiſſe ſcribit, non ob Orgiorum contemptum, ſed quòd Liberum patrem cuſtodiâ clauſum teneret. Nat. Comes lib. 3. cap. 13. hanc fabulam explicat; & Pentheum laudatum regem fuiſſe verſimile eſt, qui quòd ebrietatem tollere conaretur, à furioſis ſubditis malè exceptus, & conviciis tum publicis, tum privatis diſcerptus ſit.

Pepinus, Francorum rex, Caroli M. pater, Longobardos Romanorum agros aſſiduis bellis vexantes prælio aggreſſus vicit, & oppreſſit: quippe qui ob ampliſſima beneficia in Romanos Pontifices, & in Eccleſiam collata, auguſtum *Chriſtianiſſimi Regis* titulum ſibi, & ſucceſſoribus ſuis meruit in hodiernum uſque diem. Munſt. lib. 2. Coſm.

Perdiccas, Macedo, inter comites Alexandri M. qui etiam in regni patrem ſucceſſit. Tantâ ſimul audaciâ & fortitudine fuit, ut lætâ præſente, catulos è cubili per vim auferret. Vide Ælian. ποικίλ. lib. 12. cap. 39.

Perdix, venator fuit infando matris Polycaſtes amore correptus, quam & contaminavit. Unde *Perdicis libido* abiit in proverbium pro efferâ, turpi ac infami. Cælius.

Perdix, Dædali nepos, quem, cum ſerræ uſum primus reperiſſet, à patruo invidiâ percito ab excelsâ quâdam turri ferunt præcipitatum, deorumque miſericordiâ in avem ſui nominis transformatum: quæ etiam nunc ruinæ illius memor, vitat ſublimia, humi nidum conſtruens. Vide Ovid. 8. Met. Hæc poſſunt eſſe hiſtorica; Metamorphoſis vero conficta eſt ex ſimilitudine nominis, & ad *perdicis* naturam accommodata.

Periander, Corinthiorum rex, unus è 7. Sapientibus; Cypſelo patri in regno ſucceſſit, regnavitque annis 40. Rogatus, cur in tyrannide perſeveravit, cum eſſet ſapiens, reſpondit: *Et ſponte & invitum cedere, periculoſum.* Crudeliter igitur, & magnâ ſuſpicione agebat, ſtipatus ſemper militibus, otioſos in foro & oſcitantes uſque formidans. Quapropter continuò erat in bellis, navalibus præſertim. Dicitur & Iſthmum perfodere voluiſſe; & uxorem adeò dilexiſſe, ut etiam cum mortuâ concubuerit. Vide Diog. Laert. in ejus vitâ.

Peribœa, Heſychius: Περίβοια, ἡ Ἀφροδίτη. Hæc Περίβασία dicitur Clementinus Protrept. Οὐχὶ ἡ Ἀφροδίτη Περίβασία μὲν Ἀργείοις ἐτιμᾶτο, ἐν δὲ Ἀθηναίοις, ἡ Καλλιστὼ δύσα συγκύσιοι, ἣν Νίκανδρος ὁ ποιητὴς χαλίγνωτον τε κἀκλαγτὴν λέγει.

Pericles, vir clariſſimus Athenienſis, qui Remp. 40. an. gubernavit; pollebat enim authoritate & eloquentiâ; unde *Olympium* Comici vocarunt, quòd tonare in concionibus, ac fulmen ciere videretur. Habuit in adminiſtratione Reip. adverſarium Thucydidem Meleſium, virum nobilem ac potentem. Suggeſtum aſcenſurus Dis vota faciebat, ne verbum ſe imprudente aut invito effluëret, quod ad Remp. minùs pertineret. Vide Ælian. Var. Hiſt. lib. 4. Quum Sophoclem haberet in magiſtratu collegam, ac ſimul aliquando cum eo navigaſſet, collaudaſſetque Sophocles formam pueri prætereuntis inter graves ſermones: *Non ſolum*, inquit, *Sophocles, magiſtratum decet manus, ſed etiam oculos habere continentes.* Thucydide quondam vociferante, quod nimis multa ex publico pro ædificiis erogaſſet: ipſe ad populum dixit; ſi ita eis videtur, de ſuo erogaturum, modo ejus nomen inſcribi in operibus paterentur: Reſponderunt, Sumptus omnino fieri debere. Quidam dicunt ab eo inſtitutum, ut declamationes fierent exercitationis causâ, utque extemporalis oratio haberetur. Vide Plutarchum.

Periclymenus, Nelei fil. frater Neſtoris & Chronii Hom. 2. Odyſ. Cui à Neptuno avo conceſſum erat, ut in quas viſum eſſet formas ſe poſſet transformare. Teſtatur hoc Euphorion in his:

——Περικλύμενόν τ' ἀγέραχον
Ὄλβιον, ᾧ πόρε δῶρα Ποσειδάων Ἐνοσίχθων
Παντοῖ ἄλλοτε μὲν γὰρ ἐφ' ἱππείοισι φάνεσκεν
Αἰετὸς ἄλλοτε δ' αὖτε πελώριος, ἠϋκόμοιο Διὸς
Μέγιμις· ἄλλοτε δ' αὖτε μελισσάων ἀγλαὸν φῦλον.
Ἄλλοτε δεινὸς ὄφις, καὶ ἀμείλιχος, ἄγχε δὲ δῶρα
Πασσάμενος· ἐκ δηρμαχὰς, τὰ μὲν κἠπαφα δόλοισιν
Βυλῇ Ἀθηναίης.——

Quum igitur Hercules bellum contra Neleum gereret, ipſe in muſcam verſus ab Hercule, conſilio Palladis, quæ illum prodebat, clavâ interfectus eſt, quum ille aculeum Herculi, ceu ſolent muſcæ graviores, immiſiſſet. Ov. lib. 12. Met. fabulatur Periclymenum in Aquilam verſum, ab Hercule, quem plurimum unguibus uncis infeſtabat, ſagittâ in ſublimi confoſſum

Mira Periclymeni mors eſt: cui poſſe figuras
Sumere quas vellet, rurſuſque reponere ſumptas.
Neptunus dederat, Nelei ſanguinis auctor.
Vertitur in faciem volucris; quæ fulmina curvis
Ferre ſolet pedibus, Divum gratiſſima Regi.
Viribus uſus avis, pennis, roſtroque reducto
Hamatiſque viri laniaverat unguibus ora.
Vertit in hunc nimium certos Tirynthius arcus.

Hunc inter Argonautas recenſent Apollonius, & Val. Flaccus. Quorum hic lib. 1.

Σὺν δὲ Περικλύμενον Νηλῆος ἄρτο γένεθλον,
Πρεσβύτατον παίδων, ὅσσοι Πύλῳ ἐξεγένοντο
Νηλῆος δίοιο. Ποσειδάων δέ οἱ ἄλκιμα δῶκεν
Δώματα πατρωίοιο, ἠδ' ὅπλα καν ἀρήσατο·
Μαρτάμβου, τὸ πίλεσι ἐπὶ ξυσσῇ πολέμοιο.

Perillus, Athenienſis faber ingenioſiſſimus, qui Phalaridi Agrigentinorum tyranno taurum ex ære fabricavit, cui januam in latere poſuit, ut quum incluſus reus ſubjectus ignibus torqueretur, mugitum, non hominis vocem emittere videretur: pro quo invento, cùm munus à crudeliſſimo tyranno Phalaride, qui novis hominum tormentis delectabatur, poſtulaſſet, in eo ipſe, ut eam pœnam primus experiretur, includi à tyranno juſſus, ac ſuppoſitis ignibus exustus eſt. Plinius 34. 8. *Perillum nemo laudat ſæviorem Phalaride tyranno, qui taurum fecit, mugitus hominis pollicitus igne ſubdito, & primus eum expertus cruciatum juſtiore ſævitiâ.* Ovid. in Arte.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit, infelix imbuit auctor opus.

Hinc *Perilleus*. Idem in Ibin:

Ære Perilleo veros imitere juvencos,
Ad formam tauri conveniente ſoni.

Et Trist. 5. 1.

Ipse Perilleo Phalaris permisit in ære
Edere mugitus, & bovis ora queri.

Propert. lib. 2.

Nonne fuit satius duro servire tyranno,
Et gemere in tauro, sæve Perille, tuo?

Lucianus *Perillum* vocat, non *Perillum*.

Perillus, foenebitor, & Jurisperitus. Hor. Serm. 2. Sat. 3.

Puridius multo cerebrum est, mihi crede, Perilli
Dictatis, quod tu nunquam rescribere possis.

Perimede, veneficæ nomen apud Theocritum Idyll. 2. Ubi Scholiastes ait eandem esse, quæ Homero Agamede dicitur: Ἡ τῶν φαρμακῶν εὑρετὴς ἣν ὅσα πέφυκε ἐυρεῖα χθών.

Prop. I. secundo:

——— *Non hic nocturna Cytæis,*
Nec Perimedea gramina lecta manu.

Peripatetici, Philosophi Athenis, quorum originem ita assignat Cicero Academicarum quæstionum lib. 1. *Platonis autem authoritate*, inquit, *qui varius & multiplex, & copiosus fuit, una & consentiens duobus vocabulis philosophiæ forma instituta est, Academicorum & Peripateticorum: qui rebus congruentes, nominibus differebant. Nam cum Speusippum, sororis filium, Plato Philosophiæ quasi hæredem reliquisset; duos autem præstantissimos studio, atque doctrina Xenocratem Chalcedonium, & Aristotelem Stagiritem: qui erant cum Aristotele, Peripatetici dicti sunt, quia disputabant inambulantes in Lyceo: illi autem, qui Platonis instituto in Academiâ, quod est alterum gymnasium, cœtus erant, & sermones habere soliti, ex loci vocabulo nomen habuerunt. Sed utrique Platonis ubertate completi, certam quandam disciplinæ formulam composuerunt, & eam quidem plenam ac refertam: illam autem Socraticam dubitationem de omnibus rebus, & nullâ affirmatione adhibitâ, consuetudinem disserendi reliquerunt.* Eandem Peripateticorum originationem tradit Laertius in Aristotele; Hesychius quoque: Ἡ δὲ Περιπατητικὴ φιλοσοφία ἐκλήθη, διὰ τὸ ἐν Περιπάτῳ, ὅτι κάτω κατέζευε αὐτῆς Ἀριστοτέλης. Sed Ammonius in Categor. auctor est, Platonem ipsum docuisse ambulantem: atque ab hoc primo Peripatetico, post ejus excessum, Xenocratis auditores vocatos Peripateticos ex Academiâ, Aristotelis autem Peripateticos, ex Lyceo; tandem Xenocraticos nomine Peripatetici omisso, à loco solum dictos Academicos: & contra Aristoteleos, nomine loci præterito, ab actione solum vocatos Peripateticos. Vide Voss. de Phil. sect. c. 17.

Pero, Nelei filia ex Chloride filiâ Amphionis, soror Nestoris & Periclymeni, eximiâ pulchritudine, quam cum multi certatim proci uxorem sibi deposcerent, Neleus, qui id temporis irreconciliabili odio ab Hercule dissidebat, negavit se cuipiam illam desponsurum, nisi prius boves Herculis abactos ad se adduxisset. Quod cum Bias Amythaonis & Aglaiæ fil. à fratre Melampode adjutus præstitisset, uxorem eam accepit. Hom. 12. Odyss.

Nicol. *Perottus*, natus Saxoferrati Archiep. Sipontinus, vir Græcis, Latinisque literis pereruditus; ut de eo judicat Leander, & monumenta ejus testantur, clar. an. 1460. Vide Voss. Hist. Lat. p. 590.

Perpenna, vir Romanus, bello Sertoriano à Pompeio in Hisp. victus. Hic cum partes Marianas sectaretur, Q. Sertorium, quocum prius magnâ amicitiâ dimicaverat, inter epulas nihil sibi timentem interfecit, ut solus imperio in Hispania potiretur. Plut. in Sertorio.

Persephone, Jovis & Cereris filia, Latinis *Proserpina*, quam ob Orco in Siciliâ raptam fuisse poetæ fabulantur. Ovid. Fast. 4.

At neque Persephone digna est prædone marito.

Idem in Ep. Cydippes:

Persephone nostras pulsat acerba fores.

Tibul.

At mihi Persephone nigram denunciat horam.

Propert. lib. 2.

Sat sis magna, mei, si tres sint, pompa, libelli,
Quos ego Persephonæ maxima dona feram.

Sic dicta qu. Φερσεφόνη, i. e. φέρουσα ἄρουρα, *ferens divitias*, quæ sc. è terrâ petantur. Hesych. Vide *Proserpina*.

Perses, rex Macedonum, qui ab Æmilio victus, & in acie captus, ductus est in triumpho Romam cum filiis, periitque in carcere animi mœrore confectus, vel, ut alii tradunt, vigiliis maceratus. Fingere solebat, & mentiebatur se ab Achille genus ducere. Livius autem nothum & spurium fuisse scribit, & invidiâ fratrem Demetrium ac criminatione falsâ de medio sustulisse. Propertius lib. 4.

Et Persen proavi simulantem pectus Achillis.

Vel ut alii legunt:

Et Persem proavo stimulantem pectus Achille.

Silius de Philippo illius Persæ patre:

Hic gente egregius, veterisque ab origine regni,
Æacidum sceptris, proavoque tumebat Achille.

Alius Solis & Persæ Nymphæ fil. rex Tauricæ regionis crudelissimus. Alius frater Heliodi.

Perseus, Jovis fil. ex Danae Acrisii Argivorum regis filiâ, quam Jupiter commutatus in speciem aurei imbris vitiavit. Acrisius enim cum ex Oraculo didicisset futurum aliquando, ut à nepote occideretur, filiam munitissimæ turri inclusit. Jupiter itaque Danaes amore captus, cum alius non pateret aditus, in aureum imbrem versus, per tegulas turrim ingressus est, puellæque frustra jam arctâ custodiâ servatæ stuprum intulit. Quo ex concubitu cum illa gravida effecta esset, indignatus Acrisius filiam unà cum nepotulo arcæ includi jussit, atque in mare projici, futurum ratus, ut ventis, undisque obruerentur. Quæ res illi omnino cecidit præter opinionem. Nam arca ad Dauniæ littus delata, & à piscatore reperta est: in quâ quum Danaen cum filio invenisset, utrumque Pilumno regi obtulit; qui cum genus & patriam ejus didicisset, Danaen quidem uxorem duxit; Perseum vero Polydectæ, Seriphi insulæ regi, educandum tradidit, qui postea adultus, talaria & falcatum ensem, nomine Harpen, à Mercurio; à Minerva autem Ægidem accepit; quibus fretus expeditionem adversus Gorgonas suscepit. Erant autem eæ sorores tres, *Medusa*, *Stheno*, & *Euryale*; Æthiopiæ extrema incolentes, angues pro capillis habentes, oculumque unicum, quo vicissim utentes, quotquot eas aspiciebant, in saxa vertebant. Id veritus Perseus à Pallade Ægidem accepit, ex ære fulgentissimo, in quo veluti speculo, effigiem earum impune intueri posset. Adortus itaque Medusam, cum & ipsa, & angues sopiti essent, unico ictu illam interemit, caputque ejus abscissum in Ægide collocavit; quo Atlantem Mauritaniæ regem hospitio ipsum excludentem in montem commutavit. Hoc etiam capite Seriphiensibus populis ostenso, eos omnes Perseus mutavit in lapides. Post hæc Andromedam, marino monstro expositam, periculo liberavit, liberatamque uxorem duxit; Phineo, ejusque fautoribus, qui sponsam ei præripere conabantur, partim occisis, partim in saxa commutatis. Postremò cum uxore in Seriphum insulam reversus, Acrisium ibi offendit, quem jactu disci imprudens interfecit. Hygin. tamen Fab. Poet. 63. author est, Danaen unà cum filio suo non in Italiam, sed in Seriphum insulam delatam fuisse, ibique Polydectæ regi nupsisse, ubi cum Acrisium avum suum jactu disci (ut jam diximus) imprudens interemisset, doloreque impatientiâ extabesceret, Jovis patris sui miseratione in cœlum translatus est. Perseus habitus est Jovis filius, propter raram felicitatem. Suscepit expeditionem adversus Gorgonum gentem, cujus regina erat Medusa. Intulit inde bellum Mauritaniæ, decertavit armis cum Æthiopibus, apud quos nuptias celebravit cum Andromedâ Cephei regis filiâ. Postea reversus in Græciam, occupavit regnum Argivorum, devicto Proeto suo patruo, & Polydecte, Seriphi inf. regulo, à quibus multis injuriis erat affectus. Ad extremum constituit in Helicone ludum literarium: quo beneficio tantam consecutus est celebritatem, ut à Poetis & Mathematicis, laudibus, encomiisque in cœlum usque, ut aiunt, evectus, & inter sidera collocatus sit. Tantas autem res confecit incredibili celeritate, & versutiâ ingenii, ideoque fingitur talaribus & gladio Mercurii, galeâ Orci, & clypeo Palladis fuisse instructus. Nam talaria celeritatem, gladius Mercurii calliditatem, galea Orci consilium tectum, & clypeus Palladis raram felicitatem significat. Per caput vero Medusæ, cujus aspectu omnes convertebantur in saxa, significantur immensæ Gorgonum opes, quibus ille potitus, omnes, quos bello adortus est, subegit: nam in Insulis Occidentalibus, ubi Gorgonum gens habitabat, olim fuerunt maximæ opes totius orbis terrarum, teste Platone. Vide Nat. Com. lib. 7. cap. 12. & 18. Prop. 2. 30.

Non si Pegaseo vecteris in aere dorso,
Nec tibi si Persei moverit ala pedes.

Ovid. 2. de Arte:

Nec suus Andromedæ color est objectus ab illo,
Mobilis in gemino cui pede penna fuit.

Unde à Catullo *Pennipes* dicitur. Idem Ovid. lib. 3. Tr.

Nunc ego jactandas optarem sumere pennas,
Sive tuas Perseu, Dædale, sive tuas.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Nunc aerii plantaria vellet*
Perseos.

Hinc *Perseus* adject. Prop. lib. 3.

Sectaque Perseâ Phorcidos ora manu.

Hinc *Persea* arbor, quam in Ægypto Perseus plantavit, teste Callimacho:

Καὶ τεπάτη Περσῆος ἐπώνυμος, ἧς ὑπὸ δοιὴν
Ἀιγύπτῳ κατέπηξε ———

Nicander

Nicander autem in Mycenis hanc arborem plantari tradit in Alexipharmacis hoc pacto.

Καὶ τε κατειρύσσα μετ' ἀργύφεον ἐλαίῳ,
Σκλῆϊ' ἀπὸ Περσείης κάρυα βλάπτ' ὀδὸν ἐρύξει.
Περσὶς ἣν ποτε ποσὶ λιπὼν Κηφῆϊδα γαῖαν
Αὐχὴν' ὑπερμήκας ἄρτι γονόεντα Μεδούσης,
Ῥεῖα Μυκηναίοισιν ἐνιξήσειν ἀρούρας,
Κηφῆϊ νέα δῶρα· μύκης ὅτι κάπτεσιν ἄρπης
Ἀχερὸν ὑπαὶ φρικῶνα Μελανδίδ' ἔνθά τε νύμφη
Λαγγεὶη πῶμα κεῖνο Διὸς τεκμήρατο πυθῖ.

Perſeus, de Rep. Lacedæmoniorum ſcripſit, auctore Athenæo lib. 4.

Perſius, doctiſſimus Romanorum: Cicero de Orat. *C. Lucilius homo doctus, & perurbanus dicere ſolebat; Ea quæ ſcriberet, neque ſe ab indoctiſſimis, neque à doctiſſimis legi velle.: quod alteri nihil intelligerent, alteri plus fortaſſe quàm ipſe de ſe: qui etiam ſcripſit: Perſium non curo legere (hic enim fuit, ut notamus, omnium fere noſtrorum hominum doctiſſimus) Lælium Decimum volo, quem cognovimus virum bonum, & non illiteratum, ſed nihil ad Perſium.* Hæc Cicero.

Perſius Flaccus, Poeta, Volaterris, Hetruriæ op. natus, claruit iiſdem fere temporibus quibus Domitius Nero Imperium urbis Romæ ſuſcepit. In Grammaticis præceptorem habuit Rhemnium Palæmonem Vincentinum, qui graviſſimas inimicitias dicitur exercuiſſe cum M. Varrone: In Rhetoricâ Fl. Virginium. Annæum vero Cornutum, qui Philoſophiæ ſtudio excelluit, magnâ diligentiâ, ſingularique obſervatione coluit. Sat. 5.

——Teneros tu ſuſcipis annos
Socratico Cornute ſinu, &c.

Vide Caſauboni notas ad Perſii vitam à Probo, aut alio vetuſto auctore ſcriptam. Quintilianus lib. 10. *Multum & veræ gloriæ, quamvis uno libro Perſius meruit.* Mart. 4. 29.

Sæpius in libro memoratur Perſius uno,
Quam levis in totâ Marſus Amazonide.

Peſcennius Niger, Imp. Rom. cujus vitam ſcripſit Ælius Spartianus.

Peſcennius Feſtus, hiſtoricus, de quo Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 715.

Petellides Gnoſius hiſtoricus compoſuiſſe dicitur Hygino in Poet. Aſtron. ubi de Arctophylace tractat.

Petoſiris, Ægyptius, Mathematicus inſignis. Plin. 7. 48. Juven. Sat. 6.

——Capiendo nulla videtur
Aptior hora cibi, niſi quam dederit Petoſiris.

Franciſcus *Petrarcha* literas meliores à multo ævo miſerè ſepultas è Gothicis tumulis primus excitavit: ut jure optimo de eo ait Paul. Jovius in elogiis doct. virorum. Idemque judicium eſt Leandri in Italiâ, Scaligeri in arte Poet. & cujus non? Natus eſt hic vir (cui *excellens ingenium, & exquiſitam doctrinam* tribuit Poggius Florentinus) circa Anciſam, ſeu Inciſam, agri Florentini vicum 13. Cal. Sextil. anno 1304. Quam varia in literas retulerit nemo paulo humanior neſcit. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 525. itemque de P. Lat. pag. 76.

Petreius, Legatus ſub C. Antonio Coſ. Catilinam vicit, & occidit. Legatus Cæſaris in Galliâ multa præclara geſſit. Poſt à Cæſare, cum Pompeii partes ſecutus eſſet, primùm in Hiſpaniâ, iterum deinde in Africâ victus cum rege Jubâ ſe cum eodem mutuis vulneribus confecit. Cæſar. Salluſt. Appianus.

M. Petronius Paſſer, memoratur Varroni de R. R. lib. 3. Fors hic eſt M. ille *Petronius*, qui Catonem, à Cæſare Conſule in carcerem duci juſſum, ſequutus eſt. Quumque Cæſar increparet, quòd ante ſenatus dimiſſionem digrederetur, *Malo*, inquit, *eſſe cum Catone in carcere, quàm hic tecum.*

Petronius, Ægypti præfectus ab Auguſto miſſus Cornelio Gallo ſucceſſit, adverſus Æthiopas bellum geſſit, quibus regina Candace imperabat, virili quidem animo mulier, ſed altera capta oculo. Strabo lib. 17.

Petronius Granius, Centurio octavæ legionis ſub Cæſare Gallico bello militans, cum navis ejus, quâ Quæſtor deſignatus in Africam vehebatur, in Scipionis poteſtatem veniſſet, & cæteris interfectis, Quæſtor Scipio incolumitatem pollicereretur; reſpondit, Cæſarianis aliis incolumitatem dare, non accipere conſueviſſe: Quo dicto ſe gladio tranſverberavit. Plutarchus in Cæſare.

Petronius, Ælii beneficio ex humili loco ad equeſtrem ordinem pervenerat; mox cum Ælius Placentiæ, ne in manus hoſtium veniret, gladio incubuiſſet, Petronius quoque qui morientem juverat, ſuper eum cecidit. Valer. Max. de Amicitiâ.

Petronius Arbiter, Poeta ſub Nerone, qui Principis ſui vitam ſub exoletorum nominibus deſcripſit. *Elegantiæ Arbiter* Tacito dicitur Annal. lib. 12. ubi narrat, ut ſe erudito luxu perdiderit. Non minus *Nequitiæ Arbitrum* dixeris; ſcriptorem, ut jam alii dixere, *puriſſimæ impuritatis.* De eo judicia veterum ac juniorum accuratè editores collegerunt. Ubi plures *Petronios* invenias.

Petronius Diodorus medicus, ſcripſit Antilegomena, citatur à Plinio lib. 20. cap. 8.

Petronius, poeta cujus aliqua de medicinâ verſibus conſcripta, ad noſtram ætatem pervenerunt. Volat.

Petrus, nomen unius Apoſtoli ex duodecim, à Chriſto Domino ſuo ſic nominati. Joan. 1. qui primus *Simon* dicebatur. Cæterùm de vitâ & geſtis Sancti Petri vide Salmeronem Tom. 12. Tract. 60. pag. 387.

Petrus Lombardus, Pariſiorum Epiſcopus, ſummus Theologus, cujus extat opus Sententiarum Theologicarum. Floruit ſub Ludovico Craſſo Francorum Rege.

Conr. *Peutingerus* Auguſtanus J. V. D. epitomen edidit de migrationibus Gentium. Etiam ſermonibus convivalibus multa exponit, quæ pertinent ad Germaniæ Ant quitates. Inclaruit & chartâ Provinciali à Celte in veteri Bibliothecâ repertâ, quæ edente & explicante M. Velſero prodiit Venetiis primo, dein Amſtel. & Lug. Batavorum. Jac. Spigelius huic Peutingero an. 1520. Epigrammata Sapidi dedicavit, ubi eum Conſiliarium Car. 5. Imperatoris vocat.

Phædon Athenienſis, in convivio à 30. Tyrannis necatus. Hujus filiæ virgines erant, quæ, ut virginitatem ſervarent, invicem ſe complexæ in puteum ſe præcipitavere. Fuit alius hoc nomine Elidenſis, Socratis auditor, ingenio liberali: qui (ut quidam ſcripſerunt) ſervivit lenoni, perinde qu. meritorius puer, quæſtuariumque mancipium. Eum Cebes Socraticus emiſſe dicitur, habuiſſeque in philoſophorum diſciplinis, atque is poſtea illuſtris philoſophus fuit, cujus nomini Plato librum *de immortalitate animæ* dedicavit. Vide Gell. lib. 2. cap. 18. & Diog. Laertium in vitis Philoſophorum.

Phædra, Minois Cretenſium Regis filia, uxor Theſei, quæ amore Hippolyti privigni capta, cum ipſum adducere non potuiſſet, ut parentum thalamum conſpurcaret, apud patrem eum detulit, tanquam ſtuprum ſibi inferre voluiſſet. Cui delationi temerè fidem adhibens Theſeus, Neptunum invocavit, ut de filio ſupplicium ſumeret. Cujus precibus exauditis, Neptunus Hippolyto in maris littore currum agitanti phocas immiſit, quarum conſpectu territi equi, relicta viâ, currum per ſaxa & avia traxerunt, Hippolytumque fruſtra retinentem, loriſque implicitum, varias in partes diſtraxerunt. Phædra autem ſuâ ſponte laqueo vitam finivit. Plut. Vide Diod. Sic. lib. 5. & *Hippolytus*. Prop. 2. 1.

Seu mihi ſint tangenda novercæ pocula Phædræ.

Auſon.

Suaſi quod potui, tu alios modo conſule. Dic quos?
Phædra & Eliſa tibi dent laqueum, aut gladium.

Phædrus, unus ex diſcipulis Platonis, cujus nomine Plato librum edidit, qui inſcribitur *Phædrus.*

Phædyma, Otanis nobilis Perſæ filia. Herodotus lib. 4.

Phæmonoë, vel potius *Phemonoe*, virgo prima Delphici Apollinis vates fuiſſe dicitur, carmenque Heroicum inveniſſe. Plin. lib. 10. Strab. lib. 9. Lucan. lib. 5.

Phæmonoën errore vagam, curiſque vocantem
Corripuit, cogitque fores irrumpere templi.

Phænomerides, mulierum Laconicarum epitheton ab Ibyco primitus excogitatum. Plutarchus: Ἡ Λάκαινα Φαινομερίς. Etiam Peleus apud Euripidem in Andromache de Spartanis mulieribus verba faciens:

——Οὐδ' ἂν εἰ βάλοιτό τις
Σώφρων γένοιτο Σπαρτιατίδων κόρη.
Αἱ ξωὶ νέοισιν ἐξερημώσασι δόμους,
Γυμνοῖσι μηροῖς, κῆ πέπλοις ἀνειμένοις
Δρόμους, παλαίστρας τ' οὐκ ἀναστρεπτὰς ἐμοί
Κοίτας ἔχειν.——

Virg. 1. Æn. de Venere,

——Os habitumque
Et virginis arma Spartanæ ferenti:
Nuda genu.——

Hoc amplius patet ex Eurip. qui has virgines ait incedere γυμνοῖς μηροῖς, uti ſupra: item ex Sophocle, qui illi dat διηρεικὸν μηρὸν, qu. *clathratum*, aut *feneſtratum femur*: nec non ex Clem. Alex. 2. Pæd. ubi loquens de inceſſu & more Lacænæ virginis, ait ὑπὸς γονὺ ἐστελλόσας, incedere, reductis veſtibus ſupra genu: denique ex Plut. qui loquens de diſcrimine veſtium quibus utebantur Lacænæ, & Rom. Virg. de primis ait: σωιεχόμενον ὅλον ἐν τῷ βαδίζειν τὸ μηρόν. Hinc eſt quod Poetæ eas *nudas* vocant. Ovidius in Ep. Paridis ad Hel.

More tuæ gentis nitidâ dum nuda palæſtrâ
Ludis, & es nudis fœmina mixta viris.

Et Propertius 3. 13.

Multa tuæ, Sparte, miramur jura palæstræ,
Sed nuage virginei tot bona gymnasii;
Quòd non infames exercet corpore ludos
Inter luctantes nuda puella viros.

Vetus Poeta apud M. Tull. Ciceronem:

Nihil horum simile apud Lacænas virgines,
Quibus magis palæstra, Eurotas, Sol, pulvis, labos,
Militia in studio est, quam fertilitas Barbara.

Phaethon, Clymenes Nymphæ & Solis filius fuisse dicitur, qui cum Epapho, Jovis filio non cederet, seque Solis filium esse gloriaretur, hunc falsò gloriari inquit Epaphus, teste Ovidio Met. lib. 1.

Nunc Epaphus magni genitus de semine tandem
Creditur esse Jovis, perque urbes juncta parenti
Templa tenet: fuit huic animis æquali & annis
Sole satus Phaethon, quem quondam magna loquentem,
Nec sibi cedentem, Phœboque parente superbum,
Non tulit Inachides: Matrique, ait, omnia demens
Credis, & es tumidus genitoris imagine falsi.
Erubuit Phaeton, iramque pudore repressit,
Et tulit ad Clymenen Epaphi convitia matrem.

Quæ scripta sunt etiam à Tzetze Chil. 4. Hist. 137. at Pausanias in Atticis Cephali satu natum esse ex Aurorâ Phaethontem scribit: quod etiam testatur Hesiodus in Theogoniâ:

Τιθωνῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορύστην,
Αἰθιόπων βασιλῆα καὶ Ἡμαθίωνα ἄνακτα·
Ἄπιδί τοι Κεφάλῳ φυτήσατο φαίδιμον υἱὸν
Ἰφθίμων Φαέθοντα, θεοῖς θεόεικελον ἄνδρα.

Fabulati sunt igitur Phaethontem Epaphi contumeliis inflammatum, ut nobilitatem sui generis universis hominibus patefaceret, ad Solem patrem suum contendisse, & precibus tandem impetrasse, ut is jurejurando polliceretur, quicquid Phaethon poposcisset, se concessurum. Tum vero Phaethon rogavit, ut currum, lucisque administrationem sibi per unum diem concederet: id cum graviter ferret Sol, neque tamen negare posset quod jurando affirmaverat, multis rationibus conatur filio persuadere, ne rem tam arduam aggrederetur, quæ multò majorem peritiam & animi constantiam requireret. Verùm cum nihil neque monendo, neque deterrendo, neque rogando, ut à re tantâ abstineret, proficeret, invitus illi currum habenasque equorum tradidisse dicitur, ut luculentissimè scripsit Ovidius Mutationum lib. secundo, & Lucianus in Dialogis Deorum. Cum igitur acceptum currum ob metum Scorpionis retinere intra certam viam Phaethon ignorasset, effecit, ut modo terrarum orbis acerbitate caloris propinquioris conflagraret, regionesque vel ad cardines mundi insuetum æstum sentirent; modoque tellus Æthiopum gravissimis, & insuetis frigoribus premeretur. Id cum sensisset Jupiter, veritus ne genus animantium penitus periret, fulmine cœlesti Phaethontem de curru dejecit: qui ad ripas Eridani cecidit, ut ait Apollonius lib. 4. Argonaut.

———Ἐς δ' ἔβαλον μύχατον ῥόον Ἠριδανοῖο
Ἔνθα πυρ' αἰθαλόεντι πυρὸς σέβας σβέννυθεν ὠκῇ,
Ἡμάθιος Φαέθων πίσεν ἅρματα ἠελίοιο
Λίμνης ἐς σεσοκὼς πολυαθέος, ἠδ' ἔτι νῦν περ
Τραύματος αἰθομένοιο βαρὺν ἀνενήνοθεν ἀτμόν.

Nonnus Bassaricon lib. 38.

Ζεὺς δὲ Πατὴρ Φαέθοντα κατασβέσσιζε κεραυνῷ
Τηλόθεν, ἀντικέλευθον ὑπὲρ ῥόον Ἠριδανοῖο.
Δήσας δ' ἁρμονίῃσι παλινάγρετον ἅλικι δεσμῷ
Ἵππους Ἠελίῳ πάλιν ἔπεσεν.

Cic. de Officiis: *Phaethonti filio Sol facturum se esse dixit, quicquid optasset. Optavit ut in currum tolleretur; Sublatus est, atque is antequam consistit, ictu fulminis deflagravit. Quanto melius fuerat & hoc promissum patris non esse servatum.* Lucretius lib. 5. inquit Solem post mortem filii collegisse equos, atque suetum cursum peregisse.

At pater omnipotens irâ tum percitus ucri
Magnanimum Phaethonta repenti fulminis ictu
Deturbavit equis in terram: Solque cadenti
Obvius æternam susceptit lampada mundi,
Disjectosque redegit equos, junxitque trementes,
Inde suum per iter recreavit cuncta gubernans.

Fingitur autem Phaethon decidisse de curru paterno (inquit Lucianus) eo quod investigavit cursum Solis, præventusque morte, artem reliquit imperfectam. Ejus vero tempore de cœlo delapsæ sunt flammæ, quibus (ut Author lib. de Mundo meminit) multæ regiones ad Occidentem exustæ sunt. Hanc ob causam fingitur orbis terrarum, eo currum agente, inflammatus. Fabula autem ad mores relata exprimit imaginem temerarii & ambitiosi Principis, qui gloriâ & regnandi cupiditate incensus, cogitat sublimia, & *concipit æthera mente*, ut loquitur Ovidius, qui in hâc fabulâ pingendâ poeseos omnia ornamenta singulari quodam artificio adhibet. Horat.

Terret ambustus Phaethon avaras
Spes.———

Ovidius lib. 1. Trist.

Vitaret cœlum Phaethon, si viveret; & quos
Optaret stultè tangere nollet equos.

M. Manil. Astron. 4.

Nec non cum patrias Phaeton tentavit habenas,
Arserunt gentes timuitque incendia cœlum,
Fugeruntque novas ardentia sidera flammas,
Atque unotimuit condi natura sepulcro.

Hinc *Phaethonteus*. Claudianus:

Et Phaethonteæ perpessus damna ruinæ
Eridanus———

Martialis lib. 4. ep. 25.

Æmula Bajanis Altini littora villis,
Et Phaethontei conscia Silva rogi.

Item *Phaethontis*. Idem Mart. ep. 32.

Et latet, & lucet Phaethontide condita gutta.

Et *Phaetontias*, unde *Phaethontiades* Virg. Ecl. 6.

Tum Phaethontiadas musco circumdat amaræ
Corticis, atque solo proceras erigit alnos.

Id est, sorores Phaethontis, quæ dum extinctum fratrem insolabiliter lugerent, conversæ sunt in alnos, vel ut alii volunt, in populos, quarum lachrymæ in Electrum erant conversæ: Dionys. de situ Orbis:

Τοῖς δ' ἔπι Πυῤῥιωτὸν ὄρος, καὶ δώματα Κελτῶν,
Ἀγχόθι πηγάων καλλιῤῥόου Ἠριδανοιο,
Οὐ ποτ' ὀπὴ σεσιγῇσιν ἐρημαίῃσι νύκτα
Ἠλιάδες κώκυσιν ὀδυρόμεναι Φαέθοντα.
Κεῖθι δὲ Καλῇσι παῖδες ὑφημόροι αἰγείροισι
Δάκρυ ἀμείψουσ' χρυσαυγὲς ἠλέκτροιο.

Ovid. Met. 2.

Inde fluunt lachrymæ, stillataque Sole rigescunt
De ramis electra novis, quæ lucidus amnis
Excipit, & nuribus mittit gestanda Latinis.

Idem Pont. 1. 2.

Vos quoque felices, quarum clamantia fratrem
Cortice velavit populus ora nova.

Val. Flac. lib. 5.

Flebant populeæ juvenem Phaethonta sorores.

Lucan. lib. 2. de Eridano:

——*Hunc fabula primum*
Populeâ fluvium ripas umbrasse coronâ:
Cumque diem pronum transverso limite ducens
Succendit Phaethon flagrantibus æthera loris,
Gurgitibus ruptis penitus tellure perustâ,
Hunc habuisse pares Phœbæi ignibus undas.

Papinius Theb. ult.

Sic Hyperionium tepido Phaethonta sorores
Fumantem lavere Pado, vix dum ille sepulcro
Conditus, & flentes stabant ad flumina sylvæ.

Qu. Smyrnæus lib. 5.

Ἠλακάτην δ' ὅτε τοῖσι διείκελα, ἢ ῥά τε φασὶν
Ἐμμεναι ἠελίοιο παγομφαλοιο δυσάντων
Δακρυ· τὸ δὴ Φαέθοντος ὑπὲρ κταμένοιο χέοντο
Μυεσιφαι ωκεανοῦ ῥόον Ἠριδανοιο.

Claudianus:

———*Submissus adorat*
Eridanus, blandosque jubet mitescere fluctus,
Et Phaethonteas solitæ destere ruinas
Roscida frondosæ revocant electra sorores.

Vide Diod. Sic. prolixè hanc fabulam interpretantem lib. 4.

Phago, onis, vir adeo gulosus, & vorax, ut adhibitus mensæ Aureliani, aprum integrum, centum panes, vervecem & porcellum uno die comederit, biberitque orcam vini. Flav. Vopiscus.

Phalanthus, Lacedæmonius quidam, Tarenti in Italiâ conditor. Nam cum in eo bello, quod Lacedæmonii cum Atheniensibus gesserunt, utrinque vires attritæ essent, Spartani juventute exhausti edixerunt, ut virgines quibuslibet nullo discrimine sui copiam facerent. Sedatis autem bellis, juvenes incertis parentibus nati, cùm & patriæ & sibi essent opprobrio (nam *Partheniatæ* dicebantur) accepto duce Phalantho octavo ab Hercule, patriam reliquerunt, delatique ad breve oppidum Calabriæ, quod Tharos Neptuni filius condiderat, id auxerunt, & prisco nomine Tarentum appellarunt, Horat. Carm. 2. Od. 6.

Dulce pellitis ovibus Galesi
Flumen, & regnata petam Laceno
Rura Phalantho.

Ubi vetus Commentator. *Phalanthus Lacedæmonius fuit, ejectus patriâ hâc de causâ, quòd absentibus Lacedæmoniis, eorum filiæ ex servis gravidæ pepererant: quos filios tali culpâ genitos, reversi à bello Lacedæmonii, patriâ ejecerunt:*

runt : *quorum dux Phalanthus fuit, qui Tarentinam condidit civitatem, ut fertur, octavus ab Hercule.* Unde Silius lib. 11.

Inde Phalantheo levitas animoſa Tarento
Auſonium laxare jugum.

Mart. lib. 8. 28.

Apula Ledæi tibi floruit herba Phalanthi,
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Et lib. 5. ep. 38.

Agnâ Galeſi mollior Phalanthini.

Phalanx, Arachnes frater, Atticæ reg. incola, ubi adoleviſſet, artem militarem à Pallade didiciſſe fertur, cum Arachne ſoror omnia illa diligenter didiciſſet, quæ ſpectant ad telæ conficiendæ & ad ſuendi artificium. At cum Phalanx rem habuiſſet cum ſorore, fama eſt, ita facti turpitudine commotam eſſe Deam, tamque graviter facinus tuliſſe, ut ambos in ſerpentes viperas verterit. Arachne gravida ex fratre juſſa eſt à Pallade non ſine maximo vitæ diſcrimine parere ; quare à filiis corroſa fuit : quod etiam cæteris ejuſdem generis dicitur poſtmodum accidiſſe. Nat. Com. lib. 6. cap. 22.

Phalaris, crudeliſſimus Agrigentinorum tyrannus, qui præter cætera novorum ſuppliciorum inſtrumenta, taurum æneum habuit. Perilli cujuſdam arte fabricatum, in quem immiſſi damnati, igne ſubjecto, bovis mugitum edebant : cujus muneris nomine cum artifex non leve munus ſperaret, juſſu tyranni in Taurum conjectus primus artis ſpecimen præbuit. Ipſe quoque Phalaris, cùm nimia ejus atrocitas ulterius ferri non poſſet, facto in eum univerſorum civium impetu, correptus ei ipſi tauro, quo alios exuſſerat, incluſus, vivus crematus eſt. Juvenal.

——*Phalaris licet imperet, ut ſis*
Falſus, & admoto dictet perjuria tauro.

Inde Φαλαριστμὸς pro tyrannide apud Cicer. lib. 7. ad Attic. ep. 12. Ovid.

Et Phalaris tauro violenti membra Perilli
Torruit : infelix imbuit author opus.

Cicero Verrinâ 6. Reddita tum alia Gelenſibus, alia Agrigentinis, in quibus etiam ille nobilis taurus, quem crudeliſſimus omnium tyrannorum Phalaris, &c. Silius lib. 14. de hoc tauro :

Ductor Groſſhus erat, cujus cælata gerebat
Taurum parma trucè, pœnæ monumenta vetuſtæ.
Ille ubi torreret ſubjectis corpora flammis,
Mutabat gamitus mugitibus, actaque veras
Credere erat ſtabulis armenta effundere voces.
Haud impune quidem, nam diræ conditor artis
Ipſe ſuo moriens immugit flebile tauro.

Phalereus Demetrius Philoſophus, dictus à *Phalero* portu, ſive à *Phalariâ* provinciâ, Phanoſtrati fil. Theophraſti auditor, Athenis præfectus à Caſſandro Macedonum principe, cum eſſet civis : qui (ut author eſt Strabo) non modo populare non deſtruxit poteſtiam, ſed etiam melius reformavit. Verum tandem invidia valuit, ut poſt Caſſandri obitum, Ægyptum fugere coactus ſit, & ejus inimici ſtatuas plures trecentis conflavere. Hic tandem morſu aſpidis periit, cum multa apud Ptolemæum in calamitoſo otio ſcripſiſſet.

Phalereus quidam deploratus à medicis vomicæ morbo, cum mortem in acie quæreret, vulnerato pectore medicinam invenit ex hoſte. Plin. 7. 50.

Phania, vir quidam fuit, qui quia falſam de ſe præbuit opinionem, quaſi multarum divitiarum vim domi conſtructam ac reconditam haberet, ejus diſſimulatio abiit in proverbium, *Phaniæ janua.*

Phanias, vel *Phænias*, Ereſius, Ariſtotelis diſcipulus. Mem. ejus Laertius lib. 2: Varia ſcripſiſſe ex Athenæo cognoſcimus, nam ſæpius nominat opus περὶ φυτῶν, h. e. *De Plantis.* Idem lib. 3. citat eum, libro cui titulus, *Tyrannorum cædes ex vindictâ.* Et lib. 6. *De Tyrannis Siciliæ*, & lib. 8. in ſecundo, *De magiſtratibus Ereſiis*, & eodem in ſecundo. *De Poetis*, denique lib. 14. *Ad Sophiſtas.* Quædam quoque ejus Laertius citat. Nam in Antiſthene legas : Φανιὰς ἐν τῷ περὶ τῆς Σωκρατικῶν. Et in Zenone : *Sicut Phanias ait, Poſidonii familiaris, in primo de Poſidonii diſſertationibus.* Hiſtoriam de Hipparino ex Phaniâ hoc citat Parthenius in Eroticis, cap. 7. Ad eundem Phaniam extitit olim epiſtola Theophraſti, popularis ejus, teſte Apollonii Schol. in lib. 1.

Phanodemus, hiſtoricus, cujus mem. Halicarnaſſeus Dionyſius lib. 1. ubi memoriæ mandaſſe eum ſcribit *Atticæ Antiquitates.* Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 399.

Phanodicus, Deliaca ſcripſit, quorum lib. 9. citat Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. Meminit & *Phanodici* Laertius in Thalete & Biante.

Phanus, fuit quiſpiam, qui quum uxorem haberet adulterii ſuſpectam, atrii fores ſic occluſit, ut non niſi cum ſtridore, ſonituque poſſent aperiri : verùm cum illa per tegulas adulterum admitteret, vicini per jocum dicebant : *Phani oſtium*; quo proverbio innuebant aliquid ſervatum fruſtra.

Phaon, juvenis Lesbius, qui à Venere Alabaſtrum unguenti dicitur accepiſſe, eoque oblitus omnium formoſiſſimus evaſiſſe, eximiâque pulchritudine, cùm alias mulieres Mitylenæas, tum præcipue Sappho poetriam ad ſui amorem allexiſſe. Extat epiſtola Sapphûs ad Phaonem inter Ovidianas.

Pharao, rex Ægypti. Suidas : Φαραὼ, ὅτως ἐκαλοῦντο πάντες οἱ βασιλεῖς Αἰγύπτου, ἀπὸ τοῦ πρώτου Φαραώ. *Pharao* autem cognomen erat dignitatis, ut ſcribit Euſebius. Et Joſepho in Antiquitatibus Pharaonis nomen ſecundum Ægyptios ſig. Regem, Sic enim ille : Ὁ Φαραὼν κατ' Αἰγυπτίους βασιλέα σημαίνει. Quum ergo hoc honorificum nomen ſit, malè refertur ad Hebræum פרע *nudare*, quòd auxilio Dei nudatus fuerit. Iſid. 7. 6. *Pharao nomen eſt non hominis, ſed honoris, ſicut apud nos Auguſti appellantur reges, cum propriis nominibus cenſeantur. Exprimitur autem in Latinum denegans eum, utique Deum, ſive diſſipator ipſius : populi enim Dei fuit afflictor.* Apud Arabes autem quorum dialectus Ægyptiaca vocabula multa habet admixta פרעון *pharaon* eſt *crocodilus*, quo Ezechielem alluſiſſe videtur cap. 29. & 32. Boch. Hic *Petiſſonius* dictus eſt. Cedr. Ὁ σκληροκάρδιος Φαραὼ Πετεσώνης, ὡς ἱστοροῦσιν οἱ παλαιοὶ, ἰδίῳ ὀνόματι ὀνόμασε.

Phariſæi, horum in ſacris literis multa mentio : cum Chriſto concertationes non paucæ ; multæ magnæ molitiones adverſus Eccleſiam in Apoſtolis ſuccreſcentem commemorantur. De quibus ita tractationem inſtituemus (inquit Rever. Montacutius) ut nominis primùm notationem : tum ſectæ originem & antiquitatem : tertio τὴν ἀναστροφὴν, & vitæ inſtitutæ rationem : poſtremo doctrinam, & inſtituta inveſtigemus.

I. Nomen ante alia, cum ſit ὀνομαστὸν rei ſubjectæ, atque adeo ὀνομαστικὸν aliorum. Quod ab origine quadruplici, vel deductum, vel videri deducendum Serrarius docet, accuratiſſimus harum rerum Tractator. *Primum* formari poteſt à *Parad*, quod eſt *expandere*, vel *explicare* : quæ quidem notio & derivatio nominis, optimè cum eorum moribus congruebat, qui erant φιλαυτοὶ & φαντασιῶντες, ambitionis animalia, adeo ut omnium oculis conſpici, digito monſtrari, & deſignari cuperent. *Secundo* vel dicebantur à *Paraſh*, quatenus vox ſign. *declarare, exponere, interpretari* : atque hujus etymi rationem multi viri docti amplectuntur. *Tertio* dictos alii autumant à *paratz*, vel *quarto* à *paraſh*, quatenus ſign. *ſeparare*, & *dividere*, quaſi eſſent, aut ſe imaginarentur ita eſſe, ab aliis diviſi, qui infra ipſos longius poſiti, ad ipſorum juſtitiam, ſanctitatem, intelligentiam nequaquam poterant aſpirare. Quod ſatis declarat ille apud Lucam 18. 12. *Non ſum ſicut cæteri hominum*, &c. Ἐλέγοντο ὑπ φαρισαίοις, διὰ τὸ ἀφωρισμένοις ἢ αὐτοὺς, &c. *Phariſæi dicebantur*, ait Epiphanius, propterea quod eſſent illi ob ſuperfluum Divini Numinis cultum ipſorum opinione ſeparati. Phares etenim Hebraica dialecto ſign. ſeparationem. Suidas : Φαρισαῖοι, οἱ ἑαυτοὺς ἀφορίζοντες ἀφωρισμένοι παρὰ τὸ μερίζειν, ἢ ἀφορίζειν, ἑαυτοὺς ἀπὸ ἄλλων ἁπάντων, εἰς τε τὸ καθαρώτατον τῆς βίου καὶ ἀκριβέστατον, καὶ εἰς τὰ τοῦ νόμου ἐν πάλμασι. Φασὶ γὰρ καὶ τὴν Ἑβραΐδα γλῶτταν ἀφορισμὸν ἑρμηνεύειν). Heſychius : Φαρισαῖος, ἀφορισμός, μερισμός, καθαρός. A diviſione itaque dicti ſunt hi populi, quomodo & nodie plurimi ſunt Phariſæi. Nazianz. Orat. 33. Τὸς τότε, καὶ τοὺ νῦν φαρισαίους, commemorat. Φαρισαῖων γὰρ, inquit, ὁ τότε μόνον, ἀλλὰ καὶ ὁ νῦν ἐρχάζει).

II. Phariſæorum origines quoad certum temporis articulum nec definivit Joſephus, nec deſignavit, aut deſignare voluit Hieronymus : neque ſectæ illius & hæreſeos auctor quis fuerit conſtare poteſt, vel inveniri. Illa de Sammai & Hillel ſententia, tanquam ſomnium Rabbinicum, explodenda eſt. Genebrardi ac Serrarii commentum, quo ſecundi cujuſdam originis principes & duces commendantur, non autem primi, ſpecioſum magis quàm ſolidum videtur. Videntur vero non ſtatim à captivitate prodiiſſe, non ante Eſdram, Nehemiam, Malachiam, collectos ad patres : non niſi poſt prophetiam in illa gente, ceſſantem. Neque enim viri illi deo pleni, Divinæ Legis tenaciſſimi, ſuperſtitiones illas, παρὰ διορθώσεις δόγματος, impoſturas & impietates pullulantes tacitè tuliſſent : neque arbitror Siracides in ſuo Panareto prorſus de magiſtris his in Iſrael tacuiſſet. Veroſimile eſt exortas haſce ſectas, poſt Antiochi tyrannidem, & Paganiſmum per Menelaum, Alcimum, Jaſonem, alios, in Religionem Dei ſubintroductum, h. e. ſub ipſis initiis principatus Maccabaici. Nam Sadducæi plane Athei erant & Epicuræi. Eſſeni de Cynicis participabant : Phariſæi Stoicorum placita amplectabantur imprimis ; non tamen ita, quia & de aliis quoque Philoſophorum ſectis, præcipuè Pythagoricis, mutuarentur qui Judæorum fabulis

de

de progreſſu hujus Scholæ Phariſaicæ delectatur, adeat Serrarium in Trihæreſio.

III. Mores Phariſæorum quod ſpectat, verum eſt quod in genere prædicabat de iis Baronius, genus hominum attutum, arrogans, regibus infeſtum, plerumque adeo ut eos apertè etiam impugnare non verentur. Verum etiam quod Joſephus ipſe profeſſione & ſectâ Phariſæus, generaliter de popularibus ſuis ſibi benè cognitis cenſuit, ἀρχαιολ. 20. 3. Erat eodem tempore inter Judæos genus hominum maximè ſui admirantium, eo quod ante alios, legem ſe Moſaicam ſtrictiſſimè rebantur obſervare.

Imprimis celebris eſt ille Character, ſcripturæ frequentiſſimo elogio, & Chriſti præconiis decantatus, quod Hypocritæ paſſim indigitentur. Quâ viâ ad gloriam, opes, & potentiam graſſabantur: gratia enim & favore multitudinis adeo poterant, ut freti aliquando ipſorum auxilio, Regum edictis & imperio reſiſtere auderent. In aulâ Herodis dominabantur plurimum; non quod aliquid apud ipſum poſſent, qui Cretiſare noſſet cum Cretenſibus; ſed apud mulieres, in Gynæceo, quæ plurimæ in illâ Aulâ verſabantur. Iſtas omnes devotas, devinctaſque tenebant Phariſæi, adeo ut per illas omnia domus ſecreta rimarentur. Cumque Herodes aliquando ipſos, in ſceleribus deprehenſos, grandi pecuniâ multaſſet, Pheroræ uxor, totam illam ſummam de ſuis fiſco repræſentaret. Maldonatus, vir certè eruditus, ſed calami interdum intemperantioris, & linguæ maledicentiſſimæ, Com. ad 3. Mat. verſ. 7. ſcribit; Joſephus eos (h. e. Phariſæos) Lutheranis & Calvinianis ſimillimos facit, ſuperbos, ſeditioſos, gratiam principum captantes. At hoc mendacium ſplendidum eſt quod de captatione gratiæ principum habet. Joſephus enim contrarium planè ῥητῶς dixit. Cætera ridicula ſunt; quaſi Joſepho innotuerat de Lutheranis & Calviniſtis: dicere voluit Jeſuita, ita deſcriptos à Joſepho ut in iis Calviniſtas & Lutheranos intelligamus. Sed & hoc quoque mendacium eſt plane Loyoliticum. Non enim illos ita depinxit Joſephus, ut cum Lutheranis rectè poſſint, & Calviniſtis comparari. Poſſem ego multo rectius, ſecundum legem talionis eos cum Patribus è Societate iſtâ pleriſque (Schottos, Frontones, Acoſtas, Petavios, Roſneydos & aliquos alios viros eruditos, & modeſtos excipio) comparare propter ementitam, & nundinariam ſanctitatem, propter ſuperbiam pervicacem, propter mores ſeditioſos, propter aſtutiam, fraudes, perfidiam, ſeditiones motus, ſotas, excitatas; propter conſilia, animorumque motus, regum ſaluti & imperiis infeſtiſſima. Multa fateor poſſe in Phariſæis conſiderari; horum nonnulla Lutheranis forte & Calviniſtis; alia Jeſuitis, Monachis, Papiſtis in genere, poſſunt non incommode adaptari. Quod ſi Hypocritæ ſimus (dicam verbis doctiſſimi & modeſtiſſimi Jeſuitæ Nicol. Serrarii) ſuperſtitioſi, faſtuoſi, ambitioſi, proximorum deſpicientes, avari, phylacteria dilatantes, fimbrias magnificantes, ſepulchra dealbata, invidi, infidi, contumaces aliiſque id genus Phariſaicis ſceleribus cooperti; ſive Catholici, ſive Lutherani, ſive Calviniani; Phariſæi certè ſumus, & cum Phariſæis (quod avertat dominus clementiſſimus) filii gehennæ ſumus. Ad omnes enim pertinet illud S. Hieronymi in 23. Matth. Væ vobis miſeri, ad quos Phariſæorum vitia tranſierunt.

Orabant frequenter Luc. 5. 35. Sed orationes quas in publico numerabant, hypocriſin præ ſe ferebant, quo magis eorum impietas diffundebatur. Amant, inquit Salvator Matt. 6. 5. in Synagogis & in angulis platearum ſtantes orare ut videantur ab hominibus. Solebant etiam βαττολόγειν, Mat. 6. 7. i. e. inanes fundere, & inaniter repetitas preces. Prophetarum ſepulcra ædificabant, libenter quoque idque frequenter dabant eleemoſynas. In jejuniis mirificam adhibebant ἀσκησιν, σκληραγωγίαν, & duriſſimam vivendi ſeveritatem. Menſam frugalem rebus vulgo venalibus inſtruebant. Ὑποβεβηκότα βεβήματα, καὶ τὸ σφίγκτον ἐγείροντα, uti loquitur ille, apud Athenæum in mentis Phariſaicis nulla erant. Cibum capturi lavabant manus, & piaculum arbitrabantur, ſi illotis manibus victum capeſſerent. Mat. 15. Iccirco πυγμῇ νίπτειν dixit Evangeliſta; h. e. crebro, ſæpius, diligenter: ut contra novum interpretem, & ſæpius reprehenſorem eorum quæ non intellexit, docent Serrarius & Caſaubonus. Decimas exactiſſimè perſolvebant, quemadmodum gloriatur ille apud Deum, Luc. 18. Et, ut in Deum, legem, cultum & pietatem patriam viderentur benè animati, & eorum procurandorum ſtudioſi, circuibant, inquit Serrator πᾶν πρόσηλυτον περιάγειν, καὶ ὑγρὸν καὶ ξηρὸν, mare & aridum, ut unum facerent proſelytum. Sunt & alia eorum ὑποκρίσιμα hypocritica, apud Evangeliſtas, nimirum quod amarent primos recubitus in cœnis, & primas cathedras in Synagogis, & ſalutationes in foro, & vocari ab hominibus Rabbi. Poſtremo dicuntur dilataſſe phylacteria & magnificaſſe fimbrias ſuas. Hæc de moribus & converſatione Phariſæorum.

IV. De doctrinâ eorundem admonitio illa legitur ſervatoris Mat. 16. & Marc. 8. Cavete à fermento Phariſæorum. Erant autem in doctrinâ Phariſæorum quatenus à Moſaicâ Cathedrâ & doctrinâ receſſerant, multa capita quæ paſſim perſtringuntur apud Evangeliſtas. Pleraque autem ſub nomine & titulo Traditionum ſeniorum proſtituuntur. Has illi à ſe inventas & excogitatas διατυπώσεις, vel pro lege ſubſtituebant, vel ad Legem aſſuebant, vel contra Legem efferebant. Docebant autem Deum in deſerto, ad M. Sinai, duplicem dediſſe Iſraelitis legem; unam literis mandatam, alteram non ſcriptam, ſed ore tenus traditam Moyſi, quam & ipſe deinceps Joſuæ, ille vero ſenioribus commendavit, ut ſic perpetuâ ſucceſſione derivata ad poſteros per manus veluti deſcenderit. Honorem provectioribus deferendum docebant, ideo nimirum quod ipſimet erant ἐν ἀξιώματι conſtituti; de pietate vero in parentes & illis debita reverentiâ perversè docebant. Quàm rigidè & ſuperſtitiosè colebant Sabbatum, è multis locis Evangeliorum patet, ubi Chriſtum & Apoſtolos de Sabbati violatione coarguunt.

Erant autem, licet non commemoratur in ſcripturis, quædam doctrinæ capita, in quibus non tam hæreſin tuebantur in religione patriâ, & à pietate declinabant, quam ad Paganiſmum, & impias Gentilium ſuperſtitiones ac ſententiam exorbitabant. Siquidem dum immortales animas confirmant, & judicium ac reſurrectionem profitentur, tamen illa ſimul admiſcent deliramenta, quæ nullam illarum ſententiarum admittunt. Nam μεταγωγισμὸς, quos vocabant, & μετεμψυχώσεις, animarum tranſmigrationes de corporibus in corpora, impiè & ridiculè, è Pythagoreorum deliriis, teſte Joſepho, ſubintroducebant. Ab hâc opinione, in Evangelio, Chriſtum Dominum fuiſſe etiam, Jeremiam, aut unum aliquem ex antiquis prophetis arbitrabantur, quod illorum animam in Chriſti corpus tranſiiſſe putarent. Fingebant præterea poſt exceſſum animæ; ut tranſmigratio bonorum (talium enim metempſychoſin ſolum admittebant) conſtitui poſſet & perennare, διηθήσεις quaſdam ſub terrâ exerceri, quemadmodum & Poetarum fabulæ nobis Æacum, Minoem, & Rhadamanthum exhibent; poſt quod examen & judicium, animas bonorum migrationi deſtinari, malorum vero æternis ſupplicis mancipari. Mathematicis vel potius apoteleſmaticis vanitatibus addictiſſimi erant. Ἀστρονομία παρ' αὐτοῖς σφόδρα ἐκπεμπόμενον, inquit Epiphanius. Denique Deo & Fato omnia tribuebant. Εἱμαρμένῃ τε καὶ Θεῷ συγκαίπιστα πάντα ita Joſephus. Ubi Fatum Stoicum intellige, non autem Peripateticum, vel Chriſtianum, h. e. Dei propoſitum, & decretum in Æternitate, quod neutiquam repugnat contingentiæ, nec inevitabilem rebus imponit neceſſitatem, ſed eas ſuos motus agere ſinat. Hæc de Phariſæis ex Montacuti Apparatu 7.

Pharnace, Cinnyræ mater. Heſych. Κιννύρης. Ἀπόλλωνος καὶ Φαρναχῆς πῶς, βασιλέως Κυπρίων. Phœnicium vero nomen eſt פרנקא *Pharnace*, quod *delicias* ſonat. Bochartus.

Pharnaces, Mithridatis, Ponti regis filius, de quo Lucanus lib. ult.

> ——— *Non Theſſala tellus*
> *Vaſtaque regna Jubæ, non Pontus & impia ſigna*
> *Pharnacis gelido circumfluus alis Ibero*
> *Tantum auſus ſcelerum.* ———

Qui quum, ut ait Florus, magis diſcordiæ civilis inter Pompeium & Cæſarem fiduciâ, quàm virtutis ſuæ, infeſto in Cappadociam agmine rueret, hunc Cæſar aggreſſus, uno & non toto prælio obtrivit more fulminis, quod uno eodemque momento, venit, percuſſit, abſceſſit. Unde eſt illud Suetonii in Cæſare c. 37. *Pontico triumpho inter pompæ fercula trium verborum prætulit titulum*, Veni, Vidi, Vici, *non ſolita belli ſignificantem, ſicut cæteri, ſed celeriter confecti notam.*

Pharnuchus Aſibenus Perſicam hiſtoriam condidit. Auctor Steph. in Ἀγπόχεια.

Phavorinus, Areſatenſis, Trajani, ac imprimis Adriani tempore floruit. Ἀνδρόγυνος, ut etiam Suidas, imò & Philoſtratus in vitis Sophiſtarum, ait; vel juxta alios Eunuchus. Sanè ſenex quoque imberbis erat, & voce acutâ ac ſtridulâ, ut Eunuchi eſſe ſolent. Interim rerum amatoriarum erat callentiſſimus uſque adeo ut in adulterio etiam deprehenſus dicatur; quod & Lucianus in Eunucho narrat. Nam etſi nomen ipſum reticeat, tamen cum patriam & ætatem exprimat, ſatis docet, quem ſignet. Ab Adriano Cæſare aliquando culpatus ob ſermonem, quem defendere optimâ ratione poſſet, ſilere maluit. Reprehendentibus hoc amicis, dicebat, nolle ſibi cum eo negotium eſſe, qui triginta haberet legiones. Autor Spartianus in Hadriano. Interdum tamen cum eo contendit; quæ res pluſquam ſatis erat periculoſa. Nam Adrianus eos, à quibus eruditione vincebatur, odio tanto

proſe-

prosequebatur, ut plerosque eorum è medio tolleret. Nota res ex Xiphilino, qui memorabilem historiam refert de architecto Apollodoro, ejusque cæde. Itaque Phavorinus tria in se miranda esse dicebat, quòd homo Gallus Græcè loqueretur, quòd Eunuchus adulterii causam ageret, quòd cum Imperatore disceptaret & viveret. Philostratus. Multa admodum, eaque & philosophica, & historica scripsit, de quibus Vossium is adi.

Phegeus, pater Alphesibœæ, qui Alcmæonem, quum jussu patris matrem occidisset, & ob eam rem Furiis agitaretur, purgavit, eique Alphesibœam filiam matrimonio locavit. Ovid. Met. 9. Hinc *Phegeius*. Ovid. ubi supra :

Donec eum conjux fatale poposcerat aurum,
Cognatumque latus Phegeius hauserit ensis.

Item *Phegn.* Idem 2. de Rem. Am.

Amphilochi frater, ne Phegida semper amaret
Callirrhoe fecit parte recepta tori.

Vide Pausan. in Arcad. & Apollod. lib. 3.

Phemius, Homeri præceptor, citharœdus, quem ipse Homerus inducit Odyss. α cantantem in convivio procorum. Non quod ille Ithacensis ἀοιδὸς verè fuerit Homeri magister, sed Poeta in memoriam sui præceptoris adfinxit huic Ithacensi citharœdo hoc nomen.

Phemius, de reditu Græcorum à Trojâ scripsit. Plutarchus.

Phemius, Ægæi pater. Hacius ad Lycophronem : Φασὶ δ' Αἰγέα ὑφὴν ἴδῃ, παῖδα Αἰγέως ἢ Θησέα.

Phemonoe, prima Apollinis Delphici sacerdos, teste Pausaniâ, quæ carmen heroicum dicitur invenisse. Est & Phœbados nomen apud Lucanum. Sunt qui Phœbi filiam dicant fuisse. Meminit ejus Hesiodus in Theogon.

Pheræus Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore suâ Thebe ob pellicatûs suspicionem interfectus est, teste Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin :

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus est letho conjugis ense suæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pheraules, vir quidam Persa, qui ex paupere dives à Cyro factus, desiderio pristinæ tranquillitatis affectus, ac molestiarum, quas sibi divitiæ importasse querebatur, multitudine offensus, omnium bonorum suorum possessionem in Sacam quendam transtulit, sic sibi tantum excipiens, ut ab eo tanquam hospes, atque etiam parciùs aleretur. Vide Xenophon. Κυρ. παιδ. lib. 8.

Pherecles, fuit navium architectus, qui naves Paridis ad raptum Helenæ ituri fabricavit. Colluthus :

Ἔνθα πανυφόμοιο δαΐζόμεναι δρυὸς ὕλης
Ἕλκτον, ἀργαλέοιο πεφορτούνησι Φερέκλῃ,
Ὃς ποτε μαιμαίνοντι χαριζόμενος βασιλῆι
Νῆας Ἀλεξάνδρου δρυτόμῳ πτελέηνατο χαλκῷ.

Pherecrates, Athenienlis, poeta Comicus, militavit sub Alex. M. docuitque fabulas 12. Suidas. Vide Voss. P. Gr. pag. 38. Alius à Deucalione ortus. Cic. 1. Tusc. Qu.

Pherecydes, Syrius, de quo Apuleius in Floridis ; *Quinetiam Pherecydes Syro ex insulâ oriundus, qui primus versuum nexu repudiato, conscribere ausus est passivis verbis, soluto locutu, liberâ oratione.* Vixit regnante Servio Tullo. Cic. in Tusc. Qu. *Pherecydes Syrus primùm dixit, animos hominum esse sempiternos ; antiquus sane ; fuit enim meo regnante gentili.* Etiam ætatem inde cognoscimus, quòd magister fuit Pythagoræ, teste Jamblicho in ejus vitâ. Item quòd Thaletis Milesii præceptor erat, ut Tzetzes ait, Chil. 2. Hist. 55. ubi & vixisse dicitur temporibus prædivitis Crœsi, primusque invenisse eclipses, ac periodos Lunæ. Primus omnium de naturâ & de Diis, scripsit, ut ex Theopompo refert Laertius. Constabat autem Θεογονία ejus libris decem. Iis deorum ortum & successionem complectebatur, ut est apud Suidam. Morbo obiit pediculari, teste Aristotele extremo lib. 5. de hist. Anim. Vide Laertium in ejus vitâ, & Voss. Hist. Gr. lib. 4. cap. 4. Ubi etiam fusè disputatur an Suidas Pherecydem Lerium rectè distinxerit ab Athenienli.

Pherecydes, historicus Athenienlis. Meminit ejus Germanicus in Arateis, ubi de Tauro, & Pleiadibus. Admodum antiquum fuisse ostendit Dionys. Halicarn. lib. 1. Nempe vixit Darii Hystaspidæ temporibus. Vide Voss. de H. Gr. pag. 445. Alius *Pherecydes* memoratur Soranо in Hippocratis vitâ, ubi genealogiam Hippocratis dicitur confignasse. Vide Voss. de H. Gr. pag. 400.

Pherenicus, Heracleota, fabulosa magis quàm historica cecinit. Athen. lib. 3. Testis etiam à Tzetze adducitur Chil. 7. Hist. 144. populi.

Pherephatta, Proserpina. Unde sacrum apud Cyzicenos Φερεφάττια, de quibus Plutarchus in Lucullo, & Appianus in Mithridaticis.

Pherora, Herodis Judæorum regis frater veneno periit.

Persephone, eadem quæ *Proserpina* : de quâ Hacius in Lycophr. Περσεφόνη ἡ καὶ Ἶσις, καὶ Γῆ, καὶ Ῥέα, καὶ Ἑστία, καὶ Πάνδωρα, καὶ ἑτέρα μέσα ὀνομάζεται. *Tellurem* intelligit, quod clarius elucet e Φερεφατείας etymo, de quo Hesychius. Φερεφόνη ἡ ἡ Δήμητρος συζύγιος ἢ φέρουσα τὸ ἄστρον, τουτέστι ἡ πλοῦτος, διὰ τὴν καρπὸν ἀπὸ τῆς φέρειν ὄνησιν.

Phidias, nobilis statuarius, qui in ebore sculpendo citra æmulum claruit. Cic. de Orat. *Phidiæ sint laudis nihil in eo genere perfectius.* Diis tamen (ut inquit Quintilianus) quam hominibus efficiendis melior. Inter hujus opera maximè commendata est Minervæ statua, quam Athenis ex ebore fecit 38. cubitorum altitudine, in cujus clypeo Amazonum pugnam, & Gigantomachiam insculpsit, in soleis vero Centaurorum & Lapitharum certamen. Proximam commendationem meruit Jupiter Olympius, & ipse totus ex ebore, & Romæ in porticibus Octaviæ, Venus. Plin. 25. 8. Hic etiam statuam Nemesis Deæ denum cubitorum apud Rhamnuntem Atticæ oppidum fecit, quæ in manu mali ramum tenebat, ex quo parva surgebat complicatio, ubi tenue Antigono inscriptum erat, *Agoracritus Parius fecit.* Hunc enim discipulum suum Phidias adeo dilexit, ut nomen ejus operi inscripserit. Initio pictor fuit & Minervæ clypeum Athenis pinxit. Hinc *Phidiacus.* Prop. 3. 9.

Phidiacus signo se Jupiter ornat eburno.

Martialis, 7. 55.

Phidiaco si digna Jovi dare templa paravit,
Has petat à nostro Pisa tonante manus.

Ovid. Pont. 4. 1.

Bellica Phidiacâ stat Dea facta manu.

Stat. Sylv. 2. 2.

Si quid adhuc vacuâ tamen admirabile Pisâ
Phidiacæ rasere manus.

Phidile, mulieris nomen Hor. Od. 23. lib. 3.

Cœlo supinas si tuleris manus
Nascente Lunâ rustica Phidile, &c.

Philadelphus, rex Ægypti qui Bibliothecam fecit Alexandriæ fere 50000 librorum continentem. Idem libros Moysis curavit per 70 Interpretes ex Hebræo in Græcum sermonem verti.

Philæni, fratres Carthaginenses, qui pro finium suorum propagatione se vivos sepeliri sustinuerunt. Nam cum inter Carthaginienses & Cyrenenses de finibus controversia incidisset, placuit ut certo tempore duo viri ex utraque civitate egrederentur, & ubicunque sibi obvii fierent, ibi utriusque ditionis termini essent. Itaque Carthagine egressi Philæni cùm aliquot passuum millia in fines Cyrenensium processissent, indignati adversarii se esse præventos, optionem Philænis proposuerunt, mallentne ad fines suos retrocedere, an eo in loco vivi defodi : illisque respondentibus, se patriæ salutem vitæ anteferre, à Cyrenensibus, qui viribus superiores erant, vivi ibidem sunt defossi. Quo in loco Carthaginienses, ne eximia illorum in patriam pietas, ullâ temporum injuriâ obliteraretur, duas illic aras constituerunt, quas à fratrum horum nomine, *Philænorum aras*, vocaverunt. Vide Sallustium in bello Jugurthino. Hæ Strabonis ætate non extiterunt, ut ipse refert.

Philetærus Comicus, de quo Voss. P. Gr. pag. 50.

Philagrius, medicus insignis, Galeni contemporaneus, natione Epirota. Vide Suidam.

Philagrus, Sophista Cilix, auditor Lolliani, iracundus maximè. Cæl. Rhod. 11. 41.

Philammon Athenienlis pugil præclarus, Themist. Orat. 1 Ἀλλὰ τόν γε Φιλάμμωνα ἐκεῖνον οὐκ ἂν ποτε ἡσέως φεύξεσθαι τὸν Ἀλφειὸν κολυμβοῦντος, μὴ ξυμμαρτυρήσαντος Ἀεισοτέλους τῷ ἥρωϊ καὶ παῖδα ποιησαμένου. Suidas. Φιλάμμων πύκτης Ἀθηναῖος, ὃς πάντα τὸν χρόνον ἐνίκα τὸν ἀνταγωνιζόμενον.

Phileas, Geographus, quam antiquus fuerit, argumento est quod memoratur Dicæarcho in fragmento de Græciæ descriptione ad Theophrastum. Atque idem testis adducitur in Epitome Artemidori Ephesii. Eitque is qui in Περίπλοις citatur à Stephano in Ἀνδρία. Meminit hujus Phileæ quoq; Etymologus in Ἀργανθών. Divulgavit quoque librum de Asiâ. Macrob. Sat. 5. 20. At plane alius est beatus Martyr *Phileas*, de quo Hieronymus in Scriptoribus illustribus, & Nicephorus, l. 7. c. 9.

Philelphus, nomine Franciscus, Ancomitanus Eques Auratus & Poeta Laureatus Eman. Chrysolorægener, Romam accitus, artis Oratoriæ præcepta ad Ciceronis imitationem quosdam ingenuos adolescentes docuit ; inter quos & Alexandrinus Alexander se plurimùm profecisse testatur, lib. 1. cap. 23. Vide Voss. Hist. Lat.

Philemon, poeta Comicus, qui quamvis (ut inquit Quintilianus) pravis sui temporibus judiciis, Menandro sæpe prælatus, consensu tamen omnium meruit secundus credi. Vide Voss. P. Gr. pag. 58. Alius ab hoc testis laudatur Plinio,

4. 13. & 37. 2. Videtur fuisse scriptor Solino non absimilis. Vossius.

Philemon, rusticus quidam, qui cum Jovem & Mercurium hospitio excepisset sub paupere tecto, una cum Baucide uxore in arbores conversus est, & domus ejus in templum, ut refert Ovidius Metam. lib. 8. Fabula hæc docet hospitalitatem & frugalitatem esse Deo gratam, & apud Poetam (cujus nonnulli existimant Philemonem hunc fuisse villicum) extant elegantissimæ rerum rusticarum hypotyposes.

Philemon, Colossensis fuisse videtur ad quem D. Paulus Epistolam in gratiam Onesimi servi conscripsit.

Philetas, Poeta elegiographus ex insulâ Co, Philippi & Alex. M. ætate floruit, præceptor Ptolemæi Philadelphi. Suis carminibus celebravit Battidem puellam, quam adamavit; fuisse fertur corpore adeo tenui, ut necesse fuerit ei plumbum adhibere, ne ventorum flatu raperetur, Ælian. & Athenæus. Propert. lib. 2.

Tu satius memorem Musis imitere Philetam,
Et non inflati somnia Callimachi.

Idem lib. 3. eleg. 1.

Callimachi manes & Coi sacra Philetæ.
In vestrum quæso me sinite ire nemus.

Et Eleg. 9.

Inter Callimachi sat erit placuisse libellos,
Et cecinisse modis Coe poeta tuis.

Papinius in epithalamio Stellæ & Violantillæ lib. 1. Sylv.

——*Hunc ipse Choro plaudente Philetas,*
Callimachusque senex Umbroque Propertius antro
Ambissent laudare diem.——

Hinc *Philetæus*. Prop. 3. 3.

Ora Philetæâ nostra rigavit aquâ.

Idem 4 6.

Cera Philetæis certat Romana corymbis.

Philetas, historicus. Ἀθίνα tradidit literis, quæ Athenæus citat lib. 11. Item Ἀνάκρια, sive *Indigesta*, quorum idem meminit lib. 3. 11. 14. Ex eodem ad Hermen citat historiam Parthenius in Eroticis. Meminit & Stephanus in Ἰχθεῖς & Φλιῦς, & Etymologus in Ἀῶος & alibi. Sitne hic idem cum priore Coo, Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 3. p. 401.

Philinus bellum descripsit inter Carthaginenses & Romanos, propter Siciliam gestum. Sed ut Fabius, Romanis nimis addictus quædam longè aliter narrat, quam res erat; itidem hic Philinus, partium studio nimium velificatur honori Carthaginensium, uti ostendit Polyb. lib. 1. Agrigentinus patriâ fuit, ut scimus ex Eclogis Diodori Sic. lib. 23. Cornelio Nepoti perperam *Philarnius* vocatur.

Philippides, Comicus poeta, haud ignobilis, ætate jam provectâ, quum in certamine poetarum præter spem vicisset, gaudio repentè mortuus est: quod & Diagoræ Rhodio accidit. Suidas. Vide Voss. P. Gr. pag. 54.

Philippides, Athenensis cursor, eâ nempe tempestate quâ in Græciam Persarum venit exercitus, unicæ noctis spatio, mille & quingenta stadia, pedibus confeciisse perhibetur, ut Lacedæmoniis Persarum adventum palam faceret, eosque ut præstò essent, admoneret. Leonic. Thom. lib. 3. cap. 9.

Philippus, Amyntæ fil. Alex. Magni pater, Macedonum rex, rei militaris peritissimus, rebusque gestis clarissimus, qui Macedoniæ regnum, quod angustis antea finibus continebatur, adeo ampliavit, ut centum quinquaginta populi in Macedonum ditione numerarentur. Hic à Pausaniâ quodam adolescente fuit interfectus, qui cum de stupro per vim ab Attalo illato, apud Regem questus esset, & pro rei indignitate ultionem frustra postulasset, seque etiam irrideri animadverteret, iram in Regem convertit, & ultionem quam ab inimico non poterat, ab iniquo judice sumpsit. Natus fuit Pellæ, quæ Macedoniæ civitas est, & Regum sepulchris nobilitata. Puer quondam bis obses datus ab Alexandro fratre, primum Illyris, deinde Thebanis, conciliandæ pacis gratiâ. Quo tempore per triennium in domo Epaminondæ summi ducis rudimenta exercuit. Hinc *Philippicæ*, φιλιππικοὶ λόγοι, orationes Demosthenis in Philippum regem, & Ciceronis in Antonium. Item *Philippeus*, seu *Philippicus*, aut *Philippus* etiam, aureus nummus, cujus frequens apud Plautum mentio est. Horat. lib. 2. Epistolarum.

Rettulit acceptos, regale numisma Philippos.

Philippus, Alexandri M. Frater, Macedonum rex, Olympiadis jussu interfectus, alio nomine *Aridæus*.

Philippus, Demetrii fil. Rex Macedoniæ, à T. Qu. Flaminio victus. Is eum videret Annibalem feliciter in Italiâ res gerentem, Legatum ad eum de societate misit, qui in reditu à M. Valer. Flacco præfecto classis interceptus cum literis, missusque ad Senatum, statim Levinus Consul contra eum mittitur, qui Regem agentem Apolloniæ, incautum, semique sopitum nocte intempestâ adoritur: Ille in Macedoniam cum exercitu terrestri itinere fugit, incensis prius, ne hostis potiretur, suis navibus. Livius ubi de bello Macedonico.

Philippus, Medicus Alex. Magni, Q. Curt. & Plut. in vitâ Alex. Hic gratus usque regi erat, ut cum Parmenio literas ad Alexandrum dedisset, quibus eum monebat, ut ab insidiis Philippi, velut ab hoste Dario corrupto, sibi in ægritudine caveret, Alexander exploratam habens medici fidem, poculum ab ipso Philippo præparatum hausit, & literas Parmenionis eidem legendas tradidit. *Philippos* etiam Romanos, viros claros legimus, inter quos L. *Philippus* Orator, Crassi adversarius. Cic. 3. de Oratore.

Philippus, Amphipolites historicus, fecit libros Rhodiacorum novendecim, & alia. Suidas. Item *Philippus*, Caricarum rerum scriptor à Strabone laudatus lib. 14. Is est Philippus Theangellensis, quem in libro de Caribus & Lelegibus citat Athenæus lib. 6. Item *Philippus* Megaricus memoratur Laertio in Stilpone. At difficile est dicere, utrum alius an aliquis istorum sit Philippus, iste qui Orum Apollinem ex Ægyptio fecit Græcum, multi adeo ejus nominis fuerunt, & eos inter *Philippus* Abucara, cujus scholia sunt quæ in Hephæstionem leguntur. *Philippus* item Chalcidensis Plutarcho memoratur in Alexandro. Vossius.

D. *Philippus*, unus ex Apostolis Domini, ex Bethsaidâ oriundus, primus Evangelium Samariæ prædicavit. Act. 8. Vide Euseb. Eccl. Hist. lib. 3. cap. 31.

Philippus, genere Cæsariensis, unus ex septem Diaconis, qui & Evangelista cognominabatur, cujusque filiæ erant prophetissæ, uti legitur in Actis Apostolorum.

Philippus, Rom. Imp. Gordiano successit, qui tam severi & tristis animi fuisse dicitur, ut jam tum à quinquennali ætate nullo cujusquam commento ad risum solvi potuerit, aut ab inflexæ naturæ torvitate dimoveri. Sext. Aurelianus.

Philiscus, Athenensis Tyrannus. Olymp. 23. Item cælator egregius, qui Venerem in Octaviæ porticu, item Latonam, Dianam, Musas novem & Apollinem nudum insculpsit. Item alius, de quo Dionis epitome in Pompeio: Κιλίκων φυγόντα εἰς Μακεδονίαν Φίλισκός τις ἐξ Ἀθηνῶν αὐτῷ ξυνὼν γράμματα, φιλοσόφους λόγους περιεωδάσατο.

Philistides, geographicum tractavit argumentum. Plin. 4. 12. tradit ex eo & Cratete Mallote, Cretam prius *Aeriam*, deinde *Curetim* esse dictam. Idem cap. 24. docet Gades ab eo & Ephoro *Erythiam* vocari. Emendandus Servius in Eclog. 1. Ubi corruptè *Philistenes* vocatur.

Philistion, Nicæus, poeta Comicus, Socratis ætate, nimio risu mortuus est. Item Locrensis medicus. Gell. 17. 12. Martialis 2. 41.

Mimos ridiculi Philistionis.

Vide Voss. P. Gr. pag. 40.

Philistus, Milesius, Musicæ primùm operam dedit, evasitque clarissimus tibicen. Ad oratoriam demum conversus, auditor fuit Isocratis. Alius Syracusanus, historiographus, propinquus Dionysii tyranni, scripsit res Siculas libris 12. Vide Voss. Hist. Gr. pag. 25.

Philli, Delius, περὶ ὠλενίας Athenæo citatur lib. 14.

Philyra, mater Chironis Centauri, à quâ Chiron *Philyrides* dictus est, teste Servio in lib. 3. Georg.

Philo, is fuit, qui ex Proserpinâ filiâ, quam in balneis conspexerat, sustuliisse creditur Mercurium: quem cum vellet exponere, consuluit mathematicum quendam, à quo hoc accepit responsum, puerum futurum maximum rerum divinarum interpretem: quo nomine eum servavit ac diligenter educavit. Hic Mercurius *Hermes Trismegistus* vulgò vocatur.

Philo, scriptor Eratosthene antiquior, literis prodidit navigationem in Æthiopiam. Strab. lib. 2. Non dubium autem quin Antigonus Carystius hunc ipsum Philonem signet Hist. Mirab. c. 160. At non æque apertum est, idemne, an alius *Philo* signetur à Josepho l. 1. contra Apionem: saltem *Philo* Byblius esse nequit, qui Josepho junior fuit. Fuit & *Philo* Thebanus, quo Plutarchus teste utitur in Alexandro. Item *Philo* Metapontinus, tibicen & Poeta. Steph. in Μεταπόντιον. Item *Philo*, qui librum scripsit de armamentario Athenis à se extructo, opere planè admirando, quod à Syllâ fuisse incensum Plutarch. testatur in Sylla, & Appian. de bello Mithridatico. Idem forte *Philo* est, qui de machinis scripsit, Tzetzæ memoratus Chil. 2. Hist. 35. Fuit etiam *Philo* Heracleota, cujus de rebus mirabilibus librum citavit Porphyrius lib. περὶ Στυγὸς; atque inde fortasse sunt miranda illa, quæ de Galli Gallinacci, graculi, & apum amore erga hominem ex Philone prodit Ælianus, lib. 12. cap. 37. Fuit præterea *Philo* Philosophus, cujus historiam Ecclesiasticam in Annalibus suis laudat Michael Glcas. Alius præterea est *Philo* Byzantius, qui de 7. orbis miraculis scripsit, quem debemus Ul. C. Leoni Allatio, qui eundem edidit, scholiisque doctis illustravit, Romæ, A. D. 1640.

Philo,

Philo, Academicus, Clitomachi diſcipulus, Romæ profitebatur, quo profugerat Mithridatico bello, atque à Cicerone cultus eſt.

Philo, Judæus, Alexandriæ natus, diſciplinisque omnibus eruditus, in noſtrâ & Græcorum philoſophiâ benè verſatus, eloquentiæ Platonis adeo æmulator, ut proverbium fuerit: *Aut Plato Philonizat, aut Philo Platonizat.* In divinis autem legibus & patriis inſtitutis, quantus fuerat, ex his quæ nobis librorum ſuorum traditis monimentis, palam eſt. Temporibus Caii Cæſaris, quanta acciderent Judæis mala, deſcripſit, ubi & ſuam legationem pro Judæis apud ipſum Imperatorem retulit. Vide plura de eo apud Voſſium de H. Gr. p. 191.

Philo Herennius, Byblius genere, grammaticus tempore Adriani Imp. de cujus imperio ſcripſit, & multa alia. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 10.

Philochorus, Athenienſis, vir doctiſſimus & vates tempore Eratoſthenis, extinctus inſidiis Antigoni Macedoniæ regis ob amicitiæ ſuſpicionem cum Ptolemæo rege. Scripſit Atthidis libros 17. qui continent res geſtas Athenienſium, & reges, & magiſtratus, uſque ad Antiochum cognominatum *Deum*, aliaque complura. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. l. 1. c. 18.

Philocles, Athenienſis, poeta Tragicus, non ita multo poſt Euripidem, Æſchyli ex ſorore nepos, ab iracundiæ vitio *Bilis* appellatus. Facie fuit imprimis fœdâ, capiteque in criſtæ formam acuminato. Scripſit fabulas centum, reliquitque filium nomine Morſimum, & ipſum Poëtam Tragicum. Suidas.

Philocrates, vir Athenienſis, proditionis notâ infamis apud Demoſthenem. Alius ejus nominis edidit Θεσσαλικὰ, quorum lib. 2. citat Athenæus, lib. 6.

Philoctetes, Pœantis fil. comes Herculis, cui idem moriens in Oetâ monte mandavit, ne corporis ſui reliquias cuiquam indicaret: idque jurare eum adegit, deditque pro munere pharetram & ſagittas Hydræ felle intinctas. Quare cum poſtea Delphico oraculo moniti eſſent Græci, ad evertendam Trojam, ſagittis Herculis opus eſſe, inventus Philoctetes, & de Hercule interrogatus, negavit primùm ſe ſcire quid illi accidiſſet: cum vero illi vehementiùs urgerent, tandem mortuum eſſe confeſſus eſt: cumque illi inſtarent, ut ſepulchrum ejus ſibi indicaret, ne jusjurandum violaret, ictu pedis locum oſtendit. Poſthæc cum ad bellum Trojanum duceretur, quòd ipſe ſolus Lernæis ſagittis uti poſſet, unius ſagittæ caſu, in pede, quo Herculis tumulum monſtraverat, vulnere pene immedicabili affectus eſt; cujus fœtor, cum à Græcis ferri non poſſet, in Lemno relictus eſt. Verùm occiſo Achille, Ulyſſes in Lemnum regreſſus, ad Trojam illum reduxit, ubi & Pariden, ſingulari certamine ab eo provocatus, ſagittis interfecit. Eversâ autem Trojâ, pudore, ne in patriam æger rediret, impeditus, in Calabriam venit, ibique Petiliam condidit, tandem vero operâ Machaonis medici ſanatus eſt. Porro Philoctetem hydro morſum aiunt Sophocles & Lycophron. Et ante utrumque Hom. in Catal.

Τῶν ἦ Φιλοκτήτης ἶφι ναῖεν τόξον ἓυ εἰδώς,
Ἀλλ' ὁ μὲν ἐν νήσῳ κεῖτο κρατὶς ἄλγεα πάσχων,
Λήμνῳ ἐν ἠγαθέῃ, ὅθι μιν λίπον υἷες Ἀχαιῶν
Ἕλκεϊ μοχθίζοντα χαλεπῷ ὀλοόφρονι ὕδρης
Ἔνθ' ὅγε κεῖτ' ἀχέων ——

Theocritus in Arâ addit hoc ei contigiſſe dum contemplaretur ſepulchrum Troili, ab Achille occiſi, quod in templo Apollinis Thymbræi erat. Prop. lib. 2.

Tarda Philoctetæ ſanavit crura Machaon.

Ovid. Triſt. 5. Eleg. 2.

Pene decem totis aluit Pœantius annis
Peſtiferum tumido vulnus ab angue datum.

Fabulam narrat Servius ad illud Æn. 3.

Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Argonautam facit Val. Flac. lib. 1.

Tu quoque Phryxæos remo Pœantie Colchos
Bis Lemnon viſure petis, nunc cuſpide patris
Inclytus, Herculeæ olim moture ſagittas.

Morbo pathico hunc laboraſſe innuit Auſon. Epigr. 70.

Præter legitimi genitalia fœdera cœtûs
Repperit obſcœnas Veneres furioſa libido
Herculis hæredi, quam Lemnia ſuaſit egeſtas
Quam toga facundi ſcenis agitavit Afrani.

Philodemus, ὁ περὶ τῶν ἐν Ῥόδῳ Συμποσίων Athenæo memoratur lib. 10. Haud ſcio an alius à Philodemo Epicuro, natione Gadarenſi qui à Strabone, lib. 16. inter celebres Gadaræ viros memoratur. Is Poeta fuit, vixitque Ciceronis ætate, à quo memoratur in Piſonem. Ubi ſic Aſcon. Pædianus. *Philodemum ſignificat, qui fuit Epicureus, illâ ætate nobiliſſimus, cujus & poemata ſunt.* Lil. Gyraldus ſuſpicatur eundem, quem nominat Horatius Serm. 1. Sat. 3. *Gallis hanc Philodemus ait:*

Philogelos, non puto verum nomen fuit, ſed fictum, nempe ſe ita vocavit, quia libro ſuo ridiculas eſſet narrationes complexus. Unam earum refert Tzetzes, Chil. 8. Hiſt. 250.

Philolaus, Pythagoricus quidam philoſophus, cujus tres libros Plato, cùm tenui admodum eſſet pecuniâ decem millibus denariûm mercatus eſt, quod pretium à Dione Syracuſano acceperat. Alius Corinthius, qui Thebanis leges dedit, ex familiâ Bacchiadum, amicus Dioclis, qui Olympia vicit: ſed ubi ille civitatem deſeruit, commotus ob amorem matris Alcinoæ Thebas migravit, atque ibi ambo defuncti ſunt. Habitavit igitur ob hujuſmodi cauſam apud Thebanos, legeſque illis deſcripſit, & de aliis quibuſdam, & de ſobole procreandâ, quas illi proletarias vocant. Et hoc præcipuè ab illo proviſum, ut numerus hæreditatum conſervetur. Ariſtot. 2. Politic.

Philomela, Pandionis Athenienſium regis filia, quam Tereus, Thraciæ rex, qui Prognem ſororem ejus uxorem duxerat, viſendæ ſororis prætextu à patre abductam in itinere violavit, & ne flagitium cuiquam indicaret, linguam ei præcidit, arctiſſimæque cuſtodiæ eam incluſit. Verùm illa (uti erat lanificii peritiſſima) rem omnem, quo geſta erat ordine, in telâ depinxit; eamque per famulam ad Prognem miſit: quæ quamvis ſororis injuriâ graviſſimè commota, ultionem tamen in Orgiorum tempus diſtulit, quo tempore magnâ mulierum caterva comitata, thyrſiſque & pellibus inſtructa, ſororem carceri eripit, & in regiam perducit, ubi communicato cum illo conſilio, Itym filium ſuum jugulat, patrique comedendum apponit: illoque epulis tam nefandis jam ſatiato, ſub finem cœnæ pueri caput in convivium affert. Quo agnito Tereus furore percitus, cùm ſtricto gladio uxorem inſequitur, in upupam commutatur, etiam nunc criſtam militarem in capite gerentem. Progne autem in hirundinem, Itys vero in Phaſianum, imò in Phaſſam, φάσσαν. Servius Danielis. Philomela denique in Luſciniam, etiam hodie de Tërei injuriâ ſuaviſſimo cantu conquerentem. Quidam hanc fabulam ad cantûs harmoniam & ſonorum, qui ex avibus audiuntur, varietatem referunt. Alii ad mores, & dicunt hanc fabulam docere, cohibendos eſſe effrænatos animi motus, quibus homines ad furorem compelluntur. Impetus autem Venereus, & vindictæ cupiditas reddunt homines inſigniter immanes. Ac tyrannus libidinum ſordibus inquinatus, rectè fingitur in upupam commutatus. Vide *Tereus*, & Meurſium de Reg. Athen. ubi de Pandione. Martialis 14. 75.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos; & quæ
Muta puella fuit, garrula fertur avis.

Virgilius Georg. 4.

Qualis populeâ mœrens Philomela ſub umbrâ
Amiſſos queritur fœtus, quos durus arator
Obſervans nido implumes detraxit, at illa
Flet noctem, ramoque ſedens miſerabile carmen
Integrat, & mœſtis latè loca queſtibus implet.

Vix credas (inquit Ludovicus de la Cerda) uti ingenia Poetarum aſpiraverint ad gloriam hâc comparatione: adeo ſæpe illam advocant. Ab uno Sophocle ſepties aſſumitur, ſemel in Ajace, ſemel in Antigone, bis in Trachiniis, ter in Electrâ. Ab Homero bis Odyſſ. 16. & 19. Eam uſurpat Euripides in Phœniſſis, Qu. Calaber lib. 12. & 7. Oppianus 1. Halieut. & 5. Moſchus epitaphio Bionis, Callimachus in lavacro Palladis, Nonnus Baſſaricon ſecundo, Ἀδέσποτος quidam Anthologiæ lib. tertio. Uſi ſunt etiam eâdem comparatione Latini, quorum verſus apponam. Catullus ad Ortalum:

Qualia ſub denſis ramorum concinit umbris
Daulias, aſſumpti fata gemens Ityli.

Ovid. Faſt. 5.

Quacumque ingreditur, miſeris loca cincta querelis
Implet, ut amiſſum cum gemit ales Itym.

Et in Epiſt.

Quin etiam rami poſitis lugëre videntur
Frondibus, & nullæ dulce queruntur aves.
Sola virum non ulta piè mœſtiſſima mater
Concinit Iſmarium Daulias ales Itym.

Pedo Albinovanus de morte Druſi:

Talis in umbroſis mitis nunc denique ſilvis
Deflet Threicium Daulias ales Itym.
Halcyonum tales ventoſa per æquora queſtus
Ad ſurdas tenui voce ſonantur aquas.

Sen. in Herc. Oet.

——*Fugit vultus*
Philomela ſuos, natumque ſonat
Flebilis Itym.——

Octavia apud eundem ſecum loquens:

——*Repete aſſuetos*
Jam tibi queſtus, atque æquoreas

Vince Halcyonas, vince & volucres
Pandionias. ——

Papinius 9. Thebaidos Halcyones tantum memorat:

Fluctivagam ſic ſæpe domum, madidoſque penates
Halcyone deſerta gemit, cum pignora ſævus
Auſter, & algentes rapuit Thetis invida nidos.

Philomelus. Phocenſium dux, templum Delphicum occupavit, Locrenſes vicit. *Philomeli* meminit Juſtinus lib. 8. cap. 1. Apud Polyænum vero lib. 5. malè appellatur Φιλόμηδος pro Φιλόμηλος.

Philomelus, apud Martialem ponitur pro ditiſſimo citharœdo lib. 4. ep. 5.

——*Nunquam ſic Philomelus eris.*

Idem. 3. 31.

Plus habuit Didymus, plus Philomelus habet.

Philomneſtus, ſcripſit de Rhodiis Sminthiis Athen. lib. 3. Idem argumentum tractavit Philodemus, niſi forſan alterutrum nomen ſit corruptum.

Philonides, Melitenſis quiſpiam, qui quia erat prægrandi corpore, cæterùm inſulſus & indoctus, abiit in proverbium. *Indoctior Philonide.*

Philonomia, Nyctini & Arcadiæ filia, dum in venationibus cum Diana verſaretur, in Martem incidit, qui, ſumptâ paſtoris formâ, gravidam puellam effecit. Ea vero gemellos enixa, patris metu in Erymanthum ejecit infantes, qui Deorum providentiâ illæſi, delati ad cavam quandam quercum dicuntur, ubi cum lupa quædam luſtra haberet, propriis abjectis in fluentum catulis, infantibus ubera præbuit, quod quidam Telephus paſtor conſpicatus, ſuſceptos pueros educavit, ut ſuos. Et alterum quidem Lycaſtum, alterum, vero Parrhaſium appellavit. Hi deinde Arcadiæ regnum ſucceſſione conſecuti ſunt.

Philonomus, & Callias, fratres Catanenſes. Stobæus ex Æliano refert, flammas incendii ex Ætnâ erumpentis miraculosè ceſſiſſe duobus filiis in humeros ſublatos parentes ſenes efferentibus. Verba adſcribam: Πρώτοι γὰρ ὀγδοηκοστῇ Ὀλυμπιάδι φασὶ τὸ Αἴτναν ῥῆξαι, ὅτε καὶ Φιλόνομος καὶ Κάλλιας οἱ Κατανῶιοι πολὺ ἐκπρεπῶς πατέρας ἀρεσάμενοι διὰ μέσης τῆς φλογὸς ἐκόμισε, μηδὲν ἄλλων κτημάτων καταρρηξάντες, ἀνθ' ὧν καὶ ἀμοιβῆς ἔτυχον τὸ εἰς τὸ θεῖον. Τὸ γὰρ πῦρ διόντων αὐτῶν δίχα καθ' ὃ μέρος ἐκεῖνοι παρεῖχοντο.

Philopœmen, Megalopolitanus, dux Achæorum præſtantiſſimus, Lacedæmonios & Meſſenios multis cladibus afflixit. Plutarchus.

Philoſtephanus, Cyrenæus, hiſtoricus, Callimachi familiaris, de quo Voſſius de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 15.

Philoſtorgius, Cappadox, ſub Theodoſio Juniore, Eccleſiaſticæ hiſtoriæ libros edidit 12. pro 12. literis quas habemus in nomine ejus. Stylo uſus fuit ſatis eleganti, ſed undique erga Eunomianæ ſectæ homines amorem, erga Catholicos odium prodidit. Vide plura de eo apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Philoſtratus Lemnius, temporibus Severi Imp. ejuſque uxoris Juliæ, epiſtolarum magiſter, ut ipſe planè monſtrat in vitâ Apollonii Tyanei; ſcripſit vitas Sophiſtarum ad Severum, de vitâ Apollonii libros 8. præterea Heroica, quæ hodie extant.

Philoſtratus, hujus pater, Athenis docuit Neronis tempore: ſcripſit Panegyricos plures ac declamationes oratoribus valde probatas, compluraque alia, quæ à Suida commemorantur.

Philoſtratus, tertius, ſuperioris filius, docuit Athenis; ſcripſit Panathenaicum, Trojam, paraphraſin Homerici clypei. Iconas huic multi referunt. Ejus nominis & quartus fuit. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. p. 234. &c.

Philotis, ancilla apud Romanos, quæ, quum poſt urbem captam, ſedato Gallico motu reſpublica vix ſtatum ſuum tueretur, & Fidenates opportunitatem invadendi Romani nominis aucupati præfeciſſent ſibi Poſthumium Livium Dictatorem, mandatiſque ad Senatum miſſis poſtulaſſent, ut ſi vellent reliquias ſuæ civitatis manere, familias ſibi & virgines derentur, Patribus in ancipiti deliberatione ſuſpenſis, pollicita eſt ſe cum cæteris ancillis ſub nomine dominarum ad hoſtes ituram. Habitu itaque matrum-familias, & virginum ſumpto, hoſtibus cum proſequentium lachrymis ad finem doloris traditæ ſunt; quæ cum à Livio in caſtris diſtributæ eſſent, viros plurimo vino provocarunt, diem feſtum apud ſe eſſe ſimulantes, quibus ſopitis, ex arbore caprifico, quæ caſtris proxima, ſignum Romanis dederunt, qui cum repentinâ incurſione Fidenates profligaſſent, Senatus beneficii memor, Philotin cum cæteris ancillis manumitti juſſit, dotem ex publico eis fecit, & matronalem habitum geſtare conceſſit, diemque ipſum novas *Caprotinas* nuncupavit ab illo *caprifico* ex quâ ſignum victoriæ ceperant, & *Caprotina* culta Juno, & ſacrificium annuâ ſolennitate celebratum, in quo hæc quod ex caprifico manat, propter memoriam facti adhibitum fuit. Plut. Varro. Ovidius, lib. 2. de Arte Amandi:

Porrige & ancillæ, quâ pœnas luce pependit
Luſa maritali Gallica veſte manus.

Philoxenus, Philoſophus, qui gruis collum ſibi exoptabat, quò diutius ciborum & poculorum ſapore oblectaretur. Ariſtot. Ethic. 3. 9.

Philoxenus, Grammaticus Alexandrinus, Romæ ſcripſit de monoſyllabis verbis, de Helleniſmo, de genere linguarum, & alia. Suidas.

Philoxenus, Eretrienſis, pictor, Nicomachi diſcipulus, cujus tabula nullis poſtponenda Caſſandro regi picta, continuit Alexandri prælium cum Dario. Idem pinxit & Laſciviam, in quâ tres Sileni commeſſabantur. Hic præceptoris celeritatem aſſecutus breviores etiamnùm quaſdam picturæ vias, & compendiarias invenit. Plin. 31. 10.

Philoxenus, poeta Lyricus, ſcripſit Lyrico carmine Æacidarum genealogiam. Hic, cum aliquando apud Dionyſium tyrannum ageret tragœdiaſque ejus, in quibus ille ambitioſiſſimus erat, minimè laudaret, conjectus eſt in Latomias, indeque Tarentum aufugit. Dionyſio vero eum per literas revocare conanti, reſpondit hoc tantum monoſyllabo, *Non*, ſæpius iteratum. Suidas. A *Philoxeno* Cytherio dithyrambos eſſe inventos putavit Pindari Scholiaſtes. Sed hâc parte magis fidem meretur Herodotus in Clio. Is Arionem Lesbium ſive Methymnæum, fabulâ de vectore Delphino nobilem, primum fuiſſe ait, qui Corinthi docuerit dithyrambos. Atque idem etiam proditum ab Ariſtotele, ut teſtis eſt Proclus in Chreſtomathiâ. Sanè Philoxenus hic multo poſt Herodotum vixit; nempe Platonis temporibus. Nam & is Syracuſanorum tyranno Dionyſio juniori familiaris fuit, ut Pauſanias in Atticis ait. Sed idem ab eo eſt interemptus poſtquam eum figuratè deriſerat in Cyclope ſuo, ſive de amoribus Cyclopis & Galateæ. Meminêre Athenæus, lib. 1. Ælianus Var. 12. 47. Idem convivium ſcripſit, unde quædam adducit Athenæus, lib. 4. & 14. Cujuſmodi ejus dictio, & ingenium fuerit, Iſ. Caſaubonus dicet Animadverſionum in Athenæum, lib. 4. cap. 11. Nempe planè ad laſciviam & nugas comparata.

Philyllius, à pleriſque creditur auctor Iamborum de urbibus, ut cognoſcimus ex Athenæo, lib. 3. 4. 9. Alius fuit veteris Comœdiæ poeta, Athenæo, lib. 14. & Polluci lib. 7. memoratus.

Philyra, filia Oceani, ex quâ Saturnus in equum converſus, Chironem Centaurum dicitur ſuſcepiſſe, qui à matre *Philyrides*, & *Philyreius* dicebatur. Hanc fabulam ad Medicinæ & Chirurgiæ artem refert N. Comes Mythol. 4. 12. Scribitur autem hoc nomen, & ejus derivativa ſimplici l; poetæ tamen ſuo jure, ut primam ſyllabam extendant, geminant hanc conſonantem.

Phineus, Agenoris fil. Hellanico: Heſiodo vero Phœnicis & Caſſiopeæ, Agenoris nepos, frater Cilicis, Dorycli & Atamini. Hic rex Arcadiæ, vel, ut alii, Thraciæ, vel, ut rurſus alii, Paphlagoniæ, uxorem duxit Cleopatram (quam quidam Sthenoboeam vocant) ex quâ genuit Orythum & Crambum, ut Sophocles, vel, ut alii, Mariandynum & Thynum: vel, ut rurſus alii, Palæmonem & Phinea: quibus, mortuâ priore conjuge, Harpalycen, Calais & Zethæ ſororem, novercam ſuperinduxit; quamvis Flaccus Valerius non Harpalycen, ſed Cleopatram Boreadum ſororem vocet, cui etiam Apollonii Scholiaſtes ſubſcribit, qui lib. 1. dicit Phineum Cleopatram Boreæ & Orithyiæ filiam uxorem duxiſſe, ſecundam vero Idæam, Dardani filiam novercam ſuperinduxiſſe: cujus ſuaſu filios ſuos ex Cleopatrâ ſuſceptos excæcavit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt à Diis, & Harpyiæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam ejus turpiſſimè fœdarent. Poſtea vero devenientibus ad ea loca Argonautis, à Calai & Zethe, fratribus alatis, rurſus ad Strophadas inſulas fugatæ ſunt. Poſtremò occiſus eſt ab Hercule, cum is in ſolitudine liberos Phinei offendiſſet excæcatos, comperiſſetque eos calumniis novercæ ejectos fuiſſe. Apollonius, lib. 2. Argonaut.

Ἔνθα δ' ἐπίκτητον οἶκον Ἀγληοείδης ἔχε Φινεύς
Ὅς ῥα δὴ πάντων ὀλοώτατα κήδεα ἀνέτλη
Εἵνεκα μαντοσύνης, τὰ οἱ πάρος ἐγγυάλιξε
Λητοΐδης· ἀλλ' ὅσσον ὑπέζετο καὶ Διὸς αἰπὺ
Χρείων ἀτρεκίως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.
Τῷ καὶ οἱ γῆρας μὲν ὑπὸ λιτῶνας ἐκάμψεν,
Ἐκ δ' ἔλετ' ὀφθαλμῶν γλυκερὸν φάος, ἀλλὰ γάνυται
Εἶα ἀπερισσώσουν ὀνείασιν, ὅσσα οἱ αἰεὶ
Θέσφατα πυκνὰ μύθοισι πεπαλμένος οἴκαδ' ἀγίνευν.

Prop. 3. 5.

Aut Alcmæoniæ furiæ, aut jussa Phinei.

Virgil.

Virgil. Æn. 3.

——*Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ, Phineia poſtquam
Clauſa domus, menſaſque metu liquere priores.

Val. Flaccus, lib. 4.

Poſtera non caſſæ Minyis Aurora retexit
Noctis iter; nova cuncta vident, Thynnæaque juxta
Littora, fatidici pœnis horrentia Phinei
Dura Deum, ſummoque lues urgebat in ævo.
Quippe nec extorrem tantum, nec lucis egentem,
Inſuper Harpyiæ Typhonides, ira Tonantis,
Depopulant; ipſoque dapes prædantur ab ore.
Talia prodigia, & tales pro crimine pœnas
Perpetitur, ſpes una ſeni, quod pellere ſævam
Quondam fata luem dederant Aquilone creatis.

Statius, lib. 8.

Qualis poſt longæ Phineus jejunia pœnæ
Nil ſtridere domi volucres ut ſenſit abactas,
(Necdum tota fides) hilaris menſaſque toroſque,
Nec turbata feris tractavit pocula pennis.

Phlegon, unus ex equis Solis, ἀπὸ τῦ φλέγειν, quod eſt *urere*, dictus. Ovid. Met. 2.

Interea volucres Pyroeis, Eous, & Æthon
Solis equi, quartuſque Phlegon.

Phlegon Trallianus, libertus Auguſti (nonnulli Adriani dicunt) hiſtoriam ſcripſit Olympiadum libris 16. uſque ad Olymp. 29. De Faſtis Romanorum libros 2. Item de nominibus locorum urbis Romæ, & epitomen Olympionicorum libris duobus. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 11. Item viri Sancti nomen. Rom. 16.

Phlegyas, Martis fil. Rex Lapitharum in Theſſaliâ, pater Ixionis, & Coronidis Nymphæ, quam cum ab Apolline vitiatam ſenſiſſet, confeſtim irâ percitus templum ejus Delphis incendit. Quapropter Apollo iratus, ipſum ſagittis interfectum ad inferos detruſit, ubi hâc pœnâ afficitur, ut ſub ingenti ſaxo ruinam minitante ſedens, ſemper illud caſurum ſuſpicetur ac timeat. Stat. in Theb.

——*Phlegyam ſubter cava ſaxa jacentem*
Æterno premit accubitu.——

Philas, Argonauta, Bacchi filius. Val. Flac. lib. 1. Argonaut.

Et quem fama genus non eſt mentita Lyæi
Philas, immiſſus patrios de vertice crines.

Apollonius, lib. 1.

Φλειάς θ' αὖτ' ἐπὶ τοῖσιν Ἀγαυδείνδην ἴκανεν.

Ubi Schol. Πόλις Πηγασσήνη ἡ Ἀγαυδεία, ἐν δείοις δ' Σικυῶνος κειμένη, ἡ νῦν ὀνομαζομένη Φλιοῦσα ἀπὸ Φλιάντος τῦ Διονύσυ, καὶ Χθονοφύλης, καὶ αὐτὸς ὁ Διόνυσος Φλιὺς ὠνομάζετο ἀπὸ τῦ φλύειν τὸν οἶνον, ὅ ἐστιν ὑπερβλύζειν.

Phlœa, Dea, Proſerpina ſcilicet ut quidam volunt, quibus favet Heſychius: Φλοιὰν, ἢ Κόρην ἢ Διὸς ὅτε κρατῆσι Λάκωνες. Nempe ut Latinis *Liber* Bacchus, *Libera* Proſerpina: Sic Græcis *Liber* Φλοιὸς, *Proſerpina* Φλοιά. De Libero indicant verba Plutarchi: Ἔνιοι δ' Διὶ Διονύσῳ τὸν Φλοιῶ.

Phobetor, Somni fil. ſic dictus ἀπὸ τῦ φοβεῖν, quod eſt *perterrefacere*. *Icelos* autem Superis dicitur, quia omnium animantium formam inducere poſſet. Eſt enim ἴκελος ſimilis. Ovid. Met. 11.

Hunc Icelon Superi, mortale Phobetora vulgus
Nominat——

Phocas, Rom. Imp. A. D. 606. Hic antea Centurio Mauritium Tiberii generum Imp. unà cum uxore ejuſdem, liberiſque interfecit. Eodem rerum potiunte Perſæ magnis incommodis Remp. affecerunt, occupata Meſopotamia, & Aſſyria, & in min. Aſiam uſque progreſſi. Tanta erat Principis ignavia. Sed & Germania, Gallia, Hiſpania, bonaque pars Italiæ defecerunt. Ægyptum vaſtabant Saraceni: Sic ille propter crudelitatem, & neglectam Remp. occiſus Heraclium habuit Succeſſorem. Vide Niceph. lib. 18. cap. 35. Item Grammaticus quidam qui ſcripſit de Nomine & Verbo.

Phocion, Athenienſis, vir clarus, cognomento *Bonus*, ſemper pauper, cum ditiſſimus eſſe poſſet, propter frequentes ei delatos honores. Val. Max. *Placidi & miſericordes & liberales, omnique ſuavitate temperati mores Phocionis, quos optime profecto conſenſus omnium* Bonitatis *cognomine decorandos cenſuit.* Idem lib. 5. cap. 3. *Phocion vero his dotibus, quæ ad pacandum hominem potentiſſimæ judicantur, eloquentiâ & integritate inſtructiſſimus.* Hinc illa vox Demoſthenis concionantis: Ἡ ῥῆ ἐμοῦ λόγων σφύρα καὶ κοπὶς ἤρξηται. Auctor Iamblichus apud Stobæum. Phocionis fil. erat, teſte Suidâ in Φωκίων. Sic quoque Ælian. πολ. 2. 16. Cochlearium vero fuiſſe patrem, teſtis idem Æl. 12. 43. Ubi ſis vide Schefferum. Cæterum hic Phocion à civibus ſuis, quòd optimatum partes ſecutus fuerit, mori juſſus eſt. *In quo tantum fuit odium multitudinis, ut nemo auſus ſit eum liber ſepelire. Itaque à ſervis ſepultus eſt.* Ita Corn. Nepos. Valerius ubi ſupra: *Phocion non tantum oculeo ab Athenienſibus impoſitus eſt; ſed certè poſt ebitum nullam Atticæ regionis, quæ oſſibus ejus injiceretur, glebulam invenit; juſſus extra fines projici, intra quos optimus civis vixerat.* Hic neque ridere, neque lachrymare ab ullo unquam eſt viſus. Et in concione cum quis dixiſſet, *Cogitabundus videris ô Phocion: Rectè*, inquit, *conjectas: Cogito enim ſi qua valeo in his brevitate uti quæ apud Athenienſes dicturus ſum.* Huic cum legati Philippi, Macedonum regis, ingentia munera offerrent, hortarenturque, ut ea acciperet (quamvis enim ipſe facilè his careret, liberis tamen ejus erant neceſſaria, quibus difficile foret in ſummâ paupertate ad paternam gloriam pervenire) *Si mei*, inquit, *ſimiles erunt, idem hic agellus alet eos, qui me ad hanc dignitatem perduxit: ſi diſſimiles, nolo meis impenſis illorum ali, augeriquè luxuriam.* Plutar. in Phocione.

Phocion, Peripateticus Hiſpanus, ſcripſit librum Cornucopiæ, multæ variæque doctrinæ refertiſſimum. Gellius.

Phocus, fil. Æaci. Ovid. Met. 7.

Excipit Æacides illos in limine Phocus.

Phocylides, Mileſius, Poeta Græcus, floruit an. 4. Olymp. 60. teſte Euſebio, ſed alius ab eo, cujus carmen hodie habemus; hic enim multo recentior eſt, & quidem Judæus Alexandrinus, ſi non potius Chriſtianus. Voſſius.

Phœbas, *adis*, Phœbi ſacerdos, quæ divino correpta furore, conſulentibus ex tripode oracula edebat. Sidon.

Phœbe, eadem quæ Diana & Luna, à fratre *Phœbo* ſic dicta. Ovid. Met. 1.

Nec nova creſcendo reparabat cornua Phœbe.

Phœbe, & *Elaira*, Leucippi filiæ. Stephanus in *Aphydnis*. Item femina quædam, de quâ Paulus 16. ad Rom. Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν τὴν οὖσαν διάκονον τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρεαῖς.

Phœbigena, cognomen Æſculapii, à patre *Phœbo*. Virgil. Æn. 7.

Fulmine Phœbigenam Stygias detruſit ad undas.

Phœbus, idem qui *Apollo*, ſive *Sol*. Jovis & Latonæ fil. eodem partu cum Dianâ editus, divinationis & Muſicæ Deus à Poetis habitus, & Medicinæ repertor. Hunc Poetæ verſibus pangendis tanquam Præſidem invocant. Theognis:

Ὦ ἄνα Λητοῦ υἱέ, &c.

Orpheus:

Ὦ ναξ Πυθῶνος μελέων ἑκατηβόλε μάντι, &c.

Val. Flaccus:

Phœbe mone, ſi Cumæ mihi conſcia vatis
Stat caſtâ cortina domo.

Idem ſeſe ab eo revocatos fuiſſe fingunt, cum grandius aliquid quam par eſt, proficiendum in ſe ſuſcipiunt. Virgil. Eclog. 6.

Cum canere reges & prælia, Cynthius aurem
Vellit, & admonuit: Paſtorem Tityre pingues
Paſcere oportet oves, deductum ducere carmen.

Horatius 4. Od. 15.

Phœbus volentem prælia me loqui
Victas & urbes increpuit lyrâ
Ne parva Tyrrhenum per æquor
Vela darem.

Prop. 3. 3.

Cum me Caſtaliâ ſpeculans ex arbore Phœbus
Sic ait, aurata nixus ad antra lyrâ,
Quid tibi cum tali demens eſt flumine? quis te
Carminis Heroi tangere juſſit opus?
Non hic ulla tibi ſperanda eſt fama, Properti,
Mollia ſunt parvis prata terenda rotis.

Sic dictus juxta Cornificium ἀπὸ τῦ φοιτᾶν βίᾳ, h. e. *quod vi feratur*, ut & Macrobius refert Sat. 1. 17. Plerique nominatum putant à ſpecie & nitore, nonnulli à fordibus, à quibus is purgat. Nam φοιβεῖν eſt *purgare*, & φοιβὸν τὸ καθαρὸν & φοιβοῖνός τις ὢν ὁ φοινικίους καθαίρων ὁ ὄζει καθαρεῖς. Alii *Phœbum* qu. φάβιον appellant, i. e. *à luce*, & *vita*, vel potius qu. φαόβιον. Didymus ex Heſiodo ἀπὸ τ φοίβης, *puritate* & *luce*. Fungerus.

Phœnix, Agenoris fil. Cadmi frater, qui Phœnicibus imperavit, à quo *Phœnicia*, ut quidam volunt.

Phœnix, Amyntoris fil. præceptor Achillis, qui cum matris ſuæ hortatu cum patris concubinâ rem habuiſſet, diris impetitus à patre, relictâ Hellade, in Theſſaliam ſeſe contulit, ad Peleum regem, qui illi Dolopum procurationem commiſit, filiumque Achillem in diſciplinam tradit, quem etiam ad bellum Trojanum comitatus eſt, ut ipſe narrat

apud Hom. Iliad. 9. Hic oculis tandem captus eſt. Ovid. in Ibin:

Id quod Amyntorides videas, trepiduſque miniſter
Pertentes baculo luminis orbus iter.

Item *Phœnix*, avis Arabica, ſolitaria, aquilæ magnitudine, auri fulgore circa collum cætera purpurea, cæruleam roſeis caudam pennis diſtinguentibus. Vide Plin. 11. 2. & Horapollinem pag. 96. Vivere ſecundum alios. proditur annis 340. juxta alios 600. ſecundum alios denique 1460. Maximè vulgatum quingentos annos vivere. Seneca Ep. 42. *Nam ille alter fortaſſe (ſapiens) tanquam Phœnix, ſemel anno quingenteſimo naſcitur.* Ipſe ſe reſeminat. Ovid. Met. 15.

Una eſt quæ reparet, ſeque ipſa reſeminet ales,
Aſſyrii Phœnica vocant, &c.
Hæc ubi quinque ſuæ complevit ſecula vitæ, &c.

Quæ ſi vera ſint, præclaram imaginem Reſurrectionis hæc avis omnino præbet. Et vero argumenta Reſurrectionis ab eâ non pauci Patrum ducere ſolent. Ut Tertull. de Reſur. cap. 23. Ambroſ. de fide Reſurr. itemque lib. 6. in Hexam. cap. 23. Zeno Veronenſis de Reſur. & alii. Sed & non pauci profanorum auctorum addicunt, ut Plinius, Tacitus, Dio, Victor, Mela, &c. qui & viſam quandoque hanc avem tradunt, & ejus deſcriptionem exhibent. Dubitat Greg. Naz. Orat. 37. quæ de Spiritu S. eſt, itemque Orig. contra Celſum lib. 4. Sed & B. Maximus planè negat lib. ad Petrum Illuſtrem apud Photium pag. 306. Vide Donati Marcelli diſputatiunculam de hâc avi ad 6. An. Taciti, cap. 33. Cujus verba apponam. *Paulo Fabio & L. Vitellio Coſſ. poſt longum ſeculorum ambitum, avis Phœnix in Ægyptum venit*, &c. *Sacrum Soli id animal, & ore ac diſtinctu pennarum à cæteris avibus diverſum, de numero annorum varia traduntur, maximè vulgatum quingentorum ſpatium. Sunt qui adſeverent mille quadringentos ſexaginta unum interjici*, &c. *Confecto annorum numero, ubi mors propinquat, ſuis in terris ſtruere nidum, eique vim genitalem adfundere, ex quâ fœtum oriri; & primam adulto curam ſepeliendi patris, neque id temerè, ſed ſublato myrrhæ pondere, tentatoque pro longum iter, ubi par oneri par meatui ſit, ſubire patrium corpus, inque Solis aram proferre, atque adolere.* Hæc ille. Multa autem & præclara de hâc ave apud Veteres. Herod. in Eut. Solin. c. 46. Mel. lib. 3. Philoſtr. de V. Apoll. lib. 3. Martialis, lib. 5.

Qualiter Aſſyrios revocant incendia nidos
Una decem quoties ſecula vixit avis.

Lactantius Carm. de Phœnice:

Quæ poſtquam vitæ jam mille peregerit annos.

Pholus, unus ex Centauris, Ixionis ex Nube fil. qui Herculem ad Pirithoi nuptias euntem hoſpitio excepit, eoque in tumultu, qui inter Lapithas & Centauros ejuſdem in nuptiis exortus eſt occubuit. Ovidius. Virg. Geo. 2.

——— *Ille furentes*
Centauros letho domuit, Rhœtumque Pholumque.

Papin. 2. Theb.

Qualis in adverſos Lapithas erexit inanem
Magnanimus cratera Pholus.

Claud. præfat. ad nupt. Hon. & Mar.

——— *Quæ flectere Rhœton,*
Quæ rigidum poterant plectra movere Pholum?

Theocritus Idyl. 7.

Ἀρά γε πα τοίονδε Φόλῳ χθ' λαΐνον ἄνδρα
Κεντῆς' Ἡρακλῆι μέρων ἐράσατο Χείρων.

Val. Flac. lib. 1.

——— *Sed fortior Æſon*
Attollens dictis animos: O ſi mihi ſanguis
Quantus erat, cum ſigniferum cratera minantem
Non leviore Pholum manus hæc compeſcuit auro.

Phorbas, fil. Priami & Epitheſiæ, Staſippi Mygdoniæ regis filiæ, inter fratres natu maximus, adeo ut Priami frater potius quam filius videretur. Quam ob cauſam cum pater eum, veluti emeritum, à prælio juberet abſtinere, illo tamen invito, non ſemel in pugnam deſcendit, & poſt multa egregia facinora, favente Mercurio, edita, tandem à Menelao eſt obtruncatus. Hujus imagine aſſumptâ, Somnus Deus Palinurum decepit. Virg. Æn. 5.

——— *Puppique Deus conſedit in altâ*
Phorbanti ſimilis, fuditque hæc ore querelas.

Servio dicitur fuiſſe Triopæ filius, pater Ilionei Trojani, comitis Æneæ. Alius paſtor Polybi Corinthiorum regis. Alius, cujus mem. Ovid. Met. 11.

———*Nam templa profanus*
Invia cum Phlegyn faciebat Delphica Phorbas.

Phorbas, quintus Athenienſium princeps, anno ante U. C. fere 200. Alius Argivorum rex, an. ante U. C. fere 830.

Phorcus, ſive *Phorcys*, Ponti ac Terræ fil. Heſiod. in Theog.

Πόντῳ δ' αὖ Θαύμαντα μέγαν καὶ ἀγήνορα Φόρκυν,
Ναΐην μισγόμενοι, καὶ Κητὼ κάλλιπάρῃον.

Varro tamen Thetidæ Nymphæ ac Neptuni filium fuiſſe ſcribit, qui filias habuit Phorcydas ſc. & Gorgonas, item Thoôſam, quæ cum Neptuno conjuncta Cyclopem peperit Polyphemum. Homerus, lib. 1. Odyſ.

Ἀλλὰ Ποσειδάων γλαυκὸς ἀσκήσῃς ἀλέγει
Κύκλωπας κεχόλωϑ', ὃν ὀφθαλμῶ ἀλάωσεν
Ἀντίθεον Πολύφημον, ὃς ἔκπαγλον δὴ μέγιστον
Πᾶσι Κυκλώπεσσι. Θόωσα δέ μιν τέκε Νύμφη,
Φόρκυνος θυγάτηρ ἁλὸς ἀτρυγέτοιο ἄνασσα.

Genuit etiam ſerpentem, qui mala Heſperidum tuebatur, ut ait Heſiodus:

Κητὼ δ' ὀπλότατον Φόρκυϊ φιλότητι μιγεῖσα
Τέκνατο δεινὸν ὄφιν ὃς ἐρεμνῆς κεύθεσι γαίης
Πείρασιν ἐν μεγάλοις παγχρύσεα μῆλα φυλάσσει.

Genuit & Scyllam ex Hecate, ut ſentit Acuſilaus. Apollon. lib. 4.

Ἣ δ' ὄφρ' Σκύλλης ςυγερὸν κλυδμῶνα νέεσϑ
Σκύλλης Αὐσονίης ὀλοόφρονος, ἣν τέκε Φόρκυϊ
Νυκτιπόλος δ' Ἑκάτη, τὴν ἐ κλείουσι Κράταϊν.

Fuit autem ſi ad hiſtoriam ſpectemus, Sardiniæ atque Corſicæ rex, qui ab Atlante navali prælio ſuperatus, in eâ pugnâ ſubmerſus ſit, neque uſpiam poſtea inventus, quare creditus fuit ſe in Deorum marinorum numerum recepiſſe. Vide Palæphatum Περὶ τῶ Φόρκυνος Θυγατέρων, ubi Poetarum fabulam refutat, Phorcynem ſc. 3. Illas, quæ inter ſe unum duntaxat oculum habentes, illo viciſſim utebantur.

Phormio, philoſophus; Thucydides lib. 2. Peripateticus, Cic. 2. de Orat. Cum, inquit, Annibal Carthagine expulſus, Epheſum ad Antiochum veniſſet exul, & ad Phormionem audiendum, propterea quòd ejus nomen erat in magnâ apud omnes gloriâ, invitatus eſſet ab hoſpitibus ſuis, locutus eſſe dicitur homo copioſus aliquot horas de Imperatoris officio, ac de omni re militari. Tum cum cæteri, qui illum audierant, vehementer eſſent delectati, quærebant ab Annibale, quidnam ipſe de illo philoſopho judicaret. Hic Pœnus non optimè Græcè, ſed tamen liberè reſpondiſſe fertur, multos ſe deliros ſenes ſæpe vidiſſe, ſed qui magis quàm Phormio deliraret, vidiſſe neminem.

Phormus, Syracuſanus Comicus, Geloni tyranno familiaris, docuit fabulas ſeptem quas commemorat Athenæus. Vide *Amorphus*, & Voſſ. P. Gr. pag. 27.

Photinus, Lugdunenſis epiſcopus Polycarpi diſcipulus, religionis causâ ſupplicio affectus, Anno Salutis 169. Ætatis ſuæ 80. Euſeb. l. 5. cap. 2. Hiſt. Eccleſ. Item hæreticus. An. Dom. 355. Divinam Chriſti naturam negavit. Tripart. Hiſt. lib. 5. cap. 5.

Photius, Patriarcha C. P. vir omnium Græcorum ſui ſeculi longè eruditiſſimus, floruit A. D. 879. vivere autem deſiit 889. Hic primus (ſi Genebrardo fides) ſeceſſionem apertam fecit à Latinâ Eccleſiâ. Zonaras Annalium tomo 3. Περιχειζῶ ϑ Παπειάρχω τὸν Φώτιον, ἄνδρα σφῶ ἐπισήμων πραγμάτων τότε πυγχάνοντα, καὶ ἐν λόγοις ὀνομαζόμενα, Loquitur de Bardâ Imp. quod clarum è Cedreno: Ὁ Βάρδας Φώτιον, ἄνδρα ὄντα σοφίᾳ γνώσεμον, πρωτοπαπισχρήτιο τῶν καϑ' ἡμᾶς ὑπάρχοντα περιχειζῶ ϑ Παπειάρχω. Græco-Latinæ editioni Bibliothecæ ejus præmittuntur eruditorum aliquot judicia de eo. Nonnulla quoque exhibet R. Epiſc. Montacutius qui Epiſtolas ejuſdem Latinè reddidit ac notis ſubinde illuſtravit Lond. 1651. De hoc Photio illuſtre teſtimonium perhibet Rob. Creyghtonus [Epiſc. Bathon. & Wellenſis] Præfatione ad Concil. Florent. in ſermonem Latinum à ſe tranſlatum his verbis: Nam qui propriis oculis, & non alienis in rerum momenta introſpicient, mecum fatebuntur ſpero Illuſtri Photio doctiorem in omni genere literarum, prudentiorem in rebus gerendis, omnis juris divini, humanique peritiorem nunquam ſediſſe in quovis ſolio, vel Romæ Papam, vel Conſtantinopoli Patriarcham.

Phraates, Parthorum rex, quo expulſo ob tyrannidem, Tiridates regnum occupavit. Quo tamen rurſus dejecto reſtitutus Phraates ab Auguſto fuit. Juſtin. lib. 24. Dio lib. 54. Horat. 2. Od. 2.

Redditum Cyri ſolio Phraaten
Diſſidens plebi numero beatorum
Eximit virtus.

Idem 1 Ep. 12.

——*Jus imperiumque Phraates*
Cæſaris accepit genibus minor.

Filium cognominem habuit. Tacit. 6. 31.

Phranza. Vide *Georgius*.

Phraortes, rex Indorum, ad quem Apollonius Tyaneus pervenit: quem cum de victu interrogaret, reſpondit: *Tantum vini bibo, quantum Soli ſacrifico; quæ autem venando acquiro paſcuntur alii, mihi ſat fuerit ipſa exercitatio. Cibus mihi olera & palmarum fructus, multa mihi quoque ex arboribus naſcentia, quæ manus hæ plantaverunt.* Philoſtratus in vit. Apollonii.

Phryna, meretrix apud Athenas, de quâ Quintil. 2. 15. *Et Phrynen non Hyperides actione, quanquam admirabili, ſed conſpectu corporis, quod illa ſpecioſiſſimum alioqui deductâ nudaverat tunicâ, putant periculo liberatam.* Athenæus lib. 13. ex ſexto κωμῳδουμένων Herodici refert duas fuiſſe *Phrynas*, quarum una à rhetoribus dicta ſit Σηπὸς, ἀπὸ τῆς σήψεως, quia amatores ſuos quaſi cribro cerneret, & fortunis excuteret. Altera Theſpiaca, adeo opulenta, ut Thebarum ſe mœnia inſtauraturam ſponderet, dummodo hoc aſcribere vellent Thebani: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΕΝ ΚΑΤΕΣΚΑΨΕΝ, ΑΝΕΣΤΗΣΕ ΔΕ ΦΡΥΝΗ Η ΕΤΑΙΡΑ. Propertius:

Nec quæ deletas potuit componere Thebas,
Phryne tam multis facta beata viris.

Phrynicus, Athenienſis, Tragicus, Theſpidis diſcipulus, qui primus vultum fœmineum protulit in ſcenam, & tetrametrum reperit, filium habuit Polypragmonem, poetam & ipſum Tragicum: docuit tragœdias novem. Alter item Athenienſis, Comicus, inter ſecundos antiquæ Comœdiæ, qui docuit fabulam unam. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 24. & pag. 35. Alius Bithynicus Sophiſta qui ſcripſit de Atticis dictionibus à Nunneſio editis. Item Lacedæmoniorum proditor, quem vetus Comœdia notavit, de quo extat proverbium. *Phrynichi lucta.*

Phrynondas, hoſpes Athenienſis: homo verſutus, maleficus impoſtor, ſummus rerum malarum artifex, adeo ut quoties inſigniter malum accipi volebant antiqui, *Phrynondam* appellabant. Vide Proverb. *Phrynondas alter* apud Eraſmum.

Phryxus, vel potius *Phrixus*, Athamantis & Nepheles filius, qui unà cum ſorore Helle, cum defunctâ matre Inûs novercæ inſidias timeret, conſcenſo aurei velleris ariete, quem antea à matre, ut quidam volunt, ut alii, à patre acceperat, pontum eâ parte, quâ anguſtior eſt, transfretare cœpit. Sed Helle ſtrepitu in pontum decidit, & ſubmerſa eſt, à quâ deinde pars illa maris *Helleſpontus* dicta eſt: Phrixus vero incolumis in Colchos ad Æetam regem pervenit, ubi arietem Jovi, vel, ut aliis placet, Marti immolavit, velluſque illud aureum in templo ſuſpendit, quod poſtea Jaſon Medeæ arte adjutus abſtulit. Aries vero inter ſidera locatus, priſtinam effigiem tenuit, qui à *Phrixo*, *Phrixeus* appellatus. Apollon. lib. 2.

Ἀσπερχὲς δοχέω τι ἀκήδετε κ) πάμπαν αὐτοὶ
Φείξον, ὅσις πολίηδεν ἀνήλυθεν Ἀσίηθεν
Καὶ ἐπιμὶξ ἐβάλοντο, τὰ ῥα χρύσειον ἔδρακεν
Ἕρμείας, &c.

Ovidius in Ep. Leandri:

Fluctibus immodicis Athamantidos æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina mersâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſsâ locus hic infamis ab Helle:
Utque mihi parcat, nomine crimen habet.
Invideo Phrixo, quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Manilius lib. 4. Aſtronomicon:

——*Teſtis tibi laniger ipſe,*
Cum vitreum findens aurato vellere pontum
Orbatumque ſuâ Phrixum per fata ſorore
Phaſidos ad ripas & Colchida regna revexit.

Columella, lib. 10.

Mox ubi Nubigenæ Phrixi nec portitor Helles.

Stat. Theb. 5.

Gentibus æquorei redierunt vellera Phrixi.

Martialis 8. 28.

Non Athamanteo potius me mirer in auro,
Æolium dones ſi mihi Phrixe pecus.

Idem ibidem ep. 51.

Stat caper Æolio Thebani vellere Phrixi
Cultus: ab hoc mallet vecta fuiſſe ſoror.

Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 9.

Pothus, Vulcanus dictus eſt, quatenus ſine mendacio peragit omnia, & artificioſè ſimul cum veritate. Gyrald. Syntag. 13.

Phylarchus, vel *Philarchus* hiſtoricus Græcus de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 111.

Phyllis, Lycurgi, Thracum regis filia, quæ Demophoonta, Theſei filium, ex Trojano bello redeuntem, hoſpitio lectoque excepit, acceptâ prius ab eo fide, ut domi cum ſuis rebus ſeſe uxorem duceret. Profectus itaque Demophoon cum ultra ſtatutum tempus variis diſtrictus negotiis in patriâ detineretur, Phyllis & amoris impatientiâ, & doloris impulſu, quod ſe ſpretam crederet, laqueo vitam finivit, & converſa eſt in arborem amygdalum ſine foliis. Poſtea reverſus Demophoon, re cognitâ, amplexus eſt truncum, qui velut ſponſi ſentiens adventum folia emiſit. Unde etiam *phylla* dicta ſunt folia, à *Phyllide* ſc. quæ antea *petala* dicebantur. Item puellæ ruſticæ nomen apud Virg. in Eclogis:

Phyllida amo ante alias.

Item *Phyllis*, nutrix Domitiani Imp. Sueton. in Vita Dom. cap. 17. *Cadaver ejus populari ſandapilâ per veſpillones exportatum, Phyllis nutrix in ſuburbano ſuo Latinâ vitâ funeravit.*

Phytalmius, Neptunus à Trœzeniis ſic dictus, à quibus extra muros templum Neptuno erectum fuerat, quod eorum precibus motus non amplius aquam ſalſam frugibus inſpergeret. Heſychius idem cognomen Jovi tribuit, qui à poetis *hominum ſator atque Deorum* vocari ſolet. Eſt autem φύειν idem quod *ſerere*, ſeu *plantare*.

Picumnus, Deus, qui in ſacris Romanis adhibebatur. Æmilius Macer in Theogoniâ.

Picus, rex Latinorum, Saturni fil. Fauni pater, Latini regis avus, auguriorum peritiſſimus, qui à Circe adamatus, cùm ſpreto ejus conjugio, Carmentem Nympham duxiſſet uxorem, ab iratâ Deâ, virgâ percuſſus fertur, & mutatus in avem ſui nominis. Quod idcirco fingi creditur, quoniam primus hâc ave uſus eſt auſpiciis, de quo ſatis prolixe Ovid. Met. 14. quam fabulam Virgilius in tres verſus optimè contraxit. Æn. 7.

——*Lævâque ancile gerebat*
Picus equûm domitor: quem capta cupidine conjux
Aurea percuſſum virga, verſumque venenis
Fecit avem Circe, ſparſitque coloribus alas.

Feſtus: *Picus rex pico ave utebatur, ut Verrius ait, ob augurium, à quo ſic dictus.*

Pierides, Muſæ ſic dictæ vel à *Piero* monte, ut Feſtus, Cicero: vel à civitate, aut regione, ut Stephanus: vel à monte, ſive Thraciæ, ut Interpres Apollonii; ſive Macedoniæ, ut Schol. Heſiodi; vel à patre *Piero*, ut Ovidius: vel à *Piero* vetuſtiſſimo Poetâ, qui plurimum Muſas celebravit. Copioſius autem hæc Lilius Gyraldus Syntagm. 7. De la Cerda.

Pierus, Macedo quidam prædives, qui ex Eurippe uxore 9. ſuſcepit filias, quæ Muſas ad certamen cantus provocare auſæ, & ab illis ſuperatæ in totidem picas mutatæ ſunt; unde poſtea Muſæ earum nomen, veluti trophæum uſurpantes, *Pierides* vocabantur.

Pigres vel *Tigres*, Artemiſiæ frater, qui Iliados ſingulis verſibus hexametris pentametrum de ſuo ſubjunxit, atque ita Iliaden in Elegiam convertit. Etiam ei, ut ex Suidâ conſtat, tribuerunt margiten & Βατραχομυομαχίαν, atque alia. Aliis eſt Tigrerus. Sane & H. Steph. lib. 2. Schediaſmate 22. refert ſe in exemplar quoddam incidiſſe ubi adſcriptum foret Batrachomyomachiæ nomen Pigreti vel Tigreti Cari.

Pont. *Pilatus*, Judææ procurator à Romanis conſtitutus, qui Chriſtum morti adjudicavit. Mat. 27. Tacitus Annal. 13. *Auctor nominis ejus Chreſtus, qui Tiberio imperitante per procuratorem Pontium Pilatum ſupplicio affectus erat.* Cedrenus: Πόντιος Πιλάτος ὁ τῆς Ἰουδαίας Καίσαρος ποικίλαις ἀνιαπτοῦσι συμφοραῖς, ὡς φασιν οἱ τὰ Ῥωμαίων συγγραψάμενοι, αὐτοφονόντης ἑαυτῷ ἐγένετο. Οἱ δὲ Μαρίαν Μαγδαληνὴν λέγουσι κατ' αὐτοῦ τοῦ Καίσαρος ὑπὲρ τῆς χειρὸς ἀφεσιλθεῖν, ὃς δίκαιον βοῶν ἀποδόρτω τοῦτον μὴ μετ' ἀλάστορος καὶ ἐγκλήτης καὶ πάντως (ὡς ὄζιν ἔθος Ῥωμαίοις) ἐγκλείσας καὶ εἰς καῦσιν ἡλίῳ θεῖς ἀπέκλεισεν. Οἱ δὲ ὡς ἀσκὸν μᾶλλον αὐτὸν λέγουσιν ἐνδαρθῆναι καὶ ὕπως ἀποθανεῖν.

Pilumnus, Jovis fil. ejus Apuliæ partis, quæ poſtea Daunia dicta eſt, rex, qui Danaen Acriſii filiam ad Apulum littus unà cum Perſeo filio delatam, uxorem duxit, & Dauniam ex eâ ſuſcepit Turni patrem. Servius *Picumnum* & *Pilumnum* fratres fuiſſe ait, quorum ille ſtercorandorum agrorum uſum invenerit, unde & *Sterculinus* eſt: Pilumnus vero *pilandi* frumenti rationem, unde & *pilum* ab ipſo nomen volunt accepiſſe.

Pinarius, & *Potitius*. Arcadiæ duo ſenes, quibus, qualiter coli vellet, oſtendit Hercules, ſc. ut mane & veſperi ei ſacrificaretur. Perfecto itaque matutino ſacrificio, cum circa Solis occaſum eſſent ſacra repetenda, Potitius prior advenit, Pinarius poſtea extis comeſis. Unde iratus Hercules ſtatuit ut Pinariorum familia tantum miniſtra eſſet, epulantibus Potitiis & complentibus ſacra, unde & *Pinarii* dicti ſunt, ἀπὸ τοῦ πεινῆν, i. e. *à fame*. Nam ſenem illum

Pinarium

Pinarium conſtat alio nomine nuncupatum, Servius. Virg. Æn. 8.

——*Primuſque Potitius auctor,*
Et domus Herculei cuſtos Pinaria ſacri.

M. Pinarius Poſca, Prætor, an U. C. 572. Sardiniam tenuit, Corſos in Corſicâ domuit, 2 millibus eorum in acie cæſis, quâ clade compulſi illi obſides dederunt, & ceræ centum millia pondo. In Sardiniâ ſimiliter contra Iluenſes ſecunda prælia fecit. Idem cum legem Annalem ferret, diſſuaſor M. Servilius: *Dic mihi*, inquit, *M. Pinari, num ſi contra te dixero mihi maledicturus, ut cæteris feciſti? Ut ſementem feceris*, inquit, *ita metes.* Cic. 2. de Orat. ubi perperam *Ruſca* legitur.

Pinarius Natta in Jul. Montanum, *ortus & occaſus* ſubinde inſerentem, quum quidam illum audiendum negaſſet: *At ego*, inquit, *paratus ſum illum audire ab ortu uſque ad occaſum.* Sen. ep. 123.

Pindarus, Poeta Thebanus, Lyricorum apud Græcos princeps, Æſchylo Tragico æqualis. Scripſit linguâ Doricâ *Olympia*, *Pythia*, *Nemea* & *Iſthmia*, quæ etiam hodie extant. Fertur imprimis ſublimis verborumque & ſententiarum copiâ, unde & inimitabilem eſſe affirmabat Horatius lib. 4. Od. 2. Lacedæmonii in reliquam Bœotiam ſævientes, Thebis in Pindari gratiam pepercerunt. Huic etiam tantum tribuit Alex. M. ut cum Thebas everteret, ac in omnes ſine diſcrimine ſæviret, unius Pindari penatibus, familiæque parci juſſerit. Cum in quodam aſmate his verbis Athenas laudaſſet: Αἵτε λιπαρεῖ κὴ ἀοίδιμοι Ἑλλάδ Ἱρεισμ' Ἀθῆναι· à ſuis civibus pecuniâ multatus eſt, quod alienis potius quam ſuis, tantum laudis dediſſet. Hoc ubi reſciviſſent Athenienſes, & duplum pecuniæ miſerunt, quæ exigebatur, & ante regiam porticum æneam Statuam poſuerunt ſedentis figuræ cum pallio & diademate Lyram tenentis, librumque apertum ſuper genua. Pauſan. De morte ejus tradidit Valerius, quòd in gremio pueri adamati expirarit. Verum de Pindaro, cæteriſque Græcis ac Latinis Poetis, quorum ſcripta extant, nos alibi plura.

Pindarus, Epheſiorum tyrannus, qui Epheſo in captivitatis diſcrimine verſanti à Cræſo avunculo ſuo juſſus diſcedere, ſucceſſit in Peloponneſum cum parte ſubſtantiæ, Paſidi cuidam tum filii tutelâ, tum bonorum curâ delegatam. Ælian. ποικιλ. l. 3. c. 26.

Pindarus Thebanus inſcribitur Poeta quidam nominis incerti qui carmine Heroico panxit hiſtoriam belli Trojani. Primus eum edidit Laur. Abſtemius cum Maphæi Vegii Aſtyanacte & quibuſdam epigrammatis. Exinde Hagenoæ is, & poſtea Baſileæ prodiit *Auctor antiquus & ingenio ſatis bono* vocatur à Barthio Adverſ. 19. 12. & *Legi digniſſimus* 59. 1. Vide eum 58. 14.

Pirithous, Ixionis fil. non ex Nube, quemadmodum Centauri, ſed ex legitimâ uxore, firmiſſimo amicitiæ fœdere Theſeo conjunctus, cujus etiam ope Centauros, qui ſibi Hippodamen ſponſam præripere conabantur, ſuperavit. Mortuâ vero Hippodame, ita illi cum Theſeo convenit, ut uxorem, niſi ex Jove natam, nullam ducerent: & cum jam Theſeus Helenam Jovis & Ledæ filiam rapuiſſet, nec alia eo tempore noſceretur quæ Jovis eſſet, præter Proſerpinam, Plutonis conjugem ad rapiendam illam ſimul profecti ſunt ad inferos. Verum Pirithous primo impetu à Cerbero interfectus eſt: cui cum Theſeus opem ferre conaretur, ab eo in catenis eſt ſervatus, donec Hercules ab Euryſtheo ad inferos miſſus eum liberavit. Horatius:

Nec Lethæa valet Theſeus abrumpere charo,
Vincula Pirithoo.——

Papinius Theb. 8.

——*Me Pirithoi temerarius ardor*
Tentat, & audaci Theſeus juratus amico?

Rectè *temerarius ardor*; Stuprum enim Proſerpinæ aut conjugium affectabat. Virg. Æn. 6.

——*Nec Theſea Pirithoumque,*
Qui Dominam ditis thalamo deducere adorti.

Apollodorus lib. 2. de Hercule (quem etiam una cum Theſeo & Piritho conjungit Virgilius) Πλησίον δὲ ἦν ἅδε πυλῶν γεώδης, Θησέα δ' ἔφη, κὴ Πειρίθων ἃ Περσεφόνης μνηςὸν γάμον, κὴ διὰ τέτο λέληθα. Lucianus Charidemo: Ὁ Θησεὺς κοινωνῶν αὐτῷ ἃ ἀρπαγῆς Πειρίθων παρέλαβεν, βία λαβὼν ἃ Ἑλένην τὴν παῖδος εἰς Ἀφιδναν ἐκόμισε ἃ Ἀττικῆς, κὴ τοσαύτην ἐχὲ χάριν αὐτῷ ἃ συμμαχίας ταύτης, ὥσ' ὅπως ἐρίλοιτο ἃ ἅπαντα χέοιτο, ὅτε κὴ τοὺς ὀπλομάχους παρέδωκα ἡμῖς ἃ Θησέως κὴ Πιτθέως φιλίαν, ἐπειδὴ δὲ ἔδει κἀκεῖνον ἐν ἅδε ἡμῖς ἃ Δήμητρ μυησάμενον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ ἀδρανῶν ἐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν ἃ πείρας ὑποχθὰς καταπέσαι σωηκολούθησεν αὐτῷ, &c. Theſei & Pirithoi amicitia in proverbium jampridem abiit. Auctorum itaque hâc in re teſtimoniis ſupersedebimus, hoc tantum impræſentiarum annotantes, ſcilicet, horum disjunctionem monſtroſiſſimis ingeniis adſcribi. Martial. 7. 23.

Te fingente nefas Pyladen odiſſet Oreſtes,
Theſea Pirithoi diſtituiſſet amor.

Claud. lib. 1. in Ruf.

Talem progenies hominum ſi priſca tuliſſet,
Pirithoum fugeret Theſeus, offenſus Oreſtem
Deſereret Pylades, odiſſet Caſtora Pollux.

Auſon. ad Pont. Paulinum epiſt. 24.

Impie Pirithoo disjungere Theſea poſſes,
Euryalumque ſuo ſocium ſeccrnere Niſo:
Te ſuadente fugam Pylades liqui ſſet Oreſten,
Nec cuſtodiſſet Siculus vadimonia Damon.

Piſander, Camireus. (Camirus autem Rhodi civitas eſt.) Eumoli tempore poeta, ut nonnullis placet, ant quior Heſiodo. Vide Voſſ. P. Gr. p. 15.

Piſander, Lycaonius ſub Alex. Mammeæ verſificator, ſcripſit variam hiſtoriam.

Piſander, Nectoris filius. Suidas. Et unus procorum Penelopes. Ovid. Epiſt. 1.

Quid tibi Piſandrum, Polybumq; Medontaque dirum,
Eurymachique avidas, Antinoique manus.

Piſides. Vide *Georgius.*

Piſiſtratus, Hippocratis fil. Athenienſis tyrannus clarus genere, eloquentiâ vero tantâ, ut eâ deliniti Athenienſes, libertate, quâ nihil charius habebant, ſe ſponte exuerunt, iliuſque facundiæ ſanctitatem Solonis, qui Numen fuerat civitatis, poſthaberent. Artes liberales maximè fovit. Bibliothecam primus Athenis publicavit, quam Xerxes urbe potitus ad Perſas tranſtulit. Eam deinde multis poſt annis Seleucus Nicanor reſtituendam curavit. Trogus. Floruit tempore Servii Tulli Rom. regis. Videndus omnino Meurſii *Piſiſtratus.*

Piſiſtratus, Orchomenioruin rex, cùm nobilitatem odio inſectaretur, plebis ſtudioſus erat, quare in Senatu eum necare decreverunt. Diſcerptum igitur, intra ſinus condunt, ac ſolum emundant. Plebeia dehinc multitudo, concepta ſuſpicione, in curiam advolat. Regis autem fil. ætate minor, nomine Teleſimachus, conſpirationis conſcius, ex curiâ turbam extraxit. Patrem enim ſupra mortalem ſpeciem ad Piſæum mont. magnâ velocitate, deferri commentus eſt, eâque fraude plebem obduxit. Plut. Paral.

Piſones, nobiles Romani, ex Numæ Pompilii familiâ, ſic dicti, vel à *piſo*, ut à *lente*, *Lentuli*; vel à *pinſendo*, uti Plinius cenſet, cum quo & auctor Panegyrici ad Piſonem facit, quando ſcribit:

——*Nam quid memorare neceſſe eſt*
Ut domus à Calpo nomen Calpurnia ducat?
Claraque Piſonis tulerit cognomina prima
Fumida calloſâ cum pinſeret hordea dextrâ?

Fuit autem Calpurniæ gentis cognomen. Hinc *Piſonianus*, ut *Piſonianum vitium*, i. e. mira libido loquendi; quo vitio laboravit L. Piſo. B. Hieronymus ad Oceanum: *Primum ſpinoſulus noſter obmutuit: deinde Piſoniano vitio, cum loqui neſciret, tacere non potuit.*

Piſtor, Jupiter dictus eſt, quòd Romanos, quo tempore à Gallis obſeſſi propter famem de deditione cogitabant, in ſomnis admoniſſet, ut ex omni frumento quod habebant, panes facerent, eoſque in hoſtium caſtra jacerent. Ita enim futurum, ut deſperatâ victoriâ Galli animis conciderent, atque ipſi ſuperatis hoſtibus obſidione liberarentur. Ovid. Faſt. 6.

Eſſe Ceres viſa eſt; jaciunt Cerealia dona,
Facta ſuper galeas longaque ſcuta ſonant.
Poſſe fame vinci ſpes excidit, hoſte repulſo
Candida Piſtori ponitur ara Jovi.

Pitho, dea ſuadæ, illa dicendi præſes, quam Ennius *Suadam*, Quintilianus *perſuadendi ideam*, Horatius *Suadelam*, & Cicero *leporem* vocat. Plin. Colebatur & Diana cognomine *Pitho* Corinthi: Coluthus Theb. de Rapt. Helen.

Καὶ ςέρ ἀσκήσασα γαμήλιον ἅλυδι Πειθώ.

Item una ex Atlantidibus.

Pitholeon, Rhodius, poeta trivialis & abjectus, qui cùm in confinio utriuſque linguæ natus eſſet, confuſo ſermone epigrammata quædam ſutilia conſcripſit, in quibus perquam ridiculè Græca Latinis miſcuit, cujus mem. Horat. 1. Serm. Sat. 10.

Pittacus, Phi'oſophus Mitylenæus, unus ex ſeptem Græciæ ſapientibus, qui ex Lesbo tyrannum Melanchrum depulit exortoque deinde inter Athenienſes, Mitylenæoſque bello, Phrynonem hoſtium ducem ad ſingulare certamen provocavit, retique quod occultè ſecum attulerat implicitum facile ſuperavit, quâ ex pugnâ Retiariorum, & Mirmillonum factiones originem ſumpſiſſe putantur. Fuit autem tempore Cræſi regis. Hujus illud: *Providere oportet, ne caſus veniant; ſi forte venerint æquo animo tolerare.* Fuit alius *Pittacus* legiſlator (Phavorinus & Demetrius in Homonymis) qui minor

eſt appellatus. Ælianus de Var. hiſt. *Pittacum* quendam commemorat, qui de molâ piſcinâ encomium conſcripſit, ut in parvo argumento vim dicendi oſtentaret.

Pittheus, Theſei avus maternus, qui Trœzene regnavit, de quo Plut. in Theſeo. Hinc *Pittheis*, patronymicum fœminum, quo poetæ utuntur pro Æthrâ Pitthei filiâ matre Theſei. Ovid. in ep. Ariad. Theſeo:

Nec pater eſt Ægeus, nec tu Pittheidos Æthræ
Filius.

Pitylius. Suidas in Ἐπιγλωσσίς. *Pityllum* aiunt, cognomento Tenthem, vaginam linguæ membranaceam, geſſiſſe, & muniſſe linguam ad perfruendas voluptates. Fertur etiam digitalibus adhibitis eſitaſſe chelonia, ut illa calidiſſima linguæ ingereret.

Pius, Metellus ſic dictus à Furio Tribuno reditum exoravit. Antonius quoque Imp. *Pius* dictus eſt, quòd animum à belli ferocitate alienum haberet, malletque vivum, ut aiebat, civem ſervare, quam 1000. hoſtes trucidare. Dio. Alex. lib. 1. cap. 9.

Placilla, Theodoſii Magni Imp. uxor, non regni faſtigiis elata eſt, ſed potius amore ſuccenſa divino. Repente ergo, ut venit ad purpuram, claudorum atque debilium maximam habebat curam, non ſervis, non aliis miniſtris utens, ſed per ſeipſam agens, & ad eorum habitacula veniens, dans unicuique quod opus haberet. Sic etiam per Eccleſiarum xenodochia diſcurrens, ſuis manibus miniſtravit infirmis, ollas eorum tergens, jus guſtans, efferens cochlearia, panem frangens, ciboſque adminiſtrans, calices abluens, & alia cuncta faciens, quæ ſervis & ancillis mos eſt ſolenniter operari. Illis autem qui ei talia nitebantur prohibere, dicebat: Aurum diſtribuere, imperii eſt opus: Ego autem pro ipſo imperio hoc opus offero bona mihi omnia conferenti. Nam viro ſuo ſæpe dicere erat ſolita. *Oportet te ſemper marite, cogitare quid prodem fueris, quid modo ſis: Hæc ſi ſemper cogitaveris, ingratus benefactori non eris, ſed imperium quod ſuſcepiſti, legitimè gubernabis, & harum rerum placabis authorem.* Theodoret. Eccl. Hiſt. 9. 31.

Planudes Maximus, Monachus, unus ex conſervatoribus Græcæ linguæ. Tranſtulit Græcè libellum de moribus regendis, qui *Cato* inſcribitur. Convertit & in eandem linguam opera D. Auguſtini annis aliquot ante Conſtantinopolim captam. Dicitur & fabulas, quæ Æſopi nomine circumferuntur collegiſſe. E Latino certe in Græcum tranſtulit Ovidii Metamorphoſes, & Heroidas, Macrobii Saturnalia, & Somnium Scipionis. Collegit & libros ſeptem Epigrammatum Græcorum qui extant. Mortuus eſt antequam Conſtantinopolis à Turcis capta eſt. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 83, 84.

B. *Platina*, ſcripſit 3. libros de rebus urbis Mantuæ, & familiâ Gonzagæ, teſte Geſnero. Sed imprimis innotuit opere de Vitis Pontificum, uſque ad Paulum 2. à quo in carcerem conjectus & totis 4. menſibus detentus fuit, cum Pomponii Læti, aliorumque eruditorum cauſam defendendam ſuſcepiſſet. Opus vero ſuum dedicavit Xyſto 4. à quo præfectus erat Bibliothecæ Vaticanæ. Obiit Romæ A. D. 1481. Volaterrani de eodem judicium hujuſmodi eſt: *Virum fuiſſe gravem, & procul mendacio, eoque admiratione digniorem, quod jam provectâ ætate, ac tyrocinio poſito, quod totum militiæ prius tradiderat, literas didicit.* Eraſmus de eo ſic ſcribit in Ciceroniano ſuo: *In hiſtoria valiturus erat, ſi natus fuiſſet argumentum felicius. In optimo Cive & Panegyrico nonnihil accedit ad Ciceronis imaginem, ſed tanto intervallo ut hoc nomen non promereatur eruditorum calculis: alioqui vir doctus, facundus, &, ni fallor, bonus.* Floridus Sabinus: *Summorum Pontificum vitam eleganter ſcripſit, eoque immortalem gloriam ſibi peperit.* Mirum autem poſt Pontificum vitas de re Culinariâ ſcribere voluiſſe; quod epigrammate quodam feſtivè ridet Sannazarius. Voſſius.

Plato, Philoſophus inſignis, ſectæ Academicæ princeps, Ariſtonis & Parectoniæ fil. ex humerorum *latitudine* ſic dictus, cum antea ex avi nomine *Ariſtocles* vocaretur. Hic adhuc adoleſcens palæſtrâ ſe exercuit; picturæ operam dedit, Tragœdiaſque & poemata quædam conſcripſit. Poſt hæc ad Socratem ſe contulit, ſub quo brevi tantum in philoſophiâ profecit, ut non immerito *divinus Plato*, & *Philoſophorum Homerus* fuerit appellatus. Is quod ad Dialecticam pertinet, primus res ipſas diſtinxit, quo modo plurimas, quas habuere antiqui, dubitationes ſuſtulit. Fuit varius, multiplex, ac tantæ eloquentiæ, ut Jovem (ſi Græcè voluiſſet) Platonicè loquuturum philoſophi dicerent. Peccat autem eo (inquit Voſſius) quòd multùm gaudet metaphoris, iiſque non verecundis, ſed audacibus, & planè poeticis, atque φορτικῆς: Philoſophiæ ſiquidem magis convenit dictio propria, aut tralationes receptæ, & uſitatæ. Ad poeticam autem dictionem prope accedere Platonem, non Ariſtotelis modo judicium eſt, ſed & Dionyſii Halicarnaſſenſis. Imo in dialogis ſuis poeticè magis loquitur, quam Comœdia facit, ut multos ſenſiſſe, teſtis eſt Cicero in Bruto. Athenis, uti diximus, primum Socrati dedit operam; deinde cum licuit per ætatem, in Italiam projectus eſt, ut Pythagoreos audiret, ubi Philolai Crotoniatæ librum de ſecta Pythagoreâ centum minis etiam in rei familiaris difficultate mercatus eſt, ex quibus multa in ſuum Timæum tranſtulit. In Ægyptum deinde properans, oleum ſecum mercaturæ gratiâ vexit, ut viatico ſuppediteret, ubi libros Moſis legiſſe creditur. Ter in Siciliam navigavit, primum Ætnæ flagrantis viſendæ gratiâ, ut Apuleius ait. Reverſus, apud Æginam captus eſt à piratis, ac minis 30. venundatus; deinde à Nicete Cyrenæo redemptus. Iterum rediit ſub juniore Dionyſio, ope liberandi Siciliam. Sed paulo poſt, expulſo Dione, & ipſe ſuſpectus remigravit. Tertiò cum maximè nollet, rogatus ab Archytâ, ut Dionem tyranno reconciliaret, iter ingreſſus, ab eodem Dionyſio obviam procedente, quadrigis exceptus eſt. Demum in ſuſpicionem veniens, vix rogante, & ſpondente pro eo Archytâ, dimiſſus. Anno ætatis 81. placidiſſimo deceſſit obitu, ut Cicero & Seneca tradunt, ut Laertius vero, in nuptiis diſcumbens. Pulcrum eſt quod de illo refert Sen. lib. 2. de Ira: Non potuit impetrare à ſe Plato tempus, cum ſervo ſuo iraſceretur, ſed ponere illum ſtatim tunicâ, & præbere ſcapulas verberibus juſſit, ſuâ manu ipſe percuſſurus. Poſtquam intellexit iraſci ſe, ſicut ſuſtulerat manum ſuſpenſam detinebat & ſtabat percuſſuro ſimilis. Interrogatus deinde, ab amico, qui forte interveneraat, quid ageret: *Exigo*, inquit, *pœnas ab iracundo.* Velut ſtupens geſtum illum ſævituri deformitem ſapienti viro ſervabat, oblitus jam ſervi; quia alium, quem potius caſtigaret, invenerat. Itaque abſtulit ſibi in ſuos poteſtatem, & ob quoddam peccatum commotior, Tu, inquit, Speuſippe ſervulum iſtum verberibus objurga, nam ego iraſcor. Hæc ille, memoriali tamen errore; nam Xenocratem alloquebatur Plato. Diogenes: Ἐσκωπτόν ποτε Ξενοκράτην, εἶπε, μαστιγοῦσι παῖδα, αὐτὸν δὲ μὴ δυναῖς διὰ τὸ ὀργίζῃ. Sed & in Stobæo legas: Πλάτων ὀργιζόμενός ποτε τῷ οἰκέτῃ, ὁπόταν Ξενοκράτης, λαβών, ἔφη, τοῦτον μαστιγώτω, ἐγὼ γὰρ ὀργίζομαι. Denique Plut. De lib. educ. & Val. Max. lib. 4. idem de Xenocrate tradunt. Famulos ejus quod ſpectat, ita Sen. de Conſ. *Unum fuiſſe Homero ſervum, tres Platoni.* Imo quatuor, & famulam unam, ex ipſo Platonis (in Laertio) Teſtamento: *Dianam dimitto liberam, ſervos relinquo Tychonem, Bietam, Apolloniadem, & Dionyſium.* Idem Sen. ep. 44. *Platonem non accepit nobilem philoſophia, ſed fecit.* Alii vero contra, & aſſenſu traditum Platonem nobilem utrinque fuiſſe. Apul. de Dogm. Plat. *Ariſto ei fuiſſe pater dictus eſt*: cæterum Perictyone Glauci filia mater fuit. Et de utroque nobilitas ſatis clara. Nam Ariſto pater per Codrum ab ipſo Neptuno originem duxit: ab Solone *ſapientiſſimo maternus derivatus eſt ſanguis.* Hæc ipſa Laertius, atque alii tradiderunt: & puer adeo *aurum nobilitatis inſigne in auriculâ geſtavit*, ſcriptum eidem Apuleio. Quomodo ergo non nobilem accepit? Sed cape & adjuva, non ſic nobilem celebremque. Sen ep. 47. *Neſcis quâ ætate Hecuba* ſervire cœpit, quâ Crœſus, quâ Darii mater, quâ Plato, quâ Diogenes? *quâ Plato*, Quem Dionyſius libertate ejus offenſus, Polidi Lacedæmonio vendendum tradidit, quod fecit, & adductum in Æginam, Anniceri Cyrenaico 20. minis vendidit: qui illico tamen Athenas, ad amicos liberum eum remiſit. Sen. Ep. 58. Plato ipſe ſe ad ſenectutem diligentiâ protulit, erat quidem corpus validum ac forte ſortitus & illi nomen latitudo pectoris fecit. Unde Apuleius: Platoni habitudo corporis cognomentum dedit, namque Ariſtocles prius nominatus. Pergit Sen. Nam hoc ſcis puto, Platoni diligentiæ ſuæ beneficio contigiſſe, quod natali ſuo deceſſit, & annum unum atque octogeſimum implevit ſine ulla deductione. Hæc ille. Convenit autem cum Athenæo qui ad an. 82. perveniſſe prodidit lib. 5. Item Cenſorino, qui ait: Magnos viros non prius vitâ exceſſiſſe quin ad annum illum 81. pervenerint; in quo Plato finem vitæ & legitimum eſſe exiſtimavit, & habuit. Idem Suidas. At Neanthes apud Laert. annos 84. eidem adſcribit. Horatius:

Pythagoran, Anytique reum, doctumque Platonem.

Plinius eum *ſapientiæ antiſtitem* vocat. *Sublimis apex philoſophorum & columen* dicitur Arnobio adverſus Gentes lib. 1. Quin & Cicero philoſophorum aliquem laudans, *ſemper*, inquit, *excipio Platonem.* Cum parvulus aliquando dormiret, apes, facundiæ omen, in labellis ejus conſederunt. *Philoſophorum quis dubitet Platonem eſſe præcipuum, ſive acumine diſſerendi, ſive eloquendi facultate divinâ quâdam & Homerica? Multum enim ſupra poſitum rationem, & quam pedeſtrem Græci vocant, ſurgit: ut mihi non hominis ingenio, ſed quodam Delphico videatur oraculo inſtructus.* Ita de eo Quintilianus lib. 10. cap. 1. Juſtinus Martyr Apol. 2.

probat

probat Platonem, quicquid veri docuerit, ex Moſis, aliorumque Prophetarum doctrinâ hauſiſſe. Idem in Paræn. dicit Platonem à Moſe & Prophetis doctrinam de uno Deo accepiſſe. Clemens Pædag. 2. 1. *Plato*, inquit, *veritatem Philoſophorum ita ſectatus eſt, ut Hebraicæ veritatis excitarit ſcintillam.* Et 3. 1. Ζηλωτὴς Μωυσέως ὁ πάντα ἄεσ Πλάτων. Idem Strom. 1. *Plato ex Hebræis eſt philoſophus.* Ibidem ait ex Moſe Platonem plurima ſumpſiſſe, eorumque quæ in legibus Moſaicis dicuntur, fuiſſe admodum ſtudioſum. Ibidem. *Plato*, inquit, *non negat ſe præſtantiſſima quæque in Philoſophiâ à Barbaris mercatum.* Ibidem, Numenius, Philoſophus Pythagoræus, ſcribit. Τί γὰρ ἐστὶ Πλάτων, ἢ Μωσῆς Ἀττικίζων.

Plato, alter Athenienſis, poeta priſcæ Comœdiæ, tempore Ariſtophanis, cujus fabulas Suidas & Athenæus commemorant. Vide Voſſ. P. Gr. p. 30. Tres item alios Diog. Laert. recenſet: unum Rhodium Philoſophum, diſcipulum Panætii: alium Peripateticum, de ludo Ariſtotelis: tertium Praxiphanis diſcipulum. Alius denique Martyr, qui pro fide Chriſtianâ, imperante Maximiano, paſſus eſt, paternamque hæreditatem, dum viveret, pauperibus eſt largitus.

Plautius, Romanus quidam quum ob uxoris obitum dolore incredibili torqueretur, mortemque appeteret, in rogum ſe conjecit, quem togatum, calceatumque corpori uxoris junxerunt amici. Val. Max. de amore conjugali. Item Poeta Comicus. Gellius lib. 3. cap. 3.

Plautius, Poeta Comicus, patriâ Sarſinas, *Plotus* ab initio, teſte Feſto, appellatus à pedum *planitie*, quos *Plotes* Umbri vocant. Vixit Pacuvii, Attiique ætate, nempe extremis aliquot annis belli Punici 2. ſive Annibalici, ac proximis 17. Nec enim poſſum aſſentire B. Hieronymo in Chronicis, qui ſic ſcribit ad ann. 1. Olymp. 146. *Plautus ex Umbria Sarſinas Romæ moritur, qui propter annonæ difficultatem ad molas manuarias piſtorem ſe locaverat. Ibi quoties ab opere vacaſſet, ſcribere fabulas ſolitus, ac vendere.* Is annus erat U. C. 555. quo Coſſ. erant Serv. Sulpicius Galba Max. & C. Aurelius Cotta. Id ab Hieronymo ex Tranquillo exſcriptum ait Scaliger in Animadverſ. Sed difficulter credo ita ſcripſiſſe Tranquillum. Nam annis poſt 13. ſuperfuiſſe ex Cicerone cognoſcimus, qui auctor eſt in Bruto, mortuum an. U. C. 570. P. Claudio Pulchro, & L. Porcio Licinio, h. e. Olymp. 149. Voſſius. Idem Cicero *urbano, ingenioſo & faceto genere jocandi refertum eum* ſcripſit. Et Varro ex Ælii Stilonis ſententiâ, *Muſas*, dixit, *Plautino ſermone locuturas fuiſſe, ſi Latinè loqui voluiſſent.* Hinc *Plautinus*. Horat.

At noſtri proavi Plautinos & numeros, &
Laudavere ſales, &c.

Plecuſa, ancillæ nomen. Martial. 2. 66.

Et cecidit ſectâ ſicta Plecuſa comâ.

Pleias, & *Pleiades*, Latinè *Vergiliæ* dicuntur, à veris temporis ſignificatione, quo navigatio incipitur, quemadmodum Græcis ἀπὸ τῦ πλεῖν, h. e. *à navigando* Πλειάδες nominantur, ut quidam volunt. Pleiadum enim ortus vernus navigationis tempus indicavit. Ovid. Faſt. 4.

Ore micant Tauri ſeptem radiantia flammis
Sidera, &c.

Poetæ filias faciunt Atlantis ex Pleione Nymphâ, ideoque *Atlantidas* Virgilius dixit, earumque nomina finxerunt, *Electram, Alcinoen, Celæno, Meropen, Steropen, Taygetam Maiam.* Valde autem inter ſe conſtipatæ ſunt hæ ſtellæ: Ergo S. Gregorius in Job lib. 29. cap. 27. *Pleiades ſtellæ* ἀπὸ τῦ πλείους, i. e. pluralitate dictæ ſunt. Unde *glomerabile ſidus* Manilius vocat. Propertius:

Pleiadum denſo cur coit igne chorus.

Ubi alii *ſpiſſo*. Seneca in Medeâ:

Et denſi latitant Pleiadum greges.

Hæ tempeſtatem concitare ſolent. Horat. lib. 4. Od. 14.

Indomitas prope qualis undas
Exercet Auſter, Pleiadum choro
Scindente nubes.

Propert. 2. 16.

Non hæc Pleiades faciunt nec aquoſus Orion.

Stat. 9. Theb.

——— *Cum Pleiadas haurit* (tempeſtas)
Aut nigrum trepidis impingit Oriona nautis.

Lucanus lib. 9.

Ibit & imbriferâ ſiccas cum Pleiade Thebas.

Claudianus:

———*Madidaque cadente Pleiade.*

Stat. Theb. 4.

———*Neque enim violentior exit*
Amnis humo, quum Taurum aut Pleiadas hauſit
aquoſas.

Idem primum ſyllabam corripuit Sylv. 1. 3.

Hæc per & Ægæas hyemes, Pleiadumque nivoſum
Sydus, & Oleniis dignum petiiſſe ſub aſtris.

Val. Flac. lib. 5.

———*Denſæque ſequuntur*
Pleiades, & madidis rorantes crinibus ignes.

Geminius, Elem. Aſtron. cap. 14. Αἱ πλειάδες λέγονται ἔχειν σί τινα τοιαύτην δύναμιν, ὥστε, ὑγρασίαν τινὰ σπεῖρε ἢ αἰθρίαν ἀπογεννᾶν, ἢ πάλιν ὀπτίλλουσι διρυς ἀρχὼ διασημαίνειν, ὅθεν καὶ Ἡσίοδός φησι.

Πληϊάδων Ἀτλαγενέων ὀπτιλλομένάων
Ἄρχεδ' ἀμήτε, ἀρότοιο ἢ δυσμένάων.

Οὐ δὲ ἢ τὰ ἔρια δύναιτο, παντελῶς γὰρ ἔστιν ἀπόπλανος. Ex Heſiodo autem Virgil. Geor. 1. ubi de ſemente tarris ac tritici:

Ante tibi Eoæ Atlantides abſcondantur.

Ex eodem quoque forſan Philo lib. de Opif. Mundi. Περὶ δὲ τῶν εἰρημένων καὶ ὁ περὶ Πλειάδων λόγος. Δωσιθέων δὲ αὐλακας ἀνατέμνον καιρὸς σπέρειν. Pherecydes has tradit ſeptem ſorores fuiſſe, Lycurgi filias ex Naxo inſ. Liberi patris nutrices, ab Jove inter ſidera relatas, ne vim ab Orione paterentur. Reliqui Atlantis filias faciunt. Ovidius ubi ſupra:

Pleiades incipiunt humeros relevare paternos,
Quæ ſeptem dici, ſex tamen eſſe ſolent.
Seu quod in amplexus ſex hinc venere Deorum:
Nam Steropen Marti concubuiſſe ferunt;
Neptuno Alcyonen, &, te formoſa, Celæno
Maian, & Electram Taygetamque Jovi.
Septima mortali Merope tibi Siſyphe miſit:
Pœnitet, & facti ſola pudore latet.

Hyginus lib. 2. Poet. Aſtronom. *Hæ numero ſeptem dicuntur, ſed nemo amplius quàm ſex videre poteſt: cujus cauſa proditur hæc; quòd de ſeptem, ſex cum immortalibus concubuerunt, tres cum Jove, duæ cum Neptuno, una cum Marte, reliqua autem Siſyphi uxor demonſtratur.* Vide Nat. Com. lib. 4. cap. 7.

Pleione, Nympha, Oceani & Tethyos fil. uxor Atlantis, ex quâ *Pleiadas* ſuſcepit. Ovid. Faſt. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn,
Quæ terram liquidis, qua patet, ambit aquis.
Hinc ſata Pleione, cum culiſero Atlante
Jungitur, ut fama eſt, Pleiadaſque parit.

Heſychius: Πληϊάδες, Πλειάδες ἔνιοι ἢ ἀπὸ ἄστρα, πλησίον τῦ ταύρε, ὀνομαζόμενα ἀπὸ τῶν μητρὸς αὐτῶν Πλειόνης.

Pleſimachus, ſcripſit νόστους, h. e. reditum Græcorum in patriam. Plut. de Flum.

Pleſtorum, Thracum Deus, ſed incertum utrum naturalis, an animalis. Huic Perſa Oeobazus ſacrificatus. Herod. lib. 9. Ὀιόβαζον ἐκάθηρτο ἐς ἢ Θρηϊκίην. Θρήϊκες Ἀλίζωνοι λαβόντες ἔνθεν Πλειστώρῳ ἐπηγείρῳ διῒ ὕστερον τῷ σφετέρῳ.

Plinius Secundus Veronenſis, temporibus Veſpaſiani vixit, cujus negotia adminiſtrabat: noctibus vero & ſucciſivis (ut ipſe inquit) temporibus, opus de rerum naturâ conſcripſit, unus omnium parciſſimus temporis. Periit in montis Veſuvii incendio, dum ejus cauſam indagare vellet. Vide omnino Plin. Juniorem lib. 3. ep. 5. & lib. 6. ep. 16. in quibus omnis vitæ ejus ratio exponitur. Videndus quoque Voſſius de Hiſt. Latinis. lib. 1. cap. 29. Fuit alter *Plinius* Novocomenſis, ex prioris ſorore natus, & ab avunculo in nomen & cætera jura adoptatus; eloquentiâ, virtute, & ſanctitate vitæ ac morum, aut maximus ipſe, aut inter maximos ſui ſeculi viros fuit. Floruit ſub Trajano cujus & Panegyricum ſcripſit. Habemus ejus Epiſtolarum libros, veriſſimum Attiæ eloquentiæ exemplum, ex quibus vita ejus & mores diſci poſſunt. Mart. 10. 19. de *Plinio*:

Totos dat tetricæ dies Minervæ,
Dum centum ſtudet auribus virorum,
Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Malè autem hos confundit Hieronymus Chron. Euſebiano Num. 2125. & ex duobus Pliniis unum nobis, quantum in ſe fuit, concinnavit. Id quod dignum animadverſione ſuâ exiſtimavit Scaliger, quem ibi, ſi lubet, vide.

Pliſthenes, Pelopis ex Hippodamiâ fil. qui cum juvenis moreretur, Agamemnonem & Menelaum filios ſuos parvulos Atreo fratri commendavit, qui eos ſuſcepit, filiorumque loco educavit, & ob id Atrei filii habiti *Atridæ* vocabantur.

Pliſtonicus, vel *Pliſtonices*, author, de quo Athenæus. Item Apionis cujuſdam cognomen, qui non multo tempore Plinio ſuperior fuit, ut ipſe ultimo volumine teſtatur.

Plotina, Trajani Cæſaris conjux, ſanctitate, probitate, & omnibus quæ in muliebrem ſexum cadunt, virtutibus ornata. Hæc tonſo capillo virum mentita conjugem in exilium comitata eſt.

Plotinus, Philosophus Platonicus, Ægyptius natione, è civitate Lyco, discipulus Ammonii, præceptor Porphyrii. Gallieni, Taciti & Probi temporibus. Fuit corpore gracili, tenui valetudine, morboque sacro obnoxius. Suidas. Scripsit de rebus Philosophicis libros 54. in Enneadas sex distributos, quos Latinè interpretatus est Marsilius Ficinus. Luculentum ejus encomium apud Firmicum legere est lib. 1. Matheseos, cap. 3.

Plotius Gallus, patria Lugdunensis dicendi præceptor, Romæ profitebatur, à quo se Cicero lib. de Oratore unà cum Quinto fratre Latinas literas edoctum fuisse testatur; à Tranquillo autem inter Rhetores ponitur.

Plotius Crispinus, quem aretalogum fuisse cognominatum, quod garrula scripserit carmina, Porphyrius est author. Hic Stoicam sectam professus, atque idem poeta fuit; sed cujus versus numero forent multi, levis vero ponderis. Cùm in aliis locis ejus mem. Horatius. tum Sat. 1. lib. 1.

——— *Ne me Crispini scrinia lippi*
Compilasse putes, verbum non amplius addam.

L. *Plotius*, poeta, qui teste Tullio, carus fuit C. Mario, quia gesta sua ab eo celebrari posse arbitraretur.

Plotius Tucca, ut eum vocat Cornutus, vetus Persii interpres, qui de Tucetis loquens Gall. Cisalpinæ, prius ait dictum *Tucetam*, postea vero appellatum esse *Tuccam*. Horat.

Plotius & Varius Sinuessæ Virgiliusque
Occurrunt, animæ quales neque candidiores
Terra tulit, neque quem me sit devinctior alter.

Plutarchus Chæronensis, philosophus, floruit sub Trajano & Adriano Impp. Nam Trajano libros Apophthegmatum dedicavit vir eruditissimus, à quo etiam in Illyricum missus est consulari potestate, jussumque omnibus Illyricis magistratibus, ut absque eo nihil agerent. Elogia ejus apud veteres permulta habemus. Quale quod Tauro apud Agellium dicatur *vir doctissimus*, ac *prudentissimus*; & ipsi Agellio, *homo in disciplinis gravi authoritate*. Himerio Sophistæ Bithyno, in laudatione filii Rufini, Θειότατος Eunapio præfatione operis de vitis Sophistarum, Σεμνότατος, item ὁ φιλοσοφίας ἄπλους Ἀφροδίτη καὶ λύρα. Fertur quoque Theodorus Gaza rogatus, si necesse foret libros in mare dare præcipites, quem postremo esset demersurus, respondisse, Plutarchum. Plura de eo apud Rualdum & Vossium videnda. De moribus suis ita scripsit ipse lib. de superstitione: Ἐγὼ γοῦν ἂν ἐθέλοιμι μᾶλλον ἀνθρώπους λέγειν ἅπαξ ἐμοῦ, μήτε γεγονέναι, τὸ παράπαν, μηδὲ ᾖ Πλούταρχον, ἢ λέγειν ὅτι Πλούταρχός ἐστιν ἀνθρωπος ἀζήλωτος, ὠμοπάθητος, ὀργῆς φαύλης ὀρθῶ, ὅπου τοῖς πταίσι τιμωρητικός, μικρόλυπος. De variis Plutarchis vide Jonsium de Script. Hist. Philos. lib. 3. cap. 6.

Pluto, Saturni fil. ex Ope conjuge, frater Jovis & Neptuni, qui cum ad regni divisionem venissent, Plutoni, qui natu minimus erat, & *Agesilaus* vocabatur, pars occidentis obtigit, secus inferum mare: Jovi plaga Orientalis; Neptuno insulæ. Hinc datus est locus fabulæ, Jovi imperium cœli, Neptuno maris, Plutoni inferorum obtigisse. Ἀπὸ τοῦ πλούτου nomen arcessit. Quare *Dis* quoque vocatur. Docet id Cic. de Nat. D. his verbis: *Terrena res omnis atque natura Diti patri est dedicata, qui Dives, ut apud Græcos* Πλούτων, *quòd recidant omnia in terras, & oriantur è terris.* Potius autem *Pluto* à verbo פלט *palat*, h. e. *eripuit*, *prædatus est*, *custodivit*. Nam in terrâ tuto latent, & reconduntur omnia. Cur Proserpinam rapuisse dicitur, vide in *Proserpina*. Dicitur *Pluto* divitiarum dominus, quia in terrâ, opes, & metalla latent, unde effodiuntur. Vocabatur & *Orcus* ab ארכוש *harcus*, sive רכוש, i. e. *facultates*, *opes*, *divitiæ*, Inde *Richesses* Gallis. Dux item *Erebi*, i. e. ערב *hereb* sc. *vespera*, quòd sub terrâ omnia tenebrosa, & sine luce sint. Hic etiam aliquando *Jupiter* dictus est, sed cum additione, Sive *Niger*, uti apud Stat. Theb. 2.

——*Nigrique Jovis vacua atria ditat Mortibus.*

Itemque apud Silium, lib. 8.

Nigro forte Jovi, cui tertia regna laborant
Atque atri sociæ thalami, nova sacra parabam.

Sive Tartareus, uti apud Val. Flac. lib. 1.

Tartareo tum sacra Jovi, Stygiisque terebat
Manibus Alcimede.———

Sive *Stygius*, ut apud Arnobium, lib. 3. Atque ita tollitur & removetur Stygii frater Jovis. Sane apud Lucianum in Νεκυικοῖς sic Plutonem alloquitur cum Proserpinâ sibi suâ Protesilaus: Ὦ Πλοῦτε, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητερ Στυγητε, μὴ χαλέπαινε Νέκυσιν ἱκεσιλάῳ.

Plutus, à Græcis fingitur divitiarum Deus, quem in adventu claudum esse volunt, recessu alatum: hoc nimirum innuentes, quòd serius quidem opes contrahantur, partæ autem nisi frugaliter dispenses, velocissimè dilabuntur. Eundem & cæcum faciunt, & judicii expertem, propterea quòd indignissimum quemque opibus affluere videamus, probos autem in re tenuissimâ versari. Hujus domicilium constituit Posidonius in subterraneis Hispaniæ locis, eò quod regio ea metallorum fœcunditate reliquis antecellat.

Podagra, Diana sic dicta. Clem. in Protrept. Ἔστι δὲ καὶ Ποδάγρας ἄλλης Ἀρτέμιδος ἐν τῇ Λακωνικῇ ἱερὸν.

Podalirius, Æsculapii fil. ob insignem medicinæ peritiam è Cretâ inf. unà cum fratre Machaone ad bellum Trojanum evocatus. Item Italus quidam. Virg. Æn. 12.

——— *Podalirius Alsum*
Pastorem, primaque acie per tela ruentem
Ense sequens nudo super imminet.

Podarge, una Harpyiarum, *à pedum velocitate* nomen habens, ex quâ Zephyrus ventus Xanthum & Balium, Achillis equos progenuit. Hom. Iliad. 16.

Pluvius, Jupiter dictus est quòd Athenis esset simulachrum à Jove pluviam precantis. Tibullus:

Te propter nullos tellus tua postulat imbres,
Arida nec Pluvio supplicat herba Jovi.

De Ægypto loquitur, quæ, teste Claudiano,

Terra suis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in solo tanta est fiducia Nilo.

Pœna, & *Beneficium*, pro Diis habitos apud quosdam Æthiopiæ populos legimus: Sunt qui non ab Æthiopibus, sed ab Assyriis & Persis hos cultos fuisse asserunt; illam quod malorum, hunc quod bonorum largitorem esse opinantur. Alex. ab Alex. lib. 18. cap. 11. De Pœnâ Papinius, Theb. 8.

Stant Furiæ circum variæque ex ordine Mortes.
Sævaque multisonas exercet Pœna catenas.

Ubi Schol. *Dea punitionum, cruciatuum.* Hanc Furorum sive Furiarum parentem facere videtur Val. Flaccus, lib. 1.

Ultricesque Deæ Fasque & grandæva Furorum
Pœna———

A Furiis distinguit ipse Statius, lib. 12.

———*Thebarum exercita Pœnis*
Agmina & anguicomæ ducent vexilla sorores.

Lucianus Necyomantia: Κατ' ὀλίγον δὲ φθινόντες παραψυόμενα φέρε τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον· ἐπύγχανε δ' ὁ μὲν ἐπὶ θρόνου πυδὸς ὑψηλοῦ καθήμενος, παρεστήκεισαν δ' αὐτῷ Ποίναι καὶ Ἀλάστορες καὶ Ἐρινύες. Anianus dicit. 2. 20. Εἶτα Ὀρέστου ὑπὸ Ἐρινύων ἐλαυνόμενον φῶμεν ἐκ τῆς ὕπνου ἐξεγείρεσθαι· τότον δ' ἐ χαλεπότερα αἱ Ἐρινύες καὶ Ποιναὶ ἐξήγειρον, &c.

Poggius Florentinus, Pontificis scriniis sub Eugenio & Nicolao præfectus fuit, teste Jovio. Hic Invectivâ 2. in Vallam gloriatur, quod 50. ferè annis ita sit versatus in Curia, ut absque alterius offensione charus octo Pontificibus continuo in honore & dignitate fuit, quadraginta fermè Secretarius. Græcè didicit ab Emanuele Chrysolora. Historiam scripsit Florentinam, in qua nimis patriæ favit. Unde Sannazarius:

Dum patriam laudat, damnat dum Poggius hostem,
Nec malus est civis, nec bonus historicus.

Erasmi de eo judicium est ejusmodi in Ciceroniano: *Naturæ satis erat, artis & eruditionis non ita multum, interim impuro sermonis fluxu, si Laurentio Vallæ credimus.* Est adversus fœdissimos ejus mores Sat. 7. lib. 5. Hecatostichorum Franc. Philelphi. Interim ejus laus est, quod Volaterrano teste Quintilianum & Asconium invenerit in Concilio Constantiensi. Ac alium quidem in falsamentarii tabernâ reperit, ut est apud Jovium in elogiis. Invenit etiam Argonauticorum Val. Flacci librum 1. 2. 3. & partem quarti. Silium quoque Italicum ei debemus, uti Scriverio observatum ex versibus illis Ugolini Verini lib. 2. de Vir. Illustribus Urb. Florentinæ:

Quin etiam sollers Germanis eruit antris
In Latium altiloqui divina volumina Sili
Integer Orator nobis, Fabiusque relatus, &c.

Ubi benè *Integer Orator*, nam Ciceronis libros de Finibus & de Legibus à se in Germaniâ descriptos, in Italiam primus attulit, teste Jovio, apud quem plura de Poggio, ut & apud Bergomatem in Chr. Suppl. ad an. 1416.

Polemarchus, apud Athenienses dictus est qui belli præfectus erat, & aderat regibus, ut Pausanias indicat, cum scribit Erechtheum regem Ione Zuthi filio in bello Eleusinio Polemarcho usum esse. Munus ejus tempore pacis fuit jus inter cives & peregrinos dicere. Jul. Pollux.

Polemon, Philosophus Athenienses, Philostrati fil. qui cum in juventute petulans esset, & aliquando ebrius & coronatus, Xenocratis scholam ingressus fuisset, ejus oratione quæ tunc de pudicitiâ erat, adeo mores immutavit, tantumque in philosophiâ profecit, ut Xenocrati in Scholâ succederet. Diogenes eum multa scripsisse testatur; Suidas vero nihil scriptum reliquisse asserit. Horat.

——— *Faciesne quod olim*
Mutatus Polemo.———

Polemon, cognomento *Helladicus*, genere Ilienſis, hiſtoricus nobiliſſimus, æqualis Ariſtophanis Grammatici, Panætii diſcipulus. Scripſit de origine civitatum, Phocidis, Ponti, Laconiæ geographiam, & de curſu Solis libros tres. Suidas. Alius è Laodiceâ Cariæ, qui Smyrnæ vixit, æqualis Herodis Attici ſub Adriano Imp. ad quem legatus quandoque Smyrnæorum miſſus, ab eo honorificè exceptus eſt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 119. & 404.

Polias, Minerva dicta eſt, quaſi urbana, quòd ea delectaretur urbibus, ad differentiam ejus quæ extra muros ædes ſacras habebat. Lucianus in Lapithis: Ὄμοκα χὴ τὴ Πολιάδος μὴ ἐιληφέναι, i. e. *Juravi per Poliadem me non cepiſſe.*

Polites, Priami fil. ex Hecubâ, quem Pyrrhus captâ urbe in conſpectu patris interfecit. Virg. Æn. 2.

Ecce autem elapſus Pyrrhi de cæde Polites
Unus natorum Priami, per tela, per hoſtes
Porticibus longis fugit, & vacua atria luſtrat:
Saucius illum ardens infeſto vulnere Pyrrhus
Inſequitur: jam jamq; manu tenet, & premit haſtâ,
Ut tandem ante oculos evaſit, & ora parentum,
Concidit, ac vitam multo cum ſanguine fudit.

Ubi quod ait elapſus, alluſum fortaſſe ad Homerum Iliad. 2. qui huic Politæ dat ποδώκειαν ſive pedum pernicitatem. Inde itaque fugientem illum poeta inducit, ut qui pedibus valeret. Scribit Euſtathius hunc fuiſſe maximum natu liberorum Priami. Ejus imaginem in Bœoticis habet Pauſanias

Ang. *Politianus*, qui & Ang. *Baſſus*, in Monte Politiano, Hetruriæ op. natus eſt an. 1454. Fuit Sacerdos, & Canonicus Florentinus, illuſtris Viri Laurentii Medicis alumnus, & Joan. Pici Mirandulani ſtudiorum ſocius individuus. Obiit an. 1509. Ætatis ſuæ 43. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 628.

Polla Argentaria, Lucani uxor, mulier doctiſſima, quæ juvit maritum in emendandis tribus primis libris Pharſaliæ. Stat. 1. Sylv.

Huc caſtæ titulum decuſque Pollæ
Jucunda dabis allocutione.

Pollio. Vide *Aſinius.*

Pollio Valerius Alex. Philoſophus ſub Adriano, ſcripſit collectanea verborum Atticorum ordine Alphabetico, & alia quædam Philoſophica. Item

Pollio quidam Grammaticus, qui de Erratis in literis ſcripſit. S. idas.

Vedius *Pollio.* Sen. de Clem. *Quis non Vedium Pollionem pejus oderat quam ſervi ſui, quod murænas ſanguine humano ſaginabat: & eos qui ſe aliquid offenderant in vivarium, quid aliud quam ſerpentibus, objici jubebat! O hominem mille mortibus dignum! Sive devorandos ſervos objiciebat murænis, quas eſurus erat, ſive in hoc tantùm illas alebat, ut ſic aleret.* Idem lib. 3. de Irâ: *Fregerat unus ex ſervis ejus* (Pollionis hujus) *cryſtallinum. Rapi eum Vedius juſſit, nec vulgari quidem periturum morte: murænis objici jubebatur, quas ingens piſcina continebat. Quis non hoc illum putaret luxuriæ causâ facere? Sævitia fuit. Evaſit è manibus puer & confugit ad Cæſaris* (ibidem cœnantis) *pedes, nihil aliud petiturus, quam, ut aliter periret nec eſca fieret. Motus eſt novitate crudelitatis Cæſar, & illum quidem mitti, cryſtallina autem omnia coram ſe frangi juſſit, complerique piſcinam.* Plin. 9. 23. *Invenit in hoc animali documenta ſævitiæ Vedius Pollio, eques Rom. ex amicis D. Auguſti, vivariis earum immergens damnata mancipia: non tanquam ad hoc feris terrarum non ſufficientibus, ſed quia in alio genere totum hominem pariter diſtrahi ſpectare non poterat.* Narrat idem Dio 54. & mortuum hunc Vedium A. U. 739. Hæredem ex plurima parte reliquit Auguſtum, cui & piſcinas. Ex Sen. apud Plin. 9. 53. In Cæſaris piſcinis à Pollione Vedio conjectum piſcem, ſexageſimum poſt annum ſpiraſſe ſcribit Annæus Seneca.

Pollux, Jovis & Ledæ fil. frater Caſtoris, qui cum immortalis eſſet (utpote eodem ovo cum Helenâ prognatus) à Jove fertur petiiſſe, ut ſibi cum fratre jam vitâ functo immortalitatem ſuam partiri liceret: quâ re impetratâ, alternis vicibus mori dicuntur, & reviviſcere. Cui fabulæ occaſionem dedit *Geminorum* ſigni natura, quorum altero oriente, alter occidit. Virgilius:

Si fratrem Pollux alternâ morte redemit,
Itque reditque viam toties.

Ubi *alternâ morte* ſumpſit vel à Pindaro, Od. 10. Nem.

Μεταμειβόμενον δ' ἐνδὰ
λαξ ἀμέραν τὰν μὲ πρὸς πατρὸς φίλω
Διὶ νέμον, τὰν δ' ὑπὸ κεύθεσι γαίας.

Vel ab Hom. Odyſſ. 11.

Ἄλλοτε μὲν ζώουσ' ἐτερήμερος, ἄλλοτε δ' αὖτε
Τεθνᾶσιν. ——— ———

Silius Italicus, lib. 13.

Victuram hinc cernit Ledæi Caſtoris umbram,
Alternam lucem peragebat in æthere Pollux.

Græcè Πολυδεύκης dicitur, quoniam vivus fuit ἐυεργετικώτατος; & poſt mortem in Deorum numerum receptus unà cum fratre nautas ſervet & ſoſpitet. Δεύκος γὰρ τὸ γλυκύ, inquit Etymologus.

Jul. Pollux, Naucratita, Grammaticus ſub Commodo Imperatore præcipiebat Athenis. Deceſſit annos natus 58. Scripſit ad Commodum Onomaſticon libr. 10. ſcripſit & alia quædam quæ non extant. Vide Voſſium Hiſt. Gr. pag. 483.

Polus, hiſtrio in Græciâ illuſtris, qui geſtis, & vocis claritudine, & venuſtate cæteris anteibat. Egit Tragœdias Poetarum: Athenis etiam Electram Sophoclis poetæ urnam cum Oreſtis oſſibus geſtantem; quem actum ſcitè adeo ac doctè abſolvit, ut imagines rerum verbis exprimens, ſpectatores ad fletum & lachrymas compulerit. *Poli* cujuſdam ſententiam refert Ariſtot. Met. 1. 2. his verbis: Ἡ μὲν γὰρ ἐμπειρία τέχνην ἐποίησεν (ὅς φησι Πῶλος) ὀρθῶς λέγων· ἡ δ' ἀπειρία τύχην.

Polus, Agrigentinus Sophiſta, Gorgiæ auditor, primus in oratione inveniſſe dicitur paria & antitheta, & ſimiliter deſinentia, quod minimè verum, ſed jam inventis ſæpe uſum fuiſſe conſtat. Hæc Philoſtratus. Suidas ſcribit eum genealogiam eorum, qui ad Trojam profecti ſunt ſcripſiſſe, ſimul & navium catalogum.

Polyænus, Divis Fratribus, h. e. M. Aurelio Vero, & L. Aurel. Commodo Impp. dedicavit octo libros, quibus nongenta, (ut ipſe in præfatione ait) præſtantium Ducum ſtrategemata complexus eſt. Scriptor eſt elegans & argutus, quem magno ære à ſe emptum primus edidit Iſ. Caſaubonus. Præterea ſcripſit de Thebis: item Tactica ſive de inſtruendâ acie lib. 3. atque item alia, teſte Suidâ, qui Macedonem vocat.

Polyænus Athenienſis hiſtorica quædam reliquiſſe videtur. Euſeb. lib. 1. Chron. Quis vero iſte Polyænus fuerit etiam Scaliger conſtare ſibi negat, notis in eum locum.

Polyænus Sardianus, temporibus Cæſaris Dictatoris & Antonii Triumviri; ſcripſit orationes judiciales, triumphi Parthici M. Antonii libros tres. Alius inſignis Mathematicus fuit, qui Epicurum poſtea ſecutus eſt, totamque Geometriam falſam credidit. Cic. lib. 4. Acad. Qu.

Polyanthus, Cyrenæus, librum reliquit de ortu Aſclepiadarum. Sext. Emp. lib. 1. Adv. Mathem. cap. 12. Eo opere à Polyantho proditum refert, Æſculapium iccirco de cœlo tactum eſſe, quod ſanaſſet filias Proeti. Addit inde alteram à Panyaſe rationem adferri, propterea quod ſuſcitavit cadaver Tyndari. Cæterum ex S. Emperico corrigendus eſt Euripidis Schol. in initium Alceſtidis, ubi vulgò legitur: Πολύαρχος ὁ Κυζικηνὸς, διὰ τὸ τὰς Κρίσεις συγγράψας αὐτὸν Ἀσκληπιὸν ἰδοιδς, κεφαλαλγῶσαι φησίν. Niti forſan ex Schol. Sextum quis malit corrigere. Pro Κρίσεις vero legendum Περίτε debere ita manifeſtum ut probatione non indigeat.

Polybæa, Dea. Heſychius: Πολύβοια, θεός τις, ἀπ' ἐνίων Ἄρτεμις, ὑπὸ δ' ἄλλων Κόρη, nempe à βόω, ſive βόσκω, *paſco*, ut idem ſit ac Homeri Πολυβότειρα, aut Παμβώτις γῆ, quod apud Sophoclem in Philoctete. Ac fortaſſe ſimiliter Heracleenſes matrem ejus Cererem dixere Παμβότειον, licet apud Heſychium nunc legatur: Πάμπειον, ἡ Δημήτηρ Ἡρακλεία.

Polybius, rex Corinthiorum, qui cum liberis careret, Oedipum Laii patris juſſu in ſylvâ expoſitum, & à paſtore inventum pro ſuo educavit. Lege *Polybus.*

Polybus, è Megalopoli civitate Arcadiæ, præceptor Scipionis Africani; Scripſit Romanam hiſtoriam libris quadraginta. Incipit à fugâ Cleomenis Spartiatæ, & Perſei Philippi Macedonum regis, poſthac Romam attingit. Sed pars pleraque aut tota periit, aut mutilata ad nos pervenit cum fraude generis humani. Recta & ſalutaria ubique ejus monita: & quem ego (Lipſii verba ſunt) hoc magis Principibus commendatum velim, quòd anxiâ in eum inquiſitione non opus, ſed ſenſus ſuos aperit & revelat ipſe. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 19. Item vates Corinthius, qui filio Trojam proficiſcenti, & multis aliis mortem prædixit. Cicero.

Polybus, Sicyoniorum rex, an. ante U. C. 550. Item Auctor antiquus qui ſcripſit de ſemine humano. Et unus ex procis Penelopes. Ovid. Epiſt. 1.

Quid tibi Piſandrum, Polybumque Medontaque Dirum, &c.

Polycharmus Lyciaca literis commiſit, ut cognoſcere eſt ex Athen. lib. 8. & Steph. in Σῦρα & Φιλλίς.

Polycarpus,

Polycarpus, Smyrnenſis Epiſc. A. D. 91. Hic pro Chriſtianâ fide palam, & ſpectante populo in amphitheatro combuſtus eſt, teſte Volaterrano. Vide Euſeb. Eccl. Hiſt. lib. 4. cap. 5.

Polycletus, ſtatuarius eximius, diligentiâ ac decore ſupra cæteros facilè vincens, uti loquitur Quintilianus. Nam ex ære ſigna fecit ſcriptorum præconio nobilitata. Cum primis fecit aſtragalizontes, h. e. talis ludentes, quo opere nullum abſolutius judicant. Fuit Sidonius, ac diſcipulus Ageladis. Duas eodem argumento ſtatuas fecit: alteram arte ſuâ, alteram vero de vulgi opinione, quam de ſententiâ cujuſvis prætereuntis cælaverat. Quibus perfectis turbam admittit, ac primùm ſua oſtenſa magnopere laudatur: altera deinde non æque. *Atqui, ſcitote*, inquit, *quod hanc quam tantopere laudatis, ego feci: quam vero vituperatis, vos feciſtis.* Ælian. de Var. hiſt. Juven.

Hic aliquid præclarum Euphranoris aut Polycleti.

Hinc *Polycleteus* adj. Stat. Sylv. 2. 2.

——*Quod ab arte Myronis,*
Aut Polycleteo juſſum eſt quod vivere cælo.

Idem. 4. Sylv. 6.

Quod Polycleteis viſum eſt ſpirare caminis.

Polycletus, Lariſſæus hiſtoricus, cujus meminerunt Athenæus, Jul. Pollux, Ælianus, &c.

Polycrates, Sami Tyrannus, opibus & felicitate apud hiſtoricos inclytus, qui, quoad vixit, non tam fortunæ alumnus dici potuit, quam partus. Nam aliquando, ut aliquid infortunii habuiſſe videretur, annulum projecit in mare, quem tamen coquus ejus rëdinvenit in piſce. Sed mors infamis & ærumnoſa docuit neminem ante obitum merito dici poſſe felicem. Ad poſtremum enim à Perſarum Satrapâ Oronte dolo captus & crucifixus. Strabo, lib. 14. Herod. lib. 3. Item Epheſiorum præſul temp. Severi Imp. Hieronymus.

Polycrita, nobilis mulier è Naxo inſulâ, quæ inſperato gaudio pene exanimata ultimum ſpiritum emiſit. Plut. de claris mulieribus, & Ariſt. apud Gellium.

Polycritus, Mendæus, nomen ſibi peperit hiſtoriâ Dionyſii Tyranni. Laertius. Idem videtur eſſe, quem res Siculas carmine Heroico panxiſſe narrat Ariſt. lib. de Mirab. At fortaſſe alius eſt, cujus mem. Plut. in Alexandro.

Polydamas, nobilis Trojanus, Antenoris & Theanûs ſororis Hecubæ filius, qui quamvis Lycaſten Priami filiam ex concubinâ ſuſceptam, uxorem duxiſſet, cum Antenore tamen patre ſuo urbem Trojanam dicitur Græcis prodidiſſe. Item Panthei fil. Hom. Il. 12. Perſius Sat. 1.

Ne mihi Polydamas & Troiades Labeonem
Prætulerint. ——

Ubi ingenioſiſſimè poeta duos verſus Iliad. χ. (errant qui alterum horum aliunde petant) hoc unico expreſſit,

Πωλυδάμας μοι πρῶτος ἀγχίσποτος ἀνδάνει.

Et ſtatim:

Ἀσίδωμας Τρῶας καὶ Τρωάδας ἀλκιθόους.

Sic M. Tullius utrumque Homeri verſum uſurpat ep. 5. ad Atticum, lib. 2. & 1. lib. 7. *Aliter ſenſero? Ἀσίδωμας non Pompeium modo ſed Τρῶας καὶ Τρωάδας. Πωλυδάμας μοι πρῶτος ἀγχίσποτος ἀνδάνει. Quis? Tu ipſe ſcilicet, laudator & ſcriptorum & factorum meorum.* Vide & ep. 16. libri 8. *Polydamas* & Ciceroni & Perſio eſt alterius Catonis, aut ipſius virtutis nomen. Ineptè nimis quod argutatur de eâ voce antiquus Scholiaſtes. Is Latinâ voce exprimit *multinuba*, quia ſc. πάμπρ, eſt *conjux*, & multitudinem uxorum putat Neroni exprobrari. Quid putidius hoc commento? etſi non defuerunt qui probarent; Præterea falſiſſimum eſt Polydamantem deſcribi à Poetâ garrulum & ineptum. At quot locis ejus virtutem prædicat? velut Iliad. μ.

Οἱ μὲν ἄμ' Ἕκτορ' ἴσαν καὶ ἀμύμονι Πουλυδάμαντι.

Componit eum cum Hectore, & quidem honeſtuſimo elogio adjecto, cum Hectoris nudum nomen poſuiſſet: ut quem loco depreſſerat poſterius nominans, virtutis teſtimonio attolleret. Poſtea vocat ἀμώμητον, & conſilium illius laudat.

Βουλῇ Πουλυδάμαντος ἀμωμήτοιο πίθοντο.

Alibi πεπνυμένον *prudentem*. Iliad. Σ.

Τοῖσι δὲ Πουλυδάμας πεπνυμένος ἦρχ' ἀγορεύειν.

Polydamas, Pancratiaſtes, æmulatus Herculem, leonem inermis ſuperavit, taurum ingentem apprehenſis extremis pedibus retro tenebat, currum agitatum ſeſe opponendo alterâ manu comprehenſum ex curſu retrahebat, in equoſque inſiliebat, dejecto aurigâ. Accerſitus à Dario, Artaxerxis magni filio, ter apud eum ex provocatione victor fuit. Poſtremò poſt cœnam in cavernâ, cum ſaxum in vertice ruinam minaretur, diffugientibus convivis, confiſus ipſe viribus ſuis, ac manibus poſſe illud ſuſtinere putans, oppreſſus eſt. Pauſan.

Polydectes, Magnetis fil. Rex Seriphi inſulæ. Hic Perſeum Jovis & Danaes filium educavit, cujus tandem ingenium veritus, audaciamque & felicitatem, ſub prætextu æternæ gloriæ illum ad ſuperandam Gorgonem Meduſam impulit: quâ devictâ redeunte Perſeo cum ſemper detraheret converſus eſt ab illo in ſilicem, monſtrato capite Meduſæ. Ovid. Met. 5.

Polydorus, Priami fil. ex Hecubâ, quem pater initio belli Trojani incertum communis Martis exitum metuens, cum magno auri pondere educandum tradidit Polymneſtori Thraciæ regi, antiquo hoſpiti, amico, & genero ſuo. Sed ille, deletâ Trojâ, cæteriſque Priami fere omnibus liberis interfectis, auri cupiditate adductus, Polydorum in littore ſpatiantem telis aggreditur, & fruſtra fidem Deorum hominumque implorantem occidit, cæſoque tumulum injecit, cui poſtea myrtus increvit, ſanguineis guttis diſtillans. Quod cum mater Hecuba intellexiſſet, ſimulavit ſe ingens adhuc auri pondus velle illi ſecretò indicare, quod pro filio acciperet. Quod avarus rex verum exiſtimans, mox ad Hecubam profectus illius unguibus occæcatus eſt. Extat tamen & alia de Polydoro opinio, nempe Græcos per Thraciam venientes hunc cepiſſe; Priamum autem redimentem filium, Græcis pro eo dediſſe urbem, quæ poſtea ab eventu *Antandros* dicta eſt: quâ acceptâ illos tamen nihilominus Polydorum lapidibus obruiſſe. Servius in Æn. 3. Hinc *Polydoreus* Ovid. Met. 13.

Et Polydoreo manantem ſanguine terram.

Item *Polydorus* alius, Priami filius ex Laothoe Altai Lelegum regis filia: quem Achilles cum fratre Lycaone in bello Trojano interemit.

Polygius, Mercurius dictus eſt, cui Herculem clavam conſecraſſe, eamque paulo poſt iterum pullulaſſe, quòd eſſet ex oleaſtro, refert Pauſanias.

Polygnotus, patriâ Thaſius, floruit Olymp. 90. pictor antiquiſſimus. Quintil. lib 12. & Plin. lib. 35. cap. 9. Videndi quoque ſunt Pauſanias & Ælianus.

Polyhiſtor, Apion ſic dictus Gell. 5. 14. Item *Polyhiſtor* hiſtoricus à Plinio reponitur inter eos è quibus contexuit librum octavum. Poterat idem videri ac Alexander Polyhiſtor; ſed apertè ab eo Plinius ipſe diſtinguit.

Polyhymnia, Muſarum una. Aliqui *Polymneiam* vocant, à *magnitudine memoriæ* ſcilicet. Horatius, Od. 1. lib. 1.

——*Si neque tibias*
Euterpe cohibet, nec Polyhymnia
Lesboum refugit tendere barbiton.

Ovid. 5. Faſtorum:

Diſſenſere Deæ, quarum Polyhymnia capit.

Polyidus, medicus, qui Glaucum Minois filium mortuum ad vitam revocavit porrectâ herbâ, cujus uſum didicerat à Dracone, quem viderat draconi cuidam mortuo herbam illam porrexiſſe, eumque illius herbæ operâ ad vitam revocaſſe. Palæphatus. Apollod. lib. 3. Fuit quoque *Polyidus*, qui de arte machinali ſcripſit, teſte Vitruvio Pollione præfat. lib. 7. Apud Cenſorinum quoque fragmenti, cap. 9. quidam *Polyidus* inter Muſicos memoratur; Ubi preperam *Pondos* legit Carrio.

Polymeſtor, Mileſius puer, cum à matre locatus eſſet ad caprarios paſtus, ludicro leporem conſecutus eſt, & ob id ſtatim productus à gregis domino Olympiade 46. victor in ſtadio meruit coronari.

Polymneſtor, Thracum tyrannus. Vide *Polydorus*, & Euripidem in Hecubâ. Ovid. Met. 13.

——*Capit impius enſem*
Rex Thracum, jugulo que ſui demiſit alumni.

Propert. lib. 3.

Et ſcelus accepto Thracis Polymneſtoris auro.

Polymneſtus, Mileti fil. poeta Colophonius, carmen Orthium, vel, ut alii vocent Orthrium, conſcripſit: item quod ab eo *Polymneſtium* dictum eſt. Sminthia quoque in Rhodo cecinit, ut ex eo Athenæo videre eſt. Ob fœditatem reprehenſus ab Ariſtophane in Equitibus: imo & Cratino memoratus, ut Suidas docet; adhæc Alcmani & Pindaro. Atque ex his antiquitatem ejus cognoſcimus. Celebrant quoque eum Plutarchus & Pauſanias. Nomen non inſcitum, ſignificat enim *multos ambitus*, ut Homero πολυμνήστη, ea, cujus multi ſint, aut fuerint, μνηστῆρες, h. e. *proci*. Voſſius.

Polynices, fil. Oedipi, Thebanorum regis, ex neſando Jocaſtæ matris concubitu, frater Eteoclis, quibus pater ſponte in exilium proficiſcens, regnum eâ lege reliquerat, ut alternis annis regnarent. Verùm cum Eteocles, cui utpote natu majori Polynices priores regnandi vices conceſſit, fratri ſuo regno cedere recuſaret, ille Argos ſeſe contulit ad Adraſtum regem, qui filiam ſuam nomine Argiam uxorem illi deſpondit, con-

tractiſque quam maximis potuit viribus, unà cum Tydeo, altero genero, Thebanis bellum intulit, cujus is fuit exitus, ut duo fratres ſingulari certamine congreſſi, mutuis vulneribus caderent. Quinetiam cadaveribus rogo impoſitis, flamma dicitur ſe diviſiſſe, tanquam implacabile illud odium quod inter vivos extiterat, ne morte quidem potuerit finiri. Statius in Thebaide. Apollodorus lib. 3. Ἐτεοκλῆς ἢ καὶ Πολυνεικῆς περὶ τῆς βασιλείας συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, καὶ αὐτοῖς δοκεῖ ἢ ἕτερον παρ' ἑκατὸν ἄρχειν. Τίνες μὲν οὖν λέγουσι πρῶτον ἄρξαντος Πολυνείκους πρῶτον μετ' ἐκατὸν ἢ βασιλείαν Ἐτεοκλεῖ. Vide Paræmiographos Aldo olim collectim editas, in Ἀθρασία Νέμεσις. Sane non dubie conſonæ vices fratrum, ſed ætas & regni aditio controverſa Eteoclen vulgò omnes majorem faciunt. At apud Sophoclem Colon ver. 1487. Polynices ipſe ſibi id privilegium vindicat.

Ἀισχρὸν τὸ φεύγειν, κἀτὸ πρεσβεύοντ' ἐμὲ
Οὕτω γελᾶσθαι τῶν κασιγήτων πάρα.

At Diodorus, lib. 4. Πρεσβυτέρου δ' ὄντος Ἐτεοκλέους τῶν πρώτων ἀξίου. Et Euripides Phœniſſis:

Ξυμβάντ' ἔταξαν ἢ νεώτερον πάρος
Φεύγειν ἑκόντα ἢ Πολυνείκην χθόνα
Ἐτεοκλέα θ' ὅπως ἔχειν μόνον γῆς.

Cum Sophocle ſentire videtur & Apollodorus, lib. 3. dum contra vulgi ordinem Polynicem præponit Eteocli: Οἱ δ' υἱοὶ τοῦδε ἐτέκνωσεν Πολυνείκη καὶ Ἐτεοκλέα. Barthius.

Polyphemus, inter Cyclopas omnes, qui centum fuiſſe memorantur, viribus corporis formæque magnitudine præſtantiſſimus fuit; quibus vero parentibus ortus fuerit, nondum conſtat. Apollonius Argon. lib. 1. illum Neptuno & Europâ Tityi filiâ natum fuiſſe tradit in his carminibus:

Τὸν ῥα Ποσειδάωνι ποδωκείσατον ἄλλων
Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγαθύμου τέκε κούρη.
Κεῖνον ἀνὴρ καὶ πόντε δαὶ γλαυκοῖο θέεσκεν
Οἶδμα τος, οὐδὲ θοὰς βαπτὸν πόδας, ἀλλ' ὅσον ἄκρης
Ἴχνεσι τεγγόμενον διερῇ περόρητο κελεύθῳ.

Andron vero Teius & Polidonius Polyphemum patre Elatâ ac matre Stilbe Nymphâ natum fuiſſe memorant. Conon in Heracleâ Elaſi & Amymones eum filium fuiſſe ſcribit. Homerus autem Odyſſ. 1. Neptuni & Thooſæ filium facit. Hunc in ſpeluncâ habitare ſolitum, & oves in Siciliâ cuſtodire, magis notum eſt, quam ut indigeat explicatione, cum in eadem Tragœdiâ etiam id ſcribat Euripides & Hom. in Odyſſeâ. Martialis:

Paſcentem Siculas aut Polyphemon oves.

Hic Galateam Nympham fertur adamaſſe, Acim vero puerum, quem ſibi illa præferebat, ſaxo iateremiſſe. Ulyſſem quoque vi tempeſtatis in Siciliam delatum antro ſuo incluſit, quatuorque ex comitibus ejus devoravit, reliquos eodem mortis genere perempturus, niſi prævertens Ulyſſes vino nigro eum inebriaſſet, altoque ſopore obruto adufto ſtipite oculum eruiſſet. Virg. Æn. 3.

——— *Domus ſanie dapibuſque cruentis*
Intus opaca, ingens, ipſe arduus, altaque pulſat
Sidera. ——
Nec viſu facilis, nec dictu affabilis ulli
Viſceribus miſerorum, & ſanguine veſcitur atro.
Vidi egomet, duo de numero cum corpora noſtro
Prenſa manu magnâ medio reſupinus in antro
Frangeret ad ſaxum, ſanieque aſperſa natarent
Limina: vidi atro cum membra fluentia tabo
Manderet, & tepidi tremerent ſub dentibus artus.
Haud impune quidem; nec talia paſſus Ulyſſes,
Oblituſve ſui eſt Ithacus diſcrimine tanto.
Nam ſimul expletus dapibus, vinoque ſepultus
Cervicem inflexam poſuit, jacuitque per antrum
Immenſum, ſaniem eructans, ac fruſtra cruento
Per ſomnum commiſta mero: nos magna precati
Numina, ſortitique vices, unà undique circum
Fundimur: & telo lumen terebramus acuto,
Ingens quod torva ſolum ſub fronte latebat
Argolici clypei, aut Phœbeæ lampadis inſtar.

Ubi ex his verbis:

Jacuitque per antrum Immenſum,

Auctores colligunt magnitudinem Cyclopis, utpote qui totum antrum occupaſſet. Ad quam rem pertinent Lucilii verſus apud Crinitum:

Multa hominum portenta in Homero verſificata
Monſtra patent: quorum imprimis Polyphemus ducentos
Cyclops longus pedes. ——

Vide Virg. poſtea de eodem:

Monſtrum horrendum, informe ingens cui lumen ademptum
Trunca manum pinus regit & veſtigia firmat.
Lanigeræ comitantur oves, ea ſola voluptas:
Solamenque mali de collo fiſtula pendet.

Ubi in poſtremo verſu, ſunt qui quatuor voces ultimas, ſunt qui totum verſum poetæ abdicant. Quibus ſi placet oves eſſe ſolam voluptatem, ſint modo. Sed & ſolamen admittant velim fiſtulam, moti autoritate Theocriti, Philoſtrati, Ovidii, Manilii, qui omnes Polyphemum inducunt *cui fiſtula collo Hæreat.* Ovid. Met. 14.

Hæc & plura ferox (Polyphemus) *me luridus occupat horror*
Spectantem vultus etiamnum cæde madentes,
Crudeleſque manus, & inanem luminis orbem,
Membraque & humano concretam ſanguine barbam.
Mors erat ante oculos, mentique hærebat imago
Temporis illius, quo vidi bina meorum
Ter quater affligi ſociorum corpora terræ,
Quæ ſuper ipſe jacens, hirſuti more leonis
Viſceraque & carnes, oblitiſque oſſa medullis
Semianimeſque artus avidam condebat in alvum.

Homerus Odyſſ. 9.

Σὺν δ' δύω μάρψας, ὥστε σκύλακας ποτὶ γαίῃ
Κόπτ' ἐν δ' ἐγκεφάλῳ χαμάδις ῥέε δεῦε δὲ γαῖαν.
Τοὺς δ' διαμελεϊσὶ ταμὼν ὡπλίσατο δόρπον,
Ἤδη δ' ὥστε λέων ὀρεσίτροφος, οὐδ' ἀπέλειπεν
Ἔγκατά τε, σάρκας τ' καὶ ὀστέα μυελόεντα.

Silius libro antepenultimo:

Antrum ingens juxta quod æcus ſimulavit in oſtro
Cyclopum domus, hic recubans manantia tabo
Corpora lethifero ſorbet Polyphemus hiatu
Circà fracta jacent, excuſſaque morſibus oſſa
Ipſe manu extenta Laertia pocula poſcit,
Pernicemque mero ructatos ore cruores.

Papinius Theb. 6.

Quale vaporifera ſaxum Polyphemus ab Ætnâ
Lucis egente manu, tamen in veſtigia puppis
Auditæ, juxtaque inimicum exegit Ulyſſem.

Multi, inquit Servius, Polyphemum dicunt unum habuiſſe oculum, alii duos, alii tres, ſed totum fabuloſum eſt. Nam hic vir prudentiſſimus fuit, & ob hoc oculum in capite habuiſſe dicitur, i. e. juxta cerebrum, quia prudentiâ plus videbat. Verùm Ulyſſes eum aſtutiâ ſuperavit, & ob hoc eum cœcaſſe fingitur.

Polyphontes, rex quidam qui fratrem interfecit, quòd intelexiſſet ab eo ſibi parari inſidias. Gellius 4. 2.

Polyſtephanus, hiſtoricus, inter alios laudatur à Scholiaſte Apollonii in lib. 1. & Gellio 9. 4. qui eum reponit inter Græcos ſcriptores non parvæ authoritatis: ſed ſuorum libri continebant res inauditas, & fidem penitus excedentes.

Polyxelus, Comicus Græcus, cujus fabulas enumerat Suidas.

Polyxena, Priami filia formoſiſſima ex Hecubâ conjuge, quam Pyrrhus Achillis fil. Trojâ captâ, ad patris tumulum jugulavit. Ferunt enim Achillem, cum ad Trojam bellum gereret, Polyxenam ſortè in mœnibus conſpectam adamaſſe, eamque uxorem ſibi poſtulaſſe. Quod cum Priamus annuiſſet, placuit ut in Thymbræi Apollinis templum convenirent, pacis nuptiarumque fœdera inituri. Quod cum reſciviſſet Paris, poſt Apollinis ſimulacrum ſeſe occultavit, Achillemque nil tale opinantem ſagittâ interfecit. Captâ deinde Trojâ, cum & Polyxena viva in hoſtium manus perveniſſet, Achillis umbra Græcorum proceribus in ſomnis apparuit, præcipiens ut Polyxena, cujus nuptiarum prætextu erat interfectus, inferias ſibi mitteretur, cujus crudelitatis Pyrrhus miniſtrum ſe præbuit. Ovid Met. 13.

Placet Achilleos mactata Polyxena manes.

Propert. lib. 2.

Nec minus hæc noſtri noteſcet fama ſepulchri,
Quam fuerant Phthii buſta cruenta viri.

Hinc *Polyxenius*. Catullus in Nup. Pel. & Thet.

Alta Polyxeniâ madeſient cæde ſepulchra.

Polyxenus, Athenienſis, cum quendam juvenem humanâ ſpecie auguſtiorem conſpexiſſet impudicè, amiſſo viſu cæcus factus eſt. Plut. in Paral.

Polyxo, xûs, mulier ex Lemno inſ. Apollinis vates, quæ Lemniaci ſceleris dux & hortatrix fuit. Nam cum Lemni mulieres ob ſpretam Venerem hircum olerent, maritique ex Thraciâ uxores ſibi eam ob cauſam aſciſcerent, Polyxûs inſtinctu omnem virilem ſexum interemerunt, ſolâ Hypſipyle exceptâ, quæ Thoanti patri ſuo pepercit. Statius Theb. 5.

Cum ſubito horrendas ævi matura Polyxo
Tollitur in furias, thalamiſque inſueta relictis
Evolat, inſano veluti Theumeſia Thyas
Rapta Deo, cum ſacra vocant, Idæaque ſuadet
Buxus, & à ſummis auditus montibus Evan.

Apollonius,

Apollonius, lib. 1. Argon. ver. 668.

——Αὐλὰρ ἑπειτα φίλη Θοῆς ἄρτο Πολυζὼ
Γήγην ϑ᾽ ῥιπόλιον ὀπιπεύκοσι πιδήσιν,
Βάκτρῳ ἐρειδομένην. ——

Val. Flaccus, lib. 1. Argonauticon:

Tunc etiam vates Phœbo dilecta, Polyxo
Non patriam, non certa genus.

Polyzelus Rhodius, celebratur in Solone. Scripſit inter alia etiam Rhodiaca, quæ citat Athenæus, lib. 8. Meminit ejus quoque Hyginus in Poetic. Aſtronom. ubi de Ophiucho tractat. Item alius Meſſenius, hiſtoriographus, Ibyci poetæ pater, ut videtur. Suidas. In Ἴβυκος.

Pomarius, Hercules dictus quòd apud Bœotos illi malis ſacra fieri mos eſſet. Vide proverbium *Pomarius Hercules.*

Pomona, Nympha Latialis, hortorum Dea: quam cum Vertumnus miſerè deperiret, in alias atque alias identidem ſeſe formas tranſmutavit, ut ſaltem amatæ conſpectu frui poſſet. Tandem in anum converſus multis argumentis ei perſuadere conatur, ut Vertumno nubat. Verùm cum nihil aliud, quam operam ſe ludere animadverteret, priſtinâ reſumptâ formâ non admodum invitæ vim intulit, nuptiiſque ejus eſt potitus. Picus quoque Latinorum rex eam adamavit, propter quod Circe conjux illum in avem ſui nominis tranſmutavit. Inde *Pomonalis*, Flamen Pomonæ Deæ. Alex. ab Alex. 6. 12. *Poſt aliquot vero tempeſtates, aucta civitate quum augeri ſacerdotia oporteret, quindecim Flamines conſtituti fuere, qui omnes à Diis, quibus ſacra faciebant, cognomenta ſortiti ſunt, quorum primus Dialis, ultimus Pomonalis.* Ejus mem. Ovidius, Met. 14.

Rege ſub hoc Pomona fuit, quâ nulla Latinas
Inter Hamadryades coluit ſolertius hortos,
Nec fuit arborei ſtudioſior altera fœtûs,
Unde tenet nomen. ——

Pompeia Plautina, Imperatrix optima, quæ Julianum Imp. maritum ſuum divertit ab extorquendâ populo pecuniâ, & colligendo fiſco. Sext. Aurel. Item Cn. Pompeii filia, & neptis Syllæ, uxor Julii Cæſaris, quæ ab eo repudiata fuit, quòd veniſſet in ſuſpicionem adulterii cum Clodio commiſſi inter ſacra Bonæ Deæ.

Qu. Pompeius, contra Numantinos miſſus, ab eiſque ſuperatus, turpem & ignominioſam pacem fecit. Florus. Hujus filius, ſive nepos, Cn. Pompeius Strabo, Magni Pompeii pater, Novocomum coloniam deduxit; in bello ſociali Imperator creatus, de Picentibus triumphavit, vir admodum duræ diſciplinæ.

Cn. Pompeius, prioris fil. qui ex rerum geſtarum magnitudine, *Magni* cognomen invenit. L. Syllæ partes ſecutus eſt, ab eoque ad ulciſcendos inimicos in Africam miſſus, Domitium primum expugnavit, deinde & Jarbam regem cepit, de quo triumphavit ante legitimam ætatem. Quare ab exercitu Syllæ *Magnus* eſt ſalutatus. Inde contra Sertorium in Hiſp. profectus, Metelli copiis ſeſe conjungens eum cum totâ factione ſuſtulit. Mox delectus Imperator ad bellum Piraticum, tribus menſibus id confecit. Dein ſucceſſor L. Lucullo miſſus, de Mithridate triumphavit. Tigranem Armeniæ regem ei ad genua procumbentem in regnum reſtituit. Inde Iberos, Albanos, & Judæos debellavit, capto eorum rege Ariſtobulo. Extinctâ uxore Julii Cæſaris filiâ, Corneliam Scipionis filiam, à P. Craſſo M. filio viduam relictam uxorem duxit. Neapoli demum acutiſſimâ febre correptus, parum abfuit à morte, quæ ſi contigiſſet, melius cum eo actum fuiſſet, ob inſequentis belli civilis calamitatem. Sen. de Conſ. ad Marciam: *Si Cn. Pompeium, decus iſtius, firmamentumque imperii, Neapoli valetudo abſtuliſſet, indubitatus Populi Rom. princeps exceſſerat.* Juvenalis:

Provida Pompeio dederat Campania febres
Optandas.——

Cic. Tuſc. 1. *Pompeio noſtro familiari, cùm graviter ægrotavit Neapoli, melius eſt factum. Utrum igitur ſi tum eſſet extinctus, à bonis rebus, an à malis diſceſſiſſet.* De eodem Pomp. Sen. 5. Ben. *Ingratus Cn. Pompeius: qui pro tribus Conſulatibus, pro triumphis tribus, pro tot honoribus, quos ex maxima parte immaturus invaſerat, hanc gratiam Reip. reddidit, ut in poſſeſſionem ejus alios quoque induceret.* M. Craſſum & C. Cæſarem intelligit, Triumvirali potentiâ inter ipſos conſtitutâ. Bene autem immaturus dixit. Erat enim ne ſenatoriâ quidem ætate, & bis triumphavit (Plin. lib. 7.) adhuc eques Rom. Annos 23. natus res gerere cœpit, civili bello Sullæ adjunctus. Ambitionem ejus notat Sen. Ep. 94. Ne Cn. quidem Pompeio externa bella, aut domeſtica, virtus aut ratio ſuadebat: ſed inſanus amor magnitudinis falſæ, modo in Hiſpaniâ & Sertoriana arma, modo ad colligendos piratas, ac maria pacanda vadebat. Hæ prætexebantur cauſæ ad continuandam potentiam. Quid illum in Africam, quid in Septentrionem, quid in Mithridatem, & Armeniam, & omnes Aſiæ angulos traxit? Infinita ſcilicet cupido creſcendi: cum ſibi uni parum magnus videretur. Cæterum in laudibus Pompeii, Jupiter! ut luxuriat ubique Cicero; cui innatum Pompeianarum partium amorem ſcribit Velleius. Poſt reditum in ſenatu: *Cn. Pompeius, omnium gentium, omnium ſeculorum, omnis memoriæ facile princeps.* Et Ad Quirites: *Cn. Pompeius vir omnium qui ſunt, fuerunt, erunt; virtute, ſapientiâ & gloriâ princeps.* Tandem Pharſalicâ pugnâ à Cæſare copiis longe inferiore ſuperatus, in Ægyptum fugiens, regis perfidiâ ab Achillâ præfecto interfectus eſt. Vell. Pat. lib. 2. *Miſſi itaque ab Rege, qui venientem Cn. Pompeium conſilio Theodoti & Achillæ acciperent, hortarenturque, ut ex onerariâ in eam navem quæ obviam proceſſerat, tranſcenderet. Quod cum feciſſet, princeps Rom. nominis, imperio arbitrioque Ægyptii mancipii C. Cæſare P. Servilio Coſſ. jugulatus eſt. Hic poſt tres conſulatus & totidem triumphos, domitumque terrarum orbem ſanctiſſimi ac præſtantiſſimi viri, in id evecti ſuper quod aſcendi non poteſt, duodeſexageſimum annum agentis pridie natalem ipſius, vitæ fuit exitus. In tantum in illo viro à ſe diſcordante fortunâ, ut cui modo ad victoriam terra defuerat, deeſſet ad ſepulturam.* Sen. Ep. 4. *De Pompeii capite pupillus & ſpado tulere ſententiam.* Idem de Brev. V. *Pompeius Alexandrinâ perfidiâ deceptus, ultimo mancipio tranſfodiendum ſe præbuit.* Nunquam fortunâ proſperâ uſus eſt, ex quo Templum Hieroſolymitanum temerariè & irreligiosè ingreſſus fuit. Filios reliquit Cn. & Sext. Pompeios: quorum ille apud Mundam Hiſp. urbem terreſtri, hic apud Siciliam navali prælio ſuperatus fuit. Lucanus, lib. 1.

——*Alter* (Pompeius) *vergentibus annis*
In ſenium longoque togæ tranquillior uſu
Dedidicit jam pace ducem: famæque petitor
Multa dare in vulgus: totus popularibus auris
Impelli, plauſuque ſui gaudere theatri.
Nec reparare novas vires, multumque priori
Credere fortunæ: ſtat magni nominis umbra.

Vide Plin. lib. 7. cap. 26. cujus lemma:

Laus Pompeii Magni.

Manilius, lib. 4.

Quis te Niliaco periturum littore, Magne,
Poſt victas Mithridatis opes, pelaguſque receptum
Et tres emenſo meritos ex orbe triumphos,
Crederet ut corpus ſepeliret naufragus ignis,
Ejectæque rogum facerent fragmenta carinæ?

Sext. Pompeius, vir prætorius, ſub quo Valerius Maximus militaſſe ſe dicit, & quem Ovidius in Ponticis, pluribus locis laudat. Hujus pater Sext. Pompeius, Hiſp. citer. princeps, quum horreis ſuis ventilandis præſideret, correptus dolore podagræ, merſit in triticum ſeſe ſuper genua, levatuſque ſanatis pedibus mirabili modo, hoc poſtea remedio uſus eſt: Plin.

Qu. Pompeius Rufus, Syllæ è filiâ nepos, Tribunus Plebis cum T. Numantio Planco adverſiſſimus Miloni; in cujus causâ dixerat paucis poſt diebus, quàm Clodius eſſet occiſus; *Milo dedit, quem in Curiâ cremaretis: Ego dabo quem in Capitolio ſepeliatis.* Idem Milonem ad ſe venientem in hortos aſpiciens, miſit nuntium, ne veniret.

Qu. Pompeius Bithynicus, ſummo ſtudio dicens, multaque doctrinâ, incredibilique labore atque induſtriâ. Hujus actio non ſatis commendabat orationem; in hâc enim ſatis erat copiæ, in illâ leporis parum. Cicero. Feſtus quoque de eodem ſic ait: Pompeius Bithynicus è ſupellectili regiâ ſignum ephebi mitram tenentis, arenamque tuentis, exercitationis gratiâ more Græcorum, Romam portavit, & in Capitolio poſuit.

Pompeius Lenæus, Pompeii M. libertus, qui de herbis & plantis ſcripſit.

Pompeius Macula, de quo ſic Macrobius Saturn. lib. 2. Fauſtus Sullæ filius quum ſoror ejus eodem tempore duos mœchos haberet; Fulvium Fullonis filium, & Pompeium Maculam; *miror*, inquit, *ſororem meam habere Maculam quum Fullonem habeat.*

Pompeius Planta bellum deſcripſit inter Othonem & Vitellium. Scholiaſtes Juvenalis in illud:

Bedriaci in campo Spolium affectare palati.

Pompilius, ſecundus Romanorum rex, qui & *Numa*, dictus eſt. Hinc *Pompilius* adj. ut *Pompilius ſanguis* apud Horatium.

Pomponia, nomen matris Scipionis; alii *Pompeiam* vocant.

Pomponius Rufus reliquit collectorum librum. Mem. Val. Max. lib. 4. cap. 4.

Jul. *Pomponius* Lætus, exiguæ eruditionis fuit, ſi Lud. Vivi credas, at Ang. Polit. virum vocat antiquitatis, & literarum conſultiſſimum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 613.

Jul. *Pomponius* Sabinus, de quo idem Voſſ. ibid. pag. 615.

Pomponius Atticus, nobilis eques Rom. excellenti ingenio, amicus Ciceroni imprimis fuit. Qui poſtquam vidit Cinnæ tumultu Remp. eſſe turbatam, ſeceſſit Athenas, ubi longo tempore moratus, & civitatem, & omnium gratiam moribus elegantiſſimis promeruit, linguamque ita probè didicit, ut *Attici* nomen adſequeretur. Humanitate, divitiiſque præditus fuit quibus amicos libenter impertiebat. Nam & Ciceronem ab urbe pulſum opibus juvit, & Brutum ab urbe fugientem minis 100. proſecutus eſt. Erat alioqui graviſſimus, ut quæ religioſè polliceretur, præſtare niteretur. Mendacium nec ipſe dicebat, nec pati poterat. Plut. & Cornelius Nepos in ejus vitâ. Seneca Ep. 21. *Nomen Attici perire Ciceronis epiſtolæ non ſinent. Nihil illi profuiſſet gener Agrippa, & Tiberius progener, & Druſus Cæſar pronepos: inter tam magna nomina taceretur, ni Cicero illum aperuiſſet.*

L. *Pomponius*, Bononienſis, Atellanarum ſcriptor, quem Solinus ait, ut mirum, nunquam ructaſſe.

Cn. *Pomponius*, orator, patronus acer, acerbuſque dicendo, & lateribus pugnans. Cic. in Oratore. Julius item *Pomponius* ſecundus, tempore Quintiliani, inter Tragicos longè princeps. Plinius, lib. 14. cap. 4. eum cœnam C. Principi Germanici filio dediſſe ait, in quâ vinum 160. annorum fuit.

Pomponius, Juriſconſultus, ex Pandectarum libris notiſſimus.

Pomponius Mela, inſigni opere *de ſitu orbis* clariſſimus.

Jo. Jovius *Pontanus*, Cereti in Umbriâ natus parente, à factioſis civibus interempto Neapolin juvenis & egenus venit, atque ibi Antonio Panormitæ Regii ſcrinii magiſtro gratus, acceptuſque fuit, eidemque mortuo in hoc munere ſucceſſit. Flor. an. 1460. Obiit an. Ætatis 78. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 608.

Pontia, Romana mulier caſtiſſima, quæ nullis verborum lenociniis, aut pollicitationibus ad adulterium cum Octavio Tribuno plebis impelli unquam potuit, quin ab eo interfici maluit. Corn. Tacitus.

Pontia, notiſſimâ crudelitate mater. Juven. Sat. 6.

Nos utinam vani: ſed clamat Pontia, feci,
Confiteor, puerique meis aconita paravi.

Martialis, 2. 34.

O mater, quâ nec Pontia deterior.

Ponticus, poeta Rom. Propertio æqualis, qui ſic ad eum ſcribit. Eleg. 7. lib. 1.

Cum tibi Cadmeæ dicantur, Pontice, Thebæ,
Armaque fraternæ triſtia militiæ.

Idem non dubitat eum cum Homero componere. Continuò enim ſubjungit:

Atque ita ſim felix, primo contendis Homero.

Nec Thebanum bellum modo ceciniſſe, ſed etiam amores, cognoſcimus ex lib. ejuſdem Eleg. 9. Ovidio etiam conjunctiſſimus fuit, ut oſtendit iſtoc:

Ponticus heroo, Battus quoque clarus Iambo,
Dulcis convictus membra fuere mei.

Popilii, à *Pompiliis* diverſi leguntur; quorum princeps M. *Popilius*: qui cum Conſul eſſet, eodemque tempore ſacrificium publicum cum lænâ faceret, quod erat Flamen Carmentalis, plebis contra patres concitatione, & ſeditione nunciatâ, ut erat lænâ amictus, ita venit in concionem, ſeditionemque cùm authoritate, tum oratione ſedavit. Cic. in Bruto. Hic etiam 2. Conſul cum M. Fabio Ambuſto factus, Tiburtes bello vicit, agris eorum vaſtatis. Livius.

Popilius, legatus ad Antiochum, qui Ptolemæum Regem amicum populo Rom. obſederat, miſſus nunciatum ut à ſociis populi Rom. abſtineret, cunctantem vero reſponſumque differentem virgâ circumſcripſit, ne ultra ſpatium illud differendo exiret: ex quo territus Antiochus bellum omiſit. Liv. lib. 45. & Val. Max.

C. *Popilius* Lænas, Ciceronem occidit, patronum ſuum in cauſâ capitis. Val. Max. lib. 5. cap. 3.

Popularia, ſacra erant, quæ ab omnibus civibus fiebant, nec erant privatarum familiarum, ſed omnium communia, ut à Diis impetrarentur quæ ſpectabant ad communem populi ſalutem.

Populifugia, feſta erant quæ Romæ menſe Junio celebrabantur, uti docent Varro & Macrobius. Sunt autem ideo dicta, quòd eo die repentino tumultu fugeret pop. Rom. in bello Gallorum cum Romanis. Ovid. Faſt. 2.

Eſt locus, antiqui Capreæ dixere paludem:
Forte tuis illic, Romule, jura dabas.
Sol fugit, & removent ſubeuntia nubila cœlum,
Et gravis effuſis decidit imber aquis.
Hinc tonat, hinc miſſis abrumpitur ignibus æther,
Fit fuga, &c.

Poppæa, Neronis uxor, quæ jumentis ſuis ſoleas ex auro induebat; alius ejuſdem intemperies deſcribunt Suetonius, alique hiſtorici.

Populonia, Juno dicta eſt, quòd ex maris & fœminæ conjunctione cui præeſſe credebatur, novi ſubinde populi creentur.

Porcius, gentis Romanæ nomen, ex quâ Catones fuerunt. Appellatio à *porcis* eſt. Sunt enim plura pop. Rom. nomina, ab utroque pecore, majore juxta atque minore petita; de quo Varro de R. R. lib. 2. cap. 1. Celebris *Porcia* Catonis fil. Bruti uxor cum doctrinâ ac fide, tum conſtantiâ ac fortitudine exitûs. Quippe quæ ne marito ſuperviveret ardentes favillas hauſit ore, ſeque è vitâ ejecit. De quâ Dio lib. 43. & Val. Max. 4. 6. & Plut. in Bruto.

Porphyrion, Gigas vaſtiſſimus, unus ex iis qui ſuperis bellum intulerunt. Horatius:

Nam quid minaci Porphyrion ſtatu, &c.

Claudianus in Gigantomachiâ:

——*Te Delphica laurus*
Stringat Porphyrion, Cirrhæaque templa teneto.

Item vetus Horatii Commentator.

Porphyrius, philoſophus Tyrius, clarâ ortus proſapiâ, à puero uſus præceptore Longino, viro doctiſſimo. Prius *Malchus* vocabatur, deinde ob veſtem regiam purpuream, quâ ob nobilitatem utebatur, *Porphyrius* dictus eſt. Romam poſtea profectus Plotinum audivit unà cum Origene & Amelio condiſcipulis. Inde in Siciliam navigans, apud Lilybæum morbo correptus, à Plotino magiſtro, qui eò ſe contulerat, & præſenti & philoſophicâ oratione recreatus eſt, adeo ut ſtatim convaluerit; moxque Romam ſimul repetens, ibidem obiit, relictis operibus, in quibus contraria & pugnantia inter ſe videtur aſſerere. Cauſa putanda eſt, quod quæ prius probaverat, ea poſtea retractaverit. Ejus opera ſunt, de divinis nominibus liber unus. De Principiis, duo. De materiâ, ſex. De animâ, quinque. De animalium abſtinentiâ, quatuor. De cognoſcendo ſeipſum, quatuor. Quod una fuerit Platonis Ariſtoteliſque ſecta, libri ſeptem. In hiſtoriam Juliani Chaldæi Philoſophi, libri quatuor. Contra Chriſtianos, libri quindecim. In Dialecticam Iſagoge, aliaque complura. Floruit Aureliani Cæſaris temporibus, uſque ad Tacitum & Probum Impp. Suidas. Adverſus autem libros, quos contra nos edidit, Methodius, Euſebius, & Apollinaris 30. voluminibus apologiam edidere. Hieronymus. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 243. Et Jonſium de Script. Hiſt. Phil. 3. 15. plura quoque legi poſſunt apud Eunapium, qui vitam Porphyrii à nemine editam primus literis mandavit, & Cl. Virum L. Holſtenium tractatu de vitâ & ſcriptis Porphyrii.

Porrima, ſoror, ſive comes Carmentæ matris Evandri. Ovid. Faſt. 1. verſ. 633.

Porrima placantur, Poſtvertaque ſive Sorores,
Sive fugæ comites, Mænali nympha, tuæ.

Porſena, rex Hetruſcorum, qui pro reſtitutione Tarquiniorum Romanis bellum intulit; cumque jam ex Janiculo in urbem irrueret, Horatii Coclitis virtute retardatus eſt, donec pons à tergo ſolveretur. Poſt hæc cum urbem obſidione cinxiſſet, nihilque ſe proficere intelligeret, acceptis obſidibus, ad ſua ſe recepit, incredibili Romanorum virtute perterritus, cujus ſpecimen viderat in Q. Mutio, qui ſolus caſtra hoſtium ingreſſus, unum ex purpuratis per errorem pro rege occidit, ſtatimque captus, cum Porſena exquiſitiſſima illi ſupplicia comminaretur, dextram in focum injecit, nullâque vultûs mutatione exuſſit, partim ut regi fidem faceret, nullis ſe tormentis poſſe perterreri; partim, ut dextra ſua, quæ in cæde aberrans purpuratum ſatellitem pro rege occiderat, pœnam ſumeret. Plura apud Livium & Plutarchum. Horatius in Epodis:

Minacis aut Etruſci Porſenæ manus.

Mart.

Urere quam potuit contempto Mucius igne
Hanc ſpectare manum Porſena non potuit.

Virgilius mediam dictionis hujus ſyllabam conſonante licenter geminatâ extendit. Æn. 8.

Nec non Tarquinium ejectum Porſenna jubebat
Accipere, ingentique urbem obſidione premebat.
Æneadæ in ferrum pro libertate ruebant.

Portia, filia Catonis. Vide *Porcius*. Hæc auditâ morte Bruti mariti apud Philippos interfecti ſibi mortem intulit. Mart. lib. 1.

Conjugis audiſſet fatum quum Portia Bruti,
Et ſubtracta ſibi quæreret arma dolor:
Nondum ſcitis, ait, mortem non poſſe negari?
Credideram ſatis hoc vos docuiſſe patrem.

Dixit,

Dixit, & ardentes avido bibit ore favillas;
I nunc & ferrum turba molesta nega.

Porcius Licinius, vetus poeta, scriptor epigrammatum. Gellius 17. 21. *Porcius autem Licinius serius Poeticam Romæ cæpisse dicit in his versibus.*

Pœnico bello secundo Musa pinnato gradu
Intulit se bellicosam in Romuli gentem feram.

Etsi enim rudia quædam initia Poeseos Latinæ fuerint mox à primo bello Punico, ut ex iis fabulis, quas Livius Andronicus, & haud longè post eum Cn. Nævius populo dedisse constat, videtur tamen hic Portius vel Porcius Licinius ob illustre incrementum, quod mox sumpserit bello Punico secundo, eo præsertim tempore ejus initium statuere. Quo etiam respexit Horat. lib. 2. Ep. 1. Ubi de Pop. Rom. scribit:

Serus enim Græcis admovit acumina chartis,
Et post Punica bella quietus, quærere cœpit
Quid Sophocles, quid Thespis, & Æschylus utile ferrent.

Hujus *Licinii* meminit idem Gellius, lib. 19. cap. 9. ubi quosdam ejus versus producit. Nobili prosapiâ apud Romanos ortum putat Gyraldus de Hist. Poet. Dial. 10. Torrentius vero Comment. ad Horat. Libertum à Porciorum aliquo manumissum.

Portunus, Deus maris, à *portubus* quibus præsidere putabatur, nomen habens, teste Servio in illud Virg. Æn. 5.

Et pater ipse manu magnâ Portunus euntem
Impulit. ———

Alii dict. volunt Πόρκος. i. e. *Nereus*, teste Hesychio, unde Πόρκων Πόρκωνος, ac deinde *Portunus*. Erat vero Inûs filius. Ino autem *Leucothea*, seu *Matuta* dicta est Ovid. Fast. 6.

Leucothea Graiis, Matuta vocabere nostris,
In portus nato jus erit omne tuo.

Idem ib.

Quem nos Portunum sua lingua Palæmona dicit.

Inde *Portunalia*, festa in honorem Palæmonis, quæ & *Isthmia* dicebantur.

Porus, Indiæ rex miræ proceritatis, ab Alexandro M. superatus, deinde suorum dolo interfectus. Plutarchus, Claudianus:

Tradita captivo spatiosior India Poro.

Et in laud. Stil. lib. 1.

Non Ganges cum tela procul vibrantibus Indis
Immanis medium vectaret bellua Porum.

Idem in Paneg. Mall. Theodori: *Nigri cecidit cum regia Pori.* Arrianus, lib. 5 Ἀλέξανδρος ἦ, ὡς σφισὶν ἐφαίνετο, σφισιπάνους σὺ ἀπὸ πλέονος ἔτι ἢ ἑπτὰ ἐπῶν, ἀπιστᾷ τὸ Πώρου, καὶ ὅπισθας ἀπὸ ἵππου· πότε μέγεθος ἐθαύμαζεν, ὅτι πέντε πήχεις μάλιστα ξυμβαίνον, καὶ τὸ κάλλος τῦ Πώρου. Qu. Curtius, lib. 8. Ipse Porus humanæ magnitudinis propemodum excesserat formam. Ubi alii *normam*. Diodorus lib. 17. Crassitudine autem tantâ (fuit) ut thorax ejus duplo excederet loricas aliorum, qui robore excellerent. At apud Plut. cap. 106. Porum plerique scriptores consentiunt quatuor cubitos palmo excedentem. Quem locum merito suspectum habet Raderus & pro πεντέπηχυν πηχῶν reponit πέντε· cum etiam Eust. in Dionys. multos Indorum tradat πεντεπήχεις, *quinque cubitales reperiri: Porum autem excessisse quinque cubitos.* Sane majorem quatuor cubitis oporteat fuisse, qui, ut ibidem addit Plut. elephanto suo proportione equitis insideret. Philostr. lib. 2. cap. 10. ait fuisse *proceritate corporis tantâ, quantâ post Trojana tempora, nemo.* Auream hujus vineam, ingentis thesauri utique negotium celebrat Sidonius ad suum Librum:

Quis pomaria prisca regis Indi
Hic nunc comparet, aureasque vites
Electro viridante pampinantes,
Cum Porus posuit, crepante gazâ
Fulvo ex palmite vineam metalli
Gemmarum fluitantibus racemis.

Vide Barth. ad Claud. pag. 953.

Posidippus Cassandreus, Comicus, docuit anno tertio post Menandri mortem, cujus fabulas 30 commemorat Suidas. Vide Voss. P. Gr. pag. 60. & 62. Alius, qui librum scripsit de Cnido, Clementi ac Arnobio memoratus. Quædam epigrammata ejus in Anthologiâ leguntur: Ac seu hujus, seu alterius meminit quoque Stephanus in Βάεις, & Sertel iterumque in Ζήλεια.

Posidon, Græcum *Neptuni* nomen, quod ex Græca linguâ explicare Grammatici frustra conantur, inquit Bochartus, cum Africum esse doceat Herodotus in Euterpe. Verba sunt: Οὐδαμῶ γὰ ἀπ' ἀρχῆς Ποσειδέων ἔνομα ἔκτηται, εἰμὶ Λίβυες καὶ τιμῶσι ἀπὸ τοῦ θεῶν μάλ. Nempe Ποσειδών, aut Ποσειδὴν est Punicum יָם־עוֹד *Pesitan*, quod *latum* & *expansum* sonat. Ubi Scheva primæ syllabæ est expressum per o breve ut in *Sodomâ* & *Solomone*. T. & D. permutata sunt ut in Τῦτις, & Τῦδις, κίτασις & κίδασις ex Chaldæo כחרא *Cithra*. Itaque Ποσειδὼν & *Japhet* planè sunt synonyma: utrumque vero à latitudine: quod apprimè quadrat Neptuno maris Deo, de quo Phornutus: Εὐρύστερνος, *lato pectore vocatur Neptunus ob maris latitudinem, quemadmodum dictum est,* ἐπ' εὐρέα πόντα διαδύσης. Dicitur quoque eandem ob causam εὐρυκρείων καὶ εὐρύοπα, *late imperans*, ac *latisonans*.

Posidonius, philosophus Apamiensis, discipulus, & successor Panætii (Strabo, lib. 14.) sed Rhodius existimatus, quia Rhodi vixit ac philosophatus est. Hic cùm aliquando morbo articulari laborasset gravissimè, fertur sæpe dixisse (erat enim Stoicus) *Nihil agis dolor; quamvis sis molestus, nunquam te esse confitebor malum.* Venit Romam Marcelli tempore, scripsitque multa. Vide Vossium de Hist. Gr. lib. 1. pag. 154.

Posidonius Alexandrinus Philosophus Stoicus Zenonis Cittiei discipulus. Scripsit historiam post Polybium, lib. 52. usque ad bellum Cyrenaicum, Declamationes rhetoricas, in Demosthenem argumenta. Suidas. Vide Vossium ubi supra.

Posidonius, Olbiopolita, historicus, qui Atticas historias libris 4. scripsit: Item Libycam, lib. 11. Item de regione Tyriâ; adhæc de Oceano, & aliis quæ juxta eum sunt, atque alia nonnulla. Suidas.

Posidonius, Africæ Præsul, Augustini contubernalis, cujus etiam vitam scripsit, præterea homiliarum libros 7. Epistolarum totidem aliarumque rerum complures. Item nomen viri. 2 Mach. 14.

Possis Magnesius, Amazonum historiam condidit. Athen. lib. 7. Idem lib. 12. testimonium petit ex eo *in tertio de Magnetibus*; unde etiam consignasse res patrias cognoscimus.

Posthumia, virgo Vestalis, de incesto causam dixit, crimini obnoxia ob suspicionem cultûs elegantioris, ingeniumque liberius, quam virginem deceret. Tandem Pontificis maximi sententia absoluta, qui eam abstinere jocis, colique sanctè potius, quàm scitè jussit. Volat. ex Plutarcho.

A. *Posthumius* Albinus, temp. Ptol. Philometoris historiam Græcè scripsit de rebus Romanis. Cos. fuit cum L. Licinio Lucullo an. U. C. 602. Cic. in Bruto. *Nam & A. Albinus, is qui Græcè scripsit historiam qui Consul cum L. Lucullo fuit, & literatus, & disertus fuit.* Gellius, 3. 10. *Albinus qui cum L. Lucullo consul fuit res Rom. oratione Græcâ scriptitavit.* Refert deinde, ut Albinus veniam sibi imperitiæ petivit, quod homo Rom. Græcâ oratione uteretur, quæ à gente suâ esset alieniissima. M. Cato autem eum festivè riserit, quòd maluerit culpam deprecari, quam culpâ vacare. Ipsum hoc vide fusius narrantem ex lib. Corn. Nepotis de Viris Illustribus, idemque legere est apud Macrobium in proœmio Saturnalium. Narrat quoque id Plut. in Catone, sed paulo aliter, ac pro *Albino* vocat Labienum. Merito vero excusari potest, idque ob patriæ amorem, qui fecit, ut res Rom. Græco potius sermone legi vellet: nam is in omnibus ferè gentibus notissimus erat, cum Latina finibus suis, sane exiguis, continerentur, ut Cic. etiam pro Archia agnoscit. Itaque non hic modo, sed & alii plures è Romanis hoc sermone res gestas ad posteritatis memoriam tradiderunt. Nempe turpe censebant, res externas ab omnibus legi, ea autem quæ præclarè, fortiterque Romani gessissent, ob ignorantiam Latini sermonis paucis innotescere. Atque hoc pro Albino adversus censuram Censorii illius Catonis dictum esto, ac simul adversus Suidam, qui Catonis judicium sequitur in Αὖλος Ποστούμιος. Priscianus in septimo citat tres versus istos ex Albini lib. 1. rerum Rom.

Ille cui ternis Capitolia celsa triumphis
Sponte Deum patuere, cui freta nulla repostos
Abscondere sinus, non tutæ mœnibus urbes.

Esse ejusdem Albini censet Gesnerus, sed planè sunt junioris Albini, qui versibus illis triplicem signat Pompeii ex tribus orbis partibus triumphum; ex Africa unum de Hiarba, alterum ex Hispania de Sertorio, tertium ex Asia de Mithridate, ac Piratis. Vossius.

A. *Posthumius*, Dictator in bello Latinorum, quod Tarquinii fuga excitavit, confugientis ad generum suum Manlium, ducem Tusculanorum. Itaque collocatis signis ad lacum Regillum, cùm victoria utrinque nutaret, Magister equitum Romanis equis frænos detrahi jussit, ut irrevocabili impetu ferrentur in hostes; ubi tandem aciem Latinorum Romani fudere. In eo prælio visi sunt duo juvenes acriter pugnare, quos post pugnam ad præmia quæsitos, Dictator reperire non potuit. Ratus itaque eos Castorem & Pollucem eis communi titulo templum dedicavit. Cælius Rhod. ex Livio.

Posthumius

Posthumius Tubero, Magister equitum Æmilii Mamerci Dictatoris, in primâ Dictaturâ contra Volscos: mox in eodem bello à Qu. Cincinnato Cons. ejus genero Dictator dictus, de eis triumphavit: quam victoriam funestavit mors filii, viri magnâ virtute: quem quòd injussu ejus, occasione rei bene gerendæ pugnam iniisset, securi percussit. Livius.

L. *Posthumius*, post Cannensem pugnam Consul in Galliam profectus, à Boiis cum exercitu profligatus, ne caperetur, magno studio cadere in prælio contendit. Cujus inventi caput præcidentes barbari, ovantes in templo obtulerunt, idque sacrum vas erat in quo in solennibus libarent. Liv. lib. 22.

Sp. *Posthumius*, ac T. Veturius Coss. apud Furcas Caudinas, deducto in locum iniquum exercitu, cùm nulla evadendi spes esset, fœdere cum Samnitibus facto, & 600. equitibus Romanis obsidibus datis, ita exercitum abduxerunt, ut omnes sub jugum mitterentur; iidemque auctore Posthumio, qui in Senatu suaserat, ut eorum deditione, quorum culpâ tam turpe fœdus ictum erat, publica fides liberaretur, cum 2. Tribunis plebis, & omnibus qui fœdus sposponderant, dediti Samnitibus non sunt recepti. Livius.

Posthumus, qui & *Sylvius*, Æneæ fil. ex Laviniâ, quæ mortuo Æneâ Ascanii timens insidias, confugit ad sylvas, & illic Sylvium enixa est, qui *Posthumus* quòd patre mortuo natus esset, dictus est. Ascanius autem quoniam sine liberis periit, Sylvio, qui & ipse Ascanius dictus est, suum reliquit imperium. Vide *Sylvius*. Plura de hâc voce fis consule Fungerum in *Posthumus*.

Postverta, Dea apud Romanos, una ex Carmentibus, quæ partui fœminarum præsidebat. Vide Gell. 16. 16.

Potamenia, Origenis discipula, formosissima fœminarum & martyrum. Etenim, inquit Euseb. lib. 5. cap. 6. hist. in nostram usque memoriam ab incolis loci perennis virtutum Potameniæ fama celebratur, quòd immensos & innumeros agones, primo pro virginitate & pudicitiâ desudaverit: deinde etiam pro martyrio exquisita, atque inaudita tormenta pertulerit: atque ad ultimum unâ cum venerabili matre Marcellâ ignis supplicio consummata est: Et carnificem Basilidem in tormentis existens ad Christi confessionem & fidem convertit, qui & ipse quoque martyrio coronatus est.

Potamo Mitylenæus Romæ docuit sub Tiberio. Hunc, ut est auctor Suidas, cum aliquando in patriam rediret, talibus literis, viatici loco, instruxit Tiberius: Ποτάμωνα Λεσβοναχτος εἴ τις ἀδικῆν πειρήσοι, σκεψάσθω εἴ μοι διωτὸν) πολεμεῖν. h. e. *Potamonem, Lesbonactis F. siquis injuriâ afficere fuerit ausus, videat, an bellum adversus me gerere valeat.* Scripsit de rebus gestis Alex. M. Item de limitibus Samiorum: ad hæc laudationem Bruti, item Encomium Tiberii Cæsaris, item de perfecto Oratore. Auctor idem Suidas. Cave autem Potamonem hunc Lesbium confundas cum Potamone Alexandrino, qui & ipse quidem sub Augusto & deinceps claruit: Verum non rhetor sed Philosophus fuit, ac primus condidit sectam ἐκλεκτικὴν, quæ ab eo *Potomonica* vocabatur. Vossius, quem vide de Philosophorum Sectis.

Pothinus, & *Achillas*, Pompeii, ex acie Pharsalicâ ad Ptolemæum Ægypti regem fugientis, interfectores fuerunt. Lucan. lib. 8.

Ausus Pompeium letho donare Pothinus.

Prætor, variæ de hoc authorum sententiæ. Sunt enim qui hoc nomine primum appellatos consules dicunt, atque ita à *Præeundo* deductum *Prætoris* nomen. Sed enim distinguere hunc à Coss. videntur 12. Tab. leges apud Cicer. lib. 3. de Legg. *Regio imperio duo sunto, iique præeundo, judicando, consulendo, Prætores, Judices, Consules, appellantor. Militiæ summum jus habento, nemini parento*, &c. Ita Juvenal. Sat. 10. vers. 36. *Prætorem* vocat, quem mox vers. 41. *Consulem* dixit. Quem locum interpretes aliò trahunt, quàm debebat, uti notat Faber. Prætores autem exercitus esse duces, inque bello præire solitos patet ex Cicerone, Cæsare, Gellio, Macrobio, Asconio Pædiano; quin sæpe gestum ab iis bellum. Etenim sub M. Thermo Prætore prima fecit stipendia Cæsar. Ejusdem dignitatis vir M. Acilius triumphavit de rege Antiocho, & victis Ætolis. Missus in Hisp. Scipio Africanus Prætor an. ætatis 25. ut & Sempron. Gracchus Prætor Galliam domuisse legitur. Græci quoque ut plurimum *Prætorem* στρατηγὸν, i. e. *belli ducem* interpretantur. Licuit ergo illis auctoritatem exercere suam in castris. Sed, an præsente Consule? Major hujus & auctoritas & potestas fuit; Itaq; id non ita liberum, aut concessum fuit eo præsente. Alii volunt, Veteres omnem magistratum, cui pareret exercitus, appellasse Prætorem. Hinc tabernaculum ducis dici *Prætorium*, quod στρατήγιον Josepho dicitur lib. 3. Ἀλώσ. Hinc esse nomen *portæ prætoriæ* in castris, & *præfectum prætorio* constitutum sub Principibus, sicut Arcadius & Pomponius tradiderunt, datâ illi pleniore licentiâ ad publicæ disciplinæ emendationem. Utcunque, à *præeundo*, seu jure, seu exercitu, nomen eum arcessere volunt. Pomponius autem & Festella à *præessendo* deducunt. Primus Prætor fuit Sp. Furius Camillus, M. fil. qui quoniam jus dicebat urbanis, appellatus est *Prætor urbanus*. Penes hunc adeo erat omnis publici privatique juris potestas, ut & novum jus condere posset, & abrogare vetus. Cum enim Coss. occuparentur finitimis bellis, & proinde qui jus diceret in civitate non esset, Prætor creatus est, qui jus redderet, donec illi abessent, bello distenti, teste Livio, etsi Festella referat causam creationis, in diuturna certamina patrum. Cum enim alterum Consulum ex plebe creari concessissent, simul obtinuerunt, ut & unicus magistratus crearetur ex patribus, qui quòd populum præiret, Varroni *Prætor* dictus est. Apud Ciceronem, ubi supra, audit hic *juris disceptator*, item *juris civilis custos*; cui quoque tantum honoris est attributum, ut *jus* ejus *Honorarium* appellaretur. Annis vero aliquot elapsis, propter peregrinorum turbam in urbem confluentium, additus illi fuit alter Prætor, *Peregrinus* dictus, idque factum an. U. C. fere duodecimo supra quingentesimum. Utriusque autem potestas adeo par erat, ut alter alterius decreto intercederet, si quis appellasset, teste Asconio in 3. Verrinam. Quanquam dignitas Urbani fuerat major, qui & propterea dictus est *Major*, ut peregrinus *Minor*. Aucto tandem magis & magis imperio, auctus simul fuit Prætorum numerus, usque ad octodecim, teste Festellâ. Nam 4 adjecit Corn. Sylla. Inde 16 esse voluit Augustus, atque his Claudius adjecit duos. Imo captâ & occupatâ tandem Sardiniâ, totidem sunt creati Prætores, quot provinciæ in ditionem pervenerant. Insignia & ornamenta Prætorum fuerunt 6. lictores, cum totidem securibus (quamvis Paulus Æmilius 12. habuisse dicatur) Prætexta, sella curulis, hasta jurisdictionis signum, gladius quæstionum, denique albi equi *niveique ad fræna Quirites*, uti loquitur Juvenalis. Magistratus tamen ejus tantum unus erat, ut & edicta ab eo proposita. Vide Lazium lib. sec. Comment. de Rep. Rom. ubi eorum sedes, ornamenta, insignia, ministeria, familiæ; satellites fusissimè ex Romanis his storicis describuntur.

Prasinus, equus Commodi, cui mortuo sepulchrum in Vaticano sumptuosissimum fecit princeps, sicut olim Bucephalo suo fecit Alexander. Alex. ab Alex. lib. 6. cap. 14. De *Prasinâ* agitatorum *factione*, vide Sueton. in Nerone cap. 22. ibique Torrentium.

Pratinas, Phliasius Tragicus. Voss. P. Gr. pag. 25.

Praxeas, hæreticus Asiaticus, qui plures negabat personas in Trinitate: sed eundem patrem & creasse omnia, & in cruce pependisse: quòd (ut dicebat) communicata pluribus monarchia auctoritatem principatûs minuat. Hujus argumentis respondebat Tertullianus.

Praxidice, nympha ex Tremilo filium habuit Cragum, qui Lyciæ monti nomen dedit. Steph. Suidas in Πραξιδίκη. Διονύσ@ δ', ἐν κτίσει, Ὠγύγυ (φησὶ) συγαπέρας Ἀλκομενίας, Θηξίππας, Αὐλίδα, ἃς ὕστερον Πραξιδίκης ὀνομασθῆναι. Earum ædem & jusjurandum in eâdem fieri solitum, apud Haliartios fuisse, refert Pausanias in Bœoticis: Ἁλιαρτίοις δ' ἐστὶ ἐν ναοῖς θεῶν ἱερὸν, ἃς Πραξιδίκης καλοῦσιν. Ἐνταῦθα ὀμνύουσι μὴ, πιεῖν) ἢ ἐκ βλίδρωμον ἢ ὄρκον. Harum una, Tremilo nupta: à qua Lycia *Tremila* dicta. Panyasis apud Steph. in Τρεμίλη.

Ἔνθα δ' ἔναιε μίγας Τρέμιλ@, ᾗ ὕγατερ ἔσαγτο,
Νύμφαι Ὠγυγίδες, ἰὼ Πραξιδίκαι καλέοντο.

Eximie autem ex his culta, ut videtur, Alalcomenia; quia nempe ipsa Minervam, deam Athenis tutelarem, educasset. Itaque per excellentiam hæc simpliciter Πραξιδίκη dicta fuerit; creditaque dicta ac facta ad finem perducere. Hesychius. Πραξιδίκαι δαίμονά τινα φασὶ, ἢ ὅσαπερ ἐπιτυγχάν@ τέλ@ τοῖς ἐ λεγομένοις, ἢ πεπραγμένοις. Inde est quod Menelaus, capto Ilio domum redux, quasi opere perfecto, simulacrum dedicaverit. Pausanias in Laconicis: Μενέλα@ δ' Ἴλιον ἑλὼν, ἢ ὕτιον ὕστερον ὀκτὼ μὴ Τροίας πόρθησαν, ὁπόσοι ἀναστοῖς, ἄγαλμα θεᾶς Πραξιδίκης ἱδρύσατο. Erat vero simulacrum ejus nihil, præter caput: namque hoc solum dedicabant. Suidas. Πραξιδίκη, θεός, ἧς κεφαλὴ μόνη ἱδρύοντο. Et ut simulacra ejus nihil nisi caput erant, ita quoque capita tantum victimarum immolabant. Hesychius ubi supra. Διὸ ἢ τὰ ἀγάλματα καρήνας ἔχουσι, ἢ τὰ θύματα ὁμοίως. Ita locum illum legit Meurius; non ἢ τὰ θαύματα. Ejus quoque sacra commemorat Orpheus in Argonauticis,

Ὄργια Πραξιδίκης.——

Praxilla, Sicyone poetria, quæ in suis cantionibus Adonidem inducit ab inferis interrogatum, quid apud superos, reliquerit, respondere, *Solem, cucumeres*, & *mala*. Quod cum

cum vehementer inſulſum videretur, cucumeres & mala cum Sole componere, abiit in Proverb. *Stupidior Praxilla Adonide.* Vide Voſſ. P. Gr. pag. 31.

Praxion, res Megaricas condidit, teſte Suidâ, & Ariſtophanis Scholiaſte.

Praxiphanes, hiſtoricus citatur Marcellino invitâ Thucydidis. Meminit & Laertius in Platone.

Praxiteles, marmoris ſculpendi inſignis artifex, duplici præcipuè Venere nobilitatus, Gnidiâ & Coâ, quæ ob artis præſtantiam, magnam mortalium vim in eas inſulas ad ſui ſpectaculum allexerunt. Sed Gnidia veſano amore juvenis cujuſdam inſignis, qui delituit in templo, ſimulachroque cohæſit; tum Nicomedis æſtimatione regis, grandi Gnidiorum ære alieno permutare eam conantis. Natus eſt in extremâ Italiæ orâ, quam Magnam Græciam olim vocabant, deinde ob artis excellentiam civitate Romanâ donabatur; quamplurimis etiam egregiis ſignis ornavit. Scripſit, (teſte Varrone) quinque volumina nobilium operum in toto orbe. Ejus Romæ opera, Triptolemus, Flora, Ceres in hortis Servilianis, Boni Eventûs, & Fonæ Fortunæ ſimulacra in Capitolio: item & Mænades, & quas Thyadas vocant & Caryatidas, & Sileni in Aſinii Pollionis monumentis, & Apollo & Neptunus. Plin. 36. 5. Claruit autem potiſſimum candido marmore, quod ab inſulæ nomine in quâ effodiebatur, Parium dicitur. Prop. lib. 3. Eleg. 2.

Praxitelem Parius vindicat arte lapis.

In Catalectis: *Nec me Praxiteles Scopaſve fecit.* Vide Anthol. lib. 4. de ejus Venere. Hic cum Satyrum ex Pario marmore, & Cupidinem ex Pentelico lapide ſummâ induſtriâ elaboraſſet, Phrynen meretricem inſigneque ſcortum amore deperiiſſe fertur; à quâ interrogatus, Quodnam opus haberet formoſiſſimum? Tacuit ipſe, ſpondens autem ei quod eligeret ſe daturum. Technâ vero quâdam Phrynes ſervus accurrit, Officinam Praxitelis ardere nuntians. Intentus itaque Praxiteles, impendio reſiſtere ſperans, foras repente ſeſe proripuit, inquiens; *Nihil miſero mihi ex laboribus ſupereſt, ſi Satyrus & Cupido conflagrarint.* At Phryne; *Ne feſtines*, inquit, *calliditate tantum meâ circumventus es.* Tali itaque aſtutiâ Cupidinis ſimulachrum Phryne à Praxitele dono accepit. Id autem eâ mortuâ, à Theſpienſibus octingentis auri minis comparatum Caius Cæſar Romam advexit, quod poſtea à Claudio Imp. remiſſum, Nero denuo abſtraxit. Athen. lib. 12. Theocriti Schol. Idyll. 5. ait duos fuiſſe Πραξιτέλεις, τὸν μὲν ἀρχαιότερον, ἀνδριαντοποιὸν, τὸν δὲ νεώτερον ἀγαλματοποιόν· ἵνα ὁ μὲν ὄνῳ Δαμητεὶς τὸν βασιλέως. Hinc *Praxitelius.* Cic. de Divinat. *In omni marmore non neceſſe eſt ineſſe Praxitelia capita.*

Priamus, Laomedontis filius qui, Ilio ab Hercule everſo, unà cum Heſione ſorore in Græciam abductus eſt captivus. Poſtea tamen auro redemptus, Ilion inſtauravit, ſimul & exornavit, regnique limites uſque adeo protulit, ut non ſolum Trojæ, ſed totius fere Aſiæ rex videtur. Felix 50. filiis pater: quorum 17. ex juſtâ uxore (Hecubâ ſcilicet Ciſſei Thraciæ regis filiâ) cæteros ex pellicibus habuit. Hom. Iliad. Ω.

Πεντήκοντά μοι ἦσαν, ὅτ' ἦλυθον, υἷες Ἀχαιῶν,
Ἔντεα καὶ δόρυ μοῦνοι ἐϋξέστω ἐνὶ νηῒ,
Τὼς δ' ἄλλους μοι ἔπεφνε νέμεσσητοι γυναῖκας.

Plautus in Bacchidibus:

Sed Priamus hic multo illi præſtat, non quinquaginta modo,
Quadringentos filios habet, atque omnes ſine probro.

Cic. 1. Tuſc. Qu. *At quinquaginta Priamus, quorum decem & ſeptem ex juſtâ uxore nati ſunt.* Non tamen omnes conſentiunt de numero legitimorum: Omnes enim ſibi vendicat Hecuba apud Eurip. Ἡμεῖς δ' πεντήκοντ' ἀμφιεσσι δ' τέκνων. Virgilius 100. liberos Priamo tribuit; Æn. 2. *Vide Hecubam centumque nurus.* Nodum ſolvit Servius, ſed morosè, *Quid ſi centum Oratoriè dicatur, non Latinè?* Nomen ei ab eventu inditum, quòd puer ab Hercule captus, auro redemptus fuiſſet: Πρίαμαι ſiquidem *emo* ſignificat. Etymologus: Πρίαμος ἐκ τῆ πρίω, τὸ πωλῶ, ἢ ὀνομασίας πάντες ἔπιπτον. Antea *Podarces* dictus fuit, teſte Lycophrone. In bello Trojano videt filios ſuos ferè omnes ab hoſtibus interfectos. Tandem capto Ilio & ipſe à Pyrrho Achillis filio occiſus eſt prope aram Jovis Hercei in ſanguine filii. Virg. lib. 2. Æn. Horatio *dives Priamus* dicitur Carm. lib. 1. Od. 10. quia divites aurarias, vel auruginas, ſive auri venas habuit juxta Abydum. Strabo, lib. 14. Ὁ δὲ Πρίαμος πάντες ὀνομαζόμενος ἐν Ἀσίᾳ ἐκ Ἀβύδου χρυσίον μετάλλου. Ovid. lib. 3. de Arte:

——*Troja maneret,*
Præceptis Priami ſi foret uſa ſenis.

Cic. lib. 1. Tuſcul. *Priamum totâ progenie orbatum, quum ad aram confugiſſet, hoſtilis manus interemit.* Seneca in Troade:

——*Ille tot Regum parens,*
Caret ſepulcro Priamus, & flammâ indiget,
Ardente Trojâ.

Virgil. Æn. 2.

Hæc finis Priami fatorum: hic exitus illum
Sorte tulit, Trojam incenſam, & prolapſa videntem
Pergama, tot quondam populis, terriſque ſuperbum
Regnatorem Aſiæ: Jacet ingens littore truncus,
Avulſumque humeris caput, & ſine nomine corpus.

Unde Manil. lib. 4.

——*Priamumque in littore truncum.*

Seneca Tragœdus:

Sigæa premit littora truncus.

Ennius majori ludibrio *ſemiaſſum* ait; ſic enim ille in *Andromache*:

O pater, ô patriæ, ô Priami domus,
Septum altiſono cardine templum,
Vidi ego te adſtante ope barbaricâ
Tectis cælatis, laqueatis
Auro, ebore inſtructum regificè;
Hæc omnia vidi inflammarier
Priamo vi vitam evitarier,
Jovis aram ſanguine turpariier.
Heu relliquias ſemiaſſi regis denudatis oſſibus
Per terram ſanie delibutam fœdè divexarier.

Ejus imperium, quibus olim finibus terminaretur ex Homero Geographus oſtendit in hæc verba lib. 13. Ὁ Ποιητὴς ἀπὸ μὲν τοῦ Ἀσσυρίου πόντου, καὶ μέχρι τοῦ Ἑλλησπόντου τὴν ὑπερκειμένην χώραν ὑποτετάχθαι μᾶλλον τοῦ Τρωὸς ἄρξαι μέχρι τῆς Καΐκου ποταμοῦ, διηκούσης καὶ διωκισμένης εἰς ὀκτὼ μυριάδας, ἢ καὶ ἐννέα. Virg.

——*Nec Priami regnorum everſor Achilles.*

Prop. lib. 2.

Et Phœbi & Priami diruta regna ſenis.

Idem lib. 4.

Longævum ad Priami vera fuere caput.

Quintus Ennius:

Cum veter occubuit Priamus ſub Marte Pelaſgo.

Priapeia, carmen obſcœnum, quod nonnulli Tibullo, alii Ovidio adſcribunt.

Priapus, Liberi patris & Veneris fil. quem ſuperſtitioſa antiquitas hortorum præſidem credidit, addo & portuum. Leonidas vetus poeta:

Ταῦτ' ὁ Πείρητος ἐγὼν ὑπέτελλομαι ὁ λιμενίτης.

De quo vide Voſſium de Idol. lib. 2. cap. 7. & Dempſterum ad Roſinum lib. 2. cap. 20. Idem & Lampſacenus dicebatur à Lampſaco non ignobili Troadis urbe ad Helleſpontum ſita, in quâ & natus creditur. Feruntenim Venerem Liberi patris amore captam ei ex Indiâ redeunti obviam prodiiſſe, coronamque illi ex rubenti roſâ, tum primum ex ſanguine ſuo enatâ obtuliſſe, eâque illum coronatum, tanquam ſponſum ſuum ſequi ſe juſſiſſe. Verum cum ex illius concubitu gravidam ſeſe & partui vicinam animadverteret, Lampſacum ſeſe contulit, ut ibi partus tempus expectaret. Juno interim zelotypiâ exagitata, cùm ſe parturienti opem ferre ſimularet, peractâ prius incantatione, deinde & utero ejus contracto fœtum ejus cùm cæteris omnibus partibus deformem; tum prægnandi pene dehoneſtatum reddidit. Quem cum mater recens natum vidiſſet, pudore affecta pro neglecto habuit, Lampſacique reliquit. Verum cum poſtea adultus Lampſacenis mulieribus nimium gratus eſſet, à civibus ejectum ferunt. Ob quam rem, quum neſcio quo malo poſtea premerentur, templa ei & ſacra conſtituerunt, factuſque etiam hortorum Deus eſt. Immolabant ei aſinum, quòd cum olim in feſto Magnæ matris, ad quod omnes Dii convenerant, epuliſq; ſatiati noctem luſibus ducebant, Lotidi nymphæ, ſive, ut aliis placet, Veſtæ humi dormienti vim inferre conaretur, intempeſtivo aſini, quo Silenus vehebatur, clamore excitata Virgo, manu eum rejecerit, magno omnium, qui aderant, riſu. Ovid. Faſt. 1. Hyginus vero tradit ob id Lampſacenos aſinum ei immolare conſueviſſe, quòd ab eo cum de magnitudine pudendi certarent, ſuperatus videretur. Vide Diod. l. 5. Qui initium colendi Priapi hoc tradit. Cum Oſiris Ægyptiorum Rex à Typhone fratre impio & facinoroſo homine eſſet cæſus, corpus ejus inter conſcios conjurationis eſt diviſum. Virilia autem cum nemo vellet recipere in Nilum flumen ſunt conjecta. Typhone autem ab Iſide Oſiridis conjuge devicto, cæteræ Oſiridis partes ſunt inventæ præter pudenda, quæ Iſis ſacravit, colique multis ceremoniis inſtituit, eique qui in Ægypto initiabantur prima ſacra faciebant; nominatuſque eſt Priapus occulto nomine quod veteres honeſtiore vocabulo ſic nominarent inhoneſta. Hunc Græci Phallum vel Ithyphallum vocabant. Columella:

——*Sed truncum forte dolatum*
Arboris antiquæ numen venerare Ithyphalli
Terribilis membri: medio qui ſemper in horto
Inguinibus puero prædoni falce minetur.

Cæterum Priapus recens eſt Deus, & ab Heſiodo ignoratus. Fulgentius inter Semones collocat, & cœlo receptum nondum eſſe perhibet, propter tenuitatem meritorum. Athenæus ait eſſe Dionyſium, lib. 1. Τιμᾶϊ παρὰ Λαμψακηνοῖς ὁ Πρίαπος, ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ὃς ἐπιθέτως καλούμενος ἔπος, ὡς Θεάμος καὶ Διθύραμβος. Gyraldus tantum Bacchi comitem eſſe tradit. Priapus (ut ait Theocriti Schol. in Idyll. α) παρ' ἐνίοις ὁ αὐτὸς ὢν τῷ Διονύσῳ, ἐκ τῆς ἐπιμολογίας δῆλον φαίνεται. Ἐστὶ δὲ οὗ ἡ Βερήνικος, διὰ τὰς ἐν τῇ Βακχείας καὶ μέθας, ἐκδόσεις, ἣν Πείππις ὁ ῥητόμενος τὸ ἀνάθημα. Virgil. Eclog. 7.

Sinum lactis, & hæc tibi liba Priape quotannis
Expectare ſat eſt; cuſtos es pauperis horti.

Idem Georg. 4.

Et cuſtos furum atque avium cum falce ſaligna
Helleſpontiaci ſervet tutela Priapi.

Horat.

Olim truncus eram ficulnus, inutile lignum;
Cum faber incertus ſcamnum, faceretne Priapum,
Maluit eſſe Deum. Deus inde ego furum aviumque
Maxima formido ——

Tibullus, lib. 1. Eleg. 1.

Pomoſiſque ruber cuſtos ponatur in hortis,
Terreat ut ſævas falce Priapus aves.

Vide Mart. 6. 49. & 8. 40. Huic herba eruca ſacra fuit, atque ideo propter eum ſerebatur. Columella, lib. 10. de horto:

Et quæ frugifero ſeritur vicina Priapo
Excitet ut Veneri tardos eruca maritos.

Salax enim hæc herba, & ad Venerem promptos faciens: Plin. 19. 8. *Eruca præcipuè frigorum contemptrix, diverſæ eſt quàm lactuca, naturæ, concitatrix Veneris.* Auctor Priapeorum:

Nam quamvis videar ſatis paratus
Erucarum opus eſt decem maniplis.

Et alibi:

Et ipſe longâ nocte dormiat ſolus
Libidinoſis incitatus erucis.

Ovidius:

Nec minus erucas aptum eſt vitare ſalaces.

Auctor Moreti:

Intybaque & Venerem revocans eruca morantem.

Martial. 3. 75.

Sed nihil erucæ faciunt, bulbique ſalaces.

Priolaus, Lyci fil. Mariandynorum rex. Nicand. Alexiph.

—— Τόδι χάσμα δυσίκροτον Ἐυξείνῳ
Ἀσταὶ ἐ Πριόλαο κατακρήθεντα λίθοιο.

Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πριόλαος, ὡς Λύκος βασιλέως Μαριανδυνῶν, ὃς ἀπέθανεν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ, Ἡρακλέους πολεμοῦντος τοῖς πλησίον, &c.

Priſca, & Maximilla, 2. mulieres Pſeudoprophetiſſæ, & Montani hæretici meretrices. Euſeb. 5. 16.

Priſcianus Cæſarienſis, claruit Athenis tempore Juſtiniani Imp. Scripſit de arte Grammaticâ ad Julianum conſ. ad Choſroen vero Perſarum regem, lib. de naturalibus quæſtionibus. Convertit in Latinum ſermonem Dionyſii de ſitu Orbis carmina. Sunt qui ſcribunt hunc ab initio Chriſtianum, deinde fidei deſertorem fuiſſe. Volater.

Priſcus Helvidius, ſub Nerone Quæſtor Achaiam adminiſtravit, quæſtoriuſque adhuc à Pæto Thraſeâ gener adſcitus, à cujus moribus nihil æquè ac libertatem hauſit, opum contemptor, recti pervicax, conſtans adverſus metus, de quo Juvenalis.

Quale coronati Thraſea, Helvidiuſque biberunt
Brutorum & Caſſi natalibus. ——

Erant, quibus appetentior famæ videretur; quinetiam ſapientibus, cupido gloriæ noviſſima exuitur. Tacitus. Probus quoque Grammaticus: Priſcus, inquit, poſt damnationem Thraſeæ ſoceri ſui, interdictâ ſibi Italiâ, Apolloniam conceſſit. Sed poſt interfectum Neronem reſtitutus à Galbâ non aliter quàm liberæ civitatis ſtatu egit. Idem poſtea Veſpaſianum in ſtudio libertatis offendit, ut putaret (id optante Clodio) priſtinum libertatis ſtatum poſſe revocare; quo nomine reus, ac præter ſpem abſolutus eſt.

Priſcus Panites, ſophiſta, floruit ſub Theodoſio Juniore, teſte Suidâ, qui & auctor eſt, eum præter epiſtolas ac declamationes, etiam condidiſſe hiſtoriam Byzantinam, & Attalicam libris 8. Priſcum Rhetorem appellat Evagrius, l. 5. c. ult. atque ait prodidiſſe res poſt Honorium & Arcadium conſecutas. Fortaſſe eſt idem *Priſcus*, quem Stephanus adducit in Σάλωνα.

Proæreſius, adoleſcens è Cæſareâ Cappadociæ, Antiochiam venit, permotus famâ Ulpiani dicendi magiſtri, apudque eum primas tulit. Cum quo parvo poſt tempore Athenas profectus ſub Juliano ſophiſtâ adeo profecit, ut primus inter auditores eſſet. Hephæſtionem condiſcipulum & amicum comitem ſibi adjunxit. Accerſitus inde in Galliam à Conſtantino Imp. apud eum in honore fuit. Romam poſtea petiit, ubi aliquot annos magnâ nominis famâ moratus, tandem opibus ac honoribus auctus, Athenas rediit, ubi magno exceptus applauſu, extemporalem orationem habuit in Theatro. Suidas.

Proba Falconia, Romana puella, Græcis Latiniſque literis eruditiſſima: quæ truncatos Virgilii verſus ad fidem & myſteria Catholicæ fidei convertit fecitque de rebus à Chriſto geſtis, & ejus morte, opus nobiliſſimum, quod *Centones* appellavit.

Probus, Imperator Rom. qui bello Sarmatico, tranſmiſſo Danubio, multa fortiter egit. Vita ejus ex Flavio Vopiſco petenda eſt.

Probus, Berytius, Grammaticus, Romæ docuit, non tamen ut magiſtri perſonam ſuſtineret, unum aut alterum, vel cum plurimùm tres aut quatuor pomeridianis horis admittere ſolebat, cubanſque inter longos & vulgares ſermones, legere quædam, idque perraro. Nimis parva & exigua, de minutis quibuſdam quæſtiunculis edidit. Reliquit autem non mediocrem ſylvam obſervationum ſermonis antiqui. Ab initio enim ad ſtudia ſe contulit, poſtquam in militiâ diu centuriatum petiiſſet. Tranquillus.

Procas, rex Albanorum, pater Amulii, & Numitoris, avus Romuli & Remi. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 6.

Proximus ille Procas Trojanæ gloria gentis.

Ovid. Met. 14.

Jamque Palatinæ ſummam Proca gentis habebat.

Prochorus, unus ex 7. Diaconis, quos Apoſtoli ipſi ordinarunt. Scripſiſſe hic dicitur Vitam Evangeliſtæ & Apoſt. Joannis quæ in Orthodoxographis & Bibliotheca PP. legitur. Atqui fabulis, mendaciiſque ita coopertus eſt, ut nec in iis, quæ vera fortaſſe ſunt, fidem mereatur. Ita cenſent Baronius, Bellarminus, Lorinus in Act. 6. & Voſſius, quem vide Hiſt. Gr. pag. 200.

Procles, Carthaginenſis, celebratur Pauſaniæ in Meſſeniacis, ubi judicium ejus refert de Alex. M. & de Pyrrho; itemque in Corinthiacis, ubi ex eo hiſtoriam affert de Medusâ.

Proclus, Lycius fuit, & ſi audimus Volaterranum, lib. 18. antiquior fuit Porphyrio & Jamblicho. Nam à Spartiano proditum ait, fuiſſe præceptorem M. Antonini, eumque ab eo ad Proconſulatum eſſe evectum. Proclus vero non Lycius, ſed Siccenſis fuit: eſtque inter hos 300. annorum intervallum. Sic Joannes Stoefflerus Juſtingenſis, qui ait vixiſſe temporibus Trajani, quod ex eo colligit, quia diſcipulum habuerit Marinum Neapolitanum, quem ſub Adriano ait vitam Procli ſcripſiſſe. Sed de Marini ætate fallitur. Quod liquebit ſi dixerim de Procli ætate. Is autem claruit, An Dom. 500. Ut qui Syriani fuerit diſcipulus, eique ſucceſſit in Scholâ, uti Proclo poſtea ſucceſſit Marinus, quem vitam magiſtri ſcripſiſſe diximus. Πλατωνικὸν φιλόσοφον vocat Suidas. Extant ejus libri 6. de Theologiâ Platonicâ qui Hamburgi primum prodiere, An. Dom. 1616. Item ſuperſunt, commentarii in Timæum & libros de Rep. Scripſit quoque de Orphei, Pythagoræ, & Platonis conſenſu in oraculis lib. 10. aliaque, quæ Suidas commemorat. Ex quo etiam cognoſcimus, quàm Chriſtianis fuerit infeſtus. In eo autem ratio fugit Stoefflerum, quod putaret, Proclum vocatum *Diadochum* à gemmâ ejus nominis, quæ beryllo ſimilis, teſte Plinio, 37. 10. Διάδοχος enim appellatus eſt κατ' ἐξοχὴν ob ſucceſſionem in Scholâ Platonicâ. Voſſius. Vide Jonſium de Scrip. Hiſt. lib. 3. cap. 10.

Proclus, Malleotes patriâ, ſcripſit in ſophiſmata Diogenis, & contra Epicurum.

Proclus, Naucratica, Philoſtrati præceptor, de quo vide Volaterranum.

Proconneſia, ancilla apud Plin. quæ ejuſdem diei coitu alterum domino ſimilem, alterum ejus procuratori peperit infantem.

Procopius, è Cæſareâ Palæſtinæ, orator & ſophiſta; ſcripſit res Juſtiniani quas in Oriente, aut Occidente, aut Africâ per Beliſarium patricium geſſerat, cujus ſcriba & comes in cunctis expeditionibus fuit. Compoſuit item alterum librum, quem inſcripſit Ἀνέκδοτα, i. e. *non edenda, ſive non edita*: ubi Comœdiâ quâdam Juſtiniani & ejus uxoris Theodoræ vituperationem deſcribit. Suidas. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 269.

Procris, Erechthei, Athenienſium ſoror Orithyiæ, Cephali uxor, quam ille certo jaculo emiſſo interemit, ratus feram

feram eſſe. Vide *Cephalus*; & Servium in illud Virgil. Æn. 6.

His Phædram Procrinque locis, mœſtamque Eriphylen.

Fabulam latè proſequitur Ovidius, Met. 7. non procul à fine.

Procruſtes, latro inſignis in Atticâ reg. ad Cephiſum flu. habitans, qui cogebat hoſpites ſuper lectum aliquem aſcendere, quo ſi longiores fuiſſent, pars ſupereminens amputabatur: qui vero breviores, diſtendebantur; à quâ re etiam nomen illi inditum putant. Plutarchus in Theſeo: Καὶ μικρὸν μεθυστῶν, Δαμάστην ἐν Ἐλευσῖνι ἢ Πρηκρούστην ἀναγκάσας, αὐτὸν ἀπασὶν τοῖς κλινιδίοις, ἅπερ αὐτὸς ἐκεῖνος. *Torvus Procruſtes* dicitur apud Ovid. Ep. 2. Idem Met. 7.

Viderat immitem Cephiſias ora Procruſtem.

Proculeius, eques Rom. Auguſti amiciſſimus, qui pius ſic erga fratres ſuos Scipionem & Murænam fuit, ut ſpoliatis bello civili patrimonium ſuum ex integro divideret, quod cum eis jam antea diviſerat. Plutarchus in vitâ Antonii ait Antonium, paulo ante quàm expiraret, admoniſſe reginam Cleopatram, ut maximè omnium, qui cum Auguſto erant, Proculeio ſe dederet. Mortuo autem Antonio Auguſtum Proculeium miſiſſe, ut curaret Cleopatram vivam in ſuam poteſtatem habere. Demum vero cum illa arrepto enſe voluiſſet ſibi mortem inferre, Proculeium enſem è manibus ademiſſe. Vide Theod. Marcilium in illud Horat. l. 2. Carm. Od. 2.

Vivet extento Proculeius ævo,
Notus in fratres animi paterni.

Juvenal. Sat. 7.

Quis tibi Mæcenas? quis nunc erit aut Proculeius
Aut Fabius? quis Cotta iterum? quis Lentulus alter?

Proculus, cognomen ejus, qui natus ſit patre peregrinante procul à patriâ.

Proculus, vir nobilis & clarus, hoc apud plebem de Romuli morte figmento uſus eſt. Senatus finitimis bellis implicitus, conſuetam annonæ largitionem plebi ſubtraxit: Romulus indignatus, plebi reſtituit, & complures ex primordiis ſupplicio affecit. Hi poſtmodum in Senatu regem minutim obtruncatum intra ſinum condunt. Plebs igitur cum facibus ad curiam decurſans, ab Ætio Proculo revocata eſt, cum ejus orationi finem adhibuiſſet. Is enim primarius in civitate vir, ſe Romulum in monte aſpexiſſe dixit, qui humanâ auguſtior formâ divinitatem aſſecutus erat. Plut. in Rom. Ovid. Faſt. lib. 2.

Sed Proculus longâ veniebat Iulius Albâ
Lunâque fulgebat; nec facis uſus erat.
Cum ſubito motu nubes crepuere ſiniſtræ
Rettulit ille gradus: horruerúntque comæ.
Pulcher, & humano major, trabeâque decorus
Romulus in mediâ viſus adeſſe viâ.

Jo. Xiphilinus ſub finem Auguſti: Ἐκείνη δ' (Livia) Νυμᾶ μὲν τὸ Ἀγλικὸν βουλευτήριον ἱδρυσαμένου πόντε καὶ εἴκοσι μυριάδας ἐχρήσατο, ὅτι ἡ Αὐγουστα ἐς ἡ ὄργιον καὶ τὸ σέλας ἡ τοῦ Πρόκλου καὶ σέλας τοῦ Ῥωμύλου λεγόμενα ἀνιόντα ἑωρακέναι ἔφασκε. Perjurium illud hæreditarium poſtea uſui fuit in omni Cæſareâ conſecratione. Juſt. Mart. Apol. 2. *Porro cur morientes apud Vos Imperatores ſemper immortalitati conſecrare dignamini, producentes quempiam qui jurejurando confirmet, vidiſſe ſe è rogo in cœlum aſcendere ardentem Cæſarem?* Inſignis etiam ad morem hunc Tatiani Aſſyrii locus in Orat. contra Græcos de Antinoo in Lunâ ab antiquis impoſito: Τίς, inquit. ἀναβιβάσας αὐτὸν; εἰ μήτι καὶ τοῦτον, ὡς τὸν βασιλέως ἵππον, ἢ δι' ὁποιᾶς τινος τοῦ Διὸς καταγωγῆς, εἰς ἡ ὄργιον ἀνελήλυθέναι φήσας, πεπίστευ).

Procyon, ſidus æſtivum, Canis ortum prævertens, unde etiam à Latinis verbum ex verbo exprimentibus, *Antecanis* appellatur. Cic. 2. de Divin.

Antecanis Procyon Graio qui nomine fertur.

Antecanis tamen nomen videtur minus uſitatum fuiſſe, & à Cicerone primum confictum; unde Plin 18. 29. ſidus hoc nomen Latinum habere negat, niſi quis (inquit) *Caniculam* velit appellare. Columella tamen lib. 11. cap. 2. Caniculam minùs è diſtinguit à Procyone, hujus ortum Idibus Juliis, illius 7. Calend. Auguſti aſſignans: Caniculam nimirum appellans, quem nos Canem dicimus. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam clarus occultum Andromedæ pater
Oſtendit ignem, jam Procyon furit.

Aratus eum ſub Geminis locat.

Καὶ μὲν καὶ Προκύων Διδύμοις ὑπὸ ποσὶ φαείνῃ.

Prodicus, Cous, Sophiſta, cujus quanta fuerit authoritas, ex Zenophonte deprehendere licet; qui in Bœotiâ captus, vadem pro reditu dedit. In concilio Athenienſium magnam laudem adeptus eſt, quanquam voce graviore atque abſonâ. Conatuſque eſt in eâ civitate primarios ex quaque nobili familiâ adoleſcentes ſibi devincire, quorum hoſpitium uſui ſibi & voluptati foret. Philoſtratus. Suidas autem dicit eum Chium fuiſſe, Gorgiæ ac Democriti temporibus, librumque edidiſſe, qui inſcribitur Ὥραι, in quo finxit Herculem, virtuti pariter ac voluptati congreſſum, utrâque hinc ad ſe trahente, tandem à virtute perſuaſum, alteram ſpreviſſe. *Prodicus* orationem ipſam, quæ ſoluta erat, primus pedibus conſtruxit, & communes locos tractavit, ut Pythagoras. *Prodicus* quoque medicus fuit, authore Plinio, Æſculapii diſcipulus Selybriæ natus, qui medicinam inſtituit, quam Ἰατραλεπτικὴν vocant.

Prodromi, venti dicuntur, qui in ortu Caniculæ, Statis anni temporibus ſpirare ſolent.

Prætides, Proeti Argivorum regis filiæ, quæ cum formâ eſſent præſtantiſſimâ, ſe Junoni auſæ ſunt præferre. Quare irata Dea, talem iis immiſit furorem, ut vaccas ſe eſſe arbitrarentur, & in ſylvas confugerent, poſtea autem helleboro ſanatæ à Melampode dicuntur. Virgilius in Sileno.

Prætides implerunt falſis mugitibus agros.

Ovid. Met. lib. 15.

Clitorio quicumque ſitim de fonte levarit,
Vina fugit; gaudetque meris abſtemius undis.
Seu vis eſt in aquâ calido contraria vino;
Sive, quod indigenæ memorant, Amithaone natus
Prætidas attonitas poſtquam per carmen & herbas
Eripuit furiis; purgamina mentis in illas
Miſit aquas, odiumque meri permanſit in illis.

Quidam, inquit de la Cerda, has Prœtidas tres faciunt, *Lyſippen, Hipponoen, Cyrianaſſam.* Alii duas, *Elegen, Cælenen.* Prœtus pater fuit, rex Argivorum. Matrem faciunt Sthenobœam; Homerus Antiam, Iliad. ζ. Eſt apud Vitruvium, lib. 8. cap. 3. elegans epigramma quod inſcriptum erat in lapide apud eum fontem, ubi Melampus ſacrificiis purgavit rabiem filiarum Prœti. Eudoxus apud Steph. fontem hunc in Azaniâ conſtituit, additque Melampodem in eum ἀποκαθάρματα ἐμβαλεῖν, quibus Prœtidas expiaverat; cui fonti hanc dat virtutem, uti guſtantes illius aquam, nequeant deinceps vel odorem vini tolerare. Clem. lib. 7. Strom. cap. 3. adducit quibus rebus Prœtides fuerint expiatæ à furore, nimirum tædâ, ſcillâ, ſulfure, bitumine. Adjungit Hervetus Ælianum, qui *caprino lacte*; & Plinium, qui *nigro helleboro.* Lege Politan. Miſcell. cap. 50. ubi latè de Prœtidibus.

Prætus, Abantis regis Argivorum filius, de quo vide Hom. Iliad. ζ. Quomodo in ſaxum à Perſeo mutatus fuerit, docet Ovid. Met. lib. 5.

Victor Abantiades patrios cum conjuge muros
Intrat, & immeritæ vindex ultorque parentis
Aggreditur Prætum. Nam fratre per arma fugato
Acriſioneas Prætus poſſederat arces.
Sed nec ope armorum, nec, quam male ceperat arce
Torva colubriferi ſuperavit lumina monſtri.

Progne, Pandionis regis Athenienſium filia, uxor Terei Thracum regis; qui cum Philomelæ, alteri Pandionis filiæ, ſub prætextu viſendæ ſororis à patre abductæ, vim intuliſſet, vitiatæque linguam abſcidiſſet: tam impotenter id tulit Progne, ut Itym, communem filium dilacerarit, patrique epulandum appoſuerit. Quâ re tandem cognitâ, ex pueri capite ſub finem cœnæ in convivium illato, Tereus furore correptus, gladium ſtrinxit, uxoremque jam occiſurus, in hirundinem eam videt converſam: Philomelam autem in avem ſui nominis: Itym vero in Phaſianum. Quinetiam ipſe, dum nova haſce ſuorum transformationes admiratur, in upupam mutatus eſt. Juvenalis:

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur & Progne. ——

Virgil. Georg. 4.

Et manibus Progne pectus ſignata cruentis.

Vide *Philomela.*

Promathidas, Heracleotes hiſtoricus, citatur ab Athenæo, lib. 7. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 408.

Promathion, Italiæ res condidit. Plutarchus in Romulo.

Promerus, regius quidam miniſter fuit; is Euripidem tragicum ſupra modum exoſum habuit, delatus ab eodem aliquando neſcio quo nomine apud Regem. Quare poſtea canes quoſdam feros in poetam ſolvit, à quibus devoratus interiit. Vide proverbium: *Promeri canes.*

Prometheus, Japeti & Clymenes filius, teſte Heſiodo in Theogoniâ.

Κέκλυθι δ' Ἰαπετὸς καλλίσφυρον Ὠκεανίνην
Ἠγάγετο Κλυμένην, καὶ ὁμὴν λέχος εἰσανέβαινον
Ἡδὴ οἱ Ἄτλαντα κρατερόφρονα γείνατο παῖδα.
Τίκτε δ' ὑπερκύδαντα Μενοίτιον, ἠδὲ Προμηθέα
Ποικίλον, αἰολομῆτην. ——

Filium habuit Deucalionem. Apollonius, Argon. lib. 3.

——Ἔνθα Προμηθεὺς
Ἰαπετιονίδης ἀγαθὸν τέκε Δευκαλίωνα,
Ὃς πρῶτος πήξας πόλεις, καὶ ἐδείματο νηὸς
Ἀγάλμασις. ——

Hic fertur homines primùm è luto finxiſſe, & univerſi generis hominum fuiſſe parens, vel potius artifex. Ovid. lib. 1. Met.

Sive recens tellus, ſeductaque nuper ab alto
Æthere cognati retinebat ſemina cœli:
Quam ſatus Iapeto mixtam fluvialibus undis
Finxit in effigiem moderantum cuncta Deorum.

Claudianus:

——Ætheriis miſcens terrena Prometheus
Sinceram patri mentem furatus Olympo.
Namque ferunt geminos uno de ſemine fratres
Iapetionidas generis primordia noſtri
Diſſimili finxiſſe manu quæſcunque Prometheus
Excoluit, multumque innexuit æthera limo.

Nam fama eſt Prometheum cum hominem fingeret, portiones captas è ſingulis elementis ſuo operi admiſcuiſſe, atque pro ipſorum elementorum temperamentis non ſolum vires ſingulis corporibus addidiſſe, ſed etiam motus animorum & mores. Qui vero etiam magis fabulosè rem aggreſſi ſunt explicare, dixerunt, timorem leporis, aſtutiam vulpis, pavonis ambitionem, tigridum feritatem, leonum iracundiam, & magnitudinem animi fuiſſe hominibus ab ipſo Prometheo injunctas: unde Horatius:

Fertur Prometheus addere principi
Limo coactus particulam undique
Deſectam, & inſani leonis
Vim ſtomacho appoſuiſſe noſtro.

Hujus ingenium admirata Minerva, ſe illi daturam promiſit, quicquid apud ſuperos eſſet, quod ad operis perfectionem pertineret: cumque reſpondiſſet Prometheus, conjicere ſe non poſſe, quæ apud ſuperos eſſent operi ſuo utilia, niſi præſens ſingula eſſet intuitus, Minervæ operâ in cœlum ſublatus eſt, ubi cum corpora omnia cœleſti igne videret animata, operi ſuo id utiliſſimum fore ratus, ferulam quam ſecum attulerat, rotæ Solis admovit, eaque accenſa ignem detulit in terras, luteumque ſuum hominem eo animavit. Quod Promethei furtum ægre ferens Jupiter, Pandoræ, Epimethei uxori, pyxidem tradit ad virum perferendam, quam cum ille aperuiſſet, mille morborum, aliarumque calamitatum generibus genus humanum implevit, quæ omnia tradit Heſiodus. Horatius, lib. 1. Od. 3.

Poſt ignem æthereâ domo
Subductum, macies & nova febrium
Terris incubuit cohors.——

Virgilius in Sileno:

Caucaſeaſque refert volucres, furtumque Promethei.

Vide Platonem in Protagorâ. Porro hunc ignem furatus eſt λαθὼν Δία πυρπνόωντον, uti loquitur Heſiodus, quod cùm reſciviſſet Jupiter, Vulcano imperavit, ut fœminam è luto componeret, quæ cum aſtutiſſima eſſet, & omnibus artibus à Diis donata, vocata fuit Pandora, neque ante illam extitiſſe fœmineum ſexum crediderunt, uti teſtatur Pauſanias in Atticis. Hanc fabulantur miſſam fuiſſe à Jove ad Prometheum cum omnibus malis in vaſculo incluſis, quod munus cum ſpreviſſet Prometheus, illa ad Epimetheum contendit, qui dempto vaſculi operculo, omnia mala evolare ſentiens, vix ultimam & in imo reſidentem ſpem occluſit, cum quâ vas illud ſervavit. Cum vero Prometheus Jovis munus rejeciſſet, quòd inſidias formidaret, dicitur à Mercurio, Jovis juſſu, ad Caucaſum montem adductus, & in ſpeluncâ, quæ erat apud Paropamiſadas, vinctus, uti teſtatur Strabo, lib. 15. Dicunt præterea huic additam fuiſſe Aquilam, Typhonis filiam, ut ait lib. 2. hiſtoriarum Pherecydes, & Echidnæ Phorbantis, quæ jecur illius aſſiduè renaſcens laniaret ac deglutiret. Apollonius, lib. 2.

Καὶ δὴ Καυκασίων ὀρέων ἀνὰ τέλλον ἱείσαι,
Ἠλίβατοι, τόθι γαῖα πέλει συφελοῖσι μάλιστα
Ἰλλόμεν' & χαλκέῃσιν ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθεὺς
Αἰετὸν ἧπαρ φέρβε παλιμπετὲς ἀἰσσοντα.

Erat enim columnæ alligatus, neque ullo pacto ſe movere poterat: cui quantum jecinoris per diem ab aquilâ conſumebatur tantundem per noctem excreſcebat, ne unquam doloris materia deficeret. Heſiodus in Theogoniâ:

Δῆσε δ' ἀλυκτοπέδῃσι Προμηθέα ποικιλόβουλον
Δεσμοῖς ἀργαλέοισι, μέσον διὰ κίον' ἐλάσσας.
Καὶ οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε πτερύγεσσιν· αὐτὰρ ὃ γ' ἧπαρ
Ἤδιεν ἀθάνατον· τὸ δ' ἀέξετο ἶσον ἑκάστη
Νυκτὸς, ὅσον πρόσπαν ἦμαρ ἔδοι πτερυσίπτερος ὄρνις.

Duris autem Samius ſcriptum reliquit, non ob ignem raptum, ſed quia Palladem amaverit, Prometheum conjectum fuiſſe in vincula, & ita excruciatum: cujuſque rei facit argumentum, quia ad montem Caucaſum habitantes populi ſoli Jovi & Minervæ non ſacrificabant, ut illius ſupplicii autoribus, cum eximiè colerent Herculem, qui Prometheum è vinculis liberaſſet. Fabulam quandam attigit Nicander in Theriacis, quæ apud antiquos circumferebatur, quòd ingrati homines, ad quos ignem Prometheus detulerat, furtum Promethei Jovi indicarunt, pro quâ accuſatione præmium perpetuam juventutem à Jove impetrarunt. Hanc igitur quum ſuo aſello clitellario impoſuiſſent redeuntes, aſinuſque gravi ſiti in itinere laboraret, ad fontem quendam pervenit, ubi ſerpens, ne ad aquam accederet prohibuit, niſi prius peracto precio. Tum vero pactus eſt aſinus ſe, quodcunque haberet eſſe daturum, ne ſiti periret. Inde ſenectutem exuunt quotannis ſerpentes, ac fiunt juvenes. Verba Nicandri ſic ſe habent.

Ὠγύγιος δ' ἄρα μῦθος ἐν αἰζηοῖσι φορεῖτο,
Ὡς ὁπότ' ἐφθονέθη ἔχθει Κρόνου πρεσβύτατος υἱὸς,
Νεμεσήθη & χρήσαντο ἐπὶ κρατὸς ἀρχὰς
Ἰδμοσύνῃ, νεότητα γέρας πόρεν ἡμελοῖσι
Κυδαίνων, ὁτὲ γὰρ ῥα πυθὼς λυσίζωνον ἕταιρον
Ἄφρονες, ἐ μὲ φ ἧχοφεδὴς ἐπόησαν.
Ναῶδεῖ γὰρ κάμινοντες ἀμορβαίοντο λεπέργῳ
Δῶρα, πολύσταρβμος ἧ κακομηθὼς αὐχένα δῆσε
Ῥάπτο, γωλεοῖσι δ' ἐδὺν ὁλκηρία δῆσε
Οὐλοὸν, ἐλπιπάδοισι κακὴ ἐπαλαχάμῳ ἄτη
Σαίνων, αὐτὰρ ὁ βεῖδος, ὁ δὴ β' ἀνέδλεξατο νώτοις
Ἤτιεν ἄφρονα δῶρον, ὁ δ' ὐκ ἀπαμήνατο χειῆ.

Menander vero ſuaviſſimus poeta merito torqueri Prometheum inquit, non quia ignem, ſed quia multo gravius malum, fœminam ſc. invenerit:

Εἶτ' ἐ δικαίως περιπαπταλάμβνον
Γεύσῃ τ Προμηθέα φῆς τ πίτρας,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' ὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, ὁ μισεῖν ὅλμ' ἅπαντας πᾶν θεὸς,
Γυναῖκας ἔπλασ' ὃ πολυτίμητοι θεοὶ,
Γὴν & ἀνιαρὸν.——

Vide Hyginum & Lucianum in *Prometheo*. Fuit autem vir prudentiſſimus, qui aſtronomiam primus Aſſyriis indicavit, & rationem fulminum deprehendit; quamobrem ignem cœleſtem Jovi ſuffuratus, & in Caucaſo ad ſaxum religatus fingitur. Hunc inter Deos recenſet Catullus in Argon.

Poſt hunc conſequitur ſolerti corde Prometheus;
Extenuata gerens veteris veſtigia pœnæ;
Quam quondam, ſilici reſtrictus membra catenâ,
Perſolvit pendens in verticibus præruptis.

Unde συγχὴν δεσμῶν cum vocat Æſchylus, & πνευρόδεσμον δίον Sophocles in Oedip. Colon. Prop. lib. 2. El. 1.

Idem Caucaſeâ ſolvet de rupe Promethei
Brachia, & è medio pectore pellet avem.

Mart. Epigr. 7. lib. Spectaculorum:

Qualiter in Scythica religatus rupe Prometheus
Aſſiduam nimio pectore pavit avem.

Claudianus:

——Hic volucrem vivo ſub pectore paſcit
Infelix Scythicâ fixus convalle Prometheus.

Platonica philoſophia Prometheum Providentiam autumat, mundi gubernatricem, unde vita & ſpiritus mortalibus. Vide Plotinum ejus Inſtauratorem præcipuum. Eundem tradunt alii primum elementa Philoſophiæ, ejuſque literis conſignandæ reperiſſe, & inde hominis ei conditionem aſcribi. Suidas. Προμηθεὺς ἦν πρῶτος & χαμαπετῆ φιλοσοφίαν, ἧς ἔ λίγων ὅτι ἀνθρώπους ἔπλασε. Vide multis de ejus Opificiis Æſchylum in Prometheo. Ineptum autem hunc humani generis Opificem ſeptimâ poſt Moſen generatione vixiſſe, auctor eſt Clemens Strom. 1. Barthius. Quem vide in illud Claud. de Conſ. 4. Hon.

——Cum conderet artus
Noſtros, ætherei miſcens terrena Prometheus, &c.

Inde *Prometheus*. Prop. lib. 1. eleg. 12.

——— An quæ
Lecta Prometheis dividit herba jugis.

Ovid. lib. 2. Amor.

Quæque Prometheo ſaxa cruore madent.

Auſonius in Monoſyllabis:

Unde Prometheo de corpore ſanguineus ros
Aſpergit cautes, & dira aconita creat eos.

E Caucaſo enim legebantur à veneficis herbæ ad incantationes. Seneca in Medeâ:

Congerit in unum frugis infauſtæ mala,
Quæcunque generat niveus ſaxis Eryx,
Quæ fert opertis hyeme perpetuâ jugis
Sparſus cruore Caucaſus Promethei.

Nomen habet *Prometheus* ἀπὸ τ προμηθείας, i. e. *à providentia*. Unde Heſiodo, ἀγκυλομήτης, αἰολόμητις, ποικιλόβουλος, & πολυΐδεις dicitur. Μητίοωσα eum vocat Q. Calaber. Πολυμήτης ab Oppiano vocatur, αἰπυμήτης & σοφιστὴς ab Æſchylo. *Callidum* eum vocat Horat. lib. 2. Carm.

—— Nec callidum Promethea
Revexit auro captus.——

Unde

Unde Catullus, ut ſupra:

——— *Solerti corde Prometheus.*

Ponitur aliquando pro figulo. Juvenal. Sat. 4.

Debetur patinæ magnus ſubituſque Prometheus.

Callimachus apud Schol. Ariſtoph. in Veſp.

Ἐφάνγα δ' ὡς ὁ πλὸς ὁ Προμηθεύς.

Idem:

——— Εἶσι Προμηθεύς.

Ἔπλασε, φὴ πλόν, μὴ ὄξ ἑτέρω γόνατος.

Cæterùm in Hiſtoriâ veteri aliquantiſper verſatis (inquit Cæſius) haud adeo operoſum erit diſtinguere, quid poeticâ, & quid hiſtoricâ fide à poetis de Prometheo ſit dictum. *Non enim res ipſas geſtas finxerunt poetæ*, ut loquitur Lactantius, lib. 1. de Falſâ Relig. cap. 2. *ſed rebus geſtis addiderunt quendam colorem.* Et hoc detracto, & quaſi decoloratâ fabula, nuda nobis apparebit hiſtoriæ veritas. Apud Herodotum legere eſt in eo libro, quem compoſuit de vinculis Promethei; quòd Scythia fluvio Aquilâ inundatâ, Prometheus Scytharum rex populis ſibi ſubjectis res victui neceſſarias non ſuppeditare potuerit, atque eâ de causâ à Scythis in vincula conjectus ſit. Queun tamen haud ita longè poſt Hercules in illas veniens regiones, à vinculis liberaverit, fluvio Aquilâ in Oceanum ducto. Agroetas quoque Rerum Scythicarum, lib. 13. eadem ferè ſcripſit. Verum uterque non nudam, & ſicuti geſta erat, ſed adhuc fabulis & commentis quibuſdam contaminatam recitant hiſtoriam. Audiamus igitur Polycharmum in Rebus Lyciis, & Diodorum Siculum; qui ſcribunt, Nilum Ægypti fluv. aliquando, Sirio exorto, adeo intumuiſſe, ut, aggeribus ruptis, Ægyptum aquâ obruerit; imprimis autem illam partem cui cum imperio præfuerit Prometheus. Et hunc fluvium, ſive potius alveum Nili, ob aquæ violentiam & celeritatem (unde etiam viſcera Promethei exediſſe fabulantur) poſtea *Aquilam* eſſe nuncupatum. Herculem autem obturatis, quibus irruperat, locis, eum intra ripas coercuiſſe, & ſic Prometheum liberaſſe. Videtur *Magog* eſſe Prometheus, inquit Vir doctiſſimus in Phaleg. 1. Quia ut Japheti fil. Magog, ita Prometheus Japeti. 2. Et Caucaſo Prometheus affixus fuiſſe fingitur, quia vel ipſe, vel gens Scytharum ab illo oriunda in Caucaſo ſedes fixit. 3. Et ignem è cœlo in terram detuliſſe, quia metallis omnigenis in Soanis, Colchide & Iberiâ effoſſis, artem metalla igne excoquendi aut invenit, aut à Tubalcaino inventam reſtituit. Id non latuit Æſchylum, poetam vetuſtiſſimum, qui Prometheum inducit ita loquentem,

Χθονὸν, σίδηρον, ἀργυρον, χρυσόν τ' τις
Φήσειεν ἂν πάροιθεν ἐξευρεῖν ἐμοῦ;

4. Et tota fabula de Promethei corde vel hepate, quod ab aquilâ corroſum contabeſcit, videtur niti nomine *Magog*; quod ab Ebræo מגג *mug*, vel מגג *magag*, cujus Hithpael התמגגג *hithmaggeg*, quod de animâ & corde uſurpatum, *diſſolvi*, & *contabeſcere* ſignificat, atque *animo frangi* & *cruciari*.

Propertius, Elegiacorum poetarum omnium facilè princeps, ex Mevaniâ op. Umbriæ oriundus. Quidam ſcribunt ejus patrem Equeſtri dignitate ornatum, ac Triumvirali poteſtate fuiſſe: tum inter eos connumeratum, qui L. Antonium ſecuti Perufiâ capta ex Octavii Cæſaris authoritate, ad aram Julii perducti, ibi occiſi fuerunt. Illud omnino conſtat hunc Propertium magnâ ex parte amiſſis bonis Romam ſe recepiſſe, quum patrem adhuc in tenerâ ætate amiſiſſet; ubi propter ingenium ſtatim amatus eſt à Corn. Gallo, & Mæcenate. Elegiarum quatuor libros edidit. Hoſtiam puellam affectu dilexit incredibili, quam ficto nomine Cynthiam appellavit. In ſuis operibus ſecutus eſt Callimachum, & Philetam Græcos; unde & ſe *Romanum* vocat *Callimachum*. De quo ſic Jul. Scaliger: *Propertius facilis, candidus, verè elegiacus, terſior tamen quam exiſtimatus eſt à criticis: nam & amat quædam quæ minimè ſunt vulgaria. Propertium*, inquit Lipſius, *qui non amat, eum profectò Muſæ non amant. Lepidiſſimum & nitidiſſimum poetam* eum vocat eruditiſſimus Turnebus, lib. 8. Adverſ. cap. 2. Idem lib. 11. cap. 15. *Tanta verſuum Propertii jucunditas & amœnitas eſt, ut eos dictitantibus Gratiis à poetâ exceptos cenſeas. Tantum optarem ad aliam potius, quam amatoriam materiam beatam illam & can[illegible] ingenii venam contuliſſet, ut à juventute tutius [illegible] poſſet.* Ovid. Triſt. 2.

Invenies eadem blandi præcepta Properti.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Et teneri poſſis carmen legiſſe Properti.

Martialis, lib. 8.

Cynthia te vatem fecit laſcive Properti.

Idem alibi:

Cynthia, facundi carmen juvenile Properti.

Alius ab hoc eſt *Propertius*, ex quo Fulgentius Planciades libello ad Chalcidium Grammaticum citat: *Catillata geris vadimonia, publicum proſtibulum.*

Propœtides, filiæ Amathuntiæ, aſpernatæ Venerem triviis vulgavere corpora, ob ejuſdem Deæ iram; quia vero ad pudorem indurueranr, noviſſimè in lapidem transfiguratæ ſunt, ut inquit Lactantius. Ovid Met. 10.

Sunt tamen obſcœnæ Venerem Propœtides auſæ
Eſſe negare Deam: pro quâ ſua numinis ira
Corpora cum formâ primæ vulgaſſe feruntur.
Utque pudor ceſſit, ſanguiſque induruit oris,
In rigidum parvo ſilicem diſcrimine verſæ.

Proſa, Dea, cui ara deprecandi gratia periculi ab ægro partu conſtituta eſt. Gellius 15. 16. Huic altera adverſaria erat *Poſtverſa* nominata, à perverſo partu.

Proſerpina, Jovis & Cereris filia, quæ cùm in campis Ennæis flores legeret, à Plutone rapta eſt. Ovid. Met. 5.

——— *Quo dum Proſerpina luco*
Ludit, & aut violas, aut candida lilia carpit,
Pene ſimul viſa eſt, dilectaque raptaque Diti.

Orpheus tamen in Argonauticis videtur ſignificaſſe Proſerpinam non in ſpecu ſed ſuper mare latam fuiſſe, cùm ita ſcribat:

Ὡς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἄνθεα χερσὶ δρέπτης
Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύ τ' ἠϊόνας
Αὐτὰρ ἔπειθ' ὡς μιν Πλούτος χαλεπτεύχας ἵππους
Ζαξάμενος κέαρι ἐπιδήσατο δαίμονι σὺν ἧ
Ἁρπάξας ἀ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.

Scriptum reliquit Sophoclis Enarrator, Proſerpinam raptam fuiſſe à Plutone, cum Narciſſum colligeret, his verbis; ὅτι φασὶν οἱ τὰ Πλάτωνα αὐτῷ ἁρπάσαι, τύτῳ ἑτέρωτο συλλέγοντ' ἐν φασὶν αὐτῷ τὸ νάρκισσον ἁρπαδῶσαι. Hanc cum Ceres diu fruſtra toto terrarum orbe inveſtigaſſet, tandem à Cyane Nymphâ rem omnem edocta, petiit à Jove, ut communem filiam ab inferis ſibi reducere liceret: quod eâ duntaxat lege impetravit, ſi nihil illa cibi apud inferos guſtaſſet. Quare cum Aſcalaphi indicio palam factum eſſet, aliquot mali Punici grana illam guſtaſſe, omnis reditûs ſpes illi fuit interclusa. Quod ægrè ferens Proſerpina Aſcalaphum commutavit in bubonem noctis avem, rerumque triſtium ſemper nunciam. Poſtea tamen Ceres à Jove dicitur impetraſſe, ut Proſerpinæ ſenis quotannis menſibus ſecum apud ſuperos, & totidem apud inferos cum marito eſſe liceret. Obtinuit deinde Proſerpina propter multas matris lachrymas & lamentationes, ut ejulatus, & capillorum laceratione, & plagæ, quæ in funere familiarium & cariſſimorum fierent, in ejus honorem ederentur, tanquam quædam ſacrificia. Euripides in Oreſte:

Καὶ τύπον τ' κρατὸς ὃ ἔλαχ' ἁ χθονὸς
Νερτέρων Περσέφασσα κληίπυος θεά.

Quæ cum mortuorum eſſet regina, dicti ſunt omnes ab Horatio in primo Carminum è Proſerpinâ excipi in his:

Miſta ſenum ac juvenum denſantur funera, nullum
Sæva caput Proſerpina fugit.

Idem alibi:

Quàm penè furvæ regna Proſerpinæ,
Et judicantem vidimus Æacum.

In fabulis quoque narratur cujuſque capitis crines abſcindere Proſerpinam, ut orco damnetur. Virg. Æn. 4.

Nondum illi flavum Proſerpina vertice crinem
Abſtulerat, Stygioque caput damnaverat Orco.

Ubi loquitur ex opinione veterum, qui exiſtimabant, eos qui morti eſſent proximi, à Proſerpinâ primum tonderi, & his quaſi primitiis Orco initiari, neque aliter poſſe obire diem ſuum. Inde apud Euripidem, aut Charon, aut Mors inducitur Alceſtidis comam ſecans, his verſibus:

Ἦ δ' ἔν γωνὴ κάτειμι εἰς Ἀΐδ δόμους,
Στείχω δ' ἐπ' αὐτῷ, ὡς κατάρξωμαι ξίφει.
Ἱερὸς γὰρ ὅσ' πρὸς χθονὸς θεῶν,
Ὅτι τόδ' ἔγχος κρατὸς ἀγνίσει τέχνᾳ.

Quæ verba explicans Scholiaſtes ait: Ὡς ἤδης ὄντος τ θανάτου ἓν μέλλοντος ἀποθνήσκειν τ κόμης τίμειν. Statius item lib. 2. Sylv. de Glauciâ moriente ſic canit:

Jam complexa manu crinem tenet Infera Juno.

Ad rem hanc alluſiſſe videtur Martialis, 3. 43.

Non omnes fallis. Scit te Proſerpina canum:
Perſonam capiti detrahet illa tuo.

Antiqui Proſerpinam ad poſtes ſuos exſcribere nomina avocandorum à vitâ cenſebant. Papinius Theb. 8.

Nec dum illum aut truncâ luſtraverat obvia taxo
Eumenis, aut furvo Proſerpina poſte notarat.

Ei *ſterilis vacca* dicabatur. Virg. Æn. 6.

———*Ipſe atri velleris agnam*
Æneas matri Eumenidum, magnæque ſorori
Enſe ferit, ſterilemque tibi Proſerpina vaccam.

Scribit

Scribit hoc Arnobius, lib. 7. Prudentius contra Symmachum, lib. 1. poſt mentionem Proſerpinæ:

Placatur vaccæ ſterilis cervice reſectâ.

In ſacris mortuorum id uſitatum, teſte Homero Odyſ. 11. apud quem Ulyſſes poſt mentionem νεκύων, ſubdit, στείρην βῶν, *bovem ſterilem.* Silius autem Italicus, lib. 13. rem exprimit caſtitatis nomine, quod alii ſterilitatis:

Ordine mactari pecudes jubet, acer operto
Ante omnes taurus regi, tum proxima Divæ
Cæditur Ætnææ caſtâ cervice juvenca.

Hanc vel apud inferos formoſorum amore captam eſſe innuit Papinius, Silv. 2. 6.

——*Obliquoque notat Proſerpina vultu.*

Ita enim (notante Barthio) ſolent amantes, dum mutui affectus ſunt incerti. Muſæus de Leandro:

Λοξὰ δ' ἐποπτεύων δολερὸς ἐλέλιξεν ὀπωπὰς
Νύμφιον ἀφθόγγοισι παρηπαΐζων φρένα κέντρης.

Theocritus in Bucolico, ubi contemptum ſimulat Paſtoris mulier, quem amat tamen:

Καί μ' ὑπὸ τὰς καρδιὰς πιπὶ τῷ πόδι συννεχὲς εἶδεν
Χείλεσι μυδιζοισα, χ' ὔμμασι λοξὰ βλέποισα.

Sic Achilles, primum ab Amore tentatus apud Stat. Achilleidos, 1.

Mulcetur, lætuſque rubet, viſuſque ſuperbos
Obliquat.——

Apollonius, lib. 3. Argon.

——Ἐπ' αὐτῷ δ' ὄμματα κούρη
Λοξὰ παρὲξ λιπαρῶν ὀφρύων θηεῖτο κηλυθμῶ.

Mythologiam ejus ſic ete ex Natali Comite, lib. 13. cap. 16. Nomen *Proſerpinæ* quod attinet, videtur vox eſſe origine Latina, non Græca, ut cenſet Cicero, *à ſerpendo* nimirum dicta. Serpunt enim per terram & ex terrâ, i. e. Cerere naſcuntur fruges, quibus ea ſignificatur. Quia vero eædem latent ad tempus, donec exiliant Solis calore elicitæ, atque in auras eductæ, fingitur hæc Dea rapta ab Inferorum, divitiarumque Deo Plutone. Inde Phurnutus explicans μυθολογίαν. Ἁρπάσαι δ', inquit, ὁ Ἅιδης φησὶ συγατέρα τὴν Δήμητρος ἐμυθεύθη, διὰ τὴν γινόμενον ὀπὸ χθόνος πυρὸν ὑπὸ σπερμάτων καὶ γῆς ἀφάνισμον. Quinimo Terram ipſam quoque dictam *Proſerpinam*, quòd ex eâ *proſerpant* fruges, notat B. Auguſtinus ex Varrone. Græcè Περσεφόνη dicitur, qu. φέρουσα τὸ ἄφορον, *divitias ferens*, authore Heſychio. Atqui vox iſta, ſecundum Etymologici Trilinguis auctorem, Hebræam habet originem; nempe à פרי *Peri*, *fructus*, & טמון *Saphun*, *tectus*, *opertus* vel צפון *Tzephun*, *abſconditus*. Hæc à Plutone (quo nomine vis & natura terræ intelligitur, à verbo חטף *Palat*, h. e. *eripuit*, unde *Raptor* dictus poetis) rapta ad inferos dicitur, ut ſupra vidimus. Quæ omnia mendaces Græcos, Idololatriæ faſcino dementatos ſuis mythologiis vulgo illuſiſſe, ſibique ipſis horrendum in modum impoſuiſſe demonſtrant. Nota Proſerpinam à veteribus *Dominam* dictam. Virgil. Æn. 6.

Hi Dominam Ditis thalamo deducere adorti.

Græcis Δέσποινα dicebatur, & culta etiam fuit ab eiſdem ſub hoc nomine, cujus meminit Pauſan. in Arcad. Καὶ τῇ Δεσποίνῃ δύσιν ἱερεῖα οἱ Ἀρκάδες, πολλὰ δὲ καὶ ἄφθονα. Adi ipſum, ſæpius enim ibi hoc nomen inculcat. Seneca quoque & Martialis ita vocant hanc Deam. Prior in Medeâ:

Dominumque regni triſtis, & Dominam fide
Meliore raptam, voce non fauſta precor.

Poſterior, lib. 12. Ep. 52.

Non aliena videt, ſed amat Proſerpina raptas:
Iſte tibi Dominam conciliavit amor.

Cur autem conficta ſit hæc fabula Proſerpinæ per Plutonem raptæ diſcas ex Firmico, lib. de myſteriis & moribus profan. Relig. cap. 7. ubi legas, plures procos habuiſſe Proſerpinam, & inter eos divitem quendam ruſticum, nominem Plutonem qui cum amoris impatiens, moram non ferret, inventam veſperi in Ennæ finibus prope Perguſam lacum amœniſſimum, vehiculo ſuperimpoſitam avexit, Raptorem cum armatorum turmis Ceres perſequitur, qui vitæ ſuæ timens, & prædæ retinendæ ſpem rejiciens, equos per medium lacum impulit, cujus profundis voraginibus uterque demerſus interiit. Poſtea ſolatio matris Ennenſes ab Inferorum Deo Plutone raptam finxerunt. Quæſivit interea toto fere terrarum orbe filiam Ceres, & Atticis frumentum ſecum è Siciliâ delatum diviſit, jaciendi ſeminis & frugis colligendæ diſciplinam tradidit: eo devincti beneficio, Cereri, nataque illius divinos honores decreverunt. Quæ cuncta amplè Firmicus ſcriptor Chriſtianus, alius ab aſtrologo nugaciſſimo.

Proſper, Aquitanicus, Valentiniani temporibus fuit, quem Burdigalenſem vocat Jo. Aventinus. Leonis Papæ primùm notarius, ac poſt Epiſcopus Rhegienſis fuit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 17. Multa præclara ſcripſit pro gratiâ Chriſti contra Pelagianos, ſeſeque S. Auguſtini diſcipulum & defenſorem acerrimum demonſtravit, uti loquitur Bellarminus de Script. Eccleſ.

Proſumnus vel potius *Proſymnus*, de quo ſic Arnobius, lib. 5. *Cum inter homines, inquiunt, eſſet adhuc Nyſius, & Semeleius Liber, noſſe inferos expetivit, & ſub Tartari ſedibus quidnam rerum ageretur, inquirere: ſed cupiditas hæc ejus nonnullis difficultatibus impediebatur; quod quà iret ac pergeret, inſcitiâ itineris neſciebat. Proſumnus quidam exoritur, ignominioſus amator Dei, atque in nefarias libidines ſatis pronus; qui ſe januam Ditis, atque Acheruſios aditus pollicetur indicaturum, ſi ſibi gereret morem Deus, atque uxorias voluptates pateretur ex ſe carpi. Deus facilis jurat poteſtatis futurum ac voluntatis ſe ejus, ſed cùm primum ab inferis compos voti atque expeditionis rediſſet. Viam comiter Proſumnus ediſſerit, atque in limine ipſo proſtituit inferorum. Interea dum Liber Stygem, Cerberum, Furias, atque alias res omnes curiosâ inquiſitione colluſtrat, ex viventium numero index ille decedit, atque ex more ſepelitur humano: emergit ab inferis Evius & recognoſcit extinctum ducem. Qui ut fidem impleret pacti, & jurandi ſolveret religione ſe juris, locum pergit ad funeris, & ſicorum ex arbore ramum validiſſimum præſecans, dolat, runcinat, levigat, & humani ſpecies fabricatur in penis: ſigit ſuper aggerem, tumuli, & poſtica ex parte nudatus, accedit, ſubdit, inſidit. Laſciviam deinde furientis aſſumptâ, huc atque illuc clunes torquet, & meditatur ab ligno pati quod jamdudum in veritate promiſerat.* Fabulam hanc narrant Clemens Protreptico, Theodoretus de Martyribus Serm. 8. Gregor. Nazianzenus στηλιτευτικῷ β. Hyginus Poetico Aſtron. pag. 186. Pauſanias in Corinthiacis Πολύμνον vocat.

Protagoras, Abderites, Democriti auditor, natus Menandro patre, Thracum locupletiſſimo, qui & Xerxem adverſus Græciam proficiſcentem domo, muneribuſque excepit: ob quam liberalitatem Magi qui cum eo erant, factâ à rege poteſtate, ejus filium Protagoram, tunc adoleſcentem ſuâ diſciplinâ erudierunt: nam injuſſu regis eam communicare non licet, quòd de diis haud benè ſentiant, dubitareque ſe dicunt deos eſſe: Illis quoque clam ſacrificabant, ne clarâ religionis profeſſione illis ſervire, aut per illos nonnihil poſſe videantur. Ex hâc igitur conſuetudine & ritu, Protagoras ab Athenienſibus condemnatus eſt: ut autem placet nonnullis, tantum accuſatus ſponte exulavit. Cumque ſparſas toto orbe triremes Athenienſium videret parvo ſe navigio credens, inſulas luſtravit, ubi tunc mercede dicitur primus omnium profiteri cœpiſſe. Igitur Plato cum videret eum arte rhetoricâ intumeſcentem ejus ideam longo ſermone expreſſit. Philoſtratus. De eo ſecus A. Gellius, cap. 3. lib. 5.

Protagoras, de monſtroſis quorundam Indorum formis prodidiſſe quædam dicitur à Tzetze Chil. 7. Hiſt. 144.

Protagorides, Cyzicenus hiſtoricus. Athen. lib. 3. & 4.

Protarchus, Trallianus hiſtoricus, laudatur Macrobio lib. 1. Saturn. cap. 7.

Protervia, ſacrificii genus, in quo quicquid ex epulis ſupererat, incendio dabatur. Auſonius.

Capripedes agitat quum lena Protervia Panas.

Albidius adoleſcens quum univerſum patrimonium decoxiſſet, & ædes unas (quæ ſupererant) rerum deſperatione dediſſet incendio; ferunt Catonem hoc in eum cavillo uſum fuiſſe: *Hic proterviam facit.* Facere autem proterviam, adagium eſt in prodigos, qui omnia abſumunt uſque ad aſſem. Macrob. 2. 2.

Proteſilaus, fil. Iphieli, unus ex Græciæ principibus: cui, quamvis oraculo prædictum eſſet primum omnium in bello Trojano periturum, ſi eò proficiſceretur; contemptis nihilominus vaticiniis, unà cum cæteris ducibus eò profectus eſt: cumque omnium primus è navi in terram exiſſet, & in Hectorem incidiſſet, primus Græcorum omnium ab illo eſt interfectus. Ovid. in Met.

——*Hectoreâ primus fataliter haſtâ*
Proteſilae cadis.——

Vocatur & *Phylacides*, à *Phylace*, Theſſaliæ oppido. Uxorem habuit Laodamiam, Acaſti filiam, quæ cum ejus interitum reſciſſet, hoc unum doloris ſui ſolatium petiit, ut mortui umbram poſſ[illegible]ueri, quod cum à Diis impetraſſet, in illius amplexibus [illegible]it. Extat illius epiſtola ad maritum ſuum inter Ovid[illegible]as. Sunt ex adverſo Helienſium urbis juxta Helleſpontum in Proteſilai ſepulcro arbores, quæ cum in tantum accrevere, ut Ilium aſpiciant, inareſcunt, rurſuſque adoleſcunt. Plin. 16. 44. Vide Philoſtrati *Heroas*. Græcè περὶ τοῦ λαοῦ. Auſonius autem videtur derivare ἀπὸ τοῦ πρῶτον ἱλάσασθαι· hoc verſu:

Proteſilae tibi nomen ſic fata dederunt,
Victima quod Trojæ prima futurus eras.

Sed

Sed falsò. Hunc Hyginus Fab. 103. tres horas impetrasse scribit, quibus cum Laodamiâ loqueretur. Unde Ausonius in Cupidine crucifixo:

Præreptas queritur per inania gaudia noctes
Laodamia duas, vivi functique mariti.

Propertius I. 19.

Illic Phylacides jucundæ conjugis heros,
Non potuit cæcis immemor esse locis,
Sed, cupidus falsis attingere gaudia palmis
Thessalis antiquam venerat umbra domum.

Hinc *Protesilaeus.* Catullus:

Conjugis ut quondam flagrans advenit amore
Protesilaeam Laodamia domum.

Proteus, Deus marinus, Neptuni & Phœnices fil. teste Tzetze Hist. 44. Chil. 2. qui in Pharo Alexandriæ habitavit, Toronenque ex Ægypto in Phlegram Pallenes profectus uxorem duxit, ex quâ filios suscepit Tmylum ac Telegonum, de quibus Euripides in Hecubâ. Hi postea peregrinos crudeliter interimebant cum adolevissent, quorum sævitiam cum Proteus æquo animo ferre non posset, impetrasse à patre Neptuno dicitur, ut in Ægyptum rursus ferretur: cujus preces cum audivisset Neptunus, è quodam Pallenes hiatu speluncam sub mari fecit, in quâ illum in Ægyptum usque secum perduxit. Deinde cum Hercules ob crudelitatem quâ in hospites utebantur Tmylum ac Telegonum obtruncasset, cognitâ filiorum cæde, neque lacrymas emisit, quia nefarii essent homines, neque risit, quòd essent filii, ut scripsit Theopompus, lib. 8. rerum Græcarum. Xanthus verò scribit in rebus Lydiæ Proteum Oceani & Tethyos à quibusdam creditum fuisse filium. Euripides præterea Psamathen uxorem illum duxisse tradit, è qua Theonoen, & Theolymenum marem suscepit. Habuit etiam Cabiram, Rhetiam & Idotheam filias, quæ Menelaum de reditu in patriam ambigentem, cum diutius in Ægypto detineretur, docuit ut recentibus pellibus phocarum indutus, unà cum sociis, tanquam phocis, se inter phocas dormire simularet, quo tempore sub meridiem Proteus in siccum exiens inter phocas dormire consuevit, atque illum dormientem comprehendere, tamdiuque retinere in varias formas se mutantem, quamdiu in pristinam formam redierit. Dicunt enim modo in aquam, modo in ignem, modo in feras, in arbores, volucres, & serpentes se vertere solitum. Unde proverbium. *Proteo mutabilior*: cujus auctor Homerus fuisse putatur. Sic enim ille Odyss. Δ.

Ἀλλ' ἤτοι πρώτιστα λέων γένετ' ἠϋγένειος,
Αὐτὰρ ἔπειτα δράκων, καὶ πάρδαλις, ἠδὲ μέγας σῦς,
Γίνετο δ' ὑγρὸν ὕδωρ, καὶ δένδρεον ὑψιπέτηλον.

Cujus sententiam sic expressit Virgilius, Georg. 4.

Fiet enim subitò sus horridus, atraque tigris,
Squamosusque draco, & fulvâ cervice leæna;
Aut acrem flammæ sonitum dabit, atque ita vinclis
Excidet, aut in aquas tenues dilapsus abibit.

Similiter Horatius, lib. 2. Sat. 3.

Effugiet tamen hæc sceleratus vincula Proteus,
Cum rapies in jus malis ridentem alienis,
Fiet aper, modo avis, modo saxum, & cum volet, arbor.

Itemque Ovid. Met. lib. 8.

Nam modo te juvenem, modò te videre leonem:
Nunc violentus aper; nunc quem terrigisse timerent,
Anguis eras; modo te faciebant cornua taurum:
Sæpe lapis poteras, arbor quoque sæpe videri.
Interdum faciem liquidarum imitatus aquarum
Flumen eras; interdum undis contrarius ignis.

Denique Silius Italicus, lib. 7.

Per varias lusit formas, & terruit atri
Serpentis squamis, horrendaque sibila torsit,
Aut fremuit torvo mutatus membra leone.

Virgilius iterum ubi supra:

——*Ille suæ contra non immemor artis*
Omnia transformat sese in miracula rerum,
Ignemque, horribilemq; feram, fluviumq; liquentem.

Nonnus, lib. 43.

Πρωτεὺς γὰρ μελέεσι τύπον μίμηλον ὑφαίνων,
Πόρδαλις αἰολόγωτος ἕλιξ ὄφιξατο μορφῇ,
Καὶ φυτὸν αὐτοτέλεστον ἐπὶ χθονὸς ὄρθιον ἔστη,
Δενδρώσας ἐὰ γυῖα· πλατυρρίζων δὲ πτίλων
Ψιθυρίζον ἐνύσσιμα βορειάδι σύριγγι αὔρῃ,
Καὶ χαμαιζῆς φολίδεσσι κεκρυμένα γαῖα χαρίζας
Εἶπε δράκων, μετάτε δ' ἐπιζώοις κενεῶσιν
Σπείρεον ἀπαφήσιν, ἵνα' ὀρχηθεὶς δ' ἐπὶ λιμνῇ
Ἄκρα πτιννομένης ἐλελίζετο κυκλάδος ὑγρῆς
Καὶ κεφαλὴ ὄρθωσεν· ἀπαντίον δ' ἠγερέων
Τὸν ἀκοντιστῆρα κεχλώδει σύριγι λαμῷ,
Καὶ λιπὰς ἀλλοφρόσυνον ἔχων σκιρτηδὸν μορφὴν
Φεῦγε λέων, αὐτὸ κάπρος, ὕδωρ ῥέε ——

Menelaus apud Lucianum plures hujusce transmutationis species concedit. Quomodo autem ignis aliquis in aquis degens, esse possit, haud æquè intelligit. Ὕδωρ σε γίνεσθαι, ὦ Πρωτεῦ, ἐκ ἀπίθανον, ἐναλίου γε ὄντα. Καὶ δένδρον ἐπ φορητὸν. Καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. Εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ εἰκάζεται, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Cæterum Proteus hic, Ægypti rex, patriâ Memphites fuit, qui Pheroni in regno successit, regnavitque belli Trojani temporibus. Tradit enim Herodotus, lib. 2. Paridem cum rapta Helena patriam repeteret, vi tempestatis ad Canopicum Nili ostium fuisse appulsum, captumque à Thomi regionis ejus præfecto, ad Proteum regem missum fuisse: qui cum ex servis Alexandri cognovisset, mulierem quam ille secum vehebat, hospitis illius uxorem esse, absentique viro raptam fuisse, perfidiam hominis detestatus, illum infra triduum finibus suis excedere jussit: Helenam vero cum omnibus opibus, quas ille direptâ Spartâ secum vehebat, Menelao integram servavit. Expugnato itaque Ilio, cum Menelaus revera cognovisset, uxorem eò nunquam advectam fuisse, sed à Proteo retentam, Canopi gubernatoris ductu in Ægyptum navigavit: qui cum ibi diem suum obiisset, Canopico ostio nomen fecit. Menelaus autem adito Proteo, uxorem suam liberalissimè ab eo habitam cum opibus universis accepit. Hunc, rerum omnium principium esse Proteum ac Deorum antiquissimum putavit Orpheus in Hymnis:

Πρωτέα κικλήσκω, πόντε κλυδῶνας ἔχοντα
Πρωτογόνοιο, πάσης φύσεως ἀρχὰς ὃς ἔδωκεν,
Ὅλλυ ἀλλάων ἱερῷ ἰδίαις πολυμόρφοις,
Πάντιμος, πολύβιολος, ὀπιπάμων τάτ' ἐόντα,
Ὅσσα τ' ἐφεύδεα ἔλθῃ, ὅσα τ' ἔσται ὕστερον αὖτις.

Homerus:

Πωλεῖται τις ἁλίοιο γέρων ἅλιος νημερτὴς,
Ἀθάνατος Πρωτεὺς Αἰγύπτιος, ὅστε θαλάσσης
Πάσας βένθεα οἶδε, ποσειδάωνος ὑποδμώς.

Virgilius Georg. 4.

Est in Carpathio Neptuni gurgite vates
Cæruleus Proteus; magnum qui piscibus æquor,
Et junctò bipedum curru metitur equorum.
——*Hunc & Nymphæ venerantur, & ipse*
Grandævus Nereus: novit namque omnia vates,
Quæ sint, quæ fuerint, quæ nox ventura trahantur.
Quippe ita Neptuno visum est, immania cujus
Armenta, & turpes pascit sub gurgite Phocas.

Inde *Neptuni pastorem* eum vocat Papinius in Achilleide. Theocritus Idyl. 12.

Ὡς Πρωτεὺς φώκας, καὶ θεὸς ὤν, ἔνεμε.

Horatius, lib. 1. Od. 2.

Omne cùm Proteus pecus egit altos
Visere montes.

Lucianus histrionem fuisse Protea arbitratus est, de quo ita scribit in Dialogo de Saltatione: Δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον ἐκ ἄλλο τι ἢ ὀρχηστήν τινα χθόνιον λέγειν, μιμητικὸν ἄνδρωπον, καὶ πρὸς πάντα ῥηματίζειν, καὶ μεταβάλλειν δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τε κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δύναμιν, καὶ ὅλως ὅτι καὶ θελήσειεν. Quæ verò de Protei mutabilitate poetæ fuere commenti, ab Ægyptiorum regum consuetudine videntur emanasse. Illis enim (teste Diodoro) mos erat, aut leonis, aut tauri, aut draconis priorem partem in capite ferre, insignia principatûs, quandoque vero arborem, aliquando ignem, quandoque redolentia supra caput unguenta. Plato in Euthydemo fabulam exponit de fallaciis quibus sophistæ in disputando utuntur. Alii ad naturam rerum referunt: Horatius ad inconstantiam vulgi:

Quo teneam vultus mutantem Protea nodo?

Quidam ad veritatem ipsam accommodant, ut videre est apud Calcagninum & A. Bochium in Symbolicis quæstionibus. Vide sis quoque N. Comitem in Mythol. lib. 8. cap. 8.

Protogenes, sig. aliquem *primi generis*, & à quo genus incipit. Et à poetis sumitur pro eo qui se talem confingit. Juvenalis:

Non est Romano cuiquam locus hic, ubi regnat
Protogenes aliquis.——

Protogenes, pictor nobilissimus, patriâ Cauneus; Palmam habet tabularum ejus Jalysus, qui est Romæ dicatus in templo Pacis: quem cum pingeret, traditur madidis lupinis vixisse, quoniam simul famem sustinerent, & sitim, ne sensus nimiâ dulcedine obtrueret. Huic picturæ quater colorem induxit subsidio injuriæ & vetustatis, ut decedente superiore, interior succederet. Est in eâ canis mirè factus, ut quem pariter casus & ars pinxerit. Non judicabat se exprimere in eo spumam anhelantis posse, cùm in reliquâ omni parte (quod difficillimum

ficillimum erat) ſibi ipſe ſatisfeciſſet. Diſplicebat autem ars ipſa, nec minui poterat, & videbatur nimia, ac longiùs à veritate diſcedere, ſpumaque illa pingi, non ex ore naſci, anxio animi cruciatu, cum in picturâ verum eſſe, non veriſimile vellet, abſterſerat ſæpius, mutaveratque penicillum, nullo modo approbans. Poſtremo iratus arti quod intelligeretur, ſpongiam eam impegit inviſo loco tabulæ, & illa repoſuit ablatos colores, qualiter cura optaverat, fecitque in picturâ fortuna naturam. Hom. Odyſ. 19. Item filia Erechthei Athenienſium regis.

Proxenus, commentarios fecit de Rep. Lacedæmoniorum. Eorum 2. advocat Athen. lib. 6. Item περὶ πόλεων Σικελικῶν, cujus 1. citat Steph. in Γέλα. Simpliciter idem mem. in Χαονία, & Schol. Apollon. lib. 1. Ubi ex eo refert Alconem fuiſſe Erechthei filium. Ad hæc Mich. Apoſtolius Cent. 11. Prov. 76.

Aurelius *Prudentius* Clemens, vir Conſularis, Hiſpanus genere, ex Cæſarauguſtâ, Chriſtianæ religioni deditiſſimus. Adoleſcentiam & juventutem incontinenter actam ſibi fatetur ipſe & dolet. Septimum & quinquageſimum annum agens res Eccleſiaſticas vario carminum genere cœpit componere, doctè & eleganter, niſi quod interdum in vocibus peregrinis, & maximè Græcis, ſyllabarum quantitatem neglexit, quum tamen Græcas illum literas probè tenuiſſe teſtentur librorum ipſius inſcriptiones Græcæ. Floruit Theodoſii Magni, & filiorum ipſius temporibus, Hieronymo & Ambroſio Synchronus. Vide Gennadium.

Pruſias, rex Bithyniæ, apud quem Annibal exulavit, poſtquam victus à Romanis (tanquam rupti fœderis author) depoſcebatur ad pœnas. Livius.

Prytanes, Athenienſium magiſtratus apud quos, ejectis 30. Tyrannis, decem à Thraſybulo Reip. præpoſiti: mox iis quoque à Pauſaniâ ſpretis, quinquaginta Prytanes inſtituti ſunt, de quibus Demoſth. Phil. 2. atque alibi, Pollux, lib. 8. & Harpocration his verbis. Πρυτάνεις πεντήκοντα ἄνδρες ἀπὸ μιᾶς φυλῆς οἱ διοικοῦντες τὰ κοινὰ τῆς βουλῆς πεπόμφασι. Idem ſummi magiſtratus nomen & Rhodiis fuit, apud Liv. 42. Plut. in Politicis, Appian. ἐμφυλ. 4. Lipſ.

Prytaneum, placet hic adſcribere Etymologici magni verba, quæ ſunt Τόπος ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοιναὶ σιτήσεις τοῖς δημοσίοις ἐνεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ Πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυρετομεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τετύφθαι τὰ σῖτα δημοσίᾳ ταμεῖον. Locus erat apud Athenienſes, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimenta præberi ſolebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quaſi *frumenti horreum*. Eſt enim πρυτανεῖον nihil aliud, quam Ταμιεῖον, & πρυτανὶς ὁ σιτοφύλαξ. In hoc ipſo loco, ut ſibi in poſterum alimenta ſuppeditarentur, quoad viveret, dixit ſe meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον ἐκάλουν τοὺς Ἀθηναίους οἰκικῶς δημόσιον, ἔνθα ἐστιῶντο δημόσια τοὺς τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυγχάνοντες· ἐπεὶ καὶ μεγάλοις χαριζόμενοι, τοιούτῳ ἀπεδίδοντο χρέει. Nec mirum quod Scholiaſtes in Ariſtophanis Pace prodiderit: ὅτι χρησιμολογεῖ μετὰ τοῦ ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur ſcripſerit Plutarchus Sympoſ. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienſem liberaliſſimum virum præſtitiſſe domum ſuam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionyſius πρυτανεῖα vocat Curias, in quibus ſacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent poteſtatem. Theocritus, Idyll. 21.

——Τὸ δὲ λύχνιον ἐν Πρυτανείῳ
Φασὶ γὰρ αἰὲν ἄχραν τόδ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obſcuritatem hâc mutatione illuſtrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ ſubjungit. *Conqueritur piſcator ille obiter, & ſignificat ociosum ſe plane, & longe opulentiam à ſe abeſſe; non eſſe tamen quod ſollicitus ſit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ ſit, quod quidem λύχνιον ſemper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lychnium, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀδάπανον habebat, ſicut Romanorum Veſta.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piſcatori egeno & Siculo conſolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo ſervabatur. Plura ad hunc locum doctiſſimus Caſaubonus, qui nihil mutat, & meliorem ſententiam exhibet, ſed tamen, quæ non uſquequaque vera mihi videtur, & mihi non ſatisfacit, nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi ſunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obſcurior, accedant alii & lucernam accendant.

Pſammetichus, rex Ægypti, cujus ſævitiâ (teſtibus Herodoto ac Diodoro Siculo) ducenta millia hominum ex Ægypto in Æthiopiam profugere. Strabo, lib. 16. *Teneſſis regio vocatur, quam qui Pſammetichum fugerunt, obtinent, & Sebritæ nominantur, hoc eſt advenæ.* Hujus filias rapuerunt crocodili, inquit Ælianus, propter quod ipſum animal ſanctum credidit. *Pſammetichus* Ægyptiorum rex, inquit Herodotus Musâ 2. cum regnum adeptus eſſet, inceſſit ei dignoſcendi cupido, qui re verâ primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii Phrygas primos fuiſſe, ſe vero ſecundos. Pſammetichus enim cum haud aliter id deprehendere poſſet, duos pueros recens natos inter pecora educandos paſtori tradidit, jubens neminem coram eis vocem edere, ne alicujus ſermonem perdiſcerent; ut qualis eſſet vox prima, quæ erumperet intelligeretur. Parvi itaque poſt bimatum, paſsâ jamnuâ (intus enim à capris nutriebantur) ambo porrectis paſtori manibus, *Becchus* clamitarunt. Quo quidem verbo Phrygas conſtat *panem* appellare. Tali igitur negotio, Phrygas primos omnium natos compertum eſt.

Pſapho, vir quidam in Libyâ, qui divinitatis opinionem affectans, quamplurimas aves cepit vocales, humani ſermonis dociles, quas docuit ſonare hæc verba; μήγας Διὸς Ψάφων, atque ita edoctas emiſit in montes. At illæ quæ didicerant, canebant: ac reliquas item aves ſonare docebant. Porro Libyes cum ignorarent commentum, credentes id divinitùs accidere, Pſaphoni rem divinam facere inſtituerunt, ipſumque in Deorum numerum retulerunt. Unde Proverbium, *Pſaphonis aves.*

Pſellus, ſub Conſtantino Ducâ (inquit Vir Clariſſ. Jo. Voſſius) qui Iſacio Comneno anno ſuffectus 1058. claruit πολυγραφώτατος ille Michael Pſellus. Præfectus fuit ſtudii Michaelis Ducæ, Conſtantini Ducæ filii: qui an. 1071. ſucceſſit Romano Diogeni. Atque hæc ſatis liquent ex Zonaræ Annalibus. Hujus Pſelli illuſtre eſt elogium apud Annam Comnenam Alexiados, lib. 5. Cedreno dicitur ὁ φιλόσοφος ὕπατος. Meliorem Sophiſtam quam Chriſtianum eum vocat Barthius ad Stat. Theb. 9. pag. 946. Vide Leonis Allatii diſſertationem de *Pſellis*, & Voſſ. P. Gr. pag. 82.

Ptolemæus, Lagi, gregarii militis fil. maximæ authoritatis apud Alex. M. poſt cujus mortem Ægypto & Africâ, & magnâ Arabiæ parte potitus, regnavit an. 40. à quo deinceps Ægyptii reges *Ptolemæi* appellati ſunt. Alexandri M. ſub quo militavit, res geſtas perſcripſit, teſte Curtio, lib. 9. & Arriano in Præfat. Hiſt. de Exped. Alexandri. Hujus Hiſtoriam laudat Plin. Hiſt. Nat. lib. 12. & 13. Mem. & Plut. in V. Alexandri. Hic duo filios habuit, *Philadelphum* & *Ceraunum*. Deceſſit in rerum geſtarum gloria, cum paulò antè, regni abdicatâ adminiſtratione, Regem filium conſtituiſſet *Philadelphum*. Trogus, lib. 15. Qui Philadelphus vir doctiſſimus fuit, Stratonis diſcipulus, & Bibliothecam illam celeberrimam inſtituit, quæ uſque ad primum Alexandrinorum & Romanorum bellum duravit. Regnavit an. 38. obiitque relicto Ptolemæo *Evergete*. Hic 26. annis regno potitus moriens ſucceſſorem habuit Ptol. *Philopatorem*; qui 17. an. regnavit. De hoc quædam habet Grotius ad illud Maccab. 3. ἐ μίγεν ᾗ ἀναριθμήτοις ἀσπαγείαις δηρεύειν, &c. Perſtitit in libidinibus innumeris. Polybius de eo ἀκολάστῳ χρῶ τ' συνήθεϊ ἐν τῷ βίῳ βαθυμίᾳ καὶ ῥᾳθυμίᾳ. Idem in fragm. à doctiſſimo Valeſio editis ex lib. 13. μετὰ τὸ συντελεσθῆναι τὸν περὶ κοίλην Συρίαν πόλεμον, ἅπασαν πᾶσιν ἦν χαλῶν ἐπιθυμία τοῦ βίου ἄσωτον. Vide & quæ ſequuntur ex lib. 15. Juſtin. vero lib. 30. Contentus recuperatione urbium quas amiſerat, factâ pace, avidè materiam quietis arripuit, revolutuſque in luxuriam, occisâ Eurydice uxore, eademque ſorore ſuâ, Agathocleæ meretricis illecebris capitur. Atque ita omnem magnitudinem nominis ac Majeſtatis oblitus, noctes in ſtupris, dies in conviviis conſumit. Adduntur, inſtrumenta luxuriæ, tympana & crepundia: nec jam ſpectator Rex, ſed magiſter nequitiæ, nervorum oblectamenta modulatus, &c. Strab. lib. 17. de Regibus Ægypti Ἅπαντες δὲ ἦν οἱ μὲν ἀπὸ τοῦτον Πτολεμαῖον ὑπὸ τυφῆς διαφθειρόμενοι, χείρισα δ' ὁ πέμπτος. Poſt eum Ptol. *Epiphanes* regni gubernacula ſuſcepit, eaque tenuit an. 23. Poſt hunc Ptol. *Philometor*, quum 35. annis Ægypti regnum tenuiſſet, fratrem ſuum *Euergetem* alterum, moriens regem conſtituit. *Euergetes* autem qui & *Phyſcon* dictus eſt, regn. an. 29. cui Ptol. cognomento *Lathyrus* ſucceſſit: Lathyro autem *Auletes*, Cleopatræ pater. Poſt hunc Ptol. cognomento *Dionyſius*, Cleopatræ frater, qui Pompeium poſt Pharſalicam cladem in Ægyptum fugientem interimendum curavit. Strabo, lib. 17. Ptolemæorum ſtemma habes apud Paulum Manutium. Quæſitis per Epiſt. lib. 1. Epiſt. 10. Hinc *Ptolemæus.* Propertius:

Et Ptolemæa littora capta Phari.

Ptolemæus, Agelarchi F. Megalopolitanus hiſtoriam ſcripſit Ptol. Philopatoris 4. Regis Ægypti. Hujus hiſt. lib. 2. citat. Athen. lib. 6. tertium vero lib. 10. Mem. quoque Clem. in Προτρεπτ. & ex eo Arnobius, lib. 6. Joſ. Simlerus ſuſpicatur ſcripſiſſe etiam de regiis in Alexandriâ palatiis, ac de animalibus quæ in eo nutriuntur. Sed is eſt Ptol. Euergetes ſecundus, teſte Athen. lib. 14. Voſſius; quem etiam vide; H. Gr. lib. 1. cap. 21.

Ptole-

Ptolemæus Mendesius, historicus, cujus locum quendam in commentariis suis exscripsit Apio Alexandrinus, ut Clem. refert lib. 1. Στρωμ. & ex eo Euseb. Præp. 10. 12. Ubi etiam dicitur Ptolemæum hunc non Regem fuisse sed sacerdotem. Vide Voss. Hist. Gr. 2. 5.

Ptolemæus Alexandrinus, cognomento Chennus, floruit sub Trajano & Adriano Impp. Reliquit opus περὶ ἀπίστων ἱστοριῶν, item *Sphinga*, quæ fabula est historica; adhæc Ἀνθομηρον, poema viginti quatuor librorum, cui inde nomen, quod Homericæ Iliadis vel Odysseæ, libros adæquaret. Alia quoque edidisse ait Suidas. Cum autem hunc Ptolemæum Suidas fuisse Hephæstionis filium dicat; non dubium quin idem sit, ac ille, quem designat Photius in Bibl. Cod. 190. cujus beneficio ex 7. Ptolemaicæ historiæ Excerpta habemus, sane nec inutilia, nec injucunda.

Ptolemæus Rex Cypri, à Romanis regno suo barbare & injustissimè pulsus. De quo Vell. Pat. lib. altero. *Idem Pub. Clodius in Senatu sub honorificentissimi ministerii titulo M. Catonem à Rep. relegavit; quippe togam tulit ut is Quæstor cum jure prætorio, adjecto etiam Quæstore, mitteretur in insulam Cyprum ad spoliandum regno Ptolemæum, omnibus morum vitiis eam contumeliam meritum, &c.* Mirum profecto Schema, quasi morum vitia Ptolemæum regno exuere & Romanis spoliandum tradere debuerint. Aliter autem & verius Am. Marcel. 14. 27. ubi de Cypro: *Nec piget dicere avidè magis hanc insulam pop. Romanum invasisse, quàm justè. Ptolemæo enim Rege fœderato nobis & socio, ob ærarii nostri angustias jusso sine ullâ culpâ proscribi, ideoque hausto veneno voluntaria morte deleto, & tributaria facta est & velut hostiles ejus exuviæ classi impositæ, in urbem advectæ sunt per Catonem.* Florus quoque non obscure indignitatem rei innuit cum 3. 9. inquit; *Divitiarum tantum erat fama nec falsò, ut victor Gentium populus & donare regna consuetus Pub. Clodio Tribuno duce socii, vivique regis confiscatione mandaverit.* Videnda quæ ad loca prædicta notarunt Hen. Valesius & Freinshemius.

Ptolemæus, astrologus, natione Ægyptius, Alexandriæ professus est, liberalium artium, ac Græcarum literarum studiis clarus temporibus Antonini. Primus apud Græcos cœli rationem diligentius explicuit: inventaque ab Hipparcho instrumenta clarius demonstravit. De Musicâ, & rebus aliis, tum de Geographiâ absolutissimè scripsit. Fuerunt & alii hoc nomine, ut Pyrrhi regis filius, & Cypriorum rex, qui suis divitiis Romanorum locupletavit ærarium. Vide Voss. Hist. Gr. 4. 17. *Ptolemæos* quoque sex alios commemorat Suidas, quinque Grammaticos, & unum versificatorem: quorum opera ad nos minime pervenerunt. Josephus item alium ponit Abobi filium, Simonis ducis Judæorum generum, quem socer Jericho tempore belli Macchabaici præfecerat. At ille incensus regni cupiditate, invitatum ad cœnam, incautum interfecit.

Publica, D. Joannis Chrysostomi mater, pulsata jussu Juliani Apostatæ à satellite quodam, quòd contra illius edictum virginum choros psallentem haberet. Theod. lib. 6. cap. 36. Hist. trip.

Publicola, cognomen Publii Valerii qui primus cum Bruto post expulsos Reges Consul declaratus est, quòd *coleretur* à *populo*, seu quòd ipse *populum coleret*. Silius, lib. 2.

Huic comes æquato sociavit munere curas
Publicolæ, ingentis Volesi Spartana propago,
Is cultum referens insigni nomine plebem.

Dionys. Ant. lib. 5. Καὶ πίστιν αὐτῷ ἐπώνυμον Ποπλικόλαν· Τοῦτο καὶ ἡ Ἑλλωνικὴ διάλεκτον βέλει δηλοῖν δημοκηδῆ.

P. *Decius* Mus, cons. bello Latino cum Tito Manlio Torquato, cùm oraculo responsum esset eam partem superiorem futuram, cujus dux se ultro diis manibus devovisset, ita cum collega pactus est, ut cujus ex duobus cornu prius pedem retulisset, is se devoveret; cumque prior ea pars, in qua constiterat, hosti cederet, ipse solenni se certamine devovit pro salute exercitus, atque ita equo concitato, in confertos hostes se immisit, suáque morte suis victoriam peperit. Plut. Paral.

P. *Decius* Mus, superioris filius, patris exemplum imitatus, quarto consulatu se pro exercitu devovit, ann. urbis 468.

Publius & Laberius, poetæ mimorum, Julii Cæsaris familiares ambo, sed Publius acceptior. Nam Laberii maledicentiâ, simul & arrogantiâ, Cæsar magnoperè offendebatur. Is Publius genere Syrus fuit, conditione servus: puer enim & forma & ingenio à Domitio manumitti & erudiri meruit. Romam venit ad ludos Cæsaris, ubi mimos suos legit, magno ipsius populi applausu. Authores Gellius & Macrobius. *Publius* prænomen ejus qui populo gratus fuit.

Pudicitia, Dea Romanis culta. Festus. Juvenal. Sat. 6.

Credo Pudicitiam Saturno rege moratam
In terris, visamque diu, cum frigida parvas
Præberet spelunca domos.
Paullatim deinde ad superos Astræa recessit
Hâc comite.——

Claudianus de Cons. Olyb. & Prob.

——*Credes ex æthere lapsam*
Stare Pudicitiam.——

Pulcheria, beata & pia Imperatrix, obdormivit in Christo, anno Domini 459. omnia sua pauperibus reliquit bona: Multa autem construxit oratoria, domosque pauperibus, necnon sepulchra peregrinis ædificavit, intra quæ sancti Laurentii martyris templum constructum, Niceph. hist. Eccles. Venit à Latino *pulcher*, quod à Græco πολύχειρ, teste Jul. Scaligero de causis L. L. lib. 1. cap. 22. Inde forsan Anglicanum nostrum *Handsome*.

Puppius, poeta tragœdus, teste Acrone Horatii Scholiaste, affectus spectantium admovit ut eos flere compelleret. Unde Horatius:

——*Lacrymosa poemata Puppi.*

Pyanepsia, sacra apud Athenienses. Authores in nomine variant. Harpocration à Lycurgo Ποιανοψίαν, ab aliis Πανοψίαν a pellari tradit. Ποιανοψίαι, inquit, Λυκοῦργος ἐν τῇ κατὰ Μανσιθέου, καὶ ἡμεῖς Ποιανοψίαν ταύτην δὲ ἑορτὴν καλοῦσιν οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες Πανοψίαν, ὅτι πάντας ἥδιον χαρπὸς τῇ ὄψει. Ἀπολλώνιος δὲ καὶ οἱ περὶ Δίδυμον Ἀθήνησι ἑορτὴν γεγράφοτες. At Πυανεψία, ἀπὸ τῶν πυάμων καὶ ἑψεῖν à coquendis fabis: Hesychius: Πυανέψια, ἑορτὴ Ἀθήνησιν· εἰρηνὴ δὲ παρόσον κυάμων ἐμπίμπλαν. Καὶ ἀλλαὶ Πυανεψιῶνος ἕβδομη, ἐπειδὴ ἕψουσι ἕτνος, ὅπως ἡ κόκκυξ ὁ μιλύ. Καὶ ἡ ἑορτὴ διὰ τὸ ἀδάρεον ἑψεῖν, ἃ καλοῦσι πύαμα. Sic lego; & sensus est: *Pyanepsia, festum Athenis; dictum vero est quatenus fabis implentur: & agitur septima die mensis Pyanepsionis; quoniam coquunt pulmentum; sic vocatur & mensis, & festum, quod in eo pultem coquerent, quæ vocarentur Pyana.* Eust. ad Iliad. B. Πυανεψιὼν δ', ὅτι μιῶνος ὄγδοα παρ' Ἀθηναίοις κυάμων ἑψήσει παρωνυμάζεται. Origo est à Theseo, qui è Cretâ reversus, annonæ reliquias in ollâ miscuit, & coctas simul sociis exhibuit. Plutarchus. Θάλας δὲ καὶ πατέρα, τὸν Ἀπόλλωνα καὶ ἐυχὴν ἀπαλλάξαι τῆς ἕβδόμης τοῦ Πυανεψιῶνος μιᾶς ἱσταμένου. Ταύτῃ γὰρ ἀνάγκης εἰς ἅπαν σωθέντας. Ἡ μὲν οὖν ἔψησις ὀπωρίαν λέγει· ῥίζαις διὰ τὸ σωθέντας αὐτοὺς εἰς ταῦτο συμμίξαι τὰ λειψανα τῶν σπόρων, καὶ μίαν χύτραν κοινὴν ἑψήσαντες συνεστιᾶσθαι, καὶ συγκαταφαγεῖν ἀλλήλοις. Votum Thesei memorat Scholiastes Aristophanis ad Equites. Τινὲς δὲ Θυσία φασι γενέσθαι ὑπὲρ οὗ κατὰ Κρήτην ἔπλει σωθέντα Δήλῳ διὰ χειμῶνα, ἔυξασθαι τῷ Ἀπόλλωνι, κατασχέσεως κλάδοις ἐλαίας, ὅταν σωθῇ, ἢ Μινόταυρον ἀποκτείνας, καὶ δυσπλεῖν καὶ τὴν ἱκετηρίαν ταύτην κατασχόντα ἐλαίου χύτραν ἀδάρης, καὶ ἕτνος, καὶ βοῶν ἰσρύσασθαι. Διὸ καὶ Πυανέψια δοκεῖ λέγεσθαι, οὗ κυαμέψια, τὸ γὰρ σωθῆναι τοὺς κυάμους, πύανος ἐκάλουν. Quæ totidem verbis à Suidâ proferuntur; brevius autem ab Eust. in Iliad. χ. Castellanus.

Pygmalion, Beli Tyriorum regis fil. frater Didûs, qui cum ardentissimâ auri cupiditate flagraret, ad Sichæi patruelis sui, & sororis suæ viri opes animum adjecit; illumque spe potiundi auri, ante aras dolo interemit. Cujus cædis cùm in somnis à mariti umbrâ certior facta esset Dido, clam sublatis thesauris, fugæque comitibus assumptis, naves conscendit, & in Africam appulsa, primum Byrsam, deinde Carthaginem condidit. Virg. Æn. 1.

——*Sed regna Tyri germanus habebat*
Pygmalion, scelere ante alios immanior omnes,
Quos inter medius venit furor; ille Sichæum
Impius ante aras, atque auri cæcus amore
Clam ferro incautum superat.

Idem ibidem:

——*Portantur avari*
Pygmalionis opis pelago.

Hinc *Pygmalioneus*. Silius, lib. 1.

Pygmalioneis quondam per cærula terris
Pollutum fugiens fraterno crimine regnum
Fatali Dido Libydes appellitur oræ.

Vide Appianum in Punicis. *Pygmalion* (inquit Bochartus) est פוגמעליון *Pugmeelion*, id est, *quies* ab *altissimo*, Deo scilicet uno verbo Παυσίθεος פוג Ebræis est פתה & *Elion* Deus Deus Phœnicum, ut ex Sanchoniathone patet.

Pygmalion, Cilicis fil. qui ex eburneâ statuâ Veneris beneficio in puellam transformata, Paphum suscepit, Paphi Cypri urbis conditorem. Ovid. Met. 3. Videtur esse idem cum priori. Vide Boch. Geogr. pag. 370.

Pylades, Strophii Phocensis fil. indissolubili amicitiæ vinculo cum Oreste conjunctus. Nam cum Clytæmnestra ab Ægistho

giſtho adultero adjuta Agamemnonem occidiſſet, Strophius Oreſtem adhuc puerum certiſſimæ neci ſubduxit, & in regno ſuo unà cum Pylade educavit. Poſteaque cum Oreſtes, gratiâ vindicandæ paternæ mortis matrem peremiſſet, eamque ob rem in furorem verſus eſſet, Pyladem perpetuum omnium ſuarum profectionum comitem habuit, & ſocium periculorum: tantaque ſeſe mutui amoris vehementiâ ſunt proſecuti, ut alter pro altero mori non recuſaret. Ovid. Pont. 2. El. 3.

Adfuit inſano juvenis Phocæus Oreſti.

Idem ibidem Eleg. 6.

Non ita vixerunt Strophio atque Agamemnone nati.

Pulchre omnino Manil. lib. 2.

Unus erat Pylades, unus qui mallet Oreſtes
Ipſe mori, lis una fuit per ſecula mortis,
Alter quod raperet fatum, non cederet alter.
Et duo quæ potuere ſequi vix noxia pœnis.
Optavitque reum ſponſor non poſſe reverti
Sponſoremque reus timuit, ne ſolveret ipſum.

Martialis:

Ut præſtem Pyladen, aliquis mihi præſtet Oreſtem.

Vide Barth. ad Stat. pag. 163.

Pyramus, adoleſcens Babylonius, qui Thisben mutuo amore proſecutus eſt: verùm cum adeo à parentibus uterque obſervaretur, ut nullo modo ſe complecti poſſent, egredi urbem ad conſtitutum locum decreverunt. Quò quidem cum prior perveniſſet Thisbe, à leænâ illic tranſeunte perterrefacta in antrum vicinum confugit. Pyramus deinde adveniens, cum velum quod fugienti Thisbe è capite deciderat, cruentatum reperiſſet, eam putans à feris fuiſſe dilaniatam, gladio, quem ſecum habebat, ſub moro arbore incubuit. Thisbe autem ex antro egreſſa, cum Pyramum vulnere confectum vidiſſet, eodem ſe gladio confodit. Utrumque autem ſub moro arbore occiſum volunt, ejuſque fructus, cum antea candidi eſſent, ex eorum ſanguine atrum colorem traxiſſe. Ovid. Met. 4.

Pyrgion, hiſtoricus, celebratur libris de inſtitutis Cretenſium. Athen. lib. 4.

Pyrodes, Cilicis fil. qui primus è ſilice excuſſiſſe ignem dicitur. Plin. 7. 56.

Pyrois, entos, unus ex equis Solis. Ovid. Met. lib. 2.

Interea volucres, Pyroeis, Eous, & Æthon,
Solis equi quartuſque Phlegon.

Val. Flaccus, lib. 5.

Et formidantem patrios Pyroenta dolores.

Item Martis ſidus ab igneo colore dictum. Columella lib. 10.

——*Nec Sirius ardor*
Sic micat, aut rutilus Pyrois——

Pyron, hiſtoricus, Annales conſcripſit, teſte Michaele Glyca, qui errorem ejus refellit, quòd putarit Adamum poſt 40. dies ingreſſum eſſe Paradiſum.

Pyrrha, Deucalionis uxor, quæ poſt diluvium unà cum marito, jactis poſt terga lapidibus, humanum genus reparaſſe fertur. Juvenalis Sat. 1.

Et maribus nudas oſtendit Pyrrha puellas.

Horat. lib. 1. Od. 2.

Terruit gentes, grave ne rediret
Seculum Pyrrhæ nova monſtra queſtæ.

Pyrrhander, ſycophanta inſigniter verſutus, notæque malitiæ. Ariſtophanes in Equitibus.

Καὶ νὴ Δί' ὧδ' ἦν τοῦτο Πυῤῥάνδρε τὸ μηχάνημα.
Ac per Jovem fuit quidem Pyrrhandrica iſta techna.

Pyrrhias, Ithacenſis negotiator, qui ſenem quendam ex piratarum manibus dato pretio redemit: non ob id quod eo ſibi foret opus, ſed partim quòd miſertus eſſet ſenilis fortunæ, partim hominis oratione perſuaſus. Emit autem unà cum ſene cados fictiles pice plenos, quos ſenex ille ſecum advehebat, idque authore ſene. Deinde profectis piratis, quo Pyrrhiæ gratiam referret ſenex, quod non ob lucri cupiditatem, ſed ob benevolentiam ſeſe liberum feciſſet, indicavit in cadis multam pecuniæ vim pici admixtam abditam eſſe. Quâ repertâ, cum Pyrrhias derepente dives factus eſſet, magnificè collaudavit ſenis erga ſe gratitudinem, & eidem bovem immolavit officii præmium: Unde Proverbium: *Nemo benemerito bovem immolavit præter Pyrrhiam.*

Pyrrhica, propriè pugnæ equeſtris umbra & ſimulacrum, quæ & *Troja* dicitur, πρύλις & ἵππασία Dioni, ut & Servius cum Donato ex Suetonii libro de luſibus puerorum ſcribit. *Decurſus* Agellio, Græcis etiam διελασία, & ἀνθιππασία. Nomen habet à *Pyrrho* Cydonæo, qui primus Cretenſes ſub armis ſaltare ad Pyrrhii pedis ſonum inſtituit. Nicolaus apud Stobæum: Οἱ δὲ Κρῆτες παῖδας ἀγελάζοντες κοινῇ, καὶ ἐνόπλιον πυῤῥίχην ἐκπονοῦντες, ὧδε ποῶσι τὸν ῥυθμόν. Alii dictam volunt à *Pyrrho* Achillis filio, quem primum in tumulo patris ſui armatum honoris gratiâ ſaltaſſe dicunt. Ariſtoteles tamen dicit Achillem hujus luſûs inventorem fuiſſe. Euſtathius vocat ἐνόπλιον ὄρχησιν καὶ Κρητικήν. Fungerus. Vetus Commentator Sophoclis ad Ajacem: Τῶν δὲ ὀρχήσεων ἡ μὲ Βερεκυνθιακὴ λέγεται, ἡ δὲ Κρητικὴ, ἡ δὲ Πυῤῥίχη. Eadem autem Saltatio Pyrrhica fuit cum armatâ illâ Curetic â. Theon Arati interpres de Corybantibus: Ὁ δὲ μύθος βούλεται παύτας ἀνατεταφηκέναι ἐν Κρήτῃ ὅτι ἡ Πυῤῥίχη ἡ ἔστιν ἐνόπλιος ὄρχησις, ῥυθμὸν λέγει· ὧν ὀρχήμενοι οἱ Κορύβαντες (qui iidem cum Curetibus) ὅτι ὅλον ἐσιωπὸν ἡ Δία ἔθρεψαν, λανθάνοντες ἡ Κρόνον· Πρύλις hæcce Curetica ſaltatio Callimacho dicitur, Hymno in Jovem, quem ἐνόπλιον quoque Scholiaſtes exponit. Pindari Enarrator: Ἀειστοτέλης δὲ φησὶν Ἀχιλλέα δὴ τὴν τῶν Παθλῶν πυρὰ τῇ Πυῤῥίχῃ φησὶ κηδεῦσαι, ὃν καὶ Κυρηναίοις φησὶ πρύλιν λέγεσθαι.

Pyrrho, philoſophus, patriâ Eleus, primo pictor, vixit temporibus iiſdem quibus Theophraſtus & Epicurus. Nam audivit Dryſonem Stilponis filium, atque Anaxarchum Abderitem: quem etiam in Indiam comitatus eſt. Præſens quoq; erat cum Indus Anaxarcho exprobraret, quòd regum aulas ſectaretur, neminem autem doceret virtutem. Hoc Indus eo objecit, quia Anaxarchus eſſet è comitibus Alexandri Magni. Ab hoc *Pyrrhonii* philoſophi dicti ſunt, qui & Σκεπτικοὶ, quia ſemper σκέπτονται, h. e. *rem conſiderant*, nec unquam decernunt. Item Ἀπορητικοὶ, quia ſemper ἀπορῶσι, h. e. *dubitant*; Item Ζητητικοὶ, quia ſemper ζητοῦσι, *quærunt*, nec reperiunt. Denique Ἐφεκτικοὶ, quia longæ inquiſitionis non alius eventus, quam ἐποχὴ, h. e. *judicii ſuſpenſio*, ſive *aſſentionis retentio*. Vide Voſſ. de Sectis Philoſophorum, cap. 20.

Pyrrhus, Achillis filius, ex Deidamiâ Lycomedis filiâ, ita dictus à fulvo colore capillorum, teſte Servio. Hic *Neoptolemus* quoque vocabatur, quòd admodum adoleſcens ad belli Trojani reliquias fuerit perductus. Erat enim in fatis ſine Æacidarum aliquo Trojam capi non poſſe. In Ilii autem expugnatione primùm Politen, Priami filium, deinde patrem ipſum interfecit. Polyxenam Achillis patris ſui Manibus inferias miſit. Andromachen vero quæ in prædam ſibi ceſſerat, aliquandiu juſtæ uxoris loco habuit: quam deinde, Hermionem Menelai & Helenæ filiam ducturus, Heleno Priami filio uxorem tradidit. Erat autem Hermione multo ante à Tyndaro avo Oreſti deſponſata, cujus etiam mutuo amore tenebatur. Ægrè itaque ferens Oreſtes uxorem ſibi eripi ex inſidiis Pyrrhum obtruncavit. Virgil. Æn. lib. 3.

Pyrrhus, rex Epirotarum, materno genere ab Achille, paterno ab Hercule oriundus: qui cum à ſuis ob odium paternæ crudelitatis, ad necem quæreretur, clam à matre ſubductus, ad Illyricos defertur, tradituſque Heroæ Glauci regis uxori nutriendus fuit. Quumque natus annos 11. eſſet revocatus à ſuis, tantâ virtute crevit, ut cum (ſicut Cæcilius ſcribit) imperium orbis agitaret, & Romanos potentes videret, Apollinem de bello conſuluerit: Ille autem ambiguè reſpondit:

Aio te, Æacida, Romanos vincere poſſe.

Hoc ad ſe dictum putans, auxilio Tarentinis contra Romanos venit, adverſus quos vario eventu pugnavit. Periit ictu tegulæ percuſſus, cum Argos cepiſſet. Vitam ejus habes apud Plutarchum. Ovid. Carm. 3. Od. 6.

Non his juventus orta parentibus
Infecit æquor ſanguine Punico:
Pyrrhumque, & ingentem cecidit
Antiochum, Annibalemque dirum.

Juvenalis, Sat. 14.

——*Pyrrhum immanem, gladioſque Moloſſos.*

Pyrrhus, Dædali fil. in Græciâ omnium primus picturam invenit, ut Ariſtoteli placet.

Pythænetus libros compoſuit de Æginâ, quorum è primo teſtimonium petit Apollonii Schol. in lib. 4. è tertio idem facit Athen. lib. 13.

Pythagoras, Samius, Mneſarchi gemmarum ſculptoris filius, Italicæ philoſophiæ princeps, auditor Pherecydis Syri; poſt cujus mortem Hermodamanti jam ſeni Creophili nepoti ſe in diſciplinam dedit. Sub quo quum ſatis profeciſſe videretur, in Ægyptum navigavit, ut illorum Theologiam, ritus, moreſque cognoſceret. Iſocrates in Buſiride: Πυθαγόρας ὁ σοφιστὴς εἰς Αἴγυπτον, καὶ μαθητὴς ἐκείνων γενόμενος, καὶ τὰ ἄλλα φιλοσοφίαν πρῶτος εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐκόμισε, καὶ περὶ τὰς θυσίας ἦν, καὶ τὰς ἀγιστείας τὰς ἐν τοῖς ἱεροῖς ὑπηρέτησεν ἢ ἄλλων ἐπιθέμενος. Clemens etiam in 1. Strom. edocet nos præceptoris nomen. Ἱστορεῖ δὲ Πυθαγόρας μὲ Σάμῳ γενόμενος τοῦ Αἰγυπτίου ἀρχιερέως μαθητεύσας, Deinde Aſtrologiæ, Chaldaicæque diſciplinæ cupidus Babylonem ſeſe contulit: ubi ſyderum curſus, eorumque in genituris hominum effectus, eſt edoctus. Hiſtoriam ſcripſit belli inter Cyrum & Samios geſti, ſi Cedreno credimus. Sed omnino fallitur Monachus

nachus ille Græculus. ſiquidem, ut Lucian. ait; ὁ θεσπέσιος Πυθαγόρας μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῆ αὑτῆ ἀξίωσιν. Unde Joſ. lib. 2. Ἀρχαιολ. Πυθαγόρου μὲν οὐδὲν ὡμολογεῖται σύγγραμμα. Itaque cum B. Hieronymus ſe Pythagoræ autoritate tueretur, Ruffinus eum refellens negabat quicquam hujus Philoſophi extare. Quod autem ad ἔπη χρυσᾶ, etſi Proclus quoque lib. 3. in Timæum eorum πατέρα Pythagoram vocat, ea tamen non Pythagoræ erant, ſed Pythagorici alicujus, nempe Philolai vel Lyſidis. Vide Voſſ. H. Gr. p. 431. & 436. Contra v. Laertius eos qui dicunt à Pythagorâ nihil conſcriptum eſſe διαπαίζειν, h. e. *jocari* ait; atque ipſe initia quædam profert librorum Pythagoræ. Quin & Plinius quædam ex libro Pythagoræ adduxit, N. H. l. 14. c. 17, Proclus item Pythagoræ citavit orationem ad Abarum lib. 3. in Tim. Platonis, Hoc igitur in medio fortaſſe relinquendum eſt. De Aureorum itaque Carminum Auctore ſummatim & probabiliter dici poteſt; Sententias quidem ipſas & decreta eſſe Pythagoræ, verſibus autem ea conſcripta & in lucem edita fuiſſe à Pythagoræis. Quæ ſententia eſt è D. Hieronymi Ep. adverſus Ruffinum. *Cujus enim ſint illa* (inquit) χρυσᾶ ἀποφθέγματα, *nonne Pythagoræ? in quibus omnia ejus breviter dogmata continentur; & quæ latiſſimo opere Philoſophus commentatus eſt Iamblichus, imitatus ex parte Moderatum virum eloquentiſſimum, & Archippum & Lyſidem Pythagoræ auditores; Quorum Archippus ac Lyſides in Græciâ, id eſt, Thebis Scholas habuere, qui memoriter tenentes præcepta doctoris ingenio pro libris utebantur.* Quæ ſententia confirmatur illo carminis hujus verſu:

Ναὶ μὰ τὴν ἀμετέρᾳ, &c.

Jurat enim ille quicunque eſt carminis hujuſce auctor Pythagoram; quod in Pythagoræ ipſius perſonam cadere non poſſe, nempe, ut ſe ipſe juret, facile quivis intelligit. Hinc ergo factum eſt, ut apud auctores interdum carmen hoc tanquam ipſius Pythagoræ citetur; alias v. quaſi diſcipulorum Pythagoræ. Nam Proclus quidem in Timæum lib. 3. Pythagoram τῶν χρυσῶν ἐπῶν πατέρα vocavit, h. e. *Aureorum verſuum parentem.* Parentis nomine, ut opinor, intelligens non ſcriptorem hujus carminis, ſed ſententiarum authorem. Quo ſenſu etiam vir doctiſſimus Clem. Alexandrinus quendam hujus carminis verſum proferens, præceptum id eſſe inquit Pythagoræ: Καί μοι δοκεῖ σωτὴς τῦτο ὁ Σάμιος φθεγγόμενος Πυθαγόρας Δειλὰ μὲν ἐπιπρῆξας. Contra v. Chryſippus apud Agellium, l. 9. c. 1. & Plut. in Conſol. ad Apollon. Pythagoreis tribuunt carmen hoc, non Pythagoræ. Galenus etiam lib. de cogn. & curat. morb. animi ſe dubitare oſtendit; ταῦτας, inquiens, δὴ τὰς φερομένας ὡς Πυθαγόρου παραινέσεις. Et Suidas voce Πυθαγόρας fatetur ſibi Carminis hujus auctorem eſſe incognitum: τινὲς δέ, inquit, ἀναπλάσαι αὐτὸ καὶ τὰ χρυσᾶ ἔπη. Quæ dubitatio Suidæ nata eſſe videtur ex illis Laertii verbis: τὸ δὲ φερόμενον ὡς Πυθαγόρου Λύσιδός ἐστι τῦ Ταραντίνου Πυθαγορικῦ. Ergo Laertius Lyſidem autorem hujus Carminis agnoſcere videtur, alii vero Philolaum ſuſpicati ſunt. Quanto autem carmen hoc in pretio fuerit olim, ex eo intelligere licet quod Galenus tanquam remedium ad morbos animi convenientiſſimum, ſe conſueviſſe ait ſemel atque iterum carmen hoc perlegere quotidie primum, deinde vero etiam recitare, loco citato: Ἐγὼ δέποτε, inquit, καὶ ταύτας δὴ τὰς φερομένας ὡς Πυθαγόρου παραινέσεις ἔθος ἦν ἐμοὶ ἡμέρας ἀναγινώσκειν μὲν τὸ πρῶτον, λέγειν δ' ἀπὸ στόματος ὕστερον. Auditores fertur habuiſſe non pauciores ſexcentis, qui noctu ad eum confluebant; ex quibus clariſſimi fuerant Archytas Tarentinus, Alcmæon Crotoniata, Hippaſus Metapontinus, & Philolaus Crotoniata. Primus δὲ μετεμψυχώσεως, h. e. *tranſmigrationis animarum in alia corpora*, adſtructor fuit, idque ut facilius perſuaderet: primum ſe Æthalidem Mercurii filium fuiſſe affirmabat. Cumque à patre optio ſibi facta eſſet petendi quicquid vellet, exceptâ immortalitate, ſe ab illo petiiſſe, ut & vivens & vitâ functus, omnium quæ contigerat, memoriam haberet. Poſt Æthalidæ mortem Euphorbum ſe fuiſſe aiebat, ac deinde Hermotimum, poſtea Delium quendam piſcatorem, nomine Pyrrhum, mortuoque Pyrrho ſe factum eſſe Pythagoram. Hanc opinionem de migratione animarum accepit ab Ægyptiis, teſte Herodoto, quos feſtivè irridet Lucianus in dialogo Galli & Mycilli. Crotoniatis & Metapontinis leges conſcripſit, populoſque luxuriâ diffluentes authoritate ac doctrinâ ad frugalem cultum revocavit, adeo ut & mulieres integritate ejus, vitæque ſeveritate adductæ, auratas veſtes, ornamentaque laſciviora, in templo Junonis conſecrarent. Poſtremò cum multos annos Crotone egiſſet, Metapontum commigravit, ubi & ſupremum diem obiit, quanquam aliis alia tradentibus, de mortis genere non ſatis conſtat. Quanti autem illum vivum fecerint Metapontini, poſt obitum ejus declararunt, ædes ejus pro templo ei conſecrantes, diviniſque honoribus mortuum proſequentes. Ovidius Met. 15.

Vir fuit hic ortu Samius: ſed fugerat unà
Et Samon & dominos; odioque tyrannidis exul
Sponte erat, iſque licet cœli regione remotos,
Mente Deos adiit: & quæ natura negavit
Viſibus humanis, oculis ea pectoris hauſit.

Venuſtum fuiſſe innuit Apul. in Apol. *Pythagoram ſui ſeculi excellentiſſimâ formâ fuiſſe.* Iamblichus in ejus vitâ: παῖδα δὲ πώποτε κάλλει καὶ σοφίᾳ διοίσοντα. Laertius Diog. Καὶ γὰρ καὶ σεμνοπρεπίσαι φησὶ λέγων· γράψαι· καὶ αὐτῷ οἱ μαθηταὶ δόξαν εἶχον ὡς καὶ αὐτῷ, ὡς εἶη Ἀπόλλων ἐξ ὑπερβορέων ἀφιγμένος. *Perturbationes animi lyrâ componebat*, uti loquitur Sen. lib. 2. de Irâ. Quod etiam notat Plut. in πρὸ *de virt. morali.* Diſcipulis ſuis per quinquennium ſilentium impoſuit, qui ἀκουσικοὶ propterea dicti. Sidon. Apollinaris:

Aſſerit hæc Samius poſt docta ſilentia luſtri
Pythagoras.

Claudianus:

At non Pythagoræ monitus, annique ſilentes.

Laertius in Pythagorâ: Καὶ αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατεπίστευτο τὰς ὑσίας εἰς ἓν ποιήμενοι. Πεντετίαν τε ἡσύχαζον, μόνον δὲ λόγον καλακέοντες. Meminerunt hujus quinquennii Gellius l. 9. Plut. de curioſitate. Lucianus βίων πράσει, Hermotimo, & Gallo. Tzetzes in Chiliadibus, & alii non pauci. Animalium omnium carnibus, & à fabis religioſiſſimè abſtinebat. Unde verſus apud Clementem l. 3. Strom.

Ἴσον τοι κυάμους τρώγειν, κεφαλάς τε τοκήων.

Empedocles quoque apud Gellium 4. 11.

Δειλοί, πανδειλοι, κυάμων ἀπὸ χεῖρας ἔχεσθε.

Fortaſſe tamen, cum Pythagoras & Empedocles fabis juſſerint abſtinere, ſymbolicè ſive ænigmaticè intelligi id voluerint. Magnæ enim autoritatis ſcriptores tradunt, Pythagoram ipſum minimè fabis abſtinuiſſe. In his eſt Ariſtoxenus Muſicus, Ariſtotelis auditor, qui in libro, quem de Pythagorâ reliquit; *nullo ſæpius legumento Pythagoram dicit uſum, quam fabis, quoniam is cibus, & ſubduceret ſenſim alvum & levigaret.* Auctor Gellius ubi ſupra, qui & verba Ariſtoxeni adſcribit, atque addit, eos qui diligentius rem ſcrutati ſunt, putant, ab Empedocle per κυάμους ſignari teſticulos qu. εἰς τὸ κυεῖν δεινὸς, καὶ αἰτίους τὰ κυεῖν· ac propterea non à fabulo edendo, ſed à Veneris proluvio voluiſſe eum homines abducere. Vide plura apud Voſſ. de Philoſ. Sectis cap. 6. itemque apud Porphyrium & Iamblichum de vitâ Porphyrii. Amm. l. 22. *Hâc inſtitutus prudentiâ Pythagoras colens ſecretius deos, quicquid dixit aut voluit, auctoritatem eſſe inſtituit rata, & femur ſuum aureum apud Olympiam ſæpe monſtrabat, & cum aquilâ colloquens ſubinde viſebatur.* Hinc *Pythagoreus*: Juvenalis:

Vive bidentis amans, & culti villicus horti,
Unde epulum poſſis centum dare Pythagoræis.

Pythagorici, & *Pythagoriſtæ* quomodo differunt, docet Theocriti Scholiaſtes in Idyll. 15. verſ. 5.

Pythagoras, alius à priori, cujus patria neſcitur, res Dorienſium tractavit. Laert. lib. 8. Veriſimile eſt, eundem eſſe, qui de Rubro mari ſcripſit, cujus mem. Athenæus lib. 4. & 14. itemque Ælianus de Anim. 17. 8.

Pytheas Maſſilienſis Ptol. Philadelphi ætate vixit, vel certè proximus huic tempore fuit. Sane antiquiorem eſſe Eratoſthene Cyrenæo oſtendit Voſſ. Hiſt. Gr. 1. 18. Mem. ejus Hipparchus lib. 1. ad Aratum. Πυθέου ἐν γῆς περιόδῳ citatur à Schol. Apollon. in lib. 4. Pars ejus operis ſit Thules hiſtoria: ex quâ aliqua adducit Strab. lib. 1. ubi & ἀνδρὸς Ψευδεστάτου vocat. Mem. ejus quoque Plin. 37. 2. & Geminius in Ilagoge ad Phænomena.

Pythermus, Epheſius hiſtoricus, hiſtorias compoſuit. Athen. lib. 7.

Pytheus, vir quidam Xerxis temporibus, omnium ſuæ ætatis ditiſſimus, qui auro ſemper inhians, aurifodinas jugiter exercebat. Is quum aliquando ex peregrinatione domum eſſet reverſus, & cœnam parari poſtulaſſet, ejus uxor auream menſam illi apponi juſſit, in quâ omnia ex auro fabrefacta obſonia: ac primo quidem aſpectu gaviſus eſt Pytheus: quo tandem ſatiatus, quum eſurire ſe vociferaretur, neque ſe aurum id temporis expoſcere diceret, inquit uxor, *Tu nullius rei præter hanc unam habendæ facultatem præbes.* Hiſtoriam narrat Plutarchus. *Pythicus* Plinio eſt lib. 33. cap. 10.

Pythia, ludi Apollinares, in Apollinis honorem inſtituti in Pythio Macedoniæ loco, ob cædem Pythonis ſerpentis nocentiſſimi, aut, ut Strabo lib. 9. ſcripſit, hominis ſceleratiſſimi, cognomento *Draconis.* Ovid. Met. 1. Victores hujus certaminis, teſte Luciano, lauro coronabantur, additis pomis ex Apollinis templo deſumptis. Item *Pythia* ſacerdos Apollinis, eaque virgo, quæ ſpiritu dei afflata reſponſa conſulentibus dabat.

Pythias, Pythagoræus, Damonis amicus, qui tamen Plutarcho & Iamblicho φιντίας appellatur. Apud Cic. quoque 3.

de Offic. & apud Val. Max. lib. 4. *Phynthian* vel *Pynthian* in antiquis codicibus ſcribi Petrus Daniel, & Turnebus Adverſar. 20. 13. obſervarunt. Vide Latinum Pacatum in Panegyrico Theodoſii cap. 17.

Pythius, Apollo ſic dictus à *Pythone* ſerpente, quem ſagittis ſuis adhuc puer interemiſſe dicitur, aut certe ἀπὸ τῆς πυνθάνεσθαι, h. e. *à conſulendi uſu*. Alii tamen ſic dictum volunt ἀπὸ τῆ πύθεσθαι, h. e. *à putreſcendo*, eò quod ſine vi caloris nunquam fiat putrefactio.

Pythocles, Sen. ep. 21. *Ad Idomeneum Epicurus illam nobilem ſententiam ſcripſit, quâ hortatur, ut Pythoclea locupletem non publicâ, nec ancipiti viâ faciat. Si vis, inquit, Pythoclea divitem facere, non pecuniæ adjiciendum, ſed cupiditatibus detrahendum eſt. Apertior iſta ſententia eſt quam ut interpretanda ſit, diſertior quam ut adjuvanda.* Verba ipſa in Stobæi Serm. 17. ſic exſtant, Εἰ βέλῃ πλούσιόν τινα ποιῆσαι μὴ χρημάτων προσθήκῃ, τοῦτο ἐπιθυμίας ἀφαίρει. Mutavit Monachus diſtinctiunculam & πνα ſcripſit pro Πυθοκλεα. Fuit autem iſte Pythocles formoſus adoleſcens, & in quo male Epicurus audivit. Quod præter Laertium, tangit Plut. adverſus Colotem. Damnat enim Epicurum qui adoleſcentem octodecim annos natum, ita eximie laudaverit, ut ſcriberet, ἐκ εἶναι φύσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἑλλάδι ἀμείνω.

Pythocles, nomen ſibi aliquod paravit libris Italicorum, è quibus tertium memorat Plutarchus Par. Min. cap. 14. quartum vero advocat Clemens. 1. Strom. ubi Samius adpellatur. Ac ſimiliter vocatur Plutarcho in Paral. cap. 41. ubi tertius ejus liber de R. R. citatur. Sed & idem Clemens in Protrept. tertium ejus librum celebrat περὶ ὁμονοίας, ſive de concordiâ. Voſſius.

Python, ſerpens miræ magnitudinis, ex putredine terræ poſt diluvium Deucalionis nati. Hic à Junone Latonæ ex Jove gravidæ dicitur fuiſſe immiſſus, nullamque ei pariendi quietem conceſſiſſe, donec illa ad Aſteriem ſororem ſuam perveniſſet, non multo ante in inſulam commutatam: à quâ ſuſcepta Dianam & Apollinem peperit: quarum illa vix dum nata, protinus matri obſtetricis officium præſtitit; fratremque naſcentem excepit: qui poſtea memor injuriæ, quâ Python matrem ſuam afflecerat, ſagittis ſuis eum confixit. Cujus rei memoria, ne ullo temporis lapſu obliteraretur, ſacra certamina inſtituit, quæ à nomine ſerpentis *Pythia* appellavit. Ovid. Met. 1.

Hanc Deus arcitenens, & nunquam talibus armis
Ante, niſi in damis, capreiſque fugacibus uſus,
Mille gravem telis exhauſtâ pene pharetrâ
Perdidit, effuſo per vulnera nigra veneno.
Neve operis famam poſſet delere vetuſtas,
Inſtituit ſacros celebri certamine ludos
Pythia, perdomiti ſerpentis nomine dictos.

Videtur & idem innuere Statius Theb. 6.

Proxima vipereo celebravit libera nexum
Phocis Apollineæ bellum puerile pharetræ.

Hic ſerpens tantâ mole fuiſſe cenſebatur, ut arbores innecteret, & convelleret. Claud. in præfat. lib. 1. in Ruf.

Phœbeo domitus Python cum decidit arcu
Membraque Cyrrhæo fudit anhela jugo
Qui ſpiris tegeret montes, hauriret hiatu
Flumina, ſangineis tangeret aſtra jubis.
Tum liber Parnaſſus erat, nexuque ſoluto
Cæperat erectâ ſurgere fronde nemus;
Concuſſæque diu ſpatioſis tractibus orni
Securas ventis explicuere comas.

De pari re Orpheus Argonaut. verſ. 991.

Ἔνθα δράκοντ' ὀλοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν ἐλιχθεὶς
Διτεύων ἀνέτειρε κάρα, βλοσυρῇσιν γάνυσιν,
Δένδρεα δ' ἐσμαράγησι κεκαδμένος ἔνθα καὶ ἔνθα
Κειμηδὸν ἐκ ῥίζης· ἰάχησε δ' οὐσίων ἄλσος.

Stat. Theb. 1.

Amplexum Delphos, ſquamiſque annoſa terentem
Robora ——
Perculit abſumptis numeroſa in vulnera telis.

Nomen arceſſere videtur ab Ebræo פתה *Pethen* quæ cognationem habet cum verbo פתה *patha*, i. e. *perſuaſit, illaxit, decepit*. Cum autem Sol radiis ſuis nubem caliginoſam diſſipat ac dimovit, Apollo ſagittis Pythonem interimere dicitur. Vide Macrob. Saturnal. 1. 17. *Pytho* etiam dicitur oraculum Apollinis, vel certe locus ubi oraculum edebatur. Tibullus 2. 3.

Delos ubi nunc Phœbe tua eſt? ubi Delphica Pytho?

Lucan. l. 5.

——— *Seu barbaricâ cum Lampade Pytho*
Arſit, in immerſas cineres abiere cavernas,
Et Phœbi tenuere viam.

Ubi per *barbaricam lampada* intelligit à Brenno illatas faces Delphis. Unde illud:

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.

Πνεῦμα Πύθωνος appellat B. Lucas in Actis, cap. 16. Plutarchus etiam lib. de defectu Oraculorum ſignificat omnes homines, qui ſpiritu fatidico correpti eſſent, *Pythones* appellari. De *Pythone* plura vide apud D. Dickinſonum Delph. Phœnicizant. cap. 1. 7. 8.. Hinc *Pythoniſſa*, vel *Pythia*, mulier fatidica; de quâ Oecumenius in 16. Act. Ap. *Pythia dicitur mulier quæpiam quæ inſidere ſolet tripodi Apollinis divaricatis cruribus: deinde hoc modo ſpiritus pravus infernè aſcendens, & per loca* mulieris *tranſiens, eam inſaniâ replebat; & hanc ſolutis crinibus ſub hæc bacchari, ſpumamque ore cogebat emittere, & ita in debacchatione conſtitutam, inſaniæ verba proferre.* En tibi Delphici Oraculi ritum apertum. Nil fingo. Græca ipſa vis? en tibi. Λέγει ἡ Πυθία αὕτη γυνή τις ἔσα ἐπιβαθεῖσα τῷ τείποδι τῦ Ἀπόλλωνος, διαρρῶσα τὰ σκέλη, εἶθ' ὅπως πνεῦμα πονηρὸν κάτωθεν ἀναβιβάζων, καὶ διὰ τῆς γυναικείων ἀνῶν διαδύνων μοιρῶν πληρῶν τὴ γυναῖκα τῶν μανίας, καὶ παύτῃ τὰς τρίχας λύσας λοιπὸν βακχεύεσθαί τε καὶ ἀφρὸν τὸ στόμα ἀφιέναι, καὶ ὅπως ἐν παραφορᾷ ἠνωμένῃ τὰ τῶν μανίας φέγγεσθαι ῥήματα.

QU

Quadratus, Romanus hiſtoricus, cognomento *Aſinius*. Ionicâ dialecto Romanam hiſtoriam lib. 15. condidit, Opus autem ſuum χιλιετηρίδα inſcripſit, quia complecteretur *annos mille*, teſte Suidâ. Nempe hiſtoria erat ab U. C. uſque ad annum Urbis milleſimum, quo millenarius Agon à Philippis Impp. maximo fuit apparatu celebratus. Quod minus perſpexit Suidas, 'qui perduxiſſe hiſtoriam ait uſque ad Alexandrum Mammeæ filium. Puto idem opus ſignari, quando Steph. ex Aſinio hoc Quadrato, vel ſecundum Ῥωμαϊκὰς χιλιάδας citat in Ἀνδιαν, vel decimumquartum Ῥωμαϊκῆς χιλιαρχίας in Ὀξύκῳ, vel decimumquintum Ῥωμαϊκᾶν in Θαμύλλαις. Etiam Parthyenica, ſive Parthorum origines ac bella, in literas retulit, teſte Capitolino in Vero; *Quod quidem & jam Quadratus, belli Parthici ſcriptor, incuſatis Seleucenis, purgat.* Primum Παρθυλωικῶν librum Steph. advocat in Γιλυῖς tertium in Γερμανίκεια & Ταρσοὶς, octavum in Γάζακα. nonum in Σόλυμα. Idem ἁπλῶς laudat Ἀσίνιον Κυάδρατον in Μεσσήνῃ. Porro Παρθυλωικὰ hic liber vocabatur in codd. vulgatis; unde Xylander fecit Παρθικά; ſed ſcripſerat Steph. Παρθυλωικὰ, nam Παρθένη potiſſima eſt regio Parthiæ, unde ſynecdochicè Πάρθοι pro Παρθυλωῖ. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 16.

Q. Cl. Quadrigarius, vetus hiſtoricus Romanus, Siſennæ ac Valerio Antiati æqualis. Vide Voſſ. de hiſt. Latinis lib. 1. cap. 10.

Quæſtor, ſic dicitur, qu. *quæſitor*. Ulpianus lib. ſingulari de officio *Quæſtoris*: A genere *quærendi* Quæſtores initio dictos, & Junius, & Trebatius, & Feneſtella ſcribunt. Eandem quoque originationem ponit Beda de Orthographiâ. Sed ut genus quærendi non unum, ita nec unum genus Quæſtorum. Primi & antiquiſſimi in Urbe *quæſtores rerum capitalium*, qui & citra συγκαλῶ *quæſtores* ſæpe dicuntur. Sic vocat Cicero in Divinat. ad quam ſic Aſconius: *Quæſitor eſt prætor de pecuniis repetendis quæſtionem exercens, nam proprie quæſtores dicuntur criminalium quæſtionum; ut Virgilius: Quæſitor Minos urnam movet.* Dicitur & *quæſtor* parricidii. Feſtus: *Paricidi quæſtores* (Sic emendat Scaliger, pro quo in vulgatis *parici*) *appellantur, qui ſolebant creari causâ rerum capitalium quærendarum. Nam paricida non utique is qui parentem occidiſſet, dicebatur, ſed qualemcunque hominem. Id autem fuiſſe indicat lex Numæ Pompilii regis his compoſita verbis:* SI QUIS HOMINEM LIBERUM DOLO SCIENS MORTI DUIT, PARICIDA ESTO. Idem: *Quæſtores dicebantur, quod quærerent de rebus capitalibus, unde qui talia quærunt, quæſtores paricidi appellantur.* Hodie ſimiliter in re Eccleſiaſticâ dicuntur *Inquiſitores hæreticæ pravitatis.* Proximi antiquitate ſunt *Quæſtores urbani*, qui & *ærarii* dicti, quia præerant ærario, quod in æde Saturni erat. Hi demum creati liberâ Rep. an. U. C. 269. ut ex Dionyſio & Livio diſcimus. Nam quod Tacitus & Pomponius, eos ſcribunt ſub regibus fuiſſe, id tantum verum videtur de *quæſtoribus parricidi*. Munus *urbanorum quæſtorum* fuit, pecuniam publicam accipere, expendere, prædam ex hoſtibus captam vendere, ſigna militaria (erant ea vel ex auro, vel argento, velis enim non utebantur) in ærario adſervare, & Conſulibus in bellum ituris mittere, legatos qui Romam venerant, excipere, deducere, iis hoſpitium curare, ægrotantium

curam

curam gerere, mortuiſque è publico munus facere. Etiam decreto Auguſti Senatuſconſulta aſſervanda iis tradita, quæ ante penes Ædiles ac Tribunos. Tertius *quæſtor*, erat *provincialis*, qui unà cùm proconſule, vel prætore in provinciam exibat. Munus ejus verſabatur, partim circa pecuniam attributam, partim circa vectigalem. Ejuſdem erat à publicanis ex re frumentariâ, portoriis, aliique exigere vectigalia, Romamque in ærarium referre. Ex hiſce 3. *quæſtorum* generibus primus dictus, à *quærendis criminibus*. ſecundus, tertiuſque à *quærendis pecuniis*. Erat & quartum *genus quæſtorum*, qui *principis*, ſive *Auguſti quæſtores* dicti, alioque nomine *Candidati principis* vocabantur. Hi principis epiſtolas & orationes in Senatu legebant. Vide Voſſium in *Quæſtor*.

Quinquatrus, ſive *Quinquatria*, ſunt dies feſti Minervæ, quos Græci Παναθήναια vocant. Soſipater l. 1. *Quinquatrus pluraliter, non Quinquatria: non enim dicti ſunt quinque dies atrus* (*f. atri*:) *ſed quod quinque dies Iduum, quas atrum antiqui dicebant: ſive à quinquando, hoc eſt, luſtrando: quod eo die arma ancilia luſtrari ſint ſolita.* Ego (inquit Voſſius) nec priorem opinionem ſequòr (omnino enim *atrus* eſt vocis κατάληξις, ut *ſinus* in *vigeſimus*) nec poſteriorem, cum ita dicantur à *quinque*: nempe quod ſint *poſt quintum diem Iduum Martiarum*: quod tamen de *majoribus tantum Quinquatribus* verum eſt. Nam *quinquatrus minuſculæ* erant *Idibus Junii*s, Hanc ſententiam ſequitur Varro lib. 5. de L. L. *Ab Tuſculanis poſt diem ſextum Eidus vocatus ſexatrus; & poſt diem ſeptimum ſeptimatrus: ſic hic quod erat poſt diem quintum Eidus, quinquatrus.* Item Gellius l. 2. c. 21. *In ſeptemtriones triones per ſeſe nihil ſignificare aiunt, ſed vocabuli eſſe ſupplementum: ſicut in eo quod quinquatrus dicamus, quod quinque ab Idibus dierum numerus ſit, atrus nihil.* Eadem ſententia Feſti, cujus hæc verba: *Quinquatrus appellari quidam putant à numero dierum, qui fere his celebrantur: qui ſcilicet errant, tam hercule quam qui triduo Saturnalia, ac totidem diebus Compitalia: nam omnibus his ſingulis diebus fiunt ſacra. Forma autem vocabuli ejus, exemplo multorum populorum Italicorum, enunciata eſt, quod poſt diem quintum Iduum eſt is dies feſtus; ut apud Tuſculanos triatrus, & ſexatrus, & ſeptenatrus, & Faliſcos decimatrus. Minervæ autem dicatum eum diem exiſtimant, quòd eo die ædis ejus in Aventino conſecrata eſt.* Hactenus Feſtus. Opinionem autem quam is damnat, ſecutus eſt. Ovidius Faſt. 3.

Una dies media eſt, & fiunt ſacra Minervæ:
Nominaque à junctis quinque diebus habent.
Sanguine prima vacat, nec fas concurrere ferro:
Cauſa, quod eſt illâ nata Minerva die.
Altera, treſque ſuper raſâ celebrantur arenâ:
Enſibus exertis bellica læta Dea eſt.

Secundum quinquatruum diem natalem fuiſſe Ovidii, ait ipſe Triſt. lib. 4.

Lucifer amborum natalibus adfuit idem,
Una celebrata eſt per duo liba dies.
Hæc eſt armiferæ de feſtis quinque Minervæ,
Quæ fieri pugnâ prima cruenta ſolet.

Natus ergo eſt ſexto poſt Martias Idus. Sed & moris erat, ut ii dies jucundè, hilariterque traducerentur. Auguſtus ad Tiberium: *Nos mi liberi, Quinquatrus ſatis jucundè egimus: Luſimus enim per omnes dies, forumque aleatorium calfecimus.* Lipſius. Juven. Sat. 10.

Eloquium ac famam Demoſthenis aut Ciceronis
Incipit optare, & totis Quinquatribus optat
Quiſquis adhuc uno partâ colit aſſe Minervam.

Hinc etiam illis feſtis certamina Oratorum & Poetarum Xiphilinus de Domitiano: Θεὸν μὲν γὰρ ἡ Ἀθηνᾶν εἰς τὰ μάλιστα ἠγάλλε, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὰ Παναθήναια μεγάλως ἐώρταζε, καὶ ἐν αὐτοῖς ἀγῶνας καὶ ποιητῶν, καὶ λογογράφων μονῳδούντων τε καὶ ἐτῶ, ὡς εἰπεῖν, ἐν τῷ Ἀλβανῷ ἐπέδει. Symmachus lib. 5. Epiſt. *Nempe Minervæ tibi ſolenne de Scholis notum eſt, ut ferè memores ſumus etiam procedente ætate puerilium feriarum: ad eum diem convivium tibi paramus.* Horat. ep. ult.

Ac potius puer ut feſtis Quinquatribus olim
Exiguo gratóque fruaris tempore raptim.

Quintilianus, Rhetor, Hiſpanus ex civitate Calaguritanâ, quamobrem ipſe quoque Hiſpanos provinciales ſuos vocat. Romam cum Galbâ venit, brevique tempore Domitiani principis nepotes erudiit. Ludum Romæ aperuit; unde Martialis:

Quintiliane vagæ moderator ſumme juventæ,
Gloria Romanæ Quintiliane togæ.

Primus è fiſco ſalarium tulit, eoque dives evaſit; unde Juvenalis Sat. 7.

——— Unde igitur tot
Quintilianus habet ſaltus?

Incidit autem illius ætas in ea tempora, quibus inclinatio quædam ſermonis Romani ad barbariem fieri cœperat. Avum habuit Quintilianum, cujus dicuntur eſſe declamationes, quæ Quintiliani nomine extant. Plura qui volet, legat politiſſimi Politiani præfationem, Fabii Inſtitutionibus præfixam.

Quintilis menſis ideo dictus eſt, quòd ordine *quintus* eſſet à Martio, qui apud antiquos primus anni menſis erat, ſed poſtea in honorem Julii Cæſ. Dictatoris, M. Antonio Conſ. legem ferente, *Julius* appellatus eſt.

Quintius, cognomen; unde *Quintia porta*, trans Tyberim, à Q. Cincinnato dicta. *Quintiorum* autem familia Romæ multiplex fuit, in quâ Cincinnati, Flaminii, Criſpini, Martii, diverſis temporibus claruere. Volater.

L. *Quintius*, Prætor, de provinciâ reverſus, obſervatâ, quod mirum, Domitiani temporibus, prætoræ maximâ caſtitate, cum æger aſſidenti amico diceret, frigidas ſe habere manus, & renidens ille dixiſſet: *Atquin eas de provinciâ calidas paulo ante revocaſti*: riſit, delectatuſque eſt, quippe alieniſſimus à ſuſpicione furtorum. Contra, ſi hoc diceretur male ſibi conſcio, & ſua furta recolenti, exacerbaſſet auditum. Macrob. Sat. 7. 3.

Quirinalia, vocabant diem, quo ſacra *Quirino* fiebant. De his Ovidius, & Varro: Quorum primus Faſtorum ſecundo:

Et referunt certi ſacra paterna dies.

Ergo Quirinalia ſtata erant & annua; & corruptus Dionyſii locus lib. 2. cum Αὐτόν τε, inquit, ἡ Ῥωμύλον ὡς κρείττονα γενόμενον, ἢ κατὰ φύσιν, ἱερᾶ κατασκευῇ καὶ θυσίαις διηνεκέσι τάξει κυεῖνον ἐπονομαζόμενον γεραίρεσθαι. Legendum omnino ἐτησίοις extrito δ. Mendum quod huc uſque nemo Criticorum ſuboluit. Ita Neapolis. Pergit poeta:

Sed cur hæc eadem ſtultorum feſta vocetur?

Plutarchus in Quæſt. Romanis: Διὰ τί τὰ Κυειντάλια Μαρτίων ἑορτὴν ὀνομάζουσιν; ἢ ὅτι ἡ ἡμέρα ταύτῃ ἀπεδείχθη (ὡς Ἰόβας φησὶ) τοῖς τὰς αὐτῶν φρατρίας ἀγούσιν; ἢ τοῖς μὲν Σαβίνοις, ὥσπερ οἱ λοιποὶ κατὰ φυλὰς ἐν τοῖς Φρητριλίοις, δι' ἀγορᾶν, ἢ ἀποδημίαν, ἢ ἀγοραν ἐδόθη τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ ἡ ἑορτὴ ἐκείνῳ ἀπολαβεῖν. Ubi non damno inter cauſas diſtractiones & peregrinationes: ſed illa ἡ ἀγορᾶς Ovidio placuit, itemque Feſto Pompeio; cujus hæc verba ex emendatione Scaligeriani acuminis: *Quirinalia menſe Februario dies quo Quirino fiunt ſacra. Item ſtultorum feriæ appellatur, quod quidam qui ſuorum Fornicalium ſacra Romæ ignoraverant, eo potiſſimum rem divinam faciunt.*

Quirinus, de *Quiritum*, ac *Quirini* etymo, quanquam propriè pertineat ad propria, παρέργως aliquid addemus (inquit Voſſius in *Quiritare*) Meo judicio à *Curibus* eſt *Quirites*, & *Quirinus*, non contrà. Nam *Quirites* propriè qui *Cures* incolebant, Sabinorum oppidum, in quo regnabat Tatius: ut Romani, qui cùm Romulo Romam tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti *Romani* & *Quirites*: unde *Quiritari*, pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* ſit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, Feſto teſte, haſtam ſignificat: an *haſtæ* à *populo haſtato* ſit impoſitum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones: judicium vero ſuum non interponit. Sic enim ait Faſt. 2.

Sive quòd haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis,
Bellicus à telo venit in aſtra Deus:
Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites;
Seu quia Romanis, junxerat ille Cures.

Priorem Ovidii verſum quod attinet, ei adſtipulatur Dionyſius Halicarn. lib. 2. Ῥωμ' ἀρχαιολ. Κυρεῖς γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς ἀλχμὰς καλοῦσι.

R A

Raab, meretrix Chananæa in Jerichuntis urb. devaſtatione ſola ſervata cum totâ ſuâ familiâ, & omnibus quæ poſſidebat, quòd abſconderit nuncios quos eò miſerat Joſue Joſ. cap. 6.

Rabanus Maurus Albini Flacci auditor fuit, ac ex quarto Cœnobii Fuldenſis abbate ſextus eſt factus epiſcopus Moguntinus. Præter doctiſſimos in Scripturam commentarios, inter alia compoſuit Martyrologium, quod ab Henr. Caniſio editum eſt, Tom. 6. Ant. Lect. Vide Barthii Adverſar. lib. 33. c. 8. Liber ejus de vita Mariæ Magd. Manuſcriptus eſt Oxonii in Bibliotheca Magdalenenſi. Vitam Rabani 3. libris complexus eſt Trithemius, qui & deſcripſit tranſlationem ejus in Saxoniam

hiam è Monaſterio S. Albani prope Moguntiam ubi fuerat ſepultus A. D. 856.

C. *Rabirius*, eques Romanus, perduellionis, i. e. læſæ majeſtatis accuſatus à T. Labieno Tribuno plebis, quòd Saturninum virum ſceleratum, & hoſtem patriæ in tumultu occidiſſet; de quo extat oratio Ciceronis.

C. *Rabirius*, Poeta grandiloquus, uſque adeo, ut hâc parte proximus à Virgilio crederetur. Deſcripſit bellum Actiacum inter Antonium & Octavium. Meminit quoque ejus Ovid. Pont. lib. 4. eleg. ult.

———*Magnique Rabirius oris.*

Itemque Seneca lib. 6. de Benef. cap. 3. *Egregiè mihi videtur M. Antonius apud Rabirium poetam, cum fortunam tranſeuntem aliò videbat, & ſibi nihil relictum præter jus mortis, id quoque ſi occupaverit, cito exclamare:*

Hoc habeo, quodcunque dedi.

Maximè noſtri ævi eminent, princeps carminum Virgilius, Rabiriuſque. Quintilianus tamen lib. 10. ſatis jejunè laudat: *Rabirius, ac Pedo, non indigni cognitione, ſi vacet.* Citat Fulgentius Planciades è Rabirii Satyrâ:

Abſtemium merulenta fugit Methenia nomen.

Ubi mirum ſecundam in *abſtemius* corripi: niſi placet συνίζησιν eſſe. Sed, credo, diverſus ille Rabirius. Imò fortaſſe ne Rabirius quidem. Nam in libris aliis eſt *Rubrius*, ſed quis iſte Rubrius, æquè incertum. Unde alii *Rutilius* emendant. Quibus quo minùs ſubſcribam, in cauſâ illud eſt, quod Rutilii Satyrographi, veterum nemo meminerit. Voſſius.

Ramiſes rex Ægypti (cujus ætate captum eſt Ilium) Obeliſcum fecit 40. cubitorum, & alium longitudine undenis pedibus, per latera cubitis quatuor, quem feciſſe dicuntur viginti hominum millia. Cujus operis admiratione factum eſt, ut cum Syenen op. expugnaret Cambyſes rex, ventumque eſſet incendium ad crepidines Obeliſci, extingui ignem juberet, molis reverentiâ. *Rhamſes* legendum, vel *Ramſes*, ut eſt apud Plin. 36. 8. Hunc forſan intelligit Corn. Tacitus, Annal. lib. 2. ubi ſacerdos Ægyptius Germanico narrat, regem *Rhamſen*, Libya, Æthiopia, Mediſque & Perſis ac Bactrianâ, & Scythiâ potitum, quaſque terras Syri, Armenii, & contigui Cappadoces colunt, &c. hæc literis Ægyptiis ibi ſcripta in Obeliſcis: de quibus Ammianus lib. 17. Idem forſan eſt Rhampſinitus apud Herodotum in Euterpe.

Ramnes, vel *Rhamnes*, pro equitibus Romanis uſurpat Perſius: eos ſic vocat ab illis equitibus, quos cum Luceribus ac Tatienſibus inſtituit Romulus. Varro l. 4. de L. L. *Ager Romanus primùm diviſus in tres partes, à quo tribus appellatæ, Tatienſium, Ramnium, Lucerum. Nominatæ, ut ait Ennius, Tatienſes à Tatio, Ramnes à Romulo, Luceres, ut ait Junius, à Lucumone. Sed omnia hæc vocabula Tuſca, ut Volumnius, qui Tragœdias Tuſcas ſcripſit, dicebat.* Aſcon. Pedian. in 3. Verr. *Tribus principio tres fuerunt, Tatienſis una à Tatio rege, Ramnenſis altera à Romulo, Luceres altera à Lucumone, ſive à Lucretino, ſive à Luco, quem lucum aſylum vocaverat Romulus.* Plinius de viris Illuſtribus: *Tres equitum centurias inſtituit, quas ſuo nomine Ramnenſes, à Tito Tatio Tatienſes, à Lucumone Luceres appellavit.* Plutarchus in Romulo: Φυλὰς δ' τρεῖς καθιστάντες, ὠνόμασε τὴν μὲν ἀπὸ Ῥωμύλου, Ῥαμνήσιος· τὴν δ' ἀπὸ Τατίου, Ταπιήνσις· τρίτης δ' Λουκερησίους, διὰ τὸ ἄλσος, εἰς ὃ πολλοὶ καταφυγόντες, ἀσυλίας ἐτύγχανον, τὴν πολιτείαν ἴσον μετέχον· τὰ δ' ἄλση λύκους ὀνομάζουσι. A Romulo nempe *Ramnes* dictos volunt. Robertus Titius vero putat eſſe à ῥάμνος, quod exponitur σφοδρὸς, καὶ ἐλλόγιμος. Sed corruptus eum decipit locus, quia legendum illic Ῥαμνήσιος. Vide Yvonem Villiomarum adverſus Titium l. 5. cap. ult. & Caſaubon. in Athen. lib. 15. cap. 5. Voſſius. Propertius lib. 4.

Hinc Tatios, Rhamneſque viri, Lucereſque coloni.

Ovidius Faſtorum 3.

Quinetiam partes totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes, Luceribuſque dedit.

Raſis, genere Arabs, inſtitutione & educatione Africanus, philoſophorum & medicorum ſui temporis facilè princeps. Geſnerus.

Recaranus, idem qui Hercules. Auctor Originis Gentis Romanæ: *Eo regnante, forte Recaranus quidam, Græcæ originis, ingentis corporis, & magnarum virium paſtor, quia erat formâ & virtute cæteris antecellens, Hercules appellatus, eodem venit.* Vide quæ ſequuntur.

Regulus. Vide *Atilius.*

Remphan, Numen quoddam à Gentilibus cultum, de quo S. Stephanus Act. 7. 43. ubi tamen in quibuſdam codd. Ῥαιφὰν legitur quæ L. Capello melior lectio videtur. Cæterum quis ſit deus ille Remphan obſcurum eſt, inquit vir eruditus, & incertum, variantque hic & ſudant interpretes. Diod. S. l. 1. Regem Ægypti quendam nomine *Remphin* commemorat filium Κέσσα (quem Græci Protea fuiſſe dicunt) circa illud tempus quo videtur Jacob cum familiâ deſcendiſſe in Ægyptum. Regem illum dicit colligendis & congerendis pecuniis totum fuiſſe deditum, ita ut poſt ſe reliquerit quadraginta myriadas talentorum. Unde quis conjicere non ineptè poſſit illum fuiſſe Pharaonem, qui Joſephum Ægypto præfecit, quique ex annonæ copiâ quam divendebat omnem Ægypti & vicinarum regionum pecuniam corraſit. Ille ergo Remphis (ſiquidem is eſt qui Joſephum Ægypto præfecit) videtur ab Ægyptiis ob ſervatam Ægyptum, cultus fuiſſe pro Deo (quomodo Apim & Oſirim coluerunt) idemque forte ab Iſraelitarum Idololatris nonnullis cultus fuit, ad Ægyptiorum imitationem, quorum Iſraelitæ Idololatriam in vitulo aureo proculdubio imitati ſunt. Et forte iſte Remphis fuit ipſe Ægyptiorum Apis quem bovis figurâ coluiſſe videntur Ægyptii ob ſomnium vaccarum quo monitus fuit divinitus de annonæ copiâ & penuriâ, quæ in Ægypto & vicinis regionibus contigit ſub ipſius regno, cujus ſomnii occaſione Joſephus Ægypto eſt præpoſitus, & ab eo tota Ægyptus ſervata eſt.

Remulus Sylvius, Latinorum rex, qui præſidium Albanorum inter montes poſuit, ubi nunc Roma eſt. Ob impietatem fulmine ictus creditur. Ovidius:

——— *In Remulum fulmina miſſa ferunt.*

Remuria, ſacra ad Lemures, i. e. larvas nocturnas, & terrificationes placandas inſtituta. A Remo, quem interfecit Celer, Romuli comes, feruntur habere nomen, quæ poſtea aſperiore literâ *r* in leniorem mutatâ, *Lemuria* ſunt dicta. Porphyrio Horatii interpres, vult *Lemures* nominatos qu. *Remures*, à *Remo*, cujus occiſi umbram cum frater Romulus placare vellet, *Lemuria* inſtituit, i. e. Parentalia, quæ menſe Maio per triduum celebrari ſolebant.

Remus, frater Romuli primi Romanorum regis, qui quòd nova urbis Romæ mœnia per ludibria tranſiliiſſet, à fratre eſt infectus, aut, ut alii volunt, à Celere quodam Tribuno. Poſt cujus mortem obortâ peſtilentiâ, conſulto oraculo reſponſum eſt, placandos eſſe manes Remi: ob quam rem ſella curulis cum ſceptro & diademate, & cæteris regni inſignibus, ſemper juxta Romulum quidvis ſancientem ponebantur, ut mortuus etiam Remus pariter imperare videretur. Unde eſt illud Virgil. Æn. 1.

———*Remo cum fratre Quirinus*
Jura dabunt.———

Hic unà cum Romulo urbem Romam condidiſſe fertur. Plin. 8. 17. *Sicut de conditoribus noſtris accepimus.* Marcus Manilius Aſtronom. lib. 5.

Qua genitus cum fratre Remus hanc condidit urbem.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Romulus æternæ nondum firmaverat urbis
Mœnia, conſorti non habitanda Remo.

Mihi tamen (inquit Dempſterus) animadverſum à Remo fundamenta ejus jacta, erat enim major natu, Stat. Sylv 5. 2.

——— *Neque enim de ſanguine cretus*
Turmali, trabeâque Remi.

Idem Sylv. 2. ult.

Dices culminibus Remi vagantes
Infandos domini nocentis ignes.

Propertius 2. 1.

Quis gradibus domus iſta Remi ſe ſuſtulit olim.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Regnave prima Remi, aut animos Carthaginis altæ.

Martialis 10. 76.

Sed de plebe Remi, Numæque verna.

Juvenalis Sat. 10.

Turba Remi ſequitur fortunam.

Et ante omnes Catullus epigr. 56.

Glubit magnanimos Remi nepotes.

A fratre Romulo occiſum volunt poetæ. Propertius:

Si modo Avernalis tremulæ cortina Sibyllæ
Dixit Aventino rura pianda Remo.

Idem lib. 3. eleg. 9.

———*Et cæſo mœnia firma Remo.*

Horatius 7. Epod.

Ut immerentis fluxit in terram Remi
Sacer nepotibus cruor.

Luc. *Fraterno primi maduerunt ſanguine muri.*

Hic, ut Romulus nomen habet à *rumâ*, i. e. mammâ, quam lupa infantibus præbuit, vel ipſo Plinio teſte, apud quem hactenus l. 15. c. 19. mendosè ſcriptum eſt *rumen.*

Rhadamanthus, Jovis ex Europâ fil. rex Lyciæ, qui quòd ſeverus fuerit juſtitiæ miniſter, fingitur à poetis apud inferos nocentum culpas explorare. Virg. Æn. 6.

Gnoſius hæc Rhadamanthus habet duriſſima regna,
Caſtigatque auditque dolos ſubigitque fateri,
Quæ quis apud ſuperos furto lætatus inanis
Diſtulit in ſeram commiſſa piacula mortem.

Hoc ex doctrinâ Platonis (inquit de la Cerda) ut credi poteſt,

teſt, qui in *Minoe*, poteſtatem Minois ac Rhadamanthi ita diſcriminat: *Rhadamanthus quidem vir bonus exſtitit, à Minoe ſiquidem inſtructus erat: nec tamen regiam diſciplinam omnem, ſed regi tantum miniſtare in judiciis didicit. Unde judex bonus appellatus eſt. Eo plane, veluti legum cuſtode per urbem uſus eſt Minos.* Et ſupra loquens de Homero: Οὐ Ῥαδάμανθον τυπόντα δικάζοντα. Idem in Gorgiâ Rhadamanthum facit inferiorem Minoe, cum ait Aſiaticos judicari ab Rhadamantho, Europæos ab Æaco: Minois vero eſſe munus injunctum, ut judicaret ſupra illos: ait enim ἐπιδιακρίνειν, ſi quid illi ambiguum reliquiſſent. Verum eſt quidem ab eodem Platone Rhadamanthum induci judicem, lib. 12. de Legg. dat enim illi κρίσιν ψυχῶν. Quin lib. 1. de Legg. majore adhuc dignitate illum afficit, facit enim illum dicentem, & diſtribuentem jus διαίρειν τὰ πρὸς τὰς δίκας ὁρῶς. Eſt autem longè aliud judicare, ac jus dicere. Pindarus, Od. 2. Olymp. Rhadamanthum vocat Saturni πάρεδρον ſive aſſeſſorem: & Od. 2. Pyth. ait illum non delectari ἀπάτωσιν dolis. Plato, lib. 1. de Legg. δικαιότατον vocat. Ariſtides in 2 Platonicâ dat ei εὐσέβειαν καὶ δικαιοσύνην. Idem laudans Antoninum Philoſophum: τὸν γὸ Ῥαδάμανθος, ἢ τὸν Αἰακὸν ὕπω δίκαιον ἑαυτὸν περὶ ἅπαντα δηλοῦν, διαφύλαξε; Demoſthenes in ἐρωτικῷ, ait Æacum & Rhadamanthum amatos à Diis διὰ σωφροσύνην, non minus quàm propter fortitudinem Herculem, Caſtorem, Pollucem, propter pulchritudinem Ganymedem & Adonin. Unde Theognis in Gnomis:

Οὐδ' εἰ σωφροσύνην μ' ἔχοις Ῥαδαμάνθου ἄμεινον,
Πλείονά τ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου.

Rhamnuſia, indignationis Dea, ab iis pœnas repetens qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent; à *Rhamno* Atticæ rege ſic nuncupata. Lucan. lib. 5.

Et tumidis infeſta colit quà numina Rhamnus.

Ovid. Triſt. 5. 8.

Exiget at dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.

Auſonius, Epigr. 24.

Grande aliquod verbum nimirum diximus, ut ſe
Inferret nimiis vindex Rhamnuſia votis.

Herodes Orator Inſcriptione ad viam Appiam erutâ Ἡτ' ἐπὶ ἴχνα βεβῶσ ὁρᾶεις Ῥαμνουσιὰς Οὖσα.

Rhea, Cœli & Terræ filia. Heſiod. ubi de Terræ filiis:

Οὐρανῷ ἐυναδεῖσα, τέκε Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τ' Κρεῖόν τ' Ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε,
Θεῖάν τε Ῥεῖάν τε, Θέμιν τε Μνημοσύνην τε.

At Orpheus in Hymnis Rheam primam omnium à Deo factam fuiſſe, inquit, quem *Protogonum* appellant:

Πότνα Ῥέα Δήματερ πολυμήτωρ Πρωτογόνοιο.

Quæ cum fuiſſet poſtea Saturni uxor credita, de illâ ſcripſit idem Orpheus:

Πάτηρ' ἀγλαόμορφε, Κρόνε σύλεκτρα μάκαιρα.

Hanc ipſam Jovis fuiſſe matrem teſtatur Callimachus:

Ἐν Δί σε Παῤῥάσιη Ῥείη τέκεν, ἥχι μάλιστα
Ἔσκεν ὄρη Δήμητρι θεσμοπόλε.

Hujus ſacrificia fiebant die nono Lunæ, ut innuit Nicander in Alexipharmacis, magnâ cum vociferatione:

Ἢ ἅτε κορυφοῦσ ζάκορος Βωμίσια Ῥείης
Ἐννάδι λειορρόοισιν ἐνιχείμπτουσα κελεύθοις,
Μακρὸν ἐπιμηκάσα γλώσσης θρόον· οἱ δ' ἄρα πέμπη
Ἰδαίης ῥίγιστον ὀϊστὸν ὑλαγμόν.

Quod autem Rhea Terra ſit, vel vis Terræ, quæ ad generationem rerum pertranſit, teſtatur Apollonius, Argon. 1.

——Ἐνδὲν ἐς αἰεὶ
Ῥόμβῳ καὶ τυπάνῳ Ῥείῃ Φρύγες ἰλάσκονται,
Ἣ δέ πῃ ἐυαγέσιν ὀπὶ φρένα θῆκε θυηλαῖς
Ἀρτιμὴ δαίμων· τὰ δ' ἐοικότα σήματ' ἔκυρσε,
Αὐτομάτη φύσις γαῖα τερείνης ἄνδιχα πόλης,
Θῆρες δ' εἱλυοὶ τε καὶ ξυλόχους τε λιπόντες
Οὐρῆσιν σαίνοντες ἐπιλυδον.

Alio nomine *Ops*, *Mater Deum*, & *Magna Mater*, & *Cybele* dicta. Item *Dea Phrygia*, *Idæa*, *Berecynthia*, *Dindymene*, & *Peſſinuntia*. Dictam volunt *Rheam* ἀπὸ τῦ ῥεῖν, quòd *affluat* rebus omnibus terra. Vel potius *Rhea* eſt à verbo Ebræo רעה *Raba*, pavit, & in 2. Conjugatione *Rhea*, i. e. *aſſociavit ſibi commenſalem*. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 5. & Fungerum in *Rhea*. Hujus currum leones trahebant. Ovid. Faſt. 4.

——*Cur huic genus acrè leonum*
Præbent inſolitas ad juga curva comas?

Lucianus de deâ Syriâ (hæc eadem cum Rheâ) Λέοντες γάρ μιν φέρουσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πυργοφορέει, ὁκοίην Ῥείῃ Λυδοὶ πλάσσουσιν. Hinc Hierapoli in ſeptis templi Deæ Syriæ urſi & leones erant manſueti, qui neminem lædebant. Idem: Ἐν ᾗ τῇ αὐλῇ ἄφετοι νέμονται βόες μεγάλοι καὶ ἵπποι καὶ ἄετοι καὶ ἄρκτοι, καὶ λέοντες καὶ ἀνδρώπους ἐδαμᾶ σίνονται, ἀλλὰ πάντες ἱροί τε εἰσὶ καὶ χειροήθεες.

Rhea, Numitoris Albanorum regis filia, alio nomine *Ilia* appellata; quam cum Amulius patruus ejus Veſtæ virginem legiſſet, à Marte compreſſa Romulum & Remum peperit. Sidonius in Panegyrico Majorani:

——*Videas hic craſſo fuſa metallo*
Antra Rheæ, fœtamque lupam, quam fauce relicta
Blandiri quoque terror erat.

Clypeum Romæ deſcribit; & notandum Poetas Heroum clypeos hâc hiſtoriâ ornare. Virgil. Æn. 8.

Fecerat & viridi fœtam Mavortis in antro
Procubuiſſe lupam: geminos huic ubera circum
Ludere pendentes pueros, & lambere matrem
Impavidos: illam tereti cervice reflexam
Mulcere alternos, & corpora fingere linguâ.

Claudianus in Paneg. Olybr. & Probi:

Et formidato clypeus Titana lateſſit
Lumine quem tota variarat Mulciber arte.
Hic patrius Mavortis amor, fœtuſque notantur
Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix:
Electro Tiberis, pueri formantur in auro
Fingunt æra lupam, Martis adamanta coruſcat.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum denuo morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

B. *Rhenanus*, flor. ſub Maximiliano & Carolo Qu. Imp. Vitam ejus fuſè, nec ineleganter deſcripſit Jo. Sturmius. Uti alios ſcriptores, eoſque inter Tertullianum & Plinium; ita & hiſtoricos complures, partim primus edidit, partim Cuſtigavit & illuſtravit notis, quales Livius Velleius, Paterculus, Tacitus, an. 1531. Emiſit luculentos illos Rerum Germanicarum commentarios. Obiit vero an. 1547. Ætatis 62.

Rheſus, Strymonis & Euterpes Muſæ fil. rex Thraciæ, qui albis equis in auxilium Trojanorum venit. Sed prodente Dolone ſpeculatore Trojano, à Diomede & Ulyſſe, primâ nocte occiſus eſt. Virg. Æn. 1.

Nec procul hinc Rheſi niveis tentoria velis
Agnoſcit lachrymans, primi quæ prodita ſomno
Tydides multâ vaſtabat cæde cruentus,
Ardenteſque avertit equos in caſtra, priuſquam
Pabula guſtaſſent Trojæ, Xanthumque bibiſſent.

Catullus:

Nec Rheſi niveæ citæque bigæ.

Claudianus de Rheſi equis:

Grataque retulerat raptos ad caſtra jugales:
Quorum, ſi qua fides augentibus omnia Muſis,
Impetus exceſſit Zephyros, candorque pruinas.

Apud Virgilium. *Rheſi Mavortia tellus* ponitur pro Thraciâ. Mela 2. 2. *Tum Rheſo regnata quondam pars Thraciæ.*

Jo. *Reuchlinus*, ſive *Capnio*; quod nomen ex Germanico factum Græcum Hermol. ei Barbarus impoſuerat, cùm à Maximiliano Imp. Romam miſſus eſſet. Natus eſt Phorcemii an. 1454. Præcipua ejus laus eſt quòd Hæbraæ Linguæ ſtudium in Germaniâ ſuſcitarit, quo nomine plurima perpeſſus eſt. Obiit an. Ætatis 67. Apotheoſin ejus habes in Colloquiis Eraſmi. Vitam vero apud Melchiorem Adamum ſileſium.

Rhianus Benæus (eſt autem Βλήν civitas Cretæ) Eratoſtheni æqualis fuit, teſte Suidâ, nobilis fuit Grammaticus & Poeta, Athenæo etiam memoratus, lib. 11. & Stobæo Serm. de Imprudentiâ. Stephanus citat ejus Eliaca, Theſſalica Iliaca, Achaica & Meſſeniaca. Vide Voſſium de Hiſt. Gr. pag. 111.

Rhimotalces, Thracum rex, qui ab Antonio ad Auguſtum Octavium tranſierat. Hic cum Cæſari petulantius, crebriuſque inter pocula ſocietatem & convictum exprobaret, illud ab indignato Auguſto reportavit: *Amo proditionem, proditores vero odi.* Plutarchus.

Rhinton, Tarentinus figuli F. floruit ſue Ptol. Lagide, reliquit fab. 38. partim Comicas, partim Tragicas. Suidas.

Cœlius *Rhodiginus*, Maximiliani Imp. temporibus extremis floruit, vir omnigenæ Doctrinæ; interiorum autem literarum ſcientiâ nemini ſui ſeculi ſecundus. Nec modo variæ lectionis, ſed virum etiam pium fuiſſe, ait in Ciceroniano ſuo Eraſmus. Hic mediolanum à Ludovico 12. Galliarum Rege, ſplendidâ planeque regiâ mercede vocatus fuit: magnâ cum gloriâ ibidem Latinas docuit literas & Græcas. Poſtea eodem munere præclarem functus eſt in illuſtri Gymnaſio Patavino. Præclarè de hoc Cœlio teſtimonium habes apud Robortellum Comment. in artem Poet. Ariſtotelis, ubi *doctiſſimum ſuperioris ætatis virum vocat.* Item hoc Julii Cæſ. Scaligeri, lib. 3. de Re Poet. cap. ult. *Omnium*, inquit, *doctiſſimus præceptor noſter, Antiquarum Lectionum, Verrii exemplo.* Nam Cœlium ſignat, qui præcipuè immortale ſibi nomen peperit 30. Antiquarum Lectionum libris: quo mi'ello

opere,

opere, abſtruſa utriuſque linguæ vocabula enucleantur, in præſtantiſſimis quibuſque ſcriptoribus loca obſcura explicantur, corrupta caſtigantur, ad hæc hiſtoriæ reconditæ, & ritus vetteres enarrantur, ex intimâ denique Philoſophiâ, potiſſimum è Platonicorum penu arcana multa promuntur. Itaque ſæpenumero miror, imò indignor, non magis hodie in manibus eſſe juventutis tanti Viri labores, profecto auro contra non caros. Quippe & Philologiæ ſtudioſus, & amator hiſtoriæ, & Philoſophiæ ſectator, hauriet inde quod juxta profit, & delectet. Atque idem quoque Cœlius egregiè meritus fuit de Hiſtoriâ Plinii Naturali: cui præterea multa addiderat, in quâ item multa, tum illuſtrarat, tum emendaverat. Sed nobilis hæc opera, quæ à genio ſuo facile æternitatem ſperabat, Libitinam effugere non potuit, negligentius habitâ in βιβλιοπώλῳ Viri cujuſdam Patricii. Voſſ.

Rhodope, ſive *Rhodopis*, meretrix nobiliſſima ex Thraciâ, Æſopi fabulatoris aliquando conſerva, & poſtea à Charaxo Sapphûs poetriæ fratre, qui ejus amore tenebatur ingenti pecuniâ redempta eſt, teſte Herodoto, lib. 2. Sappho ad Phaonem apud Ovidium:

Arſit inops frater victus meretricis amore,
Miſtaque cum turpi damna pudore tulit.

Tantas opes meretricio quæſtu corraſit, ut Pyramidem inſignem ſuis ſumptibus extructam reliquerit.

Rhœcus, Centaurus ab Atalanta interfectus, Apollodorus, l. 3. Ῥοῖκος ὓ Τλαῦ Κένταυροι κατατξάντες ὧν αὐτῆς ἀπέθανον. In pugnis Centaurorum & Lapitharum ſæpicule à Poetis memoratur. Ut à Lucano, lib. 6.

Teque ſub Oetæo torquentem vertice vulſas,
Rhœce ferox, quos vix Boreas everterat, ornos.

Et à Val. Flacco, lib. 1.

Parte aliâ Pholoe multoque inſanus Iaccho
Rhœcus & Atracià ſubitæ de virgine pugnæ.

Rhætus, Marrubiorum rex in Italiâ, qui Anchemolo filio Caſperiam ſuperduxit novercam; hanc privignus ſtupravit. Quo cognito, cum eum pater perſequeretur, & ad pœnam vocaret, fugiens ille ſe ad Turnum contulit. Servius in illud Virg. Æn. 10.

Hinc Helenum petit, & Rhœti de gente vetuſta
Anchemolum, thalamos auſum inceſtare novercæ.

Rhætus, gigas, qui cum Jovem de Cœlo dejicere conaretur, à Dionyſio, in leonem converſo, interemptus eſt. Lege *Rhœcus*. Horatius, lib. 2. Od. 19. in Bacchum.

Tu, quum parentis regna per arduum
Cohors gigantum ſcanderet impia:
Rhœcum retorſiſti leonis
Unguibus, horribilique malâ.

Rhoxane, amaſia Alexandri, Satrapis barbari filia, quam Alexander totius pene Orientis victor & Imperator ob ſolam ejus pulchritudinem matrimonio ſibi junxit. Dicitur & *Roxana*. Vide Q. Curtium, lib. 5.

Guil. *Riſhanger* Anglus, Monachus Albanenſis, condidit hiſtoriam Anglorum ab An. 1239. uſque ad ſua tempora. Præterea continuavit Matt. Pariſium ab An. 1260. uſque ad annum ultimum regis Hen. 3. *Hiſtoricum ſatis bonum* merito vocat Brianus Twinus, lib. 2. de Antiqu. Oxon. Obiit circa An. 1312.

Mich. *Ritius* Neapolitanus J. C. & Ludov. 12. Galliarum regi à conſiliis, ſcripſit tres libros de Regibus Francorum, totidemque fecit de Regibus Hiſpaniæ. Alia quoque confignavit. Vide *Bonfinius*.

Robigo, ſive *Rubigo*, Dea Romanorum, quæ ideo colebatur, ut vitium ſegetum, quod *robiginem*, ſive *rubiginem* vocant, averteret. Varro, lib. 1. de R. R. cap. 1. *Robigum* Deum facit, eumque Floræ conjungit, cui etiam *Robigalia* feſta publicè inſtituta aſſerit. Horum mem. Columella, lib. 10. qui totus conſtat ex carmine.

Hic mala rubigo virides ne terreat herbas
Sanguine lactantis catuli placatur & extis.

Plinius 18. 29. Hæc ſacra à Numâ Pompilio fuiſſe inſtituta anno regni ſui undecimo tradit, eaque ait ad 7. Cal. Maii celebrari ſolita, quo tempore ſegetes rubigini maximè ſunt obnoxiæ.

Roboam, fil. Solomonis, cujus cum avaritiam & crudelitatem, Judæi, quibus imperabat, ferre nullo modo poſſent, ab eo defecerunt ad Jeroboam, præter 2. tribus, Judæ ſcilicet & Benjamin, quæ regni diviſio in poſteris etiam regibus duravit. Lat. *dilatans populum*, aut *latitudo*, vel *platea populi*, ſive *odor*, vel *odorans cum populo*. Joſ. lib. 8. Τὸν ἔθνον ἀλάζων ἀνὴρ ὓ ἀνόησ, ὓ διὰ τὸ μὴ θεσπίζειν τοῖς πατρώοις φίλοις ἀρχῶ ἀπολέσας. Ideoque ἐκ ἀξι ἀρχῆς Suidæ dicitur.

Romula, arbor ſub quâ Romulus & Remus, pueri inventi ſunt, erat autem ficus. Ovid. Faſt. 2.

Arbor erat, remanent veſtigia, quæque vocatur
Romula nunc ficus, Rumina ficus erat.

Romulius Pollio, quum centeſimum ætatis annum exceſſiſſet, rogatus ab Auguſto Cæſare, quâ ratione vigorem illum animi corporiſque cuſtodiſſet. *Intus* (inquit) *muſſo, foris oleo.* Plin.

Romulus, Martis & Iliæ fil. Numitoris nepos, Remi frater, eodem cum illo partu editus. Erat enim Numitori frater nomine Amulius præferoci ingenio, qui non contentus fratri natu majori imperium præripuiſſe, ut poſteritati quoque ſuæ tyrannidem ſtabiliret, Lauſum prolem illius maſculum interemit. Iliam quoque, ut ſpem omnem nepotum fratri eriperet, ſub ſpecie honoris Virginem Veſtalem legit, eoque modo perpetuâ virginitate damnavit. Et tamen poſtea ex Marte (ut Romani credi voluerunt) gravida deprehenſa, gemellos peperit, quos Amulius in Tyberim abjici juſſit, matrem autem vivam in ripâ fluminis defodi. Verùm cum id temporis Tyberis extra ripas reſtagnaſſet, nec adire uſquam ad juſti amnis curſum poſſet, qui mergendorum puerorum negotium ſuſceperat, proximâ eos alluvie, ubi poſtea Ruminalis ficus fuit, expoſitos reliquit. Quo in loco à Fauſtulo regii pecoris magiſtro inventi ſunt, & Laurentiæ uxori educandi traditi; quæ quòd vulgato corpore quæſtum faceret, ideoque *Lupa* inter paſtores vocaretur, factus eſt locus fabulæ, Romulum & Remum à *lupâ* educatos fuiſſe. Lactantius, lib. 1. cap. 10. *Romuli nutrix Lupa honoribus eſt affecta divinis. Et ferem, ſi animal ipſum fuiſſet, cujus figuram gerit. Author eſt Livius Larentiæ eſſe ſimulacrum, & quidem non corporis ſed mentis ac morum. Fuit enim Fauſtuli uxor, & propter vulgati corporis vilitatem Lupa inter paſtores, id eſt meretrix, nuncupata eſt.* Hæc ille. Non deſunt tamen qui veram belluam Romuli nutricem velint fuiſſe, non autem proſtitutam Larentiam. Strabo, qui Tiberii temporibus è Ponti regibus oriundus clariſſimus fuit, lib. 5. Μυθεύουσι ὓ ὡς Ἄρεως ἡμῖν τοὺς παῖδας ἐκτεθέντας ὓ ὑπὸ λυκαίνης θρεφθῆναι σωλακοφόβους. Juſtinus, l. 38: ex emendatione Dempſteri: *Ipſi ferunt conditores ſuos lupæ uberibus alitos.* Plinius, lib. 8. cap. 17. *Quæ de infantibus ferarum lacte nutritis, cum eſſent expoſiti, produntur, ſicut de conditoribus noſtris à lupâ, magnitudini fatorum accepta ferri æquius quam ferarum naturæ arbitror.* Adſcribam in tyronum gratiam celebriores poetas. M. Tullius, lib. 1. de Divinatione:

Hic ſylveſtris erat Romani nominis altrix
Bellua.

Prop. lib. 2. Eleg. 6.

——Tu criminis auctor
Nutritus duræ, Romule, lacte lupæ.

Idem, lib. 3. Eleg. 8.

Eductoſque pares ſylveſtri ex ubere reges.

Et lib. 4. Eleg. 1.

Optima nutricum noſtris lupa Martia rebus,
Qualia creverunt mœnia lacte tuo.

Et ejuſdem libri Eleg. 4.

——Quem non ſine matris honore
Nutrit inhumanæ dura papilla lupæ.

Ovid. Faſt. 2.

Lacte quis infantes neſcit creviſſe ferino?

Martial. lib. 2. Ep. 75.

A noſtrâ pueris parcere diſce lupâ.

Juvenalis, Sat. 11.

Romuleæ ſimulachra feræ manſueſcere juſſæ.

Claudianus:

Hic patrius Mavortis amor, partuſque notantur
Romulei, poſt amnis ineſt, & bellua nutrix.

Sidonius Apollin. Carm. 2.

Præbuit intrepido mammas lupa facta Quirino.

Hi poſtea cum adoleviſſent, de genere ſuo Fauſtulo edocti Amulium trucidant; avumque Numitorem in regnum reſtituunt. Nec ita multo pòſt collectâ magnâ paſtorum manu urbem novam in Palatino monte, ubi educati fuerant, ædificant. Et quoniam fratres gemini erant, nec ætatis verecundia differentiam facere poterat, ortâ inter eos contentione, uter novæ urbi nomen daret, & conditam imperio regeret, placuit rem avium judicio permitti. Cumque Remo in Aventino vultures 6. priores, Romulo autem in Palatino 12. ſed poſteriores apparuiſſent; illo tempore, hoc numero ſe priorem eſſe aſſerente, exorta inter paſtores primùm altercatio eſt, quæ deinde ad manus pervenit. Ibi Remus ictus cecidit. Vulgatior fama eſt ludibrio fratris Remum novos muros tranſiliiſſe: inde à Romulo, ſive à Celere quondam militum tribuno, Romuli juſſu fuiſſe interfectum. Ovidius in Faſtis:

Mœnia conduntur, quæ quamvis parva fuere,
Non tamen expediit tranſiluiſſe Remum.

Solùs

Solus itaque regno potitus Romulus, ut urbem incolis frequentiorem redderet, Aſylum aperuit. Senatores centum, quos ab honore patres appellavit, conſcripſit. Vicinis connubia negantibus, virgines quæ ad Conſualium ſpectaculum convenerant, rapuit. Cecinenſes bellum inferentes prælio vicit, regeque obtruncato, Feretrio, opima ſpolia obtulit. Antemnates deinde & Sabinos prælio ſuperatos in civitatem recepit. Fidenates acie fudit, & ad oppidum fugientes inſecutus urbem eodem impetu cepit. Veientibus quoque poſt adverſam pugnam pacem petentibus, centum annorum inducias conceſſit. Hiſce rebus geſtis, cum ad Capreæ paludem concionem haberet, ingenti coortâ tempeſtate, repente nuſquam comparuit, patrum, ut creditur, manibus diſcerptus. *Romulus* autem & *Remus* à *Rumâ*, i. e. *mamillâ* dicti ſunt, teſte Feſto. Idem tamen alibi. *Romulus & Remus à virtute hoc eſt robore appellati.* Hinc *Romulus* adjectivum: ut *Romula tellus* apud Virgilium, Æn. 6. & *Gens Romula* apud Horatium. Item *Romuleus*, ut *urbs Romulea* apud Ovidium.

Romulus Momyllus, natus patre Oreſte Gottho, poſtremus Occidentis imperator, *Auguſtulus* dictus. Vide Car. Sigonium de Imp. Occid. & Onuphr. Panvin. Apud Michaelem Glycam hæc de Romulo iſto legimus: *Hic mihi notabis illud ipſum imperium, quod ſub Romulo initium habuerat poſt M. CCC. III. annos iterum ſub Romulo principe defeciſſe.*

Roſcius, hiſtrio inſignis, in arte ſuâ uſque adeo abſolutus, ut ſi quem ſignificare velimus cæteris ſui generis hominibus præcellere, *Roſcium κατ' ἐξοχὴν* appellemus. Hic cum obliquos haberet oculos, turpique eſſet aſpectu, primus perſonâ in ſcenâ uſus eſt: populus tamen eum ſine perſonâ intueri malebat ob pronunciandi dulcedinem. Cic. 1. de Oratore. Item *Roſcius* Amerinus, qui in causâ parricidii defenſus eſt à Cicerone.

Roſcius Otho, in tribunatu ſuo legem tulit, quâ equeſtrem ordinem à plebe diſtinxit, equitibus 14. gradus ſeorſim aſſignans, in quos nemo reciperetur, niſi qui 400 ſeſtertiorum cenſum expleret. Hæc lex à latore *Roſcia* dicitur. Unde Horatius:

Roſcia dic ſodes melior lex, an puerorum
Nænia, quæ rectè regnum facientibus offert?

Juvenal. Sat. 3.

——*Exeat, inquit,*
Si pudor eſt, & de pulvino ſurgat equeſtri,
Cujus res legi non ſufficit, & ſedeant hic
Lenonum pueri quocunque in fornice nati, &c.
Sic libitum vano, qui nos diſtinxit, Othoni.

Roxana, Darii fil. Alexandri concubina, quæ cum prægnans eſſet à ſorore Saturâ in puteum demerſa eſt, quòd eam præcipuè honoribus Macedones cumularent. Plut. in Alex. Juſtinus vero à Caſſandro Macedoniæ regnum affectante ſimul cum filio interfectam vult.

Ruſinus, unà cum Stilicone & Gildone relictus à Theodoſio ſen. imperii adminiſtrator pro tutelâ Arcadii & Honorii filiorum: Gildo in Africâ, Stilico in Occidente, Rufinus vero in Oriente, qui omnes cupiditate regni incenſi in ſuos principes arma converterunt, ex quo diverſis modis oppreſſi periere. Volaterranus.

Ruſinus Presbyter, flor. An. Dom. 390. Multum operæ contulit ad hiſtoriam illuſtrandam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 11.

Rufus ſcripſit dramaticam & Muſicam hiſtoriam: adhæc de Poetis Epicis & fœminis arte vaticinandi claris, & aliis ejus generis. Ex iſtis Rufi libris multa hauſit Sopater Apameenſis in Eclogis ſuis variæ doctrinæ. Auctor Photius, quem vide Tm. 161.

Rufus, Sen. 3. de Ben. *Rufus, vir ordinis Senatorii, inter canam optavit, ne Cæſar ſalvus rediret ex eâ peregrinatione, quam parabat: & adjecit: Idem omnes & tauros & vitulos optare. Jocosè dictum crede, quia iis periculum ab immolatione: & grandi numero peribant, cum ſalvus ille rediiſſet. Similis jocus in Ammiani 25. de Juliano: Æſtimabatur, ſi rediſſet de Parthis, boves jam defuturos.* Marci illius ſimilis Cæſaris, in quem id accepimus dictum: Οἱ λῳοὶ βόες Μάρκῳ τῷ Καίσαρι, Ἂν σὺ νικήσῃς, ἡμεῖς ἀπολόμεθα.

Rufus, Centurio ſub Scipione Africano, cujus res geſtas ſcripſit. Appianus.

Rufus Virginius, orator egregius interfectus à Nerone.

Rufus, poeta Bononienſis, cujus mem. Martialis.

Rufus, medicus ſub Trajano principe, cujus extant libri tres de appellationibus partium corporis humani, ubi & ſitum, & figuram, facultatem, & uſum earundem declarat.

Rufus, Corinthius Sophiſta, quanquam divitiis, & generis nobilitate pollebat, plus tamen ad ejus laudem dicendi gloria, linguæque gratia contulit. Philoſtratus.

Rufus, Cyrenæus, Simonis Cyrenæi, qui crucem Salvatoris noſtri portavit, filius, quique poſtea verbi divini feliciſſimus & illuſtriſſimus diſſeminator extitit. Marc. cap. 13.

Rufus, D. Pauli diſcipulus, primus Avenionis epiſcopus. Anton. part. 1. tit. 2. cap. 28.

Rullus, ſolidum aprum Romanorum primus in epulis appoſuit, qui Ciceronis conſulatu legem Agrariam promulgavit, neque tamen pertulit, reſiſtente Cicerone.

Rumia, Dea quæ *rumis*, i. e. *mammis*, h. e. *pueris lactantibus* præſidebat. Varro de R. R. 2. 11. Dicitur & *Rumilia*.

P. Rutilius Rufus, Conſ. cum Cn. Mallio, an U. C. 649. Tum de vitâ ſuâ, tum Numantini belli hiſtoriam ſcripſit. Prioris operis mem. Tacitus initio, lib. de vitâ Agricolæ. *Plerique* (inquit) *ſuam ipſi vitam narrare, fiduciam potius morum, quam arrogantiam arbitrati ſunt. Nec id Rutilio & Scauro, citra fidem, aut obtrectationem fuit.* De altero opere ita Athenæus ſub finem, lib. 6. Καὶ Ῥουτίλιος Ῥοῦφος ὁ ῥήτωρ πρεῖον ἱστορίαν γεγραφώς. Hanc hiſtoriam Græcè ſignavit, teſte eodem Athenæo, lib. 4. At vitam ſuam Latinè prodidit. Aliter ſi eſſet, non hujus operis laudarent auctorem Soſipater, & Diomedes, imò & Iſidorus, lib. 20. Originum. Vir hic ſummus in jure P. Scævolam & M. Manilium audivit, in Philoſophiâ Panætium. Exemplum innocentiæ fuit; neque in Urbe alter eo ſanctior, vel integrior erat, teſte Cicerone. Hic actus in exilium à partibus Syllanis, Smyrnæ vixit. Tac. Annal. 1. *Publ. Rutilium legibus pulſum civem ſibi Smyrnæi addiderunt.* Deinde vero à Syllâ redeundi poteſtate factâ, reſpondit illud quod à Senecâ in 6. de Beneficiis ponitur: *Malo ut patriâ mei exilio erubeſcat, quam reditu mœreat.* Ovid. Pont.

Et grave magnanimi robur mirare Rutili
Non uſi reditus conditione dati:
Smyrna virum tenuit non Pontus & hoſtica tellus.

Vide Liv. lib. 70. Val. Max. 2. 5. & 6. 6. Velleium, lib. 2. Plut. in Mario. Agellium, 7. 14. Plurima de eo habes apud Voſſium de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 22.

Rutilius Numatianus Gallus, Itinerarium ſcripſit lib. 2. ſed poſterioris libri pars melior periit. Fuit vir Conſularis præfectorius Urbis, tribunus militum & prætorio præfectus. Floruit ſub Theodoſio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 15.

Rutilius Geminus, libros Pontificales fecit. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. pag. 718.

S A

Sabazius, Bacchi cognomen, à *Sabis* gente Thraciæ ei inditum, teſte Euſtath. in Dionyſ. cujus ſacra *Sabazia* dicta. Vide Seldenum de diis Syris & Heinſium in Ariſtarch. Sacr. cap. 1. & Dauſqu. ad Sil. Ital. pag. 354.

Sabbaticus amnis, de quo ſic Joſephus Bell. Jud. 7. 23. Τῖτος ὁ Καῖσαρ, χρόνον μὲν πνα διέτριβεν ἐν Βηρυτῷ, κἀκεῖ θεωρίαν ἦγεν. Θεὰ δ' ἡ πρὸς παραλίαν ποταμὸς φύσιν ἄξιον ἱστορηθῆναι. Ῥεῖ μὲν γὰρ ὕδωρ Ἀρκείας τὸ Λιγύπτια βασιλέως καὶ Ῥαφανίας, ἔχει δὲ θαυμαστὴν ἰδιότητα. Πολὺς γὰρ ὢν ὅτε ῥεῖ, καὶ κατὰ τὸ φορεῖν ἀγαλλόμενος, ἑπτὰ μὲν πάσας ὅλας ἡμέρας ἐπιλείπων, ἐξ ἡμερῶν ἀεὶ δὲ μίαν, ξηρὸν ἀφανίζων ὀφθὲν τὸν τόπον. Ἐν δ' ὅσαπερ ἑβδόμαις ἡμέραις ἡμοιβὴς μεταζολῆς, ὅμοιος καὶ τὸ ἑβδόμην ἑκάστοτε, καὶ παύεται αἰεὶ τὸ πλῆν ἀκριβῶς τεσσεράκοντα διαφυλάττων, ὅθεν δὴ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κεκλήκασιν, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς ἑβδόμης Ἰουδαίων Ἑβδόμας, ἅπερ ὀνομάσαντες. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etſi enim obſervatio hebdomadum, quæ hodie obtinet ante tempora Theodoſii vulgo recepta non fuit, Græcos tamen & Aſiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid obſervare ſolitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem ſparſi erant, inſtitutum eſt, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejuſmodi eſt quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum ſolitum Rhodi Sabbatis diſputare.* Sic ſeptimo quoque die feriæ pueris ſolitæ in ſcholis concedi. Lucianus in Pſeudologiſta: Καὶ ὁ μὲν Κόδρατός πνα εἶπεν, ὁ δὲ Ἑβδόμας, ὅτι ἄρτι οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑβδόμαις, καλοῦσι ἐν ταῖς ἐπωνοίαις ἔπαιζε καὶ διεγέλα. Gellius, 15. 2. *Is in conviviis juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ ſolenne nobis fuit, ſimulatque mos epulis factus, & utiles, delectabileſque ſermones cœperunt; tum ſilentio ad audiendum petito, loqui cœpit.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη feſtum erat publicum Athenis,

quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille ſacer. Suidas: Ἡμέρας πᾶς ἑνομίζοντο Ἀθηναῖοι ἱεροῖς ποιῶν, οἷον Νουμηνία, καὶ Ἑβδόμη Ἀπόλλωνος. Heſiodus Ἡμέρας

——— Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὰρ Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem ſervatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Caſſio: *Exercitium ſeptimo die fuit omnium militum, ita ut ſagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium ſeptimo die cum in urbe eſſet, aſcendit, templa frequentavit.* Diſputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι μὴ ἑβδόμην ἱερὸν ἦμαρ ἄγουσιν Ἑβραῖοι, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασιν. Sed ante eum ſcripſit Joſephus jam ſuâ ætate adeo increbuiſſe ſeptimi diei obſervationem ex Judaico ritu, ut neget urbem ullam, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum poſſe reperiri, quæ ceſſationem ab opere diei ſeptimi in ſuos mores non recepiſſet. Inſignis planè locus, ideoque verba ipſa proferam: Οὐδεὶς γὰρ πόλις Ἑλλήνων, οὐδὲ βαρβάρων, οὐδὲ ἓν ἔθνος, ἐνθα μὴ τὸ καθ' ἑβδομάδας ὧν ἀργῆμὸν ἡμεῖς, τὸ ἴδιος ἐκαλέσαμεν. Hæc ille lib. poſteriore contra Apionem. Utcunque hoc ſit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio ſemper habuiſſe, ſecundum Eccleſiæ querimoniam, Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus deriſere.* Seneca apud Auguſtinum, lib. 6. de Civit. Dei cap. 11. Judæis vitio vertit, *quod ſeptimam ætatis ſuæ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque:

——Cui ſeptima quæque fuit lux
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Obſervant ubi feſta mero pede Sabbatha reges.

Tacitus, lib. 5. Hiſtor. *Septimo die otium placuiſſe ferunt; dein blandiente inertiâ, ſeptimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius:

Radix ſtultitiæ, cui frigida Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione ſuâ eſt,
Septima quæque dies turpi damnata veterno,
Tanquam laſſati mollis imago Dei.

Plura inveniri poſſunt huc ſpectantia in Dione Caſſio, Juſtino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabellicus, hæreticus, Chriſtum filium Dei eſſe negabat. Vixit circa A. D. 257. Socrates, lib. 6. cap. 12.

Marc. Anton. *Sabellicus*, à Jovio fabri ferrarii fil. vocatur; ab aliis autem natus dicitur è nobili Cocceiorum familiâ. Æquicolas ortu ſuo nobilitaſſe ait Leander in Italiâ ſuâ. Pomponii Læti ac Domitii Veronenſis fuit diſcipulus, bonarumque literarum apud Venetos profeſſor. Maximè celebratur hiſtoriâ Enneadum 11. ab orbe Condito ad an. 1504. Obiit 14. Kal. Maias an. 1506. Jovius ait, prope Septuagenarium deceſſiſſe morbo Gallico, quem vulgivagâ Venere contraxiſſet. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. pag. 670.

Sabin, Arabes Deum appellant, & illi decimas menſurâ non pondere perſolvunt. Vide Turneb. in Cic. de LL.

Sabina, Imperatrix, Adriani Imp. Romani uxor, quæ ſervilibus injuriis ab eo affecta adiit mortem voluntariam. Sext. Aurelius.

Sabinus Aſidius, declamator lepido ingenio, quam ſententiam Leonidæ ad trecentos retuliſſet. *Ego* inquit, *illi ad prandium promiſiſſem, ad cænam renuntiaſſem.* Seneca Suaſor. 2.

Sabinus, Veſpaſiani frater, à Vitellio interfectus, qui Veſpaſiano res contra Judæos gereſite, poſt Othonis mortem, Capitolium cum æde Jovis occupaverat.

Sabinus, Sophiſta ſub Adriano principe, ſcripſit Iſagogen ad materias, & hypotheſes, declamationum libros quatuor, præterea in Thucydidem enarrationem. Suidas.

Sabinus Maſurius, J. C. ſcripſit Faſtorum & memorabilium libros. Perſius Sat. 5.

Excepto ſi quid Maſuri rubrica notavit.

Ejus in Digeſtis apud Athenæum & Agellium crebra mentio.

Sabinus, Syrius memorandæ fortitudinis, qui tempore Titi, primus Hieroſolymæ muros aſcendit. Joſ. lib. 6. cap. 1.

Sabinus Tyro, ſcripſit περὶ κηπευτικῶν, i. e. *de hortenſibus.* Plin. 19. 10.

A. Sabinus, quæ ſcripſerit docebit Ovidius, cujus erat σύγγονος Amor. 2. Eleg. 18.

Quam cito, de toto rediit celer orbe Sabinus,
Scriptaque diverſis retulit ille locis.
Candida Penelope ſignum cognovit Ulyſſis,
Legit ab Hippolyto ſcripta noverca ſuo.
Jam pius Æneas miſeræ reſcripſit Eliſæ:
Quodque legat Phyllis, ſi modo vivat, habet.
Triſtis ad Hypſipylen ab Iaſone litera venit:
Dat votam Phœbo Lesbis amica lyram.

Scripſit igitur epiſtolam Ulyſſis ad Penelopen, Hippolyti ad Phædram, Æneæ ad Didonem, Jaſonis ad Hypſipylen, & illam Sapphûs extremo loco memoratam. Harum vero omnium extat nulla. Scio ſub nomine *Sabini* legi ternas, Ulyſſis ad Penelopen, Demophoontis ad Phylliden, & Paridis ad Oenonen. Sed indignæ prorſus Sabino, vel aliquo illius temporis Poetâ: quin neque noſtro ſi ævo ſcriptæ forent, multum laudis mererentur. Sed non dubium, quin, ſi non omnes, ſaltem aliquæ ex ſex iſtis Sabini ſunt, quæ inter Ovidianas leguntur: Paridis ad Helenam, Helenæ ad Paridem: Leandri ad Heronem, Herûs ad Leandrum: Acontii ad Cydippen, Cydippes ad Acontium. Plura vero Sabinum ſcripſiſſe indicat idem Ovid. Ponticorum, 4. 16.

Quique ſuam Trœzen, imperfectumque dierum
Deſeruit celeri morte Sabinus opus.

Unde cognoſcimus eum obiiſſe ante Ovidium. Quidam *Trœzena* legunt, undè colligunt *Trœzenia* ſcripſiſſe, Alii verò *Triſenen*, quam fuiſſe aiunt amicam. *Dierum opus* vero interpretantur Faſtos, vel opus quale Heſiodi Ἡμέραι. Voſſius.

Saccas, Ammian. lib. 22. *Saccas Ammonius, Plotini magiſter.* Ubi Valeſius ὁ πάλαι Saccas videtur ex eo dictus Ammonius, quòd mercibus ex portu Alexandrino comportandis victum ſibi quæſiviſſet: cujuſmodi homines *Saccarios* antiqui vocabant, ut videre eſt in Cod. Theodoſ. tit. *de Saccariis portus Urbis Romæ.* Suidas. Πλωτῖνος μαθητὴς Ἀμμωνίου τοῦ σακκοφόρου. Idem *in Origene*, Saccam cognominatum eſſe ſcribit Ammonium. Hierocles, lib. de *Providentiâ*, hunc Ammonium θεοδίδακτον vocat, eumque primum Platonicæ, & Ariſtotelicæ Philoſophiæ concordiam ait hominibus oſtendiſſe: idque, diſcipulis ſuis Plotino, atque Origeni aperuiſſe, ut refertur in Bibliothecâ Photii. Atque hic tantus vir Chriſtianus cum fuerit, merito inter ſcriptores Eccleſiaſticos à Divo Hieronymo recenſetur. Quanquam Porphyrius, lib. 3. contra Chriſtianos, eum à Chriſti fide ad Numinum cultum deſciviſſe ſcripſit. Sed eum Euſeb. lib. 6. Hiſtor. refellit. Hujus Ammonii, quod ſciam, hodie nihil extat. Nam Commentarii in Ariſtot. alterius ſunt Ammonii Hermiæ filii, qui Procli auditor fuit Anaſtaſii Aug. temporibus.

Sadducæi, ſecta Judæorum, quam à *Sadoc* ſacerdote nomen accepiſſe quidam volunt. Epiphanius vero: Ἐπονομάζουσι δ' ἑαυτοὺς Σαδδουκαίους, δίκαιον ἀπὸ δικαιοσύνης ἐπικλήσεως ὁρμωμένους. Σάδδικ γὰρ ἑρμηνεύεται δικαιοσύνη. Cui conſentit Hieronymus: *Sadducæi*, ait, *interpretantur juſti. Ipſi enim ſibi vindicabant quod non erant.* Quos ſequitur Maldonatus ad cap. Mat. 22. Sadducæos à Sedec Juſtitia, quaſi homines juſtos Epiphanius & Hieronymus dictos putant. Non exiſtimabant illi Sadducæos fuiſſe juſtos; ſed nomen illud affectatos, & videri voluiſſe juſtos, juſtitiâ nimirum Civili & Forenſi. Erant enim in maleficos acerbiores; in judiciis, & pœnarum mulctis exactores rigidi, quemadmodum ex hiſt. Scholaſtica citat Barradius, non diſſentiente Joſepho. Huc enim referimus illius illud elogium, quo moroſos, difficiles, omnino intractabiles pronunciat: adeo ut ab illorum moribus durioribus abhorreret populus, & ad Phariſæos potius propenderent, qui φύσει, quod ille dixit, ἡμερικῶς πρὸς τοὺς πολίτας eſſent. Scripturas nullas præter Moſen recipiebant; prophetas enim rejiciebant, tanquam non loquutos in ſpiritu ſancto; cum & ipſum ſpiritum ſanctum negarent. Athei erant & Epicurei. *Dementiam potius Epicuream, quam Legis divinæ jura ſectabantur*, inquit Philaſtrius. Nimirum quod felicitatem omnem iſtius vitæ termino, & rerum temporalium fruitione terminarent. Providentiam tollebant cum Deum mala non perſpicere dicerent, quod relatum à Joſepho 2. ἀλώσ. cap. 12. Omnia libero hominis arbitrio ſubjiciebant: nullum poſt hanc Vitam, bonis operibus præmium, nullam malis & ſceleratis pœnam conſtitutam arbitrabantur. Erant autem non minus quam Phariſæi, hoſtes Chriſti capitales. Plura vide apud R. Montacutium Appar. 7.

Sagana, venefica mulier, quæ Varum puerum prætextatum ſuis incantationibus faſcinavit. Horatius in Epodis:

At expedita Sagana per totam domum
Spargens Avernales aquas,
Horret capillis.

Ejuſdem ceu Necromantidis mem. Sat. 8. lib. 1.

Sagittarius, ſignum cœleſte, quem alii *Centaurum Chironem* arbitrantur. Alii *Crocum* filium Euphemes nutricis Muſarum fuiſſe volunt, & habitaſſe in Parnaſſo cum Muſis, & venationi incubuiſſe, unde & uſum ſagittis, & equo inſediſſe; poſt mortem verò precibus Muſarum, à Jove inter aſtra relatum, & variâ formâ conſcriptum. Idibus Februarii veſpere occidit, ac vehementer hyemat. Columella. Vide omnino Cæſium in Aſtron. Poet. pag. 84.

Salacia, Neptuni uxor. Auguſt. lib. 7. de C. D. *Jam uti habeat Salaciam uxorem Neptunus, quam inferiorem aquam maris eſſe dixerunt.* Feſtus. *Salaciam dicebant Deam aquæ, quam putabant ſalum ciere, hoc eſt mare movere, quo vocabulo Poetæ pro aquâ uſi ſunt.* Pacuvius. *Hinc ſævitiam Salaciæ fugimus.* Gloſſarium: *Salacia:* Ἀμφιτρίτη, Νηρεΐς. Quanquam Servius ab *aquâ ſalsâ* Salaciam dictam velit.

Salacon, vir qui cum pauper erat, ſe divitem ſimulabat. Suidas. Hujus mem. Cic. 7. Epiſt. Ab hoc natum proverb. *Salacones.*

Saladinus, Turcarum rex bellicoſiſſimus, A. D. 1180. cum Chriſtianis per 30. amplius annos variâ fortunâ bellum geſſit, ſæpius tamen victus, quam victor, donec Baldvino Hieroſolymorum rege mortuo multis partibus ſuperior, Hieroſolymam cepit, ejus regno finem imponens, & Ægyptum Syriamque imperio ſuo adjecit.

Salambo, Heſychius: Σαμβὼ, ἡ Ἀφροδίτη παρὰ Βαβυλωνίοις. Lampridius in Heliogabalo: *Salambonem etiam omni planctu & jactatione Syriaci cultûs exhibuit.* Non tamen Syra hæc appellatio, vel Babyloniça, ſed à Syro-macedonibus impoſita, cum Σαλάμβη & Σαλαμβὼ ejuſdem ſint originis, nempe à σάλος, uti docet Etymologûs in his: Σαλαμβαὶ, ἡ Δαίμων, παρὰ τὸ ἀεὶ σφαλερὸς, καὶ ἐν σάλῳ ὤν, καὶ ὅτι φευκτὴ θρωῦσα ἡ Ἀδωνις.

Salapujus, à *ſale* & *puſius* compoſitum nomen. Quo nomine dictus eſt Calvus, Catulli familiaris, tanquam puer ob ſtaturam puerilem, plenus ſalis & oratoriæ mordacitatis.

Salii, ſacerdotes Martis, numero duodecim à Numâ Pomp. primùm inſtituti, tunicis pictis, æneoque pectoris tegmine exornati; ſic dicti quòd *ſalientes* ancilia per urbem circumferrent. Plut. in Numa: Ὄνομα Σαλίοις ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως. Ovid. Faſt. lib. 3.

Jam dederat Saliis à ſaltu nomina ducta.

Virgil. Æneid. 8.

Hic exultantes Salios, nudoſque Lupercos.

Varro: *Salii à ſaltando, quod facere in Comitio quotannis & ſolent & debent.* Tamen ex Polemone quodam refert, quendam Arcada dictum Salium, eis enopliam ſaltationem & nomen etiam dediſſe: at nugæ. Plutarchus: Σάλιοι δ' ἐκλήθησαν οὐκ ἔνιοι μυθολογοῦσι Σαμοθρᾳκὸς ἀνδρὸς, ἢ Μαντίνεως ὄνομα Σαλίου τὸ ἐνόπλιον ἐκλιδάξαντος ὄρχησιν, ἀλλὰ μᾶλλον ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως, αὐτῆς ἁλτικῆς οὔσης, ἣν ὑποορχοῦντες διαπορδούμενοι τὴν πόλιν ὅταν τὰς ἱερὰς πέλτας ἀναλάβωσιν ἐν τῷ Μαρτίῳ μηνί. Et clarius Dionyſius lib. 2. Ἀπὸ δὲ Ῥωμαίων ἀπὸ τῆς συντόνου κινήσεως· τὸ γὰρ ὀξύλλεσθαι τὴν πηδᾶν σαλῆσι ὑπ' αὐτῶν λέγεται· ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς αἰτίας καὶ τοὺ ἄλλους ἅπαντας ὀρχεῖσθαι ἐκεῖ κρὸν τύπτειν πολὺ τὸ χόρδημα καὶ σκίρτημα ἔνεστι φέρεσθαι λέγουσι. Ἀπὸ δὴ Σαλίων τινὲς Σαλίπορας καλοῦσιν. Hoc Saliorum tripudio haud ſuſpicor Romæ ſolemnius celebratum, ſi vera Lucianus ait ὀρχήσ. Ἐπὶ τούτοις δίκαιον μηδὲ τὸ Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονῆσαι, ἣν οἱ συμφύσαντοι αὐτὴν τῷ πολεμικωτάτῳ θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱεροσωπὸς δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτην ἅμα καὶ ἱππικωτάτην. Ubi benè συμφύσαντος. Nam, teſte Tullio in Orat. pro domo ſuâ, è Patriciis legebantur. Cæte ùm Saltatio qualis fuerit tradit etiam Dionyſius ubi ſupra: Κινοῦνται γὰρ πρὸς αὐλὸν ἐν ῥυθμῷ τὰς ἐνοπλίας κινήσεις, τοτὲ μὲν ὁμοῦ τοτὲ δ' ἀφ' ἁλλαξ καὶ παντοίας πάσας ὅμως ἀδύσιν ἅμα καὶ χρείαις. In motibus autem frequens illis fuit amptruatio, quæ fiebat in circum: hæc à proſaltatore initium ſumebat. Lucilius:

Præſul ut amptruat, inde & volgus redamptruat illi.

Habitus illis ποικίλοι χιτῶνες Dionyſio, quos Livius *tunicas pictas* vocat. Gloſſæ: *Salius*, ἱερεὺς ὁ τὰς διοπομπὰς ὅπλα διεμπίδιον, ὑμνῳδὸς, περίπατος. Saliorum duo erant genera, antiquiſſimi *Palatini* dicti, atque à Rege Numâ inſtituti, Παλατῖνοι Dionyſio. His alios *Collinos*, ſive *Agonales* nuncupatos Tullus Hoſtilius adjunxit. Dionyſius. Aliter tamen Servius eos diſtinguit: *Duo*, inquit, *ſunt genera Saliorum, ut in Saliaribus carminibus invenitur, Collini & Quirinales à Numâ conſtituti, ab Hoſtilio vero Pavorii & Pallorii.* Horum meminit Livius lib. 1. *Numa Salios duodecim Marti legit, cæleſtiaque arma (quæ ancilia appellantur) ferre ac per urbem ire canentes carmina cum tripudiis ſolennique ſaltatu juſſit.* Hinc *Saliaris*, ut *Saliare carmen*, quod cantabatur à Saliis: & *Saliares epulæ*, quæ exhibebantur his ſacerdotibus. Feſtus: *His* (Saliis) *per omnes ſacrorum dies, ubicumque manent, quia ampliſſimæ ponuntur cœnæ, ſi quæ aliæ magnæ ſunt Saliares appellantur.* Hor. l. 1. Od 37.

——— *Nunc Saliaribus*
Ornare pulvinar Deorum
Tempus erat dapibus, ſodales.

Id eſt, opimis dapibus. Vide ſis illic Interpretes, & Torrentium ad Suetonii Claudium, cap. 33. Vocantur etiam *Saliſubuli* à Catullo epigr. 17. Virgilius vero etiam Evandri temporibus eos fuiſſe dicit, lib. 8. niſi hæc poeticâ licentiâ dixerit, ad ſua tempora reſpiciens. Sic enim ille:

Tunc Salii ad cantus, incenſa altaria circum
Populeis adſunt evincti tempora ramis.

Ubi videndus De la Cerda.

Salluſtius, inſignis orator & hiſtoricus Romanus, qui mutuas geſſit inimicitias cum Cicerone. De quo nos alibi. Interim videndus Voſſius de Hiſtoricis Latinis l. 15.

Salluſtius Criſpus, prioris nepos, *Auguſto Cæſari amicus*, ut eum Plinius vocat, lib. 34. cap. 2. Ad eum eſt Horatii Od. 2. lib. 2. Ubi, ſis vide Marcilium.

Salluſtius Philoſophus, ſcripſit librum de Diis & Mundo, quem primus è tenebris eruit, Græceque ac Latinè edidit doctiſſimus Leo Allatius, A. D. 1638.

Salmoneus, Æoli fil. non regis ventorum, inquit Servius, ſed cujuſdam apud Elidem, ubi regnavit, qui cum regiâ majeſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeo ut Elidis partem deſuper tegeret, ſuper eo agitabat currus ad imitanda tonitrua, & in quem jaculatus eſſet facem, eum jubebat occidi. Ob quam ſuperbiam Jupiter iratus, eum vero fulmine ad inferos detruſit. Virgil. Æn. 6.

Vidi crudeles dantem Salmonea pœnas,
Dum flammas Jovis & ſonitus imitatur Olympi;
Quatuor hic invectus equis & lampada quaſſans,
Per Græium populos, mediæque per Elidis urbem
Ibat ovans, Divumque ſibi poſcebat honorem;
Demens qui nimbos, & non imitabile fulmen,
Ære & cornipedum curſu ſimularat equorum.

Manil. lib. extremo:

Hinc mihi Salmoneus qui cœlum imitatur in orbe
Pontibus impoſitis, miſſiſque per æra quadrigis
Expreſſiſſe ſonum mundi ſibi viſus, & ipſum
Admoviſſe Jovem terris de fulmine fingit:
Senſit at immenſos ignes, ſuper ipſe ſequutus,
Morte Jovem didicit generatus quid ſit haberi.

Hunc Didymus in Homerum Λυσσεῆ vocat. Heſiodus ἄλικας & ἀτάρβυμον, Galenus ἀβλαβῆα, h. e. *vecordem.* Sed inſaniam ejus quis non attigit? Suidas de illo: *Machinâ quidam fulgurabat, tonabat, populi animos conturbabat.* Val. Flaccus lib. 1.

Salmoneus nondum ille furens, cùm fingeret alti
Quadrifidâ trabe tela Jovis.

Ipſe de ſe Anthol. lib. 2.

——— Βεγκτῶς ὁς Διὸς ἀντεμάνλω.

Didymus illum facit ἀντιβεγκτῶντα τῷ Διὶ καὶ ἀστραπηφόρητα. Siccis coriis hoc fieri docet Nazianzenus Orat. 2. contra Julianum; Σαλμωνεὺς εἶναι τις ἐξ βύρσης βεγκτῶν. Aliter Homerus de illo ſentit; nam vocat ἀμύμονα, *inculpatum*; aitque Euſt. Salmoneum expreſſiſſe fulmina, non ut eſſet in Jovem impius, ſed, ut artifex egregius, quemadmodum Archimedes finxit utentia fulgura ex ſpeculis, & alius quidam terræ motus eſt imitatus.

Salomon, vel *Solomon*, i. e. *pacificus*, fil. Davidis, rex Judææ, omnes ſuæ ætatis homines doctrinâ & ſapientiâ antecellens. Is Hieroſolymis templum ornatiſſimum extruxit, quod de ejus nomine vocatum eſt. Tandem vero ad idololatriam ab uxoribus & concubinis faſcinatus defecit; quâ de causâ ejus regnum paulo poſt eſt laceratum, ut ex hiſtoriâ ſacrâ liquido conſtat. Joſeph. Antiqu. 8. 3. Πάσας ὑπερβάλλων εὐδαιμονίᾳ τε καὶ πλούτῳ, καὶ φρονήσει τοὺ βασιλεύσαντας, εἰ μὴ ὅσα τε θεὸς ὑπὸ τῆς γυναικῶν ἀπατηθεὶς παρέλυσεν. *Omnium, quicunque fuerant regum ditiſſimum* vocat Sulpicius Severus. Cæterum de immenſis ejus divitiis, vide Pinedam de *Solomone* lib. 4. cap. 19. Villalpand. Tom. 2. lib. 5. cap. 44. uſque ad cap. 55. ubi docet Solomonis opes majores fuiſſe quam Impp. Aſſyriorum, Babyloniorum, Medorum, Græcorum, Romanorum, cæterorumque omnium. Vide quoque Suidam in Σολομών. Non omittendus hic Solomonis character qui occurrit apud Siracidem, Eccleſiaſtici cap. 47. Σολομὼν ἐβασίλευσεν ἐν ἡμέραις εἰρήνης, καὶ ἠνδοξάσθη, ὡς ὁ θεὸς κατέστησε κυκλόθεν αὐτῷ· ἵνα στήσῃ οἶκον ἐπ' ὀνόματι αὐτοῦ, καὶ ἑτοιμάσῃ ἁγίασμα εἰς τὸν αἰῶνα· ὡς ἐσοφίσθη ἐν νεότητι αὐτοῦ, καὶ ἐνεπλήσθη ὡς ποταμὸς συνέσεως· γῆν ἐπεκάλυψεν ἡ ψυχὴ σου πᾶσι, καὶ ἐνέπλησε παραβολαῖς αἰνιγμάτων. Ἔις νήσους πόρρω ἀφίκετο τὸ ὄνομά σου, καὶ ἠγάπησεν ἐν τῇ εἰρήνῃ σου. Ἐν ᾠδαῖς καὶ παροιμίαις, καὶ παραβολαῖς καὶ ἐμμωνίαις ἐθαύμασαν σὲ χῶραι· ἐν ὀνόματι Κυρίου θεοῦ θεοῦ πάσης τῆς γῆς συνήγαγες ὡς κασίτερον τὸ χρυσίον, καὶ ὡς μόλυβδον ἐπλήθυνας τὸ ἀργύριον· παρέκλινας τὰ σπλάγχνα σου γυναιξὶ, καὶ ἐξουσιάσθης ἐν τῷ σώματί σου, &c. De lapſu, ſtatuque ejus æterno, vide Caleb. Dalechampii vindicias Salomonis Lond. 1622.

Saloninus, Aſinii Pollionis Germanici exercitûs ductoris fil.

qui cum poſt captas Salonas, primo lauream, poſt etiam conſulatum adeptus fuiſſet, eodem anno ſuſcepit filium, quem à Salonâ captâ Saloninum vocavit, quem conſtat natum ſtatim riſiſſe, quod parentibus omen infelicitatis fuit, vixit enim perparum. Servius.

Samardacus, homo ridiculus. Chryſoſtomus ad Epheſ. Hom. 18. Οὐχ ὁρᾷς τοὺς λεγομένους γελωτοποιοὺς, σαμαρδάκης ἕτος ἐστὶν ἐυτράπελος. Vide Martinium.

Samareus, fil. Chanaan. Gen. 10. Vide Bochartum Phaleg. pag. 347.

Sampſon, Vir Hebræus miro corporis robore à Deo donatus; ſed eâ lege, ut tamdiu robur, firmitatemque corporis retineret, quamdiu cæſariem. Itaque cum Philiſtini innumeris ab eo cladibus afflicti per mulierculam quandam, cujus amore tenebatur, perfeciſſent, ut ei capillus abraderetur, facilè ab eis comprehenſus & excæcatus eſt: eam tamen ille injuriam poſtea ſuâ & hoſtium clade vindicavit. Nam cum capillo renaſcente vires redeuntes diſſimulans, à principibus eorum in ampliſſimo quodam triclinio convivium agitantibus ludibrii causâ introductus, columnam quandam totas ædes fulcientem complexus, eamque ſummis viribus concutiens, ſimul cum ædificio evertit; quâ ruinâ & ipſe & inimici ejus omnes obruti ſunt, uti legitur in libro Judicum. Joſephus lib. 5. Γενόμενον τὸ παιδίον Σάμψωνα κληθῆναι· ἑρμηνεύεται δὲ ἀποσημαίνει τὸ ὄνομα. Idem: Θαυμάζειν ἔξεστι τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἰσχύν, καὶ τὴν περὶ τὴν τριχῶσιν μεγαλοφροσύνην τοῦ ἀνδρός. Καὶ τὸ μὲ ὑπὸ γυναικὸς ἁλῶναι, δεῖ τῇ φύσει τοῦ ἀνθρώπου συγχωρῆσαι.

Samuel, propheta, Judæis quadraginta annis præfuit, eiſque tandem regem petentibus Dei monitu Saulem dedit. Lat. *poſitus à Deo*, aut *nomen ejus à Deo*. Plura de Samuele dici poſſunt. Nos impræſentiarum, cæteris omiſſis, quæremus tantum, Veruſne fuerit Samuel, quem à morte collocutum legimus cum Rege Saulo. 1 Sam. cap. 28. verſ. 7, &c. Qui falſum cenſent (inquit Clariſſ. Voſſius) alii quidem fuiſſe putant impoſtorem quendam, qui bellè ſatis hanc hiſtrioniam exerceret: alii vero arbitrantur ſpectrum fuiſſe diabolicum. Prior opinio placuit Rabbi Solomoni Ben-Cophni; qui contendit nebulonem delituiſſe ſub terris, à quo juxta ac muliere Pythoniſsâ omnis hæc ſcena adornaretur. Atque in hanc etiam opinionem dilapſus fuit Reginaldus Scotus: qui & ipſe id neceſſe habuit dicere, cum omnem negaret νεκυομαντείαν, meramque hominum eſſe impoſturam judicarit. Sed ea ſententia è diametro ſcripturis repugnat; præcipue verbis Moſaicis, Deut. 18. 11. ubi diſertim prohibentur qui mortuos conſulerent. Præterea tota huic opinioni adverſatur hiſtoria. Quod, ut planius fiat eam paulum deducemus. Repurgarat Iſraelem Saul à necyomantiis, quod ab eo Samuelis, vel Abimelechi monitu actum fuiſſe eſt veriſimile. Sed quis ignorat, non omnia ad præfectorum aures pertingere? ſubinde etiam ab iis in edictis regiis obſervandis conniveri? Saul igitur non ignarus edicti ſui, nihilominus inquiri necyomanten juſſit. Cognoſcit de fœminâ in Endor, civitate in ſorte Iſſachar, ſed à Manaſſe poſſeſsâ. Minus mirandum de muliere hâc relictâ: quando ſexus ille latere ſolet domi: & ab Hieronymo, alióve, in Traditionibus Hebræis proditum eſt, fabulari Hebræos, eò parcitum fuiſſe huic mulieri,, quòd mater foret Abneris, qui ex cognatione eſſet Saulis. Noctu igitur ad mulierem itum, atque ab eâ poſtulatum, ut Samuelem ſuſcitaret. Ex quâ petitione conſtat, τὴν ἐδεδημηκυῖαν ſatis ἀκύρως hanc mulierem vocare ἐγγαστρίμυθον, ſive *ventriloquam*: cum ea fuerit in necyomantis. In Hebræo eſt DOMINA OB, ſive OPH: à quo eſt Græcum ὄφις, ac fortaſſe Φοῖβος. Nam antiquus Draco coli gaudebat in eo animante, quò primis parentibus illuſit. Unde & *Pythoni* nomen à פתן *Pethen*, quod *ſerpentem* ſignificat. Poſt pauca utrimque verba accinxit ſe mulier ad parendum: Rogata à Saule, quid videret, reſpondit, *Elohim*, h. e. Divum, ſive Judicem quempiam. Nam Ebræa vox in plurativo numero etiam perſonæ ſingulæ ſignificationem habet. Cum plenius Saul edoceri vellet, addidit de illius Divi, ſive Judicis ætate ac habitu, eſſe ſenem grandævum, & Sacerdotali pallio amictum, modo Samuel Sacerdos fuit, ut veterum aliqui tradiderunt; vel potius pallio Judicis, quando Samuel non fuit ex genere Aaron, ſed conſobrini ejus Core, unde fiebant non Sacerdotes ſed Levitæ: ut quòd eum ſacrificaſſe legimus 1 Sam. 15. 1, 2. id planè fuerit extraordinarium, ſicut & cum idem ab Eliâ factum ſcribitur 1. ſive 3. Reg. cap. 17. Ubi vero hæc audivit Saul, ex Pythoniſsâ plenè eſt edoctus, eſſe Samuelem, eoque honorem illi habuit, non divinum quidem ſed convenientem prophetæ, & quidem ad meliores jam ſedes tranſlato. Hæc qui attenderit, facile videbit, quam putidum ſit putare per Samuelem hic intelligi oportere nebulonem ſub terrâ deliteſcentem, qui illuſerit ſimplicitati Regis. Scilicet is rex, nec in pueritiâ, nec poſteà, ne quidem ad regnum evectus, imò ne tum quidem, cum monitu prophetico, vel Sacerdotali, juxta Moſis mandatum ex terrâ Iſraeliticâ exſcinderet, quicquid necyomantarum reperiret, cognitum habuit, quid eſſet mortuos conſulere, temeréque putabat, ſpiritum exciri, cum totum negotium perficeretur hiſtrionicâ alicujus impoſtoris. Sin ſcivit hoc ipſum, quid ſtultior, quàm deſerto exercitu, mutato ſchemate, cum duobus ſolum comitibus, de noctu tantum itineris emetiri, ut de ſuâ ſuorumque, ac regni totius ſalute, eum conſuleret, quem non ignoraret, nihil eorum facere quæ promitteret, ſed totum eſſe è fraudibus & nequitiis conſutum? Num etiam homini hujuſcemodi honorem, tanquam prophetæ, humanis jam exempto, exhibuiſſet? Num uſque adeo fidem habuiſſet, ut audito eo inciderit in animi deliquium, ac vix adigi poſſet ad cibum capiendum? Num in hoc etiam cogitationem intendamus, quòd nullius mortalis tanta eſt ingenii ſolertia, ut accuratè adeo poſſet prædicere, cùm universè de imminente exercitûs clade, tum particulatim de cæde Saulis, triumque filiorum, quam ad rem revelatione divinâ, vel ſaltem alicujus ſpiritûs omnino opus fuit. Nec interim defugiam memorare quid pro ſe adferant, qui meram fuiſſe hominum fraudem arbitrantur. Aiunt iſtoc colligi vel ex eo poſſe, quòd Pythoniſſa fingat ſe Saulem non noviſſe: nec enim credibile videri, fuiſſe hominem in Iſrael, qui haud noſſet regem, præſertim qui Iſraelitas cunctos excederet ſtaturâ. Verum obſervari animo debet, habitaſſe eam mulierculam in Endor, Regem vero in Gibeah, qui locus viginti & amplius horarum ſpatio diſtaret ab Endor: ut in fœminâ non ſit mirandum, ſi nunquam videri regem. Et potuit, cum Saul ad regnum eveheretur, fuiſſe grandæva, ac parum ſollicita de Regis facie, imò publicis cunctis; dum eſſet quo ipſa rumen expleret. Sed enim viderit aliquando Regem: num propterea alto adeo animo inſederint vultûs lineamenta, ut non alium crederet, qui (partim ne exercitui de Regis abſentiâ conſtaret, partim etiam, ne, ſi à muliere agnoſceretur, ea detrectaret morem gerere Regi, à quo νεκυομαντείαν ſciret gravi ſub pœnâ interdictam) habitum ſolitum, in minimè Regium commutaſſet, ac præterea cum duobus ſolum comitibus, noctu adveniret, eo quidem tempore, quo nemo propter prælium poſtride futurum, Regem caſtris in locum adeo diſſitum exceſſurum putaſſet? At, inquiunt, unde igitur poſtmodo didicit, ipſum eſſe Regem? Nec enim veriſimile eſt ejuſce rei indicium illi factum à Regiis comitibus. Non hoc dixero: ſed promam quod ſentiant. Hebræi. Aiunt, eos, qui in νεκυομαντείᾳ ſciſcitantur, inverſâ corporis figurâ ſolitos aſcendere: at Samuelem apparuiſſe rectâ: hoc cum ſciret non ſuæ virtuti debere, ſed divinæ; ſic collegiſſe, haud alium eſſe, quam Regem, quem Deus tanto honore dignaretur. Alia etiam adferunt, quæ idem firment. Mihi ſat eſt, quod diſparem rerum faciem videret, inter apparitiones ſolitas & præſentem: præſertim ſi verus Samuel fuit, de quo diſpiciam poſteà, cùm oſtendam verum Samuelem vi magicâ ſuſcitari minimè potuiſſe. Largum enim diſcrimen inter larvatum dæmonem, & verum Samuelem, quem ſiſteret Deus. Et dum iſta geruntur potuit mulier ſecum cogitare, nullius æquè intereſſe, ut Samuelem conſuleret, quàm Regis, & olim illi familiaris, & tam difficili tempore conſilio ejus imprimis indigentis. Atque hactenus ſatis mihi videre comprobaſſe, non conſtitiſſe hoc negotium merâ hominis impoſturâ. Quare ſi, qui ſe Sauli ſtitit, homo impoſtor non fuit; nec verus tamen Samuel erat: exiſtimandum fuiſſe ſpiritum malum, qui induerit Samuelis perſonam. Atque hæc opinio eſt Tertulliani lib. de An. cap. 57. cujus verba apponam: *Ecce hodie Simonis hæreticos tanta præſumptio artis extollit, ut etiam prophetarum animas ab inferis movere ſe ſpondeant. Et credo, quia mendacio poſſunt: nec enim Pythonicorum ſpiritui minus licuit animam Samuelis effingere, poſt Deum mortuos conſulente Saule. Abſit alioquin ut animam cujuſlibet Sancti, nedum prophetæ, à Dæmonio credamus extractam, edocti, quòd ipſe Satanas transfiguretur in Angelum lucis, nedum in hominem lucis.* Eadem eſt ſententia eruditi ſcriptoris Quæſtionum & Reſponſionum ad Orthodoxos, quem inter Juſtini Martyris ſcripta habemus Reſponſione 52. ubi ait hoc factum κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δαίμονος, τοῦ τὰς ὄψεις φαντάσαντος τῆς ὀφθείσης τοῦ ἀληθοῦς τοῦ ἐκ ὄντος Σαμουὴλ, efficaciâ Dæmonis nempe ſic oculis illudentis, ut videre ſe putarent Samuelem, cum Samuel non foret. Etiam B. Auguſtinus quanquam fluctuare in hâc controverſiâ videatur, magis tamen eodem inclinat, ad Simplicianum lib. 2. cap. 3. ubi cum prius dixiſſet, non eſſe abſurdum, ſi credamus Samuelem ipſum non magicâ potentiâ, ſed diſpenſatione divinâ, volentem ſe ſtitiſſe Regi, ut divinâ eum ſententiâ percuteret, poſtea hæc verba ſubjungit: *Quanquam in hoc facto poteſt eſſe alius facilior & expeditior exitus, ut non verè ſpiritum Samuelis excitatum à requie ſuâ credamus: ſed aliquod phantaſma, & imaginariam illuſionem Diaboli machinationibus factam; quam propterea Scriptura nomine Samuelis appellat, quia ſolent imagines rerum earum nominibus appellari*

pellari, quarum imagines ſunt. Interea non pauci Patrum duarum opinionum, quas ex Auguſtino adduximus, priorem amplecti malunt, verumque fuiſſe Samuelem cenſent, qui cum Saule collocutus fuit. Operæ vero eſt cognoſcere, quid hi potiſſimum pro ſe adferant; tum autem quomodo iis occurrant quibus poſterior Auguſtini ſententia magis placet. Ut igitur verum fuiſſe Samuelem probent, aiunt, ubi hiſtoria hæc refertur, non aliter quàm Samuelem, & ſexies quidem, nominari: Contra vero alii, etiam Diabolum à Moſe nuncupari ſerpentem, ſive quia in ſerpente deliteſceret, ſive quia ſerpens videretur. Præterea aiunt priores non potuiſſe Diabolum accuratè adeo prædicere, tum exercitûs ſtragem, tum necem Saulis, triumque filiorum. Reſpondent alii, non uſque adeo operoſum fuiſſe Diabolo, iſta colligere, partim ex electione Davidis, partim ex eo quòd noſſet, quomodo uterque exercitus foret animatus; quomodo item decretum eſſet inſtruere aciem: unde etiam potuerit præſcire, re malè geſtâ, Saulo, aut filiis, non forè fugæ locum. Et, quid ſi, inquiunt, Diabolus iſta juſſus ſit effari? Quomodo Bileamo Deus in ore poſuit, quæ diceret. Tertio etiam argumento à prioribus pugnatur; nempe iſto, quòd Deus à Samuele hoc quinquies nominetur vocabulo tetragrammato, quod, ut aiunt, Diabolus ſemper exhorreſcit. Alii hæc exigui eſſe ponderis contendunt, quia in hiſtoriâ Achabi, quæ eſt 1. ſive 3. Regum. cap. 22. pariter uſurpetur nomen hoc προφητεύματων, tum à pſeudoprophetis, quibus ſe inſinuarat ſpiritus mendax, tum à Zede-chiâ propheta vero. Hactenus rationibus pugnatum, & iis quidem ex libris Samuelis. Præterea vero priores ſe tuentur auctoritate Sirachidæ Eccleſiaſtici cap. 46. ubi Samuelem legimus etiam à morte prophetaſſe, ut abunde conſtet, non alium credidiſſe, quam qui dum viveret propheticum ſpiritum habuerit, nec levi hoc telum amictu exire licet, quibus Eccleſiaſtici liber eſt in Canone Scripturarum: contra quam ab Hebræis factum. Qui autem divinam ejus auctoritatem negant, eo ſe defendunt, quòd Samuel iſte ſit mentitus, nec id prophetæ conveniat, præſertim à morte. Mendacium inde aditruunt, quod Sauli dicat: *Cras mecum eris & filii tui*: quippe, inquiunt, Samueli ſuus jam locus erat attributus inter animas beatas; Saulo vero quis alius, quam inter eos, quos pœnæ manerent æternæ. Contra aliis placet, verba iſta Samuelis (ut Auguſtinus ad Simplicianum ſcribit) *non ad æqualitatem felicitatis, ſed ad parem conditionem mortis referri.* Quomodo cum ait: *Mecum eris*, non aliud quàm mortem prænunciaret. Et firmat hanc ſententiam quod non de uno Saule ſermo ſit, ſed etiam de filiis; atqui Jonathas vir optimus fuit, Samueli poſt mortem aggregandus; utcunque hic aqua hæſerit Bernardo. Sed de iſto audiendus potius Rabanus Maurus, ac tot alii, Bernardo eâ parte magis perſpicaces. Sic igitur ſtatuimus verbis iſtis mortuos generatim opponi vivis: non vero particulatim ſignari locum ſeparatum, quo ſolæ degant piorum animæ: ut ſententia ſit, Saulem & filios certè morituros, foréque ἐν ἅδῃ, h. e. in ſtatu & conditione defunctorum. Quid quod ne iſtud quidem controverſiâ penitus caret. An Saul in numerum reproborum ſit referendus. Cæterum qui verum fuiſſe Samuelem opinantur, in hoc tamen diſcrepant, quòd nonnulli velint, Samuelis animam vi magicâ excitatam: alii vero arbitrentur, Deum ipſum Sauli ſtitiſſe Samuelem. Prior eſt opinio Juſtini Martyris dialogo cum Tryphone Judæo; ubi animas à morte ſuperſtites eſſe eo adſtruit, quòd Pythoniſſa, uti Saul poſtularat, advocarit animam Samuelis. Atque addit mirificum hoc effatum: Ὅσοι πάσαι αἱ ψυχαὶ τῶν ἁγίων καὶ τῶν δικαίων, καὶ προφητῶν, ταῦτ' ἐξανίασι ἐπὶτὸν τόπον τοῦτον ἐνταῦθα, ὁπόταν δὴ καὶ ἐν τῇ ἐγγαστριμύθῳ ἐκείνῃ ἐξ αὐτῶν τῶν προγεγραμμένων ὁμολογεῖ. Sed abhorret animus credere piorum atque adeo prophetarum animas, non in Abrahæ ſinu, nec Dei manu, ſed Diaboli fuiſſe; eoque vi magica potuiſſe evocari. At, inquiunt, niſi hoc foret, non diceret Samuel, ſe à Pythoniſſâ excitatum, ſuâque quiete excuſſum. Scite vero iſti reſpondet Caietanus, licet vocibus parum ſcitis: *Occaſionaliter fecerat movere ipſum & aſcendere, quamvis non efficaciter, quoniam ſolus Deus potuit efficaciter movere animam Samuelis.* Verum, aiunt, ſi Deus id egiſſet, eo pacto confirmaſſet magiam & νεκυομαντείαν, quàm ſeverè adeo prohibuerat. Contra hic alii, facto divino magis deſtrui magiam: quia & Pythoniſſa, & Satanas impotentiam artis ſuæ viderent: quippe non fuit iis permiſſum ſpectrum ſiſtere diabolicum, ut in νεκυομαντείᾳ facere ſolebant. Sed Deus amore Regis, ſimulque ad honorandum prophetam defunctum, extra ordinem ipſum ſuſcitavit Samuelem, qui Sauli grande ſuum peccatum ob oculos poneret, ut pœnitentiam ageret tandem, rebus ſuis in extremâ, quod dicitur, tegulâ conſtitutis. Nempe Deus qui non vult mortem peccatoris, noluit Saulem deſperatione abſorberi, quo nil foret Satanæ exoptatius. Quare Deus iratus quidem fuit Sauli: ſed ita iratus, ut pro infinitâ ſuâ bonitate, iram miſericordiâ temperaret; quo Saul de regno quidem deſperet, ſed non de peccatorum veniâ; videnſque pœnas temporales ſtuderet effugere æternas. Utrum in vanum hæc fuerint non ita eſt apertum. Negat Lyranus, ſecutus Hebræos; qui arbitrantur, Saulum increpatione ac dictis prophetæ conſternatum, mox feriâ ductum pœnitentiâ, ac reliquâ nocte in viâ ſuum deploraſſe peccatum, ejuſque veniam rogaſſe. Atque hoc eo veriſimilius putant, quod cum poſſet ſibi fugâ conſulere, redierit tamen in caſtra: quo nomine etiam laudatur à Flavio Joſepho. Objiciunt, ut impœnitentiæ ſignum, quòd ſibi ipſi manus attulerit. Sed Hebræi eo id feciſſe aiunt, ne in manus veniret Philiſtæorum, quorum irriſiones, in Dei injuriam cederent. Patentur, ne ſic quidem effugere hoc malum potuiſſe. Sed Judæi ſufficere opinantur, quòd Saul præſcire iſthoc nequiverit, ac meliora ſperaret. In hocce variè adeo diſceptantium conflictu judicium ſuum adferre non veretur clariſſimus Voſſius. Planè ſiquidem eos damnat, qui Samuelem illum putant fuiſſe hominem vafrum ac verſipellem, nequiter ſimulantem ſe eſſe animam Samuelis. Præterea neque eos probare poſſum, inquit, qui arbitrantur antequam Chriſtus ſatisfeciſſet pro peccatis mundi, inque cœlos aſcendiſſet, animas juſtorum, etiam prophetarum, fuiſſe in Diaboli poteſtate, eoque vi magicâ potuiſſe evocari. At nolo nimium contentionis funem ducere cum iis, qui putent, fuiſſe ſpectrum Diabolicum, vel illis, qui cenſent verum fuiſſe Samuelem, h. e. animam Samuelis, non quidem eo indutam corpore, quo ſuſcitabitur extremo die, ſed veſtitum corpore aerio, cum quali angeli Abrahæ apparuerunt: neque vi magicâ compulſam, ut ſe ſiſteret, ſed volentem paruiſſe Deo, à quo Sauli adduceretur, uti Chriſto Moſen & Eliam ſtitit in monte Thabor. Ulterius ſi poſcis, utra ex duabus hiſce ſententiis magis probem; prius quidem dixero. malle me controverſiam hanc aliis decidendam relinquere. Iis tamen libentius me aggrego, qui poſteriorem ſequuntur. Ac primo eo moveor, quòd Scriptura ſemper nominat Samuelem, aliter nuſpiam. At à proprietate vocum non eſt recedendum, ubi ratio non impellit. Non diffiteor veriſimilia quædam pro tralatitiâ ſignificatione adferri. Sed nec minus mihi veriſimilia videntur, quæ alii reſpondent. Longè vero alia eſt ratio ejus quod Diabolus dicitur ſerpens; cum apertum ſit ſerpentem loqui non poſſe, niſi alieno ſpiritu movente, ac præterea ſemper de eo Eccleſiæ convenerit, invidiâ Diaboli peccatum eſſe ingreſſum in mundum. Jo. 14. 44. Quid quod in Samuele ſolum foret metaphora, in ſerpente etiam metonymia concurrat, cum in ſerpente vero delituerat Diabolus, non item, quod ipſi agnoſcunt, in vero Samuele. Præterea plurimum commoveor auctoritate Sirachidæ, non quaſi in Canone ſit Ebraico, quod aliter eſt, ſed quia magna ejus ſemper auctoritas fuerit tum inter Judæos Helleniſtas, tum inter Chriſtianos. Quam eo minus detractum illi ire debemus, quòd iis vixerit temporibus quibus de communi Hebræorum ſententiâ maximè potuit conſtare. Siquidem liber is Hebraicè ſcriptus à Siracho, Græcè autem redditus ab Jeſu Syrachi illius nepote. Ac nepos quidem claruit temporibus Ptol. Euergetæ, qui Philadelpho ſucceſſit; Sirachi autem tempore Ptol. Lagidæ, qui unus ex Alex. M. ducibus fuit. Sane paulo ante tempora Alex. Magni prophetæ deſierunt. Nam Malachias ac Nehemias æquales fuere: at mem. Nehemias tum Sanaballati, qui extremis Darii Codomanni temporibus Samariæ præfectus fuit, ac templum in Garizim conſtruxit, tum etiam Jaddi, ſive Jadduæ, qui mortuo aliquanto ante Nehemiâ, Alex. Magno obviam proceſſit, ut ex Joſepho ſcimus. Jadduæ in Pontificatu M. ſucceſſit fil. Onias; nempe eo tempore, quo Seleucus Nicanor, unus ducum Alexandri M. diadema in Syriâ aſſumpſit. Hunc excepit Simon cognomento *Juſtus*: illum fil. Eleazarus, qui extremis claruit Ptol. Lagidæ ac primis filii ejus Ptol. Philadelphi temporibus. Atque hic Eleazar eſt, à quo miſſi dicuntur LXX Interpp. ad Scripturas Græcè transferendas. Eo tempore etiam Sirach vixit: imò ut à quibuſdam traditum, & ipſe è numero erat ☞ ὁ. Ulti vero deſinentibus prophetis, cœpit Synagoga magna, ita deſiit, eadem in Oniâ Jaddi filio: ut cum Syrach claruerit ſub Eleazaro, Oniæ nepote, Jaddi pronepote, ſatis clarum videatur, quantillo tempore idem abfuerit à Synagoga magnâ, imò ipſis prophetarum temporibus. Idcirco non poſſum aliud in animum inducere, quàm optimè Siracho conſtitiſſe quæ de Samuele illo, opinio fuerit Hebræorum, imò & Synagogæ magnæ, atque adeo ipſorum prophetarum. Addam his & aliud argumentum quod ex veteribus Eccleſiæ doctoribus longè plures Samuelem illum verum putarint. Nam, ut præteream Joſephum Antiq. 6. 15. nec repetam quæ de Juſtino antea dixi, eſt hæc ſententia Baſilii ep. 80. quæ ad Euſtathium medicum, Ambroſii item in cap. 1 Luc. & Hieronymi in cap. 7. Eſ. Imo & Auguſtini, utcunque fluctuet, non modo in memorato ſuperius, opere ad Simplicianum, ſed ad Dulcitium lib. 8.

qu.

qu. 6. poſtea tamen fuiſſe Samuelem verum ſtatuit, ut liquet ex lib. de curâ pro mortuis, cap. 15. Scio contrariam ſententiam reperiri lib. 2. de Mirab. Scripturæ, item lib. Quæſt. Vet. & N. Teſtamenti: ſed neutrum volumen eſſe genuinum eruditioribus in confeſſo eſt. Et ſane quibus placet larvatum fuiſſe Dæmonem eo potiſſimùm moventur, quòd extremæ impietatis ſit dicere, φείσηται ἐποιήσε ψυχῶν ἀγίων κρατήσαν ἐν ζῶντων ἐκ ἐξάπης δαίμωνες· uti loquitur Procopius. At nihil nos ea res angit, quibus placet ſententia, quam idem Procopius poſtea memorat his verbis: τινὲς δέ φασιν ὀφθῆναι μὲν ὄντως τὸν Σαμουὴλ, ἀλλὰ Θεοῦ τὴν ψυχὴν παρεσκευάσαντος, ἃ τὸ ἐγγαστριμύθῳ ταύτην ἀναγαγέσης. Μόνον γὰρ ταύτην ἰδεῖν τὸν Σαμουὴλ, ἀλλ' ὐκ αὐτὴν ἀναγαγεῖν ἢ θεία λέγει γραφή. i. e. *nonnulli autem dicunt revera quidem Samuelem apparuiſſe, ſed Deo hanc animam revocante, non Pythoniſſâ. Scriptura enim tantum dicit, ab hâc viſum Samuelem, non revocatum.* Dixeris ex eo conſequi ab illâ revocatum, quod Samuel conqueratur, ſe ab eâ inquietari. Sed enim ut ante dicebamus ex Cajetano, hoc non ultra extendendum, quàm quòd occaſio fuerit, cur Samuel non in quietis ſedibus permaneret. Si enim Saul non acceſſiſſet Pythoniſſam, ac Samuelem excitari petiiſſet: nec Deus hâc occaſione uſus foret ad verum Samuelem Angelorum miniſterio ſiſtendum Regi, ut hunc delictorum commoneret, eique mala imminentia nuntiaret. Origenis, De Engaſtrimutho, *An Anima Samuelis verè evocata fuerit*, tractatum edidit Gr. Lat. Leo Allatius Lugd 1629.

Sanchoniathon, hiſtoricus, ſcriptor miræ antiquitatis. Sic enim Porphyrio credimus, ὃς ἦν Σεμιράμεως γέγονε τῆς Ἀσσυρίων βασιλίδος, de quo vide Voſſium de hiſtoricis Gr. l. 1. cap. 1. & Bochartum de linguâ Phœniciâ & Punicâ, lib. 2. cap. ult. Nomen Theodoretus ex Porphyrio, ſic explicat. Σαγχωνιάθων ὁ κατὰ Φοινίκων διάλεκτον φιλαλήθης. Philoni dicitur fuiſſe vir πολυμαθὴς καὶ πολυπράγμων, *doctus & curioſus.* Hiſtoriam autem contexuit, ut habetur in Porphyrio ἐκ τῶν κατὰ πόλιν ὑπομνημάτων καὶ τῶν ἐν ταῖς ἱεραῖς ἀναγραφαῖς. Phœnicum ſermone conſcriptam Græcè reddidit Philo Byblius Adriano Imp. σύγχρονος.

Sanctius, Regis Arragonum frater cum exercitum duceret in Saracenos, in urbem divertit. Pontifex Rom. eum tubæ ſonitu *Regem Ægypti* ſalutavit. Cùm quid tubæ ſonitus ſibi vellet, percontatus Sanctius, Regnum Ægypti à Papâ ſibi datum reſciſſet; juſſit exire ſtatim tibicines ſuos, atque ſuo nomine Papam Calipham Baldachi (is eſt Saracenorum Pont. Max.) renunciare: ſe ei in mutuas vices Pontificatum conferre. Atque ita Papæ ſuavis homo illuſit.

Sancus, Deus Sabinorum. Dionyſ. Halicarn. lib. 2. Κάτων δὲ ὁ Πόρκιος τὸ μὲν ὄνομα τοῦ Σαβίνων θεοῦ τιθέναι φησὶν ἐπὶ Σαβίνου τοῦ Σάγκου, διάμορφον ὀπτῆρα. Τοῦτον δὲ τὸν Σάγκον ὑπό τινων Πίστιον κληθῆναι Δία. Sil. Italicus lib. 8. ubi de Sabinis:

Pars Sancum voce canebant
Auctorem gentis.

Idem Dionyſius lib. 4. Ἐν ἱερῷ Διὸς Πιστίου, ὃν Ῥωμαῖοι Σάγκον καλοῦσιν. Vide Varron. de L. L. lib. 4. In Quirinali colle ponitur ab Ovidio ædes Dii Fidii ſive Sanci. Sic enim ille Faſt. lib. 6.

Quærebam; Nonas Sanco, Fidione referrem
An tibi Semo pater. Tunc mihi Sancus ait:
Cuicunque ex iſtis dederis, ego munus habebo,
Nomina terna fero; ſic voluere Cures.
Hunc igitur veteres donarunt æde Sabini;
Inque Quirinali conſtituere jugo.

Sanctius dicitur Propertio lib. 4. eleg. 10. ſc. à *ſanciendo.*

Sancte pater ſalve; cui jam favet aſpera Juno:
Sancte velis libro dexter ineſſe meo.
Hunc quoniam manibus purgatum ſanxerat Orbem,
Sic Sanctum Tatiæ compoſuere Cures.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 8. ubi de Sabinorum nomine, genere, ac finibus agit.

Sandan, Amm. Marcel. l. 14. ubi de Tarſo: *Hanc condidiſſe Perſeus memoratur*: vel certe ex *Æthiopiâ profectus Sandan quidam nomine, vir opulentus, & nobilis.* Ubi Valeſius: Sane Sandan nomen uſitatum fuit apud Tarſenſes: ſic enim dictus eſt pater Athenodori, Tarſenſis illius Philoſophi qui Auguſti præceptor fuit, teſte Strab. l. 14. A Plut. in Publicola Ἀθηνόδωρος ὁ Σάνδων dicitur, eo more quo Athenodorus Molo, & Herodes Atticus, & Axion Pliſtonicus dicti fuere. Cæterum Σάνδων an Σάνδαν dixeris, parum refert. Sunt enim hæ literæ apud Græcos permutabiles, ut Παυὴν & Παυὰν. Præter hunc *Sandanem*, fuit & quidam affinis nominis *Sandocus* Aſſyrius qui in Ciliciâ Celenderin condidit, teſte Apollodoro in Bibliothecâ.

Saon, hiſtoricus, celebratur Dionyſ. Halicarnaſſenſi ἐν συνθεσ. ὀνομ. Ubi & de ſtylo ejus judicium fert. Viri eruditi ſuſpicantur eundem eſſe qui *Seus* dicitur Athenæo lib. 4.

Sapores, Perſarum rex, notiſſimus cladibus ab Impp. Romanis acceptis & illatis, maximè tamen inſignis victoriâ de Valeriano Imp. partâ; quem bello captum miſerè habuit, ut quoties currum conſcenderet, ejus humeris pedibus innitereturt. Claud. l. 2. in Eutropium:

Socium nobis fidumque Saporem
Perculit, & Perſas in regia vulnera movit.

Ita locum iſtum reſtituit doctiſſ. Nicolaus Heinſius. Nomen erat pleriſque regibus Perſarum commune, uti *Cæſares* Romanis. Sidon. Apollinar. Panegyrico Aviti:

Parthicus ultro
Reſtituit mea ſigna Sapor.

Sappho, inſignis poetria, carminis inventrix, quod ab eâ *Sapphicum* appellatum. Aliquis, inquit Voſſius, exiſtimare poſſet Sappho vixiſſe tempore Archilochi & Hipponactis, quia hos Sapphûs amatores Diphilus in Comœdiâ induxerit. Sed non hoc majoris putandum, quàm quòd Hermeſianax eam ſcribit amatam ab Anacreonte: cum Sappho vixerit Olymp. 42. Anacreon autem 61. Quare ut Athenæus obſervat lib. 13. ſunt hi poetarum luſus. Olympiade eadem claruit Sappho Lesbia, poetria Lyrica, ut ait Suidas, qui addit, eâdem ætate fuiſſe Alcæum, Steſichorum, & Pittacum. Ac facilè cum eo conciliare eſt, quòd Euſebius ad 144. Olymp. an. 2. refert. Scripſit Epigrammata, elegias, iambos & monodias. Diſtingue vero duas *Sapphones* unam Eretriam, alteram à Phaone adamatam, ut eſt apud Athenæum, ubi ſupra. Horat. 2. Carm. Od. 13.

Æoliis fidibus quærentem
Sappho puellis de popularibus.

Idem in Epiſtolis:

Temperat Archilochi Muſam pede maſcula Sappho.

Hinc adject. *Sapphicus*; ut *Muſa Sapphica*, apud Catullum epigr. 13.

Sardanapalus, ultimus Aſſyriorum rex, trieceſimus à Nino, omni libidinis mollitieique genere effeminatiſſimus: adeo, ut non erubuerit inter ſcortorum greges nere, & muliebri habitu fœminas omnes laſciviâ anteire. Quamobrem indignum rati Aſſyrii tali fœminæ parere, duce Arbace deſciſcentes, bellum Sardanapalo intulerunt. Qui victus in regiam ſe recepit, & extructâ pyrâ, rebuſque omnibus clariſſimis eò congeſtis ſeipſum unà cum regiâ combuſſit. Herodotus. Juſtinus. Cic. 5. Tuſc. Qu. *Quomodo igitur jucunda vita poteſt eſſe, à quâ abſit prudentia, abſit moderatio? Ex quo Sardanapali opulentiſſimi Syriæ regis error agnoſcitur, qui incidi juſſit in buſto:*

Hæc habeo quæ edi, quæque exaturata libido
Hauſit, at illa jacent multa ac præclara relicta.

Quid aliud (inquit Ariſtoteles) *in bovis, non in regis ſepulchro inſcriberes? Hæc habere ſe mortuum dicit, quæ ne vivus quidem diutius habebat, quam fruebatur.* Idem ad Atticum lib. 10. *Ni forte me Sardanapali vice in ſuo lectulo mori malle cenſueris.* Ovidius in Ibin:

Inque pyram tecum chariſſima corpora mittas,
Quem finem vitæ Sardanapalus habet.

Juvenalis Sat. 10. qualis animus expoſcendus à Djis monſtrans:

Neſciat iraſci, cupiat nihil, & potiores
Herculis ærumnas credat, ſævoſque labores,
Et Venere, & cœnis, & plumis Sardanapali.

Vide Max. Tyrium Differt. 29. extr. & Scholiaſten Ariſtoph. Epitaphium ejus Græcè ſic retulit Clemens ſub fin. lib. 2. Stromatum:

Ταῦτ' ἔχω ὅσ' ἔφαγον, καὶ ἐφύβρισα, καὶ μετ' ἔρωτος
Τέρπν' ἔπαθον, τὰ δὲ πολλὰ καὶ ὄλβια κεῖνα λέλειπται·
Καὶ δὴ ἐγὼ κατθνῶν εἰμὶ Νίνου μυριάνδρου βασιλεύσας.

Athenæus tamen lib. 12. aliam inſcriptionem fuiſſe monumenti Sardanapali indicat, ex quâ appareat, ipſum minimè fuiſſe ignavum; illam nimirum: Σαρδανάπαλος Ἀνακυνδαραξέω Ἀγχιάλην ἔδειμα, καὶ Ταρσὸν μίαν ἡμέρην, ἄλλα τὺν πίθηκαν. Euſebii codices MSS. *Sardanapallum* vocant, ut obſervat magnus Scaliger, qui putat hoc nomen in obſcœnam notam à Græcis detortum. Nam παλλὸς idem quod φαλλὸς. Quo ſine dubio reſpexit Cicero lib. 3. de Rep. *Sardanapallus ille vitiis multo, quàm ipſo nomine deformior.* Invenitur etiam apud Heſychium: Σαρδανάπαλα, ἀλλοῖα, ubi reſtituendum arbitror αἰδοῖα. Pro vulgatâ lectione ſtant Strabo, Diodorus, aliique vetuſti hiſtorici. Et, ut rectè idem Scaliger monet, *Sardanapalus* eſt Aſſyriacum שרדן פל *Sardanpal*, poſteriorque vocula legitur etiam in nomine Regis *Tiglathpaleſar*. Heſychius: Σαρδανάπαλος, πάντες ἁδὸν ἀπόνως ἀκολασίας καὶ τερφῆς ὅλον τὸν διαγεφύρωσι γεγόνεαι, καὶ ἐπὶ τῷ μνήματι αὐτῷ ἐν τῇ Ἀσυρίδι ἐν Νίνῳ φασὶν ἐπιγεγράφθαι Ἀσυρίοις γράμμασι Σαρδανάπαλος. Τέγονεν δὲ δύο Σαρδανάπαλοι.

Sarmentus, vir, qui ſcurrilitate claruit, cujus meminit Horatius primo Sermonum. Sat. 5.

——*Nunc*

——— *Nunc mihi paucis*
Sarmenti ſcurræ pugnam Meſſique Cicerri
Muſa velim memores.———

Et paulo poſt :

Sarmenti domina extat.

Juvenal. Sat. 5.

Si potes iſta pati, quæ nec Sarmentus iniquas
Cæſaris ad menſas, nec vilis Galba tuliſſet.

Hujus & Plut. mem. in Antonio : Ὁ δὲ ΣάρμωΣ ἦν πάνυ ΚαίσαρΣ παιγνίον παιδάριον, ἃ δὴ λίχνια Ῥωμαῖοι καλοῦσι.

Sarpedon, Jovis fil. ex Laodamiâ Bellerophontis filiâ. Hom. Iliad. 15. vel, ut Herodotus tradit in Polyhymnia, ejuſdem Jovis fil. ex Europâ, frater Minois. Hic cum Lyciæ rex eſſet, & in armis ſtrenuus, Priamo ſuppetias tulit adverſus Græcos : ubi cum multa edidiſſet virtutis ſuæ documenta, tandem à Patroclo eſt interfectus. Corpus autem ejus, Jovis juſſu, ab Apolline è medio pugnantium ſublatum eſt, & flumine ablutum, ambroſioque reſperſum liquore, ac regiâ indutum veſte ad ſepulturam ſuis reſtitutum. Virg. Æn. 7.

Sævus ubi Æacidis telo jacet Hector, ubi ingens
Sarpedon.———

Genitivus caſus ΣαρπήδονΣ dicitur Æolicè, teſte Heſychio, quem ſis conſule. Intelligere debemus (inquit Ritterſhuſius) plures fuiſſe *Sarpedones* : quorum unus fuerit rex Thraciæ, teſte Apollonii Scholiaſte lib. 1. à quo nomen habet *petra Sarpedonia* ad Æmum mont. Thraciæ, cujus & Suidas meminit : quam ſemper fluctibus agitari aiunt, & in quo templum Neptuno ſacrum. Alius in Ciliciâ *Sarpedon* fuit, de quo Oppianus Halieuticôn lib. 3.

Οἷον ἰωιτῆρες ἐειπόμενοι ἐτάροιϽ
Πάσης ἐναιρεῖΣ ὑπὲρ ΣαρπήδονοΣ ἀμύνω.

Saturnalia, feſta quinque aut ſeptem dierum menſe Decembri Saturno dicata, quibus Romani ſynthefin veſtem ſumebant, ſerviſque diſcumbentibus inſerviebant : muneraque ultrò citroque mitti ſolebant. Vide Fungerum in *Saturnus*. Hunc *Saturnalicius*. Mart. 5. 31.

Saturnalicias perdere, Varro, nuces.

Dicuntur etiam & *Cronia*. Quod oſtendunt hi verſus Attii veteris poetæ apud Macrobium, Saturnalium l. 1. c. 7.

Maxima pars Graium Saturno, & maxima Athenæ,
Conficiunt ſacra, quæ Cronia eſſe iterantur ab illis.
Dumq; diem celebrant : per agros, urbeſq; fere omnes
Exercent epulas læti ; famuloſque procurant
Quiſq; ſuos : noſtriſque itidem. Et mos traditus illinc
Iſte, ut cum dominis famuli epulentur ibidem.

Juſtinus lib. 43. *Rex Saturnus tantæ juſtitiæ fuiſſe traditur, ut neque ſervierit ſub illo quiſquam, neque quicquam privatæ rei habuerit ; ſed omnia communia, & indiviſa omnibus fuerint, veluti unum cunctis patrimonium eſſet. Ob cujus exempli memoriam, cautum eſt ut in Saturnalibus, exæquato omnium jure, paſſim in convivis ſervi cum dominis recumbant.* Ac ſimiliter Saturnus ipſe loquitur apud Lucianum. Ἐν τοῖς περὶ Κρόνου, dialogo 1. Καὶ διὰ τοῦτο ἀπατηλὸΣ κρίτηΣ, καὶ ὠδὴ, καὶ παιδιὰ, καὶ ἑορτὴ πᾶσι καὶ πόλεσι καὶ ἀλλοθύραις. Οὐδεὶς γὰρ ἐν ἐμοὶ δούλοΣ ἦν.

L. *Saturninus*, homo ſeditioſus, cùm Trib. Plebis legem Agrariam per vim ferre vellet, Capitolium occupans unà cum ſuis, juſſu Senatûs eſt interfectus. Cic. Orat. 1. in Lucium Catilinam : *Simili ſenatuſconſulto C. Mario, & L. Valerio Conſulibus permiſſa eſt reſp. Num unum diem poſtea L. Saturninum, trib. plebis, & C. Servilium mors à Reip. parùm remotata eſt ?*

Saturninus, Antiochenus, circa A. D. 140. Simonis Magi hæreſes ſparſit, & ſuas addidit, viz. Mundum, & homines ab Angelis factos eſſe, alios quidem naturâ bonos, alios vero malos & Deum Judæorum unum fuiſſe ex malis Angelis, ad quem deſtruendum Chriſtus venerit. Conjugium docuit à malis Angelis ortum, Irenæus lib. 1. c. 12. Euſeb. hiſt. Eccleſ. 4. 7.

Saturnus, Oceani ac Tethyos filius. Plato in Timæo : Τῆς δὲ καὶ Ὠκεανοῦ παῖδες Ὠκεανός τε καὶ Τηθὺς ἐγένοντο, ἐκ τούτων δὲ Φόρκυς τε καὶ ΚρόνοΣ, καὶ Ῥέα, καὶ ὅσοι μετὰ τούτων. At Heſiodus in ortu Deorum cùm Cœli uxorem Terram fuiſſe cecinìſſet his verſibus :

Θεῶν γένοΣ αἰδοῖον φόρτον κλεῖσον ἀοιδῇ
Ἐξ ἀρχῆς, ὃς Γαῖα καὶ Οὐρανὸς εὐρὺς ἔπικτεν.

Mox paulo interius inter eorum filios Saturnum etiam commemoravit, uti patet ex his :

Τὼς δὲ μετ' ἀλλοτάΣ ἦρτο ΚρόνοΣ ἀγκυλομήτης,

Et Orpheus Hymno quodam in Saturnum compoſito, ita inquit :

Γαίης τ' ἠλάσκμα καὶ Οὐρανοῦ ἀστερόεντοΣ.

Quam rem Ovidius quoque Faſt. 1. ſic expreſſit :

Hâc ego Saturnum memini tellure receptum,
Cœlitibus regnis nam Jove pulſus erat.
Inde diu genti manſit Saturnia nomen,
Dicta fuit Latium terra latente Deo.

Fratrem habuit Titanem majorem natu, qui cum parenti, uti par erat, ſuccedere deberet, animadvertens tamen matrem, ſororeſque in Saturnum proniores eſſe, jure ſuo ceſſit, eâ tamen lege, ne Saturnus prolem maſculam tolleret, ſed regnum ad ſuam ſtirpem rediret. Saturnus igitur ex pacto cum fratre inito, liberos ſuos maſculos, ubi primùm nati eſſent, devorabat. Verum cum Ops uno partu Jovem & Junonem edidiſſet, Junonem quidem Saturno oſtendit. Jovem vero clam nutriendum ablegavit, adhibitis interim Corybantibus qui cymbalorum, tympanorumque pulſu obſtrepebant, ne pueri vagitus audiretur. Saturno autem, cum ille puerum depoſceret, ut ipſum devoraret, Ops lapidem oſtendit pannis involutum, eumque partu illo à ſe editum ſimulabat : quem ille acceptum ſine morâ devoravit. Poſthæc cum & Neptunum illa peperiſſet, eum quoque clam Saturno educandum tradidit. Tertiò deinde geminos enixa Plutonem & Glaucam, Glaucam rurſus Saturno oſtendit. Plutonem autem abſcondit. Verum detectâ tandem fraude cum Titan reſciviſſet, fratri prolem maſculam eſſe, ſuoſque ea ratione regni ſucceſſione pulſos eſſe, unâ cum filiis, qui *Titanes* à patre cognominabantur, bellum adverſus Saturnum ſuſcepit : cujus exitus is fuit, ut victoriâ potitus Titan, Saturnum, Opemque utriuſque ſororem in poteſtatem ſuam redactos, muro incluſerit, donec Jupiter adultus, dejectis Titanibus, eos liberavit. Poſt hæc Saturnus cum ex oraculo didiciſſet, fore ut à filiis regno pelleretur : cum ab hoc Jovi inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus, in Italiam profugit, ubi aliquandiu apud Janum regem latitavit : unde ea pars Italiæ *Latium* dicta eſt. Quod non obſcurè innuit Virgilius Æn. 8.

Primus ab ætherio venit Saturnus Olympo
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Ubi tamen intelligendum eſt Virgilium non ignoratione veteris hiſtoriæ, ſed ſuo more *primum* dixiſſe Saturnum, non ante quem nemo, ſed *principem*. Nam certum eſt priorem Janum in Italiam deveniſſe : ab eoque poſtea venientem exceptum eſſe Saturnum. Sic Æn. 1.

——— *Trojæ qui primus ab oris.*

Cum proculdubio conſtet ante Æneam priorem Antenorem in Italiam provectum. Itaque τὸ *primus* hic ex ea ſignificatione eſt, è quâ illud in 2. Æn. de enumeratione eorum qui equo, Dario digrediebantur. Nam cum nominaſſet Theſſandrum, Sthenelum, Ulyſſem, Athamanta, Thoanta, Neoptolemum, poſt intulit :

——— *Primuſque Machaon.*

De quo quæri poteſt quomodo *primus* dicitur poſt tantos qui ſupra dicti ſunt ? Verum intelligemus *primum* pro principe, vel quia is (ad perfectum) illis temporibus circa peritiam medicæ artis præcipuus fuiſſe traditur. Hæc Auctor Originis Gentis Romanæ. Opem ſororem ſuam matrimonio ſibi conjunxit, & patri Cœlo virilia execuit. Minutius Felix : *Itaque latebram ſuam, quod tuto latuiſſet, vocari maluit Latium.* Scaliger in Conjectaneis ſcribit Saturnum linguâ Syriacâ, aut Aramæâ, quâ uſi Thuſci, ſignificare *latentem*. Sanè Ebræis סתר eſt *latuit, abſcondit*. Fuerunt tamen qui putarint *Saturnum* fuiſſe à Jove comprehenſum, & in vincula traditum, non autem fugiſſe, quorum ſententiam ſecutus eſt Plato in Euthyphrone : Ἀντὶ γὰρ οἱ ἄνθρωποι πυγχάνουσι νομίζοντες τὸν Δία τὸν ΣῶΝ ἄριστον καὶ δικαιότατον· καὶ τοῦτον ὁμολογοῦσι τὸν αὑτοῦ πατέρα δήπου, ὅτι που ἀδίκει κατέπινεν οὐκ ἐν δίκῃ· καὶ ἐκεῖνόν γε αὖ τὸν αὖτε πατέρα ἀκρωμένῳ δὴ ὅτιοῦν πολλά. At Hom. Iliad. 3. non ſolum Saturnum vinctum fuiſſe à Jove memorat, ſed etiam ejus fratrem Japetum, amboſque fuiſſe conjectos in Tartarum, ut in his patet :

——— Σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω
Καυτῆρος, καὶ εἴ κε τὸ νείατα πείρατ' ἵκηαι
Γαίης καὶ πόντου, ἵν' Ἰαπετὸς καὶ ΚρόνοΣ τε
Ἥμενοι, οὔτ' αὐγῆς ὑπερίονοΣ ἠελίοιο,
Τέρπονθ', οὔτ' ἀνέμοισι, βαθὺς δέ τε Τάρταρος ἀμφίς.

Memoriæ tamen prodidit Lucianus in Saturnal. Saturnum neque fuiſſe à Jove vinctum, neque regno privatum, ſed libenter ac ſponte regnum illi conceſſiſſe, rerumque omnium, utpote ob ætatem impotentem filio tradidiſſe adminiſtrationem. Hoc regnante, ætatem auream fuiſſe fabulantur, terramque ſuâ ſponte, expertem vomeris & aratri peperiſſe fruges, communeſque id temporis, & nullis diſtinctas limitibus agrorum poſſeſſiones fuiſſe. Virgil. ubi ſupra :

Aureaque (ut perhibent) illo ſub rege fuere
Secula, ſic placidâ populos in pace regebat.

Idem Georg. 2.

Aurea hanc vitam in terris Saturnus agebat.

Tibullus

Tibullus 1. 3.

Quam benè Saturno vivebant rege, priuſquam
Tellus in longas eſt patefacta vias.
Nondum cæruleas pinus contempſerat undas,
Effuſum ventis præbueratque ſinum.
Nec vagus ignotis repetens compendia terris
Preſſerat externâ navita merce ratem.
Illo non validus ſubiit juga tempore taurus,
Non domito frænos ore momordit equus.
Non domus ulla fores habuit, non fixus, in agris
Qui regeret certis finibus arva lapis.
Ipſæ mella dabant quercus, ultroque ferebant
Obvia ſecuris ubera lactis oves.
Non acies, non ira fuit, non bella, nec enſes
Immiti ſævus preſſerat arte faber.

Huic falcis inventionem tribuerunt antiquorum nonnulli, quoniam ut diximus, vitæ humanioris author fuit Italiam incolentibus, quos plantandi, ac falce metendi rationem docuit. Alii dixerunt eam falcem ſibi à matre fuiſſe datam, cum adverſus patrem, & ad liberandos è vinculis fratres armatus fuit, quâ etiam genitalia Cœlo abſcidit, quæ poſtea decidit in Siciliam, quæ ab eâ *Drepanum* dicta fuit, cum δρέπανον Græci *falcem* vocant. Apollonius lib. 4. Argon.

Ἀμφιλαφὴς, πίειρα Κρηγυνίη εἰν ἁλὶ νῆσος
Ἣ τότε δὴ χείνῳ δρέπανον φάτις, (ἴλατι Μοῦσα,
Οὐκ ἰθέλων ἐνέπω σεσιγήσω ἔπος) ᾧ ἀπὸ παῖδος
Μήδεα πηλεῦς ἔταμε Κρόνος.

Fuit Saturnus ad res Venereas maximè propenſus; quare illa fabula de eo circumfertur, quò cùm Philyram Oceani filiam amaret, Opi ſuperveniente, in equum ſe converterit, ut ſub eâ formâ amores ſuos occultaret. Virgilius Georg. 3.

Talis & ipſe jubam cervice effudit equinâ
Conjugis adventu pernix Saturnus, & altum
Pelion hinnitu fugiens implevit acuto.

Ad hanc Saturni fabulam, & ad locum etiam hunc Virgilii adſpiraſſe videtur Prudentius lib. 1. contra Symmachum:

Inde Deos quorum patria ſpectata ſepulchra
Scimus, in ære hebetes informavere minores:
Advena quos profugus gignens, & equina libido
Intulit Italiæ: Thuſcis namque ille puellis
Primus adhinnivit, ſimulato Numine, mœchus.

Sicuti & Arnobius lib. 4. *Senex Saturnus jamdudum obſitus canis, atque annorum vetuſtate jam frigidus, veſtris carminibus indicatur ab uxore in adulterio comprehenſus induiſſe formam feri, & ſub pecoris ſpecie hinnitibus evolaſſe jactatis.* Imo ab hac libidine nomen ei inditum ſi Macrobio fides; ſic enim ille. Sat. 1. 8. *Propter abſciſionis pudendorum fabulam etiam noſtri eum Saturnum vocitarunt, ἀπὸ τοῦ σάθω, quæ membrum virile declarat, velut Sathurnum.* Vide ſis quæ ſequuntur. Porro Mythologiam Saturni quod attinet ea peti poteſt ex Nat. Comite, l. 2. c. 2. Voſſius eum Adamum fuiſſe ſtatuit Theol. Gentili libro 1. cap. 18. Quanquam non negat in eo conſervatas nobis reliquias quaſdam de Patriarchâ Noe. Saturnum vero fuiſſe Noachum multis argumentis probat eruditiſſimus Bochartus Phal. lib. 1. cap. 1. Summum inter Planetas locum tenet Saturnus; tarde itaque curſum ſuum abſolvit, nec niſi 36. fermè annis. Huic natura frigida & noxia itaque eſt. Et Virgilius eum Georg. lib. 1. ait:

Frigida Saturni ſaxo ſeſe ſtella recepit;

Nocentem etiam intellexit, non frigidam tantùm regentemque, ut Servius interpretatur. Propert. lib. 4.

Eſt grave Saturni ſidus in omne caput.

Lucanus lib. 1.

——— Summo ſi frigida cœlo
Stella nocens nigros Saturni accenderet ignes.

Idem lib. 10.

Frigida Saturno glacies ———

Cic. lib. 2. de N. D. *Quarum* (Stellarum errantium) *tantus eſt concentus ex diſſimilibus motibus, ut cum ſumma Saturni refrigeret, &c.* Plin. 2. 8. *Saturni ſidus gelidæ ac rigentis naturæ.* Unde Ptolemæus ait hujus Planetæ dominante ſtellâ cauſam corruptionis fieri κατὰ φύσιν Perſ. Sat. 5.

Saturnumque gravem noſtro Jove frangimus unâ.

Juvenalis Sat. 6.

Hæc tamen ignorat quid ſidus triſte minatur
Saturni. ——— ———

Satyri, ex ſuperiore parte homines, niſi quod cornuti capite eſſent, ex alterâ capri, unde & *Capripedes* Poetis dicti. Habebantur inter Semideos olim, & ſylvis præeſſe credebantur; dicaces, laſcivi & ludibundi, itaque & inter Bacchi comites olim habiti fuerunt. Saltationem Satyris dat Virgilius Eclogâ quintâ:

Saltantes Satyros imitabitur Alphesibœus.

Ad quod pertinent verſus Horatii 2 Ep.

Ludenti ſpeciem dabit, & torquebitur, ut qui
Nunc Satyrum, nunc agreſtem Cyclopa movetur.

Hinc Moſchus Σατύρους Σατύρους dixit. Nonnus lib. 15.

Μιμηλὼ Σατύροισι σιωπαλίεσσι χορεύων.

Ab eodem lib. 18. Satyri inducuntur πεζοκαίοντες. Et lib. 21. Σάτυροι σιλενοί. Plura de Satyris vide apud Lud. de la Cerda ad locum Virgilii ſupra productum. Cæterùm an feri hujuſmodi homines inventi unquam ſint, quæri poteſt. Plutarchus in Syllâ auctor eſt, revertente Syllâ in Italiam contra Marium dormientem Satyrum, qualem plaſtæ pictoreſque adumbrant, captum, adductumque ad Ducem: tentatumque per interpretes varios, ediſſe vocem quidem, non tamen humanam, ſed ex hinnitu agni balatuque hirci confuſam. D. Hieronymus in vitâ Pauli Eremitæ ſcribit S. Antonium inter quandam ſaxoſam convallem incidiſſe *in quendam haud grandem homunculum, aduncis naribus, fronte* (ita deſcribit) *cornibus aſperatâ, cujus extrema pars corporis in caprarum pedes deſinebat. Interrogatum, quis eſſet, reſpondiſſe: Mortalem eſſe, & unum ex accolis Erem, quos vario deluſa errore gentilitas Faunos, Satyroſque & Incubos vocans colat; legatione fungi gregis ſui, precarique, ut pro eo communem Dominum deprecetur, quem pro ſalute mundi veniſſe cognoverint, &c.* Finitâ narratione ſubjungit Hieronymus: *Hoc ne cuiquam ob incredulitatem ſcrupulum moveat, ſub rege Conſtantino, univerſo mundo teſte, defenditur. Nam Alexandriam iſtiuſmodi homo vivus perductus, magnum populo ſpectaculum præbuit, & poſtea cadaver exangue, ne calore æſtatis diſſiparetur, ſale infuſo, Antiochiam, ut ab Imperatore videretur, allatum eſt.* Hæc ille: Sed rectè Caſaubonus lib. 1. de Poëſi Satyrica cap. 2. ſtatuit, quicquid de Satyris legimus, ex Poetarum, pictorumque fingendi licentiâ originem ducere: nihil hujus revera in rerum naturâ exiſtere: aut ſi quid viſum hujuſmodi fuerit, vel illudentis Dæmonis phantaſma, vel Naturæ luſum fuiſſe. Nam, ut eſt procax Natura, poteſt quandoque hominem cornutum, forte & capripedem producere: ſed totos greges, & genus hujuſmodi legitimum creare, de quo illo Antonianus Satyrus referebat, veriſimile non eſt. Atque ſi dentur maximè, non voce humanâ tamen, ſed belluinâ, ut ille à Syllâ captus Satyrus, loquerentur, nec noſtrum ſermonem intelligerent, degentes perpetuò inter feras. Jam remoti ab omni conſortio penitus & literarum, diſciplinæ, quam Dei, quam humanarum rerum habere poſſunt notitiam, ut ſciant quid Chriſtiani credant, ac ſperent, quid erret, colatque Gentilitas? Profecto aut figmento inani deceptus Hieronymus fuit, temerè credens; aut ſpectro illuſus Antonius. Jam ille ad Conſtantinum allatus Satyrus, procul omni dubio monſtrum fuit, in quo luſit Natura. Plutarchus autem non affirmat, ſed refert famam. Φασὶ enim ait, i.e. *dicunt*, vel *ferunt*: Quo fere uti ſolent Hiſtoriarum conditores, cum de iis loquuntur, de quibus ipſi dubitant. Ælianus *Satyros* deducit ἀπὸ τῆς σιγηλίας, quia eſſent dicaciſſimi. Alii à ſalacitate, quam σάθη, veteres dixere: Huc pertinet, quod Satyri arrecto ſemper pene pingebantur, indicio paratæ libidinis. Aretæus Cappadox medicus lib. 2. cap. 12. Οἱ Σάτυροι τῷ Διονύσῳ ἑπόμενοι ἐν τῇσι γεφύρῃσι καὶ τῶν ἀχλαινέων ὀρθὰ ἔχουσι τὰ αἰδοῖα. Cedrenus vero: τοῦτο σημαίνει τὸ Σάτυρος ὄνομα καὶ ἡ βοιωτῶν γλῶσσα, τὸ εἰς ἄλλο σῶμα χωρήσειν συμπλέκεσθαι. Non abſurde vero (quoniam antiquiſſima quæque Græcorum verba Hebraicæ ſunt originis) aliquis putet Σατύρους quaſi שׂעִירִים *Saturim* eſſe dictos qui in ſpeluncis & montibus latere putabantur, unde in hominum conſpectum raro venirent.

Satyrus, Peripateticus vitam Philippi elucubraſſe dicitur ab Athenæo lib. 6. Alia etiam ſcripſit, de quibus Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 4. 11.

Satyrus, Saturus, vel ut alii volunt *Zathras*, frater Clearchi Heracleenſium tyranni, qui & ipſe poſt fratris obitum tyrannidem occupavit. *Juſtin.* Vide & *Phot.*

Satyrus, Spartaci filius, rex Boſpori, moritur Olymp. 96. anno 4. cùm regno an. 14. præfuiſſet. *Hoffm.* ex *Diod.*

Satyrus Peripateticus, βίους ſcripſit, quos non Athenæus ſolùm celebrat, lib. 13. ſed & Hieronymus præfatione libri de ſcriptoribus Eccleſiaſticis, ubi Satyrum hunc virum doctum appellat, in vitis iſtis erat βίῳ φιλίππῳ, cujus mentio apud Athenæum lib. 6. ſcripſit & περὶ γαστρὸς ἡδονῆς, unde aſoti hominis characterem idem citat, l. 4. Laudat & Satyrum Laertius in Socrate, Empedocle & alibi. Idem an alius hujus nomine hiſtoriam condidit de populis Alexandriæ. Videndum etiam an non & idem ſit Satyrus qui de priſcis fabulis commentarium reliquit, cujus meminit Dionyſ. Halicarn. l. 1. Aulius. Σάτυρος ὁ τὰ ἀρχαῖα μύθους συναγαγών. Satyrum Poetam quoque de gemmis & lapidibus ſcripſiſſe cognoſcimus ex Plin. l. 37. c. 2, 6, 7. Idem etiam Satyri architecti meminit, l. 36. c. 9.

Savanarola,

Savanarola, Hieronymus, Ferrariæ nãtus, Ann. 1452. Monachus Dominicanus, floruit ſec. 15. Eloquio, pietate, & eruditiõ e nulli ſecundus, atque ob has dotes cunctis gratiſſimus. Vir imprimis divini zeli, Florentiæ, acriter abuſus Papales taxavit, in Alexandri VI. hominum ſpurciſſimi, flagitia libere invectus. Carolum VIII. divino ſpiritu, ad reformandam Eccleſiam, nomine Dei, incitavit, pœnas graviſſimas, ni id faceret, comminatus. Sanè Carolo Romam accedente, muri Urbis & Arcis Adrianæ, in quam Papa ſe abdiderat, quaſi invitantes, ſuâ ſponte, conciderant. Sed is nihil egit, ideoque domum reduci, primò filius ereptus, tum ipſe, ut Savanarola prædixerat, ſubitâ morte concidit. Philipp. Comin. *de bello Neap. lib.* 2. *&* *lib.* 3. *ac* 5. Hic vir inſignis, tandem porro concionari prohibitus, cum, Deo potius quàm hominibus obediendum eſſe ſentiens, nihilominus pergeret, in vincula conjectus, & acerbis quæſtionum cruciatibus excarnificatus, juſſu Alexandri VI. paulòque poſt, cum ſociis duobus, Sylveſtro Florentino & Dominico de Piſis, Ordinis Prædicatorum, Florentiæ laqueo ſuffocatus & crematus eſt, an. æt. 46. An. C. 1498. Hic inter metuendos carceris horrores, & imminentis ſupplicii anguſtias, ſcripſit meditationes in Pſalm. 30. & 51. verbis vivis, ut Sixtus Sen. *in Bibl. S.* ait, animatis ſententiis, & Spiritus fervore flagrantiſſimis. Item de triumpho crucis, &c. Vaticinatus eſt idem de vaſtitate Florentiæ, Romæ & reformatione Eccleſiæ, &c. A Johanne Fr. Pico Mirandulano & Marſilio Ficino defenſus, & tanquam Propheta celebratus. Ejus meminit præfatus Cominæus *lib.* 3. *de bello Neap.* ubi ſuum cum illo colloquium recitat, & *l.* 5. ubi de extremo ejus ſupplicio agit, V. & *lib.* 8. *c.* 19. Guicciard. *Hiſt.* 3. Beza *de Viris illuſtr.* Paul. Jov. *in elog.* Sixtus Sen. *Bibl. lib.* 4. *&c.* Extant præter *Meditationes* ſupra memoratas, *Commentarii in Pſ.* 50. 70. 79. *Sermones in Ezechielem Ital. in Amos, Haggæum, &c, Expoſitio orationis dominicæ, &c.* V. Catal. Oxon. Crowæi *Elenchum, &c. Hofm.*

L. *Saufeius*, Pomp. Attici æqualis, de quo ita Cor. Nep. in vitâ Attici, L. Saufeii equitis R. æqualis tui, qui complures annos ſtudio ductus Philoſophiæ Athenis habitabat, habebátque in Italiâ pretioſas poſſeſſiones, cùm Triumviri bona vendidiſſent, conſuetudine eâ qua tum res gerebantur; Attici labore atque induſtriâ factum eſt, ut eodem nuncio Saufeius fieret certior, ſe patrimonium amiſiſſe & recuperaſſe.

Saufeius (quibuſdam *Saufellus*) Trogus, Seneca in Claudii Apocoloc. M. Helvium Trogum vocat, unus ex conſciis Meſſalinæ adulteriorum, Narciſſi juſſu ad ſupplicium tractus.

Sauromaces, rex Hiberorum auctoritate Romanâ factus, à Sapore Perſarum rege regno exuitur & in ejus loco Aſpacures ſuffectus, inter quos poſtea conventum eſt ut regnum dividatur. *Am. Marc.*

Sauros, latro, qui cum viatoribus & accolis infeſtus foret, ab Hercule trucidatur. Διαβάντων δὲ ποταμὸν Ἐρύμανθον κατὰ τὴν Σαύρου καλουμένου διεξόδα, τὸ Σαύρου τε μνῆμα καὶ ἱερὸν ὅδε Ἡρακλέους, ἀείσατα ἐφ' ἡμῖν. λέγουσι δὲ, ὡς ὁδοιπόρους τε καὶ ξυνοικοῦντας ὁ Σαῦρος ἐκακοῦργει, πείνῃ πρὸς Ἡρακλέους τὸν δῆλον ἔχων. Paul. Eliac.

Saxa (ſive ut aliis placet Caſca) Decidius, legatus Antonii à Pacoro Parthorum duce victus, ne veniret in poteſtatem à gladio ſuo impetravit.

Saxo, Grammaticus Scalandicus, Rotſchildenſis in Daniâ Eccleſiæ præpoſitus, ad Andream, Daniæ epiſcopum, hiſtoriam ſcripſit libris ſexdecim in qua non pauca ſunt fabuloſa, ut haud cuncta recipi debeant ἀξιοπίστως, quo nomine & à Scaligero culpatur. Quod ad dictionem attinet, tanta eſt ejus elegantia ut ætatis illius captum planè excedat. Unde Eraſmus in Ciceroniano ſuo ſic de eo ſcribit: *Dania nobis dedit Saxonem Grammaticum qui ſuæ gentis hiſtoriam ſplendidè magnificéque contexuit.* Quibus ſubjunxit, *Probo vividum & ardens ingenium, orationem nuſquam remiſſam aut dormitantem, tum miram verborum copiam, ſententias crebras, & figurarum admirabilem varietatem, ut ſatis admirari non queam, unde illâ ætate homini Dano tanta vis eloquendi ſuppetierit.*

Scæa, una ex filiis Danai, Archandro nupta. Ἐλθόντες ἐγήμαντο Δαναῦ γαμβροὶ, καὶ Αὐτομάτῃ μὲν Ἀρχεδίκης, Σκαιᾷ δὲ ἔλαχεν Ἀρχανδρος. Paul. Achaic.

Scæva, miles Cæſaris fortiſſimus, qui apud Dyrrachium magnâ Pompeianorum manu oppugnatus, multiſque vulneribus acceptis, adduci tamen non potuit, ut caſtelli ſibi commiſſi cuſtodiam deſereret. Lucan. l. 6.

Scæva viro nomen: caſtrorum in plebe merebat
Ante feras Rhodani gentes: ibi ſanguine multo
Promotus Latiam longo gerit ordine vitam, &c.

Scæva, gladiator pugnandi peritiæ præſidens cum Commodo Imp. congreditur.

Scæva Memor, Poeta ſub temporibus Titi & Domitiani, ujus opera ſunt deperdita; ejus meminit Martialis, l. 11. ep. 10.

Contulit ad Satyras ingentia pectora Turnus
Cur non ad Memoris carmina? frater erat.

Et eod. lib. ep. 9. Statuam ejus celebrat, quam quidam ob Tragici ſui carminis præſtantiam (Tragœdus autem erat) in Apollinis bibliothecam receptam fuiſſe, dicunt, atque ut opinionem ſuam adſtruant, in hoc epigrammate pro *Apelleâ* codd. vulg. *Apollineâ* legendum contendunt:

Clarus fronde Jovis, Romani fama Cothurni,
Spirat Apelleiâ redditus arte Memor.

Fulgentius Planciades ex Memoris Tragœdiâ *Hercule* citat hæc verba; *Ferte ſuppetias, optimi comites.* Non prætereundum Joſ. Scaligerum in eâ ſuſpicione fuiſſe, Tragœdiam Octaviam, quæ Senecæ tribuitur, eſſe Scævæ Memoris. *Voſſ.*

Scævola, Q. Mutii cognomen, quod aſſecutus eſt ex quo ſibi dextram quæ in Porſena rege occidendo erraverat, exuſſiſſet, unde ſiniſtrâ ſolâ utebatur, quam Græci σκαίαν vocant. Manil. l. 1. 777.

——— *Necnon & Scævola trunco*
Nobilior. ———

Vide Mutius.

Q. Mutius *Scævola* alter, Pontifex Maximus & divini humanique juris (Velleii verba habes) auctor celeberrimus; qui Aſiam tam ſanctè & tam fortiter obtinuit, ut Senatus deinceps in eam provinciam ituris magiſtratibus exemplum atque formam officii decreto ſuo præponeret. *Val. Max.* Homo omnium, & diſciplina juris civilis eruditiſſimus, & ingenio prudentiâque acutiſſimus, [& oratione maximè limatus atque ſubtilis, atque, ut ego ſoleo dicere, juriſperitorum eloquentiſſimus, eloquentium juri peritiſſimus. *Cic. de Orat.* Damaſippi Prætoris juſſu ante ſimulacrum Dianæ trucidatus.

Scævola, Orator inſignis, ab Ammiano Marcellino inter illos memoratus, qui poſt exercitus proſperrimè ductos, poſt victorias & trophæa civilibus ſtipendiorum officiis meruerunt: laureaſque fori ſpecioſis certaminibus occupantes, ſummis gloriæ honoribus fruebantur.

Barth. *Scala*, Florentiæ natus, 1424. ubi etiam obiit. Vexilliferatus honore inſignis fuit, ut de eo Paulus Jovius ait. Condidit libris 20. Hiſtoriam Florentinam ab origine urbis ad An. 1450. ſed morte præventus quinque tantùm libris ultimam manum impoſuit. Signat hoc opus Ugolinus Verinus, l. 11. illuſtratæ Florentiæ:

Scala quoque hiſtorias & Lydia geſta leonis
Explicat Hetruſci. ———

Etiam literis commiſit vitam Vitaliani Borromæi, quam Petro Medici inſcripſit. Adhæc orationem reliquit ad Papam Innocentiam VIII. filiam habuit Alexandram Græcis Latiniſquè literis excultam, celebri Poetæ Michaeli Marullo nuptam.

Maſtinus *Scaliger*, primus è Scaligerorum familiâ qui Veronæ dominium tenuit, cui ſc. communi conſenſu cives præfecturam perpetuam detulerunt, qui diſcordiis in præſens conſopitis, initium illi imperio dedit, quod deinde per multos duravit annos. A. C. 1262.

Scaliger Julius Cæſar, Criticus, Poëta, Medicus & Philoſophus inſignis, magnum ſibi in orbe nomen peperit, ſeculo præt. Hunc Italia genuit, educavit Germania, Gallia ad mortem uſque tenuit. Natus An. 1484. in caſtro *Ripa*, territorii Veronenſis, ex Principibus de la Scala, priſcis Veronæ, aliorumque in Italia locorum Dominis, oriundum ſe probavit: adverſarium irreconciliabilem ſenſit Hieronymum Cardanum, Medicum Mediol. cujus de Subtilitate librum refutavit. Arma diu cum gloria geſſit, ſed inprimis ad ſtudia natus eſt, ingeniorum Aquila. Obiit Aginni in Aquitania, Anno 1558. ætat. 75. Pater Silvii Medici, & Joſephi Juſti, paternæ gloriæ & eruditionis hæredum. Scripſit Poëticam, opus admirandum: Epiſtolas & Orationem: Poëmata: Commentarios & in Ariſtotelem, Theophraſtum: plurimos de Medicina tractatus: de Cauſis Ling. Latin. Teſtimonia de gente Scaligera: Exercitationum Exoticarum libb. 15. &c. Gloriæ cumulus purioris doctrinæ profeſſio fuit. Scævola *Elog. lib.* 1. Lipſ. *in Epiſtol.* Vander Linden *de Script. Medic.* Juſtus *in Chron. Medic.* Quenſtedt. *de patr. Doctor. &c. Hofm.*

Scaliger. Joſephus Filius, vir undequaque doctiſſimus, de quo Caſaubonus Præfamine Opuſculorum Scaligeri. Nihil eſt quod diſcere quiſque vellet quod ille docere non poſſet: nihil legerat (quid autem ille non legerat?) quod non ſtatim meminiſſet; nihil tam obſcurum aut abditum in ullo vetere Scriptore Græco, Latino, vel Hebræo, de quo interrogatus non ſtatim reſponderet. Hiſtorias omnium populorum, omnium ætatum, ſucceſſiones imperiorum, res Eccleſiæ veteris in numerato habebat; animalium, plantarum, metallorum, omniumq; rerum naturalium proprietates, differentias & appellationes, quam veteres, quam recentes tenebat; accuratè locorum

ſitus, provinciarum fines, & varias pro temporibus illarum diviſiones ad unguem callebat; nullam diſciplinarum ſcientiarumque graviorum reliquerat intactam, linguas tam multas tam exactè ſciebat, ut vel ſi hoc unum per totum vitæ ſpatium egiſſet, digna res miraculo potuerit videri; quam mirabilem loquelarum varietatem, ita Scriverius elegantiſſimè deſcripſit, ——*Eruditione*

Idumæus, Arabs, Syruſque & Indus;
Chaldæus ſimul, Æthiopſque civis;
Quemque Achæmenii ſuum vocarent,
Pelaſgus ſimul & ſimul Latinus,
Et Graius vetus & quotidianus;
Et Thuſcus ſimul & ſimul Britannus,
Et quod altera ſecula obſtupeſcant
Hiſpanus ſimul, & ſimul Batavus.

Adeo ut merito Adr. Tur. Ep. ad Jo. Meurſium eum appellet *Portentoſi ingenii juvenem.* De quo Jul. Cæſar Bulingerus Doctor Sorbonicus & in Piſanâ Academiâ Profeſſor, lib. 12. Hiſt. ſui Temp. *Sequutus eſt annus milleſimus ſexcenteſimus nonus Joſ. Scaligeri morte feralis: quo noſtra ætas neminem majori ad literas genio ingenioque tulit, & forte anteacta ſecula parem omni doctrinæ genere non habuerunt.*

Scamon Mitylenæus, lib. edidit de rerum inventione, qui citatur à Clem. Strom. 1. Item ab Athenæo, lib. 14. Aliquanto poſt legas apud eundem Σκάμωνα ἐν τοῖς περὶ εὑρημάτων. Sed priorem lectionem probat Suidas, cum ait: Σκάμων ὄνομα κύριον. Voſſ.

Scatinia lex, à *Scatinio* latore nomen accepit, quâ præpoſteræ Veneris uſus coercebatur. Juv. Sat. 2.

Quod ſi vexentur leges ac jura, citari
Ante omnes debet Scatinia.

Alii legunt *Scantinia.*

Scaurus, cognomen familiæ Romanæ. Propriè autem *Scaurus*, Græcè Σκαῦρος, qui talos pedum extantes habet porrectos. Unde Horatius, Serm. 1. Sat. 3.

——— *Scaurum pravis fultum male talis.*

Ubi vetus Schol. eum interpretatur, *qui talos diſtortos & diverſos habet.* Qui & Scambus eſt. Vet. Gloſſ. *Scaurus*: σκαμβὸς, σκελλὸς, στρεβλόπους. Ex hâc familiâ fuit Æmilius Scaurus, nobilis, at pauper, qui eloquentiâ ſuâ gloriam peperit. Conſul Ligures domuit, atque triumphavit: Cenſor viam Æmiliam ſtravit, pontem Æmilium fecit & carbonariam ob paupertatem exercuit. Scaurum filium ſuum, teſte Frontino, quòd in ſaltu Tridentino hoſti loco ceſſerat, in conſpectum ſuum venire vetuit; adoleſcens autem verecundiæ ignominiâ preſſus, mortem ſibi conſcivit. Plinius in Nat. Hiſt. dicit eum principem fuiſſe civitatis, & Marianarum rapinarum ſocium. Idem Plin. rurſum de eo: *Scaurus*, inquit, *à Vario Tribuno plebis repetundarum accuſatus, & abſolutus.* Salluſtius in Jugurthino: *Scaurus, homo nobilis, impiger, factioſus, audax, ſed vitia ſua callidè occultans, cum eſſet vir Conſularis, & in ſenatu princeps, ab eo mittitur ad Jugurtham orator, ut eum ab oppugnatione Cirtæ, & obſidione Adherbalis amoveret.*

Scaurus, alter ſuperioris fil. de cujus Ædilitate Plinius, lib. 34. cap. 7. *In M. Æmilii Scauri Ædilitate 3. millia ſignorum in ſcenâ tantum fuere temporario theatro.* Idem 36. 2. *Trecentas LX columnas M. Scauri Ædilitate ad ſcenam theatri temporarii, & vix uno menſe futuri in uſu viderunt portari ſilentio legum.* Idem cap. 15. ejuſdem libri: *Theatra duo juxta fecit ampliſſima è ligno cardinum ſingulorum verſatili ſuſpenſa libramento: in quibus utriſque antemeridiano ludorum ſpectaculo edito inter ſeſe averſis, ne invicem obſtreperent ſcenæ, & repente circumactis, ut contra ſtarent, poſtremo jam die, deſcendentibus tabulis, & cornibus inter ſe coeuntibus, faciebat amphitheatrum, & gladiatorum ſpectacula edebat, ipſum magis auctoratum pop. Romanum circumferens. Quid enim miretur quiſque in hoc primum? inventorem an inventum? artificem, an auctorem? auſum aliquem hoc excogitare, an ſuſcipere? parere, an jubere? Super omnia erit populi furor, ſedere auſi tam infidâ inſtabilique ſede. En hic eſt ille terrarum victor, & totius domitor orbis, qui gentes & regna dividet, jura externis mittit, Deorum quædam immortalium generi humano portio, in machinâ pendens, & ad periculum ſuum plaudens. Quæ vilitas animarum iſta, aut quæ querela de Camis! quantum mali potuit accidere? Hauriri urbes terræ hiatibus, publicus mortalium dolor eſt: ecce pop. Rom. univerſus, velut duobus navigiis impoſitus, binis cardinibus ſuſtinetur, & ſeipſum depugnantem ſpectat, periturus momento aliquo luxatis machinis,* &c.

Scaurus, Aurelius legatus, à Cimbris fuſo exercitu captus eſt, & cum ad conſilium ab his evocatus eos deterreret, ne Alpes tranſirent Italiam petituri, eò quòd diceret Romanos vinci minimè poſſe, à Bolo rege, feroci juvene, interfectus eſt. Livius.

Scaurus, qui & *Terentius Scaurus*, grammaticus. Capitolinus in Vero: *Audivit Scaurum grammaticum Latinum, Scauri filium, qui Grammaticus Adriani fuit.* Ejus mem. Gellius, lib. 11. cap. 15.

Mamercus Scaurus, inſignis nobilitate & orandis cauſis, vitâ probroſus, inquit Tacitus Annal. 6. De probroſâ ejus vitâ lege Senecam, lib. 4. de Benef. cap. 31. aut potius non lege impuritatem hominis & ἄῤῥητον μίξιν. Notat eum brevi ſtigmate Tertullianus de Pallio: *Dabo catharticum impuritati Scauri, & aleæ Curii, & vinolentiæ Antonii.* Sub Tiberio, etſi alio crimine periit, & familia Scaurorum in eo eſt extincta. Sen. Suaſ. 2.

Scinis, latro crudeliſſimus Corinthius, qui arbores complicabat, hiſque alligabat hominum brachia, ut in ſublime redeuntes lacerata membra diſcerperent. Prop. 3.

Arboreaſque cruces Scinis, & non hoſpita Graiis
Saxa, & curvatas in ſua fata trabes.

Pauſanias in Corinthiacis narrat ut Scinis flexis pinis alligarit homines, quibus in ſublime renitentibus, diſcerperentur. Tangit hiſtoriam quoque Stat. Theb. 12.

Non trucibus monſtris Scinin, infandumque dediſti
Cercyona, & ſævum vellet Scyrona creatum.

Ovid. lib. 8. Met. *Sinin* vocat:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus:
Qui potuit curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram latè ſparſuras corpora pinus.

Idem in Epiſt. 2.

Cum fuerit Scyron lectus, torviſque Procruſtes,
Et Sinis, & tauri miſtoque forma viri.

Idem in Ibin:

Quique trabes preſſas ab humo mittebat in auras,
Æquoris adſpectans hujus & hujus aquæ.

Legendus Plutarchus in Theſeo, & Alexandro. Sed apud eum legitur *Sinnis*, uti quoque apud Euripidem in Hippolyto.

Scipiadæ, patronymicum pro *Scipionibus*, Virg. Geo. 2.

Scipiadas duros bello.

Idem Æn. 6.

——— *Aut geminos duo fulmina belli,*
Scipiadas, cladem Libyæ.

Sil. lib. 7.

——— *Aut ubi nunc ſunt fulmina belli*
Scipiadæ.

Scipio Cornelius, à quo Scipionum gens patricia initium habuit, teſte Macrobio, patrem luminibus carentem pro bâculo regebat, quem *Scipionem* Grammatici vocant. P. Corn. *Scipio*, cum quo primùm Imperatore Annibal ſigna in Italiam contulit. Is cum multas eſſet in Hiſp. victorias conſecutus, reſque geſſiſſet memoratu dignas, demum in quodam prælio adverſus hoſtes inito, dum ſe offert, ubi plurimum periculi erat, ſubitò occiditur. Livius. Luculentum elogium de hoc Scip. perhibet V. Max. lib. 4. cap. 1. *Maxima ejus merita paribus ornamentis decorare conati ſunt. Voluerunt illi ſtatuas in Comitio, in roſtris, in Curiâ, in ipsâ denique Jovis Opt. Max. cellâ ponere. Voluerunt imaginem ejus triumphali ornatu indutam Capitolinis pulvinaribus applicare. Voluerunt ei continuò per omnes vitæ annos, conſulatum, perpetuamque dictaturam tribuere. Quorum ſibi nullum, neque plebiſcito, neque Senatuſconſulto decerni patiendo, penè tantum in recuſandis honoribus ſe geſſit quantum geſſerat in emerendis.* Sil. Ital. de eodem in fin. Bell. Pun. ſecundi:

Salve invicte parens, non conceſſure Quirino,
Laudibus ac meritis non conceſſure Camillo,
Nec vero cum te memorat de ſtirpe Deorum
Prolem Tarpeii mentitur Roma Tonantis.

Vide Dauſqu. ad Silium pag. 316.

Scipio Africanus, prioris fil. cujus vitam ac res geſtas C. Oppius, & L. Reginius literis mandavere. Puer certis diei horis ſecretum templi petere ſolebat, putabaturque apud vulgus cum Jove loqui. Annum agens 17. à patre in caſtra ductus eſt, principio belli Punici 2. Conſtatque jam tunc in congreſſu Annibalis primò circumventum ab hoſtibus ac ſauciatum patrem liberaſſe, teſte Livio & Plutarcho. Silius, lib. 4.

Tunc raptâ properè duris ex oſſibus haſtâ
Innixum cervice ferens, humeróque parentem
Emicat, attonitæ tanta ad ſpectacula turmæ
Tela tenent, cedituque loco Libys aſper & omnis
Latè cedit Iber; pietaſque inſignis & ætas
Belligeris fecit miranda ſilentia campis.

Idem lib. 6.

——*Fugiat Conſul manante cruore*
Scipio, & ad ſocios nati cervice vehatur.

Florus 2. 6. *Niſi protectum patrem prætextatus admodum filius ab ipsâ morte rapuiſſet.* Stat. Silv. 3. 3.

Quique tener ſævis genitorem Scipio Pœnis
Abſtulit & Lydi pietas termeraria Lauſi.

Cicero in Bruto: Ipſum Scipionem accepimus non infantem fuiſſe. Filius quidem ejus, is qui minorem hunc Scipionem à Paulo adoptavit, ſi corpore valuiſſet, imprimis habitus eſſet diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græcè ſcripta dulciſſimè. Deinde in Hiſpaniâ cum Carthaginenſes viciſſet, novamque Carthaginem cepiſſet, in Africam trajecit; ubi victo Annibale Carthaginem vectigalem reddidit. Livius. De hoc Sen. de Conſ. *Scipionis filiæ ex ærario dotem acceperunt: quia nihil illis reliquerat Pater. Æquum mehercules erat Pop. Romanum tributum Scipioni ſemel conferre, cum à Carthagine ſemper exigeret.* Quod vereor, ut incuriosè & falsò dicat. Nam habuit ille quidem duas filias, ſed quas Pater ipſe, non ſenatus, elocavit, alteram P. Scipioni Naſicæ, alteram T. Sempronio Graccho. Varii tradunt, & Livius diffusè lib. 38. Etſi quidam de unâ aliter, & patre mortuo nupſiſſe. Sed nemo tamen hoc quod hic Seneca: nec de eximia paupertate ejus viri eſt lectum. Quid ergo eſt? In nomine error, & *Cn. Scipionis* eſt, patrui Africani, quod huic ivit adſcriptum. Val. lib. 4. *Cum ſecundo bello Punico Cn. Scipio ex Hiſpaniâ Senatui ſcripſiſſet, ut ſibi ſucceſſor mitteretur, quia filiam virginem adultæ jam ætatis haberet, neque ei ſine ſe. dos expediri poſſet: Senatus patris partes ſibi ſumpſit, ac puellam nuptui dedit.* Hoc ipſum, de eodem iſto, Jo. Zonaras: ut duplex error Senecæ videatur & in homine, & in numero, qui ex unâ duas fecit. Pergit Seneca, ac dotem iſtam *Æs grave* vocat. Summam tamen non exprimit, uti nec Nat. Qu. lib. 1. cap. ult. ubi ſic ſcribit: *An tu exiſtimas Scipionis filias ex auro nitidum ſpeculum habuiſſe, cum illis dos fuiſſet æs grave?* Valerius fecit. *Et dotis modus*, inquit, *quadraginta millia æris fuit.* Lipſ.

Scipio Æmilianus, qui & *Africanus Minor* ab Africani majoris filio adoptatus (filius enim erat L. Æmilii Pauli) Carthaginem & Numantiam, duas urbes pop. Romano inimiciſſimas evertit: tandem immaturâ ætate domi ſuæ dormiens interfectus eſt; non ſine ſuſpicione dolo id Gracchorum factum. Liv.

Lucius *Scipio* Aſiaticus, devicto Antiocho repetundarum accuſatus, cum à Senatus judicio, timeret, Tribunos plebis appellavit, tametſi Gracchum, qui tum eum magiſtratum gerebat, inimiciſſimum eſſe ſibi cognoſceret, ac infenſiſſimum. Nec ſpe falſus eſt. Prohibuit enim Gracchus, ne in carcerem & vincula traheretur. Eutropius. Plin. in Præfat. ad Nat. Hiſt. L. *Scipio Aſiaticus, cum Tribunos appellaret, inter quos erat Gracchus: hoc atteſtabatur, ſe vel inimico judici approbari poſſe.*

Scipio Naſica, Scipionis, qui unà cum fratre in Hiſp. cecidit, filius, à ſenatu vir optimus judicatus; Matrem Deûm tunc primum advectam, apudque virum optimum ex oraculo divertentem hoſpitio excepit. Cum adverſus auſpicia conſulem ſe à Graccho nominatum comperiſſet, magiſtratu ſe abdicavit. Cenſor ſtatuas, quas ſibi Conſul quiſque in foro per ambitionem ponebat, ſuſtulit. Conſul Delminium Dalmatiæ urbem ſuperavit. Imperatoris nomen à militibus, & à ſenatu oblatum triumphum recuſavit. Eloquentiâ primus, juriſconſultiſſimus, ingenio ſapientiſſimus fuit, unde *Corculum* dictus, teſte Cæcilio. Plura de eo Livius. Scipio item qui Serapio cognominabatur, propter ſimilitudinem Suarii cujuſdam negotiatoris: ob id erat in Tribunatu plebeis admodum gratus, dignuſque Africanorum familiâ: nec erat in bonis funeris impenſa: aſſes ergo contulit populus, ac funus elocavit, quaque præferebatur, flores è proſpectu omni ſparſit. Hanc hiſtoriam habes apud Plinium conſcriptorem, lib. 21. cap. 3. *Scipio* Africani fil. ponitur inter eos apud Val. Max. qui à parentibus claris degeneraverunt. Inter eruditos tamen à Cicerone in Bruto his verbis deſcribitur: *Scipio Africanus filium habuit illum, qui minorem Scipionem à Paulo adoptavit: qui ſi corpore valuiſſet, in primis eſſet habitus diſertus. Indicant tum oratiunculæ, tum hiſtoria quædam Græca ſcripta de Caſſina.* Hæc ille. Plutarchus in Africano, nihil de eo ſe compertum habere dicit, niſi eum Præturam geſſiſſe, & in eâ conſequendâ, à Circeio patris ſcribâ, adjutum fuiſſe. Hic Scipio Romæ primus aquâ horas diviſit æque noctium ac dierum, an U. C. 595.

Scipio, Pompeii M. ſocer, poſt bellum Pharſalicum inter Pompeianos bellum refoventes, in Africam ſe recepit cum exercitu & Catone, Jubâ etiam rege adſcito. Qui primo feliciter adverſus Cæſarianos pugnans, victus tandem cum exercitu occubuit. *Scipionem*, cognomento *Salutationem*, è Corneliorum familiâ, alioquin virum deſpectiſſimum, inter præliandum in Africâ, perinde ac exercitus ducem Cæſar præpoſuit: quod cognoſceret adverſarios vetuſto quodam confidere vaticinio, ut ſemper in Africâ vincere fatale Scipionum generi foret. Plut. in Cæſare.

Sciron, latro fuit, cujus oſſa quum in mare cecidiſſent, in ſcopulos converſa feruntur, quæ adhuc *Scironia ſaxa* vocantur. Ovid. Met. 7.

Tutus ad Alcathoen Lelegeia mœnia limes
Compoſito Scirone patet: ſparſiſque latronis
Terra negat ſedem, ſedem negat oſſibus unda.
Quæ jactata diu fertur duraſſe vetuſtas
In ſcopulos, ſcopulis nomen Scironis inhæret.

Filius fuit Canethi & Heniocles. Locum in Megara habitavit, quem dixerunt *Petras Scironidas*. Viatores ſpoliatos præcipites agebat. Alii tradunt hoſpitibus jejunare coactis, panem pedibus offerre conſueviſſe: & apprehendentes, calcibus in mare de præcipitio deturbare. Megarenſes ſcribunt, bonum virum fuiſſe: & ejus filiam Endeidem Æaco Jovis filio nupſiſſe: & ex his natos eſſe Peleum & Telamonem. Hunc Theſeus interfecit. Ovid. Ep. 2.

Cum fuerit lectus Sciron, torvuſque Procruſtes.

Ubi alii *Scyron*. Propert. 3. 16.

Nec tamen eſt quiſquam ſacros qui lædat amantes,
Scironis mediâ ſit licet ille viâ.

Scopas, inſignis marmoris ſcalpendi artifex unus ex iis qui Mauſoleum cælaverunt. Plin. Horat. Car. 4. Od. 8.

Quas aut Parrhaſius protulit aut Scopas:
Hic ſaxo, liquidis ille coloribus.

Scorpius, ſeu *Scorpio*, unum ex XII Zodiaci ſignis, quod ♏ Sole ſubitur pridie Idus Octobris. Oritur autem eodem tempore, quo Orion occidit. Qui Aſtronomicum poeticum conſcripſerunt, hunc eum volunt fuiſſe Scorpium, qui Orionem interemit, cum ille juvenili robore ferox, nullam eſſe feram jactaſſet, quam ipſe conficere non poſſet. Quam hominis jactantiam ægerrimè ferens Tellus, in perniciem ejus Scorpium protulit, qui infixo aculeo eum interemit. Hunc autem Scorpium a Jove ideo inter aſtra relatum volunt, uti mortalibus documento eſſet, ne ſuis plus æquo viribus fiderent. Hyginus, lib. 2. de Sign. cœl. Ampelius tamen ſcribit, quod Diana Scorpium, ejus juſſu, in monte inſulæ Chiûs Pelennæo ad Orionis perniciem natum, illi Deam inter venandum ſtuprare conanti ipſa ſuppoſuerit, quo vitâ privaretur. Quod etiam oſtendit Nicander in Theriacis:

Τὸν ῥ' ἐλαλίηρτα κόρη Τιτηνὶς ἀνῆκε
Σκορπίον ἐκ κενεῶνος τεθηγμένον, ἦμος ἐπῆγε
Βοιωτῷ τεύχεσι κακὸν μόρον Ὠαρίωνι,
Ἀλφάντων ὅτε μαρνὸ θεὴς ἐδράξατο πάτλου.
Αὐτὰρ ὄγε ζιζανίοιο χυτὸ σφυρὸν ἤλασεν ἰχνὺς
Σκέρπος ἀπροΐδης, ὀλίγῳ ὑπὸ λαῖτ' ὀκλάσας.
Τῶδε πέρας θέσκελον ἐν ἀσφάσιν ἀπλανὲς αὖτως
Οἷα κυνηλατέοντος ἀείδελον ἐσέρεικε).

Hujus ſigni mem. Virgil. Georg. 1.

———*Ipſe tibi jam brachia contrahit ardens*
Scorpius, & cœli juſtâ plus parte relinquit.

Ovid. Met. 2.

Sævaque circuitu curvantem brachia longo
Scorpion, atque aliter curvantem brachia Cancrum.

Scribonius Largus, claruit unà cum Caſſio; (cujus ſuperſunt de Animalibus problemata medica) Ejus extat liber de medicamentorum compoſitione. Ætatem utriuſque oſtendit, quod Scribonius codicis meminit, quem ab Atimeto, Caſſii ſervo, ac Cæſaris Tiberii legato acceperit. Scribonii etiam mentionem facit Galenus in libris περὶ πόσεως, & alibi.

Scylax, tres fuere Scylaces Caryandenſes. Antiquiſſimus eſt qui ſub Dario Hyſtaſpis filio floruit, alter Darii Nothi; tertius vero ætate Polybii. Vide If. Voſſium ad Scylacis Caryandei Periplum. Quanquam certiſſimis argumentis evinci poteſt, Periplum iſtum, qui Scylacis Caryandenſis nomen præ ſe fert, quemque adoleſcens admodum recudendum curavit vir doctiſſimus prædictus, cujuſvis potius eſſe quam Scylacis, ut in ſecundis curis ſe clariùs docturum promittit, Obſervat. ad Melam, pag. 83.

Scropha Tremellius, Varroni de R. R. lib. 2. cap. 4. primùm appellatus eſt *Scropha*, quòd Quæſtor cum eſſet, Licinio Nervæ Prætori in Macedoniâ provinciâ relictus, qui præeſſet exercitui, dum prætor reduret, hoſtes arbitrati occaſionem ſe habere victoriæ, impreſſionem facere cœperunt in caſtra, Tremellius vero cum hortaretur milites, ut caperent arma, ac exirent contra: dixit celeriter ſe illos, ut Scropha porcos, dejecturum: idque fecit. Nam eo prælio hoſtes ita fudit, fugavitque, ut eo Nerva prætor Imperator ſit appellatus, & ipſe cognomen invenerit, ut diceretur *Scropha*. Verum Macrob. Sat. 1. cognominis hujus rationem aliam affert. *Tremellius Scropha*, inquit, *cum familiâ atque liberis in villâ erat. Servi ejus quum de vicino Scropha erraret, ſurreptam conficiunt. Vicinus advocatis cu-*

ſtodibus omnia circumvenit, ne quà efferri poſſit; iſque ad Dominum appellat reſtitui ſibi pecudem. Tremellius, qui ex villico rem comperiſſet, Scrophæ cadaver ſub centonibus collocat, ſuper quos uxor cubabat. Quæſtionem vicino permittit, quum ventum eſt ad cubiculum, verba jurationis concipit, nullam eſſe in villâ ſuâ ſcropham, niſi iſtam, inquit, quæ in centonibus jacet, lectulum oſtendens. Ea facetiſſima juratio Tremellio Scrophæ cognomentum dedit.

Scylla, filia Niſi regis Megarenſium, quæ Minois paterni hoſtis amore capta, ut illum beneficio aliquo demereret, patrem purpureo capillo, in quo ſitum erat regni totius fatum, ſpoliavit, eumque hoſti obtulit, tanquam futuræ conjugis dotem. Verum cum ſe ab illo ſperni videret, doloris impatientiâ in Cirim avem commutata eſt. Vide Fab. apud Ovid. Met. 8. Prop. lib. 3.

Tuque ô Minoâ venundata Scylla figurâ,
Tondens purpureâ regna paterna comâ.

Idem lib. 4. permiſcens duas fabulas Scyllæ Niſi, & Scyllæ Phorci:

Quid mirum in patrios Scyllam ſæviſſe capillos,
Candidaque in ſævos inguine verſa canes?

Virgil. Ecl. 6.

Quid loquar aut Scyllam Niſi, quam fama ſecuta eſt
Candida ſuccinctam latrantibus inguina monſtris.

Ovid. Faſt. 4.

Et vos Niſæi naufraga monſtra canes.

Idem Triſt. lib. 2.

Impia nec tragicos tetigiſſet Scylla cothurnos,
Ni patrium crimen diſſecuiſſet amor.

Idem 3. Amor. Eleg. 11.

Per nos Scylla patri canos furata capillos
Pube premit rabidos inguinibuſque canes.

Vide *Niſus*.

Scylla, Phorci filia, quæ cum mutuo Glauci amore teneretur, indignata Circe, quæ Glaucum miſerè deperibat, Scyllam ſibi ab illo præferri, fontem, in quo illa lavari ſolebat, noxiis herbis veneficiſque infecit. Cujus rei illa ignara, cum lavandi gratiâ fontem ingreſſa eſſet, videt inferiorem corporis partem in caninos rictus eſſe commutata: deformitatem tantoperè exhorruit, ut ſe ſtatim in vicinum præcipitaverit fretum, ubi & in ſaxum mutata fingitur, Charybdi ex adverſo objectum, præternavigantibus vehementer periculoſum. Ovid. Met. lib. 4. & 14. Porro Siculum fretum, quia ſcopuloſum & anguſtum eſt, tanto fervet æſtu, ut fluctus inter ſe concurrentes, ſcopuliſque illiſi quendam qu. latratum referant. Hinc fingitur Scylla à pube canibus & lupis ſuccincta, quam in freto ſcopulum eſſe conſtat. Grammatici à σκύλλω deducunt; unde Virg. Eccl. 6. ait *Scyllam, Dulichias vexaſſe rates. Scylla* autem Punicè סקול *ſcol*, eſt *exitium*, & *lethale infortunium*; quo ſenſu Græcum Σκύλλω uſurpatur ab Helleniſtis. Scylla vero cur inde appelletur nemini non eſt obvium. Bochartus. Lucret. lib. 5.

Aut rapidis canibus ſuccinctas ſemimarinis
Corporibus Scyllas.———

Catullus in Ciri:

Illum Scylla rapax canibus ſuccincta Moloſſis.

Seneca in Medea:

Quid? cum Siculi virgo Pelori
Rabidos utero ſuccincta canes
Omnes pariter ſolvit hiatus.

Ovid. in Ep. Medeæ:

Aut nos Scylla rapax canibus miſiſſet edendos,
Debuit ingratis Scylla nocere viris.

Idem Amor. 2. 16.

Necquæ virgineo portenta ſub inguine latrant,
Nec timeam veſtros, curva Malea, ſinus.

Catullus:

Quæ Syrtes, quæ Scylla vorax, quæ vaſta Charybdis.

Propert. lib. 4.

Nec Scyllæ ſævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta ſerperet undas,
Nec violenta ſuo conſumpſit more Charybdis.

Virgil. Æn. 3.

At Scyllam cæcis cohibet ſpelunca latebris
Ora exertantem, & naves in ſaxa trahentem.

Propert. lib. 2.

Crede mihi, nobis miteſcet Scylla, nec unquam
Alternante vorans vaſta Charybdis aquâ.

Hinc *Scyllæus*. Virgil. Æn. 1.

Vos & Scyllæam rabiem, penituſque ſonantes
Accêſtis ſcopulos.

Scyllias, Herodot. lib. 8. vir quidam Scyoneus, omnium ſuâ tempeſtate hominum optimus urinator, qui etiam in naufragio ad Pelium facto, multam pecuniam Perſis ſervavit, multa & ſibi lucratus eſt. Ad Græcos tranſire in animo habens, cum ex Aphetis mare ſubiiſſet, non prius emerſiſſe dicitur, quam ad Artemiſium prevenit, 80 fere maris ſtadia emenſus. Hunc Pauſanias *Scyllim* vocat, de quo inquit: Scyllis Scyoneus cum Cyane filiâ, claſſis Perſicæ quâ Xerxes Græciæ bellum intulerat, anchoras natando, urinandoque præcidit ad Pelium montem, & Sepiada Magneſiæ: quibus ſignum in Apollinis templo poſitum, ab Amphictyonibus, quod erat commune Græciæ concilium, & à Nerone Imp. Romam tranſlatum.

Scylurus, vel potius *Scilurus*, vir, qui (ut Plut. auctor eſt) cum relictis moribus filiis 80. diem eſſet obiturus, haſtilium faſcem cuique obtendens, ut illum confringeret, jubebat. Id autem ſingulis ſe poſſe negantibus, ipſe ſingulatim educta haſtilia omnia facilè confregit: ita docens illos, ubi unà eſſe perſeverarent, firmos ac potentes fore; imbecilles autem, ſi ſepararentur, ac diſſiderent.

Scymnus Chius compluribus libris orbem deſcripſit. Steph. in Πάρος. Mem. quoque Apollonii Schol. in lib. 4. his verbis Σκύμνος δὲ ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ τῆς Εὐρώπης. Ubi Holſtenius: Hic librorum numerus perſpicue falſus, neque enim Scymni Chii περιήγησις in libros diviſa fuit, tantum abeſt ut de ſolâ Europâ ſedecim libros ſcripſerit; extat enim nunc magna ejus opuſculi pars, quæ hactenus ſub falſo Marciani Heracleotæ nomine delituit. In MS. fuerat ἐν τοῖς περὶ Εὐρώπης, ſicuti pag. præcedenti ἐν τοῖς περὶ Ἀσίας inde imperiti Librarii fecere ἐν τῇ 15. pro ἐν τοῖς, quod deinde voce expansâ editum ἐν τῇ ἑκκαιδεκάτῃ. Neque minus corrupta ſunt quæ ex Scymno hoc de Istri curſu idem affert Schol. Nam pro illo ἀπὸ ἐρήμων φέρεσθαι ἡ Ἶστρον ſcribendum ἀπὸ ἑσπέρου. quod ſequentia Callimachi verba evincunt, quæ Ripæos montes ad ortum ponunt, contra ac Scymnus, cujus hæc ſunt verba de Iſtro: κατέρχεται ἀπὸ τῆς Ἑσπερίου τόπων. De ejus ætate profundum ſilentium apud auctores.

Scyphius, vocari traditur primus ille equus qui natus eſt è Neptuni ſemine in ſaxo dormientis, atque ideo *Petræi* dicti. Pindari Scholiaſtes enarrans quorſum Petræus appelletur Neptunus Pythiâ quartâ: Ἐπίθετον Ποσειδῶνος ὁ πετραῖος· φασὶ γὰρ αὐτὸν ἀγῶνα διαπεθεῖναι τῷ πετραίῳ Ποσειδῶνι, ὅτε ἀπὸ τῆς πέτρας ὀξεπήδησεν ὁ πρῶτος ἵππος. Et paulo ante: Ἐπὶ τινος πέτρας κοιμηθεὶς ἀπαιρεμάτου, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἀναθορὼν ἡ Γῆ, ἀνέδωκεν ἵππον πρῶτον, ὃν ἐκάλεσαν Σκύφιον. Nempe Pœnis (unde hæc fabula) שקיף *Sciph*, eſt *petra*, quomodo Chaldæis etiam ac Syris. Bochart.

Scythinus Teius, Hiſtoricus. Athen. lib. 11. Etiam Iambos feciſſe ex Diogene Laertio diſcimus in Heraclito, & Stephano in Τέως. Etiam ἐν τῷ Σκυθίνου περὶ φύσεως quædam adfert Stobæus in Eclogis Phyſicis, lib. 1. cap. 11.

Sebaſtici, unum genus diſcipulorum Pythagoræ, ſic dicti quod ἐν τοῖς σεβασμίοις i. e. *rebus cultu ac veneratione dignis, ſive divinis verſarentur*. Verbum autem σέβεσθαι in Pythagoræ Scholis uſitatiſſimum fuit. Sic in Aureis ejus Carminibus. Σέβου ὅρκον, & Σέβε θεμίονας. Et in principio *Sacri Sermonis* apud Laertium. Ὦ παῖ ἀλλὰ σέβεσθαι. Σεβασμοῖς vero opponebantur Πολιτικοὶ, i. e. *in Resp. adminiſtratione occupati*, & Μαθηματικοὶ h. e. *profitentes ſcientiam menſurarum & ſiderum*. Legendus Interpres Theocriti.

Seches, Heſychius: Σεχὲς τὸ Ἑρμῆ ἀγὸν· Βαβυλώνιοι. Vide Voſſ. de Idol. lib. 2. cap. 22.

Seculares ludi, in honorem Apollinis & Dianæ inſtituti; fiebant autem centeſimo quoque anno, præcone per compita clamante: *Venite ad ludos, quos nemo mortalium vidit, neque viſurus eſt*. Hos inſtituit Valer. Publicola ob exactos reges. Varro de ſcenicis originibus lib. 1. ſcriptum reliquit, cum multa fierent portenta, ac tandem murus turriſque inter portam Collinam & Gabiuſam eſſent de Cœlo tacta, atque eà de causâ Decemviri inſpexiſſent Sibyllinos libros renunciaſſe, ut Diti patri & Proſerpinæ Tarentini ludi fierent in Campo Martio 3. noctibus, & hoſtiæ immolarentur furvæ, & ludi centeſimo quoque anno celebrarentur. T. Livius. lib. 136. *Eodem anno ludos Seculares Cæſar ingenti apparatu fecit, quos centeſimo quoque anno (is enim terminus ſeculi) fieri mos eſt*. Sunt contra alii qui ſeculum ſtatuunt ambitum annorum centum & decem, & proinde factos Seculares ludos centeſimo & decimo anno vertente, ineunte centeſimo undecimo, quo tempore annus in Solem, luſtrum in annum, Periodus in luſtrum conveniret, ut Joſ. Scal. ſcribit. Iſtam ſententiam confirmare videtur Horatius in Carmine ſuo, quod *Seculare* appellat, his verbis:

Certus undenos deciès per annos
Orbi ut cantus referatque ludos
Ter die claro, totieſque gratâ
Nocte frequentes.

Hos ludos celebravit Philippus Imp. an. poſt U. C. 1000. In quibus fuerunt elephanti 30. alces 10. tigres 10. leones manſueti 40. leopardi manſueti 30. hyænæ 10. gladiatorum fiſcalium 2000. hippopotami quoque, rhinocerotes, arctoleontes, camelopardi, onagri, & equi feri.

Secundus, Sophiſta Athenienſis, quem aliqui *Epithyram* vocant, quòd Architecti fil. fuerit; multæ quidem doctrinæ, mediocris eloquentiæ, æqualis, æmuluſque Herodis Attici; ex quo Herodes illud Heſiodi elegantì mutatione in eum cavillatus eſt:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει, καὶ τέκτονι τέκτων.

Qui nihilominus ſenem poſtea morientem, & epicedio, & lachrymis honoravit. Ex Philoſtrato.

Sejanus, vir magnæ potentiæ apud Rom. temp. Tib. Cæſ. *Genitus Vulſiniis*, teſte Tacito, lib. 4. An ideo acutè & non ſine morſu Juven. Sat. 10.

——*Idem populus ſi Nurtia Thuſce*
Faviſſet, ſi appreſſa foret ſecura ſenectus
Principis, hâc ipsâ Sejanum diceret horâ
Auguſtum.

Sequitur apud Tac. Patre Sejo Strabone equite Rom. Qui & ipſe prætoriis cohortibus præfuit, ſed in Ægypti adminiſtrationem miſſo, ſolus deinde filius. Ob hæc officia attollit magnifico elogio Velleius, lib. altero. *Sejanus Ælius principe Equeſtris ordinis patre natus, materno vero genere clariſſimus, veteresque & honoribus inſignes complexus familias.* Pergit Tac. Et primâ juventâ C. Cæſarem D. Auguſti nepotem ſectatus non ſine rumore Apicio diviti & prodigo ſtuprum venum dediſſe. Mox Tiberium variis artibus devinxit adeo, ut obſcurum adverſus alios ſibi, uni incautum intectumque efficeret, non tam ſolertiâ, (quippe iiſdem artibus victus eſt) quàm Deum irâ in Remp. Rom. cujus pari exitio viguit, cecidit; Corpus illi laborum tolerans, animus audax, ſui obtegens, in alios criminator, juxta adulationem & ſuperbiam palam compoſitus pudor, intus ſumma apiſcendi libido, &c. Neque Senatorio ambitu abſtinebat, clientes ſuos honoribus aut provinciis ornando facili Tiberio, atque ita prono, ut *Socium laborum*, non modo in ſermonibus, ſed apud patres & pop. celebraret. Ubique per Theatra & fora effigies ejus, interque principia legionum fineret. Hæc Tacitus: ubi per τὸ *cole* cultum divinum ſig. quem Sejani ſtatuis exhibitum fuiſſe diſertè teſtatur Dio, lib. 58. Καὶ τέλος καὶ ἐς εἰκόνα αὐτοῦ, ὥσπερ καὶ ἐς τὸ Τιβερίου ἔθυον. Unde Juven. ubi ſupra:

Ardet adoratum populo caput & crepat ingens
Sejanus.——

Sinebat hæc quidem Tiberius, ſed invitus, ut ex Suetonio colligas. Tiber. cap. 48. *Quædam munera Syriacis legionibus largitus eſt, quod ſolæ nullam Sejani imaginem inter ſigna coluiſſent.* De ruinâ ejus Dio conſulendus. Breviter Seneca: *Quo die illum ſenatus deduxerat, populus in fruſta diviſit.*

C. *Seius*, dominus equi illius, unde eſt proverbium in infelices & calamitoſos, à M. Antonio, qui poſtea Triumvir fuit tempore belli Civilis, quum præeſſet Italiæ, miſerando ſupplicio affectus eſt. Gellius 3. 9. Vide Eraſmum in *Equus Sejanus*.

Seleucus Nicanor, Syriam occupavit, & reg. in eâ an. 31. Is tranſtulit Judæos in eas urbes, quas extruxerat, jus eis & municipalem ordinem cum Græcis æqualem tribuens.

Seleucus Emeſenus Grammaticus, Suidâ teſte, compoſuit Parthicorum libros duos. Alius Alexandrinus Grammaticus, cognomento *Homericus*, quem in omnes pene Poetas commentatum eſſe ait Suidas. Alius eſt *Seleucus* Babylonius, cujus mentionem facit Strabo, lib. 1. Alius denique *Seleucus* ὁ Ῥητόρικος, de quo Porph. lib. 2. περὶ ἀποχῆς.

Seleucus, unus ex principibus Alexandri, qui poſt Alexandri mortem primus in Syriâ regnavit, anno 20. de quo Appianus in Syriacis.

Semele, Cadmi Thebarum regis filia, ex quâ Jupiter Bacchum genuit. Prop. lib. 2.

Narrabis Semele quo ſit formoſa periclo.

Stat. Theb. 2.

Et tunc forte dies noto ſignata Tonantis
Fulmine, præruptî cum te tener Evie, partus
Tranſmiſere patri. Tyriis ea cauſa colonis
Inſomnem ludo certatim educere noctem
Suaſerat, effuſi paſſim per tecta, per agros
Serta inter, vacuoſque mero crateras anhelum
Proflabant ſub luce Deum, tum plurima buxus
Æraque taurinos ſonitu vincentia pulſus.

Ubi Scholiaſtes priſcus (notante Barthio:) Annum feſtum ejus diei, quâ Semelen adiit, ut Junonem Jupiter, ex voto ipſius; itaque ut mortalem interemit; quæ fabulæ in cæremoniam ſunt tranſlatæ, poſtquam Bacchus, magnis malis Græciæ illatis, pro Deo tandem cultum obtinuit. Notum autem fulmen vocat Papinius, quòd ejus effectus antea non fuerat tam cognitus. Si enim notum habuiſſet Jovis fulminatoris morem Semele, utique non periiſſet optato ejus concubitu. Et poteſt, ut hoc dixerit Poeta propter Sororum Semeles improbitatem, quæ eâ extinctâ ſparſerunt rumorem, fulminatam fuiſſe quod cum neſcio quo conſuetudinem ſtupri habens, Jovis jactaſſet amorem. Euripides Bacchis:

Ὃς ἐκπυρῶν λαμπάσι κεραυνίαις
Σὺν μητρὶ Διὸς ὅτι γάμος ἐφάνη.

Apollodorus. Ἀπέθανεν ἡ Σεμέλης, αἱ λοιπαὶ Κάδμου θυγατέρες διήνεγκαν λόγον συνδυπλάζ ὅτι τῷ τινι Σεμέλῃ καταφιλόσωσεν Διός, καὶ διὰ τοῦτο ἐκεραυνώθη. Senum autem mentium partum effudit vi Tonantis ignis exſtincta Semele. Idem Apollodorus: Ζεὺς ἡ μὴ φωράμενος ἀναιδόσαι, ἐκτιλίνει εἰς τὸν θάλαμον αὐτῆς ἐφ' ἅρματος, ἀστραπᾶς ὑμᾶ καὶ βροντᾶς καὶ κεραυνὸν ἵησιν. Σεμέλης ἡ διὰ τ φόβον ἁλιπόσης ἐξαμωσιαῖον βρέφος ἐξαμβλωθὲν ἐκ τῆ πυρὸς ἅρπασας ἐνέρραψε τῷ μηρῷ. Diodorus ſic: Τῷ ἡ Σεμέλῃ οὐκ ὑπομείναᾳ τὸ μέγεθος τ πειράσιας, τελουπῆσαι, καὶ τὸ βρέφος ἐκπρῶσαι σὺ τῆ καθήκοντος χρόνε. Qui etiam tertium nobis Bacchi partum narrat, & ex cauſis argumentiſque Phyſicis enarrat. Quomodo διφυῆ ac τεῖρονον junctim vocat Orpheus. Pulchre de eâ re Nemeſianus:

——*Quis non cecinit Semelen, ignemque jugalem*
Lethalemque ſimul novit de pellicis aſtu.
Quis magno recreata tacet cunabula Baccho?
Ut pater omnipotens maternos reddere menſes
Dignatus, juſti complerit tempora partûs.

Hæc Barthius, qui plura de Semeles feſto collexit, Animadverſ. in Stat. pag. 291. Nugatur vero Auctor Etymologi cum ſcribit: Σεμέλη, ἀπὸ τὸ σέλας μίλειν, ἤγουν φερνίζειν. Δία γὰρ ἠπάτησε μὴ ἀστράπτων καὶ βροντῶν συγγενέσθαι αὐτῇ, ἀ ῥωμαῖοι καὶ κεραυνοβόησις, ἐσπίθη τὰ μέλη, ἐντεῦθεν Σεμέλη. Nonnus, lib. 8.

Καὶ γάμος ἦν Σεμέλης πυριφόρος, ἧς ἐνὶ θεσμῷ
Πυρχαίῃ καὶ πόμβον ἐδήκατο παῖδα Ἐριννύς. κρίνων *Pellicem* vocat Papin. Theb. 7. eique *artem* tribuit, hoc eſt *dolum*. Lucianus ſic narrat: Τὴν μὲ γὰρ Σεμέλην ἀπατῆσαι φησὶ ἡ Ἥρα, οἶδα γὰρ ὡς ζηλότυπός ὅτι, πείσει αὐτὴν αἰτῆσαι τὸν Διὸς μετὰ βροντῆς καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. Ὡς ἡ ἐπείσθη, καὶ ἦκεν ἔχων καὶ τ κεραυνὸν ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ Σεμέλη μὲ διαφθείρεται ὑπὸ τῆ πυρός. Merita autem tam dirum finem ſcelere erat Semele, quæ nimirum cor Liberi Jovi bibendum dederat. Hyginus, cap. 167. *Liber Jovis & Proſerpinæ filius à Titanis eſt diſtractus. Cujus cor contritum Jovi Semele dedit in potione. Ex eo prægnans cum eſſet facta, Juno in Beroen, nutricem Semeles, ſe commutavit & ait: Alumna, pete à Jove, ut ſic ad te veniat, quemadmodum ad Junonem, ut ſcias quæ voluptas eſt cum Deo concumbere. Illa per fraudem inſtigata petit à Jove & fulmine eſt icta.* Vide Barthium ad Theb. 7. pag. 672, 673.

Semeronius Babylonius Perſa hiſtoricus, citatur ab Alexandrini Chronici auctore, pag. 81.

Semiramis, Aſſyriorum regina, Nini regis uxor, ut quidam volunt, quæ poſt viri obitum, quòd intelligeret Aſſyrios gravatè mulieris imperium paſſuros, diſſimulato illius obitu, perſonam ejus aſſumpſit, donec filius Ninus adoleſceret, regnoque adminiſtrando, idoneus fieret. Juſtinus. Conon apud Photium Narrat. 9. tradit Semiramin non uxorem Nini ſed filiam fuiſſe. Ait præterea Juſtinus illam, concubitum cum à filio petiſſet, ab eodem interfectam. Conon vero longè aliter. Scribit enim cum imprudens & ignara cum filio coiiſſet, re cognitâ eidem nupſiſſe, & ex eo tempore licitum ſemper fuiſſe Perſis commiſceri matribus. Hæc tanto libidinis ardore æſtuaſſe dicitur, ut poſt mariti mortem, non admiſerit ſolum, ſed etiam provocaverit ad Venerem pleroſque ex ſuis militibus, qui formâ eſſent elegantiore, quos poſtea crudeliter necabat. Et quod omnium longè turpiſſimum eſt, equum ab eâ adamatum, uſque ad coitum, Juba teſtis eſt apud Plinium. Fuit & iracundiâ tam vehementi, ut ei circa cultum corporis occupatæ, quum nunciatum eſſet Babylonem defeciſſe, æſtuans alterâ parte incompta ad eam expugnandam cucurrerit. Juvenalis:

Quod nec in Aſſyria pharetrata Semiramis urbe,
Maſta nec Actiacâ fecit Cleopatra carinâ.

Ovidius, Amor. 1.

Qualiter in thalamos formoſa Semiramis iſſe
Dicitur, & multis Lais amata procis.

Hæc *Rhea* dicebatur. Cedrenus: Ταύτην καὶ Ῥέαν ὠνόμασε, ὡς ἐν ῥωμαίοις καὶ ὄζοσία καὶ ἀφροδίλλοντι φύσῳ τῆ ἀνθρώπων ἀρχῆς. Semiramis autem ſecundum nonnullos Aſcalonita fuit, quæ quarto loco apud Babyloniam annis 40. regnavit. Hæc antecedit militiâ, triumphis, divitiis, victoriis omnes mortales. Ipſam urbem Babylonem maximam ex oppido fecit,

fecit, ut magis dici possit illam ædificasse, quam ampliasse. Vide *Babylon*. Cum expiravit, in columbam versa est: ideo abstinent Syri ab his avibus. Tibul. 1. 7.

Quid referam ut volitet crebras intacta per urbes
Alba Palæstino sancta columba Syro.

Capello quidem *Semiramis* non est *columba*; sed Hebraicè *Semi-ram*, h. e. *nomen meum est altum*. At vero quia Hesychius ait: Σεμίραμις ὄρνεον Ἕλλησι, ideo Bochartus vocem conflatam ex duabus Arabicis putat סרי *Sera*, sc. & הרמא *hemam*, quarum illa *montem*, hæc *columbam* sonat. Columbâ etiam vexillum Babyloniorum insigniebatur teste Diod. Siculo, quod insinuat Hieremias cap. 25. exhortans Hierosolymitanos, ut fugerent è facie iræ columbæ, i. e. Babyloniorum, quos columba, h. e. Semiramis, armorum ferociâ magis quam Ninus, instruxerat. Aquinas. Cavendum hic ait Vossius Semiramim intelligas Nini uxorem. Nec enim Ninus uxorem ejus nominis habuit; vel si sic dicta, alia saltem est, quæ sic à Græcis celebratur, eaque annis junior amplius ille. Melius Græcis ista norant Phœnices. Audiamus igitur Herennium Philonem Biblyensem, ex quo sic Stephanus, ubi de Babylone: Βαζυλὼν ἀνδρὸς σοφοῦ, παιδὸς Βήλα σοφωτάτου, ὑφ᾽ οὗ Ἡρόδοτος ὑπὸ Σεμιράμιδος, ταύτης δὲ ἓξ ἀρχαιοτέρα ἔτεσι χιλίοις δύο ὡς Ἐρέννιος, prout eum locum ex MSS. legi clarissimo Salmasio observatum.

Semones, ex illo Deorum numero, qui minorum gentium appellabantur, & ex hominibus relati in Deos: majores sc. hominibus, minores Diis. Fulgentius de vocibus antiquis: *Semones dici voluerunt Deos, quos cœlo nec dignos adscriberent ob meriti paupertatem: sicut Priapus, Vertumnus: nec terrenos eos deputare vellent per gratiæ venerationem.* Ovid. Fast. 5.

Quærebam nonas Sanco Fidione referrem,
An tibi Semo pater.———

Ubi *Sancus* vel *Sanctus Semo* dicitur non tam proprio nomine quàm quod commune & aliis esset hujus generis Diis. Liv. lib. 8. *Bona Semoni Sanco consuerunt consecranda.* Vetus Poeta de Planetis apud Jos. Scal lib. 2. Lect. Auson. cap. 19.

Terque die ternos puro de vespere tollens
Semonis Dii completur circulus anno.

Ubi *Semo Deus* Mercurius est, uti interpretatur Scaliger dicto loco. Nota autem hic alteram in *Semonis* produci, quod contra naturam originis videtur. *Semones* enim qu. *Semihomines*, quod & Lipsio visum Ant. Lect. 2. 18. Cæterùm media in *hominis* correpta est non producta. Sed vetustissimi Latinorum non *homo*, *hominis*, sed *hemo*, *hemonis*, dicebant, secundâ productâ. Ennius apud Priscianum lib. 6.

Volturis in silvis miserum prandebat hemonem.

Ubi *Volturis* nominativus antiquus est. Festus: *hemona humona*; *hemonem hominem* dicebant.

Semus Eleus Grammaticus scripsit octo libros Deliados, libros duorum periodorum, unum de Paro, unum de Pergamo, item de Pœanibus. Suidas. Vide Voss. Hist. Gr. p. 413.

Sempronius, De variis hujus nominis hominibus, vide Raph. Volateran. lib. 19.

Seneca, L. Annæus Seneca Philosophus, Cordubensis, patrem habuit M. Annæum Senecam ordinis equestris eruditissimum. Philosophus de Beneficiis scripsit libros 7. de Irâ libros 3. de Clementiâ ad Neronem libros 2. de Vitâ beatâ, de Tranquillitate, & de Brevitate vitæ, & alia. Nam Declamationum libri ad patrem pertinent. De Philosopho, & ejus eloquentiâ judicium habes Quinctiliani cap. 1. Aliorum ex observatione Gellii lib. 12. cap. 2. quibus respondit Lipsius, quem vide. Fuit quoque tertius *Seneca* Tragœdus, habenturque hodie 10. Tragœdiæ *Senecæ* nomen præ se ferentes, de quarum auctoribus diversa eruditi tradunt. Porro *Senecam* dictum qu. canus natus sit, Cassiodorus tradit.

Senta Fauna, Pici regis filia, conjux Fauni fratris sui, teste Lactantio. Hanc Varro scripsit tantæ pudicitiæ fuisse, ut nemo illam, dum vixit, præter virum suum mas viderit, nec nomen ejus audierit. Propter quod in operto mulieres illi sacrificabant, & *Bonam Deam* nominabant. Veteres *Faunam* & *Fatuam* dixerunt.

Sentinus Augur, poeta Romæ natus, scripsit epigrammata, in quibus secutus est Val. Cat. & Licinium Calvum.

Septemtrioni unde nomen sit, non convenit. Quidam volunt esse à *solo numero stellarum*, ut *triones* sit supplementum. Alii malunt *triones* esse *boves*, ut apud Nævium: *Trionum hic moderator rusticus.* Sanè in Philoxeni Glossis legas: *Triones*, βόες ἀρχαίως. Eritque id nomen ab officio, qu. *terriones*, quia *solum terant*: vel qu. *terriones*, quia *terram arant*, *colantque*; vel qu. *striones*, à *striâ*, quam proscindendo terram faciunt. Vide Varron. de LL. lib. 6. Festum in *Septentriones*; Gellium lib. 2. cap. 21. Ovidius lib. 1. χτ τμῆσιν.

———Scythiam, septemque triones
Horrifer invadit Boreas.———

Virgil. Georg. lib. 3.

Talis Hyperboreo septem subjecta trioni
Gens effræna virum Riphæo tunditur Euro,
Et pecudum fulvis velantur corpora setis.

L. *Septimuleius*, quanquam C. Gracchi familiaris, avaritiâ tamen ductus, caput ejus abscindere, & per urbem pilo fixum gestare non erubuit, quòd Consul Opimius auro id se repensurum edixisset. Sunt qui tradunt liquato plumbo, quo ponderosius esset, caput expleviſse. Hinc post id factum roganti Scævolam, ut se in Asiam præfectum educeret. *Quid*, inquit ille, *tibi vis insane? Tanta malorum est multitudo civium, ut tibi ego hoc confirmem, si Romæ manseris, te paucis annis ad maximas pecunias esse venturum.*

Seranus, cognomen cujusdam Romani nobilissimi sumptum à *sero* pro *semino*, seu *planto*; quòd agrum cùm sereret, absens Dictator electus est. Plin.

Seraphim, i. e. *ardentes* vel *igniti*. Is. cap. 6. Angelorum nomen, qui à *claritate* & *aspectûs splendore* ita vocantur, vel quia Dei mandata cum fervore & zelo exequuntur.

Serapio, terrarum orbem descripsit. Cic. lib. 2. ad Att. ep. 6. Is est Serapio Antiochensis, eo enim scriptore usum se profitetur Plinius in elencho scriptorum lib. 6. Alius est *Serapio* Ascalonita, qui de interpretatione somniorum scripsit. Fulgent. lib. 6. Mytholog.

Serapion, Ælianus dictus, orator Alexandrinus, multa scripsit. Vide Suidam.

Serapion, nomen pictoris. Plin. 35. 10.

Serapion, Præsul Antiochenus sub Commodo Imp. Hieronymus.

Serapion quidam pater decem mill. monachorum, quos omnes tempore messis pretio conducebat, ut suâ operâ juvaret pauperum laborem: vivebat ipse pane & aquâ, unicâ veste contentus. Sozom. 8. 1.

Serapion, qui ob elegantiam ingenii *Scholasticus* meruit cognominari: scripsit contra Manichæos, laudatus ob fidei constantiam sub Constantino Imp. Hieron.

Serapion, martyr Alexandrinus sub Decio Imperat. An. Dom. 251.

Serapis, Ægypti Deus, olim Româ exactus Pisone & Gabinio consulibus, cum Harpocrate & Iside, dejectis aris, quòd turpium religionum, & novarum superstitionum seminarium forent; etsi Athenienses eos olim in gratiam Ptolemæi receperint in urbem. Videtur Plutarcho, sed nimis præcipiti conjecturâ, significare *lætitiam*, quòd τὰ χαριστήρια, i. e. *hilaria* festa Ægyptii appellent σαραπεῖα. Cum vero veteres per Serapin universam mundi molem, & ipsa rerum principia intelligerent, certatim eum templis magnificentissimis honestarunt, cujusmodi Memphi & in Alexandriâ celebratur. At nunquam ea Ægyptii intra oppida admiserunt cum Saturni templis, quòd velut pervigiles, excubitoresque Deos in suburbiis suas habere voluerint sedes, ut ita essent muniti validis illorum præsidiis adversus hostium incursus, ipsimet autem pro aris, focis, templis, & patrio solo perpetuo excubarent. Statua ejus in Ægypto proditur fuisse ejusmodi forma, ut Sol exoriens os & labra perstringeret suo fulgore. Effigies ejus, quam ipsemet in Nicocreontis regis gratiam oraculo descripsit, rerum naturam omnem in se complectens, est hujusmodi.

Εἰμὶ Διὸς τοῖος δὲ μαθεῖν, οὗ κεφαὶ εἶπε·
Οὐρανίου κόσμου κεφαλή, γαίης δ᾽ ὀλόμπια,
Τάδια δέ μοι ποδὲς εἰσὶ, τὰ δ᾽ ἔκατ᾽ ἐν αἰθέρι κεῖ·
Ὄμματα τηλαυγὲς λαμπρῶ φάος ἠελίοιο.

Ejus mem. Martialis lib. 10.

———Nec quæ turba Serapin amat.

Sic & Varro produxit. Sed Martianus Capella, qui & multa alia sibi licere voluit corripuit versu illo:

Te Serapim Nilus, Memphis veneratur Osirim.

Aliqui *Sarapas* scribunt. Unde templum hujus Dei Σαράπιον à Strab. vocatur, quod miris laudibus ab Amm. Marcellino celebrari notat Casaubonus in Strabonem. Nomen à Vossio lib. 1. de Theol. Gentili cap. 29. ab *Apis* & שר *śar*, i. e. *princeps*, vel שוה, i. e. *bos* probabiliter deducitur; cum *Apidem*, qui formâ bovis celebatur, & *Osiridem* agriculturæ inventorem habitum, idem cum *Sarapide* numen fuisse ibidem probetur. Jul. Firmicus ubi de Josepho: *Hunc post mortem Ægyptii patrio gentis suæ instituto templa fecerunt, &c. nomen etiam, ut sanctius coleretur ex primo autore generis accepit. Nam quia Saræ pronepos fuerat, &c. Seraphis dictus est Græco Sermone*, h. e. Σαρᾶς ἄπο. Alia vero origo nominis ab antiquis traditur. Clem. Strom. 1. ex Nymphodoro: ἡ Ἄπις ἡ ταῦρον παλιτόκησα εἰς σορὸν ἀποθεῖσι τὸ ναῷ τῷ τιμωμένῳ Δίλιον· κἀν τῷδ᾽ ἦν Σαράπιν καλούμενα καὶ Σάραπιν σωματικὸν τινὰ ἐν ἐγχωρίων ὕστερον.

Aliorum

Aliorum opiniones recenſent Plut. de Iſide, Clem. in Protr. Ruffin. 2. Hiſt.

Serena, ex Hiſp. oriunda, uxor fuit Stiliconis, ſocrus Honorii Imp. qui Mariam filiam ipſius, uxorem duxit. Hujus *Serenæ* laudes eleganti carmine celebravit Claud.

Annæus *Serenus*, Præfectus Vigilum Neronis, fungis edendis interemptus. Plin. lib. 22. Senecæ amiciſſimus, ipſo teſtante epiſt. 64. cui & libros de Tranquillitate inſcripſit, monumentum amoris. Lipſ. ad Tac. An. 13.

Q. *Serenus* Sammonicus, carmine ſcripſit curationes morborum verſibus Heroicis & alia, ſicuti ex Ælio Spartiano in Caracalla, à quo occiſus fuit, in Opilio Macrino, cui ejus ſcripta familiariſſima fuere, colligitur. Charus fuit Severo, & Gordiano majori Impp. ut Lampridius in Severo, Capitolinus in Gordiano Juniore ſcribit, qui & filii, Gordiani illius præceptoris, & bibliothecæ præſtantiſſimæ meminit.

Sergius, Monachus, C P. hæreſeos Neſtorianæ ſectator, & fautor; Mahumetem impoſtorem & pſeudo-prophetam in Alcorano conficiendo & compilando juvit, eumque omnis ſummam impietatis docuit. Zon. tom. 3.

Sergius Galba, orationem apud Latinos exornavit miſerationibus, communibuſque locis uſus, & egreſſus à propoſitâ orandi causâ, ut delectaret animos, promoveret, remque augeret.

Serranus Attilius, Senator quidam Romanus, qui cum agrum coleret, evocatus propter virtutem, meruit dictaturam. Virgil. Æn. 6.

——*Parvóque potentem*
Fabricium, vel te ſulco Serrane ſerentem.

Manilius:

Serranos Curioſque dedit, faſceſque per arva
Tradidit, éque ſuo Dictator venit aratro.

Claud. Quarto Conſ.

Sordida Serranus flexit Dictator aratra.

Sertorius, Nurſiâ oriundus, partium Marianarum fuit una cum Cinnâ: moderatiùs tamen ſe geſſit, quam alii; Sylla redeunte à bello Mithridatico, urbeque potito, ipſe quoque in Hiſp. aufugit, ubi brevi tempore ob virtutem ſibi gratiam earum gentium conciliavit; traditur per eum Hiſpanos diſciplinam rei militaris Romanam didiciſſe, ac fortiores deinde fuiſſe. Nam præter artem rei militaris abſtinentiſſimus etiam voluptatum, tum religioſus eſt habitus, ut cervam quandam ſecum in expeditionibus haberet ſequentem, quam Dianæ numen dicebat eſſe, ex eâque reſponſa accipere, reſque gerendas auſpicari. Quare dux Luſitanorum delectus, parvis copiis multas urbes ſubegit, ſed & quatuor Romanorum duces contra ſe miſſos, variis cladibus adflixit. Primò enim Cottam navali prælio ſuperavit, Phidiam Hiſpaniæ prætorem cum duo millia civium Romanorum interfecit: Domitium proconſulem contrivit; poſtremò Trajanum à Metello miſſum cum toto exercitu delevit. Denique Pompeio fortiter reſiſtens, à Perpennâ ſocio belli & ejuſdem factionis per proditionem in cœnâ interfectus eſt. Vide Plut. *in Sertorio.* Lucanus lib. 2.

Quique feros movit Sertorius exul Iberos.

Servilius Hala, vel *Ahala*, mag. equitum, Labicanos, Æquoſque Dictator vicit, an. U. C. 338. Sp. Melium ob regni affectati ſuſpicionem interemit. Tandem cuſtoditæ libertatis exilio pœnas pependit. Val. Max. 5.3. Cic. Orat. pro domo ſuâ dicit illum reſtitutum fuiſſe.

Seſoſtris, Ægyptiorum rex, Mœridis ſucceſſor, qui ſubactis maris Rubri accolis, alveum navigabilem conatus eſt ducere ex Nilo in mare Rubrum. Idem & Colchos ac Getas creditur ſubegiſſe, regioneſque omnes à ſe ſubactas trophæis inſignivíſſe; quorum aliquot ſe vidiſſe teſtatur Herodotus muliebri pudendo inſculpta. Hunc aliqui *Seſoſim*, nonnulli *Vexorem* vocant. Σασώσις ſanè à Diodoro paſſim appellatur, ſed & aliis quibuſdam ſic dicitur; aliquibus *Seſonchis*, vel *Seſonchoſis*. Vide Scholiaſten ad lib. 4. Apollonii Rhodii. Sed miror equidem quod Juſtinus dicat lib. 2. Scythas viciſſe *Seſoſin*, ſive *Seſoſtrim* & in regnum repuliſſe, cum Herodotus, Dicæarchus, Diodorus Siculus, & alii prodiderunt hunc Scythas ſubegiſſe, omniumque quas adierit gentium fuiſſe victorem. Trogum tamen ſecutus eſt Valerius Flaccus lib. 5. Arg.

——*Ut prima Seſoſtris*
Intulerit rex bella Getis, ut clade ſuorum
Territus hos Thebas, patriumque reducat ad amnem;
Phaſidis hos imponat agris, Colchoſque vocari
Imperet.——

Hic eo proceſſit inſolentiæ, ut reges ſorte ductos ſingulis annis ad currum jungeret, ut eâ inuſitatâ pompâ ſupra reges eſſe, atque adeo ſupra homines videretur. Cujus inſolentiæ planè inſanæ ac barbaræ mem. Diod. Sic. lib. 2. c. 1. Plin. 33. c. 2. De quo etiam Lucanus lib. 10.

Venit ad occaſum mundique extrema Seſoſtris,
Qui Pharios currus regum cervicibus egit.

Severiani, hæretici quidam, à Tatiano primùm propugnati, deinde à *Severo* aucti, qui matrimonio penitus abſtinendum prædicabant. Hieronym. Sophronius.

Severinus, vide *Boëtius.*

Severus, nomen Impp. 2. Romanorum, quorum primus Didio Juliano ſucceſſit, an. U. C. 947. Alter, Mammeæ fil. Heliogabali ſucceſſor, an. U. C. 974.

Severus Atilius, ad quem Lactantius ſcripſit duo epiſtolarum volumina, cujus mem. Hieronymus.

Sextius. Sen. Ep. 59. Sextium ecce cum maximè lego, virum acrem, Græcis verbis, Romanis moribus philoſophantem. Movit me imago ab illo poſita: ire quadrato agmine exercitum, ubi hoſtis ab omni parte ſuſpectus eſt, pugnæ paratum. Idem inquit ſapiens facere debet: omnes virtutes ſuas undique expandat, ut ubicunque infeſti aliquid oritur, illic parata præſidia ſint. Hæc ille. Qu. Sextius autem fuere pater & filius, uterque Philoſophiæ ſtudiis ſcriptiſque noti nominat & laudat ſæpe Seneca. Itemque Sueton. in V. Craſſitii: dimiſsâ repente ſchola tranſiit ad Q. Sextii ſectam. Sectam enim & ipſe fecit, aut potius illam Pythagoræ renovavit. Mem. ejus Plin. laudabili facto, & quale olim Democriti, in prævisâ olei caritate omne illud præſtinantis lib. 18. 28. Plut. de illo aliud memorabile habet lib. Quomodo ſentias te proficere; Quidam, inquit, relictâ Rep. & negotiis in medio Philoſophiæ curſu hærent, aut corruunt, ut Romanus ille Sextius, quem memorat, relictis honoribus & magiſtratibus causâ Philoſophiæ, cum rurſus angeret, & in principio ipſa doctrina offenderet, pene ex navi in mare ſe præcipitaſſe deſperabundum. Ad honores itaque natus fuit. Sen. ep. 98. Honores reppulit pater Sextius, qui ita natus, ut Remp. deberet capeſſere, latum clavum, Divo Julio dante non recepit. Laudationem ejus quoque habes apud Sen. juniorem Ep. 64.

Sibyllæ, variæ fuere, & numerantur à Clem. Alex. Varrone, aliiſque, de quarum nominibus poſteà videbimus. Unde vero *Sibyllæ* nomen provenerit, Græci ſuo more admodum nugantur. Quibuſdam qu. Σιὸς βυλὴ *Jovis conſilium* dici videtur, Laconum more, Σιὸς poſito pro Διὸς, ut *Sibylla* quidem tanquam θεοβύλη ſit dicta. Salmaſius diminutivum eſſe exiſtimat à Σίδη Σίδυλλα; ſicut ab Ἥρη ἠρύλλα à σκὸς σίκυλλα, de quo Heſychius. Quid autem ſi vox ſit Orientalis à סבל *ſabal*, *Sebula*, tanquam ſi *portatricem* dicas, ſive quæ habeat incolam Pythium, quales etiam fatidicæ fœminæ ἐγγαστρίμυθοι dicuntur. Antiquiſſima certe Sibylla *Sambethe*, quæ *Chaldæa* aliis, aliis *Hebræa*, dicebatur *Saba*, unde Bacchus quoque oriundus eſt. Ab hâc, ut loquitur Hermæas philoſophus, omnes mulieres ἡ μαντικὸν ἐλθοῦσα βίον dictæ fuere *Sibyllæ*. Cæterùm *Sibyllæ* decem numero fuiſſe perhibentur. *Prima* ex Perſiâ oriundâ, *Sambethe* dicta, cujus mem. Nicanor, qui res geſtas Alex. Max. deſcripſit. Huic tribuuntur vaticinia de Chriſto, de regnorum mutationibus. *Secunda*, *Libyca*, cujus Euripides mem. in Lamiæ prologo, eique adſcribuntur vaticinia de Chriſti miraculis, quod ſurdi auditum, cæſi viſum, claudi inceſſum receperint, mortui quoque fuerint revocati in vitam. *Tertia*, *Delphica*, cujus mentionem fecit Chryſippus eo libro quem de divinatione in lucem dedit, & in Annalibus ſuis, nominavit Piſo. Creditur viviſſe ante bellum Trojanum, adeoque Delphis nata. Alio nomine *Arthemis* audit. Nonnulli eandem eſſe volunt *Delphicam*, Erythræam, Siculam, Samiam, Rhodiam, quòd his in locis frequenter verſata ſit, ſed proprium ejus nomen fuiſſe Herophilen. Cum eſſet adoleſcentula adhuc νεώκορον egit in templo Apollinis τῦ Σιμβίου, ut Peucerus notat, & ſomnia quæ in Hecates templo excubantibus objiciebantur, explanavit. Dicitur & Delphis ſaxum quoddam conſcendiſſe, atque inde μαντευόμενον, ἢ ἐκ τῦ κρημνοῦ oracula proclamaſſe, cui quidem inde ſaxi *Herophilei* appellatio inhæſit. In Troade tandem non procul ab Idâ monte in nemore τῦ Σιμβίου eam ſepultam, ex epitaphio columnæ lapideæ inciſo obſervatum tandem ſcribit Pauſanias. Celebratur ejus vaticinium de colaphis Chriſto Domino impingendis in paſſione, de ſputis, de felle & aceto in potum dando, creditumque Homerus plurimos ex ejus verſibus operi ſuo inſeruiſſe. *Quarta*, *Cumæa*, cujus mem. Nævius, teſte Varrone, in libris belli Punici, ſicut & Piſo in Annalibus. Hanc refert Lactantius ex Varrone, novem oraculorum volumina obtuliſſe Tarquinio Priſco, & pro eis poſtulaſſe Philippicos trecentos, quos cum Rex, Pretii magnitudine deterritus, ſolvere recuſaſſet, crematis tribus reliqua eam retuliſſe ad regem poſtulato eodem pretio, tum vero multo magis exiſtimaſſe regem inſanire mulierem, ideoque rurſus alia tria volumina ultricibus dediſſe flammis, & nihilominus in pretio perſtitiſſe; tandem vero admiratione ductum Tarquinium inſpectos libros reſiduos trecentis illis aureis ſibi retinuiſſe, & arcæ lapideæ incluſiſſe in templo, Jovis Capitolini

pitolini ſepoſitos & aſſervatos ad Corn. uſque Syllam, quo tempore Capitolium ſimul cum illis flagravit. Suetonius vero vult uſque ad Auguſtum manſiſſe incolumes hos libros, & ſub baſi Palatini Apollinis, cum Martiorum vatum & Bagoes Nymphæ carminibus conditos ſtetiſſe, eundemque Monarcham Sibyllinorum librorum habuiſſe delectum, exuſtis illis, qui nothi videbantur, reſervatis genuinis. Meminit hujus & Martyr Juſtinus in Gentium admonitorio, ubi dicit eam vaticinatam de Salvatoris adventu, & ejus operibus. *Quinta, Erythræa*, quam ſuam vocat civem Apollodorus Erythræus, Dionyſius vero *Nympham* fatidicam lib. 1. Eſt autem *Erythra* Ioniæ urbs maritima Ptolemæo, quæ Stephano etiam Κυπάρισσος πολις dicitur. Eam ferunt vaticinatam Græcis, eſſe perituram Trojam, & Homerum mendacia ſcripturum. Conſt. Magnus Imp. in oratione quam Euſeb. libris de vitâ Conſtantini à ſe editis adjunxit, recitat hujus oraculum de adventu Chriſti, ſed dubiâ profectò fide, initialibus carminum literis præ ſe ferentibus hæc verba: ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ ΘΕΟΥ ΥΙΟΣ ΣΩΤΗΡ. Aſſerit idem M. Tullium Ciceronem Sibyllinam hanc Acroſtichidem carminibus Latinis incluſiſſe. Interim ſcribit Auguſt. lib. 18. de C. D. cap. 23. eandem ſe Acroſtichidem legiſſe inter Græca Erythrææ carmina, quæ ipſi exhibuit Flaccianus Africæ Proconſul. *Sexta* Sibylla, *Samia* fuit, de quâ mentionem facit Eratoſthenes in Annalibus. Illi cognomen fuit, Φυτὼ, diciturque vaticinata de Chriſto inſidente aſello, & Hieroſolymam ingreſſo. *Septima, Cumana*, proprio nomine *Amalthæa, Erophyle*, & *Demophile*, quam aliqui cum *Cumæâ* eandem faciunt. Celebrantur ejus verſus, quibus per numeros exprimitur nomen Jeſu. *Octava, Helleſpontiaca*, nata in agro Trojano, vico Marmiſſâ, quam ſcripſit Heraclides Cyri temporibus fuiſſe. Illi defertur vaticinium de Chriſti doctrinâ, quodque legem completurus eſſet, non violaturus. *Nona, Phrygia*, quæ Ancyræ vaticinata eſt cum de aliis rebus, tum de morte Chriſti, ſcindendum eſſe tum templi velum, medio die ſuborituras tenebras, ipſumque adeo triduano ſomnio fata mortalia peracturum. *Decima, Tiburtina*, Tibure oriunda quod eſt oppidum Italiæ. Nomine proprio *Albunea* dicebatur, quam ut Deam coluerunt Tiburtini, juxta Anienis ripas. Hæc Chriſti reſurrectionem, aſſumptionemque prædixiſſe legitur. In foliis ſcribebant hæ Sibyllæ. Virg. Æn. 6.

——— *Foliis tantum ne carmina manda.*

Juv. Sat. 8. *Credita me vobis folium recitare Sibyllæ.*

De Sibyllinis oraculis optimè Voſſ. de Poet. Gr. cap. 1. Plura de Sibyllis lege apud Onufrium Panvinium, Blondellum, Caſaub. Exerc. 1. contra Baronium Sect. 10. cap. 11. Eraſmum Smidhium Diſſert. de Sibyllis, Barthium adverſar. l. 9. c. 11. præcipuè vero Montacutium Appar. 3. Vide *Diſquiſitionem de Sibyllis, earumdemque ſcriptis*, linguâ Anglicanâ. Præſertim conſule Cl. H. Voſſium in l. *De oraculis Sibyllinis*

Sichæus, fil. Pliſthenis Phœnicis, ſacerdos Herculis, maritus Didûs, Phœnicum omnium locupletiſſimus, quem ejus theſauris inhians Pygmalion, uxoris ejus frater, ſacrificiis intentum interfecit. Virg. Æn. 1.

Huic conjux Sichæus erat, ditiſſimus agri
Phœnicum. ———

Juſtinus: *Sichæo magnæ, ſed diſſimulatæ opes erant, aurumque metu regis, non tectis ſed terræ crediderat, quam rem etſi homines ignorabant, fama tamen loquebatur.* Item *Sichæus* adjectivum. Virgil. Æn. 4.

Non ſervata fides cineri promiſſa Sichæo.

Sicinius Dentatus, ſtrenuus bellator, ob ingentem fortitudinem *Achilles Romanus* appellatus, pugnaſſe dicitur 120. prælliis, cicatricem averſam nullam, adverſas 45. tuliſſe. Coronis aureis 8. donatus eſt. Triumphavit cum Impp. ſuis triumphis 9. Gell. 2. 12. Plin. 7. 38. 22. 5.

Sidero, Peliæ ac Nelei noverca. Apollodorus l. 1. τελευτήσαντος δὲ, ἀνεγάσαντο δὲ καὶ τὸν τάφον καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Σιδηρῷ. Quem locum emendavit Meziriacus, comment. in Epiſt. Ovidii. Legendum enim oſtendit Σιδηρῷ, nomen mulieris proprium.

Philippus *Sidneius*, Eques Anglus, Reg. Eliſab. inter paucos charus, ob literaturam politiſſimam virtutemque militarem inter nobiles hujus regni præcellens, ac apud exteros quoſque eruditos eo nomine clarus. Hiſtoriolam ſcripſit fictitiam (Romanticam vocant) vernaculo idiomate ſatis terſam, quam quia Cognatæ Penbrochiæ Comitiſſæ dicavit, titulo *The Counteſs of Pembroke's Arcadia*, inſignitur. Vliſſingo præfectus fuit ac tandem ad Zutphaniam lethali vulnere accepto, Arnhemii obiit, ſummo cum ſuorum omnium luctu.

Caius Sollius *Sidonius* Apollinaris, patre nobili ortus ſub Theodoſio juniore, ſcripſit plurima oratione tam proſa quam adſtricta, ſed quæ ob verba inuſitata & phraſin duram apud criticos malè audiunt. Eorum optima editio Doctiſſ. Sirmondo accurante & illuſtrante Pariſiis prodiit. Is poſt provincias multas fideliter adminiſtratas & munia ſummæ difficultatis ſtrenuè functa ſedem Epiſcopalem Claromontis in Arverniâ adeptus eſt, obiitque A. C. 484.

Sigalion, ſimulachrum apud Ægyptios in ſacris Iſidis & Serapidis quod digito labiis impreſſo ſilentium imperare videbatur: unde & nomen accepit ἀπὸ τῦ σιγᾶν quod eſt *ſilere*. Alio nomine *Harpocratem* appellabant. Vide *Harpocrates*.

Sigbritta, Muliercula à Belgio paupertatis ergò profuga, propter filiæ quam ſecum adduxit, formam, in aulam regiam Daniæ recepta, cujus illecebris Rex infelix implicitus, omnia ſecundum ejus conſilia moderatur, donec à proceribus ea propter contemptus & exoſus demum regno pulſus eſt.

Sigebertus, ſub hoc nomine tres memorantur reges Auſtraſiæ, de quibus vide ſis Hiſtorias ſexti ac ſeptimi ſeculorum. Alius erat Monachus Gemblacenſis, qui Chronicon aliáque ſcripſit, in quibus laudabili παῤῥησίᾳ nedum in Pontifices ipſos uti haud veritus eſt, ſi ita res poſtulavit. Ob. 1112.

Sigiſmundus, Romanorum Imperator, &c. cujus tempp. Concilia Conſtantienſe & Baſileenſe celebrata ſunt; Huſſitarum ſchiſma dum totis viribus tollere nititur à Ziſca duce fortiſſimo Bohemorum fugatur. In bello ſemper malâ fortunâ uſus eſt, ut & in conjugio, impudiciſſimam enim duxit uxorem. Plures ſunt hujus nomine viri inſignes, Reges ſc. tres Bohemiæ, Principes aliique.

Silanus, Claudii Principis gener, qui ereptâ ſibi Octaviâ, dataque Neroni præ dolore gladio proprio ſe trans fixit, idque die nuptiarum ad augendam invidiam. Tacit. Annal. 12.

Silanus, Titi Manlii Pontificis fil. qui à patre repudiatus, quòd pecuniam recepiſſet à Macedonibus, dolore animi ſe ſuſpendit nocte ſequenti: cujus exequiis neque pater interfuit, neque ſuadentibus, ut adeſſet, auſcultavit. Val. Max. de Severitate.

Silenus, hiſtoricus, Dionyſio Halicarnaſſ. lib. 1. celebratus. Calatianum fuiſſe, deque rebus Siculis ſcripſiſſe teſtatur Athenæus lib. 12. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. p. 414.

Silenus, Bacchi nutritius & pædagogus, ſemper aſino vehi ſolitus: quem Aratus in gratiam alumni inter ſidera tranſlatum dicit. *Silenos* vero provectioris ætatis Satyros dici affirmat Pauſanias, quos ebrios, ut plurimùm fingunt. Unde *jacentem* inducit Virgilius, &

Heſterno inflatum venas (ut ſemper) Iaccho.

Ovid. Met. 4.

Quique ſenex ferulâ titubantes ebrius artus
Suſtinet, & pando non fortiter hæret aſello.

Ad hanc rem pertinet fictio, quam infert Julianus Imp. in Sermone de Cæſar. ubi Silenum vocat Bacchi θρέπτα καὶ παιδαγωγὸν *nutritorem & inſtitutorem*. Inde Nicander Alexipharm. Σιληνοὶ ἱερεῖο Διονύσοιο πάλαι· & Bacchus ipſe ſæpe Silenum vocat πατρίδιον *paterculum*; & iterum Silenus dicit γέρων Σάτυρε. Lucianus in Deorum cœtu loquens de Sileno, Ὁ δὲ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς καὶ ῥῖνα. In Ovidio quoque ubi Silenus cadit ex aſello ab Satyris reliquis pater vocatur:

Ebrius ecce ſenex pando delapſus Aſello,
Clamarunt Satyri, ſurge age, ſurge pater.

Ex Faſtorum tertio:

Concurrunt Satyri, turgentiaque ora parentis
Rident, percuſſo claudicat ille genu.

Seneca in Oedipo illum vocat *ſenem* quoque. Huc pertinet hiſtoria Pauſaniæ in Atticis de fonte Midæ: Ταύτην οἶνον χεάσαι Μίδαν φασὶ δὴ καὶ Σάτυρον τὸν Σιληνῦ. Idem lib. 6. narrat, templum dicatum Sileno, in quo ἡ Μίδου οἶνον ἐς ἀπόθεσιν αὐτῷ δίδωσι. Julianus quoque ubi ſupra Nepotum inducit, dantem Sileno vites & objicientem illi ebrietatem. Ibidem Silenus vineas vocat συγατέρας, *filias*. Hic, ſicut Proteus, niſi vinctus, nunquam vaticinabatur. Maximus enim Tyrius Serm. 30. ait Silenum ebrium, & vinculis conſtrictum multa prædixiſſe Midæ. Ideoque Virgilius Eclog. 6.

Aggreſſi (nam ſæpe ſenex ſpe carminis ambo
Luſerat) injiciunt ipſis ex vincula ſertis.

Ovidius quoque Met. 11.

At Silenus abem, titubantem anniſque meroque
Ruricolæ cæpere Phryges, vinctumque coronis
Ad Regem duxere Midam.

Plutarchus in conſolatione ad Apollonium: τοῦτο λέγουσιν Ἀεσχυλίνης, καὶ τὸν Σιληνὸν συλληφθέντα τῷ Μίδᾳ σοφιώσασθαι. Phurnutus nomen habere vult ἀπὸ τῦ σιλλαίνειν, quod eſt *proſcindere convitiis*. *Quare Sillorum* libri dicti, quibus ut Scepticus, Dogmaticos omnes maledictis proſcindebat. Sed Ariſtophanis Interpres à voce σίνομαι, quæ *penem* ſig. deducit. Lucianus quoque in Deorum concione cum his verbis deſcribit. Ὁδὶ φαλακρὸς γέρων, σιμὸς καὶ ῥῖνα ἐπὶ ὄνου καὶ πολλὰ ὀχούμενος. Apud Platonem vero in Alcibiade *Sileni* nihil ſunt, niſi ſectiles imagunculæ ita concinnatæ, ut deduci & explicari poſſent: At clauſæ ridiculam tibicinis ſpeciem oſtentabant: apertæ venerabile numen exferebant. Itaque his comparat Socratem Alcibiades, quod longè alius intrinſecus eſſet,

intrinsecus esset, quam intrinsecus videri queat. Vide Voss. de Idolol. lib. 1. cap. 21. Sileni fabula unde sumpserit originem, non nisi gravatè refert doctissimus Bochartus nempe ex prophetiâ de *Silo*, qui Christus est, horrendum in modum detortâ. Quod quasi per nebulam cum viderit Justinus M. hanc ipsam prophetiam scripsit Dæmones ad Bacchum retulisse, & in ejus mysteriis ὄνον *asinum* recensuisse: Hoc ille duobus locis; semel in posteriore Apolog. pro Christianis, & rursus in Dialogo cum Tryphone Judæo, ubi mirâ metamorphosi ὄνον in εἶνον librarii mutarunt. Jam vero ut res expendatur accuratius. 1. Ut ex שיר *Sir*, i. e. *cantico*, Phœnices שירן *Siran*, & Græci fecere *Sirenes*; ita ex שילח *Silo*, vel שיל *Sil* ab illis שילן *Silan*, ab his *Silenus* dictus. 2. Et quia de *Silo* dicitur, illius erit *doctrina populorum*, vel *congregatio docendi causâ*. Silenum aiunt fuisse valde doctum, & Bacchi εἰσηγητὴν, καὶ διδάσκαλον τῆς καλλίστης βοτρυοδρώπου. In Æliano, Silenus de altero orbe mira narrat; in Plutarcho, de morte agit, in Virgilio de principiis rerum disserit. 3. Additur sive de Christo, sive de Judâ, ut quidam volunt: *Ligans ad vitem asellum suum, & ad generosam vitem pullum asinæ*: Inde Silenus est ἐπὶ ὄνου τὸ πολλὰ ὀχούμενος, uti loquitur Lucianus. 4. Tale est quod calcandis uvis ideo Silenum addicunt, quia sequitur in prophetiâ, sive benedictione Jacobi; *Lavat in vino vestimentum suum, & in sanguine uvarum operimentum suum, instar calcantium in torculari*, ut explicatur in Esaiâ 5. Sed nihil tam impium quam quod Silenum semper ebrium esse fingunt, uti suprà ostendimus; quia statim additur, *rubent illi oculi ex vino*, ac si eodem id sensu dicatur, quo à Solomone, Prov. 23. 29, 30. *Cui rubor oculorum?* iis qui vino immorantur. 6. Sileno denique pro cibo apud Euripidem in Cyclope: Καὶ τυρὸς ὁπαρὰς ὄζει, καὶ βοὸς γάλα. Coagulatus caseus est, & lac bovis; quia prophetia finitur hâc clausulâ; *Dentes ejus ex lacte albescent*. Nihil poterat Diabolus fœdiùs comminisci, ut sanctissima religionis nostræ mysteria profanaret, & impiorum hominum cavillis exponeret.

Silii, videntur à *Silo* quodammodo i. e. aduncum nasum habente, nomen sortiti. Fuit horum familia plebeia quidem primò, postea vero nobilis & honorata, maximè circa Augusti tempora, cum etiam ad Consulatum ascendit: nam antea quæsturis, & præturis contenta substitit.

Silius Italicus, poeta præstantissimus ex Hisp. oriundus, Romæ natus est & educatus, gratissimus Domitiano Imp. cujus favore ad tertium Consulatum perductus est, Virgilii natalem quotannis celebrabat, septuagenarius, seipsum interfecit dolore cujusdam clavi insanabilis. Petronius Crinitus.

Silli, Græcè dicuntur maledica & Satyrica carmina, atque inter Poesin à Polluce recensentur lib. 4. Hesychius: Σίλλος· ἴαμβος σκῶμμα. Eust. in 2. Iliad. ait à veteribus Criticis notatum esse, eo genere carminis primum usum esse Homerum in describendo Thersite, & ubi Thersites reges irridet. Esse autem Sillos genus poesis Comicæ, quâ qui utuntur Sillographos dici. Et Julianus in tractatu Quomodo *Cynicè sit Philosophandum*, ait Archilochum ideo fabulas carminibus suis miscuisse, ut Poeta non autem Sillographus haberetur. Inter Sillorum Poetas numeratur à Strab. lib. 14. Xenophanes Colophonius Physicus. Sed omnium celeberrimus fuit Timon Phliasius, qui tribus libris omnes Dogmaticos laceravit, ut ait Sextus lib. 1. Hypotypus & Diogenes Laertii F. In eo autem opere Timon parodiâ frequenter usus est, translatis ex Homero versibus, atque Hemistichiis e. g. de Ctesibio Menedemi Discipulo dicit in Sillis:

Δειπνομανὴς, νεκρῷ ὅμματ' ἔχων, κραδίῃσι δ' ἀκύλιστον.

Qui versus ex Hom. per parodiam translatus est:

Οἰνοβαρὲς, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, κραδίην δ' ἐλάφοιο.

Abronius *Silo*, ejus nomine Poetæ duo fuerunt extremis Augusti temporibus. Vide Vossium de Poetis Lat. pag. 37. & 38.

Silo Poppædius, celeberrimus Italiæ dux, uti vocatur Velleio libro altero, cap. 16. Ubi *Pompedius* reponit Vossius, ex Diodoro, ac Orosio. Apud Appianum est Πομπήδιος leviculo errore pro Πομπείδιος, aut Πομπήδιος; ita enim aliquos scribere video; in his Josephum Ant. 19. 1. ubi tamen non hunc, sed alium posteriorem nominat. Dio quoque lib. 48. Antonii ducem quendam Οὐπήδιον Σιλῶνα vocat, sed leg. Πομπήδιον. Apud Sen. patrem Declamator quidam mendosè *Pompeius Silo* vocatur: ac ita quoque hujus nomen corruptum apud Obsequentem. Plutarcho in Apophth. hic Πόμπος, in Mario Πόμπις dicitur; utrobique scribendum Πομπήδιος, aut potius Πομπείδιος, ut apud eundem in Catone minore. In hunc modum Florus, Livii Epitomator, aliique restituendi. Is. Vossius.

Silvanus, Magister peditum per Gallias. Invitus Coloniæ Augustus appellatus est, sed legionum, à quibus præsidium speraverat, tumultu, post dies viginti octo trucidatus est. Fuit ingenio blandissimus, & quanquam barbaro parente natus, tamen institutione Romana satis cultus & patiens. Sext. Aur. Vict.

Simætha, meretrix insignis, cujus raptus ab Atticis quibusdam juvenibus causa extitit belli Peloponnesiaci.

Simeon, Cleophæ fil. & 2. Hierosolymorum Episcopus, & per martyrium carnis vinculis resolutus. Nam à quibusdam hæreticis accusatus fuit tanquam Christianus, & multis supplicüs afflictus per multos dies, ita ut etiam judex ipse cum amicis suis de ejus patientiâ miraretur, & ad ultimum juberet eum simili, quem Dominus, pertulit, passione, vitam finire. Vide Euseb. lib. 3. cap. 22.

Similis, ex quâ familiâ prognatus incertum est; floruit autem sub Adriano principe, cæteros illius præfectos ætate & honore antecedens. Centurio cum esset vocatus in consilium ante præfectos: *Turpe est* (inquit) *O Cæsar, te cum Centurione disserere, præfectos vero non admitti*. Præfecturam demum invitus accepit, quam tandem deposuit, vocatione datâ. Vixque dimissus in agro 7. annis, quod reliquum vitæ fuit, in otio & quiete exegit, atque hæc moriens sepulchro inscribi jussit: *Similis hic jacet, cujus ætas quidem multorum annorum fuit, septem tamen duntaxat annis vixit*. Dio Cassius in Adriano.

Josias *Simlerus*, Theologus Tigurinus, doctus juxtà ac pius; plurima scripsit Theologica, præter libros 2. de Rep. Helvetiorum. Ob. A. C. 1576.

Simmias, philosophus Thebanus, scripsit dialogos 25. qui ordine à Diogene Laertio commemorantur.

Simmias, Orbis universi periplum composuit, ut cognoscimus ex epitome undecim librorum Artemidori Ephesii.

Simmius Rhodius Poeta, cujus Poematia, Ὤων, πτερύγιον, πλέκτης, & secundum nonnullos Σύριγξ & Βωμὸς etiamnum supersunt, mendis tamen obruta donec à Scaligero juniore emendata & à Cl. Salmasio notis illustrata prodiere: de quo Voss. de Poetis Græcis pag. 59, 60. Vide eum quoque Hist. Gr. pag. 429.

Simmias, Juvenis Philotæ Macedoni amicus, Alexandro de conjuratione insimulatus, sed innocentiam suam tuetur. Q. Curt. lib. 7.

Simoisius, vir Trojanus, sic dictus quòd ad ripas *Simoentis* fluminis sit natus. Is ætate florens, nec dum uxorem sortitus, ab Ajace Telamonio interfectus est. Rationem reddit Homerus, Iliad. 4.

Τέκεϊ μὴν κάλλεσν Σιμοείσιον, ὃν ποτε μήτηρ
Θρῃσσὰ φίλοις ἀπέδωκα, μιγεῖσ' Ἀνθεμίωνι.

Simon, magus quidam, sive impostor, qui à Petro Spiritûs Sancti gratiam mercari volebat (unde *Simoniæ* nomen inditum) Act. 8. De quo plura vide apud Eusebium. Grotius in illud 2 Thess. 2. ὃ ἄνομος.] converlit optimè Simoni, inquit, quem scelestum dixit Clem. Romanus, δύσφημον στόμα impurum os Cyrillus. Sive primò dogma ejus respicias, quod ἀσεβὲς καὶ πλάνον vocat Justin. Apologetico priore, & propter quod Simon Princeps impiissimæ scientiæ Irenæo dicitur, Philastrio autem sceleratam & pernicioſam hæresin seminasse, sive secundò facta ipsius, etiam effatu turpia αἰσχρουργίας καὶ ἀῤῥητοποιίας, ut Eusebius ait, μυσήρια αἰσχρότητος *mysteria turpitudinis*, ut loquitur Epiphanius. Libidinosè vivere mysticos sacerdotes dixit Irenæus. Docebat detestandam turpitudinem indifferenter utendo fœminis, ait Augustinus. Theodoretus: *Qui ejus sectæ sunt*, se audacter omni libidini & intemperantiæ dedebant. Ob hæc merito Cyrillo Simon dicitur ὁ πρῶτος τῆς κακίας δράκων primus malitiæ Draco. Hic Ecclesiam vehementer perturbavit, ut apud Clementem est. Deceperat multos, ut Justinus ait Apologetico 2. & ex eo Augustinus. Ita ut statua ei tanquam Deo Romæ poneretur, memorante eodem Justino, Irenæo aliisque. Multos in stuporem coegerat, ait Irenæus, & omnes qui adulterant veritatem, ejus successores vocat. Idem ad id quod sequitur Κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ] Efficaciter per ipsum ut olim per Jannem & Jambrem agente non Deo, sed Satanâ. Just. M. Apol. 2. de Simone διὰ τῆς ἐνεργούντων τέχνης δυνάμεις ποιήσας Μαγικὰς. Mox de eodem & Menandro, οἱ καὶ φυσικὰς δυνάμεις ποιήσαντες πολλὰς ἐξηπάτησε. Iren. de Simonianis. Amatoria quoque & agogima, & quæ dicuntur Paredri & Oniropompi & quæ sunt alia pererga apud eos studiosè exercentur. Tertullian. de Idololatriâ, Magia in Simone punita. Item de præscr. Hæret. Simoniani autem magiæ disciplina Angelis serviens, utque & ipsa inter Idololatrias deputabatur, & à Petro Apostolo in ipso Simone damnabatur. Fidentem Diis falsis ait Arnobius. Cyrillus: ἐπαγγελλόμενος τὸ Σίμωνος μετωνειρεύειν ἐπ' ὀφθαλμοῖς καὶ ἐπ' ὀχήματος δαιμόνων ἐπ' αἴθερος φερομένου. Theodoretus; omni incantationum & præstigiarum genere utebatur. Epiphanius: Ἐφαντασίαζε τὸ ἡλιο-

τῶν Σαμαρειτῶν μαγγανείαις, h.e. Samaritarum gentem magicis artib. decipiebat. Sulpitius Severus de Simone: *qui cum magicis artibus, ut se Deum probaret, duobus suffultus dæmonibus evolasset.* Augustinus, *Hic magicis fallacibus deceperat multos.* Ambrosius in 7. ad Rom. Neque si virtus ab aliquo facta fuerit, sicut dicitur facta à Sim. Mago, qui dicitur in aera sursum ut populo Christi scandalo esset, volasse, fidem nostram debebit minuere. Denique ad illud: ὃν ὁ Κύριος ἀναλώσει τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, Apostoli sunt os Christi Mat. 10. 19. Et quæ faciunt Christi faciunt nomine. Act. 3. 6. 16. 4. 10. 30. Arnob. l. 2. de Romanis loquens, *Viderant enim cursum Simonis Magi & quadrigas igneas Petri ore dissipatas,* (en ipsa ferme Pauli verba) *& nominato Christo evanuisse.* Euseb. ὑπὸ τοῦ θείου λόγου καὶ τῆς Σιμωνιακῆς ἀπάτης καὶ φαρμακείας καὶ οὐκ τοῦ ἀνδρὸς καταλέλυτο δυνάμεις. Cyrillus ex promisso Christi precum telo dejectum ait Philastrius: *Devictum oratione Petri Apostoli, atque percussum ab Angelo.* August. de Hæresibus. *In qua urbe Beatus Apostolus Petrus eum verâ omnipotentis Dei virtute extinxit.* Palladius in Vita Chrys. *Indignatus ad hæc ille qui comprehendit sapientes in astutiâ suâ, per os Petri locutus est.* Maximus Taurinensis de Petro: *Etiam Magum illum Simonem orationibus suis de aeris vacuo præcipiti ruinâ prostraverat.* Atqui B. Aug. Ep. 86. Casulano, est quidem & hæc opinio plurimorum, quamvis eam perhibeant esse falsam plerique Romani. Alibi vero *Græcam fabulam,* vocat. Item nomen Apostoli, Matt. 10. Item alius qui dicitur Cyrenaicus, & post Christum crucem coactus bajulavit. Plures *Simones* legunrur in N. Testamento, ut *Simon Petrus.* Mat. 10. 2. *Simon Cananites.* Mat. 13. 4. *Simon leprosus,* Mat. 26. 4. *Simon* Judæ Iscariotis pater Jo. 13. 2. *Simon Cyrenæus* Luc. 23. 26. *Simon coriarius.* Act. 9. 43. *Simon Zelotes.* Act. 1. 13. *Simon Niger.* Act. 13. 1.

Simon, Athenien. philosophus, Socratis discipulus, scripsit dialogos 34. Alius fuit qui scripsit de arte rhetoricâ. Alius medicus, alius sculptor. Diog. Laert.

Simon Magnesius, musicus egregius, qui & ipse superiorum musicorum more correpto, *Simodiam* introduxit, quemadmodum etiam & *Lysis Lysodiam.* Strabo, lib. 14.

Simon, vel *Symeon,* cogn. *Metaphrastes,* i. e. *interpres,* ludi Magister CP. ut quidam volunt. Composuit Græcè Sanctorum vitas, quæ habentur in Bibliothecâ Vaticanâ. Vide Voss. de Hist. Gr. lib. 2. cap. 25.

Simonides, Ceus, Poeta melicus, primus memorandi artem invenisse fertur. Cum enim cœnaret in Thessaliâ apud Scopam fortunatum hominem & nobilem, cecinissetque id carmen quod in eum scripsisset, in quo multa ornandi causâ poetarum more in Castorem & Pollucem scripta fuissent, nimis illum sordidè Simonidi dixisse, se dimidium jus ei, quod pactus esset, pro illo carmine daturum; reliquum à suis Tyndaridis, quos æque laudasset, peteret, si ei videretur. Paulo post esse fertur nunciatum Simonidi, ut prodiret, juvenes stare ad januam duos quosdam qui eum magnoperè evocarent, surrexisse illum ipsum, prodisse, vidisse neminem. Hoc interim spatio conclave illud, ubi epularetur Scopas, concidisse; eâ ruinâ ipsum oppressum cum suis interiisse: quos cum humare vellent sui, neque possent obtritos innotescere ullo modo, Simonides dicitur ex eo quòd meminisset, quo eorum loco quisque accubuisset, demonstrator uniuscujusque sepeliendi fuisse. Hâc tum re admonitus invenisse fertur, ordinem esse maxime, qui memoriæ lumen adferret. Plin. 7. 24. *Ars postremo ejus rei* (memoriæ scilicet) *facta, & inventa est à Simonide Melico, consummata Metrodoro Scephio, ut nihil non iisdem verbis redderetur auditum.* Unde jactatum hoc distichon.

Μνήμων ὁ πρὶν φημὶ Σιμωνίδης ἐνομάρτυρος εἶναι
Ὀγδήκοντα ἔτη, πλὴν Λεωκρατίης.

Cicero: *Simonides à tyranno Hierone rogatus, quid, aut qualis, esset Deus, deliberandi causâ sibi unum diem postulavit: cum idem ab eo postridie rogaretur, biduum petiit; cum verò sæpius duplicaret numerum dierum, admiratusque Hiero quæreret, cur ita faceret: quia quanto, inquit, diutius considero, tanto mihi res videtur obscurior.* Excelluit Simonides in ciendâ commiseratione, teste Quintiliano, ac Dionysio Halicarnassensi. Unde Catullus:

Paulum quidlibet adlocutionis
Mœstius lacrymis Simonideis.

Horat. lib. 2. Od. 1.

Sed ne relictis, Musa procax jocis
Ceæ retractes munera næniæ.

Ubi *næniæ* est carmen lugubre: *Ceæ* vero sive *Ceiæ,* ut Theocr. Idyll. 17. Κῆος dicit, idem est ac *Simonideæ.* Est vero hic Simonides, qui cum 16. literis vetustis 4. adjecisset Palamedes Θ, Z, Φ, X, quatuor alias adjunxit, duas longas H, & Ω, & duas duplices Ξ, & Ψ. Quanquam de isto nec satis consentiant veteres; vel saltem dissentiant codices, librariorum fortasse culpâ. Vide Plin. Marium Victorinum, & Suidam. De avaritiâ ejus Ælianus ποικιλ. 8. 2. Quo nomine eum & Pindarus Isthm. Od. 2. quòd primus Musam ἐργάτιν, h. e. *mercenariam* effecerit perstringit, ut Scholiastæ notarunt. Fuit etiam *Simonides* Junior, prioris ex filiâ nepos; de quo Vossius Hist. Gr. 4. 6. Alius *Simonides* Magnesius fuit, qui carmine signavit res gestas Antiochi M. Sed & apud Suidam duos præterea hujus nominis Poetas invenias. Unus fuit Carystius, vel Eretriensis, qui reliquit Græcorum conventum in Aulidem trimetrorum l. 2. & de Iphigeniâ unum. Alter erat Crinei fil. Amorginus dictus à patriâ Amorgo, unâ ex inf. Cycladibus; qui præter elegiarum libros scripsit Iambos, unde & ἰαμβογράφος vocatus: imò & secundum nonnullos primus hoc carminis genere usus fuit: quod antiquissimum esse arguit. Imò Suidas dicit claruisse post bellum Trojanum annis 406. Quomodo fuerit circa initium Olympiadum. Verum censeo centenarium excidisse librarii culpâ: ac pro μς, quod sit 406. rescribi oportere ρς, h. e. 506. Quod tempus proximè abit Eusebiano numero. Incidit enim in Olymp. 26. quando clarescere fortasse cœpit, qui majus nomen adeptus Olymp. 29. Et sane hanc conjecturam firmant ista Procli apud Photium: Ἰάμβων ἦν ποιητὴς, Ἀρχίλοχος ὁ Πάριος καὶ Σιμωνίδης ὁ Ἀμοργῖνος, ἢ ὡς ἔνιοι, Σάμιος. *Samium* etiam vocat Tzetzes in Chiliadibus historicis. Vossius: quem sis vide de Hist. Gr. lib. 4. cap. 13. Et de Poetis Gr. pag. 14.

Simplicius, Maximini Consiliarius, Vicarius urbis, Gratiano IV. & Equitio Coss. civium magnas strages crudelissimè edidit, sed tandem à Gratiano in Illyrico obtruncatur. Amm. Marc.

Simplicius Cilix, Græcus Aristotelis interpres, Justini & Justiniani tempp. floruit. Præceptores suos agnoscit Ammonium ad lib. 1. φυσ. ἀκρ. comm. 12. & Damascium ad lib. 4. φυσ. ἀκρ. Adversarium habuit & coætaneum Joannem Grammaticum, à *labore assiduo Philoponum* dictum, quem refutat ad lib. 8. φυσ. ἀκρ. In Persidem aliquando profectus est cum Damascio Syro, Eulalio Phryge, Priscian Lydo, Hermia ac Diogene Phœnicibus, & Isidoro Gazæo Philosophis, teste Suida. Scripsit Commentarium in Jamblichum lib. de sectâ Pythagoricâ, qui in Vaticanâ asservatur Bibliothecâ, teste Gesnero.

Sinarthocles, rex Parthyæorum, à Luciano inter Macrobios connumeratus.

Sinatus, Galliæ tetrarchæ, Cammæ præstantissimæ ac maximè pudicæ fœminæ maritus, ac ejus causâ à Sinorige dolo necatus.

Sinon, Sisyphi fil. Autolyci furis nepos, qui cum Ulysse ad bellum Trojanum profectus, cùm Græci decimo demum anno diffidentes Ilium vi capi posse, ad dolum proditionemque confugerent, omnium maximè idoneus visus est, cui ob ingenii astutiam fallendorum Trojanorum, equique aperiendi negotium imponeretur. Plin. ait hujus inventum fuisse significationem specularum, l. 7. c. 56. Virg. Æn. 2.

Talibus insidiis, perjurique arte Sinonis
Credita res; capitque dolis lacrymisque coacti;
Quos neque Tydides, nec Larissæus Achilles,
Non anni domuere decem, non mille carinæ.

Sinope, Asopi fil. quam Apollo raptam in Pontum traduxit, & ex eâ genuit Syrum, quem tamen alii Martis & Æginæ, alii Martis & Parnasses filium faciunt. Quidam autem non ab Apolline vitiatam, sed ab eo & Jove perpetuam virginitatem sortitam, cum illi spe concubitûs, quicquid postulasset, ei daturos se promisissent. Vide & part. alt. hujus Dict.

Sinorix, Galliæ tetrarcha, qui cùm Cammam Sinati uxorem deperiret, sed neque pellicere neq; vim facere vivo marito, posset, illum dolo necavit, & interposito exiguo spatio Cammam viduam ambivit; hæc amorem mutuum simulans, cum ante Aram Dianæ ambo quasi desponsuri libarent, è paterâ vino venenato plenâ Camma Sinorigi propinat, quo hausto utrique intra pauxillum tempus interierant. Plut.

Sintula, Juliani Cæsaris stabuli Tribunus. Amm. Marc.

Sirenes, monstra marina, poetarum fabulis celebratissima. Has finxerunt antiqui Acheloi fluminis, ac Terpsichores fuisse filias. Nicander autem lib. 3. Mutationum Melpomenen Sirenum matrem fuisse scribit, alii Steropen, alii Calliopen. Hæ igitur Siculum littus incolentes nautas præternavigantes suavitate cantûs in naufragium pelliciebant. Ovid. Art. Am. l. 3.

Monstra maris Sirenes erant, quæ voce canorâ
Quaslibet admissas detinuere rates.

Fulgentius volatiles appellat, gallinaceosque pedes habuisse scribit. Sane Eustathius in Iliada adver. 24. Ἡσὶ γὰρ ὀρνιθοφυεῖς αἱ Σειῆνες. Et Suidas οἱ μυθολόγοι Σειρῶας φασὶ πρὸ ὀνομαζόμενα ὄρνιθα εἶναι. Nomina vero illarum fuerunt

Aglaope,

Aglaope, Pisinoe, Thelxiopia. Ut autem Chœrilus voluit, *Thelxiope, Molpe, Aglaophonos.* Clearchus vero Solensis in Amatoriis, lib. 3. unam illarum *Leucosiam* nominat, aliam *Ligeam*, tertiam *Parthenopen*. Mirabilis profecto dicebatur harum Sirenum suavitas cantûs, quandò vel in apertam perniciem homines trahebant, efficiebantque, ut sui ipsorum obliti in manifestam cædem se trahi paterentur. Nonnus Bassaricon l. 2.

Ὡς δ' ὅτε τὴς Σειρῆσ ἐπίκλοπον ὕμνον ἀκούων
Εἰς μέγα αὐτοκέλευσον ἀφεὶς εἴλκετο ναύτης
Θῆγόμενος μέλεσιν, ᾗ ὑκλὴν κῦμα χαρέσσων,
Γλαυκὴν ἀκυμάντοισιν ὕδωρ λιάχαινεν ἐρέτμοις·
Ἀλλὰ λιγυφθόγγοιο πιθὼν ὅπὶ δίκτυα μοίρης,
Τέρπετο παλλαίοιο λελασμένος, ἄστρον ἑαυτῆς
Πλειάδος ἐπαπόρνιο ᾗ ἄντυγα κυκλάδος Ἀρκτῆς.

Idcirco cum Minyæ per ea loca navigarent, Ancæo navem gubernante, se citharâm sumpsisse scribit Orpheus in Argonauticis, suoque cantu Sirenum cantum retudisse. Sic enim ille:

Ἐνθὰ δ' ἐρεζόμενοι λιγυφώνῳ ὄπα γηρύων
Κῦρε, ἀνοσίητος ᾗ βεγκὴ θέλγουσιν ἀκοάς
Δὴ τότε δὴ Μινύαισιν ἐφώλιοι πύσις
Σειρήνων, ὕδε σφι ἀδὲ πλόος ἔμμορε νωλὲς
Φθογγῷ ὑλαμύῳ, χειρῶν δ' οἱ ἤκαε ἐρετμά.

Illæ autem poitea desperatione captæ, mutæque factæ in mare musica instrumenta abjecerunt, uti testatur idem poeta in his:

Δὴ τότε φορμίζοντος ἀπὸ σκοπέλου νιφόεντος
Σειρῆνες θάμβησ, ἐλιὼ δ' ἄμπαυσ ἀοιδῆς
Καί ῥ' ἢ μὲν λωτοῦ, ἢ δ' αὖ χέλυος ἐκέδασε χειρῶν.

Quæ omnia Apollonius ita declaravit Argonauticon lib. 4.

——Αἰλὰ ᾗ νῆσον
Κηλῷ, ἀνθεμόεσσαν ἐσιδέσθαι, ἔνθα λίγειαι
Σειρῆνες σίνονθ' Ἁγεμονίδες, ἀδείνοισι
Θέλγουσιν μολπῆσιν, ὅπῃ φθιμένοιο βάλοιτο.
Τὰς μὲν ἄρ' εὐειδὴς Ἀχελωΐῳ εὐνηθεῖσα
Γείνατο Τερψιχόρη Μουσέων μία. Καὶ πότε Δηοῦς
Θυγατρὸς ἐφιμέλω ἀδμῆτ' ἔτι παρθένικον
Ἄμμιγα μελπόμεναι· τότε δ' ἄλλο μὲν οἰωνοῖσιν
Ἄλλο ᾗ παρθενικῆς ἐνδμήτοισιν ἔσικον ἰδέσθαι,
Αἰεὶ δ' εὐόρμοις ἀνδάνυσθαι ἐν ἠεροπῆς.
Ἡ δαμὸ δὴ πολέων μελιηδέα νόσφιν ἑλοῦτο
Τηκεδόνι φθινύθουσα, ἀπλεγὲς δ' ἄρα ᾗ τοῖς
Ἰσᾳ ἐκ γομάτων ὄπα λείριον, οἱ δ' ἀπὸ νηὸς
Ἤϊξ πείσματ', ἔμελλον ἐπ' ἠόνεσσι βαλέσθαι,
Εἰ μὴ ἄρ' Οἰάγροιο πάϊς Θρηίκιος Ὀρφεύς
Βισσοῖσιν ἐνὶ χερσὶν ἑοῖς φόρμιγγα τανύσσας
Κρατερὸν ἐὐπροχάλοιο μέλος κανάχησεν ἀοιδῆς.

Erat autem illa Sirenum astutia, ut quibus rebus maximè quisque audiendi delectaretur, eas præcipuè canerent; erantque mirificè omnium præteritorum negotiorum memores; quare ita inquiunt apud Hom. Odyss. μ.

Δεῦρ' ἄγ' ἰὼν πολύαιν' Ὀδυσεῦ, μέγα κῦδος Ἀχαιῶν,
Νῆα κατάστησον, ἵνα νοΐτέλω ὄπ' ἀκούσῃς.
Οὐ γάρ πω τις τῇδε παρήλασε νηὶ μελαίνῃ,
Πρὶν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι.
Ἀλλ' ὅγε τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.
Ἴδμεν γάρ τοι πάνθ' ὅσ' ἐνὶ Τροίῃ εὐρείῃ
Ἀργεῖοι Τρῶές τε θεῶν ἰότητι μόγησαν,
Ἴδμεν δ' ὅσσα γαῖα πολυβοτείρη.

Claud. lib. 3. de Raptu Proserp.

Discedunt aliæ rapidis Acheloides alis
Sublatæ, Siculi latus obsidere Pelori.
Accensæque malo jam non impune canoras
In pestem vertere lyras. Vox blanda carinas
Alligat; audito frænantur carmine remi.

Quoniam vero multi cum eò applicuissent suavitate cantûs irretiti recedere non poterant, sed moriebantur inhumati in desertis insulis, opus erat multâ & prudentiâ, & animi contentione ad illa pericula devitanda. Ideirco Ulyssem Circe sic instruit apud Homerum:

Σειρῆσι μὲν πρῶτον ἀφίξεαι, αἵ ῥά τ' πάντας
Ἀνθρώπους θέλγουσι, ὅ, τις σφέας εἰσαφίκῃ.
Ὃς τις ἀϊδρείῃ πελάσῃ, καὶ φθόγγον ἀκούσῃ
Σειρήνων, τῷ δ' οὔ τι γυνὴ, καὶ νήπια τέκνα
Οἶκαδε νοστήσαντι παρίσταται, οὐδὲ γάνυνται·
Ἀλλά τ' Σειρῆνες λιγυῇ θελγουσι ἀοιδῇ,
Ἥμεναι ἐν λειμῶνι· πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς
Ἀνδρῶν πυθομένων, σὺν δ' ῥῖνοι μυδόωσιν.
Ἀλλὰ παρὲξ ἐλάαν, ἐπὶ δ' ἦκαρ' ἀλεῖψαι ἑταίρων,
Κηρὸν δεδῆσθαι μελιηδέα, μή τις ἀκούσῃ
Τῶν ἄλλων· ἀτὰρ αὐτὸς ἀκουέμεν αἴ κ' ἐθέλῃσθα,
Δησάντων σ' ἐν νηῒ θοῇ χεῖράς τε πόδας τε
Ὀρθὸν ἐν ἰστοπέδῃ, ἐκ δ' αὐτῆς πείρατ' ἀνήφθω.

Hoc pacto Sirenum illecebras evasit Laertæ filius. Quò allusit Juvenalis his verbis:

——*Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illâ de nave petitas
Quæ Siculos cantus effugit remige surdo.

Martialis, lib. 3. Ep. 46.

Sirenas hilarem navigantium pœnam
Blandasque mortes, gaudiumque crudele
Quas nemo quondam deserebat auditas
Fallax Ulysses dicitur reliquisse.

Erat autem tota fere illa ora alba propter insepultorum ossa, quod etiam ait Virgil. lib. 5.

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat
Difficiles quondam, multorumque ossibus albos.

Cum vero Ulysses illarum fallacias obturatis auribus sociorum, ipseq; malo alligatus fefellisset, fama est ipsas Sirenas se in mare præcipitasse, neque amplius postea auditas. Cum vero se in mare præcipitassent, sive illud Orphei, sive Ulyssis arte factum est, dicuntur in saxa fuisse conversæ, sicuti testatur Orpheus in Argon.

Δεινὰ δ' ἀνεσταάχῃς, ἐπεὶ πότιμος ἦεν λυγρὸς
Μοιρίδιος θανάτοιο, σφέας δ' ἀπὸ ῥηγάδος ἀκρης
Ἐς βυθὸν ἅλοσδε ἀλιρρόθιον θαλάσσης,
Πέτρας δ' ἠλλάξατο λίμας, μορφὴν δ' ὑπέρπλον.

Prope Pelorum vero fama est habitasse Sirenes. Servius in lib. 5. Æn. *Sirenes secundum fabulam tres in parte virgines fuerunt, in parte volucres, Acheloi fluminis, & Calliopes Musæ filiæ. Harum una voce, altera tibiis, altera lyrâ canebat. Et primò juxta Pelorum, post in Capreis insulâ habitarunt.* Unde est quòd Sirenas recenset Ovidius in Proserpinæ Siculæ Deæ comites. Met. 5.

An quia cum legeret flores Proserpina vernos,
In comitum numero mixta Sirenes erat?

Et apud Nonnum Dionysiacorum, lib. 13. vers. 313. Catanenses Γείτονα Σειρήνων πόλιν ὄχιον. Hinc Statius Silv. lib. 2. in epicedio Glauciæ:

——*Tergeminum Siculâ de virgine carmen.*

Id est, trium Sirenum cantus. Et Juvenalis, Sat. 9.

Quæ Siculos cantus effugit remige surdo.

Et Claudianus in Epigr.

Dulce malum pelago Siren, volucresque puellæ
Scylleos inter fremitus, avidamque Charybdim
Musica saxa fretis habitabant dulcia nostra.

Alii Sirenibus alias sedes assignant: de quo non amplius hoc loco quæremus. Tantum asserimus cum Bocharto *Sirenum* nomen esse merè Punicum. Pœnis enim שיר *Sir*, est *canticum*. Inde libro Solomonis titulus שיר השירים *Sir hassirim*, i. e. *canticum canticorum*. Itaque *Siren* שירן est *canorum monstrum*, quale à poetis fingitur. Grammaticos interim nihil moror, qui deducunt ἀπὸ τῦ σύρειν *à trahendo*; inde enim non dicerentur Σειρῆνες, sed Συρῆνες. Varia autem de Sirenibus, earumque fabulâ tradiderunt veteres. Platoni Sirenes Deæ canendi sunt sive Musæ, quæ orbes cœlestes (si qui sunt) vertunt & rotant; de quo Macrob. lib. 2. in Som. Scip. cap. 3. Alii vero (uti supra diximus) unius Musarum & Acheloi amnis filias tradiderunt: unde *Siren Acheloias* apud Sil. Italicum. Suidæ αἱ τ' ψυχῆς ἐναρμόνιοι καὶ μυστικὰ δυνάμεις Sirenes vocantur. Pausanias in Atticis, quod Torrentius ad Hor. lib. 4. Od. 2. observat, auctor est, apud veteres Poematum, Sermonumque quorumvis efficacem ad suadendum venustatem assimulatam Sirenibus: & inde Sophoclem appellatum *Sirena*. Quemadmodum & Val. Cato propter suavitatem carminum à veteri Poetâ *Latina Siren* dictus est, ut Suetonius de illustribus Grammaticis cap. 11. refert. Petronius: *Hæc ipsa cum diceret, tantâ gratiâ conciliabat vocem loquentis, tam dulcis sonus pertentatum mulcebat aera, ut putares inter auras canere Sirenum Concordiam.* Heliodorus in Æthiopicis: Ὑπὸ ᾗ ἡδὺ λόγων ὥσπερ πνὸς Σειρῆνος κηκλημένης, καὶ θεὸς τὸ πειθὼς κατέωρᾶτο. Hinc in Isocratis sepulchro *Siren* posita fuit, tanquam perfectæ & efficacissimæ eloquentiæ symbolum, de quo Plut. in vitâ Isocratis, & Philostratus in Sophistis. Alia vero à Musis, & verâ eloquentiâ, quæ in rebus gravibus, seriisque occupatur, *Sirenas* distinguunt: quippe quas nugacibus rebus sermonis & elegantiæ curam impendere volunt: de quo videri Torrentius potest ad lib. 1. Horat. Ep. 2. Vulgatissima ratio est, Sirenum fabulam ad illecebrosas voluptates referre, quæ blandis præstigiis irretiunt homines, atque evertunt, de quo Synesius Epist. 145. Nec aliò interpretantur, quod tres Sirenas commenti veteres fuerint. Eo enim numero triplicem illam voluptatem, quæ in σίτοις, ἐν πότοις, καὶ ἐν ἀφροδισίοις, Platoni & Aristoteli statuitur, expressam volunt. Servius ad illud Æn. 5.

Jamque adeo scopulos Sirenum advecta subibat.

Postquam breviter fabulam de Sirenibus exposuisset: *secundum veritatem*, inquit, *meretrices fuerunt, quæ transeuntes, quoniam eos ducebant ad egestatem, hic fictæ sunt inferre naufragia.* Vide Jov. Pontanum. lib. 6. de bello Neapolitano. Socrates apud Stobæum: Δεῖ ὥσπερ Σειρῆνας τὰς ἡδονὰς παρῆχθαι τ' καὶ φεύγειν ὥσπερ πετρώδη.

Horatius:

——— *Vitanda eſt improba Siren*
Deſidia. ———

Hinc *Sirenius*; Gell. 16. 8. *Ne, ut plerique alii, tu quoque in illâ Dialecticæ gyrâ, atque Mæandrâ, tanquam apud Sireneos ſcopulos conſeneſcas.* Vide omnino Caſp. Barthium in Claud. Epigram. 24. cujus Lemma *In Sirenas.*

Sirius, ſtella in ore Canis, quæ à Latinis *Canicula* dicitur. Hyginus tamen in tractatu de ſignis cœleſtibus Sirium diverſum facit à Caniculâ, neque in ore Canis, ſed in capite ejus collocat. Hæc in cœli centro cum Sole conjuncta æſtum ejus duplicat, mortaliumque corpora nimio calore languida reddit. Dictus Sirius, ut quidam volunt ἀπὸ τῆ σειραίνειν, h. e. à ſiccando, propterea quod flu.& fontes nimio calore exſiccet: ut alii verò ἀπὸ τῆ σειῆν h. e. ab *evacuando*, quod corpora noſtra ſudoribus evacuet. Apollonii Scholiaſtes congerit nominis interpretationes in lib. 2. Σείειος ἤτοι παρὰ τ ζῆσιν Ζείειος καὶ Σείειος, ἢ παρὰ τὸ σκανὸν ἡμᾶς ἱδρῶτι ῥεομένους· σειῆν γὰρ τὸ καιεῖν. ἢ τὸ σεσηρέναι αὐτὸν· πολὺ γὰρ κύνας σεσηρέναι καὶ χάσκειν ποιεῖ, ἢ ἀφὰ τὸ σείεδζ, καὶ πάλλεδζ· Ὁμοίως δ καὶ πάντα τὰ ἄστρα σείεια λέγον) οἱονεὶ, τείρεά τινα ὄντα, ἢ διὰ τὸ τείρειν τὸ δαμάζειν, ἢ ὅτι τέρατα εἶσιν καὶ σημεῖα ἀπὸ πολυζομένων. Quin & Solem ipſum quidem *Sirium* veteres appellarunt. Heſychius. Σείειος, ὁ Ἀρχίλοχος ἢ ἥλιος, ὁ δ Ἴβυκος πάντα τὰ ἄστρα. Suidas. Σεῖε, σειρὸς ὁ ἥλιος, οἱ δ καὶ Σείειος. Heſiodus, in Ἔργ.

——— Ἐπεὶ Κεφαλῶ καὶ γόνατα Σείειος ἄζει.

Idem in Theog.

——— Ὅσσα δὲ σφι πρὸ ῥινοῦ σαπείσης
Σειρὶν ἀζαλέοιο χαλαιὴ πύθετο αἴγη.

Nicander in Theriacis:

——— Ἀλλ' ὅταν ὕδωρ
Σείειος ἀζωόντι, τρύγη δ' ἐνὶ πυθμένι λίμνης
Μίμνη. ———

Ubi Schol. Σείειος, ὁ Ἥλιος. Lycophron in Caſſandrâ, de corpore Ajacis in littus è mari ejecto: Ἐκβεβρασμένον νέκυν ἀκτὴς Σειρὶς καταυαὶ· quod obſervavit vir eximius, & ſingularis eruditionis Hadrianus Junius in Animadverſionibus. Quin & Virgilium ſic interpretantur ὁ τυχόντες. Georg. 4.

Jam rapidus torrens ſitientes Sirius Indos
Ardebat cœlo. ———

Non Solem autem ſed etiam omnia ſidera dici Σειρὸς ex Ibyco modo docuit Heſychius. Inde & Latinorum *ſidus* à σῖρος eſſe ingeniosè nuper oſtendit χαειόσαπος Tanaquillus Faber ad Dionyſ. Longinum. Ob hanc vocis ambiguitatem Sophocles ἐπιθετικῶς dixit: Σειρὶς κυνὸς δικλώ. Apollon. lib. 3.

Τῷ δ' ἀναθρώσκων ἅτε Σείειος Ὠκεανοῖο
Ὅς δή τι κλόος μὲν, ἀείζηλός τ' ἐσιδέσθαι
Ἀντίλλει, μάλιστα δ' ἐν ἀστράσιν ἧκεν ὀΐζω.

Virgil. Æn. 10.

Non ſecus ac liquidâ ſi quando nocte Cometæ
Sanguinei lugubre rubent, aut Sirius ardor,
Ille ſitim, morboſque ferens mortalibus ægris
Naſcitur, & ſævo contriſtat lumine cœlum.

Maleficam hanc Sirii naturam Homerus etiam indicat, Iliad. 22.

Ὄντε κύν' Ὠαρίωνος ὀπώριον κεκλήσιν,
Λαμπρότατος μὲν ὄγ' ἔστι, κακὸν δέ τε σῆμα τέτυκται
Καί τε φέρει πολλὸν πύρετον δειλοῖσι βροτοῖσι.

Ejuſdem ſideris pernicies apparet ex verſibus Oppiani lib. 3. Cyneg. ubi loquitur de fera quâpiam:

Καὶ κυνία Σείειον οἶδε, καὶ ἀντέλλοντα φοβεῖται)
Αὐτίκα δ' ῥωχμὸν καταδύε) ἐυρὺς αἴης
Ἠὲ κατ' ἀπλυγὴς ἀφεγγέος, εἰσόκεν ἄζης
Ἠέλιος παύσαιτο, καὶ ὑλομανὲς κυνὸς ἀσθμὸ.

Valerius Flaccus, lib. 1.

——— *Sic cum ſtabulis & meſſibus ingens*
Ira Deûm, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit; coit agreſtum manus inſcia priſcum
In nemus, & miſeris dictat pia vota ſacerdos.

Idem lib. 1.

Non ſecus Autumno quam cum magis aſperat ignes
Sirius, & ſævo cum nox accenditur auro
Luciferas crinita faces; hebet Arcas, & ingens
Jupiter: aſt illum tanto non gliſcere cœlo
Vellet ager, vellent calidis jam fontibus amnes.

Lucan. lib. 10.

——— *Rapidus quâ Sirius ignes*
Exerit ———

Statius, lib. 1. Silv. Carm. 3.

——— *Nec calido latravit Sirius æſtro.*

Silius libro penultimo:

Aut cum lethiferos accendens Sirius ignes
Torret anhelantem ſævis ardoribus orbem.

Hoc aſtrum à Ceis obſervari ſolitum ex Ciceronis lib. 1. de Divinatione patet, quæ fuit lex Ariſtæi. Apollonius in Argonauticis:

——— Κέω δ' ἔτι νὺξ ἱερῆες
Ἀντολιῶν σεσάλεγδε κυνὸς ῥίζησι δυσλάς.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνομοθέτησε γὰρ (Ariſtæus nempe) τοῖς Κείοις κατ' ἐνιαυτὸν μετ' ὄπωρον ἐπιτηρεῖν ἢ ἐπιτολὴν τῆ κυνὸς, καὶ θύειν αὐτῷ.

Siroes, Perſiæ R. filius Choſrois II. Patrem incarceratum cum omnibus liberis ejus, occidi juſſit, quòd fratrem juniorem ſibi prætuliſſet, A. 628. Imperante Heraclio.

Sirpicus, Centurionis cognomen, de quo inter Octavam & Quintadecumam legiones contentio oritur. Tac. An. 1.

Siſachthia lex, quæ & Chreocopia, à Solone lata, ad æs alienum minuendum, quapropter apud concives ob juſtitiam læſam malè audiit.

Siſamnes, lex, qui licet Cambyſi regi chariſſimus eſſet, tamen ob [illegible]Eum ſententiam, quam pecuniâ corruptus tulerat, juſſu Cambyſis excoriatus eſt, ejuſque pellis ante Tribunal judicum expoſita, ut eâ conſpectâ alii Judices alienâ fruerentur inſaniâ, ſibique caverent.

Siſenes, Perſa, à prætore Ægypti legatus in Macedoniam miſſus, exilium patriâ ſede mutavit, honoreſque ſummos cùm adeptus ſit, Alexandrum M. in expeditione contra Perſas comitatus eſt, qui fidem transfugæ exploraturus, literas proditorias per nuncium ignotum ad illum dedit, quas cùm diutiùs regi deferre diſtulit, quaſi læſæ Majeſtatis conſcium, trucidari curavit. *Curt.*

L. *Siſenna*, hiſtoriæ Rom. ſcriptor antiquus, in quo magnam jacturam fecerunt Romanæ literæ, non ſolum hiſtoriæ causâ, quâ vicit omnes ſuperiores; ſed etiam linguæ ipſius, cujus benè gnarum fuiſſe, & Cicero teſtatur, & indicio ſunt fragmenta quaſi guſtûs causâ relicta nobis in libris Grammaticorum. Vertit etiam fabulas Mileſiacas Ariſtidis, uti oſtendit Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 3. Meminit Ovidius, lib. 2. Triſtium.

Vertit Ariſtidem Siſenna, nec obfuit illi
Hiſtoriæ turpes inſeruiſſe jocos.

Pluſcula autem ex iſtis Siſennæ Mileſiacis paſſim citat Chariſius, lib. 2. Laudat & Servius. Meminere etiam vett. Grammatici comentarii ejus in Plautum. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 10.

Siſigambis, vel *Syſigambis*, uxor Darii ultimi Perſarum regis, quæ nulli ſuæ ætatis fœminæ pulchritudine ceſſit, teſte Qu. Curtio. Quam tamen victo Dario Alexander non ſolum non violavit, ſed & ſummam adhibuit curam, ne quis captivo corpori illuderet.

Siſimethres, dux imbellis, petræ cujuſdam omnino inacceſſæ præfectus, quam obſeſſurus Alexander M. quæſivit quid animi haberet ipſe Siſimethres, cumque reſponſum eſſet, illum eſſe omnium hominum trepidiſſimum, Λέγεις σύγε (dixit) ἢ πέτραν ἀλώσιμον ἡμῖν. εἰ δ' γὰρ ἄρχειν αὐτῆς ὐκ ὀκνεῖν δεῖ. *Plut.* Vide Syſimethres.

Siſinnes, amicitiæ arctiſſimæ exemplum inſigne, cujus Hiſt. vide apud Lucianum in *Toxari.*

Siſocoſtus, Alexandri M. comes, cujus tutelæ Petra adjunctaque regio committuntur. *Arr. Curt.*

Siſyphus, Æoli filius, qui cum Atticam latrociniis infeſtaret (unde Ovid. Met. 13.

——— *Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, furtiſque & fraude ſimillimus illi.

à Theſeo occiſus eſt. Huno Poetæ fabulantur eo ſupplicii genere apud inferos plecti, ut ſaxum ingens in montis cujuſdam verticem cogatur provolvere; quod cum ad ſummum penè extulerit, repente deorſum relabitur. Vetus Poeta apud Cic. lib. Tuſc. Qu.

——— *Siſyphu' verſat*
Saxum ſudans nitendo, neque proficit hilum.

Ovid. Met. 13.

Ubi Æoliden ſaxum grave Siſyphon urget.

Idem alibi:

Aut petis, aut urges rediturum Siſyphe ſaxum.

Huc alluſit Virgil. Æn. 6.

Saxum ingens volvunt alii. ———

Propertius, lib. 2. El. 17.

Vel tu Siſyphios licet admirere labores,
Difficile ut toto monte volutet onus.

Idem Eleg. 20. ejuſdem libri:

Tum quoque Siſyphio ſaxa labore geram.

Horat. Od. 14. lib. 2.

——— *Damnatuſque longi*
Siſyphus Æolides laboris.

Idem

Idem Epod. penult:

Optat ſupremo collocare Siſyphus
In monte ſaxum, ſed vetant leges Jovis.

Ovid. in Ibin:

Siſyphe cui tradas revolubile pondus habebis.

Vide Pauſan. in Corinthiacis. Apollodor. lib. 1. Hygin. Fab. 60. Martial. 10. 5.

Nunc inquieti monte Siſyphi preſſus.

Seneca Tragœdus in Hercule Inſano:

Cervice ſaxum grande Siſyphiâ ſedit.

Idem in Hippolyto:

Umbræ nocentes cedite; & cervicibus
His his repoſitum degravet feſſas manus
Saxum, ſeni perennis Æolio labor.

Seneca in Apocolocyntoſi:

Sic cum jam ſummi tanguntur culmina montis
Irrita Siſyphio volvuntur pondera collo.

Homerus Odyſſ. λ.

Καὶ μὴν Σίσυφον εἰσεῖδον κρατερὸς ἄλγε' ἔχοντα,
Λᾶαν βαστάζοντα πελώριον ἀμφοτέρῃσιν.
Ἦτοι ὁ μὲν, σκηριπτόμενος χερσίν τε, ποσίν τε,
Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε πρὸς λόφον· ἀλλ' ὅτε μέλλοι
Ἄκρον ὑπερβήσεσθαι, τότ' ἀποστρέψασκε κραταιΐς
Αὖτις, ἔπειτα πέδον δὲ κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής.

Scientiam Siſyphi, ſive potius aſtutiam indicant Homerus, & Theognis: Hic Iliad. ζ.

Ἔνθα δὴ Σίσυφος ἔσκεν, ὁ κερδίστος γένετ' ἀνδρῶν,
Σίσυφος Αἰολίδης, ὁ δ' ἄρα Γλαύκον τέκετ' ἄμυμονα.

Ille verſ. 700.

Οὐδ' εἰ σωφρονέοιμι μετ' ἀνθρώποισι Ραδαμάνθου αὖτε,
Πλείονα δ' εἰδείης Αἰολίδεω Σισύφου·
(Ὅσσα κ' ἐξ αἴσης πολυϊδρείῃσιν ἀνήλθε,
Πείσας Περσεφόνην αἰμυλίοισι λόγοισι,
Ἤτε βεστοῖς παρέχει λύσιν, βλάπτουσι νόημα·
Ἀλλ' ὅ γε τὴν ἑτέρῃ γ' ἐπαφέσατο,
Οὕνεκα οἱ θανάτοιο μέλαν νέφος ἀμφεκάλυψε,
Ἐλθοῦσ' ἐς χρυσεὸν χῶρον ἀποφθιμένων.
Κωκύσας τε πύλας περιμείλιξε, αἶψα θανόντων
Ψυχὰς εἴργουσιν, καίπερ ἀναιμωδέας.
Ἀλλ' ἄρα καὶεῖθεν Σίσυφος πάλιν ἤλυθεν ἔμπης
Ἐς φάος ἠελίου σοφίῃσι πολυφρονέων.)

Apud Heſychium legimus: Σίσυφος ἀπατητὴς, ὅτι ἐπὶ τῆς μεγάλα ἐχόντων, ἀπὸ Ἀττικῆς Σισύφου. Ubi Palmerius: Fateor me ignorare, inquit, quis fuerit ille Atticus Siſyphus. Duo memorantur ejus nominis ab auctoribus. Unus iſque multo antiquior, Æoli fil. Ornithionis pater & Glauci, qui Corinthi regnavit, & diu vixit alter recentior, Autolyci fil. ſecundum Servium, patet Sinonis: Neuter vero Atticus fuit. De antiquiore Heſychius agere videtur. Igitur, niſi pro Ἀττικῆ legamus Ἀκτικῆ nota ignorantiæ jure infligeretur noſtro auctori. Ἀκτὴ autem dicebatur totus ille littoris tractus, qui ab Iſthmo ad Scyllæum uſque promuntorium protendebatur: Sed inde non ſolet formari gentile nomen. Mythologiam Siſyphi habes apud Nat. Com. 6. 18. Lucretius vero lib. 3. in eos hanc fabulam convenire ſcribit, qui magiſtratus & honores à populo expetunt cum ſummâ animi contentione; neque unquam obtinere poſſunt, vel quòd indigni habeantur, vel quòd in hoc etiam maxima vis ſit fortunæ. Sic enim ait Epicureus Poeta:

Siſyphus in vitâ quoque nobis ante oculos eſt,
Qui petere à populo faſces, ſævaſque ſecures
Imbibit, & ſemper victus triſtiſq; recedit. (unquam,
Nam petere imperium, quod mancum eſt, nec datur
Atque in eo ſemper durum ſufferre laborem;
Hoc eſt adverſo nixantem trudere monte
Saxum, quod tamen à ſummo jam vertice rurſum
Volvitur, & plani raptim petit æquora campi.

Sitalces, Alexandri M. miles, ob templa ſpoliata neci traditus.

Sithocus, Βίτωτον Appianus vocat, Gallus, Mithridatem trucidatum miſſus, quem auctoritate vultûs territum ac veſtigia retrò ferentem revocavit rex magnanimus omnique fortunâ major, & in cædem ſuam manum trepidantis adjuvit. *Aur. Vict.*

Sixtus, ejus nomine extiterunt Papæ Romani quatuor, aliique viri celebres.

Slavogaſtus ſeu Sologaſtus, Pharamundi regis Francorum primi conſiliarius, ac unus legis Salicæ conditorum.

Smerdis, Cambyſis Perſiæ regis frater, qui invidiâ commotus, quòd ſolus Smerdis Perſarum arcum quem explorato-res Æthiopiâ attulerant, ad quos digitos intendere poſſet; cúmque poſtea per quietem nunciari ſibi vidit, *Smerdin in regio ſolio ſedentem cælum vertice contingere*: Ob hæc ſibi à fratre metuens, miſit Prexaſpem, omnium ſibi è Perſis fidiſſimum, qui Smerdin occideret; quod ille ſummâ fide exequutus eſt, quum Suſis urbe eum ſub ſpecie venationis eduxiſſet; quanquam alii in mari rubro ſubmerſum dicant. Alter tamen *Smerdis* à fratre Mago gentibus oſtentatur atque ejus nomine caduceatores miſſi qui ediceret, ut *Smerdi Cyri filio deinceps obedirent, non amplius Cambyſi.* Cambyſes cùm Smerdis audiſſet nomen, quamvis fratrem Smerdin occidiſſe compertum ſibi eſſet tamen ſomnium in mentem revocavit, & agnovit ſe ſine cauſâ fratris ſui fuiſſe homicidam. Pſeudo-*Smerdis* dolus, cùm per ſeptem menſes regnaſſet, à Phædymâ concubinâ detegitur, ac ipſe cum cæteris Magis ob-truncantur.

Smilax, puella formoſiſſima, quæ Croci pueri amore capta, cum ab eo ſperneretur, mutata eſt in fruticem ſui nominis, hederæ non diſſimilem, aut certè in ejus flores, candore, odoreque lilium referentes. Ovid. Met. 4.

Et Crocon in parvos verſum cum Smilace florem.

Smindyrides ita Græci omnes vocant, vel Mindyrides apud Senecam, qui ſic de illo lib. 2. de Irâ: *Mindyridem* aiunt fuiſſe ex Sybaritarum civitate: qui cum vidiſſet fodientem, & altius raſtrum allevantem laſſum ſe fieri queſtus, vetuit illum opus in conſpectu ſuo facere. Idem ſæpius queſtus eſt, quod foliis roſæ duplicatis *incubuiſſet*. Nominat Herodotus, lib. 6. & veniſſe Sicyonem ad nuptias Agariſtæ, Cliſthenis filiæ ambiendas, atque addit, *ad extrema deliciarum hunc veniſſe.* Athen. lib. 6. & 12. hoc itinere *aucupes, piſcatores & cocos mille ſecum duxaſſe ad domeſticum luxum.* Idem iſte jactare ſolitus, quaſi felicitatis inſignem notam, *ſe à 20. annis Solem nec orientem nec occidentem vidiſſe.* Mem. & Ælian. lib. 9. cap. 24. & lib. 12. Var. Hiſt.

Sminthens, Apollinis epitheton, cujus duplicem originem refert Homeri Interpres: Primam hanc; fuiſſe in Chryſe op. Myſiæ Crinem ſacerdotem Apollinis, cui Deus iratus immiſit in agros illius mures, qui fructus illius vaſtabant. A quo exoratus Deus cùm rurſus placatus peſtem hanc tollere vellet, ad Ordem illius paſtorem venit, à quo hoſpitio acceptus, pollicituſque mali remedium, mures ſagittis omnes interfecit: eoq; facto juſſit paſtorem Crinidi indicare, ipſum Apollinem humanâ ſpecie apud ſe divertiſſe & ab eo mures occiſos: quod audiens Crinis, templum Deo conſtruxit vocavitque Apollinis Sminthei, quòd ejus linguæ dialecto mures σμίνθα vocantur. Altera talis eſt: Quum Cretenſes aliquando coloniam deducturi eſſent, ab Apolline reſponſum acceperunt, ut ibi urbem conderent, ubi eis terrâ geniti obſtitiſſent. Venientibus igitur ad Helleſpontum, noctu mures clypeorum lora arroſerunt; itaque mane cum id factum viderent, memores oraculi urbem poſuerunt quam *Sminthiam* appellaverunt. Clemens in Protreptico: Πολέμων γοῦν ἀμφὶ τὴν Τρωάδα κατωκῆσθαι ἱστορεῖ, τὰς ὀπλοφόρους μῦς, ὡς σμίνθους καλοῦσι, σιδήρου ὄντας τοὺς τροχοὺς τῆς πολεμίων διατρώγειν τέχνης· ἀφ' οὗ Σμίνθιον Ἀπόλλωνα ἀπὸ τοῦ μῦν ἐκείνων ἐπονομασθῆναι.

Socion, Philoſophus Peripateticus, genere Hiſpanus, ſcripſit Κέρας Ἀμαλθείας, i. e. Cornucopiæ librum multæ variæque Doctrinæ, Gellius, 1. 8. Lege *Sotion*. Hujus meminit Laertius: Ἐχρῆτο δὲ λαμπρᾷ τῇ ἐπιρρᾳ, καθά φησι Σωτίων ἐν διατάξει διαδοχῶν. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 7. & Jonſium de Script. Hiſp. Philoſ. lib. 2. cap. 10.

Socoth benoth, Idolum Babyloniorum. 4 Reg. 17. Ubi poſtquam Salmanaſſar Rex Aſſyriæ, exciſo Samaritanorum regno, incolas captivos abduxerat, migrare juſſit in Samariam colonias de Babel, de Cuth, de Ava, de Hamath, & de Sepharvaim: dicitur, *Fecerunt autem ſingulæ gentes ſibi Deos, quos & repoſuerunt in templis excelſorum quæ fecerant Samariæ, Gens quæque in civitatibus ſuis, in quibus illi habitabant. Viri quidem Babel Succoth Benoth, & viri Cuth fecerunt Nergal, & viri Hamath fecerunt Aſimath. Avitæ autem fecerunt Nibhaz & Tharthac, & Sepharvei comburebant filios ſuos in igne דוני Adramelech, & Anamelech Diis Sepharvaim.* Interpretatur autem סכות בנות *Succoth Benoth, tabernacula filiarum.* Sed Lxx. ſcribunt Σωκχὼθ Βενὶθ, tanquam proprium numinis vocabulum. Volunt Ebræi nugatores *Succoth Benoth* imaginem fuiſſe Gallinæ cum pullis ſuis, quod ad citatum locum habent RR. D. Kimchi & Salomon Jarchi. Atqui exploſis omnino Rabbinorum lyris, *Succoth Benoth* non tam Deum aliquem, Deamque, quam fanum ipſum, rituſque circa illud ſacros denotare cenſet Seldenus noſter. Ipſiſſimum enim erat (inquit) Babyloniæ Mylittæ, ſive Veneris Uraniæ templum, ubi puellæ corollis revinctæ, & ſedentes ſingulis in ſpatiis, quæ funiculis erant diſtincta; hoſpites opperiebantur, qui rite imploratâ Venere Mylittâ, pecuniâque quantulacunque datâ (quæ Deæ ſacra) cum eis à fano ſubductis rem haberent; nec cuiquam fas erat prius diſcedere, quam ad hunc ritum fuerit ad res Ve-

neri-

nerias electa. Unde fiebat, ut per biennium, nonnunquam & triennium, expectarent, quæ deformes erant & miseræ. Lege quippe patriâ omnibus fœminis erat commune, ut semel in vitâ hic desidentes cum advenis consuetudinem habeant. Cæterum beatiores vehiculis cameratis tectæ, relictâ à tergo famulitii turbâ pro fano consistebant. Heic plane *Succoth Benoth*, i. e. *filiarum* seu *mulierculârum tabernaculum*. Historiam autem ampliorem de hâc re habes apud Herod. lib. 1. & Strab. l. 16. à quibus nos quæ attulimus. Absque iis esset, quis locum etiam illum Hieremiæ in Epistolâ Barucho subnexâ omnino caperet? Comma dico 43. ubi scorta diobolaria Babyloniorum his verbis insectatur. Αἱ δὲ γυναῖκες περιδεδεμέναι σχοινία ἐν τῇ ὁδῷ ἐγκαθίζουσι θυμιῶσαι τὰ πίνακα. Ὅταν δέ τις αὐτῶν ἐφελκυσθεῖσα ὑπό τινος τῶν διαπορευομένων κοιμηθῇ μετὰ πλήσιον ἐνεδρίζει ὅτι οὐκ ἠξίωται, ὅμοιος καὶ αὐτή, καὶ τὸ σχοινίον αὐτῆς διέῤῥαγη. Mulieres, inquit, funiculis circumdatæ in viis sedent, ut turfures adoleant. Et si qua earum cum advenâ quovis, qui vi eam sibi attraxerit, cubaret, proximam conviciabatur, quod nequaquam simili afficeretur honore, nec funiculus ejus disrumperetur. Σχοινία hæc quænam fuerint, haud satis liquet. Æquè fortan ad σχοινία illa λεπτὰ sive tenues funiculos, è quibus earum corollæ textæ, perinde ac ad funiculos qui spatia unicuique dividebant, spectare possint. Olympiodorus vero τὰ σχοινία fuisse vult ἀεζώματα, seu cingula quibus pudenda duntaxat operiebant, cætera nudæ. Σχοινία, inquit, φησὶ τὰ ἀεζώματα. Καλύπτουσι γὰρ μόνα τὰ τῆς φύσεως ἀχρεῖα, τὰ λοιπὰ παρεχώρησεν αἰσχυνόμενοι τὴν ἐρημίαν. Vide Selden. de Diis Syris Syntagm. 2. cap. 7.

Socrates ἐν τῷ μεσῷ τῆς ἁδηνῶν celebratur à Laertio in Diogene. Etiam Σωκράτης ἰσχνὸς ἀπεικόνισεν Ἄργους γεγραφὼς laudatur ab eodem in Socrate, & semel iterumque à Plut. in Qu. Rom. Ab eodem Parall. cap. 18. citatur in 2. de Thracibus. Aristoph. Schol. testimonium petit ex Socratis duodecimo Creticorum.

Socrates, ἀνδρῶν ἀπάντων σοφώτατος oraculo judicatur, uti scribit Laertius, Philosophus fuit Athenienſis, *reliquorum philosophorum fons*, ut eum Quintilianus, & *princeps*, ut Cicero vocarunt. Patrem habuit Sophroniscum statuarium, quemadmodum ex Xenoph. liquet; tenui hominem fortunâ, sicut & se pauperem appellatum Socrates apud eundem testatur authorem in Oeconomico. Matrem Phanaretem obstetricem habuit. Uxores eodem tempore duas habuit, Myrto, Aristidis Justi filiam, & Xantippen, mulierem molestissimam, quæ (ipso cum Discipulis differente) mensam non rarò subvertit. Auditor primò Anaxagoræ fuit, sed cum disputationibus sublimioribus non admodum delectaretur, ad Archelaum defecit, qui Ethicen, sive Moralem philosophiam ei tradidit. Ipse in libris, qui de dictis & factis Socratis à Xenophonte scripti sunt, se per omnem vitam nihil aliud cogitasse indicat, quàm quæ justa essent, quæ injusta, atque illis quidem operam sedulo dedisse, his se vero quam maximè abstinuisse. Ingenio fuit patientissimo, & eundem semper circumferens vultum, sive egrederetur domo, sive rediret, mille etiam perturbationibus Remp. obruentibus, quemadmodum Xantippen uxorem acrem & molestam de eo dicere consuevisse Ælianus prodidit. Plinius— Ferunt Socratem clarum sapientiâ eodem semper visum vultu, nec aut hilaro magis, aut turbido. Unde Sen. 2. de Ira: desinet ille Socrates posse eundem vultum domum referre, quem domo extulerat. Plut. de non irascendo: ὁ Σωκράτης ὑσάκις ἄδοξόν τινα μεμφόμενον παρῄτησεν αὐτῷ φέρε τινὰ τῶν φίλων, φησὶ κωμῳδῶν ὃς τινα πονηρίαν ἄκραν σκιλλοῦται, ἐνεδρίδι τῇ φωνῇ καὶ διαμειδιᾷ τῷ προσώπῳ, καὶ τὸ βλέμμα μεταστρέψας πρὸς τὸν ῥήτορα ἐπὶ δίκης, καὶ φείσῃ τοῦτον ἀπηνεῖς τῷ πάθει διαφυλάξων ἑαυτὸν ἀπλοῦν καὶ ἀήττητον. Mores Socratis commendat Sen. ep. 6. De qua re ita Xenophon Οὕτω δὲ Σωκράτης ἦν ἐν παντὶ πράγματι καὶ πάντα ὕστερον, ὠφέλιμος ὥστε τῷ συνεσομένῳ τοῦτο, καὶ εἰ μετρίως αἰσθανοίμην, φανερὸν ἦν, ὅτι ἐκεῖνον ὠφελιμώτατον ἦν τοῖς Σωκράτει συνεῖναι, καὶ ὅτι ἐκείνου διαπεσόντος ὁπωσοῦν καὶ ἐν ὑπνῳ ἀφέλιμον. Sen. ep. 24. In carcere Socrates disputavit & exire (cum essent qui promitterent fugam) noluit, remansitque, ut duarum rerum gravissimarum hominibus metum demeret, mortis & carceris. Xenophon in Apologiâ: Ἔπειτα τῶν ἑταίρων ἐκκλέψαι βουλομένων αὐτὸν, οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ καὶ ὑπομείνας ἐδίκη, ἐξόν μοι· Εἶτα εἰδέναι τι χρεῖον ἔξω τῆς Ἀττικῆς, ἔνθα ἂ φεύξεται θανάτου; Docuit sine mercede. Scriptorum nihil unquam edidisse ipsum constat, quia sentiret, atque ita etiam interrogantibus, quamobrem nihil scriberet, responderet: Ὁρῶ τὰ χαρτία πολὺ τῶν γραφομένων τιμιώτερα. Sicut & hoc in ore frequenter ipsum habuisse Laertius testatur: Ἐοικέναι μὲ μηδὲν, πλὴν αὐτὸ τοῦτο μηδὲν εἰδέναι.. De traditionibus tamen ejus, quæ non editæ, quemadmodum ostendimus, sed à Platone ac Xenophonte expositæ sunt, hæc Cicero retulit lib. 3. de Orat. *Socrates fuit is, qui omnium eruditorum testimonio, totiusque judicio Græciæ, cùm prudentiâ, & acumine, & venustate, & subtilitate, tum verò eloquentiâ, veritate, copiâ, quam se cunque in partem dedisset, omnium fuit facile princeps. Cum ad provectam admodum ætatem pervenisset, ut paulò post tamen è vitâ ei esset excedendum, ab Anyto quodam divite & Melite poetâ, & Lycone Oratore accusatus, quasi Deos communes non coleret, sed novos introduceret, cum se Dæmonem familiarem, cujus consilio in rebus agendis uteretur habere dixisset, post latam sententiam cicutâ sublatus est, cum eo ipse die, quo excessit è vitâ, disputasset, discere nihil aliud esse, quam recordari*, quemadmodum Cic. scripsit in Tusc. Qu. Persius:

——— *Barbatum hoc crede magistrum*
Dicere, sorbitio tollit quem dira cicutæ.

Socrates, pictor, inter cujus opera est piger, qui appellatur ὄκνος spartum torquens, quod asellus arrodit. Plin. 35. 11. Pausanias autem dicit hunc à Polygnoto pictum.

Socrates, Rhodius, sub Augusto vixit. Reliquit libros de bello civili. Athen. lib. 4. Alius etiam est *Socrates* Grammaticus, Etymologo laudatus in Ἐυσεῖς. Fuit & *Socrates* Cous, quem indigitamenta, i. e. preces quibus Dii invocantur, fecisse author est Laert.

Socrates, C. P. historiam Ecclesiasticam à tempore Apostolorum, usque ad Chrysostomum scripsit. De quo vide Vossium, & Valesium.

Sol, Gentes *Solem* pro Deo coluerint, Ciceroni lib. 2. de N. D. dictus videtur, quia *solus*; quomodo & Ἀπόλλων ex mente Chrysippi vocatus est ab α privativo & πολύς. Alii putant *Solis* nomen à Sabinis esse acceptum, ut Varro innuit lib. 4. de L. L. Hos y. *Solem* vocasse à σίλας *fulgor*: uti ἥλιος ab ἕλη, quomodo (ut Eust. aliique tradunt) vocatur ἡ τῶν ἡλίων αὐγή. Alii deducunt ab *E L*, quod Ebræis *fortem*, & κατ' ἐξοχὴν *Deum* notat, inde ἦλ, & ὦλ, unde ἥλιος & Lat. *Sol*. Vide quæ fusè pro hâc sententiâ adfert Cluverius Germ. Ant. 1. 26.

C. Julius *Solinus*, scripsit rerum orbis memorabilium collectanea ad Avitum. Dictus est *Plinii simia*. Vide Voss. de Hist. Lat. lib. 3. p. 720.

Solitaurilia. Vide *Suovetaurilia*.

Julius *Solon*, homo ignobilis à Cleandro Commodo Imp. familiari charissimo, in ordinem Senatorium adscitus, postea Severi jussu trucidatus. *Xiph.*

Solon, unus ex septem sapientibus Græciæ, patriâ Salaminius, Athenis claruit, Tarquinio prisco Romæ regnante. Gellius 17. 21. Auctor Legum fuit Athenienſibus, annum ordinavit ac menses. Pisistrati tyrannidem fugiens profectiones in terras diversas multas suscepit, ut in Ægyptum, ubi à Sacerdote quodam objectum est illi: *Græcos semper esse pueros, nec quenquam è Græciâ senem*: quemadmodum Plato & Justinus in Paranetico retulerunt. Inde in Lydiam ad Crœsum se contulit, qui cum opes suas ei ostentaret, rogaretque num quem sese feliciorem judicaret? respondit, *Tellum quendam, pauperem admodum, alioqui justum, Athenis agentem: qui in suo prædiolo consenuerat, ejusque limites nunquam egressus erat. Fieri tamen posse, ut & Crœsus ipse olim inter felicissimos numeretur. Cæterum ante supremum vitæ diem neminem beatum esse judicandum.* Quâ sententiâ nihil verius esse, Crœsus postea re ipsâ est expertus. Nam cum Cyro Persarum & Medorum regi bellum inferret, acie victus, vivus in hostis potestatem pervenit. Quo tempore pyræ impositus, ut vivus exureretur, salubre Solonis consilium dicitur agnovisse, ejusque nomen in supremo illo vitæ discrimine sæpius inclamasse. Quo audito, Cyrus ex suis misit, qui cognoscerent, quisnam esset Deorum, hominumve, quem ille summo in periculo solum invocaret; remque totam edoctus, memor & ipse humanæ vicissitudinis Crœsum ab incendio liberavit: summoque quoad vixit, in honore penes se habuit. Juvenal. Sat. 10.

——— *Regem transeo Ponti*
Et Crœsum, quem vox justi facunda Solonis
Respicere ad longæ jussit spatia ultima vitæ.

Quam Solonis sententiam tetigit quoque Ausonius ludo septem sapientum; Ovidius autem suam fecit, & sic expressit. Ovid. Met. 3.

——*Scilicet ultima semper*
Expectanda dies homini est, dicique beatus
Ante obitum nemo, supremaque funera debet.

Utrum vero etiam rectè id à Solone dictum sit disquirit Aristoteles lib. 1. Eth. ad Nicom. cap. 10. Vide plura apud Plutarchum, Laertium, & Meursium libro singulari de Solone.

Sopater, Apamensis, Sophista & philosophus, discipulus Iamblichi, quem Cæsar Constantinus interfecit ad fidem faciendam se Græcorum ac Gentilium religioni amplius addictum non esse. Prius enim fuerat ipsi familiaris. Scripsit de providentiâ.

providentiâ. Item de iis qui præter merita felices ſunt, aut infelices. Suidas. Eunapius Sardianus in Ædeſio hujus mortis cauſam in Ablavium prætorio præfectum derivat. Quædam de hoc Sopatro legere eſt apud Sozomenum lib. 1. cap. 5. & Photium in Biblioth. qui hujus Eclogarum hiſtoriarum libros duodecim recenſet.

Sophænetus, hiſtoricus, ſcripſit Cyri expeditionem quem Stephanus in *Carduchi*, & alibi citat.

Sophilus, Sicyonius vel Thebanus, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulæ nonnullæ commemorantur apud Athenæum.

Sophis, Chronologus, nominatur Joanni Tzetzæ Chil. 5. initio hiſt. 1.

Sophocles, poeta Tragicus, patriâ Athenienſis, tantâ orationis ſuavitate, ut vulgò μέλιτ͂τα, h. e. *apis* cognominaretur, æqualis Euripidi ac Periclis, cujus etiam quandoque collega fuit in præturâ. Natus fuit Olymp. 73. ante Socratem an. 17. Primus 3. actoribus uſus eſt, adjecto eo qui vocatur *Tritagoniſta*, h. e. tertiarum & ultimarum partium hiſtrio. Primus etiam choros ex juvenibus quindecim introduxit, cum antea duodecim tantum introducerentur. Primus quoque tragicas contentiones & compoſitiones inſtituit. Scripſit etiam Elegiam, & Pæanas, atque orationem proſam cum de Choro adverſus Theſpim & Chœrilum contenderet. Obiit autem 6. an. poſt Euripidis mortem, cui ſtyli magnitudine præfertur, licet ejus ſententiis inferior. Filios habuit, *Jophontem*, *Leoſthenem*, *Ariſtonem*, *Stephanum*, *Meneclidem*. Exhibuit fabulas 123. quanquam alii dicant multo plures. Victorias autem 23. reportavit, quarum poſtrema cum præter ſpem illi contigiſſet, repentino gaudio dicitur expiraſſe, ut eſt author Val. Max. lib. 5. Lucianus autem grano uvæ ſtrangulatum eum prodidit, quod & Sotadis verſiculus apud Stobæum confirmat:

Σοφοκλῆς ῥᾶγα φαγὼν σταφυλῆς πτιχεὶς πέθανεν.

Vide Plin. 7. 29. Hinc *Sophocleus*. Cic. 16. Fam. *An pangis aliquid Sophocleum?* hoc eſt, grande, grave, & tale quale Sophocles? Virg. Ecl. 8.

Sola Sophocleo tua carmina digna cothurno.

Unde Martialis 5. 31.

Varro Sophocleonon inficiande cothurno.

Idem lib. 3. ep. 20.

An in cothurnis horridus Sophocleis.

Juv. Sat. 6.

Grande Sophocleo carmen bacchamur hiatu.

Vide Græcum epigramma 3. Anthol. de ſepulchro Sophoclis, ubi Opſopæus notat præſtantiam ejus ſupra Æſchylum, & Euripidem.

Sophocles, dux Lacedæmoniorum, an. mundi, 3193. Idem grammaticus quidam, interpres Lycophronis & quorundam aliorum poetarum.

Sophonias, fil. Maaſiæ. Jer. 21. Item propheta, fil. Chuſi unus ex min. prophetis, qui & *Zephanias*.

Sophonisba, uxor Syphacis Numidarum regis, filia Aſdrubalis Carthaginenſis, marito à Romanis victo ac in poteſtatem redacto, Maſiniſſæ nupſit, qui fidem ei dederat, ipſam vivam in cujuſquam Romani arbitrium venire ſe non permiſſurum; cùm tamen Scipio hanc etiam ut prædæ partem poſtulaverit, nec contraire potuit Maſiniſſa, ille fidum è ſervis vocat, ſub cujus cuſtodia regio more ad incerta fortunæ venenum erat, & mixtum in poculo ferre ad Sophonisbam jubet, quæ nullo trepidationis ſigno dato impavidè hauſit.

Sophron, poeta Syracuſanus, cujus ſcriptis Platonem uſque adeo delectatum ferunt, ut etiam moriens capiti ea habuerit ſubjecta. Scripſit Mimos viriles & fœmineos, & alia quædam non contemnenda, ſed adeo implicita, ut à paucis intelligerentur. Voſſ. P. Gr. p. 28.

Sophronia, matrona Romana, altera Lucretia Chriſtiana, cùm vim Decii principis videret ſe paſſuram, conſentiente viro, arrepto gladio ſeipſam transfixit, ac inter ſanctas mulieres eſt relata. Euſeb. lib. 8. cap. 17.

Sophroniſtæ, magiſtratus quidam apud Athenienſes, non diſſimiles iis, quos Romani *Cenſores* vocabant, licet longè plures eſſent, & poteſtate aliquanto inferiores: legebantur enim ex ſingulis tribubus decem, qui juvenum mores cenſerent. Sigonius.

Sophronium, nomen fœminæ, per diminutionem adulationis amatoriæ prolatum.

Sophronius hiſtoricus, de quo Voſſ. H. Gr. lib. 1. cap. 19. Item *Sophronius* Damaſcenus, primùm Sophiſta, poſtea Patriarcha Hieroſolymitanus, de quovi de Voſſ. p. 278.

Sophronus (Tac. *Sophonius*) Tigellinus, homo petulans & homicida, à Nerone militibus prætorianis præfectus. *Xiph.*

Sopyrion, præfectus ponti ab Alexandro M. relictus, otioſum ſe ratus, ſi nihil & ipſe geſſiſſet, adunato triginta millium exercitu, Scythis bellum intulit; cæſuſque cum omnibus copiis, pœnas temere illati belli genti innoxiæ luit. *Juſtin.*

Soradeus, dæmon, quem Indi colebant: ſonat *vini auctor*. Athenæus lib. 1. Παρ' Ἰνδοῖς πατὴρ δαίμων (ὃς ἐστι Διόνυσος ὁ Μητυλωναῖος) ὃς κληθεὶς Σοραδεὺς, ὑπὸ Ἑλλάδι φωνῇ, Οἰνοπιώνης.

Soracchus, Soracchi Publicani filius, Sinonidis amore captus, varias fortunæ vices cum illa expertus eſt. *Phot.*

Val. *Soranus*; fuit homo doctiſſimus togatorum ut Craſſius dicit in primo de Oratore. Cic. Ejus mem. Solinus in Polyhiſtore, & Macr. Sat. 1. Functus eſt Romæ honoribus, præcipuè Tribunatu plebis: & quod nomen illud arcanum urbis Romæ, quod evulgari eſt nefas auſus eſſet enunciare, pœnas luit, teſte Plinio & Plut. in Problem. Qui tamen in Pompeio Qu. Valerium philoſophum (quod multi non dubitant de Sorano dici) à Pompeio narrat occidi juſſum. Sunt qui putent hunc ſubitâ morte corruiſſe, alii ſuſſixum eſſe cruci, ut Servius in 1. Georg. Ejus mem. Aug. de C. D. 7. 9. *In hanc ſententiam*, inquit, *etiam quoſdam verſus Val. Sorani exponit idem Varro in eo libro quem ſcorſim ab iſtis de cultu Deorum ſcripſit*, qui verſus hi ſunt:

Jupiter omnipotens regnum rex ipſe Deuſque
Progenitor genetrix Deûm, Deus unus & omnis.

Soranus, Ditis ſeu Plutonis cognomen, à voce Græcâ σωρὸς quæ *tumulum ſepulchralem* ſign. vel à *Sorâ* op. ad Soractem mont. ſito. Tradit enim Plin. 2. 92. eo in tractu tam peſtiferos ſpiritus exhalari, ut avibus ſint lethales. Unde videri poteſt Pluto dictus eſſe *Soranus*, non diſſimili ratione ab eâ, quâ Avernum pro inferis Poetæ acceperunt.

Soranus Epheſius, medicus. Alexandriæ vixit, deinde Romam venit, ubi artem exercuit, Trajani & Adriani temporibus. Suidas. Cæterum tres fuere *Sorani*, de quibus Voſſius Hiſt. Gr. pag. 414.

Soſander Indica conſignavit, teſte Artemidoro Epheſio.

Soſias, Philoſophus quidam impius, qui ſublatâ penitus providentiâ, omnia temere fieri aſſerebat, quo in errore Euhemerum, Diagoram, Hipponem, & Epicureum verſatos accepimus.

Soſibianus, vir quidam de quo Martialis:

E ſervo ſcis te genitum, blandeque fateris,
Quum dicis nominum Soſibiane patrem.

Erat autem ex eorum genere, qui ὀπλυτικοὶ dicebantur, eò quòd obſcura quæque in ſcriptoribus explicarent. Mem. Athen. l. 3. & Arnobius lib. 4. Ejus 3. περὶ Ἀλκμᾶνος citat idem Athen. lib. 14. Chronographiam quoque edidit, teſte Clem. Strom. lib. 1. & Cenſorino cap. 21. Alius fuit Soſibius, qui cum Anaxagoræ æmulatio fuit, ut ex Laertio in Socrate conſtat. Alius item qui Cl. Cæſaris ætate vixit, Britannici educator, uti Tacitus docet initio 12. Annalium.

Soſibius, Grammaticus Laconicus, cujus mem. Suidas.

Soſicles, patriâ Syracuſius, poeta Tragicus circa noviſſima Philippi Amyntæ filii tempora, unus ex iis quos Pleiadas appellarunt. Docuit fabulas 73. Victorias retulit 7. Suidas. Item cognomen Menæchmi apud Plautum, *a ſalutari fama*.

Soſicrates, libros reliquit de rebus Cretenſibus. Athenæus l. 6. Fuiſſe Rhodium è Laertio colligimus. Alius Phanagorites, cujus Ὅσοι citantur ab Athenæo lib. 13. Tertius Cyzicenus, vetus ſcriptor, cujus mem. Fulgentius Planciades voce *Nefrendes*.

Soſilus, Ilienſis res Annibalicas ſcripſit libris ſexaginta, teſte Diod. Siculo. Opus v. iſtud ex rumuſculis conflatum erat, & narratiunculis infimæ plebis, ut ex Polybii lib. 3. conſtat.

Soſimus, famam ſibi peperit volumine περὶ χειρῶν. Athenæus lib. 14.

Soſigenes, aſtrologus, quem Cæſar dictator annos vitio Pontificum per intercalandi licentiam turbatos ad Solis curſum rediġens, adjutorem ſibi adhibuit. Plin. 17. 25.

Soſipatra, fœminea, vates doctiſſima è Libyâ, uxor Ædeſii ſophiſtæ. Eunapius.

Soſitheus Syracuſanus, unus de numero eorum, qui *Pleiades* appellantur, apud Ptolemæum, æmulus Homeri Tragici. Suidas.

Soſius, Syriæ præfectus an. mundi 3925. *Soſii* autem librarii & bibliopolæ Romæ fuerunt, de quibus Horatius ad Piſones:

Hic meret æra liber Soſiis.

Necnon lib. 1. ep. ult.

Scilicet ut proſtes Soſiorum pumice mundus.

Soſthenes Cnidius, res Ibericas conſcripſit. Plut. in Nilo.

Soſtratus Cnidius, architectus, qui turrim excitavit in inſulâ Pharo, juſſu Ptol. Philadelphi, ad oſtendendos nocturnos ignes nautarum curſibus, eique nomen ſuum inſcripſit. Fuit autem inſcriptio hujuſmodi, teſte Strabone lib. 17.

ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΤΣ, ΘΕΟΙΣ

ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΑΩΙΖΟΜΕΝΩΝ. Plinius l. 36. c. 12. *Magnificatur & alia turris à rege facta in insulâ Pharo, portum obtinente Alexandriæ, quam constitisse* DCCC. *talentis tradunt: magno animo nequid omittamus Ptolemæi regis, quod in eâ permiserit Sostrati Cnidii architecti structuræ ipsius nomen inscribi.* Lucianus autem in libello de rectè conscribendâ historiâ, non permissu regis, ut ait Plinius, sed eleganti Sostrati fraude, factum tradit, ut ipsius nomen fuerit insculptum: cum vide. Item *Sostratus* sculptor, qui ex ære signa faciebat. Plin. 36. 2. Item Cereris sacerdos apud Tacitum. Alius vates, qui per furorem multa Græcis prædixit, inter alia vero Athenienſibus Xerxis adventum, ut author est Herodotus. *Sostratus* quoque Sicyonius fuit, cognomento *Acrocherſites*, teste Suidâ.

Sotades, Maronites, poeta turpissimus, scripsit Iamborum libros, quos appellavit *Cinædos*, linguâ Ionicâ, ubi libidinum lasciva species, & descriptio inerat. Ab hoc Sotade *carmen Sotadicum* dicitur. Tales autem versus dicuntur retrogradi quod in contrarium etiam sunt versus. *Reciprocos* vocat Diomedes qui multa de Sotadicis præcipit. Hic enim versus:

Musa mihi causas memora quo numine læso.

Si recurrat:

Læso numine quo memora causas mihi musa.

Sotadicus est. Et possunt reverti in idem genus carminum, vel in diversum ut hic Iambicus:

Pio precare thure cœlestium numina.

Sotadicus Pentameter fiet hoc pacto:

Numina cœlestium thure precare pio.

Lascivum carminis genus hoc est, ut Quintil. inquit, à Sotade ut Strabo scribit, repertum, seu ut Diomedes, usurpatum, quem Martialis *cinædum* vocat. Fuere & alii duo Athenienses, alter Comicus mediæ Comœdiæ, alter philosophus, qui scripsit de mysteriis librum unum. Suidas.

Soterichus, faber, cujus opera priscam & rudem simplicitatem præ se ferebant. Unde proverb. *Soterichi lecti*. Item Oasites, poeta sub Diocletiano, cujus encomium scripsit, item Dionysiaca, vitam Apollonii Tyanei, & alia. Suidas. Vide Voss. de Hist. Gr. l. 2. c. 16.

Soteridas Epidaurius, scripsit Musicæ libros tres, ut ait Dionysius.

Sotiones duo fuerunt, quorum prior sub Ptolemæis vixit, alter sub Tiber. Imp. de utroque Vossius H. Gr. l. 2. c. 7.

Sozomenus, historicus, qui historicæ universalis amplissimum volumen scripsit; de quo vide Vossium, & qui eum nuper edidit, Valesium.

Spaco, nutrix Cyri regis: quæ dictio, quoniam Medorum linguâ canem sign. factum est, ut Cyrus creditus sit nutritus à cane. Herodotus.

Spartacus, gladiator Thracius, qui unà cum Chryse & Oenomao, effracto Lentuli ludo gladiatorio cum 70. gladiatoribus erupit Capuâ, manuque servorum, quâsi justo exercitu comparato, Cervelium montem Campaniæ occupavit: ubi cum à Clodio Glabro obsideretur, ei castra diripuit, & Campaniam populatus, raptis prætorum fascibus appellatus est Imperator. Inde Lentuli exercitum in Apennino dissipavit; apud Mutinam Cassii castra delevit. Tandem verò cum de urbe invadendâ deliberavit, à M. Crasso pulsus, fugatusque, cum Brutium angulum occupasset, nec in Siciliam præ navium penuriâ trajicere potuisset, cum suis omnibus fortissimè dimicans occisus est. Plut. in Crasso. Lucanus lib. 2.

Ut simili causâ caderes, qua Spartacus hostis.

Vide Appianum. Horatius: Carm. lib. 3. Od. 14.

Et cadum Marsi memorem duelli:
Spartacum si qua potuit vagantem
Fallere testa.

Idem in Epodis:

Æmula nec virtus Capuæ, nec Spartacus acer.

Claudianus:

——— *Vilis cum Spartacus omne*
Per latus Italiæ ferro bacchatus & igni.

Athen. lib. 7. Καὶ Σπάρταχος ὁ μονομαχος ἐκ Καπύης πόλεως Ἰταλικῆς ἀποδρὰς σὺν τοῖς μαθηταῖς Ἀτίλλᾳ, πολὺ πλῆθος ἀποσήσας οἰκετῶν (ὧν ἦν καὶ αὐτὸς οἰκέτης, Θρᾷξ γένος) κατέδραμε πᾶσαν Ἰταλίαν, χρόνον οὐκ ὀλίγον, πολλῶν δήλων καὶ ἐκάστων ἡμέραν συρρεόντων εἰς αὐτόν. Καὶ εἰ μὲν ἀπέφηνεν τὴν ὁρμὴν Δικίνιον Κράσσου ἀνθυπάτου ὃ τὴν τυχόντα ἂν ἐδρῶτα τοῖς ἡμαθαπῖς παρέσχεν.

Spasmus Card. Cajetanus tom. 2. tr. 15. dicit sibi non constare de festo, quod dicitur de *Spasmo* Virginis, quando celebratur, nec esset conveniens ut Maria inciderit vel in *Spasmum* propriè dictum, qui est contractio nervorum, vel, ut à vulgo Italo capitur, pro animi deliquio, quia Joannes dicat Mariam adstitisse Christo crucifixo: adeoque festum dictum nec canonicum, nec authenticum esse; putat autem celebrari intra tempus quod est à Dominicâ in Passione usque ad Dominicam Palmarum inclusive. Hæc ille. Ait ego, inquit Sandius Interpr. Parad. in Luc. 1. 29. dico festum hoc quotannis celebrari, nec fanum à Pontificiis, sed & à Lutheranis. Videtur enim esse festum quod dicitur Annunciatio Mariæ, & semper incidit in 25 Mart. & quidem aliquando in ipsum Parasceues diem quo *Spasmus* Virginis accidisse fingitur. Monachos enim Latinos Græcæ linguæ rudes, verisimile est putasse primam literam esse præpositionem *à*, & esse redundantem, nec satis convenientem, & sic eam omittentes solum reliquisse *de*, & inde tandem ortum festum *de Spasmo* Virginis. Convenientior autem transmutationis istius ratio est, si dicatur quod Monachi Itali primo terminationem *us* in *o* mutarint, & secundo primam literam vocalem ante *s* cum consonâ, more sibi, aliisque nationibus usitatissimo, absciderint. Itaque factum ex *Aspasmus*, *Spasmo*: ut ex *Asparagus*, *Sparago*, *extremus Stremo*. Et hinc clarissimè apparet linguæ Græcæ ignorantiam occasionem dedisse fabulæ, quæ de Mariæ animi deliquio narratur, & ob quam suaviter confingit Cajetanus d. l. quod sc. in loco illo ad perpetuam rei memoriam ædificata fuerit Ecclesia, inde dicta *Ecclesia Mariæ de Spasmo*.

Spes, Dea apud Romanos, cujus ædes in foro olitorio fuit: Livius lib. 1. Dec. 3.

Tibullus lib. 2. eleg. ult.

——— *Ne vincas dura puella Deam.*

Loquitur de Spe. Theognis:

Ἐλπὶς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐνθάδε ἔνεστιν,
Ἄλλοι δ' ἄλυμπον δ' ὑπερβαλιόντες ἔβαν.

Ovidius ad Græcinum, de Spe:

Hæc Dea, quum fugerent sceleratas numina terras:
In Dios invisâ sola remansit humo.

Speusippus, Philosophus Athenienſis, Platonis ex sorore nepos, qui octo annos Platonicæ scholæ præfuit. Ferunt hunc senio confectum sibi mortem conscivisse, mœrore impulsum. Plut. vero scribit illum pediculis efferveſcentibus in eriisse. De cujus libris vide Gellium lib. 3. cap. 17. Docuit mercede, quod & exprobratum ei à Dionysio. Et sanè pecuniæ erat amantior; ut indicio quoque est, quod ad Cassandri nuptias se contulerit spe mercedis pro versibus à se conscriptis, sed ineptis, frigidisque, ut censet Philostratus in Apollonio. Vide de eo Laertium, qui vitam illius descripsit. Superſunt Speusippi θεσεις, sive *definitiones*, quas Ficinus vertit.

Sphærus, Zenonis Cittiei auditor fuit, teste Laertio; post ejus obitum verò Cleanthem audivit. Inter alia scripsit de Eretriacis Philosophis item de Lycurgo, & Socrate lib. 3. ad hæc de Rep. Laconicâ cujus operum lib. 3. citat Athen. lib. 4.

Sphinx monstrum ex Typhone & Echidnâ natum, uti tradit Hyginus Fab. Poet. 151. caput & faciem habens puellæ, alas vero avium, reliquo corpore canis referens effigiem. Sedem habuisse dicitur in Sphingio monte juxta Thebas, atque inde in viatores impetum facere solebat. Quâ de re cum Apollo consuleretur, non alium tanti mali finem esse respondit, quam si quis Sphingis ænigma dissolveret. Id autem erat hujusmodi. *Quodnam id esset animal, quod mane quadrupes, meridie bipes, vesperi tripes esset?* Quod cum plurimi frustra conati dissolvere, à Sphinge essent interempti, Creon, qui id temporis Thebanis imperabat, edicto per Græciam universam promulgato, Jocastam sororem suam Laii viduam uxorem se ei daturum pollicitus est, qui Sphingis ænigma dissolveret. Cujus rei fama excitus Oedipus, hunc in modum ænigma interpretatus est, ut hominem esse diceret, qui in infantiâ manibus & pedibus repens verius quàm incedens, quadrupes esset. Deinde in medio juventæ robore, ut est, bipes dici posset: Ingraveſcente autem ætate, assumpto scipione, tripes deberet judicari. Quam ænigmatis solutionem tam ægrè illa dicitur tulisse, ut protinus sese de saxo præcipitans, fregerit cervices. Sed hæc fabulosa esse constat. Revera enim Sphinges, teste Diodoro lib. 14. ex simiarum genere sunt, comis villosis, mammis prominentibus, formâ haud dissimili ab eâ quâ pinguntur, sed paulo pinguiores: naturâ autem mansuetâ, pluribus exercitiis, disciplinisque aptâ. Palæphatus autem hanc fabulam ex Cadmi historiâ ductam putat, qui cum uxorem haberet, nomine Sphingen, ex Amazonum genere, unà cum eâ Thebas pervenit: ubi occiso Dracone rege, Thebarum regnum invasit, Harmoniamque insuper Cadmi sororem matrimonio sibi conjunxit. Quam rem Sphingem tam ægrè tulisse ferunt, ut relicto viro, cum pleriſque eorum, quos secum è patria adduxerat, Sphingium mont. occuparit, indeque quotidianas in Thebanos fecerit excursiones, donec Oedipus, regis promissis excitus, montem noctu occupavit, Sphingemque nihil tale suspicantem de medio sustulit. Vide Nat. Com. lib. 9. cap. 18. Statius 1. Theb.

——— *Si Sphingos iniquæ*
Callidus ambages te præmonstrante resolvi.

Idem

Idem lib. 2.

——*Hic fera quondam*
Pallentes erecta genas ſuffuſaque tabo
Lumina, concretis infando ſanguine plumis
Relliquias amplexa virûm, ſemeſaque nudis
Pectoribus ſtetit oſſa premens, viſuque trementi
Conluſtrat campos, ſi quis concurrere dictis
Hoſpes inexplicitis, aut cominus ire viator
Audeat & diræ commercia jungere linguæ;
Nec mora quin acuens exertos protinus ungues
Liventeſque manus, fractoſque in vulnera dentes
Terribili applauſu circum hoſpita ſurgeret ora
Et lauuere doli, donec de rupe cruentâ
Heu ſimili deprenſa viro, ceſſantibus alis
Triſtis inexpletam ſcopulis adfligeret alvum.

Iſacius Tzetzes ſub initium Caſſandræ: Ἄυτη λησεὶς ὧν ἐμυθολόγησε ἡ αὐτὼ λέαιναν, διὰ τὸ φονικὸν, ὄνυχας γρυπὸς ἔχειν, διὰ τὸ ἁρπακτικὸν, πέτρυγας ἀετῶ. διὰ τὸ πρὸ σὺν αὐτῇ λησεύοντας παντᾶχῶ φθείρειν συντόμως, καὶ ἀναρρῆξαι τοὺς ὀδόντας ταυτὼ Οἰδίπους ἀνεῖλε. Plutarchus in Cicerone: Τῶ δ' ἄπτερον Ὀρσήτην ἢ ζυθεῖαν τῶ Βέρρη συνιστᾶν μὴ πολιόσαι δ' ἐν ἡ τοῦ πώματος πεδίον ὄφεως ἡμιθνὴς, καὶ λαβόν ἐλεφαντίνω Σφίγγα μικρὸν, εἶπε παλαίειν ὁ Κικέρων φῶς αὐτὸν τῶ ἡ φησι δ' αἰνιγμάτων λύσεως ἀπείρως ἔχειν· Καὶ μὰ, ἔφη, ἐπὶ τ' οἰκίας Σφίγγα ἔχεις. Silius lib. 13.

Et Sphinx virgineo rictus infecta cruore

Auſonius:

Terruit Aoniam volucris, leo, virgo, triformis
Sphinx: volucris pennis, pedibus fera, fronte puella.

Φῖξα nominabant Bœoti, ut apud Heſiodum Theogonia:

Ἣ δ' ἄρα Φῖκ' ὀλοὴν τέκε Καδμείοισιν ὄλεθρον.

Ubi Schol. Ἡ δὲ Σφὶγξ φαντασματώδης μὲ γυνὴ ἦν λησεὺς, καὶ ἕτερα πολλὰς σὺν αὐτῇ τοὺς συναρπάζοντας. Ἐνταῦθα δὲ ἀρυσίνην καὶ βαρυκιλῶ κιναιδίαν λέγει. Tabula Cebetis: Ἐστὶ γὰρ ἡ ἐξήγησις ἐοικυῖα τοῦ τ' Σφιγγὸς αἰνίγματι, ὃ ἐκείνη προεβάλλετο τοῖς ἀνθρώποις· εἰ μὲ ἐν αὐτὸ συνίη τι, ἰοῦ ἔστο· εἰ δὲ μὴ συνίη, ἀπώλυτο. Vide Voſſium in *Sphinx*.

Sporus, juvenis quidam, *quem exectis teſtibus etiam in muliebrem naturam Nero Imperator transfigurare conatus eſt*, uti loquitur Suetonius. Hunc mutato nomine *Sabinam* dixit ob ſimilitudinem formæ, Dio, Zonaras, Suidas; Vel *Poppæam*, altero Sabinæ uxoris defunctæ nomine. Ita Plut. in Galbâ. Apud quem malè ſcriptum Ποπαΐου φονηθέντος, nam Ποππαίαν debuit ſcripſiſſe. Præter hiſtoricos multa de hoc inaudito monſtri illius conamine Dio Chryſoſtomus in oratione de pulchritudine.

Spurina, Græcè Σπουρίνας, dux Parthorum qui Craſſum interemit. Item Mathematicus ille, qui Cæſari prædixerat, ut Idus Martias caveret. Sueton. in Cæſ. *Introit curiam ſpretâ religione; Spurinamque irridens, & ut falſum arguens, quòd ſine ullâ noxâ Idus Martiæ adeſſent; quanquam is veniſſe quidem eas diceret, ſed non præteriiſſe.* Alius inter Othonianos duces fuit, de quo Tac. Hiſt. 2. 11. Ejus jam ſenis ac traducti in otium vitam & mores Plinius explicat, lib. 2. ep. 1. Alius denique adoleſcens egregiâ formâ, qui cum fœminas viroſque ad libidinem aſpectu decoro invitaret, oris pulchritudinem vulneribus ſponte dehoneſtavit.

Spurius, inter prænomina antiquorum, duabus literis notatur *Sp.* quaſi *ſine patre*; quemadmodum in Problematis Plut. indicavit.

Stamis, de Lesbo commentatus eſt. Schol. Hom. in Iliad. γ.

Staphylus, Sileni, vel, ut alii, Silethi filius. Plin. 7. 56. Primus vinum aquâ miſceri docuit. Apollodorus tamen lib. 1. Tzetzes in Lycophronem, & Apollonii Schol. in 3. Argon. Schol. in 3. Argon. Staphylum Bacchi filium ex Ariadnâ, & Jaſonis avum maternum faciunt.

Staphylus, Naucratites, de rebus Theſſalicis ſcripſit, teſte Scholiaſte in Apollon. lib. 4. nec non de rebus Atticis & Æolicis, quod ex Harpocratione diſcimus. Arcadicas etiam res conſcripſit. Sextus Empiricus adv. Mathematicos.

Statilia, longæva mulier. Sen. epp. *Si ad naturam rerum reſpexeris, etiam Neſtoris & Statiliæ vita brevis eſt.* Quæ ex nobili domo, Claudio Principe 99. annos vixit. Plin. 7. 48.

Statius, Poeta Comicus, qui *Cæcilius* dictus eſt. Cicero in Bruto: *Mitto C. Lælium, P. Scipionem. Ætatis illius iſta fuit laus, tamquam innocentiæ, ſic Latinè loquendi; non omnium tamen: nam illorum æquales Cæcilium & Pacuvium malè locutos videmus.* De iiſdem ſic in Chronico Hieronymus ex Tranquillo Olymp. CL. an. 2. *Statius Cæcilius Comœdiarum ſcriptor clarus habetur, natione Inſuber Gallus, & Ennii primum contubernalis. Quidam Mediolanenſem ferunt. Mortuus eſt anno poſt mortem Ennii, & juxta Janiculum ſepultus.* Agellius 4. 20. *Statius ſervule nomen fuit. Plerique apud veteres ſervi eo nomine fuerunt. Cæcilius quoque ille Comœdiarum Poeta inchytus ſervus fuit: & propterea nomen habuit Statius. Sed poſtea verſus eſt, quaſi in cognomentum: appellatuſque Cæcilius Statius.* In ejus fabulis *Aſotus* fuit: quod nomen & fabulæ ſuæ fecerat Euthycles Comicus, & è Latinis Ennius. In iiſdem *Synariſtuſæ*, teſte Gellio 15. 15. Quomodo & è Græcis fabulam inſcripſerant Crates & Menander. Sed & alias plurimas fabulas: quarum nomina ac fragmenta collegit Rob. Stephanus. Quanquam vero Cicero ad Atticum ſcribens, malum vocet Latinitatis auctorem; Volcatius tamen Sedigitus inter Comicos ei dat principatum. Voſſius.

Statius Papinius Poeta, qui ſub Domitiano vixit, perperam confunditur cum *Statio* Poeta, cogn. *Surculo*, qui claruit ſub Nerone. De Rhetore illo ſunt hæc Hieronymi in Chronico Euſebiano: *Olymp. 209. an. 1.* (is eſt Neronis ſecundus) *Statius Surculus Toloſenſis in Gallis celeberrimè Rhetoricam docet:* Ejus nomen verum ex Suetonii libello de claris Rhetoribus ſupereſt, ubi non *Surculus* vocatur, ſed *Urſulus*. *Urſi* enim & *Urſuli* familiæ ſunt nomina, ut ex vett. Inſcriptionibus conſtat. At Papinius *Statius*, nec *Urſuli*, vel *Surculi* cognomen unquam habuit, nec Toloſenſis fuit, ſed Neapolitanus. Reliquit Sylvarum libros quinque, Thebaidos duodecim, Achilleidos quinque. Mirum vero Martialem, cum adeo celebret Stellam Poetam non meminiſſe Statii, tanti amici Stellæ, ut ei miſerit primum Sylvarum. Nempe ab invidiâ id factum videtur. Vide Gevartium ad 1. Sylv. cap. 35. Ejus mem. Juvenalis Sat. 7.

Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitque diem; tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantâque libidine vulgi
Auditur; ſed cum fregit ſubſellia verſu
Eſurit, intactam Paridi niſi vendat Agaven.

Statius Seboſius videtur commentarium reliquiſſe de terris longinquis, earumque miraculis. Solin. cap. 55. & 60.

Statius Valens hiſtoricus. Lampridius in Severo.

Stator Jupiter, Romæ templum habuit à Romulo conditum, quod cum ejus milites in fugam à Samnitibus verſi eſſent, repente eo invocato ad pugnam redierint.

Stella Aruntius, Poeta Patavinus lepidiſſimus, carmine deſcripſit Domitiani victoriam de Sarmatis. Item ut Catullus Lesbiæ, ſive Clodiæ ſuæ paſſerem epigrammate celebravit, ita & hic carmine columnam ſuæ Janthidos ſive Violantillæ, vel, ut à ſe ipſe maluit vocari, *Aſteridos*, quia ſtella Græcis ἀστὴρ; imò & ab ἀστέρα *ſtera*, à quo *ſterula*, unde *ſtella*. Mart. 5 11.

Sardonychas, ſmaragdos, adamantas, iaſpidas uno
Verſatvin articulo Stella, Severe, meus.
Multas in digitis, plures in carmine gemmas
Invenies: inde eſt hæc, puto, culta manus.

Mirâ vero adulatione idem Martialis non dubitavit ſcribere tanto præſtare columbam Stellæ Paſſeri Catulliano, quanto columba paſſere eſt major. Sic enim ille lib. 1. ep. 8.

Stellæ delicium mei columba,
Verone licet audiente dicam,
Vicit, Maxime, paſſerem Catulli.
Tanto Stella meus tuo Catullo,
Quanto paſſere major eſt columba.

Nempe tam bono judicio hoc ſcriptum, quam Martialis prædictus & Statius Lucanum præferunt Maroni. Quid inſulſius? Stellæ & Violantillæ nuptias celebrat Statius in primo Sylvarum.

Stentor, Græcorum omnium vocaliſſimus, qui quinquaginta hominum clamorem vocis magnitudine adæquabat. Hom. Iliad. 5.

Ἔνθα γᾶρ' ἤυσε θεὰ λευκώλενος Ἥρη
Στείπτρῳ εἰσαμένη μεγαλήτορι, χαλκεοφώνῳ.
Ὅς τόσσον αὐδήσασχ' ὅσσον ἄλλοι πεντήκοντα.

Juvenal. Sat. 13.

Tu miſer exclamas ut Stentora vincere poſſis.

Stephanus, hiſtoricus ἐν τῷ περὶ Κύπρου citatur ab Etymologo in Σφήκεια. Fortaſſis idem eſt ac *Stephanus* Byzantinus: de quo Voſſius Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 22.

Stephanus, illuſtrium quorundam Typographorum cognomen; quorum primus Henricus Pariſius vixit, ac A. 1509. rem Typographicam non ſine laude exercuit; unde illa ingens fama Stephanorum origenem traxit; hujus ſive filius ſive nepos, Robertus ille cum aliorum, tum ſuis ſcriptis longe celeberrimus, natus A. 1503. per annos aliquot Simonis Colinæi Vitrici Typographeio præfuit, ac tandem ipſe Officinam extrûxit; quam adornaturus vir probus & pius *juvandæ Eccleſiæ Dei natus* (Bezæ verba ſunt) in ſanctorum Bibliorum editionibus accuratiſſimis operam poſuit, quibus

ctiam cùm Annotationes quaſdam ex ſuis adjecit, Collegii Sorbonici Theologos graviter offendit, quorum indignationem fugiens reliquum vitæ tempus patriâ exul egit. Audi Thuanum, Hiſt. l. 23. ad an. 1559. *Migrante ad Deum optimo non ſolùm principe* [Franciſco ſc. primo] *ſed literarum fautore & parente eximio, indigna bene merito de patria civi* [Roberto Stephano] *tot editis Hebraicis, Græcis & Latinis libris, gratia repenſa eſt à Theologorum noſtrorum Collegio, qui hominem reip. invigilantem, & quaſvis æquas conditiones accipere ſe paratum demonſtrantem, non deſierunt laceſſere, donec ille vexationum injuſtarum pertæſus, ex neceſſitate conſilium cepit, & relictâ, Genevam ad extremum ſe contulit, ubi tanta prudentia publicam ſimul & privatam rem curavit, ut quamvis tot adverſitatibus conflictatus & incommoditatibus, quæ ſolum vertentibus neceſſariò perferende ſunt, tamen in opere aſſiduus, ad ultimum uſque vitæ ſpiritum, rei literariæ adjuvandæ propoſitum conſtanter tenuerit.* Hunc excipiant Franciſcus & Carolus fratres, (quorum ultimus prima hujuſcemodi Dictionarii Hiſtorico-Geographico Poetici fundamenta poſuit) ambos inter Typographos, ſui temporis non ſolùm ſed retroacti etiam & poſtfuturi, celebris. Sed ne multis; en Stephanorum ſeriem:

Henricus Stephanus I. Typogr. Pariſ. ob. 1519.

Robertus Stephanus I. Typogr. Reg. Pariſ. deinde Genevæ, ob. 1559.

Carolus Stephanus, Typogr. Reg. Pariſ.

Franciſcus Stephanus I. Pariſ.

Henricus Stephanus II. Genevæ ob. 1590.

Robertus Stephanus II. Typogr. Reg. Pariſ.

Paulus Stephanus, Genev.

Franciſcus Stephanus II. ibid.

Robertus Stephanus III. R. F. R. N. Pariſ.

Antonius Stephanus, Typogr. Reg. ibid. Plura vide apud Theodorum Janſſonium ab Ameloveen, M. D. de vitis Stephanorum.

Stercutius, dictus eſt Saturnus, quòd primus ſtercorandi agri rationem invenerit: ex quâ re fortaſſis regni ejus tempora feliciſſima fuiſſe feruntur.

Sterope, Atlantis filia, una Pleiadum, quæ Marti Oenomaum peperit. Hygin. Fab. Poet. cap. 15. Ovid. Triſt. l. 11.

Sæpe ego nimboſis dubius jactabar ab Hædis,
Sæpe minax Steropes ſidere pontus erat.

Steropes, unus ex Vulcani miniſtris, à *fulmine* nomen habens. Vide *Brontes*.

Steſichorus, poeta Lyricus ex Himerâ Siciliæ urbe, à quâ Himeræus dictus eſt. Nomen ſuum obtinuit ab eo quod primus cum citharæ cantu chorum conjunxerit, nam vero nomine *Tiſias* dicebatur. Hic cum aliquando acerrimo carmine in Helenam, tanquam belli Trojani facem, eſſet invectus, à Caſtore & Polluce luminibus dicitur orbatus, alioque rurſus carmine cantatâ palinodiâ viſum recipiſſe. Philoſtratus, lib. 6. cap. 4. Horatius:

Steſichorique graves camenæ.

Vide Quintil. lib. 10. cap. 1. & Voſſ. P. Gr. pag. 16.

Steſicles, Athenienſis, laudatur à Laertio in Xenophonte ἐν τῇ ἀρχόντων καὶ Ὀλυμπιονικῶν ἀναγραφῇ.

Steſimbrotus, Hiſtoricus, ſcripſit res geſtas Cimonis ducis Athenienſium. Plutar. in Cim. Vide Voſſium Hiſt. Gr. pag. 47.

Steſimbrotus, ab Epaminonda patre Thebanorum duce interfectus eſt, quod contra mandatum patris cum hoſtibus Lacedæmoniis manum conſeruiſſet, quamvis partâ victoriâ. Plut.

Sthenelus, Capanei & Evadnes fil. unus ex Græcorum ducibus, qui bello Trojano interfuerunt. Hunc Virgil. Æn. 2. inter eos annumerat, qui lignei equi alveo fuerunt incluſi. Sic enim inquit:

Thoſandrus, Sthenelusque duces & dirus Ulyſſes.

Hujus elogia habes in Heroicis Philoſtrati. Illud maximum, invite illum incluſum in hanc machinam. Verba Philoſtrati hæc ſunt: Καὶ ἡ ἵππος ἡ ξύλου παρῃτεῖτο ὁ Σθένελος, ὃ τειχομαχίαν ὕπω ἤδη φάσκων ἀλλὰ κλοπὴν ἡ μαχήν. Horatius 1 Carm. Od. 15.

Urgent impavidi te Salaminii,
Teucerque & Sthenelus ſciens pugnæ.

Idem lib. 4. Od. 9.

——Non pugnavit ingens
Idomeneus Sthenelusve ſolus
Dicenda Muſis prælia.

Fuit alter ejuſdem nominis, quem in concione Agamemnonis refert Homerus Perſei filium fuiſſe ex Andromedâ conjuge. Hinc *Stheneleius*. Ovid. Ep. 9.

Quem non mille feræ, quem non Stheneleius hoſtis, &c.

Idem Met. 2.

——Proles Stheneleia Cycnus.

Sthenobœa, Proeti Corinthiorum, aut, ut alii malunt, Argivorum regis, uxor, filia Jobatæ regis Lyciorum, quæ Bellerophontis amore capta, cum repulſam tuliſſet, apud virum eum detulit, tanquam vim ſibi afferre voluiſſet.

Stilbo, is qui Diodorum dialecticum mori coegit, cum ei luſorias quæſtiones objiceret. Plin. 7. 53.

Stilbon, Mercurii ſtella dicitur, i. e. *radians*, quòd ejus orbis ſplendeat.

Stilico, Honorii Imp. ſocer, & Occidentis adminiſtrator, multis laudibus à Claudiano celebratus.

Stilpo, Megarenſis Philoſophus tempore primi Ptolemæi, diſcipulus Paſiclis Thebani; præfuit ſcholæ Megarenſi, ſcripſitque dialogos non minus 20. Suidas. De hoc Cic. in lib. de Fato: *Stilponem Megareum philoſophum, acutum ſane hominem, & probatum temporibus illis accepimus. Hunc ſcribunt ipſius familiares & ebrioſum & mulieroſum fuiſſe. Neque hæc ſcribunt vituperantes, ſed potius ad laudem: vitioſam enim naturam ab eo ſic edomitam & compreſſam eſſe doctrinâ, ut nemo unquam vinolentum illum, nemo in eo libidinis veſtigium viderit.*

Stobæus, antiquus author, ſcripſit ſententias ex Græcorum theſauris delectas, item Eclogarum libros 2. quorum prior Phyſicas, poſterior Ethicas complectitur. Ex veteribus autem neminem invenio, qui Stobæi mentionem fecerit, niſi quod in Suidæ Lexico hæc verba leguntur. Ἰωάννης ὁ ἐπονομαζόμενος Στοβαῖος ἀνθολόγιον συνέγραψε τὰς παρὰ πάσι πολλῶν δόξας ἐν βιβλίοις δ' πάνυ χρησίμοις πρὸς παιδεύσεως. Γεγόνει δὲ παῖδα φησὶν Ἑπίμιον υἱὸν αὐτοῦ. Vide Grotium in Prolegomenis ad Collectanea Stobæi Par. 1623.

Stoici, Philoſophorum ſecta, cujus auctor eſt Zeno Cittieus. Strabo, lib. 14. Κίτιον ἔχει λιμένα κλειστόν· ἐστιν δὲ τῶν Ζήνωνος ὁ τῆς Στοϊκῆς αἱρέσεως ἀρχηγέτης. Stoicis autem nomen à *porticu*, ubi docuit Zeno. Quaſi dicas, *porticenſes*, vel *porticuarios*. Docuit enim (ut ait Laertius) ἐν τῇ ποικίλῃ στοᾷ τῇ κατὰ Πεισιανακτείῳ καλουμένῃ, ἀπὸ δὲ τῆς χαρᾶς τῆς Πολυγνώτου ποικίλης. Addit deinde diſcipulos ejus priuſquam ἀπὸ τῆς στοᾶς Στωϊκοὶ dicerentur, à magiſtro Zenone *Zenonios* vocatos: atque ejus rei auctorem laudat Epicurum in Epp. Nec tamen eos primos Στωϊκοὺς vocatos; ſed prius hoc nomen poſſediſſe τοὺς διατρίβοντας ἐν αὐτῇ ποιητάς. A στοᾶ vero Στωϊκὸς factum, auctâ vocalis quantitate: quâ reſervatâ, etiam Στοᾶκὸς olim dixere: ut Comicus ille apud Athenæum, lib. 12.

Ἀκούσατ' ὦ Στοᾶκες ἐμπεσὼν λήρου.
Vos Stoici me nugivenduli audite.

Ad Stoicam porticum alluſit Tertullianus, cum in præſcriptione adv. hæreticos ait: *Noſtram inſtitutionem de portieu Solomonis eſſe.* Ac Apoſtolorum etiam ætate Stoicos Athenis duraſſe, vel ex Actis eorum liquet, ubi dicitur eos Athenis Paulo reſtitiſſe de Reſurrectione docenti. Habuit hæc ſecta ſocietatem cum Cynicâ & Academicâ. Unde Juvenalis:

——Et Stoica dogmata legit
A Cynicis tunicis diſtantia.

Univerſam autem Stoicorum philoſophiam breviter docebit Laertius in Zenone: fuſius in moralibus Enchiridion Epicteti: item Simplicius in Scholiis, & eo copioſior Arrianus, qui diſſertationes ab Epicteto domi, vel in viâ habitas collegit ac digeſſit. Adeundus præterea recentior his Barlamus Gyracenſis epiſcopus in Phyſicis. Cleomedes in Meteoris. In utriſque L. Seneca. Vide & Cic. Paradoxa, ac Plutarchum περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων, καὶ περὶ τῆς κοινῶν ἐννοιῶν. E junioribus juvabunt Schioppii moralia Stoica, ac imprimis adeunda Lipſii duplex Stoica manuductio. Multi ex Nobiliſſimis Romanorum hanc ſectam ſequebantur, ut Tubero, Cato, Varro: poſteaque Thraſeas Pætus, Helvidius Priſcus, Rubellius Plautus: etiam hanc amplexus Imp. M. Antoninus, cujus tempore plures erant Stoici, quam alius ſectæ, ut S. Empiricus narrat. Nec mirum, ſi ſecta hæc placuerit graviſſimis quibuſque, cum nulla magis animum formet ad contemptum rerum humanarum, & patientiam in adverſis. Unde Sen. de Conſt. Sap. cap. 1. *Tantum intereſſe inter Stoicos & cæteros ſapientiam profeſſos, quantum inter viros & fœminas.* Et Ep. 83. vocat *fortiſſimam, & ſanctiſſimam ſectam.* Et quam pulcrum illud elogium apud Cic. 4. Tuſc. *Licet inſectemur iſtos* (Stoicos) *metuo ne ſoli philoſophi ſint.* Etiam ex antiquis Theologis plerique à Stoicis ppofecti ſunt. In his Pantænus Alexandrinus Antiſtes: qui, ut de eo refert B. Hieronymus ad Indorum Brachmanas miſſus fuit, ut Chriſtum prædicaret, philoſophus philoſophos facilius converteret, Stoicus Brachmanas, quj in multis convenirent. Diſcipulus ejus Clem. Alexandrinus, qui & ipſe paſſim ſe Stoicum prodit. Quid mirum? quando ea ſecta in aliquibus convenit cum religione Chriſtianâ. Hieronymus in Eſaiæ c. 10.

Stoici cum noſtro dogmate in pleriſque concordant. Nec tamen cuivis indoli æque hæc ſecta conducit: nam eos, quibus natura eſt faſtu turgida, ſi corrigere non valet, magis etiam inflabit: ſed ſi modeſtum ingenium obtingat, magnis illud paſſibus ducet ad virtutem. Non hoc diffiteri potuit Plutarchus, etſi Academicus ipſe, & alias Stoicis ſatis iniquus. Sic enim ſcribit in Cleomene: Ἔχει τὶ ὁ Στωϊκὸς λόγος πρὸς τὰς μεγάλας καὶ ὀξείας φύσεις ἐπιτρόχους καὶ παρόξυνον· βαδεῖ γὰρ καὶ πρὸς ὀργὴν ἀνθίστησι καὶ ἥδεται, ὑπείκοντα εἰς τὸ οἰκεῖον ἀγαθὸν ἐπισπώμενος, Voſſius. Hinc *Stoicida.* Juvenal. Sat. 2.

Fugerunt trepidi vera ac manifeſta canentem
Stoicidæ.

Strabo, Cnoſſo quidem Cretæ civitate oriundus, ut lib. 10. ipſe refert, ſed natus Amaſiæ civitate Ponti, ut ipſemet de ſe profitetur lib. 12. Philoſophus fuit Stoicus, quanquam & Philoſophiam Peripateticam attigit. Geographus præſtantiſſimus fuit, cujus 17. Geographiæ libri, quos Tiberio Cæſari rerum potiente conſcripſit, ut ex libb. 4. & 13. colligere eſt, etiamnum hodie extant. Scripſit & alios libros, ac inter eos, Commentarios hiſtoricos utiles ad moralem ac civilem philoſophiam, ut ipſe teſtatur, lib. 1. ſed ad nos non pervenerunt. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pag. 185.

Strato, Sidonis regulus, qui (ut Hieronymus ſcribit) manu propriâ ſe volens confodere, ne imminentibus Perſis ludibrio foret, quorum fœdus Ægypti regis ſocietate neglexerat, retrahebatur formidine, & gladium, quem arripuerat, circumſpiciens, hoſtium pavidus expectabat adventum. Quem jamjamque capiendum uxor intelligens, extorſit acinacem de manu, & latus ejus tranſverberavit compoſitoque ex more cadaveri ſe moriens ſuperjecit, ne poſt virginalia fœdera alterius coitum ſuſtineret. Ælianus quoque in varia hiſtoriâ Stratonem Sidonium quendam ſcribit in conviviis valdè delicatum, amiciſſimum Neoclis Cypri regis pari luxuriâ certantis.

Stratones, octo fuerunt. Primus Iſocratis auditor. Secundus Lampſacenus philoſophus, Theophraſti familiaris & ſucceſſor, qui vocatus eſt Phyſicus, & præceptor fuit Ptol. Philadelphi, ſcripſitque multos libros. Tertius, medicus, qui Eraſiſtratum audivit. Quartus hiſtoricus, quem tempore Ptolemæi Philometoris, & Perſei ultimi Macedoniæ regis vixiſſe putat Voſſius, eò quòd illud potiſſimum bellum tractandum ſuſceperit, quod Romani cum Perſeo, & patre ejus Philippo geſſerunt. Quintus quis ſit apud Diogenem deſideratur. Omnino aliquid deeſt. Sextus eſt poeta, epigrammatum ſcriptor. Septimus medicus antiquus, etiam memoratus Ariſtoteli, ſive Ariſtocli, prout legit Laertii interpres. Octavus vocatur Πειρατητικὸς βιβλιογράφος ἐν Ἀλεξανδρείᾳ, quem opus hiſtoricum de rebus inventis reliquiſſe ſcribit Clemens, lib. 1. Strom. Videmus interim non meminiſſe Laertium Stratonis Geographi, quem ſub Tiberio vixiſſe ait Suidas. Sed fortaſſe is erat quintus, qui nunc deſideratur. Mirum vero quod & Strato iſte Amaſenus fuiſſe dicatur. Nam Amaſenus quoque erat Strabo, & Geographus quoque fuit, ac ſub Tiberio vixit. Quare vel Suidas, vel librarius, Strabonem, Stratonemque confudiſſe videtur. Sane hoc veriſimilius ſit, quam, quod ſomniabat Franciſcus Patricius, nobilem illum Geographum, quem veteres omnes *Strabonem* vocant, *Stratonem* dici oportere.

Stratonicus, citharœdus, qui habuit in ludo 9. Muſarum imagunculas, & Apollinis unam, diſcipulos duos. Propterea interroganti cuidam, quot haberet diſcipulos, cum Diis, inquit, duodecim. Fuit & *Stratonicus* Philippi Macedonum regis, & Alexandri deinde filii Quæſtor, homo ditiſſimus ex quo illius nomen in proverbium abiit, ſicut Craſſus apud Latinos, uti Diod. Sic. & Ælianus prodiderunt. Plautus in Rudente: *Poſt animi causâ mihi navem faciam, atque imitabor Stratonicum, opida circumvectabor.*

Strattis Olynthius ſcripſit de diurnis Alexandri actibus libros 5. de flu. fontibus & lacubus, item de obitu Alexandri. Suidas.

Strattis, Comicus Poeta; de quo Caſaub. in Athen. lib. 7. cap. 23.

Strattis, Athenienſis Tragicus cujus fabb. memorantur Athenæo & Suidæ.

Strenua, Dea, quæ & *Strenia* dici videtur Varroni, D. Auguſtinus à *ſtrenue* faciendo denominatam ait. Lil. Gyraldus Synt. 1. lib. Hiſt. Deorum.

Strophius, rex Phocidis, pater Pyladis, cujus beneficio Oreſtes matris ſuæ crudelitati eſt ereptus, & unà cum Pylade ejus filio liberaliſſimè educatus. Vide *Pylades.*

Suada, & *Suadela*, perſuaſionis Dea, quæ Græcis Πειθὼ dicitur. Hæc comes Veneris fingitur, quòd qui amantur, gratiâ & oratione capiantur. Horatius:

At benè nummatum decorant Suadela Venuſque.

Qu. Ennius:

Flos inlibatus populei Suadaique medulla.

Subſolanus, ventus ſpirans ob ortu Æquinoctiali adverſus Favonium, ita dictus quòd *ſub Sole* naſci videatur; unde & Græci *Apeliotem* appellarunt. Plin. 2. 47.

Suetonius Tranquillus, vixit temporibus Trajani & Hadriani, ſub quo epiſtolarum magiſter fuit, ut ex Spartiano ſcimus in Hadriano; ubi & illud narrat eò excuſſum honore, quia ſe familiarius coerceret cum principis uxore. Vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 31. qui alibi eum vocat *emendatiſſimum & candidiſſimum, & cui familiare ſit amare brevitatem. Illud opinor*, inquit Eraſmus, *apud eruditos omnes in confeſſo eſſe, quod ad narrationis fidem attinet, primas deberi Suetonio, qui, ut quidam non infeſtiviter dixit; Prorſus eâ libertate ſcripſit Cæſarum vitas, quâ ipſi vixerunt.*

Suffenus, ineptiſſimus Poeta, qui in ſuis operibus mirabatur ſe plurimum, ſibique blandiebatur & arridebat. Catullus ad Varum Epigr. 22.

Nimirum idem omnes fallimur, neque eſt quiſquam
Quem non in aliquâ re videre Suffenum
Poſſis. Suus cuique attributus eſt error,
Sed non videmus manticæ quid in tergo eſt.

Suffetes, de quibus vir Magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 24. hæc habet. Didone fato functâ regium Carthaginis regimen mutatum in populare, aut vere ariſtocraticum. Nam ſumma rerum erat penes paucos judices, quibus jus vitæ & necis ſummum fuit in univerſos cives. Livius, lib. 33. *Judicum ordo Carthagine eâ tempeſtate dominabatur, eò maximè quod iidem perpetui Judices erant: Res, fama, vitaque omnium in illorum poteſtate erat. Qui unum ejus ordinis, & omnes adverſos habebat.* Hannibal verò ut nimiam horum potentiam retunderet, & in ordinem cogeret, legem promulgavit pertulitque Prætoræ ſuæ tempore, ut in ſingulos annos Judices legerentur, ne quis biennium continuum Judex eſſet. Hi Judices, aut qui in illis principem locum obtinebant, à Romanis ſcriptoribus *Suffetes* appellantur. Liv. l. 28: *Suffetes eorum, qui ſummus Pœnis eſt magiſtratus.* Et lib. 30. *Senatus itaque Suffetes, quod velut conſulare imperium apud eos erat, vocaverunt.* Et lib. 34. *Cum Suffetes, ad jus dicendum conſediſſent.* Sen. de Tranqu. cap. 3. *Nonvis enim niſi conſul aut prytanis, aut ceryx, aut ſufes adminiſtrare Remp.* Itaque *Suffeni*, vel *Suffetes* ſunt שופטים *Sophetim*, i. e. *Judices.* Ita vocantur Ebræis ſummi magiſtratus quos Judæorum Remp. adminiſtraſſe legimus, inde à morte Joſuæ uſque ad reges electos. Nemo non ſtatim agnoſcet hoc eſſe veriſimilius, quàm quod contendit vir maximus Notis ad Feſtum *Suffetes* eſſe צופים *Sophim*, i. e. ἐφόρους, ἐποπτας, ἐπισκόπους. Voſſius tamen *Sufes* legendum mavult quam *Suffes.*

Suidas, floruit temporibus Alexii Comneni, qui imperium ſuſcepit, An. Dom. 1081. Hoc de ætate ſcimus ex iis quæ ſcribit in voce Ἀδάμ, ubi à Chriſto nato uſque ad id tempus, effluxiſſe ait annos 1081. Sane Suidam ante annos clariſſe quingentos etiam judicium eſt doctiſſimi Caſauboni. Sed poterat *Sexcentos* dixiſſe, ut facit Andræas Schottus præfatione in proverbia ex Suidæ collectaneis. Et ſi autem quantum ad Lexicon, proprie hiſtoricus non eſt; tamen magnam partem operis ſui hiſtoriis farcivit: quas à ſe ac diſcipulis ſuis, Latinè tranſlatas ſeorſim edidit Hieronymus Wolfius. Primus vero Latinè tranſtulit, atque etiam annotationibus illuſtravit Robertus Groſſeteſt, vel Groſthead, i. e. Capito, Anglus, Epiſcopus Lincolnienſis, qui obiit, A. D. 1253. uti teſtatur Balæus. Sed omnium facile induſtriam vicit Æmilius Portus, Franciſci fil. qui Græcum textum cum MSS. contulit, multiſque locis emendavit, obſcura item explicuit, integrum quoque Latinè tranſtulit. Adhuc tamen locis penè infinitis medicas requirit manus. Videri vero poſſit Suidas etiam alia in literas retuliſſe. Sanè Σουΐδας ἐν Θεσσαλικοῖς adducitur ab Apollonii Scholiaſte in lib. 1. Ἀργοναυτ. Et eopſe libro legas, Σουΐδας καὶ Ἀειστόλης, οἱ περὶ Εὐβοίας παραγμαδμόι. Imò Suidam ἐν ἡγεμονίαις citat Stephanus in Ἄμυσος. Sed cùm Suidas ipſe meminerit Hermolai, qui Stephani epitomen fecit: omnino alius iſte Suidas fuerit. Videlicet duo minimum fuere Suidæ. Unus ipſo Strabone antiquior, de quo ſic ſcriptor ille hb. 7. Σουΐδας ὁ τοῖς Θετταλοῖς μυθώδεις λόγους παραμιξόμενος, &c. Atque hujus etiam, tum libri ἡγεμονιῶν, tum de Eubœâ, fuerint, quos Stephanus à Suidâ exaratos eſſe teſtatur. Alter Suidas, Lexici author, junior eſſe non poteſt Joanne Zimiſce. Siquidem voce Ἀδάμ ab origine mundi exorſus temporum ſeriem uſque ad Zimiſcem perducit. Is autem imperare cœpit, A. D. 870. Et profectò ſi multo poſt vixiſſet, credo, ulterius tempora perduxiſſet. Siqua recentius ſeculum indicare videntur, ea fortaſſis addiderint juni-

ores. Vel hoc verum est; vel locum, quem dixi, transcripserit ex aliquo, qui Z miscis tempore vixerit. Nam is mos Suidæ, ad verbum priores exscribere, neque mentione eos dignari. Nescio autem quid in mentem venerit doctissimo Angelo Politiano, ut epistolâ ad Bernardum Ricium, quæ legitur libro undecimo, dubitaret, an ullus unquam Suidas fuisset. Quam sententiam, quæ diximus satis refellunt: Vossius. *Erat Suidas non admodum vetustus Grammaticus, nullius judicii, doctrinæ autem mediocris.* Ita Montacutius Exercit. 7. Sect. 1. *E Scholiis Aristophanis, ut & ex aliis Grammaticorum promptuariis in acervum suum infinita congessit.* Ita Des. Heraldus ad Arnob. lib. 3. Denique Casaubonus not. ad Diog. Laert. *Nihil facilius fuerit, quam eum auctorem infinitis quibus scatet mendis liberare: quod tamen miror nequivisse videre virum eruditum ejus interpretem, cui, quam Suidæ sæpissimè integras Laertii paginas describat, nunquam potuit hoc subolere: quod sanè miror.*

Sulpitia, Paterculi filia, & Fulvii Flacci uxor, fœminarum pudicissima fuisse matronarum sententiâ judicata est, quæ simulachrum Veneris ex Sibyllinis libris dedicaret. Plin. 7. 35.

Sulpitia, vel *Sulpicia*, poetria, cujus satyra extat unica. Sed castos præterea amores scripsit marito Calæno. Meminit eorum præter Martialem, (qui lib. x. Epigr. 35. impensè laudat, Sidonius Apollinaris carm. 9. Credit Vossius ex iis esse illud apud Juvenalis interpretem in Sat. 6.

Ne me cadurcis destitutam fasciis
Nudam Calæno concubantem proferat.

Calæni mariti ipsa meminit in Satyrâ, ac Martialis quoque Ep. 38. lib. memorati. Est ejus de sese in eadem Satyrâ:

Primaque Romanas docui contendere Graiis.

Sulpitius Gallus, Astrologus, qui in exercitu P. Æmilii contra Perseum, deprehensam noctu Eclipsim Lunæ mirantibus militibus enarravit. Plin. 12. 2. & Cic. lib. 1. Off.

Summanus, Pluto sic dictus, quasi *summus* Deorum *Manium*: ut in Nupt. Philolog. docet Capella. Huic Romani nocturna fulmina assignabant, quemadmodum diurna Jovi. Plin. 2. 51. Ovid 2. Fast.

Reddita, quisquis is est, Summano templa feruntur
Tunc, quum Romanis, Pyrrhe, timendus eras.

Suanius, Arabica scripsit, quarum librum quartum citat Steph. in Ἐδυμαῖοι.

Suovetaurilia, sacrificii genus ab antiquis Rom. in lustrationibus aut piamentis adhiberi solitum. Cato de R.R. Cum Divis volentibus quodque benè eveniat; mando tibi Marii ut illace Suovetaurilia, fundum, agrum, terramque meam, quota ex parte circumferenda censeas, uti cures lustrare. Liv. l. 9. Telo potiri hostem fas non est; si potiatur, Marti Suovetaurilibus piaculum fieri. Tac. An. 5. Sacrificantibus, cum hic more Romano Suovetaurilia daret, ille equum placando amni. Quæ victimæ in hoc sacro, etsi vox indicet, clarè etiam Varro de R. R. 2. Populus Rom. cum lustratur Suovetaurilibus circumaguntur verres, aries, taurus: & Quintilianus: Nam Suovetaurilia jam persuasum est esse ex sue, ove & tauro. *Solitauria* hæc etiam dicta docet Festus. Nec abeunt à Græcorum veteri sacro quod illi περίδον dicebant, de quo Eust. aliique. Lipsius.

Æmilius *Surâ* scripsit de annis Pop. Rom. ut legere est apud Velleium lib. 1. 6. Vide Voss. Hist. Lat. pag. 691.

Syagrius, vir illustris de quo Symmachus lib. 3. Ep. 19.

Syagrus, primus Bellum Trojanum carmine cecinit. Ælian. Var. 14. 21.

Sycæus, unus Titanum, quem fugientem Tellus mater fuscepit, & inde ficum protulit.

Sycites, Bacchus dictus est ἀπὸ τῆς συκῆς, quod is non solum vini, sed etiam ficorum & fructuum prope omnium fuerit inventor. Hesychio vero non est *συκίτης* sed *συκάτης*.

Sylla, Romanus nobilis ex antiquâ Scipionum familiâ, adolescentiæ omnibus vitiis inquinatus. Quæsturam sub Mario adeptus est, in quâ vitam omnem penitus commutavit; Literis Græcis & Latinis benè eruditus, facundus, acer, astutus, gloriæ cupidus, sui securus, pecuniæ maximus largitor, animo grandis; ut de illo dubitari potuerit (inquit Sallustius) fortiorne an felicior esset. Missus à Mario ad Bocchum regem legatus, Jugurtham vinctum retulit: Mithridatem Asiam crudelissimè vastantem compescuit; Socialis belli luctus repressit; Cinnæ dominationem fregit, & Marium, qui olim se Quæstorem fastidierat, ipsam illam provinciam proscriptum & exulem petere coegit. Dictator deinde factus ita Remp. oppressit, ut teste Cicerone in Verrem, nemo, illo invito, nec bona, nec patriam, nec vitam retinere potuerit. Lucan:

Sylla quoque immensis accessit cladibus ultor
Ille, quod exiguum restabat sanguinis urbis
Hausit.——
Tunc data libertas odiis, resolutaque legum
Frænis ira ruit, non uni cuncta dabantur,
Sed fecit sibi quisque nefas——

Felicis sibi cognomen asseruit (non civili sanguine, ac patriæ oppugnatione, uti scopticè Plinius 7. 43. & Val. Max. 9. 2. *En quibus actis Felicis cognomen assequendum putavit!* itemque Lucanus, lib. 2.

Hisne Salus rerum, Felix his Sylla vocari,
His meruit?——

Sed) quod *feliciter* in hostes pugnasset, quod amicus fuisset Metelli Pii, quod Athenas vi captas non deleviisset. Scribit Appianus equestrem imaginem Syllæ auream ante rostra positam cum inscriptione: *Cornelio Syllæ Imperatori Fortunato.* Solinus vero capite septimo: *Sylla*, inquit, *potius dictus est, quam fuit Felix. Venustum* quoque se cognominari voluit, & filium *Faustum*, filiam verò *Faustam* appellavit. Rhod. 24. 6. Ei semel immolanti jecur extremâ fibrâ coronæ laureæ imaginem ostendit, ostento mirabili felicitatis. Alex. ab Alex. 5. 25. Privatus ad postremum Dictaturâ depositâ Puteolis perit phthiriasi, i. e. morbo pediculari. Vide Plutarchum in *Sylla*, & Lubinum ad illud Juvenalis Sat. 1.

——Et nos
Consilium dedimus Syllæ privatus ut altum
Dormiret. ——

Serenus Sammonicus:

Sed quis non paveat Pherecydis fata Tragœdi,
Qui nimio sudore fluens animalia terræ,
Eduxit turpi miserum quæ morte tulerunt.
Sylla quoque infelix tali langore pressus
Corruit & fœdo se vidit ab agmine vinci.

Sosipater Charisius, lib. 1. *Sibyllam Epicadius de cognominibus ait appellatum, qui ex Sibyllinis libris primo sacrum fecit: deinde Syllam: qui quod flavo & compto capillo fuerit, consimiles Syllæ sunt appellati: Inde effœminati hodieque Sylli dicuntur, quos vulgus imprudenter Psylos appellat.* Vitam ejus scripsit Plut. Quædam quoque de illo quatenus scriptore habes apud Voss. de Hist. Crudelitas ejus immanis prorsus & plane barbara. Sen. 1. de Clem. *Sullam* appellari tyrannum quid prohibet cui occidendi finem fecit inopia hostium. Descenderit licet Dictaturâ sua & se togæ reddiderit: quis tamen unquam tyrannus tam avide humanum sanguinem bibit quam ille qui septem millia civium Romanorum; contrucidari jussit. Ingens sanè numerus, in quo tamen valde dissentiunt auctores. Alii ad *quatuor millia* traduut; ut Florus, ut Dionys. Hal. fine lib. 5. Creditur & Valerius sic scripsisse: in quo tamen falsò *quatuor legiones legas*, lib. 9. 10. At Sen. Ben. 5. 16. *legiones duas* dicit, convenienter cum hoc *septem millium* numero, quem & Firmicus firmat, lib. 1. *Septem millia civium, in medio sinu urbis* Sullanâ animadversione ceciderunt. Livius autem in Epit. *octo millia*, Plutarchus *sex*, quem omnino vide, ipsa ista Senecæ verbatim pœne exprimentem.

Sylvanus, Deus sylvarum. Servius ad istud Virg. Æn. 8.

Sylvano fama est veteres sacrasse Pelasgos
Arvorum, nemorumque Deo lucemque diemque, &c.

Publica, inquit, *cæremoniarum opinio hoc habet, pecorum & agrorum Deum esse Sylvanum. Prudentiores tamen dicunt esse eum ὑλικὸν θεὸν*, i. e. *Deum ὑλης. Hyle autem est fæx omnium elementorum, id est ignis sordidior & aer, item aquæ & terræ sordidiora, unde cuncta procreantur: quam Græci ὕλην, Latini materiam appellarunt: nec incongrue, cum materiæ sylvarum sint.* Quod si igitur Deus ὑλης est, idem erit cum Pane. Vet. Gloss. *Sylvanus*, Πὰν, παῖς ὑλαῖος. Virg. tamen Georg. 1. manifesto eos distinguit. Nam cum dixisset: *Pan ovium custos, &c.* interjectâ deinde Minervæ ac Triptolemi mentione, subdit tandem,

Et teneram ab radice ferens, Sylvane, cupressum.

Lucanus, lib. 3.

Hunc non ruricolæ Panes, nemorumque potentes
Sylvani, Nymphæque tenent.

Prop. 4. 4.

Sylvani ramosa domus.——

Gratius Faliscus in Cynegetico:

——Inculto Sylvanus termite gaudens.

Vide Lil. Gyraldum Synt. 15. Horat. lib. 3. Od. 29.

Jam pastor umbras cum grege languido,
Rivumque fessus quærit & horridi
Dumeta Sylvani.

Apud eundem, lib. 2. Ep. 1.

Agricolæ prisci, fortes, parvoque beati
Condita post frumenta, levantes tempore festo
Corpora, Sylvanum lactentibus agnis piabant,
Et Genium, mediam frontem vinosa coronantes.

Juvenalis, Sat. 6.

Nam quæ docta nimis cupit & facunda videri

Crure

Crure tenus medio tunicas ſuccingere debet
Cædere Sylvano porcum, quadrante lavari.

Statius, lib. 6. Theb.

Non graſſante Noto citius nocturnâ peredit
Flamma nemus. Linquunt flentes dilecta locorum
Otia, cana Pales, Sylvanuſque arbiter umbræ,
Semideumque pecus migrantibus aggemit illis
Sylva, nec amplexæ dimittunt robora Nymphæ.

Sylvanus, avi ſui & ſororis filius, hoc modo. Valerja Tuſculanaria ob iram Veneris Valerium patrem ſuum deperibat, remque nutrici communicat, quæ dolis adorta herum, puellam quandam ex vicinis eum dixit adamare, quæ aſpectum ejus, apertumque concubitum vereatur. Aliquando pater poſtmodum debacchatus lumen petiit: nutrix vero prævenien, fugienſque ſeſe præcipitavit, filia quoque inde evadens peperit Sylvanum, quem Græci *Ægypanem* vocant. Pater quoque Valerius dolore affectus ſeſe dedit in præcipitium.

Sylvia, nomen quo Ilia Romuli mater vocata eſt. Virgil. Æn. 7.

Aſſuetum imperiis ſoror omni Sylvia curâ,
Mollibus intexens ornabat cornua ſertis.

Ovid. Faſt. 2.

Sylvia Veſtalis cæleſtia ſemina partu
Ediderat, patruo regna tenente ſuo.

Sylvius, Æneæ fil. à quò poſtea omnes Albani reges *Sylvii* dicti ſunt. Virg. Æn. 6.

——— *Primus ad auras*
Æthereas Italo commiſtus ſanguine ſurget
Sylvius, Albanum nomen, tua Poſtuma proles:
Quem tibi longævo ſerum Lavinia conjux
Educet ſylvis regem, regumque parentem:
Unde genus longâ noſtrum dominabitur Albâ.
Proximus illæ Procas Trojanæ gloria gentis
Et Capys & Numitor, & qui te nomine reddet
Sylvius Æneas. ———

Ovid. Faſt. 4.

Poſthumus huic: qui, quod ſylvis fuit ortus in altis,
Sylvius in Latiâ gente vocatus erat.

Æneas *Sylvius*, poſtea *Pius Secundus*, Rom. Pont. Patria Senenſis, ſcripſit longè plurima quæ recenſet Platina. Vide Voſſ. Hiſt. Lat. 3. 7.

Symeon, Metaphraſtes flor. ſub Leone 4. Imp. ac propter generis claritatem, opes luculentas, dignitatem, ac imprimis prudentiam, doctrinam, facundiam, magno in pretio fuit, ſicut ex Pſello in Symeonis Encomio cognoſcimus. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 290.

Symmachus, Romanus orator, miſſus à Senatu Conſtantinopolim ad Theodoſii liberos, rogatum, ut Veſtales à Chriſtianis deſtrui minimè paterentur; cujus rei gratiâ putabant ſe adverſa multa à Diis eſſe paſſos. Ejus igitur orationem & Prudentius & Ambroſius acerrimè confutarunt. Fuit alius ejuſdem nominis ſacrorum librorum interpres Græcus, parum doctrinæ ſyncerè, & Chriſtianæ. Euſeb. Hiſt. Eccl. lib. 6. cap. 14. De variis autem *Symmachis* vide Voſſium ad Boetium, pag. 36.

Syneſius, è Pentapoli Africæ Philoſophus Chriſtianus, Præſul Ptolemaidis factus, ſcripſit libros in Grammaticam, Philoſophiam, panegyricos, epiſtolas & alia. Suidas. Ad Theodoſium hunc ſcripſiſſe, teſtem habemus Evagrium, lib. 1. Hiſt. cap. 15. Præter alia Hymnos reliquit decem; quorum trina tralatio Guil. Canteri, Fr. Porti Cretenſis, & Dionyſ. Petavii.

Syphax, Numidiæ rex, qui cum Scipioni per Lælium fuiſſet conciliatus, bellique ſocietatem cum eo iniiſſet, poſtea, violatâ fide Annibali adhæſit. Tandem victus à Maſiniſſâ, vivus in Scipionis manus perductus eſt, à quo in triumpho circumductus, in carcerem incluſus, inediâ vitam finiit, regno Maſiniſſæ conceſſo. Ovid Faſtorum 6.

Poſtera lux melior, vincit Maſiniſſa Syphacem.

Propertius, lib. 3. El. 11.

——*Victi monumenta Syphacis.*

Juv. Sat. 6.

Tolle tuum precor Annibalem, victumque Syphacem
E caſtris, & cum totâ Carthagine migra.

Corripuit ſecundam ſyllabam Claudianus, lib. de Bello Gild.

——*Hæurire venena*
Compulimus dirum Syphacem, fractumque Metello
Traximus immanem, Marii ſub vincla Jugurtham.

Vide ſis illic Barthium. Sil. Italicus, lib. 16.

Maſſylis regnator erat ditiſſimus oris,
Nec nudus virtute Syphax, &c.

Ubi ſis vide Dauſqueium.

Syringx, Nympha Arcadica, una Naiadum, quæ cum vim Panos, alioqui effugere non poſſet, invocato ſororum nomine, in calamos paluſtres eſt mutata. Ovid. Met. lib. 1.

T A

Taautus, idem qui Mercurius; Sanchoniathon tradit illum primum artem ſcribendi reperiſſe, rerúmque geſtarum commentarios reliquiſſe. Sub ejus nomine extabant commentarii rerum à regibus Ægyptiis geſtarum, qui ob benefacta divino honore colerentur. *Voſſ.* De Hiſtorico iſto antiquiſſimo Doctiſſ. Dodwellum fuſiùs diſſerentem conſulas in libello de *Sanchoniathone* vernaculo idiomate conſcripto.

Tabalis, Perſa, cui poſt Crœſum captum, Cyrus Sardes urbem cuſtodiendam commiſit. Amœn. Hiſt.

Taberius Eros, Grammaticus, à Plinio pedibus cretatis (mancipii ſc. conditione) Romæ advectum memoratus.

Tabiti, nomen Scythicum Veſtæ inditum. Herod.

Petrus *Taboræus*, Chronicon Brabantiæ ſedulò conſcripſit, éſtque inter eos è quibus in Chronicis ſuis non pauca hauſerit Chriſtianus Maſſæus, ut eſt apud Simlerum. Voſſ.

Tabutes, homo Perſa, Prienenſibus maxime infeſtus. Pauſan.

Taſarinas, Numidarum rex, Decium ad Pagydam vicit. Tacitus Annal. 3. A Dolabellâ vincitur & interficitur. Idem Annal. 4.

Tachos, rex Ægyptiorum, qui cum Ageſilaus Lacedæmoniorum regem brevis ſtaturæ hominem, qui iccirco venerat, ut cum eo belli ſocietatem iniret, eique auxilium ferret, hoc intempeſtivo joco laceſſiſſet: Parturiebat mons, ac Jupiter metuebat, ille autem murem peperit: regno ſuo eſt ſpoliatus, alieno à ſe Ageſilao, ſocietateque diremptâ. Athen. lib. 14. Plut. in Ageſilao.

Tacita, Dea apud Romanos. Ovid. Faſt. 2.

Ecce anus in mediis reſidens amnoſa puellis
Sacra facit Tacitæ; nec tamen ipſa tacet.

Præerat hæc Dea compeſcendis detrahentibus linguis. Debet Regi Numæ ſuum cultum. Plutarchus: Καὶ μίαν Μοῦσαν ἰδίως ἀφορόντως ἐσέβεσε πρὸ Ῥωμαίοις Ταχίτην προσαγορεύσας ἀπὸ σιωπᾶν, ἢ νέαν.

Tacitus Cornelius, ſub Adriano Principe orator clariſſimus, æqualis ac familiaris Plinii Junioris. Gall. Belgicæ rationes procuravit, ad Veſpaſianos uſque pervenit, ab iiſque honoribus evectus, hiſtoriam principum ſcripſit ab Auguſto ad Adrianum. De hoc ſcriptore nos alibi plura. Interim vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 1. cap. 30.

P. Annius *Tacitus*, interfecto Aureliano, conſenſu Senatus & militum ex Senatus corpore Imperator eſt electus. Vir Conſularis, ſenex, doctus, & juſtitiâ gravis. Togis iiſdem eſt uſus quibus privatus, nec ullam intermiſit noctem, quâ non aliquid ſcriberet vel legeret. Corn. Tacitum hiſtoriorum parentem ſuum dixit, & in omnibus bibliothecis collocari, & decies quotannis exſcribi juſſit, ne incuria periret. Ob temporis brevitatem nil magni geſſit; ſexto enim menſe interemptus eſt, vel, ut alii volunt, febri apud Tarſum deceſſit.

Tageno, Decanus Patavienſis, à Patavio civitate epiſcopali inferioris Bavariæ ita dictus, expeditionem Cæſaris Barbaroſſæ in Palæſtinam deſcripſit, atque fidem eo majorem meretur, quòd dictæ expeditioni cum Diepoldo epiſcopo ipſe interfuerit. Ejus opus Marquardus Freherus volumini ineditorum de rebus Germanicis ſcriptorum adtexuit. Voſſ.

Tages, Genii fil. teſte Feſto, & nepos Jovis, qui adhuc puer duodecim Hetruriæ populos haruſpicinam traditur docuiſſe. Cic. lib. 2. de Divin. *Tages quidam dicitur in agro Tarquinienſi cum terra araretur, & ſulcus altiùs eſſet impreſſus, extitiſſe repente, & eum affatus eſſe, qui arabat: Is autem Tages, ut in libris eſt Etruſcorum, puerili ſpecie dicitur viſus, ſed ſenili fuiſſe prudentiâ. Ejus aſpectu cum obſtupuiſſet bubulcus, clamoremque majorem cum admiratione edidiſſet, concurſum eſſe factum, totamque brevi tempore in eum locum Hetruriam convenìſſe; tum illum plura locutum multis audientibus qui omnia ejus verba exceperint, literiſque mandaverint: omnem autem orationem fuiſſe eam quâ aruſpicinæ diſciplina contineretur;* De hoc Tage, quem nonnulli malum genium fuiſſe putant, Ovid. Met. 15.

Haud aliter ſtupuit, quam cum Tyrrhenus arator
Fatalem glebam motis aſpexit in arvis,
Sponte ſuâ primum, nulloque agitante moveri;
Sumere mox hominis, terræque amittere formam,
Oraque venturis aperire recentia fatis.
Indigenæ dixêre Tagen: qui primus Hetruſcam

Edocuit

Edocuit gentem casus aperire futuros.

Lucan. lib. 1.

—— *Dii visa secundent,*
Et fibris sit nulla fides: sed conditor artis
Finxerit ista Tages.——

Alii dicunt hominem fuisse obscurum, qui subitò inclaruit, quum artem divinandi esset professus. Vide Lindenbrog. ad Censorin. de Die Nat. cap. 4.

Tagus, viri cujusdam nobilis nomen. Sil. Ital. lib. 1.

——*Volitabat ovans, acieque per ambas*
Tam Tagus auratis agnoscebatur in armis.

Memorabile est quod de servo hujusce Tagi memorat Val. Max. lib. 3. *de Patientiâ. Servus barbarus Asdrubalem, quòd dominum suum occidisset, graviter ferens, subito aggressus interemit. Cumque comprehensus omni modo cruciaretur, lætitiam tamen, quam ex vindicta ceperat, in ore constantissimè retinuit.* Livius, lib. 21. de eodem servo: *Comprehensus à circumstantibus, haud alio quam si evasisset vultu, tormentis quoque cum laceraretur, eo fuit habitu oris, ut superante lætitiâ dolores, ridentis etiam speciem præbuerit.* Sil. Italicus, lib. 1.

Quem postquam diro suspensum robore vidit
Deformem, lateri fœta famulus clam corripit ensem
Dilectum domino, pernix irrumpit in aulam,
Atque immite ferit geminato vulnere pectus.
At Pœni succensi ira, turbataque luctu
Et sævis gens læta ruunt, tormentaque portant.
Non ignes candensque chalybs, non verbera passim
Ictibus immuneris lacerum scindentia corpus
Carnificesve manus, penitusque infusa medullis
Pestis, & in medio lucentes vulnere flammæ
Cessavere: ferum visu, dictuque, per artem
Sævitiæ, extenti quantum tormenta jubebant
Creverunt artus, atque omni sanguine rapto
Ossa liquefactis fumarunt fervida membris.
Mens intacta manet, superat ridetque dolores,
Spectanti similis, fessoque labore ministros
Increpitat, dominique crucem clamore reposcit.

Alius fuit ejusdem nominis apud Lucan. lib. 3.

—— *Cujus dum pugnat ab altâ*
Puppe Tagus, Graiumque audax aplustre retentat,
Terga simul pariter missis & pectora telis
Transfigitur.——

Talaus. Biantis & Perones fil. ab Apollodoro, lib. 1. memoratus. Βίαντος δὲ καὶ Πηρὼς Ταλαὸς, ὃ καὶ Λυσιμάχης τ' Ἄδραστος τῆ Μεγαμπόδους, Ἀδράστου, Παρθενοπαίου, κλ. & à Pausania in Corinthiacis, Πόλυκος Ταλαῷ τῷ Βίαντος βασιλεύοντι Ἀργείων, Λυσάνασσαν τ' θυγατέρα ἔδωκε.

Talæus, Jupiter apud Cretenses ita dict. Hesych. Ταλαὸς ὁ Ζεὺς ἐν Κρήτῃ. Sine dubio à *Talæis* montibus in Cretâ; unde Gruterus, pag. 1058.

Οὔρεσι Ταλαοῖσιν ἰδρυμένῃ Μαιάδος ἔρνη.

Talentia, Spartana mulier, cum audivisset filium suum Pædaretum iniquè se apud Chios in regni administratione gessisse, his ad eum verbis scripsit: *Aut te melius in Chii administratione gerito, aut istic maneto. Nam si Spartam redieris, non est quod ultra speres te victurum.*

Talos, Hunc tantæ celeritatis fuisse aiunt, ut totam Cretam uno die pedibus obiret. Toto corpore quoque eundem æreum fuisse perhibent, præter tuberculum quoddam in imo calcaneo, tenui membranulâ tectum, quâ diruptâ, mors ei fataliter constituta esset. Hunc Jupiter raptæ Europæ & in Cretam abductæ dono dedit, qui insulæ custos foret, terque totam insulam obiret; die an mense an anno nihil differte ab Apollonio expressum est; quo loca narrat quem in modum hic Argonautas (à Colchicâ Expeditione redeuntes) ne in Cretam, ut volebant, appellerent prohibuerit, uti videre est in his lib. 4.

Τὸν δὲ Τάλως χάλκειος ἀπὸ σφυρῆ σκοπίλοιο
Ῥηγνύμενος πέτρα, ἕνεχα χθονὶ πείσματ' ἀνάλτο,
Δικταίῳ ὅρμοιο κατερχομένους σταθμῷ.
Τὸν μὲν χαλκείης μελιηγενέων ἀνδρῶν πον
Ῥίζης λοιπὸν ἐόντα, μετ' ἀνδράσιν ἡμιθέοισιν,
Εὐρώτῃ Κρονίδης νήσῳ πόρεν ἔμμεναι ἔρκος,
Τεῖς δὲ χαλκείοις κρήδεμνα ποσὶ δινεύοντα.

Iis autem qui consequuntur, versibus quâ illum arte Medea interfecerit exponitur. In Orphei quoque Argonauticis hæc de eo leguntur:

Ὅσσα τ' ἀρ' ἐν Κρήτῃ πάσσην ἄλκα τετληῶτες
Χάλκειον τεχήαντα δοκεύμενοι, ὄφρ' ἱκόμεσθα
Ὅς ῥά οἱ ὑκ εἶα λιμένων ἔντοσθεν ἰκέσθαι.

Mem. ejus Lucian. in Φιλοψευδεῖ his verbis, Ὄρα τοίνυν, ὦνδρ' ἐγὼ, μὴ ὑγὲ Πέλιγος ὁ ἀνδριὰς, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρὴς ὁ τῆ Μίνῳ ἢ καὶ γὸ ἐκεῖνος χαλκῦς τις ἦν, τ' Κρήτης σεῖστολος. Eust. in Ὀδὺς 20. narrat eum mira quâdam ratione solitum enecare hospites, qui in Cretam appulissent. Desiliebat enim in ignem (poterat autem id impune facere cum æneus esset) ibique ita concalefaciebat, ut candaret. Comprehensos igitur hospites & pectori suo admotos, videns ipse exurebat. Etsi Eust. non hunc sed alium quendam quem Vulcanus fabricatus esset Europæ custodem datum innuere videtur. Plato in Minoe narrat duos adfuisse Minoi, quibus ipse ad legum custodiam uteretur Radamanthum & Talum, quorum illi res urbanas, huic cæteram Cretam curæ fuisse. Talum itaque solitum ter quotannis obire omnes Cretensis agri pagos, ferentem secum leges in æs incisas, unde datam fabulæ occasionem. Hæc Ant. Muthtus in illud Catulli 57. *Non Castor si fingar ille Cretum.* Interim tu sis Vide Meursii Cretam, pag. 251, 252.

Talthybius, præco in Græcorum exercitu. Hom. 1. Iliad. qui unà cum Eurybate ab Agamemnone missus est, ad Achillis castra, ut Briseidem ab eo abduceret. Ovidius, Ep. 3.

Eurybati data sum Talthybioque comes.

Illum aprum Jovi immolantem vide apud Homerum Iliad. T. De ejus monumento & ira in caduceatorum violatores audi Pausan. in Laconicis, Τῷ δὲ Ἕλλησι πασῶν Ταλθυβίῳ μῆνιν ἀποφαίνουσι δικαίως ἢ καὶ Ἀχαιῶν Αἰγιεῦσι ἐπὶ τ' ἀγορᾶς, Ταλθυβίῳ καὶ ἔτι φαίνεσθαι μῆνιν ἔφη. Ταλθυβίου δὲ τάφος μνῆμα ἐπὶ τῷ φόνῳ τῷ κηρύκων, οἷ δὴ βασιλέως Δαρείου χωῦ τε καὶ ὕδωρ αἰτήσαντες εἰς τ' Ἑλλάδα ἐπέμφθησαν, Λακεδαιμονίοις μὲν ἐπισήμηνεν εἰς τὸ δημόσιον, ἐν Ἀθηναίοις δὲ ἰδίᾳ τε καὶ ἐς ἑνὸς οἶκον ἀνδρὸς κατασκῆψαι Μιλτιάδου τοῦ Κίμωνος· ἐγγονὴ δὲ καὶ τῶν κηρύκων τοῖς ἐλθοῦσιν ἐς τ' Ἀσίκλω ὁ Μιλτιάδης ἀποθανεῖν αἴτιος ὑπὸ Ἀθηναίων. Huic divinos honores Lacedæmonii exhibuerunt constructo templo, & tributa ejus gentilibus gratia & præeminentia, ut κήρυκες semper essent; quos Talthybiadas dictos idcirco sacrosanctos Lacedæmonii futuros existimarunt, quòd à Deo essent oriundi, sicut & legati alii jure omnium gentium communi, inviolati sunt.

Talus, adolescens, sororis Dædali filius repertâ serpentis maxillâ, parvulum cum secuisset lignum, imitatum postea dentium serpentis spissitudinem, serram ferream primus omnium fecit. Reperit etiam tornum, & rotam figuli. Ita cum pluribus rebus profuisset, magnâ laude celebratus est. Hunc igitur puerum Dædalus, invidiâ motus, exstinxit turpe, magistrum ab adolescente gloriâ vinci, dolo interfecit. Diodorus Sic. lib. 5.

Tamerlanes, vel *Temir Lancus*, à suis vocatus *Temir Cuthlu*, id est, felix, Tartarorum Imperator, formidabilem se sec. 14. reddidit. Filius pastoris, virtute emersit. Dux enim primò paucorum, sæpius cum Persis feliciter conflixit: dehinc majoribus copiis, quæ ad 800000. excreverunt, collectis, brevi tempore Parthos sibi subjecit, superatoque muro Sinico, varias Indorum provincias, cum Mesopotamia & Ægypto, imperio suo adjecit: atrium sic orbis partium domitorem se jactans, tria O. O. O. insignibus suis inseruit. De hoc variè sentiunt auctores, quorum quidam clementiam ejus & ingenium extollunt, alii sævitiam detestantur: Interim certum est, illum Mathematicarum artium non planè rudem, Theologiam quoque Mahometanam percalluisse. Urbem aliquam obsessurus primo die album, secundo rubrum, tertio atro colore funestum tentorium erigere solitus est; non aliâ victoriâ magis memorabilis, quàm de Bajazete Turcarum Imp. reportatâ, prope Angoriam, in Galatia, An. 1402. quem cum victum primò clementer habuisset, ferociâ ejus & superbiâ irritatus, ferreæ caveæ postmodum incluſum circumduxit. Salutavit hic Tamerlanes per legatos, Carolum VI. Gall. R. Obiitque An. circiter, 1406. imperio, filiorum dissensionibus, miserè descerpto, è quorum posteris hodierni Magni Mogores, in India potentissimi, orti. Petrus Perondinius, *in vita Tamerl.* Chalcond. *Hist. Turc. lib.* 3. Bizard. *lib.* 9. *Hist. Pers.* Joh. Heroldus *in Contin. Belli sacri*, Monachus S. Dionysii, *in Carolo VI.* P. de Valle, *Itiner. Tom.* 3. *Hoffm.*

Tamos, Memphites genere, Tissaphernis primò legatus; postea verò à Cyro fratre regis Persarum, quòd illius consilia juvabat, Ioniæ præfectus est. Cyro autem superato, cæsoque à fratre, veritus regis iram, liberis, pecuniisque in naves impositis, in Ægyptum ad regem Psammeticum navigavit: quem quia beneficiis coluerat, perfugium sibi futurum sperabat. Sed is pecuniarum, quas advexerat ille, cupiditate illectus, supplicem & bene meritum, contra jus fasque peremit. Olymp. 95. Diod. l. 14. Thucyd. lib. 8. *Hoffm.*

Tamsapor seu *Tansapor*, Persarum Dux & Optimas, cujus semel atque iterum meminit Am. Marcellinus.

Tamusius, Historicus, de quo sic Sen. Ep. 93. Annales Tamusii scis quàm non decori sint, & quid vocentur: æquè est vita quorundam longa & quod Tamusii sequitur annales. Vide etiam Sueton. in Julio.

Tamyris,

Tamyris, Scytharum regina, vid. Thomyris.

Tanais, viri proprium. Horat. Serm. 1. Sat. 1.

Eſt inter Tanaim quiddam, ſocerumque Viſelli.

Tanaquil, Tarquinii Priſci Romanorum regis uxor. Silius, lib. 13.

Vis & quos Tanaquil vultus gerat? hæc quoque caſtæ
Augurio valuit mentis, ventura que dixit
Regna viro, & dextros agnovit in alite divos.

Dionyſius Halicarn. lib. 3. de hoc augurio: Ὡς ἢ εἰς τὸ κατὰ λόφωνα Ἰανίκολον ἦλθεν, ὅθεν ἡ Ῥώμη τοῖς ἀπὸ Τυρρηνίας ἐρχομένοις πρῶτον ἀφορᾷ, καταβὰς αἰτεῖ ἄρνα καὶ ἡ πῖλον αὐτῷ ἡ δᾷς ἡ καφηνῆς κείμενον ἁρπάσας ἄνω πάλιν ἀνέστη —— ἔπειτ' ἐκ δεξιᾶς ὀρνίθων τῷ Λυκόμωνι ἡ πῖλον δᾷς ἡ καφηνῆς ἁρπάσας ὑπὲρ τοῦ τείχους ἧκεν. Θαυμαστῶ ἢ καὶ ἀδοξίᾳ παῖ τῷ σημείῳ φανέντος, ἡ γυνὴ τῷ Λυκόμωνος, ὄνομα Τανακύλα ἐμπειρίαν ἰχνῶν ἐν πατρίοις Τυρρηνικῆς οἰωνοσκοπίας λαβοῦσα μόνον αὐτὸν ἀπὸ τῆς συνόντων ἠσπάσατο ἢ, καὶ ἀγαθῶν ἐλπίδων ἐνέπλησεν, ὡς ἐξ ἰδιωτικῆς τύχης εἰς ὑψηλὸν Βασιλικὴν ἐλθησόμενον. Ponitur & pro quâvis uxore viro imperante. Auſon. Epiſt. 23.

——*Tanaquil tua neſciat illud.*

Vide Scal. Auſon. lect. lib. 2. cap. 6. Juvenalis Sat. 6.

Conſulit Ictericæ lento de funere matris
Ante tamen de te Tanaquil tua.

Tantalis, Niobe Tantali filia. Stat. Theb. 3.

Una dies ſimilis fato, ſpecieque malorum
Æqua fuit, quâ magniloquos luit impia flatus
Tantalis, innumeris cum circumfuſa ruinis
Corpora tot raperet terra, tot quæreret ignes.

Tantalus, Jovis & Nymphæ Plotæ fil. teſte Euſebio lib. 2. Præp. Evang. cum tamen Jo. Diaconus & Didymus Jovis & Plutûs Nymphæ filium fuiſſe arbitrentur: quem Tzetzes Hiſt. 10. chil. 5. prædictâ quidem matre genitum, ac patre Imolo Lydiæ rege ſcribit. Lucianus in Dipſadibus Æthonis filium facit, uti teſtantur carmina ſequentia:

Τοῖα παθὼν ὄιμαι κὴ Τάνταλον Αἴθονος υἱὸν
Μηδέμιὰ κοιμῶσα διαλάλεω ὀδυρῶν.

Fuerunt qui dixerint Deos aliquando in hoſpitium ab hoc fuiſſe acceptos, qui cum lautum convivium illis paraſſet, Pelopem fil. cæſum inter cæteras epulas appoſuit. Id cum Dii cæteri cognoviſſent, ab iis epulis abſtinuerunt, præter unam Cererem, quæ ob raptæ filiæ dolorem pene deſipiens inconſulto humerum edit. Tum Dii reliqui ejus filii miſerti, eum rurſus jecerunt in lebetem, ac recoctum vitæ reſtituerunt, teſte Pindaro. Cum vero illi deeſſet humerus, Dii eburneum feciſſe dicuntur: qui humerus omnium poſtmodo Pelopidarum ſignum fuit, ut Spartis pilum, ſicuti teſtatur Iſacius. Verum quia Deorum epulas humanâ cæde contaminaſſet, perpetuo epularum deſiderio ad inferos addictus eſt, qui tamen præſentes lautiſſimo regioque apparatu ſemper habet epulas, neque ullo pacto illas poteſt attingere, quamvis inſatiabili fame excruciaretur. Homerus, lib. λ. Odyſſ. ait Tantalum apud inferos perpetuâ ſiti vexari, & in aquâ eſſe perpetuo, quæ uſque ad mentum aſſurgit: ſed quoties labris attingere conatur, illa ſtatim refugit: quod ipſum faciunt varia fructuum genera, quorum deſiderio ſemper diſcruciatur, ut eſt in his:

Καὶ μὲ Τάνταλον εἰσεῖδον χαλεπ' ἄλγε' ἔχοντα,
Ἑστάθ' ἐν λίμνῃ, ἡ δ' ἀσπίλαζε ῥεέθρῳ·
Στειδὸ δ' ἀλάων, πιέειν δ' ἐκ ἔτλην ἐλέσθαι,
Ὁσάκι γὰ κύπῃσι ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων,
Τοσσάχ' ὕδωρ ἀπολέσκετ' ἀναζεχθὲν ἀμφὶ δ' ποσὶ
Γαῖα μέλαινα φάνεσκε, κατεζήνασκε δ' ἀκάμων.
Δένδρεα δ' ὑψιπέτηλα κατηχρήοντα κάρηνα,
Ὄγχναι κὴ ῥοιαὶ, κὴ μηλέαι ἀγλαόκαρποι,
Συκαῖ τ' γλυκερῇσι, κὴ ἐλαῖαι τηλεθόωσαι
Τῶν ὁπότ' ἰθύσει ὁ γέρων ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι . .
Τὰς δ' ἀνέμος ῥίπτασκε ποτὶ νέφεα σκιόεντα.

Alii putarunt lapidem illius capiti imminere, qui quoties bibere conaretur, toties illius caput percuteret. Cic. 4. Tuſc. Qu. *Poetæ impendere apud inferos ſaxum Tantalo faciunt ob ſcelera, animique impotentiam & ſuperbiloquentiam.* Euripides in Oreſte:

Διὸς πυρωθὲς (ὡς λέγουσι) Τάνταλος,
Κορυφῆς ὑπερτέλλοντα δεσμαίων πέτρα
Ἀεὶ ποτᾶται, κὴ πιεῖ ταυτὸν δίκην·
Ὡς μὲ λέγουσιν, ὅτι θεοῖς ἀνθρωπος ὢν
Κοινῆς τραπέζης ἀξίωμ' ἔχων ἴσον
Ἀκόλαστον ἔσχε γλῶσσαν, αἰσχίων νόσον.

Ovid.

Quærit aquas in aquis, & poma fugacia captat
Tantalus, hoc illi garrula lingua dedit.

Diod. Sic. lib. 4. Ἐπεὶ ἢ Πέλοπος ἐμνήσθημεν, ἀναγκαῖον ἐστὶ κὴ περὶ παιδὸς αὐτῷ Ταντάλου διηγεῖσθαι, ἵνα μηδὲν τῆς ἀκοῆς ἀξίων παραλειπώμεθ'. Τάνταλος μὲ Διὸς λῶ ὑὸς, πλέτῳ ἢ κὴ δόξῃ διαφέρων, κτίσαι τ' Ἀσίαν, ἥτις ἢ νῦν ὀνομαζομένη Παφλαγονία. Διὰ ἢ τ' ὑπὸ τοῦ Διὸς πατρὸς εὐγένειαν, ὡς φασι, φίλος ἐγένετο τῶν θεῶν ἐπὶ τὸ πλεῖστον. Ἔτρεφεν ἢ τ' εὐπρεπῆ τε φέρων ἀνθρωπίνως, κὴ μεταλῶν κοινῆς τραπέζης, κὴ πάσης παῤῥησίας ἀπηγγελλε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παρὰ τοῦ ἀθανάτοις ἀπόῤῥητα, δι' ἣν αἰτίαν κὴ ζῶν ἀπολάσας, κὴ τελευτήσας αἰωνίου, κτὶ πολυμύθου, πυρείας ἠξιώθη, καταχθεὶς εἰς τὸν ἀσεβεῖς. Lucianus de Sacrificiis: Πάλιν μὲν κὴ ἀνθρωποι συνεισιῶντο, κὴ συνέπινον τοῖς θεοῖς, ὁ Ἰξιὼν κὴ ὁ Τάνταλος, ἐπεὶ ἢ ἦσθ' ἐκείνοις, κὴ λαλοί, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι κὴ νῦν κολάζονται. Tibullus, lib. 1.

Tantalus eſt illic, & circum ſtagna, ſed acrem
Jamjam poturo deſerit unda ſitim.

Cornelius Gallus:

Οὗτος ὀπεὶν μακάρεσσι συνέζεται, ἔστε ὁ νέκταρ
Πολλάκι τετράρεϊ πλησάμενος πώματος,
Νῦν λιθάδης ἀκτῆς ἰμείρεται, ἢ φθονερὸν ἢ
Κρῆσις ἀεὶ χείλος δεῖ πατεῦντι πίνῃ·
Οἷ γλάσσαν θεσπιτεῖς ταῦτα κολάζουσα.

Alii, uti Tzetzes ac Didymus, putarunt hanc pœnam irrogatam Tantalo, quia nectar & ambroſiam ſuis æqualibus impertiverit. Pindarus:

Μετὰ τεῖον τέταρτον
Πόνον, ἀθανάτων ὅτι κλέψας
Ἀλίκεσσι συμπότας
Νέκταρ, ἀμβροσίαν τ' ἔδωκεν.

Propert. 2. 1.

Hoc ſi quis vitium poterit mihi demere, ſolus,
Tantaleo poterit tradere poma manu.

Idem Eleg. 17. ejuſdem libri.

Vel tu Tantaleâ moveare ad flumina ſorte.

Idem lib. 4.

Fallax Tantaleo corripiare liquor.

Ovid. Amor. lib. 3. Eleg. 6.

Sic aret mediis facili vulgator in undis,
Pomaque quæ nullo tempore tangat, habet.

Claudianus:

Non aqua Tantalicis ſubducitur invida curis.

Boetius:

Et longâ ſite perditus ſpernit flumina Tantalus.

Seneca in Thyeſte:

Stat luſus vacuo gutture Tantalus,
Impendet capiti plurima noxio
Phineis avibus præda fugacior, &c.

Idem in Herc. Fur.

In amne medio faucibus ſiccis ſenex
Sectatur undas, abluit mentum ſenex;
Fidemque cum jam ſæpe decepto dedit,
Perit unda in ore: poma deſtituunt famem.

Hujus meminit Statius 1. Thebanus, licet pœnam non addit.

——*Neque enim arcano de pectore fallax*
Tantalus, & ſævæ periit injuria cœnæ.

Tantali fabulam de divitibus avaris interpretatur Horat. Serm. lib. 1, Sat. 1.

Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina; quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur.——

Petronius Arbiter:

Nec bibit inter aquas, nec poma patentia carpit
Tantalus infelix, quem ſua vota premunt.
Divitis hæc magni facies erit, omnia latè
Qui tenet, & ſicco concoquit ore famem.

At Cicero curas & timores inanes videtur putaſſe à mentibus hominum per hanc fabulam expellendos. Quod etiam ſenſit Lucretius in his carminibus.

Nec miſer impendens magnum timet aere ſaxum
Tantalus, ut perhibent, caſſâ formidine torpens,
Sed magis in vitâ Divum metus urget inanis
Mortales, caſumque timent, quem cuique ferat ſors.

Taranis, Jupiter à Gallis ſic dictus, cui humano ſanguine litabant. Lucan. lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Ubi Taranis idem eſt quod Jupiter βεγητῶρ, hoc eſt, tonans, à *Taran* quod Britannis noſtris tonitru ſonat, ut videtur Cluverio, lib. 1. Ant. Germ. cap. 9. *Taramis* legit Bochartus; cui nomen factum videtur ex Phœnicio תרעם *tarem*, ſervili ת præfixo, à radice רעם *tonare*.

Tarcho, vel *Tarchon*, Cilicum princeps vulgò creditur apud Lucan. lib. 9.

Cum Tarcho in motu linquendi ſigna Catonis
Suſtulit.——

Ubi antea: *Tum Tarchon motus.* Sed in MS. P. inter lineas aſcriptum erat, *alias: dimotus*; quod viam præit ad veram lectionem,

lectionem, *Tarcondimotus*: ſic enim apud Florum vocatur; & Græcè Dioni eodem modo, Ταρκονδιμοτος. *Tarcondemus* eſt apud Plut. in Antonio. Quem Cic. 15. Ep. 1. *Fidelissimum ſocium amicissimumque* P. R. appellat. Ταρκονδήμοτος Strabonì, lib. 14. Cæſari vero *Tarcondarius* dicitur.

Tarpeia, virgo Veſtalis, teſte Varrone, quæ arcem Capitolinam patris ſui Tarpeii cuſtodiæ commiſſam Sabinis prodidit: à quibus cum proditionis mercedem peteret, (pacta enim erat, quicquid in ſiniſtris brachiis geſtarent, armillas intelligens, quas illi aureas, gemmataſque lævo in brachio ferebant) ſcutis illorum obruta *Tarpeio* monti nomen fecit, qui prius *Saturnius* dicebatur, ubi Tarpeiæ arces.

Tarquinius Priſcus, Demarathi Corinthii fil. Tarquinius, urbe Tuſcorum natus, primùm Lucumo dictus; qui ubi ſe in patriâ nullo in honore eſſe vidit, quòd peregrino patre eſſet prognatus, ſuaſu uxoris (ea mulier fatidica fuit, nomine Tanaquil) Romam ſeſe contulit: ubi brevi propter opes ingenii; dexteritatem in Anci regis amicitiam inſinuatus, ab eo relictus eſt liberorum ejus tutor: quorum tamen commoda propriis rationibus poſthabuit, brevique perfecit, ut magno plebis conſenſu rex crearetur. Quare ut regnum parum juſtè partum ſtabiliret, centum patres in Senatum allegit, qui minorum deinde gentium dicti ſunt, ſuæ eos factionis futuros ratus, cujus beneficio in Senatum veniſſent. Bellum primum cum Latinis geſſit, oppidumque Apiolas vi cepit. Circo maximo primus locum deſignavit, locaque patribus, equitibuſque diviſit, ubi ſibi ſpectacula faceret. Sabinos victos Collatiâ, agroque Collatino mulctavit. Corniculum, Ficulneam veterem, Cameriam, Cruſtumerium, Ameriolam, Meduliam & Nomentum, priſcorum Latinorum oppida partim expugnavit, partim in deditionem accepit. Tandem cum annos triginta & octo regnaſſet, dolo liberorum Anci, in curiâ obtruncatus eſt. Liv. lib. 1.

Tarquinius Superbus, ſeptimus & ult. Rom. rex, à moribus cognomen adeptus. Tulliam, Servii Tullii filiam uxorem duxit, præferoci ingenio mulierem, cujus conſilio ſocerum interfecit, regnumque ſceleſtè occupavit. Bello tamen ſtrenuus fuit. Latinos, Sabinoſque domuit. Sueſſam Hetruſcis eripuit, Gabios per Sextum fil. ſimulato perfugio in ditionem redegit. Ferias Latinas primus inſtituit. Capitolium ſtructurus, caput humanum in fundamentis invenit; quâ de re aruſpices conſulti reſponderunt, eam arcem caput gentium futuram. Demum cum Sextus ejus fil. Lucretiæ per vim ſtuprum intuliſſet, cum universâ familiâ in exilium actus, ad Porſenam Hetruriæ regem ſe contulit; qui pro ejus reſtitutione nequicquam Romanis bellum intulit. Livius. Plut. Ovid. Faſt. 2.

Ultima Tarquinius Romanæ gentis habebat
Regna, vir injuſtus, fortis ad arma tamen.

Multa hujus tyranni impia referunt ſeverioris notæ hiſtorici; multa quidem quæ non illi. Theophilus Patriarcha Antiochenus lib. 3. Περὶ Ἀυτόλυκον. Τῶ ἓν Κύρῃ τελευτήσαντι, ἔφησεν εἰρηκέναι. Ὀλυμπιὰδι ἐξεκοσῃ καὶ δευτέρᾳ γίνεται καὶ ἀπὸ κτίσεως Ῥώμης ἔτη οκ ᾧ καὶ Ῥωμαίων ἦρξε Ταρκυνίου Σούπερβος τύραννος, ὃς σφᾶς ἐξέφευγε Ῥωμαίους πνὰς καὶ παῖδας ἀνῄρθειρε καὶ ἀπέδυλας ἐγχωρίους ἐποίησεν. Ἐπ μὲν καὶ τὰς παρθένους διαφθείρων σφᾶς γάμου ἐδίδα, διὸ οἰκείως Σούπερβος ἐκλήθη τῇ Ῥωμαικῇ γλώσσῃ, ὑβριωδὴς ἢ ὑπήφανος. Imò omne convitium comprehendit Latinus Pacatus Panegyr. ad Theodoſium: *Denique ipſum illum Tarquinium execratione ſuprema, hoc damnaverunt maledicto, & hominem libidine præcipitem, avaritia cæcum, immanem crudelitate, furore vecordem, vocaverunt Superbum & putaverunt ſufficere convitium.*

Tarquinius Collatinus, Ægerii, ex Tarquinii ſuperbi ſorore fil. gener Sp. Lucretii, qui Romæ præfecturâ urbis fungebatur. Cùm in Ardeæ obſidione cum regiis juvenibus cœnaret, exortâ de uxoribus mentione, cum ſuam quiſque certatim laudaret, Collatinus negat verbis opus eſſe, paucis id quidem horis ſciri poſſe, quantum cæteris præſtet ſua Lucretia. Quid multa? citatis pariter equis Romam advolant, regiaſque nurus in conviviis, luxuque cum æqualibus deprehendunt. Deinde Collatiam petentes Lucretiam nocte ſerâ lanæ deditam inter lucubrantes ancillas in medio ædium ſedentem inveniunt. Quare muliebris certaminis [illegible] penes Lucretiam fuit. Adveniens vir, Tarquiniique benignè acceptus victor maritus comiter invitat regios juvenes. Ibi S. Tarquinium mala libido ſtuprandæ per vim Lucretiæ capit: tum forma, tum ſpectata caſtitas incitat. Diſſimulatâ tamen in præſens cupiditate, tum quidem unà cum cæteris in caſtra redit; ſed paucis poſt interjectis diebus Collatiam reverſus, & à muliere propinquâ hoſpitio exceptus, nocte intempeſtâ conceptum animo facinus vi miniſque exequitur. Quam rem mulier caſtiſſima, tam ægrè tulit, ut poſtridie viro, patreque per literas accerſitis, cum iem, uti geſta erat, expoſuiſſet, necem ſibi conſciverit. Pulſis deinde ob facinus tam tetrum Tarquiniis, Collatinus Bruto in Conſulatu datus eſt collega: quo tamen non multo poſt coactus eſt ſe abdicare, non aliam ob cauſam, niſi quod Tarquiniorum propinquus eſſet, eodemque quo ille nomine diceretur. Livius.

Tatianus, Rhetor Chriſtianus, de quo Euſeb. lib. 4. cap. 16. Hiſtor. Eccleſ. *Tatianus quoque vir*, inquit, *eruditiſſimus, in primâ ætate ſuâ magnâ cum admiratione oratoriam docuit, ex quâ non parum gloriæ quæſierat: poſtmodum ad noſtra ſe ſtudia convertens, libros etiam ipſe adverſus gentes dignos memoria reliquit.*

Tatius, Sabinorum dux, acerrimus pop. Rom. hoſtis, qui proditione Tarpeiæ virginis Capitolio capto, ex ſuperiore loco adverſus Romanos in aciem deſcendit: ubi cum aliquandiu acerrimè, ſed variâ victoriâ pugnatum eſſet, tandem dirempto interventu Sabinorum prælio, pax ita convenit, ut Sabini in urbem, Tatius in regni partem acciperetur. Verum cum poſtea Tatii propinqui Laurentium legatos pulſaſſent, eamque injuriam Tatius inultam reliquiſſet, illorum pœnam in ſe convertit. Nam cum Lavinium ad ſolenne ſacrificium veniſſet, concurſu opidanorum facto, eſt interfectus. Liv. lib. 1. Virg. Æn. 8.

Taurus, ſeu *Taurophagus*, Bacchus dictus eſt, quòd tauro aſſimiletur, ex ebriorum violentiâ, aut quòd natus ſit tauri ſpecie, aut quod primus tauros jugo ſubjecerit & arare docuerit, aut quòd Poetis hymnos in Bacchi honorem canentibus taurus pro præmio daretur.

Taurus, ſecundum Zodiaci ſignum, ſtellarum, ut Hygino placet, 44. quod à Sole ſubitur 3. Idus Apriles. Hunc Poetæ fabulantur Taurum eum fuiſſe, qui Europam rapuit. Vide Cæſii Cœlum Aſtronomico-poet. ubi de Tauro.

Taurus, Berytius Philoſophus Platonicus ſub Antonino principe, ſcripſit de differentiâ Sectarum Platonis & Ariſtotelis, de corporeis, & incorporeis, & alia. Suid. Hujus ſæpe meminit Gellius.

Taxilus, Taxilorum rex. Strab. lib. 15. Ὁ βασιλεὺς αὐτῶν Ταξίλης. Hunc vocat Appianus ὕπαρχον, non βασιλέα. Diodorus Sic. Auctor eſt Mophin tunc fuiſſe vocatum quando venit Alexander, ſed ab Alexandro *Taxilum* mutato nomine fuiſſe appellatum, quod fuerat ipſius patri paulo ante mortuo nomen. *Omphis* Q. Curtio dicitur. *Omphis*, inquit, *permittente Alexandro, & regium inſigne ſumpſit, & more gentis ſuæ nomen, quod patris fuerat, Taxilum appellavere populares, ſequente nomine imperium, in quemcunque tranſiret.*

Taygete, vel *Taygeta*, Atlantis & Pleiones filia, teſte Hygino, una Pleiadum, quæ Jovi peperit Lacedæmonem, urbis ſui cognominis conditorem. Virg. Georg. lib. 4.

Taygete ſimul os terris oſtendit honeſtum
Pleias, & Oceani ſpretos pede reppulit amnes.

Tecla. Vide *Thecla*.

Telamon, rex Salaminis inſulæ, Æaci fil. unus ex Argonautis, ſociuſque Herculis in expugnatione Trojæ, qui quod omnium primus murum conſcendiſſet, virtutis ergo donatus eſt Heſione, Laomedontis filiâ, ex quâ Teucrum ſuſcepit, cum jam Ajacem ex aliâ uxore genuiſſet, qui à patris ſui nomine *Telamonii* paſſim à poetis appellantur. Ovidius Met. 13.

Dummodo quod fratres Telamon Peleuſque fuerunt,
Ajacis meritum non ſit. ———

Telchinius, Apollo dictus eſt apud Lydios à Telchinibus hominibus maleficis & faſcinatoribus qui Rhodum incolebant, quòd quemadmodum illi animalia & ſtirpes aquâ Stygiâ inſperſa faſcinarent, ſic Apolloſ quoties irritaretur, immiſsâ peſte, homines & pecora perderet.

Telchius, alter ex Caſtoris & Pollucis aurigis, qui unà cum Amphito Dioſcuriadem urb. apud Colchos tradítur condidiſſe. Plin. 6. §. Ab his Heniochorum orta eſt. Strabo tamen lib. 11. Rhecam & Amphiſtratum vocat, ut in alterutro mendum ſit. Sed fieri poteſt, ut horum fratrum plures fuerint aurigæ.

Teleclides, Poeta Comicus, de quo Voſſ. H. Gr. p. 454. & P. Gr. p. 34.

Telegonus, fil. Ulyſſis ex Circe, qui cum jam adoleviſſet, videndi patris cupidus, in Ithacam navigavit: cumque à miniſtris paternis incognitus aditu prohiberetur, aliquot ex iis occidit. Ad quem tumultum excitus Ulyſſes, cum & ipſe jam ſenior ſuis opem ferret, à filio ſuo occiſus eſt oſſe piſcis cujuſdam, qui à Græcis Xiphias dicitur. Unde Horatius:

Telegoni juga parricidæ.

Quod ubi cognovit Telegonus, relictâ Ithacâ in Italiam venit, ubi Tuſculum condidit. Ovid. Faſt. 3.

Telemachus, Ulyſſis ex Penelope fil. quem ad Trojam proficiſcens apud matrem reliquit, multis à procis affectus injuriis, tandem patre domum reverſo, in illis ulciſcendis ſe præbuit adjutorem. Ovid. Ep. 1.

Tres ſumus imbelles numero, ſine viribus uxor,
Laerteſque ſenex, Telemachuſque puer. Hor.

Horatius 1. Ep. 7.

Haud malè Telemachus proles patientis Ulyſſei.

Penelopæus Telemachus apud Catullum ep. 56. Celebratur ejus dictum apud Homerum:

Αὐτὰρ ἐγὼν ὄτρυνε ἄνακτ' ἔσομ' ἠματίεσσιν.

Themiſt. Orat. 1. Οὐκ ἀπεῴκῃ τῇ μητρὶ καθάπερ ὁ Τηλέμαχος τῇ Πηνελόπῃ. Dio. Chryſ. Orat. 15. Ὁ μὲν δὴ Τηλέμαχος ὁ πάνυ ἀξίως διατείνειν, ὥσπερ Πηνελόπης, &c. ὅτι ἀληθῆ λέγω ἡ Ὀδυσσέα ἀποφαίνουσα αὐτῷ πατέρα.

Telemus, Eurymi fil. inter Cyclopas vates egregius, qui Polyphemo prædixit quæcunque ab Ulyſſe paſſus eſt. Ovid. Met. 13.

Telemus Eurymides, quem nulla fefellerat ales,
Terribilem Polyphemon adit: lumenque quod unum
Fronte geris mediâ, rapiet tibi, dixit, Ulyſſes.

Telenicus, vir adeo notæ paupertatis, ut Seriphii verbum inde finxerint, dicantque Τελεγικῶσαι pro evacuare. Unde proverb. *Telenico pauperior.*

Telenis, peſſimus & indoctus tibicen. Dicitur & *Tellen.* Vide Eraſmum in Chiliad.

Telephanes, ad regnum Lydiorum Cumis ex oraculo accerſitus, qui antea currus factitabat.

Telephus, Myſorum rex, Herculis fil. ex Auge Nymphâ, qui cum avi ſui juſſu in ſylvis expoſitus eſſet, à cervâ aliquandiu dicitur educatus. Quæ res tantam futuræ claritatis opinionem de eo præbuit, ut mox à Myſiæ rege adoptatus ſit, & regni hæres inſtitutus. Factus itaque Myſorum rex, cum Græcos ad Trojanam expeditionem proficiſcentes prohibere conaretur, ne per Myſiam iter facerent, ab Achille vulneratus eſt. Cujus plagæ cum nullum ſatis efficax remedium inveniretur, oraculo reſponſum eſt, fore ut eâdem haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur. Reconciliatus itaque Achilli, ab eo impetravit, ut ex haſtâ quâ vulneratus erat, ſanaretur, rubigine malagma conficeret, & vulneri ſuo imponeret: quo facto ſtatim ſanitatem conſecutus eſt. Prop. lib. 2.

Myſus & Hæmonii juvenis qui cuſpide vulnus
Senſerat hâc ipsâ cuſpide ſenſit opem

Ovidius:

Telephus æternâ conſumptus tabe periſſet,
Si non quæ nocuit dextra tuliſſet opem.

Idem:

Namque ea vel nemo vel qui mihi vulnera fecit
Solus Achilleo tollere more poteſt.

Seneca Tragœdus in Troadibus:

Inhoſpitali Telephus regno impotens
Dum Myſiæ ferocis introitus negat,
Rudem cruore regio dextram imbuit
Fortemque eandem ſenſit & mitem manum.

Horatius Epod. 7.

Movit nepotem Telephus Nereium,
In quem ſuperbus ordinarat agmina
Myſorum, & in quem tela acuta torſerat.

Alii dicunt herbarum virtute reſtitutum. Claudianus:

Sanus Achilleis remeavit Telephus herbis,
Cujus pertulerat vires, & ſenſit in uno
Lethalem placidamque manum, medicina per hoſtem
Contigit, & pepulit quos fecerat ipſe dolores.

Porro ab hoc vulnere Telephi, immedicabilia vulnera dicuntur τηλέφεια τραύματα, auctore Paulo Æginetâ lib. 4. cap. 46. Cæterum hiſtoria de Telepho Poetis Tragicis maxima præbuit. Horat ad Piſones,

Telephus & Peleus cum pauper & exul uterque.

Juvenal. Sat. 1.

——— *Impune diem conſumpſerit ingens*
Telephus.———

Telephus, Pergamenus grammaticus, ſcripſit ferè omnia quæ ad grammaticam pertinent; inter alia collationes epithetorum eidem rei congruentium, ad copiam parandam elocutionis. Vide Voſſ. H. Gr. p. 480.

Teleſarchus, ὁ Ἀγραλικὸς citatur Sexto Empirico 1. Adverſus Mathematicos, cap. 12.

Teleſilla, mulier poetria nobilis, cui etiam apud Argos ante Veneris templum ſtatua poſita eſt. Pauſan. Vide Voſſ. H. Gr. p. 31.

Teleſphorus, à Lyſimacho, feræ inſtar, caveæ incluſus, cum oſtentui ſic foret, & fœdè ac miſerè viveret, ſuaſere amici, ut ſpontaneâ vitam inediâ finiret. Ille vero quid? *Omnia homini, dum viveret, ſperanda eſſe.* Seneca Ep. 70.

Teleſtes Comicus, cujus fabulæ memorantur Suidæ & Athenæo.

Tellumo, Deus Gentilium: Aug. de C. D. 7. 23. *Adhuc reſpondeatur quam partem terræ permeet pars mundani animi, ut Deum faciat Tellumonem. Non (inquit Varro ſc.) ſed una eadem terra habet geminam vim, & maſculinam quod ſemina producat & fœmininam quod recipiat, atque enutriat: unde à vi fœmineâ dictam eſſe Tellurem, à vi maſculina Tellumonem.*

Tellus-luris, terræ Dea, rerum omnium mater & alumna: quanquam frequenter pro ipsâ terrâ accipitur.

Tellus, neſcio quis pauper, cujus inopiam Solon Crœſi divitiis feliciorem eſſe prædicavit. Plut.

Templarii, hæretici in Solymorum civitate An. 1030. poſt interitum Philippi Auguſti, quia frequenter in templis verſabantur, ſic dicti. Simulacrum habebant factum ſummo artificio, cui hominis cutem ſuperinduxerant, & binos præfulgentes carbunculos ſub ipſa fronte collocaverant, qui micabant oculorum vice. Huic autem ſimulachro ſacra faciebant mortuorum corpora in cineres redacta. Cæteris potum dabant, qui potione firmiores & conſtantiores ſe futuros putabant. Eos vero qui ex Templarii virgineſque conjugio nati fuiſſent, ſubjecto igne torrebant, ſimulque ex humore deliquati ſuum perungebant ſimulachrum, quò majorem probarent religionem. Damnati ſunt tandem in concilio Viennenſi, ſententiâ Clementis Pont. Max. qui Benedicto ſucceſſit. Sed de his plura conſule apud Scriptores ſui ævi.

Terentia, Ciceronis uxor, 93. vitæ annum explevit. Val. Max. 4. 18. Sed Plin. 7. 48. annos 117. vixiſſe tradit. Repudiata à Cicerone nupſit Salluſtio, deinde Meſſalæ Corvino. Hieronymus contra Jovinianum: *Illa conjunx egregia, & quæ de fontibus Tullianis hauſerit ſapientiam, nupſit Salluſtio inimico ejus, & tertio Meſſalæ Corvino, & quaſi per quoſdam gradus eloquentia devoluta eſt.* De hâc flebiliter Tullius ipſe ad Att. lib. 2. *De Terentia*, inquit, *auditum ex Philotimo, eam ſceleratè quædam facere.*

Terentianus, vir quidam, cui librum ſuum *de ſublimi dicendi genere* dedicavit Dionyſ. Longinus. Utrum vero ille ipſe fuerit, cujus hodieque libellus extat *de metris*, opus omni elegantiarum genere conditum, & amabili quâdam ingenii amœnitate temperatum, res eſt quæſitu digna, inquit vir doctiſſ. Tan. Faber notis ad Longinum nuper editis, & alias ſe quæſiturum promittit.

Terentius, poeta Comicus, Carthagine natus, Terentii Lucani libertus, qui cum eſſet egregiâ indole à patrono eruditus, venit in amicitiam nobilium, maximè Lælii & Scipionis; quorum opera adjutus in ſcribendo fertur ob elegantiam ſermonis, teſte Cicerone, cui adſtipulatur etiam Varro. Quid quod eandem ipſe famam augere videtur, non enim niſi leviter ſe tutari conatur Prologo Adelphorum. Vide Voſſ. de Poet. Lat. pag. 9.

Terentius Culeo, vel Culleo, ſenator Rom. captus à Carthaginenſibus, redemptus eſt ab Africano majore, ac currum ejus cum pileo capiti impoſito ſequebatur. Livius. Hinc natus error apud quoſdam, Terentium Comicum hunc eſſe putantes.

Terentius Scaurus, Grammaticus, quem Gellius dicit floruiſſe Adriani temporibus, ac librum de Cæſellii Vindicis Grammatici erroribus ſcripſiſſe.

Terentius Varro, collega Æmilii Pauli poſt cladem Cannenſem cum reliquiis exercitûs Canuſium ſe recepit. Cui Romam redeunti gratulatus eſt pop. Rom. quòd de Rep. non deſperaſſet. Plut.

Tereus, rex Thracum, Martis ex Biſtonide Nymphâ fil. qui, cum Prognen, Pandionis Athenarum regis filiam uxorem duxiſſet, ejus etiam ſororem Philomelam per ſpeciem viſendæ ſororis abductam vitiavit, vitiatæque linguam præcidit, arctiſſimæque eam cuſtodiæ incluſit. Quod facinus cum illa indicare non poſſet, acu in tela depictum ſorori ſuæ tranſmiſit. Quâ re cognitâ, Progne ultionem in Orgiorum tempus differt: quo tempore matronis pluribus comitata, quæ Bacchantium ritu thyrſos & cornua geſtabant, ſororem carcere eripit, Bacchantiſque habitu indutam in aulam perducit, ubi cum illâ communicato conſilio, Itym filium direptum dilacerat, patrique comedendum apponit. Quod cum ille ex pueri capite, ſub cœnæ finem in convivium allato cognoviſſet; jamque ſtricto gladio ad ultionem properat, Progne mutata eſt in hirundinem, Philomela in avem ſui nominis, Itys in Phaſianum, Tereus autem in Upupam. Hanc fabulam multis verſibus deſcribit. Ovid. Met. 6. Virgil. Ecl. 6.

Aut ut mutatos Terei narraverit artus,
Quas illi Philomela dapes, quæ dona pararit.

Mart. 4. 49.

Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi
Tereos; aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.

Idem lib. 12.

Flet Philomela nefas inceſti Tereos———

Stat. lib. 12. Theb.

———*Et iniquum Terea clamant.*

Tergemina, Diana dicta eſt. Solet enim Luna in triplicem ſpeciem ſeſe convertere; aut quòd ipſa tres facies, ſeu

tres vias, h. e. tria nomina in diversis locis habeat; est enim Luna in cœlo, Hecate apud inferos, sive Proserpina, Diana vero in terrâ seu sylvis vocatur. Horat.

Montium custos, nemorumque virgo,
Quæ laborantes utero puellas
Ter vocata audis, adimisque leto
Diva triformis.

Et Virgilius:

———*Tria virginis ora Dianæ.*

Incertus auctor:

Terret, lustrat, agit, Proserpina, Luna, Diana,
Ima, superna, feras, sceptro, fulgore, sagittâ.

Terminus, Dei Joco habitus est, quod post Saturnum exactum cædes ac lites rusticorum dividendis agris sustulisset. Sacrificabant ei mense Febr. in æde, quâ super eum foramen in tecto patebat, quòd nefas esse putarent Terminum intra tecta consistere. De hoc extat lepidum ænigma apud Agellium, quod Jovi solus omnium deorum cedere noluerit. lib. 12. cap. 6.

Semel minusne, an bis minus sit, non sat scio,
An utrumque eorum, ut quondam audivi dicier,
Jovi ipsi regi noluit concedere.

Festa ejus dicuntur *Terminalia*. Horatius:

Vel agna festis cæsa Terminalibus.

Ovid. Fastorum 2.

Spargitur & cæso communis Terminus agno:
Nec queritur lactens cum sibi porca datur.
Conveniunt, celebrantque dapes vicinia simplex;
Et cantant laudes, Termine sancte, tuas.
Tu populos, urbesque & regna ingentia finis:
Omnis erit sine te litigiosus ager.
Nulla tibi ambitio est: nullo corrumperis auro:
Legitimâ servas credita rura fide.

Terpander, Arnæus, sive Lesbius, poeta Lyricus, primus in Lyrâ Heptachordum & lyrici carminis canonem scripsit; quanquam Philemoni quidam adscribunt. Suid. Hujus famæ ac nominis maximi judicium patet, quòd Lacedæmonii seditione quâdam admoniti fuerint ab oraculo, ut ad Terpandrum mitterent, qui lyræ & poeseos dulcedine animos vulgi ac tumultus sedaret. Unde proverbium apud Græcos *Lesbius cantus* pro dulci musices concentu. Vide Voss. P. Gr. pag. 15. Hic Lacedæmonum leges carminibus complexus est, Alex. strom. l. 1. Μέλος τε αὖ περὶ σφᾶς ἐπέδειξε τοῖς ποιήμασι, ᾗ τὸν Λακεδαιμονίων νόμιμα ἐμελοποίησε Τέρπανδρος ὁ Ἀρνωναῖος. Hujus meminit & Plutarchus qui & versus ejus quosdam adducit. Is tamen ab Ephoris multatus est, quòd unam chordam ultra receptum numerum variandæ vocis gratiâ intendisset.

Terpnus, citharœdus, cujus cantu oblectatum Neronem scribit Suetonius in his: *Statim ut imperium adeptus est, Terpnum citharœdum vigentem tunc præter alios accersit, diebusque continuis post cœnam canenti in multam noctem assidens, paulatim & ipse meditari, exercitarique cœpit, nec eorum quicquam omittere, quæ generis ejus artifices, vel conservandæ vocis causa, vel augendæ factitarent.*

Terpsichore, una novem Musarum, sic dicta quod *choreis* & tripudiis *delectetur*. Huic quidam citharæ inventionem tribuunt.

Tertia, sive *Tertulla* per dimirutionem, Bruti soror, uxor Cassii, sic dicta, quia post duas edita esset. Hæc abortum fecerat, quod queritur Cic. ad Attic. lib. 4. *Tertullæ nollem abortum: tam enim Cassii sunt jam, quam Bruti ferendi.*

Tertullus, nomen Oratoris cujusdam, accusatoris Pauli. Act. 24.

Tertullianus, Theologus, patriâ Carthaginensis, nobilitate insignis, variâ doctrinâ instructissimus, floruit A. D. 200. *Solertissimus omnium doctrinarum scrutator, impietatis omnis rigidissimus censor.* Ita de eo Montacutius noster. Duriusculè cum ego agit Calvinus: *Scis*, inquit, *quam durus sit, & asper sermo Tertulliani, certè stridit magis quam loquitur*: Quanto melius Junius, cui dicitur *Auctor antiquitate celebris, auctoritate gravis, sermonis proprietate purissimus, & scientiarum nervis instructissimus.* Sanè B. Cyprianus adeo Tertulliani scriptis delectabatur, ut quotidie aliquid ejus ante oculos habuerit, servo suo inquiens; *Da mihi Magistrum*, i. e. Tertullianum. Alius fuit ejusdem nominis Jurisconsultus ab hoc diversus, de quo vide Menagium Juris Civ. Amœnit. cap. 12.

Tethys, uxor Oceani, Terræ & Cœli filia. Hesiodus in Theogonia:

Οὐρανῷ ἐυστεφάνῳ τέκε Ὠκεανὸν βαθυδίνην,
Κοῖόν τε, Κρεῖόν τε, Θεμιν τε, Μνημοσύνην τε,
Φοίβην τε χρυσοκόμην, Τηθύν τ' ἐερατεινὴν.

Ovid. Fast. 5.

Duxerat Oceanus quondam Titanida Tethyn.

Catullus ep. 61.

Luce tamen canæ Tethyi restituor.

Ovid. Fast. 2.

———*Canamque petit Saturnia Tethyn.*

Virg. Georg. 1.

Teque sibi generum Tethys emat omnibus undis.

Dicta est quibusdam hoc nomine qu. πθλών, i. e. *nutrix* cum aliorum, tum Deorum. Est enim humiditatis domina, qua omnia aluntur. Homerus:

Ὠκεανόν τ' ἀνέρα γένεσιν τε μητέρα Τηθύν.

Aliud tamen etymon exculpsit Plato in Cratylo: Τὸ δὲ τ' ἀπὸ Τεθύος ἐκ ἐννοῶ ὄνομα, τί βάλοι. ΣΩΚΡ. Ἀλλὰ μὰ Δία τοῦτό γε ὀλίγου αὐτὸ λέγει, ὅτι πηγῆς ὄνομα ὑπακουσόμεθα εἶναι. Τὸ γὰρ διαπίδυσιν καὶ τὸ ἠθέμβυσιν πηγῆς εἰκασμὰ ἔοικεν. Ἐκ δὲ τούτων ἀμφοτέρων ἅμα ὀνομάσαι τὴν Τηθὺν τὸ ὄνομα συγκεῖσθαι. Ponitur aliquando pro mari. Lucan. lib. 6.

Aut vaga cum Tethys Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Idem lib. 1.

———*An sidere mota secundo*
Tethyos unda vagæ lunaribus æstuet horis.

Ubi maris fluxûs, refluxusque causam facit lunare sidus, uti Tullius lib. 2. de Divin. Sen. de Provid. Plin. 2. 99. Strabo libb. 1. & 3. Photius doctè & ubertim cap. 241. Solin. cap. 36. Vide Melam lib. 3. cap. 1. Et adde Silium, qui sic de hac re lib. 3.

Cymothoes ea regna vagæ, pelagique labores
Luna movet. Luna immissis per cærula bigis,
Fertque refertq; fretum, sequiturq; reciproca Tethys.

Tetractys, Pythagoras in Aureis Carminibus:

Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτύν.

Quem locum protulerunt Plat. de Philosophiæ Decretis, & Macrob. in Somn. Scip. Sed paulo aliter, nempe Οὐ μὰ τὰν, &c. Ex quo intelligere licet, cum Pythagoræ discipuli affirmarent, jurare solitos Ναὶ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ, &c. Contra vero cum quid negarent Οὐ μὰ τὰν ἀμετέρᾳ, &c. Aiunt enim supradicti auctores Pythagoreos jurare solitos τετρακτύν, sive *quaternarium*. Atqui non τετρακτύν, sed παραδόντα τετρακτύν, sive illum à quo τετρακτύς sive quaternarii scientiam acceperant. Is autem Doctor eorum Pythagoras Pythagoram itaque juratum ab eis, recte ait S. Empiricus, cap. 20. adversus Mathematicos & Hierocles in locum. Porro explicatur hic locus à Plut. ubi supra hoc pacto. Eos qui à Pythagorâ sunt Philosophos quaternarium jurare consuevisse 2. de causis. *Primum*, quia Pythagoras eorum doctor omnia ex numeris eorumque inter se proportionibus constare, dixerit. Principia vero prima rerum esse unionem ac binarium; ac in illo quidem formæ vim esse, in hoc vero materiæ. Generatim autem sive universi numeri vim ac naturam esse denarium, quoniam ad hunc usque numerum simplices numeri sint, deinde autem rursus ab unione incipiendum esse. Denarii vero numeri vim esse in quaternario. Nam si quis numeros illos qui sunt usque ad quaternarium adjunxerit, existit denarius hoc modo. Itaque ratione principii sive unitatis, sive reipsâ numerus universus in denario est: vi autem sive potestate in quaternario. *Secunda* vero causa cur ita jurarent, fuit, quoniam quaternarius esse videatur numerus animi humani. Quatuor enim his rebus constare animum, *mente*, scientia, opinione, sensu; quæ *instrumenta quatuor judicandi* esse posuit Aristoteles lib. 3. de An. Et Hierocles interpres ea vocavit κριτικὰς δυναμεῖς, i. e. *facultates judicandi*. Sed Plut. idem lib. de Platonis Timæo longè aliter numerum quaternarium sive τετρακτύν Pythagoræ declaravit, sc. quaternarii nomine intelligi numerum 36. quia is numerus contineat in se 4. primos numeros pares & impares. Primi vero numeri pares, binarius, quaternarius, senarius, octonarius: impares vero ternarius, quinarius, septenarius. Quibus ita sumptis ut infra ponitur, existit numerus 36. Nam positâ numerorum serie duplici, una parium, altera imparium, si conjungantur superiores cum subjectis, numerus 36. elicietur hoc pacto.

1 3 5 7
2 4 6 8

1 2 3 4 — 10

His ergo numeris 3 7 11 15
Collectis ad summam, is erit numerus 36

3 7 11 15 — 36

Atque

Atque hoc est quod Plut. Θαυμαστὸν h. e. admirabile vocavit, collectio sc. 4. numerorum qui primi sint pares atque impares. Hierocles autem aliter etiam ipse τετρακτὸν sive quaternarium exponit. Num autore Pythagorâ, in ἱερῷ λόγῳ, tetras est Deus ipse, quem ille μεγάλων δύναμιν vocat. Seldenus nullus dubitat statuere per τετρακτὸν designari sacrosanctum Dei nomen יהוה quod τετραγράμματον usitatè dicitur. Proclus vero in Timæum τετρακτὸς nomine intelligit quatuor naturas: unam proprie adspectabilem sive ὀρατὸν sc. æthera; alteram ἁπτὸν, sive *quæ tactu percipi possit*, nempe terram: medium autem esse τὸ διαφανὲς sive tralucens, idque duplex; unum terræ vicinius, sive aquam; alterum igni propius, sive aerem. Vide Suidam in τετρακτύς.

Tetrici, duo fuere, Senior, Junior, quorum vitas inter 30. Tyrannos scripsit Trebellius Pollio.

Teuta, Illyriorum regina, cujus jussu P. Junius & Titus Coruncanus Romanorum legati interfecti sunt. *Plin.*

Teucer, Cyzicenus, historicus, edidit volumen de terrâ auriferâ, de Byzantio, Mithridaticarum libros quinque, de Tyro totidem, totidemque rerum Arabicarum, adhæc historiæ Judaicæ libros sex & alia. Suidas.

Teucer, Scamandri Cretensis fil. qui in Troade unà cum Dardano genero regnavit; unde Ilienium regum fluxit origo. Ab hoc Troja *Teucria* dicebatur. Virgil. Æn. 2.

Ergo omnis longo solvit se Teucria luctu.

Et pop. *Teucri*. Ovid. Trist. 1. 2.

Æqua Venus Teucris, Pallas iniqua fuit.

Idem Met. 13.

Inde recordati Teucros à sanguine Teucri.

Teucer, Telamonis ex Hesione fil. sagittandi peritissimus, quem Hom. Il. 8. inducit sub Ajacis fratris sui clypeo latentem, multosque Trojanorum occultè insidiis vulnerantem. Hic cum eversâ Trojâ, in patriam rediisset, indignatus Telamon, quòd necem Ajacis fratris sui, Ulyssis insidiis circumventi, ultus non esset, Salamine eum expulit. Patriâ itaque profugus navigavit in Cyprum, ibique urbem condidit quam de nomine relictæ patriæ Salaminem vocavit. Horatius:

——Teucer Salamina, patremque
Cum fugeret.——

Idem:

Urgent impavidi te Salaminii,
Teucerque & Sthenelus sciens pugnæ.

Et Car. 4. Od. 9.

Primusve Teucer tela Cydonio.
Direxit arcu.——

Teuphalus Italica scripsit. Steph. in Ἀνδεία.

Teutamus, Dux Æolum & Pelasgorum, Cretæ regnum occupavit. Diod. l. 4. Τεύταμος ὁ Δάρυ, τῶ Ἕλλωος τῶ Δευκαλίωνος, εἰς Κρήτην πλεύσας μετὰ Αἰολέων καὶ Πελασγῶν, ἐκβάλλει τὸν νήσου. Crethei filiam uxorem duxit, & ex ea filium Asterium sustulit, qui ei in regno successit.

Teutates, linguâ Gallicâ dictus est Mercurius. Luc. l. 1.

Et quibus immitis placatur sanguine diro
Teutates, horrensque feris altaribus Hesus.

Livius Liv. 26. *Scipio in tumulum obversus quem Mercurium Teutatem appellant.* Teutates igitur Gallis idem qui Phœnicibus Τάαυτος, & Ægyptiis *Thouth*, vel *Theuth*, & *Thoth*. Philo Byblius ex Sanchoniathone Phœnicio scriptore vetustissimo: Ἀπὸ Μισώρ Τάαυτος, ὃς εὗρε πρῶτον στοιχεῖα γεγράψαι, ὃν Αἰγύπτιοι μὲν Θωὺτ, Ἀλεξανδρεῖς δὲ Θωὺθ, Ἕλληνες δὲ Ἑρμῆν ἐκάλεσαν. Plato in Philebo: Φαυλὸν ἄπειρον κατανόησαι, εἴτε τις θεὸς, εἴτε καὶ θεῖος ἄνθρωπος, ὡς δὴ τὸν ἐν Αἰγύπτῳ Θεοῦθ πρῶτα τῶτον ἐφθέγξατο. Idem πατὴρ γραμμάτων appellatur in Phædro, ubi rex Ægypti *Thamus* multis cum illo disserit de usu literarum. In Cicerone legitur *Thoyth* & *Theuth*. In Lactantio *Theutus* & *Thot*, ut in Græco epigrammate:

Πρῶτος θεὸς ἰδὼν Κρονίδης ὅτι βόστρυν ἤγειρεν.

Quomodocunque legas Gallicum Teutatis nomen inde apparet esse deflexum. Bochartus.

Thais, meretrix nobilis, patriâ Alexandrinâ, quæ cum Athenas quæstûs gratiâ sese contulisset, Atticæ juventutis florem in sui amorem pellexit. Hanc carminibus suis celebravit Menander, unde & *Menandrea* dicta est. Prop. 2. 6.

Turba Menandreæ fuerat nec Thaidos olim
Tanta, in quâ populus luxit Erichthonius.

Idem lib. 4. eleg. 5.

Sed potius mundi Thais pretiosa Menandri,
Cum ferit astutos Comica mæcha Getas.

Lemma est apud Martialem *Menandri Thais*, cui subscriptum est.

Hæc primum juvenum lascivos luxit amores.
Hæc Glycerâ vere Thais amica fuit.

Lege Athen. 13. 13. Qu. Curt. lib. 5. Plut. in Alex. Ovid. 3. de Art. Am.

Dum fallax servus, durus pater, improba lena
Vixerit, & meretrix blanda, Menandros erit.

Juv. Sat. 3.

——An melior cum Thaidi sistinet, aut cum
Uxorem Comædus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo.——

Thalassius, Deus nuptiarum, vel vox nuptialis, ut quidam volunt, quâ se ad operas domesticas duci novæ sponsæ admonebatur; Θαλάσσιον enim Græci *lanificium* vocant. Originem exponit Livius lib. 1. Sed prolixiùs Plut. in Romulo. Catullus in Epithalamio Juliæ:

——Satis diu
Lusisti nucibus, lubet
Jam servire Thalassio.

Martialis *Thalassum* vocat. Sic enim ille:

Nec tua defuerint verba Thalasse tibi.

Item *Thalassionem* legimus apud eundem:

Quid si me jubeas Thalassionem
Verbis dicere non Thalassionis.

Thales, unus è septem Græciæ sapientibus qui Physicen primus, & astrologiæ secreta deprehendit. Solis eclipsin primus prædixit, quæ fuit an. mundi 3379. Excessit è vitâ, dum Gymnicum certamen spectaret, æstu ac siti lapsus, jam senex Olymp. 58. Aiebat, se trium maxime rerum causâ gratias Fortunæ agere: Πρῶτον μὲν ἄνθρωπος ἐγενόμην, καὶ οὐ θηρίον· Εἶτα, ὅτι ἀνὴρ καὶ οὐ γυνὴ· Τέτον, ὅτι Ἕλλην, καὶ οὐ βάρβαρος. Vitam ejus habes apud Laertium. Nonnulla etiam de eo invenies apud Plutarchum. Item poeta Lyricus, Cretensis quem è Cretâ Solon Spartam misit, cujus odis ac poesi Spartani deliniti, animarum feritatem nimiam ex Lycurgi legibus imbutam castigabant. Plut. in Solone.

Thalestria, vel *Thalestris*, regina Amazonum, quam alii *Minitheam* vocant, quæ 35. dierum inter confertissimas gentes itinere facto, cum 300 mulieribus occurrit Alexandro in Hyrcaniâ res gerenti, ut liberos ex eo susciperet: & ut visa est uterum implesse, discessit. Strabo lib. 11.

Thaletas, civis Elyri urbis Cretæ, poeta Lyricus antiquissimus & Homero ipso prior. Suidas: Θαλήτας, Κρὴς, ἢ Ἰλλυριὸς, Λευκὸς, γεγονὼς πρὸ Ὁμήρου. Sed mendosum locum ita emendat doctiss. Meursius, Κρὴς, Ἐλύριος, Λευκὸς. Hic etiam inter secundæ Musices constitutionis auctores à Plutarcho memoratur, ac pestem apud Spartiatas arte musicâ sedâsse à Pausaniâ dicitur, quo nomine in fine lib. περὶ μουσικῆς ab eod. Plutarcho laudatur, Θαλήτου τ' Κρῆτα, ὃν φασι κατά τι πυθόχρηστον Λακεδαιμονίοις παραγνόμενον, διὰ μουσικῆς ἰδσαῖς, ἀπαλλάξαι τε τῆς καταχούσης λοιμῆς τ' Σπάρτης. Hujus porrò usus est operâ Lycurgus in Rep. Lacedæmoniorum ordinandâ, quippe dum diversarum gentium leges atque instituta inspecturus peregrinatus est, in Cretam pervenit, ibique Reip. varias, constitutiones examinavit, congressusque cum iis, qui gloriâ alios maximè anteirent, viris, quasdam leges probavit accepitque domum translaturus & iis quoque usurus, alias tamen insuper habuit. Inter ejus insulæ homines sapientes & rerum civilium peritos eminuit Thaletas, cui gratiâ & amicitiâ persuasit, ut Spartam iret. Poeta is Lyricus existimabatur, hocque prætextu utens, omnia ea quæ præstantissimi legum conditores possent, efficiebat. Carmina enim ejus erant ad obedientiam & concordiam adhortationes, modis & numeris constantes, in quibus multum elegantiæ quodque ad animos sedandos faceret, inerat; quæ qui audiebant, simul & placabantur eorum sensim ingenia, & à malevolentiâ, qua tunc mutuò laborabant, ad studium honestatis adducebantur; ita ut quodammodo ad institutionem Spartanorum viam Lycurgo Thaletas straverit.

Thalia, una ex novem Musis ἀπὸ τῆ θάλλειν, *virere* seu *florere*, quod Poetarum fama nullo tempore marcescat. Horatius *argutam* eam appellat Car. 4. 6. Statius verò *lascivam* 2. Sylv. 1. Item nymphæ marinæ nomen apud Hesiodum, si vulgatæ lectioni fides, Theog. vers. 245.

Κυμοθόη, Σπειώτη θοὴ, Θαλίη τ' ἠρόεσσα.

Verum amicissimus noster Jacobus Gronovius cum unâ essemus, eum versum sic legendum censuit:

Κυμοθόη, Σπειώτη θοὴ θ' Ἁλίη τ' ἠρόεσσα.

Thallus, historiam Syriacam diligenter tractavit, ut auctor est Africanus apud Euseb. lib. 1. Chron. Ejus mem. Justinus Martyr, Tertullianus, Minucius Felix & Lactantius.

Thamimasades, Neptuni nomen apud Scythas regios. *Herod.*

Thamyras, vel *Thamyris*, Suidas. Poeta Thracius, qui cum omnes pulchritudine præcelleret, ab initio mares dilexit, deinde mutatâ consuetudine, Musas amavit, cum quibus de cantu certavit hisce conditionibus, ut si vinceret, earum complexu potiretur; si succumberet, ab illis pateretur, quicquid eis videretur. Itaque superatus, & oculis & lyrâ privatus est. Prop. lib. 2.

Me licet & Thamyræ cantoris fata ſequantur,
Nunquam ad formoſas, invide, cæcus ero.
Ovid. Amor.
Quid juvat ad ſurdas ſi cantet Phemius aures?
Quid miſerum Thamyram picta tabella juvat.
Hinc proverbium in eos qui præter ingenium proprium aliquid aguut, *Thamyras inſanit.* Heſychius: Θαμύεις μαίνεῖ, παροιμία ἐπὶ τῶν κατὰ σύνεσιν φρονίμων πεπτώντων. Vide *Dorvill.* & Barthium ad Stat. Theb. lib. 4. pag. 964.

Thargelia, mulier antiqua Ionica, quæ cum venuſtâ eſſet facie cuique lepos cum acumine ineſſet, habuit cum plurimis Græcis conſuetudinem, omneſque quibus conſueviſſet conciliavit regi, quorum opera, virorum potentiſſimorum & primorum ſparſit furtim in urbibus Medorum ſectæ rudimenta. Hujus veſtigiis inſtitiſſe dicitur Aſpaſia illa à Pericle & Socrate adamata. Item Theſſalorum regina hujus nominis fuiſſe perhibetur. *Cæl. Rhod.*

Thargelion, Græcorum menſis, qui verò ſit is inter Authores non convenit; alii Februarium, alii Aprilem malunt. Græcis inter auſpicatiſſima tempora numeratus.

Thaumantias, Iris ſic dicta, Thaumantis & Electræ filia, nuncia Deorum in rebus malis, ut Mercurius in bonis. Cæterum & ex admiratione hoc nomen accepit, quæ de ejus coloribus naſcitur. Auctor Servius in illud Virg. Æn. 9.
Ad quem ſic roſeo Thaumantias ore locuta eſt.
Hinc *Thaumantis.* Stat. Sylv. 3. carm. 3.
——— *Imbriferâ potitur Thaumantide Juno.*
Item *Thaumantea.* Ovid. Met. 14.
——— *Romuleos cum virgine Thaumanteâ*
Ingreditur colles. ———

Theagenes, tres Athenis diverſis temporibus Suidas fuiſſe recenſet. Unum qui de Homero ſcripſit, de quo Tatianus λόγῳ πρὸς Ἕλληνας, & ex eo Euſeb. de Præp. Evang. lib. 10. Alium, qui Cæſar eſt appellatus, quòd multa promittens nihil præſtaret; pauper enim erat, ac dives videri volebat. Tertius fuit vir potens ac dives, qui liberalitate ac beneficentiâ, publicè ac privatim multa laude digna geſſit. Quartum addit Pauſanias, athletam, patriâ Thaſium, qui 140. coronas è certaminibus retulit.

Theagenes Rheginus, hiſtoricus, Cambyſis ætate vixit. Anonymus in Ὀλυμπάδων συναγωγῇ· Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος χρονογράφος ἤκμασεν· Euſeb. lib. 10. Præp. Evang. Θεαγένης ὁ Ῥηγῖνος κατὰ Καμβύσου χρονικός. *Theagenes*, Carica & Macedonica prodidit. Stephanus in Καρικὰ Βίβλια. *Theagenis* quoque meminit Etymologus in βεβαῶ. Se dis Grammaticus fuit: Credo Θεαγένης ὁ εἰς Ὅμηρον γεγραφώς, uti Suidæ vocatur in Τύρσια. Pro quo Schol. Ἀριστοφ. in Aves: Θεαγένης εἴς μὲ ὁ περὶ Ὁμήρου γεγραφώς. Voſſius.

Theagenes, vir quidam uſque adeo ſuperſtitioſus, ut domi haberet Hecates ſimulachrum, nec uſque pedem moveret, niſi illo conſulto. Unde proverbium: *Theagenis Hecateum.* Fuit & *Theagenes* Megarenſium rex, Cytonis ſocer, juxta Thucydidem. *Theagenes* quidam dux erat tempore Philippi Macedonis apud Plut. in Alex. *Theagenem* Cnidium Criticum, Herodis ſub Adriano magiſtrum laudat Philoſtratus lib. 2. Sophiſt. Herodes *Theagenem* Cynicum ab Attalo Sorani Methodici diſcipulo ſuâ ætate occiſum fuiſſe, auctor eſt Galenus l. 13. Meth. Med. cap. 15. *Theagenes* quidam Marino Philoſopho Platonico æqualis erat, teſte Damaſcio apud Photium Eclog. 242. *Theagenes* Chariclæ amicus ab Heliodoro in Æthiopicis memoratur. De φιλοπλούτῳ autem iſto Theagene Priſco apud Ariſtophanem agit quoque Suidas in Θεαγένης, & Ἀρχάδας.

Theages, Philoſophus, cujus mem. Plato; de quo etiam Ælianus ποικιλ 4. 15.

Theano, Antenoris uxor, ſacerdos Palladis, Hom. Iliad. 6. Palladium Græcis prodidit. Suid. in voce *Palladium.*

Theano, Metapontiadis Icari regis uxor, quam cum ob ſterilitatem maritus repudiare vellet, illa paſtores ſubornat, ut puerum unum vel alterum invenirent, quem pro ſuo ſupponeret. Opportunè tunc temporis Menalippe, Deſmontis filia (quam Neptunus compreſſerat) gemellos peperat. Quod tam ægrè tulit Deſmontes, ut & filiam excæcatam carceri incluſerit, infantes autem feris objici juſſerit. In hos itaque cum paſtores incidiſſent, divinitus ſibi eos oblatos rati, ad Theano deferunt, quæ eos pro regis pueris educavit. Verum cum poſtea ex Metaponto concepiſſet, gemelloſq; peperiſſet, virumque ſuum animadverteret majore ſuppoſititiorum, quam legitimorum amore teneri; utcunque potuit ad tempus dolorem diſſimulavit. Verum cum jam ad legitimam ætatem liberi perveniſſent, indicat iis duos majores natu, quos fratres ſuos eſſe rebantur, ſuppoſititios eſſe, hortaturque ut in venatione perductos interficerent. Quod cum illi conarentur, Neptunus filiis ſuis ſuppetias tulit, cujus operâ adjuti illi Theanûs filios interfecerunt. Quorum corpora cum in regiam eſſent allata, Theano venabulo incumbens ſe interfecit. Hygin. Fab. Poet. 186.

Theano, Metapontina, vel Thuria Brontini Pythagorei uxor. Scripſit περὶ Πυθαγόρου, & ἀποφθέγματα Πυθαγορείων, teſte Suidâ in Θεανώ. Sed cum multæ ejus nominis fuerint, magna deinde orta eſt confuſio. Theano Crotoniada Pythagoræ uxorem facit Suidas in Θεανώ, quam primam fœminarum fuiſſe philoſophatam, & poemata ſcripſiſſe, Didymus lib. de Philoſophiâ Pythagoricâ tradit apud Clem. lib. 4. Strom. Hujus Theanûs Pythagoricæ quædam citat idem Strom. 4. Hæc defuncto marito ſcholæ præfuit, teſte Theodoreto Serm. 2. Hæc forte eſt illa Πυθαγορικὴ φιλόσοφος, cujus apophthegmata laudat Theo Progymnaſm. cap. 5. Vide Voſſ. de Poet. Gr. cap. 4.

Theano, Pauſaniæ mater, quæ dicitur laterem primum ad introitum, in quâ proditor filius erat, attuliſſe, ut eum exitu prohiberet, & fame necaret. Polyænus Stratagem. lib. 8.

Thebais, inſigne Statii opus, totius duodecim annis ſummâ curâ ab eo elaboratum. Nomen autem habet ab argumento, eò quòd bellum contineat inter Eteoclem & Polynicem ad Thebas geſtum, in quo duo fratres mutuis vulneribus perierunt. Juvenal. Sat. 7.
Curritur ad vocem jucundam & nomen amicæ
Thebaidos, lætam fecit cum Statius urbem,
Promiſitque diem, tantâ dulcedine captos
Afficit ille animos, tantaque libidine vulgi
Auditur ——— ———
Thebaiden etiam Hexametris cecinit notiſſimus auctor Antimachus; cecinit etiam Nicander Colophonius, citante Theriacôn Scholiaſte. Item *Thebais*, nomen patronymicum fœm. Ovid. Met. 6.
——— *Et omnes*
Thebaides juſſis ſua tempora frondibus ornant.

Thebe, Alexandri Pheræorum Tyranni uxor, quæ mariti perfidiam & immanitatem exoſa, coitione cum tribus ſuis fratribus facta Tiſiphono, Ptholao, Lycophrone, inſidias ei ad hunc modum ſtruit. Cætera ædium tyranni ſtatio excubantium ſervabat; cubiculum verò ubi ſolebant quieſcere in edito erat, pro quo canis deligatus, omnibus, niſi ipſis & uni ſervo qui eum curabat, horrendas agebat excubias. Quo tempore eum ſtatuerat Thebe adoriri, fratres jam de die in conclave quoddam abdiderat propinquum. Ea more ſuo ad Alexandrum ſola jam ſopitum ingreſſa, ac mox egreſſa, ſervo foràs juſſit canem abducere, velle illum dicens quietè dormire. Scalas etiam veritus ne ſtrepitum ederent, aſcendentibus adoleſcentibus, conſtravit lanâ. Inde ad thalamum gladiis accinctos fratres adduxit, quibus pro foribus relictis, ingreſſa eſt ipſa, enſem, qui ſupra caput ejus ſuſpenſus erat, detractum in ſignum recubuiſſe eum ſomno ſtratum, oſtendit fratribus. Hic adoleſcentes terrore exanimatos & torpeſcentes illa lacerans probris ac frendens dejeravit, Alexandrum ſe excitaturam, conſiliumque ei aperturam. Ita pudore ſimul & metu perfuſos introduxit, lumenque admovens circumjecit eos cubili. Quorum unus apprehendit preſſitque pedes, illius caput alter crinibus correptum retorſit; tertius ipſe feriens obtruncavit eum. *Plut.* Alia fuit ita nominata Aſopi filia, apud *Herod.*

Thecla, mulier nobiliſſima, martyrii coronâ redimita, cujus crebra mentio apud veteres. E Græcis mem. Greg. Naz. Orat. in laud. Athanaſii, & Exhortat. ad Virgines; item orat. 1. in Jul. Apoſt. & Orat. 18. quæ eſt in laud. Cypriani: item carmine Iambico de V. ſua: adhæc Greg. Nyſſen. apud quem illuſtre eſt Theclæ elogium orat. 14. in Cant. Cant. item Epiphan. hær. 78. contra Collyridianos, Chryſoſt. Hom. 25. in Act. Ap. Iſid. Peluſ. l. 1. ep. 87. Damaſcen. orat. de iis qui cum fide ex his terris exceſſerunt, ut de Baſilio Seleuc. Simeone Metaphraſte Logotheta, & prato ſpirituali Sophronii, nihil dicam. E Latinis item mentionem faciunt Cyprian. orat. martyribus, Ambroſ. ep. 7. Hieron. ep. 22. Auguſt. l. 3. contra Fauſtum c. 4. Sulp. Severus, Fortunatus Pictavienſis, Ado Viennenſis in ſuo Martyrologio, atque alii. Vide Voſſ. H. Gr. lib. 2. pag. 203.

Theleſinus, vir quidam, quem turpi quæſtu divitem factum ridet Mart. lib. 6.
Quum coleret puros pauper Theleſinus amicos,
Errabat gelidâ ſordidus in regulâ:
Obſcœnos poſtquam cœpit curare cinædos,
Argentum, menſas, prædia ſolus emit.
Fuit etiam Theleſinus poeta, de quo, & ad quem Juvenal. Sat. 7.
——— *Quæ*
Componis dona Veneris, Theleſine, marito.

Themis, idis, vel, ut nonnulli, *idos*, Cœli ac Terræ filia, quæ Jovis nuptias fugiens, ab eo in Macedoniâ compreſſa fuit. Hæc Dea putabatur, quæ præciperet hominibus id petere, quod fas eſſet, ut ait Feſtus. Nam Θέμις Græcè *fas* dicitur: habuitque

habuitque vetuſtiſſimum oraculum in Bœotiâ ad Cephiſum amnem. Ovid. Met. 1.

Fatidicamque Themin, quæ tunc oracla tenebat.

Calpurnius:

——Tandem ſqualore ſituque,
Alma Themis poſito.——

Claud. *Sic cecinit longæva Themis.*

Themiſon in Pallenide citatur ab Athen. lib. 6.

Themiſon, medicus Laodicenus, auditor Aſclepiadis Myrleani, quem Pompeii magni ætate vixiſſe dicit Voſſius. Hic cum præceptor novam ſectam condidiſſet, multa in eo innovavit, tertiamque Sectam fecit; Hinc Sen. Ep. 95. *Adjice nunc quod artes quoque pleræque, imo ex omnibus liberaliſſimæ habent decreta ſua, non tantum præcepta: Sicut medicinas. Itaque alia eſt Hippocratis Secta, alia Aſclepiadis, alia Themiſonis.* Ea Themiſonis ſecta fuit Methodica. Meminerunt ejus Dioſcorides lib. 7. cap. 2. Corn. Celſus in procœmio, & Plin. 12. 17. Ubi *ſummum authorem* vocat. Non audiendus autem interpres Juvenalis ad illud. Sat. 10.

Quot Themiſon ægros autumno occiderit uno.

Ubi ait: *Themiſon Archiater illius temporis, cui detrahit.* Vult igitur vixiſſe temporibus Domitiani: nempe non vidit Themiſonis nomen poni pro quovis Methodico; quia cum primitus multi Themiſonem ſequi ſe profiterentur, neutiquam tantum præſtarent, ac ſectæ conditor, ſed multis necis cauſa forent. Crebra quoque mentio *Themiſonis* apud Cælium Aurelianum, ut mittam Paulum Æginetam l. 12. c. 15. atque alios. Voſſius. Item *Themiſon* Theræus qui jurejurando adactus ab hoſpite, ut quamcunque rem petiiſſet, in eâ ſibi operam præſtaret, ille poposcit ut abductam filiam in mare demergeret; hic in mare quidem demiſit, ſed funiculis extraxit & ſecum duxit.

Themiſtagoras, auctor fuit Aurei libri. Ita enim inſcripſit Etymologus in Ἀσυκλαια.

Themiſtius, philoſophus ſub Juliano Imp. Apoſtata, cujus præfectus prætorii fuit Conſtantinopoli, ſcripſit Paraphraſin in Ariſtotelis Phyſicam libris octo, &c. Præterea edidit ſua, viz. de interpretatione, & inſcriptione prædicamentorum, diſputationes etiam quaſdam & orationes. Hic Valentem Imp. quotidiè ſævientem in Orthodoxos, authoritate ſuâ & epiſtolis reddidit mitiorem.

Themiſtocles, Athenienſis clariſſimus, qui cum adoleſcentiam in omni luxûs laſciviæque genero peregiſſet, tandem cum in virum evaſiſſet, juventutis ſuæ maculas præclariſſimis geſtis delevit. Nam & primus Piræeum munivit, & prælio navali Perſas apud Salaminem vicit. Poſt hæc ab ingratâ patriâ exul factus ad Xerxem confugit, à quo dux exercitûs adverſus Athenienſes magno cum honore creatus, cum videret patriæ ſuæ ingentis cladis periculum imminere, hauſto tauri ſanguine ſeipſum interfecit, ne aut regi de ſe benè merito infidelis eſſet, non pugnando viriliter, aut patriæ ſuæ hoſtis atque oppugnator videretur. Plutarchus. Vir alioqui tantus, *ut nemo Græcorum ei anteferatur, pauci pares putentur*, quem admodum de eo Nepos cenſuit, qui ejus vitam ſcripſit, quam poſt eum Plutarchus Græcè dedit: Itaque & jactare ſolitus fuit, *ferociſſimos pullos generoſiſſimos equos evadere, ſi rectè docti, formatique fuerint.* B. Hieronymus ep. ad Nepotianum ſcribit, Themiſtoclem, cum expletis centum & ſeptem annis ſe mori cerneret, dixiſſe dolere ſe, quod tum egrederetur è vitâ, quando ſapere cœpiſſet: Sed ibi pro Themiſtoclis nomine Theophraſti ſubſtituendum monet Caſaub. ad Characteres Theophraſti. *Themiſtocles cum recuſaſſet lyram habitus eſt indoctior.* Cic. 1. Tuſc. Qu. Quinctil. lib. 1. cap. 17. Idem Cic. de Fin. lib. 2. Themiſtocles cum ei Simonides artem memoriæ polliceretur: *oblivionis*, inquit, *mallem. Memini enim etiam quæ nolo, oblivisci non poſſum quæ volo.* Idem cum ex duobus filiam ſuam ambientibus, bonis moribus præditum diviti prætuliſſet, Ἄνδρα, ἔφη, ζητεῖν χρημάτων δεόμενον μᾶλλον, ἢ χρήματα ἀνδρός. Plut. In Apophth. Ælian. lib. 11. & alii hoc Themiſtocli etiam tribuerunt: Εἰ μοί τις ὁδὸς δύο δείξειε, ἢ μὴ εἰς ἄδου φέρουσα, ἢ ἡ ὁπὶ τὸ βῆμα, ῥᾴδιον ἂν ἦν ἑτέραν ἥλδον ἢ ἐνθὺ τὸ ἄδου.

Themiſtoclea, ſoror Pythagoræ, cujus placitis & opinionibus pleriſque in locis uſus eſt Pythagoras.

Themiſtogenes, Syracuſanus hiſtoricus, Cyri expeditionem, & bella quæ in hiſtoriâ Xenophontis continentur, compoſuit. Suidas. Vide Voſſ. H. Gr. p. 458.

Theocreſtus, res Libycas conſcripſit, quarum primum librum citat Apollonii Schol. in lib. 4.

Theocrines, viri proprium, qui primum Tragœdiarum actor fuit, deinde calumniator, & Sycophanta. Unde Demoſth. pro Cteſiphonte Æſchinem tragicum Theocrinen vocat.

Theocritus, poeta Syracuſanus ſuaviſſimus, floruit ſub Ptolemæis, Lagide ac Philadelpho, qui ſic ipſe de ſe:

Ἄλλος ὁ Χῖος· ἐγὼ δ' Θεόκριτος ὃς τάδε γέγραφα,
Εἰς ὑπὸ τὴν πολλῶν εἰμὶ Συρηκοσίων.
Τοὺς Πεξαγόρεω Φειλητᾶς τε Φιλίννης,
Μῶσαν δ' ὀγκείλω ὅπως ἐφελκυσάμην.

Scripſit linguâ Doricâ quæ extant Idyllia 36. Quod ſcripti genus in Bucolicis Virgilius imitatus eſt. Unde Eclog. 6.

Prima Syracuſio dignata eſt ludere verſu
Noſtra, nec erubuit ſylvas habitare Thalia.

Item auguris nomen apud Plut. in Pelopida. Alius inter hiſtoricos recenſetur à Fulgentio, Mythol. lib. 1. Theocritus orator Chius, de quo Strab. lib. 14. diſcipulus fuit Metrodori, ejus qui Iſocratem audierat, teſte Suidâ. Scripſit Epp. admirabiles ac hiſtoriam Libycam. Idem fortaſſe eſt cum eo, quem antiquitatum hiſtoricum vocat Fulgentius Mythолog. lib. 1. fab. de Perſeo, & Gorgone.

Theodamas, pater Hylæ fuit, qui cùm Herculi cum Deianirâ & Hyllo filio ad Dryopes venienti, eſurientique cibum denegaſſet, ille arreptum unum ex bobus Theodamantis mactavit, atque coxit. Quapropter Theodamas arma adverſus Herculem movit: feruntque Herculem in eo certamine ita ab hoſtibus preſſum, ut etiam Deianiram uxorem armarit, quæ & in mamillâ vulnerata eſt. Ipſe tamen victoriam obtinens Theodamantem occidit, filiumque ejus Hylam ſecum abduxit, quem tum deinde pro chariſſimo habuit, eumque etiam cum Argonautis proficiſcens, abduxit. Vide *Hylas*.

Theodas, vide *Theudas*.

Theodectes, orator, Cilix genere, diſcipulus Platonis, Iſocratis & Ariſtotelis, qui ei ſuos de Rhetoricâ libros dedicavit: Converſus deinde ad Tragœdias, ſcripſit fabulas L. Deceſſit Athenis annos natus 41. Scripſit & verſibus artem Rhetoricam, laudavit & virum Artemiſiæ Mauſolum unà cum claris eo tempore oratoribus. Vide Voſſ. P. Gr. p. 51. Alius orator, prioris fil. qui ſcripſit encomium Alexandri regis Epirotarum, commentarios hiſtoriæ, artem Rhetoricam libris ſex aliaque quamplurima. Suidas.

Theodora, Juſtiniani Imp. conjux, cujus in honorem, Cyprus *Juſtiniana ſecunda* dicta eſt, in eâ ſc. natæ.

Theodoretus Gadarenus Imp. Tiberii præceptor fecit librum de hiſtoriâ, item de Cœleſyriâ, & alia, de quibus Suidas. De *Theodoreto* Cyri epiſcopo Voſſ. H. Gr. pag. 260.

Theodoricus, Oſtrogothorum rex, An. Dom. 457. Alius qui Italiam obtinuit, regnavitque annis 33. Alius Gallorum rex, qui ignaviæ deditus, adeundi ſalutandique ſui copiam nulli, niſi Calend. Maii faciebat, & per Ebroinum regnum adminiſtrabat. Hanc ignaviam regni proceres indignè ferentes Theodoricum & Ebroinum monaſteriis incluſerunt, advocato in regem Childerico, A. D. 673.

Theodoricus, qui Arianâ hæreſi commaculatus (hîc enim à Valente Imp. Gothi imbuti erant) Joannem epiſcopum, Agapetum, & Patr. Con. Theodorum & Importunum legatione ad Juſtinum miſit, ut expulſos epiſcopos revocaret, aut ſe Italiam devaſtaturum: cui à Juſtino epiſcoporum reſtitutio fuit negata. Verum à Joanne & Rom. ſenatoribus coronari Imperator voluit.

Theodorus Gadareus, nobilis orator (Gadara vero civitas eſt non longè ab Aſcalone) verum ipſe dici maluit Rhodius, teſte Strab. cujus tempore fuit. Ejus diſcipuli *Theodorei* dicti ſunt, inter quos fuit Hermagoras, qui de arte Rhetoricâ ſcripſit. Tiberius quoque Imp. cum ſeceſſiſſet Rhodum, eum ſtudiosè audivit. Quinctil. lib. 6.

Theodorus Metochita ſcripſit compendium Hiſt. Rom. à J. Cæſare uſque ad Conſtant. M. Id opus Jo. Meurſius primus edidit, & interpretationem ſuam ac notas edidit. Alia quoque multa fecit, eaque inter Paraphraſin in Phyſica Ariſtotelis, quam Latinè vertit Gentianus Hervetus. Obiit A. D. 1332.

Theodorus, Byzantius ſophiſta, qui à Platone Λογοδαίδαλος vocatus eſt. Scripſit contra Thraſybulum & Andocidem & alia quædam. Suidas. Cæterum de variis *Theodoris* præter Laertium, vide Voſſium & Jonſium.

Theodoſius, nomen proprium duorum Roman. Principum. *Theodoſii* magni vitam lege apud Euſebium.

Theodoſius, Bithynus, qui & Tripolites, teſte Voſſio, quem ſis vide de Scientiis Mathematicis cap. 16. & 33.

Theodotus Chius, præceptor ultimi Ptolemæi in Rhetoricâ: Decertantibus in conſilio regis, an profugus Pompeius eſſet recipiendus, ſolus conſuluit interfici debere; Quod ſanè factum eſt. Hunc poſtea Brutus jam Auguſto inimicus in Aſiâ compertum & ad ſe adductum interfici juſſit. Plut. in Pompeio. Alius fuit qui tempore Herodis Attici præfuit Athenienſium ſcholæ. Philoſtr. in Soph.

Theodotus, res Phœnicum conſignavit, ſed linguâ Phœnicià. Græcè eas ſive Χαῖτος, ſive Ἄαιτος (variant enim codd.) tranſtulit, teſte Tatiano. Alius ab hoc videtur *Theodotus*, cujus quartum adverſus Epicurum librum citat Laert. lib. 10. Alius item Grammaticus Etymologo in Θεῖγαον celebratus.

celebratus. Alius quoque hæreticus, de quo Euſeb. Eccleſ. Hiſt. lib. 5. cap. 8.

Theognis, Poeta Græcus, natus Megaris, non Siciliæ, ut Plato putavit, ſed Atticæ, ut ex ipſo Theognide non obſcurè colligit Val. Harpocration, Crœſi temporibus fuit, ſed diu ſupervixit, nempe ad initium belli Perſici. *Theognis* alter Tragicus, ſed frigidus adeo, ut Χίων, ſive *Nix* diceretur. Ætatem ejus indicat, quòd cum Euripide à Nicomacho ſit victus. *Theognis* (alius ut arbitratur Voſſius tam à Tragico, quam ab eo cujus Γνῶμαι habemus) volumen compoſuit de ſacrificiis Rhodiis, cujus ex operis 2. libro teſtimonium petit Athenæus, lib. 8. *Theognis* dux quidam Athenienſium, cujus mem. Polyænus Stratagem, lib. 5. pag. 397. Unus item è ſectatoribus Arii. Socr. Hiſt. Eccleſ. lib. 1. cap. 8.

Theolytus Methymnæus, in Bacchicis carminibus citatur ab Athenæo lib. Τὸν δ' Γλαῦκον τὸν Σαλάμιον δείμονα Θεόλυτος μέ ὁ Μεθυμναῖος ἐν τοῖς Βακχικοῖς ἔπεσιν ἱεραδίητα φησὶν Ἀελλόπης, ὅ ῥ' ἐν Δίῃ τῇ νήσῳ ὑπὸ Διονύσου νηπάθη.

Theomneſtus, Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus. Alius Athenis clarus adminiſtratione Reip. & Niciæ æmulus, Strabo, lib. 14.

Theon, pictor Samius. Quintil. lib. 12. Alter Mathematicus, qui ſcripſit de ſpiritibus ad Ptolemæum aſtrologum. Alius, qui Apollodori Ephilli φυσιολογικὴν εἰσαγωγὴν commentario illuſtravit, patriâ Alexandrinus, Stoicus ſub Auguſto. Suidas in Θέων. Cæterum de hoc, uti de Theone Smyrnæo vide Voſſium de Scient. Math. capp. 14. 16. 33. 62. Vide ſis quoque Suidam, apud quem plures Theones invenies.

Theonas, Alexandrinæ Eccleſ. Epiſcopus, A. D. 284. Euſebius. Alius Monachus Ægyptius, Græcis & Latinis literis eruditus, anno 30. habuit ſilentium. Porro à nemine viſus iraſci, aut mentiri, aut vanum aliquid vel aſperum, vel infirmum protuliſſe ſermonem. Sozom. lib. 8.

Theoninus, ut *dens Theoninus* apud Horat. i. e. dicax. Theon enim fuit dicaciſſimus & maledicus, per quem detractatores & maledici intelliguntur. Acron.

Theophanes, Lesbius, Mithridatici belli ſcriptor, quippe qui Pompeio familiaris fuerit, atque in expeditionibus comes. Mem. ejus Jul. Cæſar de B. Civ. 3. 18. Ubi Pompeium ait de maximis rebus cum eo ſolitum communicare. Item Val. Max. 8. 15. Ubi ait: *Ne Pompeius quidem Magnus ab hoc affectu gloriæ averſus, qui Theophanem Mityleneum, ſcriptorem rerum ſuarum in concione militum civitate donavit.* Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 23.

Theophanes Byzantius, Hiſtoricus Græcus, ſub Juſtino 2. Imp. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 273.

Theophila, uxor Euſtathii Aulici Imp. Trajani, qui dum cervum in venatione ſectaretur, viſo inter ejus cornua ſimulachro: auditaque hâc voce: Cur me perſequeris? ſtatim ad fidem Chriſtianam ſe recepit unà cum uxore Theophilâ. Quod ubi poſtea reſcivit Trajanus, ambos in tauro æneo comburi juſſit. Volater.

Theophilus, ſextus Antiochenſ. Eccleſiæ Epiſcopus, quem ſub M. Antonino Vero floruiſſe etiam teſtatur B. Hieronym. in Catalogo; ubi & quàm variis monumentis laudem ſibi pepererit, refert. Eum ſignat Lactantius his verbis. *Theophilus in libro de temporibus ad Autolycum ſcripto, ait: In hiſtoriâ ſuâ Thallum dicere, quòd Belus, quem Babylonii & Aſſyrii colunt, antiquior Bello Trojano fuiſſe invenitur 322. annis.*

Theophilus, hiſtoricus, literis mandavit Italica & Peloponneſiaca. Plut in Paral. Min. *Theophili* (ejuſdem an alterius, non ſat ſcio) librum 1. ἀπιστήσεως advocat Steph. in Παλικὴ. *Theophilum* quoque inter eos hiſtoricos, qui & Judæorum meminerint, reponit Flavius Joſephus lib. 1. contra Ap.

Theophilus, Cæſareæ Palæſtinæ præſul, Severo imperante, librum in Marcionem edidit, tum alia quæ ab Hieronymo commemorantur. Alius quoque præſul Alexandrinus, qui ſcripſit adverſus Origenem. Item Comicus antiquæ comœdiæ; cujus fabulas enumerat Suidas. Alius Martyr. A. D. 251.

Theophraſtus, philoſophus ex Ereſſo Lesbi op. ſic vocatus vocis & eloquentiæ ſuavitatem quaſi divinam, quum antea *Tyrtamus* vocaretur. Strabo, lib. 13. Τύρταμος δ' ἐκαλεῖτο πρότερον ὁ Θεόφραστος. Μετωνόμασε δ' αὐτὸν Ἀριστοτέλης Θεόφραστον, ἅμα μὲν φεύγων τὸ πρότερον ὀνόματος κακοφωνίαν, ἅμα δ' ἐκ τῆς φράσεως αὐτοῦ ζῆλον θεσπεσιωτάτου, ἅπαντας γὰρ λογίους ἐπείσε τὸν μαθητὰς Ἀριστοτέλης, λογιώτατον δ' Θεόφραστον. Idem de hoc Tyrtami nomine habes apud Diog. Laert. Heſych. Illuſtrium, Suidam, alioſque. Succeſſit Ariſtoteli in Scholâ Peripateticâ. Dicere ſolebat, *doctum hominem ex omnibus ſolum neque alienis locis peregrinum eſſe, neque inopem amicorum.* Habuit diſcipulos ad 2. millia. Opera ejus à Diogene commemorantur, de quibus libro ſingulari egit Jo. Meurſius. Vide Gellium, lib. 13. cap. 5. *Hominem doctiſſimum* vocat Cic. in Bruto. Idem Tuſc. Qu. lib. 3. *Theophraſtus moriens accuſaſſe naturam dicitur, quod cervis & cornicibus vitam diuturnam, quorum id nihil intereſſet: hominibus quorum maximè interfuiſſet tam exiguam vitam dediſſet: quorum ſi ætas potuiſſet eſſe longinquior, futurum fuiſſe, ut omnibus perfectis artibus, omni doctrinâ hominum vita eruditetur.* Alter fuit Epheſius, de quo Ælianus in Var. Hiſt.

Theophylactus Simocattus, Hiſtoricus Græcus, de quo Voſſ. lib. 2. cap. 23. Alius Bulgariæ Præſul, qui ſcripſit in Evangelia & Epiſtolas.

Theopolemus, & Hiero, fratres fuerunt, qui unà Apollinis fanum expilarunt; quo facto pœnam judicii reformidantes, domo profugerunt. Cic. Verr. 5.

Theopompus Cnidius, orator & hiſtoricus poſt Herodotum & Thucydidem, quibus ut in hiſtoriâ minor, ita oratori magis ſimilis, ut qui antequam eſſet ad hoc opus ſollicitatus, diu fuerit orator. Quintilianus.

Theopompus, Sinopenſis hiſtoricus, cujus libri περὶ στρατοῦ mem. Phlegon Trallianus cap. 19.

Theopompus Colophonius, ἱππικὸς, cujus librum, nomine ἀγωνίσματον citat Athen. lib. 4.

Theopompus, Athenienſis Comicus, cujus Pollux, Athenæus, Laertius, Harpocration, & alii veterum meminerunt. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 50.

Theopompus Chius, hiſtoricus inter Iſocratis diſcipulos familiam ducebat. Vide Voſſium de hiſtoriis Græcis lib. 1. cap. 7.

Theotimus, in 2. rerum Italicarum teſtis adducitur à Plut. Par. Min.

Theramenes, Athenienſis philoſophus, de quo Cic. 1. Tuſc. *Quàm me delectat Theramenes, quam elato animo eſt. Etſi enim flemus quum legimus, tamen non miſerabiliter vir clarus emoritur: qui cum conjectus in carcerem 30. juſſu Tyrannorum venenum ut ſitiens obbibiſſet, reliquum ſic è poculo ejecit, ut id reſonaret. Quo ſonitu reddito ridens, Propino, inquit hoc pulchro Critiæ; qui in eum fuit teterrimus. Græci enim in conviviis ſolent nominare, cui poculum tradituri ſunt.* Hæc Cicero.

Therodamas, rex Scythiæ, qui, ne per inſidias occideretur, leones hominum ſanguine alebat, quo magis ſævirent. Ovid. Pont. 1. 3.

Non tibi Therodamas, cruduſque rogabitur Atreus:

Idem in Ibin:

Therodamanteos ut qui ſenſere leones.

Theromachus, ſtatuarius egregius. Plin. 15. 10.

Theron, Agrigentinorum tyrannus. Vide Benedictum ad Pindari Olymp. Od. 2. Item nomen unius ex canibus Actæonis. Ovid. Met. 3.

Nebrophomuſque valens & trux cum Lælape Theron.

Therſites, Græcorum omnium fœdiſſimus, idemque ignaviſſimus, quem Achilles ſibi procaciter convitiantem pugni ictu interfecit. Hujus inſignis deformitas ab Hom. lib. 2. Iliad. χαριέντως expreſſa, effecit, ut cum hominem vehementer fœdum ſignificare velimus, *Therſitæ faciem* eum habere dicamus. Verſus Homeri hi ſunt:

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα,
Ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἧσιν ἄκοσμά τε πολλά τ' ἄνδην
Μαψ, ἀτὰρ οὐ κατὰ κόσμον, ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν,
Ἀλλ' ὅ, τι οἱ εἰσᾶτο γελοῖον Ἀργείοισιν
Ἔμμεναι· αἴσχιστος δ' ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.
Φολκὸς ἦν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, τὼ δ' οἱ ὄμω
Κυρτὼ, ὀπὶ στῆθος συνοχωκότε· αὐτὰρ ὕπερθε
Φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπιμέμβλετο λάχνη.

Ovid.

Tam mala Therſiten prohibebat forma latere
Quam pulchra Nireus conſpiciendus erat.

Juvenalis, Sat. 8.

Malo pater tibi ſit Therſites, dummodo tu ſis
Æacidæ ſimilis, Vulcaniaque arma capeſſas.

Οὐτιδανὸν, *nullius pretii hominem* vocat Qu. Smyrnæus lib. 1. Lycophron vero πιθηκόμορφον, h. e. *Simiæ ſimilem.*

Theſeus, Ægei regis Athenarum fil. ex Æthrâ Pitthei filiâ, qui adhuc adoleſcens operâ Medeæ novercæ pene veneno periit. Sed poſt mortem patris ad regnum evectus, tam multa memoratu digna geſſit, ut inter plures Hercules unus commeretur. Debellavit Amazonas, earumque reginam Hippolyten ſecum abduxit, ex quâ genuit Hippolytum. Creontem regem Thebanorum, cadavera Argivorum, qui in bello Thebano occiderant, ſepeliri prohibentem, interfecit. Oppreſſit etiam terribilem taurum in Atticâ, Minotaurum in Labyrintho

Labyrintho occidit, & Ariadnam, Phædramque Minois filias clam secum abduxit: sed illâ relictâ in Chio insulâ Phædram sibi conjugio copulavit. Scironem, Procrusten, & Scinim latrones Atticæ neci dedit. Debellavit Centauros, Thebas domuit, Pirithoum præcipuâ coluit amicitiâ (vide *Pirithous*) quocum descendit ad inferos ad rapiendam Proserpinam: Sed occiso Pirithoo, ipse aliquandiu in vinculis Plutonis fuit detentus, donec ab Hercule, qui illum summâ prosequebatur benevolentiâ, liberaretur. Postremo jam senior, tot, tantisque rebus gestis, patriâ, regnoque pulsus, in Scyrum insulam navigavit, ubi & periit, à rege Lycomede (ut quidam tradunt) interfectus: aut (ut alii malunt) cum à cœnâ deambularet, ex loco edito delapsus. Vide Plutarch. in *Theseo*, & Meursium de Reg. Athen. lib. 3. Vide Lud. de la Cerdam in illud, Æn. 6.

——— *Sedet, æternumque sedebit*
Infelix Theseus. ——— ———

Palam hunc Argonautis accenset Papinius, Theb. 5. Apollonius tamen apud inferos eum Pirithoi gratiâ absuisse scribit, lib. 1. ver. 100.

Θησέα δ' οὐκέτι πάγχυ πάις Ἐρεχθείδας ἐνέκαρσε,
Ταινάρῳ ἀΐσσοντα σὺν ἀθλοφόρον κράδον ἔγχεϊ
Πειρίθῳ ἀκοίμητον κεινὴν ὁδόν.

Val. Flaccus autem eum penitus præterit, ut & Orpheus. At cum Statio Hyginus cap. 14. & Apollodorus, lib. 1. Οἱ δὲ Ἀργοναῦται συναθροισθέντες ἦλθον εἰς Λῆμνον. Τῆς Ἀγνίης, ὃς ἐκυβέρνα τὴν ναῦν, Ὀρφεὺς Οἰάγρου καὶ Μούσης Καλλιόπης, Κάστωρ καὶ Πολυδεύκης Διὸς, Τελαμὼν καὶ Πηλεὺς Αἰακοῦ, Ἡρακλῆς Διὸς, Θησεὺς Αἰγέως. Hinc *Theseus*, fabula scilicet de Thesei rebus gestis conscripta. Juvenalis, Sat. 1.

Vexatus toties raucis Theseide Codri.

Item *Thesides*, unde Athenienses *Thesidæ* dicuntur. Virgil. Georg. 2.

Præmiaque ingentes pagos & compita circum
Thesidæ posuere. ———

Hinc etiam *Theseus*. Prop. 1. 3.

Qualis Theseâ jacuit cedente carinâ
Languida deserti Gnosia litoribus.

Thesea fides perdona. Ovidius in Tristibus:

O mihi Theseâ pectora juncta fide!

Sen. in Hercule Furente:

——— *Tuâ Theseu fide.*

Contra autem apud eundem in Hippolyto sumitur pro malâ:

Præstatque nuptæ quam solet Theseus fidem.

Utrumque autem rectè; nam fidus amicis, uxoribus infidus fuit.

Theseus, historicus, illustrium virorum vitas consignavit libris 5. Item Corinthiacorum, lib. 3. Suidas & Etymologus. Etiam Thesei è scriptis narratiunculam adfert Stobæus Serm. de Fortit.

Thesmophoria, vide *Eleusinia*. Sacra Cereris summâ cum castitate olim celebrata. Nam & lectum in quo per eos dies cubabant variis herbis substernebant, quibus vis aliqua ad tutelam sanctimoniæ. Erat autem in usu conyza. Nicandri Scholiastes ad Theriaca: Κόνυζα εἶδος βοτάνης· κατὰ ψυκτικὴ ἡ αὕτη πρὸς συνουσίαν, διὸ καὶ τοῖς Θεσμοφορίοις ἐστρώννυτο. Theocriti Enarrator. Κόνυζα, φυτὸν χερσῶδες ὃ καὶ Θεσμοφοριάζουσι διὰ τὴν ἀγνείαν στιβαδοποιοῦσι. Δοκεῖ δὲ ἡ βοτάνη ψυχρὰ εἶναι, ἐπίσχειν τὰς πρὸς συνουσίαν ὀρέξεις. Pari modo ad idem recepta pinus folia, cneorum, vitex & allia, uti scribit Etymologus. Glossæ veteres Persii: Cicuta hic genus liquoris est quod calorem in nobis frigoris sui vi extinguit: Ideo sacerdotes Cereris Eleusinæ, hoc liquoris genere ungebantur, ut à concubitu se abstinerent. Notandum hic quod longo abhinc tempore doctiss. Jo. Meursius nos docuit *Thesmophoria* festum non solum Athenis sed etiam Lacedæmone, sed Drymææ, sed Thebis, sed Megaris, sed Eretriæ in celebratione fuisse; de Mileto autem produxit non hujusmodi loci testimonium, sed eximium quoque Diogenis Laertii, unde discimus, triduanum id festum Mileti fuisse, quum Athenis quatuor dierum esset.

Thespis, ex Icariâ Atticæ civitate, primus poeta Tragicus, & qui personas invenit. Horatius ad Pisones:

Ignotum Tragicæ genus invenisse camœnæ
Dicitur, & plaustris vexisse poemata Thespis,
Quæ canerent, agerentque peruncti fœcibus ora.

Thespis, sive *Thespius*, Athenienses, Erechthei regis filius, qui è pluribus fœminis filias genuit 50. cum quibus vocatus ad epulas Hercules sigillatim concubuit, suscepitque totidem liberos mares, qui *Thespiades* dicti sunt. Hi cum Iolao, Herculis ex Iphicleo fratre nepote in Sardiniam profecti, civitates quamplurimas extruxerunt. Diod. lib. 5. Silius, lib.

Nec parvum decus, advecto cum classe paternâ
Agmine Thespiadum, terris Iolae dedisti.

Thestor, Idmonis & Laothoes filius, pater Calchantis, qui ab eo *Thestorides* vocatur. Ovid. Met. 12.

——— *Veri providus augur*
Thestorides. ———

Statius 1. Achill.

O nimium Phœbi, tripodumque oblite tuorum
Thestoride. ———

Thetis, Nerei & Doridis fil. quam cum Jupiter, pulchritudine ejus captus adamaret, uxoremque ducere decrevisset, monitus est à Prometheo, ita esse in fatis, ut quicunque ex eâ nasceretur, patre major esset futurus. Quâ re auditâ, Jupiter à nuptiis ejus abstinuit. Thetidem vero postea Peleus uxorem duxit, Æaci fil. qui Achillem ex eâ suscepit. Ovid. Met. 11. Vide Nat. Com. lib. 8. cap. 2. Catullus:

Tene Thetis tenuit pulcherrima Neptunine?

Accipitur quandoque pro mari. Virgil. Ecl. 4.

——— *Tentare Thetim ratibus.*

Sic *plana Thetis* pro tranquillo æquore apud Statium 5. Theb. Claud. 1. de Rap. Pros.

Hic lavrat Gætula Thetis.

Thoas, antis, Tauricæ reg. rex, ad quem delata est Iphigenia Agamemnonis filia, & ab eo Tauricæ sacris præfecta. Eum postea occidit Orestes, à sorore adjutus, cum illuri quoque Thoas Dianæ aræ destinasset. Ovid. Pont. 3. 2.

Regnâ Thoas habuit Mœotide clarus in orâ;
Nec fuit Euxinis notior alter aquis.

Hinc *Thoanteus*. Val. Flaccus, lib. 8.

Illa Thoanteæ transit deflexa Dianæ.

Item Lemni rex, Liberi patris fil. ex Ariadne Minois filiâ, pater Hypsipyles, solus filiæ pietate servatus, cum cæteræ omnes Lemniæ mulieres viros suos & parentes trucidarent. Ovid. Met. 7. Stat. Theb. 5.

Fama subit portus, vectum trans alta Thoanta
Fraternâ regnare Chio.

Ubi vetus Scholiastes: *Cladi superstitem, nunc in Chio cum fratre* (Oenopione) *regnare*. Scriptum tamen aliis occisum illum à Lemniadibus; cum ejicerent Hypsipylen. Apollod. lib. 3. Αἱ δὲ μόνοι καὶ αἱ Λήμνιαι ὕστερον Θόαντα σεσωσμένον, ἐκεῖνον μὲ ἔκλεψαν, καὶ ὁ Τυδεὺς ἀνεμπόδιστος. Alii tradunt in Taurica insula fluctibus ablatum. Hyginus, cap. 15. *Hypsipyle Thoanta clam in navem imposuit, quem tempestas in Tauricam insulam detulit.* Ut autem ibi homines immolarit, utque elusus ab Iphigeniâ, amisso Idolo, demum à Pylade & Oreste trucidatus fuerit, legas apud eundem scriptorem, cap. 120, 121. item 261. Paria scribit Val. Flac. qui tamen inde etiam aufugisse Thoantem hariolatur.

Dixerat; ille procul trunca fugit anxius ahno
Taurorumque locos, delubraque sæva Dianæ
Advenit: hic illum tristi Dea præficit aræ
Ense dato; mora nec terris tibi longa cruentis
Jam nemus Ægeriæ, jam te ciet altus ab Albâ
Jupiter, & soli non mitis Aricia Regi.

Ex quibus patet error tam Rob. quam Car. Stephani qui 2. Thoantas fuisse volunt, unum scilicet Tauricæ regionis regem, alium vero Lemni.

Thomis, Hesychius: Θῶμις, ὁ κρατήρ· Ubi Palmerius: in Θῶμις, inquit, facile est supplere hiatum, ὁ κρατήρ. Nam sine dubio legendum, ὁ κρατὴρ Ἐασιλεύς. Sed in ejus regis nomine & uxoris non concordant antiqui. Homero ejus nomen fuit Θόων, cujus genitivus est Θόωνος, unde ait de ejus uxore Θόωνος παρήκοιτις. Ex ejus nomine Θόωνις urbecula denominatur, si fides Straboni. Unde vero Hesychius acceperit eum Θῶμις vocatum, non inveni. Ejus uxorem certe Θῶμις vocatam asserit ex Ptolemæo Didymus: & ait, non esse certum ex Homero vocatam fuisse Polydamnam; eo quod non liquet, an Πολύδαμνα sit nomen proprium, an epitheton quod ad φάρμακα referatur. Cum igitur Θῶμις & Θόωνις parum differant, nisi articulus ὁ me coegisset aliter censere, libenter reposuissem Κανώπου βασίλισσα.

Thomyris, Scytharum regina, quæ irata quòd Cyrus rex Persarum Sargapiscem filium bello captum ad mortem impulisset, non prius finem fecit furori, quàm mortuum ulta sit. Contractis itaque copiis ita conflixit, ut maximam inimicorum partem, cum ipso etiammum rege occiderit. Nec tamen hoc eventu propterea emollita est animi rabies: mortui enim caput in utrem humano cruore plenum demisit, his verbis insultans: *Filii mei sanguinem hausisti, & meum sitivisti, Cyre, At ego te cruore saturabo.* Herodotus, lib. 2.

Thon, primus apud Ægyptios medicinam in artem redegit. Hom. Od. 4. Alter, teste Hellanico, rex Canopi, ad quem cum Menelaus Trojâ cum Helenâ discedens, tempestate maris deduceretur, fuit primùm ab illo, antequam Helenam conspiceret, gratè susceptus. Sed ut illam conspexit,

ſpexit, vim Menelao inferre conatus, ab illo interfectus eſt.

Thonos Concoloros, Sardanapali cognomen. Jornandes de regnorum ſucceſſionibus: *Thonos Concoloros, quem Græci Sardanapalum nominant.* Neque aliter Euſeb. in Chron. (& ex eo B. Hieronymus) Σαρδανάπαλος, ὅπερ τινὲς Θῶνος Κογκόλορος ὀνομάζουσι. Apud Suidam tamen non *Thonos*, ſed *Conus Concolorus* vocatur. Ejus hæc verba ſunt: Κονοκολογόλορος ὁ Ἑλλησι ὀνομαζόμενος Σαρδανάπαλος.

Thor, magus apud Saxonem Grammaticum, qui ludificatis idiotarum mentibus divinitatis faſtigium ſibi arrogabat.

Thraſeas, vel *Thraſius*, Augur, qui in ſummâ ſiccitate Buſirim Ægypti tyrannum adiens, oſtendit à ſuperis poſſe exorari pluviam, ſi Jovi hoſpites immolaret. Quærente deinde tyranno, quiſnam & cujas eſſet, cum ſe peregrinum profiteretur, *Tu igitur primus*, inquit, *Ægypto dabis aquam.* Itaque primus immolatus eſt. Ovidius, lib. 1. de Art. Am.

Dicitur Ægyptus caruiſſe juvantibus arva
Imbribus, atque annos ſicca fuiſſe novem;
Cum Thraſius Buſirin adit, monſtratque piari
Hoſpitis effuſo ſanguine poſſe Jovem.
Illi Buſiris, ſies Jovis hoſtia primus,
Inquit: & Ægypto tu dabis hoſpes aquam.

Idem in Ibin:

Ut qui poſt longum ſacri monſtrator iniqui
Elicuit pluvias victima cæſus aquas.

Thraſeas Pætus, Philoſophus Stoicus ſub Nerone, à quo cum juſſus eſſet mori, fletum ſuorum magnâ conſtantiâ compeſcuit: porrectiſque alacriter ad inciſionem brachiis, humumque cruore aſpergens: Hunc, inquit, ſanguinem libemus Jovi liberatori. Tacitus, lib. 16. Martialis:

Quod magni Thraſeæ, conſummatique Catonis
Dogmata ſic ſequeris, ſalvus ut eſſe velis, &c.

Juvenalis, Sat. 5.

Quale coronati Thraſea Helvidiuſque biberunt
Brutorum & Caſſi natalibus.

Thraſybulus, Athenienſis exul, comparato exercitu 30. tyrannorum dominationem Athenis ſuſtulit, juvante Lyſandro, Lacedæmoniorum duce, exuleſque reduxit. Inſuper plebiſcitum tulit, quod ἀμνηστίαν vocant, quò injuriarum memoria deleretur, exulibus jurejurando adactis. Cicero Phil. 1. Val. Max. de modeſtiâ. Ipſe tandem noctu interfectus eſt. Item dux Mileſiorum, qui, ut portum Sicyoniorum occuparet, ex adverſâ parte opidanos tentavit: dumque ſic detinerentur, cum inſperatâ claſſe portum cepit. Frontin. lib. 2.

Thraſybulus, memoratur brevium in Hom. Scholiorum auctori in Iliad. π.

Thraſyllus, Æxoneus, quem inauditus quidam ac novus dementiæ morbus invaſit. Nam Athenis relictis migrabat in Piræum, quumque ibi habitaret, omnes naves quæcunque in eo ſubducerentur, ſuas eſſe putabat, & in album ſuum referebat. Vide Ælian. ποικιλ. 4. 25. Auctor hujus rei Heraclides Ponticus apud Athen. in fine lib. 12. Sed ibi Θεσπίλας Ἀξονεύς vocatur. Alter Athenienſis rei militaris peritiſſimus, qui claſſis præfectus Mindarum Lacedæmoniorum ducem apud Seſtum Helleſponti urb. navali prælio ſuperavit. Thucyd. lib. 8. Item vetus author, de quo Juvenalis Schol. in Sat. 6. *Thraſyllus multarum artium ſcientiam profeſſus, poſtremo ſe dedit Platonicæ ſectæ, ac deinde matheſi, quâ præcipuè viguit apud Tiberium*, &c. Patriâ Mendeſius fuit, & inter alia de lapidibus ſcripſit. Plut. de Flum. Sed præterea hiſtoriam Ægyptiacam conſcripſit, eodem ibidem teſte; Alius forſan eſt, qui de lectione librorum Democriti ſcripſit, de quo Laertius & Plin.

Thraſymachus, Carthaginienſis Sophiſta, Iſocratis diſcipulus, periodon, & colon primus monſtravit. Vide Suidam.

Thucydides, Athenienſis hiſtoricus patre Oloro natus, genus à ducibus Miltiade & Cimone, qui & ipſi Æaco, Jovis filio originem debuere, duxit. Uxorem habuit è Thraciâ oriundam, alioquin divitem, cujus opes aſſecutus, non in voluptates, ſed partim in otium literarum erogavit. Nam bellum Peloponneſiacum ſcribere aggreſſus, quo tempore illud gerebatur, Athenienſibus pariter ac hoſtibus Lacedæmoniis militibus, qui bello intereſſent, mercedem præbebat, ut res quotidiè veras ei renunciarent, quas fidelius ſe accepturum ſperabat, ſi non ſolum ab amicis, ſed etiam ab inimicis edoceretur, ne partes quiſque ſuas falsò tueretur. Præceptores habuit, in Philoſophiâ Anaxagoram, in Rhetoricâ Antiphontem, cujus & ipſe mem. lib. 8. dicens eum cauſam fuiſſe, perdendæ Reip. & conſtituendæ tyrannidis trecentorum. Ejus cum Herodoto collationem vide apud Quintil. lib. 10. cap. 1. Dionyſius Halic. ſcribit Demoſthenem adeo Thucydidis ſtylum probaſſe, ut ejus librum octies ſcripſerit, totumque fere edidicerit. Cic. de Oratore: *Graviter ſanè & probè res geſtas & bella, & prælia narrat Thucydides.* Idem ibidem: *Thucydides omnes dicendi artificio præſtitit ſententiâ facile vicit.* Vide Voſſ. de Hiſt. Græcis, lib. 1. cap. 4. *Thucydides* alios Marcellinus ponit: Unum Meleſium Athenis inter principes viros ac duces, æmulum Periclis: Alium Pharſalicum, Memnonis filium, cujus mem. Ptolemon in iis quæ de Acropoli ſcripſit. Quartum poetam, natione *Achedryſium*, cujus mem. Androtion in Attide, dicens eum filium eſſe Ariſtonis, qui fuit tempore Ariſtonis Comici, & Agathonis Tragici, & Nicerati verſificatoris.

Thyades, Bacchi ſacrificulæ, quas *amentes* vocat Statius, *pervicaces* Horatius, qui alibi 2. 19.

Pulſo Thyes uti concita tympano.

Virgil. Æn. 4.

——*Qualis commotis excita ſacris*
Thyas.——

Stat. Theb. lib. 3.

——*Inſano veluti Teumeſia Thyas*
Rapta Deo.——

Val. Flac. lib. 1.

——*Bæotia qualem*
Thyas, & infelix æquaret vidiſſe Cithæron.

Thyeſtes, fil. Pelopis ex Hippodamiâ, Tantali nepos, qui cum Atreo fratri cui peſſimè cupiebat, aliter nocere non poſſit, uxorem ejus per adulterium polluit. Atreus vero ei filium epulandum appoſuit. Ob quæ flagitia, Sol ne polleretur, retro curſum ſertur convertiſſe. Stat. Theb. 2.

Non fugeret diras lux interciſa Mycenas.

Claud. in Panegyr. Olyb. & Prob.

Ante Thyeſteis iterum conterrita menſis
Interciſa dies refugos vertetur in ortus.

Perſius, Sat. 5.

——*Aut ſi quibus olla Thyeſtæ*
Fervebit.——

Martialis:

Ille magis ludit, qui ſcribit prandia ſævi,
Tereos, aut cœnam, crude Thyeſta, tuam.

Idem lib. 10.

Diri prandia nec refer Thyeſtæ.

Hinc *Thyeſteus* Ovid. Met. 15.

Neve Thyeſteis cumulemus viſcera menſis.

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo, ſive ab ejuſdem nominis urbe in quâ colebatur, impoſitum. Campo autem *Thymbræ* nomen factum putatur à *thymbræ* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virg. Æn. 3.

——*Da propriam, Thymbræe, domum.*

Apollinis *Thymbræ* templum Strabo ponit eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Sic enim ille lib. 13. Πλησίον γάρ ἐστι τὸ πεδίον ἡ Θυμβρεανὴ ὁ δ' αὐτὸ ῥέων ποταμὸς Θύμβρεος· ἐμβάλλων εἰς τὸν Σκάμανδρον, ἵδρυται τὸ Θυμβραίου Ἀπόλλωνος ἱερὸν· ὃν δὴ νῦν Ἰλίῳ κτίσαντα φασίν οἰκεῖσθαι. Stephanus: Θύμβρα, πόλις Τρῳάδος, ἀπὸ λίνου κτίσμα, ἀπὸ Θυμβραίου φίλου αὐτοῦ, ὃ ποταμὸς Θύμβρις, ἀφ' οὗ Ἀπόλλων Θυμβραίου ἱερόν. Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Stat. Sylv. 4.

Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis,
Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ rector.

Idem Sylv. 3. 2.

Pergama Thymbræa.

Thymele, ſaltatricula nota Domitiani temporibus, cujus geſticulatione Domitianus impensè fertur delectatus; à quâ & *Thymelicæ cantilenæ* quibus olim plurimùm colebatur Bacchus. Mart. 1. 5.

Quâ Thymelen ſpectas, deriſoremque Latinum.

Juvenalis:

——*Thymele tunc ruſtica diſcit.*

Cæterum de *Thymelicis* vide Ritterſhuſium in Salv. pag. 207. Alex. ab Alex. 3. 9. & Angel. Polit. Ep. lib. 7. ad Bapt. Guarinum.

Thymœtes, Oxidiæ regis fil. nothus, Athenienſium rex 15. regn. an. 8. ultimus ex familiâ Erectheidarum. Item Priami fil. ex Arisbe, aut, ut alii malunt, Arisbes maritus, cujus uxor cum filium peperiſſet eodem die, quo Hecuba Paridem, aſſerentibus hariolis, eo die natum eſſe puerum, cujus causâ Ilium everteretur, juſſit Priamus utrumque interfici. Et Paris quidem matris aſtu clam traditus eſt educandus: Thymœtis autem puer eſt interfectus. Cujus injuriæ ultione in multos

annos

annos dilatâ, Thymœtes, cum equi lignei dolum ſentiret, commodum ſibi vindictæ tempus oblatum ratus, primus author fuit, ut in urbem reciperetur. Servius enarrans locum illum Virgilii Æn. 2.

——*Primuſque Thymœtes*
Duci intra muros hortatur & arce locari
Sive dolo, ſeu jam Troiæ ſic fata ferebant.

Thyodamas, vel *Thiodamas*, aut *Theodamas*, fil. Melampodis, divinandi peritus. Statius, lib. 8.

Inſignem famâ ſanctoque Melampode cretum
Thyodamanta volunt, qui cum ipſe arcana Deorum
Partiri, & viſas uni ſociare ſolebat
Amphiaraus aves, tantæque haud invidus arti
Gaudebat dici ſimilem, juxtaque ſecundum.

Thyoneus, Bacchi cognomen ἀπὸ τῆς θύσεως, ut vulgò volunt, propterea quod illi adhuc inter homines verſanti ſacrificaretur. Alii à Semele matre ſic vocatum putant, quæ alio nomine dicta eſt *Thyone*. Horat. 1. 17.

——*Nec Semeleius*
Cum Marte confundet Thyoneus prælia.

Catullus, Ep. 24.

At vos quo lubet hinc abite lymphæ
Vini pernicies, & ad ſeveros
Migrate, hic merus eſt Thyoneus.

Ovid. Met. 4.

Additur his Nyſeus, indetonſuſque Thyoneus.

Item Liberi fil. qui in Chio inſ. regnavit, pater Thoantis regis, cujus filia fuit Hypſipyle. Acron in Horatii locum ſupra adductum.

Tiberinus Silvius, Capeti fil. Albanorum Rex qui in vicino flu. ſubmerſus effecit ut pro *Albula Tiberis* diceretur.

Tiberius Rom. Imp. Ejus Vitam habes in Suetonio; Hiſtoriam quoque apud Tac. 6. Ann. extremo. De hoc ſic Plin. 11. 37. *Ferunt Tiberio Cæſari nec alii genitorum mortalium, fuiſſe natura, ut expergefactus noctu pauliſper, haud alio modo quam luce clarâ contueretur omnia, paulatim tenebris ſeſe obducentibus.* Nonnulla de eo ſparſim apud Senecam. Inter quæ hoc. De ben. 2. 7. *Rogatus à Nepote M. Allio prætorio, ut æri alieno ejus ſuccurreret, edere illum ſibi nomina creditorum juſſit. Hoc non eſt donare, ſed creditores convocare. Cum edita eſſent, ſcripſit Nepoti juſſiſſe ſe pecuniam ſolvi; adjecta contumeliosâ admonitione, effecit, ut nec æs alienum haberet, nec Beneficium: Liberavit illum à creditoribus, ſibi non obligavit. Aliquid ſecutus eſt; puto noluit plures eſſe qui idem rogaturi concurrerent.* De Nomine Probus in Epitome: *Tiberii cæperunt vocitari, qui ad flu. Tiberim naſcebantur*, Hinc adject. *Tibereius* Stat. Silv. 3. 3.

——*Tibereia primum*
Aula tibi, vix dum ora novâ mutante juventâ
Panditur.——

Fuit & ejus nominis Grammaticus qui de Ideis Orationis ſcripſit libb. 3. aliaque compluria. Suid. Item Artis Veterinariæ ſcriptor Græcus.

Tibullus, Poeta elegiographus, juxta Quintiliani ſententiam, imprimis elegans, terſus, ad amores & delicias aliquanto proclivior. Ovid. Amor. 1. 15.

Donec erunt ignes, arcuſque Cupidinis arma
Diſcentur numeri, culte Tibulle, tui.

Idem elegiam habet, cujus Lemma:

——*Tibulli mortem deſlet.*

Non tamen familiaris ei fuit Ovidius. Sic enim ait:

Virgilium tantum vidi; nec avara Tibullo
Tempus amicitiæ fata dedere mihi.

Horatius de Patre ſuo:

Nonne vides Albi, ut male vivit filius?

Ubi Theod. Marc. Ut Sat. 2. Mecænati ſuo, ita nunc Albio Tibullo Verres hic dentis ſui obliquum ictum infligit. Ibi Mecænatis mollitiem, hic Tibulli miſeram vitam, ſive paupertatem adrodit. Hæc ille. Atqui Statius:

——*Diveſque foco lucente*
Tibullus;

alluſione, ut puto, ad illud ipſius Tibulli in principio operis:

——*Meus aſſiduo luceat igne focus.*

Quin & Horatius alibi de Tibullo:

Non tu corpus eras ſine pectore; Dii tibi formam,
Dii tibi divitias dederant artemque fruendi.

Supra dixit:

Albi, noſtrorum ſermonum candide Judex.

Ubi alludere videtur ad nomen *Albii*.

Ticida, Poeta Rom. qui epigrammata ſcripſit tempore Val. Catulli. Amavit Metellam quam ficto nomine *Petillam* vocavit. Ovid. Triſt. 2.

Quid referam Ticidæ, quid Memmi carmen?

Tillius Cimber acerrimus Cæſarianarum partium defenſor Cæſarem poſtea interfecit, Sen. Epiſtola 83. De C. Cæſaris cæde tam creditum eſt Tillio Cimbro quam C. Caſſio. Caſſius totâ vita aquam bibit. T. Cimber & nimius erat in Vino & Scordalus. In hanc rem jocatus eſt ipſe: Ego, inquit, quemquam feram, qui vinum ferre non poſſum?

Tigellinus, Romanus vir Vitæ corruptiſſimæ, qui Neroni intimarum libidinum conſcientiâ cum eſſet familiaris, plurimis ſummis viris per calumniam exitium machinatus eſt. Tac. Hiſt. 1. *Sophonius Tigellinus obſcuris parentibus, fœdâ puritiâ, impudicâ ſenectâ, præfecturam vigilum, & prætoris & alia præmia virtutum, quâ velocius erat, vitiis adeptus, crudelitatem mox, deinde avaritiam & virilia ſcelera exercuit: corrupto ad omne facinus Nerone, quædam ignaro auſus, ac poſtremo ejuſdem deſertor & proditor* Ἀσίλγειός τε καὶ μιαιφονία πάντας καθ' ἑαυτὸν ἀνθρώπους ὑπερέβαλε. Ita de eo Xiphilinus: poſtea rerum potito Othone ad aquas Sinueſſanas ſupremæ neceſſitatis nuncio accepto inter concubinarum oſcula fauces ſibi præcidit. Ita Tacitus ubi ſupra, & Plut. in Othone. Juvenal. Sat. 1.

Pone Tigellinum, tædâ lucebis in illâ
Quâ ſtantes ardent.

Tigranes, rex maj. Armeniæ, qui auxilium ferens Mithridati, victus eſt primò à Luculło, deinde à Pompeio M. in deditionem acceptus, & in regnum reſtitutus, perſolutis 6000. talentis. Crebra ejus mentio apud Cic. pro Lege Maniliâ. Luc. lib. 2.

Tigranemque meum, nec Pharnacis arma relinquas.

Tigres Vide *Pigres*.

Timæus, Siculus, hiſtoricus, qui res Græcas conſcripſit, etiam uſque adeo arrogans, ut Thucydidem & Philiſtum in hiſtoriâ à ſe facilè ſuperatum jactet. Ipſe vero Siculâ quadam pinguedine delibutus ad ridenda, minimeque ad hiſtoriæ gravitatem pertinentia digreditur. Plut. in Niciâ. Vide Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 12.

Timæus, Locrus, philoſophus Pythagoricus, cujus extat libellus de naturâ & animâ mundi, Doricâ ſcriptus dialecto, quemque Plato loquentem inducit in dialogo ſuo, cui inde *Timæo* nomen; quem item de Pythagorâ librum ſcripſiſſe ait Suidas. Vide Jonſium de Script. Phil. pag. 32. & Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 458. Diverſus ab his duobus eſt *Timæus* ille Lexici Platonici auctor, apud Phot. Ecl. 151. Itemque *Timæus* Mathematicus, laudatus Plinio. *Timæus* quidam de medicinâ metallicâ ſcripſit, ut auctor eſt idem Plin. 33. 3. ubi perperam *Remeus* legitur.

Timagenes, Rhetor Alexandrinus, de quo vide Lamb in Horatianum illud, lib. 1. Ep. ult.

Rupit Hyarbitam Timagenis æmula lingua.

Timagenes, Mileſius hiſtoricus, de quo & cæteris *Timagenibus*, vide Voſſ. de Hiſt. Gr. pagg. 151. & 420. Quædam etiam habet Lipſius ad Sen. de Ira 3. 23.

Timagoras, Athenienſis, capitali ſupplicio affectus, quòd Darium, ad quem legatus miſſus fuerat more Perſarum adulando adoraverat. Suidas & Valerius Max.

Timanthes, pictor egregius Zeuxis tempore. Hujus eſt Iphigenia poetarum laudibus celebrata, quâ ſtante ad aras peritura, quum mœſtos pinxiſſet omnes ac triſtitiæ omnem imaginem conſumpſiſſet, patris vultum velavit, quem dignè non poterat oſtendere. Pinxit & Cyclopem parvâ in tabulâ, cujus magnitudinem exprimere cupiens, pinxit juxta Satyros thyrſo pollicem ejus metientes. Plin. 35. 8.

Timarchus hiſtoricus, de quo videndus Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 16.

Timochares, Athenienſis, regis Pyrrhi amicus, qui ad C. Fabricium conſulem furtim venit, ac præmium petivit: & ſi de præmio conveniret, promiſit regem venenis necare: idque facilè eſſe factu dixit, quoniam filii ſui pocula in convivio regi miniſtrarent. Eam rem Fabricius ad Senatum ſcripſit; Senatus legatos ad regem miſit, mandavitque, ut de Timochare nihil proderent, ſed monerent, ut rex circumſpectiùs ageret, atque à proximorum inſidiis ſalutem tutaretur. Gellius ex Val. Antiate 3. 8. *Timochares* quidam ἐν τοῖς περὶ Ἀννίβου citatur Euſebio, lib. 9. de Præp. Evang. Alius forſan *Timochares* eſt Scholiaſtæ Arati laudatus, ubi de Lyrâ.

Timoclea, mulier Thebana, ſtuprum à quodam barbaro Thracum principe per vim paſſa, injuriam hoc modo ulta eſt. Odio enim diſſimulato, dixit ſtupratori ſe ſcire locum, ubi plurimum eſſet auri, perductuſque eſt ad altiſſimum puteum, qui fuit in remotiore domûs parte. Quò cum Thrax veniſſet, & jam pronus immineret puteo, à Timocleâ quæ à tergo ſtabat dejectus eſt in præceps, & ſaxis obrutus. Sabellicus ex Plut.

Timocles, Comicus Athenienſis, fabulas ſcripſit, quarum nonnullas commemorat Athenæus.

Timocrates, Epicuri diſcipulus, ſcriptor vetuſtus citatur à Laertio, lib. 10. Ac videtur hic ipſe eſſe, qui ſcripſit librum

de Dione. Patriâ fuerit Adramyttenus, ſi eundem ſignat Stephanus cum ait, Βέρεξ, ἔθνος μεταξὺ Ἰωνίας καὶ Αἰολίας, ὡς Τιμοκράτης ὁ Ἀδραμυττηνός.

Timocreon, Rhodius quidam, qui propter cibi & vini aviditatem hoc tulit epitaphium :

Multa bibens, & multa vorans, male denique dicens
Multis, hic jaceo Timocreon Rhodius.

Vide Voſſ. P. Gr. pag. 28.

Timolaus Lariſſæus, è Lariſsâ Macedoniæ, diſcipulus Anaximenis Lampſaceni. Scripſit poema de bello Trojano. Suidas.

Timolaus Phrygiaca edidit. Plut. in Flum. ubi de Mæandro.

Timoleon, Corinthius, dux inclytus viribus fortiſſimus, vitâque abſtinentiſſimus, miſſus cum triremibus ad liberandas à Dionyſii tyrannide Syracuſas, quem Dion Syracuſanus implorato Corinthiorum auxilio, expellere conabatur, quinquageſimo poſtquam Syracuſas appuliſſet die, urbe potitus, ac Dionyſio clam ſeſe atque arcem Timoleonti dedente, ab eo cum paucis in exilium Corinthum miſſus eſt. Ille vero arcem ſolo æquavit, & Syracuſanis libertatem reſtituit. Deinde contra Leontinos pergens eorum tyrannum bello captum interfecit. In ſummâ æqualis fuit Timotheo, Ageſilao, Pelopidæ, Epaminondæ. Plut.

Timomachus, Byzantius, pictor nobilis, Jul. Cæſaris ætate. Fecit Medeam & Ajacem quos ipſe Cæſar 80. talentis emit, in temploque Veneris dedicavit. *Timomachus ἐν Κυπειαχοῖς* advocatur ab Athen. lib. 14.

Timon, Apolloniates, ſeu Nicenus philoſophus, qui apud Chalcedonem philoſophiam & oratoriam exercuit, charus Ptolemæo Philadelpho. Scripſit Tragœdias, Comœdias, & Satyras. Amarulentus & mordax fuit, *Sillorum*, i. e. dicacitatum ſcriptor.

Timon, Athenienſis, temporibus Peloponneſiaci belli, inhumanus, ac vitans hominum congreſſus, præter unius, Alcibiadis adoleſcentis. Interrogatus autem quæ cum illo cauſa eſſet amicitiæ : *Quod ſciam*, inquit, *illum quandoque multorum malorum Athenienſibus cauſam futurum.* His de cauſis ab Athenienſibus μισάνθρωπος eſt appellatus, quaſi *genus hominum infenſum habens*. Sed & mortuo mirum contigit, ut ſepulchrum ejus, quod erat in litore, mare quaſi peroſum exundatione ab ſe abſtruſerit, longeque expulerit. Erat autem Timon ex eo Atticæ pop. ſeu op. cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Patrem habuit Echecratidem, nullâ aliâ re inſignem, quàm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere (verba ſunt Tanaqu. Fabri ad Luciani Timonem) cum eam rem Plut. διὰ περιεδόσεως in vitâ M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantùm, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeo factum ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam facere. Quid ita ? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus ætas illa ſcatebat. Certè qui Ariſtophanis fabulas legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit Ep. 24. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ ſunt. Σωκράτην, inquit, ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄξιος μισάνθρωπος. Μὴ ἀνείκαιον μήτοι ἀνθρώπους οὐκ ἠδυήσατο ὀνεῖσα φιλεῖν. Extat ejus epitaphium olim à Callimacho ſcriptum ; & item alterum quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt :

Ἐνθάδ' ἀποβρίψας ψυχὼ βαρυδάμονα κεῖμαι,
Τέτνμα δ' ἐ πύσσθε, κακοὶ ἢ κακεῦς ἀπόλοισθε.

Ait Plut. ſepultum fuiſſe Ἀλῆσι, ſed cum duæ ſint Ἀλαὶ, locum illum Plut. de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἀλαὶ ad tribum Ægeidem pertinebant, alteræ non item.

De *Timone* Phliaſio Voſſ. Hiſt. Gr. 2. 7. P. Gr. pag. 62. Art. Poet. cap. 20.

Timonax, ἐν πρώτῳ περὶ Σκυθῶν citatur Apollonii Scholiaſtæ in lib. 4. & eopſe libro Τιμώναξ ἐν πρώτῳ ἢ περὶ Σικελικῶν.

Timoſthenes, præfectus claſſis Ptol. Philadelphi. Scripſit de portubus libros 10.

Timotheus, dux Athenienſium feliciſſimus, Cononis filius, ad cujus imaginem pictores Fortunam depinxerunt cogenſem urbes ad rete, ipſo juxta dormiente. Quod vel aſſentationis vel invidiæ cauſa in eum ſic excogitatum fuit. A Platone frugali, Muſicâque cœnâ exceptus, cum ex eâ melius quàm poſt opiparas epulas ſe haberet, dicere conſuevit : *Qui cum Platone cœnant, etiam poſtero die bene habent.* Vide Suidam, & Cic. lib. 1. de Off. 2. *Timotheus* Athenienſis, Comicus mediæ Comœdiæ, cujus fabulas nonnullas commemorat Athenæus. 3. *Timotheus*, muſicus Mileſius, ſub Philippo rege Macedonum. Hic cum decimam chordam Lyræ adjeciſſet, à Lacedæmoniis civitate ejectus eſt. Id Senatus Conſultum apud Boëthium habes lib. 1. de Muſ. cap. 1. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 46. Vide Suidam. 4. Alius ſculptor nobiliſſimus; unus ex illis qui Mauſoleum cælaverant. Plin. 34. 5. Alius comes peregrinationum D. Pauli, Epiſcopus Eccleſiæ Epheſinæ, Martyr ſub Nerone. Volat. lib. 2.

Timotheus Athenienſis, volumine claruit de Vitis. Laert. in Plat. Ariſt. Zen. & Speuſ. Voſſius eundem putat cum Timotheo illo, cujus Ἀργολικὰ citat Plut. de Flum. capp. de Inacho, & Hebro. At omnino diverſus eſt *Timotheus* gentilis Theologus, de quo Arnobius, lib. 5. Eſt & alius *Timotheus* Chronographus Chriſtianus, qui de initio rerum ac Deo præclarè ſcripſit. Alius denique *Timotheus* Gazæus, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 21.

Timoxenus, ἐν τῷ περὶ λιμένων laudatur ab Æſchyli Scholiaſte in Perſas ; ſed leg. περὶ λιμένων. Voſſius.

Tiphys, primæ navis, quæ Argo dicta eſt, gubernator, & Argonautarum in Colchicâ expeditione ſocius, Hagnii fil. juxta Apollodor. lib. 1. & Val. Flac. Argon. lib. 1. At Hyginus Fab. 14. 18. Bœotum illum facit, Phorbantiſque & Hymanes filium. Morbo præterea abſumptum eſſe refert in Maryandinis in Propontide apud Lycum regem. Vide Pauſ. in Bœot. Steph. de urb. Apollon. & ejus Schol. Val. Flaccum (qui illi Erginum ſucceſſiſſe vult) Apollodorum & Hyginum. Orpheus:

Τίφυν τ' Ἀγνιάδαο δολιχῆς ἐξύντορα νηὸς
Θεσπιέων δ' ὄχ' ἔπεμπε ἰὼ πάρ' ὕδατι Τμωνίῳ
Ἄγχιρος λαοῖσι φαεσιβρέμεσθαι ἄμεινον·
Ὃς περὶ μὲν βόκτισεν, ἠδ' ἀγχίσκοπον ἀΐλλας
Νῆα κεπαυώτην λάβρον πολυμήκεϊ τίχῃ.

Apollonius, lib 1.

Τίφυς δ' Ἀγνιάδης σφαῖρα κάλλιπε λίμνην
Θεσπίην, ἐδάλης μὲν ὀρεσκόμον ὀφρύσιν ἄκρας
Κυμὰ ἁλὸς ἐυρείης, ἐδάλης δ' ἀνέμοιο δυάλλαι
Καὶ πλόον ἠείλιῳ τ' ἠδ' ἀστέρι τιμήεντι.

Val. Flaccus, lib. 1. ver. 480.

Pervigil Arcadio Tiphys pendebat ab aſtro
Hagniades ; felix ſtellis qui ſegnibus uſum
Et dedit æquoreos cœlo duce tendere curſus.

Virgil. Ecl. 4.

Alter erit tum Tiphys, & altera quæ vehat Argo
Delectos heroas.——

Ubi Servius *Tiphya* poni ait pro quocunque navis gubernatore. Propriè accepit Ovid. 1. Art.

Tiphys in Æmoniâ puppe magiſter erat.

Itemque Seneca in Medeâ :

Auſus Tiphys pandere vaſto
Carbaſa ponto, legeſque novas
Scribere ventis.

Idem ibidem :

Tiphys imprimis domitor profundi.

Sic & Claud. lib. 1. de bello Getico :

Intacti cum clauſtra freti coeuntibus æquor
Armatum ſcopulis audax irrumperet Argo,
Omnibus attonitis ſolus poſt numina Tiphys
Incolumem tenui damno ſervaſſe carinam
Fertur, & ancipitem montis vitaſſe ruinam.

Sed proverbialiter idem Ovid.

——*Tiphys-dicar amoris ego.*

Atque idem Seneca his verſibus vaticinio plenis :

Venient annis ſecula ſeris,
Quibus Oceanus vincula rerum
Laxet, & ingens pateat tellus,
Tiphyſque novos detegat orbes
Nec ſit terris ultima Thyle.

Et in loco Virgilii ſuperius adducto. Neque hoc ſolum, ſed à *Tiphy* dicti *Tiphæenſes* pop. Bœotorum, qui eſſent ſcientiſſimi rei maritimæ, quod eſt apud Pauſ. in Bœot. Quin ab eodem gubernatore navigium ſic dictum eſt, nam Sidon. Apoll. lib. 1. Ep. ita ſcribit : *Tiphyn curſoriam, ſic navigio nomen eſt, aſcende.* Hic Nauclerus peſte exſtinctus eſt. Orpheus ver. 720.

Ἔνθα κ' ἄσπα περίαλλα κεπαφθίσθαι δύο φῶτας,
Ἀμπυκίδαν Ἰδμονα, κυδροτητέα τ' Τίφυν
Τὼ μὲν δὴ κτὶ σῶμα λυγρὴ ἠερίσατο νοῦσος,
Τὸν δ' ὕπνος ἔκτανεν δῖος σὺς ἄγχι θοάων.

Apollonius, lib. 2. ver. 856.

Ἀγνιάδαο Τίφυος θανέειν φάτις· ἦδη οἱ ἦεν
Μοῖρ' ἔπι ναυπλήσιν ἐκαρσίφρονα, ἀλλά νυ κ' ἐπ'
Αἶσαν μνωσάσθην πάσης ἐκὰς ἤματι νούσου.

Val. Flaccus, lib. 5.

Ecce inter lacrymas, interque extrema virorum
Munera, quem curſus penes imperiumque carinæ
Tiphyn agit violenta lues.——

Tireſias, vates Thebanus Eueri fil. qui cum aliquando in Cithærone vidiſſet duo dracones coeuntes, obſervatâ fœminâ ex iis occidit illam: quo facto in fœminam & ipſe mutatus eſt. Deinde cum rurſus poſt ſeptem annos eodem pacto, & marem draconem interfeciſſet, in priſtinam formam rediit. Quo factum eſt, ut exorto poſtea jocoſo inter Jovem & Junonem certamine, Virine an fœminæ majorem ex coitu voluptatem caperent, ille potiſſimum judex ſit adhibitus, ut qui utrumque fuiſſet expertus. Tireſias autem pro Jove ſententiam tulit, afferens multo plus de coitus voluptate percipere fœminas. Dixit enim δεκὰ μοιρῶν ἑξῶν δέκα, ἡ ἀνδρὸς τέρπεται ἡ μίας, ἡ ἡ γυναικὸς πάσας ἐννέα ut ait Phlegon. Ob quod à Junone excæcatus eſt. Alii vero propterea excæcatum dicunt quòd Palladem nudam in fonte conſpexiſſet. Jupiter autem id ſolatium viſus amiſſi, divinationis peritiam illi dedit, & ut ſeptem ætates viveret, inquit idem Phlegon; Licet Agatharchides dicat eum vixiſſe ſolum πέντε γενεῶν πλέον. Hinc Lycophron eum vocat γεγεθμαστὴν ἐπίμηλον, Lucilius *grandævum*, Statius *longævum* vocat: Διὸς ἔξοχον θεσφάτης Pindaro dicitur Nem. Od. 1.

Theocritus Idyll. 25.

Τειρεσίαν ποκὰ μάντιν ἀλαθέα πάλλα λέγοντα
Ἀλκμήνα καλέσασα.

Hujus animam evocat Ulyſſes apud Hom. Odyſſ. 10. (Vide ſis quoque Horatium) multaque ab eo futura edocetur. Strab. lib. 9. author eſt ejus monumentum fuiſſe ſub Tilphoſſo monte Bœotiæ, juxta fontem ejuſdem nominis, ubi profugus diem ſuum obiit, cum jam ſenex gelidiſſimam Tilphoſſæ aquam hauſiſſet, ibidemque Thebanos ſepulto divinos honores ei tribuiſſe. Ovid. Met. lib. 3. Ponitur pro cæco apud Juv. Sat. 13. ——*Tandemque fatebere lætus*

Nec ſurdum, nec Tireſiam quenquam eſſe Deorum.

Plura de Tireſiâ videre cupienti adeundus Barthius ad Stat. Theb. lib. 2. verſ. 95. & lib 4. pag. 1066. & Paſſeratius in illud Prop. lib. 4.

Magnam Tireſias aſpexit Palladа vates.
Fortia dum poſitâ Gorgone membra lavat.

Tiridates, Armeniæ rex. Horat. l. 1. 26.

Quid Tiridaten terreat unice
Securus.——

Meminit quoque *Tiridatis* Armeniæ regis, ejuſdemque in urbem Rom. introitûs Tranquillus in Claudio Cæſ. Item nomen magi cujuſdam apud Plin. l. 30. c. 3.

Tiro, Ciceronis libertus, occultas ſcribendi notas, quæ hodie *Siphræ* dicuntur, primus inveniſſe fertur. Polydor. Virg. de rerum invent. l. 2. c. 7. Scripſit libros de Vitâ patroni ſui, quorum quartum citat Aſcon. Ped. in Orat. pro Milone: Scripſit etiam de jocis Ciceronis, teſte Macrob. Sat. l. 2. c. 1. Niſi quis Ciceronis ipſius eſſe malit. Sane dubitatum eſſe de auctore docet Fabius l. 6. c. 3. apud quem nonnulla ex ridiculis illis ſuperſunt l. 6. c. 4. ut & Plut. in Cic. & Macrobium ubi ſupra. Præclarum ejus elogium vide apud Gellium l. 7. c. 3. Atque idem l. 13. c. 9. vocatur *adjutor in literis ſtudiorum Ciceronis*. Imò Tullio κανὼν eſſe ſcriptorum ſuorum ſolet, ut ipſe agnoſcit l. 16. ep. 17. Notas, quibus litera verbum facit, primus reperit. Eas autem primus in lucem dedit vir ſummus Janus Gruterus. De eodem ſic Hieron. in Chronico Euſeb. *M. Tullius Tiro, Ciceronis libertus, qui primus notas commentus eſt, in Puteolano prædio, uſque ad centeſimum annum conſeneſcit.*

Tiſiphone, ultricem cædis ſig. Invidi enim & vindictæ cupidi furiis merito agitari dicuntur. Monſtroſam hujuſce vocis notationem adfert Statii Schol. in 1. Theb. *Tiſiphone*, inquit, *quaſi τόνου φονὴ, id eſt, iſtarum vox.* Hor. Serm. 1. Sat. 8.

——*Hecaten vocat altera, ſævam*
Altera Tiſiphonen.

Tibullus. l. 3.

Tiſiphoneque impexa feros pro crinibus angues
Sævit.——

Claud. lib. 1. de Raptu Proſ.

——*Crinitaque ſontibus hydris*
Tiſiphone quatiens infauſto lumine pinum
Armatos ad caſtra vocat pallentia manes.

Virgil. Æneid. 6.

Tiſiphoneque ſedens pallâ ſuccincta cruentâ
Veſtibulum inſomnis ſervat noctesque dieſque.

Ultrix dicitur eidem, ut & Papinio lib. 8. Theb.

Titan, vel *Titanus*, Cœli & Veſtæ fil. frater Saturni natu major, ad quem quamvis paternæ hæreditatis jus pertineret, quoniam tamen matrem & ſororem in Saturnum propenſiores eſſe ſentiebat, ſuo illi jure eâ lege ceſſit, ne quam ſobolem maſculam educaret, ſed cœli imperium ad liberos ſuos rediret. Verum cùm poſtea Opis dolo factum intelligeret, ut primum Jupiter, deinde Neptunus & Pluto clam eſſent educati, eâque viâ liberos ſuos avitâ ſucceſſione dejectos videret, unà cum cum filiis ſuis *Titanibus* bellum adverſus fratrem ſuſcepit, cujus exitus is fuit, ut victus prælio Saturnus, unà cum matre & ſorore in hoſtium manus pervenerit, arctiſſimæque cuſtodiæ fuerit incluſus, donec adultus Jupiter, victis Titanibus eum liberavit. Ponitur aliquando pro *Sole*. Ovid. Met. 1.

Nullus adhuc mundo præbebat lumina Titan.

Juvenalis Titanem poſuiſſe videtur pro Prometheo:

E melliore luto finxit præcordia Titan.

Heſychius: πτὰν, παλαιστὴς, καὶ τὸ τῶ Ἀρπαχείου ὄνομα. Sed poſteriore modo ſumptum vocabulum ſcriberetur τέτραν, ut adimpleatur numerus 666. qui in Apocalypſi notatur, ut numerus Beſtiæ, vel Antichriſti. Palmerius.

Hinc *Titanius*, ut *Titania caſtra* apud Virg. & *Titania bella* apud Sil. Italicum. Item *Titaniacus*; Ovid. Met. 7.

Hinc Titaniacis ablata draconibus, intrat
Palladias arces.——

Item *Titanicus*. Unde proverb. Τιτανῶδες κλάπτειν *Titanicum tueri*. Vide Nat. Com. lib. 6. cap 20.

Titanes, filii feruntur Titani fratris Saturni, de quo ſupra. Aliis videntur ſic dicti ἀπὸ τῆ τίσεως, i. e. ab ultione; aliquibus ἀπὸ τῆ τιτάνειν, quod eſt *trahere*, vel *extendere*. Diodorus omnes communi nomine à Titeâ matre vult appellatos, quæ quidem fabuloſa omnia. Euſt. in Hom. & alii intelligunt per eos ſpiritus & ventos, qui ex cœlo, i. e. aere, ad terram demiſi occultantur in eâ, atque ita terræ motus generant, qui ſæpe multos homines opprimunt & conficiunt. Atque eò etiam (ſi Phyſicè fabulam enodes) referri poſſunt & verba Heſiodi in Theog. ubi ſimul etymon proditum ab eo, quod ſupra expreſſimus: Sic enim ait,

Τὲς ἡ πατὴρ Τιτῆας ἐπίκλησιν καλέεσκε,
Φάσκε ἡ παῖνοντας ἀτασθαλίη μέγα ῥέξαι
Ἔργον, τίο δ' ἔπειτα πίση μετόπισθεν ἔσεσθαι.

Quo loco Interpres Titanes, ἀπὸ τῆ μέλλειν αὐτὲς πιωείαν τίειν ὑπὲρ τῶ πατρὸς ὕβρεως appellatos eſſe ait. Vel ἀπὸ τῆ τιτάνειν ἡ ἕλκειν ἑαυτῶν, ὅ ὅτι βλάπτειν, μᾶλλονται πιωρεῖσθαι ὑπὸ Διὸς δίκα ἡ αὐτῶν ἀδικίαν καὶ ἐπανάστασιν. Τιτῆες γὰ οἱ ἀδικοὶ, καὶ βλαβερὸι, ὅθεν καὶ Τιτῆες ὀνομάζονται οἱ μωραίνοντες. Suidas καταχθονίους δαίμονας exponit. Sanè Hom. hymno in Apollinem:

Τιτῆές τε θεοὶ, τοὶ ὑπὸ χθονὶ ναιετάουσες
Τάρταρον ἀμφὶ μέγαν, ἠὲ ἐξ ἄνδρες τε θεοί τε.

Hos fama eſt omnium primos metendi artem à Cerere fuiſſe doctos. Apollon. lib. 4.

Δηὼ γὰ κείνη ἔνι δὴ ποτε ναέτασκε γαίη,
Τιτῆας δ' ἔδαεν καχὸν ὄμπνιον ἀμήσασθαι.

Ex horum ſanguine cum Diis bellum gerentium, qui in terram defluxit, varia ſerpentum genera exorta eſſe ſcribit Nicander in Theriacis hoc pacto.

Ἀλλ' ἤτοι κακόεργα φαλάγγια, σοὶ καὶ ἀνύγρες
Ἐρπηστὶς, ἔλαδς ἡ καὶ ἀχθέα μύεια γαίης
Τιτῆών ἐνέπεσεν ἀφ' αἱμα[θ]ος.

Quin & Orpheus hymno in Titanes:

Τιτῆες Γαίης τε καὶ Οὐρεα ἠ ἀγλαὰ τέκνα,
Ἡμετέρων θεόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
Οἴκοις Ταρταρέοισι μυχῷ χθονὸς ἐννάετες,
Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων ἐνητῶν πολυμόχθων,
Εἰναλίων πλωῶν τε, καὶ οὐ χθόνα ναιετάουσιν,
Ἐξ ὑμέων γὰ πᾶσα πάλῃ γένεα χῆ κόσμων.

Hinc Titanis pro Lunâ. Papin. Theb. 1.

Famque per emeriti ſurgens confinia Phœbi,
Titanis latè mundo ſubrecta ſilenti
Roriferâ gelidum tenuaverat aera bigâ.

Servius ad Æn. 10. Phœbe Luna, ſicut Sol Phœbus. Item & Titan Sol, & Titanis Luna. Apollon. lib. 4.

Τὼ δὲ νέον Τιτῶϊς ἀνερχομένῳ, περάτηθεν
Φοιταλέω ἐπιδῶσα θεὰ ἐπιχίεατο μιλίῳ.

Alioquin epitheton eſt hæc vox. Valer. Flac. lib. 7.

Mentita Magica Circen Titanida virgo.

Juven. Sat. 8.

Inter majores ponet Titanida pugnam. Barth.

Tithonus, Laomedontis, Trojanorum regis fil. qui cum ob formæ præſtantiam ab Aurorâ adamaretur, ab eâdem raptus eſt, & curru ejus in Æthiopiam advectus, ubi & Memnonem ex eâ genuit. Vide Servium in illud Æn. 4.

Et jam prima novo ſpargebat lumine terras
Tithoni croceum linquens Aurora cubile.

Fabulantur Poetæ, hunc ſummi muneris loco longiſſimam vitam ab Aurorâ petiiſſe, eâque imperatâ, cum ætates plurimas vixiſſet, decreſcente quotidie ex ſenio corpore, tandem in cicadam verſum fuiſſe. Horat.

Longa Tithonum minuit ſenectus.

Idem lib. 1. Od. 28.

——*Tithonique remotus in auras.*

Ubi Acro & Porphyrio, itemque alii oſcitantes interpretes acceperunt

ceperunt pro Tithono mortuo. Atqui poeta fabellam perſtringere voluit ex mythologiâ, ut dixi, de Tithono in cicadam verſo, & ſuſpenſo in auris, ſive aere, in caniſtro ſive ciſtellâ. Euſt. ad Iliad. Δ. Οἱ ποιηταὶ λαλῆσαι, φασὶ Τιθωνῆ ὅτι τε εἰς τέττιγα διὰ γῆρας μετεβλήθη, καὶ ὅτι ἐν ταλάρῳ, ἢ ἐν καρτάλλῳ ἐκρεμάθη. Cleanthes apud Athen. lib. 3. Τιθωνὸς ἀθανασίας ἐπιθυμήσας ἐν θαλάμῳ (lege ἐν ταλάρῳ) κρέμαται πάντων ὑπὸ γήρως ἐστερημένος ἥδη ἡδέων.

Propert. 2. 18.

At non Tithoni ſpernens Aurora ſenectam
Deſertum Eoâ paſſa jacere domo eſt.
Illum ſæpe ſuis decedens fovit in ulnis
Quàm prius abjunctos ſedula lavit equos.
Illum ad vicinos cum amplexa quieſceret Indos
Maturos iterum eſt queſta redire dies, &c.

Titi Livii duo fuere, alter Tragœdiarum ſcriptor, qui ob ingenii meritum à Livio Salinatore, cujus liberos erudiebat, libertate donatus eſt. Alter Patavinus, qui floruit ſub Auguſto ac Tiberio. Vide *Livius*.

Titia Curia, & *Titienſis* tribus, dicta à *Tito* Tatio. Feſtus.

Titianus, Titiani fil. orator Græcus, præceptor Maximini principis, ſcripſit libros provinciarum pulcherrimos. Appellabatur ſimia ſui temporis, quod omnia prope imitaretur. Jul. Capit.

Titii, ſacerdotes Apoll. à *Titiis* avibus, quas in auguriis certis obſervare ſolebant, ſic dicti. Var. l. 4. de L. L.

Titormus, bubulcus monſtroſæ fortitudinis, cum Milone Crotoniatâ de robore certavit, vicitque, cum pedem tauri unâ manu, alterâ vero alterius tauri pedem, ipſis per vim conantibus reſilire, traheret. Ælian. ποικ. 12. 22. Heſych. Τίτορμος, ὅτος Αἰτωλὸς ἀνὴρ διαβεβοημένος ἐπὶ ἀνδρείᾳ καὶ μεγέθει.

Titus, clariſſimus Romæ Imp. Veſpaſiani fil. Domitiani frater. Dictus eſt *amor*, ac *deliciæ humani generis* Tranquillo in ejus vitâ. Ubi vox *deliciæ* una ex illis eſt, quas obſervat Caſaubonus negotium faceſſere Græcis interpretibus. Itaque ex iis alii omiſerunt iſto loco, ut Pæanius, qui ita vertit: τὸ πλῆθος γῆν αὐτὸν κοινὸν ἔρωτα φερσιφόρδε. Alii pro eâ poſuerunt ηὐφὴ· cujus tamen dictionis ſimilem uſum non reperies apud eos, qui verè Ἑλληνίζουσι. Suidas. Ὡς φεῦ ἁπάντων ἔρως ἦ καὶ ηὐφὴ τῶ θνητῶ φερσαφρδιῶσι ἡμῖν. Memorabilis eſt vox illius apud Suet. in ejus vitâ: *Amici hodie diem perdidi.* Quod pleniùs explicat Themiſtius Orat. 6. Τίτε τὸ ἡμαρ τὸ λαμπρὸν καὶ μέγα ἐκεῖνο ῥῆμα, ὅτι, Τὴμερον οὐκ ἐβασίλευσα, ἀλλὰ καὶ ἐν ἐπόλησα. Interfectum à Domitiano fratre Dio, ex eoque Zonaras, item alii, ut Suidas, notant. Suet. tamen febri extinctum adſtruit, ut & Eutrop. Aurel. Victor, aliique minorum gentium hiſtorici. Vide Theod. Marcilium ad Sueton. Hic admiratus munitiones Hieroſolymæ videnſque eas à ſe ſuperatas, dixit: *Planè Deo adjuvante pugnavimus*; ita Joſeph. lib. 7. de Bell. Jud. cap. 16. *Quin & coronari noluit, dicens Deo victoriæ hujus coronam deberi.* Audi Philoſtrat. lib. 6. de Vita Apol. *Finitimæ gentes ob victoriam coronare ipſum voluerunt*; ille vero ſe tali honore indignum eſſe reſpondit, non enim ſe talium operum auctorem, ſed Deo contra Judæos iracundiam demonſtranti manus ſuas præbuiſſe.

Titus, nomenviri, ad quem Epiſtolam ſcripſit B. Paulus, cum in Cretâ eum reliquiſſet, ut oppidatim presbyteros conſtitueret.

Tityrus. Hic nomen peperit fiſtulæ cantus, cui vacabat. Ariſtoph. enim κλαμίσκῳ σύριγγα dixit, quam Dorienſes Τιτύριον vocant. Athenæus lib. 4. ὁ δὲ κλαμίσκος αὐλὸς πύρινος κλῆδι ἀνοιγόμενος ὃν καὶ τοῖς ἐν Ἰταλίᾳ Δωριεῦσι. Grammatici veteres notant hircum appellari *Tityrum* Afrorum linguâ, eandemque ἐπωνυμίαν ſortitum eorum cuſtodem. At Servius aſſerit arietem majorem *Tityrum* dici linguâ Laconum. Fungerus. Nonnulli volunt Tityrum ſic appellatum à ſaltationibus, quæ propriè paſtorum. Rem ducas ex Æliano ποικιλ. l. 3. c. 40. Οἱ συγγραφεῖς Διονύσῳ Σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπὸ ἐνίων Τίτυροι ὀνομάζονται· ἔχον δὲ τὸ ὄνομα ἀπὸ τῶν τιτυπτομάτων, οἷς χαίρουσι Σάτυροι.

Tityus, Jovis fil. ex Elara Orchomeni filiâ, quam cum Jupiter compreſſiſſet, gravidamque reddidiſſet, veritus Junonis indignationem, inter terræ viſcera eam occultavit; inſtante verò legitimo partus tempore, Elara miræ magnitudinis puerum enixa eſt, qui quòd dehiſcente terrâ luci redditus eſſet, Terræ fil. creditus eſt. Hic cum poſtea adultus, Junonis inſtinctu Latonam de ſtupro interpellaſſet, vimque illi inferre conatus eſſet, Jovis fulmine ictus, aut (ut alii malunt) Apollinis telis confixus eſt, & ad inferos detruſus, ubi humi exporrectus novem terræ jugera dicitur occupare, jecurque perpetuo cum Lunâ renaſcens vulturi, aut, ut Hygino placet, ſerpenti exedendum præbere. Hom. Odyſſ. Λ.

Καὶ Τιτυὸν εἶδον γαίης ἐριαυχέος υἱὸν
Κείμενον ἐν δαπέδῳ, ὁ δ' ἐπ' ἐννέα κεῖτο πελέθρα.
Τῶπι δύ μιν ἐκάτερθε παρημένω ἦπαρ ἔκειρον, &c.

Virgilius Æn. 6.

Necnon & Tityon terræ omnipotentis alumnum
Cernere erat; per tota novem cui jugera corpus
Porrigitur; roſtroque immanis vultur adunco
Immortale jecur tondens, fœcundaque pœnis
Viſcera, rimaturque epulis, habitatque ſub alto
Pectore: nec fibris requies datur ulla renatis.

Ubi benè *novem*, quod hauſit ex Magiſtro Lucretio lib. 3.

——*Novem diſperſis jugera membris*
Obtinet. ——

Eum vero ſequuntur:

1. Propertius l. 3. el. 5.

Nam tribus infernum cuſtodit faucibus antrum
Cerberus, & Tityo jugera pauca novem.

2. Tibullus l. 1. el. 3.

Porrectuſque novem Tityus per jugera terræ
Aſſiduas atro pectore paſcit aves.

3. Ovidius in Ibin:

Jugeribuſque novem, qui ſummus diſtat ab imo,
Viſceraque aſſidue debita præbet avi.

Idem Met. 4.

Viſcera præbebat Tityus lanianda, novemque
Jugeribus diſtractus erat.

Hæc illi. Horat. carm. 3.

Incontinentis nec Tityi jecur
Relinquit ales.

Ovid. Pont. 1. 2.

Sic inconſumptum Tityi, ſemperque renaſcens
Non perit, ut poſſit ſæpe perire jecur.

Seneca in Thyeſte:

Aut pœna Tityi ſemper accreſcens jecur
Viſceribus atris paſcit effoſſis aves.

Idem:

Præbet volucri Tityus æternas dapes.

Claudian. in Gigantom.

Quid dicam Tityon, cujus ſub vulnere ſævo
Viſcera naſcuntur gravidis certantia pœnis?

Stat. Theb. 1.

Terrigenam Tityon Stygiis extendit arenis.

Idem Theb. 11. initio:

Quantus Apollineæ temerator matris Averno
Tenditur: ipſæ horrent, ſi quando pectore ab alto
Emergunt volucres, immenſaque membra jacentis
Spectant, dum miſeræ creſcunt in pabula fibræ.

Ubi ſis Barthium conſule. Qu. Calaber, lib. 3.

Οἷος ὑφορίαλος Τιτυὸς πίσυν ὀπάσσατο Λητὼ
Ἐρχομενὸν Πυθῶ δὲ βιάζετο καὶ ἑ χολωθεὶς
Ἀκμητὸν πρὸ ἑόντα δοὺς ὑπεδάμνατ' Ἀπόλλων
Λαυρηγῆς βελέεσσιν, ὁ δ' ἀγκαλέῳ ἐνὶ λύθρῳ
Πελυπίλεθρος ἔκειτο χθονὸς εὐρυπέδοιο
Μηδὲ ἕης ἠδ' ἥα ἐπειναέτησι πεσόντα
Ἀχθόμενον μακάρεσσι, γέλασσε δὲ πάντια Λητώ.

Ait Tityum Apollinis telis confixum. Ita ante eum Apollonius:

Ἐν καὶ Ἀπόλλων Φοῖβος εἰσεύων ἐτέτυκτο
Βάπτας, ὅππ πολλὸς ἕλιν ἐρύοντα κολυπῆνις
Μητέρα δαφοινὴν Τιτυὸν μίγαν, ὃν ῥ' ἔτεκέν γε
Δῖ' Ἐλάρη, ὀφέλλεν δὲ καὶ ἀλοχόσυνος Ταῦα.

Callimachus vero in lavacrum Dianæ non ab Apolline ſed à Dianâ confoſſum Tityum fuiſſe oſtendit, cum ait:

Ἄρτιμι παρθενίη Τιτυοκτόνε.——

Ac Pauſanias in Laconicis ſcriptum reliquit in quodam templo poſitas fuiſſe Apollinis & Dianæ imagines, à quibus utriſque Tityus ſagittis conficeretur. Apollodorus lib. 1. Ὡς δὲ ὁ φερῶν τὸ μαντεῖον Πύθων ὄφις, ἐκώλυεν αὐτὸν παρελθεῖν ὅπη τὸ χάσμα τῆσαν ἀνειλὼν, τὸ μαντεῖον ἐδαιμόνισε. Κτείνει δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ Τιτυόν, ὃς ἦν Διὸς υἱὸς καὶ Ἐρχομενοῦ θυγατρὸς Ἐλάρης· Ἣν Ζεὺς ἐπειδὴ σωθῆναι, δείσας Ἥραν, ὑπὸ γῆν ἔκρυψε καὶ ἀφορήτους τροφὰς Τιτυὸν ὑφ' ἑαυτῆς εἰς φῶς ἀνήγαγεν. Οὗτος ἐρχομενὸν εἰς Πύθωνα Λητὼ διωκούσας πυθῶ καταβληθεὶς ἐπιπαττει. Ἡ δὲ καὶ παῖδας ὀπιπαλεῖ, καὶ κατατοξεύσιν αὐτὸν· κολάζεται δὲ καὶ μετὰ θανατὸν, γύπες γὰρ αὐτοῦ τὴν καρδίαν ἐν ᾅδου ἐσθίουσιν. Sed hæc jampridem vulgata omnia. Quod vero Galenus adnotavit lib. 6. de Dogm. Hippocratis & Platonis contra Chryſippum, non eſt inane rationis; quod cupidine conſtuprandæ Latonæ exarſiſſet, jecore potiſſimum punitum Tityum, ut ſoleant ſervi ea corporis parte plecti quâ pecaverint, fures nempe manibus, fugitivi cruribus, garruli linguâ, guloſi ventre. Ejus quoque mem. Apollon. lib. 1.

Εὐρώπη Τιτυοῖο μεγαλητῆος τέκε κούρη.

Strabo. lib. 9. hanc fabulam ad hiſtoriam tranſtulit, dicitque

quo

quo tempore Apollo dictus eſt è cœlo in terras adventaſſe, ac homines manſueſeciſſe, qui prius arborum ſylveſtrium fructibus tantum veſcebantur, Tityum tyrannum Panopeæ crudeliſſimum, hominem fuiſſe violentum, atque prorſus flagitioſum, quem Apollo ſagittis confecit. Lucretius vero lib. 3. ad rei Venereæ cupiditatem, animique ſollicitudines hanc fabulam retorſit; cùm dicat fieri non poſſe omnino multa, quæ traduntur de inferis, neque Tityum, ſi par jecur univerſo terrarum orbi habuiſſet, perpetuum dolorem ita pati potuiſſe; ſed per hæc animi curas antiquos ſignificare voluiſſe, ut ab iis retrahamur. Verba ejus apponam:

Nec Tityon volucres ineunt Acherunte jacentem:
Nec quod ſub magno ſcrutentur pectore quidquam
Perpetuam ætatem poſſent reperire profectò
Quamlibet immani projecto corporis exſtet
Qui non ſola novem diſperſis jugera membris
Obtineat, ſed qui terrai totius orbem:
Non tamen æternum poterit perferre dolorem,
Nec præbere cibum proprio de corpore ſemper.
Sed Tityos nobis hic eſt, in amore jacentem
Quam volucres lacerant, atque exeſt anxius angor
Aut aliâ quâvis ſcindunt torpedine curæ.

Vide Nat. Com. lib. 6. cap. 19. Item Tityus Orator homo loquax ſanè & ſatis acutus; de quo Cic. in Brutò.

Tlepolemus, Herculis & Aityoches filius, quem ex Ephyrâ urbe Peloponneſi rapuerat. Hom. in Catalogo. Hic cum adoleviſſet, clarus rebus bellicis, corporiſque proceritate inſignis, Lycimnium avunculum ſuum Marte progenitum, & patri ſuo chariſſimum jam ſenem interfecit. Propter quod fabricatis navibus, contractâque juvenum manu patriam reliquit, Rhodumque venit, in quâ trium urbium regnum obtinuit. Belli vero Trojani tempore novem navium claſſe Græcis ſuppetias tulit, quo in bello à Sarpedone Jovis filio interfectus fuit. Ovid. Ep. 1.

Sanguine Tlepolemus Lyciam tepefecerat haſtam
Tlepolemi leto cura novata mea eſt.

Tobias, idem quod *bonus Deus*, vel *bonitas Dei*. Floruit circa tempus Manaſſis, aliorumque precedentium regum Juda, quando decem tribus Iſrael captivæ ductæ ſunt; quod nomen tam patri ſeni, quam filio ejus juv. in ſacris literis tribuitur. Libri Tobiæ auctores videntur pater & filius. Ita Sixt. Senenſis lib. 1. De utilitate autem ejuſdem lib. hæc Sebaſt. Munſterus Præfat. in Metechet Haadidduck, ubi Tobiam aliis V. T. libris omnibus anteponit: *In quo*, ait, *Biblico lib. V. T. invenies tam efficaces ad opera pietatis munitiones, quæ habeant tam vividiſſima adjuncta exempla, ut in hoc libro? Ubi uſquam locorum invenies tam ſinceras paternas, & omni acceptione dignas inſtructiones, qualiter te geras erga Deum, erga parentes, erga pauperes, præſertim domeſticos fidei, erga conjugem, denique erga cunctos mortales, atque erga defunctos ipſos, ut in Tobiâ?* Idem ibidem: *Libellus eſt vere aureus, & juventuti accommodatiſſimus, ediſcendus eſſet à pueris, haud ſecus quam Decalogus, & in imo pectoris diligentiſſime condendus, in quo non niſi mera pietatis ſemina, imò & flores & fructus inveniuntur.* Bullengerus tract. de libb. ſacris: *Inter hiſtoricos*, inquit, *in pleriſque exemplaribus primum locum tenet liber Tobiæ, qui meâ quidem ſententiâ multo felicius Xenophonte, & Ariſtotele Oeconomiam tradit. Nam & exemplis omnia demonſtrat & præceptis ſalutaribus.* Ven. Beda: *Qui liber S. Patris Tobiæ & in ſuperficie literæ ſalubris patet legentibus, utpote qui maximis Vitæ moralis & exemplis abundat & monitis.*

Tolumnius, augur, qui pro Turno bellavit in Æneam. Virgil. lib. 12.

Expediuntque manus; primuſque Tolumnius Augur.

Item Veientum rex, qui Romanorum legatos interfici juſſit, an. U. C. 317.

Tomyris, Scytharum Regina. Tibullus Paneg. ad Meſſalam:

Nec quà regna vaga Tomyris finivit Araxe.

Vide *Thomyris*.

Cuth. *Tonſtallus*, vir doctus, & ſummâ laude dignus, in quo nemo hominum fere (dempto conviciatore Balæo) quicquam invenit reprehenſione dignum, niſi quod Pontificiæ Religioni fuerit addictior. Literas Græcas ad unguem, Hebræas haud modicè calluit, facundus Orator, mathematicæ ad miraculum uſque ſcientiſſimus. In Jure Civili (cujus facultatis Doctoratum adeptus eſt) probè exercitatus, inque Theologiâ verſatiſſimus erat. Denique nec inter poſtremas ejus laudes numerarim quòd cum Eraſmo amicitiam coluit, prout in Epiſt. ejus ad Tho. Morum colligas: *Tonſtallo, ut nemo eſt omnibus bonis literis inſtructior, nemo in vita moribuſque ſeverior, ita nemo eſt uſquam in convictu jucundior.* Natus erat Hatchfordiæ in agro Richmundienſi geſtiſque prius dignitatibus aliis ad Epiſc. Dunelmenſem evocatus fuit. Obiit Lambethæ 18. Nov. an. 1559. æt. 85. quo tempore in liberâ cuſtodiâ apud Archiep. Cantuar. agebat, atque ibidem in Eccleſia Parochiali non ſine funebri pompa ſepultus eſt, hoc epitaphio:

Anglia Cuthbertum Tonſtallum mœſta requirit
Cujus ſumma domi laus erat atque foris;
Rhetor, Arithmeticus, Juriſconſultus & æqui
Legatuſque fuit, denique præſul erat.
Annorum ſatur, & magnorum plenus honorum
Vertitur in cineres aureus ille ſenex.

Torquatus, cognomen Titi Manlii, *à torque* impoſitum, quem occiſo ad Anienem Gallo detraxit. Hic eſt ille Torquatus Manlius, cujus juſſu cum filius adverſus hoſtem, à quo vocatus fuerat, pugnaſſet, eoque occiſo, equeſtria ſpolia victor ad patrem tuliſſet, ſubito eum, quod adverſus edictum ſuum & rei militaris diſciplinam feciſſet, virgis cæſum ſecuri juſſit percuti.

Alphonſus *Toſtatus*, Hiſpanus, Epiſcopus Abulenſis, ac præterea Hiſpaniarum Regis Conſiliarius, item major reſerendarius (quæ triplex dignitas, nec ante, nec poſtea in unum hominem collata fuit) Flor. an. 1440. ac præter vaſtos illos in S. Scripturas commentarios, varia etiam opuſcula edidit. Vide Voſſ. H. Lat. p. 579.

Toxaris, Scytha, vir & multæ ſapientiæ & elegantiæ ac rerum optimarum ſtudioſus admodum, qui ex Scythia Athenas uſque peregrè profectus eſt, Græcanicæ diſciplinæ perdiſcendæ deſiderio; hîc peſtem populum Athenienſem infeſtantem ſedavit, quapropter in heroum catalogum relatus eſt & nivei coloris equus ad ejus monumentum quotannis immolabatur. De illius cum Anacharſide occurſu & utriuſque cum Solone congreſſu, vide *Lucian. in Scythâ*: ut & de Toxaris & Siſinnæ amicitiâ, apud eundem.

Trajanus, inter Cæſares optimus, quemadmodum teſtatur acclamationis in creandis Impp. formulâ: *Sis felicior Auguſto, melior Trajano.* Claudianus de Theodoſio lib. de 4. Conſ. Honorii:

——Victura feratur
Gloria Trajani; non tam quod Tigride victo
Noſtra triumphati fuerint provincia Parthi,
Alta quod invectus fractis Capitolia Dacis,
Quam patriæ quòd mitis erat.

Trajanus Patricius, vir planè Chriſtianus atque Orthodoxus, ſcripſit Chronicon breve πάνυ συνμάσιον, teſte Suidâ, flor. vero ſub Juſtiniano βιβλιμάχῳ, h. e. circa A. D. 664.

Georg. *Trapezuntius*, in Cretâ natus an. 1396, ſed qui è Trapezunte, Cappadociæ civitate, nomen ſibi impoſuerat, quia ad eam genus paternum referret. *Virum egregie doctum, deque re literariâ pulchrè meritum*, vocat eum Eraſmus in Ciceronianò. Obiit Romæ an. 1486. idque admodum ſenex, & literarum penè oblitus: unde & ſolus per urbem, baculo innixus, incedere malebat, ut de eo ſcribit Raph. Volaterranus, qui & ante hanc immemoriam jam ſenem puer docentem audierat. Vide Voſſ. H. Lat. p. 600.

Trebonius, cum Bruto & Caſſio conjuravit contra Cæſarem: in Aſiâ deinde fraude Dolabellæ interfectus crudeliſſimè fuit. Cic. in Philippicis.

Trebonius, pudicæ ſanctitatis miles, qui Luſium, Marii ex ſorore nepotem, caſtitati ſuæ ſtuprum & inſidias molientem interfecit. Plut.

Triclaria, Diana dicta eſt, cui ſanguine humano quondam litari ſolitum erat, quod in ipſius delubro Menalippus & Comætho amore victi turpiter coiiſſent. Pauſan. addit ob hanc templi profanationem ſecutam magnam agrorum ſterilitatem, conſultumque Apollinem reſpondiſſe, ut Menalippum & Comæthonem & præterea ſingulis annis virginem pulcherrimam ſacrificarent; tandem Eurypylum illius ſacrificii crudelitatem ſuſtuliſſe.

Tricongius, Novellus Mediolanenſis ſic dictus, qui geſtis honoribus à prætura ad conſulatum uſque pervenerat. Hic enim tribus congiis epotis, ſpectante, miraculi gratiâ, Tiberio Imp. præclarum cognomen ſibi vendicavit.

Trieterica, Bacchi ſacra, quæ tertio quoque annò celebrabantur. Virgil.

——Audito ſtimulant Trieterica Bacchi
Orgia.——

Stat. Theb. 2.

—— Non hæc Trieterica vobis
Nox patrio de more venit.——

Ovid. Faſt. 1.

Tertia quæ ſolito tempore bruma refert.

Herodotus lib. 4. de Gelono Buclinorum oppido: Ἔστι γὰρ δὴ αὐτοῦ Ἑλληνικῶν ἀνδρῶν ἱερὰ, Ἑλληνικὸς κατασκευασμένα, ἀγάλματά τε καὶ βωμοῖσι, καὶ γνοῖσι ξυλίνοισι· καὶ τὰ Διονυσίῳ Τελετηίδας ἀνάγουσι, καὶ βακχεύουσι. Ovidius autem locutus eſt ex ſententiâ multorum, cum verè ſacrum illud fuerit

rit annuum. *Trieteris* enim nihil aliud erat quam tres anni quadrimestres, seu duo semestres. Censorinus lib. 19. *Cares & Acarnanes semestres habuerunt annos, & inter se dissimiles, quibus alternis dies augescerent, aut senescerent, eosque conjunctos, veluti* τειτηρίδα *annum magnum, hoc est Solarem.*

Triopa, Thessalorum rex pater Meropis. Steph. Item Erisichthonis pater, qui idrcirco *Triopeius* dicitur. Ovid. Met.

Nec tamen idcirco ferrum Triopeius illa
Abst inuit. ———

Sic & *Triopeis* pro Erisichthonis filia, Triopæ neptis. Idem Ovidius:

Sæpe pater dominis Triopeida tradit.

Alius inter Argivorum reges septimo loco ponitur à veteribus, Phorbantis fil. Alius Abantis fil. veteri Theocriti Scholiastæ ex Jasone rerum Cnidiarum scriptore celebratur. Mem. & Eust. cujusdam *Triopæ* Perrhæborum regis, quem fil. Carnabas violenter in imperio se gerentem occidit. Alius denique fuit, quem *Deoum* vocat Herodes Atticus, quem Iphimediæ patrem nominat Apollodorus lib. 1. Bibl. Salmasius.

Triopius, Apollo sic dictus, vel à *tripodibus* æreis, quos ferebant victores in certamine Apollinis Triopii: quos tamen è sacro victores auferre non poterant, sed ipsi Deo relinquere cogebantur; vel qu. Τειόφθαλμος ab insigni prudentiâ; vel à *Triopâ* Solis filio, rege Thessalorum.

Triptolemius, Eleusii, ut Hygino placet, aut, ut Pausanias mavult, Celei Eleusini regis fil. qui primus in Græciâ agriculturæ rationem creditur invenisse. Ovid. Fast. lib. 4.

Iste quidem mortalis erit, sed primus arabit,
Et seret, & cultâ præmia tollet humo.

De *Triptolemi* legibus apud Athenienses tribus duntaxat præcepta in Eleusine templo scribit Xenocrates Philosophus: *Venerandos Deos; honorandos parentes; carnibus non vescendum esse.* Ovid. Trist. 4.

Nunc ego Triptolemi cuperem conscendere currus.

Stat. 4. 2.

Ætherei felix sic orbita fluxit
Triptolemi. ———

Socrates apud Platonem oratione ad Judices, inter judices infernales Triptolemum refert. Eam orationis partem Cicero laudat Latinè conversam. 1. Tusc. cap. 41. Claud. 1. de Raptu:

Angues Triptolemi stridunt, & squamea curvis
Colla levant attrita jugis.

Callim. Hym. in Cererem:

Αἶχα Τριπτόλεμος ἀγαθὸν ἐδιδάσκετο τέχναν.

Nonnus lib. 19. vers. 84.

Τριπτόλεμος σπόρον ἧρε φερεσταχύων ὑπὸ δίφρων.

Eleganter Freculphus Chron. Tom. 1. lib. 2. cap. 12. *His temporibus* (Pelopis regis) *Triptolemus, quem Philochorus ait longâ navi ad urbes accedentem, distribuisse frumenta & ob id dedisse suspiciones, quod navis ejus serpens pennatus fuerit: sive, ut alii fingunt, quòd jubente Cerere, anguibus portatus alitibus, indigentibus terris frumenta volando contulerit.* Vide Lampr. Alardum in illud Val. Flacc. l. 1.

—Aut curru ut sævos frænasse dracones
Creditus. ———

Trismachus, libros κτίσεων condidit, quorum tert. citat Plut. Par. Min. cap. 6.

Tritogenia, Pallas dicta est, quòd apud Tritonem Africæ paludem apparuerit, vel à nomine Τειτὼ i. e. κεφαλὴ (sic enim Æolesvocant ut ait Aristoph. Schol. in Nub.) quòd sit ex Jovis capite edita. Unde Hesiod. in Theog.

Αὐτὸς ἐν κεφαλῇσι γλαυκώπιδα Τριτογένειαν, &c.

Vel quòd eadem cum Luna credatur, quæ 3. post coitum die apparere incipit: vel denique authore Suidâ, quod Τείτη μετ' Ἄρτεμιν καὶ Ἀπόλλωνα, ἐγνώσθη.

Triton, Deus marinus, Neptuni & Salaciæ marinæ Nymphæ fil. quem poetæ fingunt Neptuni tubicinem fuisse. Virg. Æn. 1.

Cymothoe simul & Triton adnixus acuto
Detrudunt naves scopulo.

Ovid. Met. 2.

Cæruleos habet unda Deos, Tritona canorum
Proteaque ambiguum. ———

Idem alibi:

Cæruleum Tritona vocat, conchâque sonanti
Inspirare jubet fluctus.

Statius 3. Theb.

Stat celer obsequio jussa ad Neptunia Triton.

Sidonius Apollinaris:

Pistrigero quæ concha vehit Tritone.

De *Tritonibus*, vide Plin. lib. 9. cap. 5.

Jo. *Trithemius*, Abbas Spanheimens. natus est an. 1462. in pago Trittenheim ad Mosellam, præter alia catalogum contexuit de illustribus Ecclesiæ Scriptorib. in quo eum nongentos & 70. actores complexum fuisse, quorum & opera & conditionem sciret, à Genebrardo proditum est.

Trivia, Diana sic dicta quòd *triviis* præesset, unde & tres facies habere fingebatur. Lucret.

Aulide quo pacto Triviai virginis aram
Iphianassai turparunt sanguine fœde
Ductores Danaum delecti, prima virorum.

Ovid. Pont. 3. 2.

Protinus immitem Triviæ ducuntur ad aram
Evincti geminas ad sua terga manus.

Idem Fast. 1.

Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos.

Ideo Κυνοσφαγὴς θεὰ Lycophroni dicitur. Causa est, quod hanc Deam, teste Eust. Ἀπὸ νυκτερινῶν φόβων αἰτίαν εἶχον veteres putarint, & omnium spectrorum. Ea per canis latratum credita eisdem evanescere. Tzetzes ex Sophronis auctoritate: Θύουσι δὲ αὐτῇ κύνας ὡς φησι Σώφρων ἐν μίμοις· Ὁ γὰρ κύων βαύξας Λύει τὰ φάσματα.

Troilus, Priami & Hecubæ fil. qui juvenili audaciâ ferox cum Achille congredi non dubitavit, à quo nullo negotio interemptus, temeritatis suæ pœnas dedit. Virgil. Æneid. 1.

Parte aliâ fugiens amissis Troilus armis
Infelix puer, atque impar congressus Achilli
Fertur equis, curruque hæret resupinus inani.

Cassandra apud Sen. in Agamemn.

——Te sequar nimium ci
Congresse Achilli Troile.

Ausonius quoque:

Hectore prostrato, nec Diis, nec viribus æquis,
Congressus perii Troilus Æacidæ.

Dio in Chrysost. Orat. 2. non ait Troilum congressum, imo factas illi insidias ab Achille, qui erat ad struendas insidias, nocturnasque incursiones callidissimus. Horat. 2. 9.

——— *Nec impubem parentes*
Troilon, aut Phrygiæ sorores
Flevere semper. ———

At Lycophron & Theocritus ab Achille adamatum tradunt, cui cum se indulgere nollet, in templo Apollinis ab illo sit occisus. Hoc tamen refutat Tzetzes in Lycophr. quia nequaquam pulcher Troilus, aut juvenis fuerit, verum jam senior ac barbâ hispidus, prorsusque Achillis amoribus ineptus. Vide Canter. Nov. Lect. lib. 2. cap. 9. & Lud. de la Cerda in Æn. 1. vers. 478.

Trophilus, historicus, reliquit Collectanea mirabilium narrationum ex quibus quatuor loca excerpsit Stobæus Serm. de morbis & molestiarum in eis solutione.

Trophonius, vates speluncam habitans, in quam qui descendebat perpetuo agelastus & irrisibilis erat. Unde proverb. *In antro Trophonii vaticinatus es.* Niceph. Greg. in Synes. de Insomn. Ἐχρήστο τῇ ἀνῇ Τροφωνίου ὄνομα, μάντις δὲ τέχνῃ, ὅστις ὑπὸ κυνοδοξίας εἰς τὸ σπήλαιον ἑαυτὸν ἐμβαλὼν καὶ κεφαλὰς δύο λαβὼν αὐτῷ δὲ βίον ἀπήλαξεν, ὁθὲν δὴ σπήλαιον φασὶν μαντείας ἀνεδίδου τοῖς εἰσιοῦσι καὶ ἐρωτῶσι περὶ ὅτου. Hinc Jupiter *Trophonius* dictus, quod redderet oracula in specu Trophonio, teste Strab.

Tros, *Trois*, rex Trojanorum, Erichthonii fil. Ili pater, à quo Phrygia minor *Troas* appellata est. Virgil. Georg. 3.

Assaraci proles, demissæque ab Jove gentis
Nomina, Trosque parens, & Trojæ Cynthius auctor.

Quin & Trojani ab hoc *Troes* dicti sunt. Virg. Æn. 1.

Egressi optatâ potiuntur Troes arenâ.

Tryphiodorus, Ægyptius poeta, scripsit Marathonica, excidium Ilii, Odysseam, i.e. poema de erroribus & laboribus Ulyssis, paraphrases comparationum ab Homero positarum. Suidas.

Tryphon, Alexandrinus grammaticus, Augusti tempore, scripsit de copiâ orationis, de Orthographiâ, & alia à Suidâ commemorata. Item Judæus quidam adversus quem scripsit Justinus Martyr. Alius Origenis auditor, ad quem nonnullæ sunt ejus epistolæ, in sacris literis eruditissimus fuit, ut ejus multa ostendunt monumenta. Hieronymus.

Tryxus, tyrannus quidam ab Æliano memoratus qui volens omnes conjurationum & insidiarum contra se vias intercludere, legem suæ regionis incolis posuit, ut nemo cum altero, neque privatim, neque publicè sermones misceret: quod fuit gravissimum miniméque ferendum. Itaque dolo tyranni mandatum eluserunt, & oculorum manuumque gestibus, & nutu animi sensa mutuò significabant & accipiebant. Aliàs igitur acerbo vultu sese invicem intuebantur, aliàs placato, faciéque læta, atque ex uniuscujusque superciliorum contractione perspicuum erat, eum tristem & intolerandum rerum statum indignè ferre, animi affectione per vultum ei cum quo erat declarata & ostensa. Sed hæc etiam tyrannum commovebant, quòd existimaret silentium quoque propter varietatem

tatem geſtuum & commutationem vultus prorſus mali quid ſibi moliturum eſſe. Proinde etiam illud lege ſuſtulit. Quidam itaque deſolationem illam ægrè moleſtéque patiens, & cupiditate diſſolvendæ tyrannidis permotus, in forum progreſſus eſt: ibi ſtans, multùm & fervidè lacrymatus eſt. Quem circumſiſtit confluens omnis multitudo, quibus etiam ipſis in fletum ac luctum erumpentibus, nuncium ad tyrannum allatum eſt, neminem quidem nutibus uti, at lacrymas frequentes emitti, qui feſtinans, ut & illud prohiberet, neque ſolùm linguam, nutúſque ſervitute conſtringeret, ſed etiam oculis à natura tributam libertatem erriperet, quanta potuit celeritate, pedes cum ſtipatoribus & ſatellitibus accurrit, ut lacrymas ſedaret. At illi, quum è longo vix eum vidiſſent, eripientes arma ſatellitibus, tyrannum interfecerunt.

Tubero, Romanus, notiſſimus ex Ciceronis Oratione pro Qu. Ligario. Item Ælius *Tubero* hiſtoricus de quo Dionyſ. Hal. l. 1. Ὡς ἡ Τυβέρων Αἴλιος, ἀνὴρ καὶ ἄλλη ἡ συναγωγὴ ἀρχαιολογίας ἐπιμελὴς γεγόνη, &c. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. l. 1. c. 12.

Tucca, L. Varius & Plotius, viri doctiſſimi, amici Virgilii, hæredeſque ex parte teſtamenti relicti, juſſu Auguſti carmina Æneidos emendaverunt hâc lege, ut nihil adderent. Servius.

Tuditanus, nomen viri proprium, quòd caput malleo ſimile haberet.

Tullia, filia Servii, ſexti Rom. Regis, Tarquinio Sup. nupſit, qui poſtea ut potiretur regno ſolus, ſocerum ſuum interfecit. Ferunt hanc mulierem eâdem regnandi libidine, quâ maritum, æſtuaſſe, adeo ut cum intellexiſſet patrem interfectum, vehiculo ſe properè ferri juſſerit, quo interfectori gratularetur. Quum autem inter eundum comperto cadavere, equi & auriga conſtitiſſent, erubeſcerentque mortuum concutere; mulier nefaria currum ſuper faciem mortui patris duci juſſit. Ovid. in Ibin:

Infamemque locum ſceleris quæ nomine fecit,
Preſſit & inductis membra paterna rotis.

Silius lib. 13.

——Patrios fregit quæ curribus artus
Et ſtetit adductis ſuper ora trementia frænis.

Tullius, nomen oratoris Latinorum omnium principis. Vide *Cicero*.

Tullus Hoſtilius, tertius Rom. rex, ne ipſo quidem Romulo belli gloria inferior, qui pop. Rom. otio pacíſque artibus ſub Numâ aſſuetum ad belli ſtudia revocavit. Virgilius Æn. 6.

——Cui deinde ſubibit
Otia qui rumpet patriæ, reſideſque movebit
Tullus in arma viros, & jam deſueta triumphis
Agmina.——

Ingenium hoc Tulli allucet ex verbis iſtis Livii: *Hic non ſolum proximo regi diſſimilis, ſed ferocior etiam Romulo fuit: tum ætas vireſque, tum avita quoque gloria animum ſtimulabat. Seneſcere igitur civitatem otio ratus, undique materiem excitandi belli quærebat.* Eutrop. lib. 1. *Hic bella reparavit, Albanos vicit.* Plut. de Fort. Rom. *Servius Tullus omnium regum maximè, & potentiam auxit populi, & Remp. ornavit, ordinemque cenſus & militiæ inſtituit, primuſque cenſor & inſpectator vitæ ac modeſtiæ civium fuit, creditúſque eſt vir fuiſſe fortiſſimus ac prudentiſſimus.* Dionyſius Halicarn. lib. 3. Ταῦτα διαπραξάμενος ἐπὶ τῇ ἰδίᾳ ἀρχῇ ὁ βασιλεὺς Τύλλος Ὁστίλιος, ἀνὴρ ἐν ὀλίγοις ἄξιος εὐλογεῖσθαι καὶ τι εὐτολμίας ἕνεκα καὶ θρασὺς τὰ πολέμια, καὶ φρενήσεως καὶ δεινός. Ὑπὲρ ἅπαντα δ' ἦν τοῦτο, ὅτι ὑπὸ παιδὸς ὢν εἰς πόλεμον ἐνέβη, βίᾳ ἦν κλαυσὰς εἰς αὐτὸν ἐν ἅπασι τοῖς ἀντιπάλοις θορύβου. Ἔτη δὲ κλαιόντων καὶ ἀρχὴν δύο καὶ τριάκοντα, τελευτᾷ δὲ βίᾳ, ἐμπρησθείσης οἰκίας, ἐν ᾗ αὐτῷ γυνή τε ἀπόλωλε, καὶ ὁ ἄλλος οἰκιακὸς ἅπας· ὄχλος καταληφθεὶς ὑπὸ τῆς πυρᾶς. Καίπερ δὲ οἰκίαν ἡ δὲ οἰκίαν οἱ μὲν ὑπὸ κεραυνοῦ λέγουσι, μιασθεὶς δὲ τῷ Θεῷ δι' ὀλιγωρίαν τινῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ πλείους ἐξανθρωπίνους φασὶν ὀπτεύσεις τὸ πάθος ῥυῆναι, ἀναπιόντες τὸ ἔργον Μαχίῳ τῷ ὑπ' αὐτὸν ἀρξάντι τῆς πόλεως. *Tulli* quoque cujuſdam frequenter meminit Propertius, apud quem 3. 21. colligas eum Cyzicenis præfuiſſe, vel Aſiam pro Conſule obtinuiſſe. Dio in fine lib. 49. ſcribit L. Volcatium Tullum collegam fuiſſe Auguſti in ſecundo Conſulatu, ſi forte hic idem eſſe poſſit.

Tutanus Deus, qui homines tueri putabatur. Cum enim Annibal ad Romam noctu legiones ducere cœpit, ut ait Ennius, quibuſdam nocturnis terriculamentis, tantus pavor ejus milites invaſit, ut inde pedem retulerint. Quo facto Tutano Deo ibi fanum conſecrarunt. Varro in Sat.

——Hercules tuam fidem:
Noctu Annibalis cum fugavi exercitum,
Tutanus hoc, Tutanus Romæ nominor,
Hoc propter omnes qui laborant, invocant.

Tutia, virgo Veſtalis, cum argueretur inceſti, argumentis purgare ſe dedignata mortalibus, ad Tiberim flu. cribrum detulit, ibique ſubmerſit, hâc additâ prece: *O Veſta, ſi pia & caſta ſum, hanc è Tiberi aquam ad templum tuum perferam.* Et ipſa pertulit. Livius. Diſſimile quiddam legimus apud Dionyſ. Halicarn. Morbus enim quidam Romæ incidit in fœminas, & mors quanta nondum prius, maximè in prægnantes, cruda inſolitaque parientes, & cum fœtibus morientes. At quia preces ad aras Deorum factæ, nec pro urbe expiatoria ſacrificia, aut pro domibus privatis facta, ceſſationem afferebant malorum, fit à ſervo quodam indicium Pontificibus quod Sacerdos quædam Veſtæ, *Urbina* nomine amiſsâ virginitate, ſacrificia pro urbe faciebat, non ipſa pura. Pontifices ergo eam removentes à ſacrificiis & pœnam apponentes, poſtquam eſt manifeſtè redarguta, virgis ceciderunt, perque urbem eam ferentes, vivam defoderunt. Eorum vero qui cum illâ illam impiam corruptionem peregerunt, alter ſeipſum interfecit, alterum prehendentes ſacrorum inſpectores, tanquam mancipium necarunt; & ſic ſtatim morbus ille deſiit.

Tutulina, Dea. Varro: *Tuam fidem, Tutulina, invoco, quæ adeſſe mortalibus ſoles.* D. Auguſt. lib. 4. de C. D. eam præeſſe frumentis collectis atque reconditis ſcribit, ut *tutò* ſervarentur.

Tutunus, i. e. Priapus. Vide *Mutunus*.

Tychius, faber celeberrimus. Hom. Il. 7. Ovid. Faſt. 3.

Nec quiſquam invitâ faciet bene vincula plantæ
Pallade, ſit Tychio doctior ille licet.

Tydeus, fil. Oenei regis Calydoniæ, & Peribœæ, vel, ut aliis placet, Althææ, qui cum fratrem ſuum Menalippum inſcius occidiſſet, ad Adraſtum regem profugit, cujus filiam Deiphilen conjugem duxit. Poſtea à Polynice, qui alteram Adraſti filiam, Argiam nomine, uxorem habebat, legatus ad Eteoclem regem Thebarum miſſus eſt, ut pacti memor, fratri regnum redderet. Ad quem cum veniſſet, regiamque eſſet ingreſſus, Eteocles negavit ſe regno ceſſurum eſſe. Quo reſponſo Tydeus vehementer commotus eſt, ita ut non ſit veritus & hoſtis, & ſolus, Thebanos omnes quotquot tum forte cum Eteocle eſſent in convivio, ad quodlibet certaminis genus provocare. Atque ut animosè provocavit, ita omnes (ſic illi Pallas propitia fuit) ſtrenuè vicit. Quamobrem Thebani dolore ac indignatione accenſi, reverſuro inſidias tetenderunt, collocatis ad opportunum locum, quâ Tydeus tranſiturus erat, quinquaginta juvenibus, cum duobus ducibus Mæone Æmonis, & Lycophonte Autophoni filio,, quos Tydeus in ſe impetum facientes trucidavit, uni tantum parcens Mæoni, quem acceptæ cladis nuncium ad Eteoclem remiſit. Profectus deinde unà cum Polynice & Adraſto, reliquiſque Græciæ principibus ad bellum Thebanum, poſt multas res præclariſſimè geſtas, à Menalippo quodam Thebano lethaliter vulneratus, occubuit. *Cruentum* vocat Statius, *fulmineum, magnanimum*, & *iræ immodicum*. Hunc inter Heroas minimum ſtaturâ agnoſcit Hom.

——Μικρὸς μὲν ἦεν Δαναὸς, ἀλλὰ μαχητής.

Auctor Priap.

Utilior Tydeus, qui, ſi quid credis Homero,
Ingenio pugnax, corpore parvus erat.

Papin. lib. 1.

——Sed non & viribus infra
Tydea fert animus, totoſque infuſa per artus
Major in exiguo regnabat corpore virtus.

Idem lib. 6.

——Quanquam ipſe videri
Exiguus, gravia oſſa tamen, nodiſque lacerti
Difficiles, nunquam hunc animum natura minori
Corpore, nec tantas auſa eſt includere vires.

De virtute quidem hujus ſatis conſtat, at ſævum & malignum in reges animum ejus notat non ſemel, qui Argonautis eum accenſet Val. Flac. lib. 3.

Rurſum inſtimulat, ducitque faventes
Magnanimus Calydone ſatus: potioribus ille
Deteriora fovens, ſemperque inverſa tueri
Durus, & haud ullis nunquam ſuperabilis æquis.

Vide Barth. ad Stat. Theb. p. 146. Idem Statius Theb. 2.

Cunctis Tydeus audentior actis.

Euripides Phœniſſis:

Τίς δ' ἦν ἔτος; πῶς μὴ Οἰνέως ἔφυ
Τυδεύς, Ἄρει δ' Αἰτωλὸν ἐν σίφνοις ἔχει.

Ejus laus extat in ejuſdem Supplicibus non à verbis ſed à factis:

Τυδεὺς δ' ὑπῆν ἐν βεκκεῖ δήιου μέγαν,
Οὐκ ἐν λόγοις ὢν λαμπρός, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι
Δεινὸς σοφιστὴς, &c.

Vide Hom. Iliad. Δ.

Crudelem vero admodum fuiſſe ait Vetus Schol. ad illud Theb. 8.

——Plus exigit ultrix Tiſiphone
Malitiæ Tydei.

Fingitur enim immaniſſimus omnium Heroum.

Unde

Unde eſt quod ab immani hoc facinore Tydeum κερδῶσαν vocet Lycophron in Caſſandra, ἀνδροκτόνα vero Daſiades in Arâ ſecundâ, ut recte ejus auctoris locum contra vulgum accepit Salmaſius. Barthius. Apud Sextum Pyrrhonium lib. 3. Hypotypoſ. cap. 24. cerebrum hoſtis comediſſe prohibetur. Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀνθρωπείων γνώσεσθαι σαφῶς, παρ' ἡμῖν μὲν ἄθεσμον, παρ' ὅλοις δὲ βαρβάροις ἔθνεσιν ἀδιάφορόν ἐστι. Καὶ τὸ δεῖ τοὺς βαρβάρους λέγειν, ὅτι καὶ ὁ Τυδεὺς τὸ ἐγκέφαλον τοῦ πολεμίου λέγεται φαγεῖν.

Tydides, Diomedes Tydei filius, bellator ſtrenuus, qui præter alia benè ac fortiter geſta Venerem in dextrâ vulneravit. Hom. Il. 5. De eo Horat. 1. 14.

——*Ecce furit te reperire atrox*
Tydides melior patre.

Idem Od. 6.

——*Tydidem ſuperis parem.*

Virgil. Æn.

—— *O Danaum fortiſſime gentis*
Tydide. Vide *Diomedes.*

Tyndarus, rex Oebaliæ, maritus Ledæ, quæ eodem tempore duo peperit ova, è quorum altero, quod ex Jove conceperat, excluſi fuerunt Pollux & Helena, & altero quod conceperat ex Tyndaro, Caſtor & Clytæmneſtra. Ex his priores duo immortales fuere, poſteriores mortales. Vide *Caſtor* & *Pollux* & Servium ad illud Æn. 2.

Non tibi Tyndaridis facies inviſa Lacænæ.

Dicitur & *Tyndareus.* Ovid. ep. 8.

Me tibi Tyndareus vitâ gravis author & annis
Tradidit.——

Item *Tyndareus* adject. Val. Flac. lib. 1.

Tyndareuſque puer mihi vellere gratior Helles.

Typhoeus, Gigas Terræ, & Titani fil. quem illa Jovi irata in perniciem cœleſtium fertur ediditſe. Virgil. Georg. 1.

Tum partu terra nefando
Cæumque Japetumque creat, ſævumque Typhœa.

Hic cum in ingentem corporis molem adoleviſſet, eo væcordiæ provectus eſt, ut Jovem de cœli poſſeſſione dejicere conaretur. Heſychius: Τυφωδὴς, Διός τις γιγαντοειδὴς πῦρ βαστλεῦ καὶ Θεῶν. Quapropter fulmine ab eodem ictus eſt, & ſub Inarimen inſ. detruſus, ut placet Virgilio Æn. 10.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, dirumque cubile
Inarime Jovis imperiis impoſta Typhœo.

Habuit ex Homero, qui ſic in Catalogo:

Ἐν Αἰμοσίῃ, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Claud. lib. 3. de Rapt. Proſ.

—— *Rupitne Typhoia cervix*
Inarime?——

Lucan. lib. 5.

Ceu Siculus flammis urgentibus Ætnam
Undat apex: Campana fremens ceu ſaxa vaporat
Conditus Inarimes æternâ mole Typhœus.

Pindarus tamen in Siciliâ ſub Ætnâ monte ſepultum refert Pyth. 1. his verbis:

Ὃς ἐν αἰνῷ Ταρτάρῳ κεῖται θεῶν πολέμιος
Τυφὼς ἑκατονταχάρανος.

Et paulo poſt:

Σικελία τ' αὐτὸν πιέζει
Στέρνα λαχνάεντα. Κίων
Δ' οὐρανία σωΐζει
Νιφόεσσ' Αἴτνα.

Eum ſequuntur 1. Ovidius, qui ſic Faſt. 4.

Alta jacet vaſti ſuper ora Typhoeos Ætna,
Cujus anhelatis ignibus ardet humus.

Idem Met.

Vaſta giganteis injecta eſt inſula membris
Trinacris; & magnis ſubjectum molibus urget
Æthereas auſum ſperare Typhoea ſedes
Nititur ille quidem, pugnatque reſurgere ſæpe:
Dextra ſed Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro,
Læva, Pachyne, tibi, Lilybæo crura premuntur.

2. Silius lib. 14.

Tum Catane ardenti nimium vicina Typhœo.

3. Val. Flacc. lib. 2.

——*Siculâ preſſus tellure Typhoeus.*
Hunc profugum & ſacras revomentem pectore flammas
Ut memorant, prenſum ipſe manu Neptunus in alto
Abſtulit, implicuitque vadis, totieſque cruenta
Mole reſurgentem, torquentemque ignibus undas,
Sicanium dedit uſque fretum, cumque urbibus Ætnam
Intulit, ore premens: trux ille ejectat adeſi
Fundamenta jugi: pariter tunc omnis anhelat
Trinacria injectam feſſo cum pectore molem
Commovet experiens, gemituque reponit inani.

His adde Æſchylum in Prometh.

—— Φρύγας γὰρ εἰς αὐτὰς ὑπεὶς
Ἐφαλώσῃ, κ' ἐξελεγχθήσῃ δίκῃ.
Καὶ νῦν ἀχεῖον, καὶ παρῆορον δίμας
Κἀγχιστα πλησίον θαλάσσης
Ἰαπετιδῶν ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.

Heſiodus Typhœum Terræ & Tartari filium facit:

Αὐτὰρ ἐπεὶ Τιτῆσιν ἀπ' ἐρσενὸς ἐξέλασσε Ζεύς,
Ὀτρύνατον τέκε πᾶσα Τυφωέα Γαῖα πελώρη
Ταρτάρου ἐν φιλότητι διὰ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Typhon, Gigas, de quo ſic ſcribit Homerus Hymn. in Apoll. Junonem ægrè ferentem, quod Jupiter ſine ſe ex capite Minervam peperiſſet, Cœlum ac Terram precatam fuiſſe, omneſque Deos ſuperos & inferos, ut poſſet & ipſa ſine mari congreſſu parere, quæ cum manu humum percuſſiſſet, ſequenti poſtea tempore natus eſt ex Terrâ Typhon, qui draconæ educandus traditus eſt, ut patet ex his verſibus:

Ἄγχοῦ ἧ χρυσὸν κευθμῶνα, ἵνα δράκαινα
Κτείνεν ἄναξ Διὸς υἱὸς ἑκὰς κεχολωμένος βιότοιο,
Ζαβερέα, μεγάλων, πέρας ἄγχιστον, ἣ κακὰ πολλὰ
Ἀνθρώποις ἔρδεσκεν ἐπὶ χθονί, πολλὰ μὲν αὐτὲς,
Πολλὰ δ' μῆλα παύροισι, ἐπεὶ πίλε σῆμα δαφοινόν.
Καὶ πρὶν λεξαμένη χρυσοθρόνου ἔσχεφεν Ἥρης
Δεινόν τ' ἐχιδνήεν τε Τυφάονα, πῆμα βροτοῖσιν,
Ὅν ποθ' ἁ δ' Ἥρη ἔπεκτε χολωσαμένη Διὶ παντὶ,
Εὖτ' ἄρα δὴ Κρονίδης ἐκεκάδησε γείνατ' Ἀθήνην
Ἐν κορυφῇ.——

Seneca in Octavia:

Non tam ferum Typhona neglectum Jove
Irata Tellus edidit quondam parens.

Eundem faciunt poetæ cum Typhœo. Plura qui de Typhone videre velit, conſulat D. Dickinſonum in Delph. Phœnic. cap. 2. & Boganum in epiſtolâ libro iſti præfixâ, ubi eruditè, ut ſolet, de gigante diſſerit. Item *Typhon*, teſte Diodoro, Oſiridis, Ægyptiorum regis frater, qui illo interfecto & in 25. partes diſcerpto, regnum occupare conatus eſt; tandem vero ab Iſide victus, meritas impietatis ſuæ luit pœnas. Item venti nomen, de quo Plin. 2. 48. & Gell. 19. 1. Hinc *Typhonicus*, unus è ventis ſubitis & repentinis. Act. 27. Qui & *Typhon* Apollodorus in Ariſtot. Meteor. Ἀεισυτέλης, inquit, Τυφῶνα οἷον Τυπῶνα καλεῖ διὰ τὸ τύπτειν σφόδρας, καὶ ῥηγνύειν τὰ στερεὰ σώματα· Ναῦται δὲ Σιφῶνα, διὰ τὸ δίκλυν σιφῶν ἀναπάειν τὸ ὕδωρ δικλοσικ. Vide Turn. Adverſ. cap. 20. lib. 4.

Tyrannion Amiſenus, diſcipulus Eſtiæi Amiſæi, nobilis grammaticus, tempore Pompeii M. Romæ docuit. Ductus eſt à Lucullo captivus in bello Mithridatico: prius dicebatur Theophraſtus; mutavit autem nomen, quòd inter æquales ſuperbis verſaretur moribus. Clarus & dives ob doctrinam factus adeo eſt, ut ſupra tria millia librorum poſſideret. Deceſſit ſenex morbo podagræ. Alius è Phœniciâ prioris nepos, à quo nomen ſibi uſurpavit, quum prius *Diocles* vocaretur. Captivus & ipſe Romam ductus, à quodam Dymante Cæſaris liberto emptus: deinde dono datus Terentiæ Ciceronis, ab eâque liber factus, ludum Romæ aperuit; ſcripſit libros 67. Suidas.

Tyrannus, Sophiſta, ſcripſit de diviſione orationis libros decem. Suid.

Tyro, virgo Theſſaliæ, Salmonei & Alcidices filia, quam noverca Siderp (quam Alcidice Alei filiâ defunctâ in uxorem duxerat Salmoneus) malè admodum ac duriter excepit. Cæterum cum Tyro Enipei fluv. amore flagraret, atque ad illius fluenta continenter accedens propter animum conqueri minime deſineret, Neptunus interim ſumptâ Enipei formâ cum ipſâ concubuit. Hæc autem cum geminos clanculum peperiſſet, illos expoſuit. Jacentibus autem pueris, & equarius paſtoribus prætereuntibus, equarum una, quum infantium alterum ungulâ caſu quodam tetigiſſet, faciei partem lividulam reddidit. Tum equarius infantes ambos ſuſcepit alendos, & cui lividula reddita erat faciei pars *Peliam* nominavit, quaſi *Lividum* dixeris, alterum vero *Neleum*, qui cum ad juſtam integramque ætatem perveniſſent, matre ſuâ & ejus novercâ agitatâ, quum matrem ab illâ malè affectam comperiſſent, in illam impetum fecerunt, & quamvis in Junonis templum confugiſſet; Pelias tamen eam ſuper aram ipſam jugulavit. Cretheus poſtea Salmonei frater Tyronem neptem cepit uxorem, ex quâ nati ſunt illi filii Æſon, Amythaon & Pheres. Apollod. Bibl. 1. Diod. Sic. lib. 4. Tzetzes in Lycophr. & alii Prop. 2. 29.

Vobiſcum eſt Iope, vobiſcum eſt candida Tyro.

Idem 1. 13.

Non ſic Æmonio Salmonida miſtus Enipeo
Tænarius facili preſſit amore Deus.

Idem eleg. 19. lib. 3.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Ovid. in ep. Herûs :

Si neque Amymone, nec laudatiſſima forma
Criminis eſt, Tyro, fabula vana tui.

Idem Amor. 3. 5.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa recedit aqua.

Joannes Τζετζες, Poeta Græcus, variam ſcripſit hiſtoriam Chiliadibus comprehenſam. Vixit circiter A. D. 1160. Vide Voſſ. H. Gr. p. 305.

Iſacius Τζετζες, prioris frater, Scholia in Lycophronis Caſſandram ſcripſit.

V A

M. VAccus, dux Fundanorum in Privernati bello, quum à L. Papyrio captus eſſet, ædes ejus dirutæ ſunt, & bona publicata ob regnum ab eo affectatum. Liv. lib. 8. Cic. pro domo ſuâ.

Vacoſus, dux Artaxerxis, templum Hieroſolymitanum violavit, ulciſcens mortem Jeſu quem Joannes frater interemerat. Joſ. 11. 7.

Vacuna, ruſticorum Dea, quæ præeſſe *vacantibus* & otioſis putabatur : cui cum agricolæ laboribus ruris vacarent, ut poſt perceptos fructus requieſcerent, per hyemem vota ſolvebant, & ſacrificabant. Ovid. Faſt. 6.

Nam quoque tum ſunt antiquæ ſacra Vacunæ,
Ante Vacunales ſtantque ſedentque focos.

Horat. 1. Ep. 10.

Hæc tibi dictabam poſt fanum putre Vacunæ.

Valens, Rom. Imp. pietatis & Chriſtianæ Rel. hoſtis, ab adverſariis barbaris crematus eſt quinquageſimo anno contiguus, cum per annos quatuor imperaſſet & decem parvo minus : ita Amm. l. 31. Virtutes ejus ac vitia notat idem ibidem. Duo tantummodo crimina ejus impræſentiarum ex prædicto auct. recenſebimus. *Avaritiam*, & *Crudelitatem*. 1. *Magnorum operum intemperans appetitor*. Cui ſubſcribit Nazianzenus Greg. in Orat. Fun. de laud. D. Baſilii : Βασιλὶς ὁ φιλοχρυσότατος, καὶ μισοχειρότατος, καὶ δηλῶ ἔχων τὸ νόον, ἀσίδεόν τι καὶ ἀπληστίαν. 2. *In crudelitatem propenſior*. Cedrenus Ἦν δὲ Οὐάλης τὸ ἦθος δημοσίαν ἔχων, αὐθάδης τὸ ὕπνου, καὶ ὑβριστὴς, καὶ πρὸς αἱμάτων χύσεις ἐτοιμότατος. Ἔχων τὰς φρένας ἀνημέρους, καὶ πάσης παιδείας ἀμέτοχος.

Valentinianus, 44. Rom. Imp. A. D. 388. de quo multa Amm. lib. 27. &c. Alius Im. cum Theodoſio. A. D. 426.

Valentinus, Hæreticus, qui Chriſtum in ſubſtantiâ corporis noſtri non fuiſſe aſſeruit. A. D. 142. Vide Epiphanii Hæreſ. 31. cujus Lemma Κατὰ Οὐαλεντίνου καὶ Γνωστικῶν.

Valeria, nomen proprium Meſſalorum ſororis, quæ amiſſo conjuge, cum rogaretur, cur alteri non nuberet, ait, *Sibi ſemper maritum Servium vivere*.

Valeria virgo, cum Valerios peſtis invaſiſſet, ab oraculo commonefacta, malum id ceſſaturum, ſi quotannis Junoni virginem immolarent, in ſortem eſt ipſa vocata : ſed Lupercæ enſem corripuit : & impoſitâ foco virgulâ cum malleo, enſem juvencæ, penes templum paſcenti, impoſuit. Virgo igitur, re intellectâ, immolata juvenca, malleum arripuit, domumque & ægros circumluſtrans, ictu parcente, feriebat, cumque unicuique valedixiſſet, eos exſuſcitavit incolumes. Quocirca & hoc tempore myſterium illud fieri conſtat. Plut. in Parall.

Valeria Tuſculanaria, quo pacto dolis cum patre Valerio coierit, vide in verbo *Sylvanus*.

Valerii, prius *Valeſii*, teſte Quintiliano, appellati, ſicut *Fuſii*, deinde *Furii*.

Valerius, L. Valeſii fil. qui primum de Veientibus, deinde de Sabinis triumphavit. Hic quia in locum Tricipitini collegæ conſulem non ſubrogaverat, & domum in Veliâ, tutiſſimo loco habebat, in ſuſpicionem regni affectati venit. Quo cognito apud populum queſtus eſt, quòd tale aliquid timuiſſent ; quapropter emiſit qui domum ſuum diruerent, ſecures etiam faſcibus dempſit, eaſque in populi concione ſummiſit. Legem inſuper de provocatione à magiſtratibus ad populum tulit. Hinc *Publicola* dictus eſt ; & cum diem obiiſſet, publicè ſepultus, & annuo matronarum luctu honoratus. Hic quadrigâ primus in triumpho vectus eſt ſine ullâ invidiâ : præterea collegæ Bruto honores funuſque curavit, funebremque orationem de ipſius laudibus habuit, quæ adeo jucunda fuit Romanis, ut ex eo conſuetudo manarit, ut qui ſtrenuè pugnando occubuiſſent, ab optimatibus laudarentur. Plut.

Valerius, M. Publicolæ frater, conſ. unà cum Poſthumio Tuberto factus, & contra Sabinos profectus rem feliciter fratris auſpiciis & adminiſtratione geſſit. Ex quo publicè ei domus ædificata.

Valerius Corvinus, Trib. mil. ſub duce Camillo reliquias Senonum perſequente, adverſus Gallum provocatorem ſolus proceſſit. Corvus ab ortu Solis galeæ ejus inſedit, & inter pugnandum ora oculoſque Galli reverberavit, & hoſte victo Valerius *Corvinus* dictus fuit. Unde Manilius :

Et cum militiâ volucris Corvinus adeptus
Et ſpolia, & nomen.

Hic quum ingens multitudo ære alieno oppreſſa Capuam occupare tentaſſet, & ducem ſibi Quinctium neceſſitate magnâ compulſum feciſſet, ſublato ære alieno ſeditionem compreſſit. Hæc Cæcilius. Livius vero addit, de Samnitibus eum triumphaſſe, ſexies conſulem fuiſſe, hoſtes Titi Manlii morte exultantes compreſſiſſe. Vixit præterea, teſte Valerio, corporis & animi viribus integris annos centum.

Valerius Flaccus, Poeta, cujus vitam pete ex Lilio Gyraldo, Petro Crinito, &c. Laudatur Quintiliano lib. 10. cap. 1. *Multum*, inquit, *in Valerio Flacco nuper amiſimus*. Martialis :

Cenſetur Apona Livio ſuo tellus
Stellâque, nec Flacco minus.

Idem alibi ad eum :

O mihi curarum precium non vile mearum
Flacce Antenorii ſpes & alumne Laris.

Valerii Flacci (inquit Cæſ. Scaliger) *ingenium felix, diligentia non vulgaris, ſed immaturâ morte præventus, acerbum nobis poema ſuum reliquit*. A Juvenale tamen ſugillatum fuiſſe notat Lubinus ad Sat. 1. quem ſis vide. Verum de Flacco hoc, uti cæteris Latinis poetis, nos alibi.

Valerius Antias, ſcriptor hiſtoriæ ſæpe ab authoribus teſtis citatur, ut à Livio. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat.

Valerius Maximus, ſcripſit dicta ac facta memorabilia ad Tib. Cæſarem. Militavit ſub S. Pompeio, ut ipſe de ſe teſtatur, ubi de inſtitutis antiquis loquitur.

Val. Martialis, vide *Martialis*.

Valgius, magnus omnino poeta fuit ; ſic enim de eo Tibullus ad Meſſalam :

Valgius, æterno proprior non alter Homero.

Eundem Horatius lib. 1. Sat. 10. cum Virgilio, Vario, Mæcenate, atque aliis conjungit, quibus ſi placere poſſit, negat ſe ineptorum hominum judicia morari. Plin. 25. 2. *Poſt eum* (Catonem) *unus illuſtrium idem tentavit* (de herbis & medicinâ ſcribere) *C. Valgius eruditione ſpectatus, imperfecto volumine ad D. Auguſtum, inchoatâ etiam præfatione religiosâ, ut omnibus malis humanis illius potiſſimum Principis ſemper medicetur majeſtas*.

Laurentius *Vallenſis*, ſeu *Valla* Canonicus ac Patricius Romanus qui Joanni Aretino cognomento *Tortellio* ſex elegantiarum libros dicavit. Non modo Herodotum & Thucydidem Latinè vertit, ſed etiam fecit tres libros de rebus geſtis à Ferdinando, Aragonum Rege, qui cùm Pariſiis prodiere, tum in Germaniâ Tom. 1. Hiſpaniæ illuſtratæ. Sed ut benè judicat Jovius, *opus hoc eo ſtyli charactere perſcripſit, ut ejus minimè videri poſſit, qui cæteris elgantiarum præcepta tradiderit*. Plura de eo ibidem Jovius. Eraſmus in Ciceroniano : *Valla propius accedit ad curam & ſubtilitatem Quintiliani, quam ad illaboratam Ciceronis facilitatem ; etſi cæteris* (Aretino, Poggio &) *elimatior, puriorque*. Flor. Sabinus Apologia adverſus calumniatores L. L. *Laurentio Vallenſi quemnam in hâc arenâ præponamus, non video : nemo melius conſtantiuſq; graſſantem extinxit barbariem, &c.* Ab Rege Aragonum ejectum veniſſe Romam ait Poggius ſecunda in eum Invectiva. Idem exprobrat ei quod Neapoli ab hæreticæ pravitatis inquiſitoribus igni fuerit adjudicatus : ſed eum Regis miſericordiâ liberatum, tum operâ doctiſſimi Viri Vernandi Cordubenſis. Et ſane à Franc. Philelpho etiam commonita eſt Satyrâ luculenta, ut niſi vitæ ſuæ ſatur ſit, abſtinere velit à perſtringendis ſacri ordinis viris, ac ſimilibus ſcribendis uti illa adverſus Donationem Conſtantinam. Obiit Romæ ac ſepultus eſt in S. Joannis Templo in Laterano, ubi hujuſmodi legitur inſcriptio : *Laurentio Vallæ harum ædium ſacrarum Canonico, Alphonſi Regis & Pontificis Max. ſecretario, Apoſtolicoque Scriptori, qui ſuâ ætate omnes eloquentia ſuperavit, Catharina mater filio pientiſſimo poſuit. Vixit an.* 50. *Obiit An.* 1465. *Auguſti Calend.*

Laurens Valla jacet, Romanæ gloria linguæ,
Primus enim docuit, qua decet arte loqui.

Vallius Syriacus, citatur Senecæ inter celebres ſui ſeculi declamatores. Ejus eſt illud in Stertinium Maximum, à quo premebatur quum comes ejus fuiſſet : *Per duodecim annos in officio tuo fui, dic quid peccaverim ? Sed hæc eſt conſuetudo veſtra, injuriam vocatis finem ſervitutis*.

Vallonia. Dea quæ *vallibus* præerat.

Varius, Poeta Tragicus. Virg. & Horatii familiaris, unus ex iis quibus Auguſtus Æneidem commiſit emendandam. Horat. Sat. 1.

Plotius & Varius Sinueſſæ Virgiliuſque
Occurrunt:——

M. *Varro*, poeta Rom. quem Fab. Quint. inter peritiſſimos Satyræ ſcriptores enumerat. Ejus verba lib. 10. cap. 1. hæc ſunt. *Alterum illud eſt & prius Satyræ genus, quod non ſolâ carminum varietate miſtum condidit Terentius Varro, vir Romanorum eruditiſſimus. Plurimos hic libros & doctiſſimos compoſuit, peritiſſimus linguæ Latinæ, & omnis antiquitatis, & rerum Græcarum noſtrarumque, plus tamen ſcientiæ collaturus quam eloquentiæ.* Vide Auguſt. de C. D. lib. 6. cap. 2. Unicum de illo teſtimonium impræſentiarum adferam, idque ex M. Tullio Cicerone Acad. Qu. lib. 1. *Tum ego, ſinit, inquam, iſta Varro. Nam nos in noſtra urbe peregrinantes, errantesque tanquam hoſpites, tui libri quaſi domum deduxerunt: ut poſſemus aliquando, qui, & ubi eſſemus, agnoſcere. Tu ætatem patriæ, tu deſcriptiones temporum, tu ſacrorum jura, tu ſacerdotum munera, tu domeſticam, tu bellicam diſciplinam, tu ſedem regionum & locorum, tu omnium divinarum humanarumque rerum nomina, genera, officia, cauſas aperuiſti: plurimumque poetis noſtris, omninoque Latinis & literis luminis attuliſti, & verbis: atque ipſe varium & elegans omni fere numero poema feciſti: philoſophiamque multis locis inchoaſti, ad impellendum ſatis, ad docendum parum.* Fuit & alter *Varro*, de quo in dictione *Terentius*.

Varro Atacinus, Poeta Romanus, ſcripſit libros quatuor Argonauticon: in quibus Apollonium Rhodium ita expreſſit, ut alieni operis non aſpernandus interpres fuiſſe Quintiliano viſus ſit. Prop. 2. ult.

Hæc quoque profecto ludebat Jaſone Varro,
Varro Leucadiæ maxima flamma ſuæ.

Ovid. Triſt. 2.

Is quoque Phaſiacas Argon qui duxit in undas,
Non potuit Veneris furta tacere ſuæ.

Idem. 1. de Arte Am.

Varronem, primamque ratem quæ neſciet ætas,
Aureaque Æſonio terga petita duci.

Idem lib. 3:

Dictaque Varroni fulvis inſignia villis
Vellera, germanæ Phryxe querenda tuæ.

Statius in Genethliaco Lucani:

Et qui per freta dixit Argonautas,

Præterea vero belli Sequanici libros carmine conſcripſit. Item Europam. Vide Voſſ. de Hiſt. Lat. 1. 16. Verſus ejus in Chorographiâ (quos Diomedes, lib. ult. tribuit Pacuvio & citat mendoſiſſimè) hi ſunt:

Omnivomo Oceano Hyperion fulgurat Euro:
Arctæo plauſtro Boreas bacchatur ab Æmo:
Heſperio Zephyro ſed Orion volvitur Iſtro;
Fulvo acrique Noto vaga Cynthia proruit Afro.

Varus Quintilius, Gall. Ciſalpinæ præfectus fuit ſub Auguſto, cujus auxilio Virgilius amiſſos agros recuperavit: cujus beneficii memor Poeta 6. Eclog. illum miris laudibus in cœlum extollit. Hic poſtea Germanico exercitui præfectus, dum fœderibus nuper initis plus ſatis confidit, & à belli cogitatione ad jus dicendum ſe convertit, repentè ab Arminio circumventus cum 3. legg. obtruncatur. Mortem ejus deflet Horatius, lib. 1. Carm.

Vatinius, cum eſſet dignitati Ciceronis ſemper adverſus ita poſtea prævaluit amicitiâ ejus, ut duo judiciis publicis ab eo ſit defenſus. Val. Max. *Vatinius* (inquit Seneca) *aſſiduo convitio dedudere didicerat.* Locus eſt lib. de Conſt. Sap. *Vatinium, hominem natum* & ad riſum & ad odium, ſcurram fuiſſe venuſtum ac dicacem, memoriæ proditum eſt. In pedes ſuos ipſe plurima dicebat, & in fauces conciſas: Sic inimicorum, quos plures habebat quam morbos, & in primis Ciceronis urbanitatem effugit, &c. In tantum autem odium pop. Rom. pervenerat, jam detectis illius vitiis, ut in proverbium ceſſerit *odium Vatinianum.* Catullus ad Calvum:

Ni te plus oculis meis amarem
Jucundiſſime Calve, munere iſtio
Odiſſem te odio Vatiniano.

Vatinius, ſutor quidam, qui è calice vili atque deformi vitreo bibit, qui quatuor roſtra, inſtar naſorum protenſa habuit. Juv. Sat. 5.

Tu Beneventani ſutoris nomen habentem
Siccabis calicem naſorum quatuor.——

Hujus mem. Tac. lib. 15. De illo quoque ſic Martialis:

Vilia ſutoris calices monumenta Vatini
Accipe, ſed naſus longior ille fuit.

Hinc magna vaſa, vilia, & lignea, *Vatiniana* dicuntur. Idem Martialis:

Quæ ſulphurato nolit empta ramento
Vatiniorum proxeneta fractorum.

Ucalegon, unus ex Trojanis proceribus, qui belli tempore, quòd annis confectus eſſet, prælio abſtinuit, ut refert Hom. Iliad. 13. Idem de illo & Antenore Il. 3.

Οὐκαλέγων τ' ἠδ' Ἀντήνωρ, πεπνυμένω ἄμφω,
Εἵατο δημογέροντες ἐπὶ Σκαιῇσι πύλῃσι,
Τήρᾳ ὑπὸ πολέμοιο πεπαυμένοι, ἀλλ' ἀγορητὰ
Ἐσθλοί, πεπίσκοντο ἰοικότες, ὄτρε καθ' ὕλλιν,
Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι, ὄπα λιγὺ βεβρίθασιν ἰέντι.

Virg. Æn. 2.

——*Jam proximus ardet Ucalegon.*

Id eſt, Ucalegonis domus. Inde Juvenalis Sat. 3.

Vivendum eſt illic ubi nulla incendia, nulli
Nocte metus, jam poſcit aquam, jam frivola tranſfert
Ucalegon, tabulata tibi jam tertia fumant.

Ubi ponitur pro cive quovis.

Vectius Valens, medicus. *Titinius* Qu. Sereno Sammonico dictus:

Talia præcepit Titini ſententia Vecti.

Fuit autem Meſſalinæ non ſolum medicus ſed etiam adulter. Vide Tac. Annal. 11.

Vedius, nonnulli Vejovem eundem cum Vedio putarunt: qui malum numen; & cui nocendi poteſtas, non juvandi. Mart. Capella. lib. 2. de Nupt. Philolog. *In eo perenni ſtrepitu colliditur animarum, quos Vedius adjudicarit, impietas.* Id eſt *Pluton*; quem etiam *Ditem*, *Vejovemque* dixere. Papias Vocabuliſta: *Vedius: Pluto vel Orcus, i. e. malus Divus.*

Vedius Pollio, eques Rom. Auguſti amicus, & multum apud illum potens, murænarum vivariis ſervos damnatos immergere ſolebat. Accidit autem aliquando, ut cum Auguſtus apud ipſum cœnaret, unus è ſervis calicem cryſtallinum frangeret. Ex quo rapi eum ad mortem & murænis objici Vedius juſſit. Puer ad Cæſaris pedes fugit, non mortem quidem deprecans, ſed ne piſcium eſca fieret. Ibi motus noritate crudelitatis Cæſar, & puerum dimitti, & cryſtallina protinus omnia perfringi, piſcinamque compleri juſſit. Sen. Plin. & alii. Crudelitatis quoque Vedianæ Tertull. mem. lib. de Pallio.

Vegetius, ſcripſit de re militari ad Valentinianum Principem libros quatuor, quos poſt omnes omnium editiones ope veterum librorum correctos unà cum notis ſuis edidit Godeſcalcus Stewechius Lug. Bat. An. Dom. 1592.

Vegetius, Mulomedicinæ quatuor libros ſcripſit, quos A. D. 1528. Jac. Faber ex uno ſolum codice edidit; ſed cum variis codicibus poſtea contulit, multiſque partibus emendatiores in lucem emiſit Jo. Sambucus Pannonius A. D. 1674.

Vejovis, apud Rom. inter ſiniſtra, ſeu noxia numina habebatur, quem non auxilii alicujus ſpe venerabantur, ſed ideo tantum, ne quid ipſe noxæ inferret. Ejus mem. Ovid. Faſt. 3.

Vis ea ſi verbi eſt, cur non ego Vejovis ædem
Ædem non magni ſuſpicer eſſe Jovis?

Vide Gell. 5. 12.

Venilia, Nympha, uxor Fauni, & ſoror Amatæ Latini regis conjugis, mater autem Turni. Virg. Æn. 10.

Indignum eſt Italos Trojam circumdare flammis
Naſcentem, & patriâ Turnum conſiſtere terrâ,
Cui Pilumnus avus, cui diva Venilia mater.

Venilia Canentem filiam Jano peperit in Palatino monte. Ovid. Met. lib. penultimo. Ubi de Pico:

——*Spretis tamen omnibus unam*
Ille fovet nympham, quam quondam in colle Palati
Dicitur anciſpiti peperiſſe Venilia Jano.

Ubi Farnabius: *Biſronti*, *bicipiti*. Heinſius vero legit *Ionio*; & lectionem iſtam omnino probam eſſe aſſerit. Nam *Perrhæbum* Janum faciunt Plutarchus in Quæſt. Romanis, & Athenæus, lib. 15. qui tractus mari Ionio vicinus, ut Ionium Jano in Italiam contendenti ſuperandum fuerit. Item acceſſus maris. Varro: *Venilia, unda quæ ad littus venit: Salacia, unda quæ ad Salum redit.* Quibus nominibus incrementa maris reciproca & decrementa quotidiana deſignabant Romani. Vide Scaligerum Append. ad Conjectan. Varron. pag. 181.

Venulus, unus ex Latinorum proceribus qui in magnam Græciam legatus miſſus, ut Diomedem in belli ſocietatem aſciſceret, re infectâ rediit. Virg. Æn. 8.

Mittitur & magni Venulus Diomedis ad urbem
Qui petat auxilium, & doceat quæ cauſa petendi.

Venus, ab antiquis amorum, gratiarum, pulchritudinis, deliciarum, voluptatumque omnium habita eſt Dea: ita dicta à *veniendo*, quod ad omnes res *veniat*, ut auctor eſt Cic. lib. 2. de N. D. Hanc poetæ ex ſpumâ maris & Cœli teſticulis natam fabulantur, à Saturno exciſis & in mare projectis, unde & ἀπὸ τῆ ἀφρῦ, h.e. *à maris ſpumâ*, *Aphroditem* appellarunt. Ovid.

——*Venus orta mari mare præſtat eunti.*

Muſæus:

Αἰγώνεις ὅτι Κύπρις ἀπόπροθεν ὅτι θαλάσσης,
Καὶ χραπίεις πόντου ἀμπτίχων ὀδμαίων.

Fertur in conchâ margaritarum feraci fuiſſe concepta, in quâ etiam navigavit in Cyprum, quare cum de formosâ muliere loqueretur Venus apud Papinium, illam dignam eſſe inquit, quæ ſua eſſet ſoror, & in eâdem conchâ navigaret.

Hæc & cæruleis mecum conſurgere digna,
Fluctibus, & noſtrâ potuit conſidere conchâ.

Porro quatuor Venerum mem. Cicero lib. 3. de N. D. *Venus*, inquit, *prima Cœlo & Die nata: cujus Elide templum vidimus. Altera ſpumâ procreata, ex quâ & Mercurio Cupidinem ſecundum natum accepimus. Tertia Jove nata & Dione, quæ nupſit Vulcano, ſed ex eâ & Marte natus Anteros dicitur. Quare Syria, Tyroque concepta, quæ Aſtarte vocatur, quam Adonidi nupſiſſe proditum eſt.* Hæc ille: Pauſanias vero in Bœoticis tres *Veneres* fuiſſe ſcribit, quarum una *Cæleſtis*, altera *Popularis*, tertia *Apoſtraphia* dicta eſt. At Plato in convivio duas eſſe Veneres, & duas Cupidines inquit in his: Πάντες γὸ ἴσμεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἄνευ ἔρωτος Ἀφροδίτη, ταύτης ἢ μιᾶς οὔσης, ἓς ἂν ἦν· Ἔρως. Ἐπεὶ ἢ δύο ἦσαν, δύο ἀνάγκη καὶ Ἔρωτε εἶναι. Πῶς ἢ δύο τὰ θεά, ἡ μὲν γέ που πρεσβυτέρα, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανία δηλάτης, ἣν ἢ καὶ Οὐρανίαν ἐπονομάζομεν, ἡ ἢ νεωτέρα, Διὸς καὶ Διώνης, ἣν ἢ Πάνδημον καλοῦμεν. Vide ſis plura apud Nat. Com. lib. 4. cap. 13. Eſt item *Venus* una errantium ſtellarum inter Solis & Mercurii ſphæras ſita, quæ φωσφόρος Græcè, *Lucifer* Latinè dicitur, ſcilicet cum Solem antegreditur: cum autem eundem ſubſequitur, *Heſperus* & *Veſper*, & *Veſperugo*. Venus aliquando pro *amaſiâ*. Plaut. Curcul. 1. 3. *Tun' meam Venerem vituperas?* Idem in Pœnulo 1. 2. *Hanc equidem Venerem venerabor, me ut amet poſthæc propitia.* Lucret. lib. 4.

——*Nec Veneres noſtras hoc fallit,*

Id eſt:

Nec hoc ignorant noſtræ puellæ.

Virgil. Eclog. 3.

Parta meæ Veneri ſunt munera.

Nomen ejus quod attinet; *Suaviter*, inquit Seldenus, de Diis Syris, forſan iis inſanire videret, qui has literas, & quicquid non eſt ultro obvium oſcitantibus, nimium temnunt, ſi *Veneris* nomen à בנות *benoth* in Succoth Benoth peterem. Nemo tamen eſt qui neſcit facillimam & frequentiſſimam eſſeele menti B. in V. migrationem. Quod ſi T finale per S, ut Judæi hodierni, pronuncies, tum *Venos* in *Benoth* expreſſiſſimum habes: Et *Binos* Græcâ pronuntiatione eſt *Venus* noſtrâ. Sane Suidas: Βίνθ, ὄνομα θεᾶς. Etiam VENOS GEN. pro *Venere Genetrice* legitur in Nummis Juliæ Auguſtæ Septimii Severi uxoris, ſi fides Adolpho Occoni, cujus Numiſmata conſulas pag. 366. Ita *Benoth* ipſum etiam Numen denotabat, & *Succoth* tabernacula, ſeu ædes ejuſdem. Vide plura apud ipſum authorem Synt. 2. cap. 7. *Venus à veniendo* dicta putatur Ciceroni, lib. 2. de N. D. quem ſequitur Arnobius. lib. 3. *Quòd*, inquit, *ad cunctos veniat, Venerem cognominatam.* Vide ſis Fungerum in *Venus*, & Voſſium in *Venuſtus*. Divam hanc blandam ac ſuavem Rerum Naturæ præſidere facit Epicureus Poeta Lucretius, ſemotis illis turbidis & vecordibus divis, quorum in tranquilliſſimâ rerum propagatione gubernatione nullum eſt officium; Sic enim ille initio operis:

Æneadum genetrix, hominum Divumque Voluptas
Alma Venus, cœli ſubter labentia Signa,
Quæ mare navigerum, quæ terras frugiferentes
Concelebras, per te quoniam genus omne animantum
Concipitur, viſitque exortum lumina Solis:
Te dea, te fugiunt venti, te nubila cœli
Adventumque tuum, tibi ſuaves Dædala tellus
Submittit flores, tibi rident æquora ponti,
Pacatumque nitet diffuſo lumine cœlum.
Nam ſimul ac ſpecies patefacta eſt verna diei
Et reſerata viget genitalis aura Favoni;
Aeriæ primum volucres te Diva tuumque
Signant init'um, perculſæ corda tuâ vi:
Inde feræ pecudes perſultant pabula læta
Et rapidos tranant amnes; ita capta lepore
Illecebriſque tuis omnis natura animantum
Te ſequitur cupide, quo quamque inducere pergis.
Denique per maria ac montes fluvioſque rapaces
Frondiferaſque domos avium, campoſque virentes
Omnibus incutiens blandum per pectora amorem
Efficis, ut cupidè generatim ſecla propagent.

Quos verſus enarrat Caſp. Barthius πολυχαφώτατος Animadverſionibus ad Stat. Theb. 5. pag. 77. quem ſis conſule. Porro Veneris jugales *olores* facit Silius Italicus, lib. 7.

Tum matris currus niveos agitabat olores
Tempora ſollicitus litis ſervaſſe Cupido.

Statius quoque, uti videre eſt in his:

——*Thalamique egreſſa ſuperbum*
Limen Amyclæos ad fræna citavit olores.

Ovid. Met. 10.

——*Junctiſque per aera cygnis*
Carpit iter.——

Statius iterum Sylv. 3.

——*Molles agitat Venus aurea cygnos.*

Verum Ovidius, Met. 15. *columbas* Veneris currui ſubjugat:

Perque leves auras junctis invecta columbis
Littus adit Laurens.——

Mart. lib. 8.

Spartanus tibi cedit olor Paphiæque columbæ.

Claud. Epithalamio:

Florea purpureos annectunt fræna columbas.

Quid quod Ælianus ποικιλ. 1. 15. Λέγεται ἢ Ἀφροδίτην εἰς Λιβύην ἀπὸ τ Σικελίας ἀνάγεδς, ἀφανῆς ἐν τῆ χάρῦ αἱ ἀνεμοβολ γίνου, ὡσαύτων τῆ Θεῷ συναποδημῆσαι. Sappho autem Patteres huic Deæ conjugat:

—— Καλοὶ δέ σ' ἄγον ὠκεῖς στρθοί.

C. *Verres*, Quæſtor Cn. Carbonis, deinde legatus ac Proquæſtor Cn. Dolabellæ, utrumque prodidit. Lucullo & Cottâ Conſulibus. Prætor urbanam juriſdictionem obivit, quâ perfunctus Sacerdoti in Sicilia Quæſtor ſucceſſit, eamque non ſuccedente ſibi Arrio per triennium tenuit. Sed libidinosè, avarè, crudeliterque verſatus in provinciâ poſtulatus eſt repetundarum à Siculis. Cicerone verò in gratiam Siculorum accuſationem magnâ vi & arte peragente, quum parum ſubſidii ſibi in Hortenſio eſſe videret, deſperato patrocinio, ſponte in exilium abiit, ubi 26 annis per ſummam quietem traductis, à Triumviris tandem proſcriptus & occiſus eſt. Plin. 34. 2. Propter Corinthia vaſa proſcriptum tradit, quòd iis, viz. Antonio, ſe cedere negaviſſet. Seneca etiam fortiter deceſſiſſe ſcribit ex auctoritate Pollionis. Liberos habuit antequam in exilium abiret filiam nuptam, & filium prætextatum parum pudicum. Vide Cic. in Verrinis, Aſcon. Pedian. & Lact. lib. 2. cap. 4. Juvenalis:

Si fur diſpliceat Verri, ſi homicida Miloni.

Idem:

Charus erit Verri, qui Verrem tempore quo vult
Accuſare poteſt.——

Vertumnus, Deus habitus eſt in Latio in omnes ſeſe vertens formas, quemadmodum & de Proteo ſuo comminiſcuntur Græci. Hic cum Pomonam Nympham adamaret, in anum ſeſe convertit, hortoſque ejus ingreſſus, multis ei rationibus perſuadere conatus eſt, ut ſibi conjugio jungeretur. Verum cum eâ viâ nihil proficeret, poſitâ anûs perſonâ in juvenilem rediit formam: cujus pulchritudinem admirata Nympha, vim jam inferenti Deo non admodum ſe præbuit moleſtam. Quâ de re vide Ovid. Met. 14. Acron in Horat. lib. 2. Serm. Sat. 7.

Jam mœchus Romæ, jam mallet doctus Athenis
Vivere, Vertumnis quotquot ſunt natus iniquis.

Vertumnum ait eſſe Deum humanarum cogitationum præſidem: ideoque multiformem fingi & inconſtantem, quemadmodum & illæ variæ ſunt & mutabiles. *Iniquo*, autem *Vertumno natos eſſe* interpretatur, qui cogitationes ſuas regere non poſſunt. Tib. Donatus Vertunum dicendum exiſtimat, quemadmodum & Portunum; quem iccirco coli arbitratur ut res inſtitutæ, ad quem deſtinatæ ſunt, ad finem perducantur. Non deſunt qui *Vertumnum* dictum putent, quòd lacum Curtium in Tiberim *averterit*. Quam opinionem tangit & Ovid. lib. 6. Faſt.

Curtius ille lacus ſiccas qui ſuſtinet aras
Nunc ſolida eſt tellus, ſed lacus ante fuit.
Nondum conveniens diverſis ille figuris
Nomen ab averſo ceperat amne Deus.

Hujus feſta dicta ſunt *Vertumnalia*, quæ menſe Octobri celebrabantur. Prop. 4. 2.

Vertumnus verſo dicor ab amne Deus.

Subdit aliud etymon in ſequentibus:

Seu quia vertentis fructum percepimus anni
Vertumni rurſus credimus eſſe ſacrum.

Inter Semones deos Vertummum numerat Fulgentius de priſco ſerm. in *Semones*. Tibullus:

Talis in æterno felix Vertumnus Olympo
Mille habet ornatus, mille decenter habet.

Horat. Ep. ult. lib. 1.

Vertumnum Janumque liber ſpectare videris.

Vertumnum etiam Latini dicerent deſultorem à *vertendis* & mutandis, vel alterandis equis. Propertius ubi ſupra:

Eſt etiam auriga ſpecies Vertumnus, & ejus
Trajicit alterno qui leve pondus equo.

Veſpaſianus, victo Vitellio, Rom. Imperio potitus eſt, cujus vitam habes apud Suetonium, & Euſebium, lib. 3. cap. 3.

Veſper, vide *Venus*.

Veſta, Saturni filia ex Ope; quanquam à Poetis non rarò pro terrâ ſumitur, ſive quòd omnibus terrâ *veſtiatur*, ſive quod *vi ſua ſtet*. Ovid. lib. 6. Faſt.

Stat vi Terra ſuâ; vi ſtando Veſta vocatur.

Non deſunt qui ἀπὸ τῆς ἑστίας, nomen hoc deducunt, inter quos eſt Tullius, lib. 1. de N. D. Veterum nonnulli dixere *Veſtam* appellatam, quòd *Veſtiatur herbis*, & eandem voluere cum Terrâ, cum Proſerpinâ, cum Magnâ Matre. D. Auguſt. de C.D. lib. 7. cap. 24. Sacra ejus Lemuralia vocabantur, quæ noctu fiebant. Gloſſæ: *Lemuralia*, ἑορτὴ τῆς Ἑστίας. Sunt qui legunt τῆς Ἄνκης, ſive τῆς Ἀσίας. Sed nihil mutandum ſuadet Zoſimi locus lib. 4. de Valentiniano: Ἐπεὶ δὲ κατὰ νόμων εἰσφορὰς ἐγκύκλιοι προῆσαν, ἀφ' Ἑστίας ἄκρας ἀρξάμενοι τὰς νυκτερινὰς ἐκάλουν ἀνδρῶν ἐπιτελεῖσθαι. Interdum ponitur pro igne. Ovidius:

Nec tu aliud Veſtam, quam vivam intellige flammam,
Nataque de flamma corpora nulla vides.
Jure igitur virgo eſt quæ ſemina nulla remittit.

Veteres autem fuiſſe duas Veſtas affirmabant: unam Saturni matrem, alteram ejus filiam. Ovid. ubi ſupra:

Ex Ope Junonem memorant, Cereremque creatas;
Semine Saturni tertia Veſta fuit.

Heſiod in Theog.

Ῥείη δ' αὖ δμηθεῖσα Κρόνῳ τέκε φαίδιμα τέκνα
Ἑστίην, Δήμητρα καὶ Ἥρην χρυσοπέδιλον.

Et Orpheus:

Ἑστία ἐνδυνάτου Κρόνου δύγατερ βασίλεια.

Confundunt tamen has Poetæ, alteram pro alterâ ponentes. Id tamen obſervandum eſt: Cum Veſtam pro terrâ accipiunt, de matre Saturni eſſe intelligendum: quando verò virginem nominant, de filiâ ejus eſſe intelligendum, quam ignem eſſe voluere. Quæ ſi propriè referatur ad aras, & focos publicos, valde eſt veriſimile, cum pleraque omnia vocabula ſacra ſint ab Oriente, etiam *Veſtam*, ſive Ἑστίαν eſſe ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, & יה uno ex Dei nominibus, ut χεὶ λέξιν ſonet *ignis Deus*. Ideoque propriè ſymbolum potius Numinis, quam Numen ipſum ſonet. Hanc unam ex Diis Penatibus eſſe volunt, quos Æneas in Italiam advexit. Virgil. Æn. 2.

Sic ait & manibus vittas, Veſtamque potentem
Æternumque adytis effert penetralibus ignem.

Cui ſententiæ non obſcurè adſtipulatur & Livius, cum Veſtæ ſacra vetuſtiſſima eſſe aſſerit, & ab Albanis accepta, à Numâ autem Pompilio primum Romæ inſtituta, multiſque cæremoniis venerabiliora effecta. Primum enim ille ſacerdotes ei creavit, ſtipendioque publico donavit, perpetuâque virginitate frui eas lege juſſit. Quarum potiſſimum cura erat, ut ignem perpetuum conſervarent; qui ſi forte per negligentiam fuiſſet extinctus, nequaquam alio ex igne reparare fas erat, ſed accensâ per fomites ex Sole flammâ purus & cœleſtis ignis eliciebatur. Porro virgo Veſtalis legebatur intra annum 16. ſuæ ætatis, 30. vero annos oportebat eam manere virginem, poſtea nubere licebat. Quod ſi interim fortè ſtuprum commiſiſſet, viva defodiebatur. Unde Juven.

—— Cum quo nuper vitiata jacebat
Sanguine adhuc vivo terram ſubitura ſacerdos.

Silius, lib. 13.

Nec par pœna tamen ſceleri ſacraria Veſtæ
Polluit exutâ ſibi virginitate ſacerdos.

His ſacerdotibus Theatrum ingredi licuit, locuſque ſeorſim à cæteris iis ſepoſitus, idque è regione Prætoris. Sueton. Aug. c. 64. *Solis virginibus* Veſtalibus locum in Theatro ſeparatum & contra Prætoris tribunal dedit. Tac. An. 4. utque gliſceret dignatio ſacerdotum, atque ipſis promptior animus foret ad capeſſendas cæremonias, decretum Corneliæ Virgini, quæ in locum Scantiæ capiebatur, LL. S. XX. & quotiens Auguſta Theatrum introiſſet, ut ſedes inter Veſtalium conſideret. Vide Voſſ. de Idol. lib. 2. cap. 65. & Lipſ. Syntag. de Veſta & Virginibus Veſtalibus.

Vetronius Thurinus, quòd iis, qui aliquid ab Alexandro Imp. peterent, patrocinium & operam ſuam vendidiſſet, multa interim mentitus, alligatus ſtipiti, ſubjecto igne & humida materia, fumo extinctus eſt, adjecto elogio: *Fumo punitur qui fumum vendidit.* Lampridius. Aliis *Voconius* dicitur.

Vibius Fronto, præfectus equitum. Tacit. Annal. 2. Vide ad eum Lud. D' Orleans, pag. 295.

Vibius Virius, author Campaniæ defectionis à Romanis ad Annibalem. Is mortem ſibi conſcivit ante deditionem, & multis civibus Senatoribus, ut idem quoque facerent, perſuaſit. Vide Livium, apud quem orationem Vibii legas, lib. 6. dec. 3.

Vica Poca, vel *Pota*. Seneca in Ludo: *Dieſpiter Vicæ Potæ filius.* Ubi Nic. Faber: Hujus Vicæ Potæ, ſive Dei, ſive Deæ, ut Numen obſoletum, ita apud auctores oblteratum pænè nomen eſt. Primum id corruptum latere apud Ciceronem lib. 2. de Leg. itemque apud Liv. & Plut. me docuit — Herricus Memmius, Ciceronis locus ita vulgò habetur: *Quod ſi fingenda ſunt nomina, vice poetæ & potius vincendi, potiundique*, &c. Manuſcripta vero ſic exhibent, *Quod ſi fingenda ſunt*, nomina, Vicæ Potæ potius vincendi, potiundique, &c. Livius etiam lib. 2. de domo Publicolæ loquens ſcribit: *Delata confeſtim materia infra Veliam eſt, ubi nunc Vicæ Potæ eſt.* Plut. in Publicolâ de eâdem re: Κατεσκάσαν οἰκίαν ἐκείνης μαχιστέραν ὅπου νῦν ἱερὸν ἦν Οὐικῆς Ποτῆς ὀνομαζόμενον. Vulgo legitur apud Liv. *Ubi nunc vicus publicus eſt.* & apud Plut. ὅπου νῦν ἱερὸν ἦν εἶχος πανδήμου ὀνομαζόμενον. Malo ſane exemplo, contra veteres & rationem. Templum enim nominari *vicum publicum* abſurdum eſt; & ut Romæ fuerit vicus publicus is tamen non templum erat, ne infra Veliam aut in foro Romano viii. Urbis regione: ſed in vi. quæ *alta ſemita* dicta eſt. Vide ſis quæ ſequuntur.

S. Aurelius *Victor*, qui beneficio Cl. Viri Andreæ Schotti, prodiit in lucem, ætate vixit Conſtantii & Juliani Impp. De quo, aliiſque ejuſdem nominis viris vide Voſſium de Hiſt. Lat. lib. 2. cap. 8.

Victoria, Dea quam vetuſtas pennatam & aligeram pinxit, ut è cœlo devolantem ad eos quos ſuis ornare ſucceſſibus vellet. Auſonius:

Tu quoque ab æthereo præpes Victoria lapſu.

Prudentius:

Marmoreo in templo rutilas Victoria pennas
Explicat, & multis ſurgit formata talentis.

Vindemiator, ſidus quod tertio Nonas Martii apparet. Plin. 18. 31. *Cæſari & Aſſyriæ ſtella quæ Vindemiator appellatur* XI *Cal. Sept. mane exoriri incipit, vindemiæ maturitatem promittens.* Dicitur & *Vindemitor*. Ovid. Faſt. 3.

Sive eſt Arctophylax, ſive eſt piger ille Bootes,
Mergetur, viſus effugietque tuos:
At non effugiet Vindemitor.

Virbius, idem qui & *Hippolytus*, Theſei & Hippolytæ Amazonis fil. qui cum à Phædrâ novercâ per calumniam apud patrem delatus eſſet, quòd ipſi ſtuprum inferre voluiſſet, patris iram veritus, conſcenſo curru fugam arripuit: cumq; juxta maris litus perveniſſet, incuſſo à Neptuno pavore, equi conſternati implicatum habenis Hippolytum dilaniarunt. Cujus vicem miſerata Diana, Æſculapii opere ad vitam eum revocavit, & in Aricino nemore collocatum pro *Hippolyto*, *Virbium* appellavit, quaſi *bis virum*. Ovidius, Met. 15.

Tum mihi, ne præſens augerem munera hujus
Invidiam, denſas objecit Cynthia nubes;
Utque forem tutus, poſſemque impune videri,
Addidit ætatem, nec cognoſcenda reliquit
Ora mihi, Cretamque diu dubitavit habendam
Traderet, an Delon; Delo, Cretaque relictis
Hic poſuit, nomenque ſimul, quod poſſit equorum
Admoniſſe, jubet deponere: quique fuiſti
Hippolytus, dixit, nunc idem Virbius eſto.

Virdomarus, vel *Viridomarus*, Gallorum Dux, à Marcello cæſus. Epitome Livii: *M. Claud. Marcellus Coſ. occiſo Inſubrium Gallorum duce, opima ſpolia retulit.* Vide Paſſerat. in illud Prop. lib. 4. El. penult:

Virdomari, genus hic Roma jactabat ab ipſo.

P. Virgilius Maro, Mantuanus, poetarum Latinorum facilè princeps. Nomen ejus quod attinet, Calvus, vetus poeta:

Et vates cui virga dedit memorabile nomen.

Aldus vero Manutius negat hoc proprium poetæ nomen fuiſſe: ſed ortum ait ex *Virgilia* familiâ; omneſque majores ejus *Virgilios* fuiſſe. Βιργίλιος Græcè ſcribitur apud Steph. in Μάντυα. Alii à *virginali* facie, vel modeſtiâ; unde & *Parthenias* dicebatur. Vide Pier. in 4. Georg. Nomen cum E ſcribunt Cælius Rhod. lib. 7. cap. 4. Polit. lib. 5. ep. & Miſcell. cap. 77. Elogia Virgilii pete ex Lud. de la Cerdâ, Scaligero, &c. de quo nos alibi plura.

Polyd.

Polyd. *Virgilius* Urbinas, Rom. Pontificis in Anglia Quæſtor, & Wellenſis Archidiaconus; Egit de rerum Inventoribus libris 8. ac An. 1576. Londini librum de prodigiis emiſit in lucem. Edidit poſtea quoque hiſtoriam Anglicanam quem Hen. 8. dedicavit. An. 1532. Fidem ejus in dubium vocat P. Jovius. Hen. autem Savilius præfat. in rerum Anglicanarum ſcriptores: *Polydorus* (ait) *ut homo Italus & in rebus noſtris hoſpes, & quod caput eſt, neque in Rep. verſatus, nec magni alioqui vel judicii vel ingenii, pauca ex multis delibans, & falſa plerumque pro veris amplexus, hiſtoriam nobis reliquit cùm cætera mendoſam, tum exiliter ſane, & jejune conſcriptam.*

Virginia, L. Virginii Centurionis filia, quam ſtupro deſtinatum ab Ap. Decemviro pater in medio foro occidere maluit, quàm pati, ut in fœdam ſervitutem abduceretur. Sil. lib. 13.

——*Virginia juxta*
Cerne cruentato vulnus ſub pectore ſervat
Triſtia defenſi ferro monumenta pudoris,
Et patriam laudat miſerando in vulnere dextram.

Qui mox adſcitis militibus Decemvirorum ſuperbam dominationem oppreſſit. Liv. Juv. Sat. 10.

——*Cuperet Rutilæ Virginia gibbum*
Accipere atque ſuam Rutilæ dare.

Viriatus, vel *Viriathus*, Luſitanus, primùm in Hiſp. è paſtore venator, è venatore latro, mox juſti exercitus dux factus, univerſam Luſitaniam occupavit. M. Ventidium Prætorem, fuſo ejus exercitu, cepit. Poſt Cn. Plancius prætor nihilo felicius rem cum eo geſſit; tantumque terrorem hoſtibus is intulit, ut adverſus eum conſulari opus eſſet duce & exercitu. Denique vero à proditoribus, conſilio Cepionis, interemptus eſt, & ab exercitu multum deploratus, tumulatuſque nobiliſſimè. Authores Livius & Florus.

Virtus, apud Rom. pro Deâ colebatur; & huic ædem vovit M. Marcellus primo ſuo conſulatu, quam etiam ejus fil. ad portam Capenam dedicavit. Liv. Plut. Alteram C. Marius ſummiſſiorem extruxit, ne publicis auſpiciis forte officeret, & eam ideo Augures demoliri juberent. Hujus templum ita conjunctum fuit cum Honoris æde, ut in hanc non niſi per illud pateret aditus, ut ſignificarent veram, unicamque parandi honoris viam eſſe virtutem. Varias etiam finxerunt Virtutis imagines: nunc enim eam matronali habitu honeſto inaffectoque formabant, nunc quadrato ſaxo inſidentem: aliquoties mulierem columnæ lævo nixam cubito, dextrâ colubrum tenentem. Maſcula Virtus ſub imagine ſenis barbati, nudi, ſtantis, clavæ innitentis, cum leoninâ pelle brachio advolutâ.

M. *Vitruvius* Pollio, parentum curâ liberalibus diſciplinis ab ineunte ætate fuit inſtitutus, encyclopædiamque abſolvit, quod ipſe fatetur in libri Sexti procemio. Julio Cæſari fuit non ignotus, poſt cujus obitum ab Octaviâ fratri Auguſto commendatus, apparationi baliſtarum, ſcorpionum, cæterorumque tormentorum præfectus eſt, annuo ei reditu, quoad viveret conſtituto. Quâ munificentiâ excitatus, omnem ædificandi rationem Auguſto ſcripſit, quam 10. libris complexum ſe eſſe ſub finem operis teſtatur. Ingenui, feliciſque fuiſſe ingenii, libri 7. 9. & 10. argumento eſſe queant. Philander.

Vitunus, antiquorum Deus, qui videbatur *vitam* largiri, uti *Sentinus*, *ſenſum*.

Ulpianus, Juriſconſultus, Adriani temporibus, ſcriniorum magiſter, Tyrius fuit. Is utitur autoritate Pomponii in libris Pandectarum; qui cum Galliam regeret, populari tumultu excitato, interfectus eſt, ut notat Raphael Volaterranus.

Ulpianus, Arabica ſcripſit. Steph. Sed quis ſit iſte Ulpianus haud facile dictu eſt, Nam & fuit ejus nominis Antiochenus Sophiſta, qui Conſtantini Imp. temporibus vixit: & alter Emiſenus; & alius Gazæus, & præterea Iſidori frater; quos 4. Suidas refert. Ut de Ulpiano Tyrio, uno ex collocutoribus Athenæi, & de Domitio Ulpiano J. C. nihil dicam. Voſſius.

Ulyſſes, rex Ithacæ & Dulichii inſularum, filius Laertæ & Anticleæ, quanquam non deſunt, qui ex Siſypho conceptum velint, qui Anticleæ cum ad Laertæ nuptias duceretur, vim dicitur obtuliſſe. Unde Ajax apud Ovidium, Met. 13.

——*Quid ſanguine cretus*
Siſyphio, furtiſque, & fraude ſimillimus illi
Inferis Æacidis alienæ nomina gentis?

Fingitur ab Homero vir multâ prædictus facundiâ, nec minore experientia, vafer conſilio, egregius bello, laborum patientiſſimus. Odyſ. 1.

Μῦσά μοι ἔννεπε ἄνδρα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ
Πλάγχθη ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον, ἔπερσε·
Πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

Quos verſus ità Latinè reddidit Horatius.

Dic mihi muſa virum captæ poſt tempora Trojæ,
Qui mores hominum multorum vidit & urbes.

Idem alibi Ep. 1. 2. ubi de Homero:

Rurſus quid virtus, & quid ſapientia poſſit
Utile propoſuit nobis exemplar Ulyſſem.
Qui domitor Trojæ multorum providus, urbes
Et mores hominum inſpexit, latumque per æquor
Dum ſibi, dum ſociis reditum parat, aſpera multa
Pertulit, adverſis rerum immerſabilis undis.

Sinon vero apud Virg. Æn. 2. *pellacem* eum vocat, Ajax, apud Sophoclem ὄργανον ἁπάντων κακῶν, Κακοπηδότατον, ἄλημα πραπίδων. Hecuba apud Euripidem in Troadibus virum μυσαρὸν κἀδικον, & iterum illi dat Ἀπύγλωσσον γλῶσσαν. Ovidius fallacem:

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſei.

Apud quem Ajax ei objicit *furtum* & *fraudem* Met. 13. Plato in Hippia minore, afficiens Græcos duces quemque debito elogio, Ulyſſem vocat πολυτροπώτατον i. e. *verſutiſſimum*, quod ab Homero accepit. Horatius, lib. 1. Od. 6. *duplicem* vocat, ſubdolum Seneca, δολομήτιν, δολόεντα, παντοίων δόλων εἰδότα Homerus & Q. Calaber. Σισύφεια λαμπυρεὶς Lycophroni dicitur, δολοπλόκος Nonno. Philoſtratus in Heroicis loquens de Palamede dat Ulyſſi ψυχὴν κὴ πανοῦργες τέχνας. Eunapius habet Ὀδυσσέως πανουργίας, quæ voces omnino referendæ ſunt ad malignitatem, nam idem Philoſtratus illum inducit τὸ κακόηθες ἐπαινοῦντα. De la Cerda. Audaciam huic Heroi tribuit Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Ille per ignotas audax erraverit urbes.

Homero etiam θρασὺς Ὀδυσσεὺς dicitur Odyſ. 10. Ovid. Met. 13.

—*Cur hic metuit, cur audet Ulyſſes*
Ire per excubias, & ſe committere noctì?

Apud eundem Ovidium Penelope ad Ulyſſem:

Auſus es ô nimium, nimiumque oblite tuorum
Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Scio Ajacem ei timiditatem objicere. Sed arbitro Ovidio lis iſta dirimetur, Met. ult:

——*Nec conjux timidi, atque audacis Ulyſſis.*

Fuit ergo Ulyſſes ex eo genere hominum quos Ariſtot. lib. 3. de moribus θρασυδείλους vocat. Uxorem habuit Penelopen, Icarii filiam, ex quâ Telemachum fil. ſuſcepit, eamque tantopere adamavit, ut reliquis Græcorum principibus ad bellum Trojanum proficiſcentibus, ipſe inſaniam ſimulaverit, futurum ſperans, ut tanquam bello inutilis domi relinqueretur. Junctis itaque duobus diverſi generis animalibus, litus proſcindebat, & frugum loco ſalem ſerebat. Palamedem tamen virum prudentiſſimum latere non potuit, qui, ut technam illius detegeret, aranti illi Telemachum filium in ſulco objecit: quod Ulyſſes conſpicatus, ne filium læderet, aratrum ſublevavit. Quo argumento facilè deprehenſum eſt, non veram illam, ſed ſimulatam eſſe inſaniam. Verum de hâc re Ciceronem audire operæ pretium fuerit. Sic autem ille lib. 3. de Offic. *Utile videbatur Ulyſſi, ut quidam poetæ Tragici voluerunt: nam apud Homerum optimum auctorem, talis de Ulyſſe nulla ſuſpicio eſt: ſed inſimulant eum tragœdiæ ſimulatione inſaniæ militiam ſubterfugere voluiſſe. Non honeſtum conſilium. At utile (ut aliquis fortaſſe dixerit) regnare, & Ithacæ vivere otioſè cum parentibus, cum uxore, cum filio. At quid auditurum putas fuiſſe Ulyſſem, ſi in illâ ſimulatione perſeveraſſet? qui cum maximas res geſſerit in bello, tamen hæc audivit ab Ajace:*

Cujus ipſe princeps jurisjurandi fuit,
Quod omnes ſciit, ſolus neglexit fidem.
Furere aſſimulavit, ne coiret, inſtitit,
Quod ni Palamedis perſpicax prudentia
Iſtius percepſit malitioſam audaciam,
Fidei ſacratæ jus perpetuo falleret.

Pertractus itaque ad Trojam, ſtrenuam, utiliſſimamque eo in bello Græcis operam navavit. Nam & Achillem, inter Lycomedis regis filias, virginali habitu latitantem, ad bellum perduxit, & ſagittas Herculis à Philoctete impetratas ad Trojam pertulit. Cinerem præterea Laomedontis, qui ſuper Scæâ portâ Ilii ſervabatur, clam ſuſtulit, Palladiumque unà cum Diomede ex Troja, cæſis cuſtodibus, rapuit. Miſſus deinde explorator cum eodem Diomede Rhęſum Thraciæ regem, occidit, equoſque ejus abduxit,

——*Priuſquam*
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumque bibiſſent,

Uti loquitur Virgilius. Erant autem hæc omnia in Trojanorum fatis, ſine quibus eorum urbs expugnari non poterat. Cum Palamede frumentationis causâ graviſſimas inimicitias exercuit, quem tandem, per calumniam circumventum, lapidibus obruendum curavit. Occiſo Achille, in armorum illius judicio Ajaci prælatus eſt.

——*For-*

—— *Fortisque viri tulit arma disertus.*

Uti loquitur Ovidius. Captâ autem Trojâ, Orsilochum Idomenei Cretensis regis fil. obstantem, ne legitima pars prædæ sibi divideretur, exorta rixa, interemit. Denique Polyxenâ ad Achillis tumulum jugulatâ, atque Astyanacte Hectoris filio è turri præcipitato, cum navim conscendisset, tanquam in patriam rediturus, gravi exortâ tempestate, primum in Ciconum littus pulsus est. Atque inde rursus solvens simili tempestate ejectus in Africam, ad Lotophagorum gentem pervenit, ubi cum socii lotum gustassent, ægre inde potuerunt avelli. De quo Hom. Odyss. ι.

Οἱ δ' αὖτ' ἐκ χθονὸς εἶμεν ἀνδράσι Λωτοφάγοισιν,
Οὐ δ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδονθ' ἑτάροισιν ὀλέθρου
Ἤμεν, ἀλλὰ σφι δῶκε λωτοῦ πάσασθαι.
Τῶν δ' ὅστις λωτοῦ φάγοι μελιηδέα καρπὸν
Οὐκ ἔτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Ovidius:

Sic nova Dulichio Lotos gustata palato
Illo quo nocuit grata sapore fuit.

Idem:

Nec degustanti lotos amara fuit.

Inde rursus vela faciens in Siciliam delatus est, ubi Polyphemi antrum cum 12. sociis intravit, ex quibus cum Cyclops 6. devorasset, oculum ei eruit præusto stipite, pellibusque arietum involutus cum superstitibus antrum evasit. Hinc in Æoliam navigans ab Æolo ventos in utrem coactos obtinuit. Verum cum jam Ithacæ proximus esset, socii, thesaurum esse credentes, utrem solverunt: quo facto reflantibus ventis denuo in Æoliam repulsus est: sed ab Æolo abactus ad Læstrygonas devenit, quos ob immanitatem fugiens, ad Circen pervenit, quæ cum exploratores ejus in belluas mutasset, ipse sumpto à Mercurio pharmaco, accessit impavidus, & stricto gladio eum coegit, ut socios pristinæ formæ restitueret: quod cum feciset, ejus postea consuetudine usus per totum annum, suscepit ex eâ Telegonum filium. Hesiodus vero *Agrium* & *Latinum* ex Circe genuisse dicit, vers. 1011.

Κίρκη δ' Ἠελίου θυγάτηρ Ὑπερίονος
Γείνατ' Ὀδυσσῆϊ παλαίφρονι ἐν φιλότητι
Ἄγριον, ἠδὲ Λατῖνον ἀμύμονά τ' κρατερόν τε.

Ægrè deinde ab eâ dimissus ad Oceanum pervenit, unde peractis sacris ad inferos descendit, ibique de Anticleâ matre, & Elpenore Tiresiâ vate multis de rebus certior factus, revertitur ad Circen: & Elpenorem socium, qui nuper inebriatus de scalis deciderat, honorificâ prosequitur sepulturâ. Post hæc ad insulam Sirenum delatus est, quarum cantus ne audiret, sociis aures cerâ obturavit: se autem ad malum alligari fecit, eaque ratione illarum insidias tutus evasit. Horatius ubi supra:

Sirenum voces & Circes pocula nosti:
Quæ si cum sociis stultus cupidusque bibisset,
Sub dominâ meretrice fuisset turpis & excors,
Vixisset canis immundus, vel amica luto sus.

Juvenalis:

— *Nam cum pro me Fortuna rogatur,*
Affigit ceras illa de nave petitas,
Quæ Siculos cantus effugit remige surdo.

Festus Avienus de Sirenibus, in Epigram. vet. lib. 4.

Illectos nautas dulci modulamine vocis
Mergebant avidæ fluctibus Ioniis:
Sanguine Silyphio generatus magnus Ulysses,
Hâc tutos solâ præstitit arte suos.
Illevit cerâ sociorum callidus aures,
Atque suas vinclis præbuit ipse manus.
Transiliit scopulos, & inhospita, littora classis,
Illæ præcipites desiluere freto.

Sen. Ep. 31. Ad summam sapiens eris, si clauseris aures, quibus ceram parum est obdere. Firmiori spissamento opus est, quàm usum in sociis Ulixem ferunt. Illa vox quæ timebatur erat blanda non tamen publica: at hæc quæ timenda est, non ex uno scopulo, sed ex omni terrarum parte circumsonat. Inde Scyllam transiens & Charybdim non sine maximo periculo in Siciliam venit, ad eadem loca, ubi Phaethusa Solis filia cum duabus sororibus greges patris pascebat, à quibus vim omnem abstineri jussit. Sed ipso dormiente, socii fame coacti, suadente etiam Eurylocho, plura ex gregibus animalia mactaverunt: quod scelus postea naufragio luerunt. Hom. Odyss. α. de sociis Ulyssis:

Αὐτὰρ γὰρ σφετέρῃσιν ἀπεδαλίῃσιν ὄλοντο,
Νήπιοι, οἳ κατὰ βοῦς Ὑπερίονος Ἠελίοιο
Ἤδιον, αὐτὰρ ὁ τοῖσιν ἀφείλετο νόστιμον ἦμαρ.

Adeo ut ex omnibus solus sit servatus Ulysses, qui arrepto navis malo novem diebus à vento & undis huc illuc agitatus, tandem ad Ogygiam insulam appulsus à Calypsone Nymphâ susceptus est, septemque annis consuetudine ejus usus, Nausithoum, & Nausinoum filios, ut Hesiodo placet, ex eâ genuit. Post hæc misertus ejus Jupiter Mercurio in Ogygiam misso imperat Deæ, ut Ulyssem missum faciat. Confectâ itaque rate Ulysses rursus mari se committit. Verum cùm jam Phæacia in conspectu esset, subito immissa à Neptuno tempestate navim fregit, actumque de eo omnino fuisset, nisi ejus misertæ Leucothoe tabulam ei suppeditasset, cui ille innitens, incolumis in Phæacensium portum adnavit, ibidemque quòd nudus esset, inter frondes sese occultavit. Verum non multo post à Nausicaâ filiâ Alcinoi repertus, vestes accepit. Deinde Palladis operâ ad Aretem ejusdem Alcinoi conjugem deductus dono navem & socios accepit, qui eum in Ithacam reduxerunt, ubi cum dormientem cum donis depositissent, tandem excitatus à Pallade, ipsius monitu habitum mendici accepit, eoque modo ad subulcos suos pervenit, apud quos Telemachum quoque vidit. Demum ab Eumæo porcario incognitus domum ducitur, ubi post multas injurias sibi à procis illatas, tandem ab Euryclea nutrice agnitus, arma ex compositio cum filio & duobus subulcis, quibus se indicarat, adversus procos sumens, eos ad unum omnes trucidavit, atque sic Penelopem recepit. Porro cum ex oraculo didicisset, se à filio interemptum iri, in locis abditis vivere decrevit. Telegonus autem filius ex Circe susceptus patrem suum videre cupiens, Ithacam profectus est, ubi cum incognitus à domo patris prohiberetur, ortâ contentione, patrem incognitum spinâ venenosa Trygonis piscis transfixit. Unde Nicander in Theriacis:

—— Λόγος γε μὲν ὥσπερ Ὀδυσῆος
Ἔφθιτο, λιγαλέοιο τυπεὶς ἁλίου ὑπὸ κέντρῳ,

Loquitur de Trygone. Ubi Schol. τρυγὼν θαλασσίον ἔστι ζῶον φαρμακῶδες. Mythologiam ejus habes apud Nat. Com. lib. 9. cap. 1. Labores ejus breviter descripsit Tibullus lib. 4. ad Messalam, ubi de Ulysse:

Ille per ignotas audax erraverit urbes,
Quà maris extremis tellus includitur undis.
Nam Ciconumque manus adversis reppulit armis;
Non valuit Cyclops cœptos avertere cursus:
Cessit & Ætnæa Neptunius incola rupis
Victa Maronæo fœdatus lumina Baccho.
Vexit & Æolios placidum per Nerea ventos;
Incultos adiit Læstrygonas, Antiphatenque,
Mobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.
Solum nec doctæ verterunt pocula Circes,
Quamvis illa foret Solis genus, apta vel herbis,
Aptaque vel cantu veteres mutare figuras.
Cimmeriôn etiam obscuras accessit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive super terras Phœbus, seu curreret infra.
Vidit ut inferno Plutoni subdita regna
Magna Deum proles levibus discurreret Umbris,
Præteritisque citâ Sirenum littora puppi.
Illum inter geminæ nantem confinia mortis
Nec Scyllæ sævo conterruit impetus ore,
Cum canibus rapidas inter freta serperet undas,
Nec violenta suo consumpsit more Charybdis.
Vel si sublimis fluctu consurgeret imo,
Vel si interrupto nudaret gurgite pontum.
Non violata vagi spleantur pascua Solis,
Non amor, & fœcunda Atlantidos arva Calypsus,
Finis & errorum misero Phæacia tellus.

Brevius autem Propertius 3. 12. hoc pacto:

Postumus alter erit mirandâ conjuge Ulysses,
Non illi longæ tot nocuere moræ. (Calpe,
Castra decem annorum, & Ciconum mons, Ismara,
Exactæque tuæ mox, Polypheme, genæ.
Et Circæ fraudes, lotosque, herbæque tenaces,
Scyllaque & alternâ scissa Charybdis aquâ.
Lampetiæ Ithacii verubus mugisse juvencos
(Paverat hos Phœbo filia Lampetie)
Et thalamum Æææ flentis fugisse puellæ,
Totque hyemis noctes, totque natasse dies:
Nigrantesque domos animarum intrasse silentum
Sirenum surdo remige adisse lacus,
Et veteres arcus leto renovasse procorum
Errorisque sui sic statuisse modum.

Brevissimè novissimùm quidam sic ex Homero:

Diruta Dulichio primum dat Troja laborem,
Mox patria cæsi Cicones tellure recumbunt,
Tertia neglectæ debetur adorea Loto,
Terribilis quartum præbet Polyphemus honorem,
Utribus Æolidæ quinto sunt ordine clausi,
Sæva latrans canibus sextam dat Scylla palæstram,
Septimam neglectis Circes stat gloria philtris,
Octavo visit Stygios discrimine Manes.

Sirenas

Sirenas nonâ ſprevit virtute canentes;
In bobus decima eſt Solis Victoria raptis;
Undecimâ vitreæ linquit penetrate Calypsûs;
Cæditur extremò ſponſorum turba triumpho.

Habebam de Ulyſſis erroribus quædam non vulgata, quæ huc adſcriberem, ſed deterruit me cum Bionis illius antiqui, tum graviſſimi Senecæ objurgatio, quæ ad Lucullum ſcripta eſt epiſt. 88. *Quævis Ulyſſes ubi erraverit potius, quàm efficias, ne nos ſemper erremus.* Non vacat audire, utrum inter Italiam & Siciliam jactatus ſit, an extra notum nobis orbem. Polybius negaverat Ulyſſem ingreſſum Oceanum, quem refutat Strab. lib. 1. Mirum tamen niſi de illis erroribus condigna illa verſu ſuo ſcripſerat Homerus:

Ἴσκε ϕέρειν πολλὰ λέγων ἐτύμοισιν ὁμοῖα.

Raphael *Volaterranus* condidit Urbanorum commentariorum libros triginta & octo quos Julio ſecundo Pontifici inſcripſit. Parum magnificè de illo judicat Flor. Sabinus: *Bona eruditorum pars ei defert mediocrem eruditionem, cùm nihil quam alsena, hinc inde in ſua immenſa volumina tranſtulerit: in Græcis vertendis vel pueriliter perſæpe lapſus.* Ex eo tamen pleraque ſua deſumpſit Raviſius Textor. Videtur idem eſſe Raphael ille Rhegius, cujus commentarii extant in Fab. Quinctilianum. *Voſſius.*

Umbricius, aruſpex quidam à Cor. Tacito in Hiſt. 1. memoratus, qui ab extis triſtibus inſtantes inſidias & hoſtem domeſticum Othoni Imp. prædixit.

Volcatius Gallicanus, quintùm conſul, ſcripſit vitas Imperatorum ad Diocletianum. Ejus tantum extat nunc Avidii Caſſii vita.

Volcatius Terentianus, hiſtoriam ſui temporis, i. e. Gordianorum ſcripſit; ac dicit Gordianum Seniorem vultum Cæſaris Auguſti valde retuliſſe. Jul. Capitol.

Volcatius Epidius, grammaticus, ſcripſit res geſtas Pompeii M. & ejus patris; primus Libertinorum qui hiſtoriam ſcripſerit, cum ab optimo quoque ſcribi ſolita ſit, teſte Corn. Nepote. Ludum aperuit, docuitque inter cæteros M. Antonium & Auguſtum.

Volcatius Sedigitus, in lib. de poetis quid ſentiat de his qui comœdias ſcripſerunt, ex aliquot ejus verſibus indicat Agellius lib. 15. cap. 24. Qui ita ſe habent:

Multos incertos certare hanc rem vidimus,
Palmam Poeta Comico cui deferant.
Eum meo judicio errorem diſſolvam tibi:
Ut contra ſiquis ſentiat nihil ſentiat.
Cæcilio palmam Statio do Comico;
Plautus ſecundus facile exuperat cæteros;
Dein Nævius, qui fervet, pretium tertium eſt;
Si erit quod quarto detur, dabitur Licinio;
Poſt inſequi Licinium facio Attilium;
In ſexto ſequitur hos loco Terentius;
Turpilius ſeptimum, Trabea octavum obtinet;
Nono loco eſſe facile facio Luſcium;
Decimum addo, causâ antiquitatis, Ennium.

Volero Publilius, de plebe homo, cujus causâ tumultus haud contemnendi inter Patricios & plebem Rom. excitabantur, ad hunc enim lictor à Conſulibus miſſus, *quia quòd ordines duxiſſet, negaret ſe militem fieri debere.* Volero appellat Tribunos. Cùm auxilio nemo eſſet, Conſules *ſpoliari hominem & virgas expediri* jubent. *Provoco*, inquit, *ad populum* Volero, *quoniam Tribuni civem Romanum in conſpectu ſuo virgis cædi malunt, quam ipſi in lecto ſuo à vobis trucidari.* Quò ferociùs clamitabat, eò infeſtiùs circumſcindere & ſpoliare lictor. Tùm Volero & prævalens ipſe & juvantibus advocatis repulſo lictore, ubi indignantium pro ſe acerrimus erat clamor, eò in turbam ſe confertiſſimam recipit, clamitans *Provoco & fidem plebis imploro; adeſte commilitones; nihil eſt, quòd exſpectetis Tribunos, quibus ipſis veſtro auxilio opus eſt.* Concitati homines veluti ad prælium ſe expediunt; apparebátque omne diſcrimen adeſſe, nihil cuiquam ſanctum non publici fore, non privati juris. Huic tantæ tempeſtati cùm ſe conſules obtuliſſent, facilè experti ſunt, *parum tutam majeſtatem ſine viribus eſſe*; violatis lictoribus, faſcibus fractis è foro in curiam compelluntur incerti, quatenus Volero exerceret victoriam. Conticeſcente dein tumultu cùm Senatum vocari juſſiſſent, queruntur injurias ſuas, vim plebis, Voleronis audaciam. Multis ferociter dictis ſententiis vicere ſeniores, quibus *irâ Patrum adverſus temeritatem plebis certari non placuit.* Voleronem amplexa favore plebs proximis comitiis Tribunum plebis creat in eum annum, qui L. Pinarium, P. Furium Coſſ. habuit; contráque omnium opinionem, qui eum vexandis prioris anni Conſulibus permiſſurum Tribunatum credebant, poſt publicam cauſam privato dolore habito, ne verbo quidem violatis Conſulibus, rogationem tulit ad populum, *ut plebeii Magiſtratus tributis comitiis fierent.*

Vologeſus, Parthorum rex. Capitol. in M. Antonino Philoſopho: Fuit eo tempore etiam Parthicum bellum, quod Vologeſus paratum ſub Pio Marci & Veri tempore indixit. Filius fuit illius *Vologeſi*, de quo Tac. in Annal. Quidam è Græcis ſcribunt Οὐολογαίσου, alii Βολόγεσου, ut Ariſtides.

Volones, dicti ſunt ſervi, qui bello Punico cum deeſſent, qui ſcriberentur, pro dominis pugnaturos ſe polliciti, in civitatem recepti ſunt, & *Volones* appellati, quia hoc ſponte *voluerunt.* Vide Feſtum, & Macrob. Sat. 1. 2.

Volumnia, M. Coriolani uxor, cujus unà cum matris fletu & deprecatione ſuperatus ille, (cùm exercitum uſque ad quintum urbis miliarium duxit, patriam etiam ſuam oppugnaturus) copias removit. *Eutr.* ut alii volunt, M. C. Mater.

L. *Volumnius*, Coſ. App. Claudii collega, contra Salentinos multa ſecunda prælia fecit, aliquot urbes hoſtium vi cepit; prædæ erat largitor, & benignitatem per ſe gratam comitate adjuvabat, mihtémque iis artibus fecit & periculi & laboris avidum. De ſimultatibus inter illum & Collegam conſulas Liv. l. X.

P. *Volumnius*, Coſ. Ser. Sulpitii Collega, poſt magiſtratum illum optimè adminiſtratum, in ſeditione quadam plebis Rom. cùm tumultuantes ferociter Conſulem urgerent, ac jam in veſtibulum perruperant templi Capitolini, ubi P. Valerius (Conſul) inter primores pugnam ciens interficitur; hic P. Volumnius conſularis cadentem videns, dato negotio ſuis, ut corpus obtegerent, in locum vicémque conſulis provolat. Præ ardore impetúque ſenſus non pervenit ad militem: priùs vicit quàm ſe pugnare ſine duce ſentiret.

P. *Volumnius*, Eutrapelus dictus, inter Antonii familiariſſimos erat, & præfectus fabrûm; Multa fidiſſimæ amicitiæ officia interceſſere illi & Pomponio Attico, dum varietas tanta fuit fortunæ in illis temporibus, ut modò hi, modò illi in ſummo eſſent aut faſtigio aut periculo.

Voluſianus Galli Imp. fil. à patre in imperium adſcitus, unà cum illo à militibus ſuis trucidatur.

Voluſianus Rufius, aliis Fuſius, præfectus prætorio, à Maxentio ad res Africanas conſtituendas miſſus.

Voluſianus, præfectus Urbis, S. Melaniæ patruus, priùs cum gentibus ſentiebat, at dum eum mors Legatum Conſtantinopoli agentem invaderet, ad Orthodoxam fidem tranſiit, Baptizatúſque eſt à B. Proclo Conſtantinopolitano. *Phot.*

Voluſius, poeta ineptus, patriâ Patavinus, qui Ennium ſecutus rerum geſtarum pop. Romani Annales carmine ſcripſit. Catullus:

At Voluſi Annales Paduam morientur ad ipſam,
Et laxas ſcombris ſæpe dabunt tunicas.

Et Epigr. 37.

At vos interea venite in ignem
Pleni thuris & inficetiarum,
Annales Voluſi, cacata charta.

Voluſius Saturninus, de quo ſic Tac. An. 13. L. Voluſius egregiâ famâ conceſſit, cui tres & nonaginta anni, præcipuæque opes. De divitiis ejus idem lib. 14. Et quantum Voluſio longa Parſimonia quæſivit, &c. Sed & tota Voluſiorum domus dives. Tac. An. 3. Voluſio vetus familia, neque tamen Præturam egreſſa, ipſe conſulatum intulit, opumque quibus domus ita immenſum viguit primus accumulator fuit. Sil. lib. 5.

Occumbis generoſe Volux, nec clauſa repoſtis
Pondera theſauris patrio nec regia quondam
Præfulgens ebore, & poſſeſſa mapalia ſoli
Præfuerint.

Voluſii vafrè factum à Val. Max. l. 7. ita habes; M. Voluſius ædilis plebis proſcriptus, aſſumpto Iſiaci habitu, per itinera viáſque publicas ſtipem petens, quiſnam revera eſſet, occurrentes dignoſcere paſſus non eſt. Eóque fallaciæ genere tectus in M. Bruti caſtra pervenit.

Vonones, filius Phrahatis, ac ab illo obſes Auguſto datus, in regnum à Parthis accitus: Mox illis ſubit pudor, *degenaviſſe*, ſcil. *Parthos, petitum alio ex orbe regem hoſtium artibus infectum; jam inter provincias Romanas ſolium Arſacidarum haberi daríque. Ubi illam gloriam trucidantium Craſſum, exturbantium Antonium; ſi mancipium Cæſaris tot per annos ſervitutem perpeſſum, Parthis imperitet?* Huic acceſſere diverſa à majoribus inſtituta, rarus ornatus, ſegnis equorum cura, &c. Igitur Artabanus Arſacidarum è ſanguine apud Dahas adultus excitur, primóque congreſſu fuſus reparat vires, regnóque potitur. Victo Vononi perfugium Armenia fuit, & ab incolis in regnum accipitur; ſed eodem mox demovetur à Silano præſide Syriæ ob metum & Artabani minas, ac in Ciliciam amandatur, unde fugam tentans occiditur. Alter ejus nominis erat Parthorum rex, qui brevi & inglorio regno, (cujus neque proſpera ulla nec adverſa memoran-

tur)

ur) perfunctas, res Parthorum in filium ejus Vologesen translatæ sunt.

Fl. *Vopiscus*, historicus Rom. de quo vide Voss. Hist. Lat. l. 2 c. 7.

Voranus, Qu. Luctatii furacissimus libertus, de quo Cæl. lib. 10. cap. 49. Ejus mem. Horatius:

Julius, & fragilis Pediatia, furque Voranus.

Upis, apud Lacedæmonios Diana dicta est. Palæphatus: Κλῆσιν δὲ Ἄρτεμιν Θερσίας Βένδιδας, Κρῆτες δὲ Δίκτυναν, Λακεδαιμόνιοι δὲ Οὖπιν. Callimachus tamen eam hic à Cretensibus appellari tradit in his:

Οὖπι ἄναξ ἐνάτη, φασφόρε, δὸς δέ τοι εἶπεν
Κρηταιὲς κλῆσιν ἐπωνυμίην ἀπὸ νύμφης.

Uragus, Pluto sic dictus, non ab *urgendo*, ut quidam volunt, sed à Græco Οὐραγὸς dicitur, h. e. qui in acie extremam agminis partem ducit. Unde non invenustè ad Ditem transfertur, qui postremum humanæ fabulæ actum excipit.

Urania, una Musarum, Jovis & Mnemosynes filia, cui astrologiæ inventio tribuitur. Ovid. Fast. 5.

Excipit Uranie, tenuere silentia cuncti.

Urania, item Meteoron ita à nautis appellatum in navigii malum magno cum pondere ingruens. *Phot.*

Urania, Dea Carthaginiensibus venerabilis, Phœnicibus Astroarche dicta Helæagabalo in uxorem data. Videsis *Herod.* & *Dion.*

Uranius quidam ex servili genere Imperator designatus; alter Historicus Græcus à Stephano, Tzetze, & Eustathio in Dionysii Περιήγ. memoratus.

Uranius, historicus de quo vide Vossium de Hist. Gr. lib. 3. pag. 4. 22.

Uranus, pater Saturni, (Cœlum Latini vocant) cui filius virilia dicitur excidisse, quæ in mare projecta, & fluctibus agitata, spumas ediderunt, ex quâ Venerem natam volunt.

Urbanus, duo fuere Coss. hujus nominis, prior sub Trajano, posterior tempore Alexandro Mammææ, an horum alter sit ille Urbanus qui ob suspicionem rerum novarum deprehensus pœnas dedit? Pontifices extitere octo sub hoc nomine, quorum postremus, *Maffeus Barbarinus* antea dictus, omnimoda eruditione claruit.

Urbicius, Mesopotamiæ dux, à Valente Imp. ad Saporem Persiæ Regem legatus de rebus Armeniæ & Iberiæ.

Urbinius Panopion, servi sui facto admirabili notus; qui cùm ad dominum proscriptum occidendum, domesticorum indicio certiores factos milites in Reatinam villam venisse cognôsset; commutata cum eo veste, permutato etiam annulo, illum postico clam emisit, se autem in cubiculum ac lectulum recepit, & ut Panopionem occidi passus est. Panopion quantum servo deberet, amplum ei faciendo monumentum, ac testimonium pietatis grato titulo reddendo testatus est. *Val. M.*

Urgulania, mulier Romana nobilis, quam supra leges Augustæ amicitia extulerat; in jus enim à L. Pisone vocata, non obtemperavit; & cum testis requireretur in causa quadam quæ apud Senatum tractabatur, venire dedignatus est. Nepoti Silvano uxoris in præceps jactæ reo pugionem misit, qui frustra tentato ferro venas præbuit exsolvendas.

Uriel, pater Maacha, 2 Reg. 13. qui 3 Reg. 15. dicitur *Abessalom*. Filius *Thahath*. 1. Par. 1. Idem sign. quod *Uria*. Item Angelorum unus, quem Cedrenus ἢ ὁπὶ ἢ μαγικὸς ἀρχάγγελον vocat.

Urius, Alamannorum Rex ab Amm. Marcellino memoratus, unà cum sociis regibus à Juliano Imp. oppressus.

Urotalt, Deus Ethnicus de quo Herod. Mus. 3. ubi Arabum religionem & mores describit: Διόνυσον δὲ θεὸν μοῦνον, καὶ δὲ Οὐρανίην ἡγέον τοῦτον. Subdit: Ὀνομάζουσι δὲ τὸν μὲν Διόνυσον Ὀροτάλτ. τὴν δὲ Οὐρανίην Ἀλιλάτ. Etymon quod attinet Puto notare beneficium luminum, inquit Vossius, Habemus, Es. 26. 20. ubi est אורות טל *tal orooth*, h. e. *ros lucis*, sive *luminum*. Aliam originationem hujus nominis Cl. Pocokii exhibet D. Dickinsonus, Delph. Phœn. pag. 107.

Ursa, sidus cœleste. Vide *Arctos*.

Ursacius, Magister Officiorum sub Valentiniano & Valente Impp. homo sævus & iracundus.

Ursicinus, Magister equitum sub Constantio, qui post multa præclarè ac prosperè gesta, ab Eusebio cubiculi Imperatorii præposito falsis criminationibus adpetitus, discingitur ac depositâ militiâ digredi ad otium jussus est. *Amm. Marc.* Alius ejusdem nominis apud eundem Rex Alemannorum. Item alius cui Præfectura in Urbe Vicaria commissa est, ob segnitiem (si placet) in mandatis Maximini crudelibus exequendis, potestate illâ exutus.

Ursmianus, unus ex illis qui ex institutione Probi Imperatoris illustres ac fortissimos duces evasisse memorantur à Fl. Vopisco.

Ursmus competitor Damasi in Episcopatu Romano petendo, quorum contentio eousque processit ut in Basilica Sicinini uno die reperta essent centum triginta septem cadavera peremptorum, A. C. 367.

Ursulus, Comes largitionum sub Constantio Imp. vir severitatis non improbandæ, cui tamen dictum liberius de militum ignavia mortis causa extitit, quam Justitia ipsa (verba sunt Amm. Marcellini) videtur flesse.

Ursus, Domitiani Consiliarius, cujus suasu, cum de cæde Domitiæ uxoris suæ consultaret ille Imp. ejus vitæ quidem pepercit, sed repudiavit.

Usserius Jacobus, Archiepiscopus Armachanus & totius Hiberniæ Primas, Dublinii natus, Jan. 4. Anno 1580. Ex utroque parente familiâ ortus est haud ignobili; siquidem patruus ei fuit Henricus Usserius, vir doctus & prudens, Cantabrigiæ quidem in Anglia bonarum literarum studiis institutus, & ad Archiepiscopatum eundem Armachanum deinceps evectus. Hic Jacobus primus omnium Scholaris in Collegium Dublinense (annos jam natus tredecim) inscriptus est; juvenis adhuc imberbis, octodenarius sc. cum Henrico Simondio Jesuita ita conflixit ut etiam hæc verba ab Antagonista extorserit, in præf. lib. de Britannomachia, &c. *Prodiit octodenarius præcocis sapientiæ juvenis, de abstrusissimis rebus Theologicis, cùm adhuc Philosophica studia non esset emensus, nec ephebis egressus, disputandi ævidus, &c.* quem postea cùm adoleverat *Acatholicorum doctissimum* pronunciabat. Annum ætatis vicesimum assecutus, magister Artium (ut vocant) renunciatus, ac disputatione Philosophica in publicis Comitiis defunctus est; & A. C. 1601. sacris ordinibus (licet nondum ætatem justam consecutus esset) à Patruo Archiep. Armach. initiatus. Deinde S. Patricii cancellariatu ornatus est, quo præclarè functo, & Baccalaurei in S. Theologiâ gradu susceptо, Theologiæ Professor publicus Dublini electus est, & post exiguum inde temporis intervallum, natus jam annos præterpropter triginta Collegii Dublinensis præpositus unanimi sociorum consensu eligebatur, quod ille munus utut satis in se honorificum, &, si emolumentum spectes, non contemnendum; cum tamen prævideret quanta sibi studiorum impedimenta exinde essent enascitura, continuò detrectabat. Tantilla res pecunia videbatur animo ad sublimiora aspiranti! Altero biennio hinc elapso Doctoris laurea mactus est ab Hamptono Archiepiscopo, & post annos paucos à Rege Jacobo Episcopatu Midensi condecoratus. Tandem dum sive scriptis sive concionibus Ecclesiæ ædificationi & veritati vindicandæ strenue incumbit, ab eodem Rege ad Armachanam sedem evectus est; centesimus à Patricio illius Cathedræ Episcopus, qui Augustini coævus, primus ibidem sedisse perhibetur. Obiit A. C. 1655. Plura de eo legas in ejus vita cum aliis publicata, Londini, Anno 1681. En viri doctissimi operum Catalogum.

LATINA.

1. De Ecclesiarum Christianarum successione & statu, *Londini* 1613
2. Historia Gottescalci *Dublinii* 1631
3. Epistolarum Hibernicarum Sylloge *Dublinii* 1632
4. De primordiis Ecclesiarum Britannicarum *Dublinii* 1639
   Hoc Opus prelo iterum subjectum, & post paucos menses, eruditiss. Autoris manu propria passim emendatum & auctum, majori cum nitore quàm Editio Dublinensis, prodibit.
5. Ignatii Epistolæ cum annotationibus *Oxoniæ* 1645
6. Appendix Ignatiana 1647
7. De Romanæ Ecclesiæ Symbolo Apostolico vetere & aliis fidei formulis 1647
8. De Anno Solari Macedonum *Londini* 1648.
9. Annales veteris Testamenti *Londini* 1650
10. Epistola ad Capellum de variantibus textus Hebraici lectionibus *Londini* 1652
11. Annales Novi Testamenti, &c. *Londini* 1654
12. De Græca Septuaginta interpretum versione Syntagma *Londini* 1655
13. De Cainaane superaddito dissertatio 1655
14. Chronologia Sacra, editore Barlovio *Oxoniæ* 166•

ANGLICANA.

1. Concio habita coram Domo Communium in Anglia, *Feb.* 18. 1618
2. Oratio habita in castro Dublinensi, *Novemb.* 22 1622
3. Concio de Universalitate Ecclesiæ coram Rege Jacobo, *Jun.* 20. 1624
4. Responsio ad provocationem Maloni Jesuitæ, *Londini* 1631
5. De Religione ab Hibernicis & Britannis antiquitus professa tractatus 1631
6. Immanuel, sive incarnatione filii Dei 1639

7. Rainoldi judicium de munere Epiſcopali ex antiquitate confirmatum 1641
8. Aſiæ minoris deſcriptio Geographica *Oxoniæ* 1643
9. De Origine Epiſcoporum & Metropolitanorum 1644
10. Catechiſmus parvus *Londini* 1654
11. Reductio muneris Epiſcopalis, &c. / De extenſione mortis Chriſti, &c. / De Sabbato, &c. / De ordinatione miniſtrorum in aliis Eccleſiis reformatis } *Londini* 1658
12. De poteſtate Principis, &c. 1661

Nondum edita.

Cenſura Patrum & aliorum Scriptorum Eccleſiaſticorum.
Prælectionum in Bellarminum volumina Duo.
Epiſtolæ ad viros doctos.
Bibliotheca Theologica (fortaſſis eadem cum Cenſura)
Præter conciones, & alia quædam ſcripta Anglicana.

Uſturabim, Judæus medicus Bajazetis Imp. Turcarum, qui à Selimo Domini ſui filio largitione corruptus, illum ſenio quamvis & ægritudine ferè conſumptum toxico ſuſtulit: cumque ad inſtigatorem Selimum præmii ſpe ſe contulit, ejus juſſu caput illi amputatum eſt, quòd diceret, hominem ſceleratum ac infidum Sultano patri, eadem auſurum erga ſe perfidia, ſiquidem hoc uti faceret ab alio quopiam compellatus eſſet.

Waldo, vir quidam pius, qui univerſum patrimonium pauperibus erogavit. Ab hoc pauperes quidam Lugdunenſes *Waldenſes* appellantur.

Volſæus Thomas, ex genere non novo ſolùm & obſcuro, ſed humili ac ſordido natus, patre, ſc. Lanione & pari matre, à quibus puer ad ludos eſt deductus, non in ſpem doctrinæ ullius aut dignitatis, ſed ut primas modò literas diſceret. Sed ille ſuperatâ parentum expectatione, etiam tinctus liberalibus diſciplinis evaſit, & Sacerdotii qualem qualem gradum adeptus in Regiam irrepſit, in qua paulatim ſuccreſcens, tandem ad Henricum ipſum Regem inſinuandi ſe aditum eſt nactus: apud quem primò ingenio atque induſtria probatus, mox obſequio & aſſentatione plurimùm valuit, donec gratiâ & auctoritate tantus fuit, ut Rex ſæpe curas defugiens, onus omne Regni in ipſum rejecerit, & ad Eboracenſem Archiepiſcopatum (cùm antea ſedes Cathedrales Tornacenſem & Lincolnienſem tenuiſſet) extulerit; neque hoc contentus, à Julio II. Pont. Max. ut Cardinalis crearetur Wolſæus impetravit. Hinc à Carolo Imp. & Franciſco Rege Gallico certatim eſt cultus & honorificentiſſimè appellatus; quo fortunæ proventu eouſque elatus eſt hominis naturâ tumidi animus, ut perpetuam Legationem Britanniæ Galliæque ſperare & petere à Clemente VII. non ſit veritus: quin & ipſum quoque Pontificatum affectâſſe eum traditur. Et raro fortunæ exemplo diuturna etiam fuit hæc potentia, quindecim circiter annorum, quibus exactis, ſive Boleniæ artibus, ut quidam volunt, ſive ob inimicorum numerum ingentem in aula in ſe contractum, à Regio conſpectu pulſus eſt & fortunis omnibus ſpoliatus, abjectus & inops Eboracum ad curam ſacrorum relegatur, lætantibus cunctis & increpantibus meritò afflictum; miſerationem enim omnem ſuperbiâ exemerat. Jámque Regis incenſi aures ad quaſcunque criminationes audiendas patentes occupant inimici, res novas molitum fuiſſe ſuggerunt, peculatûs & læſæ Majeſtatis arguunt. Ab Eboraco itaque cùm necdum illuc appulerat revocatus à Rege ad dicendam cauſam, in itinere irâ ac dolore ferocem atque aſperum animum accendente, in febrim incidit, & opportunâ morte imminenti morti eſt exemptus.

Vulcanus, Junonis fil. Heſiod. in Theog.

Ἥρη δ' Ἥφαιστον κλυτὸν ἐν φιλότητι μιγεῖσα, &c.

Hunc quidam voluerunt ſubventaneo conceptu fuiſſe genitum ſine patre, quem tamen Hom. è patre Jove Junoneque matre natum eſſe putavit. Fuerunt qui dixerint Vulcanum Jovis fuiſſe filium, qui cum deformis natus eſſet fertur à Jove in inſulam maris Ægæi Lemnum præcipitatus, ut ipſe de ſeipſo teſtatur apud Homerum Iliad. α.

Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα
Ῥῖψε ποδὸς τετραϐὼν ἀπὸ ϐηλοῦ Θεσπεσίοιο.
Πᾶν δ' ἦμαρ φερόμην, αἷμα δ' ἠελίῳ καταδύντι
Κάππεσον ἐν Λήμνῳ· ὀλίγον δ' ἔπι δυμὸς ἐνῆεν.

Quòd autem diu fuerit in Lemno Vulcanus, ita ſcripſit Cic. lib. de Nat. Deor. *Vulcani item complures: primus Cœlo natus, cujus in tutelâ Athenas antiqui hiſtorici eſſe voluerunt: Secundus Nilo natus, Opas, ut Ægyptii appellant, quem cuſtodem eſſe Ægypti volunt: tertius ex tertio Jove & Junone, qui Lemni fabricæ traditur præfuiſſe: quartus Mœnalio natus, qui tenuit inſulas prope Siciliam, quæ Vulcaniæ nominantur.* Verum Lucianus in Dial. *de Sacrificiis* fabulam hanc non ſine riſu recitat, quòd Vulcanus ita fuerit è cœlo præcipitatus: χωλὸν δὲ ὄντα αὐτὸν ἀπὸ τῆς πηδήσεως, ὁπότε ἐρρίφθη ὑπὸ τῆ Διὸς ἐξ ὀργῆς. καὶ οὐχ ὑπὸ τῶν Λημνίων, καλῶς ποιοῦντες ὑπεδέξαντο αὐτὸν ὑπολιξαντα, ἐτέθραπτο δὲ ὑμῖν ὁ Ἥφαιστος ὥσπερ ὁ Ἀχιλλεὺς ἀπὸ πύργου καταπεσών. Homerus vero in Hymno quem ſcripſit in Apoll. non à Jove, ſed à Junone Vulcanum præcipitatum fuiſſe de cœlo memorat, ac in mare decidiſſe, fuiſſeque non à Lemniis, ſed à Thetide educatum; qui Junonem ita canentem introducit in his:

Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ϐιαιὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτὴ
Ῥῖψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα, καὶ ἤμαλον ὠκέϊ πόντῳ
Ἀλλὰ ἑ Νηρῆος Θυγάτηρ Θέτις ἀργυρόπεζα
Δέξατο, καὶ μετ' ἔπειτα κασιγνήτῃσι κόμισσεν.

Memoriæ prodit in Atticis Paulanias, Vulcanum injuriæ acceptæ à matre minimè oblitum auream ſellam cum occultis quibuſdam vinculis dono matri miſiſſe; quæ Deam, cum aſſediſſet, ſtatim implicaverunt: quod etiam Platò innuit 2. de Rep. Καὶ τὸν ποιητὴν ἐγγὺς τόπον ἀναγκαῖον λογοποιεῖν, Ἥραν ὑπ' ἀσημοῦ υἱοῦ καὶ Ἡφαίστου ῥίψεως ὑπὸ παθεῖν. Habuit uxorem unam è Gratus, ut ait Iſacius. Communior tamen ſententia eſt, quod Venerem è Lemno duxerat. Unde Virgilius lib. 8. Æn.

At Venus haud animo nequiquam exterrita mater
Laurentumque minis, & duro mota tumultu,
Vulcanum alloquitur, thalamoq; hæc conjugis aurea
Incipit, & dictis divinum inſpirat amorem.

Et Juvenalis:

———*Et quæ*
Componis dona Veneris Theleſine marito.

Quod idem eſt cum Catulliano illo:

———*Dona Tardipedi Deo*
Infelicibus uſtulanda lignis.

Hanc uxorem ſuam quum poſtea cum Marte in adulterio deprehendiſſet, ambos adamantinis catenis colligavit, nudoſque uti erant dîis deridendos exhibuit. Unde Virg. Georg. 4.

Vulcani Martiſque dolos, & dulcia furta.

V. Cato in Diris:

Tum credo fuerat Mavors diſtentus in armis,
Nam certe Vulcanus opus faciebat, & illi
Triſti turpabat malas fuligine barba.

Prudentius: *Deos catenæ colligant adulteros.* Nonnus γαμοκλόπον ἅρπαγα nominat, cujus nexum Sol detexerat, Ballaricon l. 5.

———Ἀρηϊφίλῳ πνὶ δεσμῷ
Γυμνῇ γυμνὸν Ἄρηα ϖεισφίγξας Ἀφροδίτη.

Paulus quoque Silentiarius optat Vulcania vincula, ut amator puellam ſuam ſatis arctè complecti poſſet. Antholog. lib. 7. Vide Barthium ad Theb. 7. p. 652. Hunc etiam poſt adulteratum nihilominus conſtanter amaſſe Venerem ſuam Poetæ fingunt, adeo quidem ut etiam inceſtis ejus, exque aliis prognatis filiis ſuo opificio adfuerit, ut videmus apud Maronem, qui Æneæ fabricare arma cogit. Utcunque autem fidus fuerit, ſuperinduxit tum ſecundam vel alteram conjugem, Gratiam nimirum, Veneri ſui Vulcanus; cum quâ ſc. in Lemno dormitaret conſuetus Veneri accubare in cœlo. Lucianus Dialogo Apollinis & Mercurii: τὸ δὲ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνῃ ἔχοντα βάναυσον, ὦ Ἀπολλον, τὰς χαλίτιδας γαμμηκάναι, ἢ ὃ Ἀφροδίτῃ καὶ ἢ Χάριτι, ΑΠΙ. Εὐπόλμια τε, ὦ Ἑρμῆ πάλαι ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ δὲ ἀνέχεσθαι συνοῦσαν αὐτῷ, καὶ μάλιστα ὅταν ὀφθῶσιν ἰδρῶτι ῥέοντες εἰς τὸ χάλκεον ὀπισθοφόρια, πολλῷ αἰθάλῳ ἐπὶ τὸ σφοδρότατα ἔχοντα καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν ϖεριδάλλεσθαί τε καὶ φιλεῖσθαι καὶ συγκαθεύδουσι. ΕΡ. Ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ σύνεστιν, ἡδὺ Ἀφροδίτη ἐν τῷ ὑγρῷ. Fuiſſe autem Vulcanum aiunt primum regem Ægypti, ob conſervatum, qui de cœlo in arborem quempiam dejectus fuerat, ignem regni ſceptro admotum: Quam ſe hiſtoriam ab Ægyptiis ſacerdotibus accepiſſe refert Diodorus Siculus lib. 1. In Adonin tamen zelotypus fuit Vulcanus, nec illi arma venatoria confabricatum credit Bacchus Dionyſ. 42.

——— Καὶ γὰρ ἄπιστον ἔχω νόον, ὅπλα τινάσσας
Ζηλομανὴς Ἥφαιστος Ἀδωνιδι τεύχεα θήσῃ.

Plura de Vulcano petenda ſunt ex N. Comite lib. 2. cap. 6. Mr. *Holkot* in 13. Sap. Salom. *Ignem coluerunt Chaldæi, & apud Gentiles dicebatur*, Vulcanus, *quaſi* Volitanus *ſecundum Hieron. &* Remigium, i.e. *volantem candorem faciens. Iſte fingebatur quaſi faber claudus & dicebatur fulminare vel fabricare fulmina Jovi: quia Jovi ſuperiorem partem aeris addixerunt, & Vulcano deputaverunt mediam regionem à quo loco fulgura & coruſcationes deſcendunt.* Ponitur interdum pro igne. Virg. Æn. 2.

Jam Deiphobi dedit ampla ruinam
Vulcano ſuperante, domus.

Idem Æn. 5.

———*Furit immiſſis Vulcanus habenis.*

Et apud Plautum *Vulcanum in cornu incluſum gerere*, Angli-

glicè eſt *to carry a lanthorn.* Hinc *Vulcanalia*, feſta Vulcano dedicata, quorum mem. Columella l. 11. cap. 3.

Vulcatius Araricus, unus ex conjuratis cum Piſone in Neronem Imp. *Tac.*

Vulcatius Moſchus, exul in Maſſilienſes receptus, bona ſua Reip. eorum, ut patriæ reliquit. *Tac.*

Vulcatius Gallicanus V. Clariſſimus (ſc. qui dignitate Senatoria clarnit) Hiſtoricus Latinus, cui quid in animo ſcribere propoſitum habuerit, & qua ætate vixerit, hæc ejus verba oſtendunt: *Propoſui, Dioclesiane Auguſte, omnes qui Imperatorum nomen, ſive juſtè ſive injuſtè habuerunt, in literas mittere, ut omnes purpuratos Auguſtos cognoſceres.* Sed hodie nihil ejus habemus, præter vitam Avidii Caſſii, unde verba iſta deprompta ſunt. Plura de eo apud Voſſ. H. L.

Vulcatius Terentianus ſub Gordianis vixit, ac vitam eorum ſcripſit Julius Capitolinus in Gordiano juniore: *Sane quod prætermittendum eſſe non cenſui, quia mirabile viſum eſt, lectum apud Vulcatium Terentianum, qui & ipſe hiſtoriam ſui temporis ſcripſit, in literas miſi: Gordianum ſeniorem Auguſti vultum ſic repræſentaſſe, ut & vocem, & morem, & ſtaturam ejuſdem oſtentare videretur: filium verò, Pompeio ſimillimum viſum, quamvis Pompeius obeſi corporis fuiſſe denegatur.*

Vulcatius Tertullinus, Senator Romanus, periculo L. Silani, tanquam conſcius inceſti cum amitâ tractus; appellato Principe inſtantem damnationem fruſtratus, mox Neronem circa ſumma ſcelera diſtentum, quaſi minor evaſit, & ad Veſpaſiani uſque principatum ſupervixit, quando Tribunatum plebis geſſit. *Tac.*

Vulcatius Rufinus, Præfectus prætorio, vir (Am. Marcellinum audis) omni ex parte perfectus, & velut apicem ſenectutis honoratæ prætendens, ſed lucrandi opportunas occaſiones occultationis ſpe nunquam prætermittens.

Vulteius Mena, præco Romanus, ab Horatio, Ep. 7. l. 1. memoratum legas, ut

Præconem, tenui cenſu, ſine crimine notum,
Et properare loco, & ceſſare, & quærere, & uti,
Gaudentem paviſque ſodalibus & lare certo,
Et ludis, & poſt deciſa negotia, campo.

Apud quem plura habeas de eo faceta nec inutilia. Longe alius eſt ille Vulteius Mena Pompeii Magni libertus, cui inſcribitur Epodôn 4.

Vulteius Opiterginorum tribunus Cæſaris partes ſecutus, qui cùm dux navis eſſet quæ in vadis inter hoſtes innumeros hæſiſſet nec explicare ſe poſſet, memorandum poſteris exitum dedit. Quippe vix mille juvenum manus, circumfuſi undiq; exercitus per totum diem tela ſuſtinuit; & cum exitum virtus non haberet, tamen ne in deditionem veniret, hortante tribuno Vulteio, mutuis ictibus in ſe concurrit. Lucani verſus aliquot de hac re afferre non pigebit:

——— *primus dux ipſe carinæ*
Vulteius jugulo poſcens jam fata retecto,
Ecquis, ait, juvenum eſt, cujus ſit dextra cruore
Digna meo, certaque fide per vulnera noſtra
Teſtetur ſe velle mori? nec plura locuto
Viſcera non unus jamdudum tranſigit enſis.
Collaudat cunctos: ſed eum, cui vulnera prima
Debebat, grato moriens interficit ictu.
Concurrunt alii, totumque in partibus unis
Bellorum fecere nefas; ſic ſemine Cadmi
Emicuit Dircæa cohors, ceciditque ſuorum
Vulneribus. Dirum Thebanis fratribus omen.
Phaſidos & campis inſomni dente creati
Terrægeni, miſſa magicis è cantibus ira,
Cognato tantos implerunt ſanguine ſulcos:
Ipſaque inexpertis quod primum fecerat herbis,
Expavit Medea nefas; ſic mutua pacti
Fata cadunt juvenes: minimumque in morte virorum
Mors virtutis habet: pariter ſteruntque, caduntque
Vulnere letali: nec quenquam dextra fefellit,
Cum feriat moriente manu, nec vulnus adactis
Debetur gladiis: percuſſum eſt pectore ferrum,
Et jugulis preſſere manum, cum ſorte cruenta
Fratribus incurrant fratres, natuſque parenti.
Haud trepidante tamen toto cum pondere dextra
Exegere enſes: pietas ferientibus una,
Non repetiſſe, fuit; jam latis viſcera lapſa
Semianimes traxere foris, multumque cruoris
Infudere mari, deſpectam cernere lucem
Victoreſque ſuos vultu ſpectare ſuperbo,
Et mortem ſentire juvat: jam ſtrage cruenta
Conſpicitur cumulata ratis: buſtiſque remittunt
Corpora victores, ducibus mirantibus, ulli
Eſſe ducem tanti; nullam majore locuta eſt
Ora ratem, totum diſcurrens fama per orbem.

Vulterius, primùm Notarius, ac à Valentiniano ad tuendam Africam miſſus, dein Conſul factus eſt. Hunc tamen *Neoterium* mavult vocari Cl. Valeſius.

Vulturius Crotonienſis, aliis *Volturcius*, conjurationis Catilinariæ ſocius, à Lentulo ad Allobrogum legatos miſſus, ut ſocietatem cum Catilina data acceptâque fide confirmarent, à Cicerone deprehenſus & interrogatus de itinere, de literis, &c. primò fingere alia omnia, diſſimulare de conjuratione; poſt ubi fide publica dicere juſſus eſt, omnia uti geſta erant aperit; quapropter illi præmia à Senatu decernuntur.

X A.

Xanthippe Socratis philoſophi uxor moroſa admodum fuiſſe fertur & jurgioſa: irarumque & mo eſtiarum muliebrium per diem perque noctem ſatagebat. His ejus intemperies in maritum Alcibiades demiratus, interrogavit Socratem, quænam ratio eſſet cur mulierem tam acerbam domo non exigeret: Quoniam inquit Socrates, quum illam domi talem perpetior, inſuefco & exerceor, ut cæterorum quoque foris petulantiam & injuriam facilius feram. Hanc autem hiſtoriam aliter narrat Diogenes Laertius: cum enim Alcibiades Socratem interrogaret, cur uxoris jurgia ferret, reſpondit ſe non minus illi malo aſſuetum quam ſi trochlearum injucundum ſtridorem exaudiret Rurſum Socrates interrogans, cur ille anſeres ſtreperos aleret, reſpondiſſetque quia mihi ova pariunt: Subjecit Socrates, At Xan ippe mihi liberos parit. Quamvis tamen eſſet moroſa hæc mulier, mortem ejus ægerrimè tulit. Val. Max. 7. 2. Uxori *Xanthippæ* inter fletum & lamentationem vociferanti innocentem eum proximi; Quid ergo inquit Socrates, nocenti mihi mori ſatius eſſe duxiſti?

Xanthippidas, Archon Athenienſis, cujus Magiſtratu ſuperatus eſt ad Platæas Mardonius Perſarum dux. *Plut.*

Xanthippus, Dux Lacedæmoniorum à Carthaginienſibus accerſitus ut civitatem ſuam contra M. Regulum Coſſ. Rom. defenderet, ipſi facere quicquid è re futurum judicaret permittunt; ille auditis Pœnorum cladibus, & quomodo, quâque ratione eſſent acceptæ; contemplatus etiam Carthaginienſium apparatus & copias; novo aciem inſtruendi ac caſtrametandi genere Romanos adortus, magna ſtrage edita illos devicit ipſumque Conſulem captivum ducit. Hinc multum Xanthippo gloriæ, ſed nec minus invidiæ naſcebatur. Quo in monſtro profligando non minore prudentia, quàm in bello conficiendo uſus; quanquam diuturnus ipſi factorum ſuorum fructus Carthagine deberetur, relinquit tamen ſpes ancipites & ante mutationem animorum aut fortunæ domum regreditur. Sunt qui *Abnavigantem per quoſdam à Carthaginenſibus immiſſos ſulmerſum ferunt*: Alii de ejus fato non eadem, ſed *Punicam tamen perfidiam arguunt; datam enim diſceſſuro navem veterem & rimarum plenam, ſed ad ſpeciem firmitudinis recèns picatam: cæterum virum nequaquam decipientibus facilem, animadverſa fraude, diſſimulanter aliud navigium conſcendiſſe, ereptumque periculo eſſe.* Polybius vocat ἄνδρα τὰ Λακωνικῆς ἀγωγῆς μετειληφότα, καὶ τεθλῶ ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχοντα σύμμετρον. Quæ ita vertit Caſaubonus; Vir diſciplina Laconica imbutus & qui rei militaris uſum *mediocrem* habebat; Minùs rectè; illud enim σύμμετρον ad ἀγωγὴν refertur, ut vertendum ſit, Diſciplina Laconica imbutum æqualique rei militaris uſu præditum; nimirum & inſignem στρατείαν viro tribuit, & σεζιν haud deteriorem. *Bern.*

Xanthippus, Dux Athenienſis qui prælio Mycalenſi Xerxis exercitum fudit; pater erat Periclis, nec ſolùm filio illo quantumvis illuſtri notus, ſed etiam propter canem memorandus; qui, cum Athenienſes metu Perſarum urbem deſeruerunt, & inter alios herus jam annis gravis navem conſcendiſſet, non patiens ſe à domino deſeri, in mare inſiluit juxtáque triremem natando Salaminem pervenit, ubi animam expirans humatus eſt eo loco quem adhuc Κυὼς σῆμα vocant.

Xanthippus prioris nepos, Periclis filius natu maximus, ingenio pravo & patri ſemper infenſo; maritus præterea juvenis & prodigæ uxoris, cùm pater tenuiter & non confertim ſumptus ſuppeditaret, eum convitiis inſectatus eſt, per riſum evulgans domeſtica ejus oblectamenta & ſermones quos habebat cum ſophiſtis. Nam cùm quinquertio equum Eptimius quidam Pharſalius ictu jaculi interemiſſet imprudens, totum diem cum Protagora triviſſe patrem, quærendo, *Jaculimne, an qui id miſiſſet, an verò Agonothetæ rectiùs dicerentur ejus caſus authores?* Implacabilis hæc diſcordia ad mortem uſque permanſit. Tandem Xanthippus peſte periit.

Xanthus, Bæotorum rex, qui Regem Athenienſium Thymœtem

mœtem (ſæviente bello inter eas gentes) provocavit ad duellum, cujus ſucceſſu lis dirimeretur. Hic tamen certamen formidans regno ceſſit ei qui cumque cum Xantho Rege dimicare vellet. Melanthus quidam regni præmio invitatus, pugnandi conditionem accipit & pacta conficiuntur. Ut ad manus ventum eſt, Melanthus ſe videre dicit juvenem pone Xanthum ſequentem, & injuſtè fieri exclamat quòd contra pacta auxiliatorem adduxiſſet. Xanthus falſo ſermone turbatus, vertit ſe; atque ita illico Melanthus lancea trajectum transfodit. Ultimus iſte fuit Bœotûm ſeu Thebanorum rex.

Xanthus, Candaulis Lydi fil. hiſtoricus Sardianus, qui eodem tempore fuit, quo Sardes, non quidem à Cyro, ſed ab Ionibus & Athenienſibus, captæ ſunt; Suidâ teſte. Scripſit Lydiacorum libros quatuor in quibus de regibus Lydorum egit. Mem. Diog. Laert. in prooemio. Operis ejus apud Athenæum mentio eſt, lib. 12. Idem lib. 10. citat ejuſdem operis lib. 2. uti & Heſychius Illuſtrius, ac Suidas; quorum uterque ex eo refert, Gygem, Lydorum regem, primum fœminas caſtraſſe, quò iis ætate florentibus ſemper uteretur. Vide omnino Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 4. pag. 451, 452. Item Poeta Melicus, cujus mem. Ælianus.

Xenagoras, hiſtoricus, celebratur à Dion. Halicarnaſſeo l. 1. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 421, &c.

Xenarchus, Comicus poeta, cujus fabulas commemorat Athenæus. Alius è Seleuciâ Ciliciæ Peripateticus, qui Alexandriæ primum docuit, deinde vero Romæ, ubi Cæſaris Auguſti amicitiâ uſus uſque in ſenectutem in honore habitus fuit. Strabo lib. 14.

Xeneus, Chius de Chio inſ. volumen edidit. Athen. 14.

Xeniades, Corinthius, qui cum emere vellet Diogenem Cynicum, & quid is artificii noviſſet, percontatus foret: *Novi*, inquit Diogenes, *hominibus liberis imperare*. Quo reſponſo incitatus Diogenem Xeniades emit, & manumiſit, filioſque ſuos ei tradens: *Accipe*, inquit, *liberos meos quibus imperes*, Gellius 2. 18.

Xenion, Cretica conſcripſit, teſte Steph. & Etymologo. Idem Italica condidit Macrob. Sat. 1. 9.

Xenius, Jupiter ſic dictus, qu. *Hoſpitalis*. Virg. l. 1. Æn.

Jupiter, hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.

Xenoclides, Athenienſis, quem, ut bonum poetam laudat Demoſthenes, flor. Olymp. 105.

Xenocrates, Chalcedonius, auditor Platonis, qui in Academiâ Speuſippo ſucceſſit & 25. an. docuit. Adeo tardus ingenio fuit, ut cum illum Plato Aritoteli compararet, alterum fræno, alterum calcaribus indigere diceret. Hic Philoſophorum ſeveriſſimus extitit. Ferunt enim cum Phryne nobile ſcortum, deditâ operâ à quibuſdam intra ejus cellam miſſa eſſet, atque ab eo orans lecti partem accepiſſe, demumque cum imperfecto opere diſceſſiſſet, dixit, ſe non à viro, ſed à ſtatuâ veniſſe. Ejus verbis tanta fides adhibebatur, ut cum injurati nullius teſtimonium admitteretur, huic injurato crederetur. Hunc Athenienſes aliquando vendiderunt, ut ita in exilio degens frangeretur. Obiit 82. ætatis ſuæ anno, quum noctu forte in ſartaginem offendiſſet.

Xenocrates, philoſophus, Platonis auditor, præceptor Polemonis, cum princeps quondam intentatæ legationis ad Antipatrum, à quo omnium expectatio erat, nihil non illo orante impetrari poſſe, reliquis ſociis humaniter exceptis, in conſpectum vix quidem admiſſus eſt quod ſuſpectus haberetur. Tunc verſus ad ſocios Xenocrates, beneficium accipere dixit, quod ſe unum Antipater ſuæ in Athenienſes ingratitudinis & perfidiæ teſtem vereretur; & dicere incipientem, nunc obſtrependo, nunc obſecrando tacere Antipater coegit, cui in orando Phocion legationis comes ſucceſſit. Ad hunc miſit Alexander dono triginta talenta auri. Ille autem ſtatim remittens ait, *Regibus non philoſophis opus eſſe pecuniâ*. Suidas.

Xenocrates Chronica edidit, teſte Etymologo in Ἀσυλεία. Quis hic fuerit haud facilè cognoſcas. Nam præter Chalcedonium (de quo ſupra, & Voſſius Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 8.) fuit & *Xenocrates* Epheſius cujus Plin. 37. 2. Fuit etiam *Xenocrates* Aphrodiſienſis, qui de Animalibus commentatus eſt, teſte Artemidoro Oneirocr. lib. 4. cap. 24. Fuit & *Xenocrates* inſignis pingendi & cælandi artifex, de quo Plin 34. 8.

Xenodorus, ſtatuarius egregius. Plin. 34. 8. Item hiſtoricus patriâ Trœzenius.

Xenomedes Chius hiſtoricus, cujus nullam inter illuſtres Chios mentionem à Strab. miratur Voſſ. de Hiſt. Gr, p. 11.

Xenophanes, philoſophus Colophonius, Archelai auditor, ſcripſit elegias & iambos contra Heſiodum & Homerum, quæ de Diis dixere improbanda. Laertius, & Strab. lib. 14. Item *Xenophanes* poeta Iambicus, Lesbius. Suid. Vide Voſſ. P. Gr. pag. 21.

Xenophilus Muſicus, patriâ Chalcidenſis, Pythagoricus, biennio minor quam Gorgias qui an. 107. vixit, ſed felicitate non inferior. Siquidem, ut Ariſtoxenus muſicus ait, omnis incommodi humani expers in ſummo perfectiſſimæ doctrinæ ſplendore extinctus eſt. Plin. 7. 50.

Xenophon, Grylli fil. Athenienſis, Socratis diſcipulus, ob eloquentiam *Muſa Attica* vocatus; Equorum, venationis & rei familiaris imprimis ſtudioſus, ut ex ejus libris deprehendi poteſt. Venit in amicitiam Cyri minoris, cum quo militavit, ac ejus παιδείαν ſcripſit, non tam hiſtoriæ ſerviens veritati, quam ut perfectum ducem inſtitueret, uti Cic. lib. 2. de Orat. teſtatur, quem librum ſe frequenter lectitaſſe, & manibus triviſſe alibi in Epiſtolâ quadam dicit. Scripſit præterea Symposium & Oeconomicum, à Cicerone in Latinum ſermonem converſum, ſi credimus Columellæ. Edidit & hiſtoriam Peloponneſiaci belli, ac eorum quæ Athenienſes poſt Thucydidem geſſerunt. Quinctilianus Xenophontis jucunditatem inaffectatam dixit, quam nulla affectatio conſequi poſſit. Cum Platone ſimultates geſſit, teſte Gellio, lib. 14. cap 3. Pluribus perſequitur hujus vitam Laertius. Vide quoque Voſſ. de Hiſt. Gr. lib. 1. cap. 6. Varii hujus nominis authores fuere, ut 1. *Xenophon* Athenienſis, frater Pythoſtrati illius, qui *Theſeida* ſcripſit, ac inter cætera quoque Epaminondæ ac Pelopidæ vitam conſignavit, teſte Laertio in Xenophonte. 2. Ab eodem Laertio alter *Xenophon* commemoratur qui Annibalis hiſtoriam literis tradidit. 3. Item alius fuit, qui de fabulo.is prodigiis tractavit, eodem teſte. 4. *Xenophon* Antiochenus, hiſtoricus qui Babylonica condidit. Sunt autem amatoria. Suidas. 5. *Xenophon*, Epheſius hiſtoricus, qui Epheſiaca conſignavit. 7. *Xenophon* Lampſacenus, Geographus, ut videtur, cujus mem. Plin. 4. 13. & Solinus cap 22. 8. *Xenophon* etiam, neſcio quis, Ἑλλήνων in literas retulit, de quo Plin. 7. 48.

Xerxes, Perſarum rex filius Darii, & Cyri ex Atoſâ filiâ nepos, qui 170 hominum myriadibus, h. e. decies ſepties centenis millibus per totum quinquennium contractis, Græciæ bellum intulit. Quam tantam hominum turbam cum ex editiore ſpeculâ aſpexiſſet, teneriter ſertur lachrymaſſe, quòd poſt centum annos ex tanto hominum numero nemo eſſet ſuperſuturus. Sen. de Br. V. 16. Cum per magna camporum ſpatia porrigeret exercitum, nec numerum ejus, ſed menſuram comprehenderet Perſarum Rex inſolentiſſimus, lachrymas fudit quod intra centum annos nemo ex tanta juventute ſuperſuturus eſſet. Ubi bene *nec numerum ſed menſuram*. Unde Lucan. lib. 3.

Non cum Memnoniis deducens agmina regnis
Cyrus & effuſis numerato milite telis
Deſcendit Perſes.

i. e. Xerxes *telis* autem pro ſagittis, quibus ſingulis à ſingulis emiſſis exercitum numeravit, Herodot. autem lib. 7. alterum quoque modum commemorat quibus exercitum ſuum numeraverit Xerxes. Verba ejus ſunt Σύμπαν δὲ τὸ στρατὸν τὸν πεζὸν τὸ πᾶν ἐδόμησαν καὶ ἑκατὸν μυριάδες· Ἐξεριθμήσαντο δὲ τόνδε τὸν τρόπον. Σωρηδὸν ἐς ἕνα χῶρον μυριάδα ἀνδρῶν, καὶ σωρεύσαντες ταύτην ὡς μάλιστα εἶχον, περιέγραψαν ἐσώσαντες κύκλον. Περιγενόμενοι δὲ, καὶ ἀπόντες τὸν μυρίης αἰωσιλῶ ἀριθμὸν καὶ τὸν κύκλον, ὕστερον ἀνήκαν ἀνδρεῖ ἐς τὸ ὑμαλόν. Ταύτῃ δὲ ποιήσαντες ἄλλας ἐσεβίβαζον ἐς τὸ περιοικοδομημένον, μέχρις οὗ πάντας τότε τῷ τρόπῳ ἐξηριθμήσαντο. Sen. hic de eo in De Conſt. *Quid tu putas, cum ſtotidus ille Rex multitudine telorum diem obſcuraſſet, ullam ſagittam in Solem incidiſſe? aut demiſſis in profundum catenis Neptunum potuiſſe contingi?* Valerius Max. *Gravem illum & mari & terræ Xerxem, nec hominibus tam terribilem, ſed Neptuno quoque compedes & cælo tenebras minitantem.* Juvenalis:

Ipſum compedibus qui vinxerat Ennoſigæum.

Manil. lib. 3.

——— *Nec Perſica bella profundo*
Indicta, & magnâ pontum ſub claſſe latentem.

Tantum autem habuit navium apparatum, ut totum Helleſpontum operiret, & Aſiam Europæ ponte conjungeret; Athon præterea mont. à continente abſcidit. Plin. 4. 10. Manil. lib. 1.

Perfidis & victor ſtrarat qui claſſibus æquor.

Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias: multum cum pontibus auſus
Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo,
Inceſſitque fretum rapidi ſuper Helleſponti,
Non Eurum Zephyrumque timens, quum vela, rateſq;
In medium deferret Athon.

Propertius 2. 1.

Xerxis & imperio bina coiſſe vada.

Claud. 2. in Ruf.

Haud aliter Xerxen toto ſimul orbe ſecutus
Narratur rapuiſſe vagos exercitus, amnes.

Juvenalis:

———*Epotáque flumina Medo*
Prandente.———

Unde Claud. lib. 1. de laud. Stil.

Arebant tantis epoti millibus amnes.

Lucretius:

Ille quoque ipse viam qui quondam per mare magnum
Stravit, iterque dedit legionibus ire per altum
Ac pedibus salsas docuit superare lacunas.
Ossa dedit terræ.

Victus tandem apud Thermopylas à quatuor hominum millibus, navale quoque certamen cum Themistocle tentavit, à quo similiter apud Salaminem superatus, cum antea tota maria classe sterneret, vix parvulâ cymbâ effugit, relicto Mardonio præfecto qui & ipse re in Bœotiâ infeliciter gestâ cum paucissimis in Persidem se recepit. Demum cum se otio socordiæq; relictâ militiâ, tradidisset, præmium genus luxuriæ novum invenientibus propositi. Valer. Max. Quamobrem à suis spretus paucis post annis ab Artabano præfecto suo in regiâ interficitur, cum regnasset annos octo. Nominis interpretationem quære in *Artaxerxes*.

Xerxes, pictor Heracleota, Venerem adeo pulchram depinxit, ut ex eâ quæstum magnum faceret. Ælian.

Roder. *Ximenes* Navarrus, Archiep. Toletanus multum gloriæ sibi comparavit libris novem de rebus Hispaniæ, quas exorditur ab Herculis in eas terras adventu ac producit usque ad tempora Ferdinandi tertii. Ob. 1245.

Franc. *Ximenes* Hispanus, Ord. Min. Arch. Toletanus & Cardinalis, Complutens. Academiæ institutor, Sacra Biblia, variis linguis Hebr. Chald. Græcâ & Latinâ Compluti magnâ accuratione Tomis sex imprimi curavit, Leonique decimo succulentâ præfatione appolita demisse nuncupavit. Ob. 1516.

Joannes *Xiphilinus*, Jo. Xiphilini Patriarchæ Constantinopolitani nepos Michaelis Imperatoris temporibus Dionis Nicæi epitomen fecit. Vide Voss de H. Gr. l. 2. p. 301.

Xisuthrus, idem qui & Noe. Cedrenus: Ὁ Νῶε Ξίσυθρον ὀνομαζόμενος Χαλδαίοις ἐλέγετο.

Z A

Zabulon, vel *Zebulun*, decimus fil. Jacob. Gen. 10. Lat. *habitaculum* vel habitans. Aliter Hesychius: Ζαβουλών. ῥύσις νυκτερινὴ τετέσι χύσις σκότους.

Zacharias, princeps fil. Mosellamiæ. 1 Par. 5. Fil. Barachiæ Il. 8. Fil. Jeroboam. 4 Reg. 14. Lat. *memoria* vel *masculus Domini*. Item Pater Joannis Baptistæ, Luc. 1. Item 4. Episc. Hierosolymorum, A. D. 101. Et 88. Pont. Rom. A. D. 742.

Zagreus. Apollo sic dictus: Hesychius: Ζαγρεὺς Διόνυσος· δοκεῖ δὲ μυθῦσαι ὁ Ζεὺς τῇ Περσεφόνῃ, ὅτε νιν χθονίου Διόνυσον.

Zalates, pathicus quidam. Juven. Sat. 2.

——— *Et tamen unus*
Armenius Zalates cunctis narratur ephebis
Mollior ardenti sese indulsisse tribuno.

Zaleucus, Locrensis Legislator, vinum ægris prohibuit injussu medici, pœnâ capitis inditâ. Ælian. Var. H. 1. 2. c. 37. Val. Max. lib. 6. cap. 5. de eo narrat, quod cum ejus fil. adulterii crimine damnatus, secundum jus ab ipso constitutum utroque oculo carere deberet, ac tota civitas virtuti & meritis patris crimen condonaret, ipse sibi non pepercit: sed suo prius, deinde filii oculo eruto, usum utrique videndi reliquit. Ausonius:

Sanxerit, & Locris dederit quæ jura Zaleucus.

Plura de hoc Legislatore vide apud Diod. Sic. lib. 12. Ælian. Var. 13. 24. Ζάλευκος ὁ Λοκρῶν νομοθέτης φησὶ τάξαι τὸ μοιχὸν ἀλόντα ἐκκόπτεσθαι τοὺ ὀφθαλμούς. Ἃ πίνων μηδὲν φροντίδος ἔσχεν, ἀλλὰ ὁ δαίμων αὐτῷ ὀφθαλμὸν ἢ δόξαν καὶ ἢ ἐλπίδα ἐπήγαγεν. Ὁ γάρ τοι παῖς ἀλλὸς ὢν τὴν μοιχείαν, ἔτα ἔμελλε πείσεσθαι τὰ ἐκ τοῦ πατρῴου νόμου. Ἐνταῦθα, ἵνα μὴ διαφθαρῇ τὸ ἅπαξ κεκυρωμένον, κατέμενεν αὐτὸς ὁ εἰσηγησάμενος ἀντὶ τοῦ ἑτέρου ἢ τοῦ παιδὸς ὀφθαλμόν, ἀντιδόναι ἑαυτόν, ἵνα μὴ ὁ νεανίσκος τυφλωθῇ τελεώς.

Zamolxis, vir inter Getas natus, Pythagoræ discipulus ac servus, ad Ægyptios unà cum eo penetravit, quorum ritus secum in patriam deduxit, à suisque putantibus illum Saturnum esse, post mortem habitus Deus. Herod. lib. 4. Vide Hesychium in Ζάμολξις.

Zenis, vel *Zenus* Chius, de Chio inf. volumen edidit. Athen. lib. 14.

Zeno, Philosophus ex Cypro Græcâ civitate, Stoicorum sectæ conditor, tanto in honore apud Athenienses habitus, ut apud eum claves urbis deponerent, ornarentque ipsum aureâ coronâ & imagine æreâ. Adolescenti cuidam inepta multa loquenti, ait: *Ideo duas habemus aures, os autem unum, ut sc. multa audiamus, pauca vero loquamur.* Decessit 72. ætat. suæ anno sine morbo. Nam, ut ferunt, cum abiret ex scholâ, lapidem offendens digitum perfregit, manu verò terram feriens, illud ait, ex Niobe, *Eu adsum, quid me quæso vocas?* Et continuo se strangulans interit. Diog. Laert.

Zeno, Cittieus, de quo Cic. in Orat. *Zeno quidem ille*, inquit, *à quo disciplina Stoicorum est, manu demonstrare solebat, quid inter has artes, interesset. Nam cum compresserat digitos, pugnumque fecerat, Dialecticam aiebat ejusmodi esse; cum autem diduxerat, & manum dilataverat, palmæ illius similem eloquentiam esse dicebat.* Fuit alius ejusdem nominis Philos. Epicureus, Ciceronis synchronus, cujus mem. Cic. lib. 1. de Finibus.

Zeno Eleares, Parmenidis auditor simul cum Perdiccâ, & in Philosophiâ & in administrandâ Rep. clarissimus. Suidas, Apul. in Apol. *Zenonem illum antiquum* Velîâ *oriundum* (Eleam intelligit,) *longè decorissimum fuisse, ut Plato autumat.* Ubi nimis forsan extollit. Nam Plato in Parmenide (si tamen hunc locum Apul. intellexit) tantum ait Zenonem fuisse εὐμήκη, καὶ χαρίεντα ἰδεῖν h. e. *procero & amabili corporis habitu.* Hunc inventorem Dialectices fuisse, sicut Empedoclem Rhetorices, Aristoteles author est. Hujus celebratissima fuit in perferendis cruciatibus patientia, quia cum adolescentes nobilissimos cupiditate liberandæ patriæ inflammasset contra Tyrannum; facto judicio comprehensus, traditusque est tortoribus torquendus, qui cum laceraretur, ut conscios conjurationis nominaret, neminem illorum nominavit, sed amicos intimosque tyranni participes conjurationis esse dixit. Deinde cum quippiam se in aurem tyranni loqui velle significasset, eam mordicus correptam non ante demisit, quam raptâ aure mutilatum caput reliquisset. Sed cum socios conjurationis proferre cogeretur, concisam dentibus linguam in os tyranni conspuit, quo facto cives tyrannum lapidaverunt. De variis Zenonibus vide Voss. Hist. Gr. pag. 104. Sen. 2. de Ir. Notus est ille Tyrannicida, qui imperfecto opere comprehensus & ab Hippiâ tortus, ut conscios indicaret, circumstantes amicos tyranni nominavit, quibus quam maxime carain salutem ejus sciebat. Et cum ille singulos, ut nominati erant, occidi jussisset, interrogavit, *Ecquis superesset? Tu* (inquit) *solus: neminem enim alium, cui carus esses reliqui. Effecit ita, ut tyrannus tyrannicidæ manus commodaret, & præsidia sua gladio suo cæderet.* Hæc Seneca. Quem autem ille *Hippiam* Val. Max. lib. 3. *Phalarim Agrigenti tyrannum* appellat. Diogenes vero Laert. ambigue *Nearchum*, vel *Dionysium*.

Zenobia, regina Palmyrenorum, post Odenati viri mort. in Syriâ Romanorum rexit imperium, ponunturque inter 30. tyrannos, qui tempore Galeni orbem usurpaverint. Superata tandem ab Aureliano, ac in triumphum ducta fuit, eique principis clementiâ Tyburte possessio concessa, ubi honestè ageret. Hæc eâ castitate dicitur fuisse, ut ne cum viro suo, nisi prolis gratiâ congrederetur. Trebellius Pollio in 30. Tyrannis: *Zenobiæ ea castitas fuisse datur, ut ne virum suum quidem sciret, nisi tentatis conceptionibus. Nam cum semel concubuisset, expectatis menstruis continebat se, si prægnans esset: sin minus, iterum potestatem quærendis liberis dedit.* Quæ profectò singularis ejus laus fuit: Siquidem mulieres etiam fœtæ, ut plurimum, virorum congressus non reformidant. Hesychius: Θηλυτεράων, θηλειῶν ἢ μόνων ἐγκυμόνων πλησιαζουσῶν ἀνδράσι. Μόναι γὰρ αἱ γυναῖκες ἔγκυαι ὔσαι πλησιάζουσιν ἀνδράσι, ἢ ἢ ἄλλων ζώων οὐδέν. Plin. 7. 1. *Præter mulierem pauca animalia coitum novere gravida.* In paucis iis animantibus sunt equa & sus, ut idem Plin. ait extremo capite 63. lib. 10. Solius equæ meminit Aristoteles, lib. 4. de gen. Anim. cap. 5. Μόνα ἢ ζώων ὀχείαν ὑπομένουσι κύουσαι, γωμὴ καὶ ἵππος. De muliere autem cur eam etiam fœtam, voluerit Deus viri esse patientem Lactantius docet lib. 6. cap. 23. his verbis: *Nec ob aliam causam Deus, cum cæteras animantes suscepto fœtu, maribus repugnare voluisset, solam omnium mulierem, patientem viri fecit, scilicet fœminis repugnantibus, libido cogeret viros aliud appetere, eoque facto castitatis gloriam non tenerent.* Sed hæc obiter. Regali alioquin pompâ Persarum fere modo adorabatur Zenobia. Ad conciones galeata procedebat cum limbo purpureo, gemmis dependentibus, voce clara, moribus severis, Græci, Ægyptiique sermonis peritissima, Latini non ignara, orientalem Alexandrinamque historiam epitomavit. Herennianum ac Timolaum filios literis erudiit. De quorum exitu nescitur, an interierint morbo, an ab Aureliano fuerint interfecti.

Zenobius Sophiſta, teſte Suidâ Romæ docuit ſub Cæſ. Adriano. Eſt hic cujus proverbia extant, ex Farrhæo ac Didymo, excripta. Sed quem Suidas & Etymologici auctor *Zenobium* appellant, hunc Ariſtoph. Schol. ἐν Νεφ. vocat *Zenodotum*; eumque interdum ſequitur Eraſmus. Scripſit quoque Genethliacum Adriani. Satis autem ingenioſa videtur doctorum virorum conjectura, qui, quo loco apud Suidam legitur, *Zenobium*, vertiſſe Salluſtianos libros βιῶν h. e. *telorum*, legunt βέλων, ut Romano hoc vocabulo ſignentur libri de bello Catilinario, deque bello Jugurthino, de quibus ſeorſim ſcripſit Salluſtius. Voſſius.

Zenodotus, Grammaticus, vixit temporibus Ptolemæi primi, cujus etiam filios erudiit, ac præfuit Alexandrinæ Bibliothecæ: primus quoque Homeri libros correxit, ac in ordinem redegit. Suidas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 71. & P. Gr. pag. 61. Alius Sophiſta ſub Adriano Imp. docuit Romæ, ſcripſitque epitomen proverbiorum Didymi: convertit in Græcum ſermonem hiſtoriam Salluſtii, præterea Genethliacum in Adrianum, & alia. Suidas.

Zenodotus Trœzenius, Umbricam hiſtoriam condidit. Dionyſ. Hal. lib. 2. Suſpicari autem licèat eundem eſſe ex quo Solin. cap. 8. tradit *Præneſte* ita dici à Prænesto Latini filio, Ulyſſis nepote. Quam nominis rationem etiam legere eſt apud Stephanus in Πραίνεστος, & Marc. Capellam lib. 6. Alius eſt Ætolus, Cæſari Germanico memoratus pene initio Commentarii in Aratæa Phænomena. Item *Zenodotus* Theophilus, ex quo de Phalange & Arachne quædam narrrat Nicandri Scholiaſtes in Theriaca. Alius quoque Epheſius, itemque Alexandrinus; de utroque Suidam ſis adi.

Zenothemis, vetus author, de quo Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 3. pag. 425.

Zephyrus, ventus flans ab occaſu Æquinoctiali, adverſus Subſolanum, quem Latini *Favonium* vocant. Sic dict. qu. ζωηφόρος, h. e. *vitam ferens*, eo enim plantæ omnes germinant & pullulant. Vide Gell. 2. 22. Plin. 14. 18. Ovidius Triſt.

Frigora jam Zephyri minuunt.

Idem Met. 1.

——— *Placidique tepentibus auris*
Mulcebant Zephyri natos ſine ſemine flores.

Virg. Æn.

——— *Zephyro putris ſe gleba reſolvit:*

Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Iadder.

Silius, lib. 12.

——— *Blandiſque ſalubre*
Ver Zephyri tepide mulcebat rura ſereno.

Zethes, Boreæ filius ex Orithyia, & frater Calais. Hi duo fratres ex Argonautarum numero extiterunt, & quoniam alati fuerunt, ad pellendas Harpyias miſſi ſunt, quas uſque ad Strophades inſulas inſecuti ſunt. Apoll. lib. 1.

Ζήτης αὖ Κάλαΐς τε Βορήϊοι ὧες ἵκοντο,
Οἷς ποτ' Ἐρεχθῆϊς Βορέη τέκεν Ὠρείθυια.

Prop. lib. 1.

——— *Aquilonia proles*
Hunc ſuper & Zethes, hunc ſuper & Calais.

Ovid. Met. 6.

Barbara dum rutilis aberat ſubnixa capillis
Implumes Calaiſque puer, Zeteſque fuere.

Apollod. lib. 1. Οἱ Βορέου παῖδες Ζήτης καὶ Κάλαις ὄντες πτερωτοί. Mem. Pauſanias in Lacon. & Eliac. Papinius Theb. lib. 5.

Theſea & Iſmarios Aquilonia pignora fratres
Utraque queis rutilâ ſtridebant tempora pennâ.

Orpheus ver. 216.

Διανὸν δ' αὖ Βορέης καλὸν ταχὺν εἰσενόησα
Οὗς τὰκ' Ἐρεχθῆϊ θοὴ κλυτὴ Ὠρείθυια
Ἰλιακῇ παρὰ χεύματ' ἀϋτῇ φιλότητι μιγεῖσα·
Οἳ δὴ καὶ παρόϊσιν ὑπ' ἠπείροις πτεπόηνται
Ζήτης καὶ Κάλαις, δίμας εἰκέλοι ἀθανάτοισι.

Val. Flaccus, lib. 1.

Quin & Cecropiæ proles vacat Orithyiæ.
Temperet ut tremulos Zetes cum fratre cerucbos.

Zetus, vel *Zethus*, filius Jovis ex Antiope, & frater Amphionis. Horat. lib. 1. Ep. 17.

Gratia ſic fratrum geminorum Amphionis atque
Zeti diſſiluit. ———

Vide *Amphion.*

Zeuxis, Heracleotes, pictor ſuâ ætate maximus, qui, teſte Plin. 35. 9. tantas opes acquiſivit, ut in oſtentatione earum Olympiæ aureis literis in palliorum teſſeris intextum nomen ſuum oſtentarit. Poſtea donare opera ſua inſtituit, quòd ea nullo ſatis digno pretio permutari poſſe diceret. Æquales ejus & æmuli fuere, Timanthes, Androcydes, Eupompus, & Parrhaſius, cum quo deſcendiſſe in certamen traditur. Idem fertur pinxiſſe puerum uvas ferentem, ad quas cum advolarent aves, eadem ingenuitate proceſſit iratus operi, ac dixit: *Uvas meliùs pinxi quam puerum, nam ſi & hunc conſummaſſem, aves timere debuerant.* Hinc etiam pinxit Helenæ ſimulachrum. Plin. 35. 10. Ejus mem. Cic. 2. de Juvent. Plut. in Pericle, &c.

Zoilus, Sophiſta Amphipolites, Ptol. Philadelphi temporibus, hoc uno facinore nobilitatus, quòd Homerum, Poetarum omnium facilè principem libris adverſus iſtum ſcriptis, auſus ſit reprehendere; unde & Ὁμηρομάστιξ cognomen accepit. Ovid. lib. 2. de Rem. Am.

Ingenio magni livor detrectat Homeri,
Quiſquis es, ex illo, Zoile, nomen habes.

Mart. 11. 93.

Mentitur qui te vitioſum, Zoile, dicit:
Non vitioſus homo es, Zoile, ſed vitium.

Non prætermittendus hic locus Vitruvii de Zoilo, qui in Præfat. lib. 7. talis eſt: *Inſequentibus annis à Macedonia Zoilus, qui adoptavit nomen ut HOMEROMASTIX vocitaretur, Alexandriam venit, ſuaque ſcripta contra Iliadem & Odyſſeam comparata regi recitavit. Ptolemæus vero cum animadvertiſſet Poetarum parentem, Philologiæ omnis ducem, abſentem vexari, & cujus ab cunctis gentibus ſcripta ſuſpicerentur, ab eo vituperari, indignatus nullum ei dedit reſponſum. Zoilus autem cum diutius in regno fuiſſet, inopiâ preſſus ſummiſit ad regem, poſtulans ut aliquid ſibi tribueretur.* Rex vero reſpondiſſe dicitur, Homerum qui ante annos mille deceſſiſſet ævo perpetuo multa millia hominum paſcere; Item debere, qui meliori ingenio ſe proferetur, non modo ſe unum, ſed etiam plures alere poſſe. *Et ad ſummam mors ejus ut parricidii damnati variè memoratur. Alii enim ſcripſerunt à Philadelpho eſſe in crucem actum; nonnulli in eum lapides eſſe conjectos; alii Smyrnæ vivum in pyram conjectum: quorum utrum ei acciderit merenti digna conſtitit pœna.* Hæc Vitruvius. *Canis Rhetoricus* etiam nominabatur, teſte Ælian. ποικ. 11. 10. Honeſtius tamen de Zoilo Dionyſ. Halic. ſentit, qui non tam animi vitio notaſſe ipſum & reprehendiſſe Homerum, Platonem & alios, quam veritatis ſtudio putat, quem vide Reſponſione ad Epiſt. Cn. Pompeii in quâ de reprehenſo ab eo Platonis ſtylo ille conquerebatur, cap. 6. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 94.

Zonaras, hiſtoricus fuit ſuâ ætate clariſſimus in regno Conſtantinopolitano. Prodiit ante paucos annos volumen triplex hiſtoriarum earum, quas conſcripſit. Deſinit autem ibi ubi Nicetas incipit, atque ubi is deſinit, ibi incipit Nicephorus Gregoras, & in fine hujus Chalcocondylas. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. lib. 2. cap. 27.

Zopyrion, Ponti præfectus, Scythis bellum indixit, Juſt. lib. 12. *Zopyrion* vero qui Joſepho celebratur, lib. 1. contra Apionem, hiſtoricus fuiſſe videtur; de quo Voſſ. Hiſt. Gr. pag. 425.

Zopyrus, nobilis Perſa, qui cum Darius rex Perſarum Babylonios diu & fruſtra oppugnaret, ipſe ſibi naſum, aures, & labia amputavit, & ita ad Babylonios, quaſi transfuga ſe contulit, conquerens de ſui regis crudelitate. Receptus igitur à Babyloniis & dux belli factus urbem Dario tradidit. Unde poſtea Darius ſolebat dicere, ſe Zopyrum malle integrum, quam viginti capere Babylonas. Herod. lib. 4. Alius Phyſiognomiſta fuit, h. e. qui profiteretur ſe hominum mores, naturaſque ex corporis habitu, oculis, vultu, fronte poſſe pernoſcere. Qui cum turpia quædam, & à virtute aliena de Socrate dixiſſet, eoque is à multis derideretur; *Non errat*, reſpondit Socrates, *hujuſmodi enim naturâ eſſem, niſi naturam philoſophiâ ſuperaſſem.* Alius Byzantius, hiſtoricus ſcripſit, quarum lib. 3. citat Plut. Par. Min. cap. cap. 36. Idem videtur eſſe cujus meminit Marcellinus in vitâ Thucydidis. Alius quoque Heracleota, cujus craterem eſſe ferunt Orpheo inſcriptum, ut ex Clem. Alex. diſcimus. Meminit & *Zopyri* Oratoris Laertius Diogenes in Timone. Mentio item fit *Zopyri*, neſcio cujus, apud Stephanum in Ἀρεθουσίαι.

Zoroaſtres, rex Bactrianorum Nini Aſſyriorum regis temporibus annis 400. ante bellum Trojanum. Primus magus Plinio eſt, 30. 1. Riſit eodem, quo natus eſt die. Idem 7. 10. In fragmentis Beroſi Chaldæi legitur Zoroaſtrem fuiſſe Chamum, fil. Noæ, ſic dictum qu. ζῶον ἄστρον, ſc. à diligenti contemplatione motus ſiderum. Scripſit collectanea ſacra rerum Perſicarum memorata Euſebio Præp. Evang. lib. 1. extremo. Ubi ſubjicit ejus verba de Deo. Quin Zoroaſtres autem hic ſive quiſquis hoc nomine eum inſcripſit librum, longè recentior ſit Bactrianorum rege, magno & ipſo, quicum poſtremum Ninus bellum geſſiſſe dicitur, mirumè dubium eſt. Olim tamen de eo dubitatum videtur. Plin. 30. 1. *Magia ſine dubio orta in Perſide à Zoroaſtre: Sed unus hic*

fuerit,

fuerit, an poſtea & alius, non ſatis conſtat. De junioris Zoroaſtræ ſcriptis aliis ſeu veris, ſeu fictis, Suidam adi, qui eum cum antiquo confundit. Vide Bochartum Phaleg. lib. 4. cap. 1. Cedrenus: Ἐπ τῦ ϛ́ϕύς (Nini ſcilicet) ἦν ἀνὴρ ϗ Ζωροάστης ὁ ἀκριβέστατος ἀστρονόμος ἐν Πέρσαις γενόμενος, ὃν ξαπο ἔσω πυρὸς ἀεὶν καθαιρόμενον ϗ ἀναλούμενον, ἐξηγεῖτο τοῖς Πέρσαις τὰ ὅσα ἀνὴρ μὴ ϑ᾽ ἡδονῆ ἀνιμᾶσθαι ϗ φυλάττειν αὐτὰ ϗ τιμᾶν. Καὶ ἕως μέν, φησὶ, σέβεσθε ταῦτα, τὰ ϗαθ᾽ ὑμῶν ϑ᾽ ὑμᾶς κακὰ οὐκ ἐπιλείψει. Οὗτος ἐν τύτῳ πνὶ καιρῷ γεγονὼς τὰ λείψανα αὐτῦ διὰ πυρὸς ἔσωσεν οἱ Πέρσαι, ἕως τύτῳ καταφρονήσαντες ϗ ϑ᾽ βασιλέως ὑβρίσαν.

Zoſimus, comes, & advocatus fiſci, temporibus Theodoſii Jun. ut ex Evagrio Scholaſtico patet. Reliquit hiſtoriæ libros 6. quorum primus Cæſares ab Auguſto uſque ad Diocletianum percurrit. Cæteris 5. fuſius perſequitur res Romanas uſque ad Romam iterum ab Alarico obſeſſam. Homo fuit paganus, unde creber eſt in fugillandis Principibus Chriſtianis, quo nomine etiam à Photio reprehenditur, item Evagrio, Nicephoro, &c. Dictione utitur brevi, perſpicuâ, purâ, & ſuavi. Diverſus autem eſt ab hoc *Zoſimus* Gazæus, quippe qui temporibus vixerit Anaſtaſii Imp. teſte Suidâ. Meminit & idem *Zoſimi* Alexandrini, qui vitam Platonis poſteris tradidit. Sed ætatem ejus non ponit, ut an idem ſit, ac *Zoſimus* iſte, de quo prius diximus, parum liqueat. Voſſ.

Zoſteria, Zoſteriæ Minervæ Statuam fuiſſe in Bœotiâ auctor eſt Pauſanias. Ἀπὸ τῆ ζώνυδος ita dicta eſt Pallas, id autem Homero ſignificat ὀνομάζεσθαι. Τὸ δ᾽ ἐνδύναι τὰ ὅπλα ἐκάλυν ζώσασθαι, inquit Pauſanias. Hinc Ἀθηνᾶ ζωστηρία.

Zoticus, vir ſanctus & probatiſſimus, Comagenæ Epiſcopus, qui, cum apud Pepuzam Maximilla, Montani hæretici meretrix, ſe prophetare ſimularet, repente ingreſſus, cœpit imperare ſpiritui qui in ipsâ loquebatur, ita ut eam penitus cohiberet. Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 1.

Zygia, Juno apud Pindarum ſic dicta, eo quòd nuptiis præſidere putabatur; Unde Γαμηλία Græcis, & *Pronuba* Latinis dicitur. Hinc Ovid. Ep. 2.

Junonemque tori quæ præſidet alma maritis.

Virg. Æn. 4.

Junoni ante omnes, cui vincla jugalia curæ.

Dionyſ. Holicarn. de Meth. Orat. Nupt. Ἐδεῖτο δ᾽ ϗ Ἥρα σφᾶς ζεύγνυντες τε ϗ συνδέοντες· ὅπου τοι ὁ μὲ πατὴρ καλεῖ πάντων, ἢ δ᾽ Ζυγία ἀπὸ τῦ ζεύγνυσθαι τὸ ὄνομα τῆ θεᾶ.

Synesius Hymn. 1.

Τί δ᾽ ἀλκὸ, τί δ᾽ ϗάλλος,
Τί δ᾽ χρῶτος, τί δ᾽ φάμα,
Βασιλῆοί τε πιμὴ
Παρὰ τὰς Θεῦ μειλιχὰς;
Ὁ μὲ ἴσπον ἔν δίκοι,
Ὁ δ᾽ πέξον ἔν ϗτήθεσι,
Ὁ δ᾽ ἰσιφρὰ φυλάσσει
Κτεάνων χρύσεον ὄλβον.
Ἐπίσῳ δ᾽ ἀγαλμα χρίτι
Καταιμβρίη τινόντων,
Πολυϑύμ@ δ᾽ ϗ χὰ ἔπι
Παρὰ κύκνις, ϑεῶ κύκνις,
Ἀμβρύγμασι θεσπίοιν·
Ἐμὲ δ᾽ ἀνόρητον εἶπ
Βιοτὰν ἄσημον ἔλκειν,
Τὰ μὲ ἐς ἄλλυς ἄσημον
Τὰ δ᾽ ϑεῖς Θεὸν εἰδότα.

FINIS.

ΤΩ ΚΑΘΗΜΕΝΩ ΕΠΙ ΤΟΥ ΘΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΤΩ ΑΡΝΙΩ Η ΕΥΛΟΓΙΑ ΚΑΙ Η ΤΙΜΗ ΚΑΙ Η ΔΟΞΑ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΑΣ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΑΜΗΝ.

DICTIONARIUM
Geographicum

LOCORUM, GENTIUM, REGIONUM, &c.

Vocabula Antiqua & Recentia

ORDINE ALPHABETICO

COMPLECTENS.

DICTIONARIUM

Geographicum

LOCORUM, GENTIUM, REGIONUM, &c.

Vocabula Antiqua & Recentia

ORDINE ALPHABETICO

COMPLECTENS.

LEXICON GEOGRAPHICUM.

AA, flu. Belgii in Tranſiſalanâ prov. Stenovicum urb. alluit, & poſtea in ſin. Auſtralem ſe exonerat ad *Bloxill* fortalitium in eadem prov.

Aa, Amnis Weſtphaliæ in Germania, Bockoltiam alluens: in Iſalam vet. excipitur, infra Anholtium, op. Zutphaniæ; à quibuſdam *Velicer* dictus.

Aa, Flu. Weſtphaliæ, Stenfortiam op. Monaſterienſ. Diœc. alluens, & poſtea in Vechtam fluens 2. leuc. infra Bor.

Aa, Amnis Weſtphaliæ Monaſterium urb. alluens, & poſt 2. mill. in Amaſium ſe exonerans.

Aada, Flu. Brabantiæ, Helmontium op. rigans, ac dein Buſcoducum, ubi Dommelæ, & Dieſæ jungitur, & 2. abhinc leuc. in Moſam labens.

Aba, & *Abæ*, Civitas Phocidis, cujus incolæ *Abantes* dicebantur, qui poſtea relictâ patriâ Euboeam incoluere, quæ etiam ab ipſis *Abantis* dicta eſt. Strab. l. 10.

Aba, Cariæ urbs Steph. op. quoque Arab. fel. Ptol. Item mons Armen. maj. qui & Capotes nominatur, à Simyra urbe 11. m. p. in Bor. diſtans, ex quo Domitius Corbulo Euphratem naſci voluit. *Caicol* Theveto.

Abacænum Steph. & Diod. Sic. *Abacæna* Ptol. *Bigenis* incolis, urbs Siciliæ, 15. m. p. à Meſſana in ort. prope Longanum flu. אבכין *abacin* dict. putat Bochartus Pœnorum linguâ; quibus אבך *abac* eſt extollere: rudera ſiquidem hujus urb. ex Fazello & Bonfilio deſcribit Cluver. prope Tripium op. in edito, & undequaque prærupto monte.

Abæ, Urbs Phocenſium, à Philippo Macedone, cum cæteras evertiſſet, ob id relicta, quòd ejus pop. ſacrilegii expers eſſet Pauſ. in Bœoticis. Nomen habuit ab *Aba* heroe, uti Steph. & Suid. prodiderunt. *Abæ* quoque πόλις Ἰταλίας Stephano, eadem forte quam Ptol. Ἧαν vocat, exiguâ vocilium commutatione; in quâ *a* longum Ionica dialecto vertitur in *η*. Cluver. Item Lyciæ loc. ubi Apollinis fanum erat Schol. Soph. in Oed. Tyran. Hic reſponſa dabantur, priuſquam Delphis darentur. Cives *Abæi*, qui ab Argis in Phocidem commigrarunt. Item Civitas Arabiæ cujus mem. Diod. Siculus l. b. 32. Ecloga 1. ex Photii Bibliothecâ. Cœterum *Abæ* vocatæ quoque fuere *Abantia* neut. gen. plur. Heſych. Ἀβαντὶς πόλις πλησίον Παρνασσοῦ, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. *Abæ* verò dictæ ſunt vel ab *Abante* quodam, vel quod in hanc Urbem non ingrediretur peregrinus, uti teſtatur Lycophronis Scholiaſtes ad ver. 1074. Ἄβαι ἢ ἀπὸ Ἀβαντος τινὸς, ἢ διὰ τὸ μὴ βαίνειν ἐν τῇ αὐλῇ ξένον.

Abæa, *Chiores* Moletio, op. Meſſeniæ litori Pheris proximum. Populi Abæatæ.

Abages, vel *Abagi*, Scythiæ pop. Saeis vicini, ad fidem Chriſti temp. Juſtiniani Imp. converſi. Evagrius ex Procopio: aliqui *Abaſges* legunt. Ἀβασχοὶ Arriano dicuntur.

Abala, op. Africæ, non procul à Rubro mari. Plin. Item portus juxta Siciliam, ad quem aufugit Cæſar, adverſus Pompeium dimicans, cum unico armigero; ſervis, amicis & ſatellitibus deſtitutus. Appianus.

Aballaba, vel *Abellaba*, op. Angliæ Bor. in Weſtmaria reg. ad Itunam flu. *Appleby* Camdeno

Aballo, vulgò *Avallon*, op. Burgundiæ, ad Cuſſinum flu. 10. leuc ab Antiſſiodoro, & 18. ab Auguſtoduno in Bor. long. 20. 55. lat. 46. 56.

Abana, Limpidiſſimus, & jucundus Damaſci flu. qui ex radicibus M. Libani oriens, meridionale & occid. Damaſci latus alluit, indéq; per planitiem *Archadob* defluens in mare Syriacum labitur.

Abantes, pop. ex Thracia oriundi, qui fin. ſuis egreſſi in agro Phocenſi op. condidere, quod à ducis ſui nom. *Aban* vocarunt. Hi poſtea in Euboeam delati, à ſuo relictique op. nom. *Abantidem* illam appellarunt. Hos Herodotus inter Iones & Achivos commemorat. Homerus ὄπιθεν κομόωντας, *ab occipitio comatos* vocat, ex peculiari gentis more. Aiunt enim antiquos Curetas Chalcidem habitaſſe, cum verò bellum iis de agro Lilantæo inferretur, hoſteſque ipſos anteriore comâ prehenſos in terram affligerent, fronte attonsâ comam in occipitio tantùm aluerunt. Ideo *Curetes* à *tonſurâ* vocati ſunt, & Statuæ hoc habitu apud ipſos viſuntur. Euſt. in Hom. Hi (teſte Pauſ. in Eliacis) ex Euboeâ 8. navibus ad Ceraunia delati, Thronium, in reg. quam Abantidem dixerunt, conſtruxere, quam tandem amiſerunt, & poſtea Corcyram deducti ſunt: Heſychius: Ἄβαντες, Εὐβοεῖς καὶ Κόλοσσοι νεκρεῖ, lege, καὶ Κόλοσσοι καὶ νεκρεῖ. nam ex *α* privativo & βαίνειν dicuntur Coloſſi, ut & mortui; non enim incedunt. Palmerius אבם *abas* autem unde *Abantes*, Hebraicè eſt *ſaginare*; hinc שור אבוס Prov. 15. 19. *Theodotio* rectè reddidit βοὸς σιτιστὸν Vulgatus verò *vitulum ſaginatum*: inde factum Phœnicibus verbale nomen *abas* pro pecudum ſaginatore, cujus plurale Phœnicium eſſet אבסין *abaſin*, ſed Græcâ flexione eſt Ἄβαντες. Itaque ut à *boum paſcuis* inſula *Bohmo* & *Eubœa*: ita incolæ *Abaſin* vel *Abantes* appellati ſunt à boum ſaginatione. Bochart.

Abantis, inſula. Vide *Eubœa*.

Abares Evagrio, *Abari* Nicephoro, pop. Scythiæ inter Hamaxobios, Turcis finitimi. *Avares* & *Avari* aliis dicuntur.

Abarim, mons excelſus Arab. Petrææ, Ammonitidem & Moabitidem à Palæſtina ſeparans, contra Hierichuntem, Moſis tumulo celebris.

Abaſci, vide *Abages*.

Abaſeni, Arab. gens. Stephanus: ἡ χώρα ἀφ' Ἀβασηνῶν σμύρνην φέρει, καὶ ὄπιον καὶ θυμίαμα: ubi non intelligit Africæ *Abaſenos* vel *Abiſſinos*, ſed Arabiæ, à quib. Africani ſunt oriundi. Hi porrò *Abaſeni* Adramitis, vel Chatramotis erant proximi. Uranius apud Steph. Μετὰ τοὺς Σαβαίους Χαβαμῖται, καὶ Ἀβασηνοί.

Abaſſinia, ſeu *Abaſſia*, & *Abaſſenia*, reg. Africæ in Æthiop. ſup. olim regn. ampliſſimum, ſed à 100 prope an. per Galas pop. valde fuit imminutum, teſte Il. Voſſio. Dicit enim ille quod ſi ſolam ſpectemus Abaſſiniæ partem, quæ hoc temp. paret Imperatori, illa adeo exigua eſt, ut vix exæquet Hiſpaniam, & ut ejus Imp. vix magni Regis titulo cenſeri mereatur; potiorem quippe regni portionem ſuperiori ſeculo invaſit Galarum natio, litoralem verò tractum vicinum ſinui Arabico jam olim occupavere Mauri: ita ut iſte Abaſſiniæ Rex nullum poſſideat portum, nec mare poſſit adiri, niſi per Turcicas ditiones. Olim cum latiſſimè extendebatur ejus Imperium ab ort. in occ. à faucibus nempe ſin. Arabici uſq; ad terminos regni *Goiame*, non tamen excedebat maxima ejus long. leucas Germ. 160. ſumma verò lat. à prov. Alaba uſque ad Magazam, ſeu confluentem Nili & Tacazæ fluviorum, i. e. à Lat. Boreali 8. gradum uſque ad gradus 16. erat Leucarum Germanicarum centum & viginti. Jo. Barroſius Luſitanus ait regn. Abaſſenum habere in ambitu leuc. Luſitanicas 672. i. e. leuc. Germ. 504. Poſtremi qui ex hoc regno provenerunt ad nos nunci referunt ditionem hujus Regis adeò imminutam eſſe, ut vix dimidiam partem terrarum poſſideat quas proavi ejus tenuere. Solæ enim ſuperſunt provinciæ *Ti*

Erg, Dambea, Bagameder, Goyame, Amahara, Narea, & pars Xaoæ. In tota Abaſſinia nulla urbs regia certa eſt; quocunque enim rex ſeu Imp. cum Aulâ ſuâ proficiſcitur, ibi, fixis tabernaculis, regia eſſe putatur.

Abatos, inſ. Ægypti, in palude Memphitica; ſic dict. qu. *inacceſſa*, ſini & papyri copia olim celeberrima. Lucan l. 9.

Hinc Abaton quam noſtra vocat veneranda vetuſtas
Terra potens, primos ſenſit percuſſa tumultus.

Abbatiſcella, Appenzel, burgus prædives, & unus ex 13. pagis, ſeu Cantonibus Helvetiis, ad fontes Sintræ amnis, 12. leuc. à Curiâ, & 4. à Fano S Galli. Lon. 31. 19. lat. 46. 52.

Abbatiſvilla, Abbeville, urbs Picardiæ ad Somonam flu. in Pontivo Com. 34. leuc. à Lutetia in Bor. ab ora 5. leuc. in ort & ab Ambiano 10. in occ.

Abbefortia, op. Norvegiæ cum portu maritimo in præfectura Aggerhuſianâ, 15. leuc. Germ. ab Anſloa verſus Occid. à *Stavangria* v. 20. circiter.

Abdara, op. Hiſp. Bæt. in ora auſtrali regni Granatenſ. ab Almeria (quæ ei in epiſcopali ſede ſucceſſit) 7. leuc. in Auſtralibus.

Abdera Pomponio Melæ, cui, tanq. Hiſpano, magis fidendum. Quin & Stephanus Ἄβδηρα, πόλις Ἰβηρίας. *Audera* Straboni. Sic enim ille: Ἄυδηρα. Φοινίκων κτίσμα ἡ ἀνὴ. Hodie cum articulo *Aladra*, pro *Alabdra* Long. 18. 12. lat. 36. 30.

Abdera, urbs Thraciæ maritima, non procul à Neſti flu. oſtio, à Teiis condita: unde proverb. Ἄβδηρα κρείττω Τηΐων ἐποίησα.

Abdera pulchra Teiorum Colonia; quo ſignificamus non deeſſe quo confugiamus, ſi quis præter modum pergat eſſe moleſtus; de quo vide Voſſ. ad Melam, p. 235. Dicta fuit ab *Abdero* Herculis *deliciis*, à Diomedis equis lacerato, & illic humato; in cujus honorem Hercules, poſteaquàm pugnaſſet cum Diomede, *Abderam* condidit; quæ poſtea collapſa *Clazomenæ*, à Clazomeniis ex Aſia venientibus qui eam in majorem formam redegerunt, vocata eſt. Solinus autem ab *Abdera* Diomedis ſorore conditam ſcribit, & cognominatam. Sic enim ille. *Inde non procul Abdera, quam Diomedis ſoror condidit & à ſe ſic vocavit.* Jo. Tzetzes verò ab Hercule ſtructam fuiſſe vult hanc civitatem,

Ἐφ' ᾧ πόλιν Ἄβδηρα ὁ Ἡρακλῆς
Πρὸς Εὐρυδίκα τὸ λοιπὸν ἐκόμισε τοὺς ἵππους.

Vide Steph. in Ἄβδηρα.

Ejus mem. Ovid. in Ibin. *Aut te devoveat certis Abdera diebus.* Ephoro Ἄβδηρα pl. num. dicitur, ſic & Pomponio: *Urbs, quam ſoror ejus ſuo nomine appellavit Abdera.* Pop. *Abderitæ*, & *Abderitani*. Hinc adagium: *Abderitica mens*: Abderitanos enim ſtupori mentis obnoxios ſcribit Cic. de Nat. Deorum. Plinius quoque l. 25. c. 8. apud Abderam paſcua eſſe teſtatur, in quibus equi patti in rabiem vertuntur, quemadmodum apud Potniam aſini. Mart. lib. 10.

Abderitanæ pectora plebis habes.

Hinc *imperium Abderiticum* apud Ciceron. lib. 7. ad Atticum. Laudat Mela h. urb. quod Democritum Phyſicum tulerit. Atqui non ſolum Philoſophum hunc urbs iſta dedit, verùm & Protagoram & Anaxarchum; præterea Hecatæum Hiſtoricum, & Nicænetum, plurimoſque alios inſignes viros, ut meritò dixerit Stephanus: Πλεῖστοι Ἀβδηρίται ὑπὸ τῶν παχυγείων ἀναγεγράφασι (: cum in omnium illuſtrium virorum catalogis crebri paſſim eſſent Abderitæ. Neſcio itaque quare Juvenalis hanc *vervecum patriam* dixerit; nam quod multi apud Abderitas inſani naſcerentur, aut fierent, quis hoc Stupori tribuat? cum inſania non hebetes & ſtupidos, qui nil habent quod perdant, ſed maxima plerumque invadat ingenia. Quamvis autem Hippocrates lib 3. Epidem. complurium Abderitarum meminerit, quorum febres conjunctæ fuerint cum delirio, non tamen ex tam inamœno morbo natum eſſe puto proverbium illud de *malo Abderitico*, ſed potius ex affectu jucundiſſimo, qui ipſorum febribus ſuccedere ſolebat, uti refert Lucian. de Conſcr. hiſt. Omnes namque Muſicæ & Poeticæ ſtudebant, carmina Poetarum recitantes ſibi invicem, & paſſim in plateis hiſtrioniam agentes: tam elegans inſania non cadit in craſſos & pituitoſos, nedum in *vervecea capita*, quæ (ſi verum eſt paradoxum Stoicum) ſemper delirant. Voſſius: Hodie *Aſperoſa* dicitur Nigro & aliis, eſtque prope lacum Biſtonium. Long. 51. 45. lat. 42. 45.

Abditana, op. Africæ apud Tunetim, ſeu Tuneſim urb. olim urbs epiſc. ſub Arch. Carthaginenſi. *Arriana* Marmolio.

Abea, Thuria, & *Æpea* Straboni, Peloponneſi urbs ad ſin. Meſſeniacum. Pauſan. dicit olim *Iren* appellatam fuiſſe. Hodie *Calamata* Sophiano.

Abel, ſive *Abela*, op. Palæſtinæ gen. unum in terrâ Ammonitarum, ubi Jephthe dimicavit, à Philadelphia 7. m. p. diſtans, etiamnum *Abela* appellatum: alterum à Gadaris 12. m. p. in ort. recedens.

Abelinates, Plinio Italiæ pop. qui *Protropi* cognominantur; item alii, qui *Marſi* dicti ſunt: circa Apuliam utrique.

Abella, Campaniæ op. ſed in vulgatis authorum exemplaribus eſt *Avella*. Ex Ptolemæo tamen (qui Romanorum fere ubique per Italiam ſequitur vocabulorum formationes) colligas *Abella* pronunciaſſe Romanos; habet enim una cum Strabone Ἄβελλα; alioqui ſcripturus erat Ἀβέλλα. Apud Virgil. Æn. 7. jam inde antiqui Grammatici capite ſuo nomen hoc detruncarunt in hunc modum:

Et quos malifera deſpectant mœnia Bel.æ.

Silius autem Italicus, quem Virgilii ſimiam veriſſime dixeris Abella habet hoc verſu:

Surrentum, & pauper Sulci Cerealis Abella.

De orig. op. Juſt. lib. 20. *Jam Nolani, Abellani, nonne Chalcidenſium coloni ſunt.* Ambroſius Leo tradit eam à priſcis Græcis Ἄβλα, à venti vertigine hunc tractum perflante, dictam fuiſſe, à poſteris verò Latinis *b* inſertum. *Avella* autem ut dixi vulgò perhibetur; unde *Avellanæ nuces* Macrob. Sat. 3. 18. Long. 38. 15. Lat. 41. 5.

Abellinum, urbs Hirpinorum. Pop. *Abellinates* Plinio. Bapt. Porta ſcribit 2. eſſe Italiæ op. quæ vulgò *Avello*, & *Avellino* vocantur. An hoc *Abellinum*, illud *Abella*? Long. 38. 19. lat. 41. 06.

Abelterium, Luſitan. urbs inter Olyſſiponem & Emeritam. Anton. Simlerus legit *ab Elterio* divinè.

Abendonia, ſeu *Abingdonia*, op. Angl. in Com. Bercheriæ, 5. m. p. ab Oxonio in auſt. *Sheovesham* primò Saxonibus, inde *Abbandune*, ab *Abbatia* proculdubio ſic dict. potius quam ab *Abbeno* Hibernico neſcio quo Heremita, ut quidam ſcripſerunt. *Locus erat* (ut habet vetuſtus liber Abbendonenſis) *in planitie, viſu deſiderabilis, pauliſper ultra villam, quæ nunc vocatur* Sunningwell, *inter duos rivulos amœniſſimos, qui locum ipſum, quaſi quendam ſinum, inter ſe concludentes, gratum cernentibus præbent ſpectaculum, & opportunum habitantibus ſubſidium.* Sheovesham *autem ipſa olim dicta, civitas famoſa, aſpectu deſiderabilis, divitus plena, agris circumdata uberrimis, vernantibus pratis, diffuſis campis, & gregibus lacti fluis. Hic ſedes Regia, huc, cum de regni præcipuis & arduis negotiis tractaretur, concurſus fiebat populi.*

Aberavonium, Aberavon, op. Walliæ in Com. Glamorganenſi in ora, ad oſt. Avonis flu.

Abercovonium, Aberconwey, ſeu oſtium Covonii flu. op. Walliæ in Arvoniæ Com. à Denbighia 15. m. p. & 9. à Bangoria. Dicitur etiam *Conovium*.

Abergennium, Abergavennew, & *Abergeny*, op. Angliæ in Walliâ, & Com. Monumetenſi, ad flu. *Uske*, Vide *Gobanium*.

Aberiſtyvium, Aberiſtyvith, op. Walliæ in ora litor. ad oſt. flu. *Yſtwith* in Ceretica prov. Vide *Tybius*.

Aberdona, & *Aberdonia*, olim *Devana*, nunc *Aberdeen*, urbs Scotiæ epiſc. empor. & Academia in orâ Orientali, ab Andreapoli, ejus metropoli ſupra 60. m. p. in Cæciam, ad oſt. flu. *Done*. Long. 18. 12. lat. 58. 40.

Aberdonia nova, *New Aberdeen*, urbs Scotiæ in prov. Marria, non procul ab oſt. flu. *Dee*.

Aberdora, Aberdor, op. Scotiæ ſept. in Buquania prov. 30. m. p. ab Aberdonia in Bor.

Abernæthum, Abernethy, op. Scotiæ in Strathernia prov. olim primaria civitas Pictorum. Ejus Epiſcopat. inde Andreapolim tranſlatus fuit, procurante Kennetho Rege Scotorum.

Abia, urbs Meſſeniæ, quæ & *Ira*; & unum ex 7. op. erat quæ Agamemnonem Achilli promiſiſſe Homerus teſtatur.

Abia, flu. Aſiæ in Tartaria, & prov. Zagataiâ; cadit in Oxum.

Abii, pop. Scythiæ Stephano, vel ut alii volunt Thraciæ. Ita dicti, quòd in curribus degentes, lacte veſcentes & in cælibatu viventes, vitam humanam agere non videantur. Alii autem ſic dictos putant, quòd in pace degentes nemini vim inferant, ab α priv. & βία *violentia*. Certe Hom. Iliad. 5. ἄμητορες ἀθεμίστων eos appellat. Sunt quoque, qui ſic dictos volunt, quod more vicinarum gentium arcu non utantur, ab α. priv. & βιὸς *arcus*. Vide Boch. Phaleg. 3. 9.

Abila, Stephanus duas urb. hujus nominis habet, quarum unam ponit in Phœnicia, alt. circa Jordanem flu. *Abilene* D. Lucæ vocatur cap. 3. hodie *Bellinas* dicitur.

Abila, vel *Abyla*, mons Africæ ad fretum Gaditanum è reg. Calpes M. in Europâ. Nomen ejus ex Punicâ linguâ *montem altum* exponit Avienus, in ora maritima:

Abilam vocat gens Punicorum, mons quod altus barbaro.

Siquidem *Abila* Pœnis erat עבלאה ע׳ *ab illaa*, quod *montem altum* exponi nequaquam miror, cum עברם Jerem. 4. 29. Hieronymus interpretatur *ardua*. Illud huic monti apprimè convenit, qui à Dionyſio deſcribitur.

Ἠλίβατῳ

Ἡλίου, *mausoleum regium Persicum.*

Itaque hæc Festi versio posset ferri, nisi occurreret aptior, quòd עֵץ *ab* exponitur *silva*. Patet illud ex ipso Jeremiæ loco, quem indicavimus; ubi pro עֵבֶר. *abiit*, Græci τὸ ἄλσος h. e. *nemora* reddunt; *Abilam* enim Græcis Ἀβύλην, montem fuisse silvosum constat ex his Strabonis lib. 17. Τὸ ὑποκείμενον ὄρος ὕφορμα Ἀβύλη, πολύδενδρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Sunt qui *Abyla*, transpositis literis *Alybam* scribant, i. e. עַל עֲבָא *al aba*, eodem sensu. Dionys. Perieget.

Στηλάων Ἀλύβη κεῖ) μία.

Una sc. ex Herculis columnis. Ἀβιλύκη Hesychio dicitur, Ἀβίλυξ verò Suidæ.

Abindonia, vide *Abendonia*.

Abiolica, op. Helvetiorum, vicus hodie *Le Bullet* dict. 6. m. p. ab Eburoduno.

Abitacum, lacus Gall. apud Claromontem urb. in Arvernis, *Sorlivia* Masseno.

Abnobi, montes Germaniæ, pro locorum diversitate varia nomina sortiuntur. In Franconia namque *Stepger wauld* vocantur: eorum pars circa Mœnum flu. *Ottenwald* appellantur; & inter Hassiam & Franconiam *Spessart* dicuntur, Percheimero auctore. Item circa Wirtembergens. Duc. ubi Danubius oritur, *Die Baar*, Willichio & Ifeudo testibus. Tacitus sub initio de mor. Germ. *Danubius*, inquit, *molli & clementer edito montis Abnobæ jugo effusus*. Plin. 4. 12. de eodem amne: *ortus hic in Germania, jugis montis Abnobæ, ex adverso Rauraci Galliæ oppidi, multis ultra Alpes millibus.* Ἄβνοβα Ptolemæo, cujus interpp. Latinè reddiderunt *Abnobi montes*, & *Abnobii*, & *Abnobæ*, qu. pl. numeri esset, τὰ Ἄβνοβα ὄρη. Eos decepit locutio nova & peregrina, quâ pl. numerus jungitur singulari, ὄρη τὰ κεκλιμένα Ἄβνοβα. In Taciti quibusdam exemplaribus corruptè legitur *Arnobæ*, & *Arbonæ* A Marciano Capella *ad Novem* dici annotavit Rhenanus, sed corruptè, pro quo viri eruditi restituerunt Abnovam, ex quo haud ineptè quidam conjecerunt ipsis Germanis montis vocabulum fuisse *Die Abenowe*, à quo Latinis Græcisque facta vocabula *Abnoba*, *Aunoba* & *Abnova*. *Rauraci montes* sunt Ammiano. Cluverio autem id montis jugum est, quod ab Rheni, Arolæque confluentibus Sept. versùs ad op. usque *Pfortzheim*, inter Rhenum ac Danubii fontem, Nicrumque sternitur. Germ. Ant. lib. 3. cap. 48.

Aboa, *Abo*, urb. epis. Sueciæ sub Arch. Upsalensi, ad flu. *Aviaroki*, in Finnonia meridionali, prope littus maris Baltici, 20. leuc. à Revalia, & ab inf. Alandia 16.

Abobrica, op. Hisp. Tar. in ora prope Bracaram, nunc forte *villa de Conde*.

Abobrica Lusitaniæ op. insigne, utì vocat Plin. 4. 20. propter situm nempe, quem ei Mela tribuit lib. 3. cap. 1. ubi tamen vulgò *Adrobicum*, & lib. MS. *Adrobrica*. Vide Vossium ad locum.

Aboni teichos, hodie *Bolli* Petro Gyllio, urbs Galatiæ maritima, seu Paphlagoniæ in ora maris Euxini, inter Teuthraniam ad occ. & Sinopen ad ort.

Abonus, seu *Abon* op. & flu. Albionis. Op. *Avington* Camdeno, & flu. *Avon* nominatur, à Venta Silurum 9. m. p. ex itin. Anton. distans. Al est *Porskut* pag. ad ost. Abonis è reg. Bristolii urb. proximæ.

Aborigines, Italiæ pop. qui in Siculorum agros successerunt. Nomen eorum unde originem ceperit, ostendere voluit Festus Pompeius his verbis: *Aborigines appellati sunt, quod errantes convenerint in agrum, qui nunc est populi Romani.* Eandem, simulque duas alias adfert hujus vocis originationes Dionys. Halicarn. lib. 1. *Aborigines*, inquit, *auctores*, conditoresque Romani generis, Italiæ indigenas, alii fui corporis gentem asserunt, nomenque iis impositum esse, διὰ τὸ ἡνώσθαι τοῖς μετ' αὐτὸς ἀρξαι, i. e. *quod posteris suis originis ab se fuerint auctores. Alii malunt errones quosdam incertis vagantes sedibus, & è multis regionibus convenas, forte fortuna in iis locis junxisse inter se copias*, &c. *Hi torquent vocabulum ad conditionem hominum istorum*, Ἀβεριγῖνας λέγοντες, ὡς ἀλλοῦς τοὺς πλάνητας, i. e. *qu. ab erroribus vocantes Aberrigines.* Primam etymologiam Virgil. innere videtur Æn. 7. in his

Quinetiam veterum effigies ex ordine avorum
Antiqua ex cedro, Italusque, paterque Sabinus,
Saturnusque senex, Janique bifrontis imago,
Vestibulo adstabant, aliique ab origine Reges.

Ubi Servius, *ab origine reges, pro Aboriginum reges, sed est metro prohibitus.* Tertiam originationem tradit idem Dionysius aliquanto post his verbis: κληθῆναι δ' ὕστερον Ἀβοριγῖνας ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ὄρεσιν οἰκήσεως. Quam etiam Virg. firmare videtur Æn. 8. ubi de Saturno:

Is genus indocile, ac dispersum montibus altis
Compulit, legesque dedit. Vide Suidam in *Aborigines*.

Aborras, seu *Chaborras*, flu. Mesopotamiæ, Antheminsiam urb. præterfluens, non procul ab Euphrate. *Abera* Zosimo, & Marcellino, *Burrhas* autem Æliano. *Xaborettam* vocat Pomp. Lætus. *Giulap* hodie nonnullis, *Hormiz* autem Onuphrio.

Abotriti, pop. Bulgaris vicini, Daciam incolentes; quos *Arboritbas* interpretis vitio vocari apud Procopium contendit Hadr. Junius.

Aboya, *Aboy*, urbs Hiberniæ in Media prov. ad Bovindam flu. 20. m. p. à Drogheda in occ. & 27. à Dublinio in Circium Kilmoriam versus.

Abrantus, *Abrantes*, op. Portugall. ad Tagum flu. 8. leuc. supra Scalabiscum in ort.

Abravannus, promont. Britanniæ in Novantibus. Ptol. Voce conflata ex duabus, teste Camdeno, nempe *Aber* & *Ruan*. Itaque *Abravannus* est *ostium* amnis *Ruan*, vel *Rian*, qui illic exit in mare. *Aber* enim (unde Gallis *Havre*,) vernacula vox est *ostium fluminis*. Neque hoc solum, sed & amnium confluentes apud Britannos eadem voce appellantur. Id nos docet Cambrensis scriptor, qui floruit ante annos prope 500. cujus verba sic se habent in Itin. Cambriæ l. 2. c. 1. *Aber linguâ Britannica dicitur locus omnis, ubi fluvius in fluvium cadit.*

Abria, prov. Scotiæ Bor. *Lequabria* quibusdam dicta, versus occ. ubi alias Epidii pop. ibi & lacus cognom.

Abrieta, urb. Jazygum Metanastarum in Hungaria versus Tibiscum flu. nunc Agria Sansoni.

Abrinca, *Aare*, amnis Germ. oritur in Eyfalià reg. & cadit in Rhenum supra Bonnam, prope Sinciacum op.

Abrincæ, *Auranches*, urb. Normanniæ in ora maritima, juxta fines Britanniæ, à Bajocis 18. leuc. in occid. à Fallesia 21. à Constantiensi urb. 7. in aust. distans. Pop. *Abrincatui* Plin. & Ptol. lon. 18. 50. lat. 49. 35.

Abrotonum, Africæ urb. ad mare mediter. circa Syrtim. Stephanus ex Ephoro ait eandem esse cum Neapoli. At in Strab. Neapolis est Leptis; rursus in Mela & Plin. Neapolis, Abrotonum, & Leptis sunt 3. urb. diversæ. *Abrotonum* herba est notissima, quæ Arabicè vocatur קיסום *Casum*; an ex eà nomen traxerit Abrotonum urbs, quærant peritiores. Ego (inquit Boch.) *Abrotonum* pro *Abaritano* op. dici suspicor, quod ex *Abara* factum fit, ut ex *Membresa*, *Membresitanum*, ex *Maxula Maxulitanum*, &c. Nempe עברא *abara*, i. e. *trajectus*, aut *vadum* dici potuit propter vada ad vicinum Lepum. Strab. l. 17. ἔστ' ἄλλη λίμνη πολὺ ἐλάττων, καὶ μετὰ ταύτην Ἀβρότονου πόλις. Sic in prov. consulari, alia fuit *Abara*, Carthagini propior, à quâ in Africæ Notitia, denominatur *Felix Abaritanus*, qui cum al. Episcopis in exilium missus est an. 6. regis Hunerici. Indidem *Abaritana arundo*, de quâ Plin. 16. 36. unde colligas etiam illam *Abaram* aquas habuisse vicinas. Sed & voce composita עבר עדר *Abar-ader*, vel *Abaradira* i. e. *trajectus gregis*, dicta est Byzacenæ urbs, unde in Notitiâ *Præfectianus Abaradicensis*; & prope Jordanem בחעברא *bethabara*, i. e. *domus trajectûs* dicebatur locus ille in quo Joannes baptizabat, Joan. 1. 28.

Absarum, op. Cappadociæ in ora maris Euxini, ultra Trapezuntem 150. m. p. in Colchorum confin. ad flu. cogn. ostia. Plin.

Absorus, Melæ, *Absyrtium* Plin. *Apsorrus* Ptol. vulgò *Osero*, inf. Liburniæ cum urb. cogn. cui Crepsa fere juncta est, ambæque *Absyrtides* à Strab. nominantur, Vegiæ proximæ, 5. tantum m. p. in aust. distantes, à Senia 35. Tragurium versus 140. in ort.

Absyrtus, *Colchorum* flu. in Adriaticum mare se exonerans, ab *Absyrto*, à sorore Medea ibidem interempto sic dictus. Lucan lib. 3. *Colchis & Adriacas spumans Absyrtos in undas.* Ubi tolle comma, & scribe *Absyrtis*, quo modo id nomen scribitur apud Plin 3. 26. Strabonem quoque & Stephanum. Hæc enim *Absyrtis*, *Colchis* vocatur, i. e. *Colchica*, quia Medea, & frater Absyrtus (ibi laceratus) ex Colchis erant. Grotius.

Absyrtides, insulæ in Adriatico mari, vel juxta Istrum. Strabo lib. 17. Πλησίον δέ ἐστιν αἱ καλούμεναι νῆσοι αἱ Ἀψυρτίδες, ἀφ' ὧν οἱ Μήδειαν λέγουσι διαφθεῖραι τὸν ἀδελφὸν Ἄψυρτον διώκοντα αὐτήν.

Abudiacum, op. olim geminum Vindelic. nunc pag. in Bavaria: Unus inter Ratisponam & Abusinam vix 2. leuc. *Abach* vulgò: alter apud Rosenheimium op. *Happing*, in Norici fin. Sunt qui *Fuessen* interpretentur, h. e. Fauciacum op. Sueviæ in Tyrolensis Comitatûs confin. sed situs repugnat. lon. 34. 14. lat. 41. 10.

Abula, *Avila*, urb. Hisp. Tar. in Castella vet. ad Adaiam flu. med. fere inter Madritum & Vallisoletum, 18. leuc. utrinque, à Salmantica totidem in ort. Segoviam versus 10. lon. 16. 00. lat. 41. 10.

Abus, *Humber*, flu. Albionis ex præcipuis Angliæ, per Eboracenses

boracenſes in Eurum fluens: vel potius æſtuarium (in quo confluunt Urus, Derventio, Ara, & Trenta) quod in Oceanum Germ. ſe exonerat inter Eboracenſem & Lincolniam prov.

Abiſincum, ſeu *Abodiacus*, vulgò *Fueſſen*, op. Sueviæ in ipſo lim. Bavariæ 12. mill. ab Augusta Vindelicorum in merid.

Abuſina, *Abenſperg*, op. Bavariæ, à Ratiſpona paulò ſupra 3. leuc. diſtans, Auguſtam verſus, ab Ingolſtadio 5. in ort. Neoſtadio proximum.

Abydus, urbs Aſiæ, à Mileſiis condita Gyge rege permittente, qui totius Troadis imperium habuit: cui Seſtos in Europâ opponitur, intercedente Helleſponto. Muſæus.

Σηστὸς ἔην ἠδ' Ἄβυδος ἐπήτριμα, ἐγγύθι πάντα
Τείτονες εἰσὶ πόληες.

Ovid. Triſt. 1.

Quaque per anguſtas male vectæ virginis undas
Seſtos Abydena ſeparat urbe fretum.

Id. cùm Aſiam ab Europâ dividat Xerxes ponte conjunxit.

Sidon. Apollinaris ——*nec tantæ Seſtin junctura Abydo*
Xerxis claſſis erat, tumidâ cùm ſterneret undas
Et pontum ſub ponte daret.

Lucan. lib. 2.

Tales fama canit tumidum ſuper æquora Xerxem
Conſtruxiſſe vias, multum cum pontibus auſus
Europámque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo.
Inceſſitque freti rapidi ſuper Helleſponti,

Idem l. 6. *Tot potuere manus adjungere Seſton Abydo*
Ingeſtóque ſolo Phryxeum elidere pontum.

Gemina Valerio Flacco dicitur, propter Seſti vicinitatem, Argon. lib. 1. ——*dumque procul non æquore viſa*
Cæperat à gemina diſcedere Seſtos Abydo.

Inter alia celebris erat ſapore oſtreorum. Ennius in Hedyphageticis:

Mures ſunt Æni, aſt aſpra oſtrea plurima Abydi.

Quod pari verborum numero expreſſum ex illo Archeſtrati apud Athen. 3. 13.

Τὰς μῦς Αἶνος ἔχει μεγάλας, ὀστρεα δ' Ἄβυδος.

Catullus in Priapeio:

Helleſpontia ora cæteris oſtreoſior oris.

Virgilius Georg. 1.

Pontus, & oſtriferi fauces tententur Abydi.

Pop. *Abydeni*, qui cum à Macedonum rege tam arctâ obſidione premerentur, ut nulla evadendi ſpes ſupereſſet, multitudinem tanta invaſit rabies, ut ſe, ſuaſque uxores, & liberos, ferro, flammis, & omni genere mortis crudeliſſimè interficerent, ne in hoſtis poteſtatem venirent, quam hiſtoriam narrat Liv. Dec. 4. lib. 1. Ἄβυδικὰ ὀπτάρια, dicuntur futilia, ac nullo prorſùs pretio digna. Steph. & Suid. quòd Abyderi molles & effeminati haberentur; & quibus olim is mos fuerat, ſi quem civem, aut hoſpitem acciperent convivio, præterea in ſacris & ſolennibus epulis, ut poſt unguentum & coronas, infantes à nutricibus inducerentur, circumferrentúrq; ſuaviandi. Obſtrepentibus igitur nutriculis, & aliis, inconditis clamoribus, minus ſuave & gratum reddebant convivium. Hoc etiam nomine malè audiebant Abydeni, quòd inſignes calumniarum artifices eſſent, eóque ſibi nomine placerent, atque hac de cauſa non tutum eſſet omnibus illic verſari. Unde proverb. Μὴ εἰκῇ τὴν Ἄβυδον, h.e. *ne temerè Abydum* (naviges) quo admoneris, ne quod grave periculum ſuſcipias ſine cauſa idonea. Porrò Ἀβυδοκόμαι Heſychio dicuntur ſycophantæ, à verbo κομᾶν, quod eſt efferri, & parùm modeſte ſe gerere. Vide Paræum ad Muſæum. Lon. 53. 50. lat. 42. 10.

Abydus, *Abutich* Moletio, Ægypti op. inter Ptolemaida ad arct. 22. & Diospolin ad merid. 28. m. p. à Memphi 290. in auſt. Syenem verſus: Ibi Memnonis regia & templum Oſiridis lon. 61. 20. lat. 26. 50. Item Japygiæ civitas Steph.

Abyla, mons excelſus Mauritaniæ, Calpe M. qui in Hiſp. eſt, oppoſitus, quos ambos Herculis Columnas vocant, olim perpetuo jugo conjunctos, ſed ab Hercule ſeparatos; & ſic introitum terris mare, quod hodie *Mediterraneum* dicitur. Strab. l. 3. Τὸ ὑποκείμενον ὄρος ὄνομα Ἄβυλα, πολύδενδρον, καὶ μεγαλόδενδρον. Nonnus urb. vocat, Dionyſ. l. 17.

Ἵξομαι εἰς Ἀβύλης ἄγχι πτόλιν. Idem, lib. 11.

Ἥλυθεν εἰς Ἀλύβης πτόλιν ὄλβιον.

Ἀλύβη Dionyſio dicitur Vide *Abila*.

Abyſſini, Æthiopiæ pop. Chriſtiani. Veterem habent religionem, ſed erroribus quibuſdam confuſam. Eorum Imperator, qui vulgò *Grami Negus* dicitur, & corruptè *Preſte Jean*, poſſidet Æthiopiam ſuperiorem fere totam.

Abyſtrum, Magnæ Græciæ urb. Ptol. quam hodie *Urſinarſo* vocari ſcribit Barrius in ſuâ Calabria.

Aca, civit. Phœnicum, *Acre* Plinio. Vide Ptolemais.

Acabe, mons in fin. Ægypti ad ſin. Arab. Item fons. Ptolemæus: Τὸ Ζυγάβαρι, ἀφ' οὗ ἡ ἐπὶ ὁ Κύνωπος πηγαὶ, καὶ ἡ Ἀκάβη πηγή. *Acabe* autem dicitur qu. עקבה i. e. *extrema*. Situs enim eſt hic fons in Africæ extremis prope ſin. Cyrenaicæ. Tab. Ptolemæi perperam habent *Chuzambari*, & *Cabe* pro *Zuchabari*, & *Acabe*. Boch.

Academia propriè dicebatur nemoroſus extra Athenas locus, in quo Philoſophiam primus docuit Plato. Sunt qui derivant ab ἀκὴς procul, & δῆμος populus, qu. *ſeorſim à Vulgo*, remote ſc. à populari conſuetudine. Baſilius orat. de Temper. & Incontinentia ait; *Platonem ferunt, cùm animo acceptiſſet nocumentum, quod ex corpore proficiſci ſolet, de induſtria Academiam elegiſſe, locum Atticæ vel maximè peſtilentem, ut ita præcideret nimis bonam corporis diſpoſitionem, veluti ſuperfluam quandam vitis fertilitatem.* Alludit ad Ἀκὴς acies, & δῆμος populus. In Academia ſiquidem acuebantur hominum ingenia: aut ab ἄκος i. e. *medela*, quòd ibi ſit ἰατρεῖον ψυχῶν officina ſanandi animos. Alias quoque ejus generis allufiunculas fingunt. Sed certum eſt, dictam fuiſſe Ἑκαδήμειαν, ac ſic vocari ab *Ecademo* Hero, quod (præter Suidam) ex Timonis verſibus probat Heſychius Illuſtrius; ex iis verò & Eupolide, Laertius; utérque in Platone. Huc reſpexit Horatius lib. 2. ep. 2.

Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ;
Scilicet ut poſſim curvo dignoſcere rectum,
Atque inter ſilvas Academi quærere verum.

Quanquam in quibuſdam lib. *Academi* legitur. Quod autem penultima vocis *Academia*, nunc correpta inveniatur, nunc porrecta, id ex eo eſt, quod Græci nunc Ἀκαδήμεια dicant, nunc Ἀκαδήμεια. Corripiunt itaque Claudian. Panegyr. Manl. Theodor.

In Lucium ſpretis Academia migrat Athenis.

Et Sidonius in Epithal. Pol.

Obvier & quanquam totis Academia ſectis.

Producit verò Cic. lib. 1. de Divin. cùm ait:

Inque Academiâ umbriferâ, nitidóque Lyceo
Fuderunt claras facundi pectoris artes.

Nec non Laurea Tullius, de quo infrà. Cicero autem villam ſuam, inter Puteolos urb. & Avernum lac. *Academiam* vocavit, ab exemplo illius infra Athenas, ibi compoſitis voluminibus. In eam Laurea Tull. è libertis ejus, carmen ſcripſit, quod legitur apud Plin. ſen. l. 3. c. 2.

Quo tua Romanæ vindex clariſſime Linguæ
Sylva loco melius ſurgere juſſa viret,
Atque Academiæ celebratam nomine villam,
Nunc reparat cultu ſub potiore Vetus:
Hic etiam apparent lymphæ non ante repertæ,
Languida quæ infuſo lumina rore levant.
Nimirum locus ipſe ſui Ciceronis honori
Hoc dedit, hâc fontes cum patefecit ope:
Ut quoniam terram legitur ſine fine per orbem
Sint phares oculis quæ medeantur aquæ.

Heſychius: Ἀκαδήμεια, λύσσον καὶ πόλις. Addit Phavorinus καὶ τόπος Κεραμεικὸς ὅπως ἐκαλεῖτο. In hâc Academiâ ridere non licebat, cujus rei rationem reddit Ælian. ποικιλ. 3. 35. Cæterum de 3. Academiis, veteri, media, & nova, vide Voſſium de Sect. Philoſ. cap. 12. 13, 14.

Acalandra, vulgò *Calandra*, op. Ital. in Lucania trans Apenninum, in prov. Baſilicata, ad flu. Salandrum.

Acalandris, *fiume di Roſeto*, flu. Lucaniæ Roſetum op. alluens, atque in ſin. Tarentinum inter Heracleam & Metapontum urb. M. Græciæ exciſas influens, ab Heraclea 4. m. p. olim Thurios à Tarentinis ſeparans. *Salandrella* nonnullis, teſte Cluverio.

Acamas, prom. Cypri, *Capo di S. Epifanio* Luſignano, in orâ occiduâ inſulæ, ubi olim urb. epiſc. ejuſdem nom. fuit, à Cſidibus promont. orientaliſſimo 1400. ſtad. diſtans in occ. à Sidâ verò urb. Pamphyliæ 1060. in auſt. teſte Strab. Urbs verò ſeu pag. hodie *Cruſecchio* dicitur.

Acanthina, inſ. ſinûs Arab. Daphninæ proxima. *Angotina* Stuckio.

Acanthus, *Eriſſo* Sophiano, urbs Macedoniæ epiſc. ſub Arch. Theſſalonicenſi ad Sin. Singiticum apud Athon M. inter Nymphæum pro nont. & Singum op.

Acarnania, *Carnia* hodie & *Deſporato*, olim *Curetis*, teſt. Paul. & Plin. reg. Epiri medio ſinu Ambracio demerſa: quam Achelous flu. ab Ætolia dividit, vel (ut Solinus) Pindus mons, qui Acheloum parit. Incolæ *Acarnanes*, quos annum 6. menſibus computare ſolitos ſcribit Macrob. Sat. 1. 12. Mollitiei & Laſciviæ apud veteres notati leguntur, teſte Luciano in Dial. Meretriciis; unde proverb. *Porcellus Acarnanius*, in laſcivos. In hac reg. (ut & in Epiro) gignebantur equi, corpore & viribus maximi, eximiique pretii, hinc adag. Ἀκαρνανικὸς ἵππος, de re quapiam inſigni.

Acarnan, mons Atticæ valde lapidoſus. Sen. in Hippolyto:

——*Vos quà tepidis*
Subditus auſtris, frigora mollit
Durus Acarnan.

Accaron, urbs Palæſtinæ in Philiſtinorum fin. Azoto, Jam-

nia

niæ & Geth urbibus finitima: nunc vicus *Accaron* adhuc dictus, teste Brocardo, ab Azoto 8. m. p. in aust. ab Ascalone 20. in Bor.

Accii, Guadix, urbs Hisp. Bæt. in regno tamen Granatensi, ad rad. montium, juxta fontes flu. *Guadalentin*, 12. leuc. à Gienno in Eurum.

Accipitrum inf. Vulgò *Isola di S. Pietro*, inf. parva in ora australi Sardiniæ.

Accitum, Finiana, op. Hisp. Bæt. inter Acci & Almeriam ad 10. m. p.

Acedum, Ceneda, urbs Marchiæ Tarvisinæ, Venetis subdita, inter Tarvisium & Belunum 20. m. p. quot ab Opitergio, Feltriam versus 15.

Acellium, pag. Insubriæ inter Verbanum lac. & vallem Ugiam, haud procul ab Arona op. & Fontaneto vico.

Acelum, Venetæ reg. op. vulgò *Asolo*, P. Diacono *Acilium* est, rerum Longobardic. lib. 3. cap. 26. apud Ptol. in plerisque exemplarib. est Ἄκωδον, in uno Vaticano reperit Cluverius Ἄκελον. Sedet in monte in Marchia Tarvisina ad Mussonum flu.

Acer, S. Marino, mons Æmiliæ cum op. in Italia. Est Resp. sui juris, habens sub se 12. pagos. Sedet in lim. Duc. Urbini versus Romandiolam, distat autem à mari Adriatico 10. mill.

Acernum, Acierno, urbs Italiæ in Principatu Ulteriori, 15. mill. à Salerno in ort.

Acerræ, antiquissima Campaniæ urbs non longè à Neapoli, quam Clanius amnis præterfluit, cujus frequens inundatio ipsam penè exhausit. Virg. Geor. 2.

———*vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sol. 18.—*Clanio contemptæ semper Acerræ*, Ion. 51. 18. lat. 40. 58.

Civitatem ejusdem nom. habet Plin. in Umbria, l. 3. c. 14. quam *Vafrias* cognominat. Opidani *Acerani*. Græci aspirant per χ, modo simplici, modo gemino ϗ perscripto. Siquidem uni Appiano utroque modo scribitur; in Punicis Ἀχέρραι, in l. 1. Civilium Ἀχέρραι. Stephanus: Ἀχέρραι, πόλις μεταξὺ τῆς Ἰλλυρίας, καὶ τῆς Ἄλπεων, parum Geographicè, inquit Cluverius. Disertiùs paulo situm Acerrarum indicat Plut. in Marcello: οἱ Γαλάται τὰς Ἄλπεις ὑπερβαλόντες, καὶ τὴς Ἰνσόμβρους ἐπίκλητοι, ἐνδὸς ἐπ' Ἀκέρρας ὤρμησαν, πόλιν οὐκ ἐς πολὺ πεπωμένην Ἰταλῶν ἀφορισμένην.

Acreano hodie in agro Novariensi, teste Bern. Sacco.

Acesines, Siciliæ flu. ex Ætna M. apud Randacium op. oriens, ac per agrum Tauromenitanum in mare, à Tauromenio 18. m. p. fluens. *Alcantara* Fazello.

Acesines, vel *Acesinus*, Indiæ flu. ingens, in Indum influens, juxta quem arundines ejus magnitudinis proveniunt, ut singula internodia navigii vicem suppleant. Plin. 4. 12. Idem 37. 13. *Gemmiferi amnes Acesinus & Indus.* Alter hujus nom. flu. ab eodem Plin. in Taurica juxta Panticapen fluens memoratur.

Acesta, urbs Siciliæ, ab *Aceste* rege sic dicta, quæ postea *Segesta* vocabatur. In hâc partem suorum Æneas reliquit cùm Italiam peteret. Virg. lib. 5. Æn.

Urbem appellabant permisso nomine Acestam.

Pop. *Acestæi* Plinio 3. 8.

Achad, civit. in quâ regnavit Nimrod. Gen. 10. quæ nunc *Nisibis* dicitur. Ita Steph. addit Ferrarius: *Locus Palæstinæ trans Jordanem, in quo Jacob Patriarcha ebiit.* Nescio quid sibi velit. Jacobum certè in Ægypto naturæ debitum persolvisse sacra pag. testatur. Suspicor itaque quod locum lamentationis intelligit, ubi Josephus instituit luctum parenti suo 7. diebus. Gen. 50. 10. qui tamen non *Achad*, sed *Arad* dicitur.

Achadia Auvagdoine, urbs Hiberniæ in Connacia, & in Com. Gallivensi, episc. sub Arch. Tuamensi.

Achæa, Sarm. Asiat. op. ad Pont. Euxin. Ptol. Incolæ *Achæi*, Orchomeniorum Colonia. Ovid. Pont. 4. 10.

Nec potes infestis conferre Charybdin Achæis.

Am. Marc. lib. 22. Paulùm ab his (Heniochis) secerniuntur Achæi: qui bello anteriore quodam apud Trojam consummato, non cum super Helenâ certaretur, ut auctores prodidêre nonnulli, in Pontum reflantibus ventis errore delati, stabilem domiciliis sedem nusquam reperientes verticibus montium insedêre semper nivalium: & horrore cœli districti victum sibi cum periculis rapto parare assuefacti sunt: atque eo ultra omnem deinde ferociam sævierunt.

Achæmenes, Africæ propriæ gens. Vide Boch. Geogr. Sac. 4. 30.

Achæmenia, pars Persidis; unde *Achæmenius*. Hor. Epod. 13.

———*nunc & Achæmenia perfundi nardo jubet.*

Idem Carm. 3. od. 1. *Falerna vitis, Achæmeniumq; costum.* Auson. in Epig. *Laudet Achæmenias Orientis gloria telas.*

Achaia, triplici notione sumitur:

1. Primo est Græciæ reg. quam Ptol. *Hellada*, Plin. Junior *Græciam* vocat. Terminatur à Sept. Thessali juxta flu. Sperchium, fin. Maliacum, & Oetam M. ab occ. Acheloo amne, ultra quem mox Epiri tractus incipit: ab Orient. nonnihil in Sept. reflectitur, & Ægæo ac Myrtoo mari pulsatur: à meridie illi Peloponnesus objicitur, & Isthmo 5. m. p. lato cum Peloponneso conjungitur. Hodie *Livadia* vocatur.

Secundo *Achaia* est Peloponnesi regiuncula, quæ à Ptol. *Propria* vocatur ad differentiam superioris, quam supra Ἑλλάδα vocari diximus; hodie vero *Romania alta* dicitur, teste Castaldo, describitúrq; à Plin. 4. 5. & Pausan. in Achaicis.

Tertio *Achaia* aliquando usurpatur pro tota Peloponneso, nunc vulgò Morea. Hinc Apuleius Met. 6. Lacedæmonem in Achaia collocat. Hujus præcipuas urb. eleganti carmine complectitur Ovid. Met. 6.

Finitimi proceres coeunt, urbesque propinquæ
Oravere suos ire ad solatia reges.
Argosque & Sparta, Pelopeiadesque Mycenæ,
Et nondum torvæ Calydon invisa Dianæ,
Orchomenosque ferax, Patræque, humilesque Cleonæ,
Et Nelea Pylos, nec adhuc Pittheia Troezen,
Quæque urbes aliæ bimari clauduntur ab Isthmo.

Imo *Achaia* etiam sumitur pro omnibus reg. quæ se concilio Achaico adjunxerunt, & à Romanis in provinciam redactæ commune hoc Achaiæ nomen sortitæ sunt. Fuit etiam *Achaia* Rhodi inf. urbs à Solis filiis condita. Diod. l. 5. Item Messeniæ fons prope Dorium urbem. Pausanias.

Achaia, Urbs Cretæ. Schol. Apollonii lib. 4. Ἀχαιὶα ἐστὶ ἡ Κρήτης πόλις ὡς ἢ γίνομαι Ἀχαιήιαι λεγόμεναι ἔλαφοι. ἀπὸ ἢ Σπαθινεῖαι καλοῦν; Etymologus. Ἀχαιΐνεα, ἡ ἔλαφος. ἀπὸ Ἀχαΐνης τ πόλεως ἐν ᾗ εἶδη εἰσὶν ἐλάφων μεγάλων. Cæterum quod Schol. prædictus easdem cervas etiam *Spathineas* dictas eas ait, in hoc errat. Et Eust. distinguit ad Iliad. Φ'. οἱ Ἀχαιῆναι καὶ οἱ Σπαθῖναι λεγόμενοι (ἔλαφοι) ἰλικία τινὶ διαφέρουσι.

Achara, op. Lycaoniæ apud Galatiæ & Pisidiæ fin. ad stagnum, ab Iconio 43. m. p. in occ.

Achardeus, Copa Mercatori, *Zigna* Lazio, flu. Sarmatiæ Asiat. dicitur ab al. Varadinus, effunditúrq; in Mæotidem paludem.

Achates, Siciliæ flu. *Cantara* Leandro, apud quem lapis *Achates* generatur. Sil. lib. 14.

Et pellucentem splendenti gurgite Achatem.

Vib. Sequester de fluminibus: *Achates Siciliæ, ubi pari nomine lapillus generatur, unde gemmæ fiunt.* Solinus cap. 11. *Achatem lapidem Sicilia primum dedit, in Achatis fluminis ripâ repertum, non vilem, cùm ibi tantum reperiretur.* Plin. 37. 10. *Achates in magna authoritate fuit, nunc in nulla est, reperta primùm in Siciliâ juxta flumen ejusdem nominis.*

Achelous, Aspropotamo Soph. *Geromlea* Nigro, al. *Pachicolmo* flu. ingens Acarnanum, eos ab Ætolis secludens, ex Pindo M. ortum habens, ac in mare Ionium contra Echinadas inf. sese exonerans. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Inde adj. *Acheloius*, i. e. *aqueus.* Virgil. Georg. 1.

Poculaque inventis Acheloia miscuit uvis.

Veteres enim aquam omnem Acheloum nuncupavere, quod primus hic flu. post diluvium erupisse è terrâ fertur: sive quod *Achelous* in Græcia omnium flu. celeberrimus fuit: sive quòd *Achelous* quidam primus vini mixtionem cum aqua in Græcia invenerit. Docet hoc Eust. in Iliad. 2. ait enim omnem montem editum dici Idam, ὥσπερ καὶ πᾶν ὕδωρ Ἀχελῶον. Ephorus quoq; lib. 2. hist. Μάλιστα γὰρ τὸ ὕδωρ Ἀχελῶον προσαγορεύουσιν οἱ πάλαι ἄρχοις, καὶ ἐν πάσαις εὐχαῖς, καὶ ἐν ταῖς θυσίαις. Unde Eurip. in Andromache aquam ad verrendam domum Ἀχελῶου δμῶον h. e. *Acheloi rorem* vocat. Goropius Hermath. lib. 6. ait *Acheloum* primâ omnium lingua dictum. *Ac-el-hot*, quæ 3. voces sign. *aquarum excelsum principem.* Ἀργυρορρόης Hesiodo dicitur, h. e. *argenteos vortices habens*, ac proinde Dionys. vers. 497.

Δίνης ἀργυρέης Ἀχελώϊον ἀμφὶς ἐλίσσων.

Hesychius: Ἀχελῶϊον, ποταμὸν Ἀρκαδίας, καὶ πᾶν ὕδωρ ὕπτιον λέγει. Lege Ἀχερουσίας; Lycophronis Interpres scribit ejus aquam mederi vulnerum doloribus, qu. ἄχη λύων vel διαλύων. Papinius *turbidum* vocat, Theb. 2. ver. 731.

———*Flavo tollens ubi vortice pontum*
Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Quare autem sic appelletur nemo melius tradidit Thucydide, cujus hæc sunt verba, lib. 2. Ὁ γὰρ Ἀχελῶος ποταμὸς ῥέων ἐκ Πίνδου ὄρους διὰ Δολοπίας καὶ Ἀγραίων, καὶ Ἀμφιλόχων, καὶ διὰ τῆς Ἀκαρνανικῆς πεδίᾳ, ἔπειτα μὲ ὄρος Στράτου πόλιν ἐς θάλασσαν ἵησιν, παῤ Οἰνιάδας, καὶ τὴν

πολιν περιμιναζαν. ἄπεσιν ποιεῖ ὑπὸ τῶ ὕδα]Θ· ἐν χειμῶνι σφοδρεύει. Κεῖν᾽) ἢ κ᾽ ἀφ᾽ νήσων τ᾽ ἐγγυάθεν αἱ πολλαὶ καταπαυπερὺ Οἰνιάδων τὰ Ἀχελώϊ᾽ ἀφ᾽ ἑλῶν ἀπίχουσι. Ὥστε μήκας ὧν ὁ ποταμὸς φερηχεῖ ἀεὶ, κ᾽ εἰσὶ ἀφ᾽ νήσων αἱ ἱππίφων᾽). Ἐλπὶς ἢ κ᾽ πάσης ὑπ᾽ ἐν πολλῷ σπεῖ χερσὶ τῶτο παθεῖν. Τὸ ἀ κ᾽ ῥεῦμα ἐστ μέγα κ᾽ πολὺ κ᾽ δυλεφέρ, αἱ τε νῆσοι πυκναὶ κ᾽ ἀλλήλαις ἀ συμφώσιας τῷ μὴ συμβάντως, σύνδεσμοι γίγνον᾽) φοβηλέξ, κ᾽ ὁ χ᾽ ἐσιχεν καίμενοι, ὅθ᾽ ἴχνοι ἐυθείᾳ διόδως τὰ ὕδατ]Θ· ἐσὸ πλαγ]Θ. Ἐρημοι δ᾽ ἐσὶ κ᾽ ὁ μηδλοι. Strabo l. 10. Ταύτην μ᾽ ἐκεῖνοι λέγουσ᾽ ἀ Ἀχελῶον φασὶν, καθάπ᾽ κ᾽ τὰς ἄλλας ποταμὸς ἀπὸ ἀ ἀφ᾽ ἰχῶν κ᾽ ἀφ᾽ χ᾽ τὰ ῥεῖθρα κομιζῶν ἀς χώρας κέρατα. Hor. *Sic Tauriformis volvitur Aufidus* Item flu. Peloponneſi Dymam urb. præterfluens; & aliusin Theſſaliâ Lamiam urb. alluens, uti ſcribit Ferrarius.

Acheron, flu. Brutiorum in Calabria citer. apud Pandoſiam urb. exciſam fluens, inque ſin. Terinæum deſinens, *Campaniano* & *Sanuto*, teſte Barrio.

Acheron, flu. Epiri ex Acheruſia palude in ſin. Ambracium decurrens, *Verlichi* Nigro, *Fanar* verò Anton. Nebriſſenſi. Ἀχερων Ptolemæo, *Acherôs* Livio, Straboni tamen per ω ſcribitur: cui etiam *Acheron* flu. Elidis reg. in Peloponneſo. Eſt etiam flu. Riphæorum montium, Orpheo in Argon. item Bithyniæ flu. qui juxta Heracleam in Pont. Eux. cadit; qui poſtea *Sonantes* dictus eſt, auctore Apollonio, & Iſacio in Lycophronem.

Acheron, flu. inferorum apud Poetas, quaſi *ſine lætitiâ*. Hinc Senecæ *mæſtus* dicitur, in Thyeſte:

Quod mæſtus Acheron pavet.

Silio autem *triſtis*, lib. 3.

Triſtior his Acheron ſanie craſsóque veneno—*Æſtuat.*

Statio *durus*, Silv. 2. 6.——*jam litora duri*

Sæva Pilete ſenis, durúmque Acheronta videbas.

Virgilio *avarus*, Georg. 2.——*Strepitumque Acherontis avari*

Subjecit pedibus.

Lucano *aduſtus*, lib. 3.

Præparat innumeras puppes Acherontis aduſti—*Portitor.*

Dicitur etiam *Acherons*, vel *Acheruns*. Unde apud Plaut. in Amphitr. *Ulmorum Acherunſ*, h. e. Vorago & diſſipator virgarum; ex ulmis autem virgæ fiebant, unde alibi verberonem ſervum appellat *ulmitribam*. Idem, Capt. 5. 9.

Vide ego multa ſæpe picta, quæ ſub Acheronte fierent

Cruciamenta; verum enim vero nullus adæq; eſt Acherons

Atque ubi ego fui in lapidicinis.

Idem in Bacchidibus:

Regiones colere mavellem ego Acheronticas.

Acheron dici poteſt ab Ebræo אחרון *acharon* h. e. *ultimum, extremum*. Unde σχάτ]Θ ἐξώτερον. Mat. 22. 13. Mr. *Holkot* in 17 Sap. *Acheron ſic nominatur ab* à *qu. eſt ſine*, & cheron, *ſalvator, quòd ſine Salvatore*. Ubi Editor in margine, Talem ſignificationem apud Græcos non invenio: Sed talem derivationem ἀπὸ τῶ ἄχε]Θ κ᾽ ῥέω qu. doloris fluvius: ἢ ἀφ᾽ τὸ ἀσηπέδ᾽ χαρᾶς, ab eo quod nos privat gaudio.

Acherontia, civit. parva Apuliæ, in monte ſita, quam ob hoc *nidum* appellat Horatius carm. 3. od. 4.

Quicunque celſæ nidum Acherontiæ

Saltuſque Bantinos, & arvum

Pingue tenent humilis Ferenti.

Hodie *Acerenza*, vel *Cirenza* dicitur, eſtque in Baſilicata prov. regn. Neapolitani, ad rad. Apennini, 10. mill. à Venuſia in Eur. & 18. à Mateolâ in occ.

Acheruſia, *Lago della Colluccia*, teſte Bened. Falconio, palus Campaniæ inter Miſenum & Cumas urb. extinctas 2. m. p. Item palus Epiri, per quam Acheron flu. labitur, in Theſprotum ab Ambracia 36. m. p. diſtans. Hanc ad Chimerium portum & op. per Theſprotiam in mare exire ſcribit Thucydides. Item ſpecus Bithyniæ apud Heracleam Ponti, unde Cerberum extractum fabulantur. Cùm verò Silius lib. 14. ait,

Serpit paſcendo creſcens Acheruſia peſtis;

non de palude intelligendus eſt, uti ſenſit Ferrarius, verùm de flu. ſicut *Stygia peſtis*.

Achetus, *Fiume di Noto*: flu. Siciliæ ad Netum urb. Silius lib. 14.

Et Netum & Micite, pubeſque liquentis Acheti.

Achillea, ſive *Achillis curſus*, peninſula eſt non procul ab oſtio Boryſthenis, ad formam gladii in tranſverſum porrecta, ab exercitatione Achillis nomen habens. Dionyſius Perieg. Ταῦρῳ δ᾽ ὅτι ναίουσ᾽ Ἀχαιῶν δρόμοι αἰπύν. Herodotus lib. 4. Ἀχιλλήϊον δρόμον vocat. Mela lib. 2. cap. 1. *Achilles infeſtâ claſſe mare Ponticum ingreſſus, ibi ludicro certamine celebraſſe victoriam, & cùm ab armis quies erat, ſe, ac ſuos curſu exercitaviſſe memoratur. Ideo dicta eſt* δρόμ]Θ Ἀχιλλ]Θ. *Fidoniſi* hodiè, teſte Nigro. Fuit etiam *Achillea*, inſula Sarmat. Europ. ante oſtia Boryſthenis, quæ & Macaron, & Leuce dicebatur. Dionyſius.

Ἔστι δέ τις κ᾽ ἀγαυὸν ὑπὲρ πόντ]Θ Εὐξείνοιο

Ἄντα Βορυσθεν]Θ μεγαλώνυμ]Θ εἰν ἁλὶ νῆσ]Θ

Ἡρώων. Λευκὴν μὲν ἐπωνυμίλιο καλέουσιν,

Οὔνεκα δὴ τὰ πρὸ ὀφθαλμῶν πετ]Θ.

Κεῖσι δ᾽ Ἀχιλλῆος ἀ, κ᾽ Ἠρώων φάτις ἄλλων

Ψυχὰς αἰλίοιο ἐρημαίας ἐνὰ Ἄκρας.

Ammianus lib. 22. *In hâc Tauricâ inſulâ, Leuce ſine habitatoribus ullis Achilli dedicatur. In quam, ſi fuerint quidam forte delati, viſis antiquitatis veſtigiis, temploque & donariis eidem heroi conſecratis, veſperi repetunt naves. Aiunt enim non ſine diſcrimine vitæ illic quenquam pernoctare.* Autor Peripli ponti Euxini, ab Iſaaco Voſſio editus, Ἀχιλλέως νῆσον, Ἀχιλλέως δρόμον, & Leucen inſulam pro iiſdem habet. Subdit ex Demetrio, Thetin filio ſuo hanc inſulam conceſſiſſe, Achillemque in ea habitaſſe, ac templum ibidem in honorem ejus extructum fuiſſe. Inde eſt quod Q. Calaber ad finem lib. 3. Paral. Neptunum introducit, matrem Achillis conſolantem in hunc modum.

——Ἀλλ᾽ αὖλα κ᾽ ἐς Διὸς ἔξ]Θ αὐγὰς,

Καὶ ὁ δῶσιν ἴνηχα δυσλία νῆσον ἁπάσω

Εὐξεῖνον κ᾽ πόντον, ὁ δὴ θυὸς ἔκτ]Θ αἶσι

Σὸς παῖς, ἀμφὶ ἢ φῦλα θεκτόνων μέγα λαῶν

Κεῖνον κυδαίνοντα δυσπολίης ἐεσσίνης

Ἐκατόμβοισι τίουσι.——

Hodiè *Cacearia*, teſte Nigro. Eſt etiam *Achillea* apud Ptol. Pauſ. & Max. Tyr. inſula, & urbs ad oſtium Iſtri Boreal. gemina, nova & vetus, vulgò *Kilia*. Vide Steph.

Achillæum, *Capo di Croce* Villanov. & Moletio, op. & prom. Sarm. Aſiat. ad Boſphorum Cimmerium, & fauces Mæotidis paludis.

Achivi, Græci ſic dicuntur apud Poetas, qui & *Achæi*, ab Achæo Jovis fil. teſte Iſidoro. Horat. l. 1. ep. 2.

Quicquid delirant reges plectuntur Achivi.

Achola, urb. Africæ. Ptol. forte Hirtii *Acilla*; *Acholla* Livio & Steph. eſt autem non procul à Syrtibus, colonia Melitæorum.

Achonrita, *Achonry*, urbs Hiberniæ in Connachtiâ prov. & Com. Letrumenſi, prope lacum *Alyne*, 6. m. p. à Letrumo in Bor. Epiſcopalis eſt ſub Arch. Tuamenſi.

Achor, vallis Palæſtinæ juxta Galgala op. Hierichunti proximum ad Bor. Hunc vallem pop. ſuo ſe daturum *ad ſpei ingreſſum* promittit Deus Oſe. 2. 15.

Achris, & *Achridus*, teſte Cedreno, Lychnidus Ptol. & poſtea Juſtiniana prima, vulgò *Achrida*, & *L' Ochrida*, Turcis vero *Giuſtandil*, urbs Macedoniæ Archiep. olim Serviæ, Bulgariæque metropolis ad Lychnidum lacum, unde Drinius flu. oritur, ſub qua metropoles 6. erant, & epiſcopatus 10. Abeſt à Dyrrhachio 118. m. p. in ort. Theſſalonicam verſus.

Achyrum, *Achyr*, urbs Poloniæ ad Worskloam flu. in Volhinia infer. & confin. Moſcoviæ, à Boryſthene 25. leuc. in Bor.

Acila, prom. & urb. Arab. fel. contra Diram urb. & prom. Æthiopiæ, ſinu Arabico intercedente, *Ocila* Plin. Oceis Ptol. emporium Arab. ad ſin. Arab. *Zidem* Nigro, *Capo Celi* verò Rhamnuſio, unde in Indiam navigabatur.

Acilia Auguſta, *Azelburg*, op. olim Vindeliciæ, nunc pag. Bavariæ ad Straubingam urb. 6. leuc. à Ratiſponâ in ort.

Acilius, *Acilino*, flu. Siciliæ inter Lilybæum urb. & Acithium flu. in mare labens.

Aciris, *Acri*, flu. cum op. cogn. in Lucania oriens, ac per M. Græciam in ſin. Tarentinum apud Metapontum fluens. Item op. Brutiorum inter Roſcianum, & Beſidianum urbes Calabriæ citer.

Acis, *Freddo*, flu. parvus Siciliæ, ex Ætnâ M. oriens in Ionium mare influit medio itin. inter Catanam & Tauromenium. Mem. ejus Ovid. Faſt. 4.

Præterit & ripas herbifer Aci tuas.

Sic dictus autem eſt παρὰ τὸ ἀκὶς ἐοικέναι τὰ ῥεύματα, inquit Theocr. Schol. Bochartus autem à Syro אחוש *achus* deductum putat, quod *feſtinare, vel, citum eſſe* ſign. Theocritus Idyl. 1. Οὐ γὰ ἢ ποταμοῖο μέγαν ῥόον ἔιχεν Ἀκάμα,

Οὐδ᾽ Ἀττυος σκοπιὰν, ὅθ᾽ Ἀκὶς]Θ ἱερὸν ὄδωρ.

Ubi vicina vides Ætnam & Acidem. Quod Claud. etiam docebit.

Lucus erat prope flumen Acin, &c.

Denſus & innexis Ætnæa cacumina ramis

Qualibet uſque tegens——

Imo ex Ætna naſcitur. Solinus c. 11. *Acin quamvis* demiſſum Ætnâ, nullus frigore antevertit. Idem Idyll. 11. aquam ejus ψυχρὸν ὕδωρ vocat. Heſychius: Ἄκις ποταμὸς ἐν Κατάνῃ. Silius lib. 4.

Quique per Ætnæos Acis petit æquora fines,

Et dulci gratam Nereida perluit unda.

Prima Syllaba corripitur à Claud. de Rapt. lib. 3.

Lucus erat prope flumen Acim, quem candida præfert
Sæpe mari pulchroque ſecat Galatea natatu.

Eodem modo in vet. Epigram. nondum edito:

Diffugiens pontum Sylvas Galatea peragrat,
Cuſtodem ut pecorum cernere poſſet Acim.

Atqui non tanta eſt hujus epigram. Autoritas, ut priorem ſyllabam communem credamus; ideoque doctiſſ. Nicol. Heinſius legit: *Lucus erat prope flavum Acim.*

Et ita Claverius in antiquiſſimo cod. prius invenerat. *Flavos* verò Poetis fluvios dici quis neſcit? Sic *flavus Tiberis*, *Lycormas*, *Alpheus*, &c. Acis etiam Siphnos dicebatur. Plin. 4. 12.

Acithius, *Birgi* Fazello, Siciliæ flu. haud procul à Salemio op. inde ad 6. m. p. oriens, ac in mare inter Lilybæum ac Drepanum urbes poſt Acilium amnem proximum labens.

Acius, locus Siciliæ apud Catanam urb. *Jaicis* Sunlero.

Acleca, locus Dioceſ. Dunelmenſ. in Anglia, juxta flu. *Skern*, 9. m. p. à Dunelmo in merid.

Acmodæ, ſeu *Æmodæ* inſulæ, teſt. Cluverio & Sanſone, hodie *Iſles de Schetland* dicuntur, in mari Caledonio, ſuntque ſub dom. regis Daniæ. Vide *Schetlandia*.

Acmonia, urbs Daciæ, quæ Nigro *Severino* eſſe videtur, urbs ad Danub. apud pontem Trojani, à Severo Imp. condita, & *Severinum* dicta, à Temeſvaria 12. leuc. in Eurum. Item urbs Phrygiæ magnæ, epiſc. ſub arch. Laodiceno, Eumeniæ finitima. Long. 59. 50. lat. 39. 20.

Acon, ſeu *Ptolemais*, vulgò *Acre*, urbs epiſ. Syriæ ſub Arch. Tyrenſi, celebris fortitudine Equitum S. Joannis Hieroſolymitani, qui illam per tot annos fœmiter propugnarunt.

Acone, & *Aconæ*, port. & op. Bithyniæ, in orâ maris Eux. apud Heracleam Ponticam, cujus navale *Naxio* hodie Moletio, & aliis. *Aconis* flu. hic mem. Ferrarius, idque ex Val. Flac. lib. 4. *Quid memorem quas Iris aquas, quas torqueat Acon?* Atqui *Ancon* illic legendum monent interpretes. Sunt autem qui Aconem *Lagulam* nunc dici ſcribant, ab Heraclea 20. m. p. in ort.

Aconiſſima, loc. Macedoniæ in Thraciæ confin. à Philippis 21. m. p. Topirim verſus 18.

Acra, *Japygia*, *Capo S. Maria*. prom. Salentinorum, ſeu Japygiæ & Meſſapiæ, ab ora Epiri 60. m. p. in occ. à Gallipoli 24. in Bor. & 9. ab Alexano in merid.

Acrabathena, op. Plin. 5. 14. Vide Boch. An. Bibl. ubi de ſcorpione.

Acradina, vel *Achradina*, arx Syracuſanorum, quam Marcellus cepit. Plut. in Marcello: Ἐμοὶ δὲ κρατεῖσθαι μὲν, καὶ πόλιν, καὶ μίσθιν Ἀχραδίνη καλεῖ. Cicero Verrina 4. *Altera autem urbs eſt Syracuſis, cujus nomen Acradina eſt, in quâ forum maximum, pulcherrimi portus, ornatiſſimum Prytaneum, ampliſſima eſt curia, templumque egregium Jovis Olympii.*

Acræ, *Acremont*, op. Siciliæ, in fin. Syracuſanorum. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Non Thaſſus, non è tumulis glacialibus Acræ.

Acragas, civit. Siciliæ. Vide *Agragas*.

Acrath, *Bedix Velex*, op. regni Fezzæ in prov. Etrifis, & in ora maris Mediter. 30. leuc. Hiſp. à Malaca urbe in auſt.

Acria, *Ormoas* Moletio, op. Laconiæ marit. apud oſtia Eurotæ flu. inter Gythium & Aſopum.

Acrilla, urbs Siciliæ. Vide Cluver. de Sic. Ant. p. 354.

Acriſione, urbs Peloponneſi apud Argos, ab *Acriſione*, Acriſii regis filia nomen habens. Vide de la Cerda ad illud Virg. Æn. 7. *Acriſioneæs Danae fundaſſe colonis.*

Acritas, prom. Bithyniæ, ad Boſporum Thracium, vulgò Capo *Acria*, haud procul à Chalcedone, teſte P. Gyllio. Item prom. Peloponneſi in Meſſenia prov. Capo *Gallo*, teſte Sophiano, 18. m. p. à Corone in merid.

Acroathon, op. Thraciæ in ſummo cacumine Athonis montis Ἄθω ἄκρον Ptolemæo. Stephanus ἀκροθώνις vocat. Thucyd. Ἀκροθώς lib. 4. Herod. Ἀκρόθωον lib. 7. Plinius. *Acrothon* l. 4. c. 10. *Cima di M. Santo* hodie dicitur.

Acroceraunium, prom. Epiri, in anguſtias maris Adriatici emiſſum, ſic dict. quòd Acroceraunis montibus ſit vicinum. Siquidem *Acroceraunia* Servio ſunt montes excelſi in diverſis locis, ſic dicti propter altitudinem, & jactus fulminum. Nam ἄκρον dicitur *mons*, vel *ſummitas*, & κεραυνὸς *fulmen*. Et ut ait Horat.

Feriunt ſummos Fulmina montes.

Et ante eum Lucretius lib. 6.

Altaque cur plerumque petit loca, plurimaque hujus
Montibus in ſummis veſtigia cernimus ignis.

Horum autem, uti diximus, alii ſunt in Epiro, dividentes Ionium mare ab Adriatico; alii autem inter Iberiam & Armeniam. Horat. Carm. 1. od. 3.

Qui vidit mare turgidum, &
Infames ſcopulos Acroceraunia.

Et l. 2. de Rem. Amoris, metaphoricè:

Hæ tibi ſint Syrtes, hæc Acroceraunia vita.

Monti della Chimera hodie, teſte Leandro. Pauſan. autem diviſit hoc nomen in Atticis: Ἄκρα τὸ ὄρος, ἃ Κεραύνια λέγεται. Ita etiam Dionyſius Periegetes:

Οὐρείων τ' ἠλιβάτων τε Κεραύνια κικλήσκουσι.

Sic Virg. Æn. 3.

Provehimur pelago vicina Ceraunia contra.

Acrocorinthus, arx & mons Corintho urbi imminens. Plut. in Arato dicit eum è media Græcia enaſci. Stat. Theb. 7.

Jam pronus Gradivus equis Ephyrea premebat
Litora, qua ſummas caput Acrocorinthus in auras
Tollit.

Acronius, *Brigantinus* Plin. *Brigartia* Ammiano, *Podamicus* recentioribus nonnullis, lacus Helvetiorum maximus, quem *Bodenſee* Germani vocant. Cluverio tamen *Acronius* & *Brigantinus* ſunt duo lacus. *Acronius* enim is eſt, quem *Cellenſem lacum*, ob op. *Celia* vocant. *Brigantinus* autem & *Venetus* is eſt, qui nunc *Conſtantienſis* vocatur; eſtque, long. 40. m. p. inter Helvetios & Sueviam. *Acronius*, autem *Cellerſee* eſt prope & infra Conſtantiam Scaphuſium verſus, vixque extenditur ad 12 m. p.

Acropolis, arx Athenienſium; & urbs Ætoliæ. Steph. Item op. Marmaricæ inter Bathracum port. ad occ. & Scytranium port. ad ort. à Creta 500. m. p. in ort. Vulgò *Luco*.

Acroventum, *Governolo*, Pagus Venetiæ ad Padum, ubi is Mincium flu. excipit, in agro Mantuano, inter Mantuam 10. & Concordiam apud Mirandulam 26. m. p. Hic Leo Pont. Max. Attilæ ſe obviam dedit.

Acſteda, *Acksteed*, op. Germ. in Duc. Bremenſi, ad flu. Lun. in ditione Suecorum, 6. mill. à Brema in Bor. & paulo minus à Stada in occ.

Acta, vel *Acte*, Attica regio ſic dicta, teſte Gellio 14. 6. Cauſam nominis explicat Strab. l. 9. hoc pacto. Atticam apud veteres, *Acten*, i. e. *litus* appellatam eſſe conſtat, & nomine derivato pro *Attica* Atticam eſſe nuncupatam: quoniam maxima illius pars ad mare eſt extenſa & oblonga. Inde *Actæus*, pro Attico. Virg. Ecl. 2.

Canto, quæ ſolitus, ſi quando armenta vocabat
Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Ubi tamen Servius: *Sane Aracynthus mons eſt Thebanus, unde Actæa pro litorali debemus accipere, non Athenienſi.* Ovid. Met. 1. *Separat Aonios Actæis Phœbis ab arvis.* i. e. Athenienſibus, ſeu Atticis. Inde *Actias*. Virg. 4. Geor.

Atque Getæ, atque Hebrus, & Actias Orithyia.

Item *Actiacus*. Ovid. Ep. 21.

Cur nunc Actiacas miſeram me mittis in oras?

Actania, *Heighland* Ortelio, inſ. Daniæ ſub dom. Duc. Holſatiæ, ab ora Orthmarſiæ 8. mill. Germ. in ort. cujus pars eſt; & paulo plus ab ora Friſiæ Orient. in Bor.

Actianus, ſeu *Accianus fundus*, locus Umbriæ circa Piſaurum, hodie *Farnazzano* dicitur.

Actium, Epiri op. & prom. ubi Auguſtus devictis navali prælio Antonio & Cleopatra, urb. condidit, & *Nicopolin* à *victoria* nominavit. Hodie Figalo. Long. 46. 30. lat. 39. 15. Hinc *Actia* pl. num. Quinquennales hudi Apollini *Actio*, inſtar Olympiorum dicati, qui prius à finitimis agebantur, ſed ab Auguſto honorificentiùs celebrati fuerunt. Hinc *Actius* Prop. 2. 34.

Actia Virgilium cuſtodis dicere Phœbi
Cæſaris & fortes dicere poſſe rates.

Idem lib. 4. el. 6.

Actius hinc traxit Phœbus monumenta, quòd inde
Una decem vicit miſſa ſagitta rates.

Acula, ſeu *Aquula*, vulgò *Acqua pendente*, urbs Hetruriæ in ditione Pontificia, & in agro Verbevetano, 5. mill. à lim. territorii Senenſis, & 8. à Volſinis.

Acuminecum, *Zalonkemen*, op. Pannon. infer. ad Danub. inter Petrovaradinum ad occ. & Taurunum ad ort. 6. leuc. Vel, ut aliis libet, *Cameiz*, pag. apud Petrovaradinum.

Acumulum, *Acumoli*, op. Aprutii ulter. ad Truentum flu. 12. m. p. à Nurſia urb. in ort. & paulò plus ab Aſculo in Circ. ad rad. Apennini in ſin. Umbriæ.

Acuſio colonia, Vide *Gratianopolis*.

Adadremmon, urbs juxta Jezraëlem; hodie *Maximianopolis*.

Adana, urbs Ciliciæ, vulgò *Adena*.

Adani, duæ inſ. in Arab. fel. Vide Voſſ. ad Melam, p. 301.

Ad anſam, Angliæ op. in Com. Eſſexiæ, inter Combretonium, & Camalodunum. Ithancester Camdeno.

Ad aquas Larodas, op. Siciliæ, apud Xaccam op.

Ad aquilas, *l' Aigle*, op. Normanniæ ad Rillam flu.

Adara, vic. magnus, Stephano. Eidem eſt tertiæ Palæſtinæ loc. inter Areopolim & Characmobam. Locus corruptus eſt.

est. Lege: Ἀδιὰ πόλις, πόλις Περσική. ἔστι ἡ καὶ Ἄδιαβα ἑλτέρως κώμη μεγάλη. Τεῖτη Πθμαείτης, μεταξὺ Χαοσχμώβων καὶ Ἀρεσπολέως.

Adfines Pfin, op. Helvetiæ ad Taurum flu. à Conſtantia m. p. Tigurum verſus. Item op. Hannoniæ, vulgò Tuin, in Leodienſi ditione, ad Sabim flu. à Vallocuria 3. leuc. in occ. Item op. in Liburniæ Pannoniæque confin. vulgò *Samagnar*.

Ad Herculem, Portus Hetruriæ, *Livorno* Ortelio.

Ad Lapidem, Loc. Angliæ in reg. Vitarum. *Stoneham* Camdeno.

Ad Matrem magnam, ſive *Mons Virginis*. Cœnobium Hirpinorum in monte excelſo, ab Abellino urb. 4. m. p.

Ad Mauros, pag. Norici in Auſtria, *Maurkirchen* Lazio.

Ad muros, *Sumerein* Lazio, pag. Pannon. ſuper. in inſ. Cituorum, 2. leuc. à Poſonio urbe.

Ad murum, *Waltown* Camdeno, pag. Albionis apud Vallum, in Angliæ Scotiæque confin.

Ad nonum, *Meſtre*, op. Marchiæ Tarviſinæ, prope Venetias, ad Muſonem flu.

Ad Palatium, *Palazzo*, pag. Venetiæ, ad Atheſin. 4. m. p. à Tridento in auſt. Veronam verſus.

Ad pontem, op. Angliæ inter Lindum urb. & Verometum op. 19. m. p. Londinum verſus. *Paunton* Camdeno.

Ad Pyrum, Vide *Spira*.

Ad Septem aras, *Azumar*, op. Luſitan. in regn. Portugallico, à Medobriga 14. m. p. Emeritam verſus.

Ad ſeptem fratres, *Ceuta*, urbs Mauritan. Tingitanæ, ab æqualitate 7. montium ſic dicta.

Ad ſorores, *Val de Fuentes*, pag. Luſitaniæ ad Emeritam urb.

Ad Statuas Coloſſas, *Colocz*, urbs Hungariæ infer. infra inſ. Uriam. Dicitur & *Colocia*.

Ad turres, pag. Brutiorum in Calab. citer. *S. Biaſo* Barrio.

Adara, *Adare*, op. Hiberniæ in Momoniâ orient. ad flu. Mayum, 12. m. p. à Limerico in merid.

Addua, vulgò *Adda*, flu. Inſubriæ, illam à Cenomanis & Bechunis, Venetiæ pop. ſeparans; oritur in Rhætiâ ex Alpibus & monte Braulio, 15. m. p. à Fontibus Oeni, deinde per Vallem Tellinam, Lariumque lacum fluens, inde emiſſus, Duc. Medio'anenſem à dominio Veneto ſeparat ex aliqua parte, ac tandem Pado miſcetur 6. mill. ſupra Cremonam.

Claud. de 6. Conſ. Hon. ——*celer Addua noſtro*
Sulcatur ſocero.

Idem ibidem:

Colla levant pulcher Ticinus & Addua viſu Cærulus.

Et alibi: *Addua quo ſciſſas ſpumoſior incitat undas.*

Sidonius Apollinaris:

Ulvoſum Lambrum, cærulum Adduam, velocem Atheſim.

Addyma, op. Maurit. Cæſarienſ. mediter. *Fedvelez* nonnullis.

Adenum, *Aden*, urbs Arabiæ permunita cum portu 200. m. p. à faucib. Rubri maris, in Cæc. quot à Saba in Eurum.

Aderborna, op. Pomeraniæ ſuper. ad Oderam flu. paulò infra Stetinum, ſub Suecis.

Aderburgum, op. Germ. ad flu. Oderam in media Marchia Brandeburgenſi 9. leuc. à Stetino urbe.

Adiabene, Aſſyriæ regio. Suidas & Stephanus ſcribunt hanc quoque Meſenen vocari, quòd medio loco inter Euphratem ac Tigrim ſita ſit, unde & Meſopotamia dicitur. Verum falluntur, uti poſtea docebimus in *Meſene*. Eſt autem *Adiabene* Aſſyria, propriè ſic dicta, regio ſcilicet circa Ninum. Plinius *Ultra Armeniam Adiabene, Aſſyria ante dicta*. Amm. Marcel. lib. 33. *Juxta hunc circuitum Adiabena, Aſſyria priſcis temporibus vocitata*. In Hebræorum libris *Adiabene* eſt חדייב *Hadiab*. Græci ſic dictam putarunt, quòd propter fluviorum amplitudinem & frequentiam fere eſſet ἀδιάβατος. Sed hunc errorem Ammianus jampridem correxit, *Adiabenen* dici monens à fluminibus *Diava*, & *Adiavâ*. *Deva* autem, vel ſi malis, *Diava*, Chaldæis eſt *lupus*. Itaque flumen *Diava* idem qui Græcis *Lycus*, & articulo præfixo *Hadiab* eſt *Lycia*, ſive *Lupina regio*. Populi vocantur *Adiabeni* Straboni, quem locum doctiſſimus Caſaubonus præterivit intactum. Is a. eſt, χαλεῦσι δὲ οἱ Ἀδιαβηνοὶ καὶ Σακκόπολις. In quem vir maximus in Solinum ita ſcribit; *Haud ſcio quare ſic dicti; niſi ſit quod ſuſpicor. Græci Ἀδιαβηνοὺς putarunt nominari, quaſi τοὺς διαβαίνειν impotes, qui minimè poſſint crura divaricare ad ambulandum, haud ſecus ac ſi pedes ambo intra ſaccum conditos haberent*. Hæc ille quidem acutè, ut ſolet. Bochartus v. aliter; nempe mendosè ſcribi putat pro Σαυκεόποδες. Illi a. Heſychio ſunt Ἀσφόδες, qui infracto greſſu & ſuſpenſo mollitiem animi præ ſe ferunt.

Adiacium, *Aiazzo*, urbs Corſicæ, in ora occidua, olim *Urcinium*.

Adingtona, op. Angliæ in Surreiæ Com. 7. m. p. à Londino in merid.

Adonis, *Canis*, & *Narracellebe*, teſt. Tyrio, & Poſtello, flu. Phœniciæ ex Libano M. in mare inter Byblum, & Berytum delabens, & Patriarchatum Antiochenum ab Hieroſolymitano ſeparans.

Adra, *Zerunaz*, op. Liburniæ mediter. quod *Oduca* Moletio & Villanovano potius dicitur, Arauzonæ proximum. Item urbs Arab. Petr. epiſc. ſub Arch. Boſhenſi, & alia in Cœleſyriâ.

Adrabæ campi, *Merckfield* tractus Moraviæ apud Auſtriæ limites, ab Hamburgo 2. leuc. in Bor. ubi olim Marcomanni populi.

Adramyttium, & *Adramytteos*, olim Pedaſus, Plinio autore, Troadis op. quod nunc *Landramiti* dicitur, Nigro teſte. *Atramyttium* Ptolemæo. Hinc *ſinus Adramyttenus*, in quo plures Lelegas olim habitaſſe author eſt Homerus, teſte Strabone, lib. 13. Adramyttio a. vicinæ erant Thebæ Hypoplacix; Quin eandem urbem multi faciunt. Etymologus. Θῆβαι, τὴν νῦν Ἀδραμύττειον καλούμενον. Ita etiam Phavorinus, & Jo. Lydus, & Lydum ſecutus Ortelius. Sed & Livio, lib. 37. Atramytteum & Thebes campus idem ſunt. *Atramytteum*, inquit, *hoſtiliter itinere facto petit, agrum opulentum, quem vocant Thebes campum, carmine Homeri nobilitatum*. Saltem Phœnicium nomen utrumque eſt, inquit Bochartus, & à luto ſumptum. De Thebarum nomine alibi. *Adramyttium* a. eſt חצרא סורי *Aſtramudi*, h. e. *regio luteſa*. *Mud* ſiquidem Phœnicium ſignificat *lutum*; Philo Byblius μὺθ ſcribit, & exponit ἰλὺν *limum*, ſive ὑδατώδης μίξεως σῆψιν, *aquoſæ miſtionis putredinem*.

Adrana, urbs Thraciæ, parùm ſupra Berenicen, quæ etiam *Adrene* dicitur. Steph. Eſt etiam flu. Cattorum in Germ. Tacito *Adranus*. *Ædera* hodiè dici exiſtimat Althamerus, ſed is ubi locorum ſit non addidit. *Eder* ex eo fucit Junius in ſua *Batavia*; ſcribit etiam eum in Fuldam evolvi, & hoc ex tabulis verum eſſe conſtat.

Adranum, Siciliæ mediterranea urbs eſt. Plut. in Paral. Vel in Ætnæ montis radicibus, flu. habens ejuſdem nominis, teſte Stephano. *Aderno* dicitur Fazello & Aretio. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 14.

Adranum, Ergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Meliſte.——

Ubi alii *Hadranum*. long. 38. 54. lat. 37. 00.

In hac urbe fanum erat *Adriani*, Dei in Sicilia plurimum culti. Diod. Sic. lib. 14. Διατυπῶσι δ' ἐν τῇ Σικελίᾳ πόλει ἱκέτην τὸν αὐτὸν τοῦ Αἴτνης λόφον, καὶ ἀπὸ τούτου διαφερόντως ἱερὸν περισπούδαστον αὐτὸν Ἀδρανον. Plut. in Timoleonte. Ἀδρανῖται πόλιν μικρὰν μέν, ἱερὰν δ' ἔχουσι Διὸς τοῦ τιμωμένου ἐν ὅλῃ τῇ Σικελίᾳ καταπλήττης. Ælianus de Anim. lib. 11. cap. 20. Ἐν Σικελίᾳ Ἀδρανός ἐστι πόλις, ὡς λέγει Νυμφόδωρος, καὶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ Ἀδρανῷ νεὼς διήκουεν ἀλεκτρυόνος, πάνυ δ' ἐναργῆ φησὶν εἶναι τοῦτον. Heſychius voce Παλικοὶ, Palicos Deos aſſerit hujus Adrani eſſe filios. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 28.

Adria, *Atri*, urbs Piceni in Aprutio, 4. m. p. à mari Adriatico, eſtque Ducatus domus Aquævivæ in regn. Neapolitano 10. m. p. à Pinnenſi civitate in Bor.

Adria, vel *Hadria*, vulgò *Adri*, urbs Venetiæ in ora, Epiſ. ſub Arch. Ravennate, inde 50. m. p. in Bor. Venetias verſus totidem. *Atria* Plinio, à qua *mare Atriaticum*, poſtea *Adriaticum*, quod vulgò *Adria* quoque dicitur, & à Poetis tempeſtuoſum valde deſcribitur. Catullus: *Minacis Adriatici litus*. Horat. lib. 1. Od. 33.

Libertina fretis acrior Adriæ
Curvantis Calabros ſinus.

Idem lib. 3. Od. 9.——*Levior cortice & improbo*
Iracundior Adria.

Et alibi:——*neque Auſter Dux inquieti turbidus Adriæ.* Seneca in Thyeſte:——*Aut ſævo rapidus freto*
Ventoſi tumor Adriæ.

Vagus Lucano dicitur lib 5.—*ſonat Ionio vagus Adria ponto.* Euſt. in Dionyſ. ait quoſdam Ionium & Adriaticum mare pro eodem habere; addit autem, οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸν Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 4. c. 17. Vulgo *Golfo di Venetia* dicitur.

Adrianopolis, Turcis *Andernopoli*; & *Endrem*, urbs Thraciæ ad Hebrum flu. empor. & metropolis, & ante captam Conſtantinopolim, Regia Turcarum, inter Philippopolim 72. & Byzantium in ort. 130. m. p.

Adrobrica, Hiſp. urbs in Artabris Pomponio lib. 3. cap. 1. Aliis *Abodrica*.

Adrumetum, Africæ propriæ urbs. Salluſtius in *Jugurthâ* ubi de Phœnicum coloniis in Africa; *Adrumetum*, *Leptim*, *aliaſque urbes in orâ maritimâ condidere*. Straboni lib. 7. eſt Ἀδρύμης. Stephano Ἀδρύμις. Ptolemæo Ἀδρύμητος. A

multis

multis cum ſpiritu ſcribitur *Hadrumetum*. Eſt autem non incelebris urbs maritima in Byzacio, Africæ regione fertiliſſimâ, inter Carthaginem & Syrtes. Plinius lib. 5. cap. 4. ubi de Byzacio; *Hic opida libera Leptis, Adrumetum, Ruſpina, Thapſus.* Adrumeti a. nomen Scaliger, & ex eo Druſius, Caſaubonus, aliique viri in his literis primarii, ἐπαυλιν Πλούτωνος, *atrium Plutonis*, & *Acherontis oſtium* explicant, ac ſi idem ſit quod Ebræis חצר מות. Sed tunc eſſet *Adramota*, non *Adrumetum*. Ut taceam nihil eſſe cauſæ cur ſic diceretur, neque enim Adrumetina regio importuoſa eſt, aut venenorum ferax, aut, vel ſoli, vel aquarum, vel aeris vitio peſtilens, & inſalubris. Quin *Frugiferam* vocant vett. Inſcriptiones, qualis eſt hæc apud Smetium, COLONIA CONCORDIA ULPIA TRAJANA AUG. FRUGIFERA H'ADRUMETINA. Et meritò, cum Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, ſit inter locos Africæ feraciſſimos. Plinius lib. 17. cap. 5. eum ait eſſe *centenâ, & quinquagenâ fruge fertilem.* Et lib. 8. cap. 10. ex eo ipſo probat tritico nihil eſſe fertilius, *utpote cùm è modio, ſi ſit aptum ſolum, quale in Byzacio Africæ campo, centeni quinquageni modii reddantur.* Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syriâ ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Hannibal apud Sil. Ital. lib. 8.

——Seu ſunt Byzacia cordi
Rura, magis centum Cereri fruticantia culmis.

Porrò cum Syris *mea* ſit *centum*, & *matan centenos* ſonet, Ἀδρύμη, vel Ἀδρύμητον idem videtur eſſe quod חצר-מאות vel חצר-מאתן hoc eſt, *regio centum*; ſeu *centenarum*, ſupple שערים hoc eſt, *menſurarum*. Bochartus. long. 36. 40. lat. 32. 40.

Aduatici, Belgii pop. fuere, ubi hodie Com. Namurcenſis, prov. Belgii ſatis parva, cujus caput Namurcum, ad Moſam flu. ubi recipit Sabim, teſte Sanſone.

Adula, M. di S. Gothardo, mons Alpium Rhæticarum, ubi incipiunt penninæ; eſtque in Helvetiis in pago Urienſi. Adulæ autem partes ſunt montes *Criſpalt-berg*, unde Rhenus anterior effluit, & *Vogelberg*, unde Rhenus poſterior oritur. *Mont Turk*, unde Rhodanus, & Ticinus, & *Mont Grimſel*, unde Arola fontes habent.

Aduliton, ſeu *Adulis*, op. Troglodyticæ in orâ ſin. Arabici. *Ercoco* Sanſoni dicitur, empor. celebre cum portu in Abexiâ reg. Vide Stuckium ad Arriani periplum maris Erythræi pag. 10. Long. 67. 00. lat. 11. 40.

Adurnum, op. Angliæ in com. Suſſexiæ. *Ederington* Camdeno.

Adyrmachidæ, pop. interioris Libyæ, *Adyrmachitæ* Ptolemæo. Herodotus lib. 1. ponit eos in littore Mediterranei maris, prope Ægyptum, in Marmaricâ, quos Ægyptiis ait moribus fuiſſe ſimiles, & ſolâ veſte diverſos: Περσαι Ἀδυρμαχίδαι Λιβύων κατοικίων, οἱ νόμοισι μὲν τοῖσι πλέω Αἰγυπτίοισι χρέωνται, ἐσθῆτα δὲ φορέουσι ὅμοιη καὶ ἄλλοι Λίβυες. h. e. *Colunt Ægyptum verſus Libyam primi Adyrmachidæ, qui iiſdem fere quibus Ægyptii legibus utuntur; Sed veſtem geſtant qualem & alii Libyes.* Quæ potuit eſſe ratio nominis Adyrmachidarum; Nam Arabicè אדרמסוך *addermuch* eſt veſtis genus. *Bochartus.* Cæterum de his pop. Silius lib. 3.

Verſicolor contra cetra, & falcatus ab arte
Enſis Adyrmachidis, ac lævo tegmina crure.

Scylax Caryandenſis: Ἀδυρμαχίδαι, ἔθνος Λιβύων.

Æa, Colchidis metropolis ad Phaſim flu. *Æopolis* Ptolemæo. *Lipopotamo* hodie, teſte Moletio. Long. 72. 30. lat. 45. 30. Eſt quoq. Africæ urbs. Sil. l. 3.

Æaque Trinacrios Afris permiſta colonos.

Vide *Oea*. Eſt & in Theſſaliâ urbs. Steph. Item Macedoniæ fons circa Amydonem urb. Heſychius: Αἶα, γῆ, γαῖα, καὶ ἀφαίρεσιν τοῦ γ' καὶ ὥς τινες κρήνη ἐν Παφλαγονία. Etymologus: Αἶα ὑπὸ Κυπραίων Τηθὺς, καὶ Μαῖα, καὶ ἀδελφὴ Κρόνου. καλεῖται δὲ καὶ κρήνη ἐν Παιονίᾳ.

Æea inſula in mari Tyrrheno, non modico olim freto ab Italiâ dirempta, hodiè verò continens, ita tamen ut paludibus undique cincta inſulæ ſpeciem præ ſe ferat. Plin.

Æantides, Hippoclis filius, Lampſacenorum tyrannus, magnæ apud Darium regem authoritatis, Eurydicen, Hippiæ Athenienſium tyranni filiam, uxorem duxit. Thucyd. lib. 6.

Æantium, op. Troadis in Sigæo, ab Ajace illic ſepulto ſic dictum. Plin. Item Magneſiæ promontorium, eodem auctore.

Æapolis, vel *Æa*, *Lipopotamo* Moletio, urbs Colchidis, à Phaſide urbe 30. m. p. in Bor.

Æas, Epiri flu. ex Macedoniâ defluens, in Ionium mare ſe exonerat. Lucan. lib. 6.

Purus in occaſum, ſed parvi gurgitis Æas
Ionio fluit inde mari.

Ovid Met. 1. *Apidanuſque ſenex lenisque Amphryſus, & Æas.*

Aous, teſte Plinio. *Vajuſſa* nunc ut nonnullis videtur. Solus autem Ovidius in Fabulâ Iûs, flumen hoc Peneum ingredi dicit, & convenire cum reliquis Theſſaliæ fluviis ad Tempe. Sed profectò non unum in illâ Penei deſcriptione errorem committit. Nam quid Æanti, quid Amphryſo, quid Sperchio cum Peneo, aut Theſſalicis Tempis? Quia hæc flumina ex Pindo oriri legerat, ideo quoque exiſtimavit ea confluere, & in Peneum exonerari. Confundit præterea Inachum Argiæ Peloponneſiacæ cum Inacho Epiri, qui iiſdem atque Æas oritur montibus. Illud præterea quàm ineptum,

——Vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Nam ſi è plano oritur, quomodo poteſt ſpumoſas volvere undas? Verùm hoc procul dubio eſt librariorum flagitium, vel ſaltem ita interpretandum, utì poſtea docebimus. Ut autem ad *Æantem* redeam, Apolloniatum id erat flumen, teſte Pomponio, vicinumque admodum erat mœnibus ipſorum, non verò Epidamniorum. Ita enim ſcribenda Val. Maximi verba, capite *De omnibus*, utì habent vett. nonnulli libri. *Atque illi flumen vicinum mœnibus, nomine Æantem, in adjutorium ſeſe mittere dixiſſent.* Apolloniatæ ſiquidem ab Epidamniis opem poſtulabant. Reſponderunt illi, *Habetis Ajacem, ab eo petite auxilium.* Quis non videat luſiſſe eos in nomine fluvii? & tamen miror ineptias Interpretum ad hunc locum. Iſ. Voſſius.

Æbura, urbs Hiſp. Tar. *Talavero* Beuthero.

Æculanum, op. Hirpinorum in Italiâ, 20. m. p. à Benevento diſſitum. Hodie *Tricento*, ſive ut al. *Laconiano.*

Ædeſſa, vel *Edeſſa*, urbs Æmathiæ, non longè à Pellâ, *Vodena* Sophiano.

Ædui, & *Hedui*, pop. Gall. Celt. [quorum reg. Burgundiæ ducatus, & urbs Auguſtodunum, quæ & *Hedua* dicitur] à Sequanis pop. alterius Burgundiæ Arari flu. diviſi.

Ægæ, Macedoniæ op. Plin. Meloboteram quoque vocari ſcribit Stephanus, quem conſule. Olim vocabatur *Edeſſa*; Ἔδεσσα, non Αἰδεσσα utì perperam legitur in vulgatis Ptolemæi exemplaribus. Aliquanto verò remotior à mari erat Edeſſa, ſive Ægæ, atque Pella. Palus quippe illa, in quâ ſita erat Pella, mari erat vicina. In iſtam verò paludem duo incidebant flumina, Axias, & Ludias. Per Ludiam ἀνάπλους erat ad Ægas ſive Edeſſam. Non rectè Ptolemæus, qui Ægas, ſive Ægam, & Edeſſam diſtinguit, & hanc ad Erigonem, illam ad Haliacmonem collocat, cum eadem ſit, ut apparet ex Juſtino, ſitaque ſit ad Ludiam amnem, ut Anonymus teſtatur, qui Scylacis nomine prodiit. Urbs verò hæc non modo appellabatur Αἰγαὶ, ſed & Αἰγέαι & Αἰγεια. Sic quoque Theophraſtus libello de ventis, cum dicit aquilones Oſſæ & Olympo impactos, contrarios nubibus ferri; ἐνιαχοῦ τὰ νέφη τοῖς πνεύμασιν ὑπεναντία φέρει, καθάπερ καὶ περὶ Αἰγείας τῆ Μακεδονίης, βορέης πνέων πρὸς τὸν Βορέαν. Ita ſcribendum: malè enim Αἰγιὰς habent vulgata exemplaria. Ab hoc opido ἐθνικὸν eſt Αἰγεάτης, & forma Macedonica Αἰγεάδης. Nihil itaque mutandum apud Juſtinum. Porrò quamvis regia ex hâc urbe Pellam tranſlata ſit, morem tamen manſiſſe, ut Ægis, vel Ægiis reges ſepelirentur, colligi poteſt, non ex Plinio tantum, verùm & ex Diodoro Siculo, lib. 19. Iſ. Voſſius. Eſt etiam urbs Ciliciæ, de quâ Lucanus, lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Ægæa, Αἰγαῖα, nomen duarum urbium, ut ſcribit Ptolemæus, quarum una in Emathiâ, altera in Mauritaniâ. Commemorantur & à Strabone duo hujus nominis opida, quorum unum ad Amanum montem, alterum in agro Laconico collocat.

Ægæum mare, vulgò *Archipelago*, Turcis *Acdenis*, teſte Leunclavio, pars maris Mediterranei, Europam ab Aſia dividens, in quo inſulæ plurimæ Cyclades ſunt, & Sporades. Dionyſius, verſ. 133.

Οὐ γάρ τις κείνῳ ἐπαλίγκια κύματ' ὀρέλλῃ,
Τῷδε μορμύρων ἔτερος πόρος Ἀμφιτρίτης.

Mare Ægæum intelligit, quod vaſtum gurgitem habere ſuprà dixit. Artemidorus in Oneirocriticis, lib. 2. cap. 12. Καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγει. Vide ad locum iſtum Nicolaum Rigaltium. Nomen quod attinet, ab *Ægis* inſulâ prope Eubœam Neptuno ſacrâ dici aſſerit Apollonii Schol. lib. 1. Et Conon ibidem ab *Ægæa Caryſtiâ*, i. e. à Caryſto Eubœæ, quæ & *Ægæa* dicebatur. Et Strabo lib. 8. ab *Ægis* ejuſdem Eubœæ opido. Tamen idem lib. 13. ab *Ægâ* Æolidis promuntorio deducit. Plinius ab *Ægæ* ſcopulo inter Tenedum & Chium; & Feſtus vel à crebris inſulis, quæ procul aſpicientibus videantur ſpecies αἰγῶν, h. e. caprarum, vel ab *Ægeâ* Amazonum reginâ, quæ ibi perierit, vel ab *Ægeo* Theſei patre, qui in *Ægæum* ſe dederit præcipitem, de quo longam fabulam texit Suidas, niſi fallor, ex Nicocrate, quem refellit Apollonii Schol. Ubi rurſus alii ad *Ægæum*

referunt Neptuni nomen in Pherecyde, alii ad *Ægæonem*, de quo suprà. Alii denique sic appellatum volunt ἀπὸ τῆς Περκανίας αἰγὸς, à Percania caprâ, quod non capio. An legendum Ὠλενίας, vel Οὐρανίας, ut significetur capra cœlestis?

——*Oleniæ sidus pluviale capellæ,*

Uti vocatur à poetâ in Fastis, quâ exoriente, ut ait Suidas in Ἄργες, venti vehementius spirant. Hor. Car. 3. Od. 1.

Nec sævus Arcturi cadentis
Impetus, aut orientis Hœdi.

Ovid. tamen, Met. 14. occidentibus Hœdis tempestatem, & maris commotionem tribuit.

Sævior illa freto surgente cadentibus Hœdis.

Unde ἐπαιγίζειν, flare in modum turbinis, & *Ægæum pelagus* dicitur quod maximè terribile est. Ita Suidas. At Isacius in Lycophronem à terrestri caprâ deducit, quia hoc mare δίκην αἰγὸς κυματοῖ *capræ ad instar agitatur*. Sed his relictis, jam conabimur aliquid afferre vero propius. Hebræum עז *az*, i. e. *validum, durum, asperum*, quandoque maris est epitheton, ut Isa. 43. 16. *Sic dixit Dominus, qui dat in mari viam, ובמים עזים & in aquis asperis semitam*, & Nehemiæ 9. 11. *Et mare divisisti coram iis, & per medium mare sicco pede transiverunt, & persecutores eorum projecisti in profunda tanquam lapidem,* במים עזים *in aquas asperas*, utrobique agitur de mari Rubro, quod absorpsit Ægyptios, & Ebræis fuit pervium, cujus aquæ meritò appellantur asperæ, cùm περιλίαν habeat τραχεῖαν, δυσπεράπλευστον, δύσορμον, ἀπρόσιτον, καὶ κατὰ πάντα φοβερὸν, asperam, navigatu difficilem, importuosum, inaccessum, atque omnino terribilem. Ita de eo Agatharchides, Strabo, Diodorus, & Arrianus. Nec in *Ægæo* clementior est navigatio. Constantinus Porphyrogenneta Themate 17. Τὸ δὲ Αἰγαῖον πέλαγος βαρύπλουν ἐστὶ καὶ δυσπέρατον, καὶ κύματα μέλανα, καὶ ὄφιν ἐοικότα ἀνηγεῖσθαι τοῖς πλέουσι. Valer. Flac. lib. 1.

——*Quanto fremitu se sustulit Ægon!*

Sic n. invenies & *Ægæona* pro *Ægæo* usurpatum. Statius quinto Thebaidos,

——*Delove sonanti*
Pejor, & innumeris quas spumifer assilit Ægon.

Apud eundem eodem libro,

Diis pelagi ventisque & Cycladas Ægæoni.

Hesych. Αἰγαῖον, τὸ ἀεὶ τὰς Κυκλάδας πέλαγος. Heraclides Sinopensis Anthol. 3. 22.

——Αἰγαῖός τ' οἶδμα κακὸν πολύγνις.

Ideoque Propertius audaciam suam innuere cupiens ait lib. 1. eleg. 6.

Non ego nunc Adriæ vereor mare noscere tecum
Tulle, neque Ægæo ducere vela salo.

Hinc τὸν Αἰγαῖον πλεῖν de iis dicitur qui in summo discrimine versantur. Erasmus hoc adagium citat ex Æliani epistolis. Est & aliud non dissimile ex Luciano de Sectis, ὅταν ῥητὸς ᾖ Αἰγαῖον διαπλεῦσαι, *virgulto* (id est virgultea scapha) *Ægæum transmittere*; In eos qui rem supra modum arduam levi operâ conficere tentant; quibus tertium addi queat ex Cic. lib. 3. de Legg. *Excitabat fluctus in simpulo Gratidius, quos post filius ejus Marius in Ægæo excitavit mari.* Itaque tam Ægæum quam Rubrum mare habet מים עזים *aquas asperas*; unde dici potuit à Phœnicibus mare עז *az*, id est, *inclemens*, & *asperum*; Quod cur *Ægæum* veteres reddiderint statim patebit. Apud Ebræos עז *az*, *asperum*, & עז *ez capra* non modo conjugata sunt, sed & iisdem scribuntur literis, & solum punctis differunt à Masorethis nuper additis; Nempe ut hircus Græcè τράγος dicitur παρὰ τὸ βαρὺ δέρμα ἔχειν, ut Grammatici observant; ita Ebraicè עז *ez*, *capra*, nominata est ab asperitate pilorum, quorum usus in ciliciis, veste omnium asperrimâ. Inde factum, ut mare עז *az*, αἰγαῖον diceretur, tanquam à caprâ sumpto nomine. Idque eò libentius quòd αἴξ *capra* Græcè, unde αἰγαῖον, alludit ad Ebræum עז *ez*; & videtur ex eo natum, quod jam alii observarunt. Vide Stephanum in Ἄζωος.

Ægagæes, mons Asiæ ubi vipera serpens reperitur; lege *Ægagees*, Ita enim Nicandro dicitur in Theriacis vers. 218.

——Ἡ καὶ ἐρυμνὸς
Αἰγαγὴς πρηών. Ubi Schol. Βαγάρτερος, καὶ Αἰγαγὴς, καὶ Κέρκαφος ὀνόματά ἐστιν ὀρῶν τῆς Ἀσίας.

Ægaleos, vel *Ægalcum*, Atticæ mons è regione Salaminis. Herod. Thucyd. Tzetz. Item mons Messeniæ apud Strabonem. Stat. lib. 12.

Dives & Ægaleos nemorum parensque benignus.

Ægara Lydiæ urbs. Ptol.

Ægas, locus Eubœæ, unde *Mare Ægæum* dictum volunt.

Ægates, insula Africæ maris contra Carthaginis sinum. Ita ab omnibus vocatur, non *Ægades*, quod volebat Cluverius. Nam si hoc esset, media syllaba brevis foret, ut in *Sporades*, *Cyclades*, *Strœchades*. At vero Silius producit lib. 1.

——*Avet Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Addit Mela, *Romanâ clade memorabiles*. Et hanc quoquè lectionem vitiosam putant; vel erasse Pomponium. Neutrum verum est. *Clades* hic est, non quam acceperunt, sed quam dederunt Romani; cui locutioni simile est illud Virgilii.

——*Et vulnere tardus Ulysses.*

Hoc est, eo vulnere quod inflixit Ulysses. De quibus reciprocis vocalibus vide Agellium lib. 9. cap. 12. *Aræ* dicuntur Virgilio, ut quibusdam placet, quod ibi fœdera icta fuere inter Carthaginenses & Romanos, Lutatio Consule. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 15.

Ægesta, ultrà Drepanum & Erycen fuit antiqua in primis, celebrisque, ac potens urbs; eadem nonnullis *Acesta*, & Latinis auctoribus *Segesta* vocitata. Ἔγεστα dicta fuit plerisque scriptoribus Græcis, è quorum numero sunt Lycophron, Dion. Halicarn. Diodorus, Strabo. Sed antiquior formatio fuisse videtur Ἔγεστα, quam Thucyd. Plin. & Steph. nummusque antiquus referunt. Festus *Segesta*, inquit, *quæ nunc appellatur, opidum in Siciliâ est, quod creditur Æneas condidisse, præposito ibi Egesto, qui eam Egestam nominavit; sed præposita est ei S. litera, ne obscœno nomine appellaretur, ut factum est in Malevento, quod Beneventum est. Segestanorum emporium* legitur apud Ptol. lib. 3. cap. 4. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 2.

Ægetini, Calabrorum gens mediterranea. Plin. 3. 11.

Ægiala, vel *Ægiale*, Amorgi insulæ urbs. *Hyali* Sophiano. Begialis Ptolemæo, ut quidam volunt, Long. 53. 10. Lat. 37. 40.

Ægialia, insula gemina, una maris Cretici apud Pelopon. vulgo *Cerigo*, Cytheræ proxima, inter illam 15. & Phalasarnam op. Cretæ occ. 25. m. p. occurrens. Altera, teste Plinio, insula maris Ionii circa Echinadas, Ætoliæ adjacens, parva, potius scopulus videtur quam insula. unde illi nomen hodie non est.

Ægialus, locus inter Sicyonium & Buprasium, & alius proximus Ponto, cum vico ejusdem nominis. Item mons Æthiopiæ juxta Ægyptum. Steph. Item urbs Asiæ min. prope Cromnam juxta Homeri versum.

Κρώμναν τ' Αἰγιαλὸν, καὶ ὑψαλὲς Ἐρυθίνας.

Ubi tamen pro Αἰγιαλὸν Strab. l. 12. scribit quosdam legere Καυσίαλον. Vide Steph. Est etiam mons cum urbe in Galatiâ, teste Cedreno. *Cagiali* Leunclavio.

Ægida, op. Istriæ primarium. *Capo d' Istria*. Vide *Justinopolis*.

Ægila, *Augila* Ptol. vulgo *Angela*, urbs Cyrenes interius intra solitudines à Boreo promont. in Austr. 120. m. p. distans, unde vasta & ingens solitudo nominatur. Est & insul. maris Cretici apud Pind. Ejus mem. Dionysius, cui *Ægyla*.

Αἰγυλά τ' ἠδὲ Κύδηρα, Καλάνδιά τε τραχεῖα.

Ubi Eust. Αἰγυλα μὴν οὐκ ἐξέπλευ πολλῷ λέγω ἔξω τοῦ πελαγίου.

Ægilips, urbs Acarnaniæ. Strabo. Item locus in Epiro. Steph. Αἰγίλιψ, πλησίον Κερκυλείου τοῦ Ἠπείρου. Ὅμηρος.

Καὶ Κερκύλει' ἐνέμοντο, καὶ Αἰγίλιπα τραχεῖαν.

Εἴληχε δὲ τὴν μεσογείαν διὰ τὸ μιξοῦδη (lege πιξοῦδη) εἶναι καὶ ὕψιλον, καὶ ἀπρόσβατον. Unde v. αἰγίλιψ deducatur, vide Lexicographos. Dicitur etiam corruptè *Ægilops*.

Ægilium, insula maris Tyrrheni apud Cosanum littus. *Il Giglio* hodie. *Igilium* Rutilio. Vide ibi.

Ægilon, insula inter Cretam & Laconicam: item reg. quædam in Laconiâ, & pars tribus Atticæ cujusdam ab *Ægilo* Heroe.

Ægimorus, insula maris Africi. vulgò La *Galetta*. *Ægimurus* Livio & Cæsari, *Ægimuri* Plinio, qui eas contra Carthaginens. sinum ponit, aitq; eas verius scopulos, quam insulas esse.

Ægina, insula Saronici, inter Epidaurum Peloponnesi, & Piræum port. Atticæ ad 28. m. p. cum urbe cognomine Episcopali olim sub Arch. Atheniensi, nunc Metropolis, à Megaris 100 Stad. in merid. Fama est hujus insulæ incolas aliquando omnes peste fuisse absumptos ita ut solus Æacus rex fuerit superstes, qui cum graviter ferret insulæ solitudinem Jovem precatus est, ut aliquo pacto homines repararet, ita dicens uti refert Ovid. Met. 7.

Jupiter ô dixi, si te non falsa loquuntur
Dicta sub amplexus Æginæ Asopides isse,
Nec te, magne pater, nostri pudet esse parentem;
Aut mihi redde meos, aut me quoque conde sepulcro.

Jupiter autem illis precibus commotus, formicas in homines mutavit, qui vocati erant *Myrmidones*, qu. *Formicarios* dicas; qui ideo sic vocabantur, quia formicarum more terras fodientes, & in cavernis habitantes, frugalitati & parsimoniæ studuere. Pop. *Æginenses*, qui primi monetam excuderunt, teste

Ælian

Æliano ποικιλ. 12. 20. οἱ δὲ τοῦτο νόμισμα ἐπόλουτο καὶ ἐξ αὐτοῦ ἐκλήθη νόμισμα Αἰγιναῖον. Inde *Æginetica æs*, quod olim in pretio fuit, Plin. 34. 3. Vide Steph. in Αἴγινα, ubi 3. *Æginas* recenset. Mirum autem in hâc inſ. ſaxosâ & ſterili, cujus ambitum Strabo & Euſt. definiunt ſtad. 180. Plinius v. 20. m. p. quondam habitaſſe Myrmidonum myriadas 47. Ita enim Pindari Scholiaſtes in Od. 8. Olymp. πλήθει δὲ ἀνδρῶν ὅτι φασὶ τὴν Αἴγιναν, ὡς εἴη ἐν αὐτῇ πεντεκόντα ἐπὶ μυριάδας ἀνθρώπων.

Ægira, Xylocaſtro, urbs Peloponneſi in orâ Achaiæ, à lit. 7. Stad. diſtans inter Buram 92. & Pellenen 120. Gemiſtus *Ægyra* ſcribit & etiam *Boſtitza* nominari ait.

Ægircius, *le Gers*, flu. Aquitaniæ, Auſcios & Lactoram urb alluit, & in Garumnam cadit ad alteram ſupra Agennum leucam.

Ægirum, *Gernia*, op. Lesbi inſ. inter Mitylenem & Methymnam.

Ægiruſa, op. Megaridis, non longè à Megaris, quod & *Ægoſthena*, teſte Pauſan. dictum fuit.

Ægitharſus, promontorium Siciliæ inter Drepanum & Segeſtanum emporium. Quod vocabulum ex Αἰγίθαλλος corruptum eſſe ex Diodori & Zonaræ hiſtoriis colligit Cluverius de Sic. Ant. pag. 248. *Capo di S. Theodoro* hodie Brietio dicitur.

Ægium, op. Achaiæ, ad ſin. Corinthiacum, inter Corinthum 60. & Patras 27. m. p. *Uſtitza* Mario Nigro.

Ægon, ponitur aliquando pro Ægæo mari. Statius.

——*Ventiſque abſentibus Ægon*
Motus, & ingenti percuſſit litora ponto.

Val. Flac. lib. 1. ——*Vix littore puppim*
Solvimus, & quanto fremuit ſe ſuſtulit Ægon!

Ægos Potamos, Anglicè *Goatsbrook* diceretur, Thraciæ Cherſoneſi op. Plut. in Alcibiade ad Helleſpontum ſitum eſſe ſcribit. Ad hujus flu. oſtia claſſis Athenienſium à Lyſandro capta fuit.

Æguſſa, inſ. Libyæ, quam incolæ *Catriam* vocant. Vide Boch. de Ph. Col. 1. 27.

Ægypſus, urbs ad ripam Iſtri flu. ab *Ægypſo* conditore. Ovid. Pont. 1. 8.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri
Mœnibu & poſitu vix adeunda loci.
Caſpius Ægypſos (de ſe ſi creditur ipſis)
Condidit, & proprio nomine dixit opus.

Vide ibi Nicol. Heinſium. Rurſus lib. 4. Eleg. 7.

Non negat Ægypſos, quæ te ſubeunte recepta
Senſit in ingenio nil opus eſſe loci.
Nam dubium eſt poſitu melius defenſa, manúve
Urbs erat in ſumno nubibus æqua jugo.

Ægyptus, Aſiæ regio (licet à Ptolemæo in Africâ deſcribatur) teſte Mela in duas partes dividitur. Una *Inferior*, quæ & *Delta*, ad occid. *Bechria*, & ad ort. *Errif*, teſte *Jo. Leone*, dicitur. Altera *Superior*, vulgo *Sahid*, & olim *Thebais* dicta: eſt a. Meridiem verſus, & ad Syenen uſque procedit. De antiquitate Ægypti, ac diſciplinâ Sacerdotum, quos prophetas vocant, innumerabilia penè ab authoribus memorantur. Huc Dædalus, Melampus, Pythagoras, Homerus, Solon, Muſæus, Plato, Democritus, Apollonius Tyaneus, complureſque alii eruditionis gratiâ profecti, dogmata Ægyptiorum in ſuam quiſque patriam retulere. Primi ſiquidem Artium inventores putantur Ægyptii. Dionyſius Periegetes.

Οἱ πρῶτοι βιότοιο διεκρήναντο κελεύθους,
Πρῶτοι δ' ἱμερόεντα ἐπιξήναντο ἀοιδῆς,
Καὶ σταχύων ἰδυτῆτος ὑπὲρ αὔλακα ἀπλήσαντο,
Πρῶτοι ἢ γραμμῆσι πολὺν διεμετρήσαντο,
Θυμῷ φρασσάμενοι λοξὸν δρόμον ἠελίοιο.

Ubi per εἰς κελεύθους Scholiaſtes τὰς τέχνας intelligit. Sanè Diodor. Sic lib. 1. Ægyptiis ἀρχαιοτάτην ἀγωγὴν tribuit. Hinc Ægyptus *Terrarum parens* appellata eſt, uti tradit Crinitus. Et Macrob. Saturn. 1. 15. Ægyptum vocat *Artium matrem*; & de Somn. Scip. 1. 19. incolas ejus appellat *omnium Philoſophiæ diſciplinarum parentes*, & cap 21. de iiſdem, *Quos conſtat primos omnium cœlum ſcrutari, & metiri auſos*. De agriculturâ Ægyptiorum nos plura in *Oſiride*, De fertilitate Dionyſ. Εὐδοξος ἐπελείμων μὲν, καὶ ἄγλαα πάντα φέρουσα.

Quam tamen Nilo ſuo plurimùm debet; qui

——*Viridem Ægyptum nigrâ facundat arenâ,*

Uti loquitur Virg. Georg. 4. Et Strabo, lib. 17. ait, *Sterile in Ægypto eſſe quicquid non attigerit Nilus*. Et certè fidem hujus fecerit, ſi maximè alia non ſuppeterent teſtimonia, Ægypti Encomium à veteribus uſurpatum, quo *publicum orbis horreum* eſt appellata. Hoc nomine olim Libyam potentiſſimam præ ſe contempſit Ægyptus anguſta. Unde Proverb. *Sulcus Ægypti arenas non curat Libyæ*. Quod Græco diſtichô expreſſit Antiphilus.

Καρποῖς, ὁ γεδίοιον ἐείλομεν, ἀλλὰ χθὼν αὔλαξ
Αἰγύπτις Λιβύης ψάμμια δισσαίνει.

Theocr. in Encomio Ptolemæi:

Μυρία ἀνθρώπων τε, καὶ ἔθνεα μύρια φωτῶν
Κἄτιον ἀλλήλοισιν ὁμιλεόμενον Διὸς ὄμβρῳ.
Ἀλλ' ὅσσα φύει ὅσα χθαμαλὸς Αἴγυπτος,
Νεῖλος ἀναβλύζων διαρὰν ὅτε βώλακας ῥήγνυσι.

Sed non moras faciemus in re tam notâ; videat ſtudioſus lector Wendelini *Admiranda Nili*, cap. 21. Hujus divitias & opes oſtendunt etiamnum tot opera immortalia, ut ſint Pyramidum vaſtiſſimæ moles, tot ſtupendæ altitudinis ex ſolido marmore Obeliſci, Coloſſi, Sphinges, Statuæ, Labyrinthi, totque Deorum delubra, quorum plura ſolum Ægyptus, quàm aliæ omnes regiones exhibet, teſte oculato Herodoto. Fuiſſe a. Ægyptios ab initio Idolorum cultores vaniſſimos non tantum docent ſacræ literæ, ſed etiam profani authores affatim. Unum nomino Juvenalem, Sat. 15.

Quis neſcit, Voluſi Bithynice, qualia demens
Ægyptus portenta colat? Crocodilon adorat
Pars hæc, illa pavet ſaturum ſerpentibus Ibim.
Effigies ſacri nitet aurea Cercopitheci,
Dimidio magicæ reſonant ubi Memnone chordæ,
Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.
Illic cæruleos, hic piſcem fluminis, illic
Oppida tota canem venerantur, nemo Dianam, &c.

Poſt Chriſtum a. ex Divâ Virgine natum, ex hâc eâdem Monachorum, Eremitarumque agmina primum enata, indeque per totum orbem Chriſtianum divulgata, ex primitivæ Eccleſiæ monumentis docetur. A priſcis incolis (inquit Bochartus) Ægyptus vocabatur *Chamia*, vel *Chemia*, i. e. *terra Cham*, quomodo illam appellat Pſaltes Pſ. 78. 51. Plutarchus a. qui ignorabat Ægyptios à Chamo oriundos, à terræ nigredine putavit ita nominari, ἐπὶ τῶν Αἰγυπτίων ἐν τοῖς μάλιστα μελάγγειον ὄπαν, ὥσπερ τὸ μέλαν τῶν ὀφθαλμῶν χυμὸν καλοῦσιν. Et v. Geneſeos cap. 30. ubi de coloribus pecudum Labanis & Jacobi חום *chum* prò *nigro* quater occurrit *Chemia* tamen potius videtur ad *Chamum* pertinere, ut & apud Steph. aliud Ægypti nomen compoſitum ἑμωχώμων, & in ipſa Ægypto pagi Χέμμις, Ψωχέμμις, Ὑπερχέμμις. Hebræi *Mitzraim* vocant, quam vocem Doctiſſimus Bochartus non nomen hominis eſſe putat, ſed regionis, ac proinde *Miſraim* credit factum per compendium ex *Meſoraim*, nam ſingulare ejus eſt מצור *Maſor*. Id in ſcripturâ occurrit aliquoties. 2 Reg. 19. 24. *Siccabo plantâ pedum meorum omnes rivos Maſor*, id eſt Ægypti. Et Eſaiæ 19. 6. *Et ſiccabuntur fluvii Maſor*; ubi Kimchius, *Maſor*, *idem quod Miſraim*. Rurſus Michææ 7. 12. *Et à Maſor uſque ad fluvium*, h. e. ab Ægypto uſque ad Euphratem, qui ſunt termini terræ Chanan. Porrò מצור, *Maſor*, eſt *munitus locus*; nomen ergo ab argumento ſumptum, neque n. ulla regio eſt naturali ſitu tutior. Ὀχυρώτατη ἡ φυσικὴ (inquit Diodorus lib. 1.) ὑπ' ὀλίγῳ δεῖται τῆς εἰς βασιλέων ἀφικομένων τόπων, idque probat in ſequentibus longâ inductione. Ab occaſu ſc. deſertum habet inacceſſum, à meridie Nili Catarractas, & montes Æthiopiæ, ab ortu item eremum & barathra, & paludem Serbonidis, ab Aquilone mare inportuoſum; nam ab Joppe Phœniciæ uſque ad Parætonium Libyæ nullus eſt portus præter Pharum. Hæc poſtquam pluribus docuit Diodorus, ita concludit, Ἡ μὲν οὖν Αἰγυπτίων παντοιόδην φυσικῶς ὠχύρωται. Hæc ille lib. 1. Et lib. 15. De Ægyptio Nectanebi, Perſis adventantibus, Ἐδήρρει ἡ μάλιστα μὲ τὴν ἐκ χώρας ὀχυρότητι, δυσεξοδίτῳ παντελῶς ἐούσῃ Αἰγύπτῳ. Ita etiam Strabo, lib. 16. *Jam inde*, inquit, *ab initio Ægyptus fuit valde pacata, διὰ τὸ αὐτοφυὲς ἐκ χώρας, καὶ τὸ δυσείσολον τοῖς ἔξωθεν*. Sed & Ægyptus potuit dici *Maſor* ab anguſtiis, quia צור *Sur* eſt coarctari, & צר *Sar*, *anguſtum* ſonat. Anguſta n. eſt Ægyptus, quod omnes ſciunt, & à mari Syenen uſque tota patet in longitudinem, unde eſt quòd Ægyptios Eſaias appellat מצרים עם h. e. *gentem in longitudinem protractam*, vel *extenſam*, cap. 18. 2. Vox a. dualis *miſraim* docet duplicem eſſe Ægyptum, de quo ſupra. Ægyptus etiam olim *Eeria*, ſive *Aeria* dicta. Schol. Apollonii Rhodii in illud Argonaut. a.

——Ἡείη πολυλήϊος ἠδὲ Πελασγῶν.

Theſſaliam ita nuncupari ait, παρὰ τὸ μάλιστα εἶ ἐν γῇ, Οὕτω δὲ καὶ τὴν Αἴγυπτον Ἠείην φασίν. Atque vetuſtiſſimum hoc ei fuiſſe nomen volunt priſci, & antequam Ægyptus diceretur. Euſebius in Chronico ſub Moſis tempora. Ῥαμεσσῆς ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ ὁ Αἰγύπτου καλουμένου ἐβασίλευσεν Αἰγύπτου ἔτη. μετονόμασε δὲ τὴν χώραν Αἴγυπτον ἀπὸ ἰδίου ὀνόματος ὅτε πρότερον Μεσραὶμ, παρ' Ἕλλησι δὲ Ἀεία ἐλέγετο. Ac proinde Apollinarius illud Pſalmiſtæ Pſal. 114. *In exitu Iſraelis ab Ægypto*, &c. ita vertit.

Ἀλλαμὲ Ἰσραὴλ ἐκ πλουσίων Ἠείην,
Δῶμα δὲ βαρβαρόφωνον Ἰακὼβ λίπε λαόν.

Reſtat jam ut aliquid de Græco vocabulo dicamus. Etymologus poſtquam varias produxit hujus vocis notationes, concludit, ἢ παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω, οἱ δὲ ἀπὸ Αἰγύπτου ἀνθρώπου καμμώλου εἰσὶν οἱ σοιδῆρας τῶν ὑλῶν φορῶς. Quin & Heſychius Αἰγυπτιῶσαι *denigrare* interpretatur. Videatur quoque Scaliger in Feſtum, voce *Ægyptinos*. Iſychius quoque ad Levit 3. 6. *Ægyptus*, ait, *contenebratio vocatur*; unde *Æthiopia* Stephano & Euſtathio dicitur. Verùm de hâc re audiamus Doctiſſimum virum Simſonium. Sic n. ille, Ægyptus Αἴγυπτος Græcis dicta, non à Danai fratre *Ægypto*, ut communis fert opinio, ſed ab illâ Thebaidos urbe *Coptos*, quæ Ægyptiorum & Arabum commune emporium fuit, uti refert Plinius. Hinc tota illa regio ⲕⲏⲙⲓ Koptos, i. e. terra Koptos dicta fuit. Nam Ebræis ⲕⲏⲙⲓ *ai*, eſt inſula, provincia, unde forſan αἶα Græcorum. Poſtea v. pro Αἴγυπτος dicta eſt Αἰγύπτη, nam υ & γ ſunt literæ commutabiles, ut in Κώβιος *Gobius*, &c. Vide *Coptos*, & de nomis Ægyptiorum, in *Nomi*. Ægyptus à fulminum caſu eſt immunis ob nimium ſolis ardorem; ſiquidem calidi ſicciq; terræ halitus in raras admodum tenueſque, & infirmas nubes denſantur. Plin. 2. 50. Siquidem in Ægypto non pluit. Zechariæ cap. 14. verſ. 28. *Quod ſi familia Ægypti non aſcenderit, neque advenerit, ſuper quos non eſt imber.* Claudianus in *Nilo*.

Felix qui Pharias proſcindit vomere terras,
Nubila non ſperat tenebris condentia cœlum,
Nec gravitèr flantes pluviali frigore Coros
Invocat, aut arcum variatâ luce rubentem.
Ægyptos ſine nube ferax, imbreſque ſerenos
Sola tenet, ſecura poli, non indiga venti.

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Te propter nullos tellus tua poſtulat imbres,
Arida nec pluvio ſupplicat herba Jovi.

Lucanus.

Terra ſuis contenta bonis, non indiga mercis,
Aut Jovis, in ſolo tanta eſt fiducia Nilo.

Inde *hiulca* Statio, ob nimiam ſiccitatem dicta. Locus eſt in Theb. lib. 4.

Et patris undoſi ſonitus expectat hiulca
Ægyptos, donec Phariis alimenta rogatus
Donat agris ——————

Eam ob rem Ægyptus Melæ *terra expers imbrium* dicitur. Seculi 8. noſtri admiratores, & hoc quoque antiquorum ſimplicitati adſcribunt. Unâ omnes voce contendunt, imbres in Ægypto non minus frequentes eſſe atque alibi locorum. Alexandriæ n. & in itinere Memphim verſus, pluvias ſe expertos eſſe continentes, oculati & complures teſtes affirmant. Sed deſinant, rogo, boni viri non veteribus, ſed ſibi illudere. In inferiori Ægypto, quæ mari vicina eſt, nonnunquam pluvias deſcendere, non illos fugit. Proclus in Timæum lib. 1. Εἰ μὴ γίγνοιτό ποτε ὄμβρος ἐπὶ τῆς Αἰγύπτου, ἀλλ' ἀεὶ ταῦτον, ἀεὶδὲ πᾶσαν, ἀλλὰ ἀεὶ τὴν κάτω γίγνεσθαι εἰώθασι. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 49.

Ægyptii apud ſe ab orbis primordio primos homines fuiſſe ferunt, cùm propter ſoli fertilitatem, aeriſque temperiem, tùm propter Nilum, qui multa ob limi ubertatem generat animalia, & ſuâpte naturâ nutrit. Nam in Thebaidos agro gignuntur mures, quâ ex re multùm ſtupent homines, cùm priorem quorundam partem, pectore tenus animatum, in limo moveri videant, poſteriori nondum inchoatâ, ſed informi. [De quo Ovid. Met. lib. 1. fab. 12.

Sic ubi deſeruit madidos ſeptemfluus agros
Nilus, & antiquo ſua flumina reddidit alveo,
Æthereque recens exarſit ſidere limus,
Plurima cultores verſis animalia glebis
Inveniunt, & in his quædam imperfecta, ſuiſque
Trunca vident numeris, & eodem in corpore ſæpe
Altera pars vivit, rudis eſt pars altera tellus.

Mela 1. 9. *Nilus glebis etiam infundit animas, ipſâque humo vitalia effingit. Hoc eo manifeſtum eſt, quod ubi ſedavit diluvia, ac ſe ſibi reddidit, per humentes campos quædam nondum perfecta animalia, ſed tunc primum accipientia ſpiritum, & ex parte jam formata, ex parte adhuc terra viſuntur.* Verum hoc eſſe ſuo quoque ſuffragio comprobat Plinius, & murium exemplo oſtendit lib. 9. cap. 58. *Omnibus his*, inquit, *fidem Nili inundatio affert, omnia excedentem miracula: quippe detegente eo muſculi reperiuntur, inchoato opere genitalis aquæ terræque, jam parte corporis viventes, noviſſimâ effigie etiamnum terrenâ.* Teſtis etiam Diod. Siculus lib. 1. cap. 2.] Verùm Pſammeticho regnum adepto, cum inceſſiſſet cupido dignoſcendi qui revera primi hominum extitiſſent, ex eo tempore didicerunt Ægyptii, Phrygas fuiſſe primos, ſe v. ſecundos. Diod. & Herod. vide etiam hac de re hiſtoriam ſcitam & lepidam in *Pſammetichus*.

Ægyptum plerique volunt Nili fluminis invectu paulatim fuiſſe aggeſtam, ac proinde illam Epiſcopus appellat ποταμόχωστον; Herodotus δῶρον τοῦ ποταμοῦ, & δῶρον τὸ ποταμοῦ, Ariſtot. τὸ ποταμοῦ ἔργον. Atque ex eo ipſo Æthiopes ſeſe Ægyptiis antiquiores eſſe probabant, quòd cum Ægyptus olim eſſet mare, tandem τὸ Νεῖλος κατὰ τὰς ἀναβάσεις τὸ ἐκ τῆς Αἰθιοπίας ἰλὺν καθαίρεσθαι *Nilo per exceſſus ſuos limum ex Æthiopiâ ferente*, facta eſſet terra continens. Cui rei probandæ multa afferunt. 1°. Quoties Nilus abundat limi alluvionibus cedere pelagus & renovere nonnihil. 2°. In Ægypti montibus conchylia reperiri. 3°. Puteos & fontes quotquot ſunt falſam habere & amaram aquam, ac ſi reliquiæ maris in iis ſubſederint. 4°. Denique Pharum inſulam, hodiè ſolùm 7 ſtadiis, aut ad ſummum m. p. ab Alexandriâ diſparatam, Homeri v. ævo noctis & diei curſu ab Ægypto diſtaſſe ut idem teſtatur, Odyſ. δ'. verſ. 356. Conſtat tamen Ægyptum ſemper in eodem fuiſſe ſitu; Nam ut cætera taceam, Tanis Ægyptiorum olim regia non procul à Tanitico, Nili oſtio, jam extabat tempore Moſis. Pſal. 78. 12. *Qui mirabilia fecit in terrâ Ægypti, in campo Taneos.* Quin antiquiſſima urbs, in quâ decimus à diluvio Abrahamus diu vixit, Gen. 13. 18. & 23. 2. non niſi ſeptennio ante Tanim fuit condita, Num. 13. 23. Itaque fabularis hiſtoria Iſidis & Ori, & Oſiridis quâ nihil antiquius habent Ægyptii, multorum meminit locorum in infimâ Ægypto, ut quæ illo ævo jam extiterint. Sic in Plutarcho *de Iſide & Oſiride* legas, arcâ incluſum in mare fuiſſe dejectum διὰ τοῦ Ταναϊτικοῦ στόματος, plr Nili oſtium Tanaiſirum, & poſtmodum à Buſiride ſepultum, aue ut alii volunt, Taphoſiride: Et Orum Buti educatum, & Peluſium op. ab Iſide conditum. Sed & Trojanis temporibus creditur Menelaus Canobum appuliſſe, unde Pharus aberat ſolum 127 ſtadiis. Itaque falſiſſimum eſt quod ab Homero traditur, à Pharo in Ægyptum noctis & diei curſum fuiſſe, adeoque curſum navis,

——ἢ λιγὺς ζέφυρος ἐπιπνείσῃ ὄπισθεν.
——*Stridens quam ventus pone ſequatur.*

Navis n. integrum diem vento ſecundo procedens, eoque ſtridente & aeri, iter emetitur decuplo longius, i. e. pro centum & viginti ſtadiis, ſtadia mille & ducenta. Id. lectorem malo docere Ariſtidis verbis in *Oratione Ægyptiaca*. Κάνωβος φάρου σταδίους ἑκατὸν καὶ εἴκοσι, κατὰ ναῦς πανημερίαν δίοσα, ὑπ' ἀνέμου καὶ πνεύματος ἀνεπιβλήτου, πεζοῦ δὲ καὶ λιγέως, οὐκ ἔλασσον καὶ ἑκατὸν σταδίους ἀνύσει μᾶλλον, ἀλλ' ἴσως μᾶλλον διακοσίους καὶ χιλίους. Sed neque Ægypto quicquam ex Nili alluvionibus conceſſerim; id n. quicquid eſt facile diſſipat continua maris agitatio. Proinde cum Alexandria ſtet ab annis fere bis mille, tamen ſemper eſt litorea, & quantum à Pharo diſtabat olim, tantum hodieque diſtat, nempe ſtadia 7 aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſuprà: καίτοι ἡ μὲν ἀρχαία ἀπέχει ἑπτὰ μόλις σταδίους. Ammianus lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea, cum Phocarum gregibus diverſatum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Hæc veteres. Nihilo magis credo quod habet Plutarchus in Iſide, omnes Ægypti fontes, & puteos eſſe amaros. Fontem Solis prope Heliopolim multi deſcribunt; ſed amarum eſſe nullus obſervat, ut neque quenquam alium in Ægypto, quod quidem ſciam. Jam quod de conchyliis in ſummitate montium præter Plutarchum Herodotus etiam tradit, malo referre ad ſigna generalis inundationis, quæ in diluvio contigit. Quo mirè faciunt hæc Theophraſti apud Philonem *de mundi perennitate*: Σημεῖα τὰ τῆς παλαιᾶς ἐκπολιορκήσεως θαλάττωσις, ψηφῖδας τε καὶ κόγχας καὶ ὅσα ὁμοιόζωα περὶ αἰγιαλοὺς ἐλαδαῖον ἀπολείπουσι, h. e. *priſtina inundationis ſigna ſupereſſe calculos, & conchas, & quæcunque hujus operis æſtuante mari ſolet ad litus ejici.* Itaque etiam in Numidia Pomponius lib. 1. cap. 6. aliquid obſervat ſimile. *Interius*, inquit, *& longè ſatis à litore (ſi fidem res capit) mirum ad modum ſpinæ piſcium, muricum, oſtreorumque fragmenta, ſaxa attrita (uti ſolent) fluctibus, & non differentia marinis, infixæ cautibus anchoræ. Alia & hujuſmodi ſigna, veſtigia effuſi olim uſque ad ea loca pelagi, in campis nihil alentibus eſſe inveniriq; narrantur.* Et Ovid. Met. 14.

——*Vidi factas ex æquore terras,*
Et procul à pelago conchæ jacuere marinæ,
Et vetus inventa eſt in montibus anchora ſummis.

De Ægypto plura qui volet, præter Geographos, Herodotum, Diodorum, Plutarchum, Ariſtidem, Heliodorum conſulat. Admirabiles adeo fuere in nectendis machinis Ægyptii, ut hinc tractum fuerit proverbium.

Δεινοὶ πλέκειν τὰς μηχανὰς Αἰγύπτιοι.

De verſutis, & ut ait Plautus, contortis dolis dictitatum. Torqueri poteſt & in perplexas ſophiſtarum argutias, ac ſyllogiſmorum inexplicabiles labyrinthos, aut in Sycophantes & delatores, qui vera falſis permiſcendo, nectunt cal-

cul-

cumnias. Ægyptii præterea quòd geſtandis oneribus quæſtum non ſatis honeſtum factitare conſueverint (unde & Ἀγυπτιάζειν dicti) in jocum proverbialem abierunt, hoc adagio.

Οὐς ἂν ἔρεσσε' ἀν ἀλ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι.

De moleſtis dici ſolitum, ac moribus intolerandis, ſeu faſtu præturgidis. Suidas. Huic affine eſt, *Ægyptius laterifer*, Αἰγύπτιος πλινθοφόρος. Ariſt. in *Avibus*. Quadrare videtur in ſordidum, atque infimæ ſortis hominem, vel potius in eum qui moleſtis negotiis (putà LEXICIS CONFICIENDIS) premitur.

Ægyptios *vanam gentem, & novandis, quam gerendis rebus aptiorem* vocat Q. Curtius l. 4. Syneſius in encomio calvitii per tranſlationem Αἰγυπτιάζειν pro *doloſe agere* uſurpat. Etymologus: Αἰγυπτιάζειν, τὸ παραγγέλλειν, καὶ συνθρασύνεσθαι. Strabo lib. 17. ἀνθρώπους ἀπολέμους vocat *homines imbelles*, h. e. ad rem gerendam ineptos. Polybius lib. 15. ait eſſe *hoc Ægyptiis hominibus innatum, ut dum fervent irâ mirum in modum ſint crudeles.* Plinio in Paneg. appellantur *ventoſa & inſolens natio.* Philo in Flaccum ſcribit eſſe Ægyptios naturâ irritabiles, & è minimâ ſcintillâ ſuetos magnas ſeditiones accendere. Et Vopiſcus in Saturnino: *Sunt Ægyptii viri venteſi, furibundi, jactantes, injurioſi, atque adeo vani, liberi, novarum rerum uſque ad cantilenas publicas capientes.* Et mox ex Epiſtola Adriani: *Ægyptum totam didici levem, pendulam, ad omnia famæ momenta volitantem, &c. Genus hominum ſeditioſiſſimum.* Ergo Suetonio teſte, veritus eſt Cæſar *Ægyptum provinciam facere, ne quandóque violentiorem præſidem nacta, novarum rerum materia eſſet.* Sen. de Conſ. *loquax & ingenioſa in contumelias præfectorum provincia.* Herodianus lib. 4. *Ægyptii ſunt homines naturâ dicaces, & facti ad cavillos, aut jocos dicendos. Jaciuntur in eos qui eminent multa, quæ ipſis gratioſa, aut venuſta videntur, ſed mordent & pungunt in quos jaciuntur.* Eorum in utravis conditione impotentiam innuit Achilles Tatius lib. 4. Ἀνὴρ γὰρ Αἰγύπτιος, καὶ τὸ ἄλλον ὅπως φοβεῖ, δεδίλωε, καὶ τὸ μάχεσθαι ἐν οἷς δαρῇς, παροξύνει· ἀμύητος δ' ὢν κἂν μίσει, ἀλλὰ τὸ μὲ ἀδυνατεῖν δυσχεῖ, τὸ δ' ἀφιστάσεσθαι λυπεῖ. Horum in mortuis ſepeliendis mos iſte perhibetur.

——————*Ægyptia tellus*
Claudit odorato poſt funus ſtantia ſaxo
Corpora, & à menſis exanguem haud ſeparat umbram.

Ita Silius lib. 13. ubi ſis vide Dauſquium. Pictæ veſtis artem exercuerunt diligenter & egregie. Lucanus:

Quod Nilotis acus compreſſit pectine ſerum
Solvit, & expanſo laxavit ſtamina velo.

Martialis. *Quando eques, & picti tunica Nilotide Mauri.*

Ælana, urbs Arab. Petr. ad intimum fere ſinûs Arabici receſſum, ubi ſinûs *Ælaniticus* à Sinâ M. 60. m. p. diſt. Stephano Αἰλανὸν dicitur. Glaucus *vicum* appellat Arabicon, lib. 3.

Elter hodie Villanovano, *Aila*, v. Nigro. Ἐλανίτης μυχὸς, dicitur Ptolemæo, quem Plin. ſcribit aliis *Ælenaticum*, ab Artemidoro *Aleniticum*, & à Rege Juba *Elaniticum* nominatum. *Leanites* Agatharchidi dicitur. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 761. & Lipenium de Solomonis navigatione Ophiritica, Sect. 2. p. 115. lin 65. 00. lat. 29. 51.

Ælesburia, Op. Angl. in Buckingamiæ Com. ad flu. Tamam, ab Oxonio 15. m. p. vulgò *Ailsbury.*

Æleſhamia, *Ayliſham*, Op. Angl. in Norfolcia, 8. mill. à mari Germ. quot à Norvico.

Ælia, Jeruſalem ita cognominata: quod eam *Ælius* Adrianus Imp Rom. reſtaurari curavit. Steph.

Ælia Ricina, urbs Piceni exciſa ad Potentiam flu. cujus rudera etiam *Recina rouinata* dicuntur, ei ſuccеſſit Recinetum urbs Epiſc. Piceni in colle 6. m. p. ab orâ maris Adriatici.

Ælius pons, *Ponte de S. Angelo* Martiano, pons Romæ, quo in Vaticanum ex urbe itur apud molem Adriani.

Æluæones Ptol. *Helvecones* Tacito, pop. Germ. in Pruſſiâ quorum urbs *Elbing*, à Gedano 9. leuc. in Bor.

Æmarorum mons, *Montlimar*, urbs Delphinatûs in colle non longè à Rhodano, 2. leuc. à Vivario, & 4. à confin. Provinciæ in Bor.

Æmathia, vide *Emathia.*

Æmilia, reg. Italiæ, partem Langobardiæ Ciſpadanæ, & Romandiolam complectens, ab Arimino Placentiam uſque protenſa. Mart. lib. 6.

Funde tuo lacrymas orbata Bononia Rufo,
Et reſonet totâ planctus in Æmilia.

Æmilia via ab Æmilio Conſ. ſic dicta eſt; ab Arimino uſq; ad Aquileiam, & à Piſis per Hetruriam Dertonam uſque urbem protenſa. Mart l. 3. ep. 4.

Romam vade, liber; ſi veneris unde requiret,
Æmiliæ dices de regione viæ.

Æmilius pons, qui & *ſublicius*, pons Romæ à conditore ſic dict. à quo lapideus conſtructus, nunc exciſus, & *Marmorato* dictus. Juvenal Sat 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Æminium, *Agueda*, op. Portugalliæ ad flu. cogn. de quo Plin. ait illum à Minio flu. 200. m. p. in auſt. diſtare, qui & *Agueda* quoque dicitur; op. v. à Conimbrica urbe 11. leuc. abeſt in Bor. Portum urb verſus.

Æmonia, reg. Græciæ ab *Æmo* M. cui propinqua eſt, ſic dict. vel ab *Æmone* Deucalionis filio, alio nomine *Theſſalia.* Inde *Æmonius* pro *Theſſalico*, Ovid Triſt. 3. 11.

Hector erat tunc cum bello certabat, & idem
Tractus ab Æmonio non erat Hector equo.

Idem lib. 4. eleg. 1.

Fertur & abducta Lyrneſſide triſtis Achilles
Æmonia curas attenuaſſe lyrâ.

Æmonia, Hiſtriæ urbem, ac hodie *Citta Nova* vocatam ſcribit Leander. Ego v. quis veterum hujus urb. in Hiſtriæ regione ad mare ſitæ meminerit, ignoro. *Æmoniam* Pannoniæ urbem habet Plinius, & *Æmoniam* quoque in Noricis quam Jul. Capitolinus *Hæmoniam* vocat. Ptolemæus *Emoniam* urbem ſtatuit inter Italiam & Noricum, quam eandem eſſe puto cum *Æmonia* Plinii. Hanc Moletius *Cremona* dicit vocari, at cum Simlero potius credam Carniolæ eſſe caput, vulgò *Igg*, teſte Lazio, quod hodie etiam *Leubach* dicitur, & vulgus Latinum *Lubianum* nominat. In eâ n. urbe extat vetus Romana inſcriptio, in qua *Æmoniæ* fit mentio.

Æmus, vide *Hæmus.*

Ænaria, inſula in ſinu Puteolano, nunc *Iſchia*, ab oppidi coxendicis imaginem præferentis, in monte figurâ. Cornel. Severus in deſcriptione Ætnæ ex Scaligeri recenſione.

Dicitur indiciis flagrans Ænaria quondam
Nunc extincta ſuperque ſatisque, Neapolin inter
Et Cumas locus eſt, multis jam frigidus annis.

Stat. 3. Sylv.

Ænariæque lacus medicos, Statinaſque renatas.

Plin. 3. 6. *Ænaria*, inquit, *à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum.* Quæ omnia, inquit Bochartus, ſunt perabſurda. Neque n. Homerus Inarimen dixit (licet id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, aliique.) ſed diſtinctis vocibus Ἐν Ἀείμοις. Et ab *Æneâ* non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa.* At à ſimiis eſt Pithecuſa, ut in Africa Pithecuſæ, de quibus Diodorus lib. 2. Ἐνίσχυεν εἰς χώραν ἔχουσαν πλῆθος πιθήκων, καὶ πόλεις δείκνυσι τὰς ἀπὸ τούτων τῶν ζώων ὀνομαζομένας, εἰς δ' Ἑλληνικὸν τρόπον ἡ διαλέκτος μεθερμηνευομένας Πιθηκούσας. h. e. *regionem invaſit ſimiis ſcatentem, & tres urbes ab illis animalibus denominatas, quas Græcæ linguæ more Pithecuſas interpreteris.* Sic Pithecuſam inſulam dici volunt à Cercopibus, in ſimias à Jove mutatis, ac deinceps eò tranſlatis. Ita Lycophron in Caſſandrâ. Ovid. Met. 14. fab. 3. & Phavorinus in Κέρκωψι & Νῆσος γηάντων, ubi uſurpat ipſa verba Scholiaſtis in Lycophronem. Quin & *Ænariæ*, vel *Enariæ* potius nomen eôdem refert Servius in Æn. 8. à magno Salmaſio ſic emendatus; *Inarime nunc Enaria dicitur*, &c. *quia in eam ad contumeliam ſimiæ miſſæ ſunt, quas Græcorum linguâ ἐναρίας*, i. e. *enares dicunt, ob quam cauſam Pithecuſam etiam vocitant.* Nempe ut *ſimius* dicitur quia *ſimus* eſt, ita *enaris*, quia *ſine naribus*; *enaris* n. eſt ut *elumbis*, *elinguis.* Itaque ab *enaribus*, i. e. ſimiis, Ἠναρία *Enaria* ſcribendum, quomodo legere eſt in Plutarchi Mario. Hæc Bochartus. Iſ. Voſſius autem ridiculum eſſe ait Salmaſium cum *Enariam* dici jubet, ac dictam ſcribit ab *enaribus*, i. e. ſimiis, quia ſunt *ſine naribus.* Locum Servii quem adfert ex Strabone emendandum vel puer videat. Ab æriſodinis dicta eſt hæc inſula, ut n. ab *ære* fit *ærarius*, ſic ab *aheno* facta eſt *Ahenaria* vel *Ænaria*, prodigioſæ ſiquidem fertilitatis eſt hæc inſula, non iis tantum quæ ſumma tellure naſcuntur, ſed & metallis adeò abundat, ut tota auro, argento, ære, ferro, ſale, aliiſque foſſilibus videatur ſubſterni, ut mirum prorſus ſit tantam varietatem in tam brevi ſpatio naturam incluſiſſe. Verum poſtquam auri illic detectæ ſunt venæ, veriſimile eſt deſiſſe incolas æra ſcrutari, quorum tamen copiam aquæ è viſceribus inſulæ prodeuntes ipſo odore ac guſtu teſtantur.

Ænarium, Jovis lucus in Achaiâ juxta Olenum op. in quo Achæi de rebus communibus conſulturi conveniebant. Strabo lib. 8.

Ænea, vel *Æneia*, Macedoniæ urbs, 15. m. p. à Theſſalonica adverſus Pydnam poſita, fertili agro, ut eam deſcribit Livius; *Moncaſtro* hodie vocari ſcribit Nardus. Ab Æneâ, conditam ait Liv. lib. 4. Ejus meminit Herodotus lib. 7.

Æneia,

Ænia, Moncaſtro Nardo, op. Macedoniæ, à Theſſalonicâ 15. m. p. in ault. Pydnam verſus.

Æniones, pop. Epiri inter Ætolos & Moloſſos, *Ænienſes* Plinio, quorum urbs Joanna, nunc *Janna* eſſe videtur.

Æni pons. Vide *Oeni pons*.

Ænocauma, mons exceſſus Æthiopiæ verſus meridiem, æternis ignibus ardens. Mela 3. 9. Sed hodie in pleriſque exemplaribus Θεῶν ὄχημα legitur. Ex Annonis periplo hauſit Pomponius, qui tamen non dicit hunc montem perpetuis ignibus flagrare, ſed noctu tantùm talem apparuiſſe, verba ejus hæc ſunt, Τέτταρες ἡμέρας φερόμενοι, νυκτὸς πλοῦ γλῶσ ἀφαρπάζων φλογὸς μεσὴν. ἐν μέσῳ δ' ἦν ὑλῶδες τι πῦρ ἀπὸ ἄλλων μεῖζον, ἀπτόμενον, ὡς ἐδόκει ἅψ' ἄστρων. τοῦτο δ' ἡμέρας ὄρος ἐφαίνετο μέγιστον, Θεῶν ὄχημα καλούμενον. Mons iſte hodie *Sierra Liona* appellatur, adeo altus, ut à ducentis & amplius m. p. nonnunquam ſit conſpicuus. Latera ejus perpetuo virent odoratis omnis generis arboribus; vertex æternis incingitur nebulis, quas ne ardentiſſimus quidem Sol unquam diſpellere, ac vix perrumpere poſſit. Hinc fit ut continuis fulminibus ac tonitruis, noctu præſertim, percutiatur, quorum fragor à navigantibus ad 50. m. p. exaudiri poteſt. Sonitum iſtum Luſitani aſſimularunt leonum rugitui, ac eapropter monti nomen indidere *Sierra Liona*. Iſ. Voſſius.

Ænon, locus Palæſtinæ ad Jordanem flu. ubi D. Jo. Baptiſta baptizabat, à Scythopoli 8. m. p. in Auſtrum.

Ænona, civitas Illyrici. Plin. 3. 21. *Nona* Nigro.

Ænos, op. Thraciæ liberum, *Enos* Sophiano. Poltymbriam vocat Apollodorus apud Stephanum, cui etiam Αὐνθ dicitur, quem vide in Αἶνος. Ab Æneâ conditum ſcribit Mela. long. 52. 56. lat. 42. 30.

Ænus, flu. Rhætiæ. Vide *Oenus*.

Æolia, vel *Æolis*, Aſiæ propriè ſic dict. reg. mari Ægæo expoſita, inter Troadem ad arctos, & Ioniam ad merid. pop.

Æoles, ab *Æolo* Hellenis filio dicti, qui relicta patria in Aſiam trajecerunt, ſedibuſque in Myſia min. fixis, *Æolidem* vocarunt, quæ *Sarcum* hodie dicitur, teſt. Caſtaldo. Dionyſius:

Τλῶ ἧ μετ' Αἰολίδ παραπίτνα ἤθεα γαίης
Ἀτγάτε φῶς χέλ, νᾶσόν μεγάν Ἑλλήσποντον.

Æolia celebratur à Poetis pro ventorum patria, eò quod inſulares venti varii ſint, eſt enim αἰόλ *varius*. Virg. Æn. 1.

——*Luctæ fœta furentibus auſtris Æoliam venit.*

Æoliæ, 7. inſ. inter Ital. & Sicil. quarum nomina ſunt, *Lipara*, *Hiera*, *Strongyle*, *Didyme*, *Ericuſa*, *Phœnicuſa*, & *Euonymos*. Dicuntur etiam *Hephæſtiades*, & *Vulcaniæ*. *Plotas* appellari ſcribit Dionyſius in his.

Τλῶ ἧ μετ' Αἰόλε εἰσὶ πεδίεσμοι ἐν ἁλὶ νῆσοι,
Ἑπτὰ ἧ οἱ ταί γ' εἰσὶν, ἐπώνυμοι ἀνδράσιν Πλωτοῖ,
Οὐνεκα μέσσῃ ἔχυσι πεδίλοον ἀμφιλιγκτον.

Æpea, urbs Cretæ Steph. Αἶπεα πόλις Κρήτης.

Æpy, urbs Elidis in Peloponneſo, Pſophidi urbi finitima, ſub ditione Neſtoris. Hom. Il. 2. Steph. Meſſeniæ urb. faeit. Stat. 4. Sylv. *Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.*

Hom. ubi ſupra. Καὶ Θρύον' Ἀλοσῖο πίεσν, καὶ εὐκτίμενον Αἶπυ. Hinc *Æpytius*. Statius loco prænominato:

Æpytios idem ardor agros, & Pſophida celſam.

Heſychius. Αἶπυ, τὸ ὑψηλὸν, καὶ πόλις ἡ Πύλης.

Æquana juga, montes Picentum, Vico ac Surrento urbibus imminentes (hodie *Montagna di Sorrento*) ſic ab *Æqua* urbe excisâ, cui Vicus ſucceſſit, nominati, quam Ortelius cum Ætanâ urbe longè diversâ confundit: quo nomine etiam urbs ipſa *Æquana* nominatur, nunc *Vico di Sorrento*. Sil. lib. 5.

Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Æqui, pop. in Latio, qui Tiburi montes imminentes incolebant. *Æquiculæ* Virgilio, Æn. 7.

Horrida præcipue cui gens, aſſuetaque multo
Venatu nemorum, duris Æquicula glebis.

Silius Ital. lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio, raſtriſque domant Æquicola rura.

Populi Æquicoli Ovidio Faſt. 3.

Quintum Laurentes, bis quintum Æquicolus acer.

Æquiculani v. Plinio. *Æcani* autem Stephano pag. 53. ac Dion. Halic. Vid. Cluv. de Ital. An. l. 2. c. 16.

Æquilium, Camorum Venetæ ditionis urbs, *Citta nova* Leandro.

Æquimelium, locus Romæ, ubi domus Sp. Melii (ob frumenti largitionem, in ſuſpicionem affectatæ dominationis venit) ſolo æquata fuit. Vide Gronovii diſſert. epiſt.

Æquinactium, Pannoniæ infer. op. *Viſchmund* Simlero.

Æquum, op. Dalmatiæ mediter. à Salona 21. m. p. in Cæc. ab Epidauro 44. in Bor. *Clucci* ſeu *Cluzzi* Villanovano. *Chognitz* v. Jacobo Luccaro Ragnſæo. long. 42. 50. lat. 42. 30.

Æræ, urbs Macedoniæ alia Ioniæ, tertia juxta Helleſpontum. Steph.

Æria, op. Gall. Narb. in Delphinatu ad Rhodanum. *Aire* hodie, teſte *Cognato*, al. *L'Oriol*. long. 25. 33. lat. 43. 40. Item op. Belgii in Arteſia, ad Lyſim flu. non longè à Tervannâ inter Audomarum & Bethuniam, vulgò *Aire*.

Æroſa, Cyprus olim ſic dict. quod in eâ plurimum *æris* naſcatur. Sext. Pompeius.

Æſagea, montis nomen. Hom. hymn. in Apoll.

Καὶ Κλάρ ἀγλαέαν, καὶ Αἰσαγέης ὄρ ἀπό.

Æſapus, vel *Æſepus*, flu. Lyciæ in Aſiâ ex Ida monte profluens, ac in Helleſpontum apud Cyzicon urb. influens. *Spiga* in tabb. recentioribus dicitur.

Æſar, vel *Æſarus*, flu. M. Græciæ juxta Crotoniam. Ovid. Met. 15. *I pete diverſi lapidoſas Æſaris undas.* Hinc *Æſareus*. Idem ubi ſupra:

Invenit Æſarei fatalia fluminis ora.

Αἴσαρ Græcis dicitur. Male ergo *Æſoris* multi ex vetuſtioribus codices, & pejus *Hæſaris*: Dionyſius:

Ναιόμενον χαλκῆ ἐπ' Αἰσάρῳ ὀχθήσι.

Hyliam à Thucyd. appellari putat Leander, qui dicit eam hodie *Eſaro* vocari. Vide Cluv. Ital. Ant. 4. 15.

Æſaris, Thuſciæ flu. Vide *Auſer*.

Æſernia, vel *Eſernia*, vulgò *Sergna* & *Iſernia*, Samnitum urb. in Italia. Sil. lib. 8.

Et quos aut Rufræ, aut quos Æſernia, quoſque
Obſcura inculſis Herdonia miſit ab agris.

Pop. *Æſernini*, lon. 38. 07. lat. 41. 43. Diſtat à Vulturno 4. m. p. ad rad. Apennini M.

Æſia, *Oyſe*, flu. Gall. Belg. inter Campaniam & Picardiam. in Sequanam fluens. Vide *Oeſia*.

Æſica, pagus Albionis in Cumbria. *Netherby* Camdeno. Eſt autem in litore maris Hiberni 35. m. p. à Lancaſtria in Circ. & ferè 30. ab orâ Manniæ in ort.

Æſis Umbriæ civit. Ptolemæo Αἶσις, at Straboni Αἴσιον, unde Plinio oppidani ſunt *Æſinates*. Idem 11. 42. quod eſt de optimi ſaleorum generibus, *Æſinatem* ex *Umbria* laudat. Long. 37. 00. lat. 43. 35. Item Umbriæ flu. Strab. lib. 5. diſertis literis eſt Αἴσις, & ita Latina vox apud Plinium. At apud Melam 2. 4. corrupte *Eſis*; & apud Ptol. obliquus caſus τῆ Αἴσιν pro τῆ Αἴσι Plut. in Pompeio ἡ Αἶσιν habet pro Αἴσιν. Apud App. verò Civit. lib. 1. Αἴσι πολεμὸς Sil. l. 8.

Queis Æſis regnator erat, fluvióque reliquit
Nomen, & à ſeſe populos tum dixit Aſilos.

Vulgo *Eſino* dicitur, & in mare Adriaticum ſe exonerat inter Anconam, & Senogalliam.

Æſium, *Æſis*, Ptol. vulgo *Jeſi*, urbs Piceni ad Æſim flu. in colle 12. mill. à Senogallia in merid. à Fabriano autem 18. in Cæc.

Æſiſium, ſeu potiùs *Aſiſium* urbs Umbriæ, 5. mill. ab Æſio flu. in Eurum Fulginum verſus 9. *Aſiſi* Leandro.

Æſonenſes, pop. Hiſp. citer. quorum op. *Æſona*, nunc *Iſſona* pag. Catalauniæ. teſte Andreâ Schotto.

Æſula, op. Italiæ in monte, inter Tibur & Preneſte. Horat. 3. 29. *Ne ſemper udum Tibur, & Æſulæ*
Declive contempleris arvum.

Æthale, vel *Æthalia*, inſ. maris Tyrrheni ante Populonium, inde 10. m. p. diſtans. Vulgo *Elba*. Vide *Ilva*.

Æthiopia, incolis *Abexin*, & *Abiſſia* noſtris, reg. Africæ ampliſſima, cis & ultra *Æquatorem* extenſa, gemina. *Una* ſub Ægypto, inter Nilum & ſin. Arab. late patens, in qua Meroe inſ. cujus urb. primariæ olim *Napata*, *Meroe*, & ad ſin. Arab. *Ptolemais*, & *Adule*; *Dyre*, *Moſylon* & *Aromata* ad ſin. Barbaricum. *Altera* ultra Æquatorem, veteribus non ſatis cognita. Pop. *Æthiopes*, omnium hominum primi, ut veteres Ethnici crediderunt. De quibus vide Diod. Sic. lib. 4. Hos Iſidorus à Chus, filio Cham ortos fuiſſe ſcribit. Bochartus v. 10. Argumenta profert, quibus *Lud* eſſe Æthiopiam, & *Ludæos* Æthiopes eſſe probet. Horum nigror ſec. Plinium ex vicini ſyderis ardore provenit. Ovidius v. hanc nigredinem ad mundi conflagrationem in fab. Phaethontis refert. Met. 2.

Sanguine tum credunt in corpora ſumma vocato
Æthiopum populos nigrum traxiſſe colorem.

Longe alia mens Iſ. Voſſio notis ad Pom. Melam, cujus verba in Lectoris gratiam apponam. Verſa eſt, inquit, conſuetudo in naturam, quod etiam Macrocephalis olim contigiſſe author eſt Hippocrates: quanto iis longius eſſet caput, tanto generoſiores habebantur: infantum itaque ex utero denum prodeuntium capita primo manibus, deinceps erium faſciis comprimebunt, ut ſphærica & naturali exuta, longum induerent figuram. Hoc ut fieret, primo arte opus fuit, deinceps

deinceps v. consuetudo abiit in naturam, ac etiam absque curatura capita inter columellæ longa habuere. Nec aliam esse existimo rationem nigritiei Æthiopum; qui non omnino erant atri, quod est turpe illis, sed succis & unguentis nigricantibus (hæc sunt Æthiopum cerussæ) fuscum colorem atro permutarunt. Transiit & hic ars in naturam, quique olim erat artificialis, is nunc est naturalis color. Hæc ille. Apud hos Æthiopas Dii, Deæque convivari solebant. Hom. Iliad. 1.

Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.

Papinius Theb. 5. —— *Arcanâ sic fama erumpere portâ*
Cœlicolas, si quando domos, lituſque rubentum
Æthiopum, & menſas amor eſt intrare minores
Dant fluvii, monteſque locum, tum terra ſuperbit
Greſſibus, & paulum reſpirat cœlifer Atlas.

Quod falsè arridet suo more Lucianus in Philop. Τὸ γὰρ τῶν Αἰθιόπων συνδωχεῖσθαι, ἀνδρῶσι μελαντέροις, καὶ ἐν ὄψει ἑζωσμένοις, καὶ ἐς δεῖπνον ἰοῦσιν μὴ ἀφισταῖσθαι, ἀλλ' ὑποδεξαμένους κρεῖττον παρ' αὐτοῖς, πόνους τηλικούτους ἔχειν, ἐκ αἰχμῆς ἄξια. Notandum autem (quod supra innuimus) duas olim fuisse Æthiopias, sec. Homericum illud Odyſ. a.

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας
Αἰθίοπας, τοὶ δίχθα δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν,
Οἱ μὲν δυσομένου ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος.

Hinc Author de Mirabilibus Sacræ Scripturæ lib. 1. *Æthiopiam alteram esse in multis locis historiarum scripturæ describunt, de qua in ecclesiastica historia scribitur, quod ex parte Indiæ adhæret.* Quid quod *Chaldæam* etiam Æthiopiæ nomine comprehendisse veteres putantur? Siquidem Com. Tacitus de Judæorum antiquitate verba faciens Hist. lib. 5. ait eos *Æthiopum* prolem fuisse, quorum majores ab Ur Chaldæorum provenisse cognoscimus. Strabo itidem *Phœniciam* à nonnullis *Æthiopiam* vocari author est, lib. 1. Ἔνιοι γὰρ (inquit) τὴν Αἰθιοπίαν εἰς τοῦτο καθ' ἡμᾶς Φοινίκων μετάγουσι. Huc facit Homericum illud Odyſ. 4.

Αἰθίοπας θ' ἱκόμην, καὶ Σιδονίους καὶ Ἐρεμβούς.

Æthicus etiam Tigridis fluv. caput in Æthiopia collocat. *Fluvius Tigris*, inquit, *etiam ipse de monte Caucaso quasi visitur cum æstivis temporibus sub humo eum desuper Æthiopiam currere ex viriditate superni cespitis prodatur.* Quinimo Sagri vel Zagri incolæ (mons is est trans Tigridem) Æthiopum natio perhibentur. Hesychius Σάσεσι, ἔθνος Αἰθιόπων. Porrò τὰ μέχρι τῆς Ἐλυμαίων in Æthiopia ponuntur ab Epiphanio in Anachoret. n. 58. Susianæ etiam incolæ olim inter Æthiopas habebantur. Memnon n. qui à Susis ad bellum Trojanum, in Priami auxilium pervenit, *Æthiopum* rex ab Hesiodo vocatur, in Theog.

Τιθωῷ δ' Ἠὼς τέκε Μέμνονα χαλκοκορυστὴν
Αἰθιόπων βασιλῆα.

Unde Pind. Olym. Od. 2. eum vocat Ἀῶς παῖδ' Αἰθίοπα. de quo Virgil. Æn. 1.

Nunc quibus auroræ venisset filius armis.

Æthusa, quæ & *Ægusa* Plin. inf. Siciliæ. Sed apud Ptol. diversæ sunt. *Æthusa* enim *Limoza* Fazello dicitur inter Melitam & Africam sita. *Ægusa* v. *Favignano* nominatur, Lilybæo prom. proxima, inter Hieram & Phorbantiam 10. m. p. distans à Drepano urbe 20. in Africum.

Ætinium, *Ætino* Moletio & al. op. Macedoniæ, quod *Athenæum* Livio dicitur, Triccæ urbi, apud Thessaliæ fines, finitimum.

Ætna, *Mongibello*, mons Siciliæ max. & notissimus ob ignes quos emittit. Altitudinis est 8. mill. circuitus autem 60. distat 15. m. p. à Catana, & 50. à Messanâ. An. 1669. quatuor flu. igneos emisit, quamplurimis locis in vicinia vastitatem afferens, præsertim in agro Catanensi, ubi 15. castra concremata sunt. De variis ejus incendiis lege Cluverium. Virgil. Geor. 1.

—— *Quoties Cyclopum effervere in agros*
Vidimus undantem ruptis fornacibus Ætnam,
Flammarumque globos, liquefactaque volvere ſaxa?

Silius Ital. lib. 14.

Aſt Ætna eructat tremefactis cautibus ignes
Incluſi gemitus, pelagique imitata furorem
Murmure per cæcos tonat irrequieta fragores
Nocte, diéque ſimul, fonte à Phlegethontis ut atro
Flammarum exundat torrens, piceaque procella
Semiambuſta rotat liquefactis ſaxa cavernis.

Hesychius: Ἄετνη, πῦρ ὀσεὶ πόλεμός χόμενον ἐν Σικελίᾳ. Circa radices amœnissimus est multis fontibus & fruticibus. Quare autem flammas evomat Trogus Pomp. l. 4. explicat his verbis. *Siciliæ terra est cavernosa, & fistulosa, quo fit ut ventorum fluctibus pateat, unde ignis concipitur, intrinsecus sulphur habet & bitumen, ubi ventus per spiramenta caveruarum incubuit, diu luctatus concipit ignem, sic Ætnæ durat incendium, motus ergo ventorum causa est incendii.*

Ovid. Met. 15.

Nec quæ ſulfureis ardet fornacibus Ætna
Ignea ſemper erit, neque enim fuit ignea ſemper.
Nam ſive eſt animal tellus, & vivit, habetque
Spiramenta locis flammam exhalantia multis,
Spirandi mutare vias, quotienſque movetur,
Has finire poteſt, illas aperire cavernas:
Sive leves imis ventis cohibentur in antris
Saxaque cum ſaxis, & habentem ſemina flammæ
Materiem jactant, ea concipit ictibus ignem, &c.

Catullus: *Cum tantum arderem, quantum Trinacria rupes.*

Ovid. Met. 13. *Uror enim, læſuſque exæſtuat acrior ignis,*
Cumq; ſuis videor tranſlatum viribus Ætnam
Pectore ferre meo.

Idem in epist. Sapph.

Me calor Ætnæo non minor igne tenet.

Seneca in Hippolyto:

Et ardet intus qualis Ætnæo vapor
Exundat antro.

Cœlestem columnam eam vocat Pindarus. *Ætna*, inquit Bochartus, vel est אתונא *attuna*; h. e. *caminus, fornax*; vel אתונא, hoc est, *caligo*. Primæ originationi favent hæc Poetarum loca. Virg. Æn. 3.

——*Ingentemque inſuper Ætnam*
Impoſitam ruptis flammam expirare caminis.

Seneca in Hippolyto:

Et qui furentes ſemper Ætnæis jugis
Verſat caminos.

Idem in Thyeste:

Ignis Ætnæis reſidens caminis.

Idem in Hercule Oetæo:

Feret Ætnæos inde caminos.

Idem in Hercule insano:

——*acrior mentem excoquit*
Quàm qui caminis ignis Ætnæis furit.

Claud. Mar. Vict. l. 2.

Non aliter quam dum ruptis ſæva Ætna caminis
Egerit immiſtis ſtridentia ſulfura flammis.

Hos *caminos* Græci ἀτμοὺς vocant. Schol. Arist. in Vespis: ἀτμὸς καιόμενος ὁ καμινὸς, adducitque Æschylum qui cum relatu ad Ætnam: Ἀτμὶς καπνὸν ἐξίζουσιν Αἰολικαῖς ὑπό. Posterius etymon firmare videtur Lucretius lib. 6.

Funditus ardorem longè, latéque favillam
Differt, & craſſa volvit caligine cœlum.

Ætnam pulcherrimè descripsit Corn. Severus; optimè autem Virgil. & brevissimè Æn. 3.

——*Horrificis juxta tonat Ætna ruinis,*
Interdumque atram prorumpit ad æthera nubem
Turbine fumantem piceo, & candente favillâ,
Attollitque globos flammarum, & ſidera lambit:
Interdum ſcopulos, avulſáque viſcera montis
Erigit eructans, liquefactaque ſaxa ſub auras
Cum gemitu glomerat, fundóque exæſtuat imo.

Super hunc montem ignem simul & nivem videas. Sil. l. 14.

Sed quanquam largo flammarum exæſtuat intus
Turbine, & aſſiduè ſubnaſcens proſluit ignis;
Summo cana jugo cohibet (mirabile dictu)
Vicinam flammis glaciem, æternóque rigore
Ardentes horrent ſcopuli. Stat vertice celſi
Collis hyems, calidàque nivem tegit atra favilla.

Claudian. de Rap. Pros. lib. 1.

Sed quamvis nimio fervens exuberat æſtu,
Scit nivibus ſervare fidem, paritérque favillis.
Dureſcit glacies tanti ſecura vaporis,
Arcano defenſa gelu, fumóque fideli
Lambit contiguas innoxia flamma pruinas.

Solin. cap. 11. *In illa ferventis naturæ pervicaciâ miſtas ignibus nives profert.* Denique Strab lib. 6. ἔστι δὲ τὰ μὲν πρὸς ἄρκτον χιονία, καὶ τεφρώδη, καὶ χόνδρου μεστὰ τῶν καιομένων. Arboribus consitum etiam hunc montem innuit Theocritus, cui πολυδένδρεος Ἄετνα dicitur. Est etiam civit. Siciliæ ad rad. Ætnæ sita, *Ineſſum* prius dicta, ab Hierone condita. Steph. vulgo *Centorbe*, Leandro autem *Atorno*, *Mascali* v. Fazello, Populi *Ætnenſes*. Ponitur *Ætnæus venator* pro inutili. *Ætnæus Cantharus* pro ingenti. Item *Ætnæus* cognomen Vulcani.

Ætolia, Achaiæ reg. Epiro, Acarnaniæ, & Locris finitima. *Hyanthis* olim dicta fuit, teste Steph. Cic. in Pisonem: *Ætoliam, quæ procul à barbaris disjuncta gentibus, in ſinu pacis poſita, medio fere Græciæ gremio continetur, decedens miſeram prodidiſti.* Dionys. in Perieg.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον ἐστὶν ὑπὸ σκοπιὴ Ἀοσκύνθη
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πεδίον μέγα, τῇ διὰ μέσου
Σύρει ὀλκὸν ἀγλαὸν Ἀχελώιος ἀργυροδίνης.

Ubi Schol. Ἰστέον ὅτι Αἰτωλοὶ μὲν τὸ ἔθνος ὑπὸ τὸ Αἰτωλὸν

Ἀρτωλὸς ὑπὸ Ἐνδυμίωνος. Ovid. Amor. 3. 5.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Artinia hodie, teste Niceta, & *Lepanto*. Ætoli autem petaces erant & improbi, adeo ut qui tales essent proverbio *Ætoli* dicerentur, teste Stephano, à *petendo omnia*, Græcè αἰτεῖν ὅλον, ut quidam nugari amant. Vide Plin 4.2.

Ætuatii, Helvetiæ pop. *Ætuates* Cæsari, quorum urbs *Faveſch* ad Rhenum flu. 3. leuc. ab Uriâ seu Tauro urbe.

Æx, inſ. scopulosa in mari Ægæo inter Tenedum & Chium, quæ capræ speciem procul aspicientibus præbet, unde & nomen accepit. Αἴξ enim Græcè *capram* sign.

Æxones, Atticæ pop. dicacitate, maledicáque virulentiâ insignes, adeo ut Αἰξονιδίζειν signatum verbum sit quo denotetur intoleranda mordacitas.

Africa, quæ & *Libye* Græcis dicitur, ab α privat. & φρίκη horror, quasi sine frigore (ita enim veteres Grammatici nugari amant) una ex tribus orbis terræ partibus, in meridiem vergens, mari Mediterraneo ad arctos, Oceano ad occ. merid. & ort. ac sinu Arabico perstricta. Dionysius de situ orbis.

Ἀλλ' ἤτοι Λιβύη μὲν ἀπ' Εὐφάους ἔχει ὦρον
Λεξὲν ὅσ' γεγαμῆσι Γαδείρῳ ἠ καὶ ἑσπερ Νείλου.
Ἔνθα βορῆόθεν πλεῖ μύχον Ἀιγύπτοιο,
Καὶ τέμνον ἀπείπυσον Ἀμμωνίοιο Κατάβας.

Mela lib. 1. cap. 4. *Africa ab Orientis parte Nilo terminatur, pelago à cæteris.*

Silius Italicus lib. 1. ubi de Libyâ.

Terminus huic roseos amnis Lagæus ad ortus,
Septeno impellens tumefactum gurgite pontum.
At quà diversas clementior aspicit Arctos,
Herculeo dirimente freto diducta propinquis
Europes vidit arva jugis: ultra obsidet æquor;
Nec patitur nomen proferri longius Atlas, &c.

In Ægyptum, Marmaricam, Africam propriè dictam, Mauritaniam, Libyam interiorem, Æthiopiam & Ægyssimbam veteribus ignotam, ultra Æquatorem divisa. Sciendum v. Africam seu Libyam multis accipi modis; tribus tamen potissimum. Vocabulum istud cùm latissime patet, tum tertiam olim habitari orbis partem complectitur; Angustissimè v. patet, cùm pro Carthaginensi ditione, aut pro illo saltem Africæ tractu litorali accipitur, qui ab Ampsagâ flu. usque ad Phycuntem extenditur. Tertio v. Africa aut Libya vocatur, quicquid Afri aut Libyes tenent. Itaque tum præter Africam propriè dictam (quicquid autem inter Mauritaniam & Cyrenaicam jacet, id Africæ propriè dictæ tribuitur) totam quoque comprehendit Libyam interiorem usque ad Æthiopas & Ægyptos. Excipitur enim ut plurimum Cyrenaica Pentapolis, Numidia vetus, & Mauritania. Nam & Mauri & Numidæ pro adventitiis habebantur. *Africa* v. ut aliquibus placet dicta est linguâ Arabicâ Ifrik, à verbo *faraka divisit*. Cur autem sic dicatur duæ sunt opiniones, quarum prior hæc est, quod ea terræ pars sit ab Europâ mari Mediterraneo, ab Asia v. flumine Nilo separata. Altera, quòd hoc nomen ab *Ifrico* quodam Africæ rege deductum videatur. Matthæus Regius, ab Ebræo *Aphar*, quæ vox *pulverem* significat, deducit. Est enim Africa regio calidissima. Hinc Silius Italicus. lib. 1.

Æstifero Libye torquetur subdita Cancro. Et Virg. Ecl. 1.

At nos hinc alii sitientes ibimus Afros. Quin & Op. 4. Cyneg. Libyam vocat δίψαδα χάϊν, eandem iterum ἀνυδρότατον χῶρον, supra πολυδίψιον ἄϊαν. Eumenius Rhetor *Libyæ arva sitientia*. Manilius Astronomicôn lib. 4.

Pœnus arenosis Afrorum pulvere terris
Exsiccat populos.

Synesius Epist. 67. δίψαδας Λιβύης, quod à Dionysio procul dubio desumptum vers. 182.

Ἡ γὰρ δίψηή τε καὶ ἀνχμήεσσα τέτυκται.

Manil. l. 4. de Africâ.

Huic varias pestes, diversáque monstra ferarum
Concessit bellis natura infesta futuris.
Horrendos angues, hebetataque membra veneno,
Et mortis partus, viventia crimina terræ,
Et vastos elephantas hinc, sævosque Leones
In pœnas fœcunda suas parit horrida tellus,
Et portentosos Cercopum ludit in ortus,
Ac sterili pejor siccas infestat arenas.

Africam Joseph. Antiqu. 1. 16. ab Ophre filio Madanes, Abrahami nepotis deducit. Sic enim ille Λέγεται ὡς ἔστι τὸ Ὤφρης σχεδίσας ἐπὶ τὴν Λιβύην, κατέσχεν αὐτὴν, καὶ οἱ ὑπὸ αὐτὸν κατοικήσαντες ἐν αὐτῇ, ἀπὸ τοῦ ἐκείνου ὀνόματος Ἀφρικὴν προσηγόρευσαν. Sed vulgatas has Africæ etymologias meritò rejicit Bochartus ὁ μέγας, & à fertilitate suâ nomen traxisse summopere contendit. פרך *Pharaca*, inquit, Arabicè *fricare* significat, & פרוך *pheric*, *spica*. Hinc à Pœnis אפריכה *Africa* factum, & terra Africæ ad verbum est *terra spicæ*, vel *spicarum*, phrasi merè Punicâ; Qualem esse Africam propriè dictam, i. e. Libyæ partem Carthagini vicinam, neminem latet qui non sit harum literarum planè rudis. Vide sis doctiss. Authorem Geogr. sac. lib. 1. cap. 25. Inde *Afer*, ut *Armentarius Afer*. Virgil. Georg. 3. *Vagus Afer*. Lucan. lib 4. *Afra avis*. Horat in Epod. Item *Aper serpens*. Multi n. in Africâ serpentes, ob loci calorem.

Hor. ——*Velut illis*
Canidia afflasset pejor serpentibus Afris.

Juven. Sat. 5.

Quod tutos etiam facit à serpentibus Afris.

Male n. vulgò *atris*. Item *Africanus* adject. & Scipionis cognomentum. Afri olim perfidiæ notâ apud veteres insigniebantur. Salvianus lib. 7. *Omnes gentes habent sicut peculiaria mala, ita etiam quædam bona.* In Afris *penè omnibus nescio quid non malum. Si accusanda est inhumanitas, inhumani sunt; si ebrietas, ebriosi sunt; si falsitas, fallacissimi; si dolus fraudulentissimi; si cupiditas, cupidissimi; si perfidia, perfidissimi*; Cic. ad Att. 11. 7. *Ex omnibus nihil tamen desideratur, quàm quòd in Africam non iverim. Judicio hoc sum usus, non esse auxiliis fallacissimæ gentis Remp. defendendam.* Liv. l. 39. *Plebem imbellem in urbe, imbellem in agris esse, mercede parari auxilia ex Afris gente ad omnem auram spei mobili, atque infidâ.* Capitolinus in Maximinis: *Gordianus contra Capellianum cùm filium juvenem misisset, acerrimâ pugnâ interfecto filio, ipse laqueo finivit vitam, sciens & in Maximino multum esse roboris, & Afris nihil virium, multum quinimò perfidiæ.* Idem. *Commilitones rem vobis notam proferimus. Afri fidem fregerunt. Quid dicam? fregerunt? nam quando tenuerunt?*

Agabra, & *Ægabra*, vulgò *Cabra*, op. Hisp. Bœt. in Vandalia haud obscurum, inter Astigi & Tucci, inde 13. hinc 5. leuc. lon. 16. 20. lat. 37. 40.

Agamerum, *Agamer*, op. Hiberniæ in Momoniâ prov. juxta portum Corcagiensem.

Agamium, *Aghem*, seu *Ghem*, op. Insubriæ, apud Sessitem flu. à Novaria 16. m. p. Incolæ *Agamini* ex ant. inscript.

Aganagara, urbs Indiæ maritima circa Gangem, *Agonara* Castuldo, & Moletio.

Aganippe, fons Bœotiæ celebris ad Heliconem montem, haud procul à Thebis in Permessum flu. labens, Musis sacer, à poetis maximè celebratus. Claud. in Paneg. Theod.

Concinuit felix Helicon, fluxitque Aganippe
Largior.——

Hinc *Aganippeus*. Propert. lib. 2.

Et quantum Æolio quum tentat carmina plectro
Par Aganippeâ ludere docta lyrâ.

Itemque *Aganippis*. Ovid. 6. Fast.

Dicite quæ fontes Aganippidos Hippocrenes
Grata Medusæi signa tenetis equi.

Aganippe, inquit vir maximus, est עין אבא *Aganibba*, id est ad verbum *crater viroris*. h. e. *viridis*, quia fontis crater est.

Margine gramineo patulos succinctus hiatus.

Agan autem propriè est *crater*. Ita reddunt Græci Interpretes, Exod. 24. 6. & Cant. 7. 2. Sed quâ metaphorâ Græcè κρατῆρες, eâdem Syriacè אגניא *aganaia* dicuntur in fossis ac fontibus aquarum conceptacula. Sic in Chaldæo Paraphraste, Jud. 4. 11. ים׳ש אגניא *vallis craterum*, interprete Kimchio ager est in quo sunt lacunæ craterum instar, aquis plenæ. *Aganippe* etiam *Enippe* dicta est, i.e. עין אבא *en ibbe* h. e. *fons viroris*. Vibius Sequester perperam in montibus recenset; *Aganippe Bœotiæ, antè Enippe dicta.*

Agareni, pop. ab *Agar* Abrahami ancillâ sic dict. nunc Saraceni, ut quidam volunt, appellati; in quos profectus Trajanus Cæsar cum exercitu eorum op. *Agarum* mœnibus nudavit, eos tamen nunquam potuit in acie superare. Dio Cass.

Agarus, Sarmatiæ flu. Ptol. *Sagaris* Ovidio, hodie *Shiret* Mercatori, per Moldaviam in Istrum fluens. Ab hoc nomen *Agarico* radici datum creditur, Cæl. Rhod. 18. 18.

Agasus portus, *Porto Greco*, locus in ora Apuliæ Daunie prope M. Garganum, in prov. Capitanatâ, 110. m. p. à Vieſta in merid. & 20. à Manfredoniâ in Cæc.

Agatha, *Agde*, urbs Gall. Narb. in ora litor. apud ost. Araurii flu. in Occitanâ reg. 5. leuc. à Narbone in ort. à Bliteris autem 3. long. 24. 05. lat. 42. 40. Item urbs Campaniæ in Principatu ulter. quasi med. inter Capuam & Telesiam ad 12. m. p. utrinque distans. Hodie *S. Agatha di Goti.*

Agathopolis, postea M. Pessulanus, *Montpellier*, urbs Gall. Narbon. à Narbone 14. leuc. in ort. Nemausum versus 8.

Magalonæ

Magalonæ urbi marit. propinqua, Academia, & urbs poſt Toloſam clariſſima totius Occitaniæ reg. Al. eſt *Magalone*, Maſſilienſium optus in Agatha inſ.

Agathuſa, inſula unguento nobilis, ſic à Callimacho nuncupata. Vide *Telos*. Heſych. Ἀγάθουσα, ἡ Δῆλος ἐναλεῖται Θεόφραστος. Ubi πλὴν Δῆλος, legendum notat Palmerius.

Agathurnum, ſive *Agathurium* Ptolemæo, vel *Agathurſus* Straboni & Plinio, op. Siciliæ, Sil. lib. 14.

Defuerant Agathurna manus, geminoque Lacone
Tyndaris.

Opidum hoc condidiſſe fertur Agathurnus, Æoli, regis ventorum, fil. Illi n. 6. filii erant, quorum Ἀγάθυρνος βασιλεύσας τῆς νῦν ὀνομαζομένης Ἀγαθυρνίδος χώρας, ἔκτισε πόλιν τὴν ἀπ' αὐτοῦ κληθεῖσαν Ἀγάθυρνον. Ita Diodorus lib. 4. Græcis n. ſemper ſuppetit fabularum penu inexhauſtum, unde urbium quamlibet vetuſtarum conditores depromant. Bocharto a. *Agathyrni* nomen deflexum videtur ex Punico הקחרין *Hakkatharin*, vel *Hakkathorin*, quaſi *rupes* dixeris. Nempe urbem hanc probant Fazellus & Cluverius eſſe opidum S. Marci, de quo ille Dec. 1. lib. 8. cap. 4. *In ſublimi colle, agro & mari ad paſſuum tria millia prominenti S. Marci incubat opidum.* Et mox. *Ad ejus arcem in rupe ſitam.* Videtor Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 8.

Agathyrſi, pop. Scythis vicini. Hieronymus. Hi multum habent auri ſine avaritiâ, ſine invidiâ. Atqui populi ſunt molliſſimi perquam deditiſſimi, ſi Herodoto fides, cujus verba, Musâ 4. hæc ſunt. Ἀγάθυρσοι μὲν ἀβρηϊκώτατοι ἀνδρῶν εἰσι καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. A ſcriptoribus etiam plurimis *Picti* dicuntur; idque quoniam verſicoloribus veſtibus induuntur, quanquam alii de nativo colore intelligunt. Sed non hic litem hanc dirimendi locus. Virgil. 4. Æn.

Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Solinus cap. 20. *Gelonis Agathyrſi collimitantur, cærulo picti, fucatis in cærulum crinibus, nec hoc ſine diſcrimine. Nam quanto quis altero præſtat, tanto propenſiore notâ tingitur, ut ſit judicium humilitatis minus pingi.* Dicti a. ſunt uti nonnullis placet, ab *Agathyrſo* Herculis filio, vel, ut Piſander vult, ἀπὸ τῆ θύσεως τῆ Διονύσου, inquit Suidas. Bochartus v. *Agathyrſos* à *Thiras deducit (qui Græcis Θεῖξ)* quod ipſum nomen, inquit, ultimâ ſui parte videtur alludere ad *Thiras. Immanes* vocat Juvenalis Sat. 15.

Sauromataeque truces, aut immanes Agathyrſi.

Agaui, pop. ut putant, ſeptentrionales, quos Hom. circa initium Iliad. 13. dixit gentem fuiſſe innocentiſſimam, quæ ſine divitiis, equino lacte victitet. Vide Scholiaſtas in loc. Heſychius. Ἀγαυοί, ἔθνος Σκυθικόν.

Agaunum, S. Mauritz, Valleſiæ op. à Seduno 6. Lecu. in ort. 17. à Geneva in occ. & 4. à lacu Lemano. long. 28. 25. lat. 45. 39.

Agdus, petra inauditæ vaſtitatis in Phrygiæ fin. ex quâ Deucalion & Pyrrha ſumpſerunt lapides, quos Themidis mandato in orbem hominibus vacuum jactarunt. Arnob. lib. 5. Vide Voſſ. de Theolog. Gentilium.

Agelocum, *Axholm*, ſive ut Camdeno videtur, *Littleburgh*, op. Angl. ad Trentam fluv. in Com. Nottinghamienſi. V. *Segelocum.*

Agendicum, op. Gall. Celt. in fin. Senonum, med. fere inter Lutetiam & Trecas, inde 19. hinc 16. Leuc. à Senonibus, v. 12. in Bor. vulgo *Province*. lon. 24. 30. lat. 48. 20. Al. à Agendicum eſt urbs ipſa *Sens*, ad Icaunam flu. quæ alias Burgundiæ accenſita, nunc præfecturæ Campaniæ tributur.

Agenum, *Aginum* Auſonio, *Aginnum*, Ptol. & Anton. vulgo *Agen*, urbs *Aquitan.* ad Garumnam flu. cujus mem. Auſonius ep. 24.

Santonus ut ſibi Burdigalam, mox jungat Aginum.

Lon. 23. 35. lat. 44. 08. Fuit v. patria Joſ. Scaligeri, & reg. circumjacens dicitur *Aginnenſis tractus*, qui mirè fertilis, & irriguus eſt.

Aggerhuſia, arx Norvegiæ in intimo ſin. Anſloenſi, unde nomen Præfecturæ Aggerhuſianæ, quæ totius Norvegiæ eſt meridionalior. Vix diſtat 1. Leuc. ab Anſloa Civit. 24. a. à Bahuſia urb. 9. à Fridericoſtadiâ, & 25. à Staffangria.

Agidos, Cypri urbs, nunc *Burgum templi*, inter Lapatham & Aphrodiſium.

Agiſymba, reg. Africæ ampliſſima in auſt. ultra Æquatorem extenſa, plures regg. ſub ſe continens, Ptol Hodie *Zanguebar. Zangue* a. idem ſonat quod *niger*; à nigris v. totus hic tractus colitur, teſte Barroſio. *Zenzibar* M. Paulo Veneto dicitur, quam non ſine max. errore inſulam credit, deſcribitur ab inſ. Madagaſcar verſus merid. eamque in circuitu habere 2000. milliaria addit. *Melocam* vocat Girava. Sanſoni v. Agiſymba erat ubi nunc regna *Monemugi* & *Monomotapa* in mediterraneis ſeu Æthiopia inferiori.

Agla, Hiſp. op. Plin. Item op. regni Fezzæ in Africa prope flu. Guargam in Habatâ Prov. 17. Leuc. à Fezza urbe in Bor.

Agmundeſhamum, op. Angl. in Com. Buckinghamiæ, à Londino 20. m. p. in Circ. 6. a. à Thameſi flu. in Bor.

Agneda Scotiæ Metropolis, vulgò *Edinburg*, ad fortheam flu. *Alata Caſtra* Ptolemæo, *Caſtra Exploratorum* Antonino, & *Caſtra Puellarum* poſterioribus.

Agni cornu promont. Ægypti prope Bolbiticum Nili oſtium. Heſychius. Ἀγνοῦ κέρας, ἡ Κνίδος πέντεσον, οἱ δὲ ἀκρωτήριον αὐτῆς, τινὲς δὲ τῆς Αἰγύπτου.

Agnos, Æolidis tribûs gens. Heſychius. Ἀγνὼς ἡ Αἰολίδος φυλὴς δῆμος. Lege Ἀντιλίδος, nulla n. fuit Αἰολὶς φυλή: tum legendum eſt Ἄγνος, ut olim emendavit Meurſius de pop. Att. pag. 2.

Agonenſis porta, hodie *Porta Salari*, eadem quæ *Collina*, & *Quirinalis.*

Agones, Inſubriæ pop. quorum reg. *La val di Gogna* hodie dicitur, teſte Mezula, in Agro Ticinenſi. Sed Polybius eos inter Apenninum M. & Padum deſcribit, & poſt eos Boios, deinde Senones recenſet. Mezula v. & Leander eos inter Ferrariam & Ravennam deſcribunt.

Agonia, *La Gogna*, flu. Inſubrum per Laumellinam reg. agri Ticinenſis in Padum fluens.

Agonus, Ἀγὼν ποταμὸς πρὸς τῇ Αἰθιοπίᾳ. Heſychius.

Agora, *Malagra* Leunclavio, op. Thraciæ in orâ Cherſoneſi ad Helleſpontum, Seſto urbi finitimum.

Agorum, *Agoro*, op. Italiæ in dition. Veneta ad *Cordevol* flu. 18. m. à Belluno diſtans.

Agra, locus Bœotiæ, ex quo Iſſus flu. oritur. Item Suſianæ urbs Ptol. & Arcadiæ Plinio 4. 6. cui *Agræ* pl. num. Item reg. Leanitarum in Arabia, cujus incolæ *Agræi* Stephano, *Agrees* v. Dionyſio, ſic n. ille.

Ἀλλ' ἤτοι πρῶτοι μὲν ὑπὲρ κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀφροὶ ναιήσαν ἔπω ὑμίλω Ναβαταῖοι,
Ἄγρη τ' Χαβλάσιοί τε καὶ Ἀγρεῖς, οἷς ὅτι γαῖα
Χαλκομὶς ἐναίῃ κατιγαρτία Περσίδος αἴης.

Item *Agra*, urbs Aſiæ, in Imperio M. Mogolis ad flu. *Gemini*, à Civit. *Labor* 150. Leuc. ubi ſæpe M. Mogul commoratur.

Agragas, vel *Acragas*, Siciliæ flu. circa Agrigentum urb. à quâ nomen accepit. *Draco* hodiè Fazello & Aretio. Item mons Siciliæ non longè à Gelâ, muro quondam cinctus, habens in ſummitate op. ejuſdem nominis, alio nomine *Agrigentum*; unde Empedocles Philoſophus, & Phalaris Tyrannus originem duxerunt. *Maro* à Nigro hodiè nominatur, ab Anonymo quodam *Gergenti*. Quatuor præterea hujus nominis urbes commemorat Stephanus, quarum primam in Thraciâ locat, ſecundam in Eubœâ, tertiam in Cypro, quartam in Ætoliâ. Nobis impræſentiarum de Agrigento Sicilienſi agendum. Ubi veteres optimos equos alere, & exinde in Græciam ad Agones tranſmittere conſueverant. Virg. Æn. 3.

Arduus inde Agragas oſtendit maxima longè
Mœnia, magnanimûm quondam generator equorum.

Græci optimè Ἀκραγας legunt. Poſt Himeræ ortum (inquit Bochartus) ſtatim ſe offert Agrigentum, urbs olim celeberrima: quæque ſecundum Syracuſas, Siciliæ fuit ampliſſima. In quâ, ſi Laertio credimus, lib. 8. Μυριάδες πεντήκοντα ὀξδοήκοντα· hoc eſt, *habitabant hominum octingenta millia. Octingenta* inquam, non *Octoginta*, ut perperam habet Cluverius. Sed cum res planè ſuperet fidem, adeoque ſit falſiſſima, aio mendum eſſe in numeris, qui cum per literas numerales compendiosè ſcriberentur, facile potuerunt π & κ permutari: quâ ratione factum, ut pro viginti myriadibus, octingenta ſcriberentur. Neque enim habuiſſe Agrigentum ſupra 20 myriades, h. e. 200 incolarum millia, his verbis docet Diodorus Siculus, lib. 13. pag. 376. Ἀκραγαντῖνοι μὲν ὄντων πλείους τῶν δισχιλίων, (νῦν δὲ τῆς καθ' ἡμᾶς ξένοις οὐκ ἐλάττους τῶν εἴκοσι μυριάδων. Agrigentum a. annis poſt Gelam conditam centum & octo, i. e. 600 annis circiter ante Chriſtum, Gelenſes condiderunt, ἀπὸ τῆ Ἀκεσίνα ποταμοῦ ὀνομάσαντες, Thucydidis verba ſunt, lib. 6. Neque aliter Stephanus, & Pindari Scholiaſtes. Unde a. fluvius hic derivetur, jam diſquirendum. Quod ut intelligatur, notandum eſt, Agrigenti duas fuiſſe partes, quarum una Græcis Ἄκρα, ſive *arx* appellabatur, & à Polybio, l. b. 8. ſic deſcribitur. Ἡ δ' ἄκρα τῆ πόλεως ὑπέρκειται κατ' αὐτὰς διεσὰς ἀναλόλας, καὶ μιᾷ τῶν ἔξωθεν ὀπτασίαν ἀποτόμῳ φάραγγι περιχαρακώσας; καὶ ἡ τοῦτο μέν ἐχυρὰ πρόσοδον ἔχει τῆ πόλεως. Hanc Acran ipſa Agrigento volunt eſſe multo vetuſtiorem. Itaque antiqua hæc *Acra*, quæcunque tandem fuerit, Punicè כרך *Crac* dicebatur, & Articulo præfixo *Haccrac*, i. e. ἡ ἄκρα, & proximus flu. *Nahar haccrac*, fluv. A-

ætæ, ſeu Arcis. long. 37. 38. lat. 36. 10.

Agria, Eger Germanis, *Erlaw* incolis, urbs Hungariæ ad flu. Agriam, qui abhinc 3. Leuc. cadit in Tibiſcum 5. Leuc. à Filleco op. in merid. & 6. à Tokeo in occ.

Agriani, *Agræi* Herod. *Agrianes* Steph. qui & *Agrienſes*, pop. Thraciæ circa Agrianem flu. inter Hæmum & Rhodopen.

Agrigentum. Vide *Agragas*.

Aguillionum, *Aguillon*, urbs Gall. ad Garumnam flu. ubi recipit Lotium amnem in Aquitania prov. Ducatus tit. clara, 4. Leuc. ab Aginno, 3. v. à Neraco.

Agumtum, op. Siciliæ Ptol. Item Norici op. in Carinthiæ & *Tirolenſ.* com. confin. vulgò *Inneken*. Al. a. eſt *Doblach*, op. Brixinenſ. tractûs in Tirolenſ. Com. juxta amnem *Rienez* 9. m. ab op. *Inneken* in occ. Brixinonem verſus 28. teſte Cluverio.

Agylla, Tuſciæ civitas, à conditore appellata. Servius. Vide Cære. Virg. Æn. 8.

Haud procul hinc ſaxo incolitur fundata vetuſto
Urbis Agyllinæ ſedes, ubi Lydia quondam
Gens bello præclara jugis inſedit Etruſcis.

Dionyſ. Halicarn. lib. 3. Ἐπὶ δὲ Καιρεταῶν πόλιν ἦλθε δὲ Λύναμιν, ἣ πρότερον μὲν Ἀγυλλα ἐκαλεῖτο, Πελασγῶν αὐτὴν κατοικούντων. Strabo lib. 5. Ἄγυλλα ἐλοχίζετο τὸ πρότερον ἣ νῦν Καῖρε, καὶ λέγεται Πελασγῶν κτίσμα διὰ τὸ ἐν Θετταλίᾳ ἀφῖσθαι. Divitem fuiſſe civitatem innuit Lycophron in Caſſandrâ, ubi Ἀγύλλης memorat πολυῤῥήνους νάπας, i. e. *pecoroſos Agyllæ ſaltus*. Quin & Liv. lib. 1. *opulentum opidum* expreſe vocat. Unde Dionyſ. Halic. lib. 3. Εὐδαίμων καὶ πολυάνθρωπος dicitur.

Agyrium, Siciliæ urbs. Priſcis Græcis Ἀγύριον, Ptolemæus v. Ἀγύαιον vocat. Stephano Ἀγύρνα dicitur, unde vulgare vocabulum hodiè *Agirone*. Populi *Agyrinenſes* Tullio, *Agyrini* Plinio. In Excerptis Legat. Diodor. Sic lib. 22. Ἀγυρᾶιοι, procul dubio mendosè pro Ἀγυραῖοι. Origo hujus op. tam vetuſta eſt, ut Herculis fabulis admiſcuerint priſci mortales. Quâ de re vide Diod. Sic lib. 4. & 14. & 16. Poſterioribus etiam temporibus celebrem fuiſſe urbem patet ex Cicer. Verrina 3. *Agyrinenſis eſt imprimis honeſta Siciliæ civitas, hominum ante hunc Prætorem locupletium, ſummorumq; aratorum*. Sed præ omnibus aliis rebus maximè celebrem reddidit ille qui ſub initium operis ſui ita ſcribit. Ἡμεῖς δὲ ἐξ Ἀγυρίου τοῦ γένους ὄντες Siculi ſciunt quem velim.

Ahuſa, *Ahauſen*, op. Scaniæ in Suevia ad mare Balticum, prope Chriſtianoſtadium, 12. Leuc. ab Hafnia. 5. a. à lim. Smalandiæ.

Ailza, inſ. Scotiæ prope Gallovidiam prov. in Glottæ æſtuario.

Ainſa, urbs Hiſp. in regn. Aragon. ad Singam flu. juxta fad. Pyrenæorum, 6. Leuc. à Barbaſtro in Bor. 8. v. ab Oſca in Cæc.

Ainzia, reg. Scotiæ Sept. in Buquaniâ prov. ad oſt. Speiæ flu. ubi Finlaterum caſtrum.

Airiacum, *Airy* vic. Burgundiæ in *Diœceſi* Antiſſiodorenſi, ubi Concilium ſub Benedicto VIII.

Airus, *Airu*, flu. Scotiæ Sept. oritur ex monte Grampio, in Marriâ prov. cadit v. in flu. Speiam.

Alaba, *Alava* Villanovano, op. Hiſp. Tarraconenſ. in Celtiberis, quod Ptol. Valeriæ vicinum facit. inter Lebetum urb. & Villam Francam op. Nunc eſt vic. tantum Aragoniæ ad flu. Xiloccam, 4. Leuc. à Lobeto.

Alabanda, civit. Cariæ mediter. epiſc. ſub. Arch. Stauropolitano, inter Amyzonem & occ. & Stratonicen ad ort. Juv. Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus, aut Alabandis
Eſquilias, dictumq; petunt à vimine collem.

Adeo opulenta fuit hæc urbs ut in proverb. abierit: Ἀλάβανδα. Καρῶν εὐπορώτατη. Nomen habet ab *equo*, quem *Alam* Cares vocant, & Banda quæ *victoriam* apud eos denotat. Græci *Alabandicos libellos* pro Barbaris capiunt, & *Alabandicum opus* pro re inepta. Long. 57. 40. lat. 39. 15.

Alabus, Siciliæ flu. Ptolemæus à Pachino Pelorum verſus incedens, Ἄλαβις ποταμὸς ἐκβολαί. Silio Alabis dicitur l. 13.

Necnon qui potant Hypſumque Alabimq; ſonoros.

Apud Heſych. legitur Ἀλαβὼς ποταμὸς, an ſine mendo, alii viderint; certè non vidit Schrevelius in nupera Heſychii editione. Diodoro & Stephano formatur Ἄλαβον. Apud Vibium *Alachis* legitur, corruptè pro *Alabis Cantaro* dicitur Fazello. Eſt etiam opidum. Stephanus. Ἀλαβὼν πόλις καὶ ποταμός. Inde pop. *Alabonii*. Apud Plut. in Timoleonte, Ἄβολον pro Ἄλοβον legas. Porrò *Alabum* amnem, Hyblæ proximum Bochartus dictum putat ab הלאוה *halava*, i. e. dulcedine, voce Arabica quidem, ſed à verbo הלו deductâ, quod Syris eſt etiam ܗܠܘ, i. e. *dulceſcere*, unde & nomen הלי mellis epitheton, Ezech. 3. 3. & alibi paſſim.

Ala Flaviana, vide *Vindebona*.

Ala Nariſca, *Aichſtadt*, urbs Germ. in Palatinatu ſuperiori, ab Ingolſtadio 3. Leuc. in Bor. Noribergam verſus 10. à Ratiſponâ 9. in occ.

Ala nova, *Eberſdorf*, caſtr. Auſtriæ infer. ubi palatium Archiducum Auſtriæ, à Vienna 1. Leuc. in ort.

Alæſa, urbs Siciliæ olim epiſcop. ſub archiep. Syracuſano. Vocabulum ejus variè apud authores, ſcriptum reperitur. Nam Phalaridi, Ptolemæo, ac Straboni eſt Ἄλαισα. Diodoro Ἀλόη, Antonino *Aleſa*, Ciceroni *Haleſa*, unde opidani Plinio *Haleſini*. Et Inſcriptioni Antiquæ ſæpius repetitur ὁ Ἀλαισῖνος πολιτης. Qui apud Columellam legitur *Haleſius*, l. 10.

Et quæ Sicanis flores legiſtis Haleſi.

Apud Sil. lib. 14. ſic legitur;

Venit ab amne trahens nomen Gela, venit & Heſa.

Verùm cùm nullum uſpiam reperiatur Siciliæ opidum *Heſa*, credibile eſt ſcripſiſſe Silium,

——Venit Aleſa.

Deſcribitur à Diodoro lib. 14. in colle, 8. ſtad. à mari diſſito. Tamen ad mare portum habuit, de quo Cic. Verrin. 3. Condita eſt annis circiter 400 ante Chriſtum, vel, ut nonnullis viſum, ab Archonide Herbitenſium præfecto, vel ut alii, à Pœnis. Diodorus ubi ſupra. Τινὲς δὲ φασιν ὑπὸ Καρχηδονίων ἐκλιθεῖσαν τὴν Ἄλαισαν, καθ' ὃν καιρὸν Ἀμίλκας ὁ μετὰ τὸν Διονύσιον ἐβούλετο ἐπιπορεύεσθαι. Cui ſententiæ Alæſini libentius acceſſerunt, quia cùm Herbita cum Alæsâ magnitudine, & opibus haudquaquam eſſet conferenda, pudebat illos tam ſordidæ originis. Locum n. fuiſſe Alæſæ inter urbes Siciliæ clariſſimas docet Cicero lib. 13. Epiſt. 32. *In Haleſinâ civitate tam lautâ, quam nobili.* Et. Verr. 3. *Siciliæ civitates multæ ſunt, Judices, ornatæ, atque honeſtæ, ex quibus imprimis numeranda eſt civitas Haleſina. Nullam n. reperietis, aut officiis fideliorem, aut copiâ locupletiorem, aut authoritate graviorem.* An hinc עליזה *Aliſa*, vel, quod idem eſt עליזה *Aliza*, i. e. *exultabunda*, Punicè nominata eſt? Quo epitheto in Scripturâ inſigniuntur urbes, quæ divitiarum nomine gloriantur, & inſolescunt. Sic Tyrus, Eſ. 23. 7. Et Nineve, Zeph. 2. 15. Et Jeruſalem, Eſ. 22, 2. & 23. 7. Ut ut hoc ſit, veriſimile eſt עליזה (*aliza*), i. e. *Exultabundum* Punico vocabulo dictum eſſe foutem Aleſini agri, de quo Solinus. *In Haleſinâ regione fons, alias quietus ac tranquillus cum ſiletur: Si inſonent tibiæ*, exultabundus *ad cantus elevatur, & quaſi miretur dulcedinem vocis ultra margines intumeſcit.* Et Priſcianus in verſione Dionyſii Periegetis.

Hic & Haleſinus fons eſt, mitiſſimus undis,
Tibia quem extollit, cantu ſaltare putatur
Muſicus, & ripis lætans excurrere plenis.

Hic, inquam, fons, Aleſini agri ad cantum cum exultatione intumeſcere creditus, verè ne, aut ſecus, nil nostrâ refert, cùm à Pœnis appellatus eſſet עין עליזה (*ain Aliſa*) *fons exultabundus*; Inde regioni poſtmodum, & urbi, & amni vicinis inditum nomen. Bochart. Videtor Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 4.

Alalcomenæ, urbs Ithacæ, denominata à Bœotorum *Alalcomenæo*, ut Plut. in Hellen. refert, pag. 537. Edit Steph. afferens ſimul cauſam nominis. Haſce Alalcomenas, inquit, nobilitavit Minervæ templum; unde Poeta, Ἀλαλκομενηΐς Ἀθλώνη. Nempe Minerva credebatur nata eſſe Alalcomenis, & ibi erat in ſummo cultu. Itaque cùm parva eſſet, & in plano extructa urbs, ſemper tamen ἀπόρθητος, intacta, & inviolata manſit, quia ob Deæ reverentiam Πάντες ἀπεῖχον πάσης βίας, *Ab omni vi omnes abſtinebant*. Ita habetur apud Strabonem. Pluat igitur Vir Magnus *Alalcomenis* factum nomen ab אלה אלקומה *Ela Alcuma*, id eſt, *Dea invicta*, vel *contra quam nemo inſurgit*, at מלך אלקום *Melec Alcum*, id eſt, *rex invictus*. Prov. 30. 31.

Alalcomenium, op. Bœotiæ, ad lacum Copaidem, inter Haliartum & Coronæam, templo Minervæ clarum. Steph. Stat. Theb. lib. 7.

Ducit Ithomæos, & Alalcomenæa Minervæ
Agmina——

Alandia, inſ. maris Baltici in Finlandiæ litore, juris Suevici.

Alani, pop. Sarm. Europ. haud procul à Mæotide palude, Roxolanis finitimi, qui nunc *Lithuani* dicuntur, ut quidam putant. Mem. eorum Lucian. in Toxari, qui dicit eos cultum & linguam communem habere cum Scythis. Claud. l. 1. in Ruf.

——Patriamque bibens Mæotin Alangus.

A Dionyſio Ἀλχήται Ἀλανοὶ vocantur; cui concinit Lucan. lib. 8. *Et ſequerer duros æterni Martis Alanos?* Equeſtris rei ſtudioſos fuiſſe innuit idem Dionyſius, cum ait,

ait. ——πολυΐππων φῦλον Ἀλανῶν.
Unde Mart. lib. 7. *Nec te Sarmatico transit Alanus equo.*
Ammianus ſcribit Alanos dici, quos priſci Maſſagetas dixerunt. Jul. Capitolinus eos ponit in parte Daciæ. Ptol. alios habet in ea parte Scythiæ quæ eſt extra Imaum. Eorum regio *Alania.*

Alanus, Alan, flu. Angl. in Cornubicâ prov. In mare ſe exonerat prope op. *Paſtoun.*

Alata caſtra. Vide *Edimburgum.*

Alatrium, urbs Hernicorum, *Aletrium* Straboni, vulgò *Alatri.* Plaut. in Cap. Heb. *Certonem*, Erb. Νὴ τὸ Φρυσπῶνα. Heb. *vide ſis.* Erb. Νὴ τὸ Ἀλάτριον. Heb. *Quid tu per Barbaricas urbes juras?* Pop. *Alatrinates* Livio, & *Aletrinates*, Plinio 3. 5. lon. 37. 10. lat. 41. 40.

Alauna, Angliæ op. *Whitley* Camdeno inter Cumbriam, & Northumbriam.

Alauni, pop. Norici, ubi nunc pars Stiriæ, & Arciepiſcopat. *Saltzburgenſis.*

Alaunius, flu. Angl. inter Iſacam & Triſantonem per agrum Durotrigum juxta *Chriſt-Church* fluens. Avon Ortelio.

Alaunus, Alne, ſeu *Northtyne* flu. Angl. in Northumbria, per *Alnewick* in Oceanum influens.

Alavona, Alagon, op. Hiſp. Tar. juxta Salonem flu. qui paulò infra cadit in Iberum.

Alazon, flu. Aſiæ, ex Caucaſeis montibus in Cyrum amnem defluens, Albaniamque ab Iberia dirimens. Val. Flac. l. 6.

Hiberni qui terga Noæ, gelidumque ſecuri
Eruit, & tota non audit Alazona ripâ.

Alba, flu. Hiſp. citer. per Catalauniam in mare apud Blandas delabens, à Barcinone 9. Leuc. in B. *Tardera* Floriano.

Alba Auguſta, op. Gall. Narb. 6. Leuc. Vivario urb. in occ. Hodie *Aubenas* Dalechampio. lon. 24. 45. lat. 43. 34.

Alba Helviorum, ſeu *Helvorum*, urbs Gall. Narb. in Arvernorum & Ruthenorum confin. quæ *Albiga* poſterioribus dicta eſt, hodie *Alby.* Vide *Albiga.* Brietio a. eſt Viviers ad Rhodanum in Occitania.

Alba Julia, Weiſſenburg Germ. *Gyula feiervar* Hungaris, urbs Tranſylvaniæ prope flu. Mariſum 8. Leuc. à Cibinio in occ. lon. 47. 00. lat. 46. 50.

Alba Longa, urbs Latii, ab Aſcanio Æneæ fil. condita. Tibullus 2. 5. *Albáque ab Aſcanio condita Longa duce.*

Prop. 4. 1. *Et ſtetit Alba potens, albæ ſuis omine dictæ.*

Ut a. augurio vulturis Roma, bovis Thebæ, ſic oſtento ſuis Alba condita. Legendi Liv. lib. 1. & Dionyſ. Halicarnaſſeus. Virg. Æn. 3.

Cum tibi ſollicito ſecreti ad fluminis undam,
Litoreis ingens inventa ſub ilicibus ſus,
Triginta capitum fœtus enixa jacebit.
Alba ſolo recubans, albi circum ubera nati,
Is locus urbis erit, requies ea certa laborum.

Juven. Sat. 12. ——*tum gratus Iulo*
Atque novercali ſedes prælata Lavino,
Conſpicitur ſublimis apex: cui condita nomen
Scroſa dedit, lætis Phrygibus mirabile ſumen,
Et nunquam viſis triginta clara mamillis.

Longa v. vocabatur à *longo tractu*, Liv. l. 1. *Aſcanius florentem jam, atque opulentam urbem matri, ſeu novercæ reliquit, novam ipſe aliam ſub Albano monte condidit, quæ à ſitu porrectæ in dorſo urbis* Longa Alba *appellata.* Dionyſ. lib. 1. Σαφηνίζω δ' ἕνεκα διοικίζω πῶς' ἑτέραν πόλιν ὁμώνυμον ὀπιθεν, ἢ ὄμφαλὸν ὀπισθογράφος. *Savello* hodie dicitur, teſte Leandro. *Vinum Albanum* celebrant Horatius, Plinius, aliiq; plures. Dionyſius ubi ſupra: κατάκειται δὲ τῇ πόλει πολλὰ θαυμαστὰ μὲν ἰδεῖν, πλέπα δὲ καὶ καρπὸς ἐξηνεγκεῖν παντοδαπὸς, καὶ ὑδὸν ἐριθάλεσιν ἢ ἄλλης Ἰταλίας, μάλιστα δὲ ἢ καλέμενον Ἀλβανὸν οἶνον, ἡδὺν καὶ καλὸν, ἔξω ἢ Φαλέρνε λεγομένου ἀξὶ ἄλλων ἁπάντων διαφέροντα. Juvenal. Sat. 5.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis——

Mart. 13. 109. cujus Lemma, *Albanum.*

Hoc de Cæſareis mitis vindemia cellis
Miſit, Iuleo quæ ſibi monte placet. lon. 36. 26. lat. 41.

Alba, civit. Marſorum ad lac. Fucinum, ubi eam deſcribit Strabo lib. 5. his verbis. Ἄλβα ἱδρυται ἐφ' ὑψηλῆ πάγη, ἐφ' ἧ λίμνη Φυκίνη πλησίον. Plin. 3. 12. *Albenſium Alba ad Fucinum lacum.* Interjacet a. campus, quem lacus interdum inundare ſolet. Sil. 8.

——*interiorque per udos*
Alba ſedet campos, pomiſque rependet ariſtas.

Appianus in Annibalicis. Μικεῖν δὲ τὸ πολίχνιον Ῥωμαῖοι πότε βιαζόμενοι ἐν Αἰκανοῖς Ἄλβαν ἀπὸ τῶν αὐτῶν μικρὸν πόλεως ἐπάλξεις. Σὺν χρόνῳ δὲ ὀπισθεγοντες, ἢ διαφθείροντες, ἢ ἐς γῆν Ἀλβανῶν ἀνάγκασαν, Ἀλβησίας ἀπὸ καλούσιν. Ad diſcrimen id dictum eſt. Varro de L. L. lib. 7. *Cum duæ ſint Albæ ab unâ* (Longa ſc.) *dicuntur Albani, ab altera Albenſes, Cittadinus Alba* di *Marſa* adhuc vocari tradit. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 767. lon. 37. 10. lat. 42. 02. *Alba Pompeia*, Col. & urbs Liguriæ ad Tanarum flumen. Ejus Pl. 3. 5. in deſcript. Liguriæ. Ptolemæus item Liguriam deſcribens, Πολεντία, Ἄσα Κολώνια, Ἄλβα Πομπήια. Dio l. 37. Ἦν δὲ ὁ Πρόναξ λίσις ἐξ Ἄλβας Πομπήιας. Vide Cluver. de It. Ant. p. 85. lon. 29. 58. lat. 43. 35.

Alba Regalis, urbs Pannon. ſup. in Hungaria Ciſdanubiana intra paludem, olim Regum coronatione & ſepulturâ celebris. Sedet ad flu. *Sarvvieze* dictum 45. m. p. à Buda in occ. in ipſo lim. dition. Auſtriacæ. *Stolni Biograd* Slavis, *Stulweiſſenburg* vide Germanis dicitur. lon. 41. 10. lat. 47. 08.

Alba Virgaonenſis, Plinio *Alba*, & *Virgao*, op. Hiſp. Bæt. *Ariona*, teſte Marmolio ex lap. vetuſto.

Alba, op. Germ. ad Nicri flu. ulter. ripam; cujus ager adhuc *Alb* in Sylva nigra, & Duc. *Wirtembergenſi* nominatur. Item urbs Cretæ. Steph.

Alba flu. Hiſp. citer. apud Emporias mari exceptus, ex quo *Rio de Ampurias* appellatur. Alter in Gall. Narb. *Riderens* dictus. Tertius, vulgo *Aube* in Campania Gall. Belg. qui oritur in lim. Burgundiæ, deinde per Campaniam fluens, in Sequanam ſe exonerat, diciturque etiam *Albula.*

Alba urbs Cretæ. Steph. Ἔστι καὶ Ἄλβα, πόλις Κρήτης.

Albana, urbs & empor. Albaniæ ad Caſp. mare, quod ex illa *Mar di Bachu* nominatur; vulgo urbs illa *Bachu* dicitur.

Albani, pop. Macedoniæ, quorum reg. *Albania*, quæ olim Epirus, & pars Occidentalis Macedoniæ.

Albania, reg. Aſiæ, mari Caſpio ad ort. incumbens, Iberiæ ad occ. & Atropatiæ ad merid. contermina. *Zuuria* magna ex parte, & *Chipicce* ad occ. & *Zirrachan* ad arct. teſt. Nigro & Caſtaldo. Item *Albania* prov. Scotiæ, ubi mons Grampius. Item flu. Italiæ in Tuſciâ, in ſin. Telamonenſ. defluens prope Urbatellum. Vulgò *Albegna.*

Albanopolis, urbs Macedon. mediter. Albanorum metropolis Dyrrhachio ſupra 40. m. p. & à Liſſo 35. in ort. long. 46. 00. lat. 41. 06.

Albanum, Albano, Latii villa circa Velitras 20. m. p. ab urbe Roma viâ Appiâ diſtans.

Albanus, Monte Albano, mons Italiæ, ab urbe Roma 12. m. p. in ort. Horat. l. 2. ep. 1.

Dictitet Albano Muſas in monte locutas.

Mart. 4. *Albanos quoque Tuſculoſque colles.*

Albanus, Lago di Caſtel Gangolfo, lacus Italiæ apud Albam urb. Prop. lib. 3.

Albanuſque lacus ſocii Nemorenſis ab undâ.

Item mons Pannon. ſuper. in Norici & Japidiæ confin. *Albius* Straboni, *Auff der Alben* hodie Lazio. Item flu. Albaniæ in Aſiâ, in mare Caſp. fluens. *Cohan* Caſtaldo.

Albia. Vide *Albiga.*

Albiana, Roccha piana Caſtaldo, op. Corſicæ mediter. 9. m. p. à Paconia Fiſeram verſus.

Albiatum, & *Abiatum*, *Abiagraſſo*, op. Inſubriæ amplum in agro Mediolanenſi.

Albici, pop. Aquitaniæ, quorum op. *Albie* Rob. Cænali. Cæſar v. eos in Gall. Narbon. ſupra Maſſiliam deſcribit.

Albiga, Alby, urbs Galliæ, Cadurcis finitima, ad Tarnen flu. long. 23. 10. lat. 43. 59.

Albigenſes, alias *Catari, Publicani, Patarini, Gazari, Paſagieri* q. errabundi dicti ſunt; *Valdenſes* item à Petro Valdo cive *Lugdunenſi.*

Albimana vel *Albiniana* Antonin. *Alphen* Simlero, Hollandiæ vicus inter Lugdunum & Trajectum.

Albingaunum, Albenga, urbs Liguriæ litor. à Genuâ 60. m. p. in occ. Albintemelium verſus 40. Apud Melam extrito per incuriam librariorum enim legitur *Albigaunum*, atque eodem modo Ἀλβίγαυνον Ptolemæo dicitur. Flav. Vopiſcos *Albingaunos* vocat pl. num. *Patria*, inquit, *Albingauni fuere, poſiti in Alpibus maritimis.* Strabonis tempeſtate haud magni momenti fuiſſe patet ex eo quod πόλισμα hæc *urbeculam* appellet, cùm è diverſo *Albium Intemelium* vocet πόλιν εὐμεγέθης *urbem magnam.* lon. 29. 30. lat. 43. 00.

Albiniana caſtra, Alphen, vicus hodie Batavorum in Hollandia, inter Leydam & Trajectum infer. Sunt qui *Albina*, & *Albimana* legunt.

Albintemelium Ciceroni, *Albintimilium* Tacito, *Vintimilium* Varroni, urbs Liguriæ litor. quæ Plinio. Strab. & Anton. *Albium Intemelium* dicitur, urbs eſt epiſc. ſub Arch. Mediolanenſ. ditionis tamen Genuenſium, vulgò *Vintimiglia*, pop. *Intemelis* Plinio. Vide Cluver. de It. Ant. p. 65. lon. 28. 30. lat. 42. 50.

Albion. Vide *Britannia.*

Albis, Elbe, Germ. flu. in fin. Sileſiæ oriens, per Bo-

remiam, Miſniam, & Saxoniam in Oceanum juxta Gluckſtadium fluit. Luc. lib. 2.

Fundat ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. 1. de laud. Stilic.

——mediumque ingreſſa per Albim
Gallica Francorum montes armenta perrerent.

Dicitur eodem nom. Græcis auctoribus Ἄλβις, Straboni ſc. lib. 7. ac Ptolemæo. Dioni. v. 145. eſt Ἄλβις ὁ, ubi tamen corruptus eſt caſus genitivus τῆ Ἄλβιδι pro Ἄλβιν. Nomen habere à numero indicat Fabricius in Miſnicis, fontium nempe undecim, ſive amnium in eum influentium. *Elve* enim & *Elbe* Germanis undecim ſign. Bohemis v. apud quos originem ſumit *Labe* dicitur; poſterioris ſeculi ſcriptoribus *Albia* vocatur. Porrò hic flu. mediam ſecat Germaniam; nomen ipſum id indicat, nam ea vox *Albis medium ſig.* Scaliger. in Hypercr.

Albiſtrum, Orſomaſtro, op. Brutiorum mediter. in Cantabria citer. ad Apennini M. radices ad Laum fluvium, inter Laum op. 10. & Cerillos 12. m. p. à Macropoli 30. in occ. Dicitur & *Abyſtrum.*

Albius, Byrramerwaldt, mons Japodum, ex quo Colapis flu. oritur, qui & *Alben* dicitur ad occident. ubi *Albium* op.

Albona quæ *Alaona*, Plin. & *Alvum*, Ptol. op. Iſtriæ ad ſin. Flanaticum, apud Arſiæ flu. oſtia, in Illyrici confin. à Pola urbe 20. m. p. in Bor. Pop. *Albonenſes*, Plinio. 3. 21.

Albula, qui & Tiberis, teſte Plinio, ſic ab aquarum *albedine* dictus. Ἀλβούλας Dionyſio Halicarnaſſenſi, & apud Euſt. in Dionyſ. Ἄλβουλα. Virg. Æn. 8.

——Aſperque immani corpore Tybris,
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Ovid. Faſt. ubi de Hercule.

Venit, & à tanto eſt Albula pota Deo.

Livius. *Pax ita convenerat, ut Hetruſcis Latiniſque fluvius Albula, quem nunc Tiberim vocant, finis eſſet.*

Albula, altera, quæ & *Albulates* Plinio, flu. Piceni in Aprutio, per fines Præguttiorum, inter Aſculum, & Interamnam urbes fluens in mare Hadriaticum. *Liberata* hodie nomen habet, utì tradunt Blondus, & Leander.

Albula, aqua quædam in agro Tiburtino, quæ (ut Strabo teſtatur) vulneribus medetur. Mart. lib. 1.

Itur ad Herculei gelidas quà Tiburis arces,
Canaque ſulfureis Albula fumat aquis.

Item *Albulæ* pl. num. Idem.

Quod ſiccæ redolet palus lacunæ,
Crudarum nubulæ quod Albularum.

Album, Promontorium Africæ. Plin. Item aliud in Phœnicià, non procul à Tyro. Idem.

Albunea ſilva, & *Albuneus fons* apud Tybur urbem, & Anienem flu. nunc etiam *Albuna* vulgo dictus. Virgil. Æn 7.

——Luceſque ſub altâ
Conſulit Albuneâ, nemorum quæ maxima ſacro
Fonte ſonat——

Horat. lib. 1. Carm. Od. 7.

Me nec tam patiens Lacedæmon,
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ,
Quam domus Albuneæ reſonantis,
Et præceps Anio, & Tiburni lucus.

Tibullus *Albunam* vocat. lib. 2. el. 3.

Quodque Albuna ſacras Tiberis per flumina ſortes
Portarit ſicco perlueritque ſinu.

Alburnus, mons Lucaniæ apud Silarum flu. *Alborna*, teſte Cittadina, & Scipione Mazellà. Virgil. Geo. 3.

Eſt lucus Silari circum, ilicibuſque virentem
Plurimus Alburnum volitans, cui nomen aſilo
Romanum eſt, æſtron Graii vertere vocantes.

Obſervet lector loci hujus Deum dictum etiam *Alburnum*, ut inde Romanum morem teneat, qui Deos locorum eodem nomine appellabant, quo ipſa loca Tertullian. lib. adverſus Gentes. *Vetus erat decretum, ne quis Deus ab Imperatore conſecraretur, niſi à Senatu probatus; ut M. Æmylius de Deo ſuo Alburno.*

Alcairum, Ægypti urbs, de cujus nominis origine ſic Bochartus. Arabicà linguâ, inquit, quæ inter Ægyptiam & Hebræam media eſſe creditur, קהר *cahara* eſt *vincere.* & קהר *Cahir Victoria*, unde nomen אלקאהירה *Alcahira*, id eſt *victrix*, urbi Cairo, quia Muazzus illam ædificavit in Horoſcopo Martis קאהר אלפלך *qui vincit orbem.* Ita reddenda erant Elmacini verba Hiſtor. Saracen. p. 227. quæ doctiſſimus interpres multo aliter accepit.

Alcamus, Alcamo, op. Siciliæ in valle Mazarei 20. m. p. à Panormo in merid. & totidem à Drepano.

Alcánitium, Alcanitz, op. Hiſp. in Aragonia ad flu. *Guadelete* 9. Leuc. à Dertoſa.

Alcanitium, Alcanizes, op. Hiſp. in reg. Legionis prope Durium flu. 3. Leuc. à Mirandà urbe Luſitaniæ.

Alcaratium, Alcaraz, op. Hiſp. in Caſtella Nova, aliter *Villa Nova* dicitur.

Alcathoe, urbs Achaiæ eadem cum Megaris. Ovid. Triſt. lib. 1. *Et quos Alcathoes memorant à mœnibus ortos.*

Alceſtria, Aulceſter, op. Angl. in Com. Warwicenſi, à Warwico 10. à Vigornia 12. m. p. diſtans.

Alcimoennis, Germ. urbs Ptol. Quidam ejus loco *Ubnam* ponunt.

Acluith Dunbritton H. Boethio, op. Scotiæ ad Cludam flu. à Glaſquo 5. m. p. in occ.

Alcmaria, op. Hollandiæ, ſcu potius Weſt-Friſiæ, 3. m. p. ab Horna, 5. autem ab Amſtelodamo. Nannius Miſcellan. lib. 10. 8. ait quibuſdam hanc ac *halecum mari* nominatam videri; al. v. qu. *Almariam*, i. e. *omnino paludoſam. Meren* enim Germanis dicuntur, (ut apud *Anglos* meers) ſtagna latiora. long. 26. lat. 52. 40.

Alcona, Pompeiana, Galliæ Narbonenſis portus, 18. m. p. à Telone Martio. Anton.

Alcta, Siciliæ mediterranea urbs, Ἄλκτα Ptolemæo.

Alcyone, op. Theſſaliæ ad ſinum Maliacum, ex cujus ruinis Methone oppidum extructum, quod dum Philippus Alexandri M. pater obſidione premit, altero oculo orbatus eſt.

Alcyonium, ſtagnum eſſe in agro Corinthiaco fertur. Ejus profunditas multis funibus connexis explorari non poteſt; quod & Amphiarai fons, teſte Pauſaniâ dicebatur. Mare quoque in ſinu Corinthiaco *Alcyonium* dictum ferunt, quod in eo ſe Alcyone Ceycis uxor, auditâ viri morte naufragio perempti, demerſerit.

Aldeberga, urbs Saxoniæ ſup in confin. Bohemiæ verſus Albim flu. 4. Leuc. à Deſdra.

Aldeburgum, op. Angl. in Suffolciâ in orâ maris Germ. 12. m. p. à Gippevico. Vide *Iſurium.*

Aldeburgum, Oldenburg, urbs Holſatiæ, 7. Leuc. à Lubecâ.

Aldenarda, Oudenard, urbs Flandriæ, inter Gandavum, & Tornacum, interfluenti Scaldi bipartitum.

Aldenburgum, Altenburgh, op. Germ. in Miſnia cum Caſtro unde duces Aldenburgenſes è domo Saxonica.

Aldeſcus, Sarmatiæ Europææ flu. qui ſe unà cum Panticape ex Riphæis montibus oriens in mare glaciale exonerat. Dionyſius.

Κεῖθι γὰρ Ἀλδήσκοιο καὶ ὕδατα Παντικάπιο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διαρδόμενα μορμύρει.

Suidas; Ἀλδήσκης, ὄνομα πόλεως καὶ ποταμοῦ. Apud Priſcianum in margine pro *Aldeſci, Ardiſci* ſcriptum erat; & quidem *Ardiſcus*, teſte Ariſtarcho, flu. Scythiæ eſt, cujus etiam mem. Herodotus Musà prima.

Alduabis, Celtarum flu. oriens circa M. Juram, Sequanos ab Helvetiis dividens, lapſuſq; per Com. Burgundiæ, non longè à Cabillonenſi urb. *Arari* flu. miſcetur. Gallice *le Doux.* Cæſari *Alduadubis*, vel ut alii, *Alduaſdalis.* Græcus tamen Interpres, Ἀλδουάδουκτον reddit. *Dubis* eſt Ptolemæo.

Alectryopolis, urbs Macedoniæ inter Philippos & Theſſalonicam, vulgò *Age Aleſtereſori.*

Alectum, poſtea *Dei donum*, vulgò *Dondy*, ſeu *Dundee*, op. Scotiæ in orâ ad ort. ad oſt. Tai flu. inter Andræapolin & & Brechinium.

Aleius campus, locus Lyciæ, in quem cecidit Bellerophontes, cum à Pegaſo excuteretur; ſic dict. quòd in eo cæcus *errâſſet* Bellerophon, donec periret. Dionyſ. verſ. 872. Κεῖθι δὲ τὸ πεδίον Ἀλήϊον τό, ἔ κεῖ πάντα
Ἀνθρώπων ἀπίνυσσεν ἀλώμενον ἀνδάασκεν.

A *vagando* itaque *Aleius* dictus. Hom. Iliad. 6.

Ἤτοι ὁ καπάνδοιο τὸ Ἀλήϊον οἶος ἀλᾶτο
Ὃν θυμὸν κατέδων, πάτον ἀνθρώπων ἀλεείνων.

Euſt. v. alium tradit nominis originem, viz. ἢ ἀπὸ τοῦ πόλεως καλυμένης Ἀλησσὸς τινες λέγουσιν, ἢ παρὰ τὸ ἐσκεπάσθαι.

Alemanni, Stephano Ἀλαμανοί, Arnobio *Alamanni*, pop. Germaniæ, Gall. Belgicæ, & Rhætiæ proximi, in Sueviâ. Nunc omnes Germani *Alemanni* communiter vocantur; quos Quadradus rerum Germanicarum ſcriptor apud *Agathiam*, non à *Lemanno* lacu, aut ab *Alemanno* flu. dictos putat, ſed quòd plerique Germaniæ pop. in unum coierunt. Siquidem *Al* Germ. linguâ eſt *omnis*; *man* verò idem quod *homo*: ut dicti ſint *Alemanni*, qu. *omnis generis hominum colluvies, & permiſtio.* Alii v. ſic dictos putant quòd *toti viri* eſſent, & bellatores fortiſſimi. Horum reg. *Alemannia* nominatur, hodie *Alemagna.* Claud. de Stil. laud l. 1.

Oravit jungique tuis Alemannia ſignis.

Alemannus, Atmul, flu. Germ. ex Sueviâ ortum habens,

ac

ac per Aureatum urbem *Aichſtadt*, in Danub. inter Ingolſtadium & Ratiſponam influens.

Alenconium, Alençon, op. Gall. Celt. ad Sartam flu. in Normannia, 5. Leuc. à Sagio, & 47. à Lutetia. Ducatûs tit. inſigne. lon. 12. 10. lat. 48. 26.

Aleppum, Aleppo, urbs Syriæ max. & empor. celeberrimum, in quod quotidie confluunt Mercatores ex Aſiâ, totâque Europâ: olim *Hierapolis*, ut nonnulli volunt; quanquam multi credant Aleppum eſſe ubi alias Berrhoea, ad Marſyam flu. & Hierapolim fuiſſe, ubi nunc *Tedith*, op. illius tractûs. Vide *Chalybon*; ea n. al. *Aleppo* dicitur.

Aleria, col. & urbs Corſicæ marit. in orâ orientali; nunc in ruinis jacet, diciturque *Aleria deſtructa*.

Aleſtes, Rio di Araga, flu. Hiſp. per Bracaram urbem fluens, teſte Vaſæo.

Aleſus, Pittineo, flu. Siciliæ Aletam urb. alluens, ac in mare inter Cephalodium & Haleſam influens. Item Tuſciæ flu. juxta *Aleſium* fluens, *Sanguinaria* Ortelio.

Aleta, Miſth, op. Illyrici in Dalmatia mediter. Item op. Siciliæ everſum, ubi nunc op. S. Marci, teſte Fazello, in ora occidua, inter Cephalœdium & Haleſam.

Alethia poſtea Maclovium, op. & empor. celebre in Britanniâ min. in Aaronis inſula, cujus ruinæ viſuntur primo lapide à Macloviopoli, quæ crevit poſt ejus excidium.

Aletium, Salentinorum urbs, Ptolemæus; Σαλεντίνων μεσόγ(ο) πόλις Ἄλητία; quod vocabulum corruptum nunc legitur Σαλπία, vulgo *Lezze*, inter Brunduſium ad occ. & Hydruntum ad ort. 24. m. p. totius regni poſt Neapolin clariſſima; à Tarento 5. m. p. long. 42. 30. lat. 40. 13.

Alex, Aleſſo, Locrorum flu. terminuſque Brutiorum quos à M. Græciâ ſeparat, agrum item Locrenſem à Rhegino dividens. Dionyſ. verſ. 367.

Τῶν ᾗ γὰρ γάρ(ο) ὄζει ἐπὶ φερεζόμον Ἄλικ(ο).

Theocrito *Ales* dici videtur. Al. *Halex* eſt. Peculiare quiddam de cicadis hujus loci narrat Strabo lib. 6. Οἱ μὲ γὰρ ἐν τῇ ἀπὸ Λοκρῶν πηρεία φθέγγον(ται), τοῖς δ' ἀρώνοις ἔνεα συμβαίνει. Idem habet Plin. 11. 27. nec non Pauſan. in Eliacis, cui *Cæcinos* hic flu. dicitur. Aliter v. hæc refert Ælian de Anim. 5. 9. Ait enim ἡ μὲ Λοκεὶς ἐν Ῥηγίῳ σηκλότιλον ἔξις, ἡ δὲ Ῥηγῖνον ἐν τοῖς Λοκεῖς ἀφωνότιλον.

Alexandria, urbs multiplex. *Prima*, Ægypti in orâ ab oſtio Canopico 12. m. p. in occid. opus Alexandri M. *Scanderia* Turcis, & *Aleſſandria* Italis, urbs Patriarch. & emporium celebre, quo ex Indiâ merces, præſertim aromata, per univerſam Europam diſtribuenda advehuntur. Olim ante Cairi erectionem (à quo itinere quatridui diſtat) clarior. Hinc *Alexandrinus*. Prop. lib. 3.

Noxia Alexandrina, dolis aptiſſima tellus.

Ob cœli clementiam, incolæ paſſim apud ſcriptores luxûs maximè notati ſunt, velut apud Quinctilianum, lib. 1. & Ammian. lib. 22. Et ante utrumque *Alexandrina vita, atque licentia* apud Cæſar. lib. 3. de B. C. cap. 110. Inde Ovid. Triſt. 1. 2.

Non ut Alexandri claram delatus in urbem,
Delicias videam, Nile joceſe, tuas.

Hic Ptolemæus Bibliothecam conſtruxit. Seneca. *Quadringenta millia librorum Alexandriæ arſerunt, pulcherrimum regiæ opulentiæ monumentum.* Sic ille. Alii v. amplius. Nam Agellius 6. ult. *A Ptolemæis regibus ad millia voluminum ſeptingenta.* Pergit Sen. *Alius laudaverit, ſicut Livius, qui elegantiæ regum curæque egregium id opus aut fuiſſe. Non fuit elegantia illud, aut cura, ſed ſtudioſa luxuria; imò ne ſtudioſa quidem, quoniam non in ſtudium, ſed in ſpectacula comparaverant.* Aer illic adeo temperatus eſt, ut quolibet die ſolem videant; unde, ob delicias, per excellentiam πόλις dicitur, ut ἄσυ Athenæ, & *urbs* Roma. long. 58. 20. lat. 31. 25. *Secunda*, Albaniæ, ad Caucaſi radices, & oram Caſpii maris urbs, & emporium regionis præclpuum, *Demircapi* Turcis, quaſi portæ ferreæ, & incolis *Derbent*, à Taureſio, ſeu Ecbatanis, regiâ Perſarum, itinere 20 dierum diſtans in Bor. ubi ex Aſiâ in Scythiam per anguſtias tranſitus eſt. *Tertia*, Arachoſiæ, *Cabul* hodie, teſte Caſtaldo, regionis metropolis ad Arachotum flu. à Prophthaſiâ regiâ Drangarum 515. m. p. diſtans in Ort. Indiam verſus. long. 117. 00. lat. 32. 30. *Quarta*, Ariæ, *Hieri* Caſtaldo & aliis (quod nomen eſt etiam ipſi provinciæ) urbs primaria, & regia ad Arium flu. inter Hecatompylon, regiam Parthiæ ad occ. 565. m. p. & Bactra, regiam Bactrianæ in ort. 484. m. p. Sunt qui *Burgian* dici velint. long. 111. 30. lat. 38. 50. *Quinta*, Carmaniæ, *Serent*, teſte Caſtaldo, urbs regia, & regionis primaria, inter Armuziam, & Arium. long. 100. 00. lat. 39. 30. *Sexta*, Ciliciæ, ſeu Syriæ in confinio, urbs Epiſcopalis ad ſinum Iſſicum, *Scanderoon* Turcis, teſte Leunclavio. long. 68. 00. lat. 38. 10. *Septima*, *Margianæ*, *Indoon* hodiè dici putatur in tabb. recentt. urbs præcipua, & emporium earum regionum. *Octava*, Statiellorum, urbs Liguriæ non obſcura ad Tanarum flu. illum interluentem, ampla & epiſc. ſub Archiep. Mediolan. inde 52. m. p. in Auſtro Libycum, media ferè inter Genuam ad ort. & Auguſt. Taurinorum ad occ. ab Alexandro tert. Pontifice epiſcopalis effecta, à quo & nomen habet, cum prius Cæſarea diceretur. Ibi pons lapideus, & longitudinis admirandæ. vulgò *Aleſſandria della Paglia*. long. 30. 30. lat. 43. 54. *Nona*, Troadis, quæ & Troas, quod nomen etiam regionis eſt, quæ & Phrygia minor, urbs archiep. ſub arch. Cyziceno. Nunc locus *S. Maria* dicitur, ac Turcis *Caraſia*, teſte Leunclavio Plures Alexandrias ſi velit lector, conſulat Stephanum.

Alexandrium, op. Paleſtinæ in orâ inter Tyrum ad Bor. & Ptolemaidem ad Auſt. teſte Zonara, proximas urbes. *Scandalia* hodiè Will Tyrio.

Alexanum, hodiè *Aleſſano*, urbs Salentinorum epiſcop. ſub archiep. Hydruntino, inter Hydruntium & Gallipolim; ad 20. m. p. Leucæ urbi exciſæ, apud Japygium promont. cui ſucceſſit, propinqua; ab Aletio 25. long. 42. 40. lat. 40. 10.

Alexia, & *Aleſia*, urbs everſa Mandubiorum in Gall. Celt. olim metróp. nunc pag. in Burgundiæ Duc. ad amnem *Brenne*. Hinc tractus circumjacens *Alexienſis* dicitur inter Divionenſ. & Antiſiodorenſ. tractus.

Alfelda, op. Saxon. infer. ad Leinam flu. 3. Leuc. ab Hildeſio, quot à Goſlaria.

Alfertonium, op. Angl. in Com. Darbienſi, juxta Ambrum amnem 8. m. à Darbiâ.

Alfordia, op. Angl. in Com. Lincoln. 4. m. p. ab orâ litor.

Algarbia, Algarve, pars Hiſp. adjecta Portu-Galliæ ſub Alphonſo 3. cum tit. regni. cujus cap. Tavira. Habet à Sept. Portugalliam, ab oriente Andaluſiam, ab occ. autem & meridie claudîtur Oceano.

Algarria, prov. Caſtellæ meridionalis in Hiſp. cujus periere limites: ejus cap. *Guadalaxera* olim fuit. Toletum v. & Madritum cenſentur in illo tractu.

Algeria, & *Algerium*, vulgò *Algier*, urbs Africæ in Barbariâ reg. ampla & dives, ſed piraticâ infamis. Sedet in ora maris Mediter. cum portu capaci, & munito, arcéque valida. Vide *Ruſicurum*. Regnum Algerii dividitur in 3. prov. terminatúrque à Sept. mari Africo, ab ortu regno Tunetano, ab occ. regno Fezzano, & à merid. Biledulgeride reg. Olim reges habuit proprios, nunc v. quandam Reip. formam ſervat, ſub clientela Turcarum, ſed ad libitum tantùm.

Algidum, Latii op. Tuſculo finitimum, ab urbe Rom. paulo ſuprà 12. m. p. diſtans, *Rocca del Papa*, long. 36. 30. lat. 41. 40. Item *Algidum* nemus, *Selva dell' Aglio*, Silva Latii cum monte cognomine. Hinc *Algidus* nomen gentile. Ovid. Faſt. 2.

Viderat in campis Algida terra ſuis.

Horat. 1. Od. 21.

Vos lætam fluviis, & nemorum comam,
Quæcumque aut gelido prominet Algido.

Idem lib. 3. Od. 23.

Nam quæ nivali pascitur Algido
Devota, quercus inter & ilices:

Item lib. 4. Od. 4.

Duris ut ilex tonſa bipennibus
Nigræ feraci frondis in Algido.

Eſt & *Algidenſis* adject. Plin. 19. 5.

Item *Algidus*. Ovid. Faſt. 6.

Scilicet hic olim Volſcos, Æquoſque fugatos
Viderat in campis, Algida terra, tuis.

Algovia, Algou, reg Germ. in Suevia, inter Danubium & Licium flu.

Aliacmon, vel *Haliacmon*, flu. Macedoniæ, illam à Theſſaliâ (teſte Cæſare) ſeparans, ac in Ægæum mare inter Pydnam & Dium influens. Claud. de laud. Stil.

Et fruſtra rapidum damnant Haliacmona Beſſi.

Pelecas Sophiano, *Platamona* Moletio. Apud Ptol. penuſt. in obliquo longa eſt. Amnis eſt rapidiſſimus & præceps, accolas multis malis afficiens.

Aliartus, & *Haliartus*, op. geminum. Unum Bœotiæ ad Copaidem lac. juxta Permeſſum flu. Alterum in Peloponneſo, in ora Meſſeniæ, *Neocaſtro* Nigro, *Arcadia* v. Moletio. Statius Theb. 7.

Gargaphie, quorumque novis Aliartus ariſtis — Invidet.

Long. 48. 50. lat. 35. 40.

Alietum, Iſſola, op. Hiſtriæ in orâ inter Juſtinopolim & Piranum ad 5. m. p. diſſitum Ptolemæo, in Meſſeniæ & Elidis confin. apud oſt. Alphei, inter illa & Cypariſſium promont. eſſe videtur, ab Araxo prom. Elidis 45. m. p. in meridiem.

Alinda, urbs Cariæ mediter. Mylaſæ & Stratoniciæ pro pinqua.

Alineus, Alyne, lacus Hiberniæ in Connaciâ prov. inter

Comit.

Comit. Letrim. & Roſecomen. Eum præterfluit Senus flu.

Alingonis portus, *Langon*, op. Aquitan. cum portu ad Garumnam flu. inter Burdigalam 6. leuc. & Vaſſates 3. teſte Belforeſtio.

Aliſca, Almaz Lazio, op. Pannon. infer. ad Danub. inter Budam & Colociam. *Angavara* Simlero.

Aliſo, Iſelburg, op. Germ. infer. ad flu. *Yſel*, in Geldria, ab Embrica & Calcaria 2. leuc. in ort. Hadriano autem Junio eſt *Weſel*, urbs libera ad Rhenum in Duc. Clivenſi.

Aliſo, Alme, amnis Germ. influit in Lippiam, haud procul urbe Paderborna, teſte Cluverio; oriturque prope vicum *Almen* in Weſtfaliâ.

Aliſo, Yſel, flu. Germ. infer. Aliſonem op. alluens, ac in Rhenum apud Duisburgum op. influens.

Aliſontia, & *Aliſuntia*, vulgò *Alſitz*, flu. Gall. Belg. per Duc. Lucembergenſ. & Moſellam ſupra Treyizos, unà cum Surâ influens, qui & *Als* al. nominatur. Scal. ad Auſon. *Alſe* interpretatur ad illud in Moſellâ:

Stringit frugiferas fœlix Aliſontia ripas.

Ubi reponendum vult *Alifontia.*

Aliſum, urbs libera Sueviæ ad Neccarum flu. vulgò *Helbrun*, vel *Hailbrun*, i. e. *ſalutis fons.* Long. 20. 20. lat 51. 30.

Aliſus, Bart Villanovano, urbs Pomeraniæ prope flu. Bardum 7. leuc. à Gripvaldiâ, lon. 35. 00. lat. 52. 35.

Allectum, vide *Alectum.*

Allendorfia, urbs Germ. in Lantgraviatu Haſſiæ Caſellenſ. ad flu. Verram, 5. leuc. à Caſella urbe.

Allera, Aller, flu. Saxon. infer. oritur in Duc. Magdeburgenſi, caditq; in Viſurgim infra Verdam urb. quam alluit.

Allerburgum, op. in Pruſſiâ Ducali ad Allam flu. qui mox cadit in Pregelam, 10. leuc. à Regiomonte in ort. & 13. ab Hilberga in Bor.

Allia, flu. Italiæ, qui à Cruſtuminis montibus, prælato defluens alveo, Tiberino amni miſcetur, quadrageſimo ab urbe lapide, ubi magnâ ſtrage Romani à Gallis, duce Brenno, profligati ſunt. Hinc *Allienſis dies* dictus, quaſi infauſtus. Silius.

——*Horrificis ſeſe extulit Allia ripis*

Virgilius Æn. 7.

Quoſque ſecans infauſtum interluit Allia nomen.

Lucanus lib. 7.

Et damnata diu Romanis Allia Faſtis.

Ovid. de Art. Am. lib. 1.

Tunc licet incipias, quâ flebilis Allia luce
Vulneribus Latiis ſanguinolenta fuit.

Idem in Ibin, ver. 47.

Hæc eſt in Faſtis, cui dat gravis Allia nomen.

Cic. lib. 1. ad Att. ep. 4. *Majores noſtri funeſtiorem diem eſſe voluerunt Allienſis pugnæ, quàm urbis captæ.* Infeliciter certè res omnis à Vitellio geſta eſt, *qui omni divino humanoque jure neglecto, Allienſi die pontificatum maximum cepit.* Verba ſunt Suetonii in ejus vitâ cap. 7.

Allifæ, vel *Alifa*, & *Alipha*, Italiæ, juxta Æſerniam, prope Vulturni ripam, opidum; vulgò *Alifi.* Silius lib. 8.

Illic Parthenope, ac Pæno non pervia Nola,
Allifæ, & Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Prima opidi mentio fit apud Liv. lib. 8. *Eodem tempore & in Samnio res proſperè geſtæ. Tria opida in poteſtatem venerunt, Allifæ, Callifæ, Rufrium.* Idem lib. 9. C. *Marcius Rutilius Allifas de Samnitibus vi cepit.* Diod. Sic. lib. 20. ὃ δὲ Μάρκιος ὁπὶ τὸν Σαυνίτας ἀναζεύξας, Ἀλλίφας πόλιν ἔλαβε κρατῶν μάχῃ. Opidani *Allifani.* Plin. 3. 5. Hinc *Allifanus ager* Silio l. 12.

——*Hinc Allifanus Iaccho*
Haud inamœnus ager. Horat. lib. 2. Sat. 8.
Invertunt Aliphanis vinaria tota.

Allobroges, Gall. Tranſalpinæ pop. qui Narbonenſibus aſcribuntur. Siti ſunt juxta Rhodanum, nunc Sabaudienſes, & Pedemontani, victoriâ Fabii, & Catilinæ conjuratione noti. *Allobryges* Ptolemæo, Polybio autem Ἀλλόβριγες. Ἔθνος δυνατώτατον Γαλατικὸν vocat Steph. Horat. in Epod.

Noviſque rebus infidelis Allobrox.

Juvenalis de Ruffo.

Ruffum, qui toties Ciceronem Allobroga dixit.

De origine nominis ita vir magnus De Phœn. colon. lib. 1. cap. 42. Apud utroſque Britannos, inquit, *bre regionem* vel *agrum* ſonat, ut Syris ברא *baro*; & *bel*, vel *ubel excelſum*, ut Ebræis עלי *hal* vel *al*, & Syris עליא *elloio.* Inde à Gallis dicti *Allobroges*, qui montanam Sabaudiæ regionem obtinebant. Hoc multo veriſimilius, quàm quòd ſcribit vetus Juvenalis Scholiaſtes, *Dicti ſunt Allobrogæ, quoniam brogæi Galli agrum dicunt, allo autem aliud; dicti igitur quia ex alio loco tranſlati.*

Alloria, urbs Cretæ Steph. Ἀλλαρία πόλις τῆς Κρήτης.

Alma, mons eſt in Mœſiâ ſuperiori prope Sirmium, quem Probus Imp. Eutropio teſte, vineis conſevit. Item *Alma* Hetruriæ flu. Anton. *Arbia* Leandro.

Almacara, Almacaron, op. Hiſp. in regno Murciæ in ora maris Mediter. ad oſt. flu. *Guadalentin*, 6. leuc. à Carthagena. *Utica* quibuſdam.

Almagrum, Almagro, op. Hiſp. in Caſtellâ in tractu *La Mancha*, 4. leuc. ab Oreto in ort.

Almantia, vel *Almentia*, op. Gall. Belg. in Lotharingiâ, olim præcipuum, vulgò *Almance.* Item op. Oreſtidis reg. Macedoniæ ab Aulone non longè diſtans in ort. vulgò *Avoſtoma.* long. 46. 00. lat. 39. 40.

Almenum, Harlingen, Friſiæ op. in Belgio Unito, ad mare Germ. 4 leuc. à Leovardia in occ.

Almeria, urbs Hiſp. Bæt. litor. 21. leuc. à Granatâ, 15. ab Acci in Auſt. inter Charidemum prom. & Abdaram urb. 7. leuc. olim *Magnus Portus*, hodie v. *Almeria.*

Almerinum, Almerin, op. Portugall. in Extremadura, ubi reges degere conſueverant, ad Tagum flu. ex adverſo Santareni op.

Almiana, & *Amiana*, hodie *Albegna*, flu. Thuſciæ ex Tuniato M. in mare inter Telamonem, & Herculis port. apud Virbatellum exiens.

Almo, flu. Romæ vicinus, ex viâ Appiâ in Tiberim defluens, *Dachia* hodiè, & *Il Rio d' Appio.* In eo, ſacra quæ Cybelæ fiebant, lavabantur. Ovid. Faſtorum 4.

Eſt locus in Tiberim quo lubricus influit Almo,
Et nomen magno perdit in amne minor.
Illic purpureâ canus cum veſte ſacerdos
Almonis dominam, ſacraque lavit aquâ.

Lucanus lib. primo.

Et lotam parvo revocam Almone Cybelem.

Val. Flaccus lib. ult.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer abluit Almo,
Lætaque jam Cybele, feſtæque per opida tædæ;
Quis modo jam ſævos adytis fluxiſſe cruores
Cogitet, aut ipſi quid jam meminere miniſtri?

Stat. lib. 5. Sylvarum.

Eſt locus ante urbem, quà primùm naſcitur ingens
Appia, quaque Italos gemitus Almone Cybelem
Ponit, & Idæos jam non reminiſcitur annes.

Silius lib. 8. ——*Quique oſtia Thuſci*
Amnis amant, trepidoq; fovent Almone Cybelen.

Martialis lib. 3. ep. 47.

Capena grandi porta quà fluit gutta,
Phrygiumque matris Almo quà lavit ferrum.

Claud. de bello Gildonico.

Prælatoque lavas Phrygios Almone leones.

Prudentius in Hiſtor. S. Romani.

Lapis nigellus evehendus eſſedo,
Muliebris oris clauſus argento ſedet,
Quem dum ad lavacrum præcundo ducitis
Almonis uſque pervenitis rivulum.

Vide Ammianum Marcellinum lib. 23.

Almon, viri proprium apud Virg. Æn. 7.

Hic juvenis primam ante aciem ſtridente ſagittâ,
Natorum Tyrrhi fuerat qui maximus, Almon
Sternitur. ——

Almon, Almonde, flu. Scotiæ merid. in Provinciâ Lothiana, in Forthæ æſtuarium ſe exonerans.

Almonus, Atmul, flu. Germ. quo nullus eſt piſculentior in totâ Germania. Vide *Alemannus.*

Almopia Macedoniæ pars, ab *Almope* Neptuni & Athamantidis fil. Steph. pop. *Almopes*, & *Almopii* Plinio 4. 10.

Alone, inſulâ juxta Cyzicum. Item Paphlagoniæ civitas. Steph. Etiam apud Scriptores Britannicos Lancaſtrenſis urbs *Alone* dicitur. Item *Alone*, vel *Alonæ* Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol. Fuit v. Maſſilienſium colonia, uti teſtatur Stephanus cui *Alonis* dicitur Ἀλωνὶς, inquit, ὑποδ καὶ πόλις Μακεδονίας. Græcum igitur oportet eſſe vocabulum, ut ergo περὶ τῶν ἀνόμων ἀνομῶν, &c. ſic τῶν ἀλῶν ſit Ἀλώνη; Præſtantiſſimo enim ſale & olim, & nunc quoque abundat. Atque hoc ſolo argumento convinci poſſunt, qui *Alonam* hodie putant eſſe *Alicante*, cùm ea urbs nullas habeat ſalinas. Certum eſt autem Alonam eſſe id opidum, quòd olim Arabes *Tudemir*, Hiſpani v. *Guardamar* vocant, ſitum in peninſulâ ad os Taberis flu. quem vulgò Seguram vocant. Innumeræ enim illic, & præſtantiſſimæ ſalinæ, eoque ipſo loco veteres Alonam deſcribunt. long. 21. 10. lat. 38. 40.

Alontium, urbs Siciliæ in ora occ. everſa, inter Halæſam & Agathurium, 12. m. p. diſſita. Ex ruinis S. Philadelphi op. conſtructum eſt, & proinde *S. Filadelpho* hodie dicitur, teſte Fazello.

Alope, Theſſaliæ civitas, de quâ Hom. Il. 2. & Plin. 4. 7. Orpheus in Argonauticis.

Αἰσαλίδης δ' ἔπεκτε θεοειδέα Εὐπολέμοιο
Μυρμιδόνος δυγάτηρ Ἀλόπη εὐὶ πυρνὸς ἐρῳ.

Alſa

Alia eſt Atticæ, alia Ponti, unde Pentheſilea nata eſt, quarta circa Eubœam, quinta circa Delphos, ſexta juxta Locridem. Steph.

Alopece, *Alopecia*, Strab. & Ptol. (cui etiam Tanais dicitur) Mœotidis paludis inſula, *l'iſle des Renards* Pineto. Item Boſpori Cimmerii inſula. Plin. 4. 14. Item alia in mari Ægæo è regione Smyrnæ apud eundem, lib. 5. c. 31. Heſychius Ἀλωπεκὴ, δῆμος Ἀντιοχίδος φυλῆς.

Alpes, montes ſunt excelſi (qui Italiam ſeparant à Galliâ & Germania.) *l'Alpi* Italis, *Alben* Germanis dicti, qui multiplices ſunt; variaq; pro locorum diverſitate, ſortiuntur nomina. Sunt enim 1. Alpes *Carnicæ*. 2. *Cottianæ*, ſive *Cottiæ*. 3. *Graiæ*. 4. *Noricæ*. 5. *Juliæ*. 6. *Maritimæ*, ſive *Liguſticæ*. 7. *Pannonicæ*. 8. *Peninnæ*, *Pœnæ*, ſive *Pœninæ*. 9. *Rhæticæ*. 10. *Tridentinæ*. 11. *Venetæ*. *Albia* & *Alpionia* olim dictos fuiſſe hos montes ſcribit Strabo. Stephano etiam Ἄλπεια, & Ἄλπεοι dicuntur, Phavorino Ὄλπαι; Quin & Σάλπιοι etiam videntur à Lycophrone appellari, ut putavit ejus commentator Iſacius. Hæc vox numero plurali uſurpatur, inquit Euſt. quia mons eſt maximus; Ἡ δέ, inquit, Ἄλπις, μέγιστον ὄρος, διὰ τὴ πληθωπικὸς λέγειν αἱ Ἄλπεις. Per hos montes Annibal in Italiam tranſivit, aceto viam faciente, Livius lib. 21. *Ardentiaque ſaxa infuſo aceto putrefaciunt: ita torridam incendio rupem ferro pandunt.* Juven. Sat. 10.

——*Oppoſuit natura Alpeſque, niveſque,*
Diduxit ſcopulos, & montem rupit aceto.

Ubi rectè nives Alpibus tribuit, ita enim eos deſcribunt paſſim Poetæ. Unde χιονώδεις Ἄλπεις, & νιφοκλῆτις in Anthologiâ. Horat. Serm. 2. Sat. 5.

Furius hibernas canâ nive conſpuit Alpes.

Hinc *Alpina glacies* Claudiano, lib. 2. de Raptu Proſ. & *Alpinæ pruinæ* eidem in Panegyr. & *Alpinus rigor* Ovidio Metam. 14. & *gelidæ Alpes* Lucano lib. 1. Imo *à candore nivium, ut vulgò putant, dicti ſunt hi montes, quia perpetuis ferè nivibus albeſcant. Sabini enim* Alpum *dixere, quod poſteri Latini* Album. Ita Feſtus. Melius, quod mirere, Iſidorus 14. 8. *Alpes propriè montes Galliæ ſunt, de quibus Virgilius, Aerias Alpes. Et dicendo aerias, verbum expreſſit à verbo. Nam Gallorum linguâ Alpes montes alti vocantur.* Et ſic Alpes perpetuò deſcribuntur à Poëtis. Catullus.

Sive trans altas gradietur Alpes.

Sil. Italicus lib. 1.

Non ceſſæ obſtiterint Alpes.——

Quin & Servius in iſta Virgilii verba quæ ſunt initio lib. 10. commentans, *Sanè omnes altitudines montium licet à Gallis Alpes vocantur, propriè tamen montium Gallicorum ſunt.* Bochartus tamen montes hoſce nomen ſuum Phœnicibus debere putat, quibus לבן *laban* erat albus, & אלבן *alben* formâ Syrâ *albeſcere*. Unde & *Libano* nomen, quem Paraphraſtæ vocant אוּלבנין *Olbanin*, Cant. 4. 11. Non tamen de Nihilo Ἄλπη alii *montem altum* explicant, cùm & *al* celſum, & *pen* verticem montis, ſeu collem ſignificat. Uſurpatur hæc voc præcipuè in pl. num. quanquam aliquando in ſingulari Dionyſius. verſ. 295. Ἄλπη ἀειρὴ. Ovid. Art. Am. l. 3.

——*Nec quot in Alpe feræ.*

Claudianus——*Extemplo frondoſâ fertur ab Alpe.*

Porrò Alpium ſeries ſic ſe habet, à litore maris Gallici inchoando. *Maritimæ*, quæ & litoreæ, *Cottiæ*, *Pœninæ*, & *Graiæ*, Italiam à Gall. Narbonenſi dividunt, *Maritimæ* quidem, quæ *Les Montagnes de Feude* teſte Pingonio dicuntur, incipiunt à Nicæâ, Barcinonetamque op. uſque protenduntur, inter Provinciam & Liguriam extenſæ. Deſinunt in monte Veſulo, ubi padus oritur *Cottiæ*, quæ & *Cottianæ* Tacito, *Mont-cenis* Delphinatum à Taurinis, h. e. à parte Pedemontani principatus (per quem Padus flu. decurrit) dividentes. *Graiæ*, M. di S. Bernhardo Piccalò, teſte Pingonio, Allobroges h. e. Sabaudos à Salaſſis, ſive à valle Auguſtana diſchidunt. *Graius mons* apud Sen. & Tacit. Harum pars eſt mons Sempronius. *Pœninæ*, *M. di S. Bernhardo Maggiore* quæ ab Allobrogibus & Sedunis partem principatûs Pedemontani & Inſubriæ dividunt. *Summæ*, *Adula mons* aliis, *M. di S. Gothard*, Pœninis contiguæ, Helvetios ab Inſubribus, ſeu parte Ducatus Mediolanenſ. ſeparantes, quarum radices ad Lacum Verbanum producuntur, *Gothardsberg* Germanis, teſte Tſchudo. Ex his 3. flu. Rhodanus, Ticinus, & Rhenus fluunt *Lepontiæ* ſummis, ubi *Rhenus* oritur, junguntur ubi Lepontii pop. *M. di S. Bernardino* dici videntur. *Rhæticæ* quæ & Juga *Rhætica*, *M. Braulio*, Rhætos à reliquis Inſubribus dividentes. Inde Oenus per Noricos, Atheſis per Venetos Cenomanos, & Addua per Inſubres flu. derivantur. *Tridentinæ*, quæ ad ort. M. *Bernina*, & *M. di S. Nicola*, ad ort. M. *Zelam* (unde Medoacus flu. & Anaſſus profluunt) dicuntur, aliáque tenent nomina, Comit. Tirolenſem à Venetis ſeparantes. *Noricæ*, vulgò *Taurn*, inter Com. Tirol. Salisburgenſem tractum, & Carinthiam interſitæ. *Juliæ*, quæ & *Carnicæ* Ptol. & aliis dicuntur, inter *Noricos* & Carnos intercedentes, atque in Adriaticum mare terminantes, *Zeglie* hodie, ſeu *Zuglie*. Alpes ita deſcribit Silius lib. 3.

Cuncta gelu, canaque æternum grandine tecta
Atque ævi glaciem cohibent: riget ardua montis
Ætheriæ facies, ſurgentiq; obvia Phœbo
Durata, neſcit flammis mollire pruinas:
Quantum Tartareus regni pallentis hiatus
Ad manes imos, atque atræ ſtagna paludis
A ſuperâ tellure patet: tam longa per auras
Erigitur tellus, cœlum & intercipit umbra.
Nullum ver uſquam, nullique æſtatis honores,
Sola jugis habitat diris, ſedeſque tuetur
Perpetuas deformis hyems.

Porrò de Alpibus vide Alciat. com. in Tacit. German. ſed imprimis Joſ. Simlerum in lib. quem de *Alpibus* inſcripſit. Optimè autem & copioſiſſimè de Alpibus differentem, vide Cluverium Germ. Ant. lib. 1. cap. 30.

Alpheus, fluvius Elidis, Arcadiæ civitatis, juxta Piſas decurrens, qui longo curſu in Achaiâ demergitur, ibique terrâ abſorptus, & ſubter mare defluens, ex Græciâ decurrit ad Arethuſam, fontem Siciliæ, ubi in mare Siculum cadit. Moſchus.

Ἀλφεὸς μετὰ Πίσσαν ἐπὴν χθὶ πόντον ὁδεύῃ,
Ἔρχεῃ εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοπιῆρεα ὕδωρ.

Nonnus lib. 37.

Οἷσεν ἔχων Πισαῖον ἐλαυνόμενος πελαγίζω
Ἀλφεὸς ἀενάοιο, ὃς εἰς Ἀρέθουσαν ἱκάνει
Ἀδεσχον ἔδνον ἐρωῆ ἄγων σεφανήφορον ὕδωρ.

Virg. Æn. lib. 3.——*Alpheum fama eſt huc Elidis amnem*
Occultas egiſſe vias ſubter mare, qui nunc
Ore Arethuſâ tuo Siculis confunditur undis.

Ovid. 3. Amorum. elég. 6.

Quid? non Alpheum diverſis currere terris
Virginis Arcadiæ certus adegit amor?

Lucan. lib. 3.——*Populiſque per æquora mittens*
Sicanias Alpheus aquas.——

Stat. Sil. lib. 1. ——*Tumidæ ſic tranſfuga Piſæ*
Amnis in externos longè flammatus amores,
Flumina demerſo trahit intemerata canali:
Donec Sicanios tandem perlatus anhelo
Ore bibit fontes: miratur ducia Nais
Oſcula, nec credit pelago veniſſe maritum.

Quod ait *dulcia oſcula*, idem eſt quod innuit Virg. Ecl. ult.

Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos,
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Huc alludit Gregorius Nazianzenus, in Epitaphio Baſilii Καὶ εἴπῃς inquit, ὅσον ἡ πρὸς ποταμοὺς δὶ ἅλμης ῥέων γλυκύς. Loquitur de Alpheo. Ideoque Libanius in Progymnaſ. Φυλάττει ἀμνὴς ἐν τῇ Σικελίᾳ τὸ ῥεῖθρον. Idem Statius 1. Theb.

——*Fluctivagâ quâ præterlabitur undâ*
Sicanios longè relegens Alpheus amores.

Sil. Ital. lib. 3.

Hic Arethuſa ſuum piſcoſo fonte receptat
Alpheon, ſacræ portantem ſigna coronæ.

Claudianus——*Alpheus Geticis anguſtus acervis*
Tardior ad Siculos etiam nunc pergit amores.

Sidon. Apoll. carm. ad Felicem.——*Per ima ponti*
Alpheus fluit, atque tranſmarina
In fluctus cadit unda conjugales.

Conſentiunt Hiſtorici, aliique ſcriptores. Plin. 2. 103. *Arethuſa fons Syracuſanus, in quem redduntur jacta in Alpheum.* Amm. Marc. lib. 15. *Alpheus oriens in Arcadiâ, cupidine fontis Arethuſæ captus, ſcindens Ionium mare, ut fabulæ ferunt, ad uſque amatæ confinia progreditur.* Et ante utroſque Mela. 2. 7. Ubi de Siciliâ. *Ab eo ad Pachynum ora quæ extenditur Ionium mare attingens, hæc fert illuſtria, Meſſanam, Tauromenium, Catinam, Megarida, Syracuſas, & in iis mirabilem Arethuſam. Fons eſt, in quo viſuntur jacta in Alpheum amnem, ut diximus, Peloponneſiaco litori infuſum: unde ille creditur non ſe conſciare pelago, ſed ſubter maria, terraſque depreſſus, huc agere alveum, atque hic ſe rurſus extollere.* Quin & Strabo lib. 6. ait Alpheum ſumere originem in Peloponneſo, & per mare ſub terrâ in Arethuſam fontem terminari; quamobrem finxerunt Poetæ Arethuſam venatricem deam amatam ab Alpheo fugiſſe perſubterraneos cuniculos in Ortygiam, quam Alpheum fuiſſe infectum Pauſanias dictum exiſtimat, quòd *Alphos*, vitiliginis ſpeciem, curet. Hunc fluvium ethnici nonnulli pro Deo coluerunt, cui & ſtatuam, & communem aram cum Dianâ erexerunt. Conſecuta fuit etiam

ipſa

ipſa Arethuſa poſtmodùm divinos honores, ut ait Nicanor Samius lib. 5. de fluminibus. Siquidem mos fuit Ægienſium, qui populi fuerunt Achaiæ, liba ſumpta ex arâ Salutis in mare projicere, quæ ſe mittere Arethuſæ Syracuſas teſtarentur, ſicut refert Melanthes lib. 2. De ſacrificiis. Quoniam v. non animi ſolum, ſed etiam corporis mundities Deo gratiſſima exiſtimanda eſt, idcircò aquam illam, quæ vim haberet purgandi, ſacrificiis accommodatam eſſe Ethnici ſanxerunt, & fluvium ipſum, qui hujuſmodi aquam ſuppeditaret, exiſtimarunt eſſe Jovi amiciſſimum, atque acceptiſſimum. Alii Mythologi divinam vim animorum noſtrorum, virtutiſque normam, per hujuſmodi fabulam explicarunt, quippe quòd ſicuti materia appetit formam, ut ſuum proprium bonum, (cum ipſa per ſe inutilis ſit, & otioſa appareat) ſic anima noſtra virtutem, tanquam formam ſuam expetit. Hæc cauſa eſt, cur *Alpheus* fingebatur ſequi *Arethuſam* cùm ἀλφὸς ſit *macula*, ſive imperfectio, & ἀρετὴ *virtus* à Græcis nominetur. *Orfea* hodiè dicitur, teſte Sophiano, & *Carbon* ſeu *Darbon* nautis vocatur. Inde *Alphion*, lacus vitiligines tollens. Plin. 31. 2.

Alpis, *Alben*, flu. Japodum in Savum fluens.

Alreſſordia, op. Angl. in Hantoniæ Com. ad flu. *Itching*, 6. mill. à Wintonia in ort. & 7. ab *Altonia* in occ.

Alſatia, prov. German. inter Rhenum flu. cui inſidet ad ort. & Lotharingiam ad occ. Dividitur in ſup. & infer. cujus cap. Argentina *Strausburg*. Habet hæc prov. à Sept. Palatinatum Rheni, & à merid. Suntgoviam, eſtque mire rigua & fertilis.

Alſa, flu. Fori Julii, Aquileam præterfluens. Plin. 3. 18. Hodie *Auſa* dicitur, vel *Auſa*; vulgò *Limino*, & *Lizonzio*. *Alſuavus* ego eum apud Caſſiodorum dici ſuſpicor, ubi Conſtantinus junior à Conſtantio fratre cæſus fuit. Eſt & *Alſa* alter flu. qui *Ellus* potius Latinè dicitur, à quo *Alſatia* Germ. regio, quæ ab Hungaris, per Alemanniam & Lotharingiam deſcendentibus, vaſtata eſt. Æmilius.

Alſiatum, pagus non obſcurus agri Mediolanenſis, hodiè *Alzia*, Andreæ Alciati J. C. clariſſimi patria.

Alſietina aqua, & *Alſietinus fons*, aquæ-ductus viâ Claudiâ ab urbe Româ 14. m. diſtans, Romam uſque perductus.

Alſium, ultra Pyrgos ad oſtia Tiberina euntibus fuit opidum cujus antiquam originem indicare voluit Silius Italicus his verſibus, lib. 8.

Nec non Argolico dilectum litus Aleſo
Alſium, & obſeſſæ campo ſqualente Fregenæ.

Ita legendum, non *Fregellæ*. Strabo lib. 5. πολίχνιον i. e. *opidulum* ſuâ ætate vocat. Ἀπὸ δ' Κοσσῶν, inquit, εἰς Ὠστια θαλάττιοι πολίχνιά ἐστι Γεμῖται, καὶ Πύργοι, καὶ Ἄλσιον, καὶ Φρεγελλία. Vide Plin. 3. 5. & Mel. 2. 4. Rutilii tempore villam tantum fuiſſe patet ex hoc diſticho.

Aſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Populi *Alſienſes*. long. 35. 55. lat. 41. 40.

Alſius, Achaiæ in Peloponneſo flu. qui è Sipylo monte in Hermum fluit. Pauſan.

Alta, *Alt*, flu. Angl. in Com. Lancaſtrenſ. Cadit in mare Hibernicum prope Almutham op.

Altanum, *Soreto*, op. Brutiorum in Calabriâ infer. ad Medanam flu. à Soriano 8. m. p. Hipponium verſus.

Altanum, op. ejuſdem Calabriæ, ubi nunc Calegnanum Caſtrum, proximum Morgeto ad 3. m. p. recedens.

Altao, op. Mauritan. Cæſarienſ. mediter. hodie *Calao*.

Alta ripa, *Altrip*, op. Germ. ſup. ad Rhenum flu. in Palatinatum, ab Heydelberga 2. leuc. diſtans, Spiræ proximum.

Altdorfium, vicus cultiſſimus in colle, cap. Urienſ. pagi in Helvetiis, ad flu. Urſam & prope lac. Lucerinum, 4. leuc. à Lucerna in Eur. & 2. à Suitio in merid.

Altemberga, op. Tranſylvaniæ 6 mill. ab Albâ Juliâ, quot ab Abruchania in merid.

Altenburgum, urbs Miſniæ, Ducum ſedes, è Saxonicâ domo, 6. leuc. à Lipſiâ in merid. & 8. à Miſnâ in occ.

Althenus, flu. Apuliæ Dauniæ, ſanans vulnera ope Podalirii. Iſac. in Lycophr.

Altinum, urbs olim in lit. Venetiæ florentiſſima, juxta Aquileiam. Plin. 3. 18. hodie *Altino*, *Torcello* v. Villanovano. Incolæ *Altinates*. Hujus urb. lana erat in pretio. Mart. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis, Altinum tertia laudat ovis.

Vide Cluver. It. Ant. p. 161, &c. Long. 34. 50. lat. 45. 20.

Altinum, vel *Altinium*, op. Pannon. infer. ad Danub. in Hungariâ, *Tolna* Lazio, *Boſoch* v. Simlero. Long. 42. 33. Lat. 46. 25.

Altiſolia, *Altſol*, op. Hungariæ ſup. juxta *Grau* flu. Sic dicitur ad differentiam alterius *Neuſol* op. vicini. 7. leuc. à Nitria in ort. quot à Fileco in Circ.

Altiſſiodorum, op. in Galliâ *Auxerre* vulgò. Vide *Vellaunodunum*. Long. 24. 41. Lat. 46. 25.

Altonium, *Alton*, op. Angl. in Hantoniæ Com. Diſtat à Wintonia 14. m. p. in ort.

Altorfia, op. Germ. in Franconiâ cum caſtro & Academiâ recenti an. 1579. à Norimberga 3. leuc. Orient. verſus in lim. Palatinatus ſup.

Alvernia, *l' Auvergne*, prov. Galliæ, inter Borbonienſ. Lemovicenſ. & Ruthenenſ. provincias. Dividitur in ſup. & infer. ejuſque primaria eſt *Claromons*.

Alvertonia, op. Angliæ in Com. Ebor. 20. m. p. ab Eboraco in Bor. quot à Dunelmo in auſt.

Alverni, vel *Arverni*, *Averni*, populi Aquitaniæ, qui cùm ſe à Trojanis oriundos eſſe dicerent, audebant ſe Romanorum fratres appellare. Vide *Averni*.

Aluntium, op. Sicil. Ἄλοντον Ptol. Ἄλοντον verò Phalaridi, Dionyſ. Diod. imò Cicer. & Plin. Aliis *Haluntium*. *Alontium* autem ex עלות *aloth*; *Aluntium* ex עלות *aluth* factum putat Bochartus. *Aloth* v. & *Aluth* idem ſunt, niſi quòd prius Ebræum, alterum eſt Phœnicium. Tale quid occurrit in Plauti Pœnulo *alonyth* Deæ, & *bonyth* filiæ. Adde *beryth*, *puteos*: Unde Βηρυτὸς apud Steph. עלות *aluth*, i. e. *celſa*, ſup. מקומות *mecomoth loca*. Itaque Aluntio nomen à ſitu. Erat enim in loco edito. Cicero Verrinâ quartâ. *Cum Aluntium veniſſet prætor laborioſius & diligens, ipſe in opidum accedere noluit, quòd erat difficile aſcenſu.* Th. Fazellus Dec. 1. lib. 9. cap. 4. *In colle edito, & mari prominenti, infra S. Philadelphi opidum, Aluntium vetuſta urbs jacet.* Rectè *vetuſtam* appellat, cum Trojanis temporibus putetur jam ſtetiſſe. Dionyſ. Halic. lib. 1. ubi de Æneæ profectione in Italiam. Πέμπων δ' πευσόμενος ὅσα Ἀινείας κατανεῖν ἀπειλίας, καὶ σὺν αὐτῷ πολὺς ἦν φίλων ὑπόπλεως ἐν τῷ στόλῳ, ὡς ἔνιοι φασιν ἐν Ἀλοντίῳ καλουμένῃ τῆς Σικελίας. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 293.

Aluus, ſeu *Alus*, vel *Halus*, Arcadiæ vicus, quem Æſculapii fanum quoque vocant. Pauſan. in Arcad. quanquam ibi potius legendum ſit *Caus*, ut ex Stephano oſtendit Sylburgius.

Aluta, flu. Daciæ max. Tranſylvaniam à Valachiâ dividens, ac in Iſtrum ex Carpate M. apud Trajani pontis veſtigia deſcendens, & haud procul à Coronâ urbe decurrens. *Olth* Hungaris, & *Aeth* Germanis dicitur.

Aluva, *Alway*, op. Scotiæ auſtralis juxta Taui æſtuarium, in Fiſâ prov. 20. m. p. ab Edinburgo in merid.

Alyatta, reg. Bithyniæ, ἀπὸ Ἀλυάττου κεφαλοῦσθαι ἢ πιεῖν. Steph. Inde *Alyatteni*.

Alyba, reg. non procul à Myſiâ. Hom. Iliad. 2.

Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γένεθλη.

Alybe. Vide *Abyle*.

Alydda, op. Phrygiæ maj. Ptol. *Luday* hodie. Long. 56. 00. Lat. 41. 10.

Alyſſus, fons Arcadiæ in Peloponneſo, morſus rabidi canis ſanans. Pauſ. in Arcad.

Alyxia, Acarnaniæ locus à mari 15. ſtad. diſtans, teſte Strab. lib. 10. Tullius Famil. 165. *Tertio die abs te ad Alyziam acceſſeramus. Is locus eſt circa Leucadem ſtadia* 120.

Amadoca, palus & civit. Sarmatiæ Europæ. Item *Amadoci* montes & pop. in eadem Sarmatiâ, Ptol. Stephanus Σαυδὼν ὄρη vocat, ac terram eorum Ἀμαδόνιον.

Amæa, *Amnia* Plinio, urbs Luſitan. *Portalegre* hodie, ab Helvis 8. leuc. Scalabim verſus.

Amalchium, Oceani ſept. pars, quam vulgò mare glaciatum vocant.

Amalphis, *Malfi*, urbs Italiæ, ubi Jo. Goa uſum pyxidis nauticæ primus invenit. an. 1302. Unde Panormitanus:

Prima dedit nobis uſum magnetis Amalphis.

Vide Lipenium de navig. Solom. Ophirit. p. 394. Long. 38. 35. Lat. 40. 52.

Amana, mons Ciliciæ, qui & *Amanus* dicitur, & Ἄμανον Stephano. Tacitus Annal. 2. eum in Syriâ ponit. Cic. autem ad Atticum. 5. 5. *Inde ad Amanum contendi, qui Syriam à Ciliciâ aquarum divortio dividit.* Alii putant eſſe montem Cappadociæ. Lucan. lib. 3.

Cappadoces, duri populus nunc cultor Amani.

De Ciliciæ monte Amano multi Solomonem egiſſe volunt, cùm dicit Cantic. 4. 8. *Mecum à Libano ſponſa, mecum à Libano venies, contemplaberis à vertice Amana, à vertice Senir, & Hermon, è luſtris leonum, è montibus Pantherarum.* Quibus in ſpeciem non parum favet, quod mons Amanus abundat feris. Cervorum è monte Amano Ælianus ita meminit, lib. 5. de Anim. cap. 56. Οἱ ἐν Σύρῃσι ἔλαφοι γίνονται μὲν ἐν ὄρει μεγίστῳ, Ἀμάνῳ τε καὶ Λιβάνῳ καὶ Καρμήλῳ. Et Oppianus Κυνηγ. memorat lupi genus plane eximii, denſis pilis, labiis æneis, immenſo robore præditi, degentis ſuper niveſa Tauri juga.

Κίλικες

Κιλικίας ἡ πάγος, ἡ πρώτας Ἀμάνου.

Et Val. Flac. lib. 1. Argon. tigridum venationes circà montem Amanum ita describit eleganter, uti solet, in his.

——Haud aliter saltus vastataque pernix
Venator cùm lustra fugit, dominoque timentem
Urget equum, teneras compressus pectore tigres,
Quas astu rapuit pavido, dum sæva relictis
Mater in adversos catulis venatur Amano.

Proinde, dum Ciliciam provinciam administrabat Cicero, à Cecilio rhetore rogatus est, ut exinde Romam, ad ludos, pantheras ad se mitteret. Ità habet Plut. in Cicerone. Κικερώνι δὲ τῷ ῥήτορι δεομένῳ παρδάλεις αὐτῷ σφῶν πρὸς τὰς θήρας εἰς Ῥώμην ἐκ Κιλικίας ἀποστεῖλαι. Sed Κιλικίας legendum pro Κεκιλίου. Ad Cœlium n. è Cilicià scribit Cicero lib. 2. ep. 11. *De Pantheris, per eos qui venari solent, agitur mandato meo diligenter.* Et statim sequitur jocus, quem Plut. ibidem refert, de fugâ Pantherarum è Cilicià in Cariam, quærentium, nihil cuiquam insidiarum in Ciceronis provinciâ, nisi sibi, fieri. Tamen Amana apud Solomonem non potest esse Ciliciæ Amanus. 1o. Quia in Judææ & vicinis locis est scena sacra dramatis. 2o. Quia Libanus, Amana, Senir, & Hermon usurpantur ut Synonyma. Itaque, ut Hermon & Senir, ita etiam Amana est pars Libani montis, è quâ oritur flu. ejusdem nominis; qui b. & m. permutatis, etiam *Abana* dicitur in Ebræo textu. 2 Reg. 5. 12. Sed Chaldæus interpres habet *Amana*. Interim verò tam Ciliciæ mons *Amanus*, quam Libani pars *Amana*, à firmitate nomen habet. Id enim Ebræis est אמנה *amana*, ac proinde Lucano *durus* dicitur. Nam quod Amantum dici volunt, quia Oreste ἐν τῷ τότῳ ὄρει τὴν μανίας ἀλόην ἔνιψε, ridiculum est, inquit Vir magnus de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 3.

Amanicæ Pylæ, vel *Portæ* Ptolemæo, quæ Curtio & Straboni *Amanides*, Polybio *Menidæ* sunt sine A. Plinius *Portæ Amani montis* vocat, hoc est, angustias, sive fauces ejusdem. *Stretto di Scanderona* Ramusio. *Portella* Mario Nigro. *Syriæ Portæ* sunt eædem Ptolemæo, aut non longe abhinc distantes. *Cilicias Portas* Plinius quoque hoc tractu describit.

Amanoides, Ciliciæ promontorium Pomponio, lib. 1. cap. 13. sic dictum, quòd formam effigiemque Amani circumnavigantibus exhibeat. Hæc est Hermolai Barbari conjectura (inquit Vossius ad locum istum) cùm prius legeretur *Aminodes*. Multis tamen de causis non potest hæc lectio probari, cùm nulla prorsus ratio fingi possit, cur promontorium aliquod Amano magis simile esse dicatur, quàm alteri monti. Præterea mons iste non est Amano similis, sed Amanus ipse. Amanus enim vocatur ea etiam Tauri pars quæ Ciliciam à Cataoniâ dividit. Duobus verò diversis jugis in mare excurrit, totumque sinum Issicum amplectitur, ut inquit Strabo. Altero quidem jugo Syrias & Amanidas Portas efficit, alio verò Ciliciæ Portas, & hoc, cujus hic Mela meminit, promontorium. Sed usus obtinuit, ut solæ illæ Portæ, quæ Syriæ Portis vicinæ sunt & Isso urbi, dicantur Amanides, cùm tamen quatuor Amani Portas veteres recenseant. Itaque non *Amanoides*, sed vel *Amani*, vel *Amanidum* istud promontorium appellasset Mela. Sed profectò, quod semper fere, id ipsum quoque hic locum habere puto, ut lectio veterum librorum, aut saltem quæ ei proxima est, eadem quoque sit verissima. Legendum enim *Amnodes*, Ἄκρον Ἀμνώδης Græci vocarunt, cujus nominis promontoria etiam alibi terrarum occurrunt.

Amantia, urbs Pannon. inf. episc. sub Arch. Colocensi, inde supra 16. m. p. fere med. inter Albam regalem & Taurunum 15. à Budâ in aust. Pop. *Amanteni* Ptol. *Amantes* Plinio. Postea Quinque *Ecclesiæ*, *Funfkirchen* Lazio, Al. vero *Almaz*, op. inter Budam & Altinum ad Danub. à Budâ 8. Leuc. esse videtur. Al. est *Melæch*, op. ejusdem tractus ad Danub. inter Batham, & Valcovariam, à Batha 2. Leuc.

Amantia, *l' Amanthea*, urbs Italiæ in orâ maris Tyrrheni, juxta flu. Olivam, à Tropæâ 35. m. p. in Bor. à Martorano 12. tantum.

Amantia, op. Macedon. marit. in ora occid. apud Celydii flu. ostia, inter Aulonem & Oricum op. Epiri, nunc *Porto Raguseo* Acroceraunii M. vicinum. Item op. Lotharingiæ, *Amane* à Nancæo 2. Leuc. in ort.

Amanum, port. & op. Hisp. in ora lit. Autrigonum in Cantabris, à Flaviobriga 15. Leuc. in ort. à Placentia 2. in Bor. Vulgò *Bermeo*, al. Portugalette in orâ Biscaiæ.

Amanus, vide *Amana*.

Amara, mons excelsus Æthiopiæ cum reg. cogn. & urbe. Ibi servantur filii & consanguinei Regis Abyssinorum in custodia, quo defuncto, imperii successor educitur, estque juxta regna *Baganidri* & *Beleguanzo*. Scribitur etiam *Amahara*.

Amaranthus, *Amarante*, op. Lusit. inter Lamacum & Bracaram, à quâ 8. Leuc. abest in ort. 24. a. à Brigantiâ in occ.

Amardi, pop. Asiæ, ad mare Hyrcanum, inter Bachianos & Sogdianos, apud Oxum flu. Vide *Mardi*.

Amasenus. Vide *Amenanus*.

Amasia, *Marpurg*, urbs & Academia Hassiæ in Germ. med. inter Francofurtum & Cassellam, utrinque 9. Leuc. distans. long. 30. 35. lat. 50. 43. Item urbs Frisiæ orient. Vide *Embda*. *Amasia*, urbs Ponti, Strabonis patria, dicente, ipso l. 12. ubi de Amasia: ἡ δὲ πόλις κεῖται μὲν ἐν φάραγγι βαθείᾳ καὶ μεγάλῃ, δι' ἧς ὁ Ἶρις φέρεται ποταμός. Addit eam mirum in modum apparatum esse cum providentia hominum, tum naturâ loci. long. 65. 25. lat. 43. 20.

Amasius, Ptol. *Amisius* Plin. *Amasia* Strab. vulgò *Ems*, flu. ex præcipuis Germaniæ; oritur in Westfalià in Diœcesi Paderbornensi apud vicum *Ramsel*, & Com. Ritbergensem, cadit v. in Oceanum Germ. ad Embdam urbem.

Amastris, urbs Paphlagoniæ, in orâ maris Euxini, quæ & *Amastrum*, ex quatuor urbibus, seu pagis proximis, Sesamo, Cytoro, Cromnâ ac Teio, magnam in urbem crevit, media fere inter Teium, & Cytorum, Cromnæ propior, ab Heracleâ Ponticâ 68. m. p. in ort. distans. Ejus meminit Catullus.

Amastris Pontica, & Cytore buxifer.

Val. Flaccus lib. 6.

——Peditem pedes haurit Amastris.

Ita vulgò, & apud Ferrarium. Sed legendum,

——Peditem pedes haurit Amastrum.

Et est viri nomen proprium v. 554. Hodie Amastris *Famastro*, vel *Samastro* dicitur. Hinc *Amastriacus*. Ovid. in Ibin.

Aut ut Amastriacis quondam Lenæus ab oris
Nudus Achilleâ destituaris humo.

Long. 60. 43. lat. 44. 25.

Amathus, *thuntis*, Cypri urbs, Veneri sacra, unde tota insula *Amathusia* dicta, ut est apud Ptol. Virg. Æn. 10.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos, atque Cythera,
Idaliæque domus.——

Ab aquis calidis vocabulum sumpsit, quod aquarum vapor Syro sermone *Amathus* dicitur. Egesippus de exc. Hierosol. *Amathus* a. (inquit Bochartus) etiam Phœnices habuit conditores, vel ex familiâ חמת *Amath*, filii Chanaan, vel ex Sinæis, si Jonathani credimus, qui Gen. 10. 17. pro Sinæis habet אנחומאי *Anthusæi*, i. e. *Amathusios*, ut Hierosolymitanus לפרוסאי *Caprosæ*, i. e. *Cyprios*. Utut sit, *Amathusios* pro Phœnicibus esse habitos, etiamex Theopompo scimus, quem, Historiarum libro 12. narrasse testatur Photius τίνα τρόπον Ἕλληνες οἱ σὺν Ἀγαμέμνονι τὴν Κύπρον κατέλαβον, ἀπελάσαντες τοὺς μὴ Κινύρου, ὧν εἰσὶν ἀποικιασταὶ Ἀμαθούσιοι. i. e. *quomodo Græci, qui cum Agamemnone* (ad Trojam militaverant) *Cyprum obtinuerint, iis ejectis qui cum Cinyrâ erant*; (id est, Phœnicibus) *è quibus reliqui sunt Amathusii.* Porro Amathunte pro Deo colebatur Adonis, quem cum Ægyptio Osiride nonnulli confundentes, Adonim Osiridem appellabant. Hinc Stephanus, Ἀμαθοῦς πόλις Κύπρου ἀρχαιοτάτη, ἐν ᾗ Ἄδωνις Ὄσιρις, ἐτιμᾶτο, ὃν Αἰγύπτιον ὄντα Κύπριοι καὶ Φοίνικες ἰδιοποιοῦνται. Hæc tam vera sunt, quam quod sequitur; vel ab *Amathone*, Herculis filiâ, dici *Amathuntem*, vel ab *Amathusâ* matre Cynaræ. Incolas hujus urbis ira Veneris, propter hospites immolatos, mutavit in cormutos boves.

——Unde etiam nomen traxere Cerastæ,

Si Ovidio credimus. Met. 10. Metallis eam abundare testis est idem Ovidius.

Piscosamq; Cnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Inde *Amathunteus*. Idem Ovidius.

——Mactatus crederet illic
Lactantes vitulos, Amathunteasque bidentes.

Ubi alia exemplaria habent *Amathusiacas*. long. 65. 45. lat. 35. 00. Item *Amathus*. Laconiæ opidum.

Ambasia, *Amboise*, op. Gall. Celt. in Turonensi provinc. ad Ligeris ripam, inter Blesas 10. & Turones 8. Leuc. dissitum. Propter summam loci amœnitatem est Francorum Regum Basilica. long. 21. 20. lat. 47. 33.

Ambarri, pop. Gall. Celt. quorum reg. teste Vigenereo est. *Charlois* in Burgundia, inter Matisconam & Burbonium. Al. *Le pays à l' entour de Nevers.*

Ambenus, Sarm. Europ. mons, apud Tyram flu. & Ophiusam in ora maris Euxini. Val. Flac. lib. 6.

——linquitur & mons
Ambenus, & gelidis pollens Ophiusa venenis.

Amberga, urbs Germ. Palatinatus sup. caput, 7. Leuc. à Ratisponâ, & 8. à Norimberga, in dition. Ducis Bavariæ.

Ambianum, *Amiens*, urbs Picardiæ præcipua; sic dicta

ab *ambientibus aquis*, quibus undique circumdatur. Pop. *Ambiani*, ſive *Ambienſes*, quos Plin. cum Bellovacis conjungit 4. 17. Alias Samarobriva dicta fuit. Diſtat. 10. Leuc. ab Abba villâ in Eur. & 11. à Perona in occ.

Ambibareti, pop. Gall. Celt. ubi fuerint non conſtat; ſed Helvii fuere, ubi hodie Vivarienſis prov. *le Vivarais* dicta.

Ambibarii, pop. fuere Gall. Celt. ubi poſtea Abrincatui pop. *le Dioceſe d' Auranches*, in Normannia.

Ambidrani, pop. Norici, ubi nunc pars Orient. Stiriæ in Germ.

Ambiliates, pop. Gall. Celt. quorum op. hodie *Lamballe* in Britannia min. à Rhedonibus 15. Leuc. in Bor. inter Briocum, & Jugonum.

Ambiſontii, pop. Norici, ubi nunc Carinthia prov. Germ. ad Dravum flu.

Ambivareti, pop. Gall. Celt. qui Brabantini à nonnullis putantur, præſertim in eo tractu ubi nunc Antuerpia. Ortelius.

Amblada, urbs Piſidiæ. Inde *vinum Ambladenſe* Straboni l. 12. quod πρὸς δεῖπνον ἡδὺ οἶνον vocat.

Amboglanna, op. Angliæ, ubi nunc Gambecum, *Cambus* apud Gloceſtriam Brit. olim verſus. Verùm Camdenus putat eſſe *Ambleſiæ* in Com. Weſtmariæ.

Amboina, inſ. maris Indici in Aſiâ, Hollandorum in Anglos crudelitate pluſquam Barbaricâ infamis, non procul à Moluccis, parva, ſed dives aromatum felici proventu, & fertilis. Detecta fuit à Luſitanis 1515. ſedetque ad merid. inſulæ *Ceram*.

Ambra, Vindelicíæ urbs, *Brag* Simlero ad lacum ejuſdem nominis ex quo *Ambra* flu. ejuſdem nominis exit.

Ambracia, civitas nobilis Theſprotiæ, Epiri, juxta Acherontem flu. ab *Ambraceo* Theſproti filio dicta, prius *Epuia*, & *Paralia*, *Larta* vulgo vel *Ambrachia*, long. 46. 40. lat. 39. 29. Pyrrhi regia fuit, quam Auguſtus Nicopolin, à victoriâ nominavit, cùm viciſſet Antonium. Inde *Ambraciota*, ſive *Ambraciteos*, incola, & *Ambracius ſinus*, pars Adriatici maris Epiro adjacens. Mela lib. 2. cap. 3. *In Epiro nihil Ambracio ſinu nobilius eſt. Facit ſinus, qui anguſtis faucibus, & quæ minus mille paſſibus pateant, grande pelagus admittunt.* Plinius hoc ſpatium tribuit, non oſtio ſinûs Ambracii, ſed faucibus ſinûs Corinthiaci. Itaque Pintianus omnia hæc verba alio tranſpoſuit, cùm & ex Strabone & Polybio manifeſtum ſit, fauces ſinûs Ambracii plus 4. minus v. 5. ſtadiis patere. Sed Mela antiquiores fere ſecutus eſt authores. Fieri v. potuit, ut cornua iſtius oſtii utrinque pene concurrentia, curâ regum Epiroticorum excreverint, fretumque anguſtarint. Quod ſi quis exiſtimet potius erraſſe hic Melam, & hoc quoque per me licet. Longè certè ignoſcibilior eſt hic error, quàm is quem committit Strabo, cùm dicit ambitum ſinûs Ambracii eſſe 300 ſtadiorum. Polybius enim certiſſimus teſtis, prodit tantam eſſe longitudinem ejus, latitudinem v. ſtadiorum 100. Polybium ſecutus eſſe videtur Plinius, cujus verba, ope libri veteris, ita ſunt reſtituenda. *Ambracius ſinus* DCC *paſſuum faucibus, longitudinis* XXXVIII *millia paſſuum, latitudinis* XII *millia.* Niſi itaque nos fallat lectio vulgata, quod tamen vix puto, valde exiguum fecit hunc ſinum Strabo, quod optimè colligere poſſunt, qui non ſunt planè ἀγεωμέτρητοι. Voſſius.

Ambrones, gentes Galliæ, quæ ſubitâ inundatione maris quum ſedes ſuas amiſiſſent, rapinis ſe alere cœperunt. Hinc factum eſt, ut turpis vitæ homines *Ambrones* dicerentur. Feſtus & Eraſmus in Chil.

Ambroſii vicus, ſeu Ambresburia, op. Angliæ, ad Avennam flu. in Wiltonia Com. 5. m. p. a Salisburia.

Ambroſii mons, ſeu potius campus, vulgò *Stonehenge*, locus Angl. in Com. Wiltoniæ vix 2. m. p. ab Ambresburia, ubi vetuſtum monumentum ab Aurelio Ambroſio Britan. rege poſitum, quorum magnates, regnante Vortigero, an. 475. Saxonum dolo illic cæſi ſunt & humati; in quarum mem. Aurelius ille trophæum iſtud erigi curavit formâ & magnitud. mirandum; cujus materiam præbent ſaxa quædam ingentia quæ 28. pedes & ſupra longitudine, latitudine v. 10. colligunt. Eorum jam multa vetuſtate conciderunt, quæ v. hodie extant, ſpatium in circuitu 300. pedum continent. Hiſtoriam ejus poſt *Ignatium Jonas*, ſcripſit *Gualterus Charleton*, M. D.

Amenanus, Siciliæ flu. ad Ætnam mont. Strab. qui hodie *Indicello* dicitur Fazello. *Amelianus* Stephani videtur in *Catane*, ſed tu lege Ἀμεναν[ὸν], ac obiter emenda Ovidium Met. lib. 15.

Nec non Sicanias volvens Amaſenus arenas
Nunc fluit; interdum ſuppreſſis fontibus aret.

Scribe *Amenanos*; & ne dubites, Strabonem audi de hâc ipsâ re & fluvio loquentem, lib. 5. Καθάπερ περὶ τῆ Ἀμενάνα Συμβαίνειν φασὶ τοῖς ἀπὸ Κατάνης ῥέουσι, ἐκλείπει γὰρ ὅτε πολλὰ ὅτε, καὶ πάλιν ῥεῖ. Apud eundem Ovidium Faſt. lib. 4. ubi

——Amiſenaque flumina curſu
*Præterit,——*legas, ſcribe *Amenanaque*, &c.

Emendationes iſtas Fulvio Urſino primùm debes, lector, deinde Philippo Cluverio, noviſſime Nicolao Heinſio.

Ameria, civitas Umbriæ, ante Perſicum bellum annis nongentis ſeptuaginta quatuor condita, teſte Catone apud Plin. 3. 14. Unde *Amerina vetinacula* pro viminibus. Virg. Geograph. 1.

Atque Amerina parant lentæ retinacula viti.

Stephanus Ἀμίσειον vocat. Conditorem neſcio cujus nationis, aut conditionis hominem, indicavit Feſtus his verbis. *Ameria, urbs in Umbriâ, ab Amerio ſic adpellata.* Fuiſſe municipium Romanorum teſtantur vett. Inſcriptiones. Hinc Tullius Orat. pro Sexto Roſcio, ubi crebrò nominat *Ameriam, municipem Amerinum* vocat Roſcii patrem. Coloniam paulo poſt Auguſti juſſu eò deductam ait Frontinus lib. de Colonis. *Ager*, inquit, *Amerinus, lege Imperatoris Auguſti eſt adſignatus veteranis. Amerina ſalix* à Plinio & aliis plurimùm commendatur, ubertim n. ibi provenit, quæ ſubſtrata toris, Venerem cohibere creditur, amica caſtitati. Unde Ἄγνος ſalix à vett. dicta. Hinc *Amerina*, genus pyrorum. Stat. lib. 1. Silv. ult.

Et maſſis Amerina non peruſtis.

Plinius inter ſeriſſima pyrorum genera numerat, quem vide lib. 15. cap. 15. long. 35. 40. lat. 42. 23.

America, quæ ob immenſam ſuam longitudinem (Circulum n. utrumque, Arcticum, & Antarcticum pertingit, & tranſit) Novus orbis hodie vocatur, veteribus incognita manſit uſque ad An. Dom. 1492. quo primùm à Chriſtophoro Columbo Genuenſi, & Americo Veſpuſio Florentino detecta eſt, quod humanæ admirationis modum excedere videtur. Conſideratâ namque cùm antiquorum in deſcribendo orbe terrarum diligentiâ, & ampliſſimorum Imperiorum ad perquirendas regiones commoditate, opportunitateque, tùm humani generis dirâ atque inſatiabili auro atque argento inhiante cupidine nihil non tentante, quibus hæ regiones incredibili copiâ abundant, tam diu potuiſſe orbi noſtro latere, homines docti non ſemel mirati ſunt. Tota a. hæc pars hodiè circumnavigata eſt. A Sept. in Merid. deſcendit ſub formâ duarum peninſularum, quæ tenui Iſthmo diſcernuntur. Ea peninſula quæ Septentrionalior eſt, Novam Hiſpaniam, Mexicanam provinciam, Terram Floridam, & Novam comprehendit. Meridionalior v. (quæ Terra Firma Hiſpanis vocatur) Peruviam, Braſiliamque continet. Ortel. Franciſcus Lopez Gomara, & Hieron. Girava Tarraconenſis ejus provincias & partes, unà cum variarum gentium in eis habitantium moribus deſcripſerunt. Extant etiam in Hiſpanicâ, ac Italicâ & Anglicâ linguâ non pauci alii ſcriptores, qui hujus orbis ſitum, ſolum, fertilitatem, & ſtatum exactè depingunt. Regio patet in longitudinem 750. mill. Germanica, in latitudinem verò 525. Cæterùm de Gentium Americanarum origine Diſquiſitionem ſcripſit Vir πολυμαθέστατος Hugo Grotius, ad quam notas & obſervationes edidit Joannes de Laët Antwerpianus.

Ameſtratus, op. Siciliæ, circa Haleſum amnem, binomium. Ad prius nomen pertinent Philiſti Μυτίστρατα, Polybii Μυτίστρατον, Zonaræ Μυτίστρατον, & Plinii *Mutiſtratini*. Ad poſterius Silii *Amaſtra*, Apollodori Ἀμίστρατος, & Ciceronis *Ameſtratini*, Stephanus ridiculè deſcripſit ἐπὶ Καρχηδόνα, *circa Carthaginem*, idque tanquam ex Polybio, cum & ille, & alii omnes Siciliæ adſcribant. Itaque non fuit circa Carthaginem, ſed Carthaginenſium in Sicilia opidum munitiſſimum, quod Romani per 7 menſes fruſtra obſeſſum, nec ſine magnis cladibus, tertiâ tandem obſidione ceperunt, & ſolo æquarunt, civibus quotquot ſupererant, ſub coronâ venditis. Diodorus lib. 23. Nomen non intelligo ſatis (inquit Bochartus) niſi quòd à templo Aſtartes Punicæ Deæ dictum fuiſſe ſuſpicor. מת־עשתרתא *mat-Aſtrata*, & עם־עשתרתא *am-aſtrata*, i. e. *urbem*, vel *populum Aſtartes*.

Amida, quæ Ptolemæo *Ammæa*, Meſopotamiæ ad Tigrim opidum, à Sapore Perſarum rege ingenti exercitu obſeſſum, captumque, cæſis Romanis. Amm. Marcel. lib. 19. A Conſtantino Imp. inſtauratum fuit. Hic Præfectus Turcarum reſidet, à quibus *Carahemit* ob nigredinem dicitur, teſte Joanne Leunclavio. Long. 78. 15. lat. 39. 30.

Aminea, reg. Campaniæ, pop. *Aminei*, qui ſunt ejus agri cultores, qui poſteà dictus eſt Falernus. Unde *Aminea vina* olim dicta ſunt Falerna, à reg. nimirum nomen ſortita; non, ut Servius ſomniat, ab eo quod *ſine minio* eſſent, h. e. alba, & ruboris expertia. Macrobius Saturn. 2. 16. *Vinarum iſta ſunt genera; Aminea, ſc. à regione. Nam*

Aminei

Aminei fuerunt, ubi nunc Falernum eſt. Virgilius tamen videtur Amineam vitem extra Falernum agrum collocare, Georg. 2. his verbis.

Purpureæ, Preciaque, & quo Te carmine dicam
Rhætica? nec cellis ideo contende Falernis.
Sunt & Amineæ vites, firmiſſima vina.

Non omittendum hîc, aliquos in Virgilio legiſſe *Taminea vites.* Vide Scal. in Feſt. Quidam intelligunt genus uvarum quæ auſteræ ſunt. Nam Galenus lib. 6. κατὰ τόπους dixit στρύφους αὐστηρούς Ἀμιναίους; Quem ſequitur Ætius & Ἀμιναίας τὰς συφούσας, hoc eſt, *aſtringentes*, explicat. Huc etiam accidit, quod Dioſcorides Aminæas exigit in conficiendo Omphacio. Alciatus vinum hujus generis interpretatur ἄμεινον, quia *optimum.* Notandum quoque duplicem fuiſſe Aminæam, minuſculam, & majorem, quod docent Cato de R. R. cap. 6. & Varro lib. 1. cap. 25. iiſdem verbis. Genus quoddam Aminææ Varro vocat *Scantianum*, quod & Plin. commemorat, lib. 14. cap. 4. Porro fertilitatem Aminææ celebrat ex Varrone Auctor Geoponicon, lib. 5. Heſychius Ἀμιναῖον, δὲ οἶνός ἐστι, ἢ οἶνον λέγει. ἢ ὃ Πανύασσις, Ἀμιναία λέγεται.

Amiſus, *Amiſum* Plinio. *Simiſo* incolis, & *Amid*, ſive *Hemid* Turcis, teſte Leunclavio, urbs archiep. Paphlagoniæ maritima, à Sinope 175. m. p. in ort. Trapezuntem verſus, in reg. Chalybum primaria, à Byzantio 300. m. p. in ort. media inter Sinopen & Themiſcyram ad ort. vergentem. long. 65. 50. lat. 44. 15.

Amiternum, Italiæ opidum, Paulo Diacono *Amiternus*, Dionyſio Halicarnaſſenſi, lib. 2. fœm. gen. Ἀμιτέρνα. Inde opidani *Amiternini*, Virgilius 2. & Silius Italicus, metri causâ dixere *Amiternam cohortem*, ut & Martialis *Amiternum agrum*, lib. 13. ep. 20. Strabo lib. 5. Πόλεις δ' ἔχουσιν οἱ Σαβῖνοι ὀλίγας, καὶ πεντεκαιδεκάμυλος διὰ τοῦ Ὁυιαχείης πολέμας, Ἀμίτερνον καὶ Ῥέατον. Non procul ab *Aterni* fonte ſitum fuiſſe hoc opidum ex Varrone de L. L. lib. 4. diſcimus. *Amnis*, inquit, *id flumen eſt, quod circuit aliquid, nam ab ambitu amnis. Ab hoc, qui circa Alternum habitant flumen, Amiternini adpellati.* Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 37. 10. lat. 42. 24.

Amniſus, portus Cnoſſi, in ora Cretæ Boreali, cum flu. cogn. de quo Callimachus, Apollonius & Suidas. *Picorna* Nigro, unde nymphæ *Amniſiades*, & *Amniſides* Steph.

Amnitæ, pop. de quibus, ſive potius eorum uxoribus Dionyſ. ver. 570. poſtquam egit de inſ. *Britannicis.*

Ἀσχὴ δ' ὑποπέδων ἕτερος πόρος, ἔνθα γυναῖκας
Ἀνδρῶν ἀντιπέρην ἀγαυῶν Ἀμνιτίων
Ὀρνύμεναι τελέθουσι κατὰ νόμον ἱερὸν Βάκχῳ,
Στειλάμεναι κισσοῖο μιγαμφύλλοιο κορύμβους
Ἐννύχιαι πιτυγῆς δ' ὑπὸ δρυὸς ὄρνυται ἠχή.

Ammon, vel *Hammon*, *Ammonis templum*, & *Oraculum.* Plinio, Diod. & Solino, urbs Libyæ infer. in Cyrenaicæ reg. confin. apud Garamantes, hodie *Canzaron di Mahomia.* Vide part. 2. hujus operis.

Amorbachium, *Amorbach*, urbs Franconiæ, in dition. Electoris *Moguntini* 17. Leuc. ab Aſciburgio in merid. 3. a. à Vertheimo in occ. in Ottonis ſylva.

Amorgos, inſula una ex iis quas plerique Sporadas, Stephanus v. & Euſtathius Cycladas eſſe ſtatuunt. Sunt qui *Amorgon* inſulam, ex quâ ἀμόργη purpuræ genus, & ἀμόργινα ἱμάτια, per literarum inverſionem fieri volunt ex Ebræo ארגמן *argaman*, quo purpuram ſignificari nemo eſt qui neſciat. Favet huic conjecturæ quòd ab Etymologo in voce, Ἀπομόξαι, Ἀμόργινα ἱμάτια reddantur τὰ πορφυρᾶ, & ἀμόργη εἶδος, βοτάνης πορφυρᾶς. Sed & in Euſtathio ἀμόργη eſt πορφύρα καὶ γλῶσσαι. Et id Stephano ἀμόργινον χιτῶνα, χρῶμα τι ἰδιον. Et in Suidâ ἀμόργινα, χρῶμα τι εἶδος ἀπὸ νήσου Ἀμοργοῦ. Aliis tamen placet veſtes *Amorginas* à materiâ dici, quia ἀμοργὶς aliquid eſt byſſo ſimile vel carpaſo, in veſtium uſum olim adhibitum. Suidas: ἀμόργινον, ὅμοιον βύσσῳ, καὶ πολυτελές, *Amorginum byſſo ſimile & precioſum.* Item: ὅτι ἡ ἀμοργὶς ὅμοιον ἀλεπτῷ λίνῳ. Πεπλεκται δὲ αὐτὸ καὶ ἐρια ζόντα. Ἐστὶ δὲ ζῶόν τι λεπτὸν ὡσεὶ βύσσον, ἢ τὸ κάρπασον. *Amorgis a. eſt quid ſimile lino decorticato, quod decorticant, & elaborant, eſtque id tenuiſſimum ſupra byſſum, aut carpaſum.* Etymologus: Ἀμοργὶς δὲ τὸ καλαμοῦ τὸ ἀνθήλιον τὸ λεπτότατον μέρος, ὅθεν ἀμόργη. *Amorgis in lini calamo eſt pappi vel lanuginis pars tenuiſſima, ex quâ fit amorge.* In eadem ſententia ſunt Heſychius, Julius Pollux, Harpocration, Lexici Attici author Pauſanias, Phavorinus, alii. Atque id verum eſſe ſuadet quod in Æſchine ἀμόργινα, & ἔργα λεπτὰ ſunt ſynonyma. Γυναῖκα, inquit, κατέλιπεν ἀμόργινα ἐπιτηδεύσασαν ἔργα ἐσθῆτος, καὶ ἔργα λεπτὰ εἰς ἀγορὰν ἐμφέρουσαν, *mulierem reliquit, quæ amorgina perite elaborabat, & opera tenuia deferebat in forum.* Nec minus lucis in Ariſtophanis loco ex Lyſiſtratâ, in quo mulierem tædet τοῦ ἀμοργίδος οὗ ἄλοπον εἶχοι κατάλειμμα, *amorgidis quam domi reliquit nondum decorticatam.* Vide Salmaſium in Plin. Exerc. pag. 1125. Omnino igitur ἀμοργὶς, vel ἄμοργος eſt lini genus in Amorgo inſula naſci, aut elaborari ſolitum. Julius Pollux: τὰ δ' Ἀμόργινα γίγνεσθαι μὲν τὰ ἄλεπτα ἐν τῇ Ἀμόργῳ, λίνα δ' ἔστι καὶ ταῦτα εἴη λέγεται, *Amorgina a. optima in Amorgo fieri dicunt, eaque etiam eſſe linea.* Tamen amorgen pro purpurâ, & amorgina pro purpureis ideo ſumi ſuſpicor, quia colore purpureo plerumque imbuebantur. Interim *Amorgon* à Phœnicibus appellatam eſſe crediderim (inquit Bochartus ὁ μέγας) אם אורגין *emoregin*, matrem textorum, vel inſulam אום *om* aut עם אורגין *am-oregin* generis textorum, aut etiam הם אורגין *ham-oregin* copiæ textorum; voce חם *ham* ex חמן *hamon* contractâ, ut in אברהם *Abraham.* Hodie *Murgo* vel *Amurgo* dicitur.

Amorrhæi, pop. Paleſtinæ, Lat. *amari*, *rebelles*, ſive *loquaces.* Hi Judææ montanis inſederant; ſed plerique Jordanem tranſgreſſi bellum intulere Moabitis & Ammonitis, & occupaverunt Baſan, & Heſhbon, & quicquid terrarum eſt inter fluvios Jabboc & Arnon: in cujus victoriæ memoriam Poeta Chananæus ſcripſit carmen ἐλεγεῖον, quod Moſes libris ſuis inſerere dignatus eſt. Num. 21. verſ. 27.

Ampelos, inſ. ſeu potius promont. Sami. Strab. ſed & juga omnia, quæ faciunt Samum montoſam eodem nom. vocantur. Item civit. Cretæ in ora auſtr. inter Hierapytnam & Itanum. Ampela Villanovano. Item Macedon. op. Plin. & urbs Liguriæ. Steph. *Ampeluſia*, vide *Cotes.*

Amphaxis, op. Macedoniæ, in ora ſin. Strymonici, inter Arethuſam & Stagiram, unde reg. *Amphaxitis*; & pop. *Amphaxitæ* intus ad Axium flu. incolentes.

Amphigenia, urbs Meſſeniæ. Hom. in Catalog.

Καὶ Κυπαρισσήεντα, καὶ Ἀμφιγένειαν ἔναιον.

Stat. 4. Theb. ——— *quos fertilis Amphigenia*
Planáque Meſſene, montanáque nutrit Ithome.

Amphilochia, urbs Callaicorum in Hiſp. Tar. ad Minium flu. inter Tydem & Lucum, *Orenſe* Marianæ.

Amphimalia, *Suda*, Sophiano, op. Cretæ in ora Bor. verſus occid. ubi ſin. Amphimalus, inter Phitymnam ad ort. & Drepanum prom. ad occ.

Amphipolis, Græcis *Chriſtopolis*, Turcis *Emboli*, urbs Macedon. in Thraciæ confin. juxta Philippos ad oram litor. ſic dict. διὰ τὸ ἀμφίρυτον τῷ Στρύμονι, teſte Thucyd. lib. 4. Steph. cui olim *Myricam* dictam fuiſſe, & *Eiona*. Κηδώνια quoque & Ἀσάδεγμα eidem dicitur. Vocabatur etiam *urbs Martis*, & *Novem viæ*, teſte Suida, qui eam in Thraciâ ponit. Lon. 50. Lat. 41. 30. Eſt etiam Syriæ civit. juxta Euphratem, à Seleuco condita, & à Syris *Turmeda* dicta, teſte Steph.

Amphiſa & *Amphiſſa*, vulgò *la Rocella*, teſte Barrio, op. M. Græciæ in ora Calabriæ ulter. inter Locros & Caulonam 8. m. p. apud oſt. Sagræ flu. Ovid. Met. 15.

Linquit Iapygiam, levibuſque Amphiſſia remis
Saxa fugit.

Amphiſſa, *Lambina* Nigro, *Anfiſa* aliis, op. Phocidis ad flu. cogn. ſeu in fin. Locrorum Ozolorum apud Ptol. juxta oram ſinûs Criſſæi, à Delphis 60. ſtad. ad merid. Luc. lib. 2.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha
Parnaſſuſque jugo miſit deſertus utroque.

Pop. *Amphiſſæi*, qui Delphicum templum diripuerunt, teſte Demoith. pro Cteſiph. Lon. 47. 40. Lat. 37. 50.

Amphryſus Theſſaliæ, vel Magneſiæ flu. juxta quem Apollo pavit armenta regis Admeti. Virg. Geo. 3.

——— *Te memorande canemus*
Paſtor ab Amphryſo.

Ovid. Met. 2.

Apidanuſque ſenex, lenisque Amphryſus & Æas.

Lucan. lib. 6.

——— *Et flumine puro*
Irrigat Amphryſus famulantis paſcua Phœbi:
Hinc *Amphryſiacus.* Statius:
Aut Amphryſiaco paſtor de gramine carpſi.

Alius eſt ejuſdem nom. in Phrygia, mulieres ſteriles reddens. Plin. 32. 2. Eſt etiam urbs Phocidis. Steph. *Amphryſia Vates* apud Virg. ponitur pro Sibyllâ.

Ampſaga, *Suf Gemar* Marmolio, flu. Africæ, Cirtam urb. alluens. Ejus oſt. diſtant 118. m. p. âb Algeriâ.

Ampſalis, urbs Sarm. Aſiat. litor. *Albaſequia* Moletio.

Amſanctus, locus in medio Italiæ apud Hirpinos, ſulfureas habens aquas; quæ quòd undique ſylvis, anguſtiiſque clauſæ ſint, tam peſtilentem emittunt odorem, ut propius accedentes necentur. Hinc factus locus fabulæ. *In Amſancti valibus Inferorum ſpiraculum eſſe.* Cic. 1. de Divin. *Quid enim? non videmus quàm ſint varia terrarum genera; ex*

quibus & mortifera pars quædam eſt, ut Amſancti in Hirpinis, & in Aſiâ Plutonia, quæ vidimus. Virgil. Æn. 7.

Eſt locus Italiæ in medio ſub montibus altis
Nobilis, & famâ multis memoratus in oris,
Amſancti valles; denſis hunc frondibus arvum
Urget utrinque latus nemoris, medioque fragoſus
Dat ſonitum ſaxis, & torto vortice torrens.

Claud. de R. Proſ. lib. 2.

Tunc & peſtiferi patatum limen Averni
Innocuæ tranſiſtis aves, flatumque repreſſit
Amſanctus ———

Plin. 2. 93. *Alii Charonæas ſcrobes mortiferum ſpiritum exhalantes. Item in Hirpinis Amſancti ad Mephitis ædem lacum, quem qui intravere moriuntur.* Hinc Sidonius explicandus lib. 3. ep. 13. ubi lepidè cujuſdam naſum taxans, ait; *Nares circumſedentium ventilata duplicis Amſancti peſte funeſtat.* i. e. duo naſi foramina referunt Amſanctum & Mephitim.

Amſtelodamum, Amſterdam, urbs nova, Hollandiæ præcipua, & Emporium toto orbe ferè celeberrimum. 1100. ab hinc annis in tantam amplitudinem, & opum abundantiam exierevit, ut inter primarias Europæ civit. facile cenſeatur. Diſtat 7. leuc. à Lugd. Bat. & totidem ab Ultrajecto. Nomen habet ab amne *Amſtela*, qui ibi in æſtuarium *bet Y* ſe exonerat. Capta fuit à Batavis ſub Gul. Naſſovio an. 1578. poſt longam obſidionem, vixque 2 mill. Germ. à mari Auſtrino diſtat. Formâ eſt oblongâ & ferè triangulari, Venetiarum inſtar marinis aquis circumluitur; loci ratione inexpugnabilis; maximis navigiis frequens eſt, quæ Anglicis, Hiſpanicis, &c. mercibus onuſta, maximo numero intra civitatis mœnia recipi, exonerarique poſſunt. Pollentes opibus cives habet, adeo ut licet 300 quandoque navium claſſis uno eodemque tempore appellat, ingentis pretii merces conferens, earum tamen omnium promptiſſimi hic inveniantur emptores, qui ſtatim, vel numeratâ pecuniâ, vel aliarium mercium permutatione, omnia externarum navium bona comparent, ut, vel ſexto etiam die, itineri ſe rurſus committere queant. In domeſtici ſupellectilis nitore, cùm univerſæ Hollandiæ, cùm huic imprimis civitati palma debetur. Omnia ejus ædificia maximis alni lignis inniturtur, ut plus ſumptuum in fundamenti collocationem, quàm ſuperioris ædificii conſtructionem impendatur. Lanificio etiam claret; vulgò *Amſterdam.* long. 26. 34. lat. 52. 30.

Amyca, Cœleſyriæ ab Hebræis עמקה *Amuca*, à Syris ܥܡܝܩܐ *Amyca*, i. e. *profunda* dicebatur. Unde Ἀμύκης πολίσμα Polybio lib. 5. ubi de Oronte fluvio. Τὸν ποταμὸν τὸν ῥέοντα διὰ λαμπάδων ἀπὸ τῆς πόλεως ταύτης καὶ τῆς Λιβάνου, καὶ τῆς Ἀντιλιβάνου τόπων, καὶ διαβάσας τὸ καλούμενον Ἀμύκης πεδίον, ἐν αὐτῷ ἰχνεῦσι τῆς Ἀπόχης. *Amyci Portus*, locus in Ponto, Amyco Bebrycum rege interfecto clarus. Plin. 6. 44. Cujus tumulus lauro tegebatur, quam inſanam vocabant, quoniam ſiquid ex eâ decerptum navibus inferretur, jurgia fiebant, donec abjicere tur. Unde Δάφνη μανομένη Arriano dicitur. Hodiè *Lamia*, & *Scala marmorea* dici ſcribit Gyllius in ſuo Boſphoro.

Amyclæ, urbs Italiæ, inter Cajettam & Tarracinam, à Laconibus Caſtoris & Pollucis comitibus condita, & Amyclis Laconiæ ſic appellata. Cujus cives, cùm ſecundum Pythagoreorum ſectam, ab eſu carnium, & animalium cæde abſtinerent, ſerpenteſque ex vicinis paludibus natos occidere nefas putarent, ab iiſdem ſunt interempti. Sed cum frequenter hoſtium adventus falsò nunciaretur, legibus cautum eſt, ne quis porrò hanc famam ſpargeret. Unde poſtea ex improviſo captæ ſunt Amyclæ. Hinc Proverbium, *Loqui volo, nam ſcio Amyclas tacendo periiſſe.* Unde etiam *Tacitæ* dictæ Virgilio lib. 10.

———*Tacitis regnavit Amyclis.*

Catullus Urbicarius in Pervigilio Veneris, quod alii Petronio adſcribunt.

Perdidi Muſam tacendo; nec me Phœbus reſpicit:
Sic Amyclas, cùm tacerent, perdidit ſilentium.

Silius Italicus lib. 8.

———*Quaſque evertere ſilentia Amyclæ.*

Unde *Amyclas vivere*, pro Amyclarum more ſilere, Auſonius dixit Profeſſor. carm. 12.

Taciturnè Amyclas qui ſilendo vixeris.

Amyclæ, Peloponneſi civitas, Caſtoris & Pollucis patria, una ex iis urbibus, quas olim Lacedæmonii centum tenuere, inſtitutis etiam communibus ſacris pro ſingularum ſalute, quæ Hecatombas ab earum numero vocabant. Nomen indidit *Amyclas* Lacedæmonis filius, cujus matrem Diomedam Interpres Nicandri nominat. Amyclis autem, ut in totâ fere Laconiâ Apollo colebatur, uti poſtea docebimus in *Amyclæus.* Hæ Amyclæ ab Ovidio vocantur *armiferæ.* de Art. Am. 2. 1.

Talis ab armiferis Priameius hoſpes Amyclis
Candida cum raptâ conjuge vela dabat.

Item *antiquæ* ab eodem, Met. lib. 8.

Et quos Hippocoon antiquis miſit Amyclis.

Item *Ledææ* Statio. 7. Theb.

Parrhaſiumque nemus, Ledæaſque ibis Amyclas.

Item *tetricæ*, à ſeverâ Pythagoræorum ſuperſtitione eidem Sylv. lib. 5.

———*Tetricis Alcman cantatus Amyclis.*

Therapnææ vocantur à Martiali lib. 9.

Iſtâ Therapnæis ſi forma fuiſſet Amyclis.

long. 48. 56. lat. 35. 48.

Amyclæus, Apollo ſic dictus, propter Amyclas, ubi eſt templum ei dicatum, opere, divitiiſque præcipuum, in loco omni arborum, ac frugum genere refertiſſimo. Hinc propter arborum pulchrarum copiam Amyclæ Statio *virides* vocantur. Theb. lib. 9.

———*Hunc viridis non excipietis Amyclæ.*

Herbas ejus commendat Val. Flaccus lib. 1.

Vectorem pavidæ Caſtor dum quæreret Helles,
Paſſus Amyclæâ pingueſcere Cyllaron herbâ.

De Apollinis 2. fano ſunt & hæc Straboniis verba lib. 8. Τιμάσαρχος δ' τὸν Ταΰγετὸν ὄρος ἱερὸν εἶναι μουσηγέτου, καὶ Ἀμύκλας, ἃς καὶ τὰς Ἀπόλλωνος ἱερόν. Hinc Amyclæ *Apollineæ* Statio dicuntur, Thebaidos libro quarto.

Hujus Apollineæ currum comitantur Amyclæ.

Ubi Lactantius, Luctatius, ſive Lutatius Scholiaſtes. *Amyclæ Laconiæ civitas ſacra Apollini.*

Amydon, civitas Macedoniæ, in Pœoniâ regione ad Axium fluvium, unde auxilia miſſa fuere Trojanis. Hom. Il. 2.

Αὐτὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους,
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυῤῥόοιο,
Ἀξιός, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται ἀΐων.

Ubi Schol. Ἀμυδῶν, πόλεως Παιονίας. Ejus meminit Juvenalis Sat. 5.

Hic aliâ Sicyone, aſt hic Amydone relictâ,
Eſquilias, dictumque petunt à Vimine collem.

Amymone, fons & flu. Peloponneſi, per Argiam reg. fluens in Lernam palud. ab *Amymone* Danai fil. nomen habens. Ovid. Met. 2.

———*quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

Amyrus, Theſſaliæ op. Steph. Item flu. ejuſdem, ad Meliboeam urb. Val. Flac. lib. 2. *Intrantemque Amyrum curvos quæſita per oras Æquora Amyſtis.* Indiæ flu. in Gangem ſe exonerans. Arrian.

Amytron, Thraciæ urbs Heſychius, Ἀμυδών, πόλις Θρᾴκης. Sed ibi leg. Ἀμυδών, ut rectè notat Palmerius.

Amyzon Cariæ urbs mediter. inter Barygazam & Alabandam urb. vicinas, adhuc durans, *Mezo* Curopalat. long. 57. 00. lat. 38. 55.

Anactoria, civit. Molofforum in Epiro, & inſ. quæ poſtea Miletus dicta eſt, Plin. 5. 29. *Anactorium* dicitur Plauto, Strab. & Plut. *Voniſſa* hodie Laurenbergio. Pop. *Anactorii* Thucydidi. Sil. Ital. lib. 15.

Hinc & Anactoria ſigna oſtentavit in orâ.

Anæa, urbs Cariæ in orâ occiduâ, cont. à Samum inſ. pop. *Anaitæ* Thucydidi, *Anæi* v. Stephano dicuntur.

Anagnia, civitas Hernicorum in Latio, ubi Antonius ſorore Auguſti contemptâ, & Cleopatrâ in uxorem ductâ, monetam ferirì juſſit. Virgil. Æn. 7.

———*Qui roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt, quos dives Anagnia paſcit.

Silius Ital. lib. 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa,
Queis putri pinguis ſulcaris Anagnia glebâ.

Idem poſtea lib. 12. *Surgit ſuſpenſa tumenti*
Dorſo, frugiferis Cerealis Anagnia glebis.

Strabo lib. 5. πόλις ἀξιόλογον vocat. Populi *Anagnani.* Livio, lib. 9. & Plinio 3. 5. Diodoro 2. lib. 20. Ἀναγνῖται. long. 37. 02. lat. 41. 40.

Anagyrus, pars tribûs Erechtheidis, ubi plurima anagyris naſcitur (unde nomen loco eſt) Steph. Et quia frutex iſte teterrimè olet, cùm tractatur, adagio locum præbuit, *Anagyrim* ſive *Anagyrum commovet:* de eo qui ſibi malum procurat. Alii Anagyrum Genium quendam fuiſſe dicunt, qui propter ſacellum ſuum violatum, omnes incolas vicinos everit; & inde adagium ortum, ut apud Ariſtophanem in Lyſiſtratâ legitur, referente Suidâ; qui ait Genium illum, ſenem quendam, qui lucum ſuum inciderat, ſic ultum fuiſſe, immiſſo amore inſano in concubinam ſenis erga filium ejuſdem; qui cùm non aſſentiretur mulieri, ab eâ delatus ad patrem, quòd ſe voluiſſet ſtuprare, à patre præceps è tecto datus eſt, moxque pater facti pœnitens, laqueo ſe ſuſpendit, & mulier demum ſe in puteum præcipitavit.

Anamani, pop. Gall Ciſpad. qui & *Ananes*, in Italiâ incoluere, ubi nunc Duc. Placentinus in Longobardia, ſub dom. Ducis Parmenſis.

Anamaſcia, ſive *Anamatia*, utì legit Lazius, op. *Pannon.* infer. ad Danub. in Hungaria, *Almaç* Simlero, inter Budam & Altinum 5. m. p. diſtans, quod tamen al. *Amantia* eſſe putatur. Al. eſt *Mohacz*, op. ejuſdem reg. inter Bathum & Varronianum, proxima op. ad Danubium.

Anandia, prov. Scotiæ meridion. cujus caput Anamum juxta oſt. Anandi flu. 15. m. p. à Carleolo in Circium.

Anaphe, inſula ſponte in mari enata. Plin. 2. 7. Ammianus quoque. *Emerſerunt*, inquit, *Delos, & Hiera, & Anaphe & Rhodus.* Sic dicta ab Argonautis, quia tempeſtate laborantibus intermeſtris Luna ex inſperato illis apparuit. Apollonius Argonaut lib. 4.

——Ἀνάφην δ' ἐ λισσάδα νῆσον
Ἴαονες, ὁ δὴ Φοῖβος μιν ἀπιζομένοις ἀνέφηνε.

Vide Steph. in Ἀνάφη. Ab hâc inſulâ Apollo *Anaphæus* cognominatus eſt, in quâ colebatur. Anaphe (inquit Vir magnus) Phœnicium eſt ענפה *anepha*, i. e. *ramoſa & opaca.* Unde Apollonius lib. 4. verſ. 1714.

——τοὶ δ' ἀγλαὸν Ἀπόλλωνα
Ἄλσει ἐνὶ σκιερῷ τεμένῳ θ', σκιόεντα ἑ βωμὸν
Ποίεον. Idem Apollonius Βαὴν νῆσον vocat. Itemque Phavorinus. Βαὴ νῆσος ἡ Ἀνάφη κληθεῖσα, πλησίον Θήρας. Quæ ſunt verba Scholiaſtis. Itaque fallitur Ortelius, qui ea ſic accipit, quaſi Βαὴ eſſet proprium hujus inſulæ nomen. *Baie*, inquit, *eadem vocatur in Phavorini Lexico.* Cur autem Ægletæ Apollini Anaphæi σὺν τῷ δαιμῷ *cum deriſione* ſacrificaverint, & κερδομοῦντες ἀλλήλους, h. e. *ſibi invicem conviciantes*, ex Cononе diſcat, qui volet apud Photium Tmem. 168. Si Hegeſandro credimus, cùm quidam Aſtypalæenſis duas perdices in hanc inſulam immiſiſſet, ποσῶν πλῆθος ἐγένετο, ὡς κατὰ δύο ἔτη ἀναζεῦξαι γένος καπυρὸν ἱκανὸν, ita Athenæus lib. 9. Hodie *Nanſio* dicitur. Ejus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Anapauomenos, fons de quo Plin. 2. 103. Sic enim ille. *In Dodone Jovis fons cùm ſit gelidus, & immerſas faces extinguat, ſi extinctæ admoveantur, accendit: idem meridiè ſemper deficit, quâ de cauſâ Anapauomenon vocant; nox increſcens ad medium noctis exuberat, ab eo rurſus ſenſim deficit.*

Anapias, vel *Anapius*, vide *Amphinomus.*

Anapus, Siciliæ fluvius, juxta Syraco paludem exit. Hodiè accolarum ſimplicitati vulgari vocabulo *Alfeo* dictus. Ejus meminit Theocritus Idyl. 1.

Σὺ γὰρ δὴ πόλαμόν μεγαν ῥέον ἔλαχες Ἀνάπω.

Ovid. Ponticor. lib. 11. eleg. 10.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Silius Italicus lib. 14.

Et Cyanes, & Anapus, & Ortygiæ Arethuſæ.

Ælian. Var. Hiſt. 2. 33. Καὶ ἐν Σικελίᾳ ᾗ Συρακόσιοι τὸν Ἄναπον ἀνδρεῖοι ἔσχασαν, τὴν ᾗ Κυάνην πηγὴν γυναικὸς εἰκόνι ἐτίμησαν. Situm ejus indicemus ex veteſtis ſcriptoribus. Thucyd. lib. 6. Καὶ οἱ μὲν Συρακόσιοι ἐξελθόντες παυδημεὶ εἰς τὸ λειμῶνα, ὃς ἔστι τοῦ Ἀνάπου πόλεμον, ἐξέκλησιν ὅπλων ἐποιοῦντο. h. e. *Syracuſani omnem populum, ex urbe in pratum juxta Anapum flumen egreſſum, recenſuerunt.* Pratum itiud eſt ſupra Syracam paludem, inter Anapum, ſive, ut nunc vocant, Alpheum, & Neapolim. Planiùs Plut. in Dione. Δίων, νυκτὸς ὑπὸ τοὺ τειχισμοὺς ἀναστὰς, ᾗξε τοῦ Ἀνάπου ποταμοῦ ἄκραν, ἀπέχοντα τῆς πόλεως ὅσον σταδίους. In hujus quoque fluminis vocabulo enodando grammatici inceptias ſuas exercuerunt. Sic enim Theocriti Scholiaſtes. Ὁ δὲ Ἄναπος πόλεμός ἐν Συρακούσαις τῆς Σικελίας. Ἄναπος ἡ εἰρηνή, ὡς ἀνὰ πόσιος ὤν, ἤγουν βλαχεὺν ἔχων ὕδωρ, ἢ παρὰ τὸ τοῖς ποσὶ μὴ διαβατὸς εἶναι. Quæ cùm falſa ſint, & ἀνύσιμα, videant peritiores, annon ab אנב *anab*, i. e. *ab uvâ*, deducatur Anapi nomen? Uvis certè fertiles agros fuiſſe Syracuſanos circa Anapum, vel ex Theocrito colligere eſt, qui cùm in Homero legiſſet terram Cyclopum ferre vinum ἐυστάφυλον, putavit agi de ſolo circa Anapum, quia utrobique par fertilitas. Unde eſt quòd Idyll. 7. Polyphemo ad Anapum metatur ſedes. Verba ſunt.

Ἀεχὴ γά πα τῆνον ἁ πυμφὰ τὸν ποκ' Ἀνάπω
Τὸν κρατερὸν Πολύφαμον, ὃς ὄρεσι λᾶας ἔβαλλε.

Anartes, Cæſari, *Anarti* Ptolemæo, populi Daciæ Walachis, & Tranſylvanis finitimi. Marciano v. populi trans Rhenum & Danubium, prope Hercyniam ſylvam Dacis finitimi.

Anas, Hiſp. flu. Straboni, *Ana* Ptolemæo. Hiſpanis *Rio Guadiana* dicitur, ab Arabibus recepto vocabulo, quibus *Guad* fluvium deſignat. Eſt etiam Siciliæ fluvius apud Livium lib 24. quem *Anatim* vocat. De priori fluvio ſic Bochartus. Anas, inquit, inter Tagum & Bætim medius Luſitaniam à Bæticâ dividit. ענה *ana* autem Syris eſt *ovis.* Inde dici potuiſſe videbitur Anas fluvius, propter ovium frequentia paſcua in utroque litore. Maximè cùm Bæticæ oves, quam Anas ab Aquilone, & Occaſu alluit, ſint vellere notabiles, teſtante Plinio 8. 48. Itemque Martiale diverſis locis. Sed Anas, ut quidem reor, Punice חנאם *Hanas* dictus eſt. Significatio vocis ex Arabicâ linguâ petenda, quâ חנם *hanaſa* verbum eſt, & ſignificat *ſe ſubducere, ſe proripere, & occultare.* Arabes de Diabolo uſurpant, qui, cùm quis orat, חנס *hanaſa*, i. e. ita ſe ſubducit, ut, finitâ oratione, ſtatim regrediatur. Proinde ab iiſdem Dæmon ipſe חנאם *hanas* vocatur. Et eodem pertinet quod חנום אלנוכס *hunuſo-hugiumi* ſunt ſyderum occaſus, qui non aliter occidunt, quam in ſpem ortûs ſecuturi. Itaque etiam חנאם *Hanas* appellari potuit amnis, qui in terram ita ſe condit, ut ex eâ rurſus emergat. Plin. 3. 1. *Ortus hic Laminitano agro citerioris Hiſpaniæ, & modo ſe in ſtagna fundens, modo in anguſtias reſorbens, aut in totum cuniculis condens, & ſæpius naſci gaudens, in Atlanticum Oceanum effunditur.*

Anaſſus, flu. Carnorum Venetæ ditionis. Plin. 3. 18. *La Piave* Leandro.

Anaſtaſia, vel *Anaſtaſiopolis*, civitas Meſopotamiæ, apud Niſibim, ab eâ 12. m. p. diſtans; ab *Anaſtaſio* Imp. condita; *Daras* prius, teſte Marcellino, & *Daria*, teſte Procopio, dicta. Altera in Galatiâ ſub Archiep. Ancyrano. Tertia in Thraciâ ſub arch. Trajanopolitano.

Anatilia, op. Gall. Narb. in Occitaniâ reg. inter Arelatem & Nemauſum ad 4. leuc. diſitum, vulgò *S. Giles*, quod ibi S. Ægidius vitam egerit ſolitariam. Lon. 25. 20. Lat. 42. 44.

Anatili, pop. erant Gall. Narb. in illo tractu, ubi nunc pars Provinciæ in ora maritima ad oſt. Rhodani flu.

Anatis, *Zilia* Marianæ, flu. Maurit. Tingit. ad Zelim urb. fluens, ibique mari exceptus.

Anatolia, vide *Aſia minor.*

Anatolicum Thema Conſt. Porphyrogennetæ, pars Aſiæ min. (in quâ Phrygia, Galatiáque ſunt) ſic dict. quòd in ort. vergat. Ἀνατολὴ enim Græcis *ortum* notat.

Anaurus, fluvius Theſſaliæ, oriens in Pelio monte: ſic dictus, quòd ex ſe neque auram, neque nebulam mittat. Lucanus lib. 6.

Quique nec humentes nebulas, nec rore madentem
Aëra, nec tenues ventos aſpirat Anauros.

Lege *ſuſpirat.* Videtur autem in Lucanum cenſorià diſtringi merito virgulâ debere, inquit doctiſſimus Turnebus. Anaurus enim ab eo, ut Theſſaliæ flu. recenſetur, & tamen, quòd ſciam, nec Strabo, nec Plinius eum nominat in Theſſaliâ reddendâ. Videtur autem eum in errorem induxiſſe Apollonius Rhodius lib. 1. Argonaut. cujus verſus eſt.

Χείμειον ῥεέθρων κῶν διὰ ποσὶν Ἀναύρου.

Sed eo nomine, non perennis, nec jugis fluvius, ſed torrens & hybernus intelligitur, vel ejus interprete auctore, cujus hæc verba ſunt. Ἄναυρος λέγε ἡ χειμαῤῥοῦν, οἱ γὰρ ἐξ ὑετῶν συνιζάνοντες ποταμοὶ ἄπο καλοῦν. Quin & ex eo nomen habere videtur, quod nullas gignat auras. Lucanum tamen inſcitiæ magnis teſtibus abſolvere poſſumus. Callimacho v. g. hymno in Dianam.

Ἄϊεν ἐξυκολόοντο μελαμπαγέϊ θ' Ἀναύρῳ.

Cujus interpres ait. Πόλαμός Θεσσαλίας Ἄναυρος. Quin & Heſychius. Ἄναυρος ὄνομα πόλεως. Coluthus Thebanus etiam circa Trojam *Anaurum* habet.

Κικίζων δ' ἐνόμησε Πάρις πεζοῖα μάλα,
Ποιμαίνων ἑκάτερθεν ὅτι περιχῶσιν Ἀναυρε.

Anazarbus, urbs Ciliciæ ad Pyramum flu. Oppiani Poetæ optimi, & Dioſcoridis rei herbariæ peritiſſimi patria; hodie *Azar* vel *Axar* dicitur, teſte Moletio. Ammianus Marcell. lib. 14. ubi de Cilicia: *Anazarbus, auctoris vocabulum referens.* Azarbas quidem hujus urb. conditor fuiſſe dicitur à Steph. Byzantino: Ἀνάζαρβος πόλις Κιλικίας ἀπὸ Ἀζάρβα τοῦ κτίσαντος. In Suidæ Lexico *Zarbas* nominatur. Hanc prius *Cyindam*, ac deinde *Diocæſaream* appellatam, ait vetus ſcriptor apud eundem Suidam; eâque terræ motu ſubverſâ Nervæ temporibus *Anazarbum*, quendam Senatorem eò miſſum à principe, urbem inſtauraſſe, ac ſuo nomine appellaſſe. Sed hæc futilia ſunt, cum ſatis conſtet Anazarbum ante Nervæ tempora vocatam fuiſſe. Nam & Dioſcorides Ἀναζαρβεὺς indigitatur: & Plin. l. 4. ejus urb. mem. *Intus dicendi Anazarbeni, qui nunc Cæſarauguſtani.* Taceo quod *Diocæſaream* ab *Anazarbo* diſtinguit Ptolemæus in Ciliciæ deſcriptione. Duas enim urbes ponit in Cilicia, Διοκαισάρειαν, & Καισάρειαν ἡ πρὸς Ἀνάζαρβῳ. Hæc urbs poſtquam Cilicia in 2. provincias diſciſſa eſt, metropolis Ciliciæ ſecundæ, utì docet Evagrius lib. 4 & Hierocles in Itinerario

Itinerarii Comite: ἐταρχία Κιλικίας ἀνθ' ἧς ἡγεμόνος, πόλεις β'. Ἀναζάρβα μητρόπολις. *Anazarba* quoque dicitur apud Suidam, & Zonaram in Nicephoro Phocâ ubi Ἀνάζαρζαν habent vulgatæ editiones. Valesius.

Ancalites, pop. Angliæ circa Thamesim flu. *The Hundred of Henly.* Camdeno.

Anchiala, vel *Anchiale*. Dionysio Ἀγχιάλεια, Ciliciæ civitas. Ejus Ptolemæus non meminit, quam tamen Strabo & Plinius inter Tarsum, & Solos ponunt, exiguo à mari intervallo, unde nomen. Hanc unà cum Tarso, à Sardanapalo rege eodem die conditam fuisse affirmat Aristobulus apud Strabonem, atque ibi monumentum ejus conspici, in quo imago plaudentis, cum hâc inscriptione Σαρδανάπαλος ὁ Ἀνακυνδαράξεω πάϊς Ἀγχιάλην καὶ Ταρσὸν ἐδείμην ἐν ἡμέρῃ μιῇ. Σὺ δ' ὦ ξεῖνε, ἔσθι, πῖνε, παῖζε, ἄφρ' τ' ἄλλα τέτυ οὐκ ἄξια. Ejus meminit Plin. 5. 27. Ex hâc urbe fuit Athenodorus, qui non à Sardanapalo sed ab *Anchiale* Japeti filiâ conditam vult, à quâ nomen vicino fluvio, qui Ἀγχιάλιος dicebatur.

Anchialus, urbs Thraciæ sita intimo sinu, atque ubi Pontus alterum sui flexum angulo finit, non procul à magnâ Apollonia. *Anchialo* ac *Achelo* hodiè Græcis, teste Sophiano. *Kenkis* v. Turcis, ut ait Leunclavius. Ovid. 1. Trist.

——*Et ab his per Apollinis urbem*
Alta per Anchialî mœnia fundat iter.

Long. 54. 45. Lat. 44. 30.

Ancon, vel *Ancona*, urbs totius Piceni celeberrima, in litore Adriatici maris, à Siculis condita, portum habens insigni operâ à Trajano Cæsare constructum. Nomen habet à situ, qui cubiti flexuram refert. Græci enim & cubitum, & locum cubiti modo sinuosam ἀγκῶνα vocant. Plin. 3. 13. *A Siculis condita est colonia Ancona.* Opposita est promontorio Cumero, in ipso flectentis se oræ cubito. Lucan. lib. 2.

Illic Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Juvenalis Sat. 4.

Ante domum Veneris, quam Dorica sustinet Ancon.

Silius Italicus lib. 8. ubi recenset Picentum opida, fluminaq;

Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco. Long. 37. 16. Lat. 43. 48.

Ancrina, Siciliæ opidum. Ptol. Nomen haud dubiè corruptum ab genuino Ἀγκίνα, Latinè *Ancyrina.* Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 373.

Ancus, Lusitaniæ flu. Saurium op. alluens. *Rio di Soure.*

Ancylium, Siciliæ opidum. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 389.

Ancyra, Galatiæ urbs, Magnæ Phrygiæ contermina, ideoque ab aliis Phrygiæ, ab aliis Galatiæ tribuitur. Plin. lib. 5. cap. ult. duas Ancyras memorat, alteram in Phrygiâ, alteram in Galatiâ. Hinc *Synodus Ancyritana* in Jure Pontificio. Sic dicta ab anchoris navium captarum à Mithridate, quas Ptolemæus Ægypti rex suppetias Gallo-græcis miserat. Stephanus. Hodie *Angouri.* Metropolin Galatiæ fuisse testatur Libanius, Orat. 26. Ἐν Ἀγκύρᾳ τῇ πρώτῃ καὶ μητρὶ Γαλατῶν πόλει. Long. 62. 10. Lat. 42. 30. Aliam Livius collocat circa Macedoniam, aut Illyricum. lib. 43.

Ancyræ, Siciliæ urbs. Diodor. Sic. lib. 14. Vide Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. pag. 373.

Ancyreum, Asiæ min. promontorium, ubi Pontus finitur, incipitque Bosporus. Hodie *Psomion*, teste Petro Gyllio.

Andabatæ, non Asiæ populi in tenebris versantes, uti somniavit Ferrarius; sed gladiatores, clausis oculis pugnantes. Cicero ad Trebatium, lib. 7. Epist. Famil. *Quem antea ne Andabatam quidem defraudare poteramus.* Vide clarissimum Vossium in *Andabatæ.*

Andainum, pagus cum cœnobio in ditione Leodiensi, intra sylvam Arduennam, in confin. duc. Luxemburgens. Hodie *S. Hubert. Andagium* Sigesberto dicitur.

Andaluzia, provincia Hispaniæ, & regni Castellæ, sub quâ major pars Hispaniæ Bæticæ comprehenditur. Ab incolis *Andaluzia* dicitur, estque miræ fertilitatis. Eam Bætis fluvius bifariam secat; & à *Vandalis* nomen accepisse fatentur omnes. Terminos habet à Septentrione Castellam novam, & Extremaduram; ab Oriente regn. Granatense; à meridie Oceanum, & fretum Herculeum, & ab Occidente, Lusitaniam & Algarbiam. Ejus primaria urbs Hispalis, ampla & dives. Dicitur etiam *Vandalitia.*

Andanius, Carmaniæ flu. Strabo. *Andanis* Plinio dicitur Fortè *Tisindan* hodiè.

Andaristus, Pelagonum in Macedoniâ op. Ptol. Populi *Andarestenes* Plinio dicuntur. *Vostanza* Theveto. *Erisso* aliis.

Andate, locus in Britanniâ insulâ. Xiphilin. in Nerone. Lege *lucus.* Sic enim Xiphilinus. Καὶ ταῦτα πάντα δύοντός ἅμα καὶ ἐπιμένοντος, ὑπεξῆσσεν, ὡς ἐκ τῶν ἄλλων σφῶν ἐφόδων καὶ ἐν τῷ τοῦ Ἀνδάτης μάλιστα ἄλσει ἐποίει. Subdit. Οὗτος δὲ καὶ τὴν νίκην ἀνθωμάζετο, καὶ ἔσεσθαι ἀυτὴν ἀπεθέσπιζε. Ubi pro Ἀνδάτης rescribendum Ἀνδεάτης putat Bochartus, vel etiam Ἀδρέδης, quomodo legit Gulielmus Blancus Xiphilini Interpres. Vide sis Virum magnum de Phœnicum colon. lib. 1. cap. 42.

Andecrium, Dalmatiæ mediterranea civitas. Ptol. Straboni v. *Andetrium* dicitur.

Andegavia, regio Galliæ Turonibus ac Biturigibus finitima, Oceanoque proxima. Gallicè *Angiers.* Populi *Andegavi* Tacito, lib. 3. & Plinio 4. 18. Vide *Andes.*

Andelus, Hisp. civitas non procul à Pompeiopoli, quæ vulgo *Pampilone* appellatur, metropolis regni Navarræ Gallicè *Pampelune* dicitur.

Andera, Stephano Ἀνδήρα, Phrygiæ op. juxta Scepsim, in quo lapis reperitur, qui ustus in ferrum transit, deinde cum quâdam terrâ in camino excoctus, pseudargyrum, seu argentum falsum stillat: cui ubi est æs additum, temperamentum fit, quod orichalcum vocant. Steph. ex Straboni libro 13. Inde *Anderina*, mater Deorum.

Anderida, Angliæ op. in agro Cantiano, vulgò *Newenden*, teste Camdeno, quasi media inter Cantuariam (à quâ 16. m. p. abest) & Roffam.

Andes, populi inter Celtas, Carnutibus, & Turonibus finitimi. Cæsar. Hos Ligeris fluvius alluit. Gallicè *Le pays d'Anjou.*

Andes, pl. num. vicus Italiæ. non procul Mantuâ, Virgilii patria. Hinc *Andinus.* Sil. lib. 8.

Mantua Musarum domus, atque ad sydera cantu
Evecta Andino, i. e. Virgiliano.

Andethanna, vel *Andethannalis*, op. cum cœnobio agri Trevirensis ad Suram flu. vulgò *Echternach.*

Andetrium, Andretium. Straboni lib. 7. ubi de Illyride. Ἐσὶ δ' Ἀνδήτριον ἐρυμνὸν χωρίον. Ptolemæo Ἀνδίκειον, vel Ἀνδήκιον. Dioni Ἀνδιετιον. Plinius. *In hoc tractu sunt Burnum, Mandetrium,* lege *Andretium.*

Andizetii, Liburniæ populi. Strabo lib. 7. Ἀνδιζήτιοι vocat. Sunt autem quos Plinius *Sandizetios* appellat. Nam τ et σ in dictionum capite modo adest modo deest. Casaub.

Andoverpum, vide *Antwerpia.*

Andrapa, urbs Paphlagoniæ ep. sub Arch. Ammiseno, inter Pompeiopolim & Ancyram; quæ & nova Claudiopolis.

Andreapolis, urbs Arch. & Academ. Scotiæ in ora orient. non longè à mari Germanico. Distat à Dono-Dei 12. m. p. ab Edinburga autem 30. milliarib. in Bor. vulgò *S. Andrews.* Long. 17. 28. Lat. 57. 46.

Andreapolis, S. Andero urbs Hisp. in lit. Biscaiæ olim *Flavionavia.* Distat à Laredo 6. leuc. in occ. & totidem à Santillana in ort.

Andria, urbs Episc. Apul. Pucetiæ sub Archiep. Tranensi, inter Canusium & Rubos. *Netium* Straboni, ut putatur.

Andriaca, Gatapoli ex tabb. recent. op. Thraciæ, juxta oram maris Euxini, apud Halmydissum.

Andriace, Gerante Villanov. op. Lyciæ litoreum inter Palaram & Apiras, Myris proximum, inde 4. m. p. recedens.

Andros, insul. in mari Hybernico, inter Walliam & Hyberniam. *Hedros* Ptolemæo. Anglicè *Bardsey*, Britannicè *Enhly*, apud Ganganorum promont. quod vulgò *Aberconwey* vocatur.

Andros, insul. maris Ægæi, prima inter Cycladas, Samo vicina, cum op. cognom. quæ Asiæ adjacet ex opposito ad Ephesium. Juven. Sat. 3.

Hinc Andro, ille Samo, &c.

Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymèque & Tenos & Andros.

Idem. l. 12.

Et totidem natis Andros fraterna petita est.

Multa habuit nomina apud veteres; nam *Cauros, Lasia, Nonagria, Hydrussa*, & *Epagris* dicebatur. Nomen habuit ab *Andro* Eurymachi fil. Ibi fons est qui quotannis Nonis Januariis, vini sapore fluit. Plin. 2. 103.

Androsia, Andres, urbs Galat. mediter. Gangris finitima.

Andussa, urbs Gall. in Occitaniâ infer. ad flu. Gardonem. ab Alesia 2 leuc. à Nemauso 6. in Circium.

Anecus Siciliæ flu. Vib. Sequ. in Catal. *Anecus Siciliæ, qui per 2. m. p. sub terra mergens Syracusi miscetur mari, appellaturque Ano, post Anapes cursos, superior Antisphorus.* Quem locum plurima sui parte esse vitiatum, jamdudum suspicati sunt viri docti neque nostrum est fine ope MS. eum emendare.

Aneianum, Montagnana, op. Venetiæ agri Patavini peramplum, medium inter Atestem & Leonicum, seu Ligniacum 10. m. p. dissitum, à Patavio 25. Mantuam versus inde in occ. 28. distantem, à Ferraria supra 30 versus Veronam.

Anelontis

Anelontis fluvii, juxta Colophonem mem. Pauſanias, cujus frigiditatem prædicat.

Anemo, *i*' *Anemo*, flu. Æmiliæ, ſive Gall. Togatæ, ex Apenn. monte in Padum per Faventiam (quam interluit) influens, inter Ravennam & Argentum.

Anemurium, urbs Ciliciæ litoralis Epiſc. ſub Arch. Seleucienſi inter Antiochiam ad occid. & Celenderim ad ort. *Stalemura* hodie vel *Scalemura* Nigro.

Angitia, nemus in Marſorum regione. Solino *Anguitia* dicitur cap. 8. *Gentem Marſorum ſerpentibus illæſam eſſe, nihil mirum; à Circes filio genus ducunt, & de avitâ potentiâ deberi ſibi ſentiunt ſervitium venenorum, ideoque venena contemnunt. C. Cælius, Æetæ tres filias, Anguitiam, Medeam, & Circen, dicit fuiſſe. Circen Circæos inſedisſe montes, carminum maleficiis varias imaginum facies mentientem. Anguitiam vicina Fucino occupaviſſe; ibique ſalubri ſcientiâ adverſus morbos reſiſtentem, quum deſiſſet hominem vivere, Deam habitam.* Silius Italicus lib. 8.

Hæ bellare acies norant; at Marſica pubes
Et bellare manu, & chelydris cantare ſoporem,
Vipereumque herbis hebetare & carmine dentem.
Æetæ prolem Anguitiam mala gramina primam
Monſtraviſſe ferunt, tactuque domare venena;
Et lunam excuſſiſſe polo; ſtridoribus amnes
Frænantem; ac ſilvis montem nudaſſe vocatis.

Virgilius Æn. 7.

Quin & Marrubiâ venit de gente ſacerdos,
Archippi regis juſſu, fortiſſimus Umbro:
Vipereo generi & graviter ſpirantibus hydris
Spargere qui ſomnos cantuque manuque ſolebat,
Mulcebatque iras, & morſus arte levabat.
Sed non Dardaniæ medicari cuſpidis ictum
Evaluit: neque eum juvere in vulnera cantus
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.
Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ,
Te liquidi flevere lacus.

Ubi Servius. *Medea, quando, relictis Colchis, Jaſonem ſecuta eſt, dicitur in Italiam perveniſſe, & ibi populos quoſdam, circa Fucinum ingentem lacum habitantes, qui Marrubii appellabantur, docuit remedia contra ſerpentes. Hi ergo populi Medeam Angitiam vocarunt, ab eo, quòd ejus cantus ſerpentes angerent.* Vibius in Catalogo nemorum. *Anguiæ, vel Anguitiæ, Lucaniæ.* Mendum apertiſſimum eſt in primâ voce: in quâ literas *it* vitiatas eſſe ab exſcriptoribus in *u*, dubium eſſe haud poteſt. Etenim varietatem vocabuli, quod Virgilio ac Servio *Angitia*, Silio v. atque Solino ſcriptum erat *Anguitia*, indicare voluit Vibius. In eo autem ab ipſo erratum judico, quod nemus hoc Lucaniæ tribuat, cùm à dictis autoribus diſertè Marſis, Fucinoque lacui adſcribatur. Cluverius.

Angitula, Italiæ fluvius & opidum in Calabriâ Anton. *Criſſa*, Lycophroni dicitur. Hodie *Roccha d' Angitola.*

Angli, Germaniæ pop. ad Albim amnem, ad hæc uſque tempora in poſteritate clariſſimi. Ἀγγειλοὶ Ptolemæo malè. Rectius apud Procopium, belli Gothici lib. 4. Ἄγγιλοι. Vide Cluverium de Germ. Ant. pag. 605.

Anglia, Inſulæ Britanniæ pars, olim *Albion*, ſeu *Albania*, ab *albis rupibus* (ut quidam volunt) quæ primùm illuc navigantibus apparent, ſic dicta. Hodie in duas partes dividitur, Angliam propriè ſic dictam, veteribus Lhoegriam & Cambriam, ſeu Walliam. Cæterum *Angliæ* nomen Britanniæ impoſuerunt Anglo-ſaxones, quia prius ipſorum terra *Anglia* dicta fuit. Nam regio illa inter Holſatiam & Juitarum terram *Anglia* dicebatur, & fuit antiqua Saxonum ſedes, unde à Danis expulſi ſunt. Beda & Krantzius. Dicta fuit autem Teutonicè *Engeland*, ob anguſtiam regionis; nam *Eng* illis, angulus, anguſtiæ. Erat enim *Anglia* iſta angulus quidam, vel anguſta terra ad mare Balticum. Sed & Britannia non immeritò hinc appellatur *England*, ob anguſtiam inſulæ verſus occid. & ſeptentr. Egbertus autem Occidentalium Saxonum rex, ſublatâ Heptarchiâ, Angliam vocari voluit, potiùs quàm Saxoniam, Gregorii Pontificis alluſionem affectans, qui *Anglos* dixit *Angelicos* eſſe. Nam *Engel* eſt *Angelus*, & *Engeliſch Angelicus*, Teutonicè. Hinc *Anglum* alludendo *Engeliſce* i. e. *Angel-like* vocavit. Nam & *Anglus* Teutonicè eſt *Ein Engeliſch man.* Quidam ſcriptores exteri *Saxoniam Tranſmarinam*, & *Saxoniam novam* nominarunt. Verſteganus. Veteres eam ſterilem quidem dixerunt, & ne ſcrupulum quidem auri, argenti, aut æris in eâ reperiri. Ita Tullius, ni fallor, alicubi in Epiſtolis ad Familiares. Sed hodie ipſa metallis & mineralibus abundare deprehenditur. Terram ſulphuream & bituminoſam ad ignem aptiſſimam habet. Lupos, neque ulla animalia rapacia nutrit; unde infiniti fere ovium greges. Omni etiam pecorum aliorum genere abundat. Canum genus nullibi gentium majus ferociuſque. Liceat hic obiter patriæ honoris ergo, aliquid de canibus noſtris Britannicis hìc inſerere. Inter antiquos autores, qui eorundem meminerunt, agmen ducat Gratius Faliſcus, Ovidio æqualis, qui Cynegetici ſui verſ. 174. de iiſdem ſic ſcribit.

Quid freta ſi Morinum dubio refluentia ponto
Veneris, atque ipſos libeat penetrare Britannos?
O quanta eſt merces, & quantum impendia ſupra,
Si non ad ſpeciem mentituroſque decores
Protinus; hæc una eſt catulis jactura Britannis.

Nemeſianus Cyneget. verſ. 124.

———*Diviſa Britannia mittit*
Veloces, noſtrique orbis venatibus aptos.

Oppianus Κυνηγετικῶν α.

Ἐσὶ δ' ἔτι σκυλάκων χθὼν ἄλκιμον ἰχνεύτηρων
Βαιὸν, ἀτὰρ μεγάλης ἀντάξιον ἠμενὲ δαιδῆς.
Τὸς τίκτει φῦλα Βρεττανῶν αἰολογώτων
Αὐτὰρ ὑπωλήδιν σφὰς Ἀγαυείης ὀνόμηναν.

Strabo etiam lib. 4. refert, quòd ex Britannia in Gallias deferrentur præter alia, κύνες ἰχνευτικοὶ πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Cæterùm Canes noſtri ab exteris etiamnum celebrantur. Unum nomino ſc. Virum doctiſſimum Janum Ulitium, cujus verba ad Gratii locum prædictum ſic ſe habent. Antequam (inquit) de canibus Britannicis, quos hic celebrat Gratius, diſtinctè dicam, quia illi potiſſimùm huic ſcriptioni meæ anſam præbuerunt, de toto eorum genere aliquid præmittam. Olim duæ ſpecies cognitæ tantum fuere, robuſti, de quibus hic Gratius aliique, & Agaſſæi, qui & velocitate, & ſagacitate excellunt. Hodie quidem illi robuſti etiamnùm ſuperſunt, ſed ruſticis, & paſtoribus magis inſerviunt, nonnunquam tamen & venationi, cùm validior aliquis ſervus, cui impares ſint vi collatâ ſagaces, ſive ſanguinarii, debellandus eſt. Quòd plurimus eorum olim in bellicosâ venatione uſus fuerit, manifeſtis etiam veſtigiis apparet ex Theatrali illa venatione, quam in tauros & urſos exhibent Anglorum laniones: quibus jampridem interdictum fuit taurum mactare, antequam tribus ad minimum canibus ad ſatiem uſque vexatus fuerit. Unde etiam per minimos pagos frequens hoc ſpectaculum occurrit, & multis educandi hujus generis canes animum facit, ne impune ſit laniis, niſi ſtato pretio redimant, virum gregis ſui mactare. Londini autem ei luſui peculiare extructum dudum theatrum eſt, & tauri validiores aliquot, præter urſos, aliaſque id genus feras, aluntur, qui ſemel ſeptiduo depugnent cum canibus; quos unicuique licet immittere, modo plures duobus non concurrant in taurum, quatuor in urſum. Vidi aliquoties ſingulum canem, qui nares mordicùs appetens ita inhærebat, ut nullo impetu excuti poſſet. Vidi etiam qui eâdem vi palearia vel collum invaderent, ut non immerito jam olim de iis dixerit Claudianus lib. 3. de laud. Stil.

Magnaque taurorum fracturæ colla Britannæ.

Hujus enim generis fuerunt, quos Moloſſis æquiparat Gratius, cujus ævo nec ſagaces, nec veloces è Britannia petitos hactenus fuiſſe hinc patet. Sed & Strabo, qui paulo poſt floruit lib. 5. teſtatur canibus Britannicis ad bella ſua uſos fuiſſe Gallos: Ταῦτα δὲ χαμάζηλα ἐξ αὐτῆς (Βρεττανικῆς puta) καὶ λίχμαια, καὶ ἀνδρόπωλις, καὶ κύνες ἰχνευτικοὶ πρὸς τὰς κυνηγεσίας. Κελτοὶ δὲ καὶ πρὸς τὸν πόλεμος χρῶνται καὶ τούτοις, καὶ τοῖς ὀπαονείοις. Ex quibus apparet ſatis frequenter petitos inde hoc genus canes fuiſſe, etiam Romanis, quorum majeſtati generoſa maximè conveniebat venatio, cui aptiſſimi, ut nunc quoque illi canes. Hæc ideo magis retuli, quia Joannes Caius Anglus in libello ſuo *de canibus Britannicis*, hos ſupinè nimis præterierit, qui olim Gratio noſtro & Straboni cogniti, nec etiamnum adeò *degeneres*, ut ita ab eo vocari, aut, ut inutiles ablegari debuerint. Mirè inſuper fallitur, ſi Hyrcanum, quem laudat ex Gratio, eundem eſſe cum Ursano ſuo, quem ex urſo & cane ridiculè ſatis ἐτυμολογίζει. Nec unquam tale canum ex urſis mixtum genus in Britanniâ viſum fuiſſe crediderim, quamvis ex vulpe mixtos canes caſus magis quam uſus aliquando protulerit. Ille etiam & hoc quaſi protritum aliquid videtur nobis obtrudere, quod ego rumore tantum, & vix ita compertum habeo. Et hoc quidem loco canum Britannicorum merita à populari ignominiâ vindicare, curæ pretium exiſtimavi. Subdit poſtea. Sunt ſanè deformes ſatis bellicoſi Anglorum canes, ſed longe minus quam ſanguinarii, quos vocant, qui & generoſi ferè & valido corpore ſunt, non adeo tamen, ut bellicoſis toti acccenſeri poſſint. Si hos intelligas, non poteſt quidquam iis melius attribui, quam quod hìc de deformitate in Britannicis canibus excernit Gratius. Oculis hi ita lippis, ac detortis, labris & malis adeò ſordidis ac dependentibus apparent, ut advenis mera monſtra videantur. At quantò deformiores, eo fere meliores æſtimandi. Nam ſi & labra plurimum propendeant, eo certius odorem quaſi ſorbent, & clariorem

ululatum

ululatum faventis veſtigationis teſtem edunt. Idem ad Nemeſiani Cyneget. verſ. 124. Tria canum genera, & in unoquoque optimos habet etiamnùm Britannia, totumque dimittuntur per orbem jam à Strabonis ævo uſque. Sed ille & Claudianus & Gratius de bellicoſis tantum loquuntur. Hic itaque & ſagacibus & velocibus ſuus locus erit. De ſagacibus primum agemus. Eorum hodiè tria genera non tantum magnitudine, ſed etiam ſenſuum, ac virium conſtitutione diverſa. Maximum ſagacitate præſtat, ſed ob corporis molem tardiſſimum: ideoque *Slowhounds*, & qui eorum ad cervos vulneratos ſanguinis deſtillatione tracti ducunt, *Bloodhounds* i. e. ſanguinarii vocantur. Sub hoc genere fere omnes *Inductores* veniunt, & maxime Seguſii, quos apud alterum Xenophontem examinabo. Secundum magnitudine, & ſagacitate eſt, quos *Fleet-hounds* vocant, à velocitate, Petronius à me accenſos apud Gratium; quos & hic forte intellexerit Nemeſianus, quia *veloces* vocat. Minimum denique quoad corporis magnitudinem plane id ipſum genus eſt, quod *Agaſſæorum* nomine deſcribit Oppianus. *Begles* vocant indigenæ. Maximos, ut dixi, ad Xenophontis junioris cap. 3. introducam. Minores jam apud Gratium deſcripſi. Vide quæ ſequuntur. Atque hæc ſimul in canum Anglicanorum honorem, & lectoris κυνηγεσίας ſtudioſi gratiam dicta ſunt. *Non eſt* n. (ut Plinius loquitur) *quòd contemnas hoc ſtudendi genus. Mirum eſt, ut animus agitatione motuque corporis excitetur. Jam undique ſilvæ & ſolitudo, ipſumque illud ſilentium, quod venationi datur, magna cogitationis incitamenta ſunt. Proinde cum venabere, licebit autore me, ut panarium & lagunculam, ſic etiam pugillares feras. Experieris non Dianam magis montibus quàm Minervam, inerrare.* Sed hæc καθ' ὁδόν. Ad Angliam nunc revertemur; cujus ſolum jucundum quidem eſt & frugiferum, ſed vino caret, ob cujus defectum cerviſio optimo utuntur incolæ, quod in alias regiones tranſvehitur. Oceanus qui inſulam alluit, omnis generis piſcium copiâ abundat. Gens procerâ ſtaturâ, venuſtâ & candidâ facie eſt, cæſiis, ut plurimùm oculis, & ut ſono linguæ Italis perſimiles, ita corporum habitu ab illis pene nihil diſcrepent. Veſtimento non multum abſimili Gallico utuntur. Fœminæ niveo candore, inſignique formâ, quàm longè decentiſſimo veſtitu honeſtant. Unde Verſiculus,

Anglia, mons, fons, pons, Eccleſia, Fœmina, Lana.

Poſtremum quod attinet, lanam ſcilicet, vel de multitudine intelligendum, vel de præſtantiâ. De priori, id ovium numero aſcribendum. Unde querela iſta V. Cl. Thomæ Mori, olim Angliæ Cancellarii, in Utopiâ ſuâ. *Oves*, inquit, *quæ tam mites eſſe, tamque exiguo ſolent ali; nunc tam edaces, & indomitæ eſſe cæperunt, ut homines devorent ipſos, agros, domos, opida vaſtent, ac depopulentur.* Secundum quod ſpectat, Hodie (inquit Vir Magnus de Theol. Gentili lib. 3. cap. 70.) præcipua eſt bonitas lanæ Anglicanæ: cujus qui rationem arceſſunt à pabulis minus lætis, tueri ſe poſſunt Marone, qui læta opiliones pabula fugere jubet. Georg. lib. 3. Sanè è ſolo parum fertili lanam reddi ſubtiliorem, Cardani etiam judicium eſt, lib. 10. Subtilitatum, qui eſt de animalibus perfectis. Addunt alteram item rationem, quòd eâ regione oves vix bibant, ſed ad ſitim extinguendam, cœleſti ferè rore ſint contentæ. Regio eſt quocunque anni tempore temperatiſſima. Quippe hyemes non illic pro plagâ & Septentrionis vicinià aſperæ, cum vehementer Gallicam oram quatiant, quà Britanniæ adverſa eſt, multoque rigidius Batavorum cœlo incumbent. Cœlum craſſum, in quo facile nubes, imbres, ventique coguntur. Atque eò minus frigoris æſtuſque propter aeris denſitatem. Unde Minutius Felix, cùm docet Divinum Numen ſuâ providentiâ, non ſolum univerſitati, ſed & partibus conſulere; *Britannia* inquit, *Sole deficitur, ſed circumfluentis maris tepore recreatur.* Quin & Strabo lib. 4. in Britanniâ ſereno etiam cœlo aerem caliginoſum eſſe ſcribit ὥστε δὶ ὑμίχλης ὅλης ὁρᾶν τὰς ἀκτῖνας μόνον ἢ τὰς πλάτας ἄρας τοῦ ἀέρος καὶ μεσημβρίαν ὀρθὸς ἢ ἥλιον. Quo etiam ſpectaſſe videtur Ceſcennius Gætulicus, poeta vetuſtus, cùm de Britanniâ cecinerit.

Non illic Aries verno ferit æra cornu,
Gnoſſia nec Gemini præcedunt cornua Tauri:
Sicca Lycaonii reſupinat plauſtra Bootes.

Cæſar etiam, *Loca ſunt in Britannia*, inquit, *temperatiora, quàm in Galliâ, remiſſioribus frigoribus.* Cornelius item Tacitus; *Aſperitas frigorum abeſt.* Vide *Britannia.*

Urbes & Opida præclariora Angliæ.

Aballaba, *Appleby*, in Comit. Weſtmariæ.
Æglesburgus, *Ailesbury*, Buckingh.
Alnevicum, *Alnwick*, Northumb.
Antona Auſtralis, *Southampton*, reg. cogn. portus.
Antona Borealis, *Northampton*, reg. cogn.
Banburia, *Banbury*, Oxonienſis.
Barnaſtabula, *Barſtable*, Devoniæ.
Bathonia, *Bath*, Somerſet.
Bedfordia, *Bedford*, reg. cogn.
Berwicus, *Barwick*, Northumb. portus.
Boltonia, *Bolton*, Lancaſtrenſ.
Bridgewatera, *Bridgewater*, Somerſet.
Briſtolium, *Briſtow*, Somerſet. portus
Buckinghamia, *Buckingham*, reg. cognom.
Calcaria, *Tadcaſter*, Eboracenſis.
Camalodunum, *Maldon*, Eſſexiæ.
Cantabrigia, *Cambridge*, reg. cogn. Academia.
Cantuaria, *Canterbury*, Cantii, urbs Archiep.
Carleolum, *Carliſle*, Cumbriæ, urbs epiſc.
Ceſtria, *Cheſter*, & *Weſtcheſter*, reg. cognom. urbs Epiſc. & portus.
Chardum, *Chard*, Somerſet.
Chelmerum, *Chelmesford*, Eſſexiæ.
Cheſterfeldia, *Cheſterfield*, Derbienſis.
Ciceſtria, *Chicheſter*, Suſſexiæ, urbs epiſc.
Colceſtria, *Colcheſter*, Eſſexiæ.
Conventria, *Coventry*, Warwic.
Corinium, *Cirenceſter*, Gloceſtr.
Dancaſtrum, *Doncaſter*, Eborac.
Derbia, *Darby*, reg. cogn.
Dertmutha, *Dartmouth*, Devoniæ, portus.
Diviſæ, *The Vies*, ſeu *Devizes*, Wilton.
Dorceſtria, *Dorcheſter*, reg. cogn. quæ & Durnovaria.
Dubris, *Dover*, Cantii, portus.
Dunelmum, *Dureſme*, & *Durham*, epiſcopat. cogn. urbs Epiſc.
Duniſtabulum, *Duinſtable*, Bedfordienſis.
Eboracum, *York*, reg. cogn. urbs Archiepiſcopalis.
Elia, *Ely*, Cantabr. urbs epiſc.
Exonia, *Exeter*, Devon. urbs epiſc.
Fanum S. Albani, *S. Albans*, Hertfordienſis.
Fanum S. Botolphi, *Boſton*, Lincoln. portus & empor.
Fanum S. Edmondi, *S. Edmonds-Bury*, Suffolciæ.
Foris clarus, *Shirborn*, Dorceſtr.
Galleva, *Wallingford*, Bercheriæ.
Garianonum, *Yarmouth*, Norfolc. port. & empor.
Geneſborwia, *Gainsborough*, Lincoln.
Gippevicum, *Ipſwich*, Suffolc.
Glaſconia, *Glaſſenburg*, Somerſet.
Glovernia, *Glouceſter*, reg. cogn. urbs epiſc.
Harlepolis *Hartlepool*, Dunelm. epiſc. portus.
Harvicum, *Harwich*, Eſſexiæ portus.
Herefordia, *Hereford*, reg. cogn. urbs epiſc.
Hertfordia, *Hertford*, reg. cogn.
Hulla, *Hull*, Ebor. port. & empor.
Huntingdonia, *Huntingdon*, reg. cogn.
Lancaſtria, *Lancaſter*, reg cogn.
Lanſtuphadonia, *Launſton*, Cornubiæ.
Ledeſia, *Leeds*, Ebor.
Leiceſtria, *Leiceſter*, reg. cogn.
Leonis monaſterium, *Lemſter*, Hereford.
Lichfeldia, *Lichfield*, Stafford. urbs epiſc.
Lindum, *Lincoln*, reg. cogn. urbs epiſc.
Linum Regis, *Lynne*, Norfolc. port. & empor.
Liſerpalus, *Lirpool*, & *Leverpool*, Lancaſt. portus.
Londinum, *London*, Middleſexiæ, urbs regni primaria & epiſc.
Ludloa, *Ludlow*, Salopiæ.
Mancunium, *Mancheſter*, Lancaſt.
Margaberga, *Marleburgh*, Wilton.
Morpitum, *Morpeth*, Northumbriæ.
Moriburgus, *Bridgenorth*, Salop.
Neoportus, *Newport*, Veccis inſ.
Nevarca, *Newark*, Nottinghamienſis.
Northalvertonia, *Northallerton*, Ebor.
Norvicum, *Norwich*, Norfolc. urbs epiſc.
Nottinghamia, *Nottingham*, reg. cogn.
Novum Caſtrum, *Newcaſtle*, Northumb. port. & emp.
Novus Mercatus, *Newmarket*, Cantab.
Oxonium, *Oxford*, reg. cogn. urbs Epiſc. & Academ.
Petropolis, *Peterborough*, Northampt. urbs Epiſc.
Plimmutha, *Plimmouth*, Devon. portus.
Pons fractus, *Pontefract*, Ebor.
Portus oſtium, *Portſmouth*, Southampt. portus.
Preſtonium, *Preſton*, Lancaſt.
Readingum, *Reading*, Bercheriæ.
Richmondia, *Richmond*, Ebor.
Rium, *Rye*, Suſſex. port.
Roffa, *Rocheſter*, Cantii, urbs Epiſc.

Sacri capilli, *Halifax*, Ebor.
Salopia, *Shrewsbury*, reg. cognom.
Sandovicum, *Sandwich*, Cantii portus.
Sarum, & Sarisburia, *Sarisbury*, Wilton. urbs Epiſc.
Scarburgum, *Scarborough*, Eborac. port.
Staffordia, *Stafford*, reg. cogn.
Standfordia, *Stamford*, Lincoln.
Tanodunum, *Taunton*, Somerſet.
Theoci curia, *Tewksbury*, Gloceſtr.
Thetfordia, *Thetford*, Norfolc.
Tonbrigium, *Tunbridge*, Cantii.
Tripontium, *Torceſter*, Northampt.
Varingtonium, *Warington*, Lancaſt.
Varvicum, *Warwick*, reg. cogn.
Vicus Malbang, *Nantwich*, Ceſtr.
Vigornia olim Brannogenium, *Worceſter*. reg. cogn. urbs epiſc.
Vimutium, *Weymouth*, Dorceſtr.
Uriponium, *Rippon*, Ebor.
Uzella, *Leſtithiel*, Cornub.
Wellæ, & De Fontibus, *Welles*, Somerſet, urbs epiſc.
Weſtmonaſterium, *Weſtminſter*, Middleſex.
Wibigginum, *Wiggin*, Lancaſtr.
Windleſora, *Windſor*, Bercheriæ.
Wintonia, *Wincheſter*, Southampt. urbs epiſc. olim Venta Belgarum.

Angria, *Engern*. op. Weſtphaliæ in Duc. Ravenſ. pergenſi, 8. Leuc. à Monaſterio in ort.

Angrivarii, pop. Germ. fuere, ubi nunc Dioceſes Oſnabrucenſis, Paderbornenſis, pars Weſtphaliæ, & Tranſiſalaniæ.

Anhaltium, *Anhalt*, caſtrum Germ. in Saxon. ſuper. à quo reg. circumjacens dicitur. *Principatus Anhaltinus*, qui nunc in 4. partes dividitur. Terminatur ab Orient. Ducatu Saxoniæ, à Sept. Duc. Magdeburgenſi, & Principatu Halberſtadienſi, uti ab Occid. ad merid. habet Comit. Manleffdienſem, & epiſcopatum Hallenſem.

Anianæ Thermæ, balnea Campaniæ, inter Baias & Cumas, quorum aquæ multis ſunt morbis ſalutares. *Bagni d'Agnano* Mazellæ.

Anianum fretum variè ponitur. Hiſpani n. & Luſitani, & aliàs Angli crediderunt illud eſſe inter Tartariam & Novam Angliam, ubi nunc repertum eſt fretum Eſonis. Hiſce à. temp. exiſtimant Galli & Batavi multis de cauſis illud eſſe inter inſulam Californiæ verſus Americam & Novam Angliam.

Anicium, quod & *Podium*, *vulgo le Puy*, urbs Gall. epiſc. ſub Arch. Bituricenſi prope Ligerim flu. in monte, eſtque caput Velaunorum, à Lugduno 22. Leuc. in Afr. & à Claromonte 20. in Eurum. long. 24. 40. lat. 43. 28.

Anigrus Straboni, Pauſaniæ & al. *Aniger* v. Vibio Sequeſtri, flu. Theſſaliæ. Hujus mem. Pythagoras apud Ovid. Met. 15. *Ante bibebatur, nunc quas contingere nolis.*

Fundit Anigrus aquas, poſtquam (niſi vatibus omnis
Erſpienda fides) illic lavere bimembres
Vulnera clavigeri quæ fecerat Herculis arcus.

Hinc *Anigriades nymphæ*. Alii duos hujus nom. flu. faciunt, quorum unum in Ætoliâ ponunt, alium in Elide.

Anio, ſive *Anien*, vulgò *Teverone*, nobilis Italiæ flu. in montibus Trebianorum naſcens, Tiburtinum agrum irrigans, ubi è ſublimi in ſubjectam vallem magno impetu delabens efficit catarractam, deinde per plana fluens tres nobiles lacus ſecum in Tiberim defert. Dixi *ſive Anien*, idque autoritate Statii Sylv. 1. 3.

Ipſe Anien (miranda fides) intraque ſuperque
Saxeus, hic tumidam rabiem, ſpumoſaque ponit
Murmura.——

Nomen a. accepiſſe putatur ab *Anio* Hetruſcorum rege, qui inſequens Cethegum filiæ ſuæ raptorem, cum eum aſſequi non poſſet, in hunc fluvium inſiluit, &, ut *Anio* vocaretur, effecit. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tyburni lucus, & uda
Mobilibus pomaria rivis.

Propertius lib. 4.

Ramoſis Anio quà pomifer incubat arvis.

Virg. Æn. 7.——*Gelidumque Anienem, & roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.

Dionyſius Halicarnaſſenſis, lib. 5. ποταμὸν Ἀνίωνα, ὃς ἐκ πόλεως μὲ Τιβύρεων καθ' ὑψηλῆς πολὺ ἐκχεῖται σκοπέλου, φέρεται δὲ διὰ τῆς Σαβίνων καὶ Ῥωμαίων πεδιάδος, οὐείζων τε ἐκπίπτων χάσματος. Συνάπτει δὲ τὸ ῥεῦμα τῷ Τιβέρει ποταμῷ, καλὸς μὲ ὁρμώμενος, γλυκὺς δὲ πίνεται. Strabo, lib. 5. Ἐν δὲ τῷ πεδίῳ τούτῳ ὁ Ἀνίων διήκειση, καὶ τὰ Ἀλβούλα καλούμενα ῥεῖθρα ἐκχεῖ. Plinius etiam ait hunc fluvium efficere lacus tres nobiles amœnitate, lib. 3. cap. 12. Silius Italicus, lib. 1.

Ac gelidis Anio trepidabat cærulus undis.

Idem lib. 12.

Sulphureis gelidus quà ſerpit leniter undis,
Ad genitorem Anio labens ſine murmure Tibrim.

Propertius lib. 3. Eleg. 20.

Hic Anio Tiburte fluis, Clitumnus ab Umbro
Tramite, & æternum Martius humor opus.

Hinc *Anienus* adjectivum. Virgil. Georg. 4.

Unde pater Tiberinus, & unde Aniena fluenta.

Propert. 1. 20. *Sive Aniena tuos tinxerit unda pedes.* Ubi *Amerina* legit Scaliger ex vet. lib. & lacum Vadimonis intelligit. Sed *Anienæ undæ* Propertius ipſe meminit, Eleg. 14. lib. 3.

Et cadit in patulos lympha Aniena lacus.

Statius lib. 4. Sylvarum.

——Anienaque frigora captant.

Hinc *Anienus*, Deus ipſe fluvii Anienis, ut *Tiberinus* Tiberis. Propertius lib. 4.

Acceſſit ripis laus, Aniene, tuis,

Statius lib 1. Sylv. in Tiburtino Manlii.

Illis ipſe antris Anienus fonte relicto
Nocte ſub arcanâ glaucos exutus amictus.

Hinc demum *Anienicola*. Silius, lib. 4.

Quique ſub Herculeis taciturnus flumine muris
Pomifera arva creant, Anienicolæque Catilli.

Aniſena flumina, apud Ovid. Faſt. 4. Sed locus eſt corruptus, lege *Amenana*, & vide *Amenanus*.

Aniſus, *Ens*, urbs & flu. Norici, qui ex montibus in tractu Salisburgenſi oriens, obliquè in Bor. fluens, apud Laureacum urb. exciſam in Danub. excipitur ad Aniſum urb. Auſtriacam, à Lentia 3. Leuc. in ort. diſtantem, Viennam verſus, *Onaſus* nonnullis dicitur.

Annoniacum, *Annonay*, op. Gall. Celt. ad rivum *Deume*. 2. Leuc. à Rhodano flu. in Vivarienſi prov. ſuper.

Anonium, *Anone*, op. Ducatus Mediolanenſis ad Tanarum flu. 10. mill. ab Alexandria in occ.

Anſibarii, pop. Germ. teſte Cluverio, in illa parte Weſtphaliæ, ubi nunc Mindenſ. Principatus, & Com. Diepholtenſ. & Hoyenſis.

Anſidona, hodie *Anſedonia*, op. Tuſciæ prope mare Tyrrhenum, ubi olim Coſæ everſæ ſub dom. M. ducis Hetruriæ.

Antandros, nunc *S. Dimitri*, teſte Sophiano, Phrygiæ urbs ad meridiem poſita, quam habitavere Leleges finitimi Cilicibus. *Edonis* prius vocabatur, deinde *Cimmeris*, & *Aſſos*, & *Apollonia*. Virgil. 3. Æn.

——Claſſemque ſub ipsâ
Antandro, & Phrygiæ molimur montibus Idæ.

Nomen ejus quod attinet, audi Melam, lib. 1. cap. 18. *Duplex cauſa nominis jactatur. Alii Aſcanium Æneæ filium, cum ibi regnaret, captum à Pelaſgis, eâ ſe redemiſſe commemorant: Alii ab iis putant conditam, quos ex Andro inſulâ vis & ſeditio exegerat. Hi Antandrum, quaſi pro Andro; illi quaſi pro viro accipi volunt.* Vide de la Cerda, & Servium ad prædictum Virgilii locum. Long. 54 30. lat. 41. 00.

Antaradus, Syriæ urbs. Ptol. Conſtantiam aliquando nominatam à Conſtantio Imp. ſcribit Cedrenus. Hodie *Tortoſa* dicitur.

Antemnæ, ſive, ut quidam habent autores, *Antemna*, Sabinorum urbs, cis Anienem, à Latinis condita, ac denominata, ſi Varroni credimus, lib. 4. de L. L. *Opidum*, inquit, *Interamna dictum, quòd inter amnes eſt conſtitutum, item Antemnæ, quòd ante amnem.* Idem de nominis iſtius etymo tradunt Feſtus & Servius. Dionyſ. Halic. Antemnas & Cæninam ἐκ ἀστίμους πόλις fuiſſe aſſerit; itemque Virgil. Æn. lib. 7.

Quinque adeo magnæ poſitis incudibus urbes
Tela novant, Atina potens, Tiburque ſuperbum,
Ardea, Cruſtumerique & turrigeræ Antemnæ.

At contra Strabo lib. 5. πολίχνια, h. e. *urbeculas* vocat.

Antenacum, Germaniæ op. ad Rhenum, vulgò *Andernach*. *Antonacum* Ammiano; *Antunacum* Antonino, long. 28. 00. lat. 50. 25.

Anthedon, urbs Bœotiæ, quam Hom. ἐϊαγέτεαν vocat. Etymon habet ex florido, fertilique agro, vel ex *Anthedone* Neptuni fil. Thracibus quondam habitata. Ejus meminit Ovidius Met. 13.

Nuper in Euboicâ verſis Anthedone membris
Glaucus adeſt.——

Talandi hodie, teſte Ortelio. Heſychius. Ἀνθηδὼν, ἡ μέλισσα, καὶ πόλις Βοιωτίας καὶ Πλημυσίνης.

Anthedon, Syriæ urbs, Gazæ vicina, mare verſus, Plin. poſtea dicta fuit *Agrippias*, Joſepho teſte. *Geth* Volaterranus vocat, *Larriſſa* Nigro dicitur, qui ait præſidium illic nunc eſſe, quod *Daron* appellat.

Anthemis, maris Mediterranei inſula, Melamphylus, &

Parthenia vocata, à flu. Parthenio, qui Imbrasus postmodo appellatus est. Eadem est hæc insula cum Samo Ioniæ Strabo. lib. 10.

Anthemus, Macedon. op. apud Thermam. Plin. Item urbs Syriæ. Strabo. Fluvius etiam Colchidis, & Gadium insulæ.

Anthemusia, eadem quæ Samos. Item urbs Mesopotam. Strabo l. 16. *Aliduli* Castaldo. Regio item ejusdem esse videtur apud Ptol.

Anthia, urbs Pelopon. prope Argos, & alia Ponti juxta Thraciam. Milesiorum & Phocensium Colonia. Hesychius. Ἄνθεια, πόλις Πελοποννήσου, ἢ Ἀφροδίτη ἀπὸ Κυπρίων. Est & Libyæ vicus, & Italiæ civitas. Steph.

Anthion, puteus Bœotiæ, ubi à Proserpinæ raptu sedisse Cererem ferunt vetulæ imagine præditam. Rhodius 24. 17.

Anthium, Thraciæ op. postea *Apollonia*. Plin.

Anthropophagi, pop. Scythiæ, qui nunc *Tartari* dicuntur. Sunt & in Æthiopia & alibi, maxime v. in America præsertim versus Brasiliam, Magellanicam, & alibi. Illos Hispani delere conati sunt, sed incassum. Ipsi n. Hispanos magnis cladibus affecerunt in provinc. mediterraneis: sed in maritimis maxè mulctati ab Europæis, ipsis parent pro majori parte. Pop. etiam Æthiop. infer. sunt Anthropophagi, præsertim in orâ Cafrorum & Zanguebariæ, & in al. locis marit. Tartaros v. fuisse Anthropophagos se nusquam legisse ait Baudrandus.

Anti, Hunnorum gens circa Mæotidem palud. quos Flav. Justinianus devicit; unde *Anticus* dictus est in digestis. Procop.

Antia, urbs Italiæ à Romanis subdita. Vide Steph.

Antiana, op. Hungar. in Pannon. infer. ad Draum flu. à Quinque Ecclesiis 3. Leuc. in Austr. Zamko Lazio.

Antibarum, urbs Dalmat. ad 'oram Adriat. maris, olim Doclea, ut nonnullis videtur. Hodie *Antivari*. long. 43. 32. lat. 42. 12.

Anticaria, urbs Hisp. Bæt. in monte, quæ & Singylia à Singyli flu. dicitur. Hodie *Antiquera*. Longitud. 16. latitud. 36. 58.

Antichthones, de quibus Mela, lib. 1. cap. 1. *Antichthones alteram, nos alteram habitamus.* Ad quæ verba sic Is. Vossius. Qui hic annotarunt Pomponium perperam antichthones vocare, qui antomi, vel antœci erant dicendi, illi ipsi errant. Duplicem terram statuit Pomponius, uti quoque multi alii, hanc nostram, & oppositam ἀντίχθονα. Qui ἀντίχθονα habitant, sunt ἀντίχθονες. Distinguendum hic tamen non omnes qui γῆν ἀντίχθονα habitant, esse nobis antichthones; sed illos tantùm, qui in opposito degunt hemisphærio, quique pedes nostris adversos habent. Verum hemisphærium non hic accipit Mela pro illâ orbis parte, quam Horizon à nobis disterminat, sed pro hemisphærio Australi. Id ipsum quoque faciunt alii ferme omnes veteres, qui per γῆν ἀντίχθονα nihil aliud intellexere, quàm terræ hemisphærium Australe, vel Oceano, vel Zonæ fervidæ interventu à nostro separatum hemisphærio, ut ipsi existimabant. Verum ita si accipiamus, jam necessario aliqua pars terræ antichthonum in nostro est hemisphærio, ac proinde non possunt vel antichthones, vel antipodes dici, verum antœci: attamen quia major pars hujus terræ sub Horizonte nostro mersa est, alicubi etiam κατ' ὀλίγον nobis opposita, rectè eam antichthones inhabitare dixit Mela noster juxta veterum hypothesin. Notandum hic tamen antichthones non ita à veteribus accipi, uti vulgo pro antipodibus, sed pro omnibus illis, qui oppositam terram Australem inhabitare credebantur, etiamsi in superiori nostro degerent hemisphærio. Ita semper ab antœcis, & antipodibus distinguuntur. Nonnulli tamen aliter hæc verba accipiunt, & hemisphærium Antichthonum hic esse aiunt illam orbis partem, quæ est infra Horizontem, & vel invitis omnibus libris vulgatam illam lectionem servant. *Eademque in duo latera, quæ hemisphæria nominantur, ab Oriente divisa ad Occasum*; duoque ista hemisphæria Melæ non separari aiunt alveo Oceani in zonâ torridâ, sed Horizonte, & Oceano ipso, qui illi respondet. Alveum n. zonæ torridæ, non hemisphæria, sed maculas tantùm binas, uti vocat Macrobius, utrinque distinguere. Fieri autem non posse, ut Oceanus decussatim quatuor maculas separet, quas figillatim ambit. Licet hæc opinio magnos habeat autores, falsa est tamen, & menti Pomponii contraria. Ille enim non quatuor maculas, ut Macrobius, sed duplicem tantum statuit terram, hanc nostram, & oppositam, ut maximus Australem. Jam vero scire velim, quid sit terra divisa ab oriente in occidentem? Cur magis ab ortu in occasum, quam à meridie in boream? Verum quid verbis opus est? Ipse Pomponius, cum inquit, antichthonum terram propter ardorem intercedentis plagæ incognitam esse, ostendit, illam totam ad austrum fuisse sitam. Item infra cap. 9. cum antichthones nobis à meridie oppositos facit, & illo, & aliis locis, mentem suam satis prodit.

Anticyra, Ἀντίκυρα Ptolemæo, vulgò *Suola*, Phocidis urbs, inter Crissam ad occid. & Siphas op. Bœotiæ ad ort. Isthmum Corinthiacum versus, à Delphis 10. m. p. distans. *Cyparissus* ab Homero dicta. Long. 48. 4 lat. 39. 5. *Anticyra* v. in quâ Helleborus nascitur, insula est (vel urbs Stephano) sinus Maliaci contra Oetam montem. Horatius Serm. lib. 2. Sat. 3.

Danda est Hellebori multo pars maxima avaris,
Nescio an Anticyram ratio illis destinat omnem.

Ovidius Ponticorum lib. 4.

I bibe, dixissem, purgantes pectora succos,
Quicquid & in totâ nascitur Anticyrâ.

Horatius iterum ——— *Ambitiosus & audax*
Naviget Anticyram. Persius Sat. 4.
——— *Anticyras melior sorbere meracas.*

Suidas simpliciter Ἀντίκυρες, ὄνομα χωρίου τινός. Hesychius Ἀντικύειον, ὁ Ἑλλέβορος.

Antidalæi, Arabiæ Felicis populi. Plin 6. 28.

Antigonia, urbs Epiri mediterranea, in Chaoniâ regione apud Macedoniæ fines, *Argiro castro*, teste Nigro; Sophiano v. & Lazio *Croja*, urbs quondam Albaniæ regia in Macedoniâ episcopalis sub archiepiscopo Dyrrhacino, inter Dyrrhachium, Albanopolin, & Lissum: cui tamen situs Antigoniæ repugnat, cùm hæc in Epiro, illa in Macedoniâ sit.

Antigonia, urbs Macedoniæ in Mygdoniâ reg. *Cojogna*, Pineto interprete: aliis *Antigoca*, inter Pydnam & Magnesiam. long. 45. 02. lat. 40. 50. *Antigonia* item insula Propontidis inter Byzantium & Nicomediam. *Isola del Prencipe*, teste Gyllio, à frequenti filiarum Principum habitatione virginitatem solitariam professarum. Alia est *Antigonia* Arcadiæ, Mantinea dicta. Alia Bithyniæ, juxta Dascylium. Alia Syriæ prope Antiochiam. Est & castellum Cyzicenæ. Steph.

Antilia, locus apud Suetonium ex quo Volaterranus Liguriæ urbem fact, quam *Anteiola* vocat. Long. 30. 45. lat. 43. 38.

Antilia, *Anthill*, vel *Ampthill*, op. Angl. in Com. Bedfordiensi, 4. m. p. à Bedfordia in aust. & 12. à Bukinghamia in ort.

Antilibanus, mons Syriæ seu Phœniciæ, inter quem & Libanum vallis est longa fertilisque, ac optimè habitata, *Abellinas* incolis dicta, teste Postello, per quam Orontes flu. decurrit apud Heliopolim.

Antillæ, insulæ Americanæ Sept. in mari Bor. quæ in longitudinem excurrunt inter Floridam reg. & Novam Vandalitiam in America. Earum præcipuæ sunt Hispaniola, Cuba, Jamaica, &c. Linschoto teste. Alii a. existimant, & fortasse rectius *Antillas* insulas esse, quæ jacent inter continentem Americæ meridion. & partem Orient. insulæ S. Joannis de Portu divite, suntque in modum arcûs positæ. Detectæ primum fuerunt à Chr. Columbo an. 1492. Dicuntur Antillæ Americæ, qu. *ante insulas* Americæ, nempe ante majores inf. sinûs Mexicani. Ex iis 28. præcipuæ numerantur, & pro maj. parte parent Anglis, Gallis, & Batavis. Dicuntur etiam *Caribbarum* insulæ, ab antiquis illorum incolis. Sunt a. mirè riguæ & fertiles, abundantque omnique ad victum ac delicias etiam necessariis.

Antinoe, urbs Ægypti super ad Nilum. *Anthios* Leoni Africano. Ab *Antinoo*, Adriani amasio, sic dicta, ut scribit Hieronymus in Jovinianum.

Antiochia, urbs Syriæ, de quâ sic Græcus Geographus sub Constantio & Constante Impp. à Jacobo Gothofredo editus. Ἐστὶ πόλις ἡ Ἀντιόχεια, μεγίστη πόλις, βασίλισσα, ἢ ἀγαθὴ ἐν πᾶσιν, ὅτι καὶ Κυρίου ἡ οἰκουμένης ἔζεπι. Idem fere habet Ammianus Marcellinus. *Hanc*, inquit, *nobilitat Antiochia, mundo cognita civitas, cui non certaverit alia advectitiis ita fluere copiis, & internis.* A Seleuco Nicanore in fuorum memoriam condita. Eunapius in Libanio. Ἀντιόχεια ἡ Κοίλης Συρίας, μεγίστη πόλεων, Σελεύκου τοῦ Νικάνορος θαυμαζόμενον ἔργον. Ab Antiocho v. sic dicta, teste Dionysio Periegetâ, vers. 917.

Ἦχί θοὴ Ἀντίοχοιο ἐπώνυμος Ἀντιόχεια.

Quòd v. παρ' ἱερὸν τέμενος Δάφνης, utì loquitur Dionysius, *juxta Daphnen* Antiochia hæc condita esset, hinc Ἀντιόχεια ὑπὸ Δάφνῃ vulgò vocata est, distinctionis causâ, cum plures essent huic cognomines urbes. Laudes ejus non vulgares recitat D. Chrysostomus ἐν ἐγκωμίῳ τῆς Ἀντιοχείας, ac Dio Chrysostomus Orat. 47. Libanius in Basilico, & alibi. Maxima v. Antiochiæ laus est, χριστιανοὺς πρῶτον ἐν αὐτῇ τοῦ μαθητὰς κεκλῆσθαι, uti loquitur D. Lucas Act. 11. 26. Long. 68. 10. lat. 36. 20.

Antiochia, quæ & Nisibis, urbs Mesopotamiæ archiepiscopalis, à Seleuco rege Antiochi filio (uti superior) condi-

ta

ta, apud Tigrim flu. ab Artaxatis urbe Armeniæ maj. 750. m. p. diſtans in Auſtrum.

Antiochia, Piſidiæ urbs primaria, ſedeſque Præfecti, *Verſacgeli* à Turcis dicta, ab Epheſo 92. m. p. in Eurum recedens. long. 61.20. lat. 39.36.

Antiochia, ſuper Crago monte, urbs Ciliciæ litoralis in Piſidiæ, Pamphyliæque confinio, inter Selinuntem, & Nephelim urbes finitimas. Long. 62.30. lat. 38.30.

Antiochia, Margianæ, quæ & Alexandris & Seleucia dicta, teſte Plinio, *Indion* hodie ex tab. recent.

Antiochia, ad Taurum montem, urbs epiſcop. Commagenes in Syriâ, in ejus, & Euphrateſiæ confin. nomen adhuc retinens, teſte Bellonio long. 68. 40. lat. 39. 20. *Antiochiæ*, aliæ 7. à veteribus memorantur, quæ cum minime extent, prætermiſſæ ſunt. Ea v. Antiochia, quæ & Mygdonia & Nisibis urbs Meſopotamiæ, hodie etiam *Aſebim* ab incolis nominari fertur. Ferrarius.

Antipatris, civit. Palæſtinæ, quam Herodes ex patris ſui *Antipatris* nomine vocavit, nunc *Aſſur* & *Sur*, Tyrio & Poſtello. long. 66. 20. lat. 32. 00.

Antiphellus & *Phellus*, loca Lyciæ. Steph. & Plin. 3. 11. ubi molliſſimas Spongias circa illius muros reperiri ait.

Aniphili, portus, locus juxta mare Rubrum in latere Africano, Strab. lib. 16. *Vella* Stuchio.

Antiphra, op. *Alexandriæ*, non procul à mari. Steph.

Antipodes, Subtilis, & diverſa apud veteres fuit inquiſitio, Sintne homines, qui ſub terrâ ſua veſtigia noſtris oppoſita habeant, nec ne? Quod ita eſſe ratione ſatis evidenti Macrob. 2. de Somn. Scip. & Plin. 2. 65. oſtendere conantur. De his Cic. lib. 4. Acad. Qu. *Nonne etiam dicitis eſſe è regione nobis, è contrariâ parte terræ, qui adverſis veſtigiis ſtent contra noſtra veſtigia, quos Antipodas vocatis?* Fuere v. nonnulli, qui credebant fabuloſa eſſe omnia quæ de Antipodibus referuntur, quorum rationes videre licet apud Plut. lib. *de facie in orbe Lunæ*. Præcipuè v. Chriſtiani; Vide Lact. 3. 24. Auguſt. de Civ. Dei 16. 9. Quibus aſſentitur Lucretius lib. 1. verſ. 1063. quem vide. Opinio veterum, cui Mela, & maximi quiq; ſuffragati ſunt, fuit: Auſtralem illam plagam penitus nobis incognitam eſſe. Ciceroque in 6. de Rep. interfuſum maximum inter nos & illos ἀντίχθονας Oceanum putavit, quem nemo unquam penetravit, idque fuiſſimè Macrobius perſequitur. Hæc fuit Auguſtino cauſa non levis, cur Antipodas negaret, Lactantium ſecutus. Videbat enim homo acutiſſimus, ſi concederetur, aditum nulli eorum qui hanc incolimus Borealem faſciam temperatam ad Auſtrales illos patere, ut Cicero jam magnique auctores præjudicarant, ſequi neceſſario illos de genere Adæ non eſſe, maluit illud negare, quam argumento premi tam moleſto, tantiſque autoribus munito.

Antitaurus, mons Armeniæ min. à Tauro in Septentr. avulſus, in cujus convallibus Comana urbs eſt. Illum *Roham Thoura* ab incolis vocari ſcribit Thevetus.

Antiveſtæum, promontorium Angliæ extremum ad occidentem in Cornubiâ reg. *Belerium* Ptolemæo. Variè hodiè hodiè nominatur, *The Cape of Cornwall* Camdeno; vulgò *The lands end*, quaſi finis terræ & *Penriguaed*.

Antium, vetus urbs in Latio, Volſcorum caput, Romanorum colonia: Ita dicta, quòd *ante* alias urbes, in ipſo litore ſita fuerit, ad Romanorum otium, rerumque urbanarum permutationem accommodata. Ovid. Met. 15.

——*Spiſſi litoris Antium.*

In hâc fuit Fortunæ templum. Horat. 1. Carm. Od. 35.

O Diva gratum quæ regis Antium, &c.

Variè formatur vocabulum hujus opidi. Straboni, Dionyſio, Appiano ac Ptolemæo, Ἄντιον dicitur. At qui hos deinceps conſecuti ſunt Græci variè id formarunt, modo Ἀντία & Ἀντεία. modo Ἀνθεία, atque Ἄνζιον. In quorum duobus poſterioribus haud dubiè Grammatici nugatores ἀπὸ τῆ Ἄνθος, i. e. à flore originem ſomniarunt. Solinus cap. 8. *Conſtitutæ ab Aſcanio Longa Alba, Fidenæ, Antium.* Populi Suidæ *Antiates*, ac Dionyſio Halic. paſſim Ἀντιάται. At Valerio Maximo 1. 8. *Antienſe templum* dicitur; & Suetonio in Caligula, cap. 57. *Antiatinæ ſortes.* Ipſa urbs haud amplius reſtat; Nomen ejus v. etiamnum durat in promontorio, cui vulgaris adpellatio *Capo d' Anzo.* Ad cujus etiam latus occidentale ſpecula in litore poſita vulgò dicitur *Torre d' Anzo.* Vide omnino doctiſſ. Cluverium Ital. Antiqu. lib. 3. pag. 986. long. 36.30. lat. 41.20.

Antœci, Si relativè conſiderentur partium terræ habitatores, reſpectu ad ſe invicem, alii *Periœci* ſunt, alii *Antœci*, alii *Antipodes*. *Periœci* ſunt qui pari Latitudine ab Æquatore diſtant, & ab eodem Æquatoris latere habitant (utrique ſcil. à Boreali ejus latere, aut utrique ab Auſtrali) ſed Longitudinem plane oppoſitam habent, ita ſcil. ut ipſorum Meridiani 180. gradibus à ſe invicem diſtant. Tales ſunt incolæ Virginiæ in Americâ reſpectu Chinenſium in Aſiâ ultimâ. His par dierum longitudo, & pares anni tempeſtates, pari tempore contingunt; ſed dum aliis meridies, aliis media nox eſt. Jam v. *Antœci* ſunt qui eandem Longitudinem habent, quippe ſub eodem Parallelo habitantes, & parem etiam Latitudinem, ſed hi Borealem, illi Auſtralem: Tales ſunt Peloponneſi in Græciâ incolæ reſpectu extremæ Africæ habitatorum ad Caput Bonæ Spei. His ſimul Meridies eſt, & pariter media nox; Sed cum aliis horum æſtas eſt, aliis hyems eſt; cum aliis dies longiſſimi, aliis breviſſimi. Denique *Antipodes* ſibi invicem ſunt, quibus tam Longitudo, quàm Latitudo oppoſita eſt, ita ut toto Sphæræ diametro à ſe invicem diſtent. Tales ſunt Chinenſes reſpectu incolarum Chili Americanæ regionis. His omnia contraria; dum aliis horum Meridies, aliis media nox eſt; quæ aliis æſtas, aliis hyems; quæ aliis dies longiſſima, aliis breviſſima. Montanus.

Antipolis, Galliæ Narbon. urbs Ptol. *Antibe* hodie. Martial. lib. 13.

Antipolitani fateor ſum filia thynni.

Vide ſis eundem lib. 4. Epigr. 89. long. 29.49. lat. 42.30.

Antipyrgus, urbs Marmaricæ. Ptol. *Tetrapyrgia* Straboni, *Luco* hodie, Caſtaldo interprete.

Antirrhium, promontorium Achaiæ, ſeu Ætoliæ, contra Rhium promontorium. Plin. Hodie *S. Andrea.*

Antiſſa, op. in Lesbo inſulâ, Stephanus addit, inſulam quoque unam Cycladum ſic vocari, & aliam Indiæ. Eſt & inſula Lesbi adjuncta. Plin. 2. 89. Ovid. Met. lib. 15.

Fluctibus ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſque,
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Antiſſiodorum, aliis *Altiſſidorum*, Ammianus Antoſidurum vocat; Galliæ civitas in Senonenſi provinciâ quondam à Burgundis ſubdita, incendio repentino combuſta, à Mathilde Comite reſtaurata, qualis hodie conſpicitur. Vulgò *Auxerre.*

Antona, fluvius & opidum Angliæ. Fluvium Polydorus Virgilius *Veium* dici teſtatur, incolis *Wie*, in Sabrinam influentem. Opidum *Northampton*, teſte Lipſio, nominatur. Sed aliis Fluvius *Nen* eſt, Bennaventam, ſive Northamptonam (quaſi Antonam Borealem dixeris) alluens. Cæterùm gemina eſt *Antona*, una Meridionalis in orâ contra Vectim inſulam, à Wintoniâ 10. m. p. diſtans, Emporium non obſcurum, *Hampton*, & *Southampton* Anglis dicta, long. 19. 15. lat. 51. 04. Altera Borealis *Northampton* opidum celebre inter Londinum & Coventriam, inde 57. hinc 20. m. p. diſtans. Vide *Bennaventam.*

Antonia, caſtellum apud Hieroſolymam exciſum, antea *Baris* dictum, teſte Joſepho.

Antonina, *Utreche*, urbs Batavorum, quæ *Utriceſium* Ammiano Marcellino dicitur, al. Trajectum ad Rhenum.

Antrimenſis Comitatus, prov. Hiberniæ in Ultoniâ. Terminatur à Sept. mari Deucaledonio, ab Oriente mari Scotico, à merid. Com. Dunenſi, & ab Occid. Com. Cobranenſi & Tyronenſi. Ejus primaria Rupes Fergusii.

Antrimum, caſtr. Hiberniæ, Com. cogn. caput prope lacum *Neaugh* 17. mill. à Rupe Fergusii in occ.

Antronia, urbs in Meſſeniâ Peloponneſi regione, ab *antris*, è quibus molares lapides exciduntur, appellata. Straboni *Antron* dicitur, itemque Stephano, qui Theſſaliæ urbem eſſe ſcribit. Ab hâc *Antronii aſini* dicti, de magnis corpore, & ſtolidis mente. Heſych. Ἄνλεων, πόλις Θεσσαλίας, ἐνθεν Ἀνλεώνιος ὄνος. Ita n. legendus ille locus, ubi vulgò malè diviſim, & ὄσκος pro ὄνος legi ſolet. Ego potius *Antronios aſinos* à lapidibus molaribus dictos putem, quos ὄνους Græci vocant. Item *Antronis aſinus*, caſtellum in Phthioticâ plagâ cujus mem. Strabo lib. 9.

Antros, inſula in æſtu Garumnæ fluvii ex Pyrenæo monte delapſi. Vide Melam 3. 2. editionis Voſſianæ.

Antuates, pop. circa Rhodanum, finitimi Allobrogibus & Genevæ. Vide *Nantuates.* Ita enim legendum videtur.

Anturnacum, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. vulgo *Andernach*, long. 28.00. lat. 50.25.

Antwerpia, olim *Atuatum*, & *Atuacutum*, nobile Brabantiæ opidum in ripâ Scaldis fiu. Europæ nationibus maximè frequentatum. Sumptuoſis tam privatis quam publicis nitet ædificiis. Auguſtiſſimo D. Virginis templo, cum turri ex candido lapide altiſſimâ: Civicâ, Hanſeaticâ, Angliciâ, ac Portugallenſium Domo: Monaſterio Præmonſtratenſium; monumentoque Iſabellæ Caroli Ducis Burgundionum nobilis. Anno Dom. 1567. die 3. Novemb. Antwerpiæ mœnia à Cronemburgio uſque ad Cæſaream portam divulſa, ſoloque æquata fuere, & arx (vulgò *Cittadel*) vallo cincta, foſsâ & aquâ circundata, quinque propugnaculis ex vivo ſaxo munita conſtructa eſt; habens in circumferentiâ inter propugnacula ſuperne eminentes decem & tres formas planas ad hoſtium inſultus propellendos fortiſſimas. Intus latè paten-

tem aream percommodè claudunt ædes præsidiariis militibus aptæ. In areæ medio tunc statua ænea deaurata, maximis sumptibus fusa, Ferdinando Toletano, Albæ Duci olim in Flandriâ, Regis Hispani præfecto posita, paulo post deturbata, & comminuta est. Arx illa diruta & eversa est, denuo a. procurante Alexandro Duce Parmensi instaurata, & adhuc erecta permanet. Gallicè *Anvers*, *Antorff* Germanis; *Anveres* Hispanicè, & *Anversa* Italis dicitur. Long. 25. 41. lat. 51. 16.

Anxa, op. Italiæ in orâ Salentinorum, olim Gallipolis. Plin. 3. 11. Hodiè etiam *Gallipoli* dicitur. long. 42. 12. lat. 39. 58.

Anxanum, Ferentanorum in Italiâ opidum. Ptolemæus Ἄγξανον, Λάειον, Φερεντινῶν μεσόγειοι πόλις. Hodiè *Lanciano*, sive *Lanzano*. Populi *Anxani*, Plin. 3. 12. lege *Anxanenses*. long. 38. 55. lat. 42. 27.

Anxur, urbs Volscorum. Plinius. Hanc olim *Trachiniam*, nunc *Tarracinam* dicunt Horatius in Hodœporico.

Millia tum pransi tria repsimus, atque subimus
Impositum saxis late candentibus Anxur.

Lucanus lib. 3.

Famque & præcipites superaverat Anxuris arces.

Statius Silv. lib. 1. ——— *Arcesque superbæ Auxuris.*
Silius lib. 8. ——— *Scopulosi verticis Anxur.*
Idem lib. 4. *Monte procelloso Murrhanum miserat Anxur.*
Martialis. *Sive salutiferis candidus Anxur aquis.*
Livius lib. 5. *In Volscis depopulato agro, Anxur nequicquam oppugnatum loco alto situm.* long. 37. 02. lat. 41. 8.

Aones, populi *Aoniæ*. Pausan. lib. 9. Fuit a. Aonia pars Bœotiæ montana, unde totam Bœotiam prius Aoniam dictam legimus. Virgil. Georg. lib. 3.

Primus ego in patriam mecum, modo vita supersit,
Aonio rediens deducam vertice musas.

Juvenalis, Sat. 7. — *Cupidus silvarum, aptusq; bibendis*
Fontibus Aonidum. Claud. 2. in Ruff.

Sic mons Aonius rubuit cum Penthea ferrent
Mænades. ———

Hinc *Aonios specus* posuit Catullus pro antris Bœoticis. Servius in illud Virgil. Eclog. 6.

Tum canit errantem Permessi ad flumina Gallum
Aonas ad montes. ———

Aonia, inquit, *quæ & Bœotia*. Hinc *Aonides Musæ*, quæ apud Ausonium *Bœotia numina* dicuntur. Hinc *Aonium nemus* & *Aonia lyra* apud Ovid. & Propert.

Aornos, vel *Aornis*, petra apud Indos præceps & invia, monumentis historicorum, celebrata, quasi *avibus inaccessa*. Dionysius Periegetes. vers. 1149.

Ἡ δ' ἤτοι ἀρχηνδεν ἐπ' Ὠκεανὸν βαθυδίνην
Ἠλίβατος, τυκτοῖσι δυσείμασι οἰωνοῖσιν.
Τὴν μὲν γὰρ φῶτες ὀπιπεύσιον Ἄορνιν.

Nescio quo auctore fretus Dionysius Coliacum promontorium Oceano imminens Ἄορνιν cognominari affirmet. Celebris quidem est apud auctores eos, qui Alexandri res gestas scriptis mandarunt, Ἄορνος petra (per hyperbolen, altitudinis causâ, sic appellata, ac si *volucribus quoque invia videretur*, uti de Macedoniæ montibus L. Florus lib. 2.) quam ab Hercule frustrà obsessam ferunt, ab Alexandro v. expugnatam. Vide Curtium lib. 8. & Arrianum lib. 4. Sed petra illa longè à Coliaco promontorio diffita, ad Indum sc. flu. quâ Alexander Indiam ingressus iter fecit. *Radices ejus* (inquit Curtius) *Indus amnis subit*. Et prope ipsos Indi fontes eum statuit Strabo lib. 15. Ἄορνόν τινα πέτραν, ἧς τὰς ῥίζας ὁ Ἰνδὸς ὑποῤῥεῖ πλησίον ἤδη πηγῶν. Scribit Plutarchus Alexandrum, cùm intellexisset hanc petram teneri ab homine meticuloso dixisse, Nunc locus iste captu facillimus est. De hâc rupe Lucianus in Rhetor. Præcept. Ἔστι ἐπεισδὺν πλησιάσαις τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ὑπηνώκεις ἢ ἄνοδον, καὶ τὸ πρᾶγμα ὅμοιόν σοι ᾖ) δεινὸν οἷα ἡ Ἄορνος πέτρα ἐφάνη Μακεδόσιν, ἀπόξυρον αὐτὴν ἀπανταχόθεν ἰδοῦσιν ἀτειχῶς, ἀδὲ ὀρνέοις ὑπερπτῆναι βαδίαν, Δουσὶ πυδε, ἢ Ἡρακλεῖ, εἰ μέλλοι καθαιρεθήσεσθαι, δεομένῳ.

Aornus, lacus quidam prope Tartessum, aliàs *Libystinus* dictus. Schol. Aristoph. in Ranas. Ἡ δὲ Τάρτησσος πόλις Ἰβηρικὴ πρὸς ἑσπέραν Ἄορνον λίμνην.

Aornus, lacus inter Puteolos & Baias, Latinis *Avernus*, sic dictus, quod *avibus careat*, quæ supervolantes gravi ejus odore enecantur: sive quòd sulphureæ exhalationes aerem usque adeo extenuent, ut aves sustinere non possit. Virgil. Æn. 6.

Spelunca alta fuit, vastoque immanis hiatu
Scrupea, tuta lacu nigro, nemorumque tenebris;
Quam super haud ullæ poterant impune volantes
Tendere iter pennis, talis sese halitus atris
Faucibus effundens supera ad convexa ferebat.
Unde locum Graii dixerunt nomine Avernum.

Hausit ex Lucretio suo. Sic enim ille lib. 6.

Principio quod Averna vocantur, nomen id ab re
Impositum est, quia sunt avibus contraria cunctis.

Similis plane descriptio est apud Petronium Arbitrum in Satyrico.

Est locus exciso penitus demersus hiatu
Parthenopen inter, magnæque Dicarchidos arva
Cocytâ perfusus aquâ, nam spiritus extra
Qui furit effusus funesto spargitur æstu.
Non hæc auctumno tellus viret, aut alit herbas
Cespite lætus ager: non verno persona cantu
Mollia discordi strepitu virgulta loquuntur:
Sed Chaos & nigro squalentia pumice saxa
Gaudent ferali circumtumulata cupresso.

Nominis notationem tetigit Claudianus lib. 2. de Raptu Proserp.

Tunc & pestiferi pacatum limen Averni
Innocuæ transistis aves.

Aorsi, populi Sarmatiæ, Tanaim flu. accolentes. Horum regio *Severia* hodie dicitur, sub Moschis. Eorum meminere Strabo & Ptolemæus.

Aous, flu. in eâ parte Macedoniæ, quæ mari Adriatico adjacet, non procul ab Apolloniâ in mare illabens, *Vajussa* hodie. *Lous* Ptolemæo. *Æas* Straboni ac Melæ dici videtur.

Apamia, vel *Apamea*, Phrygiæ urbs, ad Marsyæ flu. ostia, *Cibotos* olim appellata. Græcè autem κιβωτὸς est *arca*, quâ voce utuntur tum Author epistolæ ad Hebræos, cap. 11. tum B. Petrus ep. 1. cap. 3. ubi de Arcâ Noë; quam Flav. Josephus λάρνακα vocat Ant. 1. 4. Strabo. Ἀπάμεια, ἡ Κίβωτὸς λεγομένη. Ptolemæus. Ἀπάμεια Κίβωτος. Plin. 5. 29. *Tertius Apameam vadit, ante appellatam Gelænas, deinde Ciboton.* Claudebatur enim in arcæ modum à tribus fluviis illam ambientibus. Plinius ubi supra. *Sita est in radice montis Signiæ, circumfusa Marsya, Obrimâ, Orgâ fluminibus in Mæandrum cadentibus.* Long. 59. 50. lat. 39. 50. Est & *Apamæa* Bithyniæ op. à Nicomede Prusiæ regis filio, de matris *Apames* nomine sic dictum, postea *Myrlea*, à *Myrlo* Colophoniorum duce appellata. long. 56. 50. lat 49. 56. Item urbs Mediæ in illius & Parthiæ confin. *Miana*, teste Moletio. Item alia in Mesopotamiâ apud Euphratem flu. ex adverso Zeugmatis, long. 79. 50. lat. 49. 56. Altera ad Tigrim in eâdem provincia, ubi is in 2. alveos dividitur, supra Seleuciam ad 125. m. p. Alia in Persidè. Denique urbs Syriæ archiep. olim clara ad Orontem flu. inter Antiochiam, & Emesam ad 65. m. p. à Larissâ 15. *Hamous*, teste Bellonio, *Hama* Leunclavio, *Aman* aliis, à Seleuco rege condita, ac de sororis nomine dicta. Regio *Apamena*. Dionys. vers. 918.

Αὐτὰρ ἐπὶ μέσσοισιν Ἀπαμείης πολίεθρον
Τῆς ἢ πρὸς ἀντολίην κατανύεται ὑγρὸς Ὀρόντης.

Long. 70. 00. lat. 34. 45. Notandum hic urbes hujus nominis fere quotquot sunt, aquis pariter circumfundi. Ammianus Marcellinus de Apameâ Mesenes. Urbs est quam Tigridis aquæ ambiunt. Steph. Ἀπάμεια δέ ἡ ἄλλη ἐν τῇ Μεσσηνῶν γῇ τῷ Τίγρητι περιεχομένη. Et Plinius, *Tigris circumdatur huic.* Idem de Apamia Phrygiæ, *Sita est in radice montis Signiæ, circumfusa Marsyâ*, Stephanus de Apamiâ Syriæ. Ἐκλήθη ἡ Χερρόνησος ἀπὸ περιοχῆς τοῦ ὑδάτων. Itaque verissimum puto quod observat Vir Maximus *Apamia* vocem esse Syram, quamvis illius originem non videatur planè assecutum fuisse, quæ tota latet in Jonæ verbis cap. 2. vers. 4. אפפוני מים *aphaphuni majm*, h. e. *circumdederunt me aquæ*. Bochartus.

Apeneſtæ, urbs Apuliæ, Dauniæ. Ptol. Ἀπυλῶν Δαυνίων. Σδηατία, Σπατῆς. Ἀπυνέσται. *Viestè* hodiè, Ligoriо a. *Manfredonia* dicitur. Quo loco a. fuerit divinatu haud facile est, inquit Cluverius.

Apenninus mons, cujus nominis origo planè incerta est; siquidem nemo eam unquam aperuit, nisi quæ per summum delirantis cerebri nugamentum de eo adnotaverunt Grammatici, in quibus Isidorus Origin. lib. 14. cap. 8. ita tradit. *Apenninus mons adpellatus, quasi Alpes Pœninæ; quo Hannibal veniens ad Italiam, easdem Alpes aperuit: unde & Virgilius, Alpes immittet apertas. Has n. Hannibal post bella Hispaniæ aceto rupit; & inde loca ipsa, quæ rupit, Apeninæ Alpes vocantur.* Servius ad Virgilii Æn. 10. *Alpes immittet apertas. Has* (inquit) *ante exustas, aceto infuso Hannibal rupit, & inde loca ipsa, quæ rupit, Apenninæ Alpes vocantur.* Paul. Diaconus rerum Langobardicarum lib. 2. cap. 18. *Apenninæ Alpes, per mediam Italiam pergentes, Tusciam ab Æmiliâ, Umbriamque à Flaminiâ dividunt. Alpes a. Apenninæ dictæ sunt à Punicis*, h.e. *Annibale, & ejus exercitu; qui per easdem Romam tendentes transitum habuerunt.* Ecquid hos homines ullam Italiæ cognitionem habuisse dixeris? Ecquid Romanas historias de bello Hannibalico unquam legisse

ſiſſe credideris? Vix arbitror, (inquit Cluverius.) Quippe quis tam rudis imperitusque rerum Romanarum eſſe poteſt, qui ignoret, quo tractu ſint *Penninæ*, ſive ut alii ſcripſere, *Pœninæ Alpes*, quas Hannibal cum Punico ſuo exercitu ferro, igni, aceteque rupiſſe traditur? Nempe qui nunc vocatur *mons Jovis*, ſive alio nomine, *Mons Divi Bernhardi*: quà tranſitus eſt ex Salaſſis, ab Auguſtâ Prætoriâ in Veragros ad Octodurum, quod vulgo dicitur incolis *Martinach*. Cæterùm de Apennino ita tradit Livius lib. 36. *Id Jugum, ſicut Apennini dorſo Italia dividitur, ita mediam Græciam dirimit.* Et Martianus Capella lib. 6. *Si à primis Alpibus dextrum latus, & prolixi montis brachium contempleris, prominentias utrinque componens: Theatrum quoddam ſpectare videaris undarum. Lunata quippe, & quodam hemicyclio in promontorium memoratum circumfertur Italia.* Leucopetram intelligit. Plinius initio capitis 5. libri 3. *Lucanum Brutiumque litus; quo longiſſimè in meridiem ab Alpium fine lunatis jugis in maria excurrit Italia.* Et eodem capite poſteà, expoſitâ Ligurum orâ maritimâ: *A tergo autem ſuprà dictorum omnium Apenninus mons, Italiæ ampliſſimus, perpetuis jugis ab Alpibus tendens ad Siculum fretum.* Vetus commentator Horatii ad Ἐτεοκλῆν oden 16. *Apenninus mons ab Alpibus ortus, & mediam Italiam longiſſimo tractu verſus Siculum fretum, quaſi dorſo quodam ſcindens, inferum mare à ſupero dividit.* Strabo lib. 2. Νέμουσι δ' οἱ Λίγυες μέρος τῆς Ἄλπεων, τὸ συνάπτον τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσι, μέρος δὲ καὶ τῶν Ἀπεννίνων ὀρῶν κατέχουσι. Ταῦτα δ' ὄξυν ὀρθὴν ῥάχιν διὰ τῶν μέσων ὅλη ἡ Ἰταλίας διαπερικυῖα ἀπὸ τῶν ἄρκτων ὁρᾷ μεσημβρίαν, τελευτῶσα δ' ὁρᾷ τὸ Σικελικὸν πορθμόν. Ptolemæus in deſcriptione Italiæ. Τὰ δὲ Ἀπέννινα ὄρη ὑπερέχοντα μικρὸν τῶν Λιγυστίας ἀγχόμβια ἀπὸ τῶν Ἄλπεων, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπικλαθέντα ἄχρι Ἀγκῶνος, κακεῖθεν ὑπερφέροντα πρὸς μεσημβρίαν, τελευτᾷ ὁρᾷ τὸ Λοκρικὸν Ῥηγίου. Lucanus lib. 2.

Mons inter geminas medius ſe porrigit undas
Inferni ſuperique maris: colleſque coercent,
Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ;
Illinc Dalmaticis obnoxia fluctibus Ancon.

Rutilius Itinerarii lib. 2.

Diverſas medius mons obliquatur in undas,
Quà fert, atque refert Phœbus uterque diem.
Urget Dalmaticos Eoo vertice fluctus,
Cærulaque occiduis frangit Etruſca jugis.

Polybius libro ſecundo. Τὸν δ' Ἀπέννινον ἀπὸ μὲν τῶν ἀρχῶν Λιγυστικὸν κατοικοῦσι, καὶ τὸ ὄρος τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος πλησίον ἀπὸ κελεμάλλου, καὶ τὰ πρὸς ἕω πρὸς θάλατταν μέχει πόλεως Πίσης. Ἑξῆς δὲ Τυρρηνοὶ, τέτοις δὲ συνεχεῖς ἑκάτερον τὸ κλίμα νέμουσι πρὸς ἑσπέραν ὁρῶν Ὀμβρικοὶ. Λοιπὸν δὲ μέρος Ἀπεννίνου ἀπέχων τῶν Ἀδρίαν θαλάττης σταδίους ὡσανεὶ πενταχοσίους, ἀπολείπει τὰ πρὸς δύσιν ἀπονδίων, καὶ διὰ μέσης τῆς λοιπῆς Ἰταλίας δήκων εἰς τὸ Σικελικὸν κλατόντος πέλαγος. Apennini deſcriptionem etiam nobis exhibet Marcus Vitruvius Pollio lib. 2. cap. 10. cujus verba apponam. *Montis Apennini primæ radices ab Tyrrheno mari in Alpes, & in extremas Hetruriæ regiones oriuntur. Ejus v. montis jugum ſe circumagens, & media curvaturâ prope tangens oras maris Adriatici, pertingit circuitionibus contra fretum. Itaque citerior ejus curvatura, quæ vergit ad Hetruriæ Campaniæque regiones, apricis eſt poteſtatibus: namque impetus habet perpetuos à Solis curſu. Ulterior autem quæ eſt proclinata ad ſuperum mare, Septentrionali regioni ſubjecta, continetur umbroſis & opacis perpetuitatibus.* Cæterum ex Polybii loco nuper adducto hæc hauſit Strabo lib. 5. Τὰ Ἀπέννινα ὄρη ἀοξάμενα ἀπὸ τῆς Λιγυστικῆς, εἰς τὴν Τυρρηνίαν ἐμβάλλῃ, στενὴν παραλίαν ἀπολιπόντα. Εἶτα ἀναχωροῦντα εἰς τὴν μεσόγαιαν καὶ ὀλίγον, ἐπιδὺν γένηται πρὸς Πίσαις, ὁπισθοφερῆ πρὸς ἕω καὶ τὴν Ἀδρίαν, ἕως πρὸς τὸν Ἄδριον καὶ Ἀγκῶνα τόπων. Σωμάλλοντα δὲ τοῖς τόποις τότοις, καὶ ἀροείσαντα, τὸ ταύτῃ πλάτος τῆς Ἰταλίας ἀπὸ θαλάττης ὅτι θαλάττας, ὁπισθοφερῆ λαμβάνῃ πάλιν, καὶ τέμνῃ τὴν χώραν ὅλων ὅτι μῆκος, μέχει μὲν δὴ Πίσαιων, καὶ Λιβυαίων ὀλίγον πολὺ ἀφίσταται), τῶν Ἀδρίου συνάπτοντα δὲ τοῖς Λιβυαιοῖς ὅτι τὴν ἑτέραν θάλατταν ἀπολείπῃ μᾶλλον, καὶ λεπτὸν διὰ μέσων τῶν Λιβυαίων καὶ Βρεττίων διεξιόντα τελευτᾷ πρὸς τὴν Λοκρίδα τὴν Ῥηγίνης. Claudianus in Panegyrico de 4. Conſulatu Honorii.

——Stipatus adhuc, equitumque catervis
Integer, ad montes reliquo cum robore ceſſi,
Quos Apenninum perhibent. Hunc eſſe ferebat
Incola, qui, Siculum porrectus ad uſque Pelorum,
Finibus ad Ligurum populos amplectitur omnes
Italiæ; geminumque latus ſtringentia longe
Utraque perpetuo diſcriminat æquora tractu.

Unus quidam Strabo Apennini quaſi alterum quoddam cornu à proximis Lucanorum finibus, fonteque amnis Bradani in Apuliam producit; quod jugum Alpibus cohærens, Vulturem dictum fuiſſe incolis oſtendit Cluverius. Atqui reliqui omnes authores unum Apennini lunatum jugum faciunt, ab Ligurum finibus ad Leucopetram uſque promontorium. Strabonis, ut videtur, verbis inducti noſtri ævi Geographi, Apenninum in duo ſcindi cornua affirmarunt; quorum alterum in Leucopetrà; in Salentino ſive Iapygio promontorio alterum finiatur. Quod idem innuere quoque putarunt Pomponii verba, quæ lib. 2. cap. 4. ſunt hujuſmodi. *Italia ab Alpibus incipit in altum excedere: atque ut procedit, media ſe perpetuo Apennini montis jugo attollens, inter Hadriaticum & Thuſcum, ſive, ut aliter eadem appellantur, inter ſuperum mare, & inferum excurrit: diu ſolida; verùm ubi longè abit, in duo cornua ſcinditur; reſpicitque altero Siculum pelagus, altero Ionium.* Quæ ita Solinus cap. 8. mutuata refert. *Italia univerſa conſurgit à jugis Alpium; inde procedens paulatim, ſe Apennini dorſo extollit, extenſa inter Tuſcum & Adriaticum, id eſt, inter ſuperum mare & inferum. Ubi longius proceſſit, in cornua duo ſcinditur; quorum alterum Ionium ſpectat æquor, alterum Siculum.* Verùm his verbis non Apenninus mons, ſed ipſa terra Italia *in duo ſcindi cornua* diſertiſſimè perhibetur. Præterea falſum eſt, quod illi noſtri ſeculi aſſirmant homines, Apennini aliquod continuatum jugum in Iapygium uſque promontorium. Quippe prædictus *Vultur mons*, quem Strabo vocat partem Apennini, non ultra regionem Egnatiæ extenditur. Reliqua hinc terrarum pars, ad memoratum uſque promontorium, ſatis jam plana eſt: etiamſi incola nuper hujus oræ Antonius Galatæus, in libro de *Iapygiâ*, montes hic extollat tanto verborum tumore, uti Apennini, adeoque ipſarum Alpium altitudinem, antè quàm coram ipſe inſpexerat, exæquare eos exiſtimaverit Cluverius. De cætero nec illud verum eſt, quod unus Ptolemæus ait, ad Garganum adpropinquare Apenninum montem: quum hac regione ferè medium teneat Italiæ inter gemina maria. Apud Lucanum quoque de eodem Apennino ſic ſcriptum eſt, lib. 2.

——Non deſerit antè
Heſperiam, quàm cum Scyllæis clauditur undis,
Extenditque ſuas in templa Lacinia rupes
Longior Italiâ, donec confinia pontus
Solveret incumbens, terraſque repelleret æquor.
At poſtquam gemino tellus eliſa profundo eſt;
Extremi colles Siculo ceſſere Peloro.

Siciliam vult quondam adnexam fuiſſe Italiæ; ut plerique alij veteres authores (uti oſtendemus in *Rhegium*) ante ejus divulſionem Apenninum extenſum fuiſſe in eam inſulam, quà Pelorus mons Meſſanæ Tauromenioque urbibus imminet. At quam hîc partem ille facit Apennini, veluti cornu quoddam in Lacinium uſque promontorium ad 40 fermè millia extenſum, Plinius *montem Clibanum* vocat. Uno igitur perpetuo dorſo Apenninus à Ligurum finibus per omnem reliquam Italiam ad fretum uſque Siculum in promontorium Leucopetram excurrit. Hyperbolicè quidem, poetico more de montis hujus rectitudine loquitur Dionyſius, dum eum Italiam mediam dividere affirmat, tanquam lineam amuſſi fabrili ductam. Ita enim verba ejus ſunt intelligenda. verſ. 339.

Μέσση δ' ἀμφοτέρων ἀναπέπλαται Αὐσονὶς αἶα
Πελυτενὴς, ἣ μιὴ τε μέσην ὁρᾷ ἀ δίχα τέμνῃ
Ὀρθὸν, ἅτ' ἐκ γαίθμης ἰθυμβλῆτον (ἀκ ἄν ἐκεῖνο
Ἴδοις μωμήσαιο σοφῆς ἑκατοεργὸς Ἀθήνης)
Ὃ γά τε κικλήσκουσιν Ἀπέννιον, ἐκ δὲ βορείης
Ἄλπεσ ἀγχόμβιον Σικελῇ ὅτι πορθμίδι λήγει.

Ubi in ultimis verbis hypallagen eſſe oportet, ſi authorem errore liberare velimus; ut non intelligatur *à Boreali Alpium parte eſſe Apennini principium*, ſicut verba præ ſe ferunt (cum ab Auſtrali potius earum parte oriatur ſc. juxta Liguriam) ſed quòd *ipſe Apenninus ab Alpibus* ut Boreali ſuo termino oriatur; qui inde ad Orientem & Meridiem vergit Italicam ferè mediam ſecans, donec ad fretum Siculum deſinit. *Longitudinem* huic monti tribuit poeta quidam (quem Neronem fuiſſe vulgò putant) apud Perſium Satyrâ primâ.

Sic coſtam longo ſubduximus Apennino.

Altitudinem ejuſdem indicare voluit Petronius Arbiter in Satyrico, Diſcordiam introducens hoc modo.

Hæc ut Cocyti tenebras, ac Tartara liquit,
Alta petit gradiens juga nobilis Apennini:
Unde omnes terras, atque omnia litora poſſet
Aſpicere, ac toto fluitantes orbe catervas.

Virgilius. Æn. 12.

Quantus Athos, aut quantus Eryx, aut ipſe, coruſcis
Quum fremit ilicibus, quantus, gaudetque nivali
Vertice ſe attollens pater Apenninus ad auras.

Horatius in Epodis.

In mare ſeu celſus procurrerit Apenninus.

Lucanus lib. 4.

Umbroſis mediam quà collibus Apenninus

Erigit

Erigit Italiam, nullo quà vertice tellus
Altius intumuit, propiuſque acceſſit Olympo.
Silius Italicus lib. 4.

Horrebat glacie ſaxa inter lubrica ſummo
Pruniferum cælo miſcens caput Apenninus;
Candiderat nix alta trabes; & vertice celſo
Canus apex ſtrictâ ſurgebat ad aſtra ruinâ.

Verùm licet immenſæ ſit altitudinis Apenninus; tamen Alpium ſublimitatem minimè adæquat, Cluverio teſte. Utrosque conjunxit Ovidius Met. 2.

Aeriaque Alpes, & nubifer Apenninus.

Aperræ, Ptolemæo, *Apyræ* Plinio, Lyciæ urbs. *Phinica*, teſte Villanovano.

Apeſas, ſive *Apeſus*, *Apeſantus* Plinio, *Apæſantus* Plutarcho, mons Peloponneſi in Agriâ reg. apud Lernam paludem, & Nemeam ſilvam. Papinius Theb. 3.

Mons erat audaci ſeductus in æthera dorſo
Nomine Lernæi dicunt Apeſanta Coloni,
Gentibus Argolicis olim ſacer.——

Ubi Lactantius Scholiaſtes vult montem eſſe Tarſi Ciliciæ, unde ſe Perſeus miſit ad volandum ἀπὸ τῶ ἀριέναι; ideoque *Apheſanta* legit. Cæterum quæ de Cilicia & Tarſo ſcribit Grammaticus ille, meræ nugæ ſunt, nam in Græcia h montem collocat Papinius, uti auctor libri de flum. Pauſanias de ſitu ejus expreſsè in Corinthiacis: ὄρος Ἀπόσας ὄζειν ὑπὲρ Νεμέας. Ab hoc monte *Apeſantius* Jupiter dictus. Vide Steph. in Ἀπόσας.

Aphace, urbs Libyæ. Steph. Fuit & *Aphace*, vel *Aphaca*, Paleſtinæ locus inter Heliopolim, & Byblum, ubi fanum Veneris *Aphacitidis*. Euſebius in vitâ Conſtantini, lib. 3. cap. 53. Ἄλσος καὶ τέμενος ἐν ἀκρωρείας μέρει τῆς Λιβάνου ἐν Ἀφάκοις ἱδρυμένον. Ubi pro *in Aphacis* perperam Muſculus *in fruticeto*, uti Chriſtophorſonus Epiſcopus olim Ciceſtrenſis *inter arbuſta*. Socrates 1. 4. Τὸ ἐν Ἀφάκοις τῆς Λιβάνου ἱερὸν τῆς Ἀφροδίτης. Et Sozomen. 2. 4. Ναὸς ὁ ἐν Ἀφάκοις τῆς Ἀφροδίτης τῆς, τὸ Λίβανον τὸ ὄρος, καὶ Ἄδωνιν τὸ ποταμόν. Quod apud Caſſiodorum in Tripart. lib. 2. cap. 20. ſic redditur. *In Aphacis juxta montem Libanum, & Adonim fluvium Veneris domus.* Ortelio etiam in Theſ. Geogr. jamdiu obſervatus locus ille Zoſimi, lib. 1. Ἄφακα χωρίον ὄζει μέσον Ἡλιουπόλεως τε καὶ Βύβλου καθ' ὃ ναὸς Ἀφροδίτης Ἀφακίτιδος ἵδρυται. Idem legere eſt in Nicephoro, niſi quod habet perperam ἐν Φανίκοις, pro ἐν Ἀφάκοις. Ejus cultores non aliâ de causâ in locum illum confluebant, quàm ut in honorem Deæ ſcilicet omni libidinis genere ſe polluerent, quod etiam teſtatur Euſebius. Tam deteſtandæ libidini videtur dediſſe occaſionem ipſa loci appellatio. Quippe עפקא *aphaca* Syris, adeoque & Phœnicibus *amplexum* ſonat. Aphacis porro ab amplexibus voluerunt ideo nomen obtigiſſe, quia in eo ipſo loco accensâ libidine, in Adonidis amplexus ruit Venus. Ne quis nos putet divinare, audi quæ profert Etymologicus ex aliquo veterum, quamvis authorem non citet Ἀφακὰ Συρῶν μὲν ὄζειν ἡ λέξις, δύναται δὲ καθ' Ἑλλάδα γλῶσσαν, εἰ δεῖ τὸ δημῶδες εἰπεῖν ῥῆμα, ἀθέλημμα, ἀθελαζόσης τῆς Ἀφροδίτης ἐκεῖ τὸν Ἄδωνιν, ἢ τὸν πρώτην, ἢ τὸν ἐφάπτην ἀθελολώ. Vide Bochartum de Phœn. Colon. p. 830. & 831.

Aphannæ, regio Siciliæ ignobilis, unde Proverbium *Ad Aphannas*, de obſcuris, Steph.

Aphetæ, urbs Magneſiæ in Pagaſetico ſinu. Steph. Apollon. Argon. lib. 1.

Τῶν δ' ἀλλῶν Ἀφέλας Ἀργῶς ἔπι κυκλήσκεσι.

Quia inde, ceu à carceribus, ſoluta eſt & emiſſa Argo navis. Pomponius 2. 3. *At cum litora leguntur, à promontorio Sepiade per Demetrion & Halon & Pteleon & Echinon, ad Pagaſæum ſinum curſus eſt. Ille urbem Pagaſam amplexus, amnem Sperchium accipit: & quia Minyæ Colchida petentes inde Argo navem ſolvere memoratur.* Et hic, inquit Voſſius, errat Mela. Non enim per ſupra memorata loca curſus eſt ad ſinum Pagaſæum, ſed per ſinum Pagaſæum curſus eſt ad ſupra dicta loca. Errat quoque cum dicit Sperchium infundi in ſinum Pagaſicum, cùm in Maliacum effundatur. Rectè v. dicit Argo navem Pagaſis ſolviſſe. Nam quod *Aphetas* hic repoſuit Pintianus, id non probo. Tum quòd id adverſetur vett. exemplaribus, tum quoque quod Aphetæ & Pagaſæ pro eodem accipi debeant loco. Itaque & Aphetis & Pagaſis rectè dicuntur ſolviſſe Argonautæ. Lucanus.

Prima fretum ſcindens Pagaſæo litore pinus.

Aphidnæ, locus Atticæ. Seneca in Hippolyto:

——*parvas alius*
Calcet Aphidnas.

Aphrodiſias, urbs Cariæ, 20. m. p. ab Antiochia Mæandri in Eur. & 30. à Laodicæa in merid.

Aphrodiſias, op. Ciliciæ marit. 12. m. p. à Seleucia in Africum, 18. autem ab Arſinoe in ort. hodie *S. Theodoro*, teſte Coriolano Cepio.

Aphrodiſium, vulgò *Africa*, urbs Barbariæ, in orâ regn. Tunetani, 20, leuc. ab Hadrumeto in ort.

Aphrodiſium, *Achaton* Luſignano, Cypri op. à Salamina 24. m. p. in Bor.

Aphrodiſium, prom. cum op. cogn. in ora Hiſp. citer. vulgò *Cap-de Creux*, 3. leuc. à Rhodis in ort. 6. à Caucolibері in Eur. & 10. à Gerunda in Cæc. eſtque in confin. Cataloniæ prov. prope M. Antipyrenæos.

Aphyte, vel *Aphytis*, op. Thraciæ non procul à Pallene, oraculo Apollinis inſigne. Incolæ *Aphytæi*. Steph. Hos Jovem Ammonem non minore cultu, quam ipſos in Africâ Ammonios veneratos, Pauſanias in Laconicis refert, & Lyſandro urbem oppugnanti Ammonem per noctem apparuiſſe, & illum monuiſſe; & illi, & Lacedæmoniis melius ceſſurum, ſi Aphytæos deſiiſſent bello vexare. Itaque Lyſandrum obſidionem deſeruiſſe, & Ammonis religioſius colendi eis auctorem fuiſſe.

Apia, regio ab *Api* 4. Sicyoniorum rege appellata, Ægialea anteà dicta, nunc Peloponneſus. Hom. Il. 1.

Τηλόθεν ἐξ Ἀπίης γαίης.——

Ubi tamen Schol. Ἐκ τῆ ἀλλοδαπῆς καὶ μακρὰν ἀπεχούσης γῆς.

Apidanus, unus ex præcipuis Theſſaliæ fluviis, tardè fluens, quouſque illi commiſcetur Enipeus, quem ipſe ſecum in Peneum defert, ut habet Lucanus lib. 1.

——*In gurgite vaſto*
Apidanus, nunquamque celer, niſi miſtus Enipeus.

Ovid. Met. 1. *Apidanuſq; ſenex, lenisque Amphryſus & Æas.* Idem lib. 7. *Multa quoque Apidani placuerunt gramina ripis,*
Multa quoque Amphryſi.

Propert. lib. 1. *Qualis in herboſo concidit Apidano.* Demetrius Troadis fluvium facit. Stephanus.

Apidanenſes, Arcades. Dionyſius.

Ἀρκάδες Ἀπιδανῆς κατὰ σκοπὸν Ἐρυμάνθου.

Ubi alii Ἀπιδανῆς legunt, ut referatur ad montem Erymanthum. Cur v. Arcades ipſi, aut mons ille ſic dicatur, haud ſatis conſtat. Euſtathius quidem ab Apide quodam, qui ex Epiro veniens Arcadiam incoluit, Peloponneſum totam *Apiam*, Arcades vero peculiariter *Apidaneas* dictos refert, hunc verſum ex Arriano in rei teſtimonium adducens.

——Κλυτὸς Ἄπις

Ὅς ῥ' Ἀπίλιον ἐφάπτης καὶ ἀνίεγες Ἀπιδανῆας.

Callimachus Hymno in Jovem. ——Ἀλλὰ ἑ Ῥείης
Ὀγύγιον κελέυσι λεχοίτιον Ἀπιδανῆες.

Ubi Scholia Ἀπιδανῆες, οἱ ἀρχαῖοι Ἀρκάδες. Strabo tamen Apiæ nomen potius ad Argiam, & Ἀπιόνων (ſic enim vocat) ad Argivos proprie pertinere cenſet. Forte tamen Apis utrique regioni imperitavit, & ſic Strabo cum Dionyſio & Euſt. conciliabitur.

Apina, vel *Apinæ*, urbs Apuliæ. *Tricas* autem & *Apinas* vulgò res futiles, & nugatorias dicunt. Mart. lib. 14.

Sunt Apinæ Tricæque, & ſi quid vilius iſtis.

Plin. 3. 11. Diomedes ibi delevit gentes Monadorum, Dardorumque, & urbes duas, quæ in proverbii ludicrum vertêre, *Apinam*, & *Tricam*. Inde *Apinarii*, γελοιοποιοί, ſcurræ, mimarii, qui divitum menſas ſectabantur. Trebellius Pollio.

Apiola, vel *Apiolæ*, civitas Italiæ, capta à L. Tarquinio rege, de cujus prædâ Capitolium inchoavit. Plin. 3. 15. Steph.

Apollinis civitas magna in Ægypto. Ptol. *Munſia* Zeiglero.

Apollinis civitas parva in Ægypto, Libyam verſus. Ptol. Steph.

Apollinis civitas tertia in Æthiopiâ juxta mare rubrum. Steph.

Apollinis arx, ad Sibyllæ antrum: cujus meminit Virg. Æn. 6. Hodie *arco Felice* nominari tradit Pighius in Hercule Prodico.

Apollinis Fanum, in Africâ propriâ ſitum. Ptol.

Apollinis Fons, aqud Cyrenam in Africâ. Euſtathius.

Apollinis promontorium, eſt in Africâ propriâ. Ptol. & Livius. *Roſamuſat* Mercatori. Eſt & *Apollinis promontorium* in Mauritaniâ Cæſarienſi eidem Ptolemæo, quod *Cabo de Tenes* Caſtaldo vocatur.

Apollinis templum Zerynthium vocant incolæ. Liv. lib. 38. qui hoc in Thraciâ deſcribit in Æniorum finibus. Item *Apollinis templum* in Myrienſi ſinu Lyciæ. Ælianus.

Apollonia, Cyrenaicorum navale in Pentapoli reg. Ptol. Hodie *Bonandrea* Caſtaldo. Long. 50. 10. Lat. 31. 40.

Apollonia, Phrygiæ urbs, quam *Margion* quoque vocat Stephanus.

Apollonia, Mygdoniæ civitas, hodie *Seres*, teſte Nigro.

Apollonia, Taulantiorum in Macedoniâ op. ad Ionicum mare ſitum. Ptol. *Siſſopoli* Pineto. Niger dicit hoc loco caſtellum eſſe *Piergo* dictum. Sophianus ait antiquum nomen

obtinere.

obtinere. Arbitrii jus ſit penes lectorem. Hanc Apolloniam vocat Plinius Corinthiorum coloniam, ex quo ſuſpicor eandem eſſe cum eâ quam Stephanus *Gylaciam* vocat (etſi eam in Illyrico ponat) nam & Coloniam Corinthiorum eſſe ait, non longè ab Epidamno ſitam, quod in Macedoniæ confinibus eſt, ubi eadem à Ptolemæo, & Plinio deſcribitur. Fines namque regionum ab auctoribus confundi non ſemel experimur.

Apollonia, Cretæ urbs, antea *Eleutheria* appellata. Steph.

Apollonia, Siciliæ urbs, ſupra Calactam, & Aluntium in Mediterraneo. Ejus meminere Diodorus, & Stephani Epitomator. Vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 384

Apollonia, Aſiæ op. maritimum, *Aſſos* dictum in Actis Apoſtolorum, ut quidam putant. Item urbs in orâ Ponti, Mileſiorum colonia. Strabo. Item Thraciæ civitas, Plinio *Anthium* olim vocata. Mela *magnam* cognominat. Porro *Apollonia*, urbs fuit apud Parnaſſum, juxta Delphos, aliàs *Cyparisſus* dicta. Steph. Trœzen etiam olim *Apollonia* dicebatur. Steph. Populi harum urbium prædictarum *Apolloniatæ*, vel *Apollonienſes*. Item *Apollonienſes*, pars quædam addita Attalidi tribui. Steph. Quem vide in Ἀπολλωνία.

Aponus, fons & vicus ad Euganeos colles in Italiâ propè Patavium, ubi & aquæ calidæ variis morbis aptæ; A Claudiano elegiaco carmine laudatæ, & à Theodorico Gothorum rege mœnibus cinctæ, teſte Caſſiodoro. Lucan. lib. 7.

Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur.
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorii diſpergitur unda Timavi.

Ejus aqua fatidica olim credebatur. Unde conſultans Tiberius ſortes in eas conjecit. Lege Sueton. in Tiber. c. 14. Videturque illic reſpexiſſe Lucanus ubi ſupra.

Mart. 1. 62. *Cenſetur Apona Livio ſuo tellus,*
Stellâque nec Flacco minus.

Idem 6. 62. *Nec fontes Aponi rudes puellis.*

Nomen ei, quia contra morbos eſt, vel quia citra dolorem medetur, ab ἀ & πονῶ *labor*, Vide Cluver. Ital. Ant. p. 153.

Appia Via, ab urbe Româ per Capuam Brunduſium uſque perducebatur, 330. ſeu 350 m. p. longa, ab Appio Claudio Conſ. conſtructa. Statius lib. 2. Sylv.

Appia longarum teritur regina viarum.

Mart. 9. 103.

Appia quam ſimili venerandus in Hercule Cæſar
Conſecrat, Auſoniæ maximа fama viæ.

Hinc viam luculenter deſcribit Procopius Gothicorum, lib. 1. his verbis. Ἔστι δὲ ἡ Ἀππία ὁδὸς ἡμερῶν πάνυ ἀφθόνως εὐπορωτάτη. ἐκ Ῥώμης γὰρ αὕτη ἐς Καπύην διήκει. ἔνθα δὴ καὶ ἡ ὁδὸς αὕτη διίσταται, ὅσον ἀμφὶ σταδίους δύο ἀλλήλαις ἐκατέρας ἱέναι. καὶ ὀρθὴν μὲν ἀεὶ ἰοῦσι πάντων μάλιστα. ἡ γὰρ λίθου ἄπαντα μιλίτην ἑστᾶσι, καὶ φύσει σκληρὸν, ἐκ χώρας ἄλλης μακρὰν ὄντος, τεμὸν Ἀπίου ἐνταῦθα ἐκόμισε, ταύτης γὰρ ἡ γῆς ἀφθονία πέφυκε. λείους δὲ τοὺς λίθους, καὶ ὁμαλὲς ἐργασάμενος, ἐγκαινίσας ἡ τῶν ὁδῶν πατρὶ μόνος ἐς ἀλλήλας ξυνέσησιν, ὥστε χαλκοῦ εὐθὺ, ἢ τι ἄλλο ἐμβεβλημένου. οἱ δὲ ἀλλήλοις ὅπως ἀσφαλῶς ξυμβήσονται, καὶ μεμύηνται, ὥστε ὅτι δὴ ἐκ θεοῦ ἠρμοσμένοι, ἀλλ' ἐκπεφύκασιν ἀλλήλοις, δόξαν τοῖς ὁρῶσι παρέχειν ἐς. καὶ χεῖρα τείνοντος συχνῆ ὥπως ἀμάξαις τε, πολλαῖς, καὶ ζώοις ἅ πασι διαβαίνοι γινόμενοι ἐς ἡμέραν ἑκάστην, ὡδὶ ἡ ἀεμοῦσιν πάντα πάσιν διαλιχεῖν), ὡδί πῃ αὐτῶν διαφθαρῆναι, ἢ μείονι χαλᾷ ξυνίστασθαι, ἢ μᾶλλον ὡδὶ ἡ ἀμαυρᾶσθαι ἢ ἀποβαλεῖν.

Appii Forum, Hieronymus putat ab *Appio* quodam Conſule appellatum, à quo *Via Appia* dicta. Opidum fuit longius à Româ, quàm Aricia diſtans, quod Horatius oſtendit Serm. 1. Sat. 5.

Egreſſum magnâ me accepit Aricia Româ
Hoſpitio modico, Rhetor comes Heliodorus,
Græcorum longè doctiſſimus; inde Forum Appi
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.

Ad hunc locum B Paulus venit, cùm Romam duceretur, S. Lucas in hiſtoriâ Act. Apoſt. cap. 28. com. 15. Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις Ἀππίου φόρου, καὶ Τριῶν ταβερνῶν. Cicero ad Atticum, lib. 2. Epiſt. 10. & 13. *Ab Appii Foro horâ quartâ, dederam aliam paulò antè à Tribus Tabernis.*

Apros colonia, Thraciæ op. Juſtino & Plinio. *Theodoſiopolis* etiam dicta fuit, teſte Cedreno. *Apoi* Ptolemæo, vulgo *Aprio*, inter Philippos urb Macedoniæ 187. & Byzantium 120. m. p. Long. 33. 40. lat. 42. 50.

Apruſa, Gall. Togatæ flu. viam Æmiliam ſecans, apud Saviniamum op. inter Cæſenam & Arminium, ac in mare Hadriaticum deſinens. *Pluſa* Leandro Alberto.

Aprustum, Plin. *Abyſtrum* Ptolemæo, op. Brutiorum in Calabriâ citer. quod *Caſtrovillari*, nunc dicitur, teſte Barrio, à Coſano 6. m. p. à Balbiâ 7. à Beſidiano 22. in occ. Aliis eſt *Vernicario*, opidulum Caſtrovillario & Murano proximum. Abyſtrum verò teſte eodem Barrio, diverſum ab Aprusto, vulgò *Urſimarſo*, in Mag. Græciâ apud Petiliam ex Ptolemæi deſcriptione.

Apratium, Italiæ reg. inter Apuliam & Picenum, quæ etiam *Samnium* dicebatur. In eâ civitates fuerunt Aquila, Adria, Sulmo, Ortona, Arpinum, Aquinum, &c. vulgò *Abruzzo*.

Apſalus, op. Macedoniæ mediterraneum, Europo, & Hormis opidis finitimum. Ptol. *Preſpa* Moletio.

Apſarus, op. cum flu. Cappadociæ in Colchidis conf. inter Trapezuntem 150. & Phaſim urb. Colchorum in Bor. 75. m. p. *Arcani* nunc dici putatur, teſte Moletio.

Apſilæ, gens Scythica Lazis vicina. Steph. Plinius lib. 6. cap. 4. poſt flu. Chryſorrhoam Apſilarum mentionem facit, quorum Juſtinianus quoque in Novellis ſuis meminit. Hos *Apſilios* appellat Agathias lib. 3. & ſub Colchorum ditione fuiſſe ſcribit.

Apſinthii, vel *Apſynthii*, Thraciæ populi ab Ἄψινθος, quæ Stephano Θρᾴκης πόλις dicitur. Dionyſius verſus 575.

Οὐχ ὅπῃ Θρῃκὸς ἐπ' ἠόσιν Ἀψίνθοιο
Βιστονίδες καλέουσιν ἐελδόμεναι Ἐλεφαντίνῃ.

Ubi Schol. τὸ δὲ ἔθνος οἱ Ἀψίνθιοι, ἀπὸ πόλεως ἰσήμου καλοῦς Ἀψίνθου.

Apſorus, urbs Ponti, & flu. ad mare Euxinum. Ptol. *Apſarus* Arriano, qui dicit eam *Apſyrtum* appellatam, quod Medea illic fratrem *Apſyrtum* occiderit. Fluvium hunc Ægialeum oppellatum ſcribit Stuckius, & num idem dicatur *Naxius* ab Æliano ſubdubitat.

Apſorus, inſula in mari Adriatico, Liburniæ adjacens, in quâ civitas eodem nomine. Ptol. Stephano civitas Illyriæ dicitur.

Apſus, flu. Macedoniæ vicinus, in mare Ionium, inter Dyrrachium, & Apolloniam decurrens, Genuſo vicinus. *Aſpro* hodiè. Ejus meminit Lucanus lib. 5.

Prima duces vidit junctis conſidere caſtris
Tellus, quam volucer Genuſus, quam mollior Apſus
Circumeunt ripis. Apſo geſtare carinas
Cauſa palus, leni quam fallens egerit unda.
At Genuſum nunc ſole nives, nunc imbre ſolutæ
Præcipitant: neuter longo ſe gurgite laſſat,
Sed minimum terræ vicino litore novit.

Apta Julia, urbs Gall. Narbon. Epiſc. ſub Archiep. Aquenſi. *Apte, Atte, Xut* hodiè dicta. Long. 26. 03. Lat. 43. 10.

Aptera, op. Cretæ mediterraneum, *Apteria* Ptolemæo. *Apteron* Plinio. *Atteriâ* in tab. recent. & aliis *Paleocaſtro*. Rationem nominis reddit Stephanus. Ait enim à Sirenibus vocatum, quod victæ ibi cantu à Muſis, præ mœrore exutis pennis in mare deſiluiſſent; qui addit urbem Lyciæ eodem nomine appellari.

Aptungis, D. Auguſtino. *Lungitaria* incolis, teſte Ludovico Marmolio. Ἀπτοῦχα ἰσεῖν (inquit vir Maximus) in Ptolemæo ſervat adhuc veſtigia nominis נפתוחים *Naphtuchæorum*. Nam *Aptuchus*, aliis *Aphtuchis*, in fabulis legitur eſſe Cyrenes filius, & Ariſtæi frater. Apollonii Schol. de Ariſtæo: ἦν Κυρήνης ὁ Τριτέως καὶ Ἀπόλλωνος, ἀδελφὸς δὲ Ἀριστάου· Ἄλλ' ὁ μὲν ἐν Λιβύῃ, Ἀριστᾶος δὲ ἐν τῇ Κέῳ.

Apua, op. Liguriæ in Thuſciæ confin. amplum, ad Macram flu. cujus incolæ *Apuani* Livio. Hodie *Pontremoſe*, teſte Juſtiniano dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 1. 10.

Apulia, Italiæ regio, mari Adriatico contermina; inter Dauniam & Calabriam, quæ & *Iapygia* ab *Iapyge*, Dædali filio, dicta. Dividitur in Apuliam Dauniam, quæ *Puglia piana* Leandro & *Capitanata* dicitur; & *Apuliam Peucetiam*, quæ *terrà di Barri* appellatur. Vide Plin. 3. 2. Cæterum *Apulia* ovibus olim abundabat, quarum lanæ Martialis palmam tribuit in Apophoretis.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis; Altinum tertia laudat ovis.

Idem 8. 28. de Parthenianâ togâ.

Apula Ledæi tibi florùit herba Phalanthi
Quâ ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.?

Et hinc Cicero *Apuliam* à paſtorum copiâ deſcribit Orat. 3. contra Catilinam. Prima ſyllaba communiter longa eſt. Horat. Sat. 1. 5.

Incipit ex illo montes Apulia notos
Oſtentare minor.

Idem tam. 3. Carm. Od. 4. corripuit.

Altricis extra limen Apuliæ.

Idem in Epodis.

Nec tantus unquam ſiderum inſedit vapor
Sitiendoſæ Apuliæ.

Populi *Apuli*, quos ruſticos, inciviles, inurbanos, duros, & agreſtes fuiſſe monſtrat hic Plauti verſus in Mil. Glor.

Poſt Epheſi ſum natus, non in Apulis, non ſum in Umbria.

h. e. non ſum illepidus, inſubidúſve.

Apulum, Daciæ urbs. Ptol. Hodie *Alba Giulia*.

Apuſcidamus, Africæ lacus, in quo omnia fluitant, nihil mergitur. Plin. 31. 2.

Apyræ, Lyciæ urbs. Plin. *Finica* nunc, Nigro teſte.

Apyri, quos *Tapyros* vocat Geographus, ut Euſt. tradit in Dionyſ. Perieg. Populi ſunt Hircanis vicini. Vide *Tapyri*.

Aquæ Auguſtæ, Ptol. urbs Aquitaniæ in Galliâ, vulgò *Baionne*. *Acs* vero vel *Dax* Vineto. Long. 19. 40. Lat. 43. 43.

Aquæ Baliſſæ, op. Hungariæ in Pannoniâ infer. à Quinque Eccleſiis 5. leuc. diſtans in occid. *Selle* vulgò, teſte Lazio.

Aquæ Bigerronum, eædem cum Tarbellicis putantur.

Aquæ Bilbilitanorum, Antonio, quòd in Bilbilis Tarraconenſis urbis agro ſitæ ſint, forte ſic dictæ. In Arragoniâ ſunt, & *los bannos de Albama*, Varrerio teſte, vocantur. Eidem etiam hodie aliæ ſic dictæ ſunt in Bæticâ, quo vero nomine eæ antiquis cognitæ fuere, ſtudioſis indagandam relinquo.

Aquæ Caiæ, locus in Italiâ. Harum meminit Strabo lib. 5. ut refert Annius Viterbienſis, item Tibullus in hoc carmine.

Nunc autem ſacris Caiarum maxima lymphis.

Sed illic optimi codices *Baiarum* habent.

Aquæ calidæ, urbs Angliæ. Vide *Aquæ Solis*.

Aquæ calidæ, Ptol. *Aquæ Celinæ* Antonino. *Amphilochia* Straboni, *Auria* in lib. concil. vulgò *Orenſe*. urbs Hiſp. Tarracon. in Gallæciâ epiſcop. ſub Arch. Compoſtellano, inde 18. leuc. quot à Luco in auſt. Tyden verſus 8. ad Minium flu. Sed *Aquæ calidæ* potius ſunt *Aigues Caldes*, teſte Beutero.

Aquæ Convenarum, Aquitaniæ op. Anton. vulgò *Bagneres*. Long. 22. 15. Lat. 42. 20.

Aquæ Cutiliæ, lacus Sabinorum in agro Reatino; vulgò *Lago de Contigliano*.

Aquæ Flaviæ, op. Hiſp. in Bracarum & Callaicorum confin. op. amplum Portugalliæ, à Bracarâ Auguſtâ 11. leuc. paulò pluribus à Bragantia. Populi *Aquiflavienſes*. A Tito, & Veſpaſiano nomen habent. Vulgò *Chiaues*. Long. 12. 30. Lat. 41. 40.

Aquæ Gradatæ, vicus Carnorum apud Aquileiam, ab eâ 3 m. p. ubi S. Chryſogonus pro Chriſto capite plexus eſt. Vulgò *S. Cantiano*.

Aquæ mortuæ, pp. Gall. Narbon. opera C. Marii. 100. m. p. Rhodani oſtiis deductæ. Hæ etiam *Foſſæ Marianæ* vocantur.

Aquæ Patavinæ. Plin. quæ *Fontes Aponi* Livio aliiſque dicuntur.

Aquæ Paſſaris, vel *Paſſeris*, quarum Martialis etiam meminit, 6. 42.

Non molis Sinueſſa, fervidique
Fluctus Paſſeris, aut ſuperbus Anxur,
Non Phœbi vada, principeſque Baiæ.

Aquæ Quinctiæ, ſive *Quinctianæ*, op. Hiſp. in Callaicis. *Aigues Caldes* Moletio.

Aquæ Regiæ, urbs Africæ epiſcopalis, ſub Archiep. Carthaginenſi, Anton. nunc pagus inter Hadrumetum & Suffetulam 50. m. p. *Caſal Romol* vulgò dictus, teſte Moletio.

Aquæ Sextiæ, urbs Archiep. & col. Gall. Narbon. Provinciæ metropolis, conventuſque juridicus, Maſſiliæ finitima, ab eâ 5. leuc. in Bor. diſtans, ab Arelate 12. ab Avenione 13. in ort. inter Nemauſum ad occ. 53. & Nicæam ad Varum in ort. 73. m. p. ex Strabone. Contractis in unum quinque ſyllabis *Aix* vulgò appellatur. Cæſi hic à C. Mario Teutones Cimbrique. Long. 26. 45. Lat. 42. 45.

Aquæ Solis, Anton. urbs Angliæ. *Thermæ* & *Aquæ calidæ* dictæ; vulgò *Bathe*. Vide *Bathonia*.

Aquæ Statellæ, vel *Statyellæ* Plinio, Lombardiæ Ciſpadanæ op. quod *Acqui* hodie dicitur. Populi *Statellates* Livio, Ciceroni v. *Statiellenſes* dicuntur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81. Long. 30. 27. Lat. 43. 35.

Aquæ Sueſſanæ, *Sinueſſanæ*, Liv. Plin. Mart. vulgò *Torre di Bagni*, Thermæ apud Sinueſſam Campaniæ urb. exciſam. Aliis *Acque di Monâragone* dicuntur.

Aquæ Tarbellæ Auſon. *Tarbellicæ* Anton. quæ *Aquenſium civitas* lib. Provinc. Vide *Aquæ Auguſtæ*.

Aquæ Taurinæ, Plin. *Acqula* Ptolemæo op. Etruriæ apud Peliam flu. inter Sænam 40. & Volſinios 10. in viâ quæ Romam ducit. Vulgò *Acqua pendente*. Populi *Aquenſes*.

Aquæ Voconis, op. Hiſp. citer. in Catalaunià, teſte Epiſcopo Gerundenſi. *Balneole*, ſeu *Bannoles* vulgò dictum. Aquæ apud Geographos plura alia ejuſmodi extant nomina, quæ partim Thermæ, partim urbes, & opida olim fuere.

Aqualania, *Aqualagna*, vic. Apuliæ in Duc. Urbinate, ubi victus Totila rex Gothorum à Narſete plagam accepit, ex quâ interiit; eſtque prope flu. Cantianum, 5 mill. à Calio in Bor.

Aqua Sparta, op. Umbriæ in monte, Duc. Titulo Cæſiæ gentis gaudens, 12. mill. à Spoleto in occ. & 4. ab Ameriâ in Bor.

Aqua viva, vic. prope Apenninum, in regn. Neapol. 9. m. p. à Veniafro in Bor. 6. ab Eſernia, & 4. à Vulturno flu.

Aqua viva, ſive *Aquavia*, op. Pannon. ſuper. in Stiriæ & Hungariæ confin. à Pœtovione 20. m. p. in ort. hodie *Fuczel*, ſeu *Teplicza* Lazio.

Aquenſis vicus, *Bagnerres*, op. Gall. in Novempopulaniâ in Bigerronibus, ob aquarum ſalubrium copiam nobile, indeoque vet. Romanis cognitum, ut patet ex Antiquis inſcriptionibus, teſte Baluzio. Sedet ad Aturrum flu. in valle Campana, 1. leuc. à Campano ad Bor. 4. à Tarba in auſt.

Aquianum, *Evian*, op. Sabaudiæ ad lac. Lemannum, 5. leuc. ab Aquaria in ort. 4. autem à Lauſannâ in merid.

Aquila, urbs Veſtinorum in Italia, Aprutii primaria, in monte ad ſubterfluentem Aternum, ex ruinis Amiterni & Furconii urb. exciſarum condita, ſive aucta, ab urbe Romà 60. m. p. à Neapoli 120. Anconam verſus.

Aquila, olim *Calydon*, urbs Ætoliæ epiſc. ſub arch. Naupactenſi ad Euenum flu. vulgò *Ayton*, teſte Sophiano.

Aquila, urbs Brutiorum, ex ruinis Furconii antiquiſſimi opidi à Longobardis ædificata. Volater. Log. 37. 10. Lat. 42. 19. Item Scythiæ flu. Herodot. Etiam *Aquila* Major & Minor Mauritaniæ Tingitanæ loca duo. Anton. Fuit & Tuſciæ mediter. urbs, *Aquapendente* Leandro.

Aquilaria, locus in Africâ. Cæſar. Comm. lib. 2.

Aquileia, ſeu *Aquilegia*, urbs Carnorum ad Natiſonem flu. Romanorum colonia 12. m. p. diſtans à mari, juxta quam Timavum amnem nonnulli locarunt. Martialis.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Saltem non procul abfuiſſe à Venetiis indicat Silius lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Dionyſ. Perieg. —Τόδι σύρῃ Ἀδριάδος ἅλμη
Πόντου ἐς ἀγχίπορον Ἀχιλλῆος.———

Mela 2. 3. *Natiſo non longè à mari ditem attingit Aquileiam.* Ubi doctiſſimus If. Voſſius. *Aquilegiam* habent libri veteres, quemadmodum etiam paſſim apud auctores alios ſcribi notiſſimum eſt. Exiſtimant plerique verum nomen eſſe *Aquileia*, dictamque fuiſſe ab *Aquila*, quæ dextrà, cùm urbs conderetur, advolavit, ut ait Julianus Imp. oratione de geſtis Conſtantii; hinc aliqui vocarunt *Aquiliam*. Ego aliter puto, nempe *Aquilegiam* antiquum fuiſſe nomen, ſicque appellatum eſſe à fontium, & rivorum copiâ. Nam & fluvialibus aquis & putealibus urbs hæc abundabat, uti docet Strabo. Ex hac orti ſunt Chromatius, ad quem Hieronymus ſæpe ſcripſit, itemque Ruffinus Græcè Latineque eruditus. *Agar* vulgò dicitur. Auſonius in Catalogo.

Nona inter claras Aquileia cieberis urbes.

Aquilonia, Hirpinorum in Italiâ op. Liv. lib. 10. *Tum exercitus omnis Aquiloniam eſt inditus.* Ptol. Ἱρπίνων Ἀκυλωνία. Plin. 3. 11. Hirpinorum *Æculani*, *Aquiloni*. Lege *Æculanenſes*, & *Aquilonienſes*. Aliis eſt *Agnone* op. in Aprutio. Aliis *Anglona*, urbs exciſa in Lucania. Celſo Cittadino *Lacedogna* urbs epiſc. Hirpinorum ſub arch. Compſano. Sed ſitus repugnat. Nam Aquilonia, ut ex Livio patet, erat inter Beneventum, & Luceriam; Laquedonia v. Melphi & Monti viridi proxima eſt. Quare illam prorſus extinctam cum Volaterrano putat *Ferrarius*.

Aquincum, Pannoniæ infer. urbs. Ptol. *Cepol* Lazio.

Aquinum, Latinorum op. ad fines Samnitum, quod Melpha flu. alluit, Strabo. Vulgò *Aquino*. Sil. lib. 8.

Commovet, atque viris ingens exhaurit Aquinum.

Dicit Author hujus Dictionarii Aquinum Thomæ Doctoris Scholaſtici patriam fuiſſe, qui inde *Aquinatis* nomen ſibi obtinuit. Addam ego & Juvenalis quoque patriam fuiſſe. Sic enim ipſe, Sat. 3.

———*Et quoties te*
Roma tuo refici properantem reddit Aquino.

Pro *Melpha* autem ſuprà lege *Melpis*, idque authoritate Strabonis. Sic enim ille lib. 5. Ἀκυῖνον μεγάλη πόλις ἐσῆ, πρὸς ἣν ὁ Μέλπης ῥεῖ ποταμός. Haud perinde magnus eſt amnis iſte; de urbis v. magnitudine, præter Silium, idem ſatis apertè teſtatur Tullius, dum ait *frequens eſt municipium*. Philip. 2. Coloniam fuiſſe à Romanis deductam, teſtis eſt Corn. Tacitus Hiſt. 2. *Occidi Dolabellam juſſit, quem in Coloniam Aquinatem ſepoſitum ab Othone ſupra retulimus.* Long. 73. 37. Lat. 41. 28.

Aquiſgranum, urbs Imperialis in Menapiorum finibus, inter Rhenum & Moſam ſita, Romanorum Imperatorum prima in auguratione, & coronatione. D. Caroli Magni ſepulturâ, ſeptennalique peregrinorum viſitatione celebris.

Nomen

Nomen habuit à *Grano*, Neronis fratre (ut quidam putant) qui *Aquas* calidas in hoc tractu inveniens, juxtà habitavit, atque arcem ſtruxit, cujus adhuc extat monumentum, turris Grani dicta: quam quidem arcem ſunt qui credant Veteram eſſe, cujus meminit Ptolemæus. Long. 27. 37. lat. 50. 45. vulgò *Aix le Chapelle*.

Aquitania, regio, tertia Galliæ pars. A Circio Oceanum habet, qui *Aquitanicus ſinus* dicitur; ab Occaſu Hiſpaniam; à Sept. Lugdunenſem provinciam; à Meridie Narbonenſem. In eâ Tolоſa, & Burdigala civitates; Populi *Aquitani*. Plin. 4. 17. *Gallia omnis Comata, uno nomine appellata, in tria populorum genera dividitur, amnibus maximè diſtincta: A Scaldi ad Sequanam, Belgica: ab eo ad Garumnam, Celtica, eademque Lugdunenſis: Inde ad Pyrenæi montis excurſum, Aquitania. Aremorica* olim dicebatur Ἀκυϊτανία, Stephanò, Ἀκυϊτανία Ptolemæo. Vulgò *Gaſcogne, & Guienne*.

Aquites, nomen ſacerdotis. Val. Flac. lib. 6.

Indigenis ſacratus aquis, magnique ſacerdos
Phaſidis Arctois Aquites errabat in armis.

Aquula, op. Hetruriæ. Vide *Aquæ Tarbellæ*.

Ar, civitas Moabitarum, ſive *Ars*, ſonat *civitas Solis*: nam ארס *Ares* eſt *Sol*. Vel quaſi urbs Oſtracina, nam *Ares* etiam ὄστρακον, ſive teſta, Hieronymus. Idem: *Moab provincia Arabum*, &c. *Hujus metropolis civitas Ar: quæ hodie ex Hebræo & Græco ſermone compoſita Areopolis nuncupatur.* Non quod Ἄρεως, i. e. *martis civitas* ſit. Interpretatur auctem *Ar* עיר ἀντίδικος, i. e. *adverſarius*.

Ara Lugdunenſis, vulgò *Ainay*, cœnobium nunc prope Lugdunum, ad Araris cum Rhodano confluentiam, de quo Juvenalis Sat. 1. ——*Et ſic*

Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad Aram.

Caligula ſiquidem, teſte Suetonio, Lugduni certamina oratoria eâ lege inſtituit, ut victi victorum laudes componerent, vel præmia illis conferrent; qui maximè diſplicuiſſent, ſpongiâ, linguâve ſcripta à ſe delerent, niſi aut ferulis objurgari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Oratores a. illic dicturi metu pallebant, propoſitum ſupplicium timentes.

Aræ, dicuntur ſaxa quæ inter Africam & Sardiniam medio mari eminent. Sic dictæ quòd ibi Afri & Romani fœdus inierint. Virgil. Æn. 1.

Tres Notus abreptas in ſaxa latentia torquet,
Saxa vocant Itali, mediis quæ in fluctibus Aras.

Hi ſcopuli novem fuiſſe dicuntur, mox *Aræ Propitiæ* vocatæ. Siſenna, citante Servio, atque etiam Claudius Quadrigarius 1. Annal. has Aras *Neptunias* vocat.

Arabia, triplex Aſiæ regio. 1°. *Deſerta*, hodie *Beriara* teſte Villanovano, cum aliis; inter Syriam ad occid. & Arabiam Felicem ad ort. atque inter Meſopotamiam ad Sept. Euphrate fluvio diſſeparante, & Arabiam Petræam ad Auſt. 2°. *Felix*, hodie *Aiman*, & Turcis *Gemen*, vel *Giamen*, ampliſſima, inter 2. maximos ſinus Arabicum & Perſicum perſtricta, inter occid. & ort. longiſſimè excurrens, mari Rubro, Indiam verſus definita; in quâ Sabæi populi, multaque regna continentur. Heſychius: εὐδαίμων γῆ, ἔχουσα πλοῦτον, Ἀραβία. 3. *Petræa* demum. *Nabathæa* Straboni & Plinio. *Barraab* & *Bengaical*, aliiſque nominibus hodiè appellata; inter Palæſtinam ad occ. Jordane, & Aſphaltite lacu diviſa, & Arabiam Fel. ad ort. ac inter Deſertam ad arctos, Ægyptum autem partemque ſinûs Arabici ad meridiem. Heſychius. Ἀραβία τόπος Συρίας, ἡ νόμος γυναικός. Hinc *Arabius*; nam quoties aliquem loquacitatis notare volumus *Arabius tibicen* dicimus. Græcè Ἀραβικὸς αὐλητής; Item *Arabius nuncius*, Ἀραβικὸς ἄγγελος. In eos dici ſolitum, qui à ſemel cœptis nunquam deſiſtunt. Adagium hinc natum exiſtimant, quòd olim ſola mancipia muſicam exercerent, quæ plerumque ex Arabiâ producebantur. Citatur ex Menandro; illiuſque meminit Julius Pollux: Populi *Arabes*, & *Arabi* Virgilio Æn. lib. 7. quos cum Hircanis conjungit.

Sive Getis inferre manu lachrymabile bellum,
Hircaniſve Arabiſve parant, ſeu tendere ad Indos,
Auroramque ſequi, Parthoſque repoſcere ſigna.

De nominis origine hæc Simpſonius. *Arabia* Hebræis ערב *arab*, à locis campeſtribus ac deſertis, nam ערבה *arabah* deſertum eſt vel ſolitudo campeſtris. Vel à mixtis populis, nam ערב eſt miſcuit; mixtum etiam coitum habebant, de quo poſteà. Non de nihilo eſt (inquit Bochartus) quod ערבי (*Arabi*) Arabs, ערב (*ereb*) veſpera, & ערב (*oreb*) corvus ſint ab eâdem radice. Nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβοὺς dici volunt, quaſi Ἐρεμνοὶ, vel Ἐρεβεννοὶ, i. e. nigros. Vide Strabonem, & Magnum Etymologicum. Aliter de la Cerda. De Etymo Arabum ſcias (inquit) eâ voce notari *latrones*, ut Chananæis *mercatores*, Chaldæis *Mathematicos*. Auctor Hieronym. in cap. 3. Hierem. Arabia olim pretioſis unguentis notiſſima. Luciani de Syriâ Deâ. Ἀπὸζ ἡ αὐτῆ ὁδὸν ἀμείβεσιν, ἐπὶν λέγω τὴν χώρην τὴν Ἀραβίην. Unde Dionyſius.

Αὐὴ κηώεσσι δύοις ὑπὸ λαγὸν ὄδωδεν,
Ἠ δύη, ἢ σμύρνης, ἢ ἐυόδμου καλάμοιο,
Ἠ ἧς Συριστὶ πιπασομένη λιβάνοιο.

Tibullus lib. 2. eleg. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores,
Quos tener è terrâ divite mittit Arabs.

Idem. *Poſſideatque metit quicquid benè olentibus arvis*
Cultor odoratæ dives Arabs ſegetis.

Idem. *Illic quas mittit dives Panchaia merces,*
Eoique Arabes, dives & Aſſyria.

Propertius lib. 2.

Adflabant tibi non Arabum de gramine odores.

Idem lib. 3. eleg. 11.

Et Tyros oſtrinos præbet Cadmea colores,
Cinnamon & multi paſtor odoris Arabs.

Ovidius in Epiſt. Sapphûs.

Non Arabum noſter rore capillus olet.

Quint. Curt. lib. 5. *Arabia odorum fertilitate nobilis regio.* Vide Plin. 5. 11. Plautus in Milite glorioſo. *Ut Arabio fumificem odore.* Idem in Pœnulo. *Arabus* (Ita Chariſius) *murrhinuſque odor omnia complebat.* Statius 5. Sylvarum Epicedio in Patrem

——*Odoratas nec Arabs decerpſit ariſtas.*

Divitias ejus paſſim innuit Horatius 1. Ep. 7.

——————*Nec*
Otia divitiis Arabum liberrima muto.

Et Carm. 1. 29. *Icci beatis nunc Arabum invides*
Gazis. Et Carm. 3. 14.
Intactis opulentior
Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Idem Carm. 2. 12. *Plenas aut Arabum domus.*

Idem alibi. *Quid maris extremos Arabas ditantis, & Indos?*

Seneca Tragœdus. *Et qui ſagittas divites Arabes linunt.*

Mollitiem Arabum notat Catullus; ad Fur. & Aurel.

Sive in Hircanos Arabeſque molles.

Itemque Manilius, lib. 4.

——*Molles Arabes, terramque ferentem*
Delicias, variæque novos radicis odores.

Idem alibi. *Et molles Arabes ſilvarum ditia regna.*

Claudianus. *Te Medus, te mollis Arabs, te Seres adorant.*

Dionyſius verſ. 968.

Οὐχ ὡς ἀλεγεῖων Ἀράβων γλίθ.

Denique Sabæos, Arabiæ Felicis gentem, *molles* vocat Virgilius, Georg. lib. 1.

——*Molles ſua thura Sabæi.*

Notandum hic quòd quamvis prima ſyllaba in *Arabs* ſemper corripiatur, in *Arabia* tamen eam produxit Propertius lib. 2, eleg. 10.

Et tremit intactæ te domus Arabiæ.

Idem eodem libro, Eleg. 11.

Nec ſiqua Arabio lucet bombyce puella.

Porrò Arabes, qui Felicem incolunt Arabiam, eâ olim uſebantur conſuetudine, ut una omnibus conſanguineis uxor eſſet. Ex his enim (teſte Strabone, lib. 6.) qui primus ad eam ingrediebatur, poſito præ foribus baculo (nam baculum ex more quiſque gerebat) cum eâ coibat, ipſâ tamen cum natu grandiore noctes agebat. Adulter apud eos capitis damnabatur, qui ex eo deprehendebatur, quod alius generis eſſet. Unde hoc relatu dignum aliquando accidit. Erat enim cujuſdam regis filia, mirâ pulchritudine, cui quindecim erant fratres, qui ejus omnes æquè amore flagrabant: propterea alius poſt alium junctim ad eam ingrediebantur. Illa autem aſſiduo coitu jam defeſſa, rem hujuſmodi comminiſcitur. Fecit ſurculos non utique fratrum ſurculis ablimiles: ex quo ſtatim ab eâ quiſpiam exibat, ſurculum aliquem ſimilem ante januam ponebat, quo fratres, qui invicem ſequebantur, ſurculum præ foribus fixum cernentes, eorumque aliquem intus eſſe putantes, ab ingreſſu arcerentur. Verùm cùm aliquando omnes in foro eſſent, unus ad fores acceſſit, & cum baculum vidiſſet, ſuſpicatus adulterum intus eſſe, currens ad patrem, ſororem de ſtupro accuſavit: ſed cognitâ re, eam falſò criminari convictus eſt. Hæc Strabo. Arabes maſculos ſuos omnes annum decimum tertium agentes circumcidere ſolent, quòd eo ætatis tempore Iſmael, gentis illius author, fuerit circumciſus, Gen. 17. Comeſtor in locum.

Arabicus ſinus, quem Dionyſius cum auctore libri de mundo, cap. 3. & aliis pleriſque Græcis, à mari Rubro perpetuò diſtinguit. Mare enim Rubrum ipſis Oceani pars eſt inter Æthiopiam & Indiam interjecta. Ex Latinis tamen aliqui atque etiam ex Græcis nonnulli, ad ſinum etiam Arabicum, & Perſicum, ex Oceano illo prodeuntes, Rubri maris nomen extendunt. Ita Seneca in Troade.

Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Ubi per *fretum rubens* Sinum Perſicum intelligit, in quem Tigris ſe exonerat: Et Plinius non ſemel nomine maris Rubri, ſinum Arabicum intelligit, ut lib. 5. cap. 11. quod & à LXX. Interp. fit, & ab authore epiſtolæ ad Hebræos, cap. 11. Ex quorum verbis malè intellectis ortus eſt quorundam error, qui nomen maris Rubri ſinui iſti (quæ Hebræis יַם־סוּף mare *Suph.* quaſi mare *algoſum*, ſeu *caricoſum* dicitur) proprium putarunt. At Plinius maris Rubri nomen Sinui huic cum Perſico commune facit, quatenus ſc. uterque ex Oceano Rubro (ut ab Horatio vocatur) prodit, & ejuſdem quaſi pars eſt, ut patet ex lib. 6. cap. 23, 24, 25. ubi de Mari Rubro propriè dicto, h. e. Oceano Meridiano, loquens, cap. 24. *in duos*, inquit, *dividitur ſinus*; de Perſico & Arabico verba illa mox explicans. Sic Solinus cap. 58. *Irrumpit hac litora Rubrum mare, idque in duos ſinus ſcinditur.* Neque aliter accipienda videtur ſacrorum Interpretum ſententia; quanquam enim יַם־סוּף illis ἐρυθρὰ θάλασσα reddatur, non tamen hoc ita accipiendum, ac ſi par eſſet nominis utriuſque extenſio: Sed quòd mare Rubrum latius ſumptum etiam יַם־סוּף ſeu Arabicum ſinum, tanquam partem ex ipſo prodeuntem, complecteretur. Guil. Hill. *Mar di Mecca* ab accolis vocatur. Bar. *Bohar Corſun*, i. e. mare clauſum dicitur.

Arabo, flu. & urbs Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Anton. *Narabo* Ptolemæo. *Rab* utrumque incolis vocatur, urbs vero *Giavarin* Italis dicitur.

Arabriga, *Arrabida*, Varrerio op. Luſitaniæ, inter Leiriam urbem & oram litoream, ad 3. Leuc. diſſitum. Al. eſt vicus *Caſtanheira* in Portugalliâ ad flu. Tagum, med. ferme inter Scalabim & Ulyſſiponem, 10. Leuc. à Leiria.

Arach, vel *Erech*, civitas à Nimrode conſtructa, Gen. 10. Ἄρεχκα, Ptol. urbs Suſianæ dicitur, à quâ videntur Arabes hodieque *Irakam* appellare. *Irakam* enim diſpeſcunt in Aghemicam, ſive Perſicam, & Arabicam. Golius. Salmaſius autem *Arach* & *Irakam* pro diverſis habet ob diverſam ſcripturam, Gain ſc. & Elif. ab Areccâ vero dicti *campi Areccæi* apud Tibullum, ut idem notat.

Arachoſia, civitas non procul à Maſſagetis, à Semiramide condita, quæ etiam *Cophen* vocabatur, à *Cophe* flu. qui in Indum influit. Steph. Item unà è Satrapiis ultra Indum flu. cujus meminit Plin in deſcriptione Indiæ, & Strabo lib. 11. Item Aſiæ regio, *Cabul* Caſtaldo, *Cheſimur* Mercatori.

Arachoti, vel *Arachotæ*, Indiæ populi, ab Arachoto flu. ſic dicti, qui ex Caucaſo profluit. Dionyſius verſ. 1096. Λινοχλαίνους Ἀραχώτας vocat, innuens eos *lineis veſtibus indui ſolitos*. Sic Indos quoſdam *lineis peplis veſtiri* refert, Solinus cap. 55. *Et centum legatos duarum gentium, quæ Arachoſiis tributariæ fuerunt, lineis veſtibus auro intextis indutos fuiſſe*, refert Q. Curtius lib. 9.

Arachthus, unus è quatuor nobiliſſimis fluviis Epiri non procul à Nicopolitin ſinum Ambracium influens. Strabo lib. 7. Item op. ejuſdem nominis in Acarnanum finibus *Spagmagmuriſi* incolis, teſte Nigro.

Aracillum, *Arracillum* Floro, *Aracælum* Antonino, op. olim, nunc pagus Hiſp. Tarracon. *Arraiola* hodiè vel *Arexil* Garibæo. *Araciol* a. Hieronymo Zuritæ.

Aracynthus, mons Acarnaniæ, Plinio 4. 27. Bœotiæ Stephano. Sed leg. Αἰτωλίας. Caſaub. Vibius Sequeſter Atticæ tribuit, Servius Thebis, Euſt. in Dionyſ. Ætoliæ; Sunt etiam qui Arcadiæ montem faciunt, ſed falsò; nam in Vibio leg. *Acarnaniæ* non *Arcadiæ*, ex notâ Brodæi. lib. 2. Miſcellan. cap. 8. Indè mirè variatum ab Interpretibus in explicatione verſus illius Virgil. Ecl. 2.

Amphion Dircæus in Actæo Aracyntho.

Nam qui dici Aracynthus poteſt mons Actæus, cum in Atticâ non ſit? Vibii n. opinio cum nullo conſonat veterum Geographorum. Ergo in tantâ varietate Stephano adhæreamus & Servio, qui Bœotiæ & Thebarum montem faciunt, hoc enim quadrat cum ſuperioribus; nam ille qui Dircæus, id eſt, Bœotius, aut Thebanus, canebat in monte Bœotiæ, aut Thebarum. Sed quid de epitheto dicemus ſumpto ab Atticâ? Placet duplex ſolutio, inquit de la Cerda, aut Fulvii, aut Germani. Lector, quam velit, eligat. Ait prior *Actæum* hic ſumi pro παραθαλασσίου, i. e. *litorali*; ſicut *actam* Virg. Æn. 5. poſuit pro *litore*. Poſterior accipit *Actæum* pro *ſaxoſo* & *petricoſo*, more Græcorum, qui ἀκτὴν non ſolum vocant litoralem oram, ſed πᾶν πλωτὸν. Nam & Homero ἀκτὴ Θρῃκίη eſt promontorium, ſeu ſcopulus, & ἀκταὶ Ammonio ſunt loca maris petricoſa, ſicut *Syrtes* arenoſa. Oppianus Cyneget. 3.

——— Ταῦρειοι νιφοκλῆτες ἀκτὰς ἀκτῆς.

Demum hanc rem firmat Propertii auctoritas, qui Virgilium interpretans, lib. 3.

——— *Victorque canebat*
Pæana Amphion rupe, Aracynthe, tuâ.

Ejus meminit Dionyſius verſ. 431.

Τῆς δ' ὑπὲρ ἐς νότον εἶσιν ὑπὸ Σκοπιὴν Ἀρεχώνθου
Ἀνδρῶν Αἰτωλῶν πολὺν μέγα ———

Juxta Pleuronem urbem ſuit, teſte Strabone lib. 10.

Araduca, urbs Luſitaniæ. Ptol. Hodiè *Arzua.*

Araducta, Luſitanorum urbs. Ptol. *Lamarante* Moletio.

Aradus, inſula Phœniciæ apud Orthoſiam urb. ponte juncta continenti, à litore olim 20. ſtadiis recedens, cum urbe ejuſdem nominis ab *Arados* vel *Aruadæo* filio Chanaan condita. Dionyſius Perieg.

Ἄγχι δ' Φοινίκης Ἀραδοῦ.

Vide Melam 2. 7. Geographum lib. 16. & Plin. 2. 103. & 5. 31. Etiam Aradus nomen inſulæ cujuſdam prope Cretam, & alterius in ſinu Perſico, quamvis Aradii Phœnicios jactitent ſuos eſſe colonos. Vide Boch. Geogr. Sacr. p. 346. & Voſſium ad Melam p. 202.

Aræ Flaviæ, Germ. urbs ad Danubium. Ptol. vulgò *Nordlingen.* Long. 32 30. lat. 48. 49.

Aræ Cæſaris, locus Sarmatiæ Europææ apud Tanaim flu. Ptol. quæ & *Aræ Alexandri.* Hodie *Veliki Preurvos*, teſte Sigiſmundo Herberſteinio.

Aræ Philænorum, *villa Philæni* Ptol. op. Africæ maritimum & extremum in Cyrenes conf. teſte Lud. Marmolio, cum aliis; cujus mem. Salluſt. & Val. Max. Vulgo *Nain*; Alius *Porto di Sabia* dici videtur.

Aræ Seſtianæ, ſive *Aræ tres Auguſti*, Trileucum vel Τελλήνιον Ptolemæo, ut ſitus perſuadere videtur, vulgò *Capo di Pennas*, in peninſulâ Aſturum apud Gigiam op. ab Oveto 7. Leuc in Bor. recedens. *Scythicum* Melæ dici videtur.

Aræ Sextianæ urbs Hiſpaniæ in Gallæciâ. Plin. *Turris Auguſti* Melæ, *Lucus Auguſti* Ptolemæo; hodiè *Lugo*, teſte Ambroſio Morali. Sed *Aræ Sextianæ*, quæ eædem cum *Seſtianis* dici videntur, à Luco Auguſti diverſæ ſunt: illæ enim litorales, Lucus v. in mediter. eſt.

Aræ Sȣlis, promontorium Callaicorum. Ptol. *Capo di Mongia* Moletio. Sed Græci codd. Σηςὶν βωμοὶ habent.

Aræthyrea, regiuncula Achaiæ, poſtea Ἀſωπὶς dicta, urb. habens ejuſdem nominis, quam Hom. in Catalogo ab amœnitate commendat, Ἀραιθυρέωι ἐριζήρωι eam appellans. Strabo lib. 8. Plin. 4. 5. Ἀραιθυρέη, ὄνομα πόλεως, corruptè apud Heſychium pro Ἀραιθυρέη.

Aragonia, regnum peramplum, & unum ex 3. Hiſpaniæ præcipuis inter Galliam, Navarram, Caſtellam, & Cataloniam; & in unum coaluit cum Caſtellano ab an. 1479. ſub Ferdinando 5. Iberus flu. illam bifariam ſecat, habetque Cæſar-Auguſtam urb. primariam. Eſt tota reg. ſiccior, aſpera, & ſatis deſerta, præſertim verſus Caſtellam, ubi vix habitationes reperiuntur.

Aragus, flu. Hiſp. *Arga* vulgo. Oritur ex Pyrenæis M. 10. Leuc. à Bayonâ, caditque cum Aragonio flu. in Iberum, poſt rigatam Pampelonem, & à quibuſdam Agrada vocatur.

Aram, de locorum nominibus quibus vel præfigitur, vel poſtponitur nomen *Aram*, vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 2. cap. 6.

Arambys, urbs Africæ, ab Annone condita, de qua Boch. de Phœn. Col. l. 1. c. 37.

Aramæi, Scythæ. Scribit n. Plinius Scythas vocatos eſſe Sacas à Perſis, & ab antiquis Aramæos. Syri etiam Aramæi dicti ſunt. Vide *Arimi.*

Arancilis, Heſychius Ἀραγκιλις, ὁ νῦν Αἰγυπτος.

Arandis, Luſitaniæ urbs. Ptol. *Torre vedra* Moletio. long. 16. lat 42. 00.

Arapotes, Plinio *Maria*, & *Maræotis*, Μάραια, ἡ Μαρεῶτις Straboni. Μαρέα ἡ Μαρεῶτις Stephano, lacus Ægyptii, Alexandriæ incumbens à plagâ meridianâ. *Butheira* Zeiglero dicitur. Aliis *Lago de Antacon.* Pro Arapotes *Rhacotes* legendum, & non *lacum* ſed *locum* ſuadet Pintianus in Plin. 5. 10.

Arar, flu. Gall. Narbon. à monte Vogeſo per fines Heduorum & Sequanorum in Rhodanum juxta Lugdunum fluens. Plin. 4. Clarus Ponte Cæſaris, uno die militum opere fabricato. *Araris* item dicitur, vulgò *La Saona.* Porro *Arar* Britannis *lentum* ſonat, ut Ebræis אהרי *aharai* Prov. 28. 23. à verbo אהר *ahar*, tardare, ſeu morari. Inde *Arari* fluvio nomen, qui Cæſare teſte, *fertur incredibili lenitate, ita ut oculis, in quam partem fluat, judicari non poſſit.* Plin. 3. 5. *Fertiliſſimus amnis Rhodanus, rapiens ſe ex Alpibus per Lemanum lacum, ſegnemque deferens Ararim.* Claudianus, *Lentus Arar Rhodanuſque celer*—vel *velox* ut in editione Heinſianâ. Silius lib 4.

Spumanti Rhodanus proſcindit gurgite campos,
Auget opes, ſtanti ſimilis, tacitoque liquore
Mixtus Arar. Idem lib. 14.
Quorum ſerpit Arar per rura pigerrimus amnis.

Lucan.

Lucan. lib. 1. ——*Quâ Rhodanus raptum velocibus undis*
In mare fert Ararim. Et lib. 6. ſenſu contrario
——*Rhodanumque morantem*
Præcipitavit Arar. Claud. 2. in Eutrop.
Quâ Rhodano ſtimulatus Arar. Seneca in Apotheòſi.
Ubi Rhodanus ingens amne præraptdo fluit.
Ararque dubitans quò ſuos curſus agat.

Strabo lib. 4. Ἡνώθων δὲ ἐξ ἀμφοῖν Ἀραρ συμμίσγει τῷ Ῥοδανῷ. Inde putarunt Græci, nomen inveniſſe παρὰ τὸ ἠρεμεῖν, cùm ante *Brigulus* vocaretur. Plut. in lib. de Flum. Ἄραρ ποταμὸς δέ ἐστι Κελτικῆς, ἡ περιηγείαν ἐληφὼς παρὰ τὸ ἠρεμεῖν τῷ Ῥοδανῷ, καταφέρεται δὲ εἰς τοῦτον καὶ ἡ χώρα ἀφ' Ἀλλοβρόγων· ἐκλήθη δὲ πρότερον Βρίγουλος. Ibidem multa de Arari ex Cilliſthenis Galaticis.

Ararat, regio Armeniæ, aut ipſa Armenia. 4. Reg. 19. Mons eſt, juxta Boccatum, majoris Armeniæ. Lat. *maledictio tremoris*, ſive *lux currentis*. Vide Virum magnum Geogr. Sacr. lib. 1. c. 3. *Ararat*, inquit Druſius, Armeniam fere omnes interpretantur: ſic conſtans ſemper fama fuit, & ſic LXX vertunt, Iſ. 37. 38. Sic Beroſus & Nicolaus Damaſcenus, quos citat Joſephus. Apud Abydenum Xiſuthrus, i. e. Noë, ut diluvium effugeret, *ex Aſſyria ad Armenios navigavit*. Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. Et Melo vetus auctor, qui ſcripſit contra Judæos, narrat, *poſt diluvium ex Armeniâ exceſſiſſe hominem qui cum filiis ſuis evaſerat*. Et *Ariarathi* nomen in Armenia min. notiſſimum fuit; quin & nomen ipſum *Ararat* ad ſua tempora apud Armenios permanſiſſe ait Philoſtorgius. Longe aliter vide Sheringhamum noſtratem de Origine Gentis Anglorum pag. 365. & ſeq.

Araviſci, *Arabiſſi* Ptolemæo, Pannoniæ pop. Scordiſcis finitimi, iis borealiores, qui nunc *Raſciani* dici putantur; quos Tacitus ad ulteriorem Danubii ripam, ubi regio *Maſons* dicitur, deſcribere videtur.

Arauraris, *Araurius* Ptolemæo, *Rhauraris* Straboni, flu. Gall. Narbon. ex Gebennis montibus profluens, ac in mare Gallicum, ad Agatham urb. influens; vulgò *l' Eraud*.

Arauſio, & *Arauſionenſis civitas* dicta, vulgò *Aurange* principatus nobiliſſimus, qui nunc ditionis eſt Naſſovienſium Principum. *Colonia Secundanorum* Plinio dicitur.

Aravus, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens, de quo ſolus Auſonius ex veteribus agit in ſuâ Moſellana.

Naviger undiſonâ dudum me mollis Aravus
Tortâ veſte vocat.——

Ubi tamen aliæ editiones habent *mole Saravus*. Vulgò *Arauw*.

Arauzona, Illyrici op. *Oſtrovixa* Nigro. *Suonigra* Simlero.

Araxes, flu. notiſſimus & ingens Armeniæ maj. illam à Mediâ Atropatiâ ſeparans, & in mare Hyrcanum influens. Lucan. lib. 1.

Sub juga jam Seres, jam barbarus iſſet Araxes.

Idem lib. 7. ——*Armeniumque bibit Romanus Araxem.*
Virgil. Æn. 8. ——*Et pontem indignatus Araxes.*

Ubi alluſum volunt ad hiſtoriam Alexandri, qui, cùm vellet tranſgredi amnem hunc, ponte fabricato, inundans aqua pontem diruit. Iſidor. 13. 21. Poſteà v. Auguſtus firmiori ponte illum ligavit, ut ait Servius. Itaque hoc vates ad Auguſti gloriam, Servianum hoc firmat Statius, lib. 1. Sylv.

——*Patiens Latii jam pontis Araxes.*

Alii aiunt reſpectum ad hiſtoriam Xerxis, qui conatus eſt hunc flu. pontibus conſcendere. Ad eaſdem hiſtorias Sidonius Panegyr. Anthem. Auguſto.

——*non ut mihi preſſus Araxes*
Impoſito ſub ponte fluat.

Et Claud. 1. Ruffin. ad finem.

——*Calcabitur aſper*
Phaſis equo, pontemque pati cogetur Araxes.

Ab eodem 4. Conſul. Hon. *impacatus* dicitur. Statius 5. Sylv. dat ei feritatem & exultantiam, cum ait,

——*Ferus exultabit Araxes.*

Dionyſ. Perieg. ——Κῦδνον δ' Ἀεξῆ. Hæc omnia non abeunt ab etymo hujus flu. quod dictum ait Euſt. Ἐκ τοῦ ἀεξάνειν τὴν ὀξύτητα τοῦ ῥεύματος. Magnam a. hic flu. Geographiæ obſcuritatem attulit, dum diverſis adeo locis deſcribitur. Aliqui ex Tauro, vel Caucaſo, Herodotus ex montibus Matianis, qui ſunt in Mediâ; Ariſtoteles in Meteorologicis ex Paropaniſo profluere ſcribunt. Hinc apparet non uni fluvio nomen *Araxis* attributum fuiſſe. Primus qui illum deſcripſit eſt Herodotus. Verum ille per *Araxem* manifeſtè Oxum intelligit, cùm Maſſagetarum faciat terminum. Sed quomodo ex Matianis tum oritur montibus? Debuiſſet n. dicere, ex Paropaniſo, ut Ariſtoteles. Sanè Oxum ante victorias Alexandri à Græcis Araxen vocari, nullus dubito, cum ad orientale maris Caſpii latus illum deſcribant. Quod v. Mela, & alii Araxi aſcribunt, illud ipſum Polybius Oxo tribuit. Dionyſius quoque Alexandrinus Araxen Maſſagetarum facit terminum, ſed perperam ab Oxo diſtinguit. Jam v. quod Herodotus ſcribit Araxen 40 oſtia, ſive potius ἐκβολὰς habere, illud neſcio an cuiquam fluvio in Caſpiam exeunti, poſſit aſcribi, præterquam *Volgæ* vel *Rha* fluvio. Quod etiam Ariſtoteles ait, Tanain proluere ex Araxe, & hoc quoque verum eſſe non poteſt, niſi per Araxen flu. Rha ſive Volgam intelligamus. Hoc n. poſito, jam commodam verba Ariſtotelis interpretationem admittunt, nempe, ut ea capiamus de foſsâ illâ, quæ hodie quoque comparet illic ubi Volga Tanai proximus eſt, quæque utrunque hoc flumen committunt. Neſcio quid Barbari foſſæ adcolæ de hac narrent, interim non dubito quin antiquiſſimus ſit canalis ille, ac is ipſe, ut puto, cujus meminit aliquoties Herodotus, addens a ſervis Scytharum eſſe effoſſam. Il. Voſſius.

Araxus, Peloponneſi promontorium. Ptol. *Chiurenza* Burdonio, *Torneſe* Nigro.

Arbea, vel *Arba*, Judææ civitas, quæ & *Hebron*, & *Mamre*, Gen. 23. Sic dicta, ut volunt, quia illic tres Patriarchæ ſepulti fuerunt, & quartus Adam.

Arbela, pl. num. Perſiæ civitas, ab *Arbelo* Athmonei filio filio dicta. Steph. Mallem ego cum doctiſſimo Gregorio noſtrate ab עִיר בֵּל *Irbel* derivare, h. e. *Belis civitate*, qui proculdubio urb. illam fundavit. Hic ab Alexandro ac Dario ob Orbis imperium pugnabatur, Qu. Curtio teſte. Arrianus a. apud Gaugamela, pugnam illam ſtatuit, quocum conſentit Plutarchus. Τὴν δὲ μεγάλην μάχην περὶ Δαρεῖον, οὐκ ἐν Ἀρβήλοις, ὥσπερ οἱ πολλοὶ γεγράφασιν, ἀλλ' ἐν Γαυγαμήλοις γράφει Σωσίπατρος. Regio *Arbelitis*. Plin. 16. 13. long. 89. 00. lat. 35. 52.

Arbela, perantiqua Siciliæ urbs, Græcis ἡ Ἀρβέλη ſeu αἱ Ἀρβέλαι. Steph. Ἀρβέλη, πόλις Σικελίας. Suidas. Ἀρβέλαι πόλισμα Σικελικόν. Corruptè apud Sil. lib. 14. *Arabeia* dicitur. Cives ejus ſtolidi erant & abjecti, ut proverbio ſint, teſte Stephano. Dicebatur n. *Quid non fies Arbelas profectus?*

Arbella, terminus Judææ, ortum Solis aſpiciens. Hieronymus in locis Hebraicis. Eſt uſque hodie, inquit, vicus Arbel trans Jordanem, in finibus Pellæ civitatis Palæſtinæ. Eſt alius hoc vocabulo in campo prægrandi, diſtans ab opido Legionis 9. m. p. Strabo lib. 16.

Arbis, *Arabius*, Ptol. *Berbero* hodie, teſte Nigro, flu. Gedroſiæ, & urbs ejuſdem reg. Al. a. *Arbis* & *Arabius* duo ſunt. Arabius n. eſt flu. Perſidis, qui nunc *Ilmen* dicitur & in ſin. Arab. cadit. Arbis a. urbs Gedroſiæ 70. m. p. diſtat ab Arabio flu. & *Bilber* à multis dicitur.

Arborea, *Oriſtagni*, urbs Sardiniæ in ora occidua, cum portu capaci ad oſt. fere flu. *Iirſi*, 45. mill. diſtat à Calari. long. 32. 50. lat. 38. 08.

Arbor felix, *Arbon*, op. Helvetiorum ad Brigantinum lacum, inter Conſtantiam 3. & campum Eccleſiæ op. Rhætorum ad ort. 4. Leuc. Lindavio proximum, Tigurum verſus 6. inde recedens in occ. long. 31. 15. lat. 47. 20.

Arborichæ, pop. teſte Jacobo Meiero, fuere, ubi hodie inſulæ Zelandiæ prov. Belgii, ſubſunt dominio Statuum Generalium Provinciarum unitarum, quæ à Rege Hiſpaniæ defecerunt an. 1581. Alii a. exiſtimant in his inſ. fuiſſe alias Toxandros, quanquam credat Ortelius ibi fuiſſe etiam Mattiacos. Becang. a. & alii exiſtimant Arboricas populos fuiſſe in medio Brabantiæ, inter Antwerpiam & Moſam.

Arboroſa, *Arbois*, op. Com. Burgundiæ, ad Lauſtinam flu. 10. Leuc. à Fano S. Claudii in Bor. long. 27. 35. lat. 46. 15.

Arcabriga, urbs olim Hiſp. Tarraconenſi, nunc vicus *Arcas* in Caſtella novâ.

Arcadia, reg. Peloponneſi, à mari undique remota, poetis decantatiſſima, ab Arcade Jovis filio, ſic appellata. Hæc, ut Euſt. docet, aliquando dicta eſt Pelaſgia, à Pelaſgo rege magno, & ſapiente viro, qui vitæ cultioris author fuit, & victum ex ſtirpibus herbarum, arborumque frondibus, tranſtulit ad glandem, maximeque ad fagineam. Unde illud,

Πολλοὶ Ἀρκάδων βαλανηφάγοι ἄνδρες ἔασι.

Sanè Arcades glande ſolitos veſci Artemidorus etiam obſervat, lib. 2. Oniroer. cap. 25. ubi & Rigaltium videre licebit. Aliquando etiam Lycaonia, Gigantis, & Parrhaſia dicta, teſte Stephano. Opida ejus præcipua ſunt Mantinea, Tegea, & Stymphales. Montes Pholoe, Cyllene, Lycæus, Mænalus, & Nonacris, quibus incolæ quam plurimùm delectabantur. Dionyſ. Halicarn. lib. 1. Ἀρκαδικὸν γὰρ τὸ φιλοχωρεῖν ὄρεσι. Fluvii Ladon & Erymanthus. Fuit autem hæc regio tota paſtioni potius pecoris, quàm aut negotiationi, aut agriculturæ dedita: ideoque Pana paſtorum Deum, velut peculiare numen ſibi vendicarunt. Virgil. Ecl. 4.

Pan etiam Arcadiâ mecum ſi judice certet,
Pan etiam Arcadiâ dicat ſe judice victum.

A Muſices ſtudio Arcadas Polybius laudat, lib. 4. p. 289. Inde Virgil. Eclog. 10.

——Soli cantare periti
Arcades.——

Ἀρκάδιλω μ' αἰτεῖς. *Arcadiam me poſtulas.* Proverbium, cujus Diogenianus duplicem oſtendit uſum; convenit n. vel in magna vel inutilia petentem. Herodotus lib. 1. natum innuit ex Oraculo. Ἀρκαδικὸν βλάστημα, *Arcadicum germen*, de grandibus & ignavis dici ſolitum. Arcades n. olim ob ſtuporem ingenii malè audierunt. Unde Juvenalis.

——Lævâ in parte mamillæ
Nil ſalit Arcadico juveni.

Lucianus in Bis accuſato. Πόθεν γὸ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; Habuit Arcadia & Aſinos proceriſſimos, qui ob corporis magnitudinem in proverbium abierunt. Perſ. Sat. 3.

Findor ut Arcadiæ pecuaria rudere dicas.

Plautus in Aſinaria.

Meminiſtin' aſinos Arcadicos mercatori Pellæo
Noſtrum vendere atrienſem?

Quin & Plinius lib. 8. cap. 43. Arcadicos aſinos præcipuè à veteribus quæſitos oſtendit. Ἀρκάδας μιμίαμος apud Heſychium παρομία ἐπὶ τῶν ἄλλοις πονούντων καὶ μοχθούντων. Οἱ γὸ Ἀρκάδες πολλὰ πολεμήσαντες ἀδημίαν νίκῃ ἰδίαν ἔσχον. Apud Diogenianum eſt ὅτι τῶν ἄλλων, & exponitur fruſtra. Ita quoque legas in Diogeniano. Suidas v. ὅτι τῶν ἑτέροις πονούντων, quem ſis vide. Hom. tamen Arcadas ob fortudinem bellicam non ſemel commendat. Il. 2.

*——*Ἀρκάδες ἄνδρες ὀβριμόθυμοι πολέμοιο.

Et Iliad. 7. Ἀρκάδες ἐγχεσίμωροι.

Arcadiam itidem ob paſtionem laudat. Hymn. 3. 2.

*——*Ἀρκαδίης πολυμήλε. Et Hym. 18. 30.*——Μυρίοις μήλων* appellat. Aquis quoque benè ſcatentem innuit ibidem, Ἀρκαδίλω πολυπίδακα vocans. Cæterum plura de Arcadibus in *Arcas*.

Arcanum, Ciceronis villa, quod *Arce* nunc dicitur. Cic. ipſe ejus mem. in Epiſt. ad Att. 7. 10. ſed fratris ſui eſſe dicit; non procul à Minturnis fuiſſe videtur.

Arcas, Jovis & Calliſtûs fil. Ἱερῷ ἢ φησιν, Θεμιστῆς καὶ Διὸς ὁ Ἀρκὰς ἐγένετο. Ita Stephanus. Ab hoc *Arcadia* & *Arcades* dicti, quos quia vetuſtiſſima gens fuit, ante Solem & Lunam fuiſſe poetæ fabulantur. Apollon. Argon. 4.

Ἀρκάδες, οἱ καὶ πρόσθε Σελληναίης ὑδέοντες.

Nonnus Baſſaricon lib. 41. *——*ὅθεν καὶ αὐτὴ
Ἀρκαδίη προσέλλω, ἀνεκλάσθη ἢ μίνυ
Πρεσβυτέρης Φαέθοντος ὅθεν φάος ἔσχε Σελήνη

Eudoxus ἐν γῆς περιόδῳ
Ἀρκάδες δοκέουσι πρὸ τῆς Σελήνης γεγονέναι.

Plut. in Qu. Rom. Οὗτοι γὰρ οἱ Ἀρκάδες φασὶ τοὺς Εὐάνδρου προσελήνους λεγομένους.

Ovid. Faſt. 2.

Ante Jovem genitum terras habuiſſe feruntur
Arcades, & Lunâ gens prior illa fuit.

Idem ibidem lib. 1.

Orta prior Lunâ (de ſe ſi creditur ipſi)
A magno tellus Arcade nomen habet.

Seneca in Hippolyto.

Aut te ſtellifero deſpiciens polo
Sidus poſt veteres Arcadas editum.

Idem alibi.

Flete Herculeos Arcades obitus
Nondum Phœbo naſcente genus.

Statius Theb. lib. 4.

Arcades hinc veteres, aſtris Lunâque priores,
Agmina fida ſatis.——

Videamus autem quid ait Illuſtris vir Joſ. Scaliger in Prolegom. ad lib. de Emend. Temp. Laconibus (inquit) ante plenilunium, aut novilunium aliquid incipere religio fuit; unde Λακωνικὰς Σήνας vicinorum proverbio jactatas. Inde etiam Arcadibus proverbiali convicio neglectum religionis objectum legimus. Quod n. ante novilunium aut plenilunium, ut plurimum bella, aut alia feriora aggrederentur, ob eam rem à finitimis nationibus Προσέλλωοι vocabantur, qu. *Antelunares*. Quæ convicii cauſa ab ipſis Arcadibus interpretatione eluſa eſt, probrum in laudem converſum ad vetuſtatem originis ſuæ referentibus, & antiquiorem ſidere iſto gentem ſuam gloriantibus. Fabulæ hujus cauſam & originem Cenſorinus de die Natali ita refert cap. 19. *Arcades trimeſtrem annum primò habuiſſe dicuntur, & ob id Proſeleni appellati: non, ut quidam putant, quòd ante ſint nati, quam Lunæ aſtrum cœlo eſſet: ſed quòd prius habuerint annum, quàm is in Græciâ ad Lunæ curſum conſtitueretur,*

Arcati, Biſnagar ex conjecturâ, teſte Caſtaldo, urbs Indiæ cit. regia.

Arcennum, ſeu *Bracennum*, hodie *Braciano*, urbs ditionis Pontificii, in Prov. Patrimonii, vix 10. mill. ab ora litor. maris Tyrrheni in Bor. Item prom. Aſiæ min. in Ioniâ contra Chium inſulam.

Arcenſium colonia, Arcos Moletio, urbs parva Vandalitiæ ad flu. Guadalete, 4. Leuc. à Xerâ in ort. 12. a. ab Hiſpali, & 9. à Gadibus.

Arces Lobiæ, vulgò *Hueſſen*. op. Geldriæ ad Rhenum, apud Arenacum urb. inde dimid. mill. ad merid.

Archa, Herck, caſtr. Leodienſ. ditionis in confin. Brabantiæ. Alluitur amne cogn. qui paulo infra cadit in Demeram.

Archelais, urbs Cappadociæ in lim. Galatiæ prope Lac. Aſcanium, ab Iconio 70. m. p. in Bor. ab Aſpana 90. verſus auſt. & ab Ancyrâ 160.

Archippe, Alchippe Plinio, op. Latii in fin. Marſorum ad lac Fucinum, ab eo abſorptum; locus *Marſignia* dicitur teſte Ligorio.

Arci, Hiſp. Tar. op. hodie *Hariſa*, ex antiquâ inſcriptione ejuſd. loci, teſte Cluſio.

Arciaca, op. Gall. Celt. in fin. Trecenſium, 5. Leuc. à Trecis in Bor. ad Albam flu. & vulgò *Arcis ſub Aube* dicitur in Campania prov.

Arcilacis, op. Hiſp. Bæt. in Turdulis, nunc *Lora* quibuſdam, vicus in regno Granatenſi, al. a. *Hardales*, caſtr. Andaluziæ, in ſummo monte 5. Leuc. ab Anticaria in occ. quot fere ab Urſone in auſt.

Arcilacis, op. Hiſp. in Baſtitanis, nunc *Xaraſuel*, vicus ad Sucronem amnem, ut quibuſdam videtur.

Arclovium, Urlec, Hiberniæ in Lagenià & Com. Caterlogenſi, 10. mill. à Viclovio in auſt. & à Vexfordiâ 20. in Bor. vulgò *Arclo*.

Arcobriga, op. Luſitaniæ, ut quidam credunt, fuit ubi nunc *Laura*. op. intra Tagum & Anam. 7. Leuc. à Salacia in Bor. quot ab Ebora in occ.

Arcobriga, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis, ubi nunc *Arcos* op. Caſtellæ vet. in lim. Aragoniæ ad Salonem flu. 2. Leuc. à Methymna-Coeli in ort. 9. a. à Bilbili in occaſum.

Arction, inſ. Cyzicus ita vocabatur. Steph. à Jovis nutricibus, quas illic in ἄρκλους, i. e. *urſas* migraſſe tradunt. Ἡ ὄπ ὁ τόπος ὑνδρος, καὶ ἀπὸ τῶ ὄρους τῶ ἄρκτου ὠνομάσθη, ἢ διὰ τὴ ὑψηλὸν τῶ ὄρος (erat n. mons Cyzico incumbens) ἀπὸ τῶ δοκεῖν ἢ ἄρκτους περιπολεῖν ἢ ἀετρόις. Τοῦτο γ ἄγγελοί τινες γνῶμεῖς ἔχουσι, Schol. Apollonii.

Ardea, urbs in Latio, Turni & Rutulorum regia, quaſi *Ardua*, i. e. *magna* & *nobilis*, teſte Servio in illud Virgil. Æn. 7.

——Locus ardea quondam
Dictus avis, & nunc magnum tenet Ardea nomen.

Hygimus ab augurio avis Ardeam dictam tradit. Alii v. à fervore regionis. Mart. 4. 60.

Ardea ſolſtitio, Pæſtanaque rura petantur,
Quique Cleonæo ſidere fervet ager.

Ubi etiam morboſum locum *Ardeam* fuiſſe diſcimus. Strabo lib. 5. Ἄπωθεν δ' ἡ Λαβίνη ὀκτὼ σταδίων, καὶ παμφόρου, πλὴν ὀλίγων χωρίων, ἢ καὶ τὴ θαλάτταν ὅσα ἐλώδη καὶ νοτερά, διὰ τὰ ἢ Ἀρδεατῶν, &c. Hinc illud Senecæ Epiſt. 105. *Quæ obſervanda tibi ſunt, ut tutior vivas, dicam. Tu tamen ſic audias, cenſeo, iſta præcepta, quomodo ſi tibi præciperem quâ ratione bonam valetudinem in Ardeatino tuereris.* Hanc urbem poſt Turni mortem, igne conſumptam, & in avem ſui nominis commutatam fabulatur, Ovid. Met. 14.

——Cadit Ardea, Turno
Sospite, dicta potens, quam poſtquam barbarus ignis
Abſtulit, ac tepidâ jacuerunt tecta favillâ,
Congerie è mediâ tum primùm cognita præpes
Subvolat; & cineres plauſis everberat alis:
Et ſonus, & macies, & pallor, & omnia, captam
Quæ deceant urbem, nomen quoque manſit in illâ
Urbis, & ipſa ſuis deplangitur Ardea pennis.

Pop. *Ardeates*, qui Saguntinorum patres erant, templóque Veneris, quod erat Latio commune præfuerunt. Strab. l. 5. Ἔστ δὲ τὸ Λαβίνιον ἔχον κοινὸν ἢ Λαβίνων ἱδρὺ Ἀφροδίτης, ὅθεν μεγίστας δ' αὐτῶν διὰ περιγόνων Ἀρδεάτας.

Ardotium, Illyrici op. Ptol. hodie *Magonicha*. Nigro.

Arduenna, Galliæ totius maxima ſylva, quæque ab ripis Rheni, finibuſque Trevirorum ad Nervios pertinet, millibuſque amplius quingentis in longitudinem patet, uti deſcribit & æſtimat Cæſar lib. 6. de bello Gall. cap. 29. Gallicè *La foreſt d' Ardenne*, cujus magna pars in ditione Leodienſi, in duc. Lucemburgenſi, & in Eyfaliâ regione perſeverat.

Arebrigium, pagus Salaſſorum ultra Auguſtam Prætoriam in Alpibus Graiis, *Burus de la Duile*, Simlero teſte. Aliis *Erenburus*

renburus pagus ejuſdem tractûs, quod magis probatur.

Arebúrgium, vicus inter Treviros & Coloniam Agrippinam, *Arensburg* Similero.

Arecomici, pop. Gall. Narbon. Volſcis proximi; *Aricomii* Ptolemæo, *Aricomiſcii* Straboni, quorum urbs eſt Nemauſus, Gallicè *Avignon*, aliis *Niſmes*.

Aredate, Auſtriæ op. Ptol. *Linz* hodie dicitur.

Arelatum, urbs nobilis Gall. Narbon. *Sextanorum Colonia* Plinio, quòd è ſextâ legione milites coloni eo deducti ſint, quam Strabo ad Rhodanum ſitam ampliſſimo emporio inſignem eſſe ſcribit. *Multarum civitatum decus* vocat Marcellinus. *Conſtantia* olim à Conſtantino Imp. denominata eſt, uti docet Auſonio ſuo Scaliger. *Mamillaria Colonia* dici putabatur in vet. Inſcriptione, teſte Ortelio: Ubi tamen Pontanus *Mamillaria* legendum ariolatur; quia Feſtus Avienus in *Ora maritima* ait *Arelatem* dictam incolis olim Græcis *Thelinen*, quod quid aliud quàm *Mamillaria*? Θηλὴ n. *mamilla*. Verſus Avieni ſic ſe habent.

Arelatus illic civitas attollitur,
Theline vocata ſub priore ſeculo
Graio incolente. ——— Cauſa ejuſce appellationis duplex; Forma urbis, & rerum omnium, annonæque præſertim ſingularis ubertas. Hunc fortaſſe reſpexit Auſonius *Gallulam Romam* nuncupans. Sic n. ille in Catalogo.

Gallula Roma Arelas, quam Narbo Martius, & quam
Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Roma n. ſonat *mamilla*. Ab illâ *rumâ* dicti *Romulus* & *Remus*. Plut. Feſt. *Arelate* Straboni dicitur, hodie *Arles*. Reges olim habuit; Poſtremus eorum nomine Boſo, cùm Epiſcopo, quòd ſe non expectaſſet in nocte Nativitatis Domini, alapam impegiſſet, ab Othone Imp. regno exutus in cœnobium detruſus eſt, ex quo tempore regnum Arelatenſe ceſſavit, & Romano Imperium adnexum eſt. De nominis origine Bochartus. *Laith*, inquit, Britannis eſt *humiditas*, planè ut Ebræis לחות, *Lauth*; unde *Arelates* nomen Camdenus ita deducit, *Arelate celeberrima Galliæ urbs ſolo uliginoſo, & humido poſita ab ipſo ſitu nomen ſimpſiſſe videtur*. Ar. *n. Britannis ſuper*, & laith *humidum ſignificat*. lon. 25. 29. latit. 42. 45.

Aremorica, Gall. reg. quæ nunc Aquitania. Plin. 4. 17. pop. *Aremorici*. Dalechampius v. apud Plin. legit *Arecomica*, quæ *Armagnac* Marliano.

Aremorica, *La Bretagne*, Gall. prov. Vide Armorica.

Arenacum, *Arnheim*, urbs Geldriæ in ea parte, quæ Velavia dicitur, 2. Leuc. à Noviomago in Bor. quot à Doesburgo in occ.

Arensberga, urbs Weſtphaliæ ad flu. Ruram, 4. Leuc. à Lippia in occ. 11. à Col. Agrip. in ort. æſtivum.

Arensburgum, op. præcipuum inſ. Oſiliæ in mari Baltico, 8. mill. Germ. ab ort. proximiori Livoniæ, & 18. à Riga in Septentrionem.

Areopagus, vicus erat Athenis, à templo Martis ita dictus, ubi primum judicium capitis actum fuiſſe ſcribit Plinius. *Areum judicium* dixit Tacitus An. 2. Juvenali *Martis curia* dicitur.

Ergo occulta leges ut Curia Martis Athenis.

Non tamen id χτὶ λέξιν ſonat, ſed *Martis collem*, *ſaxum*, ſive *rupem*. Heſychius. Ἄρειος πάγος, ἐν Ἀθήναις δικαστήριον ἐν τῇ Ἀκροπόλει. E Stephano dicimus, Areopagum fuiſſe Ἀκρόληιον Ἀθλώσεως, quem vide. Quid ageretur in *Areopago* docet Jul. Pollux lib. 8. ubi de magiſtratibus Athenienſium. Vide Voſſium in *Areopago*, & imprimis eruditiſſimum Jo Meurſium ſing. lib. de ſenatu Areopagetico.

Areopolis, Arabiæ civitas, quæ & *Moab* & *Ariel*. Palæſtinæ urbs eſt Hieronymo, *Rhabathmonæ* Stephano, qui eam in Arabiâ ponit, *Rhabathmia* Ptolemæo eſt in Arabiâ Petræâ. Populi *Areopolitæ*, long. 68. 30. lat. 30. 30.

Areſtæ, Indiæ pop. quos *Adreſtas* Juſtinus vocat lib. 12. ubi tamen MSS. omnes *Areſtas*. Et ſic quoque Lucan. 3.

Tunc furor extremos movit Romanus Areſtas.

Ubi alii *Oreſtas*, *Oloſtras*, aut *Areſdas*. Grotius tamen *Oretas*. Sunt n. proximi Carmanis (inquit) Ὠρεῖται, apud Strab. lib. 15. Sed poeta primam ſyllabam corripuit, eâ licentiâ, quam in voce *Orion* uſurpari cernimus. *Præſtos* vocat Qu. Curtius malè.

Aretas, *Lipuda* Barrio, flu. M. Græciæ per fines Crotoniatarum, apud Crimiſſam op. fluens, & in mare Ionium ſe exonerans.

Arethon, qui & *Arachthus*, vulgò *Smagmamuriſi*, flu. Epiri juxta Ambraciam, in ſin. Ambracium fluens.

Arethuſa, vel *Arethiſſa*, Ἀρέθουσα, Strab. lac. Armeniæ maj. in quo nihil mergi poteſt. Plin. *Per hunc Tigris flu. tam impetuoſo curſu fluit, ut nec lacus Tigri, nec Tigris lacus admiſceatur.*

Arethuſa, flu. Siciliæ apud Syracuſas, in quem Alpheum, flu. Elidis ex Peloponneſo occultis ſubter mare cuniculis fluere poëtæ fabulantur. Virg. Ecl. 10.

Extremum hunc Arethuſa mihi concede laborem.
Sic tibi cum fluctus ſubterlabere Sicanos
Doris amara ſuam non intermiſceat undam.

Idem lib. 3. Æn.

——Alpheum fama eſt huc Elidis amnem
Occultas egiſſe vias ſubter mare; qui nunc
Ore, Arethuſa, tuo Siculis confunditur undis.

Arethuſa, fons circa Smyrnam. Item Chalcidis Eubœæ, ut & Ithacæ, & Bœotiæ prope Thebas. Heſychius. Ἀρέθουσα, κρήνη ἐν Ἰθάκῃ, καὶ ἐν Σικελίᾳ, ἐν ᾗ ὁ ἐν τῇ Ἠλείᾳ ῥέων ποταμὸς Ἀλφειὸς ἀφανίσειν νομίζων νενόμισται. Didymus octo fontes hujus nominis memorat, ut epitheton eſſe putetur cujuſcunque fontis, ab irrigando. Stephanus, Ἀρῶ δὲ πίδιζω, ἃ τὸ ἄρδω ἀφῆρησον, ἐκ τοῦ τότε ἀρῶ, ὡς φλέγω φλεγίδω, ἀφ' ἧ πᾶσα κρήνη ὀνομάζεται ὅτι ἀρδεῖται. Item locus Syriæ munitus juxta Emeſſam, Strabo. Item Amphaxidis reg. in Macedoniâ op. ad ſinum Strymonicum, *Tadino* hodiè, niſi fallat Pinetus. Vide Valeſium ad Am. Marcel. pag. 334.

Aretinum, Tuſciæ urbs, colonia Romanorum, *Arrhetium* Ptolemæo. *Aretium* Silio. Itali nunc vulgò *Arezzo* vocant. Ejus urbis mœnia alta fuere. Silius Ital. lib. 5.

——Pœnus nunc occupet altos
Areti muros, Corythi nunc diruat arcem.

Ubi alii *Arreti*. Et ſane omnes antiquæ Inſcriptiones (notante Cluverio) geminum r habent. Vaſa ejuſdem non magno pretio apud veteres. Mart. lib. 1. 54.

Sic Aretinæ violant cryſtallina teſtæ.

Idem eorundem meminit lib. 14.

Aretina nimis ne ſpernas vaſa moncmus.

Opidani Diodoro ac Dionyſius Halicarn. Ἀρρητῖνοι. Stephanus. Ἄρρητον, πόλις Τυρρηνίας. Τὸ ἐθνικὸν Ἀρρητῖνος. Strabo lib. 5. Μάλιστα δ' ὀξὺ μεσογαῖα τὸ Ἄρρητον πρὸς τοῖς ὄρεσιν, ἀπέχει γῆν τῆς Ῥώμης χιλίους σταδίους. Long. 34. 49. lat. 43. 00.

Areva, citer. Hiſp. flu. *Ereſma*, nunc appellari credit Navagierus in ſuo Itineratio Italicâ linguâ ſcripto.

Arevacæ, Hiſp. Tarracon. pop. Ptol. *Arevici* Plinio Ἀρδύακκοι Appiano. Hoc tempore eorum urbem *Marveſia* dici, ex ejus antiquis ruinis colligit Car. Cluſius. Eſt tamen in hoc tractu pagus, qui antiquum nomen retinere videtur. Navagierus *Arivalo* urbem habet, quam credit antiquum Arevacorum nomen retinere. Long. 16. 00. lat. 41. 35.

Argæus, Cappadociæ mons, quam ab unâ parte cingit, arduus, & perpetuis pruinis rigens, cui Maxata Cappadocum metropolis ſubjacet. Equorum paſcuis olim nobilis fuit. Claud. in Ruffin. lib. 2.

——Jam paſcua fumant
Cappadocum, volucrumque parens Argæus equorum.

Et in lib. de laudibus Serenæ—— *Delectus equorum*
Quos Phrygiæ matres, Argæaque gramina paſtæ
Semine Cappadocum ſacris præſepibus edunt.

Idem de equo Honorii.

Seu te Cappadocum gelidâ ſub valle natantem
Argææ lavere nives——

Et de equo Arcadii.

Sive illum Armeniis aluerunt gramina campis
Turbidus Argæâ ſeu nive lavit Halys.

Nemeſianus. *Cornipedes igitur lectos det Græcia nobis,*
Cappadocumque notas referat generoſa propago
Argææ: Suidas. Ἀργαῖον, τὸ Καισαρείας ὄρος.

Arganthonion, mons Cii, ὄρος Κίου, inquit Schol. Apollonii ad illud lib. 1. Ἀμφ' Ἀργανθώνειον ὄρος, σεσηλὰς ἐν Κίοιο.

Argantomagum, ſive *Argentomagum*, op. Gall. in finibus Buturigum, vulgò *Argenton*. Long. 22. 06. lat. 46. 05. Alterum, quod in Martyrol. *Argentomachum* legitur, vulgò *Argentan* in Neuſtriâ, ſive Normanniâ inter Sagium, & Falleſiam paulo ſupra 3. Leuc. interſitum, haud obſcurum opidum. Long. 21. 00. lat. 49. 44.

Argaricus, ſinus Indiæ intra Gangem. Ptol. *Golfo di Bengala* Mercatori.

Argea, loca Romæ ſic appellata, quòd in his ſepulti eſſent quidam Argivorum illuſtres viri. Feſtus. Varro lib. 4. de L. L. Reliqua urbis loca olim diſcreta, cùm Argeorum ſacraria in 27. partes urbis ſint diſpoſita. Argeos dictos putant à principibus, qui cum Hercule Argivo Romam venerunt & in Saturniâ ſubſederunt. Apud Feſtum vero legendum eſt *Arges*, ut apud Varronem, Plutarchum, Ovidium, & alios legitur. In lege Flaminiâ; *Quum eas ad Argeos neque caput comito, neque capillum depertito.*

Argelia, Germ. urbs. Ptol. *Torgau* Petro Apiano in Saxoniâ. Long. 35. 00. lat. 51. 30.

Argennum, promontorium Joniæ, inter Clazomenas, & Erythras, proximas urbes, à quo Chios inſ. 60. tantum ſtadiis abeſt. *Capo Stellaro* Sophiano. *Capo bianco* Nigro. Alterum Siciliæ promontorium, *Capo di S. Aleſſio* Fazello, cum caſtro

nomen

nomen antiquum ſervante, in orâ ad ort. à Meſſanâ 25. m. p. à Tauromínio 6. Denique tertium Lesbi promontorium, teſte Strabone.

Argentanum, urbs Brutiorum mediterranea, in Calabriâ citer. Hodie *S. Marco*, teſte Barrio.

Argentarius, mons Tuſciæ in orâ auſtrali, in mare, inter portum Herculis & Telamonis excurrens; de quo Rutilius vetus poeta, lib. 1. Itinerarii.

Tenditur in mediàs mons Argentarius undas.

Argentéola, Aſturiæ urbs in Hiſp. Ptol. *Argentiolum* Antonino. Hodie *Medules*, teſte Moletio.

Argenteus, Gall. Narbon. flu. in Provinciâ, inter Olbiam, & Forum Julii in mare exiens. *Argentius* Ptolemæo. Hodie *Argentine* Pineto, *Argenton* vero Villanovano. Alter vulgò *Argent*, in Rhodanum influens, ſeparanſque comitatum Venuſinum à Provinciâ reliquâ.

Argenteus mons, *Sierra Segura* Floriano, *Sierra de Alcaraz* Cluſio, mons Hiſp. Tarrac. unde Bætis effluit. Forte Tugienſis ſaltus Plinii, ex eo enim Bætin oriri ſcribit. Appellatur etiam *Argentarius* Avieno. Vide Boch. de Phœn. col. p. 666.

Argentomagum, vide *Argantomagum*.

Argentoratum, vulgò *Strasburg*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, Alſatiæ caput, libera, & epiſc. ſub archiep. Moguntino, inter Baſileam ad Auſt. & Spiram ad Sept. Hic Alemannî à Juliano primùm, poſtea à Gratiano Auguſto ad 30. millia cæſi. *Argentina* poſterioribus dicitur, horologio mirâ arte fabricato inſignis. Long. 29. 26. lat. 48. 25.

Argentuaria, & *Argentaria* Aurelio Victori, hodie, teſte B. Rhenano *Horburg* dicitur, op. Germ. ſup. ad Ellum flu. Rhenum verſus, jam exciſum, ex quo Colmariam illi ſucceſſiſſe ferunt. Argentuariamque novam dici.

Argi, Græciæ civitas, Junoni in pretio, Livius lib. 34. *Junoque regina, cujus in tutelâ Argi ſunt.*

Virg. Æn. *Veteriſque memor Saturnia belli*
Prima quod ad Trojam pro charis geſſerat Argis.

Sil. lib. 1. *Hic Juno ante Argos*, &c.

Hinc illa dicta Argiva: Mem. Strabo lib. 6. Fani cujuſdam in Lucaniâ ab Jaſone poſiti *Junoni Argivæ*; & ex eo Plin. l. 3. c. 5. Num. Neronis: ΗΡΑ ΑΡΓΕΙΑ, Virgil. Æn. 3.

Junoni Argivæ ſacros adolemus honores.

Argia, Peloponneſi regio. Ptol. Hodie *Romania* dici putatur. Suidas. Ἀργεία, ἡ Ἥρα, καὶ ἡ περὶ Ἄργος γῆ.

Argidava, Daciæ op. Ptol. *Argiſch* hodie, teſte Lazio in Valachiâ apud fines Tranſylvaniæ. Long. 48. 45. lat. 48. 5.

Argila, urbs Cariæ. Stephanus. Item op. Mauritaniæ à Portugalliæ rege expugnatum A. D. 1472. vulgò *Arzilla*.

Argiletum, locus Romæ juxta Palatium, ubi tabernæ opificum erant, præſertimque bibliopolarum. Martialis.

Argelitanas mavis habitare tabernas.

Idem 1. 118. per tmeſin.

Argi nempe ſoles ſubire letum.

Et lib. 2. ep. 17.

Argique letum multus obſidet ſutor.

Dictus ab Argo Argivorum duce, qui ab Evandro hoſpitio exceptus, cùm in affectati regni ſuſpicionem veniſſet, ab Arcadibus, inſcio Evandro, occiſus eſt; cui poſtea rex tumulum erexit, quem de nomine ejus *Argiletum* vocavit. Virgil. 8. Æn.

Necnon & ſacri monſtrat nemus Argileti
Teſtaturque locum, & letum docet hoſpitis Argi.

Alii dictum putant, quaſi *Argilletum*, ab *argilla*, h. e. cretâ, cujus eo in loco magna erat copia. Utramque opinionem refert Varro lib. 4. de L. L. his verbis. *Argiletum ſunt, qui ſcripſerunt ab Argo, ſeu quod is huc venit, ibique ſepultus ſit: alii ab argilla, quod ibi hoc genus terræ.*

Argippei, pop. inter Sauromatas. Herod. lib. 2. ab ipsâ nativitate calvi, ſimis naribus, & ingenti mento, proprio quodam oris ſono, ex arboribus victitantes. Hi, cùm arma nulla habeant, à nemine tamen afficiuntur injuriâ, quòd ſacri putentur. Idem finitimorum controverſias dirimunt, & ad ſe confugientes ab injuriâ tuentur.

Argita, flu. Hiberniæ in orâ Sept. *Banney* Ortelio, *Swilly* Camdeno, cui magis fidendum.

Argivi, populi Græciæ, ab Argis dicti, quorum eſt frequens mentio apud poetas. Heſychius. Ἀργεῖοι, οἱ Ἕλληνες. *Argivi* autem furacitatis olim ita notati ſunt, ut ab illis adagium ortum ſit, cujus mem. Suidas. Ἀργεῖοι φῶρες, ἐπὶ τῶν πανταχόθεν κλεπτῶν. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι ἐπὶ τῶν κλοπῇ κωμῳδουμένων. Contra *Argivo clypeo dignus* apud Zenodorum, ἐπὶ τῶν αἰδημόνων καὶ εὐγενῶν. Nam apud Argivos pueri incorrupti & puri clypeos priſco more geſtabant. Ἀργείους ὁπλὰς apud Suidam παιδικὰ ἐπὶ τῶν ἀτενῶς, καὶ καταπλυκτικῶς ὁρώντων. Argivi etiam male apud veteres audiebant, tanquam Sycophantæ & calumniatores. Inde proverb. apud Diogen. 2. 79. Ἀργεία φορά, ἐπὶ τῶν συκοφαντῶν. Οἱ δὲ Ἀργεῖοι φιλόδικοι.

Argos, vetus ac nobilis urbs Achaiæ in Argolide, quod etiam *Argos Hippium* dicebatur, ab equorum præſtantiâ. Horat. Carm. 1.

Aptum dicit equis Argos, diteſque Mycenas.

Quem verſum ab Homero mutuatus eſt, apud quem Ἄργεϊ ἱπποβότῳ & alibi πολυχρύσοιο Μυκήνης.

Item *Argi* pl. num. Hor. ——*Thebis nutritus an Argis.*

Virg. 2. Æn. *Si patrios unquam remeaſſem victor ad Argos.*

Argos, Peloponneſi civitas, juxta Athenas. Hujus rex primus Phoroneus fuit, dicta ab *Argo* rege, uti ſcribit Auguſt. lib. 18. de Civ. Dei. Hodie *Argo* dicitur. Long. 48. 50. lat. 38. 18.

Argos, Theſſaliæ op. quòd *Pelaſgicon* dicunt à Pelaſgis. Lucan. lib. 6. ——*Ubi nobile quondam*
Nunc ſuper Argos arant.

Vulgò *Armiro*, long. 48. 45. lat. 40. 20. Etiam ipſa Theſſalia *Argos Pelaſgicum* appellata eſt apud vett. Strabo lib. 9. Item pro totâ Græciâ aliquando ſumitur. Lucan. lib. 10.

——*Quantum impulit Argos*
Iliacaſque domos facie Spartana nocenti.

Argos, cognomento *Amphilochium*. In Epiro eſt, inter Ambraciam, & Caſſiopem occurrens, in finibus Acarnanum. Vide Voſſ. ad Melam pag. 158. Long. 46. 50. lat. 39. 45.

Argos, Apuliæ op. à Diomede conditum, quod inde *Argyripam*, & poſtremò *Arpos* vocarunt. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 12.

Argous portus, vulgò *Porto ferraro*, portus Æthaliæ; ſeu Ilvæ inſulæ maris Tyrrheni. Paulus Jovius.

Argyre, extra Indi oſtium inſ. metallorum fœcunda. Mela 3. 7. *Ad Tamum inſulam eſt Chryſe, ad Gangem Argyre; altera aurei ſoli, (ita veteres tradidere) altera argentei: atque ita ut maximè videtur, aut ex re nomen, aut ex vocabulo ficta fabula eſt.* Idem habet Solinus, cap. 55.

Argyripa, op. Apuliæ Dauniæ, à Diomede conditum, *Argipana* Polybio dicta. *Arpi* Cic. Ptol. & aliis. Virg. Æn. 11.

Ille urbem Argyripam patriæ cognomine gentis,
Victor Gargani condebat Iapygis arvis.

Ovid. Met. 14. —*Ille quidem ſub Iapyge maxima Dauno*
Mœnia condiderat, dotalique arva tenebat.

Argyrutum, Illyrici urbs. Ptol. *Argyruntum* Plinio. *Scriſſa* Nigro. *Novigrad* Moletio, *Obravazo* Raguſæo.

Aria, Aſiæ reg. hodie *Corazan*; Item lacus, urbs & flu. ejuſdem reg. Ptol. Item una è Satrapiis Indiam terminantibus. Mela 1. 2. *Indis proxima eſt Ariane, deinde Aria.* Ubi Voſſius, *Ariam hic*, inquit, *non rectè collocat, tanquam ſi litoralis eſſet regio.* Hoc miror neminem hic reprehendiſſe, illud vero ei vitio vertiſſe, quòd *Ariam* & *Arianem* diverſas faciat, cùm tamen in eo prorſus nihil commiſerit. Verum operæ pretium hic eſt paucis oſtendere, quamnam veteres differentiam inter *Arios* & *Arianos* poſuerint, quoniam hæc res multos eruditos in errorem egit. Ὁ πάνυ Salmaſius aliquot locis eos diſtinguit, alibi vero eoſdem eſſe affirmat in Plinianis. Verum ita res ſeſe habet. *Aria* regio ſemper dicta fuit illa tantum portio terræ, quæ ad *Arium* flu. erat ſita, *Arii* vero qui illam inhabitabant. Non tamen uſque ad tempora Alexandri M. & ſucceſſorum ejus, verum etiam multis ſeculis poſtea *Ariæ* iidem fuere termini, quos Ptolemæus & alii huic adſignant. Scio quidem Herodotum & Pauſaniam narrare, Medos dictos fuiſſe *Arios* ante adventum Medeæ; verùm id nihil ad rem facit, etiamſi verum ſit: & forſan fabella eſt. Imò auſim affirmare eſſe fabellam, cum Medi jam ab ipſo ſtatim initio ita ſint dicti, nec ullum aliud nomen habuerint. *Ariane* verò longe alia eſt. Nomen id inauditum ante tempora Alexandri. Verum poſtquam ab Ariis ſubacti fuere Bactrii, Gedroſii, Sogdiani, aliæque complures gentes, factum eſt, ut pleræque iſtæ regiones, Ariorum dicerentur provinciæ. Plinius itaque Gedroſos, Arachotas, & Paropamiſadas vocat Ariorum ſatrapias. Quod non ita interpretandum, uti Salmaſius interpretatur, tanquam ſi Plinius omnes hos populos *Arios* vocaret, ſed quod eſſent in ditione *Ariorum*. Nemo unquam ullam ex his gentibus ſub *Ariorum* nomine comprehendit. *Arii* tantum unius reg. incolæ dicuntur. Longe alia eſt *Ariana*. Illa enim extenditur ab Indo flu. uſque ad os ſinus Perſici. Comprehendit vero præter ipſam *Ariam*, has quoque regiones, Gedroſiam, Drangianam, Arachoſiam, Paropaniſum, Bactrianam, Sogdianam, Parthiam, Carmaniam, & ſi quas alias regiones ſubegerunt aut Menander, aut alii, vel ante, vel poſt illum, Ariorum duces. *Arii* itaque nomen unius tantum regionis, *Ariane* vero continet totum Ariorum imperium. Item *Aria* Περσικὴ χώρα Stephano, qui eam quoque Thraciæ antiquum nomen fuiſſe perhibet.

Aria, Ponti Euxini inſ. *Farnaſia* Pineto. Apollonius autem

& Arrianus in Periplo Ἀριπάδα eam vocant. Mela 2. 7. *Non longe accolitur Aria, quæ Marti sacrata (ut fabulis traditur) tulit aves cum summâ clade advenientium, pennas quasi tela jaculatas.* Ubi Voſſius; Ita repoſuit Hermolaus Barbarus, cùm prius legeretur *non longè Acoliſaria*, quemadmodum omnes etiam quotquot vidi, manu exarati codices. Legendum verò *Non longè à Colchis Aria.* Stephanus Ἄρεος νῆσος, πρὸς τοῖς Κόλχοις ἐν τῷ Πόντῳ, Σκύμνος ἐν Ἀσίᾳ. Τὸ ἐθνικὸν Ἄρειος ἐξ ἑνὸς τοῦ δυοῖν παραγράφων. Quaſi v. ἐθνικὸν Ἄρειος non ſit potius ab Ἄρεια. Verum nescivit Stephanus, ita quoque appellatam fuiſſe hanc inſulam. Poſſit & legi nullius literæ immutatione, *Non longè à Colis Aria.* Nam & Coli in hoc tractu, quorum regio Κωλική, cujus jam ſuperius meminit Mela. Nec eſt quod quiſquam exiſtimet Colis hic locum non eſſe, quòd ii longius ablint Septentrionem verſus, cùm & Plinius hoc loco Colicam recenſeat, 6. 5. *Subjicitur Ponti regio Colica, in quâ juga Caucaſi ad Riphæos montes torquentur.* Et hic pro *Colica* repoſuerunt *Colchicam regionem*, contra fidem veterum exemplarium. Quod ſi verum eſt Colos inhabitaſſe τὴν Καυκάσιον, uti ait Hecatæus apud Stephanum, & Caucaſi extrema juga dicta ſint Κωλικὰ ὄρη, jam rectè dixerit Mela *Ariam eſſe Colis vicinam*, cùm montes huic inſulæ oppoſiti, Caucaſi ſint appendices. Porro Aria Plinio eſt Chalceritis, forſan ab avibus, quas χαλκίδας, σιδηροπλήρεις, & σιδηρόνυχας fabulantur.

Arianda, Cariæ urbs. Mela 1. 16. Atqui *Caryandam* illic legendum ait Iſaacus Voſſius, quem ſis vide.

Ariani, vel *Arieni*, Aſiæ populi. Dionyſ. verſ. 714.

Καυκασίας κτηῖδας Ἐρυθραίων τ' Ἀειπῶν.

Ita verſum hunc in antiquis exemplaribus ſcriptum inveniri ex Euſtathio conſtat: ipſe autem copulam interponi voluit, ut legeretur Ἐρυθραίων τ' Ἀειπῶν, ac de diverſis montibus, aliis Caucaſiis, aliis Arianorum, intelligeretur. Sed cur Arianos Ἐρυθραίους vocat? Non à colore certè (quod fenſiſſe videtur Hen Stephanus, dum *rubeos Arianos* hic reddit) ſed quod *Erythræum mare* fines eorum pertingerent. Arianam ſc. latè ſumunt veterum plurimi, non tantum Ariorum regionem ſtrictè ſumptam, verum & alias vicinas regiones ſub eo nomine complectentes. Vide Guil. Hill. ad locum.

Arianthe, op. Oenotriorum in Calab. citer. ad flu. cognominem, apud Ninæam, ſive, ut nunc dicunt, op. S. Donati, inter Balbiam, & Artemiſium 4. mil. p. diſſitum. *Folone*, teſte Barrio. Sed potius *Arenda* videtur op. ejuſdem reg. inter Frigidum & Agellum.

Arianum, *Ariano*, urbs Hirpinorum in regno Neapolit. & Principatu ulter. 25. m. à Luceriâ in Auſt. & 12. à Benevento ad radices Apennini.

Ariarica, op. Sequanorum in Burgundiæ Com. à Veſontione 16. m. p. Urbam verſus, inde 24 diſtantem.

Ariaſpe, *Gobinau*, ut aliquibus videtur. urb. Drangianæ, olim præcipua, in occ. vergens Ariam verſus. Al. eſt *Callatia*, op. Perſidis, ad flu. Salum. 20 mill. à *Gobinau* in ort.

Aricia, Latii op. poſt Albanum montem in viâ Appiâ, ab Hippolyto Theſei filio conditum; ita dictum ab *Aricià* nobili Atticæ fœminâ, quam idem fertur adamaſſe. In agro Aricino præſtantiſſimi proveniebant porri, de quibus Columella, lib. 10.

Brutia quæ tellus & mater Aricia porri.

Mart. lib. 11. *Mittit præcipuos nemoralis Aricia porros.*

Quod ait *nemoralis*, in eo non ſolus eſt. Ovid. Faſt. 6.

Inſpice quos habeat nemoralis Aricia Faſtos.

Lucanus lib. 6.

Parvus Mycenææ quantum ſacrata Dianæ
Diſtat ab excelsâ nemoralis Aricia Româ.

Ejus clivo recumbebant mendici. Mart. 2. 19.

Debet Aricino conviva recumbere clivo,
Quem tua felicem, Zoile, cœna facit.

Item 10. 68. *Durus Aricinâ de regione pater.*

Et 12. 32. *Migrare clivum crederes Aricinum.*

Juvenalis Sat. 4.

Dignus Aricinos qui mendicaret ad axes.

Perſius Sat. 6. ——— *Accedo Bovillas,*
Clivumque ad Virbi. ———

Hoc eſt, ubi Virbius, i. e. Hippolytus colebatur. De ſitu Ariciæ ita Strabo lib. 5. Μετὰ δὲ Ἀλβανὸν ὄρος Ἀρικία κεῖται πόλις ὁμοίως τῇ ἑδρᾷ τῇ Ἀπτικῇ, σχεδὸν δ' ἐσὸν ὀκτὼ σταδίους ἀπὸ Ῥώμης ἐξ, κοίλου δ' ὄντος τοῦ τόπου, ἔχει δ' ὅμως ἐρυμνὸν ἄκραν, id eſt, poſt *Albanum montem in viâ Appiâ, urbs eſt Aricia*, 160. ſtadia à Româ, ſitu concavo, arce tamen edita, & naturâ loci munita. Ubi in numero ſtadiorum ingens eſt, non dixerim Strabonis errorem, ſed exſcriptoris mendum. Dionyſ. enim lib. 6. 120 ſtadia tantùm numerat: Σωστυγχάνουσι, inquit, ἀλλήλοις ἀγχοῦ πόλεων Ἀειτείας, ἣ δὴ σχεδὸν ἑκατὸν εἴκοσι σταδίοις ἀπὸ Ῥώμης. Eundem ſtadiorum numerum habet Philoſtratus de vitâ Apol. 3. 12. Ἐν ταυτῇ καλαισὶ φιλοσοφίας ὅσης, ἔστιν ἐκ θεσπιῶν τῇ Ῥώμῃ ὁ Ἀπολλώνιος, σταδία δ' εἴκοσι καὶ ἑκατὸν ἀπέχων ἐνίσχυε τῷ φιλολάῳ τῷ Κιπιεῖ περὶ τὸ νέμος τὸ ἐν τῇ Ἀειτείᾳ. In hâc Oreſtes, oraculo monitus, ſimulacrum Scythicæ Dianæ, quod è Tauricâ regione tranſtulerat, priuſquam Argos peteret, conſecravit. Erat ad hujus templum nemus, quod vocatur *Aricinum*, dicente Ovidio 5. Faſtorum.

Vallis Aricinæ ſylva percinctus opacâ
Eſt locus antiquâ relligione ſacer.
Hic jacet Hippolytus loris diſtractus equorum,
Unde nemus nullis illud aditur equis.

Aricomici, Gall. Narbon. pop. Vide *Arecomici*. Alii legunt *Aracomici*.

Ariconium, vulgò *Kencheſter*, teſte Camdeno, op. Angliæ mediter. inter Callevam ad ort. 59. & Iſcam ad occ. 32. m. p. Aliis eſt *Hereford*, ſive locus juxta eandem.

Arii, Indiæ pop. Item Arabiæ Plin. nec non Scythiæ Herodoto. *Arios* etiam in Germaniâ ponit Tacitus: *Populi truces*, inquit, *qui inſitæ feritati arte ac tempore lenocinantur, nigra ſcuta, tincta corpora, atras ad prælia noctes legunt: ipsâque formidine atque umbrâ feralis exercitus terrorem inferunt, nullo hoſtium ſuſtinente novum, ac velut infernum aſpectum; nam primi in omnibus prœliis oculi vincuntur.*

Arimâ, locus Ciliciæ, vel Syriæ, vel in Pithecuſis, juxta Tyrrhenos, ubi Typhœum terrâ obrutum in fabulis legimus. Steph. Hom. Iliad. 2.

Γαῖα δ' ὑπεστονάχιζε Διὶ ὡς περιπευθέϊ νύσσῃ
Χωομένῳ, ὅτε τ' ἀμφὶ Τυφωέϊ γαῖαν ἱμάσσῃ
Ἐν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς.

Τὴν Σύριν (inquit Strabo) Ἀείμοι δίχον, ὃς νῦν Ἀράμους λέγουσιν, οἱ Ἕλληνες Ἀσσυρίους ἐκάλεσαν, ἢ Ἀείμους. Quod ut melius intelligatur, ſciendum, quod Orontes Syriæ flu. *Typhoni* olim appellabatur, tanquam à Typhone vel Typhœo ibi fulmine percuſſo. Verum eſt Typhœa Cilicem facere Æſchylus & Pindarus; ſed & Cilicia quoque olim pars Syriæ fuiſſe creditur, antequam Syros inde pepuliſſent Phrygiæ populi Cilices. Bochartus. Vide *Inarime*.

Arimaſpi, Scythiæ flu. aureis arenis abundans, cujus accolæ *Arimaſpi* dicebantur, pop. Scythiæ Europææ (ubi nunc Ingria & Ducatus Novogradenſis & Pleſcovienſis, in Moſcovia) habentes unum oculum in fronte, qui perpetuò bellum gerunt cum gryphibus, aurum & Smaragdum colligentibus. Plin. 7. 2. *Haud procul ab ipſo Aquilonis exortu, ſpecuque ejus dicto quem locum Geſclithron appellant, produntur Arimaſpi, quos diximus, uno oculo in fronte media inſignes, quibus aſſidue bellum eſſe cum gryphibus, ferarum volucrum genere, quale vulgo traditur, eruente ex cuniculis aurum, mirâ cupiditate & feris cuſtodientibus, & Arimaſpis rapientibus, multi, ſed maximè illuſtres Herodotus & Ariſtæas Proconneſius ſcribunt.* Herodotus quidem Γρύπας χρυσοφύλακας memorat. Plautus v. *Picos* vocat. Sic enim ille Aulularia 4. 8.

Picos divitiis, qui aureos montes colunt
Ego ſolus ſupero.

Inde Nonius: *Picos eſſe veteres voluerunt, quas Græci γρύπας vocant.* Lucan lib. 3.

———*Auroque ligatas*
Subſtringens, Arimaſpe, comas.

Idem lib. 7. *Quòdque legit dives ſummis Arimaſpus arenis.* Dionyſius *Arimaneas*, vel *Arimanios* vocat. Æſchylus v. μόνωπα στρατὸν, id eſt, *unoculum exercitum*, quòd ſagittarii cùm ſint optimi, alterum inflectunt oculum, ut à parvulis aſſueti, altero melius cernant, unde etiam nomen adepti ſunt: nam *Ari* Scythicè *unum* ſig. & *maſpos oculum*. Hinc Ariſtides rhetor ſalſo mordacique dicterio Philippum altero oculo captum μονομμάτους Arimaſpos cognatos eſſe dicebat. Fallitur vero author noſter, ſi *Arimaneas* apud Dionyſ. pro nomine proprio habeat. Ἀρειμανίους quidem vocat, hoc eſt, *Marte furentes*, ſive *belliceſos*; epitheton vero illud commune eſt, ut alibi apud eundem poetam.

———Ἀρειμανίων ἀπὸ χέρσων.

Quod etiam Horatius expreſſit. Carm. 2. 16.

Otium bella furioſa Thrace.

Quòd autem addit *Ari* Scythicè *unum* ſig. &c. habuit ex Euſtathio. Aliter tamen Herod. lib. 4. Ὁμοάρμους αὐτοὺς Σκύθαι Ἀριμασπούς. Ἄριμα γὰρ ἓν καλέουσι Σκύθαι, σπὸ δὲ ὀφθαλμόν.

Ariminum, urbs vetus in Flaminiâ, juxta Rubiconem flu. Galliam à Flaminiâ ſeparans. Lucan. lib. 1.

Vicinumque minax invadit Ariminum ———

Strabo Umbrorum dicit eſſe coloniam, ſicut & Ravennam. Hæc prius à Cæſare occupata bello Civili initium dedit.

Fuit

Fuit autem ædificata, Sempronio, & Appio Claudio Coſſ. Eam Octavianus ampliavit, & à Liburnis dirutam Diocletianus repoſuit, eiſque devictis arcum triumphalem in eâ extruxit. Hodie *Rimini* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. 2 5. Long. 35. 37. Lat. 43. 51. Item Italiæ flu. *Marida*, vel *Marochia* Leandro. Steph. Ἀείμνον πόλις Ἰταλίας, ὃ καὶ πόλεμος. Feſtus. *Ariminum à nomine fluminis propinqui eſt dictum*, Plin. 3. 15. *Ariminum colonia cum amnibus Arimino, & Aprusâ; fluvius hinc Rubico.*

Arisba, op. Troadis, Mitylenæorum colonia, in litore Rhœtæo, ab Achille everſum. Virg. 7. Æn.

Bina dabo argento perfecta, atque aſpera ſignis
Pocula, devictâ genitor quæ cepit, Arisbâ.

Lucan. lib. 13.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis, & nimium glebis exilis Arisbe.

Homerus εὐκτιμένην ac δῖαν vocat. Etymologus. Ἀείσβη, πόλις ἀπὸ Ἀείσβης συναλοὺς Τρῳκὸς, ὃν ἔγαμε Δάρδανος. Item civitas Lesbi. Steph. Et Bœotiæ Suidas.

Arius, flu. Aſiæ inter Indos & Parthos, quæ pars ab hujus flu. nomine *Aria* ſive *Ariana* dicitur. Pop. *Arii*. Lucan. lib. 3. ——*Hinc fortis Arius,*
Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes.——

Ariuſius, ager in Chio inſ. aſper & importuoſus, vinum omnium Græcanicorum optimum ferens, à Plinio & Virgilio *Arviſium* per metathefin dictum. Strabo. Vide *Arviſium*.

Arixanthi, Mediæ gens Herodoto. *Arkei* Bocharto Geogr. pag. 345.

Arlape, vulgò *Erla*, teſte Lazio, op. olim, nunc pagus Norici in Auſtriâ apud Danubium, ubi is flu. cognominem excipit apud Pechlarnum op. quod Arlapæ ſucceſſiſſe videtur; flu. verò *Arlape*, ſive *Arlapa* vulgò *Erlaph* dicitur.

Armacha, urbs archiep. Hiberniæ, Ultoniæ metropolis ad Eaugum lacum, à Dublinio Laginiæ Metropoli 55. m. p. in Bor. diſtans. Vulgò *Armagh*. Hujus urbis Archiep. totius inſ. Primas eſt. Long. 12. 19. Lat. 55. 46.

Armageddon, nomen loci Apocalypſ. 16. 16. Vide ſis doctiſſimum Hammondum & eruditiſſimum Cappellum in locum.

Armalchar, Euphrates flu. ab Aſſyriis ita vocatus, & ſig. *regium flumen*, Plin. 6. 26. Lege *Nahar malcha*.

Armena, Paphlagoniæ vicus. Ptol. Steph. Plinio urbs videtur. Incolæ eam, ob frigiditatem loci, muro cinxere, quaſi calidus futurus eſſet; Unde *Armeneno muro cingere*, apud finitimos in proverbium ſtoliditatis verſum eſt: qui locus *Carini* nunc dici videtur.

Armenia Major, Turci *Turcomaniam* vocant. Perſis *Thoura*, *Emnoe* vel *Aremnoe* dicitur, *Zelbecdibes* autem Neſtorianis, regio Aſiæ notiſſima, & ingens, ultra Euphratem à Cappadocià & Armenia minore eam ſeparantem, uſque ad Mediæ limites in ort. extenſa, inter Iberiam ad Arctos, & Meſopotamiam ad Meridiem perſtricta. Nomen ab *Armeo*, vel *Armenio* Jaſonis comite habere fertur. Populi *Armenii*. Probabilius etymon vide apud Bochartum in Phalege p. 22. Nonnullis *Armenia* dicitur qu. *Aramia*, ab *Aram* filio Sem. *Aram* autem ſig. *elatus*, unde *Armenii* quaſi *ſublimes*. Vel à montibus quibus hæc regio cingitur, nam *Ar* mons eſt; unde & *Ararat* vocatur.

Armenia minor, *Anaduole*, teſte Nigro, & alicubi *Pegian*, teſte Caſtaldo, & ubi Colcherum fines attingit, *Acoionlu*, ut Leunclavius ſcribit, regio Aſiæ inter Cappadociam ad occ. & ſept. Euphratem flu. ad ort. Syriam & Ciliciam ad auſtr. contenta.

Armenius mons eſt in Armen. maj. juxta Iberûm fines ex quo Phaſis Colchorum flu. oritur, qui *Moſchicus* à Ptol. vocatur. Dionyſius ubi de Phaſi:

Ἀεχέμεν τὸ φαῶτον ἀπ' ὄρεος Ἀρμενίοιο.

Armentarium, vel *Armamentarium*, loc. prope Lugd. Bat. *Roomberg*, teſte Cluverio.

Armentia, *Armenza*, urbs Hiſp. Tar. in Cantabris, olim epiſc. nunc vicus tantùm.

Armentio, *Armaſon*, flu. Galliæ in Burgundia. Oritur ſupra Semurium op. quod alluit, & in Icaunam cadit infra Antiſſiodorum.

Armorica, *la Bretagne*, prov. Gall. Celt. ampliſſima, quæque olim duces habuit proprios. Sed adjuncta fuit regno Galliæ ſub Carolo 8. Rege, cui nupſit Anna Duciſſa, & hæres hujus provinciæ, an. 1488. Vide *Britannia minor*.

Armuria, *Armura* Ptol. *Harmoſa* Arriana, vulgò *Ormus*, urbs Perſidis, regni cogn. caput. Diſtat 350 leuc. Hiſp. ab oſtio Indi flu. in occ. & à Teredone 200. in ort. eſtque in inſulâ circuitus 9. mill. paſſ. & 12. mill. diſtat à continenti Perſiæ, nunc ferè deſerta eſt, & ex ejus ruinis crevit urbs *Gamron* in viciniis, & in proxima continenti Perſiæ.

Arnas, civit. Lyciæ, *Xanthus* poſtea dicta. Steph. Alia Umbrorum in Italiâ. Sil. lib. 8.

His urbes Arna, & latis Mevania campis Hiſpellum, &c. Ptolemæus: Ἄρνα, Ἰάπυλον, Τῦδερ, Σπολάτιον, Μευανία. Pop. *Arnates* Plinio 3. 16.

Arne, urbs Bœotiæ, ſic dicta qu. ארה נאוה *Harnae*, i. e. *mons amœnus*. Strabo enim ſitum eſſe dicit ἐν ὕψει, *in ſublimi loco*. Homerus eum vocat πολυστάφυλον, *uvis abundantem*. & Nonnus βοτρυόεσσαν, *racemiferam*. Græcorum de ea nugas vide apud Suidam in Ἐς κόρακας, in Scholiaſtem Lycophronis pag. 106. Boch. Item urbs Theſſaliæ à Bœotiis deducta. Heſychius: Ἄρνη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ ἧς καὶ Θεσσαλίας. Alia Meſopotamiæ, alia Eraſiniorum juxta Thraciam. Steph.

Arnon, torrens Palæſtinæ, inter Amorrhæos & Moabitas fluens, & in mare mortuum ſe exonerans.

Arnus, *Arno*, flu. Tuſciæ ex Apennino M. 15. mill. à Tiberis ortu oriens, ac in mare Tyrrhenum cadens. Ejus mem. Rutilius Itin. lib. 1.

Quam cingunt geminis Arnus & Auſur aquis.

Vide Cluver. Ital. Ant. p. 461.

Arocelum, op. in Celtiberis apud Segontiam urb. *Nodales* Jac. Delgato, al. eſt *Araquil* in Navarra. Populi *Arocelitani* Plinio.

Arpi, urbs Apuliæ, à Diomede condita, quam prius Argos Hippium, deinde Argyripam vocavit. Mart. 4. 55.

Arpis cedere non ſinis diſertis.

Horatium innuit, qui *Lucanus an Appulus anceps*, ut ipſe de ſe loquitur. Ætolos *Arpos* vocat Virgilius.

Arpinum, Volſcorum op. hodie *Abruzzo*, al. *Arpino*, C. Marii, & M. Tullii patria, qui inde Arpinates dicuntur. Juvenal. Sat. 8. de Cicerone:

Hic novus Arpinas ignobilis, & modo Romæ
Municipalis eques, galeatum ponit ubique
Præſidium attonitis.

Et paulò poſt de C. Mario:

Arpinas alius Volſcorum in monte ſolebat
Poſcere mercedes alieno laſſus aratro.

Hinc *Arpinæ chartæ* pro Ciceronis libris. Mart. 10. 19.

Hoc quod ſecula poſterique poſſint
Arpinis quoque comparare chartis.

Videtor Cluverius Ital. Ant. p. 1025.

Arrabo, *Narabo* Ptol. *Rab*, urbs epiſc. & flu. qui Danubio prope urb. miſcetur, inter Viennam & Albam Regalem 16. leuc. plus minus. Long. 30. 40. Lat. 47. 57.

Arrianum, *Altenhofen* Lazio, op. Auſtriæ ad Danub. inter Aniſum urb. ad occ. & Grimam op. ad ort. 2. leuc. à Lentio v. 5. Viennam verſus.

Arribantium, *Wiczittern*, Lazio, al. Novibazar, urbs Myſiæ ſuper. in Dardaniâ (quæ nunc Servia dicitur) qu. novus Mercatus: quæ urbs in via inter Epidaurum, h. e. Raguſiam, & Sophiam verſus Byzantium occurrit, ab urb. S. Sabæ 4. m. p.

Arro, flu. Angliæ. Cadit in Lugum flu. in Com. Herefordienſi.

Arſacia, *Casbin* quibuſdam, urbs Perſiæ pulcherrima & ampla, in prov. *Ayrach*, ubi rex commoratur. Diſtat à Tabriſio 70. leuc. in ort. hybernum, & totidem ab Aſpahamo in Bor. à mari Caſpio 60. circiter. Long. 91. 00. Lat. 39. 35.

Arſamoſata, urbs fuit Armen. maj. verſus Meſopotamiam, & prope M. Nizium 70. m. p. ab Euphrate in ort. Quid ſit nunc ignoratur.

Arſia, Hetruſcorum ſylva, Romanorum cum Veientibus & Hetruſcis pugnâ celebris. Plutarchus Οὐρσὸν ἄλσος vocat in Publicolâ. Dionyſius autem Halicarn. l. 5. δρυμὸν Ὀρσέως. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 869. Item Ital. flu. Campaniam præterfluens, cujus latitudinem ab uno latere diſterminat, Varo flu. alterum occupante. Plin. 36.

Arſicua, *Hbradiſh*, Sanſoni, op. Moraviæ ad flu. Moravum, 6. leuc. Germ. à Bruna in ort. quot ab Olomucio in auſt. Item urbs Germ. antiquæ in lim. Sarmatiæ ad Viſtulam flu. nunc forſan *Warſow* in Polonia.

Arſinoe, op. Cypri triplex, 1. in orâ occid. inter Paphum novam & veterem, *Alfdime* nunc, teſte Steph. Luſignano. 2. in orâ orient. inter Pedalium promont. & Salaminam urb. quæ nunc teſte eodem Luſit. *Famagoſta* nominatur, urbs hâc tempeſtate primaria poſt Nicoſiam: 3. ad Callinuſam prom. orâ Bor. verſus occid. ſolis proxima, *Lec fare* Luſignano, aliis *Criſocu*, & noſtris *Aleſſandretta*. Additur & quarta in mediterr. *Arzes* incolis, ut idem Luſign. vett. non memorata. Item urbs Ciliciæ memorata inter Anemurium ad occid. & Celenderim ad ort. nunc pagus, vulgò *Dragant*. Item urbs

Ægypti

Ægypti, quæ & *Cleopatris* Ptol. & Strab. vulgò *Suez*, & Saracenis *Barraarn*, teſte Pet. Gyllio, urbs Ægyti in intimo ſinûs Arabici, à Peluſio 125. m. p. in ort. Ejus mem. Val. Flac. lib. 5.

Arſinoen illi tepidæque requirunt
Otia læta Phari, pinguemque ſine imbribus annum.

Long. 63 20. Lat. 29. 10. *Arſinoe* item quæ & *Teucheira* vulgò *Trochara* teſte Marmolio, urbs Cyrenes epiſc. ſub Archiep. Cyrenenſi, una ex 5. urb. Pentapolitanæ reg. inter Bereniten ad occ. 47. & Ptolemaidem in ort. 26. m. p. Long. 48. 40. Lat. 35. 36. Alia item in Æoliâ, in Syriâ, in Ciliciâ, & alibi, ita ut 14 urbes hujus nominis extare ex vett. monumentis conſtet. Vide Steph.

Arſiſſa, vel *Arſiſſa*, Ptol. in Lat. codd. melius *Areeſa* ut Græcè ſcriptum eſt, Armeniæ maj. palus, *Giocho* ex tabb. recentioribus, aliis *Vaſtan*, cum urbe ejuſdem nominis, quæ in Mediâ cenſetur, à Tabreſio 100. m. p. in occ. In eâ palude graviſſima quæque natant. Plinius.

Artabri, Luſitaniæ pop. qui & *Artabritæ*, ab Artabro vicino promontorio, quod *Nerium* Strab. ac Ptol. hodiè *capo de finis Terre*, *ſeu Fineteree*, *Capo di Mongio* Petro Medinæ dicitur.

Sil. lib. 3.

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Artaca, ſeu *Artace*, Cyzici inſ. mons arboribus plenus, ante quem jacet parva inſ. ejuſdem nominis Strabo 12. Item Mileſiorum colonia in Aſiâ, quam Steph. Phrygiæ civitatem facit: Plinius portum, Ptol. villam vocat. Item caſtellum Bithyniæ. Ptol.

Artacena, reg. Aſſyriæ circa Arbelam, ubi Darium Alexander ſuperavit. Strabo lib. 16.

Artacia, fons apud Læſtrygonas. Tibullus ad Meſſal. lib 4. ubi de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas, Antiphatemque
Nobilis Artaciæ gelidos quos irrigat unda.

Homerus Odyſ. 10.

Ἡ μὲν ἄρ' ἔς ϰρήνην ϰαταβήσετο ϰαλλιρέεθρον
Ἀρτακίην, ἔνθεν δὲ ὕδωρ φορέοι ἄσυ φέρσκον.

Artaunum, *Aurach*, teſte Heroldo, arx Germ. in Suevia à Tubinga 2 leuc. in ort. Ulmam verſus. Appiano v. Herbipolis h. e. *Wirtzberg*. Al. autem fuit op. Mattiacorum, forte ubi nunc *Ottenburg*, op. Veteraviæ, fere inter Francof. ad Mœnum & Fuldam.

Artaxata, pl. num. *Artaxia* Tacito, *Artaxiaſata* Straboni, urbs Armeniæ maj. munitiſſima, ad Araxem flu. hodie *Teflis*, Paulo Jovio *Choin* potius videtur; Sed iſta non Armeniæ, at Mediæ urbs eſt. Juvenal. Sat. 2.

Sic prætextatos referunt Artaxata mores.

Long. 78. 00. Lat. 42. 40. Item urbs Cappadociæ, inter Cæſaream 24. & Comanam 42. m. p. Anton.

Artemiſia, ſive *Artemita*, inſ. Tyrrhenica, Latinis *Dianium*, vulgò *Gianuti*. Stephani Breviator. Ἀρτιμίσα, νῆσος Τυρρηνική ἀπὸ τῆς Θάλασσης νῆσον, ὡς φίλων. Scribe παρὰ τὴν Διάλασσαν. Imperito exſcriptori ſiquidem notius erat nomen unius Muſarum. Cluver.

Artemiſium, promontorium Eubœæ, cujus mem. Demoſt. pro Cteſiphonte. Suidas. Item lacus prope Ariciam, Dianæ ſacer, quaſi *Dianium* dict. Latini *Nemorenſe* dixerunt, unde & *Nemorenſis Rex* Suetonio in Calig. cap. 35. i. e. Sacerdos ejus regionis. Eſt & urbs Oenotrorum in mediterraneis. Item Eubœæ civitas.

Artemita, civitas 500 ſtad. à Seleucia diſtans, ad orientem poſita. Strabo lib. 15. Item inſ. contra Acheloi flu. oſtium. *Artemua* Straboni. Forte *Artemiſia* Plinii eſt. Item inſ. ἀπὸ Ὀξειῶν νήσων. Steph.

Arteſia, *Artoris*, Gall. Belg. provincia, cujus caput Atrebatum, nunc fere tota ſub Dom. Francorum pace ad Pyrenæos facta; eſtque inter Picardiam & Flandriam.

Artigi, Plin. *Artigis* Ptol. *Athama*, teſte Henr. Coquo, urbs Hiſp. Bæt. in regn. Granatenſ. Long. 17. 12. Lat. 37. 10.

Artobriga, urbs olim, nunc pag. Vindeliciæ in Bavaria, apud Danub. inter Ratiſponam, & Ingolſtadium ad occ. *Veltenburg* Lazio, pag. proximus Artzburgo; *Lebnaw* v. Cluverio, vicus Juravo amni adpoſitus, infra op. *Lauffen* in Territor. Salisburgenſi.

Arucci, Hiſp. Bæticæ, & Hiſpalenſis conventûs urbs. Plin. Ptol. Alii *Aruci* legunt. *Moron* hodie Cluſio vocatur.

Arverna, vel *Arvernæ*, civitas Gall. epiſc. in Aquitanicâ primâ, hodie *Clermont*.

Arverni, pop. Gall. ad Ligerim ſiti Steph. qui, quòd ſe à Trojanis oriundos putarent, Romanorum ſe fratres appellare non dubitarunt. Lucan. lib. 1.

Arvernique auſi Latio ſe fingere fratres
Sanguine ab Iliaco potuli. Les gens d' Auvergne.

Hi, cùm adverſus Cæſarem arma cepiſſent, duce Vercingentorice, ingenti ſuorum clade ſuperati ſunt. Strab. l. 14.

Arviſium, promontorium Chii, generoſiſſimo vini genere nobilitatum. Virg. Eccl. 6.

Vina novum fundam calathis Arviſia nectar.

Sil. Ital. lib. 7.

Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis.

Plinius de vinis tranſmarinis, lib. 14. cap. 7. *In ſummâ gloriâ fuere, Thaſium, Chiumque ex Chio, quod Arviſium vocant.* Ἀειώσιον vocant Plut. & Athenæus. Hic Λαῖδι συγχώσας, ϰὴ πεῖν οἶνον Ἀειώσιον. Ille, 1. 25. χαειόσερον δ' ἔδεν ὁ Χῖος, ϰὴ τῶ Χίω ὁ ϰαλόμενος Ἀειώσιος. Sed & regio etiam Ἀειώσια. Strabo lib. 13. ubi de Chio, Ἐπὶ δ' ἡ Ἀειώσια ϰώμη τραχεῖα, ϰὴ ἀλίμενος, οἶνον ἄριστον φέρουσα τῶν Ἑλληνικῶν. Phœnicibus (inquit Bochartus) erat יין ראש *har-ros-jain*, h. e. *mons præcipui vini*.

Arula, vulgò *le Loir*, flu. qui civitatem Galliæ nomine Caſteldunenſem, Gallicè *Chaſteaudun* alluit.

Arula, apud ſcript. Helveticos flu. eſt Helvetiæ in Rhenum per Bernam & Salodorum fluens, vulgò *Aar*.

Arunda, urbs Hiſp. Bæt. Ptol. vulgò *Ronda*. 11. leuc. à Malagâ in occ.

Aruntina, *Arundel*, caſtr. Angliæ in Suſſexiâ, comitatûs tit. clara, ad flu. Arontem, vix 3. mill. ab orâ, à Ciceſtria 10. in ort.

Arvonia, & *Arvone*, op. Walliæ principatus, vulgò *Caernarvon*, in lit. maris & freti Menay, ex adverſo inſulæ Monæ, 7. m. p. à Bangoria in occ.

Arupenum, ſive *Arupinus*, *Aurſperg* Lazio, op. Iapodum in Carniolæ & Corbaviæ confin. à Senia 28. m. p. in Bor. Siſciam verſus ex Anton. Itiner. Sed vel error eſt in num. vel alterum Arupenum eſt. *Aurſperg* enim Labaco urbi finitimum eſt. Pop. *Arupeni*, apud Appianum. Eſt & *Arupinum* op. Iſtriæ marit. *Revigno* vulgò, inter Parentium ad occ. 15. & Polam ad ort. 13. m. p. *Arupinorum* mem. Tibullus lib. 4.

Teſtis Arupinis & pauper natus in armis.

Arus, *Are*, flu. Angl. in agro Eboracenſi. Oritur in confin. Com. Lancaſtrenſis, & rigatis aliquot opidulis in Abum æſtuarium ſe exonerat.

Aruvii, pop. fuere Gall. ubi poſtea Seſſui, & Vagoritum urbs, quæ nunc *Seez* in Neuſtria, inter Lexovios & Cenomanos.

Arymagdus, flu. Ciliciæ ex Tauro M. in mare inter Anemurium & Arſinoen exiens. *Sequino* Nigro.

Arzamena, regio Tranſtigritana. Vide Valeſ. ad Am. Marc. p. 306.

Arzus, urbs Thraciæ cum flu. cogn. *Chiaurlic* Bellonio. Item urbs Cypri in mediter. olim Arſinoe, teſte Luſignano; *Arces* hodie dicitur.

Aſaborum, *Capo Mochandan* Barrio, Arab. fel. prom. ad fauces ſinûs Perſici contra Armozum promont. Carmaniæ, à quo 15. leuc. abeſt in auſt.

Aſacus, flu. Phthiotidis Heracleam urb. ad Oetæ M. radicem alluens, & in ſin. Maliacum ſe exonerans.

Aſama, flu. Mauritan. Tingit. apud montem Solis in Oceanum ad occ. fluens, *Tenſiſt* Marmolio. Al. autem *Omnirabi* dicitur.

Aſana, *Azanaga*, flu. Libyæ inter. quem Jo. Mariana eundem cum Nigro facit.

Aſanca, *Cleppern*, teſte Villanovano, op. Germ. in regn. Polonico.

Aſaphopolis, urbs Walliæ epiſc. vulgò *S. Aſaph.*

Asburtonium, *Aſkburton*, op. Angl. in Devoniâ ab flu. *Dart*. Diſtat ab Exonia 15. mill. verſus auſt. & totidem à Plimutho.

Asbamea, Cappadociæ fons, de quo Philoſtratus in vitâ Apollonii 1. 4. *Eſt autem circa Tyana, aqua Jovi (ut perhibent) ſacra, quam Aſbamæam vocant. Fons ejus frigidus ſanè ſcatet, ebullit autem non ſecus atque igne calefactus lebes. Hanc puris & juramenti fidem ſervantibus aſpectu placidam, & guſtu dulcem eſſe perhibent, perjuris verò & infidis palam adverſari, &c.* Rhinuccinus, quem hic ſequor, pro *Asbamæam* habet *inextinguibilem*, nullo ſenſu, quaſi ἄσβεστον ὕδωρ legerit pro Ἀσβαμαῖον, neque id mutavit Jacotius. Tamen rectum eſt Ἀσβαμαῖον. Inde enim Suidas Ἀσβαμαῖον, ὕδωρ ἔστω ϰαλόμενον. Et Amm. Marc. lib. 23. *Apud Asbamæi quoque Jovis templum in Cappadociâ, apud opidum Tyana ſtagno effluens fons cernitur, qui magnitudine aquarum inflatus, ſeſeque reſorbens nunquam extra margines intumeſcit.* *Asbamæon* autem Hebraicè eſſet מי שבע *Me-ſeba* vel מי השבע *Mehaſſeba*, h. e. *aqua juramenti*; ut *Beerſeba*, *puteus juramenti*. Sed Cappadoces, quorum Syriſmus erat impuriſſimus, mutato vocum ordine dicebant *Asbamai*, ut Armeni *Tigranocerta*

pro civitate Tigranis, & *Cholobet*, pro Choli domo. Boch.

Asbestæ, vel *Asbystæ* pop. Libyæ ſupra Cyrenem apud quos vulgatiſſimum Ammonis templum, inter medias arenas conditum eſt. Ptol. Sunt & alii *Asbystæ* apud eundem Ptol. diverſi ab Hammoniis, *Hasbitæ* Plinio. Horum etiam mem. Sil. lib. 2.

Asbyſta, civitas Libyæ. Step. Pop. *Asbyſtæ*, quorum mem. Dionyſius Perieg. verſ. 214.

Ἀσβύσας δ' ὅτι τῆισι μεσηπελέζει πελέθωσι,
Καὶ τεμένους Λιβυκοῖο θεοῦ, ϝαμάθῳ ὑπὸ πολλῇ,
Κυρηνὶν τ' ἔνεπε.———

Plinio & aliis *Asbetæ*, vel *Asbytæ*. Hos laſere vivere falsò dicit Solinus cap. 31. malè interpuncto Plinii codice in errorem ductus, ut contendit Salmaſ. in Plinianis p. 381. qui etiam *Asbyſtarum terræ* partem fuiſſe eam ipſam, ubi Cyrenæi urbem condiderunt, ex Callimacho notat, qui ipſum Cyrenarum ſolum vocat.

———Ἀσβυσίδα γαῖαν.

Aſcalingium, *Hildeſheim*, teſte Irenico, urbs Germ. epiſc. ſub arch. Mogunt. in Saxonia, inter Brunopolim 6. & Hammelam in occ. ad Viſurgim flu. 5. leuc. Sola Pontificiam doctrinam retinuit in tota Saxonia, eſtque ſub dominio Epiſcopi. Alii tamen credunt Aſcalingium fuiſſe op. Dulgibinorum verſus op. *Herworden* in Weſtphaliâ & Comit. Ravenſpergico 9. circiter leuc. Germ. ab Hildeſio in occ.

Aſcalon, Lat. *appenſio*, vel *ſtatera*, ſive *ignis infamiæ*, civitas Palæſtinæ, ſive, ut Joſephus habet l. 5. c. 3. ſuperioris Idumææ. Conditorem habuiſſe legitur Lydum *Aſcalum*, Ita Xanthus refert in Lydiacis apud Stephanum, ὅτι Τέρταλος καὶ Ἄσκαλος παῖδες Τμώλου. Τὸν δ' Ἄσκαλον, ὑπὸ Ἀχαιμοῦ τοῦ Λυδῶν βασιλέως, αἱρεθέντα σεφληνὸν, εἰς Συρίαν στρατεῦσαι, κἀκεῖ πεζεύσαντα ἐφωδεῖς (lege ἐφεδεύσαντα) πόλιν κτίσαι, ἣν ἀφ' ἑαυτοῦ ὕστερον ὠνόμασεν. Addit idem haberi in Nicolao Damaſceno. Quod mihi tamen ſuſpectum, quia *Aſcalon* urbs fuit vetuſtiſſima, una è 5 Satrapiis Philiſtæorum in libris Joſuæ & Judicum memoratis. Bochartus.

Aſcania, inſ. maris Mediterranei non procul ab Andro. Eſt & regio Aſiæ, & palus in Troade. Euſtathius. Item Trojæ civitas, quam condidit Aſcanius Æneæ fil. Bithyniæ lacus quoque Ptolemæo, *Iſnick* Caſtaldo, Nigro *Londar* vocatur. At Pet. Gyllius oculatus teſtis eum *Lago de Nicæa* appellat. *Sunonenſis lacus* videtur ab Ammiano Marcellino nominari, lib. 26.

Aſcanius, Bithyniæ flu. per Aſcanium palud. apud Nicæam in ſin. Aſtacenum influens, vulgò *Acſu*. Virg. Geor. 3.

Illas ducit amor trans Gargara, tranſque ſonantem
Aſcanium.

Aſciburgium, urbs Germ. *Aſchburg* Leodio, aliis *Emerich*, vicus Germ. infer. ad Rhenum infra Colon. Agrippinam ad 8. leuc.

Aſcra, vicus Bœotiæ, in aſpero, & ſterili loco, in dextrâ parte Heliconis, Heſiodi patria, teſte ipſo in his:

Νάσατο δ' ἀγχ' Ἑλικῶνος οἰζυρῇ ἐνὶ κώμῃ
Ἄσκρῃ, χείματι κακῇ, θέρει ἀργαλέῃ, οὐδέποτ' ἐσθλῇ.

Stephano πόλις vocatur. Bocharto autem *Aſcra* eſt אשרה *aſcera*, hoc eſt, lucus ubi ſteriles ſunt arbores. Sanè Heſychius Ἄσκρος, ὄρος ἀκράφνος. Atqui vero in epitaphio Heſiodi lego.

Ἄσκρη μὲν πατρὶς πολυλήϊος,———

Ἀσκρὴ autem Ionicè pro Ἀσχρὸς, ut innuit Stephanus, dicens hanc vocem eſſe Ἰωνικῶς χαμαιδεῖσαν. Nam Iones interdum κ pro χ ponebant, ut pro δίχομαι, δίκομαι.

Aſcruvium, urbs Illyrici. Ptol. alias *Aſcrivium*, vulgò *Cataro*. Long. 43. 40. Lat. 42. 36.

Aſculum, op. Apuliæ, memorandum clade illatâ Pyrrho à Curio & Fabricio Coſſ. Dicebatur *Aſculum* Appulum, ad diſcrimen *Piceni Aſculi*. Florus 1. 18. ubi de Pyrrho rege. *In Apulia deinde apud Aſculum melius dimicatum eſt, Curio, Fabricioque Conſulibus.* Plut. in Pyrrho. Ἀραλεῶν στρατείαν εἰς Ἄσκαλον πόλιν τοῖς Ῥωμαίοις συνέφερε. Zonaras Annal. Tom. 2. Pyrrhus impreſſione in Apuliam factâ, multa vi, multa per deditionem accepit, μίχεις δ' Ῥωμαίων πρὸς Ἀσκέλῳ πόλει ὅτι αὖτῳ ἐπιδοῦσιν ἀντεστρατοπεδεύσατο. Long. 40. 00. Lat. 41. 20.

Aſculum, cognomine Picenum, ad ſuperioris diſcrimen, vulgò *Aſcoli*. Lucan. lib. 2.

———*Depellitur arce*
Lentulus Aſculeâ.

De ſitu ejus ita Strabo, lib. 5. Ἐν τῇ μεσογαίᾳ δὲ τὸ Ἄσκλον τὸ Πικηνὸν ἐρυμνότατον χωρίον, ἐφ' ᾧ κεῖται τὸ τεῖχος, καὶ τὰ βασιλικὰ ὅπου στρατόπεδος ὁ βασμα. Dignitatem ejus indicat Florus 1. 19. *Domiti Picentes, & caput gentis Aſculum.* Ptolemæus Ἄσκυλον vocat. Long. 36. 40. Lat. 42. 39.

Aſia, palus cum opido cognomine apud Tmolum montem & Cayſtrum flu. circa quam, inter alias aquaticas aves plures grues verſantur. Producit primam ſyllabam. Virg. 1 Geor.———*Et quæ Aſia circum*
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Idem lib. 7. Æn.———*Longa canoros*
Dant per colla modos, ſonat amnis & Aſia longè
Pulſa palus.———

Quod habuit ex Homero Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα. Aſii prati etiam meminit Stephanus.

Aſia major, una ex tribus orbis partibus veteribus cognitis, reliquas ſimul acceptas magnitudine ſuperans, in ortum maximè extenſa, Indio, Eoo, & Scythico Oceano perfuſa; ab Europâ ad occid. Tanai flu. mari Euxino, & Ægæo ſeparata, ab Africâ Nilo flu. Plinio, ſed Arabico ſinu Ptolemæo diviſa. Manil. lib. 4.

Inde Aſiæ populi diveſque per omnia tellus,
Auratique fluunt amnes, gemmiſque relucet
Pontus, odoratæ ſpirant medicamina ſylvæ.

Ab *Aſiâ* fœminâ, teſte Iſidoro lib. 14. etymol. nomen habet. Becmanno autem *Aſia* dicitur ab אש *eſh*, i. e. *ignis*, qu. אשורה *Eſhria*, h. e. *ignis Domini*, quem in Perſiâ aliiſque Asiæ oris ſacrum coluerunt. Herodotus in Melp. ad uxorem Promethei refert. Ἡ δὲ Ἀσὶη ἀπὸ τῆς Προμηθέος γυναικὸς τῆς ἐπωνυμίην ἔχει. Verum res eodem redit, ſi expendatur fabula de igniculo, quem cœlo Prometheus ſurripuiſſe dicitur. Bochartus autem à Phœnicio אסי *aſi* deducit, quod non ſolum *dimidium*, ſed *medium* ſonat, ſic חצי השטים eſt μεσοφύλλια, Joſ. 10. 13. חצי האלילה μεσονύκτιον, Jud. 13. 3. Itaque אסיה *aſia*, i. e. *media* cœpit vocari Aſiæ pars illa, quæ media eſt inter Africam & Europam, quam *Aſiam minorem* vulgò dicunt. De quâ Plin. Præfat. lib. 3. *Hinc* (i. e. à Gadibus) *intranti dextrâ Africa eſt, lævâ Europa; inter has Aſia eſt.* Mela 1. 2. *Media noſtris æquoribus excipitur.* Sed & alio reſpectu *Aſiam* cum Europâ & Libyâ conferens Euſt. illam aſſerit μίσην ἀμφοῖν ἔχειν διάθεσιν. Videſis locum in Dionyſ. poſt verſ. 270. Dividitur hæc *Aſia* hodie in ſex partes. Prima paret magno Duci Moſcoviæ. Secunda Magno Chamo Tartarorum Imperatori. Tertiam partem Turcæ occupant; Quartam Perſæ; Quintam Indi; Sextam Sinenſes.

Aſia minor, ſuperioris pars, in Cherroneſi formam coacta, cujus Iſthmus à ſinu Iſſico ad Pontum uſque Euxinum pertingit. Hodiè *Natolia* Turcis dicitur à Græco ἀνατολὴ, quod *Orientem* ſig. Hujus partes ſunt Cilicia, Lycaonia, Paphlagonia, Pontus, Cappadocia, Bithynia, Phrygia, Myſia, Lydia, Pamphyſia, Æolis, Ionia, Lycia, & Caria. Cicero pro Flacco. *Namque, ut opinor, Aſia veſtra conſtat ex Phrygiâ, Myſiâ, Cariâ, Lydiâ.* Pergit diſertiſſimus Romuli nepotum. *Utrum igitur noſtrum eſt an veſtrum hoc vetus proverbium Phrygem plagis fieri ſolere meliorem? Quid de tota Caria? nonne hoc veſtra voce vulgatum eſt. Si q. d. cum periculo experiri velis, in Cariâ id potiſſimum faciendum. Quid porro in Græco ſermone tam tritum, atque celebratum eſt, quam ſi quis deſpicatui ducitur, ut Myſorum ultimus etiam dicatur? Nam quid ego dicam de Lydia? Quis unquam Græcus Comœdiam ſcripſit, in qua ſervus primarium partium non Lydus eſſet.* Virgil. Æn. 3.

Poſtquam res Aſiæ, Priamique evertere gentem
Immeritam viſum ſuperis.

Tanta autem *Aſiæ* ubertas rerum omnium atque fertilitas fuit, ut omnibus terris antecellere videretur. Cic. pro Q. Ligario, *Aſia tam opima eſt & fertilis, ut & ubertate agrorum, & varietate fructuum, & magnitudine paſtionis, & multitudine earum rerum, quæ exportantur, facilè omnibus terris antecellat.* Eadem Mithridates apud Juſtinum ad milites concionaturus affirmat. Ait enim *Neque cœlo Aſiæ eſſe temperatius aliud, nec ſolo fertilius, nec urbium multitudine amœnius: magnamque temporis partem, non ut militiam, ſed feſtum diem acturos.*

Inde Propertius:

Atque Aſiæ veteres cernere divitias.

Horat. lib. 1. Sat. 7.———*Bruto Prætore tenentem*
Direm Aſiam.———

Atque de opulentiâ provinciæ hujus inde etiam conjectura fieri poteſt, quod Sulla mulctæ nomine XXM talentûm impoſuerit: Antonius totidem uno anno abſtulerit, teſte Plut. in Lucullo & Antonio. Hinc Tacitus in *Agricolâ*, cap. 6. *provinciam divitem, & paratam peccantibus vocat.* Plura ſi velis, conſule Reverendiſſ. Jac. Uſſerium Archiepiſcopum Armachanum in tractatu de Aſia Minore. Inde *Aſianus*, qui ex *Aſia* eſt. Quinctilianus Præfat. lib. 8. *Neque enim Aſiani, aut quocunque alio genere corrupti, res aut non viderunt, aut non collocaverunt*, &c. Ubi *Aſianos* vocat, qui genus Aſiaticum dicendi ſequuntur. Ἀσιανὸς χαρακτὴρ Straboni vocatur, lib. 13. Juvenal. Sat. 7.

———*Faciant equites Aſiani;*

Quanquam

quàm & Cappadoces faciant, equitesque Bithyni.
Item *Aſiacus* aliud adjectivum, ut quidam volunt Ovid. Met. 12. verſ. 589.

Ecquid ubi Aſiacas caſuras aſpicis arces.

Qui verſus tamen in aliis codicibus ita legitur.

Ecquid ubi has jam jam caſuras aſpicis arces.

Quod probat Ciofanius, & Farnabius quoque in textum recepit, quòd alterum claudicare videretur, eum prima in *Aſiacus* correpta ſit; atqui oblitus erat in *Aſidis* quoque voce primam poetam produxiſſe. Ovid. Met. lib. 5.

Jam ſuper Europen ſublimis & Aſida terram.

Atqui poſterior lectio proculdubiò veriſſima eſt, & ſic legitur in editione Heinſianâ. Hinc denique *Aſiaticus* aliud adjectivum & uſitatiſſimum, ut *bellum Aſiaticum*; *genus dicendi Aſiaticum*, quod erat copioſum, tumidum & redundans, unde Petronius *ventoſam, & enormem loquacitatem* appellavit. Cauſa hujus ab ingenio, & naturâ gentis petenda videtur, quæ ex opibus ſuperba, & vana. Legatus Rhodiorum apud Liv. 45. 13. *Non negaverim & totam Aſiæ regionem inaniora parere ingenia, & noſtrorum tumidiorem ſermonem eſſe, quod excellere inter finitimas civitates videamur.* Item *Aſiaticus*, nomen viri apud Tac. An. 11. & Dionem, lib. 59. Alius Gallorum dux. Tacit. Hiſt. 2. 94. Item Conſ. Rom. Aquilini collega.

Aſia minor, quæ nunc Anatolia dicitur, à Turcis dividitur in 4 partes; quarum major verſus Occidentem, & mare Ægæum extenſa, proprie *Anatolia* dicitur; ibique fuerunt alias Bithynia, Paphlagonia, Myſia, Phrygia, Lydia, Æolis, Ionia, Caria, & pars Galatiæ. Altera pars verſus Pont. Eux. & Sept. *Amaſia* dicitur, ſeu etiam *Rum*, ubi alias Pontus, Cappadocia, & pars Galatiæ. Tertia *Caramania* dicta ad Merid. & juxta mare Mediterraneum occupat totum terræ tractum ubi alias Cilicia, Pamphylia, Lycaonia. Quarta, in Orient porrecta verſus Euphratem *Aladuli* dicitur, continetque Armeniam minorem antiquam.

Aſinarius, Siciliæ flu. Diodoro lib. 13. & Plut. in Nicia. Thucydidi lib. 7. *Aſſinarus*. Punicè erat הסינור *haſſinor*. Propriè autem ea vox *tubum* ſign. per quem aqua in declive fertur, puta ex monte, vel tecto. Occurrit autem Pſal. 42. verſ. 8. & 2 Sam. 5. 8. *Aſſinarus* igitur flu. ità dictus eſt, qui à profundo & confragoſo alveo, tanquam tubo incluſus, devolvitur in præceps. Ita deſcribit Thucydides; cujus verba Latinè ſic ſe habent. *Athenienſes ad Aſſinarum amnem feſtinabant*, &c. *Ut vero eò pervenere, nullo jam ordine in eum ruunt, pro ſe quiſque primus omnium tranſire properantes. At ex utraque parte ſuperſtantes Syracuſani (erat autem amnis præceps) deſuper miſſilibus Athenienſes conficiebant in cavo fluminis alveo inter ſe perturbatos.* Bochart.

Aſine, Meſſeniæ op. Ptol. *Anchora* Nigro. *Phaneromini* Favolio & Sophiano. Inter Methonen & Coronen. Pop. *Aſinæi*, qui Parnaſſi olim accolæ *Dryopes* appellabantur, quod nomen in Peloponneſum reverſi diù retinuerunt, uti ſcribit Pauſanias. Pro *Aſine* autem Pletho hoc loco (nam is quoque in deſcribendâ Peloponneſo Ptolemæum ſequitur) *Miſme* legit. Luc. lib. 8.

Quas Aſinæ cautes. & quas Chios aſperat undas.

Ubi alii *Aſiæ*. Hinc *ſinus Aſinæus* Straboni lib. 8. Long. 48. 50. Lat. 35. 00. Item pagus Argiæ reg. cognomento Hermionica apud Nauplium. Strabo. *Volcanos*, teſte Nigro. Item urbs Cypri & Ciliciæ. Steph. Denique parva inſula Peloponneſi in orâ occid. apud Pylum op. Thucyd.

Aſines, Siciliæ flu. Incolis *fiume freddo* i. e. *frigidus fluvius*. Neque aliud ſonabat *Aſinis*, vel *Aſinii* priſcum nomen Plinio & Vibio Sequeſtri. Pro quo Thucydides lib. 4. perperam habet ὁ Ἀκαίνλω ποταμός. Syris enim סין *ſin* eſt *frigus*. Indeque amnis הסין *haſſin* eſt *amnis frigoris*. Bochart.

Aſiſia, Illyridis urbs. Hanc ſcribit Niger nunc ſolo æquatam eſſe, ibidemque multa antiquitatis monumenta extare, & locum *Beribir* dici addit. Niſi tabulæ fallant, videtur mihi etiam *Bergane* vocari.

Aſiſium, Italiæ opidum, non longè ab Arnâ, orientem verſus, vulgò *Aſſiſi*, Ptolemæo Ἀσίσιον, undè Plinio & Inſcriptioni Antiquæ opidani dicuntur *Aſiſinates*. Plin. 3. 14. *Amerini, Attidiates, Aſiſinates*, ubi vulgò corruptè *Aſirinates*. Procopio Gothicorum lib. 3. ſunt obliqui caſus Ἀσίνη & Ἀσίνλω, opidani autem Ἀσινῖται.

Aſius campus, locus juxta Cayſtrum flu. Hom. Il. 2.

Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι Καυστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Vide *Aſia*.

Aſius, flu. recentioribus Claſia, ſeu Claſius, vulgò *Chiaſcio*. Oritur ex mont. Apenn. inde auctus aliquot rivis agrum Aſſi'inum rigat 3. mille longe ab eâ urb. deſluens, & poſtea in Tiberim cadit ad Torſcianum caſtrum. Multum autem differt ab Aſio Ptolemæi, qui per Sennones labitur.

Aſcarna, Aſcherne, urbs Hibern. in Momonia prov. & Limericenſi Com. ad flu. cogn. Aliis eſt *Aſcheten*. 15. m. p. à Limerico in occ.

Aſmiræi, montes Aſiæ in Sericâ reg. ubi etiam pop. *Aſmiræi* verſus Iſſedonem Sericam, in eo tractu ubi nunc Cathaia reg. ampliſſ. & pars Tartariæ late ſumpta.

Aſola, op. Italiæ, ad flu. *Chieſe*, in ditione Venetâ, à Brixia 25. m. p. & à Mantua 20. mil. in occ.

Aſophos, op. Palæſtinæ in Galilæa ad Jordanem flu.

Aſopus, flu. Aſiæ, unà cum Lyco flu. Laodiceam urb. præterfluens. Alius Bœotiæ, *Aſopo*, qui ex Cithærone monte profluens, agrumque Thebanum irrigans, à Plateenſi decidit, ipſaſque Thebas præterluens, Plateas, & Tanagram, inter Oropum op. & Cynoſuram promont. mari excipitur. Ad hunc flu. ſacra Baccho celebrare ſolebant. Oppianus.

Οὐκ ἐθέλω τείπτι σε τὰ νῦν ἐείβαχον ἀείδειν·
Οὐ γὰρ ἔγεν Ἀόνιον ἔδος βάθισιν Ἀσωπίδι.

Heſychius: Ἄσωπος· ποταμὸς ἐν Θήβαις ἢ Βοιωτίας. Apollonius lib. 1.

Φλείας δ' αὖτ' ἔδυ πόσιν Ἀεηδυρήιδην ἰκάνειν,
Ἔνθ' ἀρητὸς ἔναιε Διωνύσοιο ἰκμὴ
Παῖδος ἐῆ, πηγῆσιν ἐφεστὼς Ἀσωπίδι.

Ubi Scholiaſtes: Ἀσωπὸς, ποταμὸς Θηβῶν, ἔχων τὰς πηγὰς ἐν Ἀραιδυρίᾳ, ἐκδαινούσῃ ὑπὸ Διὸς διώκων αὐτὴν, διὰ τὸ ὑπερακμάζειν ἢ συγκαθεύδειν αὐτῷ Αἴγιναν, ὡς καὶ Καλλίμαχός φησι. Papinius Theb. lib. 7.

Aſopos genuiſſe datur; dignuſque videri
Tunc pater, abruptis cum torrentiſſimus exit
Pontibus, aut natæ tumidus cum virginis ultor
Flumina concuſſit, generum indignata tonantem;
Namque ferunt raptam patriis Æginan ab undis
Amplexu latuiſſe Jovis: furit amnis & aſtris
Infenſus bellare parat (nondum iſta licebant
Nec ſuperis) ſtetit audaces diffuſus in iras
Conſeruitque manus, nec quem implorare habebat:
Donec vi tonitrus ſummotus & igne triſulco
Ceſſit. Adhuc ripis animoſus gurges anhelis
Fulmineum cinerem, magnæque inſignia pœnæ
Gaudet, & Ætnæos in cœlum efflare vapores.

Apollodorus lib. 3. Ὁ δὲ Ἀσωπὸς ποταμὸς Μιτῶπην γημάμενος δύο μὲν παῖδας ἐγέννησεν, ἕκοσι δὲ θυγατέρας· ὧν μίαν ἥρπασε Ζεὺς Αἴγιναν· ταύτην Ἀσωπὸς ζητῶν ἦλθεν εἰς Κόρινθον, καὶ μανθάνει παρὰ Σισύφου τὴν ἁρπακότα. Διὰ Ζεὺς δὲ Ἀσωπὸν μὲν καταιθύσας διώκοντα, πέμψαι ὀπὶ τὰ οἰκεῖα ἀπέπεμψε ῥεῖθρα. Διὰ τοῦτο μέχρι καὶ νῦν ὀργὴν τότε ῥεῖθρων ἄνθρακας φέρον. Tertius Theſſaliæ, qui in ſinum Oetæum apud Thermopylas, accepto Phœnice fluvio, à Thermopylis 15. ſtad. defertur, ac vulgò etiam *Aſopo* nominatur. Quartus Macedoniæ, qui teſtibus Livio & Strabone Heracleam alluit: Quintus Peloponneſi haud procul à Corintho decurrens.

Aſopus, op. Peloponneſi haud procul à Maleo promontorio, hodie *Eſapo*, licet Nigro *Rampano* dicatur.

Aſpahamum, Iſpahan, urbs Perſidis præclara ad flu. *Senderut*, in prov. *Terach*, ubi Rex Perſarum commoratur à 70. circiter annis. Ampliſſima eſt, pulcherrima, & opibus pollens, innumeros continens incolas cum 3. prægrandibus ſuburbiis *Tzulfa, Tabriſabath*, & *Haſenabath*, ornaturque quotidie ſuperbiſſimis ædificiis. A multis *Aſpaham* & *Haſpachan* dicitur, & à Perſis *Spahawn*; habetur in ambitu 16. milliaria & palatium regis ſumptuoſiſſimum, principalium rerum venalium foro imminens. Diſtat ab urbe Sira itin. 10. dierum in Bor. & totidem à Casbino in auſt.

Aſpartuca, ſeu *Aſpaluca*, vulgò *Aſpe*, op. olim Aquitan. in Tarbellis, nunc vicus in Berneamia ad pedes mont. Pyrenæorum.

Aſpavia, Eſpejo, teſte Mor. op. Bæt. in Vandalitia, Corduba proximum, ad Salſum flu. apud Caſtrum Rivi, inter Cordubam & Aſtigi ad 4. leuc.

Aſpendus, Pamphyliæ urbs, Argivorum ædificium. Hic Veneri ſuibus ſacrificabant, eò quòd author ejus generis Mopſus ex Argis huc proficiſcens, cùm primùm ſacrificare voluiſſet occurrebat illi ſus. Stephanus ab *Aſpendo* conditam ſcribit. Ejus meminit Dionyſius, verſ. 851.

Κεῖθι δ' ἐν αἰθήσῃς ὑπερφίαλον πολίεθρον
Ἄσπενδον ποταμοῖο παρὲξ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Ubi ὑπερφίαλον *maritimum* ſignificare non poteſt, ut vocem explicat Hen. Stephanus, niſi manifeſta in poetâ ſit ἀκαταχρησία. *Aſpendus* enim inter mediterraneas Pamphyliæ civitates à Ptolemæo numeratur, lib. 5. cap. 5. & longius à mari ab eo ſtatuitur. Et Strabo quidem lib. 14. à mari 60. ſtadiis diſtare affirmat. Μετὰ ταῦτα Εὐρυμέδων ποταμὸς, ὃν ἀναπλέουσιν ἑξήκοντα σταδίους Ἄσπενδος πόλις Ἀργείων κτίσμα. Salmaſius igitur ſtatuit ὑπερφίαλον hic, prorſus è contrario *à mari remotum* ſignificare, ut

ὕστερο ἡ Συλλέγεται apud Strabonem est *à mari distitum*. Montano tamen videtur *Aspendum* potius ὑπερείλιον dici quasi opidum *supra mare eminens* (quod cum alterâ Hen. Stephani interpretatione satis convenit) quia licet à mari nonnihil distet, in excelso tamen colle situm mare prospectat, teste Mela, 1. 13. *Mare quo pugnatum est* (inter Athenienses sc. & Persas) *ex edito admodum colle prospectat Aspendus*. Dixi supra, *Hic Veneri suibus sacrificabant*; Dionysium habeo auctorem, sic enim ille ubi supra.

Ἔνθα συνέλθοιεν Διωναίων ὑλάων.

Asperum mare, qui & sinus Barbaricus Ptol. Troglodyticus sinus est Plinio. Eum maris tractum obtinet, qui hodie *Golfo de Melinde* dicitur.

Asphaltus, & *Asphaltis*, & *Asphaltites*, lacus Judææ in Pentapoli, in quo nihil grave submergi potest. In eo fuere Sodoma & Gomorrha, Admah & Zeboim, quæ propter nefandam populi luxuriem & libidinem cœlitus exustæ sunt. *Mare mortuum* à Justino & Pausania vocatur. Incolis *Sorban*, teste Francisco Junio. A bitumine sic dictus, quod in Judæa præstantissimum: Dioscorides. Ἄσφαλτος διαφέρει ἡ Ἰουδαϊκὴ τῆς λοιπῆς. Ἔστι δὲ καλὴ ἡ πορφυρίζουσα σίλβουσα. Neque alia occurrit causa, cur Ἀσφαλτίτης i. e. *Asphaltites* lacus ab Hesychio appelletur, ἐρυθρὰ θάλασσα *Rubrum mare*, quam bituminosus in eo color. Bochartus. Plin. 5. 16. *Asphaltites nihil præter bitumen gignit: unde & nomen: nullum corpus animalium recipit: tauri, camelique fluitant: inde fama, nihil in eo mergi. Longitudine excedit centum mill. pass. Latitudine vero viginti quinq. implet & maxima 25 implet, minima sex: prospicit eum ab Oriente Arabia Nomadum, à Meridie Macherus, secunda quondam arx Judææ, ab Hierosolymis.* Idem habet Solinus cap. 38. Justinus 36. 6. *In eâ regione lacus est, qui propter magnitudinem, & aquæ immobilitatem, mortuum mare dicitur. Nam neque ventis movetur, resistente turbinibus bitumine, quo aqua omnis stagnatur: neque navigationis patiens est, quoniam omnia vitâ carentia in profundum merguntur, nec materiam ullam sustinet, nisi quæ alumine illinatur.* Corn. Tacitus Hist. lib. 5. *Latus immenso ambitu, specie maris, sapore corruptior, gravitate odoris accolis pestifer, neque vento impellitur, neque pisces, aut suetas aquis volucres patitur*, &c. Et paulo post. *Haud procul inde campi, quos ferunt olim uberes, magnisque urbibus habitatos, fulminum jactu arsisse: & manere vestigia, terramque specie torridam, vim frugiferam perdidisse. Nam cuncta sponte edita, aut manu sata, sive herba tenus aut flore, seu solitam in speciem adolevere, atra & inamia velut in cinerem vanescunt.* Josephus de bello Jud. lib. 5. cap. 3. Ἄξιον δὲ ἀπηγήσασθαι καὶ τὴν φύσιν Ἀσφαλτιτικῆς λίμνης, ἥτις ἔστι μὲν πικρὰ καὶ ἄγονος, ὕσωρ δὲ ἀφθονίᾳ, καὶ τὰ βαρύτατα τῶν εἰς αὐτὴν ῥιφέντων ἀναφίησι, κατανύσαι δὲ εἰς τὸ βυθὸν, ἰδεῖν ὀφθαλμοῖς ῥᾴδιον. Οὐκοῦν ναυτῶν ἐκλύσεως πάσης τῶν ὧν ἐπισταμένων, ἀνθίστας ὁπόσον τὰς χεῖρας, ῥιφῆναι καὶ τῷ βυθῷ, καὶ συνέβη πᾶσιν ὁμοίως, καθάπερ ὑπὸ πνεύματος ἄνω βιαζομένοις. Et paulo post. Γεννᾷ δὲ ἡ Σοδομῖτις αὐτῇ, πάλαι μὲν εὐδαίμων γῆ, καρπῶν τε ὕπερθε, καὶ τῶν κατὰ πόλεις ἀφθονίας. Νῦν δὲ κεκαυμένη πᾶσα. Φασὶ δὲ ὡς διὰ ἀσέβειαν ὀλιγωρίαν τοῦ θεοῦ κατασταθῆναι. Ἔστι γὰρ ἐν λεπτομερὲς τῆς θείας πνοῆς, καὶ πόλεις μὲν πόλεων ἐδέξω σεισμός, ἔστι δὲ ἐν τοῖς καιροῖς ἐπιδημίαν ἀναγκαιοτάτην, ὃν χέρσος μὲν ἔχουσι τοῖς ἐδωδίμοις ὁμοίαν, ὀρεξαμένων δὲ χερσίν, εἰς κόπον διαλύσθαι καὶ τέφραν. Subdit Τὰ μὲν δὴ περὶ τὴν Σοδομῖτιν μυθεύεται παιδικὴν ἔχει πίστιν ἀπὸ τῆς ὄψεως. Ubi ridiculè Interpres, *Terræ quidem Sodomiticæ fabula ejusmodi fidem habet ex facie*, cum Josephus neque fabulam refert, sed veram historiam; nec πρόσωπον, omnino innuit, sed αὐτοψίαν.

Aspis, Meis incolis, teste Curione, mons & op. Africæ apud Hermæam prom. de quo Silius lib. 3.

In clypei speciem curvatis surribus Aspis.

Assara, flu. Mauritan. Cæsarien. apud fretum magnum, in mare nostrum inter Sigam urb. ad occ. & Portum magnum ad ort. influens, *Selsis* incolis, teste Castaldo.

Asseriates, pop. Alpini, in Tridentinorum confin. quorum reg. *Val. di Serra* hodiè nominatur, teste Simlero.

Assorus, Macedoniæ op. juxta flu. Echedorum, 10. m. p. ab Apollonia in Bor. Antigoniam versus.

Assorus, Siciliæ, inter Ennam & Agyrium op. Græcis Ἄσωρος & Ἀσώριον, op. inde Ἀσωρῖνος, & Lat. *Assorini*. Haud incelebrem fuisse civitatem ex Diodoro lib. 14. colligere licet. Posterioribus tamen temporibus non perinde celebris fuisse videtur. Cic. Verrina 4. *Hanc virtutem Agrigentinorum imitati sunt Assorini postea, viri fortes & fideles, sed nequaquam ex tam ampla, neque ex tam nobili civitate.* Vide Boch. pag. 586. Hodiè vic. est, vulgò *Asaro*.

Assus, Lyciæ civit. maritima, in edito prom. sita, ad quam parum tutum est accedere: unde proverb. *Asson eas, ut citius ad exitii terminos pervenias.* Nicostratus citharœdus.

Ἄσσον ἴθ' ὡς ἂν θᾶσσον ἐλεύθρου πείρατ' ἵκηαι.

Ubi lusus in voce *Assos*.

Assus, quæ & *Apollonia*, urbs Troadis, in Asia min. in ora sinus Adramytteni, 13. mill. à Lesbo inf. in Bor. & 30. ab Antandro in occ.

Assyria, reg. maj. Asiæ, quam Ptol. ab ortu Mediæ parte terminat, occasu Mesopotamia, à Sept. parte min. Armeniæ, juxta Niphatem montem, à Meridie Susianâ. Plinius 5. 12. ait eam Syriæ partem esse, quæ postea vocita est *Adiabene*. Strabo autem longe latiores Assyriæ fines assignat, eo nomine comprehendens Babyloniam, & maximam circumjacentium regionum partem. Vide Bochartum Geogr. Sacr. 4. 19. Tibullus 3. 6.

Eoique Arabes, divesque Assyria.

Absurdum autem videri posset, quod Assyrios juxta Thermodontem flu. statuat Dionysius. Sic enim ille,

Τοὺς δ' μετ' Ἀσυρίης εὐρύχορος χθονὸς ἐκτεπάνυσαι.

Sed cùm Assyrii imperium suum longè lateque propagarint, hinc effectum, ut gentes plurimæ Assyrio imperio olim subditæ Ἀσσύριοι, & per aphæresin Σύριοι & Σύροι, Græcis dictæ fuerint. Ita Herodotus & eum secutus Trogus Pompeius lib. 1. *Assyrii, qui posteà Syri dicti.* Sic cum Syria, seu Assyria latè sumpta. Cappadociam comprehendat, & Græci *Syros* vocent, *quos Persæ Cappadoces*, Herodoto teste, (Καππαδόκας (inquit) οὓς ἡμεῖς Σύριους καλέομεν, atque alibi, Οἱ Σύροι ὑπὸ Περσέων καλεῦνται Καππαδόκαι) Dionysius generale Assyriæ nomen peculiariter usurpat pro Cappadociæ parte, juxta Irim & Thermodontem fluvios, quæ alias strictè *Leucosyria* dicitur. Quin & Val. Flac. lib. 5. in Assyriâ Sinopen constituit in his

Assyrios complexa sinus stat opima Sinope,
Nympha prius, blandosque Jovis quæ luserat ignes
Cœlicolis immota procis.

Apollonius etiam Cappadociam Ἀσσυρίαν vocat lib. 3. Argon. Hesychius. Ἀσσυρίαν, Καππαδοκίαν.

Assyrii, quo nomine Tyrios & Phœnicas designari sæpe videas, qui simpliciter *Syrim*, vel *Surim*, h. e. ipsissimi *Syri* vocabantur, & inde præfixo articulo הַאשׁוּרִים *Hassorim*, vel *Hassurim*, i. e. *Assyrii*. Macrob. Sat. 1. 17. *Apud Assyrios sive Phœnicas lugens inducitur Dea.* Et Virg. Georg. 2.

Alba nec Assyrio fucatur lana veneno.

Assyrio veneno, id est *purpurâ Tyriâ*. Claud. lib. 2. de Raptu Proserpinæ.

Ditibus Assyrii spumis fuscantur aheni.

Quod planius Martialis.

Quicquid Agenoreo Tyros improba cogit aheno.

Et in descriptione Heroes apud Nonnum Dionys. 41.

Ἀσσυρίῳ λαβάνῳ φοινίσσατο ———

Ubi Assyrium Libanum pro Phœnicio appellat. Neque aliud sonat *Assyria* quam *Syriam* apud Senecam Tragœdum in Hippolyto:

O magna vasti Creta dominatrix freti,
Cujus per omne litus, innumeræ rates
Tenuere pontum, quicquid Assyriâ tenus
Tellure Nereus pervium rostris secat.

Mare mediterraneum intelligit, quod Syria tenus intersecat. Themistius etiam Assyrios vocat ipsos Judæos. Ἀλλ' ἐγὼ (inquit) ἀκηκόειν καὶ πρὸ τούτου τοῦ νομοθέτου, ὡς ἄρα ὁ τῆς τῶ βασιλέως οὐ τῇ τῶ Θεῶ πολέμῃ δεινοφορῶσι. Locus est Oratione nonâ. Ab his autem Assyriis plane diversi sunt אַשּׁוּרִים Assyrii filii *Assur* trans Euphratem ac Tigrim; atque ipsa etiam scriptura Ebræa multum discrepat. Cujus rei ignoratione Græci scriptores duos populos tantâ locorum intercapedine à se mutuò dissitos in unam gentem sæpe compingunt. Inter quos Herodotus, lib. 9. cap. 63.

Asta, Turditanorum in Hisp. civitas, inter Sacrum promontorium, & Herculeas columnas. *Regia* Plinio dicitur. Rudera ingentem olim fuisse indicant. *Massa de Asta* Morali. *Asta* autem (ut putat Bochartus) Pœnis fuit אֲשָׁדָה *Asda*, vel *Esda*, i. e. ὁρμαί, vel ἀνάχυσις. Sic Joan. 5. 2. *Bethesda* est *domus effusionis*, uti pridem docti observarunt. Cur indè dicta sit *Asta*, docebunt Ptolemæus & Strabo. Hic, Ἡ κατ' Ἄσσαν ὁρμή: *Quæ ad Astam est effusio.* Ille, Ἡ κατ' Ἄσσαν ἀνάχυσις, καὶ ὑπόρρυσις, *Quæ ad Astam est effusio, & æstuarium.* Est & *Asta* in Liguriâ, non longè à Novariâ distans. Claud. lib. de 6. Cons. Honor.

Nec plus Pollentia rebus
Contulit Ausoniis, aut mœnia vindicis Astæ.

Astaborat, Tacazzi Mercatori, *Tacui* Nigro, flu. Æthiop. qui unà cum Astapo & Nilo Meroen insulam facit. Al. *Coror* dicitur, & oritur prope Auxumum in Abyssiniâ reg.

Astacus, urbs Bithyniæ 15. mill. à Nicomedia in occ. æstivum, à Byzantio 250. in ort. Item urbs Macedoniæ in Acarnania reg.

Astapæ,

Aſtapæi, ἔθν. Ἀστάπης Stephano; ſed inſigniter errat, cum ſit gens iſta in Hiſpaniâ. Sanè meminit *Aſtapæ* urbis Appianus in Ibericis, itemque *Aſtapæorum*, aitque eos Carthaginienſibus paruiſſe. Hinc error Stephani. *Aſtopa*, v. vulgò *Eſtepa*, eſt urbs Hiſp. Bæt. in Vandalitia 13. leuc. à Singuli flu. vix 2. ab Urſone.

Aſteria, *Didaſcalio* Sophiano, inſ. maris Ionii, inter Ithacam & Cephaloniam, *Aſteris* Homero. Quin & Creta olim ſic dicta fuit. Heſychius. Ἀστερία ἡ Κρήτη, ᾗ ἡ Δῆλος ἔπος ἐκλήθη.

Aſterion, Achaiæ flu. in Nemeâ inſ. vel ſylvâ placidè fluens, fructuum juxta ripam abundantiſſimus. Statius. 4. Theb.

——*Eraſinus & æquus*
Fluctibus Aſterion.——

Idem ibidem.——*quos celer ambit*
Aſterion, Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.

Eſt etiam mons in Argolico ſinu. Plin. Item Theſſaliæ civitas. Hom. Iliad. β.

Οἵ τ' ἶφιν Ἀστερίην Τιτανοῦ τ' ἄλσος ἔχεσκον.

Sic dicta, quod in alto monte ſitum fulgeret.

Ἀστὴρ ὀπωπῇ ἐναλίσκιον, ὅστε μάλιστα
Λαμπρὸν παμφαίνοις λευκιόων Ὠκεανοῖο.

Heſychius, Ἀστερίων πόλις ἐν Θετταλίᾳ.

Aſteris, inſ. quam ſic deſcribit Hom. Odyſſ. 4.

Ἔστι δέ τις νῆσος μέσσῃ ἁλὶ πεδίηφιν,
Μεσσηγὺς Ἰθάκης τε Σάμοιό τ' παιπαλοέσσης,
Ἀστερὶς, ἣ μεγάλη λιμένας δ' ἐὺ ναύλοχος αὐτῇ
Ἀμφίδυμος.——

Aſteria Straboni, lib. 2. *Didaſcalio* Sophiano.

Aſterius, locus in Tenedo. Plut. Heſychius Ἀστέριοι, οἱ περὶ τὴν Τένεδον κατοικήσαντες. Vide Boch. Geogr. p. 517.

Aſtiæ, promontorium Thraciæ ad Boſphorum, vulgò *Cecrium*, teſte Gyllio. *Aſti* populi Straboni.

Aſtigi, urbs Hiſp. Bæt. Mela, 2. 6. quæ nunc vulgò *Ecija* dicitur. Tria hujus nominis op. fuere. Præcipua eſt hæc, cujus plurimi mentionem faciunt. Altera erat in Celticis ad Luſitaniam, quam recenſet Anton. in itinere à Cordubâ Emeritam. Sed & Plin. hujus meminiſſe videtur, cum in Celticis urbibus *Laſtigin* enumerat, perperam, ut putat Voſſius pro *Aſtigi*. Tertiæ ſitum oſtendit Ptolemæus, cujus quoque mentio apud Plin. ſub nomine *Aſtigi* veteris. Viri docti has male confundunt, utroque enim modo ſcribitur *Artigis*, vel *Aſtigis*, vel *Aſtigi*.

Aſtrachanum, *Aſtrachan*, urbs ampla Tartariæ Aſiaticæ prope oſt. Volgæ flu. in ditione Moſchorum ab an. 1554. cum arce permunita; habuitque olim regem proprium. Ibi antiquitus erant *Aſturcani* pop. Urbs diſtat 12. leuc. à mari Caſpio & 70. ab urb. Terpia in Sept.

Aſtræus, flu. Macedoniæ. Fontes habet in limite Albanorum prope *Aſtræum* op. ubi *Aſtræi* pop. inter Almopes & Deſſaretios.

Aſtrata, inſ. maris Erythræi intra flu. Arabicum, quæ *Caiaſſa* nunc dici fertur.

Aſtromela, urbs Narbonenſ. Provinciæ maritima, *Martiguez* hodie Pineto.

Aſtura, *Stura*, *Stora*, & *Aſtora*, op. olim, nunc exiguum caſtrum, & flu. Latii apud Circeios. Feſtus fluvium ait 6. m. p. ab urbe fluere. Sed hic *Stura* in agro Laurenti, *Storas* Straboni vocatur, diverſus ab *Aſtura*, qui 3. m. p. abeſt ab Antio Cerceios verſus, ubi Cicero à Marci Antonii militibus fugiens, interfectus eſt.

Aſtures, Hiſp. Tarracon. pop. Gallæcis proximi, aurifodinis, & equis quondam tolutariis nobilitati, quibus non vulgaris in curſu, ſed mollis alterno crurum explicatu glomeratio. De auri foſſoribus Aſturibus res notiſſima eſt Luc. Lib. 4.

Non ſe tam penitus, tam longè luce relictâ
Merſerit Aſturii ſcrutator pallidus auri.

Ubi perperam *Aſſyrii auri* nunc circumfertur.

Sil. Ital. lib. 1.——*Aſtur avarus*
Viſceribus laceræ telluris mergitur imis,
Et redit infelix effoſſo concolor auro.

Mart. lib. 10. ep. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Claud. in Prob. & Olybr. Conſul.

——*quidquid tellure revulsâ*
Callaicis fodiens rimatur collibus Aſtur.

Ità locum iſtum feliciter emendavit doctiſſ. Nicol. Heinſius, cui hac notam debeo. Huc adde ſimile quo utitur Papinius, Theb. 6.

——*Haud aliter collis ſcrutator Iberi*
Cum ſubito longèque diem, vitamque relinquit,
Si tremuit ſiſ penſus ager, ſubitumque fragorem
Rupta dedit tellus, latet intus monte ſoluto
Obruus, ac penitus fractum abductumque cadaver
Indignantem animam propriis non reddidit aſtris.

Horum reg. *Aſturia*, vulgò *Las Eſturias*.

Aſturica, Auguſta, Aſturum urbs, olim Roma, vulgò *Aſtorga*.

Aſtypalæa, una Cycladum. Stephanus. Ἀστυπάλαια νῆσος· μία τῶν Κυκλάδων, &c. Ἐκλήθη ἢ ἀπὸ Ἀστυπαλαίας τῆς Ἀρχεάνακτος. Hanc porrò *Aſtypalæam* Phœnicis fuiſſe tam ſcribunt veteres. Pauſanias in Achaicis. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀμφιτρυόνος Σάμος ἐπώνυμος ἐν τοῖς ἔπεσιν οἷς Φοίνιξ ἐν Ἠειωνίδος τῆς Οἰνέως ᾄδοντο Ἀστυπάλαια, ᾗ Εὐρώπη, Πασιφάης δὲ καὶ Ἀστυπαλαίας ἡ πόλις Ἀγραῖον. Schol. Apollonii, lib. 1. Argon. Ὁ μὲν Ἀσκαῖος ὑὸς Ἀστυπαλαίας λῦ τὸ Φοινικῶν. Vox Græca quidem eſt *Aſtypalæa* notiſſimæ ſignificationis, atque, ut vult Themiſtagoras, ita dicta eſt Sami portio ἀπὸ τῆς πάλαι ἐκεῖσε οὔσης ἀρχῆς. Sed cùm Sami regnaverit Ancæus, tam Sami portionem, quam inſulam, de quâ jam agimus, ab Ancæi matre putamus *Aſtypalæam* appellatam. Quo nomine ſi verè dicta eſt, aliam eſſe oportet vocis originem, quam quæ primâ fronte videtur. Abſurdum enim eſt, ut Græco nomine, eoque à vetuſtate opidi ſumpto vocetur Phœniſſa mulier. Itaque, ſi divinare licet, *Aſtypalæa* verum nomen fuerit אשתפלא *aſtipella*, *ab humilitate* ductum. Syris enim אשתפלא *eſtappel* ſig. *ſeſe dejicere* & *humiliare*. Item *Aſtypalæa* Cōæ urbs. Strabo lib. 14. Ἡ δὲ τῆς Κῴων πόλις ἐναλλάττει τὸ πάλαι Ἀστυπάλαια, nempe ab illâ ipsâ *Aſtypalæâ* Phœnicis filiâ, de quâ diximus. Hinc Stephanus Ἀστυπάλαια, νῆσος, καὶ τῆς Κυκλάδων, &c. Δεύτερα πόλις ἐν Κῷ. Tertia inſula civitatem habens inter Rhodum & Cretam, quarta urbs in Samo, quinta promontorium juxta Atticam. Ovid. 2. de Art. Am.

Cinctaque piſcoſis Aſtypalæa vadis.

Idem Ovid. Metam. lib. 7.

Hinc Anaphen ſibi jungit & Aſtypaleia regna.

Aſtyra, vel *Aſtyrum*, civit. Myſiæ juxta Troadem. Eſt & vicus prope Adramyttium, item civit. Phœniciæ, ubi Minerva *Aſtyris* colebatur; alia Bœotiæ juxta Potnias. Steph. Item villa inter Antium & Circeios, eadem cum *Aſtura*, ut videtur, à Roma 40. m. p. diſtans, ubi Cicero interfectus eſt, teſte Plut.

Aſulum, *Aſolo*, op. Italiæ in Marchia Tarviſina prope fontes flu. Muſſoni, ditionis Venetæ.

Atabyrius, Strab. lib. 14. ubi de Rhodo. Ἔστι δ' ὁ Ἀτάβυριος ὄρος τῆς ἐπαύδα ὑψηλότατον, ἐν ᾧ ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου. Rhianus apud Steph. Ἀτάβυριον ὄρος Ῥόδου, &c. ἐξ οὗ καὶ Ἀταβύριος Ζεύς, Apollodorus de Althemene. Περιοικεῖ πᾶσι τούτοις τῆς Ῥόδου, &c. ἀναβὰς δὲ ἐπὶ τὸ Ἀταβύριον καλούμενον ὄρος ἱδρύσατο τὸν προειρημένον. Diodorus lib. 5. Ἐπὶ δ' ὄρους Ἀταμύρου (lege Ἀταβύρου) Διὸς ἱερὸν ἱδρύσαλο τῇ προσαγορευομένῃ Ἀταμυρίᾳ (lege Ἀταβυρίᾳ) Pindar. Olymp. 7. Ὦ Ζεῦ πάτερ νώτοισιν Ἀταβυρίου μεδέων. Ubi Scholiaſtes. Ἐπάνω τῆς ὁδοῦ ἱδρυτὸ ὁ Ζεὺς Jupiter i. e. Jovis templum. Et paulo poſt. Ἐσθὶ δὲ χαλκαῖ βόες ἐν αὐτῷ, αἵπερ ὅταν μέλλῃ ἀτοπόν τι γυναῖκες μυκᾶσθαι. Quod ipſum habet Tzetzes. Chil. 5. Hiſt. 138. Phœnicia hæc eſt fabula, cujus mens eſt: In eo templo fuiſſe augures, qui imminentia mala præmonebant. Phœnicibus ſc. אטרים מנחש voces ambiguæ ſunt, quibus & *doctor augur* ſignificatur, & *bos ex ære*. Quod poſterius ideo amplexi ſunt fabularum architecti, quia πανδοξότερον. Ab hoc monte inſula dicta. *Atabyria*, Heſychius. Ἀταβυρία ἡ ὀγδόη πόλει, reſcribe ἡ Ῥόδος. Plinius. *Vocitata eſt antea Ophiuſa*, *Aſteria*, &c. *Atabyria* ex rege. Imò à monte quem diximus, qui Phœnicibus erat תבור *Thabor*; unde eſt quod in Appiani Mithridaticis ſine α legitur Ταβυρίου Διὸς ἱερόν. Ejuſdem nominis montem, & opidum in Phœnice ex S. Scripturâ notiſſimum Joſephus, Aquila, Symmachus *Itabyrium* nominant, & Polybius Ἀταβύριον, lib. 5. Fuit & in Siciliâ circa Agrigentum, Polybio teſte, lib. 9. ἱερὸν Διὸς Ἀταβυρίου, καθάπερ καὶ παρὰ Ῥοδίοις. Nempe ad montem cognominem, de quo Pindari Scholiaſtes, & Stephanus ex Timæo. Ἐστὶ καὶ Σικελίας Ἀταβύριον. Sed eam Siciliæ partem Punicis nominibus ſcatere, nihil mirum eſt, cum illam Pœni diu tenuerint. De cætero quid vel *Tabor*, vel *Atabyrion* ſig. non uſquequaq; conſtat, niſi quod Heſych. Ἀταβύριον interpretatur ἱερὸν ἔνθα ὑψηλὰ συκάζει; neque fortaſſe id malè, cum *Thabor* ad בד, vel בדר alludat. Syri ſic vocant locum incultum feris paſcendis deſtinatum, Dan. 2. verſ. 38. Bochartus.

Atax, flu. Gall. Narbon. ex Pyrenæo monte oriens, & Narbonam perfluens, vulgo *Ande* Lucanus lib. 1.

Mitis Atax Latias gaudet non ferre carinas.
Quem tremeret forti milite victus Atax.

Sidonius Apollinaris.

Atacem tenare cum ſuis cloribus.

Ategua, Hiſp. Bæt. urbs. Dionyſ. *Tebala Veia*, ſeu *Trivela* Morali. Scribitur *Attegua*.

Atella,

Atella, Campaniæ op. à quo *ludi Atellani*, fuit enim in illo Amphitheatrum egregium. Steph. Juven. Sat. 6.

Urbicus exodio riſum movet Atellanæ
Geſtibus Autonoes.

Ad cujus verſus explicationem mirè faciunt hæc Livii lib. 7. *Poſtquam lege hâc fabularum ab riſu ac ſoluto joco res avocabatur, & ludus in artem paulatim verterat, juventus, hiſtrionibus fabularum actu relicto, ipſa inter ſe more antiquo ridicula intexta verſibus jactitare cœpit, quæ indè exodia poſtea appellata, conſertaque fabellis potiſſimum Atellanis ſunt: quod genus ludorum ab Oſcis acceptum, tenuit juventus, nec ab hiſtrionibus pollui paſſa eſt. Eò inſtitutum manet, ut actores Atellanorum nec tribu moveantur, & ſtipendia, tanquam expertes artis ludicræ faciant.* Corn. Tacitus Annalium lib. 4. *Oſcum quoddam ludicrum, leviſſimæ apud vulgus oblectationis, eò flagitiorum & virium venisſe, ut auctoritate patrum coercendum ſit. Puſſi tum hiſtriones Italiâ.* Long. 38. 11. lat. 40. 35.

Aternum, Pelignorum flu. in Italiâ per agrum Adrianum in mare Adriaticum illabens, hodiè *Peſcara*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 2. cap. 12.

Ateſte, civitas Venetæ regionis. Ejus mem. Plin. 17. 17. Corellius eques Romanus, *Ateſte* genitus. Ptolemæus. Τῆς δ' Οὐενετίας μεσόγαοι πόλεις, Ὀυιτρουία, Βιλίνον, Ἄκυλον, Ὀπιτέργιον, Ἀτεσί. Tac. Hiſt. 3. *Inde Patavium & Ateſte partibus adjunxere.* Coloniam fuiſſe Romanorum, author eſt Plin. 3. 18. Inde coloni atq; opidani *Ateſtani* dicebantur. Mart. 10. 93.

Perfer Ateſtinæ nondum vulgata Sabinæ
Carmina, purpureâ ſed modo ſua togâ.

Hodiè caſtellum, vulgò *Eſta*, long. 33. 10. lat. 44. 30.

Athamanes pop. Epiri fuere, quorum reg. *Athamania* dicta fuit; eratque inter Acarnaniam, Ætoliam, Theſſaliam, & Achaiam, intra montes.

Athamas, mons Phthiotidis in Ætoliâ, cujus incolæ *Athamantes* Straboni. Ex eo flu. *Athamas* prodit, qui lunâ ſenescente ligna inſtar ignis accendit. *Ovid.* Met. 15.

Admotis Athamantis aquis incendere lignum
Narratur, minimos cum Luna receſſit in orbes.

Sed tu lege *Athamanis*.

Athenæ, civitas Græciæ inter Macedoniam & Achaiam, in eâ litorali reg. quæ olim *Acta*, dein *Attica* vocata. Hanc Cecrops primus condidit, unde *Cecropia* dicta. Poſtea à Mopſo *Mopſopia* & ab Ione, Xuthi filio, *Ionia*; poſtremò autem *Athenæ* à Minervâ, quam Græci Ἀθήνην vocant. Ferunt enim Neptunum cum Minervâ de urbis hujus nomine contendiſſe, tandemque inter eos ita conveniſſe, ut urbi nomen imponeret, qui utilius humano generi munus ediditſet. Cumque Neptunus equum, Pallas oleam produxiſſet, victum ſuffragio uno Neptunum Minervæ conceſſiſſe, quæ urbem recens conditam de nomine ſuo *Athenas* appellavit. Vide Hyginum Fab. Poet. cap. 164. Fuit hæc civitas omnium bonarum artium inventrix, Philoſophorum & Oratorum mater, & poetarum alumna. Cic. 1. de Orat. *Ut omittam Græciam, quæ ſemper eloquentiæ princeps eſſe voluit: atque illas omnium doctrinarum inventrices Athenas, in quibus ſumma dicendi vis & inventa eſt & perfecta.* Horat. 2. Ep. 2. *Adjecere bonæ paulo plus artis Athenæ.* Propertius 3. 21.

Magnum iter ad doctas proficiſci cogor Athenas.

Claudianus.

In Latium ſpretis Academia migrat Athenis.

Libanius Proſphonetico Juliani: Εἰς γὰρ τ' ἀρχαιολάτλω καὶ σοφολάτλω, καὶ θεοφιλεςάτλω, καὶ κοινὸν ἑρμῆνευ ἀνθρώπων τε καὶ θεῶν γῆν, τὰς Ἀθήνας ἐκπέμψας.

Nonnus Dionyſ. lib. 38.

Ἀιεὶ δ' θεοῤῥήσαν περὶ μύθων
Ἀτθίδος ἀρχαίης φιλομυθέες ἔθνεϊ πολίτῃ.

Ariſtides priori de Pace: Ἐγίνετο νυν ἡγεῖσθαι τ' πόλεν τ' ἡμεςέραν τῶν ξύ Ἑλλήνιδων εὐλυχοςάτλω εἶναι, καὶ νὴ Δί' εἰ βέλοιτο ἀρεσθήναι καὶ τῶν ἀπασῶν.

Vicus nunc eſt, & ab Italis ac Turcis *Satines* appellatur, Vadiano auctore. Fruges primùm ibi inventas, aut invectas Diodorus Sic. author eſt; Inde *frugum parentem* Florus vocat, 3. 5. Vide & Lucretium initio lib. ſexti. *Antiquitate* non tantum ſed *humanitate*, atque *doctrinâ* omnes alias urbes præſtare, Corn. Nepos in vitâ Attici tradit. Ac hinc *Athenas* pro literis Juvenalis poſuit. Sat. 15. verſ. 110.

Nunc totas Graias noſtraſque habet orbis Athenas.

Id eſt, *Romanas literas & Græcas*, ut rectè Scholiaſtes vetus interpretatur. De *Athenarum* urbe apud Dicæarchum Lyſippi Græci Comici verſus extant, qui Latinè ſic ſonant

Si nunquam Athenas videris, nec ſtipes es:
Si viſa ne urbs haud traxerit, aſinus merus:
Si viſâ abiero poteris, es cantherius.

Hæc namque vere urbs Græca.

Populi *Athenienſes*. Cic. pro Flacco. *Adſunt Athenienſes, unde humanitas, doctrina, religio, fruges, jura, leges ortæ, atque in omnes terras diſtributæ putantur.* Eoſdem *humanos naturâ & miſericordes* Plut. in Pelopida vocat. Idem *iracundos, ſuſpicaces, facetos, ſuarum laudum cupidos* eos fuiſſe tradit Præceptis Politicis non procul à principio. De iiſdem Ciceronis illud eſt, *Scire ea, quæ recta ſunt, ſed facere nolle.* Vide & Dicæarchum de moribus, atque ingenio Athenienſium. *Celeres, & ſupra vires ad conandum audaces* eoſdem Legati Rhodiorum arguunt apud Livium 45. 23. Varro de LL. *Cum trinæ fuerint Athenæ, ab una dicti Athenæi, ab alterâ Athenienſes, à tertiâ Athenopolitæ.* Vide Steph. D. Paulus *Athenas* κατείδωλον πόλιν vocat, h. e. *idolis refertum urbem.* Act. 17. Unde Philoſt. de Apollonio, 4. 6. φιλοθύτας τοὺ Ἀθηναίους εἶναι: Ideoque cum Timaſone diſſerens ait, σωφρονίσειν μὲν πάσαν θεὸν λέγειν αὖ, καὶ πάντα Ἀθήνησι. Vide Suidam in Τιμαίαν. Quin & Pauſanias de Athenienſibus loquens ait eos ἐυσεβεῖν θεοὺς ἄλλον πλέον. Et alibi Ἀθηναίοις περισσότερόν τι ἢ τοῖς ἄλλοις εἰς τὰ θεῖα ἐσὶ σπουδῆς. Strabo. Ἀθηναῖοι δ' ἄκρως περὶ τὰ ἄλλα φιλοξένως διαφέλουσι, ὅτου καὶ περὶ τοὺς θεούς. Himerius orat. contra Epicurum *Cum Athenas dixi*, inquit, τὸ μέγιστον εἶπον τ' ἐυσεβείας κεφάλαιον. Maximus Tyrius διαλ. λβ. Ὁ Ἀθηναίων δῆμος ἕτερος κοινὰ δαιμόνια ἐπεισφέρων. Joſeph. l. 2. contra Apionem, Ἀθηναίους τ' Ἑλλήνων ἐυσεβεςάτους πάντες λέγεσι. Sophocl. in Oedip. Col.

Οὐ δῆτ' ἔτικ' ἐπὶ γῆ θεοὺς ἐπίσχεϊ
Τιμᾶις σεβίζειν, ἥδε τοὐδ' ἀνεςφέλει.

Lycurgus Orator adverſus Leocratem: ἴσι γὰρ ἰσὶ, ὦ Ἀθηναῖοι, ὅτι ὧ πλέσται διαφέρεσι τ' ἄλλων ἀνθρώπων τῷ πρὸς τοὺς θεοὺς ἐυσεβῶς ἔχειν, &c.

Porrò *Athenis* omnibus Europæ, Aſiæ & Africæ Diis poſita eſt Ara ſic inſcripta.

ΘΕΟΙΣ ΑΣΙΑΣ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΗΣ
ΚΑΙ ΛΙΒΥΗΣ
ΘΕΩΙ ΑΓΝΩΣΤΩι
ΚΑΙ
ΞΕΝΩι.

Eandem volunt hanc ipſam nonnulli, de quâ D. Paulus ubi ſuprà. Vide ſis illic Oecumenium ac Theophylactum, & Pricæum. *Athenienſes* autem viri propriè dicti, *Atticæ* mulieres. Euſtathius Σημείωσαι Ἀθηναῖον ἄνδρα dici, ſed non ita γυναῖκα Ἀθηναίαν, ſed Ἀτθίδα, ἢ Ἀσίδα. Stephanus tamen & Ἀθηναίαν dici tradit. Vide eum in Ἀθῆναι.

Cæterum Athenienſes, ut aborigines, & indigenas ſe oſtenderent, congeſtos in conum capillos, τεττίγων ἐτέοις, ut loquitur Thucydides, aureis cicadis, loco fibulæ adſtringebant. Ac in viris quidem *crobylos* id vocabant, in mulieribus *corymbos*, in pueris v. *ſcorpios*. Nonnus:

Καὶ πολὺς ἀγχίλλων περίεφνε αὐλόχθονα φύτλην
Χρύσεον ἀμπλέξησι κόμας ἰσοφύγελο τεττίξ.

Virgilius:

Aurea ſolenni comptum quem fibula ritu
Cecropiæ teretis nectebat dente cicadæ.

Interpres Ariſtophanis in Equitibus: ἦθος ἦν τοῖς Ἀθηναίοις τὰ πάλαι τεττίξι χρυσοῖς ἀναδεῖσθ' τ' κόμην, ὡς Θουκυδίδης. Severior a. & longe alia diſciplina Romanorum quàm Athenienſium; apud quos juvenes comeſſabundi, poti, vino madidi, licenter ac inſolenter Philoſophorum Scholas adire ſolebant, illos audituri. Nam corruptiſſimi & perditiſſimi fuerunt eorum mores, teſte Theopompo, apud Athenæum lib. 12. juvenibus apud tibicines & ſcorta verſantibus; aliquanto grandioribus occupatis in teſſerarum luſu, & ejuſmodi petulantiâ; univerſoque populo plus ſumptus faciente in publicas epulas ac viſcerationes, quàm in gubernanda civitate. Eo vero crimen probroſius, quòd Philoſophis operam darent, quorum monitis atque præceptis revocari debuerant ab eâ intemperantiâ; cum Romæ Philoſophi diu nulli fuiſſent, quum juvenes ad virtutem & probitatem erudirent. Ordinarie mortuos terræ mandabant Athenienſes, teſtibus Lucret. lib. 6. & Cicer. de LL. lib. 2. Verùm ubi multitudo cæſorum in bello prægravabat, expeditius viſum eos comburi.

Silius lib. 13.

Cecropidæ ob atriam Mavortis ſorte peremptos
Decrevere ſimul communibus urere flammis.

Athenæum, quod & Minervæ promontorium, vulgò *Capo di Campanella*, & *Capo di Maſſa*, teſte Scipione Mazzella. Eſt autem promont. Picentinorum contra Capreas inſulas, Surrento proximum. *Athenæum* alterum apud Dionyſ. Halicarn. in orâ Magnæ Græciæ; *Roſcia* vulgò dictum.

Athenopolis, op. Gall. Narbon. Plin. 3. 5. *Ries* quibuſdam, aliis *Tres*. *Tres* Pineto, *Teres*, ſive *Eres* Moletio.

Atheſis, flu. Gall. Ciſalpinæ, ex finibus Rhætorum per fines Tridentinorum, urbem ipſam alluens, deinde Veronam dividens,

dividens, ad latus Padi paludes ingrediens, non longè à Brundusio in Adriaticum mare influit. Germanis *Eesh* hodie vocatur. Niger vult Strabonis *Atagin* esse. Virg. Æn. 9.

Quales aeriæ liquentia flumina circum
Sive Padi ripis, Athesin seu propter amœnum
Consurgunt geminæ quercus, intonsaque cælo
Attollunt capita, & sublimi vertice nutant.

Ubi epitheton minimè otiosum addidit. Celebrata siquidem hujus flu. amœnitas. Cassiodor. ep. 48. lib. 3. *Hunc Athesis interfluit sonorus, amœni gurgitis puritate præterfluit, causam præstans muminis & decoris.* Claud. in Epithal. Hon. fluvios numerans aptos voluptatibus, principe loco *Athesin* adhibet, & cum aliis alia assignet, ut Mincio susurros apum, Pado electrum, Tago aurum, huic uni dat choreas versu illo:

Athesis strepat choreis.

Contrà tamen scribit auctor ἀδηλ& Paneg. Const. *Athesis ille saxis asper, & gurgitibus vorticosus, & impetu ferox.* Sed hæc extrema ad celeritatem refer, quâ hic amnis celebris Sidon. Apollinaris ep. 5. lib. 1. *Velocem Athesim, pigrum Mincium.* Quod accepit à Claudiano. Sic enim ille:

——*Velox Athesis, tardusque meatu Mincius.*

Athos, mons Macedoniæ, instar peninsulæ in mare Ægæum excurrens, cujus umbra in Lemnum insulam inde in ort. 87. m. p. distantem usque pertingit. Plin. 4. 12. Unde adagium. *Athos celat latera bovis Lemniæ*; de iis qui gloriam aliorum obscurant, ut *Athos* simulacrum bovis Lemniæ ex candido lapide factum & excisum. Thucydides lib. 4. Ἄθως, ὄρ& ὑψηλόν. Virg. Æn. 12. *Quantus Athos, aut quantus Eryx.* Stat. Theb. 5.

——*ingenti tellurem proximus umbra*
Vestit Athos.

Ubi *proximus*, cur vocet, non video, inquit Barthius, quem Lemnum quidem inumbrare testantur poetæ, tamen tanto intervallo remotum, distantemque, quantum navis summo mane excurrens ad meridiem usque conficere possit, vento favente invecta. Apollonius Argon. lib. 1.

Ἧος ἢ νεηνιήσιν Ἄθω ἀνίσχεται κολώνη
Θρῃκίη, ἢ τόσσον ἀπόπροθι λίμνον ἔασιν,
Ὅσσον ἐς ἠέλιον καν ἠῦσαι & ὅλκας ἀνύσαιμι,
Ἀκροτάτην κορυφὴν σκιάει, ἠ ἰοειδέες Μυρῖναι.

Hic est mons ille qui perfossus à Xerxe. Æschines contra Ctesiphontem Ὁ τῶν Περσῶν βασιλεὺς ὁ τὸν Ἄθω διορύξας. Luc. lib. 2.

Tales fama canit tumidum super æquora Xerxem
Construxisse vias, multum cum pontibus ausus,
Europamque Asiæ, Sestonque admovit Abydo,
Incessitque fretum rapidi super Hellespontî,
Non Eurum, Zephyrumque timens: cum vela, ratesque
In medium deferret Athon.

Juvenal Sat. 10. ——*Creditur olim*
Velificatus Athos. Claudianus.
Seu te cana gelu Rhodope, seu remige Medo
Sollicitatus Athos. Idem.
Nil Rhodope, nil vastus Athos, nil profuit Æmus.

Leporibus olim abundasse innuit Ovid. 2. de Art. Am.

Quot lepores in Atho: quot apes pascuntur in Hyblâ.

Est & *Athos* urbs in hoc monte Steph. & locus in Ægypto Euseb. Præp. Evang. lib 9. Inde *Athous Jupiter* in vertice montis cultus. Pausan. Hesychius Ἄθως, ὁ ὅτι Ἄθῳ τῷ ἀφιερωμέν& ἀνδριὰς ὁ Ζεύς, Mons hodie *M. Santo* dicitur, Græcis Ἅγιον ὄρ&. Turcis *Seididag* vocatur. Cæterum *de Jove Athoo* nonnulli interpretantur imaginem, quæ in Athoitarum nummis comparet. Sed ea potius de *Atho* Gigante est accipienda, cujus mem. Nicander apud Stephanum.

Καὶ τις Ἄθω τόσον ὄγκ&, &c.

In toto Stephano vix alter est isto corruptior locus, quem sic restituit Is. Vossius.

Καὶ τις Ἄθω τόσον ὄγκ& ἰδὼν Θρῃκ& ἀπ' ἀκρῆ
Ἔκλυσεν, ἐξανίσχ& ἀμειβόμεν& ὑπὸ λίμνῃ,
Ἧς ἀναπαῦν χειρὶ δύο ῥίπλεσι' ὅππι Λήμνῳ
Ἡλέατο σεβάσμια Καισεδμε πάρ& ἄκμῃ.

Hoc est quod vult, Athon quendam Gigantem bello contra Deos, cum tam vastam molem viderat in solo Thracio, inde solvisse eam, fundatam prius sub immensâ palude. Unde avellens radicitus, ambabus manibus montem illum jactavit propè Lemnum insulam ad pedem promontorii Canastræi. Hunc montem perforasse Xerxem suprà ostendimus, quod inter celebriorum Sophistarum materias assumptum fuisse, ex Luciano & Hermogene licet colligere. Mela 2. 2. ex emendatione Is. Vossii *A Xerxe in Græos tendente perfossus, transjugatusque est, factus freto navigabili pervius.* Hanc Xerxis fossam, quæ erat mille quingentorum passuum, sive 12 stadiorum, fretum similiter vocat Plinius. Catullus verò *mare* in coma Beronices.

Cum Medi irrupêre novum mare, cumq; juventus
Per medium classi barbara navit Athon.

Meliores auctores passim *Atho* dicunt τὸ Ἄθω, non *Athon*. Sed & *Athonem* qui vocant, rectè faciunt, sic Cicero & alii. Corruptissimus est Ammiani Marcellini locus, lib. 31. de hâc ipsâ Athonis fossâ, quem ab aliis jam depositum sic emendat Is. Vossius. *Resipiscant tandem memoriæ veteres Medicas acies ductantes ad Græciam: quæ ductum Hellesponti occupantes, & discidio quodam fabrili, mare sub imo Athonis pede quæsitum, expanunt, & turmatim apud Doriscum exercitus recensitos, concordante omni posteritate, ut fabulosæ sunt lectæ.* Bellonius, qui angustias peninsulæ, quam efficit *Athos*, lustravit, & ipse quoque hanc Xerxis fossam fabulosam esse existimabat; nempè quòd nulla incisionum vestigia invenit. Sed qui fieri potuisset, ut per tot secula ductus aquæ ad pedem tam vasti montis situs, servari potuisset? Hoc illud ipsum est, quamobrem Græci laborem illum Xerxis stultum & insanum adpellarunt, gnari fossam istam à defluviis & impendentibus ruinis statim esse obruendam. Æliani tamen seculo, vestigia hujus perfossionis extitisse videtur; locus est lib. 13. de Anim. cap. 26.

Athribis, Athribitis, Nomi metropolis præcise in medio τῆ Δέλτα, qu. d. *cor pyri*, ut ex veteri Grammatico Ægyptio Orione docet Etymologus. Ἀθριβὶν πεφηνόρδυαι, ὅπερ ἐστὶ Ἑλληνιστὶ βύλλου φαγεῖν, ἐκ ἄλλου ἕνεκ& λέξαι, πλὴν καρδίαν ἄπιος, ὅπερ Ὠείαν. Nempe Ægyptiis ἀθ, vel ἰθ est *cor*, ut scribit Horus Hieroglyphicon lib. 1. cap. 7. & βὶς, vel βὶβὶ *pyrum*. Vide Boch. Phaleg. 4. 24.

Atina, hodie *Atino*, civitas vetus Campaniæ. Virg. Æn. 7.

——*Atina potens, Tiburque superbum.*

Mart. 10. 92.

Mari, quietæ cultor & comes vitæ,
Quo sive priscâ gloriatur Atina.

Sil. Ital. lib. 8. ——*Nec monte nivoso*
Descendens Atina aberat.

Pop. *Atinates.* Servius in Virg. locum prædictum *Civitas est juxta Pomptinas paludes dicta Atina, à morbis, qui Græcè* Ἄται *dicuntur, quos paludis vicinitas gerat.* Sanè curiosum Grammaticum ut haud rarò alias, hic quoque se prodit Servius potius quam Geographum; à Pomptinis enim paludibus longè abest *Atina* apud ipsum Apenninum montem in edito, &, ut Silius ait, *nivoso colle* sita.

Atina, sive *Atinum*, vulgò *Ateno*, op. Lucaniæ ad Tanagrum flu. inter Polam & Salam op. 4. m. p. Hodie vic. est regni Neapolitani in prov. principatûs citer. pene semidirutus. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 1254.

Atiso, vel *Athiso*. Insubrum flu. *Tosa* Leandro. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 139.

Atlantis, insula à multis America creditur. Distat ab Hispania plus 1000 leuc. Gall. in occ. & ejus pars maxima in mediterraneis subest dominio Hispanorum ab an. 1492. quo primum detecta fuit à Chr. Columbo. Vide *America.*

Atlantides, ins. duæ quas *Beatas* & *Fortunatas* dicunt, porrò inter se mari divisæ 10000. stad. à Libyâ distantes. Imbres illic rari, mediocresque, venti plurimùm suaves & roriferi. Solum pingue, nullo humano studio excultum perdulces fructus otiosæ multitudini præbet. Aer sincerus ac temperatus; nam qui à terra perflant venti Boreas & Aquilo, propter longinquitatem, vasta, & inania incedentes spacia, fatigantur priusquam ad eas perveniant. Qui v. à mari perflant, Argestæ & Zephyri, refrigerantes, raros, ac temperatos imbres ex pelago afferunt. Illic *Campi Elysii*, ab Homero, reliquisque Poetis esse dicuntur. His Plinius Hesperidas vocare videtur; nam & duas etiam numerat in mari Atlantico, easque ultra Gorgonas, præternavigatione Atlantis dierum 40. distare ait. Erunt fortasse *Spagnola* & *Cuba*, Ortelius. Eas v. Horatius hunc in modum describit. Ep. 16.

Nos manet Oceanus circumvagus: arva, beata
Petamus arva, Divites & Insulas.
Reddit ubi Cererem tellus inarata quotannis,
Et imputata floret usque vinea.
Germinat & nunquam fallentis termes olivæ
Suamque pulla ficus ornat arborem.
Mella cavo manant ex ilice: montibus altis
Levis crepante lympha desilit pede.
Illuc injussæ veniunt ad mulctra capellæ,
Refertique tenta grex amicus ubera.
Nec vespertinus circumgemit ursus ovile,
Nec intumescit alta viperis humus.
Pluráque felices mirabimur: ut neque largis
Aquosus Eurus arva radat imbribus,
Pinguia nec siccis urantur semina glebis
Utrumque rege temperante cœlum

Nulla

Nulla nocent pecori contagia, nullius aſtri
Gregem æſtuoſa torret impotentia.

Atlantes, Æthiopiæ pop. inter quos nullam nominum appellationem eſſe aiunt. Plinius l. 5. c. 8. *Atlantes degeneres ſunt humani ritûs, ſi credimus: nam neque nominum ullorum inter eos appellatio eſt; & Solem orientem occidentemque dira imprecatione contuentur, ut exitialem ipſis agriſque: neque inſomnia viſunt qualia reliqui mortales.* Hæc ille. Scribit v. Amm. Marcell. lib. 15. cum Romæ delatorum peſtis ſæviùs graſſaretur, ne ſomnia quidem citra vitæ diſcrimen auſum quemque patefacere, ideoque nonnullos mœſtos fuiſſe, quod apud Atlanteos nati non eſſent, ubi nulla videntur ſomnia. Idem ſcribunt Tertull. lib. de An. Solinus c. 34. & Mela. 1. 8.

Atlas, mons Africæ max. pro diverſitate regionum varia ſortitur nomina. Incipit prope oram Oceani, ab eo *Atlantici* dicti, juxta promont. Gerum, Gallicè *de Guer*: inde perpetuo dorſo varie flexus, extendit ſeſe orientem verſus, ad confinia deſerti Barcæ, & immanibus & ſupra quam credi poſſit, altis jugis, è media arenarum vaſtitate conſurgens extollitur, verticem nubibus ſemper tectum habens. Verſus Oceanum *Aiduacal* ſeu *Idevacal* dicitur; & inter Segelmeſſam reg. & provincias Haſcoram & Tedleziam, *Tenſif* & *Dedes* ab incolis vocatur, & Zizi prope confinia regni Fezzæ. Sublimitatem hujus montis tangit Juvenalis, Sat. 11.

——*Illum ego jure*
Deſpiciam, qui ſcit quanto ſublimior Atlas
Omnibus in Libyâ ſit montibus.

Atlas autem *minor*, qui pars eſt Atlantis maj. abeſt à Lixa urbe 130. m. p. circiter.

Atlone, urbs Hiberniæ in Connacia prov. & Com. Roſcomanenſi, ad Sineum flu. ubi exit à lacu Rea. Diſtat 16. m. p. à Longofortio in auſt. & circiter 30. à Galwayâ in ort.

Atraces, Ætoliæ pop. quibus nomen dedit *Atrax*, Ætoli fil. Regio eorum *Atracia*, unde *Atracis* Hippodamia dicta. Ovid. in Epiſt.

An fera Centauris indicere bella coegit
Atracis Æmonios Hippodamia viros?

Vide *Atrax*.

Atramitæ, pop. Arab. Fel. Steph. Vide *Chatramitæ*.

Atrax, & *Atracia*, Theſſaliæ civitas. Inde *Atracius*. Unde *Atraciam artem* Statius appellavit *Magiam*, quæ apud Theſſalos plurimùm viguit. Sic enim ille. 1 Theb.

——*Qualis per nubila Phœbes*
Atracia rubet arte labor.

Claud. in Coſſ. Prob. & Olybr. ſecundum quædam exemplaria:

Haud ſecus Atraciam Lunâ regnante per Arctos
Sidereæ cedunt acies. Prop. lib. 1.
Et dicam Atraciis licet hæc conſidat in oris.

Val Flacc. lib. 6.

Quamvis Atracio Lunam ſpumare veneno
Sciret & Æmoniis agitari cantibus umbras.

Atrax, Ætoliæ flu. qui infunditur Ionio, & ab eo eſt initium Achaiæ. Catullus.

Smyrna cavas Atracis penitus mittetur ad undas.

Vide Strab. lib. 9. & Plin. 11. 4.

Atrebates, Galliæ populi, à quibus *veſtes Atrebaticæ*, quanquàm *Atribaticas* vocat Suidas, de coloris atri ratione. Sunt autem *Atrebates* textrino percelebres. Horum metropolis *Atrebatum*, recentioribus *Arteſia*, vulgò *Artois* nominatur. Long. 23. 55. Lat. 50. 15.

Atrebatii, pop. Albionis. Ptol. quorum regio *Berkſhire*, Camdeno ac Lelando teſtibus. Opida *Okingham*, *Reading*, *Iſley*, &c. inter Londin. & Sarisbur. in occ.

Atropatia, Stephano altera ex partibus Mediæ, ita dicta ab *Atropato* duce, qui eam à Macedone vi tutatus eſt. Media enim diſtributa eſt in 2. partes, quarum altera Major appellata eſt, cujus metropolis eſt *Ecbatana*; altera Minor; quæ & *Atropatiâ* dicitur Strab. lib. 11. Pop. *Atropateni*. Dionyſius verſ. 1019.

Γηλόι τ' Μάρδοι τ' καὶ ἀγήρεες Ἀτροπατηνοί.

Gelos & Mardos in Atropatenâ reg. plerique ſtatuunt, eos tamen ab Atropatenis diſtinguit Dionyſius, non niſi cultiores reg. illius incolas Atropatenos vocans; cum Geli, Mardi, aliique monticolæ *μιſθανάσσι*, καὶ *νομάδες*, teſte Strab. lib. 11. & quidem Scythici generis fuerint. Cætera Atropatenes *εὐδαίμονα χωρία* vocat Strabo, ac Dionyſius *ἐυδμήτα γαίων*.

Attalia, urbs Pamphyliæ Archiep. maritima & primaria regionis, ubi Præfectus moratur, ab *Attalo* rege condita. Strabo. Stephano urbs Lyciæ. Aliqui vero (ut idem ſcribit) Ciliciæ Corycum ſic nominarunt. Aulæa Attalica olim in pretio fuere. Propert. 2. 32.

Scilicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus aulæis nobilis Attalicis.

Sil. Ital. lib. 14.

Læta Tyros, quæque Attalicis variata per artem
Aulæis ſcribuntur acu.

Attica, hodiè *Ducato di Setbines*, regio Achaiæ, ſive Helladis in angulo Orientali & Auſtrali, quæ & *Mopſopia* & *Cecropia* dicta eſt, in quâ Athenæ, urbs totius Græciæ clariſſima. Hinc *Attĭcus* adject. Ovidius Triſtium lib. 5.

——*O dulcior illo*
Melle, quod in ceris Attica ponit Apis.

Mel enim Atticum in pretio apud veteres. Diophanes in Geoponicis, lib. 15. ἄριſτον μὲν τὸ Ἀττικὸν, καὶ τὸ Ἀτ[illegible]κὸν τὸ Τυμηττιον. Dio Chryſoſt. Orat 32. de melle Attico κεκαθαρμένῳ, i. e. *puriſſimi*. Sil. Ital. lib. 14. ut mel Siculum hyperbolicè amplificaret, dixit.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymetton
Audax Hybla favis.——

Idem lib. 2. celebrat examina Cecropii Hymetti.

Virg. Georg. 4.

Cecropias innatus apes amor urget habendi.

Ideò Val. Flac. lib. 1. Argonaut. vocat Hymetton *dulcem*, & Papinius 12. Thebaidos *olentem*. Martialis lib 13.

Hoc tibi Theſei populatrix mittit Hymetti
Pallados à ſylvis nobile nectar apis.

Philo (neſcio an Judæus) celebrat apes Cecropidas apud Galenum lib. 9. de Compoſ. Pharm. Queritur Syneſius epiſt. 136. Athenas olim domicilium ſapientum, tantum jam celebrari ab apiariis, & Hymetti ferias frequentari, non theatri. Et Plato in Critiâ de hâc parte orbis, Τῶν γὰρ ὁρῶν ὅσα νῦν μὲ ἔχει μικρᾶς μόνας ὄψιν. Porro *Attici* pluribus elogiis celebrantur. *Atticus teſtis* pro incorruptiſſimo, & probatiſſimo, teſte Diogeniano. *Attica fides* quoque apud Plautum in Aulularia proverbialiter de fide integrâ & incorrupta dicitur. *Attica Muſa*, pro eleganti & venuſtâ. Contrà *Advena Atticus*, in eos qui ſunt violenti in vicinos, dicitur, quòd *Attici* quondam vicinos populos ſedibus pellerent. *Attici* quoque præſertim Athenienſes, lucri & munerum cupidiſſimi fuere, adeò ut apud Ariſtophanem, teſte Diogeniano, proverbio dicatur,

Atticus etiam moriens porrigit manus.

Aturenſium civitatis meminit Lib. Provinciarum in Novempopulanâ Galliæ regione. Nomen retinere ſcribit Scaliger, ſed depravatione Vaſconicâ *Airenſium* civitatem dici, vulgò incolarum *Aire*, ni fallor.

Aturrus, Tarbellorum in Gall. Aquitanicâ flu. Auſonio. *Aturius* Ptolemæo, *Atyr* Vibio Sequeſtri. *Deur* fortè hodiè, ut conjicit Victor Giſelinus; *L'Ador* vocat Joſ. Scaliger. *Landum* interpretatur Navagierus. Heroldus *Aturnus* legit, & non parvo errore ſcribit Gall. Belg. flu. eſſe, & vulgò *Gelu* dici.

Avalites, qui & *Abalites*, ſinus in dextrâ parte Rubri maris. Steph. Vide Boch. Phaleg. 2. 22.

Avalonia, urbs Albionis, *Inis Avalon*, teſte Lelando, incolis *Glaſſenbury*.

Avaricum, op. Celtarum maximum, munitiſſimumque in finibus Biturigum. Cæſar lib. 6. vulgò *Chaſteau neuf*, aliis *Bourges en Berri*, aliis *Viarons*.

Avarum, Hiſp. Tar. promont. Ptol. *Cabo de Vianca* Moletio.

Avaſes, Ἀνάσσης Græcis; Ita Ægyptii vocant habitationes, quæ ſunt in medio deſerto, voce compoſita ex ש *ſi*, id eſt, *deſertum* & הוא *hawa*, quod eſt habitatio. Unde plural הושות Num. 32. 41. Arabicè הוי eſt ambire, & הואה multæ domus Arabum tanquam in ordinem digeſtæ. Ergo הואשי Ἀναστις propriè eſt *ambitus domorum*, i. e. *villa*, ſeu *opidum in loco ſiticuloſo*, aut potius *habitatio, quam ambiunt loca ſiticuloſa*; quo modo Græci definiverunt, quamvis vim vocis ignorarent. Strabo de Africâ lib. 2. Ἐοικυῖα παραλίᾳ, καθ' ἣν δεῖ ὑ ὀλίγοις ἀφεσχεμένους ἐρήμης, καὶ ἀνύδρου γῆ. Καλοῦσι δ' τὰς τοιαύτας οἰκήσεις, Ἀνάσσεις οἱ Ἀιγύπτιοι. Et lib. 17. Ἀνάσσεις δ' οἱ Ἀιγύπτιοι καλοῦσι τὰς οἰκιμένας χώρας ἀφεσχεμένους κύκλῳ μεγάλας ἐρημίας, ὡς ἂν νήσους τινὰς. In Strabone legunt Ἀνάσσις, ſed Ἀνάσσεις reſcribit Caſaubonus ex Stephano in Ἄνασις, quam lectionem veram eſſe docet, quod pro *Avaſi Oaſin* ſcribunt Herodotus lib. 3. & Ptol. 4. 5. & alii ad legem VII. D. de interdictis & relegatis Sect. 5. Incolas Plinius *Oeaſitas* vocat 5. 9. Æthicus autem & Oroſius *Avaſitas*. Bochartus.

Auchatæ, Scythica gens, ad os Boſpori apud quos Hypanis oritur. Val. Flac. lib. 1. verſ. 132.

Doctus & Auchates paulo vaga vincula gyro
Spargere, & extremas laqueis adducere turmas.

Ubi aliqui *Anchates*.

Auchitæ, Africæ populi, *Auſchiſæ* Ptolemæo & *Auſchiſta* Stephano.

Stephano. Sic enim ille Ἀυχίη ἔθνος Λιβύης ἐσχατιαῖς, lege ἐσχάτη Βάρκης ex Herodoto.

Audena, Italiæ amnis. Liv. lib. 41. in ſiniſtram Macræ ripam defluit, vulgò *Vſa*, & *Aula*, & cum articulo *La Vſa*, & *L' Aula*.

Audomarenſis, urbs Arteſiæ primaria, vulgò *St. Omer*. Long. 23. 22. Lat. 50. 47.

Audus, mons Africæ apud fines Maurit. Cæſar. haud procul ab orâ litorali; *Aurais* incolis, *Capo Gibranel* Moletio. Item fluvius apud *Audum* promont. in ſinum Numidicum exiens, *Balaſſia*, teſte Moletio.

Avella, vide *Abella*.

Avendonis, Liburniæ urbs. Anton. quam Lazius *Adelſperg* nominat.

Avenio, Gall. Narbon. urbs, quam Pontifici Clementi vendidit Joanna Siciliæ regina. Volat. Stephanus autem Ἀυενίων, πόλις Μασσιλίας πρὸς τῷ Ῥοδανῷ. Vulgò *Avignon*. Numero ſeptenario clara eſt hæc civitas. In eâ enim 7. ſunt Palatia, 7. Parochiæ, 7. Hoſpitia, 7. Sacrarum Virginum Monaſteria, 7. Collegia, 7. Monachorum Conventus, & 7. Portæ. Petrarcha & Boccatius eam ſub nomine Babylonis deſcribunt. Long. 25. 20. Lat. 43. 25.

Avens, flu. in Sabinis Varroni memoratus, quis autem hodiè cenſendus ſit, incompertum eſt. Serv. ad Æn. 7. *Varro dicit, De gente Pop. Rom. Sabinos à Romulo ſuſceptos, accepiſſe montem, quem ab Avente fluvio provinciæ ſuæ adpellaverunt Aventinum.*

Aventicum, Helvetiorum op. Cæſar. *Wiefelsburg* Rhenano, *Avenche* Marliano. Helvetiorum caput fuiſſe teſtis eſt Corn. Tacitus. Ammianus autem ſcribit ſuo tempore deſertam fuiſſe civitatem, ſed non ignobilem quondam ex ædificiis ſemirutis colligi. Long. 28. 33. Lat. 46. 34.

Aventinus, unus ex 7. urbis Romæ montibus, cujus radicem Tiberis præterlabitur: ita dictus *ab avibus* (ut ex ſententiâ Nævii refert Varro) quarum ob ſitûs opportunitatem, amniſque vicinitatem maxima ibi copia erat; vel *ab Aventino*, Albanorum rege, in eo extincto & ſepulto; vel *ab adventu* hominum qui ad Dianæ templum, quod eo in monte à communi Latio conditum fuit, commeabant; Vel *ab advectu*, quod Varroni magis probatur. Erat enim hic mons à reliquis urbis Romæ montibus paludibus diſcretus, unde ratibus ad eum advehebantur, quadrantem pro naulo ſolventes. Dionyſ. Hal. 3. Ubi de Aventino: ἔστι δὲ λόφος ὑψηλὸς ὀκτωκαιδεκά που σταδίων τὸ περίμετρον, ὃς τοτὲ μὲν ὕλης παντοδαπῆς μεστὸς ἦν, πλείστης δὲ καὶ καλλίστης δάφνης, ἀφ' ἧς δαφνῶνα νῦν ὑπὸ Ῥωμαίων καλεῖσθαι τόπον ἐξ αὐτῆς τὸν ἤδη οἰκιῶν ἐστὶ πλήρης ἅπας. ἔνθα οὐκ πολλοῖς καλοῖς καὶ τὸ Ἀσκληπιοῦ ἱερὸν ἵδρυται. *Avernus*, lacus Campaniæ prope Baias, quem Plutoni dictum & inferorum limen eſſe rudis vetuſtas credidit. Dictus quaſi ἄορνος, h. e. *avibus carens*, vide *Aornus*. Ita autem ab Ariſtotele in Admirandis deſcribitur. Περὶ δὲ Κύμην καὶ τὴν Ἰταλίαν λίμνη ἐστὶν ἣν καλοῦσιν Ἄορνον, περιέχει δὲ λίγνυι κύκλῳ αὐτὴν λόφος κύκλῳ, τὸ δ' ὕψος οὐκ ἔλαττον πεντήκοντα σταδίων, καὶ αὐτὴν ἔστι τῷ χάσματι κυκλοτερῆ, τὸ βάθος ἔχουσαν ἀπροσδιόριστον. Strabo lib. Ἔστι δ' ὁ μὲν Ἄορνος λιμὴν ἀγχιβαθὴς, &c. Vibius Sequeſter in catalogo fluminum. *Avernus Campaniæ, immenſæ altitudinis, cujus ima pars apprehendi non poteſt.* Diod. Sic. lib. 4. Καὶ μὴν ἡ λίμνη μεταξὺ Μισηνοῦ καὶ Δικαιαρχίων, πλησίον τοῦ Σαρμοῦ ὑδάτων, ἣ καὶ τὸ πρότερον ὠνόμαζον ὡς πόντου σταδίων, τὸ βάθος ἄπειρον. Victor Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1127.

Aufeia aqua, olim dicta fuit, quæ poſtea *Marcia* dici cœpit, omnium aquarum toto orbe, Plinio teſte, clariſſima, frigoris, ſalubritatiſque laude cæteris præcellens. Oritur in ultimis montibus Pelignorum, tranſit Marſos & Fucinum lacum; mox ſpecu merſa in Tiburtina ſe aperit, 9. m. p. fornicibus deducta. Primus eum in urbem ducere auſpicatus eſt Ancus Martius, unus ex Regibus. Poſtea Qu. Marcius Rex in Prætura à quibus *Marcia aqua* dicta. Hanc rurſus reſtituit M. Agrippa.

Aufidena, urbs Italiæ Caracenorum, vulgari nunc vocabulo *Alfidena*; meminit ejus Livius lib. 10. *Borianum inde adgreſſus, nec ita multo poſt Aufidenam vi cepit.* De Cn. Fulvio Coſ. loquitur. Apud Ptolemæum Καιρσιλιῶν, οἱ ἐσω ὑπὲρ τοῦ Φρουσάνου, Ἀυφιδηνᾶ.

Aufidus, Apuliæ flu. ex Hirpinis montibus oriens, & Canuſium urb. præterfluens in Adriaticum mare ſe exonerat; Romanorum apud Cannas clade nobilis. Florus 2. 6.

Documenta cladis cruentus aliquandiu Aufidus.

Sil. lib. 1.

Teque vadi dubium, cœuntibus Auſide ripis,
Per clypeos, galeaſque virum, cæſaſque per arvus
Vix ſteer Adriaci rumpentem ad litora Ponti.

Idem lib. 11.

Humentes rapido circundat gurgite campes
Auſidus, & ſtagnis intercipit arva refuſis;
Mox fluctus ferit Adriacos, magnoque fragore
Cedentem impellit retrorſum in æquora Pontum.

Virgil. Æn. 11.

Amnis & Adriacas retro fugit Auſidus undas.

Horat. 3. Carm. Od. ult.

Dicar quâ violens obſtrepit Auſidus.

Item lib. 4. Od. 14.

Sic tauriformis volvitur Auſidus,
Qui regna Dauni præfluit Apuli,
Cùm ſævit, horrendamque cultis
Diluviem meditatur agris.

Et Od. 9. ejuſdem libri.

Longè ſonantem natus ad Auſidum.

Idem Serm. 1. Sat. 1.

Cum ripâ ſimul avulſos ferat Auſidus acer.

Luc. lib. 2. verſ. 407.

——*Et Adriacas qui verberat Auſidus undas.*

Sil. Ital. lib. 8. ——*Fundoque imo mugivit anhelans*
Auſidus, & magno lætè diſtantia ponto.
Terruerant pavidos accenſa Ceraunia nautas.

Auſidum deſcribit Polybius hoc modo lib. 3. Ὅρος μὲν ἐστὶ λόφος ἀπὸ Ἀπεννίνου. τοῦτο δ' ὄζει ὄρος συνεχὲς ἐπὶ διείργει πόντιά τε καὶ Ἰταλίαν ῥύσεως, πρὸς μὲ εἰς τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, πρὸς δὲ εἰς τὸ Ἀδριατικὸν. ἀπ' ἄκρου τοῦ συμβαίνει τὸ Ἀυφίδου, πρὸς μὲ πηγὰς ἔχειν ἐν τοῖς περὶ τὸ Τυρρηνικὸν κλίμασι τὸ Ἰταλικὰς, πορεύεσθαι δὲ τὸ ἐπὶ πολὺν εἰς τὸ Ἀδρίαν. *L' Oſante* Leandro dicitur.

Auſona, *Nyne*, fluvius Angl. in Com. Northantoniæ. Cadit in mare Germ. in Norfolcia & Lincolniam Comm.

Augia Major, *Mehrerau*, vic. Germ. juxta lac. Conſtantienſem prope Brigantium, in Com. cogn. 6. leuc. à Conſtantia in ort.

Augia minor, *Meinow*, inſ. Germaniæ & Sueviæ in infer. partem lacus Conſtantienſ. med. fermè inter Uberlingam & Conſtantiam.

Augilæ, Africæ pop. qui nullos Deos putaverunt, præter defunctorum manes, à quibus reſponſa petere ſolebant, ſepulchris incubantes. Mela, 1. 8. *Augilæ manes tantum Deos colunt*, Lapſum hic putant Pomponium viri eruditi, quod Angilis attribuerit ea, quæ Herodotus Naſamonibus. Sed ipſi errant; Augilæ enim ſunt Naſamones, & Augila, vel Ægila eſt op. Naſamonum. Satis hoc ex Herodoto ipſo colligitur: jungit quoque eos Ptolemæus: Ἐν τοῖς Ἀυγίλοις καὶ Νασαμῶσι τὰ Ἄυγιλα. Libri aliquot Ptolemæi legunt h. l. Ἄγιλα, uti Herodotus. Ab Ἄυγιλα v. gentile, non tantum Ἀυγίλαι, ſed & Ἀυγιλεῖς ſi Stephano credendum. Verum ſæpe ex ingenio format ἔθνικα ſua iſte ἐθνικογέρων. Vide Voſſ. in Melam, pag. 45.

Auguſta, urbs Ciliciæ litor. inter Tarſum & Anemurium ad occ. Seveſta Rhamuſio. *Sebaſte* al. op. inter Corycium & Pompeiopolim in ora.

Auguſta, quæ & *Tubinga*, urbs Sueviæ & Academ. Duc. Wirtembergenſis ad Nicrum flu. 2 leuc. à Reutlingâ, 1. à Rotemburgo, 10. ab Ulmâ in occ. Opus Caracallæ Auguſtæ.

Auguſta, op. marit. Siciliæ ad ort. alias *Xiphonia*. Sita eſt in Neetinâ valle, 18 mill. à Catana in auſt. & 25. à Syracuſis in Bor.

Auguſta Acilia, *Azelburg*, Aventino, op. olim Vindelicæ ad Danub. nunc pag. Straubingæ urbi propinquus, à Ratiſpona 6. leuc. in ort.

Auguſta Auſciorum, *Auch*, urbs Gall. Aquitan. Com. Arminiaci caput, ad Ægircium flu. 6. leuc. ab Eluſa, & totidem ferè à Condomo. Long. 21. 25. Lat. 43. 33.

Auguſta Badacum, ſeu *Badacum* ſimpl. Ptol. Cluverius putat eſſe vicum *Painburg*, ad flu. Achſam, ſeu Alaſam in ſup. Bavaria, paulo infra locum Chimum, in lim. ditionis Salisburgenſ.

Auguſta Batienorum, *Baſſignano*, op. Ligturiæ ad Padum à Ticino 24. m. p. Alexandriam verſus 8. in merid. & occ. à Valentia op. 4. in ort.

Auguſta Bracarum. Vide *Bracara*.

Auguſta Emerita, vulgò *Merida*, urbs Portugall. & caput Conventus, 6. leuc. à Metallino in occ. & 24. ab Hiſpali in Sept.

Auguſta nova, op. Hiſp. Tar. in Arevacis, ad Arevam flu. forſan ubi nunc vicus Covarruvias in Caſtella veteri medius fere inter Burgos & Ulixamam, verſus montes.

Auguſta Prætoria, à Solino dicitur Italiæ limes, vulgò *Aoſta*, eſtque Ducatus cap. qui in 7. valles dividitur, ad radices Alpium, 25. mill. ab Eporedia in Bor. & 45. à Taurino, in reg. montoſa, ſed fertili.

Auguſta Quintanorum, *Kintzen*, vic. Bavariæ infer. prope *Oſterhoven* op. medium inter Patavium & Straubingam.

Auguſta Rauracorum, *Auſt*, urbs olim nunc vic. tantum cum multis ruderibus in pago Baſilenſi, 2. leuc. ſupra Baſileam in ort.

Auguſta Romanduorum. Vide *Auguſta Veromanduorum*; licet quidam hanc ab illa diverſam eſſe contendant, appellarique *Lucemburg*, nullo certo judicio freti.

Auguſta Sueſſionum, vulgò *Soiſſons*, urbs Gall. in Picardiâ, ſub præfectura tamen Inſulæ Franciæ, ad Axonam flu. inter Lutetiam 20. leuc. & Laudanum 9. Claret Comitatûs titulo, eſtque probè munita & ampla. Long. 24. 20. Lat. 48. 50.

Auguſta Taurinorum, quæ *Taurafia* Livio, *Taurania* Stephano, vulgò *Turin*, urbs Gall. Subalpinæ in plantie fertili admodum & rigua, ubi Duria in Padum cadit, 12. mill. à Pinariolo, & 24. ab Aſtâ in occ.

Auguſta Tiberii, Regenſpurg, & *Ratisbon*, urbs Vindelicorum in Bavariâ 7. leuc. Germ. ab Ingolſtadio in ort. & totidem à Landſhuto in Sept. utì 15. à Monachio.

Auguſta Trevirorum. Vide *Treviri.*

Auguſta Tricaſtinorum, S. Paul des trois Chaſteaux, urbs Gall. Narbonenſ. in Delphinatu, unâ leucâ à Rhodano flu. 14. à Montlimario in merid. & vix 2. à Vivario.

Auguſta Trinobantum. Vide *Londinum.*

Auguſta Vagiennorum, urbs Gall. Subalpinæ, quibuſdam Salinæ, *Saluces*, Marchionatûs caput. Cluverius tamen credit eam fuiſſe verſus Ligures montanos, circa Carmaniolam, op. Pedemontii, *Carmagnole*. Sedet prope Padum flu. inter Taurinum & Foſſanum.

Auguſta Veromanduorum, vulgò *Vermand*, urbs olim Picardiæ, nunc v. eſt vicus Veromandui tractus, ad rivum *Ournignon*, medius inter Fanum S. Quintini, & Peronam, 3. leuc. ab utrâque diſtans, & 8. à Novioduno in Aquilonem.

Auguſta Vindelicorum, Auſpurg, urbs Germ. ſup. in eâ parte Ducatûs Sueviæ, quæ Agea dicitur. Celebratur aliquot Comitiis Imperii, & confeſſione Lutheranorum, quæ dicitur *Auguſtana*, oblata an. 1530. Diſtat 6. leuc. à Danub. in merid. & 9. à Friſinga in occ. Long. 33. 00. Lat. 48. 15.

Auguſtana Caſtra, vulgò *Gaiſting*, vicus prope Danubium, 11. m. p. infra Reginum in Duc. Bavariæ.

Auguſtanæ Clauſuræ, Chiuſa, pag. Carnorum, in tranſitu Alpium Juliarum, inter Carnos & Noricos.

Auguſtia, Kuſty Lazio, op. Daciæ ad Danub. in Valachia, ſeu, ut al. videtur in Moldaviâ, à Galacio 6. leuc. in Bor. Ab al. v. ponitur in Tranſylvaniâ ad Aluthami flu. verſus lim. Walachiæ, aliquot mill. à Cibino.

Auguſtobona Anton. *Auguſtomana* Ptol. poſtea Trecæ, & Tricaſſium, *Troyes*, urbs Gall. Celt. & Campaniæ primaria, ad Sequanam flu. 34. leuc. à Lutetia in ort.

Auguſtobriga, Aldea el muro Morali, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tar. in fin. Pelendonum, inter Turiaſſonem, & Numantiam, ubi nunc limites Caſtellæ vet. & Aragoniæ.

Auguſtobriga, Villar de Pedroſo Cluſio, op. olim, nunc pag. Luſitan. in Extremadura, apud Guadalupam op. Brietio autem & al. eſt *Puente del Arcobiſpo*, op. Caſtellæ novæ ad Tagum flu. 10. leuc. infra Toletum ad occ. una à vico *Villar de Pedroſo*, & 5. ab Aquis Lupiis.

Auguſtodunum, Autun, urbs Gall. Celt. juxta Arotium flu. in Duc. Burgundiæ, 18. leuc. à Divione in occ. hybernum. Long. 25. 00. Lat. 46. 50.

Auguſtomagus, cap. fuit Sylvanectorum, qui ſub Bellovacis comprehendebantur; nunc eſt Valeſiæ reg. vulgò *Senlis*, ſub præfectura tamen inſulæ Franciæ, 10. leuc. à Lutetia in Sept. & 8. à Compendio ad Nonnetam amnem.

Auguſtonemetum, Nivernum Anton. vulgò *Nevers*, urbs Gall. Celt. ad Ligerim. Al. autem & melius eſt Gergobia, urbs olim Arvernorum in Aquitan. nunc vic. *Gergoie* prope Claromontem urb. *Nivernum* enim alias *Noviodunum* dictum fuit.

Auguſtoritum, Limoges Cluverio & al. Lemovicorum urbs primaria, ad Vigennam flu. in Aquitania, med. fermè inter Pictavium, & Claromontem. Non deſunt tamen, qui exiſtimant Lemovicum alias dictum fuiſſe Ratiaſtrum, Auguſtoritum autem fuiſſe Inculiſma.

Avia, poſtea *Furconium, Forcone*, urbs Veſtinorum in Aprutio exciſa, ab Aquila, 8. m. p. diſtans.

Avinus, Avin, flu. Scotiæ meridion. Avindalium Caſtrum alluit, poſteaque in Cludam ſe exonerat prope Hamiltonium op. in Cludeſdalia provincia.

Aukландia, op. Angl. in Epiſcop. Dunelmenſi, ad flu. *Were*, vulgò *Biſhops Aukland*, 5. m. p. à Dunelmo ad merid. & 10. ab ora lit. Oceani.

Aulerci, pop. Gall. diviſi fuere in Aulercos Cenomanos, ubi nunc *Le Main* provincia, & Aulercos Diablintes, ubi nunc reg. *Le Perche*, & Aulercos Eburovices, qui nunc *le Dioceſe d' Eureux*, in Normanniâ, ubi eorum partem rigat Sequana fluvius.

Aulis, regiuncula Bœotiæ, à *Caſtrametatione* nomen ſortita, juxta Chalcidem. Ovid. Met. 12.

——— *Bœotaque tellus*
Aulide piſcoſa puppes tenuiſſet ituras.

Servius ait inſ. & op. eſſe cum portu 50. navium capaci; in quo Græci ſub Agamemnone in Trojæ excidium conjurarunt. Atqui capaciorem oportet hunc portum fuiſſe; ſiquidem communis eſt Poetarum opinio, ut mille fuerint Græcorum naves. Virg. Æn. 2.

Non anni domuere decem, non mille carinæ.

Propertius:

Et Danaum Euboico litore mille rates.

Virg. Æn. 4.

Non ego cum Danais Trojanam exſcindere gentem
Aulide juravi. Lucan. lib. 5.
Euripuſque trahit curſum mutantibus undis,
Chalcidicas puppes ad iniquam claſſibus Aulim.

Heſychius. Αὐλὶδα, λιμένα.

Ovid. Met. 13.

Nempe ego mille meo protexi pectore puppes.

Idem in Epp.

Inter mille rates, tua ſit milleſima puppis.

Seneca in Agamemnone:

Milleſima nunc ambit, & luſtrat ratem.

Idem in Troadibus: *Mille ratibus.*

Æſchylus in Agamem. Στόλον Ἀργείων χιλιοναύτην, Plautus in Bacchidibus, de re Trojana loquens, *Millenûm numero navium.* Livius quoque lib. 45. ubi de Aulide: *Portum inclytum ſtatione quondam mille navium Agamemnoniæ claſſis.* Alii mire variant. Aliud enim ab Hom. colligas, aliud à Dicty Cretenſi; à priore ſiquidem, ſi rationem ſubducas invenies mille octoginta naves, à poſteriore mille ducentas octoginta quinque. Dares autem Phrygius ait fuiſſe naves mille centum & quadraginta. Varro, lib. 2. de R. R. cap. 1. *Si inquam numerus non eſt ad amuſſim, ut non eſt cum dicimus mille naves iiſſe ad Trojam.* Sane Thucydides cum dixerit lib. 1. Mycenas olim exiguam urb. fuiſſe, addit, opidi ejus exiguitate elici non tenui argumento, tantam non fuiſſe claſſem Græcorum quantam & poetæ memorant & ſermo obtinet.

Aulocrène, Aſiæ min. regiuncula, in conventu Apameno per quam ab Apamiâ in Phrygiam itur. Ibi platanus oſtenditur ex quâ pependit Marſyas ab Apolline victus, Plin.

Aulon, mons Calabriæ contra Tarentinam regionem, vini ferax. Mart. lib. 13.

Nobilis & lanis & Baccho fertilis Aulon.
Dat pretioſa tibi vellera, vina mihi.

Horat. in Odis. ——— *Et amicus Aulon,*
Fertilis Baccho ———

Vide *Caulon.* Eſt etiam urbs Ciliciæ.

Aulon, Stephano eſt urbs Laconica, una ex centum, & alia Arcadiæ, & alia, civitas vel locus Cretæ. Item Arabiæ locus; & alia ejuſdem nominis civitas à Crotoniatis condita, *Caulonia* etiam dicta.

Aulon, teſte Theophraſto, campus eſt ampliſſimus & pulcherrimus inter Libanum & Antiliſbanum. Vide plura apud Cæl. Rhod. lib. 17.

Auna & *Emelia*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi in Momonia prov.

Aunedonacum, Aunay, op. Pictavienſis prov. in Lim. Santoniæ, 3. leuc. ab Angeriaco in ort. & 5. à Niortio in mer.

Avo, Rio d' Avia, flu. Hiſp. in fin. Bracarum, inter Celandium & Næbim in Oceanum occid. fluens.

Avo, Aven, flu. Scotiæ meridion. Cadit in Forthæ æſtuarium prope Lindum urb. in Lothianiâ prov. Al. autem eſt *Avenna.*

Avo, Avon, flu. Walliæ in Com. Monumetenſi. In Uſcam ſe exonerat prope Iſcam urb.

Avona, flu. Angliæ merid. in Com. Wiltoniæ oriens; Briſtolliam urb. alluit, & poſtea in Sabrinæ æſtuarium cadit.

Avona, flu. Angl. in Warwicenſi & Wigornienſi, in Sabrinam ſe exonerans juxta Theocicuriam in agro Glocestrenſi.

Auravannus, Rian, flu. Scotiæ in Gallovidia prov. ad ipſum fere promont. qu. *Aber Ruanus*, i. e. *oſtium Ruani*, teſte Camdeno.

Aurea Cherſoneſus, Samotra Ortelio, *Japan* Mercatori, Caſtaldo v. *Malaca*, peninſ. Aſiæ in India extra Gangem, in merid. maxime extenſa, non longe ab Æquatore. In plurima regna dividitur, & ab inſ. Sumatra disjungitur freto Malacenſi, ſive Sincaparano. Ejus primaria urbs *Malaca*, empor. percelebre, in ditione Hollandorum, ab an. 1641. cum prius eſſet Luſitanorum.

Aureatum, urbs Germ. in Palatinatu ſuper. ſeu Bavariæ ad Alemannum fluvium, 3. leuc. à Neoburgo in Sept. *Eichſtadt* Bruſchio, Lazio autem vic. eſt *Naſſaveli* ad Scuterum amnem in vicinia. Ortel. novum eſſe putat vocabulum, & ſunt qui credant eſſe urb. *Aurach* in Suevia, & Duc. Wirtemburgenſi.

Aurelia Cariſa cognomine, *Cazozo* Taraphæ, op. Hiſp. Bæt. *Cariſſa* Ptolomæo, quod exciſum jacet, & loc. adhuc *Carixta* nominatur. Al. eſt *Cazorla* op. inter Ubedam, & Seguram 6. leuc. diſtans.

Aurelia, porta urbis Romæ prope molem Hadriani fuit; nunc diruta jacet à temp. Leonis 4. Summi Pontificis.

Aurelia, Orleans, urbs Gall Celt. ad Ligerim, & Academia, & Ducatus, ab Aureliano Imp. an. 278. condita & nominata, ut ferunt, inter Pariſios 34. & Bituriges 22. leuc. diſſita.

Aurelianum, ſeu potius *Lintium*, urbs Auſtriæ ſup. ubi Travus flu. vulgò *Traun*, in Danub. cadit 7. leuc. à Patavio in ort.

Aurelii vicus Vicarello, op. Hetruriæ ad lacum Sabatinum, à Bracciò op. 6. m. p. in occ. diſtans.

Aureus mons, Monte Gradacchio Leandro, mons Corſicæ. in orâ occiduâ, apud Sagonam urb. Ex eo 3. flu. Tuola, Rhotanus, & Ticarius profluunt. Item mons Myſiæ infer. *Metzek* vel *Matbecuſh* Lazio, in Hungariæ, ſeu Pannoniæ infer. confin. Item mons Gall. in Alvernia prov. excelſus Claromontium verſus, vulgo *le Mont d'or*.

Auria, Orenſe, urbs Callaicorum ad Minium flu. 12. leuc. à Tyde in ort. æſtivum, & à Compoſtella 14. in ort, hybernum.

Auriniana ala, Ried, op. olim, nunc pag. Norici ad Oenum flu. & Vaſſerburgum urb. in Bavaria, teſte Lazio, cui etiam *Haulruck* pag. vicinus eſſe videtur.

Auriſium, Ros Lazio, op. Vindeliciæ, nunc pag. Bavariæ ad Oenum flu. inter Vaſſerburgum, & Roſenhemium.

Aurunca, Latii civit. ab Auſone Ulyſſis & Circes fil. condita; à quâ *Aurunci*, vetuſtiſſimi Latii pop. Virgil. Æn. 7.

———*Et quos de collibus altis.*

Aurunci miſere patres———Et alibi:

Auruncos ita ferre ſenes.

Cum hac vetuſtate alludunt verba Ammiani, qui de illis uti antiquiſſimis ita loquitur lib. 30. *Auruncanorum Sicanorumque jamdiu leges ignotas, cum Evandri matre abhinc ſeculis obrutas multis.* Et de iiſd. loquens Livius lib. 8. ſignate ait: *mœnia antiqua eorum.* Eoſdem hos eſſe cum Læſtrygonibus multis probat Bochartus de Phœn. Colon. p. 652. Deducit a. ab Eliæo אור *Or.* h. e. *à luce*, quia in eâ perpetuo verſabantur, & breviſſima ibi fuere noctis tempora. Sic n. de illis Poeta:

Ἔγγυς γὰρ νυκτός τε καὶ ἠμάτος ὁδὸς κέλευθα.

atque ut in Arato habetur:

Μίσγονθ' ὁμοίας τε καὶ ἀλλοκότους ἀλλήλοισι.

Aurupini, pop. Japodum. Vide *Arupenum*.

Auſchitæ, pop. Libyæ. Stephanus: Αὐχίται, ἔθνος Λιβύης ὑπερβάκχης, ubi ὑπὲρ Βάκχης legendum, idque autoritate Herodoti lib. 4. cui *Auſchiſæ* ſunt hi pop. Αὐχίσαι ὑπὲρ Βάκχης οἰκέουσι.

Auſer, Sarchio Leandro, Ital. flu. prope Lucam, cujus olim pars rivus ille, qui juxta Piſas nunc labitur, fuit. Videtor Cluverius Ital. Ant. p. 461.

Auſitis, Maurit. Cæſar. op. Ptol. Item regio in quâ natus Job. Hebræis *Hus*. Chryſoſtomus in Catena perditiſſimam vocat Auſitidem reg. i. e. Idumæam aut Hus, ubi commoratus eſt Jobus. *Inprimis*, inquit, *laudationem intuere, quod tale germen produxerit Auſitis. Ejuſmodi n. quendam virum frugi in Arabia reperiri, ubi omnes corrupti erant, ubi nullum non extabat exemplum improbitatis, eſt admiratione perquam dignum.* Eadem Origenes latius lib. 1. parum à principio, ubi cum dixiſſet Auſitas, i. e. Huſitas aut Idumæos fuiſſe impios, injuſtos, infideles, obſcœnos, inſatiabiles; addit talem inter ipſos extitiſſe Jobum, *qualis fuit Melchiſedech in medio Chananæorum, ſicut Abraham in medio Chaldæorum, ſicut Noe juſtus inter Gigantes ſceleratos, tanquam columba inter raptrices aquilas, tanquam agnus in medio luporum diripientium, tanquam ſtella in medio nubium teterrimarum. Erat juſtus inter injuſtos, inter profanos ſanctus, inter obſcœnos mundus, pius inter impios, bonus inter malos, tanquam ſmaragdus in luto, tanquam margarita in arena.*

Auſoba, Ptol. *The Bay of Galway*, teſte Camdeno, flu. Hiberniæ per Connaciam reg. in occid. apud Galveium urb. fluens. Aliis eſt *Gyll*, in Oceanum influens apud Slegum opidum.

Auſon, vel *Auſonius*, Ulyſſis & Calypſûs fil. Inde, ut quidam volunt, *Auſones*, antiquiſſimi Italiæ populi, iidem qui & *Aurunci*. Servius; *Aurunci Græcis Auſones nominantur.* Dio Cocceianus apud Iſac. in Lycophronem. Αὐσονία χωρίον ἢ τὴν Ἀφρίγκων γῆ μόνη λέγει, μέσην Καμπανῶν καὶ Οὐόλσκων, πρὸς θάλασσαν κειμένη. Tzetzes in Chiliad.

Τοὺς δὲ Ἀφρίγκας μόνους μοι Αὐσονας λέγειν δόει.

Nempe, ut in Feſto habetur *R pro S* (imò & *S pro R*) *literâ ſæpe antiqui poſuerunt*, ut *majoſibus, melioſibus, Laſibus, feſiis*: pro *majoribus, melioribus, Laribus, feriis.* Et, eodem auctore *Aurum* Sabini *Auſum* dicebant. Sic variante dialecto, idem erat *Auſon* & *Aurun*, ex quo *Aurunci*, vel *Aurunci*, ſyllabica adjectione, quali in *Etruſcorum* nomine ex *Etruria*; & *Hernicorum* à ſaxis, quæ Marſi *herna* dicunt; & *Opicorum* ab *Ope*, i. e. *terra*. Opici enim ſunt Αὐτόχθονες. Bochartus. Hi *Auſones* primùm extrema Italiæ littora coluiſſe dicuntur, quæ à Lacinio promuntorio uſque ad Salentinos extenditur; unde & ejus loci mare *Auſonium* dicitur. Plin. 3. 10. Poetæ tamen, ſuo more, Auſoniæ nomen univerſæ communicant Italiæ. Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9. Dionyſ. Perieg. verſ. 77.

Ἔνθ' Ἰταλῶν ὄπιες ἐπ' ἀπείρεσιον νέμονθ'
Ἐξ Διὸς Αὐσονίδες ἀεὶ μέγα κυδιόωσαι.

Et poſtea verſ. 339.

Μέσσην δ' ἀμφίπεσον πεδιάδα Αὐσονὶς αἶα
Πιειήεσσα.———

Auſtraſia, Weſtrick, reg. Germ. ſup. inter Moſam Moſellam, & Hellum fluvios comprehenſa; quo in ſpatio Lotharingia cum parte Alſatiæ & Palatinatus continetur. Sic dicta ab ejus ſitu; non autem quod *vaſtum regnum* ſignificaret, ut quidam volunt. Extendebatur quidem alias latiſſime, ſed poſtea anguſtioribus limit. coarctata fuit, Scaldi nempe, Moſa, & Rheno flu. & Vogeſo M. & tum diviſa in ſuper. & infer. Inferior etiam dicta Moſellana ſeu Tullingia Lotharingiæ reſpondet.

Auſtria, prov. nomen dedit domui Auſtriacæ, ex quâ moderni Impp. Germ. & Reges Hiſp. Veterum eſt Pannonia ſuperior. Nomen habet à mundi cardine Orientali, qui Germ. Ooſt Anglice *Eaſt* dicitur. Primo habuit Marchiones, poſtea duces, poſtremo Archiduces. Dividitur in ſuper. ſeu Ciſdanubianam, & infer. ſeu Tranſdanubianam. Tota nunc ſub Germania complectitur.

Auteri, pop. Hiberniæ, ubi nunc Com. Clarenſ. Letrimenſ. & Gallivenſ. in Connachtia prov.

Autololæ, ſeu potius *Autololes*, pop. Maurit. Tingit. à Gætulis oriundi; finitimos omnes curſûs celeritate ſuperant. Lucan. lib. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus
Inculto Gætulus equo.———

Sil. Ital. lib. 3.

Nec non Autololes levibus gens ignea plantis,
Cui ſonipes curſu, cui ceſſerit incitus amnis
Tanta fuga eſt.———

Claudianus.—*Repetunt deſerta fugaces*
Autololæ.———

Autolatæ Ptolemæo dicuntur.

Automala, op. Africæ apud Aras Philænorum, & Syrtim in confin. Cyrenes. *Alcudia* Marmolio. Al. *Eſtam*, al. *Zanagra*.

Autricum, Chartres, urbs Gall. Celt. vide *Carnutum*.

Autrigones, pop. Hiſp. Tar. ab Oceano ad Iberum protenſi, inter Cantabros & Caſtiſtos, ubi nunc Biſcaiæ pars maxima, urbs eorum primaria erat Flaviobriga.

Autunacum, vide *Antenacum*.

Auximum, Piceni urbs in Italiâ, à quâ *Auximates* pop. dicti, vulgò *Oſimum*. Belli Civilis tempore in poteſtatem Cæſaris venit. Apud Liv. libb. 41. & 42. vitioſè legitur *Oximum*, & in tabula *Auſimum*. Procopio Gothicorum 2. more ejus ſeculi formatur Ἄυξιμον. Apud Strab. lib. 5. neſcio an ſatis rectè Ἄξυμον. Siquidem omnes alii Græci authores Αὔξιμον, & Latini *Auximum* habent. Lucanus lib. 2. metri cauſâ.

———*Ut admotæ pulſarunt Auximon alæ.*

Coloniam factam Romanorum auctor eſt Velleius, lib. 1. *Auximum*, inquit, *in Picenum miſſi coloni*, &c. πασῶν μεγίστη τ' ἐκεῖ πόλεων Procopius loco prædicto vocat. Vide Cluver. Ital. Antiq. 737. & Bochart. Geogr. pag. 111. long. 37. 35. lat. 43. 30.

Auxume, regia civitas Æthiopiæ. Ptol. *Auxomite* Arriano, Αὐξωμίτης Steph. *Chaxume* fortè hodiè. Long. 65. 30. lat. 11. 00.

Auza, vel *Auzate*, urbs Africæ incertæ poſitionis, vetuſtiſſima, quam condidit Ethbaal, vel Ithobelus, Achabi ſocer, de quo 1 Reg. 16. Author Menander, cujus verba ſunt apud Joſ. lib. 1. contra Apionem. Ἥντινα πόλιν Βότρυν ἔκτισε τὸ δεύτερον Φοινίκη, καὶ Αὔζαν ἐν Λιβύῃ, vel disjunctis vocibus καὶ Αὔζα τὸ ἐν Λιβύῃ. *Auza* autem in Antonino Maurit. Cæſar. eſt op. & *Auzea* Numidicum caſtellum, de quo Tacitus, lib. 4. Annal. & *Uzan* Ptolemæo eſt urbs Africæ propriæ, non procul ab Utica. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 24.

Auzacia, Scythiæ extra Imaum urbs. Ptol. *Saccio* hodie Nigro.

Axa, Axmiſter, op. Angl. in Devoniæ Com. ad Axam amnem 4. m. p. ab ora lit. maris Britannici, med. ferme inter Exoniam & Dorceſtriam.

Axelodunum, op. Angl. in Northumbria ad Tinam fluvium, *Hexham* Camdeno.

Axenus Pontus, qui & *Euxinus*, à trucì accolarum barbarie ſic dictus. Ἄξενος enim inhoſpitalis eſt. Nam ut Strabo lib. 7. tradit, *ſolebant Scythæ, maris hujus accolæ hoſpites immolare, eorumque carnibus veſci, calviſque uti loco poculorum.* Ovidius in Ponticis.

Frigida me cohibent Euxini litora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Cur mutatum in *Euxinum*, vide Boch. Phaleg. pag. 397.

Axiacæ, pop. Sarm. Europææ inter Tyram & Boryſthenem amnes, Peucinis & Capianis proximi, ab *Axiace* flu. dicti, qui à Peucinis jugis naſcitur. Hos juſtiſſimos fuiſſe tradit Pompon. lib. 2. ut qui furti omnis ignari, nec ſua cuſtodirent, nec aliena contingerent. Meminit horum Plin. 4. 12.

Axis, urbs Umbriæ. Propertius lib. 4.

Scandentiſque Axis conſurgit vertice murus.

Axius, flu. Paphlagoniam per Mygdoniam fluens. Plin. 4. 10. Herod. lib. 6. Labitur in ſinum Thermaicum, efficit pecudem nigram, quæ ex eo potavit, diverſâ ab Haliacmone, vicino amne, naturâ, qui velleris nitorem potæ ex ſe pecudi affert. Heſychius. Ἄξιος, ποταμὸς Παιονίας. Strabo, lib. 7. ὁ δὲ Ἄξιος πολυρρὴς ὤν. Quærit ibi Geographus, uti ſolet, de Homeri loco, ubi eſt hujuſce flu. mentio: erat enim ille locus lectionis ancipitis, varieq; à veteribus Criticis lectus, expoſituſque. Sic Homer. Il. β.

Ἀντὰρ Πυραίχμης ἄγε Παίονας ἀγκυλοτόξους
Τηλόθεν ἐξ Ἀμυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρυρέοντος,
Ἀξιοῦ, ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται ἁλί.

Quorum verſuum, quum hæc ſit ſententia, ut dicatur *Axii* aqua limpidiſſima, ac pulcherrima, veteres Critici qui ſcirent aquam ejus eſſe turbidam, voce Ἀια intelligi voluerunt, non *terram*, ſed *fontem quendam* ſic *nuncupatum*, qui *Axium* ingreditur, cujus fontis etiam Antimachus in Thebaide fecerat mentionem, teſte Stephano, ut ſit hæc ſententia, Amydonem urbem eſſe ad *Axium* ſitam, ubi eſt fons Æa: atque ita Scholiaſtæ Homeri locum illum interpretantur. Strabo vero non tantùm interpretationem vulgatam reprehendit, ſed & lectionem. Nam cum vulgò legeretur.

Ἀξίου, ὅς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται ἁλί,

Vel—ἐπιδέρκεται ἅλια. ipſe emendabat;

Ἀξίου, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπιδέρκεται Ἄμης.

Vide Euſt. ad locum. Hodie *Vardani* Sophiano.

Axona, flu. in extremis Rhemorum. Hinc *Axones*, ejus accolæ, Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

Auſonius in Moſella.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps.

Vulgò *le Diſne*.

Aydunum, *Aydone*, op. Siciliæ in valle Neetinâ, à Catana 20. mill. in occ.

Aymontia, *Aymonte*, op. Hiſp. in Andaluſiâ prov. ad Anæ flu. oſt. 18. leuc. Gadibus & 22. ab Hiſpali in occ.

Aynadechium, *Aynadeki*, op. Hungariæ ſup. inter Agriam & Fellechium, ſub Auſtriacis.

Aynhoa, vulgò *Aynhoe on the Hill*, op. Angliæ amœniſſimum & ſaluberrimum in Com. Northantonienſi ad flu. Cherwellum in confin. Com. Oxonienſis. Sedet in colle, unde proſpectus in loca circumjacentia lepidiſſimus, 13. m. p. ab Oxonio in Bor. 2. à fontibus Aſtropenſibus, & 5. à Banburia in auſt.

Aza, urbs Cappadociæ fuit propè montes, non longè à confin. Armeniæ min. med. fere inter Trapezuntum & Neocæſariam.

Azania, reg. 3. Una Arcadiæ, altera Maſſyliæ in Africa, tertia Phrygiæ; cujus mem. Strabo lib. 12. Prior ſterilis & inculta traditur; adeo ut adagium inde proceſſiſſe exiſtimetur apud Zenodotum & al. *Azaneæ malæ* de re difficili, ac nullius frugis, utilitatiſve; vel cum res eſt cum homine difficili & intractabili.

Azanium mare pars eſt Oceani Æthiopiæ in orâ orientali Africæ, inter Aromata promunt. & Magadoxum urb. in litore Azaniæ reg. & à multis *Mer de Zanguedar* dicitur.

Azeca. civit. Amorræorum, quæ ſorti ceſſit tribui Judæ. Joſ. 15. inter Eleutheropolim, & Æliam ſita, teſte B. Hieronymo. Hic Deus grandine & lapidibus Gentes perdidit, Joſ. 10. Ibi Peliſchithæi caſtra contra Iſraelem poſuerunt 1 Sam. 17. Hanc reparavit Roboam 2 Par. 11. & Rex Babylon eam debellavit, Jerem. 34.

Azilis, vel *Aziris*, locus Libyæ Steph. Callimachus Hymn. in Apollinem—— Πυκινὴν δὲ νάουσις Ἄζιλιν ἔναιον.

——Ubi Scholiaſtes: Ἄζιλις ἔστι καὶ πόλεως Λιβύης.

Aziris, urbs Armeniæ, quæ etiam *Theodoſiopolis* quibuſdam, nunc *Arſingan*, ab Amaſia 150. m. p. in ort. ab Amida 250. in Bor. & ab *Azerum* 30. m. p. in Merid. à Sebaſtopoli autem 140. Nunc ſubeſt dominio Turcarum, in Anatoliâ, & confinio Turcomaniæ.

Azores, ab Accipitrum copiâ ſic dict. inſulæ Oceani Occid. ſeu Atlantici ſub domin. Luſitanorum. Sunt autem 9. numero, nempe Tertiaria ſeu Tercera. S. Michaelis. S. Mariæ. S. Georgii, Pici, Faialis, Florum, Corvi, & Gratioſa.

Azotus, Stephanus Ἄζωτος, πόλις Παλαιστίνης, παρὰ τὴν ἁλίσιον εἰς ἣν ἐπαρελθόντων ἀπ' Ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάδων, καὶ ἀπὸ τῆς γυναικὸς αὐτῶν Ἄζας (Ἄζαν) ὠνόμασαν, ὅ ἐστι χίμαιραν, ἢν Ἄζωτον μεθερμηνεύουσιν, ubi per φυγάδας Phœnices intelligit, quos è mari Rubro veniſſe volunt. Sed hæc merè ſunt fabuloſa. Neque enim Phœnicum fuit, ſed Philiſtæorum urbs Azotus. Capra quidem Phœnicibus עז *aza* dici potuit, ut עז *ex* Hebræis. Sed in Hebraicâ ſcriptura עז *ex capra*, & אשדוד *Aſdor*, i. e. *Azotus* nihil quicquam habent ſimile. *Aſdod* autem propriè *robur* ſonat; vox eſt apud Arabas frequens; Inde Dei nomen שדי *ſaddai* Græci reddunt Παντοκράτορα. Long. 65. 15. lat. 31. 50.

Azuaga, op. Hiſp. in Extremadura prov. 5. leuc. diſtat à Regiana.

Azura, inſ. maris Adriatici in litore Dalmatiæ è fronte Sibenici, in ditione Venetorum.

B.

Baba, vel *Babba* & Julia Campeſtris, *Babæ* Steph. *Beni Teudi* Marmolio col. & urb. Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. m. p. in occ. in regno Feſſenſi.

Babanenſes, pop. Hiſp. citer. in Conventu Carthagin. quos inter celeberrimos Stipendiariorum collocat Plinius l. 3. c. 3.

Babel, nomen civit. Gen. 11. Lat. *confuſio*. Joſeph. l. 1. c. 5. Archæolog. Ἑβραῖοι δὲ σύγχυσιν Βαβὴλ καλοῦσι.

Babylon, vulgò *Bagdet*, urbs Babyloniæ reg. maxima ad Euphratem flu. etiamnum regionis caput, & ſedes Præfecti. Ambitus mœniorum ejus erant ſtad. 385. quæ tam lata erant, ut quadrigæ obviæ ſeſe non impedirent. Muros ejus lateritios fuiſſe tradunt omnes ſummo conſenſu. Herod. lib. 1. Ἐλκύσαντες δὲ πλίνθους ἱκανὰς ὤπτησαν αὐτὰς ἐν καμίνοις. Diodorus lib. 2. Τὴν μὲν οὖν πολυτέλειαν τείχεων ὑγρωμένην ἐξ αὐτῆς πλίνθου. Dio in Trajano Ἐγὼ μὲν τοίνυν τὴν τε ἀσφάλτον εἶδον ἐν Τεγίσιος ἐξ ἧς τὰ τείχη Βαβυλῶνος ᾠκοδόμηντο. Joſephus. Ὠκοδόμηντο δὲ ἐκ πλίνθου ὀπτῆς ἀσφάλτῳ συνδεδεμένης. Juſtinus. *Hæc Babylonem condidit, murumque urbis cocto latere circumdedit, arenæ vice bitumine interſtrato.* Qu. Curt. lib. 5. *Murus inſtructus laterculo coctili bitumine interlitus.* Sed & præter hiſtoricos, qui id ex profeſſo tractant, etiam apud Poetas res eſt tralatitia. Ariſtophanes in Avibus.

Πεσέλεγχίζειν μεγάλας πλίνθους ὀπτὰς, ὥσπερ Βαβυλών.

Theocritus Idyl. 16.

——Ὅσσα πλαθὺ τεῖχος
Ἀσσυρίων ἄστεα Σεμίραμις ἐμβασίλευεν.

Ibi Scholiaſtes Ἀσσυρίων ἄστυ ἦν ἡ Σεμίραμις τὸ τεῖχος ἀπὸ πηλοῦ. Tzetzes Chil. 9. Hiſtor. 179.

Τὸ Βαβυλῶνος κλῖμα γὰρ ἦσπερχεν ἐν βυσσῷ,
Ἀλλὰ δ' ἀσβόλου ἀσφαλὲς ἦχεν ἐγκεχευμένην.

Ex *beſalo*, i. e. ex *latere* cocto, ut ipſe ibidem explicat. Ovid. Met. 4.

——*Ubi dicitur altam*
Coctilibus muris cinxiſſe Semiramis urbem.

Prop. lib. 3. el. 9.

Perſarum ſtatuit Babylona Semiramis urbem
Ut ſolidum cocto tolleret aggere opus.

Lucan. lib. 6.——*Fragili circumdata teſtâ*
Mania mirentur refugi Babylonia Parthi.

Mart. lib. 9. ep. 77.

Nec latere cocto, quo Semiramis longam
Babylona cinxit.——

Juvenal. Sat. 10.

Cum tamen à ſigulis munitam intraverit urbem.

Ex quo apparet, quare Dionyſius Periegetes muros ejus infractos vocet, verſ. 1005.

——Ἣν ῥά τε πάσαν
Τείχεσιν ἀρρήκτοισιν Σεμίραμις ἐτεύχησεν.

Conditorem autem Babylonis Belum plurimi gentiles vocant, inque his Dorotheus Sidonius poeta vetuſtiſſimus.

Ἀρχαίην Βαβυλῶνα, Τυρίῳ Βήλοιο πόλισμα.

Et Abydenus apud Euſeb. Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. ubi retuliſſet, ut primitus omnia aquis fuerint obruta, addit, Belum

lum ſiccaſſe loca, καὶ Βαβυλῶνα τεῖχος ἀνεβαλεῖν. Alii tamen arbitrantur non à Belo extructam hanc urbem, ſed à filio ejus Babylone. Verùm facilè hæc conciliantur. Nimrod enim ſeu Belus condere eam exorſus eſt, filius fortaſſe incrementum dedit. Alii Semiramidis opus putant, uti ſupra vidimus. Nec iſti errant, inquit Voſſius, ſi ſic intelligas, quomodo Conſtantinus M. Conſtantinopolim dicitur condidiſſe, quæ tot antea ſeculis Byzantii nomine claruit. De magnitudine Babylonis jam aliquid dicendum reſtat; quæ tametſi appelletur jure merito *Magna urbs.* Dan. 4. 30. & Nabuchodonoſori Regi Regum dederit materiam ſuperbiendi: Non tamen eſt, quòd quis temerè Græculis fidem adhibeat, ex quorum relatione deceptus Ariſtoteles *Babylonem* ſibi fingit portentoſæ magnitudinis, & Peloponneſo penè parem: Id ſibi volunt hæc verba, Politic. l. 3. c. 3. quibus contendit civitatem mœnibus non definiri. Ἔστι γὰρ ἂν Πελοποννήσῳ ἀνεβαλεῖν ὃν τεῖχον. Τοιαύτη δὲ ἴσως ἐστὶ καὶ Βαβυλὼν, καὶ πᾶσι φασὶ τοῖς ἔθνεσι μᾶλλον ἢ πόλει. Subdit Ἧς γά φασιν ἑλωκυίας τείτην ἡμέραν οὐκ αἰσθέσθαί τι μέρος τῆς πόλεως. Quod ſi ſemel conceſſeris, etiam id agnoſcendum *Babylonem* non maſſe cum Peloponneſo conferri; è cujus uno extremo ad aliud triduano curſu vix attingere poſſit expeditus eques. Forte pro τείτην ἡμέραν μέρος τι οὐκ αἰσθέσθαι, ſcripſerat aliquis, τείτον ἡμέρας μέρος τινὰς οὐκ αἰσθέσθαι, vel voce μέρος bis repetitâ τείτον ἡμέρας μέρος, μέρος τῆς πόλεως, &c. Hoc eſt, diei parte tertiâ aliquam partem urbis nondum ſenſiſſe, cum aliquanto ante lucem capta fuiſſet. Neq; enim in tantâ urbe quæ capta eſt in die feſto, pleriſque ſomno, vinoque ſepultis, & pridianam crapulam adhuc evomentibus, uno momento temporis res potuit ubique ſciri. Verè igitur ſcribit Herod. lib. 1. cap. 191. Ὑπὸ δὲ μεγάθεος τῆς πόλιος, ὡς λέγω, οὕτω δὴ ταύτη οἰκημένων, ἀεὶ τὰ ἔκλαια τῆς πόλιος ἁλισκόντων, τὸς τὸ μέσον οἰκέοντας Βαβυλωνίων οὐ μανθάνειν ἁλισκόμενα, ἀλλὰ χορτάζειν γάρ σφι ἦσαν ἑορτὴν ἄγοντες τυγχάνουσι τότε τὸν χρόνον, ἐς ὃ συμβαίνει ἔτι. Sed & Xenophon Cyropæd. lib. 7. præfidiariis qui tuebantur arces rem innotuiſſe negat uſque ad plenam lucem. Verba ſunt ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, καὶ ἤδεσαν οἱ τὰς ἄκρας ἔχοντες, ἁλωκυῖάν τε τὴν πόλιν, καὶ τὸν Βασιλέα τεθνηκότα, &c. Itaque potuit fieri, ut qui erant in extremis parte demum diei tertiâ, urbem captam eſſe deprehenderint, parte tertiâ, i. e. horâ tertiâ poſt ortum ſolis. Sed horæ nomen eo ſenſu nondum in uſu erat apud Græcos. Tantum diem per partes duodecim dividebant, idque à Babyloniis edocti Herod. lib. 2. cap. 109. Τὰ δυώδεκα μέρεα τῆς ἡμέρης πρῶτα Βαβυλωνίων ἔμαθον Ἕλληνες. Hoc ipſum ſi fidem ſuperat apud eos, qui *Babylonem* æſtimant pro modulo noſtrarum urbium, Sciant illi Hygino excepto, in quo mendum eſſe ſuſpicor, veterem neminem eſſe, qui *Babylonis* mœnibus in ambitu minus aſſignet ſtadiis 360. quæ faciunt m. p. 45. Hæc eſt in Diodoro Cteſiæ definitio, quam puto ſecutum Hyginum; Et pro ſtadiis 300. (ita hodiè legitur) reſcribendum 360. Alii omnes quotquot videre contigit, ad hunc numerum aliquid addunt pro mantiſſâ & auctario. Ita Clitarchus *Babylonem* amplexu ſuo continere ſcribit ſtudia 365. Q. Curtius 368. Strabo 385. Dio Caſſius 400. Oroſius 470. Herodotus & Apollonius 480. Plinius, & Marcianus Capella, quod idem eſt. m. p. 60. In hâc veterum inconſtantiâ non facile eſt pedem uſpiam tuto figere. Niſi quod tutius credi puto Cteſiæ & Clitarcho, qui fuere oculati teſtes, & *Babylone* diu egerunt. Bochartus. Porro hæc urbs, ob veſtem variam, i. e. variegatam & diverſis picturæ coloribus intextam, & interſtinctam, plurimum apud veteres olim celebrata fuit. Plin. 8. 48. *Colores diverſos picturæ intexere Babylon maximè celebravit, & nomen impoſuit.* Idem innuit Tertullianus lib. *de Habitu fœminarum* cap. 1. *Age nunc,* inquit, *ſi ab initio rerum & Mileſia oves tonderent, & Seres arbores nerent, & Tyris tingerent, & Phryges inſuerent, & Babylonii intexerent.* Mart. 8. 28.

Non ego prætulerim Babylonica picta ſuperbè,
Texta Semiramiâ quæ variantur acu.

Idem lib. 14. —— Lemmate *Cubicularia polymita.*

Hæc tibi Memphitis tellus dat munera, victa eſt
Pectine Niliaco jam Babylonis acus.

Et de pavone Pub. Syrus in Satyrico Petronii

Plumato amictus aureo Babylonico.

Lucretius lib. 4.

Tunc Babylonica magnifico ſplendore rigantur.

Plautus in Sticho

Tum Babylonica periſtromata, conſutaque tapetia
Advexit nimium bonæ rei.

Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 6. Notandum etiam hic Babylonios magnâ curâ Aſtrologiam olim coluiſſe; unde *Babylonius* Tertulliano *Genethliacus* aut *Mathematicus* dicitur. Quin *ibi inventam ſideralem ſcientiam* Plinius tradit. Claud. de 4. Conſ. Hon. ——— *Te ſenſu Hetruſcus*

Augur, & inſpectis Babylonius horruit aſtris.

Idem in Panegyr. ejuſdem Conſulis.

Namque velut ſtellas Babylonia cura ſalubres
Optima tum ſpondet mortalibus edere fata, &c.

Ubi per *Babyloniam curam* intelligitur *Aſtrologorum curioſitas,* ſive *curioſa Genethliacorum ars.* Hinc Horat. l. 1. Carm. Od. 11.

Tu ne quæſieris (ſcire nefas) quem mihi, quem tibi
Finem Dii dederint Leuconoe, nec Babylonios
Tentaris numeros. ———

Id eſt, *Aſtrologorum rationes*, & *ſupputationes*, Tullius lib. 1. de Divinat. *Contemnamus etiam (inquit) Babylonios, qui ex Caucaſo cœli ſigna ſervantes, numeris & motibus ſtellarum curſus proſequuntur.* Huc pertinet illud Lucretii lib. 5.

Ut Babylonica Chaldæam doctrina refutans,
Aſtrologorum artem contrà convincere tendit.

Lucanus lib. 6.

Tunc Babylon Perſæa licet, ſecretáque Memphis
Omne vetuſtorum ſolvat penetrale Magorum.

Denique, quia hæc ſententia etiam apud doctos diu obtinuit, *Bagdad* eſſe *Babylonem*, libet hic aperire fontes erroris iſtius ex Bocharto Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 8. Hujus ſententiæ primi authores de vetere *Babylone* nequaquam cogitabant; ſed de Seleuciâ, cujus vicinitate *Babylonem* exhauſtam Plinius dicit in ſolitudinem rediiſſe. lib. 6. cap. 26. Nec multo aliter Strabo lib. 16. *Babylonis partem Perſæ diruerunt, partem conſumpſit tempus, partem Macedonum negligentia, præſertim poſtquam Seleucus Nicanor Seleuciam ad Tigrim condidit ſtadiis tantum trecentis à Babylone diſſitam.* Itaque in *Babylonis* opes & nomen ſucceſſit Seleucia, quæ non ſolum *Babylonia* (ut apud Plinium διαλεκτικῶς, quia non una fuit Seleucia) ſed & *Babylon* appellata eſt. Stephanus, Βαβυλὼν Περσικὴ πόλις μεγάπολις Σελευκία χαλκιδίνη. Et *Babylonis* ipſum nomen Seleuciæ tributum. Quò referenda hæc Sidonii carm. 9.

Non coctam Babylona perſonabo,
Quæ largum fluvio patens alumno
Incluſum bibit hinc & inde Tigrim.

Porrò vel in eodem quo Seleucia loco, vel certè in proximo *Bagdad* conditam fuiſſe oportet, cùm utramq; ad ripam Tigridis, & fere in eâdem à veteri *Babylone* diſtantiâ deſcribant Geographi. Nam 300. illa ſtadia, quibus à Babyloniâ Seleuciam diſtare ſcribit Strabo, ſunt milliaria prope 38. i. e. *diurnum illud iter inter Bagdadam & rudera Babylonis interjectum,* juxta Teixeiram. long. 79. 00. lat. 35. 00.

Babylon, urbs Ægypti maxima, nunc *Alcairo*, Sultani ſedes. *Babylon* ponitur pro *Româ*, ut quidam volunt. 1 Pet. 5. Ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ, uti loquitur Oecumenius, vel ob cò ſuſionem Idololatriæ, quam ibi S. Petrus invenit, ſi tamen illic unquam fuerit. Vide Apocal. 18. 2. Pop. *Babylonii* Heſychius: Βαβυλώνιοι, οἱ Βάρβαροι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. v. 11. Cæterum Urbem Romam per Babylonem ſignificari antiqui Patres luculenter teſtantur. Tertullian. adverſus Judæos: *Sic et Babylon apud Joannem noſtrum, Romanæ urbis figuram portat, proinde & magnæ, & regno ſuperbæ, & Sanctorum debellatricis.* Hieronymus in Prologo Didymi: *Cum in Babylone verſarer, & purpuratæ Meretricis eſſem colonus, & jure Quiritum uterer.* Idem Epiſt. 17. cum Marcellam Româ Bethleem commigrare vellet: *Hic, puto, locus ſanctior eſt Tarpeiâ rupe, quæ de cœlo ſæpius fulminata, oſtendit quòd Domino diſpliceret. Lege Apocalypſin Joannis, & quid de muliere purpuratâ, & ſcriptâ in fronte blaſphemiâ, ſeptem montibus, aquis multis, & Babylonis cantetur exitu, contuere. Exite, inquit Dominus, de illâ.* At vero Auguſtinus de Civ. Dei 18. 22. *Condita eſt Roma velut altera in Occidente Babylon, & velut prioris filia Babylonis.* Victorinus quoque in Apocal. *Scripta ibi in tubis, ruina magna Babylonis civitatis, id eſt, Romæ.* Etiam Oroſius, lib. 2. cap. 3. *Ecce ſimilis Babyloniæ ortus & Romæ, ſimilis potentia, ſimilis magnitudo, ſimilia tempora.* Quâ in re, ea veritatis vis eſt, ut etiam Jeſuitas ipſos adigat, qui in Apocalypſin haud ita pridem Commentarios ſcripſerunt, non ſolum de Româ Ethnicâ, verum & de Chriſtianâ *Babylonis* ibi nomen interpretari. Sic Ribera in Cap. 14. num. 42. *De Româ intelligendum, non ſolum qualis ſub Ethnicis Imperatoribus olim fuit, ſed etiam qualis in fine ſeculi futura eſt.* Sic Jeſuita alter Viegas in 17. Apocal. Com. 1. Sect. 3. *Omnia quæ in his capitibus commemorantur, in Romanam urbem apertiſſimè quadrant. Caterum nomen Babylonis ad eam Romam transferendum, quæ antequam recipiet fidem Chriſti, Idolis ſerviebat; & ad eam etiam, quæ erit tempore Antichriſti,* Roma itaque ſedes eſt Antichriſti,

non

non tamen Ethnica, ſed Paganochriſtiana; idque numerus Beſtiæ planè indicabit in Apocalypſi ſc 666. unde Irenæus ep. ad Marcellum lib. 5. Valdè veriſimile, inquit, quoniam veriſimum regnum hoc habet vocabulum. *Latini* enim ſunt qui nunc regnant. Vis argumenti latet in Voce Λατεινος cujus literæ numerales numerum prædictum conficiunt hoc pacto.

Λ A T E I N O Σ.
30. 1. 300. 5. 10. 50. 70. 200.

Grotius non admittit Orthographiam τὸ Λατεῖνος. Ait n. ſcribi debere Λατῖνος. Verum ei regerendum, quod Irenæus, utpote Græcus, originem iſtius vocis probe ſatis noverit, quodque Joſ. Scaliger hanc regulam poſuerit: Græcos in Vocabulis Latinis I longum ante ν. mutare in diph. ει, ut Σαβεῖνος, Αὐλωνεῖνος. Λατεῖνος. Vide ſis doctiſſ. Hen. Morum poſt D. Medum de rebus Apocalypticis pulcherrimè diſſerentem in Myſterio Iniquitatis pag. 312.

Bacchi Aræ, ex antiquâ loci traditione *Baccharach*, ſuper. Germ. op. ad Rhenum in Palatinatu, inter Bingium & Verſaliam ſup. 2. leuc. diſſitum, quod & *Bachrach* dicitur. Vinum ejus his carminibus olim celebravit Hen. Steph.

Hæc mihi pocula ſint, contemnam, Gallica quotquot,
Græcia quotquot habet, quæcunque dat Itala tellus:
Nec ſitiam varios mihi quos lautiſſima Roma
Sæpe miniſtravit latices, me judice, quamvis
Romanæ Bacchi ſint maxima gloria menſæ.
Nam varia ob varios paſſim celebrantur honores
Vina ſibi, propriam poſcentia ſingula laudem.
At tua cunctorum cumulata videmus honore,
Cunctorumque ſimul titulos, laudeſque merere.
Bacchi igitur merito tribuit tibi nomen ab Arâ
Bacchara, quicunque eſt primus tibi nominis author.

Bacenis, ſylva Germaniæ, *Semana* Ptol. monti Melibocco impoſita, non longè à Viſurgi, ubi alias Cheruſci pop. Sanſoni, Brietio & al. eſt *der Hartz Waldt*, in Duc. Brunſvicenſi verſus Haſſiam.

Bachianum, *Bachian*, inſ. Aſiæ in mari Indico, una ex Moluccis, parva, ſed mirè fertilis in ditione Hollandorum. 30. m. p. à Machiano in auſt. & paulo minus ab ora occid. Giloli inſ. fere ſub linea Æquinoctiali.

Bachilio, flu. Italiæ, olim Meduacus minor dict. Agros Vicentinum, & Patavinum rigat & in mare Adriaticum ſe exonerat.

Bachovia, urbs Valachiæ 30. m. p. à Targoviſco in Sept.

Bactra, *trorum*, *Bactrum* etiam Plinio, *Bagdaſan*, teſte Caſtaldo, urbs Bactrianæ reg. caput, ad Bactrum flu. Horum Virgilius mem. Georg. 2.

Sed neque Medorum ſilvæ ditiſſima terra,
Nec pulcher Ganges, atq; auro turbidus Hermus
Laudibus Italiæ certent, non Bactra, neque Indi
Totáque thuriferis Panchaia dives arenis.

Ex quibus Poetæ verbis apparet *Bactrorum* terram fuiſſe fœcundiſſimam; Hinc Dionyſius verſ. 734.

——— Ἀρειῶν πομα Βάκτρων.

Ideoque Strab. lib. 2. Παμφόρον eam vocat, & Plin. 18. 7. *Tradunt in Bactris grana tantæ magnitudinis fieri, ut ſingula ſpicas noſtras æquent.* Et Qu. Curtius lib. 7. *ſolum pingue* vocat. long. 120. 26. lat. 39. 26.

Bactri, *Bactriani* Straboni, *Bactrii* Melæ, Bactrianæ reg. pop. qui, teſte Qu. Curtio, ſenio, morbove confectos canibus ad hoc nutritis devorandos objiciebant. Sponſas etiam eorum, quæ in publicum maximo ornatu prodeunt, etiam ſervis & advenis impunè commiſceri tradit Plinius. *Sunt autem Bactriani inter illas gentes promptiſſimi, horridis ingeniis, multumque à Perſarum luxu abhorrentibus: ſiti haud procul Scytharum bellicoſiſſima à gente, & rapto vivere aſſuetâ: ſemperq; in armis errant.* Verba ſunt Qu. Curtii lib. 4. c. 6.

Bactriana, regio Aſiæ, inter Ariam ad occ. Paropamiſum, ac partem Sogdianæ ad ort. *Caraſſan* ſtodiè Caſtaldo, *Coraſan* aliis, *Batter* Ramuſio. Cujus urbes quondam claræ Bactra, Charta, vel Chatracharta, Zariſpa, & Maracanda. Hæc olim mille urbes continebat. Joſephus. Vide Boch. Phaleg. lib. 2. cap. 10.

Bactros, flu. in fin. Scythiæ Aſiaticæ, à quo *Bactra regio*, & urbs nomen ſumpſit. Herod. lib. 7. Ejus mem. Lucanus lib. 3.

Errantes Scythiæ populi, quos gurgite Bactros
Includit gelido. ———

Hodie *Bachora* Nigro dicitur.

Bada, *Baden*, urbs Germ. in Duc. Sueviæ, cap. Marchionatus Badenſis; ab Argentina 5. leuc. in Orient. æſtiv. unâ à Rheno flu. & 8. à Spira in auſt. eſtque aquis calidis celebris. Long. 30. 00. lat. 47. 09.

Badacum, *Obdach*, teſte Lazio, op. Norici in Carinthia ad Lavantum flu. Iduno urbi propinquum, 2. leuc. in ort diſtans. Cluverio autem eſt *Bamburg* ad Alazam flu. qui in Oenum defluit, longe ab *Obdach* op. Stiriæ. Long. 34. 15. lat. 47. 15.

Badara, op. Indiæ in peninſ. cis Gangem in ora Malabarica 6. leuc. à Calecuto in Sept.

Badenacha, *Badenoth*, Scotiæ Sept. reg. in Moraviâ prov. verſus montes & prope Atholiam reg. Speâ fluvio in 2. partes ſcinditur.

Badeos, Urbs Arab. fel. in orâ ſin. Arabici.

Badea Mol. al. autem eſt Serrain op. medium inter Meccam & mont. Oreb. Fuit & *Badea* urbs Maurit. epiſc. ſub Arch. Cæſarienſi.

Badera, op. Gall. in Aquitaniâ, vel in eò tractu ubi Volcæ Tectoſages, ad Alburacim flu. Forſan ibi nunc *Hauterive* op. Occitaniæ 4. leuc. à Tholoſa in merid.

Badonicus mons, *Banneſdown* Camdeno, juxta Bathoniam urbem. Polydoro Vergilio *Blaſcamore* prope Epiſcopatum Dunelmenſem, apud Atheſum flu. à Dunelmo ad 20. m. p.

Badrinus, Æmiliæ flu. idem cum Vatreno, forum Cornelii præterfluens. Hodiè *Santerno* dicitur.

Baduhennæ, lucus in Friſiis Tacito, ubi nongentos Romanorum confectos fuiſſe ſcribit. *Seven Wolden* forte i. e. *ſeptem Silvæ.*

Bæcyla, urbs Iberiæ juxta columnas Herculeas. Steph. Vide Caſaub. ad Strab. lib. 3. *Bæcula* Ptolemæo.

Bæotis, Heſychius. Βαῶτις, Ἀφροδίτη παρὰ Συεαχουσίοις.

Beſampſa, civitas Arabiæ circa Rubrum mare, quam Stephanus *domum Solis* interpretatur, quaſi eſſet בית שמש Vide Voſſ. de Idol. lib. 2. cap. 8.

Bæſippo, *Beſippo* Plinio, *Beier*, teſte Henr. Coquo, op. Hiſp. Bæt. in orâ litorali Vandalitiæ.

Bætarra, Gall. Narb. urbs, olim Septimanorum (à legionis ſc. Romanæ numero) colonia, vulgò *Beſiers*. Βαιτῤῥαὶ Ptolemæo. Stephano autem eſt Βαίτῤῥα. Ejus locum ſic emendabis. Βαιτᾶῤῥοι κώμη τείτης Παλαιστίνης, οἱ κληθέντες Βαιτῤῥηνοὶ. Ἔστι καὶ πόλις Κελτικὴ Βαιτῤῥα, ἧς ὁ πολίτης Βαιτῤῥίτης. ἡ δὲ προσηγορία Βαιτᾶῤῥιος, κλίνεται Βαιτᾶῤῥιτος. Malè hæc vulgò ſeparantur, tanquam ſi & aliqua eſſet urbs in Gallia, quæ Βαιτῤῥοὶς vocaretur.

Bæthen, Heſychius, Βαίθην, ὄνομα θεοῦ, lege Βαθύλ.

Bæti, *Bætavi*, Voſſ. ad Melam pag. 294.

Bætica, *Turdetana* Straboni. Tertia pars Hiſpaniæ, *Andaluzia*, teſte Flor. ſub quâ etiam *Granada* comprehenditur.

Bætis, flu. Hiſp. ulter. à quo *Bætica* Hiſpaniæ regio dicta. In quo lanas pulchro colore tingi oſtendit Martialis in his.

Bætis oliviferâ crinem redimite coronâ,
Aurea qui nitidis vellera tingis aquis.

Item nomen opidi Plinio. Βαῖτις autem Punica vox eſt, ni fallor, à בית *bait* pernoctare. Undè Sil. Italicus.

——— *Soliſque cubilia Gades.*

Tribus in locis, inquit Bochartus, ſtagnat *Bætis*, primò ſtatim in ipſo fonte, ſecundo prope Cordubam, tertio verſus oſtia, ubi æſtuaria, & lacus Avernus, ſeu Libyſtinus. Atque od id ipſum Punicè ביצי *Bitſi* i. e. paludoſus dictus eſt. Tzade Ebræum in T mutarunt Græcis Romani ſcriptores, ut in *Tyro* & *Tani* ex צור *Tſor*, צען *Tzoan*. Neque alio pertinet quod idem amnis ab accolis Πέρκης, i. e. *Perca* nominabatur. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς κατὰ Ἰβηρίαν ὃς Πέρκης λέγεται ἀπὸ τῆ ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex כדנה *berca* i. e. à *Stagno*; ut in Sicilià *Percuſa*, vel *Perguſa* dicebatur lacus Ennæ vicinus, ubi Proſerpina rapta eſt. *Percam* autem ſive *Percem*, in *Certem*, aut *Certim* mutarunt ſcribæ imperiti in his Livii, lib. 28. *Martius ſuperato Bæti amni, quem incolæ Certim appellant.* Vide Voſſ. ad Melam p. 224. 225.

Bætogaba, Judææ mediterranea urbs. Ptol. Becanus dicit eandem eſſe cum *Caſta Chabriæ* Strabonis, quam tamen hic ad mare mediterraneum deſcribit. In eodem loco *Exiongeber* eſſe contendit, & Joſephum reprehendit, quod hanc poſteà *Berenicem* appellatam ſcribit.

Bætulo, *Betullo* Melæ, op. olim, nunc pagus Hiſp. citer. in Catalaunia juxta Barcinonem. *Badelona*, teſte Floriano,

Bætulum, Hiſp. Tarrac. flu. Ptolemæo *Bætulo* hodiè *Beſon* dicitur.

Bæturia, Hiſp. tractus. *Eſtremadura* Varreno, Hertio *Betburia*, *Beturia* Livio.

Baga, Africæ propriæ urbs, quam Juſtinus Imp. reſtauravit, & incolæ *Theoriadem* appellarunt. Procopius lib. 6. de ædificiis Juſtiani. Videtur *Bagaſi* apud eundem lib. 4. Belli Vandalici, ut monuit Swalemburgius.

Bagadaria,

Bagadaria, nomen loci apud Strab. ſed leg. Βαγαδονία, Steph Βαγαδωνία, μοῖρα Καππαδοκίας πολισμάτη. Apud Suidam Βαγδαλονία perperam ſcribitur.

Baganum, Nerviorum civitas. Ptol. Alias *Tornacum*. Long. 25. 05. Lat. 50. 18.

Bagdatum, *Baghdet*, urbs Aſiæ, dives, ampla, & valdè in ort. munita, alias dict. *Seleucia*, in Meſopotam. nunc provinc. *Terſerack* caput, ad Tigrim flu. antea ſub domin. Perſarum, ſed ab an. 1640. paret Turcis. Crevit ex ruinis Babylonis, cujus hodie pauca quæ ſuperſunt rudera ad Euphratem unius diei itinere inde diſtant.

Bagrada, Carmaniæ flu. Ptol. hodiè *Binimir* N. Nicolao, aliis *Budmir*, Niger dicit incolis *Biſarti* vocari. *Biguelmir* Arabicè vocari addit Thevetus.

Bagrada, Africæ flu. qui juxta Uticam labitur, apud quem ab Atilio Regulo, & exercitu ejus, balliſtis & catapultis ſerpens 120. pedes longus occiſus eſt. Plin. 8. 14. Gellius 6. 3. Sil. l. 6. ubi de Bagrada.

———*Monſtrum exitiabile, & irâ*
Telluris genitum, cui par vix videret ætas
Ulla virum; ſerpens centum porrectus in ulnas
Lethalem ripam, & lucos habitabat Avernos.

Zonaras Annal. Tom. 2. Ῥηγύλῳ δὲ παρὰ τὸν Βαγράδαν ποταμὸν στρατοπεδευομένῳ δράκων ὑπερμεγέθης, ὃν τὸ μῆκος φασὶ πόδων ἑκατὸν παρὰ εἴκοσι καὶ τὸ πάχος οἷον ἱστοῦ νεὼς ἐπιβάτου ἐπὶ τὸν Ῥωμαίων στρατὸν εἰς ἐπίδειξιν. Ejus ſcriptura (inquit Bochartus ὁ μέγας) eſt valdè inconſtans; nam pro *Bragadâ* Lucani, Statii, Plinii, Ptolemæi, Procopii, Eutropii, Sidonii, Oroſii, & Æthici, legitur in Strabone *Bagradat*; In Pomponio, Silio & Floro *Bagrada*; In Polybio *Macar*, & *Macra*, vel *Beucara*, ut legit Suidas voce Τυνέτη. In Geographo Nubienſi נגרדה *Nagiarda*; quæ omnia ſunt ex uno fonte deducta. Verum ſc. nomen erat ברכה *Braca*, vel emphaticè ברכתא *bracha*, i. e. *ſtagnum*, cujus plurale ברכות *bracoth*, *ſtagna*, *piſcinæ*, Pſal. 84. 7. Unde Græcum Βραχὺς, pro palude. Heſych. Βραχὺς, ἕλος. Jam verò ratio hujus appellationis non eſt obſcura. Nam præterquam quod ſuâ naturâ lentus eſt, & ex Africæ arenis vix eluctatur (Luc. lib. 4.

———*Quo ſe*
Bagrada lentus agit, ſiccæ ſulcator arenæ.)

Ex alveo ſuo excedens circa oſtia, in paludis, aut ſtagni morem longè lateque diffunditur. Sil. lib. 6.

Turbidus arentes lento pede ſulcat arenas
Bragada, non ullo Libycis in finibus amne
Victus limoſas extendere latius undas,
Et ſtagnante vado patulos involvere campos.

Id accidere potiſſimum certâ anni tempeſtate, quâ oſtio arenâ obſtructo aquæ reſtagnant in campos adjacentes, nos docent hæc Polybii, lib. 1. pag. 76. Τῷ περιφερομένῳ ποταμῷ καὶ τῷ εἰς θάλατταν ἐκβολὴν συνδυαζόντας κατά τινας ἀνέμων φύσεις ἀποσυνόμενον τὸ σῶμα, καὶ τυναγόμενον πολὺν παρ' αὐτῷ τῷ σώματι πάχεσθον. Porro cum *Bagrada* ſic ſe diffundens multas contrahat ſordes, & in limoſas paludes deſinat, merito *pulvereus*, & *cæno gravis* à Statio deſcribitur, lib. 4. Sylvarum, ubi Vulturnum Campaniæ amnem inducit ſic loquentem.

Nec ſordere ſines, malumque latè
Deterges ſterilis ſoli putorem,
Ne me pulvereum, gravemque cæno
Tyrrheni ſinus obruat profundi,
Qualis Cinyphius tacente ripâ
Pœnos Bagrada ſerpit inter agros.

Baiæ, civitas Campaniæ, ſecus mare ſitæ, à Baio Ulyſſis ſocio illic ſepulto. Strab. lib. 5. Ταῖς δὲ Βάϊαι ἐπωνύμως μέν λέγονται Βάϊος, καὶ τὸ Μισηνὸν Μισηνοῦ τοῦ Ὀδυσσέως ἑταίρου τινὸς, Sil. Italicus lib. 12.

———*Ille tepentes*
Unde ferant nomen Baiæ, comitemq; dediſſe
Dulichiæ puppis ſtagno ſua nomina monſtrat.

In hujus agro aquæ calidæ ſunt ad voluptatem & varios morbos commodæ, quia fertilitate ac rerum copiâ, ædificiis, litorumque amœnitate præſtabant; magna Romanorum multitudo ad eas confluere ſolebant. Fuit hæc urbs temperie aeris & Romanorum frequentiâ, atque ornamentis ædificiorum celeberrima. Martialis ad Flaccum

Ut mille laudem Flacco verſibus Baias,
Laudabo dignè non ſatis tamen Baias.

Horatius Epiſt. lib. 1. ep. 1.

Nullus in orbe locus Baiis prælucet amœnis.

Idem 3. Carm. Od. 4.———*Seu Tybur ſupinum*
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Prop. 1. 11.

Tu modo quam primum corruptas deſere Baias.

Idem ibidem.

Ah pereant Baiæ crimen amoris aquæ.

Juvenal. Sat. 3.

Janua Bajarum eſt, & gratum litus amœni
Seceſſus.———

Statius lib. 3. Sylvarum.

Sive vaporiferas, blandiſſima litora, Baias.

Idem. l. 4. car. 7.

Ecce me natum propiore terrâ
Non tamen portæ retinent amœnæ Deſides Baiæ.

Strabo ubi ſup. Ἐν δὲ αἱ Βαΐδι, καὶ τὰ θερμὰ ὕδατα καὶ πρὸς τὴν τρυφὴν, καὶ πρὸς θεραπείαν νόσων ἐπιτήδεια. Long. 38. 51. Lat. 41. 00.

Baienni, *Fainge*, teſte M. Velſero, op. Vindeliciæ in Bavaria, ſeu *Faing*, aut *Vaing*, op. Sueviæ in Duc. Wirtemburgenſi, inter Canſtadium 6. & Brettam 3. leuc. à Spirâ 8. diſtans.

Bajocæ, *Belocaſſes* Cæſari, Velocaſſes Plinio, vulgo *Baieux*, urbs Normanniæ, vix 2. leuc. ab ora maris Britan. 14. à Conſtantia, 5. autem à Cadomo. Long. 19. 450. Lat. 49. 20.

Baiona, Bayonne, urbs Aquitaniæ, ad Aturum flu. 6. leuc. à confinio Hiſpaniæ, 7. ab Aquis, & 30. à Burdigalâ in merid. Long. 10. 50. Lat. 42. 15.

Baiona, *Bajona* cogn. *de Galizia*, à ſitu ſc. urbs Hiſpaniæ in ora lit. Gallæciæ, 4. leuc. ab oſtio Minii flu. in Sept. & paulo minus à Tyde.

Balanea, *Valania* Nigro, *Bagnias* Poſtello, urbs Phœniciæ ad oſt. Eleutherii flu. med. inter Gaballam ad Bor. 27. & Antaradum ad auſt. 24. m. p. diſtans, à Tripoli 74. ad arctos. Ab al. in Syria ponitur. Long. 68. 20. Lat. 34. 20.

Balari, Cyrniis exules dicuntur, teſte Pauſaniâ quod nomen Sardiniæ montana incolentibus adhæſit, cum illuc ſeceſſiſſent à Carthaginenſibus deficientes. Rhod. 19. 22. Eorum regio *Baromela* dicitur Pineto. *Præter Ilienſes vel Jolaenſes*, inquit Bochartus, *inter vetuſtiſſimos Sardiniæ populos memorantur Balari & Corſi.* Plin. *Celeberrimi in eâ populorum Balari & Corſi.* Liv. lib. 41. *Ilienſes adjunctis Balarorum auxiliis pacatam provinciam invaſerant.* Item *Balarorum magna auxilia Ilienſibus venerant.* Etiam *Balaros* recenſet Strabo inter τὴ ὀρεινὴν ἔθνη. Et Pauſanias tam *Corſos* quam *Balaros* cum Ilienſibus in montes ſe contuliſſe ſcribit, & illos quidem arceſſit è vicinâ Corſicâ, hos ex Africâ & Hiſpaniâ. *Ortâ*, inquit, *ſuper prædâ diſſenſione, Afri & Hiſpani irâ accenſi, cum à Carthaginenſibus defeciſſent, & ipſi montium jugis occupatis, ſeorſim conſederunt.* Βαλαρεῖς δὲ ὄνομά ἐστιν αὐτοῖς ἀπὸ γλώσσαν τὴν Κυρνίων. Βαλαρεῖς δὲ πᾶν φυγάδας καλοῦσιν οἱ Κύρνιοι. At hi non erant exules, nec Corſicâ linguâ debuerunt, ſed Sardiniâ denominari. Bocharto itaque *Ilienſes*, *Corſi*, *Balari*, gens eadem, quia idem ſitus, & eadem victûs ratio. Nempe ut *Ilienſes* ex Pœno הילאי *Ilae* quaſi *altos* dixeris, à montibus ſcilicet, ita חירשאי *Corſi* a ſylvis, & *Balari* à *feritate* dicti, quaſi ברריים *Barari*. Arabicè ſc. ברארי *barari*, *ſolitudinem* ſonat.

Balatimora, *Baltimore bay*, ſinus Hiberniæ, in Momonia provincia, & Com. Deſmoniæ, cum portu cogn. in ora meridionali.

Balbia, *Altomonte*, op. Brutiorum in Calab. citer. à Caſtrovillario 6. m. p. duplo à Colano urb. à Conſentiâ 24. in occ. in colle, ubi manna & cryſtallus proveniunt. *Vina Balbina* olim, teſte Plin. in pretio fuere.

Balbura Caraburun Leunclavio, urbs Lyciæ mediterranea, Chomæ, Buboni, & Oenandæ finitima. Long. 60. 40. Lat. 42. 21.

Baleares, vulgò *Majorque*, & *Minorque*, duæ inſ. ante Hiſp. quarum major, quæ orientem ſpectat longa eſt 100 m. p. circuitu 380. Cujus præcipua op. olim fuere *Palma*, & *Pollentia*. Minor longa eſt 60. ambitu 150. Sic dictæ (ut quidam volunt) à Baleo quodam, Herculis comite ibi relicto. Aut ἀπὸ τῦ βάλλειν, h. e. à *jaculando*, propterea quòd fundæ, & jaculationis *Baleares* peritiſſimi habiti ſunt. Tradit enim Lycophron, & poſt eum Florus, lib. 3. cap. 8. eam hiſce inſulis conſuetudinem fuiſſe obſervatam, ut eſurientibus filiis à matribus jentaculum in ſublimi trabe proponeretur, quod illi contingere non poterant, niſi prius fundâ dejeciſſent. *Majorcam* autem Diodorus lib. 5. maximam eſſe ſcribit poſt 7. magnas, quod nonnulli perfunctoriè legentes ſibi finxerunt 7. eſſe *Gymneſios*, ſive *Baleares* (eædem enim ſunt. Heſychius. Βαλιαεῖδες, νῆσοι αἱ περὶ Κύρνον, αἱ καὶ εὐπαὶ καὶ Γυμνησίαι.) Hinc Euſt. in Dionyſ. Ἔνιοι δὲ εἰπόντων τῶν εἶναι τὰς Γυμνησίας νήσους, ὁ Γεωγράφος δύο αὐτὰς λέγει. *Balearium* autem originem Græci conantur ſibi aſſerere; aliis è Bœotiâ cum Lycophrone, aliis è Rhodo deducentibus. Sunt enim qui à Rhodiis καὶ ἀπὸ Τενίας ἥρωος τὰς Γυμνησίας νήσους κληθῆναι λέγουσι. Ita Strabo lib. 14. Silius lib. 3.

Jam

Jam cui Tlepolemus ſator, & cui Lindus origo
Fervida bella ferens Balearis & alite plumbo.

Nam in bello Trojano Rhodiorum dux Tlepolemus fuit. Nempe tam Bœotos quam Rhodios ad has inſulas applicuiſſe credibile eſt. *Baleares* tamen à neutris deſcendiſſe, palam arguunt lingua & mores planè diſſoni. Gens enim fuit aliena prorſus ab omni cultu——*Domus illis antra fuere, veſtes*, ut quidam aiunt, *æſtate nullæ, hyeme autem ex pellibus.* Pro unguentis quibus ſe ungerent, oleum lentiſcinum, cum adipe ſuillo. *Ignotum argenti pondus & auri.* Vini ultra modum avidi erant, quo tamen carebat regio. & ita mulieroſi, ut in nuptiarum ſolemnibus cognati & amici omnes cum ſponsâ concumberent, priuſquam ea viro permitteretur. Itaque in bello pro ſtipendio nihil exigebant, quam vinum & mulieres; & pro mulieris captivæ λύτρῳ dabantur viri quatuor. Cadavera fuſtibus minutatim concerpta, & in vaſis recondita lapidibus obruebant. Unicum in bello telum fundæ tres, è melancreni, ſeu melancreni junci genere, quarum diverſus uſus; aliæ enim propius, aliæ eminus feriebant; Una circa caput aut collum, altera circa ventrem, aut lumbos, tertia in manu fuit. Hujus artis doctores Phœnices habuiſſe dicuntur. Strabo. Σφενδονῆ δεῖσαι λέγουσι, ἣ τέτ' ἔσχε, φασὶ, διαφερόντως, ἔξ ὅτε Φοίνικες κατῴκησαν τὰς νήσους. Quod vero non eſt abſimile. Nam ex Scripturâ planum eſt hanc artem inter Phœnices & Ebræos pridem fuiſſe in uſu. Jam vero ab hâc arte Βαλιαρεῖς cur dicti ſint, non ſatis liquet. Conſtat quidem inde appellatos. Nam palam mugatur Iſacius in Lycophronem, cum Balearidas inſulas dici vult quaſi Βαλεϊκὰς ἤτοι ὑγιεινὰς h. e. *Valerias*, ſive *ſanas.* Et jampridem exploſa eſt Livii fabula de Baleo Herculis comite. Proinde ipſe Livius, *Baleares à teli miſſu appellati.* Et Polyb. lib. 3. Βαλιαρεῖς, ὡς χειρὸς μὲν κλῆσιν σφενδονήτας. Ἀπὸ δὲ τῆς χρείας τοῦτης συνωνύμως καὶ τὸ ἔθνος αὐτῶν προσηγόρευσι καὶ τὴν νῆσον. Idem habent Strabo, Diodorus, Stephanus, Euſtathius, & Iſidorus, qui in id omnes magno conſenſu conveniunt, ut *Baleares* ab uſu fundæ velint eſſe nominatos. Quod tamen aliter atque aliter ediſſerunt. Nam alii ex Græcâ linguâ *Balearium* nomen tanquam fidiculis extorquent, ut Iſidorus poſt Diodorum, qui Βαλιαρεῖς ideo ſcribit per duplex λ. ut ἀπὸ τῦ βάλλειν deducat. Alii rem rudè eſſerunt, nullâ explicatione additâ, ut Stephanus, Livius, & Polybius. Alii denique, ut Euſtathius & Strabo vocem eſſe volunt vernaculæ linguæ, vel Phœniciæ, quod veriſſimum. Omnino enim Βαλεαρεῖς eſt בעל ירה *Baal jaro* i. e. *magiſter jaculandi*, ſeu *projiciendi lapides.* Et ob hoc clari apud poetas perhibentur, qui eorundem fundarum ſæpe meminerunt. Virgil. Georg. 1.

Stuppea torquentem Balearis verbera fundæ.

Ovid. Met. lib. 2.

Non ſecus exarſit, quàm cum Balearica plumbum
Funda jacit, volat illud & incandeſcit eundo.

Lucan. lib. 1.

Impiger & torto Balearis verbere fundæ.
Ocyor.——

Silius lib. 7.——*Enſis & arcus*
Et telum Baleare.——

Statius in Achilleide:

——Ut flexæ Balearicus actor habenæ
Quo ſuſpenſa trahens libraret vulnera tortu
Incluſum quoties diſtringeret æra gyro.

Eodem pertinet, quod *Baleares* Græcè *Gymnetes* dicti ſunt, & inſulæ *Gymneſiæ*, ſive *ad exercitationem* cum Strabone referas, aut *ad nuditatem* eorum qui in bellum prodeunt, ſolis fundis inſtructi. Quo referenda hæc Heſychii Γυμνῆτες, οἱ μὴ ἔχοντες ὅπλα, οἱ δὲ πρὸ σφενδονητὰς, οἱ δὲ πρὸ γυμνὰς μαχομένους. Plin. 3. 5. *Baleares fundâ belliceſas Græci Gymneſias dixere.* Sunt qui *Gymnetas* dici volunt, quia ætatem nudi exigunt; ita Livius ac Diodorus. Atqui à Lycophrone deſcribuntur non omnino nudi, ſed σπυρωδεῖς, *Siſyrnâ induti*, i. e. *tunicâ villoſâ, ex velleribus*, item ἀχλαινοι *ſine læenâ*, & ὐλαπόδες *diſcalceati.* Itaque vereor ne veteres ob id ipſum ætatem exigere nudos finxerint, quia non ſatis conſtabat quorſum Gymnetes dicerentur. Ejuſdem farinæ eſt fabula de Bœotis, naufragio facto, ad Gymneſias nudis enatantibus. Bochartus. In his inſulis tantus olim cuniculorum proventus fuit, teſte Plinio 8. 55. ut in eos præſidium militare ab Auguſto petere ſint coacti. *Charradas* ab Apollonio vocari annotavit Gerbelius. Sanè Strabo eas χοιραδώδεις appellat, ἤτοι πετρώδεις. Vide Euſt. ad Dionyſ. verſ. 457. Antonius vocat Majorem *Columbam*, & Minorem *Nuram.*

Baleſium, op. Italiæ maritim. non procul à Brunduſio; hodie *Baleſo.*

Balgentiacum, vel *Baugentiacum*, urbs Gall. Lugdun. cum ponte ad Ligerim in Belſia prov. & Aurelianenſi agro, med. inter Aurelianum & Bleſas; vulgò *Baugency.*

Balgium, *Bauge*, op. Gall. in Andegavenſi prov. 3. leuc. à Flexia in merid. & 5. à Salmurio in Bor.

Baliſta, M. *Baleſtra*, mons Liguriæ, pars Apennini montis, ſeu verius Thuſciæ inter Regnum Lepidi, & Lucam.

Ballegarium, ſeu *Valaguaria*, vulgò *Balaguer*, urbs Hiſp. Tar. in Catalaunia, ad flu. Secorim 12. leuc. à Minoriſſa. Al. eſt *Berguſia.*

Ballonoti, Scythiæ Europ. pop. Val. Flac lib. 6.

Ibant & geminis æquantes cornibus alas
Ballonoti.——

Balma. Vide *Bapalma.*

Balneum Regis, & *Balneoregium*, vulgò *Bamberg*, urbs Hetruriæ in agro Urbevetano, Bonaventuræ patria, à Viterbio 12. m. p. in Eor.

Baſſa, *Albufeira* Sanſoni, op. Algarbiæ, in orâ prope Silvim, 18. leuc. à Pace Juliâ, inter Sacrum promontorium & Pharum.

Balticum mare, *die Belt*, & *Oeſtzee* Germanis, mare Germ. mediter. inter ipſam Germaniam & Scandinaviam interfuſum, ampliſſimum; à promont. Cimbrorum, ubi os illius eſt, Viburgum uſque urbem extremam ſinus Finnici 210. leuc. extenſum, de quo veteres titubanter admodum ſcripſere, latè terras ſubit ad inſtar ingentis ſinus, alias *Codanus ſinus*, ab inſ. *Codanonia*; & quanquam in ejus aditu ſint multæ inſ. tamen ex omni parte imperium eſt, niſi in Sundico freto. Mare autem illud terras ſubiens, iterum in duos ſinus dividitur, Boddicum ſc. & Finnicum.

Bamberga, & *Babenberga*, vulgò *Bamberg*, urbs Germ. in Franconia, propè confluentes Mœni & Regnitii flu. ſub proprio Epiſcopo cum tractu adjacente. 9. leuc. diſtat ab Herbipoli; & à quibuſdam creditur Bergium Antiquorum.

Bamuræ, pop. Libyæ inter. in Mauritan. confin. Getulis finitimi, curſu perniciſſimi, carentes ferro, haſtilibuſque ligneis utentes. Silius lib. 3.

Tum chalybs pauper Bamuræ cruda juventus.

Banattia, urbs erat Vacomagum, nunc caſtrum *Ban*, in Scotia ſept. ad amnem *Findorn*, in Moraviæ Com. verſus Badenacham.

Banburia, op. Angl. in Com. Oxonienſi, ad Cherwellum amnem, 18. m. p. ab Oxonio in ſept. & 14. à Varvico verſus auſt.

Bancona, *Oppenheim*, op. Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Wormaciam 4. & Moguntiam 3. leuc. diſſitum.

Bangorium, ſeu *Bangoria*, urbs Walliæ epiſc. ſub Arch. Cantuarienſi. Sita eſt ad fretum *Menay*, in Com Arvoniæ, 3. mill. à Bello-Mariſco, & 6. ab Arvonia op. in ort.

Bantamum, *Bantam*, urbs ampla & empor. celebre Aſiæ, in inſ. Java, caput regni cogn. 15. leuc. à Batavia urbe occaſum verſus prope fretum Sundæ ex adverſo inſ. Sumatræ.

Bantia, urbs Italiæ, Steph. meminit ejus Livius lib. 27. ubi de Marcello Conſule; *Inter Venuſiam, Bantiamque minus 3. m p. intervallo Conſules binis caſtris conſederunt.* Idem legas apud Plut. in eodem Marcello. Ἐξήλθε μὲν τῶν συνάρχοντος ἐπὶ τὰ πολέμια, καὶ πολλὰ μεταξὺ Βαντίας πόλεως καὶ Βαντίας τῦ δήμου ἤρπασε τῶν Ἀννίβου. Hinc *ſaltus Bantini*, apud Horatium Carm. 3. Od. 11. Ubi vulgò *Batinos*, ſed malè legitur.

Bapalma, *Bapaume*, op. Arteſiæ, in ditione Francicâ, ab an. 1641. med. fermè inter Peronam & Atrebatum in Lim. Picardiæ. *Balma* quibuſdam dicitur. Long. 24. 03. Lat. 50. 04.

Bara, inſ. parva, ante Brundiſium urb. in portu illius *Pharos* Melæ, quæ nunc *S. Andrea* dici videtur; à cujus incolis Barium urbs condita eſt, teſte Feſto.

Bara, op. Africæ in Æthiop. ſuper. ſeu Abaſſynia in prov. Gorga, prope Lac. Zaflanum.

Bara. Vide *Dumbarum.*

Barace, urbs Indiæ, *Diu* quibuſdam, in parva inſ. prope Sin. Cambaiæ, longè ab oſtio Indi flu. Quanquam non deſint qui credant Dium olim fuiſſe Alambatrum. Long. 111, 00. Lat. 18. 00.

Baracura, urbs & emporium Indiæ ulter. marit. *Bacala* Caſtaldo, *Bangela* Appiano.

Bara pura, urbs Indiæ ſub domin. M. Mogolis 100 mill. à Surata verſus ort. & 200. ab Agra in merid.

Baratha, vel *Baratta*, urbs Lycaoniæ epiſc. ſub arch. Iconienſi: quam quidam extare, nomenque antiquum retinere ferunt. Long. 65. 30. Lat. 38. 30.

Barathia, urbs Africæ litor. inter oſt. Cinyphi & Trierorum promont. ultra Leptim. *Brata* Caſtaldo.

Barathra, Polyb. *Barathron* Diod. Sic. palus Palæſtinæ Sirbonidi juncta. *Baſerena* Nigro.

Barathrum, Diomedi locus eſt Athenis, in quem damnati præcipitabantur. Alii nomen eſſe loci aiunt in Ægypto profundiſſimi.

profundiſſimi. Eſt & generale nomen apud Græcos *pro quovis loco cavo & profundo*. Hoc etiam nomine appellantur terræ cavitates, quæ fluvios hauriunt aliis in locis emerſuros. Transfertur quoque ad alia. Martialis *Barathrum* fœmineum pro locis muliebribus dixit. Idem Stomachi imum hiatum *Barathrum* appellavit,

Extremo ruſtus ſi venit à Barathro.

Horatius de luxurione & voraci.

Pernicies & tempeſtas, barathrumque macelli,
Quicquid quæſierat ventri donabat avaro.

Ponitur & pro *meretrice*. Plautus in Bacchidibus.

O barathrum, ubi nunc es? ut ego te uſurpem libens!

Barathrum, inquit Feſtus, *Græci appellant locum præcipitem, unde emergi non poſſit*, additque venire à βαθὺς *profundus*, niſi βαρὺς ibi legendum. Ridiculè vero Iſidorus, lib. 14. cap. 9. ubi *barathro* Latinum etymon aſſignat, ac dici putat, quaſi *voratrum*. Nec multo melius Rhodiginus, lib. 9. cap. 32. à βαίνειν ſc. *ab eundo*, nempe quia, ex ejus mente, propriè ita dicantur catarractæ, ob aquarum ingreſſum. Quanto veriſimilius doctiſſ. Martinius à Chaldæis eſſe putat, quibus בור *ber puteus* eſt & אחר *athar lacus*, quippe Ionibus dicitur βάραθρον, quod Heſychius exponit κοίλωμα κοιλαχώνιον. Vide Suidam in Βάραθρον.

Barba, portus Troezenis, urbs Argivorum, teſte Euſt. in Odyſſ. 2. Unde adag. *Navigare Troezenem*, in eos qui imberbes barbati videri volunt, qu. ad eum portum barbam adepturi navigent.

Barbana, *Boiana*, flu. Dalmatiæ in mare Adriaticum prope Dulcinium ſe exonerans.

Barbari, *Bermet* Caſtaldo, *Meti* Reſendio, urbs Indiæ citer. apud oſt. Indi flu. Long. 114. 10. Lat. 18. 40.

Barbari, ficto nomine, inquit Strabo lib. 14. dicti ſunt ab initio, qui difficulter, aſperè, atque duriter loquebantur, quaſi *duriloqui* & *craſſilingues*, , à βαρὺ βάρβαρ absonâ voce, in quam peregrini homines Athenas adventantes identidem incidebant. Sic etiam dicuntur illiterati, malis moribus, crudeles. Arabicè autem *Bar deſertum* ſig. indè forſan *Barbariæ* nomen. B. Paulus. *Barbarus erit mihi, & ego illi.* Ovidius.

Barbarus hic ego ſum, qui non intelligor ulli.

Atque hoc cenſu civili; Anagogico autem ſeu Spirituali, benè vetus Gloſſa in Pſalmos. *Barbara lingua eſt, quæ Dominum non laudat.* Hinc *Barbariſmus*, quem ſic definit Suidas. Ἔστι δὲ βαρβαρισμὸς ἐν τῇ φωνῇ λέξις παρὰ τὸ ἔθος τῶν ἀδοκιμάστων Ἑλλήνων. Veteribus autem omnes Barbari erant, qui non erant Græci, & Barbarum τὸ μὴ Ἑλληνικόν. Unde Sophocles.

Τῷ βάρβαρον γὰρ γλῶσσαν ἐκπεφεύγατον.

Undè Plautus, teſte Feſto, Nævium poetam Latinum *barbarum* dixit. Et in Aſinariæ prologo. *Marcus vortit barbarè*, h. e. *Plautus reddidit Latinè*. In Capteivis quoque legas *Barbaricum jus* pro *Latino jure*. Et B. Paulus 1. ad Rom. Ἕλλησι τε καὶ βαρβάροις. Eadem ratione Latini auctores non utentes linguâ Romanâ *barbaros* dixerunt omnes, ſicut & Cicero Afros, Gallos, Hiſpanos, in Epp. ad Qu. Fratrem. Imo Lacones hoſpites & peregrinos dixiſſe *barbaros* annotatum ab Euſtathio ex Herodoto in 3. Iliad. *Barbari* aliquando pro *Judæi*. Juſt. M. Apol. 2. Οἱ μὲν λεγόμενοι χειρίονες εἶναι καὶ Ἄσιοι ἀνομάσθησαν· οἱ δὲ ἐν Ἕλλησι μὲν Σπαρτῖται καὶ Ἡρακλεῖται, καὶ οἱ ὅμοιοι αὐτοῖς ἐν ΒΑΡΒΑΡΟΙΣ δὲ Ἀβραάμ, Ἀναίας, Ἀζαρίας, Μισαὴλ καὶ ἄλλοι πολλοὶ οἱ δὲ βιαίως ἀχρήστου ἐκ εἶναι χειρίονες. Clariſſimus Voſſius lib. 1. de Vitiis ſermonis cap. 1. ex Chaldaico בר *bar*, quod *extra*, vel *foras* ſig. deducit.

Barbaria, Africæ quam in quatuor partes Neoterici ſcriptores diſtinguunt, pars præcipua & prima eſt. Ab ortu habet Mauritaniæ (quæ hodie *Barcha* dicitur) deſerta, ad montis uſque Atlantis partem *Meies* appellatam, quæ pars à Strabone fortè ſub nomine *Aſpis* deſcribitur. Hæc mont. Atlantem habet à meridie, ab occaſu autem ipſum mare Atlanticum, Septentrionale vero latus mare mediterraneum lambit. In quatuor regna dividitur, Marocchum, Fezzam, Teleſinam & Tunetem. Ab hominibus ſubfuſci coloris habitatur. Regionis pars quæ mare mediterraneum ſpectat, montibus occupata eſt, à quibus uſque ad Atlantem planitie gaudet ſpatioſâ, & quibuſdam etiam colliculis. Maxima hic fontium copia, rivuliſque amœniſſimis regio irrigatur. Dactylorumque, malorumque Punicorum feraciſſima, ſed frumenti non adeo fertilis frugum autem ſc. ficuum & olearum ubertate felix. Frigus ibi nunquam adeo intenditur, ut quis ignem ob id accendere velit. Autumni finis, tota hyems, bonaque veris pars impetuoſis plena ventis, quin & grandinibus, fulguribus ac tonitruis horridis interdum diſcruciantur. Accuratam *Barbariæ*, ac totius Africæ, morumque gentis deſcriptionem habes apud Joannem Leonem Africanum, & Tho. Fazellum cap. 1. lib. 6. Decadis rerum Sicularum. *Barbaria* etiam inſ. Gangetis Indiæ fluvii Ptol. Item reg. juxta Arabicum ſinum, unde *mare Barbaricum*. Steph. Item *Barbaria* Phrygia, & Trojanum regnum. Horat. lib. 1. ep. 2.

Græcia Barbariæ lento colliſa duello.

Sciendum enim καθ' ὑπερβολὴν & propriè veluti, *Barbaros* à Latinis vocari Phrygas, unde *tibia Barbara* pro *Phrygiâ* apud Catullum. *Aurum Barbaricum* i. e. *Phrygium* apud Virgilium. *Barbaricæ veſtes*, *Phrygiæ*, vel *acupictæ* apud Lucretium. Hinc *Barbaricarii* in Codice, *Phrygiones*, vel *acupictores*. Ovidius quoque *Barbariam* poſuit pro reg. Geticâ.

Me ſciat in mediâ vivere Barbariâ.

Apud eundem ſig. *agreſtem ruſticitatem* ſive *ruditatem*. lib. 3. Triſt.

Ingenium quondam fuerat pretioſius auro,
At nunc Barbaria eſt grandis habere nihil.

Barbeſola, Hiſp. Bæticæ op. in conventu Gaditano. *Marbella*, teſte Flor. Item flu. qui urbi nomen dedit. Long. 16. 00. Lat. 36. 54.

Barbyſes, vel *Barbyſſus*, flu. agri Byzantini in ſinum Ceratinum influens. *Cataricon* incolis, & *Pectinacorion*, teſte Gyllio.

Barcæi, pop. apud Colchos & Iberos, qui ſolent ignatos morbis extinctos, velut ignavos igni tradere, in bello autem defunctos, tanquam ſtrenuos, objicere vulturibus. Ælian. de Anim. lib. 10. cap. 22. ubi tamen γῆς Ἐπιτείου dicuntur.

Barce, vel *Barca*, eadem quæ *Marmarica*, teſte Bochartо. Et urbis nomen in Cyrenaicâ vetuſtiſſimæ, de quâ multa Herodotus, lib. 3. & 4. Et Silius, lib. 3.

———*Barce ſitientibus arida venis*
Nec nan Cyrene. Claud. be bello Gildonico.
Diſſidet occiduis quod Gadibus arida Barce.

Plerique eandem eſſe volunt cum Ptolemaide. Strabo lib. 17. Ἑξῆς δ' ἡ Βάρκη φέρεται, νῦν δὲ Πτολεμαΐς. Plin. 5. 5. *Ptolemais antiquo nomine Barce.* Servius in lib. 4. Æn. *Barce autem civitas eſt Pentapoleos, quæ hodiè Ptolemais dicitur.* Steph. Βάρκη πόλις Λιβύης, ἥτις καὶ Πτολεμαΐς. Suidas & Sophoclis Schol. in Electram, Βάρκη καὶ πόλις Λιβύης ἡ νῦν Πτολεμαΐς καλουμένη. Tamen in Ptolemæo, lib. 4. cap. 4. *Ptolemais* & *Barce* ſunt diverſæ urbes, quarum illa litorea eſt, hæc in mediterraneis. Sed & apud Scylacem Caryandenſem, ἡ πόλις ἡ Βαρκαίων ἀπὸ Σαλάσσης ἀπέχει στάδια ρ', id eſt, *Barcæorum urbs ſtadiis centum à mari diſtat*; cum in litore Ptolemaïdem etiam alii deſcribant. Itaque Ptolemaïdem Ptolemæi condidere, non quo loco erat urbs, ſed quo loco erat portus Barces, de quo Scylax, Ἐκ δὲ λιμένος τοῦ Κυρηναίων μέχρι λιμένος τοῦ κατὰ Βάρκαν στάδια φ'· *à portu Cyrenes ad portum Barces ſtadia* 500. Ut ut ſit Barcæorum nomen à *Barce* factum, ſumitur multo latius, quam pro ſolis *Barcæi* civibus. Extenditur enim ad omnes barbaros undiquaque diffuſos, ut apud Virg. Æn. 4. ubi ponuntur in cenſu populorum qui terrori erant Pœnis.

Nec venit in mentem quorum conſederis arvis?
Hinc Getulæ urbes, genus inſuperabile bello,
Et Numidæ infræni cingunt & inhoſpita Syrtis;
Hinc deſerta ſiti regio, lateque furentes
Barcæi. D. Hieronymus *lateque vagantes* legit.

Mihi autem (inquit Bochartus) non fit veriſimile unicam gentem tam latè fuiſſe diffuſam; Tantum, ut Marmarica hodiè dicitur deſertum *Barca*, ita Barcæos olim eoſdem fuiſſe probabile eſt cum Libybus, & Marmaridis, qui erant circa Cyrenen. Huc facit quod Βάρκαιον Stephanus. Λίσυν exponit. Et Heſych. Βαρκαίοις ὄχοις, Λιβυκοῖς. Οὕτω γὰρ ἐπαίδευον οἱ ἱπποδρομίαν, φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ πρῶτος ἁρμα ζεῦξαι, διδαχθεὶς ὑπὸ Ποσειδῶνος· τὸ δὲ ἡνιοχεῖν ὑπὸ Ἀθηνᾶς, ὡς Μναστίας ἐν τοῖς περὶ Λιβύης. h. e. *Barcæis curribus*, i. e. *Libycis. Illi enim equis alendis ſtudebant, & primi dicuntur junxiſſe currum, & agitaſſe, illud à Neptuno, hoc à Minervâ edocti, ut refert Mnaſeas in libris de Libya.* Hæc ille, haud dubiè, ex Electrâ Sophoclis, verſ. 728.

Μίτροπα συμπαίουσι Βαρκαίοις ὄχοις.
Barcæi rectis ſub frontibus feriunt juga.

Ubi Βαρκαῖοι ὄχοι *Barcæi currus* iidem ſunt, de quibus paulo ante dixerat,

Λίσυες ζυγοτῶν ἀρμάτων ἔπαλτρα
Regunt habenas curruum auriga Libes.

Barcino, *Barcelona*, urbs Hiſp. citer. marit. empor. ac inter primas Hiſp. urbes, Catalauniæ caput, ſeu conventus juridicus & Academia, Epiſcopalis urbs eſt ſub Arch. Tarraconenſ. inde 11. leuc. in Bor. Gerundam verſus 14. à

Cæſar Auguſta ſupra 40. in ort. prope oſt. Rubricati & Bætulonis flu. Auſon. ep. 24.

Tarraco & oſtrifero ſuperaddita Barcino ponto.

Long. 24. 00. Lat. 42. 05.

Baris, Indiæ fluvius. Item caſtellum Templo Hieroſolymitano adjacens, quod poſtea *Antonia* cognominatum eſt. Joſeph de Bell. Jud. lib. 1. Apud Stephanum legimus Βάεις, πόλις, τὸ ἐθνικὸν Βαείτης. Λέγει Βάεις ἡ οἰκία, ὡς Ποσειδιππεύς, ἢ ἡ συνοικία, ὡς Ἔφορος. Navigii genus ita vocari teſtes ſunt Heſychius & Suidas. Ionum autem id vocabulum eſſe, Corinthius auctor eſt. Videntur vero & illi à barbaris accepiſſe; ac propterea, puto, Euripides Βαρβάρους βάριδας dixit. Et à quibus potius quam Ægyptiis? Nam Herodotus in Euterpe cum locutus eſſet de genere navigii Ægyptiaci, atque id nominaſſet Βάριν, ſubjicit, Τοῦτο γὰρ δὴ ὀνομαστὶ δεῖ τοῖσι πλοίοισι τούτοισι. Propertius quoque, qui unus Latinorum uſus videtur, ſic ſcribit de Ægypti reginâ lib. 3. Eleg. 10.

Scilicet inceſti meretrix regina Canopi
Una Philippeo ſanguine inuſta notâ,
Auſa Jovi noſtro latrantem opponere Anubim,
Et Tiberim Nili cogere ferre minas;
Romanamque tubam crepitanti pellere ſiſtro,
Baridos & contis roſtra Liburna ſequi.

Barium, Apuliæ op. vulgò *Barri*. Feſtus ſic dictum ſcribit à conditoribus, qui expulſi ex inſ. *Barâ* urbem hanc condiderunt. Hîc reges Neapolitani coronari ſolebant. Horatius in Hodœporico.

Bari mœnia piſcoſi, dehinc Gnatia lymphis.

Long. 41. 12. Lat. 41. 05.

Barium, ſeu *Barum*, *Bar*, op. munitum Poloniæ in prov. Podoliæ. Arcem habet in colle, & tota paludibus vallatur, ad amnem *Kow* 18. leuc. à Caminieco in ort. & tot. fere à Braclavia in occ.

Barium ad Albulam, *Bar ſur Aube*, op. Gall. in Campaniâ prov. Vino ſuo celebratur, diſtatque 10. leuc. à Trecis verſus ort. & 6. à Calvomonte.

Barium ad Sequanam, *Bar ſur Seyne*, urbs Gall. in Duc. Burgundiæ, & Montanenſi agro, prope confin. Campaniæ, 5. leuc. ſupra Trecas in merid.

Barnaſtapula, *Barnſtable*, op. Angl. in com. Devon. juxta flu. Tavum cum portu cogn. 4. mill. ab eo diſtat, 20. autem mill. ab Exonia in Bor.

Baralum, ſeu potius *Barulum*, vulgò *Barletta*, op. agri Bariani in orâ 4. mill. ab oſt. Aufidi flu. & tot. à Tranio. Long. 40. 35. Lat. 41. 20.

Barra, *Barriano*, op. olim Cenomannorum, nunc caſtr. agri Bergomenſ. intra montes, à Bergomo 10. m. p. Apud Caton eſt. op. Orobiorum, à quibus ſunt Bergomates.

Barro-ducum, *Barleduc*, urbs Lotharingiæ, Duc. Barenſis præcipua, in clivo cum caſtr. munito ad flu. *Ornain*. Diſtat 15. leuc. à Nanceio, & 13. à Catalauno.

Barſa, inſ. Gall. in ora Britanniæ min. ſeu Armoricæ adjacens, vulgò *Iſle de Bas* prope Staliocanum port. ſeu Fanum S. Pauli Leonenſis.

Barſalium, quæ & Sergiopolis poſtea dict. urbs fuit Armeniæ tertiæ ad Euphratem flu. inter Samoſatham & Claudiopolim.

Baſan, i. e. *in dente*, *ſive in ebore*, aut *in mutatione*, vel *in ſomno* aut *confuſio*, vel *ignominia*. (Heſychius. Βασὰν, αἰσχύνη.) Regia Og Regis, quæ paſcuis, ac nemoribus abundans cecidit in ſortem dimidiæ tribûs Manaſſis. Quæ & *Havoth-jair* Deut. 3. dicitur ac *terra Rephaim*. Græcè Joſepho, Ptolemæo, & Stephano Βαταναία, vel Βαλανία, cujus paſcua præter Moſen ac Davidem, veteres ſcriptores mirè celebrant. Hieronymus in Amos cap. 4. *Vaccas pingues de armento ſe eſſe noverint, ſive quæ nutriantur in paſcuis Baſan, quæ ſunt loca herbarum fertiliſſima.* Theodoretus ibidem Δαμάλεις ἢ αὐτὰς τὰ Βασανίτιδι ὀνομαζόμενα, ἃς ἀφεσιάστας, ἢ χλοηρὰ πανδοκεῖ καχρημένας. Τοιαῦτα γὰρ ἡ τῶν Βασανιτῶν αἰ χαμάλαι διὰ τοῦτο ἀφθονίας ἀπολαύουσαι. Scilicet teſte Cyrillo in eundem locum, χώρα ἡ Βασανῖτις, ὑγροτάτη τε ἡ εὐανθὴς καὶ πολυλείμων ὑπάρχουσα, ἐχόντων ἐκεῖ τὰ βόνασα καλαμώδη ἀμφιλαφῶς τὰ ἐν αὐτῇ βοσκόμενα. Apud Tzetzen Chil. 10. Hiſt. 306. legitur

Βασὰν κλεῖ πνας Σκυθῶν λέγει πόλις Μ.

Magno errore. Aliud enim *Baſan* regio, aliud *Bethſan* opidum, quod Græcè Σκυθόπολις dicitur, non tamen à *Scythis* uti volunt, ſed quia ſpinæ genus שוח *ſciten*, ibi creſcebat affatim, uti docet Bochartus Heſych. Βασὰν αἰσχύνη. Forte alludit ad Hebræum בוש quod ſign. *pudefieri*.

Baſanburgum, ſeu potius *Batavorum Arx*, vulgò *Batenburg* eſt ad Moſam flu. 2. leuc. à Noviomago in merid.

Baſi, *Bas*, op. Hiſp. Tar. in Catalaunia, Vicecomit. inter Capratiam & Campum rotundum op. olim urbs epiſc. ſub Arch. Tarraconenſi.

Baſiana, vulgò *Poſega*, urbs Hungariæ in Sclavoniâ reg. & caput Poſegienſis Com. ad flu. Oriavam, qui 2. leucis infrà in Savum ſe exonerat.

Baſilia Diodoro, Baltia Platoni, *Scandia* Ptol. *Scandinavia* Plinio, maſè ab antiquis credita inſula, longè verſus Sept. & Orient. extenditur, continens regna Norvegiæ & Sueciæ: ubi partes præcipuæ ſunt Gothia, Suecia propria, Lapponia, & Finlandia. Vide *Scandinavia*.

Baſilea, *Baſil*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum interfluentem, ſeu dividentem, ab Auguſta Vindelicorum 31. mill. verſus occ. à Tiguro 9. & à Nanceio 24. leuc. urbs eſt perampla & benè munita; liberrimo recreatur aëre, ſolum habet fœcundum, ſcaturigines multorum fontium, concurſus multorum amnium (ibi enim Rhenus excipit fluvios Birſæ ex M. Jurâ profluentem, & Wieſam è Silvâ Nigra) Pio Pontifice 2. inſtitutore celebri gaudet Academia. In Helvetici fœderis ſocietatem recepta eſt an. 1501. Long. 29. 15. Lat. 47. 25.

Baſilicata, prov. regni Neapolit. ubi alias major & potior pars Lucaniæ, inter principatum citer. Calabriam, ſin. Tarentinum, & Terram Barenſem. Reg. eſt ſat ſterilis & inculta, cujus primaria urbs eſt Acherontia verſus Apenninum M.

Baſſiniacus ager, *Le Baſſigny*, reg. Gall. in prov. Campaniæ, verſus fontes Moſæ & Matronæ flu. Ejus lim. perîêre, ſed magna pars hodie ſub Lotharingia continetur.

Baſta, ſeu *Haſta*, vulgò *Vaſte*, & *Baſti* op. Sulentinorum in ora, inter Hydruntum ad Bor. ad Iapygium prom. ad oſt. utrinque 15. m. p. diſtans, nunc vicus tantum. Long. 42. 40. Lat. 40. 30.

Baſtarnæ, vel *Baſternæ*, pop. Sarm. Europææ, ad oram maris Euxini, Peucinis, qui in Podolia, & Alanis, qui in Lithuania cenſentur, finitimi. Ovid. 1. Triſt.

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſternæ, Sauromataque tenent.

Dionyſius:

——Μαιήτῃ ἐς γόμα λίμνης
Γερμανοὶ Σαυάται τε, Γέτῃ θ' ἅμα Βαστάρναι τε.

Claudiano *truces* dicuntur. Et alibi apud eundem:

——cæde tumentes
Baſternas umâ potuit delere ruinâ.

Baſternas prope *Baſternas* Poeticâ licentia videtur dixiſſe Val. Flac. lib. 6. his verſibus:

Atque ubi Sidonias inter pedes æquat habenas
Illic juratos ſecum trahit Exa Baternas.

Ita legit Hen. Valeſius notis ad excerpta ex Jo. Antiocheno, ubi vett. ed. *Æa* habent.

Baſti, *Baza*, op. Hiſp. Tar. Baſtitanorum cap. juxta flu. *Guadalentin*, verſus lim. regni Murciæ & Caſtellæ novæ, 7. leuc. ab Acci. Long. 18. 25. Lat. 37. 40.

Baſtitani, Hiſp. pop. prope Turdulos, qui & *Baſtuli*. Strabo. lib. 3. ἐνταῦθα δ' ὅρος ἐστὶ τῆς Ἰλήρων τῆς παλαιᾶς Βαστητῶν, οὓς καὶ Βαστύλους καλοῦσιν, ἢ Κάλπη. Ptolemæus. Βαστιλῶν, τῶν παλαιῶν Ποιῶν, Μαρμαλία, Τρεστάλη, Βαρκόνουλα, Καστάλα, Κάλπη. Ex *Baſtitanis* autem ſive *Baſtis* facti corruptè *Baſtuli*, & corruptius *Blaſturi* apud Marcianum lib. 2. Peripli ubi mem. circa Carteiam Βλαστύρων τῶν παλαιῶν Ποιῶν, nempe reſpectu originis. Nam ad eos maximè pertinent hæc Plinii, ut docet ſermonis ſeries. *Oram eam univerſam originis Pœnorum exiſtimabat M. Agrippa.* Vide Boch. de Phœn. Col. pag. 685.

Batana, locus juxta Euphratem. Steph. Vide *Agbatana* apud eundem. Hîc Διοσωσχυλάκιον regnum Mediæ & Perſiæ fuiſſe teſtatur Iſidorus Characenus. *Ecbatana* vocant Qu. Curtius & Juſtinus. Hîc lib. 4. *Se quoque cum tranſiſſet mare, non Ciliciam aut Lydiam (quippe tanti belli exigua hanc eſſe mercedem) ſed Perſepolim, caput regni ejus, Bactra, deinde Batana, ultimique Orientis oram, imperio ſuo deſtinaſſe.* Sic lege. Nam M. S. habebat *Bateva*. Ille lib. 12. *Centum nonaginta milia talentûm Ecbatanis congeſta.*

Batoncaſtra, Indiæ intra Gangem urbs Ptol. *Baicadul* Caſtaldo.

Batavi, pop. Germaniæ, de quibus Luc. lib. 1.

Vangiones Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tuba.

Auricomas appellat Silius lib. 3.

Jam puer Auricomo perfomidate Batavo.

Unde Mart. 8. 32.

Et mutat Latias ſpuma Batava comas. Hi *Hollandi* vocantur. Tacitus de moribus Germanorum. *Omnium harum gentium virtute præcipui Batavi non multum ex ripâ, ſed inſulam Rheni colunt. Cattorum quondam populus & ſeditione domeſtica in eas ſedes tranſgreſſus, in quibus pars Romani imperii fierent. Manet honos, & antiquæ ſocietatis*

ſocietatis inſigne; nam nec tributis contemnuntur, nec publicanus atterit: exempti oneribus, & collationibus, ac tantum in uſum præliorum ſepoſiti. Plin. 4. cap. 15. *In Rhenò ipſo*, inquit, *prope centum m. p. in longitudinem nobiliſſima Batavorum inſula.* Plutarchus in Othone. Τοῖς δ' μονομάχοις ἐμπειρίαν τε καὶ διάρσιν· ἔχων πρὸς τὰς συμπλοκὰς δεξιὸν ἐπήγαγεν Ὄυαρον Ἀλφηνὸς τοῦ χαλκιδικοῦς Βαπτῶνος. Lege Βαπτίους vel Βαταύας. Ἐσοὶ δ' Γερμανῶν ἵππου ἄριστοι, τῶν οἰκοῦντες ἐπὶ τῷ Ῥήνῳ πεφρουρημένων. Dio. lib 55. Ἔσοι δ' ἱππεῖς ὁπλιτικοὶ, οἷς τὸ τῶν Βαταύων, ἀπὸ τῆς Βαταύας τῆς ἐν τῷ Ῥήνῳ νήσου ὄνομα. Zoſimus lib. 3. Καὶ τὴν Βαταβίαν φερούσης, ἣν δίχα ῥεόμενος ὁ Ῥῆνος νῆσον ποιεῖ, πίσσης πλαμίας μείζονα νῆσον. Hinc *Batava auris* apud veteres pro *durâ*. Mart. 6. 83.

Cujus nequitias, jocoſque novit
Aurem qui modo non habet Batavam.

Nam quod vulgò legitur *ſeveram* è gloſsâ videtur huc tranſmigraſſe. Eorum regiò *Batavia* vulgò *Le pays de Holland*. Nannius Miſcell. lib. 10. ait in Hollandiâ multo infra terram ingentes arbores reperiri: unde quoſdam opinatos eſſe, illic olim fuiſſe ingentes ſylvas, & vel vi ventorum vel terræ motu concidiſſe, atque adeò ipſam *Hollandiam* olim *Holthlandiam* eſſe dictam: ſic etiam antiquiſſimis libris eam appellari; author eſt Mart. Dorpius, irridens eos, qui *Hollandiam* à *cavitate terræ* nominari putent. Alios etiam ait à *fœno* putare eam *Haylandiam* quia *paſcuoſa eſt*. Aliis dicitur qu. *Hot-land*. *Batavos* autem ab eâ plagâ, quæ etiamnum linguâ eorum *Der Betowe* dicitur, vocatos credit Adolph. Metkerchus cap. 41. de vet. pronunc. L. Græcæ. Imperito quidem Latinorum vulgo liceat omnem Hollandiam *Bataviæ* nomine appellare, eâdem ſc. ratione, eodemque jure, quo *Belgicam* nunc vocant id terrarum ſpatium, quod 17. Provinciis diſtinctum, dimidium ſui in Germaniæ ſolo obtinet; cum antiquitus omnis Belgi cacis Rhenum conſtiterit; quoque jure Pannoniam dicunt Hungariam, quæ tamen vix tertiam ſui partem in veteri Pannoniâ cenſere poteſt.

Bathonia, vulgò *Bathe*, urbs Angl. in agro Somerſetenſi, quæ à thermis Ὕδατα Θερμὰ i. e. *Aquæ calidæ* dicitur Ptolemæo. *Aquæ Solis* autem Antonino, *Caer Badon* Britannis, Saxonibus valetudinariorum concurſu *Ackmanceſter*, i. e. *urbs valetudinariorum*, Stephano Βαδίζα. Subſidet in planitie haud ita magna & ex omni parte collibus pari quaſi altitudinis faſtigio obvallata, è quibus perennium rivulorum ſcaturigines in urb. magno civium commodo deſcendunt. In ipſa urbe 3. calidi fontes ebulliunt, cæruleo & marino colore, tenues nebulas & quaſi Mephitim exhalantes, ſulphure enim & bitumine aqua percolatur; qui efficaci remedio ſalutares corporibus, quæ pravis humoribus torpeſcunt: Sudorem enim calore ſuo proliciunt, & humorum contumaciam edomant. Non omni tamen horâ ſunt ſalutares. Ab hora enim 8. ante merid. uſque ad 3. à meridie maxime fervent, & exæſtuant, ac turbidi fœda quædam ex imo fundunt, quibus temporibus clauduntur; nec quiſquam ingrediatur donec per emiſſaria ſua ſe ſordibus illis liberarunt. Ex his 3. qui *Crucis Balneum*, ob crucem olim in medio erectam vocatur, miti admodum & temperato calore tepet: & 12. ſedilia è ſaxo in margine habet, muróque includitur. Alter v. vix 200 hinc pedibus, multo magis fervet; unde *Hot Bath* i. e. *fervidus* nominatur. His contiguum eſt Noſocomium à Reginaldo Bathonienſi Epiſcopo poſitum, ut valetudinariorum inopiam ſublevaret; & hic duo in medio ſunt plateæ ad occiduam urb. partem. Tertius Max. in urbis quodammodo ſinu eſt, & *Balneum Regium* appellatur, juxta Eccleſ. Cathedralem, muro etiam circumdatur, & 32. ſedilibus arcuato opere adaptatur, in quibus viri & mulieres ſeorſim ſedeant, qui lineis induſiis, cum ingrediuntur, ſe ſuperinduunt. Ubi jam Eccleſ. Cathedralis olim erat Minervæ templum. Solinus: *In Britannia calidi ſunt fontes opiparo exculti apparatu ad uſus mortalium, quibus fontib. preſue eſt Minervæ numen*, &c. Horum autem inventionem referunt fabulæ ad Britannorum regem Bleyden *Cloyth*, i. e. *Magum* quam probabiliter dixerint alii. Camden. Long. 25. 20. Lat. 51. 38.

Battarus, *Guattaro* Scaligero. Flu. Corſicæ. Val. Cato Dirarum initio:

Battare cygnæas repetamus carmine voces.

Batulum, op. Campaniæ exciſum. Virgil. Æn. 7.

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Bavaria, *Bayern*, regio Germ. perampla & fertiliſſima, Ducatûs tit. clara. Habet à Sept. Danub. ab Oriente Auſtriam, à merid. Com. Tirolenſ. & ab occid. Sueviam. Ejus Dux eſt S. Imperii Elector, à paucis annis, & ejus dominio ſubeſt Palatinatus ſuperior. Urbes in eâ præcipuæ ſunt Friſinga, Ingolſtadium, Landſhutum, Monachium, Ducatûs caput, Norburgum, Ratiſpona, & Straubinga.

Baulì, villa quædam Latii, ponitur vulgò inter Miſenum promont. Bajarumque lacum. Perperam Plinius lib. 3. cap. 5. inter Baias atque Lucrinum lacum habet. Hoc enim ſi verum, tota Taciti graviſſimi ſcriptoris narratio falſa erit. Sic enim ille Annal. 14. *de Baulis* loquens, *Id villæ nomen eſt, quæ promontorium Miſenum inter & Bajanum lacum flexo mari adluitur.* Cui tamen adſtipulatur Symmachus lib. 1. ep. 1. *Baulos*, inquit, *Lucrinâ ſede mutavimus.* Propius autem Baias quam Miſenum fuiſſe hos *Baulos*, teſtatur haud obſcurè Plin. 9. 55. *Apud Baulos in parte Bajanâ piſcinam habuit Hortenſius orator, in quâ murænam adeo dilexit, ut exanimatam fleſſe credatur.* In ipſo fuiſſe litore prætet Tacitum aſſerit Silius Italicus lib. 12.

Nec non Miſenum ſervantem Idæa ſepulchro
Nomina, & Herculeos videt ipſo in littore Baulos.

Villam hic fuiſſe Hortenſii præter Plinium, teſtatur M. Varro de R. R. 3. 17. itemque M. Tullius Acad. Qu. lib. 2. uti videre eſt in his. *Quibus de rebus & alias ſæpè nobis quæſita & diſputata ſunt, & quondam in Hortenſii villâ, quæ eſt ad Baulos.* Denique Symmachus ejus poſſeſſor Ep. 1. lib. 1.

Huc Deus Alcides ſtabulanda armenta coegit,
Inde recens ætas corrupta Boaulia, Baulos
Nuncupat.———

Bebriacum, vicus inter Cremonam & Veronam, apud quem Vitellius Othonem ſuperavit. Juven. Sat. 2.

Bebriaci in campo ſpolium affectare palati.

Hunc vicum Itali hodiè *Labinta* vocant. Freculphus Tom 2. lib. 1. cap. 21. *Hedriacum* legit. Apud Joſ. de B. Jud. lib. 5. cap. 8. Φεγγδαχὸν eſt. Tacitus *Bedriacum* vocat. Plut. Βηδριακὸν habet. Ita enim ſcribit in Othone. Ἔστι δὲ πολίχνη πλησίον Κρεμώνης τὸ Βηδριακόν. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 259. 260. Inde *Bebriacenſes aves*, de quibus Plin. 20. 49.

Bebryces, vel *Bebrycii*, pop. à Thracibus oriundi, quos Stephanus ponit juxta Pontum, & Iberos, de quibus Strabo lib. 7. & 12. Hos Arrianus originem à *Bebryce* Danai filiâ traxiſſe, ſcribit. Eorum reg. *Bebrycia*, quæ poſtea *Mygdonia*, deinde *Bithynia* dicebatur. Regio eſt, inquit Solinus, opulenta, fertilis atque fœcunda. Undè Apollonius eam ἐριβλήτα γαῖαν, *virentem*; Dionyſius λιπαρὴν, i. e. *pinguem terram* vocat. E Latinis duos eis adjungam, Val. Flaccum, & Lucanum. Hic.

Proxima Bebryaci panduntur litora regni,
Pingue ſolum. Ille.
Pinguis Bebrycio diſceſſit vomere ſulcus.

Bechires, gens Scythica, quæ cùm ad Italiam veniſſet cùm Attila, vinumque bibiſſet, omnium bibaciſſima eſt, Dionyſius:

Βήχειρές τοι πρόσθε καὶ ἄγχοθι φῦλα Βεχείρων.

Suidas; Βέχειρες, ἔθνος Σκυθικόν.

Bedfordia, op. Angl. in com. cogn. ad Uſam flu. 14. m. p. à Northamptonia in ort. & 18. à Cantabrigia in occ.

Belbina, op. Peloponneſi prope Eurotam flu. ſupra Spartam in Laconia prov. Item inſ. in Saronico ſinu, *Blenda* Sophiano.

Belgæ, Galliæ pop. maximè qui verſus Oceanum incolunt; quos Cæſar *fortiſſimos Gallorum* vocat. Hinc *Belga*, unus ex Belgis. Lucan. lib. 1.

Et docilis rector roſtrati Belga Covini.

Et adjectivum *Belgicus*. Virgil. 3. Georg.

Belgica vel molli melius feret eſſeda collo,

Ubi Servius, *Belgica eſſeda, Gallicana vehicula.* Horum appellatio refertur à quibuſdam ad innatam genti in dimicando ferociam. Nam *Balgen*, inquit Junius, eſt *manus conſerere.*

Belgæ, etiam pop. Albionis in Angliâ, ad occid. quorum regio *Hantſhire*, *Wiltſhire* & *Somerſetſhire*, teſte Camdeno.

Belgæ, poſteà *Wellæ*, vulgò *Wells*, urbs Angliæ ultra Bathoniam urb. ad 24. m. p. in occ. quarum urbium epiſcopatus copulati ſunt ſub Archiep. Cantuarienſi.

Belgica, locus apud Antoninum inter Agrippinam ac Treviros; *Bullingen* Simlero.

Belgites, Pannoniæ pop. Plin. 3. 25.

Belgium, Belgarum opidum. Cæſar. lib. 3. de B. Gallico, *Beauvais* dictum videtur. *Belgium* item pro Belgarum regione, ut apud Livium Samnium pro Samnitum regione. Vide Glareanum in Annot. ad Cæſaris locum, & ad lib. 6. Comment. Belgium pars eſt antiquæ Galliæ Belgicæ, quæ mari Oceano vicinior eſt & verſus Sept. porrecta. Dicitur etiam *Germania inferior* ab aliquot ſeculis, tum quia tota reg. humilior verſus Oceanum, ubi confuſi ſunt admodum Galliæ Germaniæque limites; tum etiam quia harum gentium ſermo ab aliis Germanis non multum differt. Nunc

arctioribus quàm antea reſtringitur limitibus, habens à Sept. Oceanum, ab Occid. & à Merid. Franciam, ab Oriente autem Germaniam propriam. Totum Belgium ab incolis *Nederlandt*, à Gallis *Le Païs bas*, & ab Italis *Paeſi baſſi* vulgò dicitur, complectiturque 17. Provincias, quæ ſunt

Quatuor Ducatus, { Brabantiæ, Limburgi, Luxemburgi, Gueldriæ.

Septem Comitatus, { Flandriæ, Arteſiæ, Hannoniæ, Hollandiæ, Zelandiæ, Namurci, Zutphaniæ.

Marchionatus S. Imperii, ubi Antverpia;

Quinque Dominia, { Friſiæ Occidentalis, Mechiniæ, *Malines*, Ultrajecti, *Utrecht*, Tranſiſalaniæ, Groningæ.

Hæ omnes provinciæ olim regi Hiſpan. paruerunt, eique ſubſunt etiamnum meridionaliores. Sed quæ ſunt verſus Sept. ab Hiſp. defecerunt ſub Philippo 2. an. 1581. fœdúſque inter ſe inierunt quod Fœderato Belgio nomen dedit. Hinc orta diviſio in Belgium Hiſpanum quod perſæpe ab exteris *La Flandre* dicitur, & in Belgium Hollandicum, ſeu Fœderatum, & Provinciarum Unitarum, quod etiam aliis *Les Eſtates de Hollande* dicitur: ſub quo ſunt Hollandia, Zelandia, Gueldria pro maj. parte, Zutphania, Tranſiſalania, Friſia Occident. Dominia Ultrajecti & Groningæ, & partes Septentrionales, Flandriæ, Brabantiæ & Limburgi. Reliquæ Hiſpano parent, exceptis Arteſia ferè tota & partibus maximis Flandriæ, Hannoniæ & Luxemburgi quæ Francorum agnoſcunt imperium.

Belgradum, urbs Hungariæ in Raſcia reg. Taurunum dicta & Alba Græca, Germanis *Griechiſch Weiſſenburg*, ad ripam Danub. ubi recipit Savum. Eam Turcarum Imp. Solymannus an. 1521. deditione obtinuit. Belgrade iter eſt 26. dierum Conſtantinopolim; & à Viennâ diſtat 102. leuc. Germ.

Beliſama, *Ribel* Camdeno, æſtuarum Angl. apud Preſtonium op. in Com. Lancaſtrenſi.

Bellomariſcus, *Beaumariſh*, op. Walliæ, in Monâ inſ. cum portu ad fretum *Menay* è reg. Arvoniæ Com. 3. mill. à Bangorio in Sept. & 8. ab Arvonia in ort.

Belon, urbs & flu. Hiſp. Bæt. Strab. lib. 3. Βαίλων Ptolemæo. Sed Strabo ſcripſit Βίλων, ut ex Steph. cognoſcimus. Plin. 31. de Bæticâ: *Portus* Beſippo, opida Belon, Mellaria. Quidam è Latinis *Bello* ſcribunt.

Belſia, *Beauſſe*, reg. Gall. Celt. olim late patens, inter Pariſios ad ort. & Britan. min. ad occ. ac inter Ligerim flu. ad merid. & fines Normanniæ ad Bor. Nunc autem anguſtioribus reſtringitur limitibus, & continet tantum agrum Carnotenſ. cum parte Aurelianenſ. agri cis Ligerim, & aliquot al. regiunculis.

Belſinum, *Borja*, urbs Hiſp. Tar. in Celtib. in Cæſar-Auguſtam 10. & Turiſianonem ad occ. 5. leuc. *Beljoco* pag. proximus videtur Hen. Coquo, ita ut *Borja* novum Belſinum, non vetus ſit.

Belunum, *Belluno*, urbs Venetiæ epiſc. ſub Patriarch. Aquileienſi, in Marchiâ Tarviſina, ad Anaſſum flu. à Feltria 15. m. p. in ort. à Tarviſio 40. Long. 34. 21. Lat. 46. 00.

Bembina, vicus Nemeæ, unde *Nemæus Leo* à Poetis *bellua Bembenites* dicebatur. Panyaſis Ἡρακλείας primo:

Δέρματι δηίου Βεμβιναίου λείου τε.

Benacus, Plinio *Bænacus*, Ptolemæo Italiæ lacus in Lombardiâ Tranſpadanâ; *Lago di gardà* Italicè, *Garoſee* Germanicè nominatur, uti referunt Leander & Tſchudus, quorum prior quoque *Benacum* urbem (unde lacui nomen) hoc tractu olim fuiſſe refert: cujus hodie veſtigia cernuntur in pago *Tuſculano* vulgò dicto. *Benacenſium* mem. quædam antiqua Inſcriptio in Orthographiâ Aldi. Fuit autem lacus non procul à Brixiâ Venetorum op. aureas arenas volvens, & piſces nutriens, quos *Indigenæ Carpiones* vocant, nuſquam alibi repertos. Ex hoc Mincius flu. excurrit in Padum. Situs eſt autem in agro Veronenſi inter arctas montium fauces, adeo ut inter illos impetu coacti venti lacum more maris exagitent. Virg. Georg 2.

Anne lacus tantos, te Lari maxime, teque
Fluctibus & fremitu aſſurgens Benace marino.

Claudianus in Epigram.

Proxima cui nigris Verona remotior Indis,
Benacumque putat litora Rubra lacum. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 413.

Beneharnum, *Leſcar* quibuſdam, op. Aquitaniæ ad Gabarum flu. & inde nomen ſumpſit. Beneharnia prov. vulgò *Bearn* dict. ad radices Pyrenæorum M.

Beneventum, *Benevento*, op. Hirpinorum, Diomedis opus, teſte Solino, cap. 8. *Notum eſt Argos & Beneventum* à Diomede conſtitutos. Olim *Maleventum* appellabatur; poſtea v. eò à Romanis colonia deducta, boni ominis gratia Beneventum vocari cœpit. Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia, nunc Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.* Long. 38. 42. Lat. 41. 22.

Beneventum, *Benavente*, op. Hiſpan. in regn Legionenſi cum arce, med. inter Senticam & Legionem ad Eſtolam flu. Long. 14. 30. Lat. 42. 10.

Bengala, urbs Aſiæ cum regno cogn. in India extra Gangem ad oſt. Coſmini flu. non longe ab oſt. Gangis; eſtque urbs ampla & empor. celeberrimum, ab Europæis frequentatum, unde ab eâ ſinus Gangeticus *Golfo di Bengala* dicitur.

Benmaventa, al. *Benmavena*, op. Angliæ inter Londinum & Eboracum, Lelando vicus in tractu *Northamvondune*; Camdeno v. eſt *Wedon* à Northamptonia ad 7. vel 8. m. p. in Afr. diſtans.

Benmopolis, *Hildeſheim*, urbs Germ. in Saxoniâ. Vide *Aſcalingium*.

Bercheria, *Berkſhire*, Comitatus Angliæ juxta Thameſim flu. inter Oxfordiam & Ultoniam. Ibi alias pars Atrebatum populorum.

Bercorcates, qui *Bercorates* Sanſoni, fuere Vaſatum pop. pars, ubi forſan nunc *Baulac* op. in eo tractu.

Berecynthus, mons Aſiæ in Phrygiæ M. & Cariæ confin. apud Marſyam flu. & Celænum mont. haud valdè ab Apamia urbe, apud quem Cybele mater Deorum colebatur, ab eo Berecynthia dict.

Berenice, *Bernich* Marmolio, una ex 5. urb. Pentapolitan. reg. in Cyrenaica, inter Boreum promont. ad Syrtim Magnam & Arſinoen urb. in ort. à quâ 47. m. p. recedit. Sic à Berenice Regina Ptolemæi 3 Regis uxore, teſte Solino. Hinc *Berenicis*. Lucan. lib. 9.

Separat ardentem tepida Berecinida Lepti.

Long. 47. 45. Lat. 32. 20.

Berenice, *Bernice* Arriano, *Choſair* Zeiglero, *Alchaſir* Nigro, urbs Ægypti ad ſin. Arab. in Æthiop. confin. Long. 64. 06. Lat. 23. 50.

Beretra, vide *Belegra*.

Berga, *Bergen*, op. Germ. in mari Baltico prope Pomeraniam, in dition. regis Sueciæ 3. leuc. à Sundia in ort.

Bergæ ad Zomam, *Bergen op Zoom*, urbs permunita Belg. in Brabantiæ Ducatu ad Scaldim flu. 7. leuc. ab Antwerpia ſub domin. Batavorum.

Bergæ D. Gertrudis, *Gertruydenberg*, urbs Hollandiæ, à Dordraco, Heuſdeno, & Breda æquali, ferè 3. leuc. ſpatio diſſidet. Nomen habet à S. Gertrude Pipini Laudeni filia quæ in hoc tractu claruit, & mortua eſt an. 664.

Bergeracum, *Bergerac*, urbs Gall. ad Duranium flu. 5. leuc. à Petricorio in merid. & 9. à Sarlato in occ.

Bergidum, nonnullis eſt urbs Ilergetum ad Cincam flu. quæ nunc *Balbaſtro* dicitur. Vide *Barbaſtrum*.

Bergintrum, ſeu *Bergintium*, op. Centronum, nunc *S. Maurice* caſtrum ad Iſaram in Tarantaſia reg. Sabaudiæ.

Bergiſtani, pop. Hiſp. citer. quorum op. *Berga*, Oſcæ urbi finitimum, teſte Mariana.

Bergomum, opidum Italiæ Tranſpadanæ. Plin. 3. 17. ex Cluverii recenſione. *Orobiorum ſtirpis eſſe Gomum, atque Bergomum, & Litini forum, & aliquot circa populos, auctor eſt Cato, ſed originem gentis ignorare ſe fatetur, quam docet Corn. Alexander ortam è Græciâ interpretatione nominis, vitam in montibus degentium, in hoc ſitu interiit opidum Orobiorum Berra, unde Bergomates Cato dixit ortos, etiam nomine prodente, eſt altius quam fortunatius ſitos.* Hæc ille. Scilicet *Bergomatium* etiam nomen prodebat eos altè, i. e. *in monte eſſe ſitos*. *Berg* quippe etiamnum Germanis eſt *mons*. *Home* vero Anglis *domicilium*. Vide Cluverium Ital. Ant. lib. 1. cap. 25. & Germ. Ant. lib. 1. cap. 7. Long. 31. 44. Lat. 44. 56.

Bergos, quæ & *Berga* vulgò *Bergen*, urbs Scandinaviæ marit. in ora occid. Norvegiæ. Sita eſt in ſinu flexuoſo, vulgò *Carmeſond* cum arce validâ Berghenbuſium dicta. Diſtat 300. mill. Germ. à Wardhuſia arce Norvegiæ ultimâ & Septentrionaliori, 60. à Nidroſia, & 80. ab ora proximiori

miori I. Scotiæ in occ. Ab ea reg. adjacens Bergenſis præfectura dicitur, paretque Regi Daniæ cum tota Norvegia. Long. 26. 00. Lat. 62. 10.

Bergula, urbs in Copialica reg. Thraciæ prope mont. Rhodopen inter flu. Melam & Arzum. *Bergas* Mercatori. Long. 54. 36. Lat. 43. 28.

Berguſia, nonnullis op. eſt Ilergetum ad Sicorim flu. ubi nunc *Balaguier*, urbs Cataloniæ 5. leuc. ſuper Ilerdam. Long. 23. 48. Lat. 43. 47.

Berguſia, *Burgoin*, op. Gall. Narbon. in Delphinatu apud Sabaudiæ fines, 5. leuc. à Viennâ in ort. Long. 26. 20. Lat. 45. 10.

Berinſola, *Belinzona*, op. Inſubriæ ad Ticinum flu. inter Mediolanum, & Uriam Helvetiorum primam urb. ſupra 50. m. p. Long. 30. 05. Lat. 45. 20.

Berlinum, *Berlin*, urbs permunita in media Marchia Brandenburgica, ad Sprevum flu. 10. leuc. à Vitteberga verſus Bor. Nunc primaria totius Marchiæ cenſetur, eſtque ſedes Electoris Brandenburgici. Urbs duplex eſt, cujus pars una propriè Berlinum; altera quæ cis Sprevum Colonia dicitur. Long. 35. 50. Lat. 52. 40.

Berna, *Bern*, urbs Helvetiæ ampla & potens, ab *urſo* ſic dicta. Sedet ad Arolam flu. inter Salodurum, & Triburgum, eſtque caput Bernenſ. pagi ampliſſimi, qui an. 1533. aliis unitus fuit.

Beræa, urbs Macedoniæ à Pherone conditore dicta, mutato ph. in b. vel è Berœâ filiâ Beretis, qui Macedonis filius fuit. Hujus mem. B. Lucas Act. Ap. 17. *Veria* hodie, teſte Sophiano. Sic enim Græculi hodierni pronunciant. *Boor* Turcis uti author eſt Leunclavius. Lucianus in Afino. Ἐχόμεθα ἐς πόλιν Μακεδονίας Βερόιαν μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον. Long. 47. 10. Lat. 41. 45. Item Syriæ urbs à Seleuco Nicanore Rege Syriæ & Babyloniæ condita. Alias *Beroe*. Steph. Gyllius & Choniates *Aleppo*, vdl *Chalopolim* vocant. Pop. *Beræenſes*.

Berſabee, *Gibelin* Brochardo, urbs Palæſtinæ, regni Judaici quondam terminus ad merid. à Gaza 8. m. p. in ort. ab Hebron ſupra 20. in auſt. Long. 64. 30. Lat. 31. 15.

Bervicum, *Barwick*, op. Albionis in orâ Orient. in Angliæ Scotiæque confin. ad flu. *Tweed*, in Comit. Northumbriæ, cum alias fuerat in Marchia prov. Scotiæ. 40. mill. diſtat à Dunelmo.

Berytus, Phœniciæ urbs, quam Dionyſius verſ. 911. καλὰν ἐφαννὴν vocat, & Geographus, ſub Conſtantio & Conſtante Impp. πόλιν λίαν τερφερόν. Juſtiniani temporibus legum ſtudiis celeberrima fuit, unde Nonnus Dionyſiacôn lib. 41.

Βηρυτὸς βίοτον γαληναίοιο πιθήνη.

Vide Gothofredum ad Geographum prædictum, & Caſp. Barthium ad Zachariam Mitylenæum p. 244. vulgò *Barutum* vocant. Civis *Berytius*. Suidas. Βηρύτιος, ὁ ἀπὸ πόλεως Βηρυτῆς. De nomine ſic Stephanus Ἑλλήθη ἢ ὑδὲ τὸ ὑγρόν. Βήρ γὰρ τὸ φρέαρ παρ' αὐτοῖς. Ἰσπαῖος δὲ ἐν πόλει τῇ ἐν Ἰωνίᾳ Βηρὺτ Φοινικας ὀνομάζειν, ἀφ' ἧς καὶ ἡ πόλις, ὡς Ἑλλάδιος φησιν. En *Beryti* nominis duas origines; unam ex באר *Beer*, vel *Ber* i. e. *puteus*, quod vocabulum Phœnices commune habuere cum Ebræis; alteram ex בירות *Beryth*, i. e. *robur*. Nam *Beryth*, eſt pro *Abiryth* ex אביר *abir*, quod *validum* ſonat. Long. 67. 30. Lat. 33. 40. Eſt etiam *Berytus*, urbs Arabiæ *Dioſpolis* prius dicta. Steph.

Besbicus, inſ. Propontidis, ab. oct. Rhyndaci flu. 18. m. p. Proconneſo finitima, *Calonia* Mercatori.

Beſidiæ, *Deſidiæ* quibuſdam, *Beſignano*, teſte Scipione Mazella, urbs Brutiorum in Calabria citer. ad Cotilum flu. qui paulo infra cadit in Crathim. Diſtat. 15. m. p. à Roſciano in occ. & totidem à mari. Lon. 40. 51. Lat. 39. 29.

Beſſi, pop. Thraciæ non procul à Ponto, Strymonem lævo latere incolentes. Plin. 4. 11. rapto ac latrociniis victitantes. Ovid. Triſt. 3.

Vivere quam miſerum eſt inter Beſſoſque Getaſque.

Idem alibi.

Sauromatæ cingunt fera gens, Beſſique Getæque.

Val. Flac. lib. 2. Argonauticon.

——*Immanes quos ſternere Beſſi,*
Nec Geticæ potuere manus, aut æquoris iræ.

Claudianus de Conſul. Mallii

Quicquid luce procul venus rimata ſequaces
Abdita pallentis fodit ſolertia Beſſi.

Paulinus ad Nicetam Dacorum epiſcopum, qui Beſſos ad Chriſtianam fidem convertit.

Et ſuâ Beſſi nive duriores,
Nunc oves facti. Idem ibidem.
Nunc magis dives pretio laboris,
Beſſus exultat, quod humi manuque
Ante quærebat, modo mente cœlo
Colligit aurum.

Bethania, op. ſeu caſtellum olim Judææ, nunc vicus proximus Hieroſolymis juxta M. Olivetum. *Bethania* altera erat trans Jordanem flu.

Bethel, *Sargoreg*, teſte Benjamino, op. Palæſtinæ in terra Benjamin, quod & *Luz* quoque dicebatur. Suidas: Βαιθὴλ. θεὸς δικῶν. Heſychius: Βαιθὴλ, δικῶν θεός.

Betheſda, i. e. *domus effuſionis*, locus in Hieroſolymis, ad quem aquæ pluviales confluebant, nomen piſcinæ, de qua Joan. cap. 5. Al. eſt בי ת בסרה *Bethhheſda*, i. e. *domus* miſericordiæ.

Bethlehem, prius Ephrata, urbs Judææ. ab Hieroſolymis 7. m. p. Hebronem verſus in auſt. Hæc fuit patria JESU CHRISTI. Mich. 5. Mat. 2. Vocatur & *civitas David* Luc. 2. Sed Joan. 7. dicitur κώμη *vicus*, ſive, ut habet Lat. verſio *caſtellum*. Gloſſ. Κώμη, *villa*, *caſtellum*, *vicus*. Et Hieron. modo appellat *villam*, modo *villulam*, aliquando vix *parvum viculum*, ut ad cap. v. Michææ. Theodoret Therapeut 5. χωρίον ἄδοξον καὶ σμικρόν. Propterea hujus loci in totâ hiſtoriâ Biblica, & apud Joſeph. vix ſemel aut iterum facta *repitur* mentio. Atque adeo reperti ſunt qui apud Luc in Κώμην legerent, non πόλιν, Epiphan. Hær. 51. Διὸ ἔν τινι ἀναγεγράφθαι τὸ Εὐαγγελιστὴν καλεῖται πόλις τὴν Δαβὶδ ἐν ἄλλῳ δὲ κώμην Καλεῖσθαι αὐτὴν διὰ τὸ εἶναι ὀλίγην γῆν αὐτὴν ἐπέχειν. Alia erat in tribu Zebulun, ex quâ erat Abeſſam Judex. Jud. 12.

Bethſaida, op. Palæſtinæ ad lacum Geneſareth à Nazareth 10. m. *Betlema* dicitur Stephano, ad quem vide quæ prohert Tho. de Pineda.

Beth-ſemes, i. e. *domus Solis*, vel *miniſterii*, ante Abel dicta. 2. Par. 28. Civitas ſacerdotalis in tribu Judæ. Joſ. 15. poſteà Levitis aſſignata. Joſ. 21. In quam reducta eſt Arca à Philiſtinis capta. 1 Reg. 6. In edit. Romanâ Βαίθσαμυς, Βαθσάμυς v. Joſepho, cui κώμη τῆς ἐσῆ τῆ Ἰούδα φυλῆς. Hic clades fuit hominum plus quinquaginta millium, quia Arcam temerè apertam curioſius introſpexerant, quòd Deus non ſolum plebeis, ſed & Levitis ſub pœnâ mortis interdixerat. Numb. 4. 20. Hæc ex vulgi ſententiâ, à quâ tamen non diſſimulabo me eſſe remotiſſimum, ut qui cum Joſepho ſentiam non niſi ſeptuaginta Bethlemitas fuiſſe cæſos. Is enim ita habet Ant. lib. 6. cap. 2. Ὀργὴ ἦ καὶ χόλος τὸ θεῖον μέτεσιν, ὥστε ἑβδομήκοντα μὲν οὐ ἐκ γῆς Βηθσαμίτας ὡς ἐκ ὀνίας ἀξίους ἀφαῦσ τῆ κιβωτῷ. ἱερεῖς δὲ ἐκ ἦσαν, καὶ προσηλθόντας αὐτῇ βτλὼν ἀπεκτάνην. Vide Bochartum ſententiam hanc fusè & ſolidè confirmantem de An. Bibl. Part. prior. lib. 2. cap. 36. Joſephum quoque ſequuntur Hieronymus in Quæſtionibus Ebr. Rupertus, Iſidorus, Lyra, & Abulenſis qui 70. tantum percuſſos fuiſſe ſtatuunt. Eſt & alia *Bethſemes*, in tribu Nephthalim Joſ. 19. à quâ priſtinos habitatores non potuit expellere tribus prædicta. Judic. 1. Numeratur & alia præterea in ſorte filiorum Iſſachar.

Bethania, *Betune*, urbs Palæſtinæ, 8. leuc. ab Ahebato in Bor. & 5. ab Aria, ſub dom. Francorum, Long. 22. 45. Lat. 50. 33.

Bevelandia, inſ. Belgii in Zelandia, quæ an. 1532. inundatione maris 2. ver effecta eſt, vocatúrque una pars quæ eſt ad Sept. *North Beveland*, altera quæ ad auſt. *Zud Beveland* dicitur.

Biblina, reg. Thraciæ, unde *Biblinum vinum*, quod alii *à Biblicâ vite* dictum volunt. Demus vero Delius Naxium interpretatur, quoniam Biblus Naxi flu. ſit. Suidas. Βίβλινος οἶνος, ἡδυπνόος, ἀπὸ Βιβλίνης ἔστι χαλκιδίνης Θρᾴκιας ἀμπέλου. Hujus vini meminit Heſiodus. Ἔργ. β.

Εἰν πίδακι τε σκιὴ καὶ Βύβλινος οἶνος.

Ubi Moſchopulus. Βίβλος (ὡς φησι) πλοῦτος, ἢ πόλις Θρᾴκης. Heſychius. Βίμβλινος ἡδὺς οἶνος, καὶ γένος ἀμπέλου ἐν Θρᾴκῃ, καὶ ὁ ἁπαλὸς οἶνος.

Bibonum, opidum ad Nicrum flu. *Bebelingen*, ut aliquibus videtur. Rhenano autem *Bebenhauſen* eſt op. in Ducatu Wirtenbergenſi. Pop. *Bibenſes* in Inſcriptione antiquâ.

Bibructe, Heduorum op. in Gall. longè maximum, & copioſiſſimum olim fuit; In quo totius Gall. concilium Cæſar induxit, jus dixit & ſæpe hyemavit, vulgò *Beurect*.

Bibrax, op. Gall. Belg. in finibus Sueſſionum. Long. 25. 50. Lat. 48. 48. *Brain*, teſte H. Leodio, vel *Bray* H. Stephano, op. Comitatûs Retelenſ. *Breſne* Vigenereo.

Bibroci, pop. Angliæ in Bercheriâ reg. apud Windeſoram. Camdeno *The Hundred of Bray*.

Bigaſtrum, urbs Hiſp. Tarraconenſis in eo tractu qui *La Mancha* nominatur, *Bagaſtra* Marianæ, qui illam Oriolæ urbi proximam facit, quòd una illius urbis porta adhuc *Magaſtra*, quaſi *Bagaſtrenſis* nominatur, Quod etiam Morali probatur. Long. 21. 15. Lat. 42. 40.

Bigerra,

Bigerra, Hiſp. civitas in Valentiæ regno. Ptol. *Beiar* nonnullis; aliis eſt *Villena* urbs, & marchionatus in regno Caſtellæ. Long. 20. 30. Lat. 39. 00.

Bigerriones, vel *Bigerrones*, *Bigerri* Plinio, *Begeritani* Auſonio, pop. Gall. Aquitan. ad mont. Pyrenæum in Hiſp. confin. quorum reg. *Bigorre*, teſtibus Orontio, Vineto, & Scaligero, nominatur. Comiti de Fluxo ſubditi, uti Comitatus eſt in Vaſconiâ conſiſtens. Hinc profectus vir fortis Evequus nomine, regnum Navarræ conſtituit, pulſiſque inde Mauris, ſucceſſoribus ſuis regnum per manus reliquit.

Bilbilis, op. Celtiberorum in Hiſp. Tarracon. ad Salonem flu. optimâ ferri temperaturâ nobile. Ex hoc opido Martialis poeta originem traxit, ut ipſe teſtatur lib. 1. epigram. 49.

Videbis altam Liciniane Bilbilim
Equis & armis nobilem.

Idem lib. 10. epigr. 103.

Municipes Auguſta mihi quos Bilbilis acri
Monte creat, rapidis quem Salo cingit aquis.

Catalaiud Villanovano. *Xiloca* Varrerio. Long. 19. 20. Lat. 42. 05. Item fluvii nomen ferrum durantis. Trogus lib. 44. *Xiloca* vulgo. Al. & probabilius *Rio Baubula*.

Bilbium, vulgò *Caſtillo Villovio*, teſte Morali locus Hiſp. Tarracon. apud Nagaram urbem, non procul à Cœnobio, quod *S. Maria Cogolla* appellatur.

Billæus, fluvius, cujus mem. Apollonius Rhodius Argonaut. lib. 2.

Παφλαγόνες δ' ὅτι τοῖς Πελοπήϊοι ἔκτοθεν ἄλλοι,
Ὅσσοι Βιλλαίοιο μέλαν ῥέεθρον ὕδωρ.

Ubi Scholiaſtes. Ἔστι δὲ πόλεμος Παφλαγονίας, ὁ δὲ Φρυγίας. Ejus mem. Arrianus.

Bimonium, op. Angl. in Epiſcop. Dunelmenſi, *Binchester*, teſte Camdeno, à Dunelmo 7. m. p. in auſt. Vinnovicum Ptolemæo, *Binovium*, vel Vinovium Antonino.

Binchium, *Binch*, op. Hannoniæ, à Montibus urbe 3. leuc. in ort. à Malbodio 4. in Bor. Long. 25. 27. Lat. 50. 25.

Bingium, *Binghen*, op. Germ. ſup. ad Rhenum, à Moguntia 4. leuc. in Circ. Coloniam Agrippinam verſus. Long. 31. 00. Lat. 49. 30.

Bipontium, *Zweybrucken*, urbs Germ. Duc. Bipontini caput, in Palatinatu Rheni, 3. leuc. à Cæſareopoli in occ. Long. 28. 55. Lat. 49. 16.

Birginium, *Berga*, teſte Gerundenſi, op. Hiſp. citer. in Catalaunia, à Jugo Ceretanorum 5. leuc. in auſt. Minoriſſam urb. verſus.

Birgus, flu. Hiberniæ vulgo *Barow*, oritur in Com. Reginæ in Lagenia; dein auctus aliquot rivis alluit Rhebam, Caterlogum, Laghlinium, urb. recipitque Neorum, *Neſure*, flu. qui per Scichenium labitur, paulo ſupra Roſſas, quas rigat, & poſteà unà cum Suirio, *Sewer*, qui Caſſiliam, Caricum, & Waterfordiam rigat; Lageniam à Momoniâ dividit, & in Ocean. Hibernicum ſe exonerat.

Bironium, *Biron*, Caſtr. Galliæ in Aquitan. & in agro Petrocorienſi, intra montes ſitum, unde Mareſcalli 2 in hiſt. celebres; eſtque med. fermè inter Bergeracum & Cadurcum.

Birrus, flu. Norici, pro Carinthiam in Dravum fluens. *Puſter* Lazio *Birtha*, *Bir*, urbec. reg. *Diarbech* in confin. Syriæ ad Euphratem, inter Alepum & Orpham, in ditione Turcarum.

Biſaltæ, pop. Scythiæ, qui fugientes, equorum ſanguine aluntur, lacte permixto. Virg. 3. Georg.

Biſaltæ quo more ſolent, acerque Gelonus,
Cum fugit in Rhodopen, aut in deſerta Getarum
Et lac concretum cum ſanguine potat equino.

Ubi Servius: *Biſaltæ populi Scytharum, qui fugientes equiorum ſanguine aluntur, lacte permixto.* Ad Strymonem flu. hos populos habitaſſe innuit Gratius Faliſcus Ovidii Synchronus, in Cynegetico:

Hic & Strymonio facilis tutela Biſaltæ.

Nec abnuit Claudian. 1. in Stilic.

——Vos Thracia teſtor
Flumina, quæ largo mutaſtis ſanguine fluctus,
Dicite Biſaltæ.

Plin. 4. 10. *Libera gens Biſaltæ, à fluvio Biſalte, ſive à Biſaltè Solis & terræ filio*, ubi lepores duplici jecinore ſunt. Suidas. Βισαλία, χώρα ἡ πόλις Μακεδονίας, ἀπὸ Βισάλτου τοῦ ἡλίου καὶ γῆς. Περὶ ταύτην οἱ λαγωοὶ πάσχουσι δίλοκον· δύο ἥπατα ἔχουσι. Ὁ πολίτης Βισάλτης. Val. Flaccus lib. 6.

——Proxima Biſaltæ regio.

Horum meminit Athenæus lib. 12. Vide Plin. 4. 11.

Biſton, Martis & Callirrhoes filius, qui *Biſtoniam* Thraciæ urbem condidit, unde omnes Thracas *Biſtonios* poetæ dixerunt. Hinc *Biſtones*, Gens Thraciæ & Heſychio Βιστονὶς, Θεσσαλίς. Item *Biſtonis*, ſtagnum Thraciæ, Abderæ proximum, Plin. 4. 11. Ovid. Met. 13.

Eſt ubi Troja fuit, Phrygiæ contermina tellus,
Biſtoniis habitata viris.

Stat. lib. 3. Sylvarum. *——Ille furentes*
Biſtonas, & Geticas populatus cædibus urbes.

Val. Flaccus lib. 1.

Biſtonas ad meritos cum cornua ſæva Thyoneus
Torſit.——

Ideo hoc dicit poeta, quod Lycurgus Thracum rex Liberum contemnens, vites amputaturus, ſibi crura conſecuit, uti teſtatur Servius. Dionyſius Periegetes verſ. 575.

Οὐχ ὅπω Θρήικοτ ἐπ' ἤιόνι Ἀχθοδοκοῖο
Βισσονίδης χαλκῆσιν ἐείδεσιν Ἐνναλίοιο.

Poetæ, ut dixi, Biſtones ut plurimum ponunt pro Thracibus. Lucan. lib. 7.

Sanguineum veluti quatiens Bellona flagellum
Biſtonas, aut Mavors agitans.

Hinc *Biſtonius tyrannus* pro Diomede Thraciæ rege, apud eundem lib. 1. & *Biſtonius turbo*, pro vento è Thraciâ ſpirante lib. 4. Jam vero Thracas inter Barbaras nationes recenſeri ſolitos eſſe, nemo ignorat. Præcipuè vero.

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis.
Pugnare Thracum eſt.

Inquit Horatius, quem etiam poſtea *barbarum morem* ibidem vocat. Idem de Biſtonibus tradit Statius Thebaidos lib. 7. hâc ſimilitudine.

Qualia per Rhodopen rapido convivia cœtu
Biſtones, aut mediæ ponunt convallibus Oſſæ;
Illis ſemianimum pecus, excuſſæque leonum
Ore dapes, & lacte novo domuiſſe cruorem
Luxus, at Ogygii ſi quando afflavit Iacchi
Sævus odor, tunc ſaxa manu, tunc pocula pulcrùm
Spargere, & immerito ſociorum ſanguine fuſo
Inſtaurare diem, feſtaſque reponere menſas.

Horum etiam meminit Seneca in Herc. Oetæo.

——Defeciſſe putent Geten
Hebrum Biſtones ultimi.

Id eſt, ultimi Thraciæ populi.

Biſtritia, Latinis dicitur Ungariæ urbs, quæ Germanis *Noeſne*, Hungaris *Beſtereze* nominatur. Sambucus.

Bithynia, Aſiæ min. reg. ad Pontum ſita, Thraciæ adverſa, Troadi proxima, quæ Solino, Servio, & Mar. Capellæ primum *Bebrycia*, poſtea *Mygdonia*, dein à *Bithyno* rege dicta eſt *Bithynia*. Sunt qui ſcribunt *Thynos* populos tranſiſſe ex Europâ, & hanc regionem occupaſſe, à quibus *Bithyni* dicuntur. Claud. 2. in Eutrop.

Thyni Thraces erant, quæ nunc Bithynia fertur.

Bithyniæ incolas *Halizonas* vocat Suidas, itemque Herodotus, qui ait eos primum Strymonios dictos. Hodiè *Becſangia* vocatur, teſte Caſtaldo; aliis *Burſia*, Turcis *Oſmanli*, uti docet Leunclavius. A ſitu, non à conditore dicitur, teſte Bocharto בטן *beten* Ebræis eſt *venter*, & Arabicè باطن *batn interius* ſonat: Bithynos enim interiora occupaſſe veteres docent. Plin. 6. 32. *Tenent oram omnem Thyni, interiora Bithyni.* Et ante illum Pomponius Mela lib. 1. cap. 19. *Interius Bithyni ſunt & Mariandyni.* Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus. Μεθ' Ἑλλήσποντόν ἐστιν ἐπείσακτον θαυμασὸν Βιθυνίαν, ἡ μεγίστη καὶ βελτίστη, ἡ ὅπως πάντα καρπὸν ποιεῖ. Libanius extremo *Baſilici* Ἀνιέται ἡ τῶν Βιθυνῶν ἐθνος τοῖς ὁπωσοῦν ἐπιθυμοῦσι λαβεῖν. Vide Steph. Manilio libro 4. *Bithynia dives* vocatur. Hinc Horatius 1, Ep. 6.

Ne Cibyratica, ne Bithyna negotia perdas.

Et Carm. 3. Od. 7. *Thynâ merce beatum.*
Idem lib. 1. Od. 35.

Quicunque Bithyna laceſſit
Carpathium pelagus carinâ.

Juvenalis primam ſyllabam corripuit,

Quanquam & Cappadoces faciant, equiteſque Bithyni.

Dionyſius poſt *Mariandynos* collocat. verſ. 793.

Ἄγχι δὲ Βιθυνοὶ λιπαρὴν χθόνα ναιετάουσι.

Bituntum, Calderinus vult eſſe opidum ſterile in Hiſpaniâ. Mart. 4. 55.

Hæc tam ruſtica malo quam Bitumos.

Ubi aliqui viliſſimum Apuliæ opidum volunt. Muſambertius legendum cenſet *Britannos*, ut ſit contentio inter provincias Hiſpanorum & Britannorum. Alii legunt *Butuntos*, alii *Bitundos*.

Biturgia, urbs Tuſcorum Ptol. quam quidam per errorem *Borgo di San Sepolcro* indigitant. Aliis potius eſt *Magliano*. Long. 35. 00. Lat. 43. 10.

Bituriges, *Biturici* Columellæ, Aquitaniæ pop. Plin. 4. 19. Uno die 20. urbes incenderunt, ut Cæſarem commeatu, & pabulatione prohiberent. Horum op. *Avaricum*,

cum, vulgo *Bourges*, caput pop. & reg. *Berry*. Lucan. lib. 1.

Et Biturix, longiſque leves Axones in armis.

Bithyæ, pop. Thraciæ. Horum fœminas geminas pupillas in oculis habentes celebrat Solinus cap. 6. q. id. ex Plin. 7. 2. deſumpſi quem ſis vide.

Bizone, urbs Pontica. Steph. memoratur Plinio inter Thraciæ opida, ſed terræ hiatu abſorpta.

Bizya, urbs Thraciæ, Aſtarum Regia. Aſtæ autem fuere Thraciæ pop. teſte Steph. in Ἀστή. Hac in urbe celebrat Plin. 4. 12. Terei regis arcem. Solinus etiam cap. 15. aſſerit eſſe opidum inviſum & inacceſſum hirundinibus. Idem per Pauſan. lib. 10.

Blacherna, locus in ſuburbiis Conſtantinopoleos. Vide othnino Pet. Gyllium de Topogr. Conſtantinop. lib. 4. c. 4.

Blachia, Nicetæ, & Curopalatæ, regio Daciæ, cum Myſiæ portione vulgò *Valachia*.

Blanduſia, fons in fin. Sabinorum apud Mandelam Horatii villam, de quo is lib. 3. Carm. Od. 13.

O fons Blanduſiæ ſplendidior vitro.

Blatum, *Bulgium*, *Bulneſſe* teſte Camdeno, op. Angl. in Cumbria ad Occidentem.

Blavia, arx munitiſſima in agro Burdigalenſi, infra confluentes Garumnæ & Duranii, 9. leuc. à Santonis in merid. Burdegalam verſus 6.

Blemyes, *Blemiæ*, *Blenæ*, vel *Blepiæ*. Æthiopum pop. Claudianus ——— *Errat*

Per Meroen, Blemyaſque feros, atramque Syenen.

Hi capite carent, oculoſque habent & os pectori affixos. Monſtra hominum. *Blemys* autem pro בלי *beli*, vel *Bli*, & מוח *muach* h. e. *ſine cerebro*. Unde nata eſt fabula, *Blemyes eſſe ſine capite*. Bochartus. Horum mem. Dionyſius in Periegeſi verſ. 220.

Τῶν πίσος ἀιθιοπῆων Βλεμύων ἀνὰ χῶρα κελοῦνται.

Dicti autem ab Æthiopum rege *Blemy*, uti tradit Nonnus in his.

Καὶ Βλέμυες ἀκὺς ἴκελον ἐς ἐσπάτιον σῶμα Νεῖλον
Ἐσόμενον σκιεροῖς ὁμόχειρον Ἀιθιοπῆσιν,
Καί μιν ἀιθερίῳ Μαῖρις κατελίξατο πυθμὴν
Τιγρίδος Βλεμύοισι περαίτερον ἠιόνεσσιν.

Theocritus in Thalyſiis, ſive Idyll. 7.

Ἐν δ' ἄρα πυγμάχοισι πὰρ' Ἀιθιόπεσσι μαχεῦσαι
Πέπρακε κατὰ Βλεμύων, ὅθεν ἀκὺς Νεῖλος ἀεξεῖ.

Ubi Scholiaſtes. Ἔθνος Ἀιθιοπικὸν οἱ Βλέμυες, οἱ τοῖς ἐσχάτοις ἐνοικοῦντες τῆς Ἀιθιοπίας ἀνατολικῶν. Ἄλλως. Βλέμυες ἔθνος Ἀιθιοπικὸν μαλακήκοον, οἱ δοῦλοι δὲ τοῖς Τρωγλοδύταις. Vide Pauſan. lib. 17.

Bleſa, *Bleys*, op. Gall. Celt. ad Ligerim flu. præclarum, & elegans, à Regibus ob loci amœnitatem, & elegantiam habitari ſolitum, inter Aurelianos ad ort. 16. & Turones ad occ. 18. leuc. Long. 21. 51. Lat. 47. 41.

Bleſtium, *Old Town*, teſte Camdeno, op. Albionis, ſeu pag. in Angliæ Walliæque confin. haud procul ab Herefordia urbe.

Boaſtes, Liguriæ flu. qui *Verra* dicitur, & etiam *Brigule* à quibuſdam; Brunetum urb. alluit, & in Macram ſe exonerat.

Bobium, *Bobbio*, urbs Liguriæ, in confin. ditionis Genuenſis, & Ducatus Placentini, 35. m. p. à Dertonâ in ort. Long. 31. 41. Lat. 43. 30.

Bocanum, *Hemerum*, *Maroceo*, urbs Mauritan. Tingitanæ una ex præcipuis totius Africæ, ad flu. Niſſim, 35. leuc. Hiſp. ab orâ maris Atlantici, & 70. à Volubili, ſive Fezza in ſept. à freto autem Gaditano 350. m. p. Long. 09. 20. Lat. 29. 30.

Bocenum, *Botzen*, op. Germ. in Com. Tirolenſi, ad Eiſacum flu. qui 3. m. p. infra in Atheſim cadit, inter Tridentum & Brixonem, 6. leuc. ab utraque. Long. 33. 25. Lat. 46. 08.

Boderia, Scotiæ flu. vulgo *Corth* & *Frith*.

Bodincomagum, *Caſal*, urbs Italiæ, Montiſferrati primaria, juxta Padum flu. 15. mill. ab Aſia in Bor. à Navaria autem 10. ſub dom. Ducis Mantuani.

Bodiontii, al. *Ebrodontii*, pop. Sebaudiæ ad lac. Lemanum, quorum op. *Bonne* inter Genevam & *Agaunum*, Long. 28. 10. Lat. 45. 15.

Bodminia, op. Angl. in Cornubia, 8. mill. à litore & 15. à Plimutho in occaſum.

Bodobriga, *Bopart*, op. Germ. in ditione Trevirenſi, 2. leuc. à Confluentia, 3. autem à Naſſovia. Long. 31. 00. Lat. 50. 20.

Boebe, Theſſaliæ civitas, eſt & Cretæ palus. Steph. Strabo lib. 9. Βοίβη δ' ἔχειος ἐπὶ τῇ λίμνῃ πόλισμα. Valeſio illic Palmerium.

Boeberis, lacus Theſſaliæ juxta Oſſam montem. Lucanus lib. 7.

Ire per Oſſeam rapidus Boebeida ſanguis.

Val. Flaccus, lib. 1.

Perderet & pingui miſeros Bœbeide crines.

Βοιβιάς Heſiodo in Aſpide.

Νίφλασσο Βοιβιάδος λίμνης πόδα παρθένῳ ἀδμῆτι.

Hom. Iliad. 2.

Οἱ δ' ἔχεσ' ἐκλήσσοσο παρὰ Βοιβηίδα λίμνην.

Pindar. Pythiorum 3. Ἐπεὶ παρὰ Βοιβιάδος κρηνηΐδιον ὕδωρ πάρθενος. Prop. lib. 2. eleg. 2.

Mercurioque ſacris fertur Boebeidos undis
Virgineum Brimo compoſuiſſe latus.

Boemia, vel *Bohemia*, Straboni *Bojæmum*, Tacito *Bojemum*, Velleio *Bojohæmum*, fertiliſſima Germaniæ regio, circa Sylvam Hercyniam, quam olim occupaſſent *Boii* Gallica gens, ab novis incolis nomen accepit. Habet ab Oriente Sileſiam, & Moraviam, à Sept. Luſatiam, & Saxoniam ſuperiorem, ab Occid. Franconiam, & à merid. Bavariam, gaudetque titulo Regni, ſub quo continentur Sileſia, & Moravia, ſicuti & ſecundum alios Luſatia, quæ ab an. 1623. Saxoni reddita eſt. Ejus urbs primaria eſt Praga.

Boeon, Tauricæ Cherſoneſi op. mediterraneum. Ptol. *Czargari* Nigro dicitur.

Bœotia, reg. in fin. Græciæ, in longum ad Atticam ſe protendens, tria reſpicit maria, Poloponneſiacum, Siculum & Adriaticum; ab Atticâ Cithærone monte diſcreta. Ita dicta, ut nonnulli volunt, à bove, cujus ductu Cadmus pervenit ad eum locum, ubi poſtea Thebas Bœotias condidit. Ovid. Met. 3.

Bos tibi Phœbus ait ſolis occurret in arvis
Nullum paſſa jugum, curvique immunis aratri:
Hâc duce carpe vias, & quâ requieverit herbâ
Mœnia fac condas, Bœotiaque illa vocato.

Alii alias afferunt nominis rationes, quas habes apud Stephanum. Olim *Aonia* dicebatur, *Ogygia*, & *Hyantis*, & *Meſſapia*, & *Cadmeis* Thucydidi. Populi *Bœoti*, qui ſtupiditatis & craſſi ingenii nomine malè audierunt. Horat. 2. Epiſt.

Bœotum in craſſo jurares aëre natum. Vide *Abdera*. Hinc *Ænigmata Bœotica*, id eſt, *obliqua* & *obſcura*. Item *Bœotica cantio*; apud Ariſtoph. de rudi & indoctâ, & apud Sophoclem, de vitâ lætâ, & poſteâ luctuoſâ. Βοιωτία ὗς, apud Pind. Olymp. 6. *Bœotica Sus* Proverb. in ſtupidos & indoctos. Nam *Hyantes* fuere Bœotii pop. quidam barbari & ſtolidi, quos alii vocabulo corrupto pro Ταυλας vocabant Ταῦς Corn. Nepos in Alcibiade. *Omnes enim Bœotii magis firmitati corporis quàm ingenii acumini inſerviunt.* Et quidem crurum Bœotiorum robur ac firmitatem aliquoties commendat Diodorus lib. 15. Οἱ δ' Θηβαῖοι τῇ τε ῥώμῃ τῶν σωμάτων, καὶ τοῖς ἀλκαῖς διαφέροντες. Idem Corn. Nep. in Epaminonda: *Namque illa gens* (Thebanorum) *plus virium quam ingenii.* Itaque ob firmitatem corporis ἀνδρείους vocat illos Ruf. Cic. de Fato: *Athenis tenue cælum* ex quo acutiores etiam conſentur Attici; craſſum Thebis, itaque pingues *Thebani & valentes*. Adeo verum enim illud Platonis in Timæo. Κατὰ τὸν περὶ τοῦτο τόπον ἠθῶν γένεσις. *Arne* Diodoro dicitur *Bœotia*; incolæ *Leleges* apud Solinum vocantur, ac *Temnici* apud Lycophronem, inquit Scholiaſtes. Hodie Bœotia *Stramulipa* dicitur, ſubeſtque cum tota Græcia ſub domin. Turcarum à 1710. an. habens urbes præcipuas *Setines* Thebas, & *Badia* Lebadiam, & ſub Livadia reg. videtur comprehenſa à recentioribus.

Bogadium, *Triſtar*, urbs Germ. in Haſſiâ reg. libera, inter Caſſellam ad Bor. 13. & Martisburgum ad auſt. 6.

Boia, urbs Bojorum pop. Gall. Celt. quæ nunc *Bourbon* dici putatur: unde Borbonæ regio, quæ Ducatus eſt, & familiæ Borbonæ (ex quâ nunc Reges Galliæ dominantur,) nomen. Nunc op. à Molino 4. leuc. in auſt. Claromontem verſus 14. ubi thermæ variis morborum generibus ſalutares.

Boianum, quæ & *Bovianum*, vulgo *Boiano*, colon. & urbs epiſc. Samnii ſub Arch. Beneventano, inde 30. m. p. diſtans ab Eſernia 20. in ort. apud flu. Phiternum. Long. 38. 29. Lat. 41. 52.

Boiatum, pleriſque *Bayona*, urbs Gall. in Vaſcitaniâ, ad Aturum flu. 3. m. p. ab Oceano Cantabrico, 14. leuc. à Palo in occ. 30. ab Auſcia & totidem à Burdegala.

Boiemum, vide *Boemia*.

Boii, pop. Gall. Celt. quorum reg. nunc Borbonenſis provincia dicitur, habens ab Orient. Burgundiam, à Sept. Nivernenſ. provinciam, ab Occid. Bituricenſem cum Marchiâ Lemovicenſi, & à meridie Alverniam.

Boii, pop. Vindelicize in Germ. inter Iſarum, & Oenum flu. qui poſtea Boiarii dicti ſunt. Eorum reg. nunc Bavaria dicitur.

Boii, pop. fuere Aquitaniæ veræ, in agro Medocensi, juxta Oceanum Aquitan. quorum tractus *le pais de Buchs*, teste Vineto, dicitur. Ibi op. præcipuum *Buxium*, *Cap. de Buchs*, 8. leuc. à Burdegalâ in occ. & totidem ab oſt. Garumniæ in auſt.

Boii, Ital. pop. inter Æmiliam Viam & Padum, apud oram incolentes, quorum reg. magnâ ex parte Romandiola, vulgò *Romagna*, nuncupatur. Mem. eorum Silius lib. 4.

——*Spiſſaque ruunt conferta per arma*
Undæ Bojorum.——

Polybius lib. 2. τὰ δ' πέραν τοῦ Πάδου τὰ πρὸς τὴν Ἀπεννῖνον, πρῶτοι μὲν Ἄνεκες, μετὰ δὲ τούτους Βοιοὶ κατῴκησαν. Vide Cluv. Ital. Ant. 1. 28.

Boiodurum, *Inſtadt*, deliciæ urbs ad confluentias Œni & Danubii flu. ex adverſo Pataviæ urbis ſeu potius pars ipſius, verſus Auſtriam, in Bavariâ infer. Long. 35. 50. Lat. 48. 28.

Bolæ, Æquorum in Italiâ op. cujus mem. Diod. l. 14. & Dionyſ. Hal. l. 1. quibus τὰ Βῶλαι vocantur. Stephano autem *Bola* ſing. num. dicitur: Βῶλαι ὡς Νῶλαι, πόλις Ἰταλίας. Virg. Æn. 6.

Pomeriosque, Caſtrumque Inui Bolamque Corumque.

Sed hoc etiam op. Plin. 3. 5. inter ea computat quæ jam tum *interierant ſine veſtigiis.*

Bolbitinum, unum ex Nili oſt. inter Heracleoticum & Sebenniticum: ubi Bolbitina urbs Steph. *Roſſeto* hodie Villanovano. Long. 61. 15. Lat. 31. 06.

Bolerium, quod & Antiveſtæum, op. & prom. occidentaliſſimum Angl. in Cornubia. *Opidum* S. *Burien* nominatur, prom. v. *The Lands end* Anglis dicitur. Britannis v. *Penu hingu aed*, & *Penwith*. Long. 39. 30. Lat. 46. 30.

Boltonia, op. Angl. in Com Lancaſtriæ, 20. m. p. à Lancaſtria in auſt. quot à Ceſtria in Bor.

Bomium, ſeu *Bovium*, op. Silurum in Walliâ, *Cowbridge* Camdeno in agro Glamorganenſi, 3. mill. ab orâ litor. & 8. à Cardiffâ in occ. Al. eſt *Boverton* 3. m. ab eodem in auſt.

Bommelia, *Bommel*, op. Gueldriæ, inter Moſam & Vahalim flu. 2. leuc. à Buſco Ducis in Bor. Ultrajectum verſus. Long. 26. 00. Lat. 52. 12.

Bomo, vel *Bohmo*, olim *Eubœa* dicta, teſte Heſychio Βωμώ, ὅτως ἡ Μάκρις ἀνεμάζετο. *Macris*, id eſt, *Eubœa*, teſte eodem. Μάκρις Εὐβοια ἡ νῆσος. בהמה *bohmo* Arabibus *pecora*, vel *pecudes* ſign. ut Ebræis בהמות *behemoth*. Itaque inſula *Bohmo* eſt inſula pecudum, quod Græco Eubœæ nomine *à bubus* ſumpto apprimè quadrat. Eodem pertinet quòd à Poetis hæc eadem inſula Ἀγραβέη dicitur, tanquam *à bubus albis* apud Ælian. de Animal. 12. 36. Nempe jam ante Trojana tempora boum paſcuis celebrem fuiſſe hanc inſulam, vel ex tabulis colligere eſt de bobus ab Autolyco ex Eubœa abactis. Apollodorus lib. 2. Κλαπεισῶν δὲ Εὐβοίας ὑπ' Αὐτολύκου βοῶν. Proinde initio belli Peloponneſiaci Athenienſes πρόβατα καὶ ὑποζύγια ἐς τὴν Εὐβοίαν διεπεμψαν, ut habet Thucydides, lib. 2. Nec mirum Arabico nomine *Bohmo* appellatam eſſe Eubœam, cum inter incolas illius vetuſtiſſimos à Strabone numeretur, Ἄγραβες οἱ Κάδμῳ συνδιαβάσεις. Bochartus.

Bonitum, *Poggibonci*, op. agri Florentini ad Elſam flu. inter Florentiam & Senam. Long. 34. 08. Lat. 42. 42.

Bonium, op. Albionis in Cornaviis, nunc vicus *Banchor*, teſte Camdeno, ad Devam flu. in Walliâ, & in Com. Flintenſi. Fuit alias Monaſterium celeberrimum, nunc in ruinis jacens, 40. mill. à Bangoria urb. in ort. & 20. ab oſt. Devæ fluvii.

Bonna, *Bon*, urbs Germ. inter. ad Rhenum flu. à Coloniâ Agrip. 4. leuc. in auſt. Confluentiam verſus, & Moguntiam. Alias Ara Vibiorum dicebatur. Long. 28. 40. Lat. 50. 42.

Boncnia, civitas Italiæ non procul à Pado. Sil. Italicus lib. 8.

Et quondam Teucris comes in Laurentia bella
Ocni priſca domus; parvique Bononia Rheni.

Martialis lib. 3. ep. 58.

Sutor cerdo dedit tibi, culta Bononia, munus
Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupo dabis?

Opidani dicuntur inde Ciceroni in Bruto, Val. Max. 8. 1. Tacito Annal. 12. ac Suetonio in Octavio, atque Nerone, *Bononienſes*. Livio, Melæ, Paterculo, Plinio, ac Tacito *Colonia* vocatur, vulgò nunc incolis *Bologna*, Græcis omnibus *Bovaria*. Unde apud Steph. pro Βοβαρία lege *Bovonia*. *Felſina* etiam dicta fuit. Plin. 3. 15. *Colonia Bononia*, *Felſina vocitata*, *cum princeps Etruriæ eſſet*. Long. 33. 35. Lat. 73. 52.

Bononia altera, urbs Gall. Belg. in orâ Picardiæ à Caleto urbe 7. leuc. diſtans in Auſtr. quam Geſſoriacum Morinorum putant, à quâ ad Doveriam, Angliæ portum eſt breviſſimus trajectus. Vulgò *Boloigne à la mer*. Long. 22. 42. Lat. 50. 30.

Bononia tertia, Hungarica urbs olim, nunc op. Pannoniæ inter. ad Danubium flu. Hodie *Bonmonſter* ob cœnobium nominatur. Long. 43. 00. Lat. 45. 29.

Bononia quarta, urbs Myſiæ ſup. ad Danubium. *Bodon* Mercatori. Sed quæ nunc *Bodon* dicitur, *Bidina*, ſeu *Bidena* Græcis eſſe videtur, de qua ſuo loco.

Borbetomagus. *Wormi*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum flu. epiſc. ſub Arch. Mogunt. inter Spiram ad merid. 6. & Moguntiam ad Sept. 7. leuc.

Borcholmia, op. Sueciæ in Oelandiâ, inf. maris Baltici verſus Oſtrogothiam prov. & Calmariam urb. à quâ 10. m. p. diſtat.

Boreum, promunt. Hiberniæ in orâ Bor. Ptol. *Tellinghead* Ortelio; Aliis S. *Hellens head*. Aliis *Capo di Ligra* dicitur. Item Cyrenæ regionis promont. *Capo di Teiones*, teſte Marmolio. Ejus mem. Mela, 1. 7. Ptol. vocat Βόρειον ἄκρον. Strabo etiam μικρὸν ἀκρωτήριον Βόρειον refert, oppoſitum Cephalis, Procopius Βορεῖον. Attamen nec Melam, nec Plinium ita ſcripſiſſe exiſtimo. Antiquiſſimi codd. apud Pomponium *Botrion* legunt. Apud Plinium verò ita ſcribitur in pleriſque vetuſtis exemplaribus; *Promunctorium*, *quod Majorem* (Syrtim) *includit*, *Byrion vocatur*. Utrobique ſcribendum *Bryon*. Litus quod à Berenice Syrtin verſus extenditur Βρυῶν ἀιγιαλὸς appellatur à Ptolemæo. In illo eſt Βόρειον ἄκρον. Idem ergo *Boreum* & Βρυῶν promontorium. In vulgatis Ptolemæi libris malè ſcribitur Βρύων ἀιγιαλός. Vett. Grammatici, qui de differentiis accentuum ſcripſêre, hujus quoque litoris meminêre. Aiunt enim Βρυῶν, Βρυῶν☉, *cum pro litore Cyrenaico accipitur*, *anflecti*. Sed errant. Omninò exiſtimo, litus hoc à copiâ muſci marini Βρυῶν ἀιγιαλὸν eſſe appellatum. Iſ. Voſſius. *Boreum* quoque mons Arcadiæ Pauſaniæ, & Tenedi portus Arriano. Dicitur etiam *Borion*.

Borgum Centenarium, *Zentmar*, op. olim, nunc pagus Pannon. ſuper. ſeu Valeriæ Ripenſis, teſte Lazio.

Borgus, *Borgo*, urbs Finlandiæ in Suevîâ in orâ litor. ad ſin. Finnicum, 15. leuc. à Revalia Livoniæ in Bor. & 25. à Viburgo Careliæ in auſt.

Boringia, *Bornholin*, inſ. maris Balt. verſus Scaniam, ab eâ 20. m. p. in orient. hibern. ſub dominio regis Daniæ.

Bormanico, & *Macina*, op. Gall. Narbon. in Provincia. Alii ſic legunt *Bormani Comaci*, quibus *Bormani* eſt *Obrac*, *Comaci* verò *le Caue*, teſte Dalechampio.

Bormanum, urbs Daciæ, in eo tractu ubi Jazyges Metanaſtæ, Sanſone teſte, non procul à Tibiſco flu.

Bormia, flu. Italiæ duplex, uterque oritur in Marchionatu Cevæ, in Pedemontio, & aquas ſuas miſcet paulo ſupra Seſſitum, dein auctus aliquot rivis Aquas Statelliorum rigat, & infra Alexandriam in Tanarum influit.

Bormiæ aquæ, *Wormſée*, ubi Bormium op. Rhætorum ad extremum vallis Telinæ, inter fontes Adduæ, & Ollii flu. à Novocomo urbe Inſubriæ 100. m. p. in Cæe. Item thermæ quædam apud Aquenſem urb. Stateliorum in Liguria. *Bormium* v. op. non obſcurum, abeſt ab ortu Adduæ 3. m. p. à Morbonio apud initium vallis prædictæ.

Borneum, *Borneo*, inſ. perampla Aſiæ in mari Indico inter Sumatram, Javam & Philippinas inſ. ſub linea Æquinoctiali. Aliquot regna complectitur, ſed ab Europæis nondum benè luſtrata fuit, præſertim verſus oram Orientalem. Ejus primaria urbs *Borneo* dicitur, eſtque in ora ſinus parvi intra paludes, & Venetiarum ad inſtar, ampla, & emporium celebre.

Bornhemium, caſtrum Belgii in Com. Flandriæ, unde regiunculæ nomen, ad Scaldim flu. inter Aloſtam & Antwerpiam.

Borſippa, urbs Babyloniæ, olim Dianæ & Apollini ſacra, in quâ maximum lanificium eſt, & maxima veſpertilionum multitudo in eſum conditur. Strabo lib. 16. Stephanus Βόρσιππα fœm. gen. aut neutri pluralis ſcribit.

Boruſci, ſive *Boruſſi*, Sarm. Europææ pop. Ptol. quorum reg. *Pruſſia* in regno Polonico, contenta inter oſtia Viſtulæ, & Memelli ad Cæciam 37. leuc. patens inter dicta oſtia; *Prutenia* etiam Latinè dicitur. *Preuſſen* & *Pruſſen* vulgò, in Regiam & Ducalem diviſa. Ovid. Triſt. 4. 8.

Vita procul patriâ peragenda ſub axe Boruſco eſt.

Ita Ferrarius. Tu vero lege *ſub axe Boreo*.

Boryſthenes, flu. Scythiæ, ſecundum Iſtrum omnium maximus ad 600 ſtadia navigabilis, in cujus oſtio ingens vis ſalis ſua ſponte naſcitur, & ingentia cete ſpinis carentia reperiuntur. Herodot. Plin. Strabo. Solin. Pompon. & Marcian. Heſychius. Βορυσθένης, ὁ Ἕλλησπόντου☉, ἐστὶ δὲ ποταμός. *Danaſter* Jornandi, *Danaſtus* Ammiano Marcellino. *Dnieper* Lud. Decio, *Nieper* Mercatori, *Briſna* Leunclavio, *Berefina* Pericero, *Dneſter* & *Neſter* Martino Cromero. Sed *Nieper Naparis* eſt Herodoto; *Neſter* eſt Tyras, qui inter Boryſthe-

nem

nem & Danubium fluit. *Beresina* itaque per Lithuaniam fluens, & Naparim excipiens (in cujus nomen transit) *Borysthenes* est, cum monte & urbe cognomine, anno 3. post captam Trojam condita apud ostia illius. Pop. *Borysthenitæ* Herodoto, *Borysthenidæ* Propertio 2. 7.

Gloria ad hybernos lata Borysthenidas.

Ovid. Pont. lib. 4. el. 10.

Cumque Borysthenio liquidissimus amne Dryaspes.

Dionys. vers. 311.

Ἦχι Βορυσθένεος πλατὺ πεπτανύσθιον ὕδωρ
Μίσγεται Ἐυξείνῳ, κεῖθι περηίζουσι μιλῶται,
Ὀρθὸν ὅτε γεγμῦῖ, κατιγαρτὰ κυανέῳσιν.

Ubi Montanus. Si Dionysium cum Ptolemæo & aliis Geographis conciliare velimus, non hoc ad Agathyrsos solos, qui versu præcedenti ultimò nominantur referendum, (ii enim ex Ptolemæi sententiâ à *Borysthene* satis remoti, & eos ipse Dionysius vers. 319. juxta mare glaciale locat) sed intelligendum est per gentes modo confusius recitatas *Borysthenem ferri*, (apud Neuros enim oriri Plinius & Mela testantur) unde in merid. delatus rectà adversus Ponti fauces, ubi Cyaneæ petræ, Euxino miscetur, ut verè Dionys. Eosdem tamen Agathyrsos opinari potuit Dionys. & Borysthenis & mari glaciali vicinos fuisse, ut mox indicabitur, quo quidem nomine veteres Balticum sinum intelligunt, sed sinum fuisse, ignorarunt. Vide Stephanum in Βορυσθένης.

Bosa, Sardiniæ op. Ptol. populi *Bosenses*. Plin. 3. 7. Hodiè *Busa* dicitur. Long. 31. 6. Lat. 38. 30.

Boscum Ducis, *Boisleduc*, urbs Belgii in Brabantiâ, ad Domelam amnem, ab Antverpia 12. leuc. in ort. Continet 102. Parochias, ibique inter al. admiranda horologium artificiosissimum conspicitur.

Bosnia, regio fuit Serviæ, à flu. cogn. per eam labente sic dicta; adjacentibus deinde reg. Rama, Ulsora, & Sale mediterraneis, & Chulmia maritima additis, in regnum evecta fuit, habuitque reges proprios, cum antea pars fuisset magni regni Hungariæ. Habet à Sept. Sclavoniam, ab Occid. Croatiam, ab Orient. Serviam propriam, & à merid. Dalmatiam. Nunc autem tota paret Turcis, & ejus ptimaria est *Jaycza*. Dicitur etiam *Bosna*, seu *Bossena*, & ibi fuit antiquitus pars Illyrici Occident.

Bosphorus, sive potius *Bosporus*, cum Græcè Βόσπορος dicatur, ἀπὸ τῆς βοὸς καὶ πόρου nomen arcessit, quod vel bos trajicere possit natando. Testis interpres Apollonii, Βόσπορος, inquit, ὀνομάζεται διὰ τὸ δοκεῖν ἢ Ἰὼ βοῦς οὖσα διαπορεύσασθαι τὸν ὧν Βυζαντίου καὶ ἀπὸ Χαλκήδονος διάπλουν. Am. Marc. lib. 22. *Extremitates autem arcus utrinque tenues duo exprimunt Bosphori, è regione sibi oppositi, Thracius & Cimmericus: hâc causâ Bosphori vocitati, quod per eos quondam Inachi filia mutata (ut Poetæ loquuntur) in bovem, ad mare Ionium permeavit.* Idem etymon tradit Plin. lib. 6. cap. 21. nempe quòd *vel bubus meabilis sit transitus.* Apollodorus lib. 2. Ἥρα δ' τὴν Βοῦν ὕστερον ἐμβάλλει. Ἡ δὲ πρῶτον μὲν εἰς τὴν ἐπ' εὐείνης Ἴονιον κόλπον κλυδώνια, ἔνθεν διὰ τὴν Ἰλλυρικὸν περθέσα, καὶ τὴν Αἷμον ὑπερβᾶσα διέβη τὸν πόντον ἐπὶ μὲν κληθὲν πόρον Θρᾴκιον, νῦν δ' ἀπ' ἐκείνης Βόσπορον. Vide Palæphatum in *Ione*, Tzetzem Chil. 1. Hist. 31. Am. Marcellinum lib. 22. Atque hæc, ut dixi, usitata nominis ratio est. Nymphis tamen Græcus author antiquus, Acarionis usus testimonio dicit Phrygas cum fretum istud vellent trajicere navim compaginasse, in quâ tauri effigies erat sculpta, ex cujus specie *Bosporon* appellaverunt. Sunt qui dicunt, eos qui circa fretum habitabant, cum ad ulteriorem ejus partem vellent transire, naviculis compactis, bobusque junctis mare solitos transfretare. Plures hujusce *Bospori* appellationes habes apud Petr. Gyllium lib. 1. de Thracio Bosporo cap. 1. Porro *Bosporus* ab autoribus duplex celebratur, unus *Thracius*, qui vulgò Italis *Stretto di Constantinopoli* dicitur, Græcis *Laimon*, Turcis *Bogazin*, teste Petro Gyllio, qui libellum scripsit *de Thracio Bosporo*: Estque maris angustia inter Byzantium in Europâ, & Chalcedonem in Asiâ 4 stadii patens, unde utrinque cantus gallorum, latratus canum, rumoresque hominum exaudiuntur. Ejus mem. Dionysius vers. 140.

Τῇ δ' ἔπι Θρῃκίῃ ῥόμα Βοσπόρου, ὃν πάρος Ἰὼ
Ἥρης ἐννεσίῃσιν ἐπέρσατο πόντος ἐόσα.
Σχιζόμεν[ος] δὴ κεῖθεν ἀπάντων ἔπλετο πορθμὸς
Τῶν ἄλλων ὅσσ' εἰσὶ πολυκλύδιο θαλάσσης.

Etymon *Bospori* innuit, ut & Æschylus ante illum in Prometheo.

Ἔσται δ' ὀνυτοῖς εἰσαεὶ λόγος μέγας
Τῆς σῆς πορείας Βόσπορος τ' ἐπώνυμος.

Val. Flac. lib. 4.

Jamque dies auraque vocant, rursusque capessunt
Æquora, quà rigidos eructat Bosporus amnes,
Illos, Nile, tuis nondum Dea gentibus Io
Transierat fluctus, unde hæc data nomina ponto.

Nonnus Dionys. lib. 3. ——— Ὅτι πρὶν Βόσπορος ἀκλὴς
Ἰναχίη δαμάλῃ πετραμένῃ ἔλκεν ὕδωρ.

Callimachus divisim scribit hoc versu.

Κυκλάδες νᾶσοι Βοὸς πόρον Ἰναχίης.

Alter Bosporus *Cimmerius* appellatur, qui *fretum Cimmerium* Herodoto dicitur, *os Mæotidis* Capellæ, *Patares angustiæ* Marcellino, vulgò *Vospero* (quod nomen est etiam urbis ibi sitæ) *Stretto di Caffa* Italis, & *Boccà di S. Giovanni*; estque angustia maris inter Tauricam Chersonesum in Europâ & Sarmatiam in Asiâ. Ejus mem. Dionys. vers. 167.

Ἐκ δὲ Πόντοιο τὸ μείων ἔκλυ ὕδωρ
Ὀρθὸν Κιμμερίοις διὰ Βοσπόρου, ᾧ πάρα πολλοὶ
Κιμμέριοι ναίουσιν, ὑπὸ ψυχρῷ ποδὶ Ταύρου.

Hujus quoque meminit Prop. 3. 11. ubi mutavit genus, vel alludit ad omnia maria pacata victis prædonibus.

Nunc ubi Scipiadæ classes, ubi signa Camilli,
Aut ubi Pompeiâ Bospora capta manu?

Ubi Bosporum Cimmerium intelligit, qui ob vicinum Pontum in ditione Mithridatis fuit. Sane Tullius orat. pro Murænа Mithridatem Bosporum confugisse ait, & Rufus Festus in Breviario: *Mithridates cum uxore & duobus comitibus in Bosporos fugit. Fretum* esse à *fremendo* vere dictum innuit Horatius, Carm. 3. Od. 4.

Insanientem navita Bosporum
Pœnus perhorrescit. Et Carm. lib. 2. Od. 20.
Visam gementis litora Bospori.

Ubi Porphyrius, *perstrepentis & sonantis.* Hinc *Bosporius* Ovid. 2. Tr.

Egerit Ionio Bosporicoque mari.

Vide Vossii ad Melam lib. 1. cap. 1. Hesychius. Βόσπορος, ὁ μόνον ὁ Σκυθικὸς, ἀλλὰ καὶ Θρᾳκῶν ὅπως ὀνομάζετο. Suidas Βόσπορος δύο, ὁ μὲν κατ' ἤπειρον Περινθίαν, ὁ δὲ Θρᾳκικὸς, ὡς φησι φιλίας. Idem: Βόσπορος, πόλις παρὰ τὴν Ἑλλήσποντον, ἣν Βυζάντιος ὁ Τύρνος ἐπὶ Ἰουστιανοῦ Βασιλέως ἐπόρθησε. Atque hi duo Bospori tantum fere apud antiquos memorantur. Ausonius tamen tertium addit in Monosyllabis.

Threicium & Libycum freta, Cimmeriumque secat bos.

Bosphorus, urbs Franconiæ in Germaniâ. Vulgò *Ochsenfurt*. Long. 31. 45. Lat. 49. 50.

Bosra, urbs Idumææ vetustissima, in quâ natus est Jobab, rex Edom. Gen. 36. 33. Idumææ disertè adscribunt prophetæ tres, Esaias 36. 6. Jerem. 49. 13. & Amos 1. 12. Tamen unus ex hoc numero Jeremias 48. 24. *Bosram* censet inter Moabitarum urbes. Itaque vel utrique adscribitur, eò quod in utriusque fuerit confiniis, vel, quod puto verius, gemina fuit *Bosra*, una Idumæorum, altera Moabitarum. Nec multùm refert utrum intelligas in his Micheæ. *Ponam illum ut oves Bosræ*, quia utraque regio fuit valde pecorosa, quanquam hunc locum veteres multò aliter interpretantur, nam pro *Sicut oves in Bosra* Græci habent ὡς πρόβατα ἐν θλίψει, tanquam esset à בצר *coarctari*, vel *in angustiis esse*. Bochartus.

Botrodus, vicus non longè à Segobrigâ quondam opidum à Tiberio Græcho dirutum. Polyb. Mart. lib. 1. ep. 50.

Et delicati dulce Botrodi nemus
Pomona quod felix amat.

Bovianum, Samnitum colonia vetus. Plin. 3. 12. vulgò nunc *Boiano* dictum, episcopali dignitate clarum. Memoratur Livio, Straboni, aliisque. Βοίανον Ptolemæo; Βοιανὸν Straboni; Apud Appianum Ἐμφυλ. δ. corruptè Βόανον. Sed scripsisse etiam Græcos Βοῖανον colligere datur ex Frontino, ubi *Bobiani agri*. In Antonini itinere longè corruptissimè *Bononia*. Silius lib. 8. sic habet.

Qui Batulum Mucrasque colunt, Boviania quique
Exercent lustra.

Bovillæ, op. in Latio, haud procul ab urbe Româ. Inde *suburbanæ* dictæ. Ovid. Fast. 3.

Orta suburbanis quædam fuit Anna Bovillis.

Propert. lib. 4. el. 1.

Quippe suburbanæ parvâ minus urbe Bovillæ.

Videtur Cluverius Ital. Ant. lib. 3. pag. 917.

Brabantia, prov. Belgii inter Hollandiam ad Bor. Guelriam, & Leodiensem ditionem ad ort. Flandriam & Zelandiam ad occ. & Hannoniam, Comitatumque Namurci ad merid. Ibi alias fuere Menapii pop. & hodie pro maj. parte subest dominio Regis Hispaniæ, sed pars ejus Sept. paret Hollandis.

Bracarus, vide *Brachara*.

Braccata Gallia, vulgò *La Provence*. Nomen habet à *braccis*, quæ Isidoro sic dictæ videntur, quod sint breves, & corporis verenda iis velentur, q. d. βεγχεῖς ἐδῦτας. Immo *Braccæ* sunt βέγκη, vel βέγκια, h. e. ῥάκη vel ῥάκια, inquit Casaubonus, qui minime assentitur Diodoro Siculo existimanti βέγκας vocem esse Gallicam, uti nec Hesychio, qui scribit.

Βρέκκαι ἄνομοι διαβόητοι ἀφὰ Κελτῶν. Ait enim Diodorum lib. 7. Galatas anaxarydas vocare braccas. Hieronymus ad Fabiolam de veſte ſacerdotali, & Ambroſius. 1. Offic. appellant braccas feminalia, quibus velantur pudenda. Græci περισκελῆ vocant, quanquam Flaccus *periſcelida* acceperit pro ornatu fœminino, & Porphyrio apud eundem eſſe velit ornamentum pedum circa crura, ex vi nominis ſumpta interpretatione, cujuſmodi ornamenta Ovidius *genualia* vocat. Ab his autem braccis, ut vulgò volunt, nominata eſt ea pars Galliæ, quæ aliàs Narbonenſis provincia audit. Quanquam non ſoli Galli uſi ſunt braccis, ſed & Medi, & reliqui populi. Legitur enim in obſcœno carmine.

Medis laxior Indiciſque braccis.

Hinc Perſius——*Braccatis illita Medis*
Porticus. Ovidius Triſtium 5. de Getis.
Pellibus & laxis arcent mala frigora braccis.

Idem alibi.

Hos quoque qui Graiâ geniti creduntur in urbe
Pro patrio cultu Perſica bracca tegit.

Lucanus lib. 1.

Et qui te laxis imitantur, Sarmata, braccis
Vangiones.——

Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Et jam Sarmaticis permutant carbaſa braccis.

Brachara, apud Ptol. vulgò hodiè *Braga*, cujus Præſul Metropoliticus ſimul & Primas regni Luſitaniæ appellatur.

Brachia, Stephanus. Βραχέα, ὅτως ἡ Ἀραβικὴ θάλασσα καλεῖται· Ἑλλάδι δὲ διὰ τὸ ἐν αὐτῇ βράχη εἶναι πλεῖστα. Verum non Arabicum tantum, ſed & Æthiopicum mare βραχέαν θάλασσαν dixere. Inepti homines apud Ptolemæum Τραχεῖαν ſubſtituere θάλασσαν pro βραχεῖαν. Vide Voſſ. ad Melam lib. 1. cap. 19.

Bracara, ſeu *Bracara*, vulgò *Braga*, urbs Archiep. Hiſp. Tar. à qua *Callaici Braccarii* ſic dicti. Nunc eſt in Portugall. ad amnem Cavadum, 5. leuc. ab orâ litor. Oceani, & totidem à Viana in ort.

Brandeburgum, urbs antiqua Germ. in med. Marchiâ, & ab Havela flu. in 2. partes diviſa, nempe in ſuper. & novam. Hinc dicitur *Marchia Brandeburgica*, quæ triplex nempe, ſuper. med. & nova. Vide *Brennoburgum*. Long. 35. 00. Lat. 52. 39.

Brannogenium. Vide *Vigornia*, vel *Wigornia*.

Braſilia, pars admodum ampla & fertilis Americæ merid. à Luſitanis detecta & occupata; etiamnum hodie agnoſcit Regem Portugalliæ. Dividitur in 14. præfecturas; eſtque, inter Paraguaiam prov. & flu. Amazonum extenſa.

Brechinia, *Brecknock*, prov. Walliæ cum op. cogn. ad Oſcam flu. media inter Maridunum & Herefordiam, & quibuſdam eſt Loveantum antiquorum.

Brechinium, *Brechin*, urbs Scotiæ in orâ Orient. epiſc. ſub Arch. Andreapolitano, inde 55. m. p. in Bor. & 28. circiter ab Aberdoniâ in meridiem.

Breda, urbs Brabantiæ permunita ad flu. Meruam, cum tit. Baroniæ, in dition. Princ. Arauſicani, ſub domin. tamen Hollandorum ab an. 1637. 8. leuc. ab Antverpia, 6. à Buſco Ducis, & 5. à Bergâ ad Zomam.

Brega, *Brieg*, urbs Germ. in Sileſiâ, Ducatus cog. caput ad Oderam flu. med. inter Uratiſlaviam & Oppolium, 4. leuc. ab utraque diſtans.

Bregætium, Cluverio teſte, eſt Strigonium, Gran, urbs præclara Hungariæ. Al. eſt *Comara* arx ad Danub. flu. in Scutia inf.

Brema, *Bremen*, urbs Germ. in Saxon. infer. archiep. ad Viſurgim, Ducatus cogn. caput. Long. 30. 17. Lat. 53. 25.

Bremenium, Camdeno eſt *Brampton*, op. Angliæ in Northumbria, ad amnem *Till*, 9. m. p. ab ora litorali, & 6. à confin. Scotiæ verſus Bervicum.

Bremenſis Ducatus, prov. Germ. in Saxon. infer. ſub domin. Regis Sueciæ. Terminatur à Sept. Albi flu. à merid. Viſurgi, ab ortu Duc. Luneburgenſi, & Principatu Ferdenſi, ab occ. autem Com. Oldenburgico. Ejus urbes ſunt Stada, Bremefurda, & Buxtehuda. Sed *Brema* totius tractûs cap. ferè ſui juris eſt.

Bremetonacum, Camdeno teſte, eſt *Ribcheſter*, pagus Angliæ in Com. Lancaſtrenſi ad amnem *Ribbil*, 10. m. p. ab ora litorali in ort.

Brenni, pop. Norici, aliis *Breuni*, *Breones*, & *Breuci*, & *Briones*. Strabo Βρέδιρυς καὶ Γενάυνες conjungit. Similiter Horatius.

——*Milite nam tuo*
Druſus Genaunos implacidum genus
Breunoſque veloces & arces
Alpibus impoſitas tremendis
Dejecit.——

Legendum etiam, ut rectè vidit Xylander in tropæo Alpium ISARGI. BREUNI. GENAUNI. *Perlachres* hodiè Aventino; Item *Breuni* pop Alpium in Lepontiorum confinio, quorum reg. *La val di Bregna* Italis, *Palenſerthal* Germ. teſte Tſchudo nominatur; ubi *Breunus* flu. *Bregna* vulgò per vallem ante dictam decurrens in Ticinum flu. labitur.

Brennia, *Brenne*, op. Belg. in Com. Hannoniæ. Al. eſt *Braine*, dicitur etiam *Bronium*. Long. 25. 25. Lat. 50. 28.

Brennoburgum, *Brandenburg*, urbs Germ. in fin. Saxoniæ ad Havelam flu. in media Marchia, quæ ab ea nomen ſumpſit, utì & Elector potentiſſimus, cujus dominio ſubſunt hæ provinciæ, 1. Marchia vetus Brandeburgica. 2. Marchia nova. 3. Marchia media. 4. Pruſſia Ducalis. 5. Pomerania ulterior. 6. Duc. Croſſenſis in Sileſia. 7. Duc. Magdeburgenſis. 8. Principatus Halberſtadienſis & Mindenſis. 9. Com. Ravenſpergenſis & Marchiæ. 10. Cum Ducatu Clivenſi: Et 11. Parte Voitlandiæ.

Brennus, mons Norici, in Com. Tirolenſi, apud Stiriacum op. ab Oeniponte 5. leuc. in ort. vulgò *Brenner*. *Brennum*, autem *Bre* pag. eſt agri Brixienſis in valle Camunorum inter Iſſeum lac. 33. & Tiranum op. Rhætorum 38. in via inter Brixiam & Curiam, inde 34. hinc 79. m. p.

Breſſia, *la Breſſe*, prov. Gall. Comitatus tit. clara. Habet ab ort. Sabaudiam, à Sept. Comit. Burgundiæ, ab occ. Ducat. Burgundiæ, & ad merid. Delphinatum.

Breſſicia, *Breſſici*, urbs Poloniæ in Poleſia prov. ad flu. *Bug*, cap. reg. 25. leuc. à Lublino, & 30. à Vaſovia in ort.

Bretonia, urbs Hiſp. Tar. in Gallæcia olim ſub Gothis epiſc. ſub archiep. Bracharenſi, nunc pag. *Bretagna* dictus, teſte Mariana, Mindonenſi urbi, quæ illi ſucceſſit proximus, 8. m. p. diſtans.

Breuni. Vide *Brenni*.

Bria, *La Brie*, prov. Franciæ Campaniæ adjecta, inter Seguanam, & Matronam flu. non longè à Lutetia. Ibi urbes præcipuæ, *Meldæ*, *Latiniacum*, *Provinum*, *Seſana* & *Bria Comitis Roberti*.

Bridoborum, & *Brivodurum*, op. Gall. Celt. ad Ligerim flu. in Duc. Nivernenſi, & Vaſtiniæ reg. confinio, à Nivernis 21. leuc. in Bor. verſus mont. Argium 10. Long. 23. 55. Lat. 40. 30.

Briela, *Briel*, urbs permunita Hollandiæ prope oſt. Moſæ, ubi jacta fundamenta Reip. Batavæ. Sedet in Voornia, inſ. cum portu ſatis tuto 2. leuc. à Delphio, & 3. à Roterodamo in occ.

Brielium, *Briel*, op. Germ. cum caſtro Archiepiſcopatus Colon. ubi aliquando commoratur Elector 2. leuc. à Colonia in auſt.

Brigæcum, Oviedo Taraphæ, urbs Hiſp. Tar. in fin. Aſturum. Al. eſt *Bragança*, urbs Portugall. intra montes.

Brigantia, *Bragança*, arx Galliæ in lit. Provinciæ, ſcopulo affixa in modum inſ. media inter Telonem & Fanum S. Eutropii contra Stœchades inſulas.

Brigantes, pop. Angliæ, ubi nunc Eboracenſes, Lancaſtrienſes, Dunelmenſes, Weſtmarienſes & Cumbri. Item pop. Hiberniæ, ubi nunc Comit. *Waterford* & *Tiperary* in Momonia prov. inter Suirii oſt. Conthienteſque Neori & Barouvi. Denique pop. Scotiæ, quorum reg. Gallovidia eſſe videtur.

Brigantia, *Bragança*, urbs Aſturum, nunc Portugalliæ intra montes in confinio regni Legionenſis, cujus Dux hodie eſt Rex Portugalliæ ab an. 1640. Long. 13. 05. Lat. 42. 00.

Brigantini montes, vulgò *Monti di Brianza*, montes Italiæ in Duc. Mediolanenſi, ubi Addua flu. exit è Lario lacu.

Brigantinus lacus, qui aliter Venetus, Podamicus, & Conſtantienſis dicitur, Germanis *Bodenſee*, inter Helvetios & Sueviam, ſupra Conſtantiam. Item lacus Cenomanorum in fin. Brixienſium, ex quo Cluſius flu. per agrum Brixienſem in Ollium delabitur. Ab al. *Edrinus* dicitur.

Brigantinus portus erat ubi Lucenſes Callaici, & prope eum Brigantium, ſeu Flavium Brigantium op. quod multis eſt *la Corunna*, al. autem eſt *Betanços* urbec. in viciniis.

Brigantium, *Bregentz*, op. olim Rhætiæ, vbi Brigantii pop. nunc in Suevia, caput eſt Com. cogn. Tirolio adjecti, ſub domin. domus Auſtriaci, & ibi amnis etiam *Bregentz* influit in lac. Brigantinum. Long. 31. 38. Lat. 47. 00.

Brigantium alterum, *Brigantio* Anton. *Virgantia* Am. Marc. vulgò *Brianzon*, op. Gall. Narb. in Delphinatu in Seguſianorum confin. ad Druentiam flu. inter Seguſium urb. Italiæ in fin. Taurinorum 12. & Ebredunum urb. Delphinatus 7. leuc.

Brigantium tertium in Anglia, urbs Archiep. vulgò *York*. Vide *Eboracum*.

Brigantium quartum, urbs Hiſp. in Gallæcia, quæ *Compoſtella*

Compſtella nonnullis eſſe videtur. Al. eſt *Betanzos*.

Brige, op. Angliæ, vulgò *Broughton* in Com. Hantoniæ inter Ventam Belgarum 11. & Sorbiodunum 9. m. p. *Brage* quoque legitur.

Brigewatera, *Bridgewater*, op. Angl in Com. Somerſet. ad amnem *Parret*, 5. m. p. ab æſtuario Sabrinæ.

Brigiana, *Buriana*, op. Hiſp. Tar. teſte Beuthero, haud obſcurum, in ora regni Valentiæ, à quia 7. leuc. abeſt in occ. Dertuſam verſus inter Caſtellonum, & Populam 2.

Brigobanna. Vide *Bragodurum*.

Brillenciunum, quod alias *Gabrantovicum*, op. Angl. in agro Eboracenſi in ora litor. ad ort. juxta Flamburgum, 15 m p. ab Hullo in Bor. vulgò *Bridlington*.

Brintum, op. Æmiliæ in territ. Bononienſi, vulgò *Caſtel Brito* Al. *Brento*, op. exciſum videtur in monte apud Iſidm flu. à Bononia 12. m.p. in merid. Long. 34. 56. Lat. 43. 45.

Briocum, *S. Brieu*, urbs Gall. Celt. in ora Britanniæ Borcali, inter Maclovium ad ort. 10. & Leonam ad occ. 20. m. p. epiſc. ſub archiep. Turonenſi. Long. 17. 42. Lat. 49. 25.

Brionum, reg. Norici, in quâ *Bruneck* op. Com. Tirolenſ. teſte Lazio, à Brixinenſi urbe 4. leuc. in ort. Al. *Brionum* eſt *Pernaw* op. in territor. Salisburgenſi.

Briſacum, *Briſach*, urbs & arx munitiſſima Germ. ſup. in Alſatia cum ponte lapideo ad Rhenum, ſub imperio Gallorum.

Briſgaui, pop. Germ. prope Rhenum. Hinc *Briſgoia*, ſeu *Briſgovia*, reg. Germ. inter Rhenum & Silvam Nigram, cujus Briſacum alias primarium, nunc Friburgum. Fere tota eſt juris Auſtriaci.

Briſoana, *Bindimir* Moletio, flu. Perſidis in ſin. Perſicum, inter Rhogomanem & Bagradam ad ort. in fluens. Hic Perſepolim urb. primariam rigat.

Briſtolium, vulgò *Briſtow*, vel *Briſtol*, urbs Albionis in Angliæ, Walliæque confin. apud oſt. Sabrinæ flu. *Trajectus* nonnullis, ſed male *Venta Belgarum*. Sedet partim in Somerſetenſi agro, & partim in Gloceſtrienſi, ad Avonam flu. ubi Fromum amnem recipit; neutrius tamen cenſenda eſt cum ſuos habeat ſeorſim magiſtratus & Comitatus per ſe ſit incorporatus, proditiori ſitu inter flumina prædicta interſedet, munitionibus, & rivis ſatis tuta: duplici enim muro quondam circumdata. Ad aſpectum v. ita pulchra, tum publicis tum privatis ædificiis, ut nomini Saxonico *Brightſtow*, i.e. *Locus illuſtris* plane reſpondeat, Cloacis (*Goutès* vocant) per ſubterraneos meatus ita conſtructis, ad ſordes evehendas & abluendas, ut ad munditiem & ſanitatem nihil deſideres, unde nullus hic curruum uſus. Ad vitæ neceſſitatem ita inſtructa eſt civibuſque frequens, ut inter Britanniæ urbes primas à Londino facile ſibi vendicet. Multarum enim gentium commercium mutui uſus & portûs commoditas eò traxit, qui in ipſum urbis ſinum naves paſſis velis admittat. Avona enim ita Oceani irruentis æſtu intumeſcit quoties Luna à meridiano faſtigio divergit, locumque oppoſitum prætermeat, ut naves in vado hærentes ad 11. & 12. ulnas extollat. Ipſique cives opulentam per Europam exercent mercaturam, & navigationes in diſjunctiſſ. Americæ partes inſtituunt. Quando autem vel à quo condita fuerit, non facile quis dixerit; recentior tamen videtur, cum in Danorum direptionibus nuſquam apud hiſtoricos noſtros de ea mentio habeatur. Et ſane inclinato Saxonum imperio primum emerſiſſe videtur, cùm nuſquam nominetur ante an. 1063. quo Heraldus (ut habet Florentius Vigornienſis) è *Briſtowa* cum infeſta claſſe in Walliam ſolvit. Primis Normannorum annis, *Berton* prædium adjacens, & hæc *Briſtow reddebat regi* (ut eſt in Cenſuali Angliæ Commentario) CX. *marcas argenti*, *Burgenſeſque dixerunt Epiſcopum Glabebere* XXXIII *marcas*, *& unam marcam auri*. Deinde Robertus Conſtantienſis Epiſcopus, cum res novas in Guil. Rufum moliretur, in belli ſedem elegit & urbeculam munivit, interiori illo muro qui etiamnum in parte ſupereſt. Sed paucis poſt annis prolata ſunt undique pomœria ab Auſtro enim *Radeliff* vel *Redcliff*, ubi ſuburbanæ erant ædiculæ, reliquæ urbi ponte Saxeo utrinque ita ædibus conſito, ut non pons ſed platea videatur, conjungitur, mœnibuſque includitur, & incolæ in civitatem aſcripti ſunt, hoſpitales domus ubique in uſum pauperum, & Eccleſiæ elegantes in Dei gloriam erectæ. Inter quas longe omnium pulcherrima eſt S. Mariæ de *Redcliff*, extra mœnia, in quam magnificè pluribus gradibus aſcenditur; adeo ampla, opere adeo venuſto, teſtudine è ſaxo artificioſe concamerata, turri eximiâ altitudine, ut omnibus Parochialibus Angliæ Eccleſiis longè præcellat. Unde hi verſus:

Hæ jactant variis ſeſe præcellere rebus:
Una ſuam jactat Structuram *atque altera* Tectum;
Altera ſublimem quà tendit in æthera Turrim:
Concamerata ſibi jactant Fundamina *quædam,*
Atque Sepulchretum. *Quædam ſunt tumque* Feneſtræ;
Tumque Pavimentum *jactantes. Sunt quoque muræ*
Quæ ſibi Campanas *gaudent jactare ſonoras,*
Altera prægrandes, *atque altera jactat amœnas.*
Altera ſe numero *reliquas ſuperare triumphat.*
Sed quibus una putat claram ſeſe eſſe ſeorſim
Omnibus his junctim jactat tranſcendere Redcliff.

In hâc Eccleſiâ Fundator Guil. *Cnninges* duos habet tumulos honorarios, alteri imago veſtitu Senatorio (quinquies enim erat prætor hujus civitatis) alteri ejuſdem imago habitu ſacerdotali imponitur; ſacris enim ſenex initiatus erat, & Decanus Collegii quod ipſe Weſtburiæ inſtituit. Ab ortu etiam & Sept. quamplurimis etiam aucta eſt hæc Civitas ædificiis, eáque mœnibus incincta, Fromóque flu. defenſa, qui cùm mœnia alluerit, placide in Avonam influit, & mollem præbet navibus ſtationem, crepidinemque mercibus exportandis & importandis idoneam, quam Anglicè *the Key* vocant. Sub quâ inter Avonæ & Fromi confluentes, campeſtris interponitur planities, quæ arboribus undique conſita amœnum admodum ambulacrum civibus præbet. Ad ort. hibernum, quà flumina objecta non habet Robertus Regis Henrici I. naturalis fil. Caſtrum amplum & munitum ad urbis ſuæ defenſionem extruxit. Ultra Fromum flu. qui ponte conſternitur ad *Frome* portam in editiorem collem difficili clivo oblique aſcenditur, unde gratiſſimus in ſubjectam urbem & portum patet proſpectus. Hic in ſummitate ſtatim in amplum & viridem planitiem æquatur quæ medio duplici arborum ordine obumbratur, inter quas pulpitum è ſaxo, & ſacellum in quo Jordanum ſocium Auguſtini Apoſtoli Anglorum conditum ferunt, nunc v. eſt ſchola publica; & utrinque, ut nitidas privatorum ædes taceam publicis & magnificiis ædificiis condecoratur. Hinc quà decurrit Avona, prærupta ſunt undique rupes, quas veluti de induſtria admolita eſt natura. Harum altera, quæ ad ort. fluminì imminet *S. Vincentii* nomen habet, & adamantum adeo fœcunda eſt, ut quis modios, inde impleat. Exiſtimationem v. copia apud noſtrates invidit; nam præterquam quòd colore tranſlucido Indicos provocant, ita duritie ſo'ummodo cedunt. Quod v. laterum ſexangulo vel quadrangulo lævore à natura ipſa turbinati ſint, magis admirandos puto. Altera v. rupes ad occiduam ripam etiam adamantum eſt ferax, quos cavi & rufeſcentes ſilices (rubet enim hic terra) ceu fœtu gravidi; in ſe mira naturæ ſolertia continent. His rupes Avona prætergreſſus in Sabrinianum æſtuarium tandem pleno alveo exoneratur. Long. 70. 30. Lat. 51. 45.

Britannia, inſula in Oceano Septentrionali omnium quæ Europæ adjacent maxima; unde & *Orbis alter*, à veteribus dicta. Ruffinus ſeu quis alius interpres Joſephi lib. 2. Haloſ. c. 16. *Conſiderate autem Britannorum muros, qui Hieroglyphorum muris confidiſſe. Illos ſiquidem circumdatos Oceano, & pene non minorem quàm noſter eſt, orbem habitantes, Romani navigantes redegerunt in ditionem ſuam.* Claudianus.

———*Et noſtro diducta Britannia mundo.*

Virgilius. *Et penitus toto diviſos orbe Britannos.*

Horatius *Ultimos orbis Britannos* vocat.

Et ante eum Catullus:

———*Terribileſque & ultimoſque Britannos.*

Dionyſius Perieget.

———Οὐδέ τις ἄλλη
Νήσοις ἐν πόντῳ Βρεττανίῃ ἰσοφαρίζει.

Quod capio duplici ſenſu; vel enim reſpectu dicit ad magnitudinem, quam ſuprà innuebat

Τάων τοι μεγέθει θαυμάσιον.

Vel ad bonitatem; utroque enim modo reliquas omnes inſulas facilè ſuperat *Britannia*. Primò fertilitas ejus ex hoc non obſcurè patet, quòd & annonâ in proprios uſus ſufficiente abundet, & frumentarium auxilium populis etiam longiſſimè diſſitis ſuppeditet. Amm. Marcellinus lib. 18. *Annona à Britannis ſueta tranferri.* Zoſimus Comes lib. 3. Ὀκτακόσια καταπλεύσαντα πλοῖα (Julianus Imp.) μείζονα λάβοιεν, ταῦτα ἐς τὴν Βρεττανίαν ἐκπέμψας χαμίζεσθαι ἔπειτα. Plura apud Camdenum in ſuâ *Britanniâ* videat, ſi volet, ſtudioſus lector. Secundo magnitudinem quod attinet, ea quidem apud Dionyſium præcipuè intelligenda eſt. Audi Diodorum lib. 5. Νῆσοι πολλαὶ καὶ ἀξιόλογοι ὑπάρχουσιν, ὧν οὐκ ἐλάττων ἡ μείζων Βρεττανικὴ κεκμήκασιν. Author libelli *de Mundo* Ariſtoteli falsò attributus, cap. 3. Ἐν τούτῳ γὰρ μὴν νῆσοι μέγισαί τε τυγχάνουσιν ὄσαι δύο Βρεττανικαὶ λεγόμεναι, Ἄλκιον, καὶ Ἰέρνη. Hinc Ariſtides aliique Græci *Britanniam* καὶ ἐξοχὴν ob magnitudinem μεγάλην νῆσον appellarunt; quemadmodum & nos hodiè *Magnam Britanniam* vulgò dicimus. Tacitus in Julio Agricola. *Britannia inſularum, quas Romana complectitur Notitia, maxima.*

Procopius Vandalicorum, lib. 1. *Britanniam* vocat Τῶν ἐκτὸς Ἡρακλείων στηλῶν νήσων ἁπασῶν μεγίστην πολὺ ὄσαν. Ptolemæus unam quidem excipit Taprobanem, λέγων (inquit Eustathius) ὅτι περίδυσι ἡ Ἰνδικὴ Ταπροβάνη μεγέθει καὶ τῇ δόξῃ, μεθ' ἣν ἡ Βρεττανική. Cæterum de magnitudine *Britanniæ* vide sis Cl. Salmasium in Plinianis latè differentem, pag. 250. Quidam deducunt à Βεττὼς *dulcis* & πανία *regio*, ut in *Lusitania*, *Mauritania*, &c. q. d. *dulcis terra*. Dunæus Camdenus à *Brith*, id est, *pictus*, nam populi se pingebant glasto. Sin verò à *Britone* vel *Bruto* dicta fuit, certè Brutus ille Gallus fuit, non Trojanus, aut Italus. Versteganus. Bocharto verò Βρεττανική nihil aliud videtur quam ברח אנך *barat anac*, id est *ager*, seu *terra stanni & plumbi*. ברא *bara* & in regimine ברת *barath* Syris agrum esse sciunt omnes, & ex Daniele abundè notum, & אנך *anac* stannum, ut plumbum Hebræi explicant Hamosi 7. 6. Primò, de stanno res notissima ex Diod. Sic. lib. 5. p m. 209. ὅτοι δ' καστίτερον καλασκεύσιν ἐργαζόμενοι δ' φέρουσ αὐτὸν γλῶ. Vide quæ sequuntur. Secundò, de plumbo Plinium audi: *Nigro plumbo ad fistulas, laminasque utimur laboriosius Hispaniâ eruto, sed in Britanniâ summo terræ corio adeo largè ut lex ultro dicatur, ne plus certo modo fiat.* Figuram ejus quod attinet, Strabo lib. 4. Ἡ δὲ Βρεττανικὴ τρίγωνος μάλιστ ἔστι. Cæsar, *Insula universa triquetra.* Pomponius; *Britannia sè in diversos angulos cuneat triquetra, & Siciliæ maximè similis*; Diodorus quoque Siculus; Ἔστι δὲ τὸ μέγεθος τρίγωνος ἴσον σχεδὸν τοῖς τῆς Σικελίας. Quam sit autem hoc verum ex recentiorum descriptionibus discere quivis potest, & præterea ex Tacito in vitâ Agricolæ. Dicitur etiam *Britanniæ* pl. num. uti & *Illyriæ* apud Propert. 2. 17.

Dic alias iterum naviget Illyrias.

Solinus. *Græcias cogitamus.* Homerus.

Ἥ μὲν Κρητάων γῆν ἐυκτιμένη ἐνέβαινε.

Euripides.

Καὶ νησιώτας, καὶ μακρὰς Εὐρώπας.

Catullus Epist. 26.

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Idem epist. 42.

Mavult quam Syrias, Britanniasque.

De victu ac toleranti vet Britannorum pulcherrimè Bundvica bellatrix Regina in Oratione quâ centum & viginti millia militum adversus Romanos armavit apud Dionem Cassium lib. 62. cum insigni hostium vituperio: Ἐν δὲ τούτοις, inquit, ἀφθόνου μὲν ἐλαίου, καὶ οἰνείους, ὅπερ ἔστε λιμὸν, ἔστε δίψος, ἀ γύψος, ἀ καῦμα ἀποφέρουσιν ἄπρακτοι ἡμεῖς. Ἀλλ' οἱ μὲν σῖτος, καὶ σίκπις, ὅτου τε μεμαγμένου καὶ οἴνου, καὶ ἐλαίου δέονται, κἂν ἀεὶ ποτὲ τύχωσιν αὐτοὺς ἐπιλίπῃ, διαφθείρονται. Ἡμῖν δὲ πᾶσι μὲν πόα καὶ ῥίζα ὅπτός ὄζει, πᾶς δὲ χυμὸς ἔλαιον, πᾶν δὲ ὕδωρ οἶνος, πᾶν δὲ δένδρον σκιά. Καὶ ποὺ πολεμοῦς ἡμεῖς μὲ γυμνοὶ διανέμομεν, ἐκεῖνοι δὲ ὑδὲ πλοίοις ῥαδίως ἁλῶσιν. Britannos veteres ita describit Strabonis Epitomator lib. 3. Οἱ Βεττανοὶ ἐυμήκεις τοῖς σώμασι. Τὰ δὲ ἤδη ἁπλέστερα καὶ βαρβαρώτερα ἔχουσιν, ἢ οἱ Κῆλται. Καὶ τοι γάλακτος ἐυπορῶντες ἀ τυροποιοῦσιν. Ἄπεροι δὲ εἰσὶν καὶ κτήνεσι καὶ πάσῃ γεωργίᾳ τρόπων. Πόλεις δὲ αὐτοῖς οἱ δρυμοί εἰσι. Περιφράξαντες γὰρ δένδρεσι καλαβεβλημένοις ἐυρυχώρῃ κύκλον ἐνταῦθα καὶ αὐτοὶ καλυβοποιοῦνται, καὶ τὰ βοσκήματα καλαυλοῦσιν ἀ πρὸς πολὺν χρόνον.

Britanniæ Antiquæ populi juxta Camdenum.

Attrebatii.

Bercheria, *Berkshire.*

Belgæ.

Dorsettia, Dorcestrens. Comit. *Dorsetshire.*
Somersettensis Comit. *Somersetshire.*
Southamptoniæ Com. *Hantshire.*
Vectis ins. *The Isle of Wight.*
Wiltonensis Com. *Wiltshire.*

Brigantes.

Eboracensis Comit. *Yorkshire.*
Dunelmensis Episcopat. *The Bishoprick of Duresme*, vel *Durham.*
Lancastrensis Comit. *Lancashire.*
Westmaria Comit. *Westmorland.*
Cumbria Com. *Cumberland.*

Cantium.

Kent.

Catieuchlani.

Bedfordiensis Com. *Bedfordshire.*
Buckinghamiensis Com. *Buckinghamshire.*
Hertfordiensis Com. *Hartfordshire.*

Coritani.

Derbiensis Com. *Darbyshire.*
Leicestrensis Com. *Leicestershire.*
Lincolniensis Com. *Lincolnshire.*
Northamptoniæ Com. *Northamptonshire.*
Nottinghamiensis Com. *Nottinghamshire.*
Rotelandia. *Rutland.*

Cornavii.

Cestriensis Com. *Cheshire.*
Salopiensis Com. *Shropshire.*
Staffordiæ Com. *Staffordshire.*
Warwicensis Com. *Warwickshire.*
Wigornensis Com. *Worcestershire.*

Damnonii.

Cornubia, *Cornwall.*
Devonia, *Devonshire.*

Dimetæ.

Cardiganiæ Com. *Cardiganshire.*
Carmardeniæ Com. *Caermarthenshire.*
Pembrochiensis Com. *Pembrookshire.*

Dobuni.

Gloucestriensis Com. *Gloucestershire.*
Oxoniensis Com. *Oxfordshire.*

Iceni.

Cantabrigiensis Com. *Cambridgshire.*
Huntingdoniensis Com. *Huntingdonshire.*
Norfolcia, *Norfolk.*
Suffolcia, *Suffolk.*

Ordevices.

Arvoniæ Com. *Caernarvonshire.*
Denbighiensis Com. *Denbighshire.*
Flintensis Com. *Flintshire.*
Mervinia, *Merionethshire.*
Montgomeriensis Com. *Montgomeryshire.*
Mona insula, *The Isle of Anglesey.*

Ottadini.

Northumbria, *Northumberland.*

Regni.

Suffexia, *Sussex.*
Suthreia, *Surrey.*

Silures.

Brechiniæ Com. *Brecknockshire.*
Herefordensis Com. *Herefordshire.*
Glamorganensis Com. *Glamorganshire.*
Monumetensis Com. *Monmouthshire.*
Radnorensis Com. *Radnorshire.*

Trinobantes.

Middlesexia, *Middlesex.*
Essexia, *Essex.*

Britanniæ in gloriam maximè cedit Christianam Fidem incolis ejus diluculo successisse. Theodoret. de cur. Græc. Affect. ubi de Apostolorum prædicat. *Neque solum Romanos*, sed Scythas quoque & Sauromatas, Indos præterea, Æthiopes, Persas, Seres, Hyrcanos, Britannos, &c. omnes induxerunt, ut Crucifixi Legem acciperent. Sed & ante eum S. Hieron. Ep. ad Evagrium 85. Et *Gallia* & Britannia, & Africa, & Persis, & Oriens, & India, & omnes Barbaræ Nationes unum Christum adorant, unam observant regulam *veritatis*. Et ante eum S. Chrysost. Serm. de Pentecoste Tom. 3. *Ubicunque* ieris ad Indos, ad Mauros, ad Britannos, ad Hispanos, usque ad ultimum finem terrarum, venies, In Principio erat verbum, & verbum erat *apud Deum*. Et ante eum Athanasius Epist. Synod. apud Theodor. l. 4. c. 3. *Quibus Niceni* Concilii Patribus assentiuntur omnes ubique Ecclesiæ in Hispaniâ, Britanniâ, Galliâ. Et ante eum Origenes Hom. 4. in Ezech. *Quando terra* Britanniæ ante adventum Christi, in unius Dei consensit *Religionem*, &c. Et ante omnes Tertullianus, adversus Judæos cap. 7. *Britannorum* inaccessa Romanis loca, Christo verò subdita. His astipulatur Gildas, scriptor gentis nostræ antiquissimus qui, (ut est apud Polyd. Vergil. Hist. Angl. lib. 2.) testis est Britannos, *jam inde ab initio orti Evangelii Christianam recepisse religionem.* Ita sub ipso Evangelii crepusculo, in tenebris & umbrâ mortis sedentib. Lux sempiterna affulsit & Sol Justitiæ radios suos salutares communicavit. Sed hoc quasi parum esset, Christianissimum private tam cito, ad Britannos delatum fuisse, recepta est publicè Fides ἀπαξ παραδοθεῖσα τοῖς Ἁγίοις in Britannia priùs quàm Romæ, ut rectè Episcopus Elienis ad Apol. Bellarm. c. 1. p. 31. & ante eum Polydorus ipse Romanensis. Planè Sabellicus Enn. 7. 5. *Britannia* omnium provinciarum prima publicè *Evangelium recepit.* Etenim Regis Lucii auspiciis hic est propagatum cum nondum Christiani essent Romani Imperatores.

Britannia, Ducatus Galliæ, vulgò *Bretaigne*, qui nomen jura, moresque, imò & incolas à *Britannis* insularis accepit Julius Scal. in Urbibus.

Vicit Aremoricas animoſa Britannia gentes,
Et dedit impoſito nomina priſca jugo.

Putant autem id factum imperante Vortigero, cum in Galliam Britannos expulisset evocatus ad defenſionem adverſus Scotos Saxo. Nec tamen abſimile vero eſt etiam ante id temporis in iſtâ Galliæ parte Britannorum extitiſſe colonias, eaſque tunc auctas novâ acceſſione, quam vim domi fuerant paſſi, Aremoricis, iſtique maritimo tractui intuliſſe. Excreverunt hi poſtmodum in tantam potentiam, ut Gothis, quo minus Galliam univerſam occuparint, obſtaculo fuerint. Certè Riothinus iſtorum rex, teſte Jornande, duodecim millia Britannorum contra Gothos in auxilium adduxit. Prælio quoque adverſus Attilam Britannos interfuiſſe autor eſt Callimachus Experiens. Simpſonius ex Pontano. Per aliquot ſæcula Duces habuit proprios; ſed ab an. 1491. regno Franciæ annexa eſt, & maxime in Occ. procurrit, à quâ parter igatur Oceano, uti à Merid. & à Sept. Sed ab Oriente habet Normanniam & prov. Andegavenſem & Pictavienſem; eſtque tota portuoſa.

Urbes Britanniæ Minoris.

Aletha. Vide Maclovium.
Briocum, S. *Brieu.*
Brivates, *Breſt.*
Cliſſonium, *Cliſſon.*
Coriſopitum & Curioſolitæ, *Cornovaile.*
Dinantum, *Dinant.*
Dolis, *Dol.*
Filiceræ, *Fougeret.*
Gueranda, *Gueraude.*
Hannebontum, *Hannebont.*
Kimplæum, *Kimplay.*
Leona, *S. Pol. de Leon.*
Machicolium, *Machecou.*
Maclovium, olim Aletha, S. *Malo.*
Mons Relaus, *Morlaix.*
Nannetes, *Nantes.*
Rhedones, primaria reg. *Rennes.*
Saliocanus, *Roſcon.*
Trecorium, olim Oſiſmi, *Triguier.*
Venetiæ, *Vannes.*
Vitræum, *Vitre.*

Britones, pop. min. Britanniæ, quæ eſt Gall. Celticæ regio ad mare ſita, Normannis ac Pictavis conterminа. Juvenali.

Quæ nec terribiles Cimbri, nec Britones unquam.

Briva Iſaræ, Gall. Lugd. op Anton. *Pontoiſe* Simlero.

Brivates, Breſt Scaligero, op. & portus, & Emporium Gall. Celt. in orâ occiduâ Britanniæ circa Gobæum promunt. à Leonâ & leuc. à Nannetibus 43. in arctos. Eſt & *Brivas* ad oſtia Ligeris, teſte Bertrando Argentræo. Vulgo *le port de Croiſil.*

Brixaba, mons Tanai flu. vicinus, poſteà *Arietis frons* dictus. Plut. lib. de Fluminibus.

Brixellum, op. Italiæ inter Mantuam & Cremonam, vulgo *Breſſello.* Tacito Hiſt. lib. 2. Suetonio in Othone, Phlegonti l.b de longævis, præterea que Ptolemæo atque Antonino ſcribitur *Brixellum*, ut apud Plin. 3. 5. *Brixillum*; apud Plut. in Othone ἐν Βεξίλῳ legas, & poſtea, ἐν Βεξιλλῳ. Long. 32. 42. Lat. 44. 08.

Brixia, urbs Venetiæ in Cenomannis, Catullus carm. 68.

Atqui non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chimæa ſuppoſita ſpeculæ;
Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia, Veronæ mater amata meæ.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 26. *Breſcia*, & *Breſſa* hodiè dicitur. Long. 32. 20. Lat. 44. 30. Eſt & Sufianæ fluvius. Plin. 6. 26.

Brocomagus, Brucomat Rhenano, op. Germ. ſup. in Alſatia, infra Argentoratum 2. leuc. diſtans in Bor. ab Hagenoa totidem in Africam. Long. 28. 50. Lat. 48. 20.

Broda, urbs Bohemiæ gemina, Teutonica & Bohemica una *Brod Behemiſh* inter Pragam 4. & Cuttembergam 3. leuc. altera *Brod Deutſchen*, a priori 11. leuc. Trebitium verſus 9.

Broucharſtum, op. Belgii uniti in Com. Zutphaniæ ad dextram ripam Iſalæ flu. 1. leuc. à Zutphaniâ in dition. Hollandorum.

Bronium, Bruine op. Belgii in Hannoniæ & Brabantiæ confin. med. inter Bruxellas & Montes.

Brovonacis Anton. *Braboniacum* Lib. Not. *Brougham* Camdeno, op. Albionis in Anglia inter Eboracum 85. & Luguvallam 22. m. p. à Caturractonio 43. apud Scotiæ limites in reg. Weſtmaria.

Bructeri, pop. Germ. in Friſiâ Orient. incolentes, quorum tractus *Brockmerlande*, teſte Cornelio Kempio, dicitur. Putantur iidem cum Buſacteris, vide ibi. Sunt qui hos in Marchiâ Comit. in Weſtphaliâ collocant. Meminit iſtorum Claudianus de 4. Conſul. Honorii.

———*Venit accola ſilvæ*
Bructerus Hercyniæ.———

Hos Druſus navali prælio in Amaſio flu. ſuperavit, teſte Tacito.

Brugæ, vulgo *Bruges*, Flandriæ urbs, omnium pulcherrima, nitidiſſimaque. Publicarum ſquidem & privatarum ædium in hâc urbe ſplendor & magnificentia, omnem rationem, omnem dicendi facultatem ſuperat. Optimam urbium formam, h. e. orbicularem ſitu obtinet. Pulcherrimis mœniis cingitur. Forum habet, ad quod ſex latæ deducunt plateæ, totidemque præcipuis portis reſpondentes. *A pontium multitudine* ſic dicitur. Præcelſis turribus, Divorumque auguſtiſſimis templis ſexaginta numero inſignitur. Long. 24. 25. Lat. 51. 36.

Brundiſium, urbs Bavariæ, vulgo *Brunaw*, Long. 35. 25. Lat. 40. 10.

Brunduſium, quæ & *Brundiſium*, *Brendeſium* Ptolemæo, *Brenteſium* Stephano, urbs Calabriæ ad mare Adriaticum ſita viâ Appiâ, eouſque perductâ, & portu inſigni nobilis, ex quo Romanis tritiſſimus olim fuit in Græciam tranſitus. A *Brento* quodam Herculis filio, ut Stephano fides, aut certè à cervini capitis ſimilitudine, quod Meſſapii linguâ ſuâ βρέντιον appellant. Lucan. lib. 2.

Brunduſii tutas Magnus conſcendit in arces.

De ſitu ejus hæc innuit idem Pharſal. lib. 5.

———*Curvique tenens Minoia tecta*
Brunduſii, clauſas ventis brumalibus undas
Invenit & pavidas hyberno ſidere claſſes.

Ubi *curvum* dixit, quia ſemicirculi in formam jacet. Idem poeta de eâdem urbe.

Urbs eſt Dictæis olim poſſeſſa colonis
Quos profugos Creta vexere per æquora puppes
Cecropiæ, victum mentitis Theſea velis.
Hanc latus anguſtum jam ſe cogentis in arctum
Heſperiæ, tenuem producit in æquora linguam,
Adriacas flexis claudit quæ cornibus undas.
Nec tamen hoc arctis immiſſum faucibus æquor
Portus erat, ſi non violentos inſula Coros
Exciperet ſaxis laſſaſque refunderet undas.
Hinc illinc montes ſcopuleſque rupis aperto
Oppoſuit natura mari, flatuſque removit,
Ut tremulo ſtarent contentæ fune carinæ.

Meminit ejuſdem Horatius, lib. 1. Sat. 5. quâ iter ab Româ ad *Brunduſium* uſque deſcribitur.

Brunduſium longæ finis chartæque viæque.

Unde Silius lib. 8.

Nec non Brunduſium, quò definit Itala tellus.

Denique Feſtus, *Brundiſium*, inquit, *quidam poetæ brevitatis causâ, Brendam* dixerunt. Long. 42. 17. Lat. 40. 34.

Brunſuicum, Tubiſurgium Ptolemæo, aliis *Brunopolis*, Saxoniæ metropolis, cujus fere centrum obtinet; civitas eſt permagna & populoſa 2. m. p. ſuo ambitu complectens. Tota urbs in plano jacet, mœnibus ac foſſâ duplici profundiſſimâ, & aliquot in locis triplici, ac quâ libet aquis ſtagnantibus munitâ. Vallum etiam inter foſſas craſſitſimum habet, ductum per circuitum, variis arborum generibus conſitum. Libera urbs eſt (tametſi principes reg. ſeſe Duces Brunſuicenſes inſcribant) inter Erphordiam & Hamburgum, inde 24. hinc 20. leuc. à Magdeburgo in occid. 13. quot à Luneburgo recedens. Long. 32. 40. Lat. 52. 40.

Brutii, pop. in extremis Italiæ finibus ſupra Lucanos, peninſulam incolentes, cujus Iſthmus à Lao flu. uſque ad Metapontium porrigitur. Hi Lucanorum olim paſtores fuere, qui excuſſo ſervitutis jugo, trans Laum flu. ſedes poſuerunt, unde & Βρέττιοι, vel Βρέττιοι à Lucanis dicti ſunt, quod illorum linguâ *fugitivos* ſonat. A Romanis autem *Brutii* appellati ſunt quaſi *Bruti*, h. e. *ſtupidi* & *vecordes*; quâ ignominiâ ideo notati ſunt, quod ſecundi belli Punici tempore ad Annibalem deſciviſſent; ob quam perfidiam ſemper deindè ſine honore & dignitate habiti ſunt, ad ſervilia tantum opera, & viliora munia deſignati. Dionyſius Periegetes.

Ἄγχι δ' Λευκανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοὔνεκεν ναίουσι δύην λευκὴν ὀΐεσσιν.

Græcis Βρέττιοι & Βρέττιοι dicti. Euſtathius: Βρέττιοι καλοῦνται ἀπὸ Βρέττου τοῦ Ἡρακλέους. Juſtinus à *Brutia* muliere

Diod.

Diod. Sic. *à ſervitute ſuâ* ſic dictos putat, ἀφ' ὧν τὴν ἐγχωρίαν διαλέκτῳ οἱ Θεσπιεῖς βρέττιοι προσαγορεύουσι. Strabo Ἀποστάτας vocat, h. e. *defectores*. Notandum autem hic, quod obſervat Bochartus, priſcam Italiam nihil fuiſſe quam Brutiorum agrum cum parte Lucaniæ, quod ipſum voluit Stephanus in quo legendum: Ἀυσόνιον ἡ πρὸ τῆς Βρεττίαν οὕτω καλοῦσιν Ἰταλίαν. Eſt autem regio ſic dicta à picis abundantiâ ibi naſcente, βρέττιαν enim Græci *picem* appellant. Vide doctiſſ. Authorem de Ph. Col. pag. 660.

Bruſſellæ, *Bruſſells*, urbs Belgii, Brabantiæ præcipua, ad Senam amnem, ab Antverpia 8. leuc. in auſtr. à Lovanio 4. in occ. verſus Gandavum. Long. 25. 46. Lat. 50. 50.

Bryges, Thraciæ pop. Steph. qui poſteà *Phryges* dicti ſunt. Strabo lib. 7.

Brygias, vel *Brygion*, urbs Macedoniæ, Steph. cujus etiam Plinius meminit lib. 4. cap. 30.

——"Ον ποτ' ἔδυσαν,
Ἀσκανίδ' Βρυγὸι ποντοπόροι δυσμόρῳ.

Ubi Scholiaſtes. Βρυγοὶ, ἔθνος Ἰλλυρίας.

Bubacene, Aſiæ reg. a Polyſperchonte in ditionem Alexandri M. reducta. Qu. Curtius.

Bubaſtis, vel *Bubaſtus*, Ægypti civitas in quâ religioſiſſime olim Iſis colebatur, quæ ab eâ etiam Bubaſtis dicta. Ovid. Met. lib. 9.

——*Cum quâ latrator Anubis,*
Sanctaque Bubaſtis, variiſque coloribus Apis.

Long. 63. 06. Lat. 30. 40. Hinc *Bubaſtia*, ſacra quæ in honorem Iſidis quotannis celebrabantur, quorum præterquam Herodotum Gratius quoque meminit in Cynegetico verſ. 42.

Vix operata ſuo, ſacra ad Bubaſtia, lino
Veſtitur ſonipes æſtivi turba Canopi.

Pibeſeth Zeiglero, *Aizoth* Joan. Leoni dici videtur.

Bubaſus, Cariæ regio, cujus mulieres Ovidio *Bubaſides*.

Bubaſides videre nurus.

Bubeſius ſinus, in Caria. Mela. 1. 16. Ita libri & recte: op. enim undè hic ſinus dictus eſt, Βυβασὸν Iones vocabant, non Βυβασόν. Herodotus tamen Doricè id vocabulum extulit lib. 1. Βυβασίης enim ibi legendum, non Βυβλασίης. Neque enim ulla uſquam eſt Byblaſia Cherſoneſus; Sed Βυβασὶη χερρόνησος eſt illa, quam Plinius vocat *Bubaſſum regionem*. Urbs enim eſt, & regio, & ſinus & peninſula. I. Voſſius.

Bubienum, op. in Hercynia ſylvâ, Marobudi cujuſdam, qui Suevis imperavit, regia. Strabo lib. 7. *Braga* Aventino, aliis *Budweiſſe* dicitur.

Bubo, vel *Bubon*, Lydorum urbs in mediterraneis ſita. Plin. 5. 27. Strabo vero lib. 13. Lyciæ urbem eſſe ait, in qua creta naſcitur. Huic Stephanus Bulbarum conjungit, quas ait à *Bubone* & *Bálburro* latronibus eſſe conditas.

Buca, op. Ferentanorum in quartâ Italiæ reg. quod Plinius perperam inter Hiſtionium & Ortonam ponit lib. 3. cap. 12. Rectius Ptolemæus. Τυφέρνη πόλεμῷ ἐκβολαὶ Βῦκα, Ἰσώνιον. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1207.

Bucellarii, Gallogræci dicuntur, quorum reg. *Bucellaria*. Suidas.

Bucephala, *Bucephalum*, Qu. Curtio & Au. Gellio, urbs Indiæ citer. ad Hydaſpen flu. ab Alex. M. condita, ac de equi ſui nomine dicta. *Gelfeten*, teſte Mercatore. Meminit Stephanus 2. hujus nominis locorum. Vide Freinſhemium ad Q. Curtium lib. 9. cap. 3. ad hæc verba. *Opida quoque duo condidit, quorum alterum Nicæam adpellavit, alterum Bucephalon, equi, quem amiſerat, memoriæ ac nomini dedicans urbem.*

Bucephalos, Melæ Peloponneſi promunt. à parte Orientali. *Bucephalum* portus Ptolemæo dicitur, qui eum ad ſinum Saronicum ponit, eodemque loco deſcribitur à Plinio & Pauſaniâ. *Cavalla* Bellonico dicitur.

Bulgari, pop. Myſiæ in Thraciæ confin. à *Bulgâ*, vel Volgam flu. ſic dicti, ubi primum in Moſchorum fin. habitarunt, Reg. *Bulgaria* dicitur, cujus metropoles ſunt Sophia, ubi Sedes eſt præfecti, & Ternobium; ubi ſedes Metropolitani. De Bulgaribus vide Montacutium ad Photii Ep. 1. ubi hæc ſcribit; Erant Bulgari, aut Bulgæ gens barbara, effera, pagana, Aquilonaris, quæ poſtrema pene omnium ab Aquilone, unde omne malum in Rom. imperium inundavit, poſt alias è Scythiâ proluvies, irruperunt, & Rom. imperium à Conſtantino diviſum, in partes diſſectum, præſidiis deſtitutum, in ruinam dederunt, quos primus Conſtantinus Copronymus bello vicit. Sed non ita peſſundedit, quin reſumptis viribus poſtea Nicephorum Imp. proſligatum occiderent, & caput ejus abſciſſum ludibrio exponerent. Cum primùm irrumperent, Dardaniam occupabant; ſed deinceps Macedoniæ & Illyriæ partes poſſederunt. De illis ad religionem Chriſtianam converſis deinde certatum eſt inter Romanam & Conſtantinopolitanam ſedem, cujus ſubeſſent juriſdictioni; de quo certamine Photius alicubi in epp. qui vehementius eâ de re contendebat: unde imprimis odio & invidiâ apud Romanos laborabat. *Bulgari* v. dicebantur à *Bolgâ* ſive *Volgâ* flu. ingenti, etiam hodie notiſſimo, cujus erant accolæ cum irrumperent in imperium.

Bupraſium, civit. & flu. & reg. Elidis à *Bupraſio* conditore Hom. Plinio v. inter Achaiæ loca recenſetur. l. 5. c. 5.

Bura, *Veſtica* Moletio, op. Achaiæ Peloponn. ad fin. Corinth. inter Pellenen, & Helicen. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen & Buran Achaidos urbes
Invenies ſub aquis, & adhuc oſtendere nautæ
Inclinata ſolent cum mœnibus opida merſis.

Burcinacium, *Kraneburg* Simlero, op. Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Cliviam urb. 1. leuc. diſtans in occ. à Noviomago urbs Geldriæ 2. Al. *Bureck*, op. ejuſdem Duc. ad Rhenum ex adverſo Weſaliæ, quod veriſimilius videtur.

Burdigala, *Bourdeaux*, urbs archiep. Aquitan. ad Garumnam, in ora occidua ejus reg. quæ vulgò *Guienne* dicitur, caput, ac conventus juridicus, à Toloſa 30. leuc. in Circium, inter Santonas ad Bor. 21. & Baionam ad merid. 26. leuc. Patria Auſonii; de quâ ille in Catalogo urbium:

Diligo Burdigalam, Romam colo; civis in hâc ſum,
Conſul in ambabus. Cunæ hic, ibi ſella Curulis.

Long. 20. 10. Lat. 44. 50.

Burgi, *Burgos*, urbs archiep. Hiſp. Tar. Caſtellæ vet. caput & reg. ad Arlanzam flu. Long. 16. 32. Lat. 43. 00.

Burgundia dividitur in 2. partes, nempe in Ducatum, cujus caput Divio, Parlamenti ſedes ſub rege Franciæ; & in Comitatu, vulgò *la Franche Compté*, cujus primaria Dola, Senatus ſedes, eſtque anguſtior, & inter Ducatum & Helvetios Lotharingiam & Breſſiam: cum Ducatus, qui amplior, habeat à Sept. Campaniam, ab Orient. Comit. Burgundiæ, à merid. Baujovienſ. agrum & ab Occ. Nivernenſem & Borbonienſem provincias. Pop. *Burgundiones*, ſeu *Burgundi*, qui olim Chattorum & Alemannorum agros occupavere, & poſtea in Gallias tranſmigrarunt. Burgundii confines erant Alamannis, uti docet Am. Marc. principio lib. 18. *Ubi terminales*, inquit, *lapides Alamannorum & Burgundiorum confinia diſtinguebant*. Idem notat Procopius lib. 1. Goth. & ante utrumque Mamertinus in Genethliaco quem Maximiniano Herculio dixit: *Burgundiones*, ait, *Alamannorum agros occupavere*. Vide Valeſium ad Am. pag. 372.

Burrium, *Uske* Camdeno. Op. Albionis in Wallia in Com. Monumetenſi, Iſcæ finitimum, inde 9. m. p. Callevam verſus. Al. eſt *Lodbury* nomine alludente.

Burungum, *Wuringhen*, nonnullis op. Germ. ad Rhenum flu. inter Coloniam & Noveſium. Long. 28. 25. Lat. 52. 00.

Buſacteri, pop. Germ. Gemini, majores & minores, iidem ut aliquibus videtur cum Bructeris Strab. Tacit. & Paterc. quorum reg. eſt Tranſiſulana, teſte Pyramio. Al. eſt pars Weſtphaliæ circa Monaſterium urb. teſte Willichio. Buſacteri majores ab. al. in Com. Oldemburgenſ. minores in Com. Benthemenſ. collocantur. Horum *Breckersberg* op. eſſe videtur apud Goſlariam urb. in Saxonia.

Buſiris, *Boſire* Leoni, urbs Ægypti intra Deltam, Sebennytico & Leontopoli urbibus finituma ad Nilum, inter Babylonem & Memphim. Long. 62. 30. Lat. 30. 15.

Buthoe, urbs Illyridis. Βοῦθοη Sophocli, Βοῦθον Scylaci & Philoni, *Butua* Plinio. Ptolemæo mendosè *Bulva*, hodie *Budua*, vel *Budurvo*; quam apud Stephanum quidam ſic dictam volunt διὰ τὸ Κάδμον ἐκεῖ ζεύγνυς βοῶν ἐχθιστον, πηλὸς ἀνύσας ἐς Ἰλλυρίους ὁδόν. Alii Cadmum eam nominaſſe volunt, ἀπὸ τῆς Ἀργυρίας Βύτης, *ab Ægyptio Buto*. Sed verum nomen Phœnicium eſt בטוחה *betua*, i. e. *ſecura*, *tuta*, cujus incolæ habitabant לבטוח h. e. *in tuto*, naturâ loci nimirum, aut vallis & mœnibus, aut propriis viribus freti. Boch.

Buthrotum, ſive *Buthrotus*, Ptol. vulgo *Butrinto*, urbs Epiri in orâ contra Corcyram inſulam Virg. Æn. 3.

——*Portuque ſubimus*
Chaonio, & celſam Buthroti aſcendimus arcem.

Ovid. Met. 13.——*Regnataque vati*
Buthrotos Phrygio. Long. 45. 30. Lat. 40. 00.

Buthrotus, flu. Magnæ Græciæ apud Locros, *Novito*, teſte Barrio.

Butrium, *Butrio*, op. Æmiliæ in agro Bononienſi à Bononia 10. m. p. Ferrariam verſus. Long. 33. 35. Lat. 43. 52.

Butua, urbs Dalmatiæ meridionalis inter Aſcrivium & Olchinium, in ditione Venetorum, & an. 1667. à terræ motu fere diruta fuit. Long. 43. 34. Lat. 42. 16.

Butuntum,

Butuntum, sive *Buruntus*, urbs Apul. Peucetiæ mediterr. inter Rubos 10. & Barium 8. m. p. hodie *Bitonto*. Long. 40. 56. Lat. 41. 04.

Buvinda, *Banna* Camdeno sive *Banny* flu. Hyberniæ per Laginiam in ort. apud Eblanam (hæc est Dublinum) fluens; *Slain* Villanovano, qui etiam Latinè *Boandus* dicitur, apud Dondalciam urb. fluens. Sane P. Jovius Boandum cum Buvindâ confundit, illumque per Ultoniam apud Armacam urb. in Bor. contra Scotiam fluere scribit. Camdenus vero Bannam ait esse fluvium Ultoniensis Provinciæ in Comit. Colranensi.

Buxetum, op. Lucaniæ, quod Græci *Pyxunta* vocant, vulgò *Piſciota*, nomen habet à *buxo*, cujus ibi copia reperitur.

Buxentum, *Policaſtro*, urbs epiſc. regni Neapolitani, in Principatu citer. Ducatus titulo gaudet, & 15. mill. Italicis diſtat à *Capo Piſciota* in ort.

Buxetum, *Buſſeto*, op. Ital. in Duc. Placentino, reg. cogn. cap. juxta Longenam amnem 2. mill. à Pado flu.

Buxudis, *Boſſut* Caſtrum elegans & amplum in Hannonia, 2. leuc. à Montibus verſus ort.

Byblus, Syriæ Phœniciæ urbs. Beryto vicina, in quâ Adonidis templa ſunt. Eam à tyranno oppreſſam Pompeius liberavit. Sita eſt in excelſo quodam loco non procul à mari. Vide plura apud Stephanum. Ejus meminit Dionyſius, uti videre eſt in his.

Οἵ τ' Ἰβηρ᾽ ἠὲ Γάζαν, Ἐλαΐδα τ' ἐναλίην,
Καὶ Τύρον ἀγλαίην, Βιβλυΐδ᾽ τ' ἄλσεα ἠεγρεν,
Βύβλον τ' ἀγχάλοον, ἠὲ Σιδόνα αὐθεμόεσσαν.

Hodie *Giblee* ſeu *Gibelleto* vocant.

Byce, nomen paludis. Ptol. *Byges* Plinio. Eſt autem in Sarmatia, & in Mæotidem influit, *Seſehan* Moletio.

Bylliones, pop. Illyrici ſupra Epidamnum ſive Dyrrhachium & Apolloniam ſedes habentes. Strabo lib. 7. Dicuntur & *Bullianes* de quibus Plin. 3. 22. Βυλλίων ἀλσὸς habet Dionyſius verſ. 387. Cum autem teſte Euſtathio, nonnulla exemplaria Βυλλίων per υ ibi habebant, iſta lectio, ut quæ ad *Bullionum* nomen propius accedit, vulgatæ hic præferenda videtur.

Byrchanis Straboni, *Burchanis* Stephano, quorum priori inſula in mari Germanico, alteri in mari Celtico dicitur. *Burchana* Plinio, qui dicit eam à Romanis *Fabariam* appellari. A Druſo ſubacta fuit.

Byrſa, arx in mediâ Carthagine, in cujus vertice Æſculapii templum, quod Aſdrubalis uxor, captâ urbe, concremavit. De cujus nominis origine hæc Servius. *Appulſa ad Libyam Dido, quum ab Hiarba Gætulorum rege pelleretur, petiit callidè, ut tantum terræ emeret, quantum poſſet taurino tergo circundare, quod cum obtinuiſſet, corium in tenuiſſima fruſta ſectum ita tetendit, ut occupatis 22. ſtadiis civitatem conſtruxerit, quam poſtea vocavit Carthaginem, Arcem vero à bovino corio quod vocant Græci, Byrſan nuncupavit.* Virg. 1. Æn.

Mercatique ſolum facti de nomine Byrſam,
Taurino quantum poſſint circumdare tergo.

Sil. Ital. l. 1. *Tum pretio mercata ſolum nova mœnia ponit,*
Cingere qua ſecto permiſſum litora tauro.

Commentum iſtud Didonis etiam attigit Herodian. lib. 5. loquens de quodam ſimulacro. Φασὶ δ' αὐτὸ Διδὼ Φοίνισσαν ἱδρύσασθαι ὅτε δὴ τὴν ἀρχαίαν Καρχηδόνα πόλιν ἔκτισε, βύρσαν περιτεμοῦσαν. Rem eandem tetigit quoque Dionyſ. Perieg.

Καρχηδὼν ἣν μῦθος ἔχει βοὸς ἐμπεδίναις.

Sunt qui hoc Didonis commentum ad totam urbem referant. Livius lib. 44. *Advenis, quantum ſecto boves tergo amplecti loci potuerint, tantum ad urbem communiendam precario datum.* Sed hoc & ratio abnuit, & Appianus, qui clarè in Libycis: Οἱ δὲ τὸ λῆμμα ἐξελόμενοι ἐς ἰμάντα ἕνα συνθεῖναι, ἐκτείναντα, ἔνθα νῦν ἐστὶν ἡ Καρχηδονίων ἀκρόπολις, καὶ ἀπὸ τῆς βύρσης ὀνομάζεσθαι. Silius lib. 3. *veterem* vocat.

Proxima Sidonis Urica eſt effuſa maniplis
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Fabulam eſt qui ex eo natam putat, quod veterrimis vice pecuniæ fuerint fruſta corii bubuli ſignati. Itaque ſecundum antiquos, ut vidimus *à corio Byrſæ* nomenclatio eſt. Interim tamen & hoc Græculorum inventum eſt, cui præbita eſt occaſio è voce Βύρσα illis corium ſignificante, nempe more ſuo omnium origines ex ſuâ linguâ petunt. Quod ſi accuratius inquiriſſent in res Puniças, vidiſſent verum arcis ejus nomen non Βύρσα eſſe, ut ipſi pronunciabant, ſed *Botzra*, vel *Boſra*. Hebr. בצרה h. e. ὀχύρωμα, πύργος, ἀκρώτηριον, quocirca Strabo lib. 17. ἀκρόπολιν interpretatur.

Byzacium, Africæ regio. Inde Byzacenus ager, cujus Adrumetum eſt metropolis, feraciſſimus. Plinius lib. 17. cap. 5. cum ait eſſe *centena & quinquagenâ fruge fertilem.* Vide eundem lib. 18. cap. 10. Varro de R. R. lib. 1. cap. 44. *In Syria ad Gadara, & in Africâ ad Byzacium item* (dicunt) *ex modio naſci centum.* Silius Ital. lib. 8.

——Seu ſint Byzacia cordi
Rura magis, centum Cereri fruticantia culmis.

Ubi malè vulgò legitur *Buxentia*. Vide Plin. lib. 5. cap. 4. itemque Solinum cap. 27. Videtur itaque natum ex Phœnicio בִּיצָה *bizа* quæ vox pro *mammâ* vel *ubere* frequens eſt in Chaldæâ Paraphraſi, quâ figurâ Homerus Οὔθατα ἀρούρης dixit, & ex illo Virgilius

——Fertilis ubere campus.

Porro, ut gemina ſunt ubera, ita geminum fuiſſe notum eſt in Africâ Byzacium. Sed & in Byzacio opidum fuit *Mamma*, de quo Procopius Vandalicorum ſecundo. Alio nomine *Byzantium* apud nonnullos dicitur. Bochartus.

Byzantium, Thraciæ opidum à Pauſaniâ Spartanorum duce conditum. Juſtinius lib. 4. Secundum Euſtathium verò à *Byze*, Megarentium claſſis præfecto; Liberæ olim conditionis, & *Ligos* ante dictum. Plin. 4. 1. Hodie à *Conſtantino* Magno Conſtantinopolis, antea *Nova Roma*. Mox tempore Severi & filii ſui Antonini *Antonia* vocata. Expugnata à Mahumete Turcâ, A. D. 1453. magnâ prorſus Chriſtianæ religionis jactura. Ejus meminit Ovid. Triſt. lib. 1.

Quaque tenent Ponti Byzantia litora fauces;
Hic locus eſt gemini janua vaſta maris.

Tacitus Annalium libro duodecimo: *Byzantium fertili ſolo, fœcundoque mari.* Idem ib. *Artiſſimo* inter Europam Aſiamq; divortio Byzantium in extremâ Europâ *poſuere Græci.* Pleraque v. hiſtoria Spartanis adſcribit conditam h. nobilem urbem & fatalem Imperiorum ſedem. Juſtinus & Iſidorus à Pauſania rege, Claudianus a Byzante quodam non obſcuro extructam vult: In Eutrop. 2.

——Hoc Byzas Conſtantinuſque videbunt?

Alii non conditam à Pauſ. ſed ſaltem expugnatam tradiderunt; inter quos Æm. Probus. Ammiano autem eſt *Atticorum colonia* lib. 22. *Stamboli* hodiè Turcis dicitur. Vide Petrum Gyllium de Topographiâ Conſtantinopoleos. Hinc *Byzantiacus*, Statius 4. Sylv.

Aut Byzantiacos colunt lacertos.

Porro Urbis deſcriptionem habes apud Dionem in Severo, quam Zonaras in ſuam hiſtoriam de Conſtantino M. deſcripſit; quamque Tomo 3. initio dedit. Long. 56. 00. Lat. 43. 10. Eſt etiam Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Byzeres, Ponti populi inter Cappadoces & Colchos. Horum mem. Dionyſ. Perieg. verſ. 765.

Βύζηρές τε πρῶτα καὶ ἀγχίθι φῦλα Βιχείρων.

Val. Flaccus lib. 5.

Meſſynichi, vos & ſtabulis Macrones ab altis
Byzereſque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora.——

Buzeri Plinio lib. 6. cap. 4. Vide Montanum ad prædictum Dionyſii locum. Inde *portus Byzericus* Stephano dicitur.

Byzia, urbs regum Thraciæ, à Terei nefaſto crimine hirundinibus inviſa. Plin. 4. 11. Long. 54. 50. Lat. 43. 55.

C.

Cabala, locus in Siciliâ, ubi Dionyſius contra Carthaginenſes dimicans, victoriâ potitus eſt. Diod. lib. 15. Item urbs Ciliciæ. Appianus. Eſt etiam Thraciæ op. Cedrenus & Zonaras.

Cabalais, Solymorum regio alio nomine ſic dicta, Καβαλαῖς Straboni, id eſt, *montana*: Arabicè id eſſet גבליה *gabalia*. Sed Græci g. & c. permutarunt, ut in *Camelo* & aliis. Hinc & Solymi *Cabalenſes*. Strab. Σολύμους δ' ἔνιοι φασὶ τοὺς Καβαλλεῖς.

Caballinum, Æduorum in Gall. Lugd. op. Ptol. Cæſar *Cabilonum* vocat. *Caſtrum Caballionenſium* Lib. Provinciarum. *Chalons ſur Saone* Gallicè. Antoninus hic Legionem 14. collocavit.

Caballinus, fons limpidiſſimus in Helicone Bœotiæ monte Muſis conſecratus; Græcis *Hippocrene*, id eſt, *fons equi* dictus; quem Pegaſus in eo loco ſaxum feriens, aperuit, unde & *Pegaſius* vocatur Straboni. Perſius in Prologo.

Nec labra fonte prius Caballino.

Propertius lib. 3. cap. 3.

Viſus eram molli recubans Heliconis in umbrâ,
Bellerophonteæ quâ fluit humor equi.

Stat. 2. Silvarum in Genethliaco Lucani.

Pendentis bibit ungulæ liquorem,

Cabamodurum, vel Cavanodurum. Vide *Salisburgum.*

Cabaſſus,

Cabaſſus, Thebaſſe, urbs Armen. Min. Cybiſtris urbi finitima in Cataonia reg. Eſt & vicus huj. nominis inter Tarſum & Mazacum. Steph.

Cabellio, ſeu *Caballio*, op. Gall. Narbon. ad Druentiam flu. prope Avenionem in Com. Vindaſcino, ſeu Venuxino, in ditione Pontificis.

Cabillonum, Chalon ſur Saone, urbs Gall. Celt ad Ararim flu. ſub archiep. Lugdunenſi, 11. leuc. à Matiſcone, tot. ab Auguſtoduno, & 8. à confin. Com. Burgundiæ.

Cabira, urbs Aſiæ Min. in confinio Lyciæ, med. firme inter Laodiceam & Termeſſum.

Cabliacum, Chably, op. Franciæ in Senonenſi agro, juxta flu. Seninum, inter Antiſſiodorum & Tornodorum.

Cabulum, Cabul, op. Indiæ, prov. cogn. caput, in imper. M. Mogulis, verſus montes & confinia Zagataiæ regionis.

Cabyla Ptolemæi, quid ſit, hodiè non bene conſtat, forſan regiuncula in Thraciâ, & op. *Cavalla* antiquis fuit *Bucephala* in confin. Macedoniæ, & in lit. Archipelagi, ſeu Maris Ægæi.

Caccabe, olim Carthago ſic dicta. Stephanus in Καρχηδών. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Καχκάβη, τύτῳ ᾗ κατὰ τὴν ὁικείαν διπτῶν λέξιν, ἵππε κεφαλὴ δηλᾶται. Hic autem Græci videntur peregrinæ linguæ vocem ad ſuam accommodaſſe, ſed ita ut facili negotio poſſit reſtitui, nempe ſi legatur *Carcabe*. כר *Car* enim ut Hebraicè *ducem*, ita Punicè *caput* videtur ſignificaſſe analogicâ ratione, & inde tranſiſſe ad Græcos. Porro רכבה *recaba*, *equum* innuere poteſt, nam Ebræis רכב *racab* eſt *equitare*. Virg. Æn. 1.

Effodere loco ſignum, quod regia Juno
Monſtrarat, caput acris equi.

Juſtinus lib. 18. *In primis fundamentis caput bubulum inventum eſt, quod auſpicium quidem fructuoſæ terræ, ſed laborioſæ, perpetuoque ſervæ urbis fuit: propter quod in alium locum urbis tranſlata, ibi quoque caput equi repertum, bellicoſum, potentemque populum futurum ſignificans, urbi auſpicatam ſedem dedit.* Addit Euſt. in Dionyſium, unà cum equino capite repertam quoque palmam, quo omine firmati Punici ibi civitatem conſtruxerunt. Cui conſentit nota Urſini aſſerentis, exſtare apud ſe numiſma argenteum Punicis literis notatum, in cujus alterâ parte equi caput, & palma percuſſa eſſet.

Cacus, Moncaio, mons Hiſpan. in Aragonia, prope confin. Caſtellæ, inter Turaſſionem, Borjam & Agredam. Dicitur etiam *Mons Caunus*.

Cacuthis, Indiæ amnis in Gangem fluens. Arrian.

Cacyparis, Sicil. flu. Thucyd. l. 7. Ita dict. ut putat Bochartus, à ſinu magno, in quem ſe infundit, prope Ptolemæi Μαχηρ ἄκρον h. e. *Longum promuntorium*: Punicè n. *Cacyparis* videtur eſſe חוף כביר *chec cabir i. ſinus magnus.*

Çacyron, Caſſaro, op. Sicil. verſus auſt. in valle Neetina Principatus tit. clarum, 8. mill. ab ora maris Ionii, & tot. à Syracuſis. Long. 36. 6. Lat. 36. 15.

Cadavus, Cavado, amnis Luſitaniæ; oritur verſus confin. Gallæciæ, alluitque Bracaram urb. ac dein in Oceanum ſe exonerat. Cluſio v. & Sanſoni eſt *Celandus*.

Cadillacum, Cadillac, op. Gall. in Aquitan. cap. Comitatus Benalgii, ad Garumnam, 4. leuc. ſupra Burdigalam & tot. à Vaſato.

Cadiſcus, mons & promunt. Cretæ apud Phalaſarnam op. à Malea promunt. Peloponneſi 70. m. p. *Capo Buſci* ex tab. recent.

Cadmus, mons Lydiæ, apud Laodiceam urb. ex quo Lycus flu. manat.

Cadomum, Caen, urbs & Acad. Gall. Celt. præclara in Normannia, ad Olinam flu. 26. leuc. à Rothomag. & 6. à Bajocis in ort. Long. 22. 20. Lat. 49. 04.

Cadurci, pop. Aquitan. quorum tractus *Le Quercy* dicitur, inter provincias Retrocoricenſem, Ruthenenſem, Alverniam & Occitaniam. Ibi urbs primaria Cadurcum *Cahors*, ad Lotium flu. 12. leuc. ab Aginno, & 9. à Montalbano in Bor. Long. 22. 31. Lat. 44. 30.

Caduſii, pop. circa Caſpium mare. Steph. De his quæri poſſit non immerito, an Iſraelitarum ſint reliquiæ. Quæ Fulleri eſt ſententia, qui Caduſios dici vult quaſi קדושים *Kedoſim Sanctos*, ratione vocationis. Sed fallaci etymo non eſt nitendum. Caduſios & Tapyros non eſſe advenas patet ex vetuſtiſſimo ſcriptore Cteſiâ, qui utroſque Nino ſubjicit: Ἐκκείνοι (inquit) τὴ τε Καδουσίων χώρας, καὶ Ταπύρων. Narrat idem Caduſiorum bellum ingens cum Artæo, vel Arſæo rege Medorum, quem cum octingentis hominum millibus irruentem vicit Parſodes. Inde inter Medos & Caduſios odia, & bella perpetua uſque ad Cyrum. Quo imperante, cum Perſarum jugum volentes ſubiiſſent, & denno rebellaſſent ſub Artaxerxe Longimano, is expeditionem in illos ſuſcipiens, trecentorum millium peditum & decem mille equitum exercitu inſtructus; re tamen infecta rediiſſet, niſi duos Caduſiorum reges dolo circumveniſſet Tiribaſus. Vide Plut. in Artax.

Cadytis, urbs Syriæ maxima. Herod. in Thaliâ, cap. 5. Ἀπὸ φοινίκης μέχρι ἕρων Κάδυτιν πόλιν, ἥ ἐςὶ Σνείων τῶν Παλαιςίνων καλεομένων. Hieroſolymam ſub hoc nomine ab eo indigitari hæc ſuadent, 1. Vocabatur ea vulgo קדושה *ſancta* jam vero cum Syrorum dialecto uſitatiſſimum foret ש in ת commutare, quam facile erat apud eos, atque apud exteras gentes eos imitantes *Cadyſtia* in *Cadyta* & *Cadytis* tranſire. 2. Comparat ille Cadytin magnæ urbi Sardis. Nam ἀπὸ ᾗ Κάδυτιν (pergit ille) ἐόντες πόλιν (ὡς ἐμοὶ δοκέει) Σαρδίων ἐλάσσονα πολλῷ. Jam v. nulla omnino urbs intra Palæſtinam digna erat, quæ cum Sardibus conferretur. 3. Hæc ille etiam de Necho rege Ægypti in Euterpe, cap. 151. 15. καὶ Σύρων τῶν ἐν Μαγδώλῳ ἐνίκησε. Μετὰ ᾗ τὴν μάχην Κάδυτιν πόλιν τὴ Συρίης ἐόσαν μεγάλην ἑλε. Quæſi conferantur cum hiſtoriâ Sacra de Pharaone Necho Joſiam prælio debellante in valle Megiddo, & de Throno Judaico diſponente, 2. Reg. 23. 33. rem ſtatuant extra omnem controverſiam. *Lightfoot.*

Cea, inſ. maris Ægæi. Ζea, vel Ζia, inter Cycladas, Græcis Hydruſſa. *Ceos* Ciceroni. *Cia* Ptol. à Ceo Titanis filio dict. Ovid. Ep.

Cingitur Ægæo nomine Cea mari.

Virg. 1. Georg. ——— *Cui pinguia Cea*
Tercentum nivei tondent dumeta juvenci.

Recte *dumeta* dixit, quia Cæa inſula feraciſſima eſt. Athen. lib. 3. Ἐν τῷ ᾗ δευτέρῳ φέρει φυτῶν ὁ Θεόφρας ᾗ ἀ ἱερὸν εἶναί φησι διφορεῖν, ὃν ᾗ καὶ βίφορεῖν, ἄμπελον ἐν Κίῳ.

Cæcinos, Suidæ amnis vocatur, qui Rheginum agrum à Locrenſi dividit, Plin. 3. 10. *Satriano*, teſte Barrio. Steph. Ζαικινον ait eſſe χώριον Ἰταλικὸν. Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 15.

Cæcubum, op. Campaniæ in Italiâ, quod licet paludibus adjaceat, vineta tamen feraciſſima præcipuis enutrit arboribus. Strabo lib. 5. Τὸ ᾗ Καίκυβον, ἐλῶδες ὂν ἐυοινοτάτην ἄμπελον φέρει. Plin. 13. 6. *Antea Cæcubo vino erat generoſitas celeberrima, in paluſtribus populetis, ſinu Amyclano.* Mart. 13. 115.

Cæcuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis,
Vitis & in mediâ nata palude viret.

Idem 2. 40.

Cæcuba ſiccentur, quæque annus coxit Opimi:
Condantur parco fuſca Falerna vitro.

Et 12. 17. *Ebria Setino ſit ſapè, & ſapè Falerno,*
Non niſi poſt niveam Cæcuba potet aquam.

Horat. Carm. 1. Od. 10. Ad Mecænat.

Cæcubum, & prælo domitam Caleno
Tu bibes uvam. Idem Car. 2. 14.
Abſumet hæres Cæcuba dignior
Servate centum clavibus. Idem Car. 1. 27.
Antehac nefas depromere Cæcubum
Cellis avitis. ———

Et. 3. 28. ——— *Prome reconditum*
Lyde ſtrenua Cæcubum. Et Epod. Od. 9.
Quando repoſtum Cæcubum ad feſtas dapes
Tecum Mecænas bibam? Et paulo poſt
Vel quod fluentem nauſeam coerceat
Metire nobis Cæcubum.

Et Serm. 2. Sat. 8. *Procedit fuſcus Hydaſpes*
Cæcuba vina ferens.

Cæterum laudatur idem Cæcubum vinum Dioſcoridi quoque & Columellæ, quorum hic de R. R. 3. 8. *Neque dudum eſt, Maſſici, Surrentinique, & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Ille lib. 5. cap. 10. Ὁ ᾗ Καίκυβος ἔιν, γλυκὺς ὢν ἀδρομιφέςερος ἐςὶ τῶν Ἀλβανῶν. Ubi vulgo Κίκυβος vitiosè legitur.

Cælianum, Ciliano, op. Lucaniæ, inter Venuſiam 95. & Heracleam urb. ad ſin. Tarentinum exciſam, 24. m. p.

Cælina, & Celina, op. & flu. Camorum in Venetia: op. exciſum jacet, apud Anianum op. ex illius ruinis ædificatum, ab Ultino 20. m. p. in Afr. flu. autem ſeu potius torrens *Le Celine* adhuc dicitur.

Cælſomons, op. Suæviæ, ad Ilarum flu. 3. leuc. infra Memmingam, 3. ab Ulma in auſt. & 3. ab Auguſta in occaſum. Long. 32. 10. Lat. 47. 50.

Cælium, Ceglie, op. regni Neapolitani in prov. Hydruntina, ad radices Apennini, 10. milliaribus à mari Adriatico.

Cælium,

Cælium, Zeira, vicus Luſitaniæ 2. leuc. à Thomario in occ. in Extremadura Provincia. Multi autem ſcribunt *Selium* & *Sellium*, putantque eſſe Lariam urb. epiſc. ſub arch. Ulyſſipponenſi.

Cælius mons, unus ex 7. collibus urb. Romæ, unde porta *Cæliomonta*. Hodie *M. di S. Giovanni*, quia in eo extructa eſt Baſilica S. Joannis Lateranenſis, quæ totius urbis prima eſt & præcipua.

Cæne, parva inſ. in mari Siculo, cui vicina eſt Gaulos & Melite. Plin. 3. 8. Item ſinus Laconici op. non procul à Tænaro promont. hodie *Camares*, teſte Nigro. Hinc *Cænites portus* apud Plin. & Jupiter *Cæneus*. Ovid. Met. lib. 9.

Victor ab Oechaliâ Cæneo ſacra parabat
Vota Jovi. ———

Cænina, Latii op. Stephanus: Καινίνη πόλις Σαβίνων, ἡ νῦν Ῥωμύλῳ ἁλοῦσα, τὸ ἐθνικὸν Καινίτης. Plutarcho in Marcello ſunt Καινῖται, & in Romulo Κενινῆται, itemque Livio *Ceninenſes*. Verum non ab opidi vocabulo, ſed ab auctoris ſui nomine ſic dictos fuiſſe incolas ejus haud obſcurè ex Feſto colligas. *Cenina*, inquit, *urbs quæ fuit vicina Romæ, à Cenite conditore ſic dicta*. Ovid. Faſt. 2.

Te Tatius, parvæque Cures, Cæninaque ſenſit.

Prop. 4. 11.

Acron Herculeus Cæninâ ductor ab arce
Roma tuis quondam finibus horror erat.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 665.

Cænis, *Coda di Volpe* Fazello, *Capo di Peſſolo* Barrio promont. Brutiorum in ora Calabr. ulter. contra Pelorum promont. Siciliæ, apud Scyllæum op. ubi Scylla ſcopulus, à Meſſana 250. ſtad. in ort. teſte Strabone diſtans.

Cænis, op. regni Neapolit. in Calab. ulter. 4. mill. ab ora litorali freti Siculi, & 8. à Rhegio in Bor. juxta amnem Cænidem.

Cænophrurium, pag. Thraciæ ad Propontidem 20. mill. à Selymbria, teſte Sanſone, & nunc *Drepali* dicitur.

Cære, urbs inſignis in Hetruriâ, quæ olim regionis totius caput fuit. Hanc olim *Agyllam* nominatam & à Pelaſgis è Theſſaliâ profectis conditam ferunt. Deinde vero Lydis, quos poſtea Tyrrhenos nominarunt, adverſus Agyllinos bellum gerentibus, cum quidam murum ſubiens, urbis ejus nomen percontatus fuiſſet, eique à Theſſalo quodam de muro χαῖρε reſponſum eſſet, eo veluti omine à Tuſcis accepto, captam poſtea urbem, mutato priori nomine *Cære* vocavere. Verum tam ſplendidæ, tamque glorioſæ civitatis Strabo lib. 5. aſſerit vix ulla ſuâ ætate extitiſſe veſtigia, & ſolo balneorum vicinorum nomine, quæ *Cæretana* dicebantur, fuiſſe celebratam. Ab hoc opido *Cærites tabulæ* appellatæ ſunt, in quas Cenſores referri jubebant, quos notæ causâ ſuffragiis privabant. Nam urbe à Gallis captâ, cum Cæretani eos, qui unà cum ſacris, æternoque Veſtæ igne ad ſe profugerant, comites hoſpitio ſuſcepiſſent, Romani deinde, reſtitutâ in meliorem ſtatum urbe, ſatis malignam illis gratiam retulerunt. Nam civitate quidem illos donarunt, ſuffragii autem jus iis non conceſſerunt. Πολλείαν γὰρ δόντες ἐκ ἀνέγραψαν εἰς τὰς πολίτας. Ita Strabo ubi ſupra. A. Gellius vero paulo aliter. *Primos autem municipes*, inquit, *ſine ſuffragii jure, Cærites eſſe factos accepimus; conceſſumque illis, ut civitatis Romanæ honorem quidem caperent: ſed negotiis tamen, atque oneribus vacarent, pro ſacris bello Gallico receptis, cuſtoditiſque.* Hinc factum eſt, ut cum aliquem ignominiâ & contumeliâ dignum volumus ſignificare, *Cærite cerâ* eum dignum eſſe dicamus. Horatius.

Quid deceat, quid non obliti, Cærite cerâ
Digni. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. p. 493. Long. 35. 30. Lat. 41. 40.

Cæreti, Germ. pop. apud Cæſarem, nunc *Ripenſes* appellantur Leodio, ubi arx *Cerey* nuncupata ad Moſam. *Namur* eſt Vigenerio.

Cæretum, Umbriæ op. inter Spoletum & Nurſiam, à quo *Cæretani* appellati, totum orbem vano quodam ac turpi ſuperſtitionis genere ludificantes, ob quam cauſam fere perpetuò peregrinantur, familiâ, atque uxoribus domi relictis.

Cæron. Video eſſe viros dictos (inquit Bochartus) qui ab his diſſentire Joſephum putant, cùm arcæ reliquias oſtendi dicit in regione Καιρῶν *Cæron*, quam Adiabenes rex Monobazus dedit Izati filio; χώρην δέ φασι Καιρῶν λεγομένην. Φέρειν δ' ἡ γῆ πλεῖστον τὸ ἄμωμον ἀγαθόν. Ἔστι δ' αὐλὴ καὶ τὰ λοίπα κάλλη βασιλικῆς, ὧν Νᾶρον ὁ τῆς ἐπιμελείας διατεταγμένος λόγῳ ἔχει, καὶ μέχρι νῦν πᾶσι τοῖς ἐξ ἐκείνου βασιλεύουσι ὁπλοθήκη ἐστίν. Sed rectius ni Joſephi Καιρῶν corruptum ſit ex Chaldæo קרדין *Cardon*, quo utitur Jonathan, unde Dionis Κάρδυον ὄρος. Idem certe ſolum deſcribi docet Adiabenes vicina, & amomi feracitas, cujus proventu Corduene potiſſimum inſignis eſt. Strabo lib. 16. Ἔστι γὰρ εὔυδρον καὶ πολύδενδρον, καὶ εὐφορεῖ, ὥστε καὶ ἀβάλανον τρέφειν καὶ ἄμωμον. Philargyrius in Virgilii Georg. 4. *Apud Corduenos amomum, & alii leves odores gignuntur.* Inde eſt quod Amomum modo Armenium dicitur, ut in Dioſcoride, Plinio, Avicenna, &c. modo Aſſyrium, ut in Virgilio Eclog. 4.

———*Aſſyrium vulgo naſcetur amomum.*

Et in Statio in Epiced. Pileti Urſi.

———*Aſſyrio manantes gramine ſuccos.*

Itemque in Silio lib. 2.

Nec crinem Aſſyrio perfundere pugnet amomo.

Cærperis, Angliæ op. in Com. Southamptonienſi, quod *Portcheſter* vocant.

Cæſar Auguſta, Hiſp. Tarr. civitas, *Auguſta Cæſarea* Ptolemæo ac Straboni, ab Auguſto ad Iberi amnis ripam eo loco fundata, quo *Subduba* op. antea ſitum erat. Hæc Prudentii Poetæ patria fuit, hodie autem *Saragoza* dicitur. Long. 20. 20. Lat. 42. 30.

Cæſarea, inſ. maris Britannici. Anton. quæ *Jerſey* dicitur Camdeno.

Cæſarea, cognomento Magna, quæ & *Mazaca* prius, *Tiſaria* & *Caiſar*, urbs archiep. Cappadociæ ad Melam flu. & montis Argæi radices, cui D. Baſilius Magnus præfuit epiſcopus. Long. 64. 40. Lat. 41. 40. *Cæſarea* item Ptolemæo penes Anazarbum; aliis Anazarbus, urbs Ciliciæ eſt. Item urbs Bithyniæ. Ptol.

Cæſarea, pagus Germ. apud Ingolſtadium in Bavariâ, vulgò *Reshing*.

Cæſarea, Mauritaniæ urbs. Plin. *Cabo Figalo* Pineto.

Cæſarea, inter Ravennam & Claſſem opidum, aut potius ſuburbium, ut eſt apud Jornandem. Blondus & Rubeus tradunt monaſterium *S. Maria in portico* hodie ibi extare; idem ſcribit Leander.

Cæſarea, Pannoniæ ſup. op. *Thata*, teſte Lazio, in Hungariâ.

Cæſarea Philippi, prius *Paneas*, urbs Palæſtinæ apud ort. Jordanis flu. in finibus Cœleſyriæ. *Belina* G. Tyrio, Poſtello & Brocardo, *Balbec* Bellonio. Long. 67. 40. Lat. 33. 00.

Cæſarea, Palæſtinæ, quæ & *Turris Stratonis*, & *Apollonia*, urbs archiep. ac poſt Hieroſolyma primaria, inter Ptolemaidem ad Bor. 40. & Joppen in Auſtr. 30. m. p. ab Hieroſolymis 50. in occ. & Circium, prorſus jacens in litore maris. Ab Herode in honorem Cæſaris ædificata, in qua idem in ejuſdem honorem magnificam domum è marmore conſtruxit, ubi nepos ejus ab angelo percuſſus, eo quòd non dediſſet honorem Deo, conſumptus à vermibus expiravit. In hâc Cornelius Centurio à Petro baptizatus eſt. Long. 66. 15. Lat. 32. 20.

Cæſarodunum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim, vulgo *Tours*. Vide *Turo*.

Cæſaromagus, urbs Gall. Belg. in Picardia. Vulgo *Beauvais*. Item op. Angliæ in Eſſexiâ, *Chelmesford* Talboto. Camdenus vero ſolum juxta *Brentwood* op. ejuſdem regionis eſſe autumat.

Cæſaropolis, fuit urbs Macedoniæ epiſc. ſub arch. Philippenſi.

Cæſaropolis, *Keiſers Lautern*, urbs Germ. in Palatinatu Rheni, 6. leuc. à Spira in occ. & paulo minus à Wormatia 2. autem ab op. *Landſtul* dicto.

Cæſarotium; *Giſors*, op. Gall. Belg. apud fines Bellovacorum; dicitur etiam *Cæſortium*. Diſtat à Lutetia 14. leuc. & tot. à Rothomago. Long. 22. 40. Lat. 48. 50.

Cæſarverus, *Caradec* antiquitus dictum, Angliæ urbs, quod vulgò *Sarisbury* dicunt. Lhuidus. Apud priſcos authores Latinos non videtur extare vocabulum.

Cæſena, Gall. Tog. op. Ptol. *Ceſena* Plinio, nunc *Ceſnabrigo* vocari ſcribit Fabricius; hinc *Cæſenates* populi & *Cæſenatia vina*. Plin. A *cædendo* dicta, uti volunt Grammatici, quòd exiguo amne cæſa, i. e. diviſa ſit, vel quod ager ejus duobus fluminibus Sapi & Rubicone ſit diviſus. Strabo lib. 5. Καισῆνα πρὸς τῷ Ἰσαρῇ πόλει μεῖ καὶ τῷ Ῥουβίκωνι, ὃν συνάπτει τῷ Ἀριμίνῳ. A Procopio Φρούριον tantum h. e. *caſtellum* dicitur, Agathias autem πόλιν, *urbem* vocat. Imo 170 annis ferme ante Procopium Antoninus bis in 2. diverſis Itinerariis *Civitatem* appellat, quod ille non niſi præcipuis urbibus tribuit. Long. 35. 05. Lat. 43. 44.

Caicus, Myſiæ fluvius, cujus meminit Virgilius Georgicorum lib. 4.

Saxoſumque ſonans Hypanis, Myſuſque Caicus.

Lucanus lib. 3.

Myſiaque & gelido tellus perfuſa Caico
Idalis. ———

Plin. 3. 5. *Ex Myſia veniens Caicus amnis.*

Ovidius libro 3. de Art. Am.

Quæque bibunt undas, Myſe Caice, tuas.

Sed quæ pars Myſiæ? Plinius adducto loco Teuthraniam nominat. Inde Ovid. Met. 2.

——*Teuuthrantæuſque Caicus.*

Eſt autem fortaſſis alia ratio, cur *Caicus* attributo iſto ornetur; eam capias ex Strabone lib. 13. Πρῶ ὃ ἐκ τῆς Τήκτα πολεμὸς Μύσιόν τε ἐμβάλλων εἰς τ' Καΐκον ὑπὸ πολλῆς πηγῆς ἀυτῆς (Ovid. Met. 15.

Et Myſum capitiſque ſui ripæque prioris
Pænituiſſe ferunt, aliâ nunc ire Caicum.)

Ergo ab hâc amnium commiſtione ratio epitheti. Certè Æſchylus *in Myrmidonibus*, utraſq; æquas conjunxit, citante ibidem Strabone.

Ἰὼ Καΐκα, Μύσιαί τ' ὀμφαί.
Jo Caice Myſiæque lymphæ.

De la Cerda.

Cajeta, promontorium, & opidum, & portus Campaniæ in Italiâ. Nomen unde habuerit Poeta Æn. 6. indicat his verſibus.

Tu quoque litoribus noſtris Æneia nutrix
Æternam moriens famam Cajeta dediſti.

Silius Italicus lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Cajeta, domuſque
Antiphatæ.

Statius Silv. 1. 3.

Cedant Telegoni: cedant Laurentia Turni
Jugera, Lucrinæque domus, lituſque cruenti
Antiphata, cedant vitreæ juga perfida Circes
Dulichiis ululata lupis, arceſque ſuperbi
Anxuris, & ſedes Phrygio quas mitis alumno
Debet anus.——

Martialis. lib. 5. ep. 1.

Seu placet Æneæ nutrix, ſeu filia Solis,
Sive ſalutiferis candidus Anxur aquis.

Idem lib. 10. ep. 30.

Non blanda Circo, Dardaniſve Cajeta
Deſiderantur.——

Aliam etymologiam affert Servius. *Caieta*, inquit, *dicta ἀπὸ τῆς καΐης, quòd claſſes Trojanæ ibi incenderentur.* Diod. lib. 4. ab Æetâ Colchorum regis nomine dictam tradit. Strabo autem lib. 5. à ſinûs cavitate ſic appellatam exiſtimat Laconum idiomate. Τὰ γὰρ κοῖλα πόλια Καΐα οἱ Λάκωνες προσαγορεύουσι. Long. 37. 20. Lat. 41. 00.

Cairus, vel *Alcairus* & *Babylon*, Ægypti maxima civitas, opportuno loco ſita, ubi nimirum Nilus primum ſecatur ac τὸ Δ formam facit. Lutetiam Pariſiorum, ut quidam ajunt, quinquies ſuperat. Suburbia multa continet, quorum quædam 3. alia 12. millia domorum habent, urbem autem ipſam 30. millia ædium habere tradunt. Hanc Selymus Turca expugnavit An. D. 1517, ac Tomumbeium tunc temporis Ægyptium Sultanum in palude latitantem captum, ac per totam urb. vectum ad portam laqueo ſtrangulari juſſit. Cairum deſcripſerunt J. Leo Africanus, P. Bellonius, aliique. Vide *Memphis*.

Calabria, vulgò *Terre de labeur*, olim Magna Græcia, Pythagorâ Philoſophorum primo inſignis inſula, quam veteres *Meſapiam* à duce Meſapo, *Peucetiam* à Peucetio Oenotri fratre dixere. Ea ἀπὸ τῆς καλῆς, & βελθω, quoniam ſit regio onerоſa, & plena omni genere bonorum, dicitur. Aliam vero Etymologiam exhibet nobis vir Maximus, lib. 1. de Phœn. Col. his verbis. Hebræis Doctoribus, inquit, pix alio nomine קלב *calab*, aut קרבא *Calba* dicitur. An hinc vicinæ Brutiis nomen Calabriæ? quæ & ipſa picea eſt, aliiſque arboribus piciferis abunde ferax. Huc facit quod *Calabria* Græce Πευκετία *Peucetia* dicitur ἀπὸ τῶν πευκῶν *à piceis arboribus*. Apibus etiam & ovibus abundavit olim hæc regio. De utriſque Horat. in odis:

Quanquam nec Calabræ mella ferant apes.

Et *Pecuſve Calabris ante ſidus ferviduм*
Lucana mutet paſcua.

Et alibi: *Non æſtuoſæ grata Calabriæ*
Armenta.——

Ubi *æſtuoſæ* ob cœlum ſemper ſereum. Val. Flaccus lib. 1.

——*Sic cum ſtabulis, & meſſibus ingens*
Ira Deum, & Calabri populator Sirius arvi
Incubuit, &c.

Armenta quod attinet, Idem Val. lib. 3.

Continuo, volucri ceu pectora tactus aſilo
Emicuit Calabris taurus per confraga ſeptis
Obvia quæque ruens,

Idem ibidem——*Calabris redit armentarius arvis*,

Hinc *Calabræ oves* pro eximiis accipiuntur. Colum. 7. 2. Et Perſius Sat. 2.

Hæc Calabrum coxit vitiato murice vellus.

Ubi vulgo exponunt *Lanas Tarentinas*. Tarentum autem civitas Calabriæ eſt, ubi lana optima, teſte Plin. 8. 48. Unde Horat.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Oleas etiam nobilem fuiſſe regionem hanc innuit Columella. Sic enim ille, *Verumtamen habetur præcipua in hos uſus olea Calabrica, quam quidam propter ſimilitudinem oleaſtellum vocant.* Hujus regionis incolæ *Calabri* dicuntur, fructibus imprimis abundantes, quos quoniam hoſpitibus obtrudebant, ſibi alioqui nulli uſui futuros, factum eſt, ut *Dona Calabri hoſpitiis* in proverb. ceſſerint, pro nullius pretii muneribus, quæ donanti oneri magis ſunt, quam uſui. Horat. Ep. 1. 7.

Non quo more pyris veſci Calaber jubet hoſpes,
Tu me feciſti locupletem.

Cherſydris ſerpentibus olim hæc regio abundabat, teſte Solino cap. 8. *Calabria Cherſydris frequentiſſima*, quorum meminit Virg. Georg. 3.

Eſt etiam ille malus Calabris in ſaltibus anguis.

Calacta, Siciliæ lateris Septentrionalis urbs maritima. Ptol. *Acque dolci* Leandro. *Calora* Nigro. S. *Marco* Fazello. Sita eſt ad flu. Fitaliam 3. mill. ab ora maris Tyrrheni. Athenæo lib. 6. memorantur Καλακτῖνος ὁ ῥήτωρ ὁ ἀπὸ καλακτῆς ἀκτῆς. Ciceroni Verrinâ 4. memoratur Eupolemus *Calactinus*, ubi perperam vulgo *Calatinus*. Antiquiſſima ejus mentio eſt apud Herod. lib. 6. Vide Diodorum lib. 12. Long. 38. 30. Lat. 37. 45.

Caladunum, op. Callaicorum Braccariorum, teſte Sanſone ubi nunc Mirandela, caſtrum Portugalliæ ad Tuelum amnem in prov. Tranſmontana, inter Lamegam & Bragantiam.

Calægia Ptolemæi quid ſit, non bene conſtat. Sanſoni op. erat Senonum in Germ. ad flu. Salam, ubi nunc forſan *Jena* urbs. Aliis eſt *Kalbe*, caſtr. ad confluentes Salæ in Albin, paulo ſupra Darbicum, inter Serveſtam & Bernaburgum. Long. 34. 60. Lat. 52. 00.

Calaguris Plin. *Calagurris* Livio, *Calagorina* Ptolemæo, vulgo *Calahorra*, urbs Hiſp. Tar. ad Iberum flu. in fin. Vaſconum, 13. leuc. à Calciata in ort. prope limites Navarræ. Long. 18. 50. Lat. 43. 26.

Calama, urbs Africæ mediterr. inter Hipponem & Cirtam, cujus ſæpe mem. D. Auguſtinus. Hodie *Calamata*.

Calamina, *Malipur*, & Luſitanis *Citta di S. Thoma*, urbs Indiæ citer. verſus oram litoralem ſinus Gangetici, in reg. Coromandelis, quæ pars eſt regni Narſingæ. Hic D. Thomæ Apoſtoli ſuperioribus ſeculis inventum ſcribit Maphæus.

Calaris, *Carallis* Ptol. urbs Archiep. Sardiniæ primaria & regia, ſedes Proregis, *Cagliari*. Vide *Caralis*.

Calaroga, op Diœceſis Oxomenſ. in Hiſp. in Caſtella vet. patria S. Dominici Inſtitutoris ordinis Prædicatorum.

Calarona, ſeu potius *Glarona* vulgo *Glaris*, op. Helvetiorum ad flu. *Sarneff*, quod fœdus iniit cum aliis pagis an. 1351.

Calaſarna, op. Lucanorum, aliis eſt *Campana*, opidulum Calabriæ citer. juxta amnem Lacanetum 4. mill. ab Umbratico.

Calaſiris, pars Ægypti, incolæ *Calaſirii*. Steph.

Calata, vulgò *Galati* op. Sicil. med. inter Pactas ad occ. & Troynum ad ort. 25. m. p. Pop. *Calatini*.

Calata altera, urbs Sicil mediterr. Ennæ urbi finitima. *Calatagerone* Cluſio, i. e. *Calata Hieronis*.

Calathe, vulgò *Galata*, inſ. maris Africi Numidico ſinui adjacens. Aliis eſſe videtur *la Goletta* inſ. cum arce in ora ſinus Tunetani, ab Hiſpanis diu poſſeſſa & ſuperioribus annis ob nimiam diſtantiam amiſſa.

Calathuſa, inſ. inter Cherſoneſum, & Samothracem deſerta Plin. 4. 11. Item inſ. in Ponto Steph. Et Arabiæ Deſertæ op. Ptol.

Calatia, urbs Campaniæ, *Gaiatzo* Leandro. Silius l. 8.

——*Nec parvis aberat Callatia maris.*

Opidani *Calatini* Liv. 22. & 26. Coloniam huc deduxiſſe C. Julium Cæſarem author eſt Appian. Alex. Unde Cic. ad Att. 16. 6. *Octavianus veteranos qui Caſilini, & Calatia ſunt, perduxit ad ſuam ſententiam.* Ipſe Appianus Civil. 3. Ὁ δὲ Καῖσαρ Ὀκταβιανῷ ἐς Καμπανίαν ἦει. πλέων τὰς πόλεις στρατιώτιδας τὰς ἀπὸ τῶν πολέμων ἀφικομένας, ἣ ἔπεσεν Καλατίαν παρῆν, ὅθι δὴ ἐκεῖνη Καπύλιον. Long. 38. 10. Lat. 41. 03.

Calatum Albionis inſ. op. *Tadcaſter* & *Helcaſter* Lhuydo. Aliis *Overburrow* in agro Lancaſtrenſi. Camdeno videtur *Wheallep Caſtle* in reg. Weſtmariæ.

Calauria, *Sidra*, teſte Sophiano. inſ. ſinûs Argolici contra Troezenem, ubi Demoſthenes Antipatri perſecutionem fugiens accepto veneno obiit. Ibi Diana colebatur. Ovid. Met. 7.

Inde Calaureæ Latoidos aſpicit arva.

De quâ Proverbio datur locus, *Pro Delo Calauria*: In mutui beneficii memoriam. Fertur enim Neptunus cum Latonâ permutationem feciſſe, & datâ Delo Calauriam habitaſſe. Ejus meminit Dionyſius verſ. 499.

Ἀργυλὰ

Ἀιγιαλά τ' ἠδὲ Κύδνος, Καλυκάδνά τ' ἠγαθέη.

Vide Schol. ad locum. Item inſula parva juxta Cretam, à *Calauro* Neptuni filio dicta. Vocabatur etiam *Irene*. Steph.

Calbis, Cariæ amnis. Pompon. 1. 16. Ubi libri veteres vocant *Galbiam*, non *Calbin*. Græcis eſt Κάλβις, & Κάλβιος, ac forſan etiam Καλβίας. Stephanus & Καλαυδὸν fuiſſe dictum prodit. Κάλβις, inquit, χώρα Λυκίας, ἣν καὶ Καλαυδὸν φασι. Nihil in his verbis eſt mutandum. Nam Καλαυδὼ mater Tragaſiæ fuit, ex quâ natus Caunus & Byblis. Colligere id eſt ex verſibus iſtis, qui apud Parthenium extant, quos emendatos adſcribit If. Voſſ. Notis ad Melam loco dicto.

Ἀντὰρ ὄγε φευγέμεναι κακὸν Οἰκύσιον ἄεσυ
Κήαστο. Τεγέασσιν ὃ Καλαυδὼ ἔιχετο παιδὶ
Ἣ ὁὶ Καῦνον ἔπικλον ἀεὶ φιλότητι ξέμιτας.
Τείνατο ὃ ῥαδινῆ σ' ἐνὶ μύχιον ἀρκιδόσοισι
Βυβλίδα, τ' ἤτοι ἔιχων περίσσυτο Καῦνος,
Βῦ δ' ἐπ' ἔρως Δίας φεύγων ἰφιάδια Κύδνου
Καὶ Κέρκυος ὑλήεντας, καὶ Κάϊκα ἰερὰ λοῦσά.
Ἔνθ' ἤτοι πτολίεθρον ἐδείματο φαίδιμος Ἰόνων.

Deæ hujus, quæ ad Miletum ſita eſt, meminit Steph. Ut autem ad Galbin flu. revertamur, is & aliud habet cognomen, Indum quippe vocat Plinius, additque eum ortum in Cyburatis, 60 alios recipere fluvios, & plus quam 100 torrentes. Nomen huic amni dedit Indus quidam ab Elephanto excuſſus, ut ex Livio conſtat. Verum & alio olim nomine notum fuiſſe fluvium hunc exiſtimo, *Mauſoli* nempe. Hoc non aliunde conjicio, quam ex nugatore illo, qui ſub nomine Plutarchi libellum de fluminibus compoſuit; qui Indum flu. illum nempe qui eſt in Indiâ, prius Mauſolum dictum fuiſſe tradit. Legerat proculdubio iſtud de hoc Cariæ Indo. Nulli autem mirum videri debet Mauſolum flumen eſſe in Cariâ, cùm etiam univerſi olim Cares Mauſoli dicti fuerint

Calcaria, locus inter Maſſiliam, & Foſſam Marianam. Item Angliæ op. Anton. *Kalcaceſter* Bedæ, teſte Ortelio, *Aberford* Camdeno: eſt autem in agro Eboracenſi vel *Tadcaſter* op. ejuſ. reg. ad *Wiberfum* flu.

Cale, *les*, vel *Cales*, *ium*, ſive *Calenum*, op. Campaniæ, non procul à *Caſitino*, in cujus agro vinum generoſum naſcebatur. Hor. 4. Carm.

Preſſum Calibus ducere Liberum.

Et alibi: *Cæcubum & prelo domitam Caleno:*
Tu bibes uvam.

Juv. Sat. 1. *Occurrit matrona potens quæ molle Calenum*
Porrectura viro miſcet ſitiente rubetam.

Ubi ridiculè quidam *Calænum*. qu. κλῶς οἴνου cum ſit à *Cale* Camp. op. Virg. Æn. 7.

Vertunt felicia Baccho
Maſſica qui raſtris, & quos de collibus altis
Aurunci miſere patres, Sidicinaque juxta
Æquora, quique Cales linquunt.

Sil. lib. 8. *Nec cedit ſtudio vicinus ſanguine miles,*
Quem genuere Cales; non parvæ conditor urbis
Ut fama eſt Calais, Boreæ quem rapta per auras
Orithyia vago Geticis nutrivit in antris.

Idem neſcio cur l. 12. eam ſingulari numero adpellavit.

Threiciamque Calen, veſtras à nomine nati
Orithyia domos.

Fuiſſe haud poſtremæ notæ urbem, auctor eſt Strabo lib. 5. Καὶ ἡ ἐφεξῆς ἡ Φ. Καλήνων πόλις καὶ ἄντη ἀξιόλογος, συνάπτουσα τῷ Καπύῃ. Long. 38. 5. Lat. 41. 10.

Calecutium, *Calecut*, urbs Indiæ Orient. cis Gangem emporium celebre, caput regni perampli in orâ Malabaricâ, cum portu ſatis capaci. Diſtat à Cochino 20. leuc. Hiſp. & vix 10. à Canonorâ.

Caledonia, Britanniæ inſ. pars, quam hodiè Scotiam vocant, vaſtiſſimam olim habens ſilvam, quæ & ipſa *Caledonia* dicebatur; maximos urſos alens. Mart.

Nuda Caledonia ſic pectora præbuit urſo.

Silius 3. *Inque Caledonios primus trahet agmina lucos.*

Hodiè *Caldar*, *Calender* Hect. Boetio. Hinc pop. *Caledonii* paſſim poetis vocantur, quorum regio *Roſſia*, teſte Ortelio, ubi caſtrum Caledonium urb. *Dunhelden* ad Taum fluvium. Mart.

Quinte Caledonios Ovidi viſure Britannos.

Valerius Flaccus lib. 1.

Caledonius poſtquam tua carbaſa vexit
Oceanus, Phrygios prius indignatus Iulos.

Oceanus Deucaledonius Ptol. dicitur, i. e. *mare Scoticum*. Saltem à Cantio longe diſtare innuit hæc Lucani comparatio, lib. 6.

Prima quidem ſurgens operum ſtructura ſefellit
Pompeium; Veluti mediæ qui turus in arvis
Sicaniæ rapidum neſcit latrare Pelorum.
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Caledonios Camdenus rectà deducit à Britannico *kaled* quod *durum* ſonat. Duri enim & aſperi erant incolæ. Et terra etiam tota horridis & confragoſis montibus attollitur. Ita Hebræorum magiſtris גלד *galad* eſt *dureſcere*. Syris item & Arabibus. Unde גליד *gelid* pro *glacie*, & *cryſtallo* occurrit, quaſi *duramen* dixeris cum Lucretio lib. 6.

Et vis magna geli, magnum duramen aquarum.

Sed & pro firmamento ſumitur, גליד in Arabicâ Paraphraſi Gen. 1. 6.

Cales, Bithyniæ emporium ad pontum Euxinum, Arrian. Item flu. Eutt. & Val. Flacc. lib. 4.

Quas Tanais, flavuſque Cales, Hypaniſque Melaſque
Addat opes.

Κάληξ eſt Thucydidi l. b. 4. Λάμαχος, ὃν τῇ Ἡρακλεώτιδι ὁρμίσας ἐς τὸν Κάληκα ποταμὸν. Vide Nicol. Heinſ. ad Pontica Naſonis lib. 4. Eleg. 10.

Caletæ, *Caletes* Cæſ. & Strab. Pop. Gall. Belgicæ Oceani Britannici oram inter oſtia Sequanæ & Somonæ fluminum incolentes, quorum regio *Le pais de Caulx*, teſte Petro Diræo, appellatur.

Caletum, op. circa Picardiæ fines Ptol. *Portus Iccius* apud Cæſarem, vulgò *Calais*. Vide Geſſoriacum.

Caleva, vel *Calleva* Anton. *Oxonium*, *Oxenford*, teſte Priſæo, vulgò *Oxford*, urbs epiſc. & Academia præclara Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. à Londino 47. m. p. in occid. Sed Camdeno eſt *Wallingford* op. ejuſdem tractûs. Cæterum *de Calevâ* vide Guil. Burtonum in Antoninum pag. 222.

Caliabrum, *Montanges*, urbs olim Luſitan. nunc op. Extremaduræ, à Caſtris Cæciliis 4. leuc. inter Zafram 4. & Ellerinam 10.

Calidobecum, *Caudebec*, urbs Normanniæ prope æſtuarium Sequanæ, 7. leuc. infra Rothomagum verſus Portum Gratiæ, lanificio ſuo nobilis.

California, inſ. max. Americæ Sept. oblonga, & à Bor. in Auſt. porrecta prope Novam Mexicum, à quo dirimitur mari Purpureo.

Caliſia, *Kaliſh*, urbs Polon. maj. ad Proſnam amnem, qui paulo poſt cadit in Wartam. Diſtat 5. leuc. à confin. Sileſiæ, quot à Siradiâ in Bor. & 12. ab Uratiſlaviâ. Long. 40. 15. Lat. 51. 48.

Callaici, pop. Hiſp. Tar. alias diviſi fuere in Callaicos *Braccarios* & *Lucenſes*. Braccarii inter Durium & Minium flu. habitabant, ubi nunc pars regni Portugall. quæ dicitur Tranſmontana, & reg. inter Durium & Minium. Lucenſes v. qui & præcipui fuerunt, ubi nunc Galliciæ regnum, cujus cap. eſt Compoſtella. Auro quondam abundabat hæc regio. Mart. 10. 16.

Accipe Callaicis quicquid fodit Aſtur in arvis.

Idem 14. 92.

Quamvis Callaico rubeam generoſa metallo.

Et 14. 39. *Nec quæ Callaico linuntur auro.*

Dignum hic obſervatu quod Silius de hoc pop. refert lib. 3.

Fibrarum, & pennæ, divinarumque ſagacem
Flammarum miſit dives Gallæcia pubem;
Barbara nunc patriis ululantem carmina linguis
Nunc pedis alterno percuſſa verbere terra
Ad numerum reſonas gaudentem plaudere cetras.
Hæc requies luduſque viris, ea ſacra voluptas:
Cætera fœmineus peragit labor: addere ſulco
Semina, & impreſſo tellurem vertere aratro
Segne viris; quicquid duro ſine Marte gerendum eſt
Callaici conjux obit irrequieta mariti.

Ergo fodiunt, ſarriunt, arant, ſerunt mulieres Callaicæ, idque quod mireris, recentes à partu. Poſidonius: Ἴδιον λέγει καὶ τοῦτο παρ' αὐτοῖς εἶναι· αἱ γυναῖκες ἅμα ἐργαζόμεναι τίκτουσι καὶ τὸ παιδίον ὕδατι ψυχρῷ βαπτίζουσαι ἀφαχθὲν παράπτουσι καὶ σπάργανα. Strabo lib. 3. Artabris idem tribuit. Τοιοῦτον δὲ γυναῖκας τεκούσας τε διακονεῖσθαι τοῖς ἀνδράσιν, ἐκείνους δὲ ἑαυτοῖς κλαυλίνασθαι.

Callipolis, *Gallipoli*, urbs Thraciæ Cherſoneſi, & reg. Aſiæ min. juxta Helleſpontum. Silius lib. 14.

Romana petivit
Fœdera Callipolis.

Long. 54. 30. Lat. 42. 16. Item urbs Italiæ, alias ſub Salentinis, nunc ex præcipuis terræ Hydruntinæ, in orâ ſin. Tarentini. Vide Gallipolis; & adi ſis Cluver. Ital. Ant. p. 1239. & Voſſ. ad Melam p. 166.

Callirrhoe, fons in agro Attico 9 habens fiſtulas, unde & ἐννεάκρουνος dictus eſt. Poetæ alterum r ex nomine abjiciunt. Stat. 12. Theb.

Et quos Callirhoe novies errantibus undis
Implicat.

Callirrhoe, fons in Palæstinâ calidus, ac morbis sanandis saluberrimus in quo Herodes morbo horribili, ac prorsus desperato, & cœlitus immisso laborans, perperam seipsum lavit propter tot ac tanta in homines scelera inhumanitèr perpetrata. Itemque prope hunc fontem sita est ejusdem nominis civitas. Jos. 17. Ant. cap. 8.

Callîste, ins. una Sporadum. Vide *Thera*.

Callistratia, op. Paphlagoniæ in ora maris Euxini, inter Carambim prom. & Aboni mœnia in ort. *Castellas* Theveto.

Calmaria, *Calmar*, urbs munita Sueciæ in Ostrogothiâ cum portu in ora litor. maris Baltici, 4. leuc. à Christianopoli, & 40. ab Hafnia. Long. 38. 00. Lat. 57. 20.

Calonis, *Cleves*, teste Lazio, urbs Germ. ducatûs Clivensis caput.

Calor, Italiæ flu. prope Beneventum, teste Livio lib. 24. & Vibio Sequestri, *Pugna* hodiè inquit P. Diaconus. Ἄλοφα legitur apud Appianum in Annibalicis. & lib. 2. Civilium.

Calos limen, i. e. bonus Portus. Portus in Euxino. Mela 2. *Caloſtoma* Plinio commemoratur inter Danubii ostia. Vide *Boreoſtoma*.

Calpas, *Carrathaſſam*, ſi Theveto fides, flu. (portus item & op.) Bithyniæ inter ostia Pſyllidis & Sangarii in Euxinum labens. *Aqua*, teste Moletio dicitur, Pineto autem *Zegari*. Sed hic Sangarius est à Calpâ diversus.

Calpe, mons in extremis Hisp. finibus ad fretum Gaditanum, *Gibraltar* Clusio & Aretio, *Gebol Tarifi* (i. e. *mons Tarif*) Arabibus, teste Beutero; ambitu quidem non magnus, sed altitudine ingens, è regione oppositam habens Abylam vel Alyben extremum Mauritaniæ montem formâ & magnitudine non dissimilem, qui duo montes procul aspicientibus columnarum speciem præbent. Sub hoc monte sita fuit Tartessus urbs vetustissima, alio nomine *Tarteia* dicta. Unde & *Tarteſſia Calpe* à poetis appellatur. Claud.

Condiderat jam ſolis equos Tarteſſia Calpe.

A Græco vocabulo sic nominatum volunt, quoniam esset concavus instar vasis, quod Græci Κάλπιν vocant. Hesychius Κάλπη, σαμὺς, ὑδρεία. Avienus in oris maritimis ex Magni Salmasii emendatione.

Calpeque rursum in Græciâ ſpecies cavi
Teretiſque viſu nuncupatur urcei.

Unde Melæ mons iste *in mirum modum concavus* dicitur 2. 6. Bochartus tamen Κάλπιν ex Phœnicio גלפא *galpha* ejusdem significationis deductum putat. Nam Arabicè inquit גלף *galph* est *vas fictile*„ vel *effracti vasis ima pars*.

Calpe, Κάλπης λιμὴν Arriano in Periplo Ponti Euxini. Straboni flu. est inter Chalcedonem, & Heracleam fluens. Ptol. Κάλπιν flu. inter Pſyllin & Sangarium ponit. Κάλπης Apollonio, quem βαθυῤῥέοντα vocat.

Calpe, Hisp. op. ad fretum Gaditanum, antiquitus Heraclea dictum, ut author est Timosthenes apud Strab. Long. 19. 10. Let. 35. 50.

Calucones, pop. Rhætiæ, quorum reg. *Algoia* Scudo, & op. *Leuchirchen*, à Compoduno 3. leuc. teste Lazio.

Calumacama, op. Afr. ad Syrtim M. ultra Leptim & Tripolim ad 220. m. p. in ort. versus Philænorum aras. *Mecellata* Marmolio.

Calvus mons, seu *Calvomontium*, vulgò *Chaumont* cogn. *en Baſſigni*, urbs Gall. in Campania. Sedet in colle, prope Matronam flu. 7. leuc. à Lingonibus in Bor. Item op. Gall. in Insula Franciæ inter Bellovacos & Meduntam 6. leuc. ab utraque distans. Item op. Gall. in Salonia, inter Aurelianos & Romorentinum 5. leuc. ab utraque urbe. Denique op. Galliæ ad Garumnam 7. leuc. infra Agennum & 2. à Tonninio.

Calyba, Thraciæ urbs mediter. Arzo finitima, inter Bergulas & Halmydessum.

Calycadnus, *Saleſo* Nigro, aliis *fiume del ferro*, flu. Ciliciæ, Seleuciam urbem interluens, ac inter Sarpedonem, & Zephyrium promont. in mare exiens. Ammianus lib. 14. *Et agiliter præterito Calycadni fluminis ponte, cujus undarum magnitudo murorum* (Seleuciæ scilicet) *alluit turres*. Hunc alii *Calydnum* dixere. Stephanus in Τεία· ἢ παραλία ὁ Καλύκαδνος, ὃν Καλυδνὸν τινες καλοῦσι.

Calydna, ins. maris Myrtoi, quam quidam unam esse cum Calymna putant. Alii Calydnas duas, Leron & Calymnam, quæ sunt circa Rhodum. Strabo Calydnam quandam prope Tenedum constituit, cujus meminit Q. Calaber lib. 10.

Δὴ γὰρ τὸ πίλεν ἄνεξεν ὑπὸ ςυρελώδεϊ πίδῃ
Ἥρων, ἀνθεῦσιν ἀνίμαλον, ᾧ ἐνὶ δῆρες
Σιμεδιλέοι ναίεσκον, ἀπ' ἠλομάδοιο γιγάντας
Τυφῶνος νήσοιο χθὼν πλήσαντες, ἣν ἀπὸ Καλύδνῃ
Λάβεν ὀπιπλήσασιν ἴσον ἄλσος, ἀντία Τενέτης.

Vide *Calymna*. Hesych.

Καλυδναὶ, νῆσοι πλησίον Ῥόδου.

Calydna, urbs Thebæ, à *Calydno* Cœli filio. Dicitur *Calydnus*, unde Apollo Καλυδνεὺς & Καλύδνιος. Steph.

Calydon, Ætolorum civitas, regia Oenei patris Meleagri, distans à mari septem millium quingentorum passuum spatio, Eveno fluvio interfluente divisa. Ovid. Met. l. 8.

Et Meleagream maculatus ſanguine Neſſi
Evenos Calydona ſecat. Idem ibidem.
Alta jacet Calydon, lugent juveneſque ſeneſque.

Idem 3. Amor. Eleg. 6.

Nec tanti Calydon, nec tota Ætolia tanti.

Statius Theb. 1. *Monſtraferæ Calydonis opes.*
Opulentum id regnum arguit. Val. Flac. lib. 3.

——*Si finibus ullis*
Has tolerare moras, & inania tempora poſſem,
Regna hodie, & dulcem ſceptris Calydona tenerem
Lætus opum, pacisque meæ.

Pacuvius in Atalanta.

Calydonia altrix terra exuberantium virum.

Inde *Calydonius*, ut *Calydonius amnis* apud Ovid. Item *Calydonis. Plangunt ora ſimul matres Calydonides* apud eundem. Item Calydoneus Manil. lib. 1.

Et Calydoneâ bellantem rupe puellam.

Inde *regio Calydonia*, quæ olim Æolus dicebatur. Thucyd. lib. 3.

Calymna, Stephano insula, quam Scepsius in plurali *Calymnias* vocat, alii *Calymniam*, unde *Calymniates*. Fuit autem non longè à Lebintho, & Astypaleâ. Ovid. 2. Art.

Dextra Lebinthos erat, fœcundaque melle Calymna,
Cinctaque piſcoſis Aſtypalea vadis.

Inde *mel Calymnium*, de quo Strabo in fine libri decimi, Ἄκρον δ' ἐν τῇ νησιωτικῇ μέλι ὡς ὄντως ἄριστον ἐστὶν, καὶ ἐπαμιλλᾶται τῷ Ἀττικῷ. Τὸ δὴ ἐν ταύταις νήσοις διαφέροντως, μάλιστα δὲ τὸ Καλύμνιον, i. e. *Omne quidem mel inſulare, plerumque eſt egregium, & cum Attico certat; maximè tamen excellit in iſtis inſulis, & Calymnium imprimis.* Itaque *Calymna* Phœnicibus erat חלי סנה *Chali mnah*, h. e. *dulcis ſedes*. Alii *Calydnam* & *Calydniam* malunt, quod esset חלי טינע *Chali tina*, *dulcis rupes*, i. e. quæ melle fluit, ut Deut. 32. 13. & Psal. 81. 17.

Camalodunum, vel *Camulodunum*, *Colcheſter* Loydio. Camdeno autem *Maldon* in Essexiâ, Cynobellini olim regia, uti ex Dione cognoscimus, lib. 60. Καμαλόδουνον τὸ Κυνοβελλίνου βασίλειον. Per Metathesin Ptolemæo Καμυλόδουνον, quam inter Τευθοναλας ponit, sic enim Trinobantes vocat. Vide Burtonum in Antoninum, pag. 232.

Camarina, palus Siciliæ juxta op. ejusdem nominis; cujus aquæ cum fœtore suo pestem generarent, consuluerunt Apollinem, expediretne, ipsis Camarinam exficcari, quibus ab Apolline responsum est,

Camarinam non esse movendam.
Μὴ κίνῃ Καμάρειναν, ἀκίνητον γὰρ ἀμείνων.

Neglecto tamen oraculo, fecerunt paludem, per quam mox ingressis hostibus, contempti oraculi pœnas dederunt. Unde Proverb. *Camarinam movere* pro eo, quod est, *Sibi malum accersere*. Servius in illud Virg. 3. Æn.

——*Et fatis nunquam conceſſa moveri*
Apparet Camarina procul, Campique Geloi.

Silius Punicorum lib. 14. Virgilio inhærens:

Et cui non licitum fatis Camarina moveri.

Claudianus: ——*Pigra vado Camarina paluſtri.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 1. pag. 192. 193. 194. Interim videamus quid de hâc urbe ait vir magnus de Phœn. Col. lib. 1. cap. 29. Falluntur (inquit) qui paludem volunt ab urbe vicinâ dictam. Neque enim ab urbe palus, sed urbs à vicinâ palude nomen traxit. Φασὶ γὰρ Δῆλοι, ὅτι αἱ πλεῖσται τῶν Σικελικῶν πόλεων ἐν τῇ πεδιάδι ἐνομίζοντο, Συρακοῦσαι, Γέλαι, Ἱμέραι, Σελινοῦς, καὶ φοινικοῦς, καὶ Ἐρυκίνη, Κάμικον, Ἄλικοι, καὶ Θέρμον, καὶ Καμάρειναι. Ita Stephanus in Ἀκραγαντες. *Camarina* porro palus unde dicatur, colligere est ex his Pindari Olymp. 5. De Hippari amne qui in Camarinam influit.

Κόλλα τε σαθ-
αν δαιδάλων πάγως
Τλάγιον ἄλσος.
Agglutinaque ſtabi-
lium cubiculorum celeriter
Altam ſylvam.

Quæ Schol. ita explicat ex mente Aristarchi Grammatici celeberrimi, δαιδάλων κλισιοποιὸν Ἵππαριν τῇ Καμαρίνῃ παρέχων, &c. i. e. *cubiculorum structorem Hipparin Camarinæ præbuit. Aiunt enim illum per mediam Camarinam defluentem, accedente maris æstu formare terram ex quâ lateres conficiunt Camarinenſes ad domorum ſtructuram.* Itaque Camarinæ nomen est à חמר *chamar lutoſum eſſe*, unde & חומר *chomer* est *lutum*, ex quo fiunt lateres. Cur

Camarinæos Iſacius in Lycophronem eoſdem eſſe velit cum Lotophagis, non capio. Long. 39. 38. Lat. 35. 48.

Camarinum, urbs Umbriæ, juxta Piceni fines à Septempedâ urb. Piceni 10. m. p. Fulginium verſus 20. in merid. inter Nuceriam ad occ. & Tollentinum ad ort. 15. Populi *Camertes*. Urbs etiam *Camerinum* vocatur. Long. 36. 43. Lat. 43. 07.

Camaves, ſeu potius *Chamavi*, pop. Germ. inter Cheruſcos & Bructeros prope Viſurgim flu. ubi nunc pars Epiſcopatûs Monaſterienſis & Paderbornenſis.

Cambalum, *Cambalu*, urbs Tartariæ, Cataiæ caput, juxta Caramoranum flu. Sunt autem quidam recentiores qui eam confundunt cum Pequino urbe primaria Sinarum.

Cambodunum, *Baergen*, teſte Aventino, pag. Vindelicorum in Bavaria, apud Monachium urb.

Cambodunum, *Camulodunum* Ptol. *Campodunum* Bedæ, teſte Camdeno, nunc ruinæ quædam prope Almondburium vic. Angl. in agro Ebor. ubi Brigantes pop. ad amnem Calderum prope montes & confin. Derbeienſis Com.

Camboricum ſeu *Camboritum*, op. & Academia Angliæ in Com. Cantabrigienſi, ad Camum flu. à Londino 35. m. p. & 10. ab Elyâ urbe ab ora maris 28. Vide *Cantabrigia*.

Cambria. Vide *Wallia*.

Camelodunum, *Doncaſter*, op. olim Brigantum, nunc autem Eboracenſ. comitatus ad Dunum flu. qui cadit in Abi æſtuarium 20. m. p. ab Eboraco in auſt.

Camera, vel *Camere*, ager M. Græciæ inter Sybarim & Crathim flu. Ovid. Faſt. 3.

Eſt prope piſcoſas lapidoſi Crathidis undas
Parvus ager, Cameren incola turba vocat.

Cameſene, vel *Camiſene* Latii, vel Ital. vetuſtiſſimum nomen jam inde à Jani temporibus, de cujus origine *Grammatici certant, & adhuc ſub judice lis eſt.* Ad Camiſen quidem omnes referunt, ſed de Camiſe nihil certi. Hunc enim alii cum Macrobio, & Hygino, & Protarcho Tralliano, advenam & imperii conſortem; alii Jani fratrem faciunt cum Catone in Originum libris. Alii denique Camiſem aſſerunt ſororem & conjugem fuiſſe Jani, ut Draco Corcyreus apud Athen. l. 15. Unde videtur deſumptum, quod Servius in l. 8. Æn. Tiberim vel Tiberinum *Jani, & Cameſenæ filium facit.* Quid ſi *Cameſem*, vel *Camiſenem* dicamus id ipſum eſſe quod *Latium* & בחים *Cethim* quia כסם *Camas* Hebræis eſt abſcondere. Hinc Moſes Deut. 32. 34. nonne illud eſt כסם *camus*, reconditum apud me?

Camicus, urbs Siciliæ, in quâ Cocalus Dædali fil. imperavit. Ita Steph. Vibius in catalogo fluminum: *Camicos*, Siciliæ. ex quâ urbs *Camicos*. Ariſt. Polit. 2. 10. *Quapropter & maris imperium tenuit Minos & inſularum alias cepit, alias incolis frequentavit, ad extremum autem bellum Siciliæ inferens, ἐν βίον ἐτελεύτησεν ἐκεῖ ἀφὶ Κάμικον.* Strab. l. 6. *Multa etiam barbarica opida interierunt, Καλάμης ὁ Κάμικος Κωκάλου βασιλέως, παρ' ᾧ Μίνως δολοφονηθῆναι λέγεται.* Vide Herod. l. 7. & Diod. Sic. l. 4. Apud Tzetzen in Chil. corruptè *Κάμικον*, & poſteà *Κάμυλον* legitur. *Fiume delle Canne*, hodiè Cluverio. Scribit hic Carolus Steph. Charax hanc urbem *Inycum* vocat, dein Stephanum autorem advocat. Sic enim ille habet *Κάμικος πόλις Σικελίας, ἐν ᾗ Κώκαλος ἦρχεν. Χάραξ δ' Ἴνυκον ταύτην φησίν.* Atqui non unum eundemque locum eſſe voluit Charax *Inycum* & *Camicum*; ſed cum alii Camicum fuiſſe Cocali regiam adfirmarent, ipſe è diverſo Inycum ſedem ejus fuiſſe tradit.

Camirus urbs in Rhodo, ita dicta à *Camiro* Herculis filio quem ex Iole Euryti regis filiâ ſuſceperat. Phœnicibus erat חמירה *Chamira*, quaſi *argilloſam* dixeris. Nam חמר *Chamer* eſt *argilla*. Natum nomen ex argumento, quia Camirus erat in argilloſo ſolo. Unde eſt quod Homerus, cujus Epitheta rarò ſunt otioſa, vocat *ἀργινόεσσα Κάμειρον, argilloſam Camirum.* Long. 58. 20. Lat. 35. 15.

Campania, regio Italiæ fertiliſſima, *in quâ ſummum eſt Liberi patris* (ut venuſtè à Plinio dictum eſt) *& Cereris certamen*; ſic dicta quod Campeſtris ſit, hodiè *Terra di Lavoro*. Juvenalis.

Provida Pompeio dederat Campania febres.

Urbes præcipuas olim habuit Capuam, Neapolim, Cumas, Puteolos, Nolam, aliaſque complures. Hinc *Campanas*. Virg. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbi.

Tac. Hiſt. 1. *Fœcundiſſima Campaniæ ora.*
Mela. *Amœna Campaniæ littora.*
Solinus. *Amœniſſimus Campaniæ tractus.*

Cicero Campanum agrum, *orbis terræ pulcherrimum* vocat, pro lege Agrariâ. Florus 1. 16. *Omnium non modo in Italiâ, ſed toto orbe terrarum pulcherrima Campaniæ plaga eſt. Nihil mollius cœlo, nihil uberius ſolo; denique bis floribus vernat*, unde *Dives opum.* Silio 8. Statius Silv. 3.

——Molles Campani litoris oras.

Tibul. 1. 9. *Non tibi ſi pretium Campania terra daretur.*
Prop. 3. 5. *Nec mihi mille jugis Campania pinguis aratur.*
Plin. 3. 5. *Qualiter Campaniæ ora per ſe, felixque illa ac beata amœnitas? ut palam ſit uno in loco gaudentis opus eſſe naturæ.* Vide quæ ſequuntur. Audiamus Græcos. Dion. Perieg. 357.

Τῇ δ' ὅπι Καμπανῶν λιποῦσ' πέδον——

Polyb. lib. 3. *Πεδία τὰ κατὰ Καπύην ὀνομαζόμενα μάλ' ὄντι θεῖα καὶ τῆς Ἰταλίας, καὶ διὰ τὴν ἀρετὴν, καὶ διὰ τὸ κάλλος.* Strab. lib. 5. *πεδίον εὐδαιμονέστατον τῆς ἁπάντων* vocat. Idem illi *γεωλοφίας εὐυδρίτους* tribuit. Et Dionyſ. Halic. lib. 1. teſtatur ſe ibi *πεμφθῆναι ἀρότας* vidiſſe. Vide Cluv. Ital. Ant. lib. 4. cap. 1.

Campania, urbs regni Neapolitani, 16. m. p. à Salerno in ort. & 11. ab orâ litor. maris Mediterranei.

Campania Romana, prov. Italiæ ſub dom. Papæ. Continet maj. partem Latii antiqui, & terminatur à Sept. Aniene flu. ab occid. Tiberi flu. à merid. mari mediter. ab orient. Liri flu. & regn. Neapolitano. Ejus caput Roma.

Campania, *La Champagne*, prov. Franciæ, ſub quâ continentur agri Retelenſ. Remenſ. & Baſſiniacus, & pars Briæ tractus. Habet à Sept. Belgium, ab orient. Lotharingiam, ab occid. Inſulam Franciæ, & à merid. Burgundiam. Ejus primaria eſt Trecæ, vulgò *Troyes*.

Campi lapidei, loc. Gall. Narbon. lapidibus obductus inter Rhodanum flu. & Stagnum Aſtromelam ubi olim Anatili pop. ibique nunc Salone op. præcipuum.

Campi Macri, al. *Nacri*, locus Gall. Ciſpadanæ, inter Mutinam & Parmam; *Val de Montirone*, teſte Leandro, qui locus inter Carpum & Mirandulam viſitur.

Campi Phlegræi, & *Forum Vulcani*, hodie *La Solfatara* locus Campaniæ, inſtar theatri collibus cinctus prope Puteolos urbem, ignes perpetuo emittens, ac ſulphur gignens.

Campi veteres, locus Lucaniæ, nullâ re, niſi morte Gracchi memorabiles.

Campodunum, ſeu *Cambodunum*, vulgò *Kempton*, urbs German. ad Harum flu. 5 leuc. Germ. à Memminga in auſt. 17. à Curiâ in Bor. & 14. à Conſtantiâ in ort.

Campona, *Keppel*, Simlero, pag. Pannon. infer. ad Danub. prope Budam. Sed Lazio eſt *Theten*, pagus inter Budam & *Keppel* 2. leuc. Niſi ſit *Coppan* urbs non obſcura, ab Alba Regali 5 leuc. in merid.

Campus Martius, locus urbis Romæ, adhuc vulgò *Campo Marzo* nominatus, olim extra urbis mœnia, poſtea intra, omnium aliorum maximus.

Camudolanum, ſeu *Camuloduzum* & *Camalodunum*, op. Trinobantum in Britannia. Nunc eſt Maldon, op. Com. Eſſexiæ ad amnem Chelmerum 8. m. p. à mari German. & totidem à Colceſtria in auſtr.

Camulodunum. Vide *Cambodunum*.

Cana, *Canna* Melæ, *Cane* Ptol. op. Æolidis cum promont. cogn. contra Methymnam urbem Lesbi inſ. porrecto. Item op. Arabiæ fel. *Canacam* Rhamnuſio. Item op. Galilææ in tribu Zebulun, ubi aqua in vinum mutata fuit à Salvatore noſtro in æternum benedicto. Jo. 2. Long. 66. 38. Lat. 32. 40.

Canariæ, inſ. Africæ in mari Atlantico, al. *Fortunatæ* dictæ, 7. numero majores; quarum præciputa etiam *Canaria* dicitur, utì antiquitus. Aliæ ſunt *Tenariffa*, quæ al. *Nivaria* omnium major. *Forteventura*, antea *Capraria* & *Caſpia*. *Lancerotta*, antiquitus *Centuria*. *Gomera*, aliàs *Theode*, inſula Ferri, antea Pluvialia, & inſula *Palmæ*, quæ *Capraria* etiam dicebatur. Detectæ fuerunt à Joanne Betancurtio nobili Gallo, an. 1346. parentque regi Hiſpan. Ipſa Canaria diſtant 90. mill. ab ora proximiori Africæ in occ. & 260. ab inſ. Madera in auſt. habetque urb. cogn. cum arce & portu verſus orientem inſ.

Canaſtræum, prom. Macedoniæ in ora ad ort. & ad Thermaicum ſin. apud Caſſandream, ubi ſin. Toronæus incipit, à Theſſalonica 50. m. p. in ort. Hodie *Capo Caniſtro*, & *Capo Crio*.

Candalia, *Kendale*, op. Angliæ in Com. Weſtmariæ. Vide *Concangium*.

Candavia, reg. Macedon. ad occ. ubi montes *Candaviæ* dicti, & urbs ejuſdem nom. epiſc. ſub arch. Dyrrachino, & ſaltus *Candaviæ* à Scardo monte initium ſumentes, in auſtrum extenſi, à Dyrrachio 79. m. p. diſtantes. Lucan. lib. 6.

——Terræque ſecutus
Devia quæ vaſtos aperit Candavia ſaltus.

Sen. ep. 31. *Per deſerta Candaviæ.* Plinius *Candaviæ montes* dixit 3. 23. & Strabo *τὰ Κανδούνια.* In Ptolemæi tabulis videbis: & ſunt qui dividunt Macedoniam ab Illyrico. Strabo vaſta & deſerta loca iſta eſſe ſcribit. *Quod bellis & rebellionibus opida pleraque & habitationes diruta ſunt nec ad id ævi reſtituta.*

Candia, urbs arch. primaria Cretæ inſ. quæ ab ea nunc

denominatur

denominatur *Candia*. Urbs ipſa ſatis ampla fuit in ejus ora Boreali, atque permunita, utpote quæ pluribus annis Turcarum impetus fortiter ſuſtinuit. Olim ſuberat dominio Reip. Venetiæ. Sed à Turcis obſeſſâ per aliquot annos, tandem ab ipſis expugnata eſt an. 1669. Jam v. tota defolata jacet, à paucis hab.tata, cum ollm eſſet emporium celebre. Diſtat à Rhitymna 35. mill. in ort. & à Spinalunga 40. circiter in occ. Vide *Matium*.

Candidæ caſæ, vulgo *Whit-hern*, urbs Scotiæ epiſc. ſub arch. Glaſqueniſi, inde 45. mill. in auſt. eſtque in ora maris Hibernici, ex adverſo Monæ inſ. à quâ 18.m. p. diſtat in Bor. Long. 16. 30. Lat. 56. 30.

Candolica, nunc eſt Fanum S. Viti, op. ex præcipuis Carinthiæ ad confluentes flu. *Wilictz* & *Glan*. 3. leuc. à Dravo flu. in Bor. & 4. à Gurchio in auſt. Long. 36. 30. Lat. 46. 42.

Candys, urbs Mediæ meditert. *Cremani* Nigro, apud Caduſios in Atropatia.

Cane, op. Arab. fel. vulgo *Caxem*, in orâ maris Arabici, 17. leuc. Hiſp. à Fartachio urb. in occ. & 70. ab Adeno in ort. Hinc *Cane* promont. in orâ viciniori.

Canganorum promont. ſeu *Canganum*, promont. Angliæ in Wallià, & Arvonia prov. Speedo teſte eſt *Braychy pulț point* ad auſtr. dict. prov. ex adverſo *Bardſey* inſ. quanquam alii credant eſſe *Penvenſcele point* 2. mill. à priori promont. non autem *Lhein*, ut Camdenus credit; & 24. m. p. diſtat ab Arvonia in auſt.

Caninefates, *Kennemerlandt* Rhenano, pop. Batavorum in Hollandia, quorum tractus ſic vocatur, in quo Goricum op.

Canini, *Griſoni* Italis, pop. Rhætiæ, quorum metropolis Curia ad Rhenum.

Cannæ, vicus Apuliæ non procul ab Aufido flu. circa quem Annibal P. Æmilium, & Terentium Varronem Coſſ. ingenti clade ſuperavit, cæſis quadraginta Romanorum millibus, tantoque equitum numero, ut tres annulorum modios in ſignum Victoriæ Carthaginem tranſmiſerit. Apud Polybium πόλις eſt idque ſingulari numero ἡ Κάννη, Livius nudè *vicum* appellat, lib. 22. Florus 2. 6. *Quartum, id eſt, pene ultimum vulnus imperii, Cannæ, ignobilis Apuliæ vicus: ſed magnitudine cladis emerſit: & quadraginta millium cæde parta nobilitas.* Quin & Appianus in Annibalicis κώμην, h. e. *vicum* vocat, populi *Cannenſes*, quos *clade Romanâ nobiles* vocat, Plin. 3. 11. *Hic pugna Cannenſis*, Prop. 3. 3. & Cicer. de Claris Orat. *Cannenſis calamitas*. Long. 40. 14. Lat. 41. 09.

Canopus, Ægypti civitas, diſtans ab Alexandriâ 120. ſtadiis, ex quâ ortum ferunt Claudianum poetam. Dicta quaſi Canobus à Canobo Amyclæo Menelai navis gubernatore ibi ſepulto. Nam devictâ Trojâ in Ægyptum vi ventorum delatus cum Helena, gubernatorem ictu ſerpentis, quem Hæmorrhoida vocant, amiſit, in ejuſque memoriam urbem condidit, relictis ibi iis, qui ad navigandum inutiles erant. Vide Melam. 2. 7. Solin. cap. 34. Am. Mar. 22. Strab. lib. 17. Virg. 4. Geor.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum.

Pop. *Canopæi*, de quorum luxuriâ eleganter Strabo lib. ult. ubi de *Canopo*. *Super omnia*, inquit, *memorabilis eſt turba eorum, qui ad feſtivos illic dies per foſſam Alexandriam navigant, qua foſſa diebus ac noctibus navicularum plena eſt viros pariter, ac mulieres vectantium, qui cantant ac tripudiant cum extremâ laſcivià, ac impudentiâ.* Juvenal. Sat. 15.

——*Horrida ſanè*
Ægyptus, ſed luxuriâ quantum ipſe notavi
Barbara, famoſo non cedit turba Canopo.

Stat. Sylv. 3.

Curve Therapnæi laſciviat ora Canopi?

Juven. Sat. 6.

Nupta ſenatori comitata eſt Hippia ludum
Ad Pharon & Nilum famoſaque mœnia Lagi,
Prodigia & mores urbis damnante Canopo.

Ubi ſcelus exagitat; Romam Canopo famoſiorem fuiſſe queritur. *Canopus*, item inſula parva ottio Canopico objecta.

Canovaci, Scotiæ pop. in orâ occiduâ, quorum regio ampla *Lennoſia*, *Argadia* & *Lorna*, *Lennox*, *Argile*, & *Lorne* putatur, teſte Lhuydo. Sed apud Ptol. *Carnonacæ* pop. leguntur longè ab hoc ſitu diſtantes, nam poſt Epidios, & Cerones eos locat, deinde Cornalios orientaliores deſcribit.

Cantabri, Hiſp. Tarrac. pop. Aſturibus finitimi, omnium olim Hiſpanorum efferatiſſimi, nullamque ſine armis vitam eſſe exiſtimantes, quorum regio *Cantabria*, Sil. l. 2.

Cantaber ante omnes hyemiſque eſtuſque famiſque
Invictus. Et mox,
Nec vitam ſine Marte pati, quippe omnis in armis
Lucis cauſa ſita eſt, damnatum vivere paci.

Hor. Car. 2. 11.

Quid bellicoſus Cantaber, & Scythes.

Et lib. 1. ep. 19.

Militiam puer, & Cantabrica bella tuliſti.

Ab Auguſto victi. Horat. Carm. 2.

Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.

Idem alibi.

Cantaber ſerâ domitus catenâ.

Horum regio *Biſcaya* hodiè dicitur.

Cantabrigia, op. & Academia Angliæ præclara in Com. cogn. à Londino 44. m. p. plus minus in Bor. De quo ſic Camdenus in agro Cantabrigienſi: Quo nomine, inquit, hunc flu. appellent ſcriptores, controvertitur. Alii *Grantam*, *Camum* alii nuncupant, quibus ego potius aſſentior, tum quod obliquiòr incedat (hoc enim Britannis *Cam* ſonat) tum etiam quod vetus illud op. *Camboritum*, quod Antoninus in tertio Britannorum itinere memorat huic aſſediſſe, ex diſtantia, nomine, & Romanorum nummis hic prope pontem magna copia inventis, mihi fere perſuaſerim. *Camboritum* enim *Vadum* ad *Camum*, vel *Vadum flexuoſum* ſignificat; nam *Rith Vadum* Britannis noſtris denotat; quod eò adnoto, ut Galli facilius videant quid ſit *Auguſtoritum*, *Darioritum Rithomagus*, &c. in Gallia. Sed *Camboritum* noſtrum maluerunt Saxones *Grantceaſter* & *Gronceaſter* vocare; quod nomen etiam retinet, ſed unde factum fuerit, nondum video. A *Gron* Saxonicâ dictione quæ *locum paluſtrem* ſignificat, ſi deducerem, forſitan errarem: Aſſerius tamen loca paluſtria in agro Somerſettenſi ſemel atque iterum *Grants paludoſiſſimas* dixit & urb. Friſiæ Occid. paluſtri loco ſita *Gromingen* dicitur. Hæc circa an. 700. defolata civitatula fuit, ut inquit Beda, dum memorat juxta muros inventum fuiſſe locellum de marmore albo pulcherrimè factum, operculoque ſimilis lapidis aptiſſime tectum. Nunc autem vicubis eſt, cujus partem Hen. Laceius Lincolniæ Comes Henrico filio notho donavit; alteram v. partem Henricus VI. Rex Angliæ è Lancaſtrenſi familia oriundus, Collegio ſuo Regio in Cantabrigia ſive *Cambridge* conceſſit. Quæ antiqui Camboriti vel pars, vel proles fuit, adeo & ſitu & nomine eſt confinis. Nec facile crediderim *Cam* à *Grant* deflexum, utpote duriuſcula hæc videatur derivatio, in qua præter unam omnes literæ abſorbentur. Exiſtimarim potius vulgum antiqui nominis *Camboriti* vel *Cami* flu. vocabulum retinuiſſe, licet ſcriptores Saxonico nomine *Grantbridge* ſæpius uſi fuerint. Urbs autem hæc quæ altera Angliæ Academia, alter Oculus, & ὄφθαλμος alterum, clariſſimaque bonarum literarum & pietatis officina, ad Camum ſedet, qui cùm occidentale ejus latus inſulis ludens perſerſerit, ad ortum converſus in partes duas diſpeſcitur, ponteque conjungitur, unde recentius hoc nomen *Cambridge* enatum. Ultra pontem caſtellum cernitur amplum & vetuſtum, quod jàm ſua fata compleſſe videatur; & Collegium S. M. Magdalenæ ſacrum. Cis pontem ubi urbis pars maxima jacet, platearum deſcriptione, templorum frequentia & 16. pulcherrimis Muſarum ſacrariis, ſive Collegiis omnia nitent, in quibus eruditiſſimi viri magno numero aluntur; maximarumque artium ſcientia, & Linguarum cognitio ita florent, ut literarum, religionis, ac totius doctrinæ fontes jure optimo cenſeantur, qui Eccleſiæ & Reip. hortos ſalutaribus aquis ſuaviſſimè irrorant. Nec quicquam heic deſideres quod in florentiſſima Academia requiras, niſi quod è paluſtri ſitu, aliqua eſt cœli gravitas. Fortaſſe autem qui eo loci primum Academiam inſtituerunt, Platonis judicium approbarunt. Is enim cum corporis habitudine uteretur optimâ Academiam inſalubrem Atticæ locum ſtudiis delegit, ut quod redundans eſſet, & animum gravaret, loci intemperie ſupprimeretur. Hæc ille. Vide Jo. Caii Antiqu. Cantabrig. & Burtonum in Anton. Itinerarium pag. 201. Long. 21. 49. Lat. 52. 30.

Collegiorum Academiæ Cantabrigienſis Nomina.

Coll. S. Petri. Hugo Balſham Epiſcopus Elienſis, Fund. 1284.

Aula Clarenſis. Rich. Badew, & Elizabetha de S. Paulo Ultoniæ Comitiſſa, Fund. 1326.

Aula Pembrochiana. Maria de S. Paulo, Pembrochiæ Comitiſſa, Fund. 1343.

Collegium Gonvilli & Caij. Edmundus Gonvill. & Jo. Caius, Fund. 1348.

Aula Trinitatis. Guil. Bateman, Epiſcopus Norvicenſ. Fund. 1350.

Collegium Corporis Chriſti. Hen. Monumetenſ. Dux Lancaſtriæ, Fund. 1351.

Collegium

Collegium Regium. Henricus VI. Fund. 1441.
Collegium Reginæ. Margareta, Uxor Henrici VI. Fund. 1448.
Aula Catharinæ. Rob. Woodlark, Fund. 1475.
Collegium Jesu. Jo. Alcock Episcopus Elienſis, Fund. 1496.
Collegium Christi, & Collegium S. Joannis. Margareta, Comitiſſa Richmundiæ, Henrici VII. Mater, Fund. 1505. 1508.
Collegium S. Mariæ Magdalenæ. Thomas Audley Angliæ Cancellarius, Fund. 1519.
Collegium Trinitatis. Henricus VIII. Fund. 1546.
Collegium Emanuelis. Walterus Mildmay Eques Auratus, Fund. 1582.
Collegium Sidney-Suſſex. Franciſca Sidney Suſſexiæ Comitiſſa, Fund. 1598.

Cantium, Comitatus Angliæ, olim Regio titulo decorata. Habet à Sept. Eſſexiam, ad Occid. Surriam, à merid. Suſſexiam, & ab oriente Oceanum Germanicum. Ibi urbes Cantuaria, totius Provinciæ caput, Roffa ſedes epiſcopalis, opida vero celebriora Dubris, Sandvicus & Gravesinda. Pop. *Cantiani*, omnium qui Britanniam incolunt, humaniſſimi, Julio Cæſare teſte.

Cantuaria, urbs Archiepiſcopalis Angl. in agro Cantiano ad Sturam flu. ſub quâ 21. Epiſcopi. Diſtat à mari 5. m. p. & 15. à Dubri in occ. *Darvernum* dicitur Ptolemæo, *Dorobernia* Bedæ & aliis. Urbs pervetuſta, Romanoque ſeculo proculdubio illuſtris. *Nec adeo magna* (inquit Malmeſburienſis) *nec exiliter parva, quæ & terræ poſitione, ſoli affinis maxima ubertate, & integro murorum ambitu, fluviis irrigua, nemorum opportunitate inclyta, præterea maris vicinitate piſcium fœcunda.* Vide plura de hâc civitate Camdenum in Cantio. Long. 20. 30. Lat. 51. 15.

Canuſium, Apulorum Dauniorum op. Ptol. ad Aufidum flu. Plinio, & Pomponio teſtibus. Idem eſſe cum Cannarum vico Romanorum clade nobili, aſſerit Leander, cui quo minus aſſentiar, faciunt Livius, Strabo, Plinius, qui utriuſque meminere; ut & Appianus in Annibalicis. Οἱ δ' ἐς Κάννας ἐπέρχονται περὶ δισχιλίους, ὀλίγοι δ' ἐς Κανύσιον διέφυγον. Procopius item ſcribit Canuſium diſtare à Cannarum vico 25 ſtadiis. Rutilæ lanæ ferax erat, quæ ab eo *Canuſina* dicitur, ex quâ qui veſtes geſtabant *Canuſinati* dicebantur. Mart. 9.

Ut Canuſinatus noſtro Syrus aſſere ſudet.

Et lib. 14. 127.

Hæc tibi turbato Canuſina ſimillima muſto
Munus erit, gaude, nam cito fiet anus.

Græcis pleriſque Καυύσιον. Appiano & Procopio Καυύσιον, Stephano Καυύσιον, vulgo nunc *Canoſa* dictum. A Diomede conditum, ut habet Strabo lib. 6. Cui convenit Horat. 1 Serm. Sat. 5. ubi de pane Canuſino loquitur.

Nam Canuſi lapidoſus, aquæ non ditior urna,
Qui locus à forti Diomede eſt conditus olim.

Haud procul à mari abeſſe Canuſium aſſerit Strabo ubi ſupra, ἀ πολὺ δὲ διέστηκε θαλάττης ἐσχάτης. Idem haud obſcurè colligas ex Philoſtrato in vitis Sophiſtarum, ubi de Herode Athenienſi Ὥκισε δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ἰταλίᾳ Καυύσιον, ἡμιφώνους ὕδατι, μᾶλλον δὲ τέτο δίψωντος. Long. 40. 17. Lat. 41. 10. Inde *Canuſinus* incola. Hor. *Canuſini more bilinguis*, ubi Schol. *Bilingues* vocat, quod utramque noſcent linguam, & Latinam, & Græcam. Videtur autem Poeta, non tam ſignificare voluiſſe duarum linguarum doctos fuiſſe illos, quam unius ſed mixtæ ex duabus. Sic ut nec Latinam, neque Græcam poſſes dicere, quod vitio magis quam laudi ducendum eſt.

Capernaum, fons juxta Geneſareth lacum, quem nonnulli Nili fluminis venam opinantur. Joſ. Bell. Jud. 3. 12.

Cape Ptolemæo, Africæ propriæ urbs ad Syrtim min. ſita, *Caps* vocat Caſtaldus, *Tacape* habent hoc loco Latina Ptolemæi exemplaria.

Capedunum, Scordiſcorum op. Strabo lib. 7. *Capaſteia* & *Capferberg* Lazio.

Capellatium, Alemaniæ regionis nomen. Am. Marcell. hodie *Pfaltz*, quæ teſte Rhenano *Palatinatus* nominatur. Alia eſt *Bergſtraſſe*, quâ itur Francofurto Heydelbergam.

Capena, *Capinna* Steph. *Canapina* vulgò, op. Hetruriæ; Hinc *Capenates* Italiæ pop. Cluſinis vicini Plin. 3. 5. *Capenus*, nom. gent. Virg. 7. Æn.

Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Capena, porta urbis Romæ, *Porta di S. Sebaſtiano*. Ovid. Faſt. 6.

Appoſitum dextræ porta Capena viæ.

Dicta eſt & *Fontinalis* à multitudine fontium. Juven. Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus madidamque Capenam.

Ibi Capenas fluviolus. Sil. 13.

Et ſacer humectat fluvialia rura Capenas.

Dicta etiam eſt *Triumphalis*, quod triumphantes per eam in urbem invehi ſolebant.

Caphareus, mons altiſſimus Eubœæ, Helleſpontum verſus, impetuoſus, & formidoloſus, propter ſcopulorum frequentiam & crebros undarum vortices. Hic Nauplius Eubœæ rex mortem filii Palamedis Ulyſſis dolo interfecti ultus eſt. Nam cùm Græci Trojâ dirutâ rediirent, Nauplius facem in montis vertice poſuit, ut locus fidem portûs haberet, quò cum veniſſent multi naufragium fecerunt. Unde Virg. Æn. 11.

Euboicæ cautes, ultorque Caphareus.

Ovid. Met. 14.

Quos communis hyems importunuſque Caphareus
Merſit aquis. Et paulo ante.
——Cumulumque Caphareæ cladis.

Et Triſtium primo.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Seneca Tragœdus.

Ubi ſaxa rapidis clauſa vorticibus tegit
Fallax Caphareus.——

Stat. 7. Theb.

Non humiles Ægas altumque Caphareæ dixi.

Propert. 3. 7.

Saxa triumphales fregere Caphareæ puppes,
Naufraga cum vaſto Græcia tracta ſalo eſt.

Idem 1. lib. 4. eleg.

Nauplius ultores ſub noctem porrigit ignes,
Et natat exuviis Græcia preſſa ſuis.

Silius lib. 14.

Euboici non per ſcopulos illiſa Caphareo
Euripi magis unda furit.

Euripides in Helena.

Πολλὰς δ' πυρσεύσας
Φλογερὰν σέλας ἀμφὶ ῥύπαν
Εὐβοίας ἐπ' Ἀχαιῶν
Μενέλαος ἀνὴρ πίτυος
Καφηλαίας ἐμβαλὼν
Αἰγαίας τ' εἰναλίοις ἀλιᾶς

Δόλιον ἀσέβειαν λάμψας.

Baſſus Antholog. 1.

Ὀυλόμεναι νήσοι Καφαείδος ἄλι πόδα νόσον
Ὠλέσαμεν Ἑλλήνων, καὶ τέλον Ἰλίθεν.

Pacuvius in Duloreſte apud Priſcianum in voce *Pleros* ait, *Pater Achæos in Caphareis ſaxis pleros perdidit.* Merito igitur כיפא רוצ *Capha rus* i. e. *contritor ſcopulus* à Phœnicibus eſt appellatus. Bochartus.

Capharnaum, (Capernaum) juxta ſtagnum Genezareth etiam hodiè oppidulum eſt in Galilæâ Gentium in finibus Zabulon & Nepthali ſitum, Mat. 4. in quo Chriſtus Centurionis filium ſanum fecit. Mar. 8. In hâc Chriſtus verſatus eſt multum, & plurima miracula edidit, unde & ejus civitas appellata eſt. Mat. 9. & 11. Egeſippo lib. 3. cap. 26. eſt fons in regione Genezaris *Capernaum* nomine.

Caphrena, urbs Syriæ in reg. Commagene ad Euphratem quæ Zeugmati vicina fuit.

Capionis turris, *Chipiona*, Caſtr. Hiſp. Bæt. in colle ad oſtia Bætis flu. in ora Oceani, vix 1. leuc. à Luciferi Fano in auſt. & 5. à portu S. Mariæ. Long. 14. 00. Lat. 36. 30.

Capitanata, prov. regni Neapolit. & pars Apuliæ Dauniæ. Habet à Sept. & Orient. mare Adriaticum, ab Occid. Comitatum Moliſinum, & à Merid. Principatum ulteriorem, Baſilicatam, & Terram Barianam. Regio eſt fertilis admodum & rigua. Ibi urbes præcipuæ Manfredonia, Aſculum, Appulum, Luceria Paganorum, Bovinum & Troja.

Capitis Viridis inſ. *Iſles de Cap Verd*, inſulæ Oceani Atlantici, ex adverſo Capitis Viridis in Afr. à quo tamen 150. leuc. diſtant in occ. Alias *Gorgades* ſeu *Heſperides* dictæ, ſuntque 10. numero, viz. S. Jacobi, Ignium, S. Antonii, S. Vincentii, S. Luciæ, S. Nicolai, Salis, Bonivifus, Maii, & Bravæ. Harum præcipua eſt S. Jacobi inſ. cum urb. coga. & epiſcopali ſub Luſitanis.

Capitolium, prægrandis arx Romæ in monte Saturnio ex prædâ Apiolarum, Latinorum urbis, à Tarquinio Superbo extructa. Plin. 3. 5. Virg. *Capitoli immobile ſaxum.* Sic dictum *à capite Toli* ibi reperto, dum fundamenta foderent. Antea mons Tarpeius vocabatur, à Tarpeiâ Virgine Veſtali, quam ibidem Sabini ſcutis ſuis obrutam necarunt. Virg. lib. 6.

Iſte triumphata Capitolia ad alta Corintho.

Et *Capitolia celſa* eidem Æn. 8. *Fulgens Capitolium* Horat.

3. 2. Suet. in Veſp. *Ipſe inſtitutiones Capitolii aggreſſus.* Intellige Cap. novi quod reg. urbis 8. ſive reg. Fori Romani. Aliud enim vetus fuit reg. Urb. 6. ſive reg. Circi Flaminii. De utroque P. Vict. in topogr. urb. & Notit. Imp. Varro L. 4. Mart. 7. 72. De vetere autem etiam Val. Max. 4. 9. Novi Cap. conditores Tarq. reges Priſc. & Superbus. Dedic. autem Hor. Pulvil. Plin. 3. 5. Tac. Hiſt. 3. Veteris conditor N. Pomp. apud Aurel. Caſſiodor. in Chron. Sæpe à ſcriptoribus cum *Arce* conjungitur, ergo ea fuere diverſa. Cic. in Catil. *Vobis Arcem & Capitolium commendat.* Livius: *Servi Capitolium, atque Arcem occupavere.* Seneca: *Non Capitolium Arcemve.* Eam Ἀκρην Dionyſius plus ſemel nominat; additur lib. 10. τῷ Καπιτωλίῳ εἶναι περικῆ. Spectabat autem in eam partem, ubi poſtea Theatrum Marcelli fuit. Neque tantùm Romæ *Capitolium* erat, ſed & in aliis urbibus uti obſervat doctiſſimus Lilius Gyraldus de Diis Gentilibus, Syntag. 2. V. gr. Narbone. Sidon. Apoll. Carm. 23.

Salve Narbo nobilis
Delubris, Capitoliis, monetis.

Itemque Capuæ. Sil. Ital. lib. 10. de Annibale eam ingreſſo.

———*Monſtrant Capitolia celſa.*

Cæterum Capitolium Romanum anſerum gingritu ab Gallorum incurſu ſervabatur. Lucretius lib. 4.

———*Humanum longè præſentit odorem*
Romulidarum arcis ſervator candidus anſer.

Virgil. Æn. 8.

Atque hic auratis volitans argenteus anſer
Porticibus Gallos in limine adeſſe canebat.

Propertius lib. 3. eleg. 3.

Anſeris & tutum voce fuiſſe Jovem.

Ovid. Met. 2.

Nec defenſuris vigili Capitolia voce
Cederet anſeribus.

Idem Faſtorum primo.

Nec defenſa juvant Capitolia, quo minus anſer
Det jecur in lances, Inachi lauta, tuas.

Plin. lib. 10. cap. 22.

Eſt & anſeri vigil cura Capitolio teſtata defenſo.

Hic notandum; ut ſanctiora eſſent pacta & conventa, cum jurisjurandi religio interpoſita eſſet, in ipſo Capitolio nonnunquam fiebant, velut præſente & audiente Deo, qui triſulcum in perjuros telum gerere cenſebatur. Hinc Plinii querela lib. 1. c. 6. *Alii in ipſo Capitolio fallunt ac fulminantem pejerant Jovem.* Plautus in Curculione.

Coqu. *Namque incubare ſatius te fuerat Jovi*
Qui tibi auxilium in jurejurando fuit.
Cap. *Siquidem incubare velint, qui perjuraverint,*
Locus non præberi potis eſt in Capitolio.

Vide Juſtum Ryckium de Capitolio. Gandavi 1617.

Capnobatæ, pop. qui *Myſi* dicuntur. Strabo lib. 7. Scribit autem Poſidonius Myſos religioni indulgentes ab animantibus abſtinere, & eam ob cauſam pecus omne vitare, melle vero & lacte, & caſeo veſci. Quumque tranquillam exigerent vitam, ob Deorum culturam Deicolæ & Capnobatæ, i. e. *fumi conſcenſores* nominantur.

Capotes, Aſiæ mons, ex quo Euphratem oriri Lucinius Mutianus antiquiſſimus rerum ſcriptor credidit. Plin. 5. 24.

Cappadocia, Aſiæ regio ampla mari Euxino expoſita, inter Galatiam ad occid. & Armeniam ad ortum contenta, introrſus in auſtrum uſque ad Ciliciæ fines Tauro monte dividente extenſa. In quâ urbes olim celebres Trapezus, Comana Pontica, & Comana Cappadociæ, deinde Amaſea, Cæſarea, Tyana, & Sebaſte ac Satala. Nunc clarent Amaſea, ex quâ nomen regionis ad occid. quæ *Amaſia* nominatur, Trapezus & Nicopolis, ex quâ regio ad ortum *Genech* dicitur & *Neocæſarea*, in medio, ex qua reg. *Toccato* vocatur, pop. *Cappadoces*. Duobus olim inſignes fuere. 1. Equis. Dionyſ. Perieg. verſ. 973.

———Ἐπ' ἠπείροιο βαθείης
Καππαδόκαι ναίουσι δυώμοροι ἱππουρίδων.

Solinus, ubi de *Cappadociâ*, *Terra illa ante alias altrix equorum, & proventui equino accomodatiſſima eſt.* Solinum ſecutus Iſidorus. *Terra ejus ante alias nutrix equorum.* Oppianus Cyneg. l. 1. verſ. 197. de equis Cappadocicis.

Καππαδόκαι τε κλυτῶι, Ταύρου περιπέρθε νέμονται.

Item. Κραιπνότεροι ἢ πῶλοιν ὅσα μάλα γηρόκωσι.

2. Mulis. Hom. in Catalogo.

Ἐξ Ἐνετῶν ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτέρων.

Id eſt, ex Amiſo Cappadociæ urbe ad Pontum celeberrima, ut veteres interpretantur. Unde colligit Conſtantinus Porphyrogenneta. Them. 7. τὸ τῶν ἡμιόνων γένος ἐκεῖθεν πρῶτον ἐκφῦναι. Et Plut. περὶ φιλοπλουτίας in divitum jumentis cenſentur, ἡμίονοι Γαλατικοὶ, quia inter Galatas, & Cappadocas medii ſunt Heneti. De iiſdem ita Plin. 8. 44. *Theophraſtus vulgò parere mulas in Cappadociâ tradit, ſed eſſe id animal ſui generis.* Et Strabo lib. 11. Cappadociam ſcribit Perſis conferre quotannis tributi nomine ἵππους χιλίους, καὶ πολλαχοῦ, ἡμίονους ἢ δισχιλίους. Mancipiis etiam notabiles fuere. Cicero in Oratione poſt reditum in Senatu, *Cappadocem modo abreptum de grege venalium diceres.* Horat. lib. 1. ep. 6.

Mancipiis locuples, eget æris Cappadocum Rex.

Perſ. Sat. 6.———*Ne ſic præſtantior alter*
Cappadoces rigidâ pingues paviſſe caſtâ.

Mart. 10. 76.

Nec de Cappadocis eques caſtis.

Nempe Cappadocum ingenia tam erant ſervilia, ut cum illis Romani permiſiſſent vivere ſuis legibus, libertatem deprecati ſint, ὑ γὸ δίναιϖ φέρειν αὐτὴν ἔφασαν. Hæc de ſuis concivibus refert Strabo ipſe Cappadox, lib. 16.

Capraria, inſ. in mari Liguſtico, capris abundans, quam Græci *Ægilon* dicunt. Plin. 3. 6. Solin. cap. 9. Aliis *Capraſia*, Varro R. R. 2. 3. *Capræ, quas alimus, à capris feris ſunt ortæ, à queis propter Italiam Capraſia inſula eſt nominata. Capraria* vulgò. De eâ Rutilius lib. 1.

Proceſſu pelagi jam ſe Capraria tollit.

Capraria, altera inſ. maris Iberici, ſive Balearici, vulgò *Cabrera.*

Capraria, item una ex inſulis Fortunatis, *Caſperia* Ptol. vulgò *Forteventura*, teſte Nigro, à Canariâ 10. leuc. diſſita.

Capras, locus in Tuſcià ubi Totilas interemptus eſt. Procop. lib. 3. Hodiè *Capreſe* vocari ſcribit Leander.

Capraſæ, Calabriæ op Anton. hodie *Tartaſia* Barrio.

Capreæ, inſula ultra Surrentum Campaniæ urbem circitèr & m. p. nobilis coturnicum multitudine, quæ ex Italiâ volantes illic principio Autumni capiuntur. Ovid. Met. 15.

Inde legit Capreas, promuntoriumque Minervæ.

Ptolemæo autem ſingul. num. Καπρία, Reliquis Græcis Καπρέαι, & Καπρέα. Hodieque vulgò *Capri.* De ſitu Dio, lib. 52. Κεῖται δ' ἀπὸ μὲν τῆς πόλεως τῆς Σύρρεντου ἐπὶ πέντε. Χρηστὸν μὲν ὀλίγον, ὄνομα δὲ νῦν ἔτι ἔχει τὸ Τιβερίου οἴκημα ἔσχον. Contra ſanè tradit Statius 3. Sylv. carm. 1.

———*Dites Capreæ, virideſque reſultant Taurubulæ.*

Sueton. in Tib. cap. 40. *Peragratâ Campaniâ, Capreas ſe contulit, præcipuè delectatus inſulâ, quod uno parvoque litore adiretur, undique præruptis immenſæ altitudinis rupibus, & profundo maris.* Plin. 3. 6. *A Surrento 8. millibus paſſuum diſtantes Tiberii Principis arce nobiles Capreæ circuitu 40. millia paſſuum.* Juvenal. Sat. 10.

———*Tutor haberi*
Principis, auguſtâ Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo. Long. 38. 36. Lat. 40. 23.

Capſa, Libyæ inter. urbs. Ratio nominis non eſt obſcura (ait vir magnus) Ebræis enim קפס *Caphas* eſt συσφίγγειν *comprimere & conſtringere.* Hinc meritò *Capſa* dicitur, quam undiquaque premebant vaſtiſſimæ ſolitudines. Florus. *Capſam in mediâ Africâ ſitam, anguibus, areniſque vallatam.* Saluſtius de Capſenſibus, *Muniti adverſus hoſtes, non mœnibus modo & armis, atque viris, verum etiam multo magis locorum aſperitate.*

Capua, totius olim Campaniæ urbs præſtantiſſima, quam Vulturnus amnis interfluit. Diodorus eam M. Genutio Agrippâ, & Curtio Chilone Coſſ. conditam tradit. Livius à *Capy* Samnitum duce dictam exiſtimat. Alii à Flacone ſub cujus augurio condita eſt, qui priſcâ Tuſcorum linguâ *Capys* dicebatur. Virg. à *Capy* Æneæ commilitone, qui eam condidit, dictam mavult. Æn. 10.

Et Capys, hinc nomen Campanæ ducitur urbis.

Cujus ſententiæ ſubſcribit Suetonius in Julio Cæſare. Strabo inde dictam exiſtimat, quod eſſet 12. Campaniæ urbium caput. Hoc certe conſtat, Campaniæ urbium potentiſſimam fuiſſe, & Punici belli tempore Romanæ urbis æmulam, agri autem bonitate nulli terrarum poſthabendam. Virg. 2. Geo.

Talem dives arat Capua.

Strabo lib. 5. Καπύη μεγάπολις, κατακλὴ τῷ ὄντι κεῖται ἡ ἐπιφάνεια τῆς ὀνομαζομένης, dictam ſiquidem vult à *Capite.* Subdit, Τὰ γὸ ἄλλα πολίχνια νομίζοι τ' ἂν κεῖσθαι συγχεῖσαν, πλὴν Τεάνου Σιδικινοῦ. Florus 1. 16. *Urbes ad mare Cumæ, Puteoli, &c. & ipſa caput urbium Capua, quondam inter tres maximas Romam, Carthaginemque numerata.* Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. pag. 1174. Cicero luxûs infamiâ Capuam notans, *luxuriæ & ſuperbiæ domicilium eſſe ait.* in orat. de lege Agrariâ contra Rullum, item in Orat. poſt Red. in Sen. Livius lib. 23. *Prona ſemper civitas in luxuriam.*

Caralis, Sardiniæ primaria civitas. Strabo de Sardinia, lib. 5.

lib. 5. Πόλεις δ' εἰσὶ μὲ πλείας, ἀξιόλογοι ἡ Κάρχηδ, καὶ Σύλλεις. Pomp 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulci.* Pauſanias in Phocicis Ὦχθῃ δ' ἐν αὐτῇ πόρῳ καὶ αὖπὶ πόλεως ὀι Καρχηδόνιοι Κάρχαλιν ἡ καὶ Σάλκους. Claud. de bello Gildonico.

Urbs Libyam contra Tyrio fundata potenti
Tenditur in longam Caralis, tenuemque per undam
Obvia demittit fracturum flumina collem.

Unde Phœnicibus קררין *Cararin* vel קרירא *Carira à refrigeratione* dicta, propter collem illi vicinum, quo ab auſtro defenditur. Bochartus. Hinc promontorium *Caralitanum.* Long. 32. 12. Lat. 37. 30.

Carambis, Paphlagoniæ, ſeu Galatiæ promontorium magnum ad Septentrionem porrectum. Mela 1. 19. *Quorum* (Paphlagonum ſc.) *in litoribus penè mediis promontorium eſt Carambis.* Val. Flac. lib. 4.

Quid tibi nubiferâ ſurgentem rupe Carambim?

Idem lib. 5.

Famque reducebat noctem polus; alta Carambis
Raditur, & magnæ pelago tremit umbra Sinopes.

Idem lib. 7.

——Jam nubiferam tranſire Carambim
Significans.——

Plin. de gruibus, *Illas certum eſt*, inquit, *Pontum tranſvolaturas, primum omnium anguſtias petere inter duo promontoria, Criu-metopon, & Carambin.* Quæ non niſi 170. m. p. intervallo diſtant, ut idem aſſerit, lib. 4. cap. 12. Alii quidem aliter ſtatuunt, nempe tridui navigatione, vel quod ferè idem eſt, bis mille quingentis ſtadiis ab invicem diſtare, duo hæc promontoria. Dionyſ. verſ. 154.

Ἄντ' ἄμφω ξυνίασιν ἐναντίαι, ἃ μὲ ἕῦσαι
Ἐγγύθεν, ἀλλ' ὅσον ὀλκὰς ὅτ' τρίτον ἦμαρ ἀνύσσῃ.

Et Amm. lib. 22. *Haud procul inde attollitur Carambis*, &c. *cujus è regione Criu-metopon Tauricæ promontorium duobus millibus & quingentis ſtadiis diſparatum.* Strabo etiam lib. 2. Τὸ μὲ οὖν τ' Εὐρώπης ἀκρωτήριον καλεῖ Κριὸ μέτωπον, τὸ δ' τ' Ἀσίας Κάραμβις, διέχοντα ἀλλήλων περὶ διακοσίους σταδίους καὶ πεντακοσίους. Quæ tamen ſunt falſiſſima, & palam refelluntur ipſius Strabonis verbis, lib. 7. Διέχειν δ' ἡ Καύαμβις τ μὲ ἀφ' Χερρονησιτῶν πόλεως σταδίους διακοσίους καὶ πεντακοσίους, τὸ δ Κριὸ μετώπε πολὺ ἐλάττους τ δισχιλίων. Recte omnino. Nam aliud *Cherſoneſus* urbs, aliud *Cherſoneſus* regio, in quâ urbs illa ſita. Et urbs quidem, quæ eſt in Boreali Cherſoneli parte, à *Carambi* verè diſtat 2500 ſtadiis. Sed in oppoſitâ parte *Cherſoneſi* Criu-metopon eſt multo propius. Tamen hæc promiſcuè ſumpta ſunt, & quod de urbe *Cherſoneſo* nonnulli ſcripſerant, illam à *Carambi* diſtare ſtadiis 2500, ita ſumptum eſt, quaſi de totâ *Cherſoneſo* dictum, atque illius parte maxime auſtrali, nempe *Criu metopo.* Sed hujus commenti vanitas ex eo maxime apparet, quod ibidem à Strabone additur. Σύχνοι γὰν ἦσ διαπλεόντων τ πορθμὸν ἅμα φαὰν ἀμφοτέρας ἰδεῖν τὰς ἀκρας ἑκατέρωθεν. In medio ſcilicet ſpatio conſtituti; quod non fieret, ſi fretum pateret 2500 ſtadiis. Imbecillior eſt enim humani oculi acies, quam ut & ad totidem ſtadia poſſit penetrare. Bochartus.

Caranthonus, *Canentetus* Ptol. vulgò *La Charente*, flu. Aquitaniæ inter Engoliſmenſes & Santonas qui in Ocean. Aquitanicum ſe exonerat infra Soboſcœum op. ex adverſo Vliari inſ. 2. leuc. à Broagio.

Caravaca, op. Hiſp. in regn. Murciæ, ubi ſervatur Crux è cælo delapſa Sacerdoti Sacra facturo coram rege Mauro. Situm eſt intra montes, prope Siguram amnem, & verſus confin. Caſtellæ Novæ.

Caravagium Caravazzio, op. lautum Italiæ in Duc. Mediolanenſi in confin. agri Bergomenſis.

Carax, *Caruci*, pag. Corſicæ apud Marianam urb. exciſam. Strabo.

Carbania, parva inſula Italiæ adjacens. Mela, lib. 2. Plinio eſt *Barpana*, ut jam aliis rectè obſervatum, quorum opinio hâc in parte verior eſt, quam Cluverii, qui *Columbariam* hic pro *Carboniâ* ſubſtituit. Iſ. Voſſius.

Carbantorigum, op. Selgovarum in Albione ulter. nunc tantum Caſtrum *Carlawrock* in Niddiſdalia prov. Scotiæ merid. in ora Oceani Hibernici, prope Itunam æſtuarium & oſt. Nidæ flu. à Dunfreia 3. mill. diſtans.

Carbantorigum, Camdeno *Caerlaverock* in Nidiſdaliâ reg. Scotiæ occid.

Carbonaria, *Porto di Goro*, unum ex 2 præcipuis oſtiis Padi, à quadam Turri ei adjacente ſic dictum. Diſtat vix 8. mill. in auſt. ab alio ejuſdem Padi oſt. quod nunc *Porto di Viero* dicitur 120. m. p. ab Hudria in ort. & 25 à Foſſa Clodia in auſt.

Carbonarius ſaltus pars fuit. Arduennæ Sylvæ in Hannonia inter flu. Sabim, Scaldim & Haynam, atque inter Binchium & Quercetum, cujus etiamnum veſtigia manent in Sylva de *Marmaux* dicta.

Carchedon, Græcis dicitur *Carthago*, unde Pœnulus Plauti. tina Comœdia *Carchedonius* dicitur. Dionyſius verſ. 195.

Τοῖς δ' ἔπι, Καρχηδὼν πολυήεθλον ἀμπὶ ἡ ὄρμον,
Καρχηδὼν, Λιβύων μὲ, ἀπὰρ θρέπτειρα Φοινίκων,
Καρχηδὼν, ἣν μυθῶ ἔπεδὶ βοὶ μερόπων.

Vide *Carthago.*

Carcinites ſinus eſt med. inter oſt. Boryſthenis & Boſporum Cimmerium in Scythiâ Europ. Et adjacet *Carcine* urbs juxta Gerri oſtia. Quid ſit nunc non bene conſtat. Sunt tamen qui credant nunc dici *Golfo di Moſcovie.* Sed reg. adjacens in ejus ora litor. pro maj. parte deſerta eſt atque inculta.

Carcinum, *Cocynthum* Polyb. *Capo di Stilo*, teſte Celſo Cittad. prom. M. Græciæ in Calab. ulter. ubi *Carcinum* urbs Melæ, ſive ut alii legunt *Cæcinum.*

Carcoviaca, *Kirkua*, urbec. Scotiæ Orcadum præcipua in Mainlandia inſ. cum arce & portu in Domin. Regis Scotiæ 200. m. p. diſtat à Tarredro prom. Boreali ori Scotiæ in Sept.

Carcivium, op. Hiſp. inter Emeritam & Cæſar-auguſtam. Quid ſit nunc ex locorum diſtantiis ipſi neſciunt indigenæ.

Cardabianca, *Friburg.* op. Valeriæ Ripenſis in Striæ & Hungariæ confin.

Cardaces, Aſiæ min. pop. Polybius & Arrian. Heſychius. Καρδάκας οἱ τραπυσάμβοι βάρβαροι ὑπὸ Περσῶν καὶ εἰς Ἀσίαν ὕπω κληθῆναι τὸν τραπύτας, ἀπὸ ἵππων ἢ τόπε. Strab. lib. 15. Καλοῦνται δ' ἔνιοι Καρδάκας ἀπὸ κλοπίας βαρβάρως. Καρδὰξ γὰρ τὸ ἀνδραποδιστὴς καὶ πολεμικὸν λέγεν. Vide Euſt. in Iliad. β.

Cardamyla, urbs in Argo, Pylo propinqua, & ſub dominio Agamemnonis. Hom. Iliad. 9. Herodotus Laconicam eſſe ſcribit, lib. 8. Καὶ Ἀσίνη ἡ πρὸς Καρδαμύλῃ τῇ Λακωνικῇ. Ptol. inter urbes mediterr. eam ponit, lib. 3. Strabo in ſaxo ſitam dicit, lib. 8. Ἔστ' δὲ πέτρας ἐρυμνῆς ἱδρυ Καρδαμύλη. Heſychius ſimpliciter Καρδαμύλη, πόλις.

Cardia, urbs in Thraciâ Cherſoneſo, à cordis ſimilitudine vocata. Solinus *Cardia à Melane ſinu, hæc ex facie loci nomine accepto.* Hujus ſæpe meminit Demoſthenes in oratione contra Ariſtocratem.

Cardiffa, op. Walliæ in Com. Glamorganenſi ad oſt. Taffi flu. 15. mill. à Briſtoliâ & tot. à Monumethia in occ.

Cardiganum, *Cardigan*, op. & Com. Walliæ. Vide *Ceretica.*

Cardona, Hiſp. op. in Catalaunia. Duc. tit. clarum ad flu. cogn. 3. leuc. infra Solſonam, 8. à Monteſerrato in auſt.

Careni, ſeu *Carini*, pop. in parte Septentr. Scotiæ quorum nomen remanet in prov. *Cathnes* dict. Fuere omnium ultimi verſus Orcades, teſte Camdeno.

Carentani, pop. Boiaris finitimi, teſte Luit prando. Carinthiæ v. incolæ ſunt Alb. Krantio, cui ſubſcribit Lazius.

Carentomium, *Carentan*, op Normanniæ in Conſtantienſi tractu ad amnem cog. 3. leuc. ab ora maris Britannici, & 8. a Conſtantia cum Caitro.

Carepula, urbs Mauritan. Cæſar. in ora inter Jul. Cæſareum ad ort. & Quiram ad occ. à Canucci 2. leuc. *Gira flumar* incolis, teſte Marmolio.

Cares, pl. num. Populi ſub Minoe fuerunt, & tunc *Leleges* dicebantur, & inſulas habitabant, ſed ſuâ ditione parum contenti, magnam maritimæ oræ, & mediterraneæ partem occuparunt, eam prioribus habitatoribus adimentes, qui & ipſi magnâ ex parte Leleges & Pelaſgi erant: ſed Iones & Dores, ut allatam injuriam ulciſcerentur, eos rurſus, quamvis belli ſtudioſiſſimos, ſuis finibus expulerunt. Cares & Myſos ejuſdem fuiſſe cum Lydis originis, ex Herodoto diſcere eſt, qui *de Carıbus* hæc habet lib. 1. Ἀποδεικνῦσι δ ἐν Μυλάσοισι Διὸς Καρὶς ἱερὸν ἀρχαῖον, τῷ Μυσοῖσι μὲ καὶ Λυδοῖσι μέτεσι, ὡς ξαγγένεισι, ἔῦσι τοῖς Καροὶ τ γὰ Λυδὸν καὶ τ Μυσὸν λέγυσι εἶ) Καρὸς ἀδελφεούς. *In Mylaſſis Jovis Cariı delubrum vetus oſtenditur; quod Myſis etiam & Lydis commune eſt, ut qui ſint Carum Germani. Quippe Lydum & Myſum Caris fratres eſſe dictitant.*

Ovid. Met. 9.

Caras & armiferos Lelegas, Lyciamque pererrat.

Virgil. Æneid. 8.

Hic Caras, Lelegaſq; ſagittiferoſq; Gelonos.

Vide *Caria.*

Caria, regio min Aſiæ inter Lyciam & Ioniam. Strabo eam à Boreâ Meandri flumine clauſit, ab occidente Icario, & Myrtoo pelago, à meridie Rhodienſi, ab ortu Lyciis, & aliis gentibus, magnamque Tauri montis partem in Cariâ concluſit, omnem oram Rhodiam ei attribuens, quæ meridionalis eſt. Hujus Metropolis eſt Halicarnaſſus, in quâ regnavit Mauſolus, cui ibidem Artemiſia conjux Mauſoleum illud celebratiſſimum extruxit. Dicta Caria à *Care* rege, qui primus auguria avium dicitur inveniſſe. Epaphroditus totam Cariam *Chryſaoridem* vocat, alii urbem quandam Cariæ

riæ tantum ſic nominant. Steph. à *Care* conditore dictam ſcribit. Ovid. Met.

Arcades antiqui celebrataque Caria famâ.

Eſt & *Caricus* gentile, & *Carius* quo nomine Jupiter apud Mylaſſenſes colitur. Herodot. Caricam gentem celeberrimam fuiſſe ſcribit. Vocabatur etiam *Caria* magna quædam arx à *Care* filio Phoronei: alioqui fœminium eſt à *Cario*, ut & *Cariatis* & *Caira* unde Hom. Μροὶς ἠὲ Κάειρος. Cos etiam inſula Καὴς dicebatur. Eſt & Phrygiæ urbs. In Caria extitit olim amnis, qui fuerat ante dulcis, poſtea in ſalem mutatus. Plin. 2. 5. כר *Car* Hebræis eſt *aries*, aut *agnus*, atque ab eis ad Ione tranſiſſe hoc vocabulum ex his Heſychii colligas: Κὰρ, πρόβατον. Κάρες, Ἴωνες τὰ πρόβατα. Inde videtur *Caria* dicta. Cic. lib. 1. De Divin. *Arabes autem & Phryges & Cilices, quod paſtu pecorum maximè utuntur*, &c. *Tum Caria tota*, &c. Et Καὴς alterum nomen inſulæ Co apud Steph. & Euſt. in Iliad. B. quia eodem auctore inſula erat πολυβήμων, & celebris δι' εὐνοίαν. Hinc Callimachus Hymno in Delum illam cum Delo confert.

Νῆσος ἐπεὶ λιπαρή ἐ καὶ ἔμβοτος, εἴ νύ τις ἄλλη.

Bochartus. Cares autem licet in rebus bellicis eminuerunt, ut *arma Carica*, & *lorica Carica* in proverbio eſſent, viles tamen habiti ſunt, quòd mercede militarent, ac in primâ acie locati, primos hoſtium impetus ſuſtinentes vitam ſuam nihili æſtimarent. Unde adagium natum, *In Care periculum facere*, apud Platonem in Socrate, cum periculo exponitur res, cujus jactura gravis non ſit. Illud quoque apud Diogenianum *Cum Care Cariſſa*, hoc eſt, cum ruſtico ruſticè agas, quòd Cares inter agreſtes & ruſticos haberentur. Item *Caricum vinum*, apud Suidam pro tenui, & *Carica Muſa* pro inſuavi. Item *Caricus hircus* in hominem vilem, & contemptibilem, vel pro oblatione vili, ut & *Caricum ſacrificium*, quòd Cares pro hirco canem immolarent. *Caricum Schema* quoque apud Heſychium pro modo congreſſus libidinoſi ſpurco, & turpi, qualem figuræ Caricæ oſtendebant. Sic enim ille Καειικὸν, ἐντελὲς, μικρὸν. Δηλοῖ ἢ καὶ Ἀφροδίσιον σῆμα αἰσχρὸν. Idem Καειικίζειν, Βυβαειίζειν.

Caria portus in Thraciâ, Mela 2. 2. Portus ipſe Καρῶν λιμὴν vocabatur, ſed vero regio circumſita Caria. Teſtantur hoc Arrianus, & Anonymus de Ponto Euxino; quamvis apud poſteriorem perperam legitur κελαιλύζῃ, pro Καειλαλύζῃ. Notum enim Pontum Eux. non eſſe obnoxium reciprocationi alicui ſenſibili. Scio quidem aquas & hic quoque multum intumeſcere, adeoque attolli, ut totum hunc tractum ad quatuor uſque milliaria operuerit, quandoque urbes verò Odeſſum, & Dionyſiopolim totas pene abſorpſerit, prodentibus id Cedreno aliiſque. Verum particularia iſta diluvia locum hic habere non poſſunt, cum toto ſæpe ſeculo vix ſemel contingant. Sed vero quod Arriani lectionem maximè confirmat, Cariamque regionem hic fuiſſe evincat, id eſt, quod præter hunc Portum Carum, ſitum hic fuerit & aliud oppidulum Κέρμη dictum. cujus meminit Pauſan. Eliacis poſterioribus. Ὁ πολίτης δ' ἦν ἐντεῦθεν ἐκ Κερμῆς ἡ ἐν τῇ Θεσσαλίᾳ Καειᾳ. Perperam viri docti id accipiunt de Ceramo in Cariâ Aſiaticâ, tanquam ſi & illic aliqua fuiſſet Thracia. Rectè verò Suidas in voce Ἱστιαιώτης locum illum Pauſaniæ reſpiciens Θεσσαλὸν Καειὸν interpretatur ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ Καειαν. If. Voſſius.

Caribbæ, pop. Americæ Sept. qui alias occupabant omnes inſ. Antillas in Oceano Boreali ſitas; ſed cum ab aliquot an. ab Europæis occupatæ ſint, ipſi pro maj. parte in proximam continentem Americæ meridionalem ſe receperunt, ubi Guaiana regio.

Caribe linguâ Indicâ *ſtrenuum* ſive *audacem* ſignificat.

Carilla, vel *Carillæ*, op. Picentinorum, ab Annibale deletum, quod partes Romanorum ſequeretur. Sil. lib. 8.

——*Exhauſta mox Pœno Marte Carillæ.*

Carinthia, Karnten, prov. Germ. cum tit. Ducatûs cujus caput Villacum. Subeſt dominio Archiducum Auſtriæ, habetque ad ſept. Dioceſim Salisburgenſ. & Stiriam, quam habet etiam ad ort. & terminatur Carniolâ à merid. In duas quaſi partes ſecatur Dravo fluvio, eſtque Stiriæ conjuncta.

Carleolum, Carliſle, urbs Angliæ ad Itunam flu. in Cumbriæ Com. juxta ruinas muri Pictici, epiſc. ſub Arch. Ebor. A Lancaſtria 35. m. p. 40. à Dunelmo & 60. ab Eboraco. Dicitur etiam *Luguvallum*. Long. 17. 14. Lat. 56. 01.

Carlingfordia, Carlingford, op. Hiberniæ in Ultoniâ prov. & in Lugenſi Com. 4. mill. à Dunkerano, & 22. à Duno in auſt.

Carmania, regio Aſiæ Majoris inter Perſidem, & Indiam ſita, quam duplicem eſſe Ptolemæus tradit, cultam alteram vulgò *Chirman*, alteram deſertam, *Dulcinde* Caſtaldo, & *Mnagin* Ortelio. Prior Perſidi hæret, ab eâ in ortum recedens, ſinum Perſicum circa fauces illius Armuzo promont. contra Armuſam inſulam & urbem attingens: Altera, Oceano Indico adjacet, inter priorem Carmaniam ad occ. & Gedroſiam ad ort. perſtricta. Tota Carmaniæ ora 1250. m. p. patet ex Plin. Aliter eas Ptol. deſcribit. Deſertam enim in Bor. verſus Ariam & Parthiam, ac in occ. Perſidem verſus extendit; alteram ad meridiem & ortum Carmaniæ pars (inquit Bochartus) una deſerta eſt; Altera, ad quam Sabthecam putamus appuliſſe, ubi *Samydace* urbs & Samydacus fluvius, omnium arborum eſt ferax, præter oleam. Auro etiam & argento dives eſſe traditur, & ære, & arſenico, & minio, & ſale, & frugibus Perſicarum æmulis. Sed Carmaniam nihil tantopere commendat, quam portentoſa vitium ubertas, quarum uvæ ſolent eſſe bicubitales, grandibus acinis, ac denſis. Ita habetur in Strabone: Γεώργια δ' ἔχῃ παρὰ πλῆθος τῆς Περσικῆς. τά τε ἄλλα καὶ ἄμπελον, ταύτης δ' ἡ Καρμανία λεγομένη παρ' ἡμῶν, καὶ δίπηχυν ἔχῃ πολλάκις τὸν βότρυν, πυκνόρραγά τε ὄντα καὶ μεγαληρέστα, ἂν εἰκὸς ἐκεῖ εὑρίσκεσθαι τὴν. Et in Indicis Arriani ἐρωίζουσι δ' ἐν Βαδεισχόρῳ τῇ Καρμανίης ἀκρωτηρίῳ δένδρεά ἐ πολλὰ ὕμβρος περιφυτὰ ἔχοντα, πλὴν ἐλαίης, καὶ ἀμπέλου ἡμερίδος. Et Plin. lib. 6. cap. 3. ubi de Carmania. *Inde vineas coli, & arva*, &c. Ab hâc vitium copiâ & præſtantiâ כרמאן *Carman* i. e. *Carmania* videtur dicta. Chaldæis enim & Syris כרמא *Carma* eſt *Vitis*. Arabes ſcribunt כרמה *carama* Hebræi כרם *cerem*.

Carmelus, ſumitur vel appellativè, vel propriè. Et quidem priori ſenſu *Carmel* dicitur locus quivis arboribus conſitus, frugibuſque aut gramine fertilis. Eſ. 16. 10. Jer. 48. 33. Voce, ut ſuſpicor, compoſita ex כר *Car* quod *paſcuum* aut *agrum* ſonat, & מול *mul*, quod *ſuccidere* eſt, ut *Carmel* ſit *pratum*, vel *ager ſucciſionis*, i. e. ex quo fœnum, aut ſpicæ ſuccidentur. Sed & *Carmel* proprium nomen eſt duorum in Judææ montium. Quorum unus ad Aquilonem eſt Καρμηλαίου prope Ptolemaidem in confinibus Aſſer & Zabulon, de quo Joſ. 12. 22. & 19. 26. Alter ad meridiem μεσόγαιος prope Hebronem in tribu Judæ, de quo Joſ. 15. 55. In priore habitavit Elias, & altare Deo erexit: & per inſigne miraculum coram Iſraelitis præſtitum Baalitas confutavit, & veri Dei cultum reſtituit. Sed & illud ipſum altare poſtmodum in ſuperſtitionem verſum, & Jovi conſecratum eſt. Unde Scylax ex doctiſſimi Voſſii emendatione: Κάρμηλος ὄρος, καὶ ἱερὸν Διὸς. Quamvis in eo Tacitus Hiſt. 2. templum ullum fuiſſe neget, ſed montem ipſum aſſerit pro Deo fuiſſe cultum. *Eſt*, inquit, *Judæam inter Syriamque Carmelus. Ita vocant montem, Deumque. Nec ſimulacrum Deo, aut templum, ſic tradidere majores, aram tantum, & reverentiam.* Inde eſt quod in Suetonio Veſpaſianus Carmeli Dei oraculum conſuluiſſe legitur. In altero monte Carmelo degebat Nabal. 1 Sam. 25. 2. Et ad hunc Carmelum referunt quæcunque habent Prophetæ de Carmeli paſcuis. Jer. 50. 19. Amos 1. 2. Mich. 7. 14. Quæ tamen loca referri poſſunt etiam ad Eliæ Carmelum; Bochartus De Anim. Bibl. Part. 1. lib. 2. cap. 48. Heſychius. Κάρμηλος, ὄρος ἐν τῇ Φοινίκῃ.

Carnicum Julium, urbs Carnorum in Italia, inter Alpes ſita ad Fellam amnem, 6. leuc. ab Ultino in Bor. & 7. à Villaco in auſt.

Carniola, Krain, reg. Germ. inter Carinthiam & Stiriam in Bor. & Foro-Julium & Iſtriam ad auſt. & Croatiam ad ort. ſub dom. Archiducum Auſtriæ. Dividitur in ſuper. & infer. & ejus cap. eſt Lubiana, ſeu Labacum.

Carnus Ptol. *Carnutum*, Plin. Liv. & Paterc. urbs olim Pannon. ſup. ad Danub. nunc pag. Auſtriæ in Hungariæ confin. *S. Petronel* Lazio, à Poſonio 4. leuc. in occ. Viennam verſus. Long. 40. 00. Lat. 48. 20.

Carnutes Cæſ. *Carnuti* Plin. *Carnutæ* Ptol. vulgò *Chartres*, pop. Gall. Celt. ad Auduram flu. Horum cap. eſt Carnutum, ſeu *Autricum Carnutum*, urbs ampla ad Eburam flu. 18. leuc. à Lutetia in Africam, quot ab Aurelianis in Bor. Long. 22. 30. Lat. 48. 15.

Caroloregium, Charleroy, fortalitium Belgii in monte prope Sabim flu. in Com. Namurcenſi, & in confin. Hannoniæ, 6. leuc. à montibus in ort. & 5. à Namurco in occ. ſub. dom. Regis Galliarum.

Caroloſtadium, urbs Germ. in Marchia Viridorum ad confluentias fluviorum *Kulp*, & *Mereſwitz*. Ab al. ponitur in Croatia, 2. leuc. à Metelinga in ort. & 5. à Rudolfiverda. Long. 31. 30. Lat. 49. 55.

Caronium, olim op. Callaicorum, nunc vicus Gallæciæ aliquot leucis remot. ab ora. Quibuſdam *Coruna* dicitur; ea autem eſt ubi Fluvium Brigantium, inter promont. Artabrum & Trileucum. Long. 11. 32. Lat. 43. 45.

Carpaſia, urbs Cypri in ora inter Aphrodiſium & Dinaretum prom. 28. mill. à Salamine in Bor. & paulo amplius à Clide. Ab ea dictæ fuerunt *Carpaſiæ* inſ. in ora adjacente Cypri.

Carpates mons, ab accolis dicitur *Szepeſi, Krapak*, teſte Cluverio,

Cluverio, & Latinè etiam *Carpathus*. Pro varietate locorum & idiomatum varia ſortitur nomina. Ejus altiſſ. juga, quæ Solino Sarmaticæ rupes dicuntur, inquit Wernherus, ſunt inter Moraviam & Hungariam, & Danubium attingunt.

Carpathus, inſ. in mari Mediterraneo contra Ægyptum media, inter Rhodum & Cretam ducentorum ſtadiorum circuitu, quatuor urbibus inſignis. Ab ipſo ſitu כַּרְפַּאת *Carpath* dicta eſt, quia eſt ad oram Cariæ. Ut enim Hebræis פֵּאָה *pea* vel פְּאַת *peath*, ita Syris פַּאתָא *patha* eſt *latus, ora, plaga, regio*. Quod in Iſidoro legitur *Carpathon* vocitam *propter celerem fructuum maturitatem*, tam futile eſt, quam quod ſequitur, ex hâc inſulâ dici Carpaſias naves magnas, & ſpacioſas. Hodiè *Scarpanto*. Hinc *Carpathius teſtem*, & *Carpathius leporem* apud Archilochum proverbium eſt in eum, qui teſtem in ſui malum adducit, vel aliquid aliud in ſui perniciem adfert: uti qui lepores in Carpathon inſulam deferunt, adeo excreſcentes, ut fruges omnes diſſipent maximo incolarum detrimento. Suidas.

Carpis, Carpen, Lazio, op. Pannoniæ infer. in Hungariâ apud Danubium inter Strigonium, & Budam occurrens. *Carpis* item Ptolemæo olim urbs, nunc pagus Africæ inter Maxulam, & Clypeam, Tuneti urbi finitimus, *Carpi* adhuc. *Carpis* etiam Herodoto flu. Myſiæ, qui unà cum Albi Iitro miſcetur. Vulgò *Crappin*, qui & *Kruppa*. Sed hic Colapis eſt non in Myſiâ, ſed in Liburniâ, in Saum influens.

Carraca, Tuſciæ urbs mediterranea, hodie *Carrara* Leandro. Long. 31. 40. Lat. 44. 33.

Carrhæ, civitas Arabiæ ad mare Rubrum. Steph. Eſt etiam civitas Meſopotamiæ trans Edeſſam. Ptol. & aliis ad Chaboram flu. Craſſi nobilitata clade, Lucan. lib. 1.

———*Miſerando funere Craſſus*
Aſſyrias Latio maculavit ſanguine Carrhas.

Et Caracallæ Imp. etiam nece. Hic enim ut Rufus conſularis ſcribit, intra Euphratem civitatem Edeſſam periiſſe fertur, cum levandæ veſicæ gratiâ ex equo deſcendiſſet. *Heren* nunc nominari ſcribit Niger. Hebræis חָרָן Abrahami habitatio. *Antiquum opidum Craſſorum & Romani exercitûs* ærumnis *inſigne* vocat Am. Marcellinus lib. 23.

Carrodunum, Ptol. Germ. op. quod Pet. Apianus *Krakow* Poloniæ regiam interpretatur. *Graccopolin* appellat Bonfinius. *Carrodunum* alterum in Vindelicis ponit Ptolemæus. Hoc *Cramburg* juxta Waſſerburgum ad Oenum fluvium eſt, Pircheymero auctore. Tertium Pannoniæ ſuperioris eſt. Quartum ſuper Tyram flu. in Sarmatiâ Europæâ collocatur.

Carſeoli, op. Italiæ in Viâ Valeriâ non longè à Pelignis. Ovid. Faſt. 4. *Frigida Carſeolis, nec olivis apta ferendis*
Terra: ſed ad ſegetes ingenioſus ager;
Hac ego Pelignos, natalia rura, petebam
Parva; ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Hinc *Carſeolanus*, Ovid. 4. Faſt.

Factum abiit, monimenta manent: nam dicere certam
Nunc quoque lex vulpem Carſeolana vetat.

Videtur Cluverius Ital. Ant. lib. 2. p. 784. Long. 37. 12. Lat. 42. 29.

Carſuli, Umbriæ in Italiâ urbs. Strabo lib. 5. Πόλις, inquit, εἰσὶν ἀξιόλογοι τῶν Ὀμβρικῶν ἄξιαι λόγου ὅτε Ὀκρικλοι, καὶ Λάρτολον, καὶ Ναρνία, ἔτι Κάρσουλοι καὶ Μπανία. Id vocabulum commentatorem Strabonis voluiſſe corrigere è Livio, Plinio, ac Ptolemæo in Καρσίολοι mirari ſe ſcribit Cluverius & merito. Siquidem Livii, Ptolemæique *Carſeoli* Æquorum op. fuit. Tac. Hiſt. 3. *Carſulas* vocat hodie, *Carſula* Leandro. Long. 36. 25. Lat. 42. 40.

Carteia, op. Hiſp. ad fretum Gaditanum verſus orientem, alio nomine *Tarteſſus*, ut multi volunt. Strabo. Ἔνιοι δὲ Ταρτησσὸν τὴν Καρτήϊαν μεταχαράττουσι. Mela. *Carteia, ut quidam putant aliquando Tarteſſos.* Plin. *Carteia, Tarteſſos à Græcis dicti.* Pauſanias in Eliacis poſterioribus Ἐπὶ δὲ οἱ Καρτεία (lege Καρτήϊαν) Ἰβήρων πόλιν κλυστὸς νομίζουσι τὰ ἀρχαιότατα Ταρτησσόν. Silius lib. 3.

Arganthoniacos armat Carteia nepotes.

Ac ſi Tarteſſi rex Arganthonius Carteia regnaverit. Appianus in Ibericis. Ταρτησσὸς μοι δοκεῖ πάλαι μὲν πόλις ὀπὶ θαλάσσης, ἣ τὸν Καρτηϊὸν ὀνομάζεσ). Item, Διέδραμε ἐς Καρτηϊὸν, ὅπῃ θαλάσσῃ πόλιν ἣν ἐγὼ νομίζω παλαι Ἑλλήνων Ταρτησσὸν ὀνομάζεσθαι, καὶ Ἀργανθώνιον αὐτῆς βασιλεῦσαι. *Carpeſſum*, id eſt *Carteiam*: nam binomia fuit urbs, unum nomen Carteia, alterum fuit Carpeſſus; Quod ipſum putaverim errori anſam dediſſe, quia ad Tarteſſum alludit Carpeſſi nomen. In ſcripturâ tamen nihil ſimile. Tarteſſus enim Phœnicibus ſcribebatur תַּרְשִׁישׁ *Tarſis* vel תַּרְתִּישׁ *Tartis* & *Carpeſſus* קַרְפֵּס *Carpheſa*, vel קוֹרְפֵּסָה *corpheſa*, i. e. *concha*. Nempe à *conchis* dicta Carpeſſus, quæ *Carteia* veteribus, quia conchas habuit portentoſæ magnitudinis. Strabo. Ἐν δὲ Καρτηϊᾷ κήγυκες διακοσίλιτρας καὶ πορφύρας φασὶν. *Apud Carteiam buccinæ, & purpuræ inveniri dicuntur decem cotulas continentes.* In cotylâ autem ſunt ſex cyathi. Vetus ejus nomen Heraclea, tanquam ab Hercule conditore. Herculem enim ſuum Phœnices Μέλκαρθον *Melcarthum* appellabant. Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib. 1. Præpar. Τῷ δ' Δημαρώντι γένει) Μέλκαρθος, ὁ καὶ Ἡρακλῆς. Μέλκαρθος, i. e. מֶלֶךְ קַרְתָּא *Melec Kartha, rex urbis*, i. e. Tyri. Omninò igitur ex *Melcartho*, vel *Melec cartha*, urbs quam ad Calpen condidit Hercules Phœnicius primo *Melcartheia* vocata eſt, quaſi *Heracleam* dixeris, deinde per Aphæreſin *Cartheia*, vel *Carteia*. Bochartus. Long. 14. 40. Lat. 35. 50.

Cartennæ, Mauritaniæ Cæſar. urbs. Mela. 1. 6. veteres autem codices (teſtante Iſ. Voſſio) *Cartinna* legunt Καρτινναι quoque in antiquiſſimo Ptolemæi codice. Hodie *Arcilla*, aut *Acilla* ab Afris dicitur.

Carthea, urbs in Ceâ inſulâ. Plin. 4. 12. Hinc *Cartheius*. Ovid. 2. Met.

Tranſit & antiquæ Cartheia mœnia Ceæ.

Item *Carthæus*. Idem Met. 10.

Namque ſacer nymphis Carthæa tenentibus arva
Ingens cervus erat.

Carthago, Græcis Καρχηδὼν, urbs Africæ totius celeberrima, Romanique imperii aliquando æmula, à Didone condita ſeptuageſimo poſt Romam conditam anno, Euſebius. Atqui Juſtinus tradit conditam fuiſſe ante Romam, Imò condita fuit ante captivitatem Ilii annis 50. ſi credas Appiano in Libycis Καρχηδόνα δ' ἐν Λιβύῃ Φοίνικες ὤκισαν ἔτεσι πεντήκοντα πρὸ ἁλώσεως Ἰλίου. Ideo de eâdem urbe ibidem Πόλεως ἀρχαίας. *Urbis antiquæ*. Unde Virg. Æn. primâ.

Urbs antiqua fuit, Tyrii tenuere coloni,
Carthago; Italiam contra, Tiberinaque longè
Oſtia, diveſ opum ſtudiiſque aſperrima belli.

Hæc urbs olim in Junonis tutelâ fuit. Virg. Æn. 1.

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Poſthabitâ coluiſſe Samo, hic illius arma,
Hic currus fuit. Ovid. 6. Faſt.

Pœniteat quod non fori Carthaginis arces;
Cum mea ſint illo currus & arma loco.

Vide Sil. Ital. initio lib. 1.

Eò autem potentiæ urbs hæc tenuiſſimis primordiis paulatim excrevit, ut non modo Libyæ univerſæ, verum etiam inſularum, & bonæ Hiſp. partis imperium tenuerit. Tria cum Romanis graviſſima geſſit bella, quorum primo ſuperati navali prælio Pœni, æquas propemodum pacis conditiones à victoribus acceperunt, inſulis tantum quibuſdam abſtinere juſſi. Huic ſucceſſit bellum Punicum ſecundum, Annibalis ductu geſtum, qui expugnata in Hiſp. Sagunto victorem exercitum in Italiam tranſportavit, eoſque totos octodecim annos ferro, flammaque crudeliſſimè vaſtavit. Victo deinde à P. Scipione apud Zamam Annibale, eò anguſtiæ res Carthaginenſium redactæ ſunt, ut ſalutem ſuam mœnibus tueri duriſſimaſque pacis conditiones pro arbitrio victoris accipere ſint coacti. Verum cum ne ſic quidem quieſcè agitare poſſent, tertioque bellum inſtaurarent, Senatus Catonis autoritatem ſecutus, Carthaginem delendam cenſuit, & Scipionem Æmylianum in Africam miſit, qui victis Pœnis urbem obſidione cinxit, captamque ſolo æquavit. Adrianus autem Imperator eam reſtitutam *Adrianopolim* appellavit, & ridiculè Commodus *Alexandriam Commodianam togatam*. Vide *Byrſa*. Silius lib. 13. *almam* vocat.

———*Si nunc exiſteret alma*
Carthago ante oculos turritâ celſa figura.

Virgilius *altam* Æneid. quart.

Suſpectas habuiſſe domos Carthaginis altæ.

Horatius *impiam*. Carm. 4. Od. 8.

Non incendia Carthaginis impiæ. Item *invidam*, Epod. 7. *Non ut ſuperbas invidæ Carthaginis*
Romanus arces ureret.

Hujus urbis deſtructio Romanorum perditio: Salluſt. in B. Jug. *Ante Carthaginem deletam*, pop. & Senatus Rom. placide, modeſteque Remp. inter ſe tractabant, neque gloriæ certamen, neque dominationis inter cives erat metus, hoſtis in bonis artibus civitatem continebat; ſed ubi illa formido à mentibus diſceſſit, ſc. ea quæ res ſecundæ amant, laſcivia atque ſuperbia inceſſere. Unde Aug. C. D. 1. 30. *Deleta* quippe Carthagine, tanta de reb. proſperis orta mala continuò ſubſecuta ſunt, ut erupta, diruptaque concordia, prius ſævis cruentiſque ſeditionibus, deinde mox malarum connectione cauſarum, bellis etiam Civilibus tantæ ſtrages ederentur, &c. ut Romani illi qui vitâ integriore mala metuebant ab hoſtibus, perditâ integritate vitæ, crudeliora paterentur à civibus. Populi hujus & alterius Carthaginis Carthaginienſes, *fraudulenti & mendaces* dicuntur Tullio Orat. Pro lege Agrariâ.

Carthago nova, urbs quam dux Pœnorum Aſdrubal condidit in Hiſp. Bæticâ. Itaque πόλιν Φοίνικων appellat Polyæmus lib. 8. Et Solinus expreſsè, *Carthaginem apud Iberos, quæ*

quæ mox colonia facta est, Pœni condidere. Itemque Strabo Ἡ Καρχηδὼν ἡ νέα κλίσμα Ἀσδρούβα, &c. A Scipione expugnata est, Hannone non sine suorum clade se dedente. Livius lib. 6. Dec. 3. Contestanorum maritima urbs Ptolemæo, & aliis. Hanc autores, ut Plin. & Appianus *Spartariam* cognominant. Idem Appianus putat prius *Saguntum* appellatam, sed posteà ab Annibale excisam, & Carthaginiensium coloniam factam, *Carthaginem Spartaginem* nuncupatam; sed hanc *Carthaginem* & *Saguntum* duo & diversa opida esse, lippis & tonsoribus, ut dicitur, notum est; at hoc condonandum est homini Græco & peregrino, & cui Hispania minus cognita fuerit, veluti, qui scribit Iberum flu. in Septentrionalem Oceanum evolvi, cum in Mediterraneum exeat. Καινὴ πόλις dicitur Stephano & Polybio, ubi Vocis etymon expressum videtur. Ebræis enim קרתא חדתא *Karta hadath* novam urbem notat: ex *Carthada* autem factum Καρχηδὼν χ. & θ. permutatis, quod Siculorum est proprium, qui pro ὄφνιθος dicunt ὄφνιχες. Vide Salmasium ad Solinum Pag. 332. Carthaginis hujus descriptionem accuratissimam habet Polybius lib. 10. pag. 583. edit. Casaubon. quam in pauciora contraxit Livius lib. 26. Et utrumque secutus Silius pleraque ista carminibus hisce optime expressit lib. 15. quæ in lectoris gratiam huc transcribere non gravabor.

Carthago impenso naturæ adjuta favore
Excelsos tollit pelago circumflua muros.
Arctatas ponti fauces modica insula claudit
Qua Titan ortu terras aspergit Eoo.
At quà prospectat Phœbi juga sera cadentis
Pigram in planiciem stagnantes egerit undas;
Quas auget veniens refluusque reciprocat æstus;
Sed gelidas à fronte sedet sublimis ad Arctos
Urbs imposita jugo, pronumque excurrit in æquor
Et tuta æterno defendit mœnia fluctu.

Hodiè *Carthagena* nominatur. Vide Boch. De Phœn. Colon. lib. 1. cap. 35. Long. 20. 35. Lat 38. 02.

Carthago vetus, urbs Hisp. Tarraconensis Ptolemæo. *Villa Franca* hodiè, vel ut alii volunt *Cantavilla*. Stephanus quoque Carthaginem habet in Armeniâ. Long. 31. 20. Lat. 41. 50.

Carthusia, La Chartreuse, eremus est intra montes altissimos, 4. leuc. à Gratianopoli in Bor.

Camberiacum, versus 5. prope confin. Sabaudiæ, ubi incunabula Carthusiani ordinis à S. Brunone instituta. Sic dicta fuit à *Carthusiâ*, vico ei adjacente.

Cansanda, locus & inf. eodem nom. Cariæ regionis. Strabo. Stephano urbs & stagnum non procul à Myndo & Coo; qui subdit: ἐντεῦθεν ἦν Σκύλαξ ὁ παλαιὸς λογοποιός. Vide Voss. ad Melam pag. 83.

Carystus vel *Caryston*, *Caryston* etiam hodie teste Sophiano, urbs Eubœæ litoralis in orâ australi, varii marmoris ferax. Seneca in Troadibus.

Ferax varii lapidis Carystos.

Hesych. Κάρυστος πόλις Εὐβοίας.

Quáque Carystæis frangitur unda vadis.

Ibi Apollinis marmorii templum. Carystii marmoris meminit Plin. 4. 12. & 36. 6. Lucanus lib. 5. de inf. Eubœâ loquens.

Quà maris angustat fauces saxosa Carystos.

Martialis 9. 76.

Idem beatas lautus extruit thermas
De marmore omni, quod Carystos invenit.

Marmor autem istud viride erat & fluctibus concolor. Statius.

Et Chios, & gaudens fluctus æquare Carystos.

Idem Sylv. 1. 5.

Non huc admissæ Thasos, aut undosa Carystos.

Tibul. 3. 3.

Quidve domus prodest Phrygiis innixa columnis,
Tænare sive tuis, sive Carystе tuis?

De nominis origine sic Bochartus, In Eubœâ inquit *nil quicquam fuit lapide Carystio mirabilius, ex quo texebatur tela, quæ ubi sordes contraxerat in ignem injecta purgabatur.* Vide Strab. lib. 10. Apollonium in mirabilibus, Plutarchum de defectu Oraculorum, & Stephanum in Κάρυστος. Ab hac ardente tela dici potuit ipsa Carystus, quia Ebræis חרר *charar* vel חר *char ardere*, & ישת *ist telam* significat.

Caryum, Laconiæ op. à quo Diana *Caryatis*, quòd illic coleretur, Vitruvius *Caryam* vocat, unde sunt *Caryatides columnæ* in antiquis substructionibus celebratæ, vide Meursium in Lacon. Miscell. lib. 1. cap. 2. Et Barth. ad illud Papinii:

Plaudentique habiles Caryæ resonare Dianæ.

Casale, Casal urbs Italiæ permunita, alias *Bodincomagus* & *Industria*, ubi alias Veliates populi. Ægrè habitatur propter cœli inclementiam. Long. 30. 18. Lat. 44. 16.

Casbinum, Casbin, urbs Perliæ, vetus regum sedes, 260. mill. ab Aspahano in Bor. versus Caspium mare. Multi credunt fuisse Ecbatana antiquorum.

Cascantum, op. Navarræ, inter Tudelem, & Turiasonem, 2. leuc. ab Ibero flu. Long. 19. 00. Lat 43. 00.

Caserta, urbs parva Italiæ in Campania Felici, prope Vulturnum flu. ad rad. M. Tifatæ, 6. m. p. a Capuâ in ort. & paulò minus à Calatia in aust. Long. 38. 12. Lat. 41. 02.

Casilinum, Italiæ op. in Campaniâ. Plin. 3. 5. Strabo lib. 5. Γνωσιμάταοι ἢ ἀφ' ὁδοῦ, ἥτε Ἀππία, καὶ ἡ Λατίνη καὶ ἡ Ὀυαλερία. μέση δ' αὐτῶν ἡ Λατίνη, ἣ συμπίπτουσα τῇ Ἀππίᾳ καὶ Καπιλίνον πόλιν διέχουσ' Καπύης ἐπτακαίδεκα σταδίους. Et postea Καπιλίνον δ' ἔστι τῷ Ὀυαλτέρνῳ πόλει. Livius lib. 22. *Fabius Casilinum occupat modicis præsidiis, quæ Urbs Vulturno flumine dirempta Falernum à Campano agro dividit.* Inde

Casilinus fluvius, idem qui Vulturnus, Agathias lib. 2. & Constant. Porphyrogen. lib. 2. Them. 11.

Casina & *Casinum*, Campaniæ op. in multis authorum exemplaribus *Cassinum* est. Inscriptiones autem antiquæ *Casinum* habent. De nominis Origine Varro de L. L. lib. 6. *Casci significat vetus, Ejus Origo Sabina, quæ usque radices in Oscam linguam agit, &c.* Addit, *Item ostendit quod opidum vocatur Cassinum, hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt, unde & Cassinum forum, vetus.* Ejus meminit Sil. lib. 4. ——*Nebulosi rura Casini.* Itemque lib. 12. *Nymphisque habitata Casini.*

Rura evastantur. Long. 37. 40. Lat. 41. 30.

Casinus, mons Campaniæ ubi olim Apollo colebatur, cujus templum eversum est à viro quodam sanctissimo. Boccat.

Casiope, Ptol. urbs Chaoniæ reg. in Epiro, quam Sophianus *Casopo* vocat. *Santi quaranta* Nigro.

Casius, mons apud Euphratem, ubi Trajanus dicavit crateras argenteos in templo Jovis Casii cum epigrammate. Suidas. Item *Casius*, trans mons Pelusium, extremum Nili ostium in eâ Arabiæ Petrææ parte, quæ ab hoc monte *Casiotis* Ptolemæo appellatur; in quo erat M. Pompeii tumulus ab Adriano instauratus, ut in vitâ ejus testatur Capitolinus. In hoc monte templum insigne habebat Jupiter, qui inde *Casius* dicebatur. Luc. lib. 8.

——*Manesque tuos placare licebit*
Et Casio præferre Jovi.

Nostri *Sinai* montem esse asserunt, ob illic à Deo datas per Moysen populo Israelitico Decalogi tabulas, nobilem, Plin. 5. 11. Arabiam hanc sterilem, & præter Casium montem nihil insigne habentem indicat.

Casius, mons in Syriâ Antiochenâ supra Seleuciam cognomine Pieriam. Cujus excelsa altitudo quarta vigilia orientem per tenebras Solem aspicit: brevi circumactu corporis, diem noctemque pariter ostendens; ambitus ad cacumen 19. m. p. est, altitudo per directum quatuor. Hæc Plin. 5. 22.

Casmene, Scicali Brietio, op. Siciliæ ad amnem cogn. in valle Neetina. Distat ab ora 10. mill. quot à Neeto in occ. Vide Cluver. 6. Ant. p. 358. & Boch. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 29.

Casos & *Casus, Casso*, teste Sophiano, inf. maris Ægæi, una Sporadum, teste Plinio, inter Sammonium promont. Cretæ 30. & Carpathum insulam in Cæciam vergentem ad 20. m. p. uti scribit idem Plin. Sunt autem multæ Casorum insulæ per ambitum, à quibus vestimenti nomen *Casiaca*, quod & nunc quoque durat, vulgare Græcis militibus. Eustath. *Casianam* appellat à monte *Casio*.

Casperia, Aspra, op. olim, nunc pagus Sabinorum apud ortum Himellæ flu. à Narniâ 12. m. p. ab Interamnâ ferè totidem, inter Ocriculum & Reate 16. Ejus meminit Virgil. Æneid. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Casperiamque colunt, Foruloscque & flumen Himellæ.

Casperula, op. Sabinorum, quod Sil. Ital. à *Caspiis portis*, quæ in oriente sunt, ubi Bactriana est regio, accepisse nomen fingit, lib. 8.

Hunc Amiterna cohors, & Bactris nomina ducens
Casperula, hunc Foruli magnæque Reate dicatum
Cælicolum matri, nec non habitata pruinis
Nursia, & à Tetrica comitantur rupe cohortes.

Caspiæ Portæ variæ dicuntur; Quidam Amazones portis Caspiis egressas ad Alexandrum venisse in Hyrcaniam prodidere, sed illæ Caucasiæ fuerunt, per quas transitus est ex Iberiâ in Scythiam. Neronis quoque comminatio ad Caspias portas (ut inquit Plin.) ad eum transitum respiciebat. Verum Taurus mons tribus in locis interruptus, quasi portis quibusdam pertransitur in Armeniam, in Ciliciam, & in Mediam. Sed illæ tantum Caspiæ portæ appellantur, quæ apud Medos sunt.

sunt. Ptol. Plin. & Strabo. Per has transitus est ex Babylone & Perside ad mare Caspium; Et hinc fortasse Caspiæ dictæ sunt, quod aliquæ gentes vicinis insident montibus appellatæ Caspiæ. Juga vero Caspia procul hinc absunt, & ad Armenios, ulteriores que populos pertinent. Portæ autem Caspiæ panduntur itinere manufacto millibus octo passuum longo: nam latitudo vix est plaustro permeabilis. Hæc alibi Armeniæ, alibi Caspiæ, alibi Ciliciæ vocantur. Plin. *Caspia claustra* dicuntur Lucano lib. 8. itemque Valerio Flacco lib. 5. Stat. Silv. 4. 4.

———*Metuendaque portæ*
Limina Caspiacæ.

Caspii, pop. Scythici generis, Hyrcanis finitimi, ejusque maris accolæ, quod ab ipsis *Caspium* appellatur. Horum regio à Strabone *Caspiana* appellatur. Virg. 5. Æn. *Caspia regna* nominat.

Hujus in adventum jam tunc & Caspia regna
Responsis horrent divûm.

Hi parentes decrepitos, & septuagessimum ætatis annum attingentes, angusto loco includere dicuntur, & fame enecare. Strabo lib. 11. Apud hos sævissimi sunt canes, ut scribit Val. Flaccus lib. 6. uti videre est in his.

Insequitur Drangæa phalanx, clausterque profusi
Caspiadæ, queis turba canum, non segnius acres
Exilit ad lituos, pugnasque capessit heriles:
Inde etiam par mortis honos, tumulisque receptis
Inter avos, positusque virum: nam pectora ferro
Terribilesque imexa jubas ruit agmine nigro
Latratuque cohors: quanto senat horrida Ditis
Janua, vel superas Hecates comitatus ad auras.

Vide Lipsi. Cent. 1. ad Belg. Epist. 44. Eliam Reusner. Artis Strateg. lib. 1. cap. 15. Casp. Facium in axiom. Bellicis cap. 94.

Caspium mare, inter Caspios & Hyrcanos montes est, à quibus nomen accepit. Dicitur enim & *Hyrcanum mare*. Strabo lib. 11. Καλεῖται ἡ αὐτὴ θάλαττα καὶ Τρκανία. Dionysius vers. 50.

Ἤτοι καὶ Τρκανίην ἕτεροι δεδιηρίξαντο.

Immensum spatium occupat, de quo tamen inter scriptores parum convenit. Mela, 3. 5. *Mare Caspium ut angusto, ita longo etiam freto.* Vide sis illic Vossium. Strabo ubi supra. Ἔστι δ' ὁ κόλπος ἀνέχων ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν πρὸς μεσημβρίαν. Ubi sequitur vulgatam suorum temporum de hoc mari opinionem. Putabant enim plerique omnes mare Caspium nihil aliud esse, quam sinum Oceani Cronii sive Septentrionalis, ut sinus Persicus ex Oceano meridiano ἀνέχῃ. Hæc est Dionysii sententia, qui sinum Oceani secundi ita describit.

Δεύτερος αὖτ' ἐλίγος μὲν, ἀτὰρ περιφερείᾳ τε ἄλλων.
Ὃς ἀπὸ καθ' ἑσπέριον τε Κρονίης ἅλὸς ἐκ βορέαο
Κασπίη εἰσὶ θέεθρον ὅλη περιγηθέι θαλάσσῃ.

Quocum consentiunt duo Interpretes, Festum Avienum dico & Priscianum. Hic

Alter item est primo brevior, majorque duobus
Hic prolapsus aquas Boreali fusus ab alto
Terga procellosa turgescit Caspia fluctu.

Priscianus.

Hoc minor est, reliquis major, quem Caspia tellus
Suscipit intrantem vastis Aquilonis ab undis,
Nomine Saturni quod Tethys possidet æquor.

Hæc etiam Pomponii Melæ, hæc Plinii sententia. At non eorum qui nostra ætate de eo mari accuratius scripserunt, qui affirmant esse id per se, nec ullo modo, aut cum Oceano, aut cum alio mari, misceri. Falluntur vero è recentioribus plerique dum totam antiquitatem hujus erroris insimulant. Nam quid illi novi docent, quod non jam pridem ab Herodoto sit traditum? Sic enim ille Ἡ δὴ Κασπίη θάλασσα ἐστὶ ἐπ' ἑωυτῆς, οὐ συμμίσγουσα τῇ ἑτέρῃ θαλάσσῃ. Diodorus quoque Siculus ait ἡ Τρκανίη καθ' αὑτήν. Ideoque maximus Philosophorum Aristoteles lacum appellat; mare tamen ab accolis vocari tradit Casaubonus. Horatius.

———*Nec mare Caspium*
Vexant inæquales procellæ
Usque.———

Caspirus, urbs Parthorum, cujus incolæ omnium cursu sunt velocissimi. Steph. Ex Herodot. l. 3. sed ibi est *Caspatyrus*.

Dionysius Bassaricon lib. 3.

Ἐν δέ τε Κάσπιρος ποσὶ κλυτὸς, ἐν δ' Ἀεσπὸς.

Et rursus:

Κασπίρος γενεὴν Κασπιρίθεν, οἵ ῥά τε πόντου
Ἰνδῶν ὄσσοι ἔασιν ἀφαέσσεσα γένωνται ἐρυσσαι.
Ὅσσον γὰρ τ' ἐν ἔρεσσι δεεινότατοι λάσσεσι,
Ἢ ὅσσον Δελφοῖσι θεοῦ ἀλὸς ἠγαθόεσσης,
Ἀστὴς ἐν ἤπειροι μελαμφύλοι ἀγχεμάχοισιν,
Ἵπποι τε πλακόεσσος ἔσω πεδίοιο θέουσες,
Τοσσὸν ἐλαφρότατοι πάντων περφύκασι πόδεσσιν
Κάσπιρες μιξὰ φῦλα, τά τ' ἄρθμιος ἔλαχεν ἠὼς.

Cassiope, *Cassiopo*, urbec. Epiri in reg. Cassiopæa dicta in montanis Macedoniam versus. Long. 46. 40. Lat. 40. 10. Item alia urbs ejusdem Epiri, in Almena prov. versus oram litoralem, vulgo *Joannina*. Long. 45. 10. Lat. 40. 00.

Cassiterides, insulæ in occidentali Oceano, unde plumbum candidum effoditur. Plin. 4. 16. *Ex adverso*, inquit, *Celtiberiæ complures insulæ sunt Cassiterides Græcis dictæ, à fertilitate plumbi.* Olim nemini perviæ præterquam solis Phœnicibus. Strabo lib. 3. Πρότερον μὲν οὖν Φοίνικες μόνοι τὴν ἐμπορείαν ἔσχλον ταύτην ἐκ τῆς Ταρτησσοῦ, κρύπτοντες ἅπασι τὸν πλοῦν. Plumbum ex illis insulis Græcis primo allatum. Plinius. *Plumbum ex Cassiteride insulâ primus apportavit Midacritus.* Atque indidem stannum habuere. Herodot. Οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας ἐκ τῆς ὁ κασίτερος ἡμῖν φοιτᾷ. Potest autem hoc nomen Phœniciæ originis esse, quia Chaldæi, & Arabes stannum appellant vocabulis huic simillimis. Sic Num. 31. 22. pro Ebræo בְּדִיל Jonathan habet קְסְטִירָא *Kastira*, & Hierosolymitanus Interpres קִסְטָרָא *Kistara*, & Arabs قَصْدِير *Qasdir*. Bochartus, quem vide de Phœn. Col. lib. 1. cap. 39.

Cassiterides, Nonnio, Cluverio & al. sunt insulæ quæ Trileuco prom. Gallæciæ objacent; quarum una ad occ. *Zizarga*, alia ad ort. *Isla de S. Cyprian* dicitur, in orâ Boreali Gallæciæ regni, & in Oceano Cantabrico. Camdenus autem credit esse insulas *Silly*, seu *Sorlings*.

Cassium, *Casi*, op. Liguriæ, inter Silvanum, & Castrum novum op. 2. m. p. à Ticino 18. à Dertona 7. Long. 30. 34. Lat. 43. 59.

Cassovia, *Caschau*, urbs Hungariæ sup. caput, juxta rapidum flu. Kunnertum sita, & probe munita, 4. m. p. ab Eperia in aust. & 10. ab Agria in Bor. Long. 43. 30. Lat. 48. 30.

Cassubia, *Cassuben*, reg. Germ. in Ducatu Pomeraniæ, ulter. inter mare Balticum & Prussiam, gaudetque etiam tit. Ducali. Ibi urbes præcipuæ Colberga, Costinum, & Belgardia. Eam possidet Elector Brandenburgicus ab aliquot annis.

Castabala, Ciliciæ; & Phœniciæ civitas, quæ & Perasia dicebatur. Steph. Populi *Castabalenses*, qui propter bella cohortes canum habuere, teste Plinio. In Castabalis autem Dianæ Perasiæ templum extitit, quod sacræ mulieres ingrediebantur super prunas nudis pedibus incedebant. Æneas Sylvius Asiæ cap. 46.

Castalius fons, *Caballinus*, & *Libethris* dicitur. Est in radicibus Parnassi, Musis sacer. Virgilius *Castaliam* vocat. Georg. 3.

———*Juvat ire jugis quâ nulla priorum*
Castaliam molli divertitur orbita clivo.

De nominis origine sic Bochartus. Arabicè, inquit, קַסְטָלָה *Castala* est *fluminis* vel *fontis murmur*. Sunt qui *fragorem* reddunt. Talis fons Castalius Virgilius in culice,

Castaliæque sonans liquido pede labitur unda.

Quin Castalii fontis murmur putabatur aliquid habere fatidicum. Unde est quod apud Nonnum Dionys. lib. 4. Cadmo Apollinis oraculum consulenti,

———Ὀμφηνὸν ῥέεθρον
Κασταλίης πάφλαζε νοήμονος ἔνθεον ὕδωρ.

Et in Luciani Jove Tragœdo Apollo ad vaticinia deesse sibi queritur τὴν μαντικὴν, διὰ τὴν Κασταλίαν ἐᾶν. Et Clemens in Protreptico Στοὰ ἦλαι γᾶν τὴν Κασταλίαν πηγὴν, καὶ Κολοφῶνος ἄλλην πηγὴν, καὶ τὰ ἄλλα ὁμοίως τεθνηκέναι μαντικά. Quo palam alludens Gregor. Nazianzenus Orat. 4. Πάλιν, inquit, ἡ Κασταλία, σταίγηλαι καὶ σιγᾷ, καὶ ὕδωρ ἐᾷν ἃ μαντευόμενον, ἀλλὰ ψυχόμενον. Quale est quod idem scribit Orat. 39. Κασταλίας μαντικὸν πῶμα divinum castaliæ laticem solum silentium fuum vaticinari non potuisse. Quod quidem Scholiastæ referunt ad Syriæ Castaliam prope Daphnem Antiochiæ: Sed ad hanc nostram Constant. Porphyrogen. Themate *Nicopolis*. Nempe eâdem virtute pollere fons uterque creditus est. Sozomenus lib. 5. cap. 19. ubi de Daphne Antiochiæ. Ἐπισεύσθη πρὸς τοὺς τὰ ἱερὰ πρεσβεύσαι, βούλοντο καὶ ὕδωρ μαντικὸν ἀπὸ Κασταλίας ἢ πηγῆς, ὁμοίας ἣ ἐν Δελφοῖς ἐνεργείας τε καὶ περιουσίας λαβόντες. Ita etiam Niceph. Callistus lc. 28. Proinde in Syriâ illa Castaliâ ex aquarum motu, & strepitu ὑδρομάντεις futura prædixisse constans fama est. Hinc Apollinem refert Suidas in Antiochiæ Κασταλίᾳ solitum χρησμολογεῖν, αὖρας καὶ πνοὰς ἐκ τοῦ ὕδατος ἀναδιδομένης *Oracula edere, aurâ, & flatu ex aquâ expirante.* Ex eâ porro aquarum agitatione fragor, & murmur consequebatur. Quod & alii diserte scribunt. Græcus Schol. in Gregorium ubi supra. Κασταλία, πηγὴ ἐστὶ τῆς Ἀντιόχειας, ἐν ᾗ καὶ ὁ Ἀπόλλων ἐφορᾷ, *Castalia, fons circa Antiochiam, cui Apollo præsidet.* Pergit. Μαντεύεται δὲ τις ἐξεταζόμενος κατὰ τὸ ταύτῃ πηγὴν, ἢ τὸν νάμα λοιπὸν, ἢ κατὰ φωνὴν, ἀλλ' ἁπλῶς ἦχον ὑπὸ καὶ πνεύματος ἀναδιδομένου (lege ἀναδιδομένου) *Proinde Divinatio quædam ad fontem illum*

illum edebatur ex defluxu, non per vocem, ſed ſolum ſono quodam & flatu edito. Vides Lector, huic aquæ ſonum, ſtridorem, & ſtrepitum tribui, i. e. קסטלה *Caſtala*; unde *Caſtalia* dicta eſt, non à *Caſtalio*, de quo Pauſan. in Phocicis, nec ab Achelói filiâ *Caſtaliâ*, de quâ ibidem Panyaſis, & Conſtant. Porphyrog. in *Nicopoli*, nec à *Caſtalia* nymphâ, quæ metu inſequentis Apollinis eò ſe præcipitem dejecerit, ut à Lutatio traditum. Bochartus.

Caſtanea, urbs circa Peneum flu. Strabo. Et Magneſiæ Plin. Eudoxus per θ ſcribit. Gentile *Caſtanæus*. Steph. Ab hâc urbe, (niſi à priori malis) nuces quæ *Caſtaneæ* dicuntur; quas Nicandri Scholiaſtes duplicis generis facit, *Καρύων* inquit τὸ μὲν λοπιμὸν, τὸ δὲ μαλακόν. Ita Virgil. diſtinguit. Eclog. 7.

Stant & juniperi, ſtant Caſtaneæ hirſutæ,

Et Eclog. 1.

Caſtaneæ molles, & preſſi copia lactis.

Caſtaon, *Cazorla* teſte Mor. cum Gomeſio, op. Hiſp. Bæt. inter Ubedam urb. & Seguram op. ad ort. 6. leuc. Sed Henr. Coquo. & Car. Cluſio eſt *Villa Nueva d' Alcaraz*, op. amplum Hiſp. Tar. haud procul à monte, ex quo Bætis flu. profluit, ubi olim plumbum proveniebat, cui argenti pars intermixta fuit, non adeo ut ejus utilis ſit expurgatio. Long. 18. 00. Lat. 38. 00.

Caſtellani, Hiſp. Tarracon. pop. in Catalaunâ, quorum tractus ducatus eſt Cardonæ, teſte Varrerio cum Villanovano. Eſt autem Cardona op. inter Salſonam 2, & Minoriſſam urbem 3 leuc. ab Ilerda 10 Bor. verſus, ubi mons eſt copiâ ſalis co'orum varietate reſperſi celebris.

Caſtellum Aquarum, quod & Aquæ, & Thermæ ſuperiores, *Baden*, & *Ober Baden*, urbs Helvetiorum inter Tigurum 2. & Baſileam 6 leuc. ubi comitia haberi ſolent Helvetiorum generalia.

Caſtellum Cattorum, *Caſſell*, urbs Haſſiæ primaria, vide *Stereontium*.

Caſtellum, Hunnorum, *Caſtellaun*, op. Germ. ſup. in Trevirenſium ditione à Simerâ op. 2. leuc. in Bor. diſtans, à Trevir's 9 in ortum.

Caſtellum, Menapiorum, *Keſſell*, teſte Divæo, op. Belgii in Brabantiâ ad Moſam in Geldriæ conf. Hornæ finitimum. Long. 27. 21. Lat. 51. 48.

Caſtellum Morinorum, *Kaſſell*, teſte P. Divæo op. Belgii in Flandriâ inter Audomarum urb. Arteſiæ ad occ. 3. & Hypras urb. Flandricam ad ort. 5. leuc. Long. 23. 30. Lat. 50. 59.

Caſtra Cæcilia, vulgo *Caceres*, caſtrum alias Luſitanorum nunc prov. Extremaduræ, inter Auguſtam Emeritam & Caurium, in ampla planitie, 3. leuc. à Tago flu. & 16. à Placentia, uti ab op. Guadalupia in occ.

Caſtra Catulina, *Tuln.* op. Auſtriæ infer. ad flu. cogn. qui 1. leuc. infra in Danub. ſe exonerat.

Caſtra Cornelia Plin. *Corneliana caſtra* Cæſari, op. Africæ in orâ, inter Carthaginem & Uticam.

Caſtra Exploratorum, locus Brigantum in Britanniâ. Camdeno & Speedo *Burgh upon Sands*, i. e. Burgus ad Sabulum, vicus Angliæ in Cumbriæ Com. ad Itunæ æſtuarium, medius inter Carleolum, & *Drumboug*.

Caſtra Germanorum, op. Maurit. Cæſar. marit. inter Juliam Cæſaream & Apollinis promont. ad occ. *Brexar* Marmol'o.

Caſtra Hannibalis, *Le Caſtelle*, pag. M. Græciæ in lit. inter Scyllacium urb. & Lacinium promont.

Caſtra Herculis, hodie *Erkelens*, op. Gueldriæ ditionis, inſertum Ducatui Juliacenſi verſus Ruram flu. 3. leuc. à Juliaco in Bor. 7. à Colonia.

Caſtra Julia, *Trugillo*, op. Hiſp. Luſitan. in Extremadura, inter Caſtra Cæcilia & Guadalupiam 8. leuc.

Caſtra Mariana, pag. Duc. Mediolanenſ. in planitie 5. mill. à Novaria in occ. Bielam verſus. Long. 30. 58. Lat. 44. 24.

Caſtra Metallina, Vide *Metallinum*.

Caſtra Poſthumiana, op. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ, 2. leuc. à Vienâ in occ. & 5. à Cordubâ in ort. hodiè *Caſtro del Rio* dicitur.

Caſtra Vetera, vulgo *Santen*, urbs Germ. infer. ad Rhenum in Duc. Clivenſi, inter Weſaliam & Calcariam 2. leuc.

Caſtra Ulpia, hodie *Ulpen*, ſeu *Alpen*, op. Germ. infer. in Duc. Clivenſi, apud Santhas & Bercam, inter Weſaliam ad ort. & Geldriam op. ad occ. 2. leuc. *Cleve* vero Simlero, nunc Clivia, Duc. Clivenſis caput, à Noviomago urbs primaria Geldriæ 3. leuc in auſt.

Caſtrimonium, op. Volſcorum in Latio, nunc forſan *Caſtro* in Campania Romana verſus Lirim flu. & confin. regni Neapolitani, med. inter Aquinum & Pipernum 12. mill. ab Alatrio & tot. à Sora in auſt. 20. autem à Signia in ort.

Caſtrum, *Caſtro*, urbs Italiæ gemina. Una Hetruriæ inter Soanam ad occ. & Tuſcaniam ad ort. 12. m. p. Altera in Salentinis, ab Hydrunto 12. m. p. in auſt.

Caſtrum altum, op. Hiſp. Tar. med. inter Saguntum ad merid. & Carthaginem vet. ad Sept. cæde Amilcaris memorabile, in regno Valentiæ. *Caſtralla* Beuthero, Floriano autem eſt *Caſtel Seras*.

Caſtrum Britonum, vulgo *Dunbritton*, op. Scotiæ in Levinia prov. ubi Levinus flu. cadit in Glottam. Diſtat 8. mill. à Glaſco. Long. 15. 24. Lat. 57. 10.

Caſtrum Caledonium, vulgò *Dunkelden*, urbs Scotiæ ad Tavum flu. in Perthia prov. verſus Athollam reg. 10. mill. à Perthia in Bor. Eſt epiſc. ſub Arch. S. Andreæ.

Caſtrum Inui erat op. Rutulorum in Latio in ora litor. maris Tyrrheni, inter Antium & Aphrodiſium.

Caſtrum Minervæ, *Caſtro*, urbs Salentinorum, nunc regni Neapolitani, in prov. Hydruntina epiſc. ſub Arch. Hydruntino, in ora litor. maris Ionii, 6. mill. ab Hydrunto in auſt. 9. ab Alexano in Bor. & 16. ab Iapygio promont.

Caſtrum Novum geminum apud veteres; Unum in ora Hetruriæ col. & urbs quæ periit inter Pyrgos 8. & Centum cellas 5. m. p. Alterum Piceni, in ora Aprutii, inter Fruentum & Aternum flumina.

Caſtrum Novum, *Caſtel Novo Tortoneſe*, quia in Dertonenſi agro. Dicitur etiam ad differentiam aliorum *Caſtel Novo di Scrivia* eſtque in Ducatu Mediolanenſi 3. mill. à Pado flu.

Caſtrum Novum, urbs Dalmatiæ ad fin. Rhizonicum, Aſcrivio urbs finitimum in ora: ubi ſedes epiſcopi Riſinienſis, nunc ſub Turcis. Long. 43. 40. Lat. 42. 52.

Caſtrum Novum, vulgo *New-Caſtle*, op. Angliæ in Com. Northumbriæ, cum portu nobili, quem Tina flu. efficit, ſuâ profunditate naves valdè magnas admittens, & ita defendens, ut nec tempeſtatibus facilè jactari, nec vadis afflictari poſſint. Vide Camdenum in Ottadinis.

Caſtula, op. Etruriæ inter Aretium 5. & Cortonam 10. m. p. non obſcurum, vulgò *Caſtiglione*, niſi ſit aliud ad lacum Thraſymenum à priore 20. m. p. in merid. diſtans. Long. 35. 15. Lat. 42. 40.

Caſtulo, urbs olim epiſ. nunc pagus Hiſp. Tar. Appiano, Καςόλων, Straboni corruptè Κλαςῶν, & Καςάλων, & Καίτλον. Artemidoro, Polybio & Stephano Καςίλων. Ejus mem. Silius lib. 13.

Caſtulo Phœbæi ſervat cognomina vatis.

Et paulo poſt.

Fulget præcipuis Parnaſſia Caſtulo ſignis.

Populi *Caſtulonenſes* Plinio. Oretanorum urbs maxima eſt (inquit Bochartus) Bæticæ finis verſus Orientem, ubi Bætis ne ſcaphis quidem eſt pervius, propter confragoſas crepidines quibus utrimque obſidetur. Res expreſſa in Strabone, qui poſtquam Bætin ſtadiis fere quingentis Hiſpalin uſque ὀλκάσι ἀξιολόγοις onerariis grandioribus navigari docuit, & minoribus uſque ad Ilipam & Cordubam uſque ſcaphis; Τὸ δ' ἄνω, inquit, τὸ ὀπὶ Κλαςῶν (lege Καςαλῶνα) ἐκ ἔςι πλοῖμον: περίλυπος Ν πηγὴ ῥάχις ὀρῶν περιελίσσει τῷ ποταμῷ. Ubi Ῥάχις ſunt rupes ad quas fluctus cum fragore alliduntur: unde Proverbium in loquaces, ῥαχίας λαλίςερος, ripâ aut litoris crepidine loquacior. Cum autem ad hujuſmodi ῥάχις ſita fuerat *Caſtulo*, ut Geographus author eſt, ab aquarum fragore videtur eſſe appellata, quia קסטלה *caſtala* ab Arabibus *fluvii fragor* dicitur. Hoc ſaltem vero ſimilius, quàm quod Græci fabulantur, non aliâ ratione freti quàm vocis ſono, Caſtalium, Caſtaliæ nymphæ filium, à quâ prope Cyrrham & Parnaſſum fons Caſtalius dictus eſt, Caſtulonem in Hiſp. condidiſſe. Unde Silius lib. 3. de Imilce uxore Annibalis, quæ Caſtulone nata erat, ut ex Livio diſcere eſt.

——Cyrrhæi ſanguis Imilcæ
Caſtalii, cui materno de nomine dicta
Caſtulo.——

Ad Caſtulonem meminit Strabo fodinæ plumbi, cui argentum erat admixtum. Sed & argenti fodinas in eodem agro memorat his verbis Polybius lib. 10. Ἐν τοῖς περὶ Καςαλῶνα τόποις, περὶ Βαιτώνα πόλιν, ἐ μακρὰν τ' ἀργυρεῖον μεῖδλον. Hæc *Bæcula* eſt *Obulcum* Ptolemæi, cui vicina fuit Caſtulo ad Bætim, non ad Anam, ubi deſcribunt πυκνόγεαφοι. Sed in Caſtulonis ſitu fefellit illos numerus latitudinis, qui in Ptolemæo corruptus eſt, ut Caſaubonus rectè obſervat. De Caſtulone; plura qui volet Livium legat lib. 24. & 28.

Caſuentum, flu. in ſinu Tarentino. Plin. 3. 11. quem Leander *Vaſemo* dici ait; in Calabriâ ſup. eſt. *Baſentium* Diaconus vocat. *Barentinus amnis* eſt apud Jornandem, ſub cujus alveo Alaricus Gothorum rex ſepultus fuiſſe dicitur. Fuit etiam *Caſuentium*, vel *Caſuentum* Colonia Romanorum, teſte Frontino.

Caſurgis, Praga urbs Bohemiæ totius caput. Ptol. Long. 37. 02. Lat. 49. 59.

Caſus, inſula prope Rhodum, Phœnicibus erat קש *cas*, i. e. *ſtipula*, vel *minuta palea*, quam ventus rapit. Cur autem inde dicatur inſula *Caſus*, ſibi non conſtare ait Bochartus. Tantum conſtat ſic dici, quia Caſi aliud nomen eſt *Achne*. Plin. 5. 31. *Rhodiorum inſulæ Carpathus, quæ mari nomen dedit, Caſus, olim Achne*, &c. Achne ſcil. Græcis id ipſum eſt quod Ebræis קש *cas*. Heſych. Ἄχνη, τὸ ἄχυρον, i. e. *palea*.

Catabanes, pop. Arab. deſertæ, quos Strabo lib. 6. *Catabanenſes* vocat. Horum regionem Eratoſthenes thuriferam eſſe perhibet; Φέρει δ', inquit, λιβανωτὸν μὲν ἡ Κατραβανίτις. Plin. lib. 12. c. 14. ſolum thus ſcribit avehi per Gebanitas (nam Catabanos & Gebanitas eoſdem eſſe veriſimile videtur) *Evehi*, inquit, *non poteſt*, niſi per Gebanitas, itaque & eorum regi penditur vectigal. Unde nomina; *Gaba* enim vel *Geba tributum exigere*, & *catab*, vel *cetab ſcribere* ſig. Putat igitur Bochartus Syros mercatores gentis avaritiam his epithetis potius quam nominibus fugillaſſe, quod videretur, modum excedere in aromatum, quæ efferebantur, deſcriptione, & vectigalium exactione. Unde ſequitur in Plinio. *Sunt & quæ ſacerdotibus dantur portiones, ſcribiſque regum certæ.* Obiter emendabis Dionyſium verſ. 959. ubi vulgo Καλαβυρὸς corruptiſſimè; lege Καλαβανὸς. Sic duo Interp. Priſcianus.

Minnæique maris prope Rubri littora vivunt
Atque Sabæ, poſt hos nec non habitant Catabeni.

Feſtus Avienus——*Rutuli contermina ponti*
Minnæi, Sabataque tenent ſuperi, impiger ampla
Æquora diſſulcat glebæ ditis Catabenus.

Catabathmus, urbs olim, nunc pagus Marmaricæ litoris inter Cyrenem ad occ. 174. & Paretonium ad ort. 129. m. p. Anton. *Carro* Moletio; *Capo d' Alber* Theveto Mela. 1. 8. *Catabathmos vallis devexa in Ægyptum finit Africam.* Salluſtius vocat *declivem altitudinem*, ſed non addit in quam partem vergat iſta declivitas. Inquit enim in Jugurthino, *Africam habere ab ortu ſatis declivem altitudinem, quem locum Catabathmon incolæ appellant.* Καταβασμὸν vocat Æſchylus in Prometheo, ridiculè vero ponit ad fontes Nili. Sed ignoſcendum hoc Æſchylo, qui non major inter Græcos fuit Geographus, quam fuerunt apud Romanos vel Seneca, vel Lucanus. Non rectè vero interpres Solini hunc Catabathmum, qui terminus fuit Cyrenaicæ, arenoſum fuiſſe colligit ex loco illo Stephani. Καταβαθμὸς τόπος ἐν Λιβύῃ, μεταξὺ τῆς Ἀμμωνος καὶ τῆς Πεντεσχοίνου. Locum enim iſtum non poſſe accipi, niſi de Catabathmo parvo, nemo, ut opinor, negabit. If. Voſſius.

Catacecaumene, Phrygiæ regio, quam alii Myſiæ, alii Mæoniæ aſcribunt, ut videre eſt apud Strabonem. Sed eandem Phrygiæ Heſychius tribuit vocabulo Ἐπικαίμενος, Ἔκαυμα, inquit, πᾶς ἡ Καταικαυμένη ἡ Φρυγίας χώρα. Diodorus item Siculus quo loco fabulatur Ægidem belluam ignivomam à Pallade occiſam· τὸ μὲν πρῶτον φανῆναι περὶ τὴν Φρυγίαν, καὶ πολλὰ καῦσαι τῆς χώρας, ὑφ' ἡς μάχει τὴν νῦν Καταικαυμένην Φρυγίαν ὀνομαζομένην. Tam verè quam quod alii apud Strabonem ἐκ τῶν κεραυνοβολιῶν καὶ πρηστήρων *à fulminibus & ignium procellis* hoc contigiſſe dicentes eò referunt fabulam Typhonis, à Jove ſc. fulmine icti. Ut ut ſit *Catacecaumene* dicitur Phrygiæ portio circa Cayſtrum & Mæandrum & urb. Philadelphiam, de quâ Apocalypſ. cap. 3. verſ. 7. cujus campeſtris regio eſt πεπόδης, i. e. *cinericia*, montana autem & ſaxoſa μέλαινα ὡς ἐξ ἐπικαύσεως, *nigra tanquam ex aduſtione*. Terra denique tota eſt ἐυθρυπτος καὶ λεπτὴ *fragilis & friabilis*, πλήρης τε ἀλικνείδων καὶ ἐνεκπύρου, *plena ſalſuginis, & facile inflammatur*. Eſt etiam inſula in mari Rubro. Steph.

Catadupi, pop. Æthiopiæ apud Catarractas Nili incolentes, unde nomen *Catadupa*. Cic. de Somnio Scip. *Hac ſanitu oppletæ aures obſurduerunt: nec eſt ullus hebetior ſenſus in nobis; ſicut ubi Nilus ad illa, quæ catadupa nominantur, præcipitat ex altiſſimis montibus: Ea gens quæ illum locum accolit propter magnitudinem ſonitûs, ſenſu audiendi caret.* Vide Sen. Nat. Qu. 4. 2. Amm. Marcell. lib. 22. Plin. 5. 9. nec non Vitruvium lib. 8. cap. 2. & Wendelin. de Adm. Nili cap. 5.

Cataia, vel *Cathaia*, reg. Aſiæ in Tartaria verſus ortum, & terram Eſonis maximè extenſa, inter Tartariam veram ad Bor. Sinas ad auſt. & Turcheſtaniam ad occaſum. Ejus partes Europæis notæ ſunt, *Tangutum*, *Tenducum*, & *Tainfuinum*: creduntque Serica antiquorum. Ibi primaria urbs eſt Cambalum, quæ ampliſſima. A quibuſdam confunditur cum Sinis.

Catalaunia, quæ & melius *Catalonia*, reg. Hiſp. citer. inter mare Mediter. ad ort. & Aragoniam ad occ. ac montem Pyrenæum ad Sept. à Gall. Narbonenſi ſeparantem, & Iberum flu. ad auſtr. à regno Valentiæ ferè dividentem. Principatus tit. clara, alias paruit Comitibus Barcinonenſibus, ac deinde regibus Aragoniæ, & ideo etiam ſub Corona Aragoniæ ferè continetur. Ejus autem pars, nempe Comit. Ruſcinonenſis Sceptro Gallico ſubeſt ab an. 1660. Reg. eſt montuoſa, ſed ferax & valde rigua, cujus incolæ plurimùm libertatis amantes.

Catalaunum, *Chalons*, urbs Gall. Belg. in Campania ad Matronam flu. ubi etiam pop. *Catalauni*. 20. leuc. diſtat à Trecis in Bor. quot à Verduno in Aſr. Ab ea dicti ſunt *Catalaunici campi*, ubi Attila devictus fuit, à Francis, & Romanis. Long. 25. 40. Lat. 48. 58.

Catana, Siciliæ op. ad radicem Ætnæ mont. ſitum, patria Charondæ, inter Athenienſium legiſlatores inprimis celebrati. Ibi fuit ſimulacrum Cereris, teſte Cicerone, quod à viro non modo tangi, ſed ne aſpici quidem fas erat. Silius lib. 13.

Tum Catana ardenti nimium vicina Typhœo.

Strabo lib. 6. Τυφωνίου δ' μάλιστα ἡ Κατάνης ἡ Αἴτνη, ἀφ' ἧς καὶ τὰς πεσσείας παῦσαι πλεῖστον χρόνον, ἀφ' οὗ ὁ ῥύαξ εἰς τὴν Κατάνδαν ἐγκλίνων κατέφλεγεν. Diodorus ſcribit hanc ab Hierone, cum ejus incolas ejeciſſet. Ætnam appellatam fuiſſe. Hodie tamen adhuc *Catania* dici tradit Fazellus. Procopio Gothicarum rerum lib. 1. Κατάνη mendosè legitur. Strabo lib. 6. Ἡ Κατάνη δ' ἐστὶ Ναξίων κτίσμα. Idem tradunt Marcianus Heracleota, & Thucydides lib. 6. Videtur Cluverius de Sic. Ant. lib. 1. pag. 117. Ad Amenani oſtium (inquit Bochartus) *Catana* קטנה h. e. *parvam* ſonat. Nempe *Catana* erat opidulum, antequam Naxii illud auxiſſent, coloniâ eò deductâ, Evarcho duce. Quos proinde Græci habuere pro Catanæ conditoribus. Ita *Cana* Galilææ Ebraicè ſcribitur קטנה *Catna*, & in Syrâ paraphraſi קטנא *Cotne* Joh. 2. 1. in quem locum conſulendus eſt Lud. de Dieu ὁ μαγειρικὸς. Bochartus.

Catangius, ſinus in litore Aſiatico Boſpori Thracici. *Golfo Caſtacio* nunc. Petrus Gyllius.

Cataonia, ſupra Ciliciam regio, confinis Cappadociæ, ut Corn. Nepos *in Datame* deſcribit. Incolæ *Cataones* Stephano dicuntur. Vide Plin. 6. 2.

Cataractonum, ſive *Cataracton*, vulgò *Catterick*, teſte Rob. Talboto, op. Scotiæ, ubi & diverſorium *Cautarickbridge*. Vide *Caturactonium*, quod alii *Carlile* indigitant. Camdenus habet *Catarrick*, & *Catarrick-bridge* Angliæ in Com. Ebor.

Caterlogum, *Caterlagh*, urbs Hiberniæ, Com. cogn. caput, ad Brigum flu. med. inter Kildariam & Cellam S. Canici.

Cathneſia, *Cathnes*, prov. Scotiæ ult. & Septentrionalior verſus Orcadas; ubi alias Carini populi.

Catillus, *M. di Tivoli*, mons Latii apud Tybur urb. & Anienem flu. cujus incolæ *Catilli*: Virgilius:

Et Tybur Catille tuum.

Silius lib. 4.——*Anienicolæque Catilli.*

Catria, inſula in mari Libyco, eadem quæ *Æthuſa*. Steph. De nominis origine ſic Bochartus. *Æguſæ* Libycum nomen apud Stephanum eſt *Catria*. Ἀιγοῦσα, inquit, νῆσος Λιβύης κατὰ Λιβύας λεγομένη Καλεία. Ubi pro Καλεία Cluverius ſcribendum cenſet Καπραία, quaſi pro Ægusâ Libyes *Capram* Romanâ voce appellaverint. Sed ut ut Αἰγοῦσα & *Capraria* ſint voces ſynonymæ, tamen à Romanis ipſis Ægusa dicitur non Capraria. Vide Plin. 3. 8. *Aponianam* vocat Hirtius de bello Africano, unde hodiernum *Favagnana*; *Capram* nemo quod ſciam. Præterea non eſt credibile, Pœnos à Romanis acceptiſſe nomina inſularum, quas tenuere diu ante Romam conditam. *Catria* igitur, ut vult Stephanus, Punicum nomen eſt, ſed à Græcis interpolatum, nam & ע expreſſum per G. ut in *Gaza*, *Segor*, *Gomorrha*, & ſimilibus עזר *geder* autem vel *gadar* eſt *grex*, non ſolum ovium ſed & caprarum. Hinc in plurali emphatico עדריא *gedraia* vel *gadraa* ſunt *greges*. Itaque inſula *Gadraia*, unde deflexum *Catria*, eſt inſula gregum, caprinorum ſcilicet, id eſt, *Æguſa*.

Catti, *Chattæ* Ptolemæo pop. Germ. hodiè *Heſſi*, à Druſo domiti, quorum regio *Heſſia*, ſeu *Haſſia*, *Heſſen* vulgò, teſte Junio. In Batavis etiam eſt Cattorum vicus, vulgo *Catwick* apud Lugdunum urb. Horum mem. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos;
Quæ datur ex Cattis laurea, tota tua eſt.

Juvenal. Sat. 4.

Tanquam de Cattis aliquid torviſque Sicambris
Anxia præcipiti veniſſet epiſtola pinnâ.

Catti Mellocci, Germ. tractus, qui *Catzenelebogen* dicitur B. Rhenano; in Haſſiâ eſt.

Cattigara, Sinarum ſtatio. Ptol. *Canton* Caſtaldo, urbs Sinarum in orâ litorali ſub Lusitanis in Indiæ ultra Gangem confinio,

confinio, Emporium frequens. Long. 70. 00. Lat. 24. 00.

Cattiterides, vide *Caſſiterides*.

Cattuaci, pop. inter Belgas, Nerviis, Caletibus, Veromanduis & Condrufis proximi, quos forte Duaci op. incolas Diœceſis Atrebatenſis opinari licet. Cæſar, lib. 2.

Caturiges, *Catiriges* Ptolemæo, *Caturiges* Straboni, pop. Gall. Narbon. Alpini in Delphinatu, quorum op. *Caturigæ*. Anton. *Charges*, teſte Simlero.

Caturractonium, Angliæ op. vulgò *Caerlile*. Aliis autem eſt *Allerton*, op. in Comit. Ebor. Long. 19. 20. Lat. 51 15.

Caturriga, Gall. Belg. urbs inter Burocortorum & Naſium Anton.

Catyeuchlani, Albionis pop. Ptol. Hodiè *Buckinghamienſes*, *Hertfordienſes*, & *Bedfordienſes* Camdeno vocantur.

Cavarè, *Cavares* Plinio, *Cavari* Ptol. pop. Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. *Gavots*, teſte Dalechampio inter Avenionem & Valentiam incolentes, quorum metrôpolis *Avenio* dicitur.

Cavea, urbs Hiſp. alio nomine *Conca*. Vulgo *Cuonca*.

Caucadæ, gentes ad Lagoum amnem ubi in illum influit Ophurus circa Mæotim. Plin. 6. 7.

Caucana, Siciliæ portus prope Syracuſas, teſte Ptolemæo, cui Καύκανα λιμὴν dicitur. Pluralis numeri eſſe τὰ Καύκανα è Procopii Vandalicorum libro primo diſcimus. Βελισάριος δὲ πλεύσαντος ἐκ Πεχώπου ἐπὶλεσεν ἐς Καύκανα τὸ χωρίον συμμίξαι, διακοσίοις μάλιστα στρατιώταις συναπασῶν δίχα, ubi διακοσίοις legendum cenſet Cluverius. Porro *Caucana*, vel ut veteres efferebant *Cafcana*, videtur eſſe חוב קנה *Chof-cane*, *portus arundinis*, i. e. *arundinoſus*. Bochartus,

Caucaſus, mons editiſſimus in Septentrionali Aſiæ parte, Indiam dirimens à Scythiâ. Val. Flaccus lib. 5. Argonaut.

Ultimus inde ſinus, ſævumque cubile Promethei
Cernitur in gelidas conſurgens Caucaſus Arctos.

Hic fertur tantæ altitudinis, ut circa illius verticem Sol velut ſcindi videatur, uti Philoſtratus lib. 2. de vitâ Apol. prodidit, ubi vide plura de hoc monte, itemque apud Qu. Curt. lib. 7. Hinc *Caucaſum mente induere*, pro ſupra modum indurare animum. Seneca in Medeâ, verſ. 43. dixit.

——*Pelle fœmineos metus,*
Et inhoſpitalem Caucaſum mente indue.

Virg. Æn. 4.

——*Duris genuit te cautibus horrens*
Caucaſus, Hyrcanæque admorunt ubera tigres.

Horat. Carm. 1. Od. 22.

Sive facturus per inhoſpitalem
Caucaſum.——

Porro ſylvoſum eſſe montem, atque arboribus, quæ fabricandis navibus ſint aptæ, pleniſſimum fuiſſe teſtatur Strab. lib. 11. nec dubitare nos de eo ſinet Propert. lib. 2.

Et nemus omne ſatas intendat vertice ſylvas,
Urgetur quantis Caucaſus arboribus.

Virgilius Georg. 2.

Ipſæ Caucaſeo ſteriles in vertice ſylvæ,
Quas animoſi Euri aſſiduè franguntque feruntque,
Dant alios aliæ fœtus: dant utile lignum
Navigiis pinos, domibus cedroſque, cupreſſoſque.

In radicibus, herbis veneficis & vulturibus abundat. Supra Iberiam ac Albaniam in Septentrione à Ptolemæo collocatur. *Cocas*, & *Cochias*, teſte Haytono Armeno, dicitur, *Albſor* Nigro, *Adazar* Theveto. *Caſpium* vocat Eratoſthenes apud Strabonem; in quo Prometheum vinctum, aquilâ jecur roſtro depaſcente, fabulantur. Inde *Caucaſiæ Portæ* ſeu *Pylæ*, quæ & *Iberiæ*, hodiè *Demircapi* & *Themircapi*, id eſt, *porta ferrea*, uti ab Egeſippo nominatur, non quod ex ferro conſtet, ſed quod locus adeo munitus, ut quemvis hoſtilem impetum facilè ſuſtineat, quum tranſitus duntaxat pateat 300. paſſuum. Hæ portæ magno errore *Caſpiæ* à multis dictæ fuere, ut Plin. lib. 6. cap. 11. tradit. Nunc ibi urbs eſt, quæ *Derbent* (quod *anguſtias* ſignificat) vocatur ab exteris, & omnium in Oriente urbium munitiſſima cenſetur. Inde *Caucaſiæ volucres* apud Virgilium. Eclog. 6.

Caucaſenſque refert volucres, furtumque Promethei.

Id eſt, vel *Aquilæ*, juxta Heſiod. in Theog. Apollonium lib. 2. Argon. Ovidium, & Attium in Prometheo ſic ſcribentem:

Jam tertio me quoque funeſto die
Triſti advolatu aduncis lacerans unguibus
Jovis ſatelles paſtu dilaniat fero.

Vel *Vultur* juxta Fulgentium in Mythol. & Petronium in Hendecaſyllabo.

Cur vultur jecur ultimum pererrat
Et pectus trahit, intimaſque fibras.

Et hæc forte ratio (notante De la Cerda) quare Poetæ dictum *volucres*, quaſi inſinuaret Prometheum jam ab aquilâ, jam à Vulture lancinari, nam aliter dixiſſet *volucrem* vel *avem*, ut Prop. lib. 2. Eleg. 1.

——*Medio pectore pellet avem.*

Et Mart. in Amphitr.

Aſſiduum nudo pectore pavit avem.

De nomine Bochartus. Terra Gog vel Magog erat Scythiæ pars circa Caucaſum, quam Co'chi & Armeni, quorum dialectus erat ſemichaldæa, גוגחסן *Gogbaſan* vocarunt, i. e. *Gogi munimentum*, atque inde Græci Καύκασον ſono meliori, ut cum pro גמל *gamel* κάμηλον dicunt. Fuit etiam *Caucaſus* locus circa Chium inſ. Herodot. Item in Arcadiâ Halicarnaſſeo, niſi illic *Thaumaſios* legendum ſit, uti putat Portus.

Caudi, vel *Caudium*, Samnitum op. in Italiâ prope Beneventum; unde *Furcæ Caudinæ*, & *Fauces Caudinæ*, Romanorum ignominiâ & clade nobilitatæ. Ibi enim eorum copiæ, duce Sp. Poſthumio Conſule, in anguſtias redactæ, & ab hoſtibus circumquaque obſeſſæ, cum alia ſpes evadendi non eſſet, poſitis armis, ſub jugum miſſæ ſunt. Lucan. lib. 2.

Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Strabo. lib. 5. Κεῖται δ' ὀλίγῳ τῆ' Ἀππίᾳ αὐτή τε Καπύη, καὶ αἱ ἄλλαι ὅσαι Βρεττίων ἄγυσαι ἀπ' αὐτῆς Καλασία, καὶ Καλύδιον, καὶ Βενέβεντον, lege Καύδιον, vel ſi mavis Κλαύδιον; ita enim eſt apud Ptol. Quin & *Claudium* quoque habet Hor. Sat. 5. l. 1.

Hinc muli Capuæ clitellas tempore ponunt,
Hinc nos Coccei recipit pleniſſima villa,
Quæ ſuper eſt Claudi cauponas.

Apud Plut. in Parallel. ſic ſcriptum eſt. Καὶ τὰς καλυμένας φορβείας Κλαυδίνας, ἴσῃ ἡ πόπος συνέπιπτε. lege Φερκύλας. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 1197.

Caulici, pop. juxta Ionium ſinum, *Cauliaci* Apollonio. Vide Steph.

Caulum, ſive *Caulon*, qui & *Aulon*, op. in primâ Italiæ fronte apud Locros. Plin. 3. 10. Virg. Æn. 3.

Cauloniſque arces, & navifragum Scylaceum.

Quanquam ibi Poeta non tam de opido quàm promontorio loqui videtur. *Caulonia* dicitur Straboni & Pomponio. Stephanus Καυλωνία πόλις Ἰταλίας, ἔστι καὶ ἄλλη Σικελίας. Opidanus *Cauloniates*, vel *Caulonius*.

Caum, Hiſp. op. inter Aſturicam & Tarraconem. Anton.

Caumana, alveus Indi flu. circa ejus oſtia. Arrianus in Indicis, h. e. Hiſtoriæ ejus lib. ult.

Caunus, Cariæ op. ad Calbin flu. cujus mem. Strabo lib. 14. æſtate & autumno, ut ipſe ait, ad habitandum gravis, ob calorem & pomorum copiam. Ob id Caunii ſub peſtilenti cœlo eſſe dicuntur. Hos cum intuitus eſſet Stratonicus Citharœdus, homo ſalibus plenus, illum ex 6. Iliados verſiculum in eos protulit.

Ὅσσ' περ φύλλα γενὴ, τοίηδε καὶ ἀνδρῶν.

Id eſt, *Tale quidem genus eſt hominum, quale eſt foliorum.* Colorem videlicet, quo omnes pallebant, fugillans. Caunii vero cum hominem inceſſiſſent acrius, quòd urbem, ut morbidam carperet, *Ego*, inquit, *morbidam dicere auſim, ubi mortui ambulant?* Urbanius multò acriuſque, quam prius illudens. Hæc Strabo ubi ſupra. Ab hâc civitate vehebantur fici *Cauneæ* dictæ. Cic. lib. 2. *de Divinatione*. Cum M. Craſſus exercitum Brunduſii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens *Cauneas* clamitabat, ac ſi dixiſſet (præſagiens futuram cladem in quâ Craſſus occubuit) *Cave ne eas*. Vide Steph. Eſt etiam *Caunus* Doridis op. Ptol. *Magri* dicitur Olivario. *La Roſa* Sophiano. Item Cretæ urbs, nec non Hiſp. mons in Celtiberis, *Moncayo* hodiè, aliquando quoque *Caci mons* dictus. Item Æolica urbs Athenæo.

Cayci, pop. Germ. qui & *Chauchi* & *Canci*, in majores & minores dividuntur. Illi inter Albim & Viſurgim flu. locantur, eorumque metropolis eſt Brema urbs in Saxoniâ. Hi inter Viſurgim & Amaſium flu. quorum urbs Bidenburgum, vel Oldenburgum cum aliis in Friſiæ & Weſtphaliæ confiniis. Alii Cauchos majores, ubi Luneburgenſes ſunt, ſtatuunt. Lucan. lib. 1.

Et vos crinigeros bellis arcere Caycos
Oppoſiti.——

Cayſter, vel *Cayſtrus*, flu. Aſiæ circa Epheſum, cui etiam regioni nomen dat; nam tractus ille *Cayſtrius* dicitur, ut author eſt Eunapius Sardianus. Fluvius hic cygnis olim abundavit. Unde Ovidio Triſt. 5. 1. *Cayſtrius ales* pro cygno. Propert. lib. 3.

Si quave olorigeri viſenda eſt ora Cayſtri.

Ubi tamen alii *Cygæi*, Voſſius autem *Ortygii* legit. Ovid. Met. 2.

Et

Et quæ Mæonias celebrabant carmine ripas
Flumineæ volucres medio caluere Cayſtro.

Mart. 1. 54.

Sic niger in ripis errat cum forte Cayſtri,
Inter Ledæos ridetur corvus olores.

Hom. Iliad. 2.——Ὀρνίθων πτερύγων ἕθνεα πολλὰ
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δηλήμονες εἶσιν
Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, Καϋστρίου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Inde Virg. Georg. 1.

Jam varias pelagi volucres & quæ Aſia circum
Dulcibus in ſtagnis rimantur prata Cayſtri.

Ubi forſan melius legendum,

Dulcibus in pratis rimantur ſtagna Cayſtri.

Cea, vel *Ceos*, inſula juxta Euboeam. *Cos* contractè dicitur ab Heraclide ac Diodoro; A Romanis ſcriptoribus, Virgilio, Ovidio, Plinio, Salluſtio apud Servium *Cea*; A Ptolemæo *Cia*; A Lyſeà apud Suidam, & Æliano de Animalibus *Cios*, à Philone & Melâ *Cianos*, vocabulis ita diverſis, ut ea conſtet omnia eſſe orta ex uno fonte. Nempe כוה *cava* Ebræis eſt *exurere*, ut Græcis καίω & καίν & כי *ci* vel כוה *ceviia* exuſtio dicitur; Hoc de quâvis exuſtione, illud propriè uſurpatur de aduſtione Solis. Nomen inſulæ cur eo referatur docet Vir magnus de Phœn. Col lib. 1. cap. 14. his verbis. *Liber Pater Cadmi nepos Icarium, vel Icarum* (id eſt אכר *iccar, agricolam*) *miſit in Atticum agrum, ut vitium culturam Athenienſes edoceret.* Hunc vino poto ruſtici ſemiebrii, venenum ſe bibiſſe credentes, nefarie interfecerunt, & admiſſi criminis ſibi conſcii, aufugerunt in Ceam inſ. in quâ regnabat Ariſtæus Cadmi gener. Hyginus ex magni Salmaſii emendatione lib. 2. Aſtron. cap. *Arctophylax. Interfectores ejus* (Icarii) *animi conſcientiâ permoti ſtatim ſe fugæ mandaverunt, & in inſulam Ceum* (lege *Ceorum*) *pervenerunt, à quibus ut hoſpites recepti domicilia ſibi conſtituerunt. Aliquanto poſt irâ Numinis reos perſequente, canicula exoriens æſtu Ceorum loca & agros fructibus orbabat, & ipſos morbo affectos pœnas Icario cum dolore ſufferre cogebat, quod latrones recepiſſent. Quibus malis concitatus inſulæ rex Ariſtæus Apollinis & Cyrenes filius*, &c. *petiit à parente quo pacto calamitate civitatem poſſet liberare. Quem Deus jubet multis hoſtiis expiare Icarii mortem & ab Jove petere, ut quo tempore Canicula exoriretur, dies quadraginta ventum daret, qui æſtui Caniculæ mederetur. Quod juſtum Ariſtæus confecit, & impetravit ut Eteſiæ fierent.* Hæc ex Hygino hactenus, quibus ſimilia referunt etiam alii antiquiores. Theophraſtus de Eteſiis. Ἔτ ἤ ποτ' ἐξέλιπον, καὶ Ἀεισαῖος αὐτὰς ἀνεκαλέσατο, θύσας τὰς ἐν Κέῳ θυίας τῷ Διΐ, καθάπερ μυθολογοῦσι. Et apud Apollonium lib. 2. Argonaut. cum Sirius ἱερνόθεν Μιναΐδας ἔφλεγε νήσους, id eſt, Cycladas, monitu Apollinis Ariſtæus in Ceum ſe contulit.

Καὶ βωμὸν πίσησε μέγαν Διὸς Ἰκμαίοιο,
Ἱερά τ' ἐν ἔρρηξεν ἐν ὕρεσιν ἀίσσει κείνῳ
Σείριον, αὐτίκα τε Κεγχρίδι Διΐ, τοῖο δ' ἵκηλε
Γαῖαν ὀλοφύχοιο τέσσαρα δινὸν ἄυρας
Ἕπλετο πεντηκοντόμβοιος, Κέῳ δ' ὅτι νῦν ἱερῆες
Ἀλολίων περάουσι κυνὸς ῥέζουσι θυηλάς.

Plura vide apud Scholiaſtem & in Heraclidis politiis, & Diodori lib. 4. & Ciceronis de Divin. lib. 1. & in Germanici fragmento ad Arati Phænomena, capite *Aquarius*, qui omnes meminere hujus ſacrificii ab Ariſtæo inſtituti, & à Ceis celebrari ſoliti ad Eteſias impetrandos.

Ceba, *Ceva*, op. Liguriæ ad Tanarum flu. in Principatu Pedemontano, inter Montem Vici urb. 7. m. p. & Aquas Statiellas 25. circiter. Inde *caſeus Cebanus* Plinio Laudatus. Long. 29. 56. Lat. 43. 10.

Cebrenia, & *Cebrena*, & *Cebrina*, reg. Troadis per quam Cebrenus flu. decurrit. Inde *Cebrenis* Ovid. Met. lib. 11.

Adſpicit Heſperien patria Cebrenida ripâ.

Statius in Silvis;

——*Viduæ Cebrenidos arida luctu*
Flumina.

Cedar, vel *Kedar*, Arabiæ reg. in Agarenorum, i. e. Saracenorum ſolitudine, à *Cedar*, ſecundo Iſhmaelis filio. Etymologo Κήδαρ eſt vox Græca, quæ σημαίνῃ, inquit, τὸ σκοτεινὸν, παρὰ τὸ κήδω, τὸ κοιμῶμαι. Verum autem etymon eſt ab Ebræo קדר *Kadar*, h. e. *atratus fuit*, ſive *fuſcus*, qualis fere Arabum color. Unde Sponſa 1. Cant. 5. dicit ſe *nigram eſſe ut tentoria Cedar.* Incolæ *Cedrei* Plinio, Lampridio v. Cedareni, dicuntur.

Celadon, flu. Arcadiæ in Peloponneſo, in Alpheum fluens. Strabo lib. 8. Ejus mem. Homerus Iliad. 7.

——ὡς ὅτ' ἐπ' ὠκυρόῳ Κελάδοντι μάχοντο
Ἀγρῶται Πύλιοί τε καὶ Ἀρκάδες ἐγχεσιμωροι.

Ejus aqua cæteris Græciæ aquis præcellere dicitur.

Celadusſa, inſ. maris Adriatici. Mela. Bobus & capris abundat, Plinio authore. *Laguſta* Hermol. Barbaro. *Celadusſæ* vero parva inſula Delo proxima.

Celæna, locus Campaniæ, Junoni ſacer. Virg. Æn. 7.

Quique Rufas, Batulumque tenent, atque arva Celænæ.

Celænæ, Straboni tumulus eſt Aſiæ propriè dictæ, Apamiæ imminens, opidum habens ejuſdem nominis, quam *Phrygiæ caput* Livius vocat. Hoc in loco Marſyam cum Apolline tibiarum cantu certaſſe fabulantur, victumque temeritatis ſuæ pœnas dediſſe, & in flu. ſui nominis commutatum fuiſſe. Ovid. Faſt. 4.

Inter, ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas
Amnis it inſanâ nomine Gallus aquâ.

Lucanus.

Lugent damnatæ Phœbo victore Celænæ.

Stat. Theb. 2.

Fœda Celænæâ committere prælia buxo.

Ubi Scholiaſtes: Celænæ Marſyæ civitas, ubi primum dicitur tibiarum uſus inventus, quibus Apollinem provocare auſus eſt, à quo victus temeritatis ſuæ pœnas exſolvit. Marſyas enim Celænæus fuit, ut ipſe infra.

——*Et illuſtres Satyro pendente Celænæ.*

Obiter emendabis Polyænum in Melantho lib. 1. Stratagem. Ἐπλέμων Μελαινῶν τῶν Μελαναὶ, χωρίον μεδύεον Ἀτπικῆς, καὶ Βοιωτίας. Legendum Κελαινῶν, & Κελαναὶ, ut rectè monet magnus Caſaubonus. Schol. Ariſtoph. Acharn. Act. 1. Πόλεμος ἦν Ἀθηναίοις πρὸς Βοιωτὺς τοὺς Κελαινῶν, ὃ ἦν χωρίον ἐν μεδυείοις. Ita etiam Suidas & Phavorinus vocibus Ἀπατούρια, Κελαναί.

Celendræ, ſive *Celendris*, aut *Celenderis*, Samiorum colonia in Ciliciâ, portum habens ejuſdem nominis ad Selinuntis flu. oſtia. Lucan. lib. 8.

——*Sequitur pars magna Senatus*
Ad profugum collecta ducem, parviſque Celendris
Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

At in Strabone inter Selinuntem & Celenderin multa ſunt interjecta. Hinc *regio Celenderitis* apud Plinium. Vide Bochart. de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 5. Mem. ejus quoque Tacit. An. 2. *Piſo caſtellum Ciliciæ munitum admodum, cui nomen Celenderis, occupat.* Nominat id Joſephus lib. 17. collocatque in viâ qua Romam ibatur; ſed in eo ſcriptum *Celendris*. Meminit & Ptolemæus. Antiquiſſimum id fuit, ſi Apollodoro fides, lib. 3. qui conditionem ejus refert ad Sandarum Tithoni nepotem, Ὃς, inquit, ἐκ Συρίας ἐλθὼν εἰς Κιλικίαν πόλιν ἔκτισε Κελένδερον. Lipſius ad illum locum Taciti.

Celia, urbs Germ. in Duc. Stiriæ ad Saanum flu eſtque cap. perampli Com. juris Auſtriaci, 10. leuc. à Labaco in ort. 8. autem à Petavione in auſt.

Celia, *Ceglie*, op. Apuliæ Peucetiæ & inter Barium & Balſanum ſupra 3. m. p. Aquavivam verſus 12. Long. 41. 54. Lat. 40. 39.

Celidnus, flu. Macedon. & ejus limes ab auſt. verſus Elymiotas pop. Nunc *Sahnich* dicitur, in Albania reg. & in mare Hadriaticum ſe exonerat in Bor. parte ſinus Oenei.

Cella S. Canici, vide *Kilkennium.*

Cellenſis lacus, vide *Acronius.*

Celnius, flu. quibuſdam eſt *Boggie*, in Buchania prov. Scotiæ, Tranſtaanæ verſus ort. *Killian* Camdeno.

Celſona, *Solſone*, urbs ampla Hiſpaniæ in Catalauniâ ad pedes montium, 11. leuc. à Vico in occ. 8. autem à Minoriſſa in Bor. quot ab Urgella in auſt.

Celtæ, pop. Gall. Comatæ inter Garumnam & Sequanam fluvios; ita dicti, ut vulgò volunt, à *Celto* Polyphemi filio. Appianus. Aliud etymon ſuppeditat nobis vir magnus Phaleg. lib. 3. cap. 6. In Talmudico tractatu *Nidda*, inquit, חלת pro *croco* ſumitur, ſiquidem fides Hebræis, & viris undecumque doctis Boderiano & Buxtorfio. Idem autem חלת, ſi libeat Chaldæo more inflectere, fit חלתא *Chalta*, vel *Chelta* vox proximè accedens ad *Celtas*. Ita croceis capillis Galli tam Celtarum & Galatarum, quam Rhodanorum nomen debebunt. Sane Gallos τὰ ξανθὰ ἔθνη paſſim appellari notat vir doctiſſimus, Iſ. Voſſius. Diodorus Siculus. Οἱ δὲ Γαλάται τοῖς μὲν σώμασιν εἰσὶν εὐμήκεις, ταῖς δὲ σαρξὶ λεύκοις καὶ λευκοῖς, ταῖς δὲ κόμαις οὐ μόνον ἐκ φύσεως ξανθοῖς, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰ κάλλους ἕνεκεν ἐπιμελούμενοι αὐξεῖν τὴν φυσικὴν τοῦ χρώματος ἰδιότητα. Strabo de Britannis lib. 4. Οἱ δὲ ἄνδρες εὐμηκέστεροι τῶν Κελτῶν εἰσὶ, καὶ πολὺ ξανθότεροι. Atque ob hoc ipſum Britannos Gallicæ eſſe originis conjectat Jornandes hiſtoriæ Gothorum cap. 9. quòd illis ſint *rutilæ comæ.* Ubi *rutilas* dixit pro *flavis*, quomodo Ammianus lib. 15. *Candidi pænè Galli ſunt omnes & rutili*; capillitii ratione ſcilicet. Claud. in Rufinum lib. 2.

Inde truces flavo comitantur vertice Galli.

Bodinus *Celtas* quaſi κελτὰς dictos voluit, quia liberis equis haud ſtratis, aut ad currum junctis vehi conſueſcerent. La-

zius

ſius à *Galatis* per contractionem. Strabo ait Κελτὸς appellatos διὰ τ' ὑπεράιραν, quòd authoritate prævaluerint, ſive quòd robuſta & valens natio fuerit. Id ſonat *Geltem* hodiè Germanorum linguâ. Nominis veſtigium remanet in *Geldris*. Belgis quoque *Gelte-baars* eſt piſciculus melioris notæ: & *Gilden, bos præſtans valere.* Pontanus. Horum regio Κελτικὴ dicitur, quæ apud vetuſtiſſimos Græcos, ea tantum Galliæ erat pars, quam mare mediterraneum alluit, nam eam tantum norerant. Poſtea vero id nomen etiam ad alias partes, quæ paulatim cognoſci cœpere, tranſlatum eſt, donec tandem toti Galliæ, poſtquam tota cognita fuit, eſt attributum. Idem de Romanâ Galliæ appellatione ſentiendum: Nam qui *Celtæ* propriæ appellantur; ii à Romanis *Galli* dicti ſunt, auctore Cæſare; deinde ea vox latius accipi cœpit. Polybius autem Κελτικὴν proprio nomine, appellat eam auſtrinæ oræ partem quæ eſt inter Narbonem & Pyrenæos. Caſaubonus. Porrò Celtarum nomine veteres non ſolum Gallos intelligebant, auctore Appiano, ſed & Germanos, ut ex Herodoto aliiſque conſtat. Maximè tamen eos Germanos fuiſſe crediderim; quippe quod Ariſtoteles Polit. 7. hunc morem tribuit Celtis, quòd recens natos ad fluvium explorarent; id ipſum Germanorum moribus tribui apud Cæſarem & Melam legas. Eodem refero Græci poetæ teſtimonium de Celtis probantibus prolem ſpuriam vel legitimam Rheni lavacro. Sunt enim Celtæ Germani, qui Celticâ dictâ Gallia expulſis Gallis, aut ſaltem iis permixti trans Rhenum conſederunt; unde factum, teſte Dione, lib. 39. ut Celtæ uno nomine ſint appellati ἐκ τῆς ἐπ' ἀμφότερα τοῦ πλαμοῦ οἰκήσεως.

Silius lib. 8.

Quinetiam ingenio fluxi, ſed prima feroces
Vaniloquum Celtæ genus ac mutabile mentis.

Livius lib. 10. de Gallis: *Primaque eorum prælia pluſquam virorum, poſtrema minus quam fœminarum eſſe.* Polyb. 2. de iiſdem: Κατὰ τ' ἀρχὰς ἐφοδον, ἣν ἂν ἀνέχεται τις φοβερώτατόν ἐστι πᾶν τὸ Γαλατικὸν φῦλον.

Silius lib. 13.

At Celtæ vacui capitis circundare gaudent
Oſſa (nefas) auro, & menſis ea pocula ſervant.

Livius lib. 23. *Caputque ducis præciſum Boii ovantes templo, quod ſanctiſſimum apud illos eſt, intulere: purgato inde capite, ut mos iis eſt, calve mauro celavere.* Idem Solinus de Iſſedonibus: *Capitum oſſa auro incincta in poculorum tradore miniſterium.*

Celtiaca, op. Hiſp. in conventu Hiſpalenſi. Plin. 3. 1.

Celtiberi, Hiſp. pop. à *Celtis* originem traxiſſe creduntur, qui cum veniſſent ad *Iberum* flu. ibique conſediſſent, aſſumpto ad nomen ſuum fluvii nomine, juxta quem conſederunt, *Celtiberi* dicti ſunt, & eorum regio *Celtiberia*, vulgo *Arragon*. Lucanus lib. 14.

———*Profugique à gente vetuſtâ*
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Silius lib. 3.

Venere & Celtæ ſociati nomen Iberis.

Diodor. Siceliota lib. 1. poſt multa prælia ſumma virtute pugnata *Celtas* & *Iberos*, coiiſſe narrat in fœdera pacis & commune nomen: Οὕτω γὰρ τὸ παλαιὸν περὶ τ' χώρας ἀλλήλοις διαπολεμήσαντες οὔτε Ἴβηρες, οὔτε οἱ Κελτοὶ, οὔτε μᾶλλον πῶτερ ἡττηθέντες, οὔτε τ' χώραν κοινὴν καταλοιπόντες, ἐπὶ δ' ἐπαμύνας πρὸς ἀλλήλους συνθέμενοι διὰ τ' ἐπιμιξίαν λέγονται πολλὴν ποιεῖν τ' περιοικίδων. Appianus Ibericen initio: Κελτοὶ μὲν ἀρχῆθεν πρὸ τ' Πυρήνην ὑπῳβάδησε αὖτοις [*Iberis* ſc.] συνοικήσαι ἔθνη ἄρα τ' Κελτιβήρων ὄνομα ἐφύη. *Robur Hiſpaniæ* eos vocat Florus lib. 2.

Celurca, Montroſſe, op. Scotiæ in ora litorali maris Germanici, ubi Horetæ pop. alias, 7. m. p. à Brechinio in ort. & tot. ab Arbroto etiam in ort.

Cema mons, aliter *Cemenus* dict. vulgo *M. Cavelione*, mons Iſaliæ & Alpium, in Com. Nicæenſi, prope Caſtrum S. Stephani, & juxta fontes Tineæ flu. Olim *Acema* dicebatur.

Cemandri, pop. Norici, in Panno. & Illyrici confin. Quorum op. Martena, vulgo *Marpurg*, ad Saum flu. ubi Lavantum excipit. Al. in Stiria ad Dravum flu. inter Draburgum ad occ. 4. Et Paetovium ad ort. 6. leuc. à Græcia in merid.

Cemenelium, urbs fuit Gall. Narbon. nunc vic. tantum in Com. Nicæenſi, vulgo *Cimies*, 6. mill. à Nicæa in Bor. & tot. ab ora litor. maris Mediter. quanquam alii credant fuiſſe in monte Acema, 30. hinc mill. in Bor. verſus fontes Vari fluvii.

Cemenus, mons Gall. in Aquitan. verſus Gall. Narbon. & inter Volcas, Arecomicos, Helvios, Velaunos, Gabalos & Ruthenos, per 30. leuc. circiter in long. protenſus; nunc vulgò *Les Cevennes*. Initium habet verſus fontes Ligeris, in Vivarienſi prov. ſuper. extenditurque per Occitaniam prov. Lutevam uſque.

Cempſi, pop. Hiſp. citer. ad montis Pyrenæi radices incolentes in regno Arragoniо, quorum op. *Venaſque* ab Oſca ad 12. leuc. inter montes diitans. Horum mem. Dionyſ. verſ. 338.

Κεμψόν θ' οἳ ναίουσιν ὑπαὶ πόδα Πυρήναιον.

Nuſquam, ut opinor, apud alium quenquam authorem hujus populi mentio extat, ideò ipſos non ſub *Pede Pyrenæi*, ſed in *Utopiâ* quærendos, putat Montanus. Neſcire vero ſe ait an Κελτοὶ ab auctore ſcriptum fuerit. Sane Cepotinus *Celtas* vertit. Priſcianus vero & Avienus *Cempſi* habent.

Cenæum, prom. *Eubœæ*, in occ. maxime porrectum propeſin. Malliacum contra Opuntem & Locros Epicnemidios; vulgò *Capo Liſtar*. Hic fanum fuit Jovis, qui inde *Cenæus*. Ovid. 9. Met.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi.

Seneca in Herc. Oetæo:

Quà templa tollens ara Cenæi Jovis
Auſtro timendum ſpectat Euboicum mare.

Lege *Cenæi* cum Strab. & Ptol. Sophocles in Trachiniis:

Ἀκτὴ τις ἐς Εὐβοῖς, ἔνθ' οἰκίζεται
Βωμὸς πολεῖτ' ἐγγαῖος Κηναίῳ Διΐ

Æſchylus, ἐν τῷ Πρίνῃ Γαιήνῃ:

Εὐβοΐδα ἀκτὴν ἀμφὶ Κηναίῳ Διὸς ἀκτὴν.

Cenchreæ, Peloponneſi op. prope Corinthum in Iſthmo ipſo juxta fanum Neptuni, quinquennalibus ludis inclytum. Item portus Corinthi. Inde *Corinthiacæ*. Ovid. Triſt. 1. 9.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Plin. lib. 4. *Lecheæ hinc, Cenchreæ illinc anguſtiarum termini, longo & ancipiti navium ambitu, quas magnitudo plauſtris tranſvehi prohibet.* Stat. Theb. lib. 4.

It comes Inoas Ephyre ſolata querelas
Cenchreæque manus.———

Apul. Met. 10. *Quod opidum* audit nobiliſſima Corinthienſium colonia: alluitur autem Ægæo & Saronico mari, ubi portus etiam, tutiſſimum navium receptaculum, magno frequentatur populo. Long. 49. 15. Lat. 38. 50. Item urbs Troadis, in quâ commoratus eſt Homerus, ut de rebus Trojanis certior fieret. Item alia Italiæ. Steph.

Cenchrius, Ioniæ amnis ad Epheſum Cayſtro proximus, per Ortygiam fluens, in quo Latonam fabulantur ab Ortygiâ nutrice lotam ex partu. Tacit. Annal. 3. *Primùm omnium Epheſii adiere, memorantes, non, ut vulgus crederet, Dianam, atque Apollinem Delo genitos; eſſe apud ſe Cenchrium amnem, & Ortygiam, ubi Latonam partu gravidam, & oleæ, quæ tum etiam manebat, adniſam, ediſſe ea numina.*

Cendevia, palus in Phœnice, intra mont. Carmeli radices, ex quâ creditur naſci Belus amnis, 5. m. p. ſpatio in mare profluens, juxta Ptolemaidem Coloniam. Plin. 36. 26.

Ceneda, Venetæ reg. op. inter Liquentiam & Anaſſum, flumina. Agathias lib. 2. Long. 33. 35. Lat. 45. 40.

Cenebum, ſeu *Genebum*, vulgò *Gennep*, urbs permunita Germaniæ, ad Moſam flu. in Duc. Clivenſi, in ditione tamen Hollandorum. Eſt in confin. Guelriæ, med. fere inter Weſaliam ad ort. & Boſcum Ducis ad occ.

Cenebum, urbs Corſicæ, aliàs epiſc. quæ nunc quibuſdam S. Lucia, vic. prope Rhotanum flu. ubi etiamnum multa ſunt rudera inter Curiam & Aleriam. Al. eſt ipſa Curia vulgo *Corte*, ſaxo undique prærupto, impoſita prope Crenum lacum.

Ceneta, quæ & *Ceneda* Agathiæ, urbs Italiæ in March. Tarviſinæ 13. mill. à Belluno, tot. ab Opitergio, & 15. à Tarviſio, ſubeſtque Reip. Venetæ. Eſt prope fontes amnis Mottegani.

Cenetum, op. regn. Neapol. in quo Epiſc. Teleſinus ſolet reſidere. Sed al. eſt *Cerritum*, *Cerrito*, in prov. Terræ Laboris, & in confin. Principatûs citer. 15. mill. à Teleſio in Circium.

Ceninvagni, pop. Angliæ Cæſari. Ab al. Simeni & Iceni dicti fuere, inter Trinobantes Catieuchlanos & mare Germanicum, ubi poſtea Eaſt-Anglia, & nunc Suffolcia, Norfolcia, & Com. Cantabrigienſis.

Cenion, Albionis flu. in ora auſtrali Cornubiæ, in mare apud Fanum S. Mauditi op. exiens; *Vale* Ortelio.

Cenomani, pop. Gall. Lugdunenſis, qui & *Aulerci Cenomani*, inter Rhedones, Andegavos, Carnutes & Seſſuos. Horum tractus nunc *Le Maine* dicitur; eſtque provincia ampla & rigua, inter Normanniam ad Bor. Belſiam ad ort. Britanniam ad occ. & Andegavenſ. prov. cum parte Turonenſ.

prov.

prov. ad auſt. Hujus prov. cap. Subdinum, ſeu Vindunum, aliter Cenomanum, *Le Mans.*

Cenomani, pop. fuere Gall. Tranſpadanæ habebantque à Sept. Euganeos, ab Oriente Venetos, à Meridie Padum flu. & ab Occid. Inſubres: ubi nunc agri Veronenſis, Mantuanus, Cremonenſis, & Brixianus, pro maj. parte ſub domin. Venetorum.

Cenomanum, *Le Mans*, urbs Gall. aliàs *Subdinum*, & *Vindunum* dicta, Cenomanenſ. prov. cap. ad Sartam flu. ubi recipit Huiſnam, epiſc. ſub arch. Turonenſi, 10. leuc. ab Alenconio in auſt. 16. à Turonibus, 30. à Rhedonibus, & tot. à Carnuto. Long. 20. 21. Lat. 48. 04.

Centa, op. Maurit. Ting. Mediterr. inter Molocath & Marochium.

Centauri. Vide Partem hujus lib. ſecundam.

Centores, Scythiæ populi. Val. Flac. lib. 6.

Impulit & dubios Phryxæi velleris ardor
Centoras, & diros magico terrore Choatras.

Centrites, flu. qui Armeniam à Carduchis dividit. Xenoph. inter Mediam & Armeniam eum fluere ſcribit Diodorus.

Centrones, pop. inter Alpes, Graias quæ hodie dicuntur, in Sabaudiâ. Quorum regio & urbs Tarantaſia, vulgò *Le pays de Tarentaiſe*, teſtibus Marliano, Vigenereo & Tſcudo, ubi Centronum pag. vulgò *Sentron*, inter Auguſtam Prætoriam, 12. & Genevam 14. leuc. viſitur.

Centrones, Belgii pop. quorum op. *S. Truyen*, vel *Truyden* teſte Henr. Leodio, à Tungris 3. leuc. à Leodio 6. in occ. in medio inter illud, & Lovanium. Regio nunc Hasbania Latinè nominatur, vulgo *Haſpengaw*. Becanus vero *Cortryck* vocat Flandriæ op. ad Scaldim.

Centum cellæ, Tuſciæ urbs. *Civita Vechia* hodie. Trajano Imperatori originem debet. Plin. Jun. 6. 31. *Evocatus in conſilium à Cæſare noſtro ad Centum cellas longe maximam cepi voluptatem.* Vide quæ ſequuntur. Græcis auctoribus Procopio, & Agathiæ more ejus temporis eliſo μ Κιττακίναι. Ptolemæo ὁ Τραιανὸς λιμήν, i. e. *Trajani portus* dicitur; quem Rutilius pulchrè deſcribit his verſibus.

Ad Centumcellas forti defleximus auſtro,
Tranquillà puppes in ſtatione ſedent.
Motibus æquoreum concluditur Amphitheatrum,
Anguſtoſque aditus inſula facta tegit.
Attollit geminas turres, bifidoque meatu
Faucibus arctatis pandit utrumque latus.
Nec poſuiſſe ſatis laxo navalia portu,
Ne vaga vel tutas ventilet aura rates:
Interior medias ſinus invitatus in ædes
Inſtabilem fixis ære neſcit aquis.

Ædes intelligit quas Græci νεωσοίκους vocant, νεώσοικοι autem Suidæ ſunt οἰκήματα παρὰ τῇ θαλάσσῃ οἰκοδομούμενα εἰς ὑποδοχὴν νεῶν, ὅτι μὴ θαλαττεύοιεν, nempe quibus ſubducebantur in ſtationem naves, Latini *cellas* dicunt, unde portui nomen.

Centurinum, urbs Corſicæ inſ. Ptol. *Centuri* Pineto.

Centuriones, urbs Hiſp. verſus Gall. Narbon. Anton.

Centuripe, ager Siciliæ, à quo *Centuripinum crocum* hodiè *Centorui* Fazello. *Centuripæ* Pomponio Sabino, & Ptolemæo αἱ Κεντόριπαι, reliquis Græcis autoribus neutro genere τὰ Κεντόριπα. Quid & apud Cicer. Plin. Solin. *Centuripis* obliquo caſu leginus. Apud Silium *Centuripe* lib. 14.

Nec non altus Eryx, nec non è vertice celſo
Centuripe, largoque fluens Entella Lyæo.

De ſitu Strabo lib. 6. Κεῖται δ' ὑπὲρ Καλάκτης τὰ Κεντόριπα, συνάπτοντα τοῖς Αἰγυιάοις ὄρεσι καὶ τῷ Συμαίθῳ. Populi *Centuripini*. Cicero Verrinâ Quinta. *Centuripinos homines, maximè mediterraneos, ſummos aratores.*

Cenus, extremum Italiæ promontorium verſus Pelorum Siciliæ.

Ceos, *Cea* Plin. *Cia* Ptol. vulgo *Zea*; inſula maris Ægæi, una Cycladum. Vide *Cea.*

Cephalas, altum & ſylvoſum promontorium majoris Syrtis initium. Strabo lib. ult.

Cephaledion, op. Siciliæ non procul ab Himera fluvio. Plin. 3. 8. & Strabo lib 6. Vide *Cephaloedis.*

Cephalene, vel *Cephallenia*, inſ. maris Ionii. Plin. tradit eam quondam dictam fuiſſe *Melænam* lib. 4. cap. 12. A *Cephalo* Amphitryonis ſocio, Deionei filio, dictam volunt. Populi *Cephallenes*, qui Ulyſſem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt, ut videre eſt apud Hom. in catalogo navium.

Αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς ἦγε Κεφαλλῆνας μεγαθύμους.

Silius lib. 6.

Saxa Cephalenum, & ſcopuloſis Neriton arvis.

Infra Corcyram eſt, & Acarnaniæ objecta. Nomen ejus à verbo קפל *cephal*, quod Syris eſt *duplicare*, ut קפל *caphal* apud Ebræos, quia bifariam diviſa eſt, & videtur eſſe gemina inſula, partibus iſthmo tam plano inter ſe cohærentibus, ὥσθ' ὑπερκλύζεσθαι πολλάκις ἐκ θαλάττης εἰς θάλατταν. Ita Strabo. Eam olim Taphii & Teleboæ tenuiſſe perhibentur.

Cephalædis, Siciliæ urbs, hodiè *Cefalu* Leandro. Κεφαλοιδὶς Ptolemæo, Κεφαλοίδιον Straboni lib. 6. Κεφαλοιδιὰς Græcâ formatione Silio lib. 14.

Quæque procelloſo Cephaloidias ora profundo
Cæruleis horret campis paſcentia cete.

Πολίχνιον Strabo vocat. Φρέαιον Diodorus lib. 13. Vide Cluver. De Sicil. Ant. lib. 2. cap. 3. populi *Cephalæditani* Ciceroni in Verrinis, & Priſciano. Nomen ut ut Græcum videatur, tamen eſt mere Punicum. Pœnis enim כיפא לוד *Cepha-lud* eſt *rupes flexa. Cephalædis* porro ſita eſt in vertice rupis, pænè in ipſo flexu promontorii, quod multum in mare prominet. Conſtat id tam ex tabulis, quam ex deſcriptione Fazelli, dum in eo eſt ut probet Græcum eſſe vocabulum, *Cephalædos*, inquit, *urbs vetuſta, nomen à* Κέφαλη, *quod Caput eſt Latinis, nacta eſt, vel ob id quod ad verticem præruptæ rupis, promontorii ſpeciem habentis condita fuit, ubi adhuc arx eſt natura munitiſſima, & urbs ipſa jacens ambitu ferme mille paſſuum.*

Cephiſus, vel *Cephiſſus*, flu. Bœotiæ qui in Trinemiis naſcens, & præter Larymnam in Atticum agrum influens tandem in Phalericum ſinum ſe exonerat. Strabo lib. 9. Lucan. lib. 3.

Bœoti coiere duces, quos impiger ambit
Fatidicâ Cephiſſus aquâ.

Ubi Cephiſſi aquas fatidicas dicit propter Themidis oraculum, fluvio huic vicinum, à quo Deucalioni, & Pyrrhæ ratio oſtenſa eſt, quâ genus humanum poſſit reparari. *Cephiſſus*, inquit Bochartus, Arabibus חפיז *Chaphiz*, quod *profundum* notat, eſt enim ἀγχαβὴς *alti gurgitis* teſte Pauſaniâ in Bœoticis. Et in Melanis cum Cephiſo confluxu βαθεῖαν λίμνην *profundum lacum* deſcribit Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 4. cap. 12. Καλλιρέεσθρος Homero in Hymnis, h. e. *pulcriſluus*, & Καλλίρροος, *pulchrè fluens* Euripidi in Medea dicitur. Septem enumerat *Cephiſos* Strabo lib. 9. Longè ſanè diligentior Polemone, qui in lib. περὶ πόλεμῶν tres tantum nominat. Sic enim ait: ἐν Ἀθήνῃσί τε Κηφισὸς καὶ ἐν Σικυῶνι, καὶ ἐν Ἄργει. Vibius quoque Sequeſter Polemone negligentior eſt; unicum enim novit Phocicum Cephiſſum.

Cepiana, op. Luſitaniæ quibuſdam eſt in Provincia, intra Tagum & Anam flu. Al. eſt Pinetum, *Pinhel*, op. Portugal. in Tranſmontana prov. juxta amnem cogn. vix 4. leuc. à confin. regni Legionis in occ. quot à Durio flu. in auſt. à Trancoſio autem 5. in ort.

Cepe, ſeu *Cæpe* & *Cepi* Mileſiorum, op. fuit Aſiæ juxtè Corocandamiin Lacum, in regno Boſphorano, inter Phanagoriam & Tyrambim, in Eione inſulâ; vix 10. mill. à Boſp. Cimmerio in ort.

Ceramum, *Ceram*, inſ. ampla & oblonga maris Indici in Archipelago Moluccarum in Aſia, inter Gilolum, Moluccas, Bandam, & Amboynam, inſulas, benè culta & aromatum productu dives.

Ceraſtis, Cyprus olim ſic dicta, quoniam homines *Ceraſtas*, i. e. *cornibus inſignes* eam quondam tenuiſſe quidam ſcribunt. Alii quòd procurrentibus promontoriis velut infeſtis cornibus aſſurgat. Quinimo *Ceraſtæ* dicti ſunt Cyprii omnes, quia ipſa inſula *Ceraſtis* à frequentibus promontoriis in cornuum modum prominentibus, vocabatur. Steph. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Κεραστὶς ἀπὸ τῶν πολλὰ ἄκρα ἐχόντων. Hinc Nonnus, lib. 13. & paſſim: Κερασσιόεν εἰς χθόνα Κύπρου, ubi male ſcribitur Κερασσάδος.

Ceraſus, *ſuntis*, *Cheraſonda*, urbs Cappadociæ marit. Mela, 1. 19. *Raræ urbes. Ceraſus, & Trapezus maximè illuſtres.* Hinc *Ceraſa* primum à Lucullo in Italiam delata, teſte Athenæo. Hieron. ad Marcel. *Accepimus & caniſtrum ceraſis refertum talibus, & tam virginali verecundiâ rubentibus, ut ea nunc à Lucullo delata exiſtimarem. Siquidem hoc genus pomi, Ponto & Armenia ſubjugatis, de Ceraſunte primus Romam pertulit; unde è patriâ arbor nomen accepit.* Atqui *Ceraſorum* appellatio ipſius *Ceraſuntis* urbis natalibus prior eſt & antiquior. Κερασοῦς enim indubitanter dicta ἀπὸ τῶν κεράων, ut Ἀγνοῦς, Ἀναγυροῦς, Ἀχερδοῦς, Ῥαμνοῦς, Μυρρινοῦς, Σελινοῦς, Πυξοῦς, Μυκιοῦς, &c. ab aliis plantis locorum deducta nomina. Long. 69. 30. Lat. 44. 25.

Ceratus, flu. Cretæ Cnoſſum urbem præterlabens, quæ etiam de nomine fluvii dicta eſt. *Fiume di Ginoſa*, hinc *Ceratæus* adject. Virg. ſive Catullus in Ciri.

Carpathium fugiens, & flumina Ceratæa.

Ceraunia, Cypri inſ. op. quod hodiè *Cerines* vocari ait Mercator, ſed Græcus Ptolemæi codex habet *Ceronia.*

Ceraunia, ſive *Ceraunii*, montes in finibus Epiri, in mare

uſque extenſi, ubi Ionium mare ab Adriatico ſeparatur: Ita dicti à fulminibus quibus ſæpe impetuntur, Ovid. 2. de Pont. Eleg. 6.

Cum potèram recto tranſire Ceraunia velo,
Vt fera vitarem ſaxa monendus eram.

Lucanus lib. 5.

——Scopuloſa Ceraunia nautæ
Summa timent.——

Prærupta Ceraunia Ovidio Met. 15. Vide *Acroceraunium.*

Cercaphus, mons Ioniæ Colophoni imminens. Lycophron.

Cerceticus, ſinus maris Euxini in Sarm. Aſiana, ubi Tanzus urbs, *Golfo di Suſaco* Moletio.

Cercetii, pop. in ora Sarmatiæ prædict. *Cercetæ* Plinio. Κερκῖται Ptolemæo, qui nunc Circaſſi memorantur. Dionyſius verſ. 682.

Κερκίτας τ' Ὀρέπτιά τε καὶ δολιχήρετας Ἀχαιούς.

Ubi Euſt. ὧν ἡ χώρα Κερκὶς λέγεται φερωνύμως τῷ Καυκάσῳ.

Cercii, Italiæ pop. Diodorus lib. 14.

Cercina, vel *Cercinna*, inſ. maris mediterranei cum urbe ejuſdem nominis ex adverſo Africæ ad promontorium min. Syrtis ſita. Plin. 5. 7. Inde *Cercinites* perparva inſula, Cercinæ ſuperiori Carthaginem verſus ponte juncta. Plin. ubi ſupra. Etymon ejus ſic explicat Bochartus. Inſulæ nomen, inquit, ab urbe factum, quam Pœni appellabant כרכין *Ceracin*, id eſt, φρυρία, ὀχυρώματα. Hinc Plinius *Cercina cum urbe ejuſdem nominis.* Et Strabo ἡ Κέρκινα συμπλέθης ἔχουσα ὁμώνυμον πόλιν. Et Diodorus. Ἔξης δ' ἐστὶ Κέρκινα, πρὸς ᾗ Λιβύων νησῖαι, πόλιν ἔχουσα σύμμετρον. In Strabone *Cercina* & *Menix* ſunt πλησίον τῷ μεγέθει, *æquales magnitudine*, ſed in Plinio *Menix* longa eſt 35. m. p. lata 25. *Cercina* longa duntaxat 25. m. p. lata dimidium ejus ubi plurimum, ac in extremo non plus 5. m. p. Itaque Menix Cercinâ multo eſt amplior: At Cercina non minus ferax. Unde eſt quòd apud Polybium ſuorum agrorum depopulationem à Cn. Servilio Cercinates magno redimunt. Et apud Hirtium Salluſtius: *Prætor ab iiſdem receptus magno numero frumenti Cercinæ invento, naves onerarias, quarum ibi ſatis magna copia fuit, complet, atque in caſtra ad Cæſarem mittit.*

Cercopes pop. Pithecuſæ inſ. qui cum nullo flagitii genere abſtinerent, à Jove in ſimias mutati ſunt. Ovid. Met. 14.

Quippe Deûm genitor fraudem & perjuria quondam
Cercopum exoſus, gentiſque admiſſa doloſæ,
In deforme viros animal mutavit, ut iidem
Diſſimiles homini poſſent, ſimileſque videri.

Cercopia, urbs Phrygiæ M. inter Lyliadem & Eucarpiam proximas urbes. *Arcobia* Caſtaldo.

Cercyræi, vel *Corcyræi*, à *Cercyra* vel *Corcyra* inſ. qui cum ſeditionibus agitarentur, ſolebant flagra ingentia geſtare, anſis eburneis ornata; ex quo adagium natum eſt *Cercyræa ſcutica*, ſive *Cercyræum flagrum*, de ſupervacaneo cultu apud Plut. in vit. 10. Rhet.

Cere. Vide *Cære.*

Ceredanum, *Cerene*, pag. agri Novarienſ. à Vercato ſupra 2. m. p.

Ceremiſſi, ſeu *Cremiſſi* pop. Moſcoviæ Orient. diſcreti in Cis-Volganos & Trans-Volganos, hique dicuntur *Nagornoy*, h. e. montuoſi, habitant in ſilvis, inter Novogardiam infer. & Caſanum.

Cereſſus, op. Hiſp. Tarrac. in Jaccetanis, ubi poſtea *Celſona* urbs in Catalonia prov.

Ceretanum, caſtr. Siciliæ in valle Neetinâ ad radices Hyblæ prope op. Montem Rubeum 25. mill. à Leontinis in auſt. Long. 38. 48. Lat. 36. 25.

Ceretica, prov. Walliæ meridionalis, *Cardiganſhire*, juxta oram maris Hibernici, cum op. cogn. ad oſt. Tivii flu. 14. m. p. à Mariduno, & 17. à Menevia. Long. 115. 05. Lat. 52. 36.

Ceriada, Κεριάδη, vicus Atticæ reg. in Hippothoontide tribu. Steph.

Cerillum, Lucaniæ locus in Italiâ. Strabo lib. 6. Κηίλλας vocat, & πλησίον Λάος, h. e. *prope* flumen *Laum* eſſe ait. Silius *Carillas* (forte metri causâ *n* mutato in *α*) lib. 8.

——Exhauſto mox Pœno marte Carillæ.

Cerinthus, Græciæ urbs maritima Hom. Iliad. 2. Item Eubœa inſ. op. Ptol. & Plin. 4. 12.

Cermorum, op. Macedoniæ. Plin. 4. 10.

Cerna vel *Cerne*, inſ. Æthiopici maris. Plin. 6. 31. Ptolemæi Menuthias eſſe videtur, quæ hodiè ab Hiſpanis *inſ. S. Laurentii* dicitur, ab incolis *Madagaſcar.*

Cerne, Atlantici maris inſ. contra Atlantem montem. Ptol. Hanc nonnulli *Maderam*, alii *Gracioſam* eſſe putant. Eſt etiam *Cerne* Lycophroni inſ. Oceani Auroram verſus, quam ejus Scholiaſtes Tzetzes olim Amphimetrium dictam ſubdit. Ratio nominis (ait Bochartus) non eſt obſcura. *Cerne* Phœnicibus erat חרנאה *Chernaa*, *poſtremum habitationis*, id eſt, *ultima habitatio*, plenè ſcriberetur חורנאה *achernaa*, ab Arabico אחר *acher*, vel *achir* quod reſpondet Ebræo אחרון *acharon*. Sed prima radicalis ſæpe excidit. Nempe Phœnices ultra Cernen nullam deduxere Coloniam, ut vel ex Hannonis periplo conſtat. Quin & nonnulli ultra Cernen non crediderunt mare poſſe navigari. Scylax. Τῆς Κέρνης ἡ νῆσος τὰ ἐπέκεινα οὐκ ἔτι δυνατὰ διὰ βραχύτητα διαπλεῦσαι, διὰ πηλὸν, διὰ φύκη. Inde eſt quod πυμάτην, h. e. *ultimam* appellarunt. Dionyſius.

Πυμάτης παρὰ τέρματα Κέρνης.

Ac ſi ad illam finis eſſet naturæ rerum, & nautarum meta ultima, tunc ſaltem cognita. Plin. 31. 6. *Contra ſinum Perſicum Cerne nominatur inſula, adverſa Æthiopiæ, cujus neque magnitudo, neque intervallum à continente conſtat.*

Cernetani, qui Mariani cognominabantur, Italiæ pop. prope Caſinum, & Bovillas. Plin. 3. 5.

Cernetum, op. Latii inter Bovillas & Caſinum, pop. *Cernetani* Plinio.

Cerretani, pop. Hiſp. quorum reg. *Cerretania la Cerdanna* incolis. Pars erat antea Cataloniæ; ſed nunc ejus media pars ſubeſt Gallis; eſtque inter M. Pyrenæos, & flu. Sicoris fontes. Op. v. *Jugum Cerretanorum* eſt *Puicerda* intra montes in colle, 1 leuc. à Julia Libyca; eſtque caput Ceretaniæ. Al. autem eſt vicus *Torre de Cerdana*, in valle Carolina, verſus Pyrenæos, 2. leuc. à Jugo Cerretanorum in Bor. Sed Cerretania, quæ à Gallis *La Cerdagne* dicitur, eſt prov. inter Occitan. & Catalon. Jugum autem Cerretanorum diſtat 7 leuc. ab Urgella in ort. & 15. à Perpiniano in occ.

Cerſunum, op. in parte Bor. Corſicæ, ubi poſtea Nebbium, *Nebbio*, urbs ampla, quæ nunc diruta jacet, & ejus ruinæ nunc *Proſoli* dicuntur.

Cervaria, op. Gall. Narbon. nunc eſt vic. *Cervera* dict. juxta Pyrenæos M. in ora maris Mediterr. & ſinus Leonini in Catalonia, inter Caucoliberim in Bor. 2. leuc. & Rhodam in auſt. 3. leuc.

Cervaria, *Cervera*, op. fuit Oretanorum, nunc caſtr. Caſtellæ novæ intra montes in eo tractu qui vulgò *La Sierra* dicitur.

Cervia, urbs Italiæ in ora Romandiolæ, ſalinis ſuis celebres, ſed ægre habitata propter aeris inclementiam.

Cervini, *Cerviani*, pop. & op. Corſicæ mediterr. circa med. illius, licet alibi à Ptolemæo locentur.

Ceſata, Anton. *Ceſada* Ptol. *Hita* Varrerio, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis, inter Cecontiam 9. & Guadalajaram 5. leuc.

Ceſcus, Pamphyliæ, ſeu ut Suidas vult, Ciliciæ urbs, Plin. 31. 2. *In Ciliciâ apud op. Creſcum*, (lege *Ceſcum*) *rivus fluit* Nῦς, *ex quo bibentium ſenſus ſubtiles fieri M. Varro tradit.* Mirum eſt quod hic legas νῦν, h. e. *mentem* hunc fluvium dici, quia ſenſus reddat ſubtiles, cum Suidæ dicitur Ἄνους, quia reddat hebetes. Sic enim ille Κίσκῳ ἦν πόλις ἐν Κιλικίᾳ παρ' αὐτὸ πόλεμος Ἄνυς ὄνομα, Διίσπερ οἱ ποιηταὶ παίζοντες, τὸν νῦν οὐκ ἔχειν Κίσκον ἔχειν φασί. Metuo autem, ne ſciolus aliquis locum corruperit: quia cum videret dementes dici Κίσκον ἔχειν, planè ſibi perſuaſerit Ceſco non fuiſſe nomen νῦς ſed Ἄνυς. At cogitare debuerat Suidam dicere, ſic poetas loqui ludentes, h. e. per ironiam; vel hoc ſi diſplicet legendum Κίσκον οὐκ ἔχειν φασί. Quam opinionem firmant iſta Heſychii verba. Κίσκῳ πόλεμος Κιλικίας, ὅθεν καὶ παροιμία γέγονε Πόλις Κίσκον οὐκ ἔχουσα. Εἰρηνῆ δ' ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων. Nec aliud flumen, quam memoratum capio, cum ait idem Heſych. Νῦς, ψυχὴ, πόλεμος καὶ ἡ μονάς, h. e. *Nous*, *anima*, *ſtuvius*, *unitas.* Etſi non ignorem & *Nilum* ab Ægyptiis eſſe vocatum Νῦν, atque hoc νέον ſignificare, ut eſt apud Phil. Ori interpretem lib. 1. quo loco agit de Nili aſcenſu & exundatione. Verum eſto, ut Heſych. hic Nilum reſpexerit, ſaltem fluvio iſti Ciliciæ non fuiſſe nomen Ἄνυς, ſed Νῦς etiam indicant illa Euſtathii in Odyſ. α. Παυσανίας γῦν φησὶν ὅτι Κίσκῳ κιμιλιώ τι ὃ ἐξάμυς πόλεμος Νῦς καλέμενον. Quæ tamen verba hodiè fruſtra in Pauſaniâ quæras, ut videantur eſſe ex deperdito Aſiaticorum opere. Voſſius.

Ceſius mons, *Calenberg*, mons Germ. in Auſtria prov. Longiſſimus, à Danubio uſque ad Savum flu. excurrens per varias flexiones.

Ceſſero, vulgò *S. Tubery*, op. Occitaniæ infer. inter Agatham ad Auſt. & Piſcenas ad Bor. 2. leuc. ab utráque. Long. 24. 12. Lat. 42. 45.

Ceſtius, pons, unus ex urb. Romæ pontibus, qui teſte Marliano *Ponte di S. Bartolemeo* nominatur, in inſ. Lycaonia, quam Tiberis efficit.

Ceſtria, urbs Angliæ, vulgò *Cheſter*, in Com. Ceſtrenſi ad Deam

Deam flu. qui ibi portum præbet commodum. Unde Camdenum in *Cheſhire*. Long. 17. 08. Lat. 35. 55.

Ceſtria, op. Epiri propè Thianim flu. ad pedes montis Acroceraunii Cammania Stephano.

Ceſtrine, Chaonia olim ſic dicta. Heſych. Κεστρινοὶ βόες οἱ ἐν Χαονίᾳ· ἢ χὼ Χαονία πρότερον Κεστρίνη προσηγορεύετο, διὰ τὴ μοῖραν τ' Ἡπείρου διαφέρειν ἔχουσα βῦς.

Ceſtrus, Pamphyliæ flu. Mela. 1. 14. *Duo validiſſimi fluvii, Ceſtros, & Catarractes.* Ubi *Ceſtrum* vulgò dictum putant, quia ſe præcipitat. Movit hoc nonnullos ut ibi *Oeſtrum*, pro *Ceſtro* reponerent, prorſus ineptè. Κέστρον plerique hunc amnem vocant. Fugit vero illos hoc vocabulum etiam *ſagittam*, & *jaculum* ſignificare potuiſſent hoc illos docere Grammatici, qui ἀκόντισμα interpretantur. Hinc κεστροφορεῖον apud Livium & Tacticos, & ξύλον κεστρωτὸν, pro fuſe præcutâ, quam σφεῖραν aliter appellant. Heſychius κεστρωτὸν ξύλον, βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον, ὃν ἔχει ἡ σίδηρον ὀξὺ ἀκμαῖον. Ἐνίοτε δὲ καὶ οἱ βοτῆρες πυρῶν τὰ ἄκρα, ἢ καὶ αὐτὴ ξύλον, ἵνα τὰ πυρηνώδη, πυείσωσιν. Ita legendus iſte locus, quem perperam emendare conatur vir magnus in Solinianis. At verò longè aliter accipiendus hic Pomponii locus, cùm enim dicit, *hic quia præcipitat, ita dictus*, id non de Ceſtro ſed Catarracte intelligi debet. Voſſius.

Cetaria, *Scopello*, vicus Siciliæ in valle Mazaræ 4. mill. à Segeſtanorum emporio, 35. à Panormo in auſt. & 18. à Drepano.

Cethim, Hebr. כתים *Chittim*, Græci interpretes Κίτιεις reddunt, & Κίτιαιοι, i.e. *Cyprios*, enim Joſepho credimus; quia in Cypro inſulâ *Citium* urbs eſt celeberrima, patria Zenonis Stoici, qui Κιτιεὺς inde appellatur. Addit idem omnes inſulas, & loca maritima pleraque Hebraicè vocari Χεθὶμ. Quo errore abductus Antiqu. 9. 2. *Regem inſularum* habet τ' Νήσων βασιλέα pro Ebræo את מלכי החתים 2 Reg. 7. 6. Ac ſi Chittim per *Cheth* iidem eſſent qui Chittim per *Caph*. Joſephum ſecuti Epiphanius in Hæreſi Manichæorum, & Hieronymus in Geneſim, & Euſtathius in Hexamero, & Victor presbyter in Jeremiam Cyprum itidem, vel Cyprios interpretantur. Alii Χίους *Chios* malunt, alii Ἰνδῶν ἔθνη, *Indorum gentes* apud Olympiodorum & Chryſoſtomum in Catenâ Græcorum patrum in Jeremiæ caput ſecundum. Multi Ciliciam præferunt, quorum pars non minima.

Cetis regio apud Ptol. & Baſilium Seleucienſem lib. 1. de vita S. Theclæ. Author primi libri Macchabæorum, haudquaquam contemnendus ſcriptor, putavit haud dubiè *Chittim* eſſe Macedones. Quippe ſtatim initio lib. 1. narrat Alex. Macedonem egreſſum eſſe ἐκ τ' γῆς Χεττὶμ ex terra *Chetim*. Et cap. 8. verſ. 5. Perſeum illum Macedonem, de quo Romani triumpharunt, vocat Κιτιέων βασιλέα, *Citieorum regem*. Cui ſententiæ videtur non parum accedere roboris ex eo quod Eſaias 23. 1. *Tyriis excidium interminatus*, addit fore *ut reveletur*, i.e. *erumpat in illos hoc malum* מארץ כתים *à terra Chittim*, quod referunt ad Macedonas, qui Alex. duce Tyrum oppugnarunt, & devaſtarunt. Eodem facit quod ad *Cetthim* videtur alludere Macedoniæ vetus nomen *Macettia*, vel *Macetia*, unde pop. *Macetæ*. Heſychius Μακεττία, ἢ Μακεδονία. Bochartus tamen כתים *Chittim* Italos potius eſſe opinatur, primò quia cum Daniel Alexandrum nominet regem *Javan*, ſi dicatur idem rex *Chittim*, confunderentur *Javan* & *Chittim*, quæ manifeſtè diſtinxit Moſes. Secundo, quia in Balaami vaticinio, Num. 24. 24. *Naves* מיד כתים *à parte Chittim affligent Syrios, & Ebræos*. Ubi Hieronymus reddit *De Italiâ*. Rurſus Dan. 11. 29. 30. *De Chittæis* ea dicuntur, quæ meritò ad Romanos referunt fere quotquot ſunt interpretes, *Conſtituto*, inquit, *tempore*, *Antiochus rurſus invadit Auſtrum*, i. e. *Ægyptum*, *ſed poſterior primæ non erit ſimilis*: *ſupervenient enim naves Chittim & invitus regredietur*. Ubi naves *Chittim* haud dubiè ſunt naves Romanorum, Caio Popilio duce, quorum metu Antiochus re infecta diſceſſit. Itaque in vulgato interprete pro Chittim *Romanos* legas. Denique Ezech. 27. 6. Hebræa verba מאיי כתים *ex inſulis Chittim* Chaldæus reddit מסרוניא אתוליא *è provinciâ Apuliæ*, & vulgatus interpres *ex inſulis Italiæ*. Tertiò quia Veſtigia hujus nominis reperiuntur in Italiâ, nam urbs *Kerha Cetia* apud Halicarnaſſeum una fuit è ſeptem urbibus à Coriolano captis, quas in ejus vitâ Plutarchus teſtatur fuiſſe μεγάλας, καὶ πολυανθρώπους *magnas & populoſas*. Occurrit item Ἐχετία *Echetia* Italiæ urbs apud Steph. eadem, ut videtur cum *Echetra* vel *Ecetra* in Volſcis clariſſimâ, & inter Æquos, ac Hernicos loco valdè commodo ſitâ, cujus poſt Dionyſium & Livium meminit idem Steph. Eſt item circa Cumas *Kerhè Cetus* flu. in quo tradit Ariſtot. plantas ἀναλίβδην. Unde *Cetum* colligas eum eſſe fluvium quem alii *Silarum* vocant. Nam de *Silaro* Campaniæ amne id ipſum referunt Strabo Plinius, Silius Italicus. Quartò quia non deſunt qui Romanos & Latinos aſſerunt è *Citiis* vel *Cetiis* traxiſſe originem, atque hanc illis fuiſſe priſcam appellationem. Euſebius Κίτιοι, ὅθεν ἔ Λατῖνοι, οἱ καὶ Ῥωμαῖοι. Suidas in Λατῖνος, Τύλεφος ὑὸς Ἡρακλέους, ὁ ἐπικληθεὶς Λατῖνος μετωνύμασεν τὸν πάλαι Κητῖνος λεγομένους νῦν Λατίνους. Idem habent Cedrenus, & Chronicon Alexandrinum, 5. Denique quia in ipsâ voce *Chittim* Latinorum nomen latet, ſaltem à *latendo* dici Latinum plerique conſentiunt, nam Arabicâ dialecto, quæ Hebraæ linguæ ramus eſt כתם *Chetema* eſt *abſcondere*, & כתים *Chetim occultus, latens*, quâ voce nihil frequentius.

Cetium, *Zeiſſelmur*, pag. Auſtriæ infer. ad Danub. flu. ubi recipit *Antzeſpach* amnem; vix 2. leuc. à Neoburgo in auſt. 4. à Vienna in occ.

Cetius, mons Germaniæ. Vide *Ceſius*. Oritur autem in Auſtria infer. prope Viennam, ac per Stiriam & Carinthiam protenditur.

Cetobriga, *Setuvalo* urbs Portugall. in Extremadurâ prov. ad oſt. flu. *Cadaon*, 6. leuc. ab Ulyſſipone in auſt. & 16. ab Eborâ in occ.

Cevanum, *Ceva*, op. Italiæ in Pedemontio ad Tanarum flu. verſus Apenninum M. & Ducatum Montisferrati.

Ceylanum, *Ceylan*, inſ. Indiæ citer. quæ antiquorum *Taprobanam* creditur. Ab Indis *Tenariſin* dicitur, i. e. *terra deliciarum*. Vide *Taprobana*.

Chalaſii, Arab. pop. Nabathæis proximi. Dionyſius. De nomine Bochartus Phaleg. 4. 10. Sabthæ ſuccedit *Chavila* Ptolemæo prorſus ignota, cæteris non item; quamvis nomine tam deformato, ut pene fugiat perſpicaciſſimos. Nam pro *Chavilæis* Eratoſthenes habet *Chaulothæos*, Dionyſius *Chablaſios*, Feſtus Avienus *Chaulaſios*, Priſcianus *Chalbaſios*, Plinius omnium optimè *Chaveleos* ſcripſerat, quod ſcribarum imperitia mutavit in *Chancleos*. Nimirum deducit ab Ebræo חוילה *Chavilah*. De ſitu, Eratoſthenes apud Strab. dicit Fel. Arabiæ ab Heroum urbe Babylonem uſque adjacere Nabathæos, *Chaulotæos* & Agræos. In Dionyſio iidem pop. à Libano ad mare Perſicum eodem ordine proponuntur, Nabatæi nimirum, & Chablaſii, & Agrees.

Chabor, vel *Chabora*, , fluvius & mons Meſopotamiæ hic *Giulap*, ille *Cupuſco*, hodiè Caſtaldo & Ortelio. Ptolemæo ὁ χαβόρας τὸ ὄρος, quem ponit inter Mediam & Aſſyriam, ubi tabulæ perperam habent *Choatras*.

Chabrias, flu. Macedoniæ, *Celabro* Moletio, *Chabria* Brietio. Oritur in Biſaltia reg. dein rigatis Amphaxiti & Paraxia regiunculis, & auctus aliquot flu. in flu. Thermaicum ſe exonerat ex adverſo Pydnæ.

Chadeni, ſeu *Cadeni*, Brietio, pop. Scandiæ erant in parte Boreali Norvegiæ, ubi nunc præfectura Vardhuſiana, prope promont. Boreale.

Chadiſia, ſeu *Chadiſta*, *Phadiſa* Mercatori, op. Paphlagoniæ, in confin. Cappadociæ, in ora Ponti Euxini, & ſinus Amaſeni, inter Amahum ad occ. oſtia Iridis ad ort. 50. mill. à Themiſcyra in occ.

Chæronia, *Chæronea*. Bœotiæ vicus, Plutarchi patria. Prius *Arne* dicebatur, teſtibus Pauſaniâ lib. 9. paulo ante finem, & qui amat non raro buculâ (quod aiunt) Pauſaniæ arare, Stephano Byzantio lib. 22. περὶ πόλεων. Utriuſque verba hæc ſunt. Ἐκλήθη δ' ἢ πόλις Ἄρνη τὸ αἰχαῖον. Meminit ejus Homerus in Catalogo.

Ὅστε πολυσταφυλον Ἄρνην ἔχον.

Itemque Lycophron.

Ἀρνης παλαίας γόνα, Τεμμίκων τε ῥῆμοι.

Arnæ veteris propago, Temmicum duces.

Poſtea verò finum in eam nomen Chæron transfudit, teſte Stephano, Χαιρώνεια πόλις τ' Βοιωτίων κέκλη) ἀπὸ Χαίρωνος. Quiſnam ille Chæron fuerat indicabit Pauſan. in Bœoticis, τὸ δὲ ὄνομα τῇ Χαιρωνείᾳ τοῦτο γενέσθαι (λέγουσι) ἀπὸ Χαίρωνος, ὃν Ἀπόλλωνος φασιν εἶναι. Id ipſum tantum non conceptis verbis declarat ipſe Plutarchus in Περὶ πολυφαγμ. ubi etiam cauſam immutati nominis indicat: Ὥσπερ δ' ἐμοὶ πατρίδα τὴν Χαιρώνειαν ἄπιμεν καλλιμόλπην, ἢ δ' ἥλιον ἐξελθόντα δήλην ἀπὸ τ' Παρνασσοῦ λιχμῶσιν, ὑπὸ τὰς ἀνθόλοφα πρανεῖας λέγεσθαι ἀπὸ τ' Χαίρωνος, i.e. *Quomodo patriam meam venio, qui ſtat ab occaſu, prius obverſam, & Solis decumbentis radios veſperi ex Parnaſſo admittentem, in ortum à Chærone converſam ferunt.* Vult indubiè à Chærone, cui ſuam ſalubritatem debebat, poſtremo nomen obtinuiſſe. Falſus eſt igitur Apollodorus, dum ſcribit rerum Bœoticarum lib. 2. Chæronem hujus urbis conditorem extitiſſe. Λέγει δ' οἰκιστὴν γενέσθαι τ' πολίσματος Χαιρώνα. Non fuit ὀικιστὴς Chæroneæ ſed potius ἀνοικιστὴς, ἢ διορθωτὴς, & quaſi δευτεροκτίστης, ut Apollinis filium decuit. Ut ut ſit, certè Chæronea erat etiam ætate Plutarchi anguſta,

&

& civium paucitate ignobilis, quippe quæ vel unius abſentia inminutionem ſenſibilem, neque contemniendam patiebatur. Id quod ipſe lib. 5. βίων Φιλλίδων clare manifeſtat, ἡμεῖς ϑ μικρὸν οἰκοῦντες πόλιν, καὶ ἵνα μὴ μικροῦ λέγω φιλοχωροῦντες. Neque actis retro ſeculis major, aut illuſtrior fuit. Plut. in Cimone. Ἅτε δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἡμῶν λύπαρα πραπίδων, καὶ διὰ μικρότητα καὶ πενίαν παροιμιάζων, i. e. *Quippe patriæ noſtræ tenues id temporis* (ætate Lucullo) *res erant; & ſuâ ciim inopiâ tum exilitate deſpicatui habebatur.* Neque ſub Auguſto fortunâ meliore uſam vel hinc diſce, quòd Chæronenſes ceu viliſſima mancipia omnes præfinitum tritici modium humeris deferre ad mare, etiam flagellis, quo citius maturarent vapulare juſſit ſub Actiacam pugnam M. Antonius. Duo vero præcipuè Chæroneæ nomen apud poſteros illuſtravêrunt: unum par eximium philoſophorum Plutarchus, & Sextus ejus nepos: alterum inſigne prælium, quo Philippus Alex. pater, debellatis ad Chæroneam Athenienſibus, Bœotis, & Corinthiis in Græciæ dominum evaſit. Strabo lib. 9. Χαιρώνεια δ' ἐστὶν Ὀρχομενοῦ πλησίον, ὅπου Φίλιππος ὁ Ἀμύντου μεγάλῃ μάχῃ νικήσας, Ἀθηναίους τε καὶ Βοιωτοὺς, καὶ Κορινθίους, κατέσχε τὴν Ἑλλάδα πρώτος. Sita fuit media ferè inter duos ſinus Maliacum & Corinthiacum, & ab utroque tricenis m. p. diſtabat, Heliconi & Parnaſſo quam proxima, dextro margini adſita Cephiſſi amnis, in occiduis, & extremis Bœotiæ limitibus. Id quod etiam Thucydides expreſsè teſtatur lib. 4. Ἔστι ϑ ἡ Χαιρώνεια ἔσχατον τῆς Βοιωτίας, πρὸς τῇ Φανοτεῖ τῇ Φωκίδι. Rualdus. Long. 48. 40. Lat. 30. 25.

Chætæ, pop. Scythiæ extra Imaum, inter Iſedonas & Maſſagetas, verſus Auracum M. & Chitacum lac. Aliis ſunt *Chitæ*, & *Gitæ*, erantque in eo tractu, ubi nunc pars Borealis Turcheſtaniæ.

Chalaſtra, urbs fuit Macedoniæ in Bottiæâ reg. prope ſin. Thermaicum ad occ. 20. mill. à Theſſalonicâ, & 90. circiter à Philippis in occ. Inde *Chalaſtricum vitrum* Plin. 31. 10. Hecatæo urbs eſt Thraciæ.

Chalcæa, Cariæ urbs. Strabo. Alia Libyæ Polyhiſtori, quem valde reprehendit Polybius, non civitatem eſſe ſcribens, ſed ærarias officinas. Alia Phœnicum, alia Lariſſææ. *Chalce* Thucydidi lib. 6. Theophraſtus eam *Chalcion* vocat, Theopompus *Chalcas* pluraliter. Steph. Chalce urbs Libyæ. Vide Bochart. De Phœn. Colon. lib. cap. 24.

Chalcedon, *Chalcedonia* Livio, urbs antiqua, ann. poſt Romam 148 condita, Archiepiſcopalis Bithyniæ in orâ ex adverſo Byzantii, minus milliario diſtans, Boſporo intercedente, *Cæcorum* urbs Plinio, Turcis *Calcitiu*, Rimio teſte. Marius Niger tradit interiùs reædificatum, & à Junioribus *Cacelina* nuncupari. *Scutari* ex eâ facit hodiè Alphon. Adrian. Petrus Gyllius prodit hodiè exiguum vicum eſſe, ſine mœnium veſtigiis. Steph. Hanc Megarenſes condidere, *Cæci* appellati, quod non potius oppoſitum litus elegere, in quo ſita eſt Conſtantinopolis optimo loco. Hic olim magna Synodus celebrata eſt, quæ inter octo numeratur, quibus Romana Eccleſia præcipuum honorem impertitur. Claud. de 4. Conſul. Honorii, *Boſporus adverſum patitur Chalcedona cerni.* Idem lib. 2. in Ruff.

Et Chalcedonias contra deſpectat arenas.

Long. 56 15. Lat. 43. 15.

Chalcedon, fluviolus qui in Propontidem effluit, unde urbs nomen ſumpſit, hodiè accolæ *Potamion* vocant. Thevetus ſcribit eum hodiè *Chalceduni* vocari.

Chalcis, Opidum Euboeæ, quæ & ipſa quondam ſic appellata, *ære primum ibi reperto*, ut Plin. obſervat. Avulſa eſt à Bœotiâ modico interfluente Euripo, de quo poſtea. De nomine Bochartus, Nec à fabulosâ Chalcide Aſopi filia dicta videtur, nec à monte Chalcide, nec ab ære primum ibi reperto, quæ fama eſt valdè incerta; ſed à Phœnicio חלקין *Chalakin*, quaſi *diviſiones* dixeris: Quia putatur Eubœa continenti quondam hæſiſſe, & maris irrumpentis impetu eſſe abſciſſa, inter Eubœæ Chalcidem, & Aulidem Bœotiæ, quæ tam anguſto freto ab invicem diviſæ ſunt, ut intermedio ponte aliquando junctæ fuerint. Ephorus ubi de Bœotiâ. Τὸν Εὔοιπον τέθριπον πόρον μέσον αὐτῆς ποιήσαι ὁ Ἔυερτος, ὅτω στενὸς ὢν, καὶ γεφυρᾷ συνεζευγμένος πρὸς αὐτὸν διαλέθοι. *Eubœam Bœotiæ partem aliquo modo facit Euripus, qui ita anguſtus eſt, ut duorum jugerum ponte jungatur.* Strabo de eodem Euripo. Ἔστι δ' ἐπ' αὐτῷ γεφύρα δύ' πλέθρων· πύργος δ' ἑκατέρωθεν ἐφέστηκεν, ὁ μὲν ἐν τῇ Χαλκίδι, ὁ δ' ἐν τῇ Βοιωτίᾳ. *Illi duorum jugerum pons inſtratus eſt. turris autem utrinque extat, una à* Chalcide, *altera à Bœotiâ.* Plinius, *Eubœa & ipſa avulſa Bœotiæ tam modico interfluente Euripo, ut ponte jungatur.* Quibus Procopius ita concinit lib. 4. de ædificiis Juſtiniani. *Eubœa in mari objecta eſt Græciæ, videtur autem olim abrupta eſſe; quandoquidem prius unus erat terra, quæ poſt freto eſt divulſa: Maris undoſo fluxu hîc circa Chalcidem urbem continentem perrumpente & quod à terra dejectum eſt in inſulam rediguente.* Ejus meminit Lucanus lib. 2.

Arctior Euboicâ quia Chalcida verberat undâ.

Inde *Chalcidenſes* incolæ, qui malè audiebant, quod eſſent fœdi puerorum amantes. Unde *Chalcidiſſare* loco adagii habebatur. Heſychius χαλκιδίζειν, ἀπὸ τῆς νῆσου καὶ Εὔοιαν Χαλκίδιον. Τίδε ϑ ἡ ὀπὶ τῶν παιδερασταύντων. Inde etiam *Chalcidicus*; quod inde eſt, aut eo pertinet. Virg. Eclog. 10.

Ibo & Chalcidico, quæ ſunt mihi condita verſu
Carmina, paſtoris Sicula modulabor avenâ.

Ubi *Chalcidico verſu* deſignare videtur Euphorionis Chalcidenſis carmen, quod inſcripſit *Heſiodum*, ut Suidas auctor eſt. Idem Æn. 6.

Chalcidicâque levis tandem ſuperadſtitit arce.

Sed ibi *Cumæam arcem* intelligit, quod Cumas Campaniæ in Italiâ civitatem Chalcidenſes condiderint, unde in principio libri dixit; *Euboicis Cumarum allabitur oris.* Ubi Servium, ſi lubet, vide. *Sævisſime eam æſtate candere* Columella. lib. 1. cap. 4. ſcribit. Suidas Χαλκὶς ὄνομα πόλεως Εὐβοίας, καὶ ἐθνικὸν ὀρνέου. Quod habuit ex Homero. Il. ξ.

Ὄρνιϑι λιγυρῇ εἰκυῖα χαλκίδα κικλήσκουσι ϑεοὶ ἄνδρες ϑ Κύμινδιν.

Long. 49. 50. Lat. 39. 40.

Eſt & alia *Chalcis* agri Corinthii opidum. Tertia Ætoliæ, Acheloo fluvio irrigata. Quarta Syriæ à Monico Arabe condita. Eſt & *Chalcis* in Meſſapia Italiæ urbs. Sunt & aliæ à Stephano commemoratæ, quem ſis conſule. Item locus profundus, & cavus ad montem Atho. Steph. Item urbs Scythiæ, unde *Chalcitæ*, & regio *Chalcitis.* Item urbs Arab. Felicis Plin.

Chalcitis, inſ. è regione Chalcedonis ærifodinam habens. Gentile *Chalcites.* Steph. *Chalcitis* etiam Meſopotamiæ regiuncula. Ptol. & Indiæ intra Gangem regio, item Chalcitidis regionis promontorium. Denique inſ. contra fauces Rhyndaci amnis in Aſiâ. Plin. lib. 7. c. ult.

Chaldæa, Aſiæ maj. regio, Arabiæ contermina, plana, fontium indiga, in quâ Babylon civitas magna. Populi *Chaldæi.* Hebraicè *Chaſdim*, i. e. *quaſi dæmones*, aut *quaſi deprædatores*, vel *quaſi mamillæ*, aut *quaſi agri.* Gloſſæ Philonis: Χαλδαῖοι, ὡς δαιμόνια. Putabat componi ex *Caph* notâ ſimilitudinis & *Scheddim*, i. e. *dæmones* à שדד *Schadad vaſtavit.* Hinc Hieron.. *De Chaldæis*, inquit, *nullus ambiget, quin dæmones ſonet.* Hos Arphaxad inſtituit (inquit Joſephus) & à ſe *Arphaxadeos* nominavit. *Cephenes* (teſte Stephano) prius dicti à *Cepheo* Andromedes patre. Hellanicus ſcribit hanc gentem mortuo jam Cepheo, relictâ eâ regione, alio in militiam abiiſſe: proinde regionem non amplius *Cepheniam* dictam ſed *Chaldaicam* à *Chaldæo* rege, qui (Dicæarcho teſte) quartus decimus à Nino fuit; & Babylone juxta Euphratem conditâ omnes Chaldæos in eam collegit. De his ita Strabo lib. 7. *Conſtat numquam diligentius ſeveriuſque mathematica ſtudia exculta fuiſſe, quam apud Chaldæos.* Præcipue vero eam aſtrologiæ partem tractarunt & invenerunt, quæ ex ſtellarum poſitu, qui in nativitate fuit, de cujuſque fortunâ pronunciat, unde & ipſa ars *Chaldaica*, & qui profiterentur *Chaldæi* appellati ſunt, licet de gente illâ haud eſſent. Cic. lib. 1. de Divin. *Principio Aſſyrii, ut ab ultimis auctoritatem repetam, propter planitiem magnitudinemque regionum, quas incolebant, ciim cœlum ex omni parte patens, atque apertum intuerentur, trajectiones, motuſque ſtellarum obſervaverunt: quibus notatis, quid cuique ſignificaretur, memoriæ prodiderunt. Quâ in natione Chaldæi, non ex artis ſed ex gentis vocabulo nominati, diuturnâ obſervatione ſiderum, ſcientiam putantur effeciſſe, ut prædici poſſet, quid cuique eventurum, & quo quiſque fato natus eſſet.* Cùm dicit, *non ex artis, ſed gentis vocabulo nominari*, non obſcurè ſignificat, *Chaldæorum* nomen dupliciter ſumi, ſemel cùm gentem notat, propriè puta; deinde cùm artem per figuram deſignat: ut in genere omnes *Chaldæi* dicerentur, qui Chaldæorum rationes ſecuti ex natali cujuſque die futura audent prædicere. Sic *Chaldæorum natalitia prædicta*, eodem libro; itemque *Chaldæorum promiſſa* dixit. *Multos* inquit, *promiſſis ſuis fefellerunt Chaldæi.* Idem 2. de Divin. *Quam multa huic ipſi Cæſari à Chaldæis dicta memini.* Aliquoties *Chaldæorum* vocabulum ita Tacitus quoque poſuit; Et cum Juvenalis Sat. 10. ſcribit.

Principis anguſta Caprearum in rupe ſedentis
Cum grege Chaldæo.

Genethliacos iſtos intelligit. Loquitur enim de Tiberio, qui Thraſyllum Mathematicum comitem habuit, eique multum attendit. Cæterum de *Chaldæorum* ſtudiis, & ratione philoſophandi

ſophandi lege Diod. lib. 2. Inde *Chaldaicus*. Cic. de Divin. lib. 2. *Scylax Halicarnaſſæus familiaris Pamætii, excellens in aſtrologiâ, idemque in regendâ ſuâ civitate princeps, totum hoc Chaldaicum prædicendi genus repudiavit.* Idem ibidem, *Lucius quidam Tarutius Firmianus familiaris noſter, inprimis Chaldaicis rationibus edoctus.* Ubi per *Chaldaicas rationes*, γραθλιαχλὼ deſignat, quam & χλδαϊαχλὼ Periegenes appellavit. Ita enim apud Schol. Apollonii, qui libros ejus περὶ τ χλδαϊκῆς σφ μαθηματικῶν laudat, legendum eſſe, Janus Rutgerſius lib. 5. Var. lect. cap. 6. præclare ac erudite obſervavit,

Chalne, vel *Chalane*, civitas quam ædificavit Aſſur. Gen. 10. De quâ ſic Boch. Phaleg. 1. 8. Una, inquit, è quatuor urbibus, quas in terra *Sinhar* condidit, Nimrod, *Chalne* dicitur, vel *Chalane*. Gen. 10. 10. Id eſt, *Cteſiphon* quæ ad Tigrim erat. Non ſatis autem ſcio, quibus machinis turrim Babylonicam eo tranſtulerint ex Babylone Græci interpretes, apud quos ita loquitur Eſ. 10. 9. οὐκ ἁλῶσον ἢ χάραν ἢ ἐπάνω Βαβυλῶνος ἢ Χλάνης, ἃ ὁ πύργος φκοδόμηται; In quem locum Baſilius. Πύργον μὲν ἴσμεν ἐκείνου λόγου ἢ ἀρχαῖον, ὃν ἐν τῷ μέσῳ τῷ Σενααρ φκοδόμησε. Et Cyrillus. Χαλάνη ἃ ὁ πύργος φκοδομήθη ἀφ' οὗ ἀρχαιότερον, κεῖ μὲν ἐν ἐρήμοις τόποις τινὰ ἢ ἑῴας μέρεσι, ἐπίκλησιν ἢ ἢ Βαβυλωνίων χάρας ἢ γῆς. Hinc Gregorius Nazianzenus oratione 26. ὁ ἐν Χλάνῃ πύργος, ὃς κλῆσιν τὰς γλώσσας ἐμίεσεν. Et Conſtantinus Manaſſes in hiſtoricâ Synopſi.

Οἰκοδομῶν μὲν πρῶτος ἢ πύργον ἢ Χλάνης.

Unde Euſt. in lib. 1. Iliad. Οἱ μῦθοι ἢ ἡμετέρας θείας αὐλῆς μίσγοντας τὸν ἀνθρώπινον ὀλιγωθῆναι φασὶν ἀπὸ τῆ μετεωρισμῆ ὅτι δαιμονικῆ ἢ ὀπὸς ὢν ἐπαυσε μετὰ ἢ ἢ Χλάνης πύργου. Sed Hieronymus rectè monet 70. interpretes *addentes de ſuâ regionem trans Babylonem interpretati ſunt & Chalanem, ubi ædificata eſt turris.* Mihi originem exquirenti tam depravatæ interpretationis, aliud nihil ſuccurrit, quam in illis verbis *Annon Chalno ſicut Carchemis?* Græcos ex כַּרְכְּמִישׁ כֹּה כְרַנַם יִשׁ *ſicut Charchemis* feciſſe *in eâ munitio fuit*; quod interpretati ſint de turri Babylonicâ. כרנם Græcum χαράκωμα eſt; hujus plurale כַּרְכֻּמִין pro Ebræo סִגּוּר legitur, Deut. 10. 20. in Jonathanis Paraphraſi. Alibi autem melius ſcribitur כַּרְכּוֹם. Hujus autem variè ſcribitur כַּלְנֵה *Chalne*, Gen. 10. & Amos 6. 2. כַּלְנוֹ *Chalno*, Eſ. 10. 9. כַּנֵּה *Channe*, Ezech. 27. 23. Illam confert Amos Propheta cum magnis urbibus. *Tranſite*, inquit, *Chalnem & videte, & inde ite Hamath magnam & deſcendite in Gath Paleſtinorum, an ſint meliores regnis iſtis?* Vide Virum magnum in Phaleg. lib. 4. cap. 18.

Chalus, flu. Syriæ in quo viſuntur piſces magnitudine inſignes, ac miti manſuetoque ingenio. Eos, inquit Xenophon, dèos arbitrabantur Syri nec injuria affici patiebantur, ſcut neque columbas. Rhod. 18. 34.

Chalnſus, Germ. fluvius Ptol. *Dravenna* nonnullis, circa Lubecam urbem, qui quidem in mare Balticum ſe exonerat. *Erder* Virchanmero, Dithmarſiam ab Holſatiâ ſeparat.

Chalybes, pop. Ponto vicini ad Thermodontem flu. Homero *Alizones* appellati. Strabo lib. 12. Paphlagoniæ proximi, Straboni *Chaldæi* dicti. Hi optimò ferri genere olim celebrabantur, quod nudi effodiebant. Apollon. Argonaut. lib. 2.

——— Μετὰ ἢ ζυγαρόπλοος ἀνδρῶν
Τρηχείαν Χάλυβες ἢ ἀτειρέα γαῖαν ἔχουσι
Ἐργατίναι, τοὶ Α' ἀμφὶ σιδήρεα ἔργα μέλουσι.

Dionyſius Perieg. verſ. 768.

Τοῖς Α' ὑπ ἢ Χάλυβες ςυγερὴν ἢ ἀπάνευθε γαῖαν
Ναίουσι, μογεροὶ δεδαηκότες ἔργα σιδήρου
Οἳ δὴ βαρυγδούπισιν ὑπ' ἄκμοσιν ἰσπώντες
Οὐρεσιν ἐκ μεσσοις χαλκόν ἢ ἀζαλέον αἰνῶς.

Nempe Chalybes creduntur primi tractaſſe ferrariam. Ammianus lib. 22. *Chalybes per quos eruitur & domicilium eſt primitus ferrum.* Arrianus in Alexandro Χάλυβες ἀφῶτοι ἀνθρώπων ἀσπερ ἔχυσι χθαμαλόωνδε σίδηρον. Putè illum reſpexiſſe, cum id ſcriberet, hos Callimachi verſus,

——— Χάλυβας ἀς ἀπόλοιτο γένεθλον
Τοὐδὲν ἀνιηλλον τι κακὸν φυτὸν οἳ μιν ἔφηναν.

Quos ita reddidit Catullus in *de comâ Berenices*.

——— *Chalybon omne genus pereat:*
Et qui primipro ſub terrâ quærere venas
Inſtituit, & ferri frangere duritiem.

Virgil. 1. Georg.

India mittit ebur, molles ſua thura Sabæi,
At Chalybes nudi ferrum.

Val. Flaccus Argon. 4.

Non ita ſit metuendus tibi ſæviſſimus quamquam
Gens Chalybum duris patiens ambuſtus in arvis,
Et venas aſſiduâ ſemper domans igne maſſâ.

Heſychius: Χάλυβοι, ἔθνος ἢ Σκυθίας, ὅτι σίδηρος γίνεται. Æſchylus in ἑπτὰ, &c. vocat ferrum Χάλυβον Σκυθῶν ἄποικον. Vide Bocharti Phaleg. lib. 3. cap. 12.

Chalybon, quibuſdam eſt *Nauria*, op. Syriæ inter Marſyam flu. & Euphratem, 30. m. p. in occ. à Berrhoea, quæ nunc vulgò *Alepo* dicitur, & 4. m. p. à Chalcide, urbe. Poſtello v. eſt *Aleppo*. Inde *Chalybonium vinum*. Heſychius: Χαλυβών ἔθνος εἶτα καὶ τόπος τινὸς ἢ Συρίας. Athenæus lib. 1. Ὅτι ὁ Πρόξου βασιλεὺς ἢ Χαλυβώνιον μόνον οἶνον ἔπινεν, ὃν φησι Ποσειδώνιος ἐν Δαμασκῷ ἢ Συρίας γίνεσθαι, Πρόξου αὐτὸν κελεύσαντος τοῖς ἀμπέλοις.

Chalybs, flu. in Hiſpaniâ, in quo ferrum optimè temperatur, juxta quem Chalybas populos collocat Juſtinus lib. ult. hodiè *Cabe*, teſte Cluſio.

Chalybs, flu. ex radicibus Tauri montis ſcaturiens, qui Syros & Paphlagonas interfluit, & in Euxinum mare evolvitur.

Chamavi, pop. fuere Germaniæ, verſus Cauchos minores, qui Cluverio, & al. teſtibus, habitabant ubi nunc pars Diœceſeos Monaſterienſ. & Paderbornienſ. & alii comitatus in vicinis prope Amiſiam flu. uti credit etiam Brietius.

Chamum, *Chamb*, urbs Germ. in Palatinatu ſup. ad amnem Nigrum, verſus confin. Bohemiæ. Diſtat 7. mill. à Ratiſbonâ, ſubeſtque duci Bavariæ.

Chananæa, vulgò *Terra Sancta*, cujus limites ſunt ad Orient. Jordanes flu. ad occid. Ægyptus & mare magnum, quod mediterraneum dicitur, ad merid. deſertum Arabiæ, ad aquil. M. Libanus. Pop. *Chananæi*, de quibus & eorum reg. Vide Boch. Phaleg. l. 4. c. 34. cujus tit. eſt *Chanaan*, itemque cap. 36. quod eſt *de Chananæorum finibus*. Chananæi autem Ebræis dicti ſtrictè ac peculiariter hi qui Sidonem & Tyrum; & quod adjacet oræ maritimæ, habitabant. *Chananæus habitans ad mare*, inquit Moſes, Num. 13. 30. Et diſertè Tyri cives Chananæos vocat Eſaias 23. 8. Rurſum Sidonii accenſentur Chananæis, Judic. 1. 31. Et Procopius ad Geneſin, Chananæos explidicat Sidonios. Et Stephanus; Χνᾶ, ὅπου ἡ Φοινίκη καλεῖται, ubi Χνᾶ eſt נענ omiſſâ litera ע, quam ἀφωνίαν Hebræi fatentur. Sic & Philo Byblius ex Sanchoniathone apud Euſeb. lib. 1. Præp. cap. 10. Ἀδελφὸς χνᾶ τῆ πρώτη μεσογαίου φοινικῆς. Hi autem ſunt Φοίνικες itidem propriè dicti Straboni, Plinio, aliis. Et ut Φοίνικες Homero omnibuſque eum ſecutis celebrantur ex navigatu & mercatu; ita Salomoni, Eſaiæ, Oſeæ, Zachariæ Chananæi. Quid quod ubi Matthæi interpres dixerat Χαναναῖαν, Marcus poſuit Συροφοινίκισσαν. Et Syrus interpres dicto Matthæi loco διαλεκτικῶς dixit Punicam Syriæ. Nec aliter interpretandum Horatii illud

——— *Et uterque Pœnus*
Serviet uni.

Syrophœnices ſcilicet & Libyphœnices.

Chane, flu. inter Albaniam, & Armeniam, à Cyro amne exceptus, mox cùm eſt factus navigabilis, in mare Caſpium erumpens. Strab. lib. 11.

Chaones, Epiri pop. à quibus *Chaonia* regio dicta. *Chaoniam* autem Helenus Priami filius à *Chaone* fratre, quem in venatu per ignorantiam dicitur occidiſſe, nominavit, quaſi ad ſolatium fratris extincti. Fuit propriè montana pars Epiri, licet quandoque ſumatur pro totâ. Virg.

Chaoniamque omnem Trojano à Chaone dixit.

Ibi ſylva *Chaonia* columbis abundans. Virgil. Eclog. 9.

——— *Carmina tantum*
Noſtra valent Lycida tela inter Martia, quantum
Chaonias dicunt aquilâ veniente columbas.

Prop. 2. Eleg. 9.

Non me Chaonia vincant in amore columbæ.

Ovid. de Arte 2.

Quæque colat turres Chaonis ales habet.

Quod autem in Epiri illo nemore columbæ dare reſponſa dicuntur, Servius ideo fingi putat, quia linguâ Theſſalâ Peliades & columbæ vaticinatrices vocantur. Hinc *victus Chaonius*, i. e. glandium cibus. Ceres apud Claud. 3. De Raptu.

Chaonio ſtatuit gentes avertere victu.

Virg. Georg. 1.

Liber & alma Ceres, veſtro ſi munere tellus
Chaoniam pingui glandem mutavit ariſtâ.

Et lib. 2. *Chaoniique patris glandes*, i. e. Jovis Epirotici. Servius. Nam & Jupiter *Chaonius*. Val. Flac. lib. 1.

——— *Dodonida quercum*
Chaoniique vides famulam Jovis.

Chaonia, Comagenæ urbs in Syriâ. Ptol.

Chaonitis, Aſſyriæ regiuncula. Strabo.

Charadrus, flu. Phocidis, Charadram urbem Lilææ proximam, alluens, & in Cephiſium influens, brevis decurſûs. Pauſan. cujus meminit Stat. Theb. 4.

Quaque parvo longâ ſpumantem valle Charadrum
Neris, Idem eodem lib. ——*Lygeus*

——*Irgens*
Inachus, advolvenſque natantia ſaxa Charadrus.

Eſt & flu. Ciliciæ cum lacu cognom. cujus aqua mares gignere facit. Item op. ejuſdem Ciliciæ, in ora lit. 20. mill. ab Antiochia ad Tragum in ort. & 30. ab Anemurio prom. in occ. ex adverſo inſ. Cypri

Charax, op. Tauricæ Cherſoneſi, in ora auſtrali, inter Frontem Arietis prom. ad occ. & Laguram urb. ad ort. *Cacagioni* Mercatori *Giraconda* v. Nigro.

Charax alterum, quibuſdam *Canata*, nunc urbs Suſianæ Perſide inter Teredontem & Moſeum flu. ex adverſo Arabiæ, & ab ipſa reg. adjacens *Characene* dicta fuit.

Charckamis, al. *Charcumis*, & *Charmande* op. Arab. deſertæ in confin. Chaldææ prope montes Babylonios.

Charento, vulgò *Charenton*, burgus cultiſſimus cum ponte ad Matronam flu. apud Pariſios, 12. leuc. ſupra Lutetiam in ort.

Chariatum, *Cariati*, urbs parva Calabriæ citer. in regno Neapolit. & in orâ ſin. Tarentini. Dicitur & *Cariatum*.

Charidemum, promont. Hiſp. Tar. in Bæt. confin. ab Almeria 5. leuc. in ort. *Cabo de Gates* Floriano ab Achate ſaxo qui ibi reperitur. Portus quoque ejuſdem nominis ſequitur apud Florianum, qui eum hodie Porto Carbonero appellari ait. Vide Boch. De Ph. Col. lib. 1. cap. 34.

Charini, ſeu potius *Carini*, pop. fuere German. & pars Vindilorum. Horum mem. Plin. & Ptol. Habitabant inter Rugios, Sidinos, & Gythones, ubi nunc pars Borealis Marchiæ Brandeburgicæ.

Chariopolis, urbs Peloponneſi in Laconia, epiſc. ſub Arch. Spartano. *Cheropoli* Leunclavio.

Chariſpa, urbs Aſiæ & Bactrianæ regia, ad Overum flu. Caſtaldo. Vide *Zariaſpa*.

Chariſtus, flu. Colchorum, nunc Mengreliæ in mare Euxinum ſe exonerans, inter Æapolim ad Bor. & Phaſim ad merid. *Charion* Plinio dicitur. Hodie *Tamaſa*, teſte Nigro.

Charitni, pop. Germ. quorum reg. Ducat. Wirtemburgenſis, in quâ Stutgardia urbs primaria & Ducum ſedes; ac Tubinga gymnaſium celebre, ad Nicrum Sueviæ flu.

Charitum, i. e. Gratiarum, mons in Africa, ex quo Cinyphus flu. oritur.

Charonea, orum, regio eſt Aſiæ ad Meandrum flu. vicina Hierapoli, Characi, Magneſiæ, & Myunti, terram habet cavernoſam, putridam, & incendiis obnoxiam. Strabo, lib. 12.

Charonea porta, appellabatur una ex portis Athenienſis nomophylacii, per quam damnati ad ſupplicium ducebantur.

Charonea ſcrobs, locus Italiæ, Plinio 2. 23. memoratus, *Spiritus*, inquit, *lethales alibi, aut ſcrobibus emiſſi, aut ipſo loci ſitu mortiferi: alibi volucribus tantum, ut Soractæ vicino urbi tractu; alibi præter hominem cæteris animantibus, nonnunquam & homini, ut in Sinueſſano agro, & Puteolano. Spiracula vocant, alii Charoneas ſcrobes, mortiferum ſpiritum exhalantes.*

Charonium, antrum inter Tralles & Niſam, ubi ægroti ſolemnibus quibuſdam ſuperſtitionibus à morbis liberari credebantur. Strabo lib. 12.

Charta, Tyri urbs, ex quâ, ut quidam volunt, Dido egreſſa eſt, & ab ſe conditam urbem *Carthaginem* appellavit.

Charus, flu. Gall. *Le Cher*, qui per Bituriges & Turones labens, in Ligerim ſe exonerat paulo infra Cæſarodunum. Dicitur etiam *Carus* & *Caris*.

Charybdis, gurges vorticoſus in freto Siculo, juxta litus Tauromenitanum, Scyllæ oppoſitus, contrariis fluctuum concurſibus in miram altitudinem aſſurgens, ſtatiſque temporum vicibus obvia quæque abſorbens, iterumque evomens. Virg. Æn. 3.

Dextrum Scylla latus, ſævum implacata Charybdis
Obſidet: atque imo barathri ter gurgite vaſtos
Sorbet in abruptum fluctus, rurſuſque ſub auras
Erigit alternos, & ſidera verberat undâ.

Habuit ex Homero Odyſ. 12.

Τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ·
Τεὶς μὲν γὰρ τ' ἀνίσην ἐκ' ἠμάρ, τεὶς δ' ἀναῤῥοιβδεῖ.

Ovid. Met.

Quid quod neſcio qui mediis concurrere in undis
Dicuntur montes, ratibuſque inimica Charybdis,
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Idem Ponticorum 4.

Nec potes infeſtis conferre Charybdin Achæis,
Ter licet epotet, ter vomat illa fretum.

Idem Amorum 2. 16.

Nec quas ſubmerſis ratibus ſaturata Charybdis,
Evomit & potas ore receptat aquas.

Silius Italicus Punicorum lib. 2.

Nos ratibus laceris Scyllæa replevimus antra,
Claſſibus & refluo ſpectavimus æquore raptis,
Contorta è fundo revomentem tranſtra Charybdim.

Lucanus Pharſaliæ lib. 4.

Tauromenitanam vincunt fervore Charybdim.

Ubi lene *Tauromenitanum*. Licet enim à Tauromenio longe diſlita ſit è Charybdi, tamen ventus & fluctus eò illam ducunt. Sen. ep. 79. ubi de Charybdi: *Utrum uno tantum vento agantur in vortices, an omnis tempeſtas æquè mare illud contorqueat? & an verum ſit quicquid illo freti turbine arreptum eſt per multa millia trahi conditum, & circa Tauromenitanum litus emergere?* Servius: Nam ſorbet univerſa, quæ prehendit: & ſecundum Salluſtium, ea circa Tauromenitanum litus egerit. Strab. lib. 6. Demonſtratur ante Meſſanam profunditas quædam vaſta (Charybdis) in quam æſtus freti abducunt navigia contorta, & abſorptorum fragmenta devolvunt ad litus Tauromenitanum. Heſychius. Χάρυβδις, χάσμα θαλάσσης, ἢ ταραχή. *Charybdis* Bochârto eſt *Chor-obdan*, hoc eſt, *foramen perditionis*; Nempe ut ait Seneca in Conſol. ad Marciam, cap. 17. *Hiatu magno profundoque ſorbet navigia.* Hinc Iſidor. 13. 8. *Charybdis dicta, quod gurgitibus occultis naves abſorbeat.* Inde laudandus Horatius qui meretricem rapaciſſimam, & voraciſſimam, atque avariſſimam, nominat *Charybdim*. Od. 27. lib. 1.

——*Ah miſer*
Quanta laboras in Charybdi,
Digne puer, meliore flamma!

Poetæ fabulantur Charybdim mulierem fuiſſe rapaciſſimam, à Jove, cùm Herculis boves furripuiſſet, fulminatam & in voraginem hanc converſam. Cæterum Charybdin hanc fuiſſimè juxta, ac eruditiſſimè deſcribentem vide Cluver. Sicil. Ant. pag. 64. &c. *Charybdim* definit Etymologus Πᾶν τὸ εἰς χάος καὶ ὄλεθρον καταῤῥοῦν. Et præter hanc quam diximus, aliam deſcribit circa Gades. Et Strabo lib. 6. Charybdin vocat Syriæ locum inter Apamæam, & Antiochiam, in quo Orontes abſorptus poſt XL ſtadia rurſus emergit.

Chaſſuarii, pop. fuere Germ. & pars Iſtævonum. Cluverius & alii credunt eos habitaſſe inter Amaſium & Viſurgim flu. ubi nunc Diœceſes Monaſterienſis & Oſnabrucenſis ex parte, erantque clientes Cheruſcorum & in eorum confinio.

Chatiganum, *Catigan*, urbs Indiæ extra Gangem, in regno Bengalæ & infra ipſam urbs cogn. ad Coſminum flu.

Chatracharta, urbs Bactrianæ ad Overum flu. *Chiartachar* Caſtaldo.

Chatramitis, regio juxta mare rubrum. Strabo lib. 15. Χαδραμῖς Dionyſio dicitur. Incolæ Artemidoro *Atramotita*. *Chatramotitæ* Stephano. *Chatramotæ* Uranio. *Chatrimmita* & *Chatrimmititæ* Ptolemæo. Nec ab his diverſi *Atramita*, vel *Adramitæ*, quamvis diſtinguunt Uranius, Plinius ac Ptolemæus. *Chatramitis* autem Hebraicè eſt *Hatzermaveth*, ſive *Hadramauth*, & eſt Arabiæ regio myrrhifera, & thurifera apud Ptol. à Climace monte pertingens uſque ad Sachalitas. Porro Hebræis ad verbum ſonat *atrium mortis*, ut & Arabibus *regionem mortis*. Rationem nominis innuit Arrianus in Periplo maris Erythræi his verbis. Μέχρι εἰκοσι ἢ ὁ λίβας ἀπὸ νήσων βασιλικῶν, ἃς ἄκρα ὀπὶ πυμεία πυπομβόων. Ἐπίνοσοι δὲ δεινῶς οἱ τόποι, καὶ τοῖς μὲ ἀφαπλόοσι λοιμικοὶ, τοῖς ἢ ἐχαζομβόοις πάντοτε θανατώδεις. Hæc Bochartus, qui & aliam Etymologiam profert de ſerpentibus ibidem letiferis, quem, ſis conſule, Phaleg. pag. 116.

Chattenia, regio Germhæorum, aſpera alioqui, ſed vicis, & turribus inſtructa, prope mare Rubrum; Cives *Chatteni*.

Chauci, Plinio, & Tacito, *Cauchi* vel *Cauci*, Ptolemæo, & Straboni, Germ. pop. In majores & minores dividuntur. Minores ſunt *Friſii Græningenſes*; Majores *Luneburgenſes*, & *Bremenſes*, ad Hamburgum uſque. Hos *Chaucos* poeticè appellavit Claudianus de laudibus Stiliconis eo verſu.

Ut jam trans fluvium non indignante Chayco.

Chaunaria, extrema Libyæ interioris urbs Ptol. *Cabodenen* Caſtaldo. Promontorium etiam ad mare Atlanticum, *Capo di Non* Maſſæo, & Marianæ.

Chaurana, Scythiæ extrà Imaum urbs Ptol.

Chaurina, Ariæ urbs Ptol.

Chaxumum, *Chaxumo*, urbs Africæ in Abyſſinia reg. in regno *Tigre*; à multis creditur *Auxuma* antiquorum.

Chazene, Satrapia juxta Euphratem Meſopotamiæ Stephanus ex Arriani Parthicon lib. 13.

Chebbon, civitas in tribu Judâ: Joſ. 15. Hebr. *Cabbon*.

Chela,

Chelæ, locus inter Apolloniam inſulam & Sangarium flu. Arrianus. Eſt & locus circa Byzantium. *Scalas*, teſte Pet. Gyllio. Item duo Africæ circa Carthaginem promontoria.

Chelidonia, Favonius ventus vocatur à die ſexto ante Idus Febr. uſque ad ſeptimas Calend. Martias, eo quod his diebus hirundines primum conſpici incipiant. Plin. 2. 47.

Chelidoniæ, inſulæ contra Tauri promontorium peſtiferæ navigantibus; duæ ſunt, quarum una *Corydela*, altera *Menalippea* dicitur. Steph. Dionyſius trium meminit verſ. 506.

Τῶν ἡ μὲν ἀλιολίῳ δὲ Χελιδόνιαι γεγάασι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παλαμήδος ἔνδοθεν ἀκτῆς.

Ptolemæus Χελιδονίαι πετρίλαι, Stephanus Χελιδονίαι πέτραι vocat, Strabo Χελιδονιαὶ, quaſi dicas *Hirundininas*. Herodianus Grammaticus Χελιδονίαι ὀξυτόνως vocat, quæ vox *nidos Hirundinios* notat. A ſcopulis igitur ſic appellantur hæ inſulæ, quibus ſe condunt per hyemem hirundines, aut quibus in ætate nidos conficiunt. Ad hoc facit Ovidii hoc diſtichon:

Cum glaciantur aquæ, ſcopulis ſe condit hirundo,
Verberat & gelidos garrula voce lacus.

De his Mela, 2. 7. *Quæ contra Tauri promontorium importunè navigantibus objacent, Chelidoniæ nominantur.* Vide ſis, Euſt. ad Dionyſ. locum; & Strab. lib. 14.

Chelidonium, promontorium Tauri montis in mare Pamphylium prominens. Plin. 5. 27.

Chelma, urbs Ruſſiæ nigræ & cap. Palatinatus cogn. 10. leuc. à Lublino, 24. à Premiſlia, & 12. à Belſa in Bor.

Chelonates, ſive *Chelonites*, Ptol. & Pauſ. *Caſtel Torneſe*, teſte Sophiano, promont. cum op. Peloponneſi in orâ occiduâ Elidis, inter oſtia Alphei & Penei flum. contra Cephelenen inſ. Eſt & ſinus Ptolemæo, inter promont. prædictum, & Ichthym promont. ſequens ad auſtrum *Golf di caſtel Torneſe*.

Chelonites, inſula in Rubro mari. Steph. Item promont. Elidis Ptol.

Chelonophagi, pop. ſunt in Carmaniæ angulo, non aliâ quam teſtudinum carne veſcentes, earumque teſtis caſas ſuas tegentes. Vide Plin. 6. 25. Et Strab. lib. 16.

Chemnicium, *Kemnitz*, op. Germ. in Miſnia, ad flu. cogn. in ditione Electoris Saxoniæ, 6. leuc. à Miſna in auſt. & 5. ab Altenburgo in ort.

Chemmis, Ægypti inſula. De quâ Pomponius 1. 9. ubi de Ægypto. *Alia quoque in his terris mira ſunt. In quodam lacu Chemnis inſula, lucos, ſilvaſque & Apollinis grande ſuſtinens templum, natat, & quocunque venti aguns, pellitur.* Sed ibi *Chemmis* legendum monet doctiſſ. Iſ. Voſſius. Ita quoque inſulam iſtam appellat Herodotus. Hecatæus eam *Chembin* vocat, in loco Stephani ita legendo. Ἐν Βουτοῖ σέλει τὸ ἱερὸν τῆς Λητοῦς ὅτι νῆσος Χέμβις ὄνομα ἱερὸν τῷ Ἀπόλλωνος. Ἔστι δ' ἡ νῆσος μεγάλη, καὶ φανερὰ ἔστι τῷ ὄντι καὶ κινεῖται. Ὁ γηγενὴς Χεμμίτης, καὶ Χέμμις. Alia eſt *Chemmis*, quæ in nomo Thebaico ſita erat, quamque Πανὸς πόλιν interpretatur Diodorus Siculus. Meminerunt hujus tum alii, tum ipſe quoque Herodotus. Plut. in lib. De Iſide & Oſir. perperam Χέννιν vocat. Stephanus ex authoritate Herodoti, & hanc quoque inſulam eſſe inquit. Ἔστι καὶ Χέμμις πόλις μεγάλη νόμου τοῦ Θηβαϊκοῦ, ἐγγὺς τῆς Νέας πόλεως, φησὶ δ' ὁ αὐτὸς, καὶ νῆσον εἶπε Χέμμιν ἐν αὐτῇ. Sed nuſquam hoc Herodotus prodit. Itaque apud Stephanum legendum ἐν Βουσῖ, non ἐν αὐτῇ.

Chenoboſcia, Ptol. Chenoboſcium Anton. op. Ægypti inſer. ad Nilum in ulter. ripâ, à Copto 40. m. p. in Bor.

Chepſtowium, *Chepſtow*, op. Walliæ in Com. Monumetenſi, prope oſtia Vagæ & æſtuarium Sabrinæ, 8. m. p. à Monumeta in auſt. Vide *Strigulia*.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, op. Hiſpan. Tarrac. in orâ orientali regni Valentiæ in Catalauniæ confinio, *Peniſcla*, vel *Peniſcola* hodiè, Latinè etiam Peninſula dicta. Secunda, urbs Tauricæ, inter Parthenium, & Criumetopum. Ptol. *Cherſo*, & *Kerſoy* Nigro, & aliis. Tertia, urbs Cretæ litoralis, hodie *Chirroniſo*. Quarta, *Cherſoneſus magna*, urbs Marmaricæ, in orâ litorali, apud Cyrenaicæ fines, *Raxiletin*, teſte Marmolio. Quinta, *Cherſoneſus parva*, urbs Ægypti maritima Alexandriæ finitima, quæ *Boſire* Jo. Leoni nominatur; ſed hæc potiùs Buſiris veteribus eſſe videtur: utcunque ſit, Cherſoneſus parva ab Alexandriâ in occid. recedit Marmaricam verſus. Sexta, Syriæ civitas quæ aliàs *Apamea*. Vide Steph.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, promont. Siciliæ geminum, unum inter Catanam & Syracuſas, ubi nunc Auguſta opidum, teſte Fazello circa Megaram. Alterum apud Mylen op. *Capo di Milazzo* hodiè dictum.

Cherroneſus, vel *Cherſoneſus*, Terra eſt in inſulæ modum mari cincta, uno tantum, eoque anguſto ſpacio continenti adjuncta; Latini peninſulam vocant. Quinque autem inſignires memorantur *Cherroneſi*, quarum celeberrima Achaiæ adhærens, *Peloponneſia* dicitur. Secunda, quæ à vicina continente *Thracia* dicitur; cujus Iſthmus ab occaſu Melane ſinu, ab ortu Propontide alluitur. Tertia Saxoniæ adhærens, à Cimbris, qui eam tenuerunt, *Cimbrica* appellata eſt. Quarta inter Pontum Euxinum & Mæotidem paludem ſita, à Tauris Scythiæ Europææ populis, *Taurica* appellata. Quinta, quam *Auream* cognominant, in Indiâ ſita ſupra Gangem, ortum verſus, juxta ſinum, quem magnum vocat Ptolemæus, qui duas alias Cherſoneſos, in ſinu Arabico videlicet, & Perſico, conſtituit.

Cheruſci, pop. Germ. verſus Viſurgim flu. & Meliboccum, M. Cluverio teſte. Habitabant ubi nunc Duc. Brunſvicenſ. & Luneburgenſ. Marchia antiqua, Dioeceſis Halberſtadienſ. & Hildeſheimenſ. & pars Magdeburgenſ. cum quadam parte Thuringiæ. Claudianus:

——Ingentes Albim liquere Cheruſci.

Idem de B. Getico:

——Immanſuetoſque Cheruſcos.

Chilonium, *Kiel*, urbs Daniæ in Duc. Holſatiæ. Duci paret, & portu gaudet ſatis commodo in receſſu maris, ad oſt. flu. Suentini ex Ploenenſi palude elambentis. Ibi Ducatus Holſatiæ Comitia celebrari ſolent ſingulis annis; eſtque med. inter Lubecum & Flensburgum, 4. leuc. à Rensburgo in ort.

Chimæra, urbs Epiri, in Macedon. confin. intra M. Ceraunios, vulgò *La Cimara*, vèl *Chimæra*, apud oram litor. inter Aulonem ad Bor. & Corcyram ad merid. 30. m. p. epiſc. ſub Arch. Naupactenſi.

Chimæra, mons Lyciæ ignivomus, in cujus cacumine leones habitant: in medio autem, ubi paſcuis abundat, capræ; in radicibus autem ſerpentes. Hinc factus fabulæ locus, Chimæram monſtrum eſſe, quod flammas evomat, caput & pectus leonis habens, ventrem capræ, & caudam draconis. Lucretius lib. 5.

Quâ fieri potuit, triplici cum corpore ut una,
Prima leo, poſtrema draco, media ipſa Chimæra,
Ore foras acrem efflaret de corpore flammam?

Idem lib. 2.

Tum flammam tetro ſpirantes ore Chimæras.

Ovid. Met. 9.

Quoque Chimæra jugo mediis in partibus hircum,
Pectus & ora leæ, caudam ſerpentis habebat:

Et quoniam Bellerophon, Glauci fil. montem hunc habitabilem reddidit, Chimæram fingitur occidiſſe. Hæc ferè Servius in illud Virgilii, Æn. 6.

Flammiſque armata Chimæra.

Ignem ejus accendi aquâ, extingui vero terrâ aut fœno Cteſias tradit. Plin. 2. 106. Finxerunt filiam fuiſſe Typhonis: Heſiodus ex Hydrâ natam affirmat, Theogon. verſ. 319.

Ἡ δ' ὑπὸ Χίμαιραν ἔτικτε, πνέουσ' ἀμαιμάκετον πῦρ,
Δεινὴν θ' μεγάλην τε, ποδώκεά τε κρατερήν τε.
Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί· μία μὲν χαροποῖο λέοντος,
Ἡ δ' αἰγὸς τρεῖς κεφαλῆσιν δεδοκυῖα·
Πέμπε λίην, ὅπποτε δ' ἐφκὼν, μείων δὲ Χίμαιρα,
Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο.

Τευθράντος appellatur ab Euripide in Ione. Et ab Horat. lib. 2. *Triformis.* Vix *illigatum te triformi*
Pegaſus expediet Chimæræ.

Idem lib. eodem. *Chimæræ ſpiritus igneæ.*

Et lib. 4. *Cecidit tremendæ*
Flamma Chimæræ.

Propertius 3. 4.

Nam te nec vaſti genuerunt æquora Ponti,
Nec flammam volvens ore Chimæra fero.

Hinc *Chimæreus* adj. Virg. in Cul.

Alma Chimæreo Xanthus perfuſa liquore.

Vide Bochartum de Phœn. colon. lib. 1. cap. 6. Et Cæſium in Cœlo Aſtronomico. Poet. pag. 219.

China. Vide *Sinæ*.

Chios, inſ. maris Ægæi nongentorum circiter ſtadiorum ambitu, Ioniæ adjacens inter Samum & Lesbum, in quâ laudatiſſima naſcitur maſtice. Hanc Ephorus priſco nomine *Æthaliam* appellavit, alii *Macrim* & *Pityuſam* Plin. 5. 31. montem habet Pelinnæum, item templum Apollinis, qui inde *Chius* appellatur, & promontorium *Arviſium*, à quo *Arviſia vina*. Lucan. 8.

Quas Aſine Cautes, & quas Chios aſperat undas.

Unde adjectivum *Chius*. Tibullus lib. 2.

Nec mihi fumoſos veteris proferte Falernos
Conſulis, aut Chio ſolvite vincla cado.

Sunt qui quadrigeminam Chium eſſe putant, ut prima ſit Chius inſula, ſecunda Cariæ urbs ſub monte Pelinnæo, tertia in Euboeâ, quarta in Cherſoneſo Rhodiorum juxta Triopium.

Steph. Chios hodiè *Scio* dicitur, Sophiano teste. Turcæ *Saches* appellant. Benjamin *Hicha* eam nominat, ut ex mastichis historiâ, quam describit, colligere licet. Porro *vinum Chium* laudat Horatius, 1. Serm. Sat. 10.

——*At sermo linguâ concinnus utrâque*
Suavior, ut Chio nota si commista Falerno est.

Et lib. 2. Sat. 3

Si positis intus Chii veterisque Falerni
Mille cadis.——

Ficubus etiam nobilis olim Chios. Mart. 7. 31.

Et flavas medio vapore Chias. Et ejusd. lib. epig. 25.
Infanti Melinnæ dato, fatuasque mariscas,
Nam nihil quæ novit pungere, Chiæ sapit.

Pungere dixit, propter non ingratam aciditatem, quâ vini, salisque saporem quodammodo refert. Unde in Xenias epigr. 20. sub lemmate *Chia Ficus*,

Chia senî similis Baccho, quem Seria mittit:
Ipsa merum secum portat & ipsa salem.

Calpurnius Ecl. 2.

Mille venienti dabimus tibi cortice Chias,
Castaneasque nuces totidem.

De *terrâ Chiâ*, quæ Samiæ instar candet, inque medicaminibus locum habet, Dioscorides lib. 5. cap. 101. & Plin. 35. 16. De nomine Bochartus. A serpente (inquit) tota insula *Chios*, vel *Chius* dicta. (de serpente autem isto plura alibi; vide *Pelinnæus*) Syris חויא *Chivia* serpentem sonat, cujus [v] consonum à Græcis est necessariò omissum, ut in *Ἰδὼ* ex יהוה *Jave*, Dei nomine tetragrammato. Serpentem autem à longævitate Syri sic vocant, quia senectutem quotannis exuere creditur. Hoeque Apoll. 1. 2. καθ' ἕκαστον δ' ἐνιαυτὸν τὸ γῆρας δοὺς ἀποδύῃ. Virg. Æneid. 2. De serpente.

Nunc positis novus exuviis, nitidusque juventâ.

Stat. Theb. 4.

——*Liber senio & squallentibus annis*
Exutus, lætisque minax intervîret herbis.

Plin. 8. 27. *Anguis hyberno situ membrana corpori obducta, fæniculi succo impedimentum illud exuit, nitidusque vernat.* Theophyl. in cap. 10. Matth. ὁ ὄφις συν῀ι τοῦ ὀπῆ παρισοιγρόμῳ, καὶ διξερχόμῳ, ἀποδύεται τὸ περιεχόμενον δέρμα. Sed hæc obiter. Dividitur in duas partes, nempe in Apanomeream seu super. & Catomeream, seu infer. Tota fere montuosa est. Urbs habet cogn. in ora Orient. ex adverso Ioniæ, cum portu capaci & tuto, & arce munita. Suberat antea dominio Justinianorum Genuensium, ex dono Andronici Palæologi Imp. C. P. Sed à Turcis occupata contra fidem an. 1565. ipsis etiamnum paret. Eam pluribus descripsit Tho. Porcacchius.

Choaspes, vel *Choaspis*, Medorum flu. ad fines Persidis in Tigrim defluens; cujus aquæ tam sunt suaves ut finitimi reges non aliâ aquâ ad potum utantur. Tibul. l. 4.

Nec quâ vel Nilus, vel regia lympha Choaspis
Profluit.——

Item Ausonius in claris urbibus de Burdigalâ.

Hinc cuperes Rex Mede, tuis conjungere castris,
Flumina consumpto cùm defevere meatu,
Hujus fontis aquas peregrinas ferre per urbes
Unum per cunctas solitus portare Choaspem.

Herodotus lib. 1. Καὶ δὴ καὶ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ Χοάσπεω ποταμοῦ ἄμα ἄγῃ τῷ περὶ Σῦσα ῥέοντι, τὸ μόνῳ τούτῳ βασιλεῖς, καὶ ἄλλῳ οὐδενὶ ποταμῷ. Ideoque ea una ex omnibus aquis decocta, & in argenteos urceos, seu urnas condita, quacunque iter fecerunt, multis quadrigis vehebatur; quod ex Herodoto tradit Athenæus lib. 2. Solinus: *Choaspes ita dulcis est, ut Persici reges quamdiu intra ripas Persidis fluit, solis sibi ex eo poculà vendicarint: & cum eundum foret peregrè aquas ejus secum vectarint.* Ælianus Var. Hist. 12. 40. Τὰ δὲ ἄλλα ἐφόδια εἰσπέμπο τῷ Ξέρξῃ πολυτελείας, καὶ ἀλαζονείας πεπληρωμένα, ἐν οἷς ἦν καὶ ὕδωρ ἐκκεκριμένον τὸ ἐκ τοῦ Χοάσπου. Max. Tyrius, Serm. 43. de Diogene loquens: Ἤλιος δὲ χρήσιμος πανταχοῦ· οἷς ὁ Κιμμέριόν τε Χοάσπην μίσει. Idem Serm. 44. Χορηγοῦσι δὲ καὶ οἱ πολεμικοὶ τοῖς βασιλεῦσι θησαυροῖς, Περσικοῖς χρυσὸν, Νείλῳ πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Aristides in puteum Æsculapii. Ἐγὼ μὲν ὅτι Κῆσόν, ὅτι Ῥυμνίδα, ὅτι Χοάσπην ὕδωρ βασιλεῖς ἔπιε, &c. Clem. Alex. lib. 2. Pædagog. χάλλιστον ὕδωρ εἰς πόσιν τὸ Χοάσπιον ait. Eustath. in Dionysium. καὶ ὧν βασιλικὸν ὕδωρ τὸ Χοάσπιον. Plut. in lib. de exilio. Ἔστω δή μοι Πέρσαις βασιλέων κελεύων, εἰ γὲ δὴ ἀληθὲς τὸ τῶν Χοάσπου μόνου ὕδωρ πίνοντες, ἀποθνῄσκειν αὐτοὺς ἢ ἄλλου ποτοῦ ἅπτεσθαι. Plin. 31. 3. *Parthorum reges Choaspe & Eulæo tantum bibunt, & ea* (aquæ sc.) *quamvis in longinqua, comitantur illos.*

Choatræ, vide *Coatræ*.

Choatras, mons Asiæ, Plin. *Cabuscs* Castaldo.

Chobar, vel *Chebar*, flu. in terrâ Chaldæorum, de quo Ptol. & Strabo, ubi Ezechiel visionem vidit. Ezech. 1.

Chœrades, & *Pharon*, insulas in Alexandria Ægypti appellatas, sciunt omnes, inquit Hermolaus in Plin. Sunt etiam *Chœrades*, insulæ Italicæ Thucydidi lib. 7. in mari Ionio, juxta Iapygium promontorium. Item insulæ, sive petræ Ponti Euxini, juxta Hellespontum, eædem cum Cyaneis, ut quidam volunt, Theocr. Idyll. 13.

Ἀφ' ὅτε χοιράδες ἦσαν.

Theognis, vers. 576.

Ὥς κε χοιράδης χοιράδας ἁλιάλιας.

Schol. Euripidis χοιράδα nominari dicit πᾶσαν πέτραν ὀξύκορον, ἢ θεκλαζούσῃ θαλάσσῃ, σπιλάδων ἔχουσ῀.

Chœrades, nominari ab Apollonio *Baleares*, annotavit Garbelius. Sunt & *Cœrades* scopuli ante Eubœam juxta Caphareum promont. apud quos Cassandra virgine violatâ Ajacem naufragium fecisse, narrant fabulæ. *Chœrades* etiam sunt scopuli ad fretum Gaditanum, teste Strabone, qui nomen etiamnum retinere videntur, ab accolis enim *los Puercos* hodiè vocantur.

Chone, urbs Oenotrorum. Strabo lib. 7. regionem appellat *Chonen*: incolæ *Chones*, & *Chonii*, ita dicti ab Hercule in Italiam adventante, quem Ægyptii *Chonem* vocant. Sane *Chonen* Italiam olim dictam fuisse innuit Hesychius. Χώνην Ἰταλίαν, ὅτι πάντα ἐκαλοῦν. *Chonas* vero ab Oenotris alienos facit Geographus lib. 6. Χῶνες, inquit, καὶ Οἰνωτρῶν πολίτας ἐνίοτε. Aristot. vero Polit. 7. 10. eosdem facit. Ἢ δὲ καὶ οἱ Χῶνες Οἰνωτροὶ τὸ γένος. Quin & Strabo ipse paulo post *Chonas* Οἰνωτικὸν ἔθνος vocat.

Chonia, urbs M. Græciæ in Calabriâ, *Chones* Straboni. Hodie *Belcastro* quibusdam. Al. autem credunt Bellicastrum esse Peteliam antiquorum in Bruttiis, aut ex ejus ruinis crevisse. 12. mill. distat à Taberna in ort. tot. ab Umbriatico, & 20. à Scyllacio.

Chorasmi, pop. Asiæ ad utramque Oxi flu. ripam incolentes, in Sogdianæ & Bactrianæ confin. quorum regio hodiè *Corassan* in tab. recent. nominatur: *Chorasmi* Plinio, *Chorasmusini* Straboni lib. 11. Dionys. ver. 746.

Τοῖς δ' ὅσσ' (Massagetis sc.) ἀφ' ἑσπερίου Χοασπέος εἰς ἁπαλαίαν
Σογδιάς, ἧς διὰ μέσσον ἐλαύνῃ ἰὼν ὁδὸς Ὠξῳ.

Chremetes, Libyæ flu. maximus Aristot. in Meteor. Hesychius Χρεμέτης ὄρομα ποταμοῦ. Nonnus Dionys. lib. 13. vers. 374. Ὅτε ῥόον Χρεμέτης, καὶ οἱ ὑδρηχόος Κίνυφος ὕδωρ. Fluvius *Chremetes* punicè dicebatur נהר חרמתס *naar Cheremas*, i. e. *fluvius vinearum*. Confirmatur id ex Scylace, qui eos ipsos Æthiopas, qui prope Cernen degunt, nempe ad amnem quem diximus, vinum asserit è vineis plurimum conficere. Verba sunt Οἶνον δὲ ποιοῦσι πολὺν ἀπὸ ἀμπέλων. Bochart.

Chrysas, flu. Siciliæ, qui per Assorinorum agros fluit; & apud illos habebatur Deus, religioneque maxima cultus fuit. Fanum ejus fuit in agro propter ipsam viam qua Assoro itur Ennam. Cicero Verrinâ 4.

Chryse, Sinus Eoi maris, Ptol. Item ins. ejusdem sinûs ac ejusdem nominis, cujus Stephanus & Capella meminere. *Japtan* sive *Ciaptan* esse putatur. Steph. Ἔστι καὶ ἄλλη πόλις Ὀκταπήνη, ἣν ὅπου κτίσαι Διονύσιος διὰ τὸ χρυσῆ ἔχειν μέταλλα. Non autem hanc rationem istius nominis adfert Dionysius, sed quod ibi sol purius luceat, vers. 589.

——Ἔνθα καὶ αὐτοὶ
Ἀσπετὸν κεκλήγασιν φαείνῃ ἠελίοιο.

Plinius tamen cum Stephano consentit lib. 6 cap. 21. *Extra ostium Indi*, inquit, *Chryse & Argyre, fertiles metallis, ut credo.* Auter Peripli insulam Chrysen in Oceano Orientali planè collocat, sub ipsum solis ortum, contra flu. Gangem, ultimamque esse ait orbis partium, quæ ad orientem sitæ sunt. Κατ' αὐτὸν ἡ τὸ ποταμὸν πάσης ὕλης Ὠκεανίτης ἐφάπτουσα πρὸς ἀπηλιώτην μεγάλη τε οἰκουμένης νῆσος αὐτόθι ἀνέχουσα πλέον κλιμάτων ἑπτὰ Χρυσῆ, χαλκείου ἔχουσα πάντων τὸν ἥλιον καὶ τὴν ἐσχάτην ἀνατολὴν τούτων ἐκείνων. Sic enim locum repurgavit Claud. Salmasius in Plinianis Exercit. Et inde erant hanc insulam quæ, ut ipse ait, hactenus sub his verborum mendis delituit, scilicet, ἣν ἀνέχουσα πλέον κλιμάτων ἑπτὰ Χρυσῆν ἔχουσα χαλκείου; Ubi de aureâ testudine nugas esse affirmat.

Chrysonesum, Daretidis regionis in Macedoniâ oppidum. Polyb. Vide Grenovii dissert. Epistol. p. 34.

Chrysopolis, Stephano urbs prope Chalcedonem in Bithyniâ, per Bosporum navigantibus ad dextram: dicta, quòd Persæ illic colligerent aurum ex tributo aliarum civitatum, vel à *Chryse*, Chryseidis & Agamemnonis filio. Plin. 5. ult.

Chrysopolis, Ptol. Xen. Suidæ, & Stephano, *Bos* Polybio, *Damalis* Arriano, promont. Asiæ, positum è regione promontorii Byzantiaci continentis, ut illud ex Georg. Cedreno describit Petr. Gyllius, quod *Scutari* hâc tempestate appellatur. Polybium tamen l. 4. *Bos* & *Damalis* duo diversa sunt loca.

Chrysorrhoas, pop. dicti, quòd apud eos, ut inquit Strab. auriferi torrentes sint. Unde fabulis occasio de vellere aureo apud Colchos aureo.

Chrysorrhoas,

Chryſorrhoas, Syriæ flu. per Damaſcum & ejus agrum fluens, *Pharpar* Ebræis, *Adegele*, teſte Bellonio. Sic & Pactolus à veteribus dictus ob arenas, quas defert, aureas. Sunt alii duo hujus nominis, unus in Bithyniâ, alter in Themiſcyræ regione.

Cia, vulgò *Zea*, inſula ſub Eubœâ, non procul ab Atticâ, quæ à Plinio, & Strabone *Ceos*, & *Cea*, appellatur, pop. *Cii*, qui à laſciviis, & voluptatibus alieni fuiſſe perhibentur, cum apud eos, nec meretrices, nec tibicines eſſent. Contra *Chii* malè tanquam effœminati audiebant. Unde adagium apud Athen. lib. 13. *Non Chius, ſed Cius*, de rebus valdè diſcrepantibus.

Ciabrus, vel *Ciambrus*, Daciæ flu. Ptol. *Morava* Mercatori. *Sucora* Ortelio, qui malè eum in Hungariâ reponit, inquit Ferrarius, cui Myſiæ ſup. flu. eſt, eum ab inferiori dividens. Aliquando *Ciambus* dicitur.

Ciana, *Zey*, flu. Germ. ſuper. in Rhenum apud Moguntiam fluens.

Cibalis, quibuſdam eſt *Palyna*, urbs Hungar. ad Boznethami amnem, prope Almum M. in Valkonenſi Com. inter Murſam min. ad Bor. & Sirmium ad auſt. Al. autem, & forſan melius, eſt *Walma*, op. ſeu vic. *Siabou*, in viciniis ad amnem Bichium, in Raſciâ reg. Hungariæ, 1. leuc. à Savo flu. in Bor. & paulo amplius ab Archio, inter Poſegam ad occ. & Sirmium ad ort. Long. 42. 12. Lat. 45. 50.

Cibinium, *Hermanſtadt*, caput eſt Tranſylvaniæ, urbs max. & perelegans, egregia, munita & potens, juxta amnem cogn. 15. leuc. à Claudiopoli in ort. verſus confin. Walachiæ. In eâ ſæpe commoratur Princeps Tranſylvaniæ. Long. 47. 58. Lat. 46. 52.

Cibyra, urbs Aſiæ min. in Phrygia M. teſte Ptolemæo; aut in Cariâ, ut Plinio placet, in confin. Lyciæ intra montes med. inter Alabandam ad occ. & Antiochiam Piſidiæ ad ort. prope fontes Xanthi flu. Long. 60. 10. Lat. 38. 36. Alia urbs fuit ejuſdem nom. in Cilicia Aſperâ, verſus Pamphyliam, vix 10. mill. ab ora maris Cilicii.

Ciceſtria, urbs Angl. in Com. Suſſexiæ, verſus auſt. 40. m. p. à Londino in merid. 15. ab inf. Vecti, & 18. à Wintonia. Urbs eſt epiſc. ſub Arch. Cant. ſedetque juxta amnem *Lavant*, 4. mill. ab ora maris Britannici, & totidem à confin. Hantoniæ Com. Long. 19. 55. Lat. 50. 50.

Cicones, pop. Thraciæ juxta Hebrum, quos Ulyſſes poſt dirutam Trojam ventis eo adactus debellavit, eorumque urbem Iſmarum diripuit, paucis ex ſociis amiſſis. Ovidius Met. 15. mira quædam de fluvio eorum prodit.

Flumen habent Cicones, quod potum ſaxea reddit
Viſcera, quod tactis inducit marmora rebus.

Plin. 2. 103. *In Piceno, lacu Velino, & in flumine Ciconum lignum dejectum lapideo cortice obducitur.* Apud eos Orpheus obſcœni concubitûs inventor à Bacchis dicitur laceratus. Virg. 4. Georg.

——*Spretâ Ciconum quo munere matres*
Diſcerptum latè juvenem ſparſere per agros.

Quod autem ait Orpheum obſcœni concubitûs autorem fuiſſe, παιδερασίαν intelligit Ovid. Met. 10.

Ille etiam Thracum populis fuit autor amorem
In teneros transferre mares.

Ciconium, promont. juxta Boſporum, Petro Gyllio, qui hodiè *Cornio* hoc appellari ait.

Cicynethus, Macedoniæ inſula. Plin. hodie *Pontico*. De nomine Bochartus; Eſt in orâ Magneſiæ (inquit) *Pagaſæus*, vel *Pagaſicus* vel *Pagaſeticus ſinus* (Ptolemæo *Pelaſgicus*) in quo inſula *Cicynethus*. Strabo lib. 9. ubi *de ſinu Pagaſetico*, ἐν ᾧ τῷ κόλπῳ ἐστὶν ἔναι ἡ Κικύνθου νῆσον, καὶ πολίχνην ὁμώνυμον. Scylax. ἐν ᾧ τῷ Παγασητικῷ κόλπῳ ἐστὶ νῆσος Κικύνθος καὶ πόλις. Mela 2. 7. *Pagaſæus ſinus Sciathon proſpicit, Cicynethum amplectitur.* Plin. 4. 12. *Pagaſicus ſinus ante ſe habet Eurychiam, Cicynethum*, &c. Quia ex eo ſinu Argonautæ profecti ſunt urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit; plerique dici volunt ἀπὸ τῶ ἐκεῖ πεπῆχθαι τὴν Ἀργώ. Ὅτε δὴ πεφανέντος ἰηγῆσαι τὴνομίαν τῷ τότε πεθῆναι τοῦτο ἀπὸ τῶν πηγῶν αἱ πολλαί τε καὶ ἀξιόλογοι ῥύσεις. At (ex ſententiâ Strabonis) *probabilius alii ſtatuunt loco nomen eſſe à fontibus* (Doricè παγαῖς) qui frequentes ibi largique fluunt. Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten lib. 1. Pagaſas dici aſſerit ἀπὸ τῶν πηγαῖς ἀναῤῥύσεως τὸς τόπος. Hæc ideo notanda duxi, quia mihi videtur ex iis poſſe colligi *Cicynethus* unde dictatur. Nempe quam urbem Græci *Pagaſas* ab ubertate fontium, eandem ſua linguâ Phœnices עינות *ainoth*, aut *enoth*, i. e. *fontes*, appellarunt, & ſinum Pagaſæum חוק עינות *Chek-ainoth*, i. e. *ſinum fontium*, & inſulam in medio ſinu, inſulam *Check ainoth*, quod Græci mutarunt in *Cicynethum*.

Cilbianum, urbs Aſiæ ad Cayſtrum flu. in Lydiâ, quæ & *Valentinianopolis* in Lib. Concil. appellatur. Pop. *Cilbiani*, Plinio, & *campus Cilbianus* apud Tmolum montem. *Cilbiani* quoque *agri* apud Epheſum.

Cilicia, regio Aſiæ notiſſima, inter Pamphyliam ad occid. Syriam ad ort. ac inter Taurum mont. ad Bor. à Cappadociâ ſeparantem, & pelagus Cilicium ad Merid. contenta. *Caraman* & *Caramania* vulgò, non *Turcomania*, ut ſcribit Ortelius. Cilicia croco maximè abundat. Lucret. lib. 2.

Et cum ſcena croco Cilici perfuſa recens eſt.

Ovid. in Ibin:

Nam neque quot flores Siculâ naſcuntur in Hyblâ,
Quotve ferat dicam terra Ciliſſa crocos.

Propert. 4. 6. *Terque lavet noſtras ſpica Ciliſſa comas.*

Plin. 21. 6. *Prima nobilitas eſt in croco Cilicio in Coryce monte*, &c. Stat. 4. Sylvarum.

——*Tu largus Eoa*
Germina, tu meſſes Cilicumque Arabumque ſuperbis
Merge rogis.——

Hujus incolæ dicti ſunt, *Cilices*, quos piraticam exercentes Pompeius devicit, victoſque in deditionem accepit, eorumque poſtea fideli operâ uſus eſt in bellis navalibus adverſus Cæſarem. Lucanus lib. 3.

Itque Cilix juſta non jam pirata carinâ.

Λόγος δέ πολλαὶς (inquit quidam) μὴ ῥᾳδίως ἀληθεύειν τὲς Κίλικας. Hinc illud:

Κρῆτες, Καππάδοκες, Κίλικες τεῖα Κάπα κάκιστα.

Heſychius: Ἐγκιλικίζειν, κακοηθεύεσθαι, κακοπιεῖν. Διεβέβληντο γὰρ ὅτι πονηροὶ οἱ Κίλικες. *Chalab*. Ciliciam ab Ebræis nominari auctor eſt Arias Montanus. Incolas ejus prius *Acheos* appellatos ſcribit ex Herodoto Stephanus. Strabo lib. 14. Ciliciam dividit in *Campeſtrem* & *Tracheam*, id eſt, *aſperam*. Nomen ejus quod attinet, videtur id primo & præcipue à Phœnicibus inditum Ciliciæ aſperæ parti; neque enim à *fabuloſo Cilice* nomen ſumptum, ſed à חלקים *Challekim* vel *Challukim*, i. e. *lapidibus*, quia lapidoſa regio eſt. Sil. lib. 13.

Hinc Cilicis Tauri ſaxoſa cacumina vitet.

Nonnus Dionyſ. lib. 34.

Ἀυχένα πληθύσσα Κίλιξ δοχμώσατο Ταύρῳ.

Fuit olim opulentiſſima Populi Romani provincia, & Cicerone proconſule memorabilis. Solinus author eſt adeo quondam potentem fuiſſe, ut ad Peluſium uſque procurrerit, Lydis, Medis, Armeniis, Pamphyliâ & Cappadociâ ſub imperio conſtitutis. Κιλίκιοι τραγηγοὶ dicebantur homines hirſuti, & pilis obſiti; unde Propertius 1. 7.

Frigidus intonſos Taurus arat Cilicas.

Vide Heſychium. Hinc

Cilicium, veſtis genus ex hircorum ſive caprarum pilis contextum, quæ tonſura quod primùm in Cilicia inſtituta, facta inde appellatio eſt, ut Varro auctor eſt lib. 2. de R. R. in fine. Uſus eorum potiſſimum in caſtris, item in navibus. Quo illud Virgilii pertinet Georg. 3.

Nec minus interea barbas incanaque menta
Cinyphii tondent hirci, ſetaſque comantes
Uſum in caſtrorum & miſeris velamina nautis.

Aſconius in 3. Verrin. *Cilicia, texta* in *caſtrorum uſum, atque nautarum*, Porro lugentium & pœnitentium veſtes apud Ebræos, quos 70. interpp. σάκκους appellant, vetus Interpres Latinus ſæpe *Cilicia* interpretatur: neque enim dubium eſt, hirtas & ex pilis contextas fuiſſe; talia autem *Cilicia*, vel *Cilicina* appellabantur: quare & δίτριχες τείχας Exodi 26. idem interpres *ſaga Cilicina*; & σάκκον Apocalypſ. cap. 6. *Saccum Cilicium* vertit. Qui locus id quoque indicat, nigros fuiſſe hos ſaccos, ſive *Cilicia*. Et vero hic color mœſtos plangentesque maxime decet. Prudentius Hymno jejunantium de Ninevitico juſtitio agens:

Squalent recinctâ veſte pullati patres,
Setaſque plangens turba ſumit texiles,
Impexa villis virgo beſtialibus.

Alcimus Avitus cum idem argumentum tractat, lib. 4.

Mollibus abjectis, Cilicum dant tegmina ſetæ.

Id eſt, *ciliciis* induuntur. Cæterum *ſacci* à formâ (anguſti enim & minimè fluctuantes erant) *Cilicia* à materiâ, pilis viz. caprarum, dicebantur. Quare *tunica ſaccea*, ſive *ſaccinea*, & *tunica Cilicia* de eâdem B. Hieronymo dicitur in vitâ Hilarionis ſub finem; tali enim ille ſanctus uſus fuerat. Et ita ferme ſolebant veſtiri, qui planè renunciaſſent ſeculo, propoſitumque ſeverius ſequerentur, qui & *Aſcetæ* & *Monachi* appellati, quibus maximè conveniebat hæc veſtis: *cum monachus non doctoris ſed plangentis officium habeat; qui ſe, vel mundum lugeat, & Domini pavidus præſtoletur adventum*; ut idem Hieronymus alibi ſcribit. Paulinus Nolanus in obitum Celſi verſ. 451.

Si modo lugentem gravis hirto tegmine ſaccus
Caprigenum ſetis dum teget, & ſtimulet.

Ubi & *ſaccum* & *ſetas*, ſive pilos caprinos habes, ex quibus Cilicia contexta erant. Quanquam *Ciliciorum* nomine omnes hirtas veſtes comprehendi exiſtimem, licet de aliis etiam, quam caprinis pilis contextæ eſſent; ut Camelorum, qualis Joannis Baptiſtæ fuit, item diſcipulorum B. Martini; de quibus Severus Sulpitius in vitâ ejus cap. 7. *Plerique camelorum ſetis veſtiebantur; mollior ibi habitus pro crimine erat.* Utebántur autem Aſcetæ hirtis ejuſmodi veſtibus, atque in iis cubabant etiam, ut coercerent carnem, & ad Orationes vigilantiores eſſent. Paulinus de Jo. Baptiſtâ.

Veſtis erat curvi ſetis contexta cameli,
Contra luxuriam molles duraret ut artus,
Arceretque graves compuncto corpore ſomnos.

Sed hæc obiter. E diverticulo jam in viam redeamus.

Urbes Ciliciæ ad hæc tempora extantes.

* Adana.	Lamus.
Anazarba, quæ & Anazarbus.	Mallus.
Anemurium ſuper Trago vel Crago.	Mopſueſtia.
	Nicopolis.
Auguſta.	Olbaſa.
* Cæſarea penes Anazarbum, ſedes Satrapæ.	Philadelphia.
	Pompeiopolis, ſeu Soli.
Celenderis.	Sebaſte.
Corycus.	* Seleucia aſpera.
Deocæſarea.	Selinus.
Domitiopolis.	* Tarſus.
Flavias & Flaviopolis.	Thebe.
* Iſſus.	

Cilla, Africæ propriæ urbs Appiano. Et Æolidis op. Herodoto. Item Troadis urbs Apol. ſacra. Ovid. Met. 13.

Me Tenedon, Chryſenque & Cillan Apollinis urbes.

Hom. Iliad. 1.

Κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας,
Κίλλαν τε ζαθέην, Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.

Heſychius: Κίλλα, πόλις, ἔνθα ἱερὸν Ἀπόλλωνος. Eſt etiam *Cilla* montis nomen apud Qu. Calabrum lib. 8.

Ὄν ῥα τὸν Ἰφιάνασσα περὶ ζάθεον πόδα Κίλλης.

Ciluruum, op. Ottadinorum in Anglia & in Com. Northumbriæ, ubi nunc pag. *Collerton* cum pontè ad Tinam Boreâlem flu. prope murum Severi; aut ſaltem vicus proximus *Scilicеſter* in muro dictus.

Cimarus, mons & promont. Cretæ prope occidentem inſ. in territorio Caneæ, *Capo Ciſamo* quibuſdam, med. inter Cyamum promont. in ort. & portum Grabuſium in occ. quanquam Sophianus credit Cimarum eſſe Cyamum promontorium.

Cimbri, pop. Germ. extremi ad Bor. qui an. V. C. 640. parato maximo exercitu Romam contenderunt; ſed C. Marius eos fugavit, caſtriſque exuit. Erant homines ingenti corpore, horrendis oculis. Juvenal. Sat. 8.

Atque ideo poſtquam ad Cimbros, ſtragemque volabant,
Qui nunquam attigerant majora cadavera corvi.

Idem Sat. 13.

Quà nec terribiles Cimbri.

Luc. lib. 1.

Nos primi Senonum motus, Cimbrumque furentem
Vidimus.

Prop. 2. 1. *Cimbrorumque minas & benefacta Mari.*

Plut. in Mario *Cimbrorum*, vocabulum Germanicum tradit, quo *Latrones* ſignificantur; ideoque Strabo lib. 7. eos πλάνητας καὶ λῃστὰς vocat. Et Feſtus: *Cimbri linguâ Gallicâ Latrones dicuntur.* Sed hæc, ut & alia quæ de Cimbris antiqui fabulati ſunt, refutat Cluverius Germ. Ant. lib. 3. cap. 22.

Cimbrica Cherſoneſus peninſ. eſt perampla Germaniæ, à Sept. in merid. extenſa, inter Cimbricum & Suevicum maria, ſeu Codanum ſinum. Pars eſt regni Daniæ, & nunc Jutia *Jutland* dicitur. Dividitur in Septentrionalem, ſub quâ 4. Diœceſes, ſeu provinciæ, Alburgenſis ſc. Arhuſienſis, Wiburgenſis & Ripenſis: & in Meridionalem, ubi Duc. Sleſvicenſis, & Holſatia, ſub quâ Ditmarſia, Stormaria, Holſatia propria & Wagria. Habet à merid. Saxoniam infer. & freto *Middelfart Sund* dicto ſeparatur à Fioniâ inſulâ. Dicta fuit etiam aliàs Cartris, Plinio teſte.

Ciminus, lacus & mons Italiæ, unde *Sylva Ciminia*, ſive *ſaltus Ciminius* memoratur Livio, Plinio, Frontino. Strabo-ni Καιμινία λίμνη, forte pro Κιμβία. Apud Sotionem Κίμινος λόφος. Ejus meminit Virg. Æn. 7.

Hi Feſcenninas acies, æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Nec non Silius Italicus lib. 8. Virgilii imitator.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Cimmerii, pop. in Italiâ apud Baias & lacum Avernum, quorum op. *Cimmerium* fuit, ubi antrum Sibyllæ olim fuiſſe dicitur. Hi in ſubterraneis domiciliis habitantes, & per cuniculos commeare ſoliti, toto in illis die deliteſcebant, noctu tantum ad latrocinia egrediebantur, cum victum ex metallorum aliqui effoſſione, divinationum mercede, & proventibus à rege deſignatis quærerent, ut ex Ephoro ſcribit Strabo. Hinc *Cimmeriæ tenebræ* proverbio celebrantur pro denſiſſimâ caligine. Hom. Odyſſ. 11.

Ἔνθα δὴ Κιμμερίων ἀνδρῶν δῆμός τε πόλις τε
Ἠέρι καὶ νεφέλῃ κεκαλυμμένοι, οὐδέ ποτ' αὐτοὺς
Ἠέλιος φαέθων ὄπαζήσεται ἀκτίνεσσιν.

De Italicis enim Cimmeriis hæc intelligenda, clarum ex Geographis. Tibullus Panegyrico ad Meſſalam.

Cimmerion etiam obſcuras acceſſit ad arces
Queis nunquam candente dies apparuit ortu,
Sive ſupra terras Phœbus, ſeu curreret infra.

Juxta hos Ovidius Somni ſedem collocat. Met. 11.

Eſt prope Cimmerios longo ſpelunca receſſu
Mons cavus, ignavi domus & penetralia Somni,
Quò nunquam radiis oriens, mediuſve, cadenſve
Phœbus adire poteſt.

A *tenebris* itaque nomen habere Phœnices fabulati ſunt, quia כמר *camar*, vel *cimmer*, eſt *nigreſcere*. Penes hos ingens quondam ſuperſtitio increbuit, loci naturâ erroribus ſuffragante; ibi ſacra nemora venerata, fluminibus etiam & fontibus ſuus honor fuit. Specus præterea famoſi & ad Inferos crediti aditus, quo intrare fas non erat, niſi Diis Manibus ſacrificio placatis. Unde Homero ſuæ fabulæ œconomia, quam in Odyſſeâ comminiſcitur, deſumpta eſt, & liber ſextus Æneid. Virgilii.

Cimmerii, pop. Aſiæ gemini; Alii Sarmatiæ circa Mæoticam paludem ad Boſporum, ab ipſis *Cimmerium* appellatum, incolentes. Alii inter Colchos & Iberos, quorum reg. *Haveſſen* Ant. Curchinio in Georgianis appellatur. Orpheus in Argonauticis.

——Ἔπλεον ὄφρα Κιμμερίοισι
Νῆα θοὴν ἐπέρασσε κελεύθου, οἵ ῥά τε μοῦνοι
Ἄκλυς ἀμιλλαῖοι ἐσὶ πνειβόμεν ἠελίοιο.

Cimmeris, Troadis urbs, *Edonis* prius vocata. Plin. 5. 30. Item *Cimmeris* mater Deorum apud Cimmerios. Heſych. Κιμμερὶς, μήτηρ Θεῶν.

Cimmerium, op. Aſiæ ad Boſporum *Cimmerium*, quod antea *Cerberium* vocatum fuiſſe ſcribit Plinius. *Cimbricum* vocat Strabo. *Capo di S. Croce* hodiè dicitur.

Cimolis, *Cinolis* Arriano, *Quinoli* Mercatori, op. Paphlagoniæ in orâ maris Euxini, inter Carambim promont. ad occ. & Sinopen urb. ad ort. *Ginopoli* Caſtaldo dicitur.

Cimolus, *Cimolis* Ptol. *Cimolia* Obſequenti, *Polino*, teſte Nigro, inſ. maris Cretici, cujus meminit Ovid. Met. 7.

Hinc humilem Myconen, creteſaque rura Cimoli.

Bocharto גיר-אחוז *gum-ohal* dici videtur, i. e. *foſſa ſinegmatis*, propter terram ſaponariam quæ ex eâ eruebatur. Sic in Hippocrate Galenus & Erotianus γυμνὴν γῆν exponunt ἢ Κιμωλίαν. Dioſcorides lib. 2. de ſelle, Σὺν νίτρῳ, ἢ γῇ Κιμωλίᾳ σαπώμα καίμενον. Idem habent Ariſtoph. in Ranis & Jul. Pollux lib. 10. cap. 31.

Cinædocolpitarum mons, hodie *Porta di Ferro* ut videtur Ortelio, mons Arab. Fel. ad ſinum Arabicum, ubi *Cinedocolpitæ* pop. incolebant.

Cinetius Halicarnaſſeo, *Onugnathos* Ptolemæo, i. e. *Maxilla aſini*, promont. Peloponneſi, *Xili*, teſte Nigro, aliis *capo di Malvaſia*.

Cincomagus, vel *Sincomagus*, vulgo *Sezane*, op. olim Gall. Narbon. in Taurinorum ſeu Seguſiorum confin. intra Alpes Cottias; nunc pag. in Delphinatu, 2. leuc. à Brigantio in ort. prope Matronam montem.

Cincum, vulgo *Chincen*, op. Hiſpan. Tar. nunc caſtrum Caſtellæ Novæ, 6. leuc. à Compluto Concham verſus, prope amnem Tajunam, in Algarviæ tractu. Pop. *Cincenſes* Plinio.

Cineſius mons, vel *Cenisius*, pars Alpium Cottiarum inter Sabaudiam & Pedemontium. Vulgo *Mont Cenis*.

Cinga, *Senga*, flu. Hiſp. citer. per Ilergetes fluens, ac Aragoniam à Catalaunià fere Separans, Sicoricque amni paulo infra Ilerdam urbs congrediens, cum eo in Iberum influit. Lucan. lib. 1.

——*Campoſque coercet*
Cinga rapax, veſtris fluctus, & litora curſu
Oceani pepulisſe ſuo: nam gurgite miſto

Qui præſtat terris, aufert tibi nomen Iberus.

Cingulum, civitas inter Picentes, Populi *Cingulani*. Plin. 3. 13. Cic. ad Att. 7. 12. *Cingulum nos tenemus, Anconem amiſimus.* Originem atque conditorem ejus oſtendit Cæſar Civilium lib. 1. *Auximo*, inquit, *Cæſar progreſſus omnem ayrum Picenum percurrit. Cunctæ earum regionum præfecturæ libentiſſimis animis eum reçipiunt, exercitumque ejus omnibus rebus juvant. Etiam Cingulo (quod opidum Labienus conſtituerat, ſuâque pecuniâ exædificaverat) ad eum legati veniunt.* Hinc Silius Italicus lib. 10.

———*Labienus & Ocris*
Sternuntur letho atque Opiter, quoi Setia colle
Vitifero : celſis Labienum Cingula ſaxa
Miſerunt muris.———

Long. 73. 40. Lat. 43. 30.

Cinium, Balearidis maj. op. Plin. *Cala longa* Pineto.

Cinna, Italiæ urbs, quam Romani Samnitibus eripuerunt. Diodor. Macedoniæ op. Anton. Jaccetanorum urbs in Hiſp. Tarrac. Ptolemæo; eſt & Perſidis op. eidem. Denique Theſſaliæ civitas à *Cinno* gigante Cœi fratre, dicta.

Cinna, urbs Galatiæ meridionalis prope Aſcanium lac. in limite Phrygiæ.

Cinniana, op. exciſum Portugall. inter Bracaram urb. & Araducam 6. leuc. in ort. diſtans. *Sitania Barboſæ.*

Cinſternæ, Gar, teſte Moletio, op. alias Africæ, nunc vic. tenuis regni Tripolitani in ora maris Mediterranei contra promont. Mezratam & Syrtim maj.

Cintylia, Chinchilla, op. Hiſp. Tar. in nova Caſtellâ inter Toletum 34. & Alonem 24. leuc. diſſitum. Long. 19. 30. Lat. 39. 00.

Cinyps, Cinyphus, Ptolemæo, Africæ flu. prope Garamantas. Hircis olim plurimis abundavit. Virg. Georg. lib. 3.

Nec minus interea barbas, incanaque menta
Cinyphii tondent hirci.———

Silius lib. 3.

Tum primum caſtris Phœnicum tendere ritu
Cinyphii didicere Macæ, ſqualentia barba
Ora viris, humeroſque tegunt velamina capri.

Fertilitate etiam celebrabatur. Scylax. Ἔξω δὲ Σύρτεως ὄρος χαλὸν, καὶ πόλις, ἣ ὄνομα Κίνυψ. Mela. *Ultra eſt Oea opidum & Cinyps fluvius per uberrima arva decidens.* Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 7.

Cinyphiæ ſegetis citius numerabis ariſtas.

Claudianus lib. 1. in Eutrop.

Cinyphiſque ferax Araris ſuccedit ariſtis

Herodotus in Melpomene de terrâ circa Cinypem. Ἄυση δὲ ἐμίσγει τῇ ἀείσῃ γαιέων Δήμητρος καρπὸν ἀμήσειν. Idem de Cinype ipſâ. Ἀγαθὴ δὲ γῆ, καὶ ἡ Ἐναντεῖτις πλησίον. ὅτι ἐκαρποῦτο, ἐπεὰν αὐτὴ ἑωυτῆς ἄρξῃ, ἐτέων ἀριθμὸς. ἣ δὲ ἐς τὴν Κίνυπα, ὅτι πεπλήθυνται. De nominis origine vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 24. Hodie *Macres* dicitur. Oritur autem in reg. *Biledulgerid* in Fezzano deſerto, & in mare mediter. ſe exonerat, inter Tripolin novam, & promont. Mezratam, prope Leptim.

Cinyria, Cypri op. olim, nunc pagus, *Gendinar* Luſignano.

Cios, emporium Phrygiæ, à *Cio*, Herculis comite. Item fluvius ejuſdem nominis, de quo Dionyſius verſ. 806.

Ἡ γὰρ ὑπὸ ἰμερόεντα Κίον περίηνα ῥέθρα.

Plin. 5. 32. *Cios cum opido ejuſdem nominis, Phrygiæ emporium, à Mileſiis quondam conditum.* Item Bithyniæ civitas, *Pruſias* poſtea vocata.

Circæum, promont. Latinorum in Italiâ. Ptol. hodie *monte Circello* Leandro. Procopius Gothicorum lib. 1. *Circeium haud modico tractu in mare porrectum, inſulæ ſpeciem fert, adeoque videtur inſula tam præternavigantibus, quam terreſtri itinere prætereuntibus.* Quin Strabonis libro quinto deſcribitur Κιρκαῖον ὄρος νησῖδιόν τι καὶ λιμὴν. Nec multo aliter Servius in 3. Æn. *Qui nunc Circeius mons, à Circe dicitur, aliquando, ut Varro dicit, inſula fuit, mundatis ſiccatis paludibus, quæ eum dividebant à continente.* Sed & multo ante Theophraſtus Hiſt. Plant. lib. 5. cap. 8. poſtquam in Latino agro Circeium promont. deſcripſit robore, myrto, ac lauro conſitum, addit, Λέγω τὰς ἐγγελείας, ἃς ἐπαινοῦσι μὲν Κίρκη κατοικεῖ· καὶ περίεργον μὲν τὸν νῆσον εἶναι τὸ Κιρκαῖον, τῶν δὲ ἀπὸ πλαμῶν πολλῶν προσχωσθὲν, καὶ δὴ βίοτα, ἐξ ὧν νῦν τὸ μεγαθος ἀπὸ ἐγγελείας ἐκάλεσε. Virg. Æn. 4.

Proxima Circææ raduntur litora terræ,
Dives inacceſſos ubi Solis filia lucos
Aſſiduo reſonat cantu tectiſque ſuperbis
Urit odoratam nocturna in lumina cedrum,
Arguto tenues percurrens pectine telas,

Quod hauſit ex Hom. Odyſ. 5.

———Μήλα ἄνακτος ἑκάτοιο, τῷ ἔνι Νύμφη
Καλὴ ἐϋπλόκαμος· ἡ δ' ἐνδόθι τέτμεν ἑοῦσαν·
Πῦρ μὲν ἐπ' ἐσχαρόων μέγα κάιεν, πολλὸν δ' ὀδμὴ
Κέδρου, τ' ὐκλείτοιο, θύου τ' ἀνὰ νῆσον ὀδώδει,
Δαιομένων· ἡ δ' ἔνδον ἀοιδιάουσ' ὀπὶ καλῇ,
Ἶσον ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ' ὕφαινεν.

Circæi, autem quod *Circæum* Ciceroni, *Circeium* Strabōni op. fuit Volſcorum in Latio, inter Aſturam & Terracinam, in ora litor. maris Tyrrheni. Nunc autem diruta jacet propter paludes Pomptinas. In ejus ruderibus eſt pag. *S. Felicita* dict. cum Turri ad radices Circæi mont. 10. mill. à Terracinâ in occ.

Circaſſi, pop. Tartariæ in Aſia, juxta mare Caſpium. Eos pluribus deſcripſit Olearius in Itinerario Perſico, uti & Herbertus. Habitant inter Caſpium mare, & flu. Rhaam & Tanain ex parte. Proprios habent Principes, ſed ſubſunt dominio M. Ducis Moſcoviæ. Eorum urbs præcipua *Terki* dicitur; ibique aliàs Albania quibuſdam.

Circeſium, ſeu *Conſtantina* op. Meſopotamiæ, ad confluentes Chaboræ in Euphratem flu. 20. mill. infra Tapſacum, è reg. Arabiæ Deſertæ. *Alchabur* quibuſdam.

Circeſtria, Cirenceſter, Vulgo *Ciceter*, op. Angliæ in Com. Gloceſtriæ, 10. mill. à Gloceſtria in ort. juxta amnem Corinum.

Circi, urbis Romæ fuere, 1. *Maximus*, in valle inter Palatinum & Aventinum M. apud Velabrum; de quo Ovidius lib. 6. Faſtorum.

Quà Velabra ſolent in Circum ducere pompas.

Idem lib. 2. ejuſdem operis:

Quaque jacent valles, Maxime Circe, tuæ.

2. *Flaminius*, ſic dict. quod eſſet in campo Flaminio, ibi nunc ædes S. Catharinæ, & funes fiunt haud procul à Capitolio. 3. *Agonalis*, qui erat ubi nunc *Piazza Navona*, platea Romæ pulcherrima, & oblonga in mediterullio urbis. 4. *Neronis*, qui fuit ad radices montis Vaticani, ubi obeliſcus erectus conſpicitur. De his conſule Romam antiquam Famiani Nardini.

Circidius, flu. Corſicæ, vulgo *Le Ripe*. Oritur prope Cruzanum vicum, & cadit in mare Mediter. juxta Sipeum, inter Calvium ad Bor. & Sagonæ rudera ad auſt. verſus Caſalum ſinum.

Cirphis, urbs Phocidis. Strabo. Lege *mons*; ſic enim vocabatur ὄρος Parnaſſo adjacens, teſte Pindari Scholiaſte.

Cirpis, Valeriæ Ripenſis urbs. Lib. Notit.

Cirrha, vel *Cyrrha*, op. Phocidis ad radicem Parnaſſi, in quo Apollo religioſiſſimè colebatur. Lucan. lib. 3.

Phocaicas Amphiſſa manus, ſcopuloſaque Cyrrha.

Mart. ad Val. Flaccum lib. ep. 77.

Quid tibi cum Cyrrhâ, quid cum Permeſſidos undâ?

Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur?

Id eſt Apollini & Baccho.

Statius Theb. 2.———*Jamque ardua Cyrrhæ*
Pollutamque ſuo deſpectat Phocida buſto.

Moſchopulus: Κίρρα πόλις ἀνήκουσα Δελφῶν παλαιὸς τειχουσα, καὶ Κίρραῖον πολὺν πας' Αἰσχίνῃ τὸ περιειμενον αὐτῇ. Quod Scholiaſtica illa vulpes verbatim ſubduxit Harpocrationi. Vide Barthium ad Stat. Theb. p. 287.

Cirrhæi, gentes olim prope Athenas habitantes, unde *campus Cirrhæus*. Æſchines contra Cteſiphontem.

Cirtha, vel *Cirta*, Numidiæ urbs. Strabo lib. 7. munitiſſimam fuiſſe ait, & optimè ſtructam, Micipſæ potiſſimum operâ, qui Græcos in eam habitatum deduxit, ac tantum effecit, ut decem equitum millia, & peditum viginti emitteret. Hodiè *Conſtantina*. Long. 26. 50. Lat. 31. 20.

Cirtiſa, ſeu *Certiſſa*, op. Pannon. infer. in Hungaria, Brietio & al. eſt Caſtrum *Czernick* in colle, juxta amnem cogn. inter Gradiſchiam & Poſegam, urbes recentes in Sclavoniâ, 7. mill. à Savo in Bor. Quanquam al. credant eſſe vicum *Ezech*, inter Poſegam & Savum.

Ciſamus, Chiſamo, caſtrum Cretæ inſ. in ora Bor. verſus occaſum, prope Cimarum promont. Long. 52. 18. Lat. 34. 50.

Ciſſa, Quiſo, flu. Cappadociæ inter Xylinam & Apſarum op. apud limites Colchorum. Item parva inſ. ante oſtia Timavi. Plin.

Ciſſe, op. Mauritan. Cæſar. in ora, inter Ruſconiam ad occ. & Ruſcurium ad ort. apud Serbetis oſt. *Ciſſi* Moletio.

Ciſſus, op. Thraciæ geminum, unum apud Tzurulum urb. *Keſſe* dictum. Al. in confin. Macedoniæ apud Amphipolim & Serras urb. *Cis* Leunclavio.

Ciſſuſa, fons Bœotiæ inter Thebas & Haliartum ubi Bacchum fabulatum arbitrantur.

Ciſtertium, Ciſteaux, pag. cum Cœnobio in Burgundia,

&

& territorio Cabillonenſi: unde cœpit Ordo Monachorum Ciſtercienſium.

Citarini, pop. Siciliæ, quorum op. *Citaria* excifum in ora occid. inter Drepanum & Panormum.

Citarius, mons Ptol. *Titarus* Straboni, *Xerolibado* Sophiano, mons Macedoniæ Bermio M. contiguus.

Cithæron, *M. di Stives*, mons Bœotiæ clariſſimus, cujus radicem Aſopus amnis alluit. Servius credidit alterum eſſe ex jugis Parnaſſi, quod omnium Geographorum judicio ſecus ſe habet. Eſt enim à Parnaſſo diſcretus, & ab eo plus quam 30. m. p. diſſitus, clade Penthei, & Actæonis, Cadmi nepotum, nobiliſſimus, quorum illum Bacchæ, hunc canes ibi diſcerpſiſſe narrantur. Nomen ei fecere קיתרון *Kethare*, petræ ſc. ut & *Cytheris* inſulæ Laconicæ, de quâ deinceps, quia Cithæron eſt vel maxime ſaxoſus & confragoſus; unde eſt quod in eo Nonnus paſſim deſcribit σκοπιὰς, πέτρας, ἀείνας, Dionyſiac. lib. 5. & 45. Et apud Ariſtoph. in Bacchi orgiis.

Κιθαιρῶνι θ' ἡχῶ,
Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, καὶ νάπαι
Πέλραδός βρέμουσαι.

Id eſt, *Echo Cithæronia, & nigris foliis opaci montes & petroſi Cithæronis clivi fremunt.* Et in Bacchis Euripidis verſ. 38. Bacchæ per Cithæronem oberrantes ἀνορόφοις ἕδραις πέτρας, *ſedent in excelſis petris.* Et verſ. 703. non ſine alluſione ad miraculum Moſis, Num. 20. 11.

Θύρσον δ' ὅτ' ἐς λαβὼν πέτραν εἰς πέτραν,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.
Thyrſumque ſumens una percuſſit petram,
Et inde aquarum roſcidus fluxit latex:

Et verſ. 589. Pentheum deprehendunt in inſidiis λευρᾶς ἀπὸ πέτρας, *à lævi petrâ.* Et verſ. 1095. eum impetunt lapidibus ἀντίπυργον ἐμβάσαι πέτραν, *conſcenſa rupe oppoſitâ.* Et verſ. 1135. diſcerptus jacet Pentheus ὑπὸ πυκναῖς πέτραις, *ſub cæcis ſaxis.* Sic apud Theocritum Idyll. 26.

Πενθεὺς ἁλίβδητο πέτρας ὑπὸ πυθμὴ ἰδυώρῃ,
Cuncta videt celſæ rupis de vertice Pentheus.

Et Ovid. Met. 3. canes in Cithærone ſequuntur Actæonem.

Per rupes, ſcopuloſque, adituque carentia ſaxa.

Et apud Senecam Oedipus ità loquitur Thebaidos pene initio.

Ibo, ibo quà præcepta prætendit juga
Meus Cithæron, quà peragrati celer
Per ſaxa montis jacuit Actæon ſuis
Nova præda canibus.

Prop. lib. 3. *Saxa Cithæronis Thebas agitata per artem*
Sponte ſuâ ad muri membra coiſſe ferunt.

Hæc doctiſſimus Bochartus. Lactantius autem lib. 1 cap. 22. aliam nominis hujus originationem nobis exhibet, eſt autem talis: *Sacra Liberi Patris primus Orpheus induxit in Græciam, primuſque celebravit in monte Bœotiæ Thebis (ubi Liber natus eſt) proximo: qui cum frequenter citharæ cantu perſonaret, Cithæron appellatus eſt.* Fuit ſane Bacchi ſacrificus notiſſimus hic mons. Virg. Æn. 4.

——*Qualis commotis excita ſacris*
Thyas, ubi audito ſtimulant trieterica Baccho
Orgia, nocturnuſque vocat clamore Cithæron.

Ovid. Met. 3.

——*Feſtus faciendæ ad ſacra Cithæron*
Cantibus & clara bacchantum voce ſonabat.

Statius Theb. 2.

Ipſe etiam gaudens nemoroſa per avia ſanas
Impulerat matres Baccho meliore Cithæron.

Saltum vocat Solinus cap. 13. ut *nemoroſum* h. e. Papinius. Euripides Phœniſſis:

Ὦ Ζαβίνας πάλαι πολυπότιστον νάπας,
Ἀσωπὸς ἱερὸν ὕδωρ ὃς κυκᾷς ῥοὰς.

Eidem in Bacchis δάσκιον ὄρος dicitur. Val. Flac. lib. 5.

——*Bœotia qualem*
Thyes, & infelix cuperet vidiſſe Cithæron.

Seneca Oedipo: *Lætus Cithæron pabula ſemper novo*
Æſtivâ noſtro prata ſubmittit jugo.

Attius: *Sanctus Cithæron ſemper viridantibus fretis.*

Nonnus Dionyſ. lib. 25.

——Ἐπιτρύνων δέ με μάλιστα
Πενθαλίδην τὸ πάλαι μέγαν ὄρεξε Κιθαιρών.

Cithariſtes ſeu *Citariſta*, urbec. fuit Gall. Narbon. in Provinciâ, med. inter Maſſiliam & Telonem, 18. mill. ab utraque, nunc pag. *Ceireſte* dict. prope Aranum amnem, 1. leuc. ab orâ maris Mediter. & ab urb. Civitate dicta, *La Cioutat*, quæ crevit ex ipſius ruinis. Promont. autem *Citharißes* in eò tractu eſt *Cap de Laigle* prope Civitatem.

Cithrium, *Chitro* Sophiano, *Zotrivar* Leunclavio, op. gem: Unum in Theſſalia, *Zotrivar*; alt. Macedon. *Chitro*, quod & Pydna, à Theſſalonica 30. m. p. in auſt.

Citium, vel *Citizum* vulgo *Zeits*, urb. Saxoniæ ſup. in Miſniâ, ſub Dominio Epiſcopi Naumburgenſ. 5. leuc. Germ. à Lipſiâ in auſt.

Citradella, urbec. Hiſpaniæ, Minoricæ inſ. præcipua. Vide *Jamna.*

Civare, *Chamberus*, urbs Allobrogum, Sabaudiæ caput, in planitie ad amn. *Laiſ* dict. 3. leuc. à confin. Franciæ, verſus aream Barranam, & 18. à Lugduno in ort. Long. 27. 55. Lat. 44. 50.

Civitas, *La Cioutat*, urbec. Gall. in Provincia, cujus vina commendantur media inter Maſſiliam & Telonem.

Civitas Legionum in Anglia, duplex eſt: Una Deva, ſeu Ceſtria, Legio XX. Victrix. vulgò *Cheſter.* Vide *Deva.* Alia quæ *Iſca Silurum*, Legio XI. Auguſta. vulgo *Caerleon.* Vide *Iſca Silurum.*

Civitas nova, *Neuſtat*, urbs Germ. in Auſtriâ, 6. leuc. à Vienna ad merid. & 12. ab Arrabone in occaſum.

Civitas vetus, *Civitavecchia*, op. Ital. in ditione Pontificiâ, 40. milliaribus à Roma in orâ maris Mediterranei.

Clagenfurtum, op. amplum Germ. in Carinthia, 2. m p. à Savo flu.

Clampetia, locus Italiæ in Brutiis. Plin. 3. 5. Mela lib. 2. cap. 4. à freto Siculo verſus Galliam & Varum flumen, progrediens; *Hinc*, inquit, *in Thuſcum mare eſt flexus, & ejuſdem terræ latus alterum Medama, Hippo, nunc Vibon, Temeſa, Clampetia, Blanda, Buxentum*, &c. Apud Livium lib. 40. corruptè *Dampetia* legitur. Latini omnes hanc *Clampetiam* vocant, additâ literâ tertiâ initiali, ut in multis aliis vocabulis, cum Græci Λαμπητίην illam appellarint. Sic Stephanus ex Polybio. Lycophroni vero eſt Λάμπιτις Poeticè pro Λαμπητία. Malè vulgò *Lampinus.* In ſitu ejus quoque omnes fere conveniunt, ut ſit *Mantia*, ſive *Amantia* hodierna.

Clanes, flu. à Vindelicis ortum habens, à quibus per valles excurrit, & Iſtri alveum intrat. Strabo lib. 4. Lazio *Glan* dicitur.

Clanius, qui & *Clanis*, flu. Campaniæ, prope Neapolin, juxta Acerras urbem, *L'agno*, teſte Ambroſio Leone. Virgil. Georg. 2.

——*Et vacuis Clanius non æquus Acerris.*

Sil. Ital. lib. 8.

Clanio contemptæ ſemper Acerræ.

Clanius vel *Clanis*, Etruriæ flu. *La Chiava* hodie. Sil. lib. 8.

Et Clanis & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Claravallis, *Clairvaux*, Monaſterium celeberrimum, Ordinis Ciſtercienſis, S. Bernardi pietate clarum, in Campaniâ provinciâ Albulam flu. 3. leuc. à confinio Burgundiæ.

Clarentia, op. Angliæ in Suſſolciâ, juxta Eſſexiæ confin. ad Clarentium flu. fere med. inter Londinum & Norvicum 45. m. p. diſtans. Vulgo *Clarence.* Camdeno v. eſt *Clare*, op. ejuſdem Suffolciæ prope Sturam flu. 13. m. p. à Cantabrigiâ.

Claromontium, *Clermont*, urb. Gall. Alverniæ primaria; vix 1 mill. diſtat à Montferrantio, & fere 2. leuc. à Rigoduno, 24. autem à Lugduno in occ. Crevit ex ruinis Gergoviæ. Ibi Concilium celebratum fuit, an. 1095.

Claros, vel *Clarus*, Ioniæ civit. Apollinis oraculo nobilis, juxta Colophonem. Quod oraculum vigebat etiam Naſonis ævo. Sic enim ille Faſt. 1.

——*Clario miſſa legenda Deo.*

Imò Germanicus illud inviſit, auctore Tacito lib. 2. An. qui, ſiverus, ut eſt parum ad fidem ſcribit. Strabo lib. 4. nullum ætate ſuâ oraculum ibi fuiſſe. Καὶ ἡ Κολοφὼν, πόλις Ἰωνὶς, καὶ τὸ ἐρὸν αὐτῆς ἅλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ἐν ᾧ καὶ μαντεῖον ἦν πάλαι. Viguit autem hic Geographus ſub Tiberio Imp. ipſo luculentiſſimo teſte, lib. 13. imò ſub Auguſto, nam lib. 12. fatetur noviſſe de facie virum magnum, P. Servilium Vatiam Iſauricum. Cæterum Clarum hanc Manto, Tireſiæ filia, condidit, fugiens Thebanorum victores Epigones; quæ cum patriæ cladem lugeret & ſuam, manantibus ubertim lacrymis, fontem fecit; unde *Claros* ἀπὸ τοῦ κλαίειν Lacus appellatus. Nearchus v. auctor eſt, inde huic urbi nomen factum quòd Apollini per ſortem, Claros obtigit; nam *ſortem* Græci κλῆρον. Dores v. κλᾶρον, vocant. Fuit Nicandri poetæ patria; ſic enim de ſe ipſe.

——Τὸν ὄβριμος Κλάρος ἔτρεφε πολίχνη.

Clarus, inſ. in mari Myrtoo, *Calamo* Nigro, à Coo 13. m. p. in occ. à Delo 90. in ort. ipſa 40. in circuitu, de quâ nonnulli intelligunt illud Ovidii Met. 1.

Et Claros & Tenedos, Patareaque regia ſervit.

Clarus fons, *Shirburn*, vel *Sherborn*, op. Angl. in Com. Dorceſtriæ, ad fontes amnis *Il*, in confin. agri Somerſet, 12. m. p. à Dorceſtriâ in Bor. & 24. à Bathonia in auſt. Long. 18. 28. Lat. 51. 14.

Claſtidium, Italiæ op. *Chiaſtegio* Leandro, in Liguriâ, à Ticino 12. m. p. diſtans, inter Placentiam & Dertonam. Strabo

bo lib 5. Κατὰ δὲ τὴν Πλαταιϊκὴν, ὅπῃ μὲν ὅρος ἡ Κιθαιρὼν γῆς, Τιτανὸς δὲ πόλις, καὶ Κλαθείδιον, καὶ Δίεθρον, καὶ Ἀνθεία Σταφυλλεῖς. Κώμην vocat Plut. in Marc. i. e. *vicum*, ita Livius quoque adpellat lib. 21. Polybio v. πόλις dicitur lib. 3.

Claterna, *Cliterna* Plinio, vulgo *Quaderna*, op. fuit Æmiliæ, med. fere inter Bononiam, & Forum Cornelii. Mela Claternam in Piceno describit. Altera *Claterna* op. fuit Apuliæ Daniæ, *Campo Marino* hodie, teste Nigro. Vide Cluver. It. Ant. p. 289.

Claudia, urb Norici, *Clagenfurt* Lazio.

Claudia, & *Claudia castra*. Vide *Clevum*.

Claudia via, quæ à Milvio ponte inchoata Flaminiæ jungebatur. Ovid. Pont. l. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Claudiopolis, urbs Ponti ad Elatem flu. *Castomena* Castaldo, 30. m. p. ab orâ Ponti Euxini, & paulo amplius ab Heraclea Ponti in aust. Item urbs Asiæ min. in Ciliciâ, ad rad. Tauri M. inter Comanam urb. & Cydnum flu. Item urbs Daciæ in Transylvaniâ, caput Com. Colocensis, 9. leuc. ab Alba Julia Bor. versus, & tot à Bistriciâ, long. 46. 28. lat. 47. 20.

Clavenna, *Cleven*, op. Rhætorum, cap. Com. cogn. Sedet ad amnem Mairam, inde vix 3. mill. distans, 46. m. p. à Como, & 18. à Rheno flu. long. 31. 20. lat. 45. 40.

Clausentum, *Southampton*, op. Angl. in litore ad Trisantonis flu. ostia, med. inter Ventam Belgarum ad Bor. & Vectim insulam, in Hantoniæ Com. Gaudet portu percelebri, & capacissimo in orâ maris Britannici, ad ost. flu. Antonis, nunc *Test* dicti.

Clazomenæ, urbs Ioniæ, in ora maris Ægæi, & finibus Smyrnæi, med. inter Smyrnam ad ort. & Chium ad occ. Hor. lib. 1. Sat. 7.

Persius sic per multa negotia dives habebat
Clazomenis. Ausonius Epigr. 123.
Fit ferris inclusas pumice Clazomenas.

Melæ *Clazomena* sing. num. dicitur, Ion. 55. 15. lat. 39. 20.

Cleonæ, *Cleona* Melæ, *Cleone* Plinio, hodie *Sarvasili*, teste Nigro, op. olim, nunc pagus Argiæ reg. in Peloponneso, inter Corinthum 10. & Argos 15. m. p. Mantineæ urbi finitimus. Ovid. Met. 6.

Messeneque ferox, Patræque, humilesque Cleonæ.

Ibi versabatur Leo miræ magnitudinis, quem Hercules interfecit. Claud. 1. in Rufinum:

Una Cleonæum pascebat silva leonem.

Lucanus lib. 5.

Ille Cleonæi projecit terga leonis.

Seneca in Hercule Oetæo.

Plete Argolica, stete Cleonæ,
Hic terrentem mænala quondam
Vestra leonem fregit nostri
Dextera nati.

Silius lib. 3.

In foribus labor Alcides Lernæa revisit
Anguibus Hydræ pavor, mixtaque elisa leonis
Ora Cleonæi patulo celantur hiatu.

Valerius Flaccus lib. 1.

Cleonæo jam tempora clausit hiatu
Alcides.

Apud Statium lib. 4. Sylvarum *sidus Cleonæum* est sydus Leonis.

Sed tu dum nimio possessa Hyperione flagrat
Torva Cleonæi jubar sydera, exue curis
Pectus.

Fuit etiam *Cleonæ*, op. Macedoniæ inter Athon & Pallenen.

Cleopatra, seu *Arsinoe*, hodie *Suez*, op. Ægypti in recessu sin. Arabici, 125. mill. à Pelusio in aust. Sunt tamen qui credunt Arsinoen nunc *Agiras* dici, & distare 70. mill. à *Suez* in aust.

Clevum, vulgo *Gloucester*, urbs Dobunorum in Anglia, Ducatûs titulo insignita, & cap. reg. cogn. Dicta fuit etiam *Claudia*, & à Britannis *Caer Gloui*, teste Camdeno. Episcopalis facta fuit ab Henrico rege 8. Distat 18. m. p. à Vigornia in aust. & 26. à Bathonia in Bor. Long. 18. 08. Lat. 52. 13.

Clitor, Strab. *Cletor* Xenoph. *Clitorium* Plinio, *Clitora* Livio, vulgo *Clerkie* adhuc, & *Gardichi* Nigro, op. Peloponnesi in Arcadiâ, cum fonte & flu. cogn. Stymphalo, Mantineæque finitimum. Stat. lib. 4. Silv.

Et rapidus Clitor, & quæ bibit Phyxia Ladon.

Aqua hujus fontis pota vini gustum aufert; Ovid. Met. 15.

Clitoria quicunque fretus de fonte bibebat
Vina fugit, gaudetque meris abstinentia undis.

De quâ re Plin. lib. 31. cap. 2.

Clitumnus, agri Falisci fluvius, *le Vene* hodie, cujus aquis potæ candidos faciunt Boves. Testantur id abunde Poetæ. Horum agmen ducat Virgil. Georg. 2.

Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, sæpe tuo perfusi flumine sacro
Romanos ad templa Deum duxere triumphos.

Propert. 2. 11.

Quà formosa suo Clitumnus flumina luco
Integit & niveos abluit unda boves.

Statius 1. Sylv.

Aut præstent niveis Clitumna novalia taurus.

Silius lib 4.

Patulis Clitumnus in arvis
Candentes gelido perfundit flumine tauros.

Idem lib. 8.

Perfundens flumine sacro
Clitumnus taurum.

Juvenal. Sat. 12.

Læta sed ostendens Clitumni pascua sanguis
Iret, & à grandi cervix ferienda ministro.

Claudianus lib. 4. Consul. Honorii.

Quin & Clitumni sacras victoribus undas
Candida quæ Latiis præbent armenta triumphis,
Visere cura fuit. Idem in Epigram.

Non tales, Clitumne, lavat in gurgite tauros,
Tarpeia refetunt quos pia vota Jovi.

Hactenus Poetæ, quibus addo Plinium. Sic enim ille lib. 2. cap. 103. *In Falisco Clitumni amnis aqua pota candidos boves facit.* Caterum *Clitumnus* quoque Jupiter dictus fuit. Vibius. *Clitumnus Umbriæ, ubi Jupiter eodem nomine est.* Plin. Jun. Ep. 8. 8. *Adjacet templum priscum & religiosum. Stat Clitumnus ipse, amictus, ornatusque prætexta præsens Numen, atque etiam fatidicum; Indicant sortes; Sparsa sunt circa sacella complura, totidemque Dei Simulachra: sua cuique veneratio, suum nomen, quibusdam vero etiam fontes.*

Clivensis Ducatus, reg. Germ. à Rheno bipartita. A Rhinoberga ad Mosam & Vahalim usque extenditur, subestque Dominio Electoris Brandeburgici. Ibi urbes præcipuæ sunt Cliva, Wesalia, Calcaria, Emmericum, Geneppum & Duisburgum.

Clivia, *Clove*, urbs Germ. infer. inter Mosam & Rhenum, Clivensis Duc. caput, 16. leuc. à Colon. Agrip. in Bor. 3. autem à Noviomago urbe Geldriæ, Long. 27. 30. Lat. 52. 48.

Clocheria, seu *Clogeria*, urbs Hiberniæ episcop. in Ultoniâ reg. sub Arch. Armachano. Sita est in Com. Monaghano, in colle juxta amnem *Blackwater*, 20. m. p. ab Armacho.

Clodia fossa, urb. in inf. parva maris Adriatici cum portu, 25. mill. à Venetiis, Loredum versus, & prope Brendulum inf. Long. 33. 30. Lat. 44. 34.

Clodianus est *Llobregat*, amnis Cataloniæ, teste Brietio. Oritur ex Pyrenæis M. prope Juncariam op. & in mare Mediter. se exonerat prope Rhodam arcem.

Clona, *Cloney*, urbs Hiberniæ in Momonia prov. & Com. Corcagiensi, 15. mill. à Lismorâ in aust. & tot à Corcagiâ in ort.

Clonfertia, *Clonfert*, urbs Hiberniæ episc. sub Arch. Tuamensi, in Connacia prov. & Com. Galliventi ad Sinetum flu. 28. mill. à Gallivâ in ort. & 9. ab Atlona.

Clostra Romana, op. fuit Latii in orâ apud Circeios & Nymphæum flu.

Clota, *Clyd*, flu. Scotiæ. Oritur in Cludesdalia prov. ubi Glascoviam rigat; deinde inter Lenoxiam, & Cuninghamiam prov. labitur, & in mare Hibernicum se exonerat ad Clotæ, seu Glottæ æstuarium.

Cluanum, urbs Hiberniæ. Vide *Clona*.

Cludesdalia, al. *Glottiana*, prov. Scotiæ meridionalis in mediter. Ejus urbs præcipua Glascovium Archiepiscopalis ad Cludum flu.

Cluniæ, urb. Episp. Tar. in Æduis, nunc pag. apud Ducium Flu. Æduæ op. finitimum, *Corumna del Conde* Clusica. Long. 17. 12. Lat. 40. 58.

Cluniacum, Abbatia est percelebris, in Matisconensi agro, 13. leuc. ab Augustoduno in aust. & 4. à Matisconе in occ. Long. 25. 50. Lat. 45. 35.

Clupea, *sive Clypea*, *quipia* Marmolio, civit. Africæ propè, à figura clypei sic dicta. Lucan. lib. 4.

Inter fœcundas magna Carthaginis arces
Et Clupeam tenuis stratorum littora nota.

Hunc Solinus Græco nomine *Aspidem* vocatam tradit, quod & ipsum non obscurè affirmat. Silius Ital. lib. 3.

Et Clypei similem curvatis navibus Aspis.

Clusium, *Chiusi*, urbs Hetruriæ antiquissima, ac ex primis Tuscorum colonia, Porsenæque regis sedes, nunc pene ob aedes insalubritatem deserta. Sedet ad Clanim paludem, 20. mill. à Perusiâ in occ. ro. autem à lacu Thrasymeno. Long. 35. 06. Lat. 43. 34.

Cnidus, vel *Gnidus*, Capo *Crio* Sophiano, Cariæ urb. & promunt. quod inter orum australem, & occiduum in mare, velut

velut peninſ. excurrit contra Niſyrum inſ. Hic erat Veneris imago, opus Praxitelis, ubi & ipſa Venus colebatur Hor. 1 Car. od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique.

Ovid. 10. Met.

Piſcoſamque Gnidon, gravidamque Amathunta metallis.

Long. 56. 30. Lat. 37. 28.

Cnidus, urbs Macedoniæ. Liv. lib. 31. ex emendatione Gronovii Junioris: *Præſidio ibi relicto, Cnidus nomen præter alteram in Aſiâ urbem*, &c. Callim. Hymno in Cererem:

Οὔπω τὴν Κνιδίαν ἔτι Δώριον ἱερὸν ἔναιον,
Τὴν δ' αὐτᾷ χηλὸν ἅλσος ἐποιήσαντο Πελασγοί.

Populi *Cnidii*. Stephanus in fragmento illo multiplicis, ſed incognitæ eruditionis Seguieriano: Δώριον πόλις Θεσσαλίας ὅπου μεταφυτοὶ οἱ Κνίδιοι. Vide prædictum Gronovium Diſſ. Epiſt. pag. 33. 34.

Cnoſſus, vide *Gnoſſus*.

Co, Coos, vel *Cos*, inſ. in mari Ægæo, ſeu ut quidam aiunt, in Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, & aſpectu jucundiſſima iis, qui eo navigabant. Ambitus ejus quingentis & quinquaginta ſtadiis clauditur, tota fertilis, & vino optimo abundans. Notum in illa veſtes ſericas, ſeu bombycinas ex bombyce vermiculo à muſieribus texi ſolitas. Id quidem de *Ceâ*, vel *Ciâ* inſ. Atticâ prope Eubœam poſt Varronem nonnulli tradunt. In his Plinius, qui lib. 4. cap. 12. hæc habet in *Cei* deſcriptione. *Ex hâc profectam delicatiorem fœminis veſtem, author eſt Varro.* Et rurſus lib. 11. cap. 22. de bombycibus. *Telas aranearum modo texunt ad veſtem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellarunt. Prima eas redordiri rurſuſque texere invenit in Ceo mulier Pamphila, Latoi filia, non fraudanda gloriæ excogitatæ rationis ut denudet fœminas veſtis.* Et Plinii ſimia Solinus, *Ceos, quæ, Varro teſtis eſt, ſubtiliorîs veſtis amicula arte lanificæ ſcientiæ prima in ornatum fœminarum dedit.* Sed docti pridem obſervarunt Pamphilam, Latoi filiam, quæ inveniſſe dicitur id genus texturæ ſubtilioris *Coam* fuiſſe non *Ceam*. Ita habet Ariſtot. de Hiſt. Anim. 5. 19. Πρώτη δὲ λέγεται ὑφᾶναι ἐν Κῷ Παμφίλη Λατοῦς θυγάτηρ. Nimirum τὰ βομβυκινα *bombycina*, de quibus eo loco res eſt. Et vero bombyces, unde texuntur, in Co inſ. naſci vel ex Plinio conſtat, qui id refert pluribus lib. 11. cap. 23. Unde eſt quòd *Coæ veſtes*, paſſim celebrantur apud poetas, *Ceæ* muſquam, quod quidem ſciam. Verba ſunt Viri Magni de Phœn. Col. l. 1. c. 7. Tibullus 2. 4.

———*Coa puellis*
Veſtis, & è rubro lucida concha mari.

Et Eleg. 6.

Illa gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit.———

Propert. 1. ad Cynthiam:

Et tenues Coâ veſte movere ſinus.

Et lib. 1. ad Mecænatem:

Sive togis illam fulgentem incedere Cois,
Hoc totum è Coâ veſte volumen erit.

Et lib. 4. in fabulâ Vertumni:

Indue me Cois, fiam non dura puella.

Et ad Lenam:

———*Coæ textura Minervæ.*

Item: ——*Coæ dederit nec munera veſtis.*

Ovid. lib. 2. de Arte:

Sive erit in Cois, Coa placere puta.

Horat. Sat. 2.

———*Cois tibi pene videre eſt*
Ut nudam———

Ubi Acron: *Perlucidâ utitur veſte, ut ita nuda conſpici poſſit. Hæc enim veſtis in Co inſulâ conficitur, per cujus nimiam ſubtilitatem quæ ſunt interiora tranſlucent.* Ex utrâque ſententiâ conflata ſunt hæc Iſidori lib. 14. cap. 6. *Coos inſula adjacens provinciæ Atticæ, in quâ Hippocrates medicus natus eſt, quæ, ut Varro teſtis eſt, arte lanificii prima in ornamentum fœminarum inclaruit.* Plinium enim & Solinum ſequi videtur, cum eam inſ. facit vicinam Atticæ, quaſi de *Ceo* agatur. Sed ad inſ. Caricam plane pertinet, quod ibi natus traditur Hippocrates. Is enim *Cous* fuit, non *Ceus*. His ita obſervatis facile erit eruere *Cos* etymon. Hebræis קו *cau tenue filum* eſt, vel *funiculus*, LXX σπαγίον exponunt, & Symmachus σχοινίον, Job. 38. 5. Rurſus ex קו *cau* eſt קוה *netum*, vel *opus ſubtiliſſimum* ex Ægypto advectum, 1 Reg. 10. 28. & 2 Paral. 1. 16. ubi vulgatus *de Coâ*, quaſi ſit loci nomen: Nec multo aliter Græci interpretes. Denique huc pertinet, quòd קו *Co*, vel קוה *Coa* vocata eſt à Phœnicibus inſ. texturæ delicatioris artificio nobiliſſima. Phœnices enim Coam aliquando tenuiſſe, vel inde apparet, quod urbs inſulæ cognominis olim dicta eſt Aſtypalæa. Strab. lib. 14. Ἡ δὲ Κῶν πόλις ἐκαλεῖτο τὸ παλαιὸν Ἀσυπάλαια. Nempe ab illâ ipsâ Aſtypalæâ Phœnicis filiâ. Hinc Stephanus Ἀσυπάλαια νῆσος μία τῶν Κυκλάδων, &c. Δεύτερα πόλις ἐν Κῷ.

Coatræ, pop. Coatram mont. inter Aſſyriam & Mediam incolentes. Lucan. lib. 3.

Æthera tangentes ſylvas liquere Coatræ.

Coche, vide *Valeſium* ad Am. p. 288.

Coccintos, vel *Cocintum*, inter Leucopetram, & Lacinium promontorium. Vide Plin. 3. 5. De nomine Bochartus, Phaleg. 3. 5. Eodem refero, inquit, quod Cocinthum quaſi קחי־ם *Choche Chittim, terminum Cittæorum*, veteres appellarunt extremum Italiæ promontorium, de quo Polybius lib. 2. Τὸ προκείμενον τῆς Ἰταλίας εἰς τὴν θαλατταν ὁ καλοῦσι Κόκινθον. Videtur eſſe quod vocant hodie *Capo di Stilo*. Plin. 3. 10. *Cocinthum eſſe longiſſimum Italiæ promuntorium aliqui exiſtimant.* Et in Antonino Cocinthum op. XXII. M. paſſ. diſtat à Scylace, vel Scylacio, hodiè *Sbilaci*.

Cocytus, flu. Campaniæ exiguus, in Lucrinum lac. influens; qui à Poetis flu. inferorum nominatur, ſeu potius fingitur. Nomen habere videtur ἀπὸ τοῦ κωκύειν, h. e. à *gemendo* & *lamentando*. Sen. in Her. Fur.

Palus inertis fœda Cocyti jacet;
Hic vultur, illic luctifer bubo gemit,
Omenque triſte reſonat infauſtæ ſtrigis.

Virg. Æn. 6.

Cocyti ſtagna alta videi, Stygiamque paludem.

Idem ibid.

Hinc via Tartarei quæ fert Acherontis ad undas,
Turbidus hic cœno vaſtaque voragine gurges
Æſtuat, atque omnem Cocyti eructat arenam.

Idem Georg. 4.

Quos circum limus niger, & deformis arundo
Cocyti, tardâque palus innabilis undâ.

Horat.

Viſendus ater flumine languido Cocytus errans.

Claudianus de Raptu Proſ. lib. 2. non ſine alluſionis nomine.

——*Preſſo lacrymarum fonte reſedit Cocytus.*

Apollodorus apud Stoberum: Κωκυτὸν δὲ πλαμὸν ἀνίεσθαι ἀπὸ τοῦ κωκύειν, ὃς ἔστιν Στυγὸς, καὶ συμφώνως ἀποῤῥοῆ. Pauſan. lib. 1. Πρὸς δὲ τῇ Κιχύρῃ λίμνη ἐστὶν Ἀχερουσία καλουμένη, καὶ ποταμὸς Ἀχέρων, καὶ Κωκυτὸς ὕδωρ ἀπορρήξαντος. Stat. 1. Theb.

——*Inamœnum forte ſedebat*
Cocyton juxta, reſolutâque vertice crines
Lambere ſulfureas permiſerat anguibus undas.

Silius Punic. 13.

Parte alia torrens Cocytos ſanguinis atri
Vorticibus furit, & ſpumanti gurgite fertur.

Codanus ſinus, mare quod inter Scandinaviam & Cimbricam Cherſoneſum longè latéque terras ſubit ad inſtar ſinûs ingentis, rigatque etiam oram litoralem Germaniæ & Poloniæ. Dicitur etiam *Suevicum*, ſeu *Balticum mare*: cujus partes ſunt ſinus Botnicus, & Finicus; quanquam ſint qui credant Codanum ſinum eſſe tantum illam partem maris Baltici, quæ eſt inter Jutiam, Scaniam, & Norvegiam, ubi inſ. *Codanonia*, vulgo *Zeeland*.

Cœleſyria, vel *Cœloſyria*, tota eſt regio ultra Seleucidem, in Ægyptum & Arabiam recedens. Sed propriè quæ Libano, & Antilibano terminatur. Nomen fortita eſt à *concavitate*, quam Græci κοιλότητα vocant, populi Κοιλόσυροι. Dionyſ. Perieg.

Μὴν Κοίλην ἐνέπουσιν ὑπώνυμον, οὔνεκ' ἄρ' αὐτὴν
Μέσσην καὶ χθαμαλὴν ὀρέων δύο σειρὰς ἔχουσι.

Sunt & quibus Syrophœnices iidem ſunt cum Cœleſyris. Res patet ex his Eunapii de Libanio. Ὁ πάλαι δὲ Συροφοίνικας ἔχων καὶ τὴν κοινὴν ἁπάντων ἑλλάδα ἴδιόν τι καὶ χαρακτῆρα τοῦτο παρ' ἑαυτοῦ λαβὼν μετεπαίδευσεν. *Quod ſuave & jucundum habent in vulgari colloquio omnes Syrophœnices, hoc ab illo cum eruditione petere licet.* Idem Eunapius. Λιβάνιον δὲ Ἀντιόχεια μὲν ἤνεγκεν, ἡ τῆς Κοίλης καλουμένης Συρίας πρώτη πόλις. *Libanium quidem produxit Antiochia, Cœleſyriæ quam vocant metropolis.*

Cœlimontana, porta urbis Romæ. Junioribus *Aſinaria* vocatur. Hodiè *S. Joannis* nonnullis dicitur. Marlianus in ſuâ Româ.

Cœlius, mons unus è ſeptem urbis Romæ, quem Tiberius Imp. teſte Suetonio *Auguſtum* appellari juſſit. Tacitus ait eum primo *Querquetulanum* vocatum. Eundem *Tuſcum vicum* poſtea dictum ſcribit Varro de L. L. lib. 4. *Maſtarna* olim appellatum à Tuſcis, ex vetuſtâ quâdam inſcriptione patet. Hunc à *Coele* Vibennâ Hetruſcorum duce, qui Tarquinio Superbo ſuppetias tulit, denominatum volunt.

Cœlis, gens Attica. Heſychius. Κοιλὶς, δῆμος Ἀττικῆς, ubi nonnulli Κοίλη legendum volunt.

Cœlambe, Ptol. Gedroſiæ urbs, *Cambaia* hodiè dici videtur. Legitur & *Bœambe* & *Cœambe*.

Cœnanum, Germ. urbs. Ptol. vulgò *Laubenburg*, teſte Villa-

Villanovano. Eſt autem in Saxonia inter Luneburgum, & Lubecam.

Colberga, urbs Germ. in Duc. Pomeraniæ ulter. in orâ maris Baltici ſub dom. Elect. Brandeburgici. Long. 38. 18. Lat. 54. 00.

Colceſtria, op. Angl. in Eſſexiæ Com. ad flu. *Colne*, 6. m. p. ab orâ maris Germ. nota clade ipſi illatâ hiſce ultimis temporibus ob cauſam Regiam, & natalitiis D. Helenæ: olim *Colonia* dicta fuit. Diſtat 5. milliaribus tantùm à Suffolcia provinciâ & 35 à Londino in Cæciam.

Colchi, Careorum Emporium in Indiâ intra Gangem. Ptol. Vide Boch. de Anim. Bibl. l. 2. p. 489. *Cochin* hodiè.

Colchinium, Dalmatiæ op. à Colchis conditum, quod poſtea *Olchinium* dictum eſt. Plin.

Colchis, idis, regio Aſiæ juxta Pontum, regnum Æetæ regis & Medeæ patria, Corace monte (qui eſt Tauri pars) à ſeptentrione, ab ortu Iberâ, à meridie Phaſide, ab occid. Euxino Ponto clauſa. Huc ferunt Jaſonem cum Argonautis navigaſſe, Medeæque artibus adjutum, aureum vellus inde retuliſſe. Eſt autem hæc regio venenorum feraciſſima, quæ res videtur locum feciſſe fabulæ, quam de Medeæ veneficiis comminiſcuntur poetæ. Horat. Carm. 2.

Ille & venena Colchica
Et quicquid uſquam concipitur nefas,
Tractavit. Idem in Epodis:
Herbaſque quas & Colchis atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Colchos autem Ægyptiæ originis eſſe conſtans fama eſt apud vett. Dionyſ. verſ. 689.

Παῖδε δ᾽ μυχὲν πύελοιο μὴ χδίνα Τυνδαρεώων
Κόλχοι ναιετάουσι, μετηλυδες Αἰγύπτοιο.

Herod. lib. 2. Φαίνον᾽ δὲ καὶ ὅτι ἰσχνές εἰσι Κόλχοι Αἰγύπτιοι. Diodorus lib. 1. Φασὶ γὰρ Αἰγυπτίων τινὰς καταλιφθέντας ὑπὸ Μακεδόνων λίμνην συνοικῆσαι τὴν νῦν Κόλχων γῆν. Strabo etiam lib. 1. meminit Ægyptiorum in Colchos μεταστάσεως. Et Amm. lib. 22. Colchos appellat *Ægyptiorum antiquam ſobolem*. Boch. Inde *Colchis* ponitur pro Medeâ Horat. in Epod.

Non huc Argoo contendit remige pinus
Neque impudica Colchis intulit pedem.

Juvenal. Sat. 6.

Credamus tragicis quicquid de Colchide torvâ
Dicitur.

Propert. lib. 2.

Seu mihi Circæo pereundum eſt gramine, ſive
Colchis, Colchiacis urat ahena focis.

Lege *Iolciacis*. Idem 3. 5.

Colchis flagrantes adamantina ſub juga tauros
Egit, & armigerâ prælia ſevit humo.

Mart. lib. 4.

Ignipedes poſſit ſine Colchide vincere tauros.

Colias, promont. vel litus Atticæ in vico Phalereo, ubi & Venus *Colias* Dionyſius Periegetes Taprobanen inſ. *Coliada* vocat:

Αἰνεὰς καὶ Κωλιάδ᾽ μεγάλως ὀπὶ νῆσον ἵκοιτο,
Μητρὸς Ταφοσκάτου Ἀσπηλιώτην ἐλεφάντων.

Collatia, op. in prima Italiæ regione, ab Albanis, ut creditur, conditum, & à Tarquinio Superbo inſtauratum, collatâ eum in uſum à Pop. Romano pecuniâ; unde & nomen putatur accepiſſe, ut refert Servius enarrans illud Virg. Æn. 6.

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces,
Laudo pudicitiæ celebres.

Ex hâc enim urbe ortum traxit Tarquinius Collatinus, Lucretiæ maritus. Sil. lib. 8.

Quos Caſtrum Phrygibuſq; gravis quondam Ardea miſit,
Quos celſo devexa jugo Junonia ſedes
Lanuvium, ac altrix caſti Collatia Bruti.

Livius hoc op. interius in agro Sabinorum collocare videtur lib. 1. ubi pugnam Tarquinii Sabinorumque ad ſiniſtram Anienis ripam recenſet. Verum aliter alii tradiderunt authores, quorum ſententiâ in Latio cis Anienem fuerit. Plin. 3. 5. Et Servius ad præſcriptum Virgilii locum. Ciceronis tempore adhuc extitiſſe *Collatiam* ipſe teſtis eſt in Orat. prima contra Rullum. Sed & Strabo poſt eum lib. 5. teſtatur ſuo ævo extitiſſe etiam, verum κώμην tantùm, i.e. *vicum*.

Collatina, Romæ porta. Item dea quæ collibus præſidebat.

Collatinus, unus ex 7. Romæ collibus.

Collentum, urbs Dalmatiæ verſus oram maris Adriatici. Nunc *Varcevo* dicitur; eſtque fere med. inter Jaderam ad occaſ. & Scardoniam ad ort. ſub domin. Venetorum.

Collina, Romæ porta in colle Quirinali ſita (unde & nomen accepit) non procul à Veneris Erycinæ templo. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ
Nunc decet, à Siculo nomina rege tenent.

Eadem & *Salaria* vocata, propterea quod per eam *ſalem* ferebant Sabini. Tacit. Annal. 3.

Collops, geminus, magnus & parvus, urbs Africæ litor. in Mauritaniæ confin. magnus idem cum Cullu, parvus eſt op. orientalius, nunc Larobo, teſte Moletio.

Colocia, Colocz, urbs Archiep. Hungariæ ad Danubium, 6. leuc. à Quinque Eccleſiis, ſub dom. Turcarum.

Colœphryx, Bœotiæ mons, Heſychius: Κολοίφρυξ, Ταναγρικὸν Ἀλεκτρυών, ἢ ὄρος Βοιωτίας. In Etymologo M. ſcribitur Κολόφρυξ, & in Stephano Κολοίφρυγες pro loco Bœotiæ, qui aliis Ἀρτικονδυλεῖς, ita ille ex Ariſtotelis libro de Bœotiæ limitibus. Nomen ex Phœnicià linguâ deſumptum tradit Bochartus. Galli ſiquidem Tanagrici *Colœphryges* dicebantur ab hoc monte, in quo alebantur, qui ideo dictus eſt propter גְּדִי אפרוחים *Kelo-ephrochim*, i. e. *clauſtrum* pullorum ſc. nobile ὀρνιθοτροφεῖον in eo conſtitutum.

Colonia Agrippina, Ubiorum civit. præſtantiſſima, vulgò *Cologne*, Cis Rhenum flu. ſita; ita dict. ab Agrippinâ Neronis matre, quæ ut ſociis quoque nationibus potentiam ſuam oſtentaret, in hoc op. ubi genita erat, Coloniam ex veteranis militibus deduci imperavit. Tacit. an. 4. Urbs eſt Germaniæ Imperialis, Anzeatica & ſui juris 8. leuc. ab Aquiſgrano in ort. 18. à Magontia, 16. à Treviri in Bor. 5. autem à Juliaco in ort. eſtque omnium urb. Germanicarum maxima. Long. 28. 31. Lat. 50. 35.

Colonia Allobrogum, urbs Gall. Narbon. ad flu. Rhodanum è Lemano lacu erumpentem. Vulgò *Geneva*.

Colophon, Altoboſco Zardo, *Belvedere* Nigro, urbs Ioniæ maritima, inter Smyrnam & Epheſum. *Colophonium aurum* pro probatiſſimo apud Ariſtoph. teſte Zenodoto. *Calceamentum* v. *Colophonium* (quod erat ſolea infimam pedis partem tantum tegens) in ſtolidum, incompoſitum, ac ruſticum proferri ſolet. *Colophonium ſuffragium* apud Platonem, de ſuffragio magis verbis quam re. Eſt etiam proverb. de ſuffragio alicujus in re aliquâ plurimum valentis, à Colophoniis ortum, quòd penes illos eſſet victoria, quibus Colophonii opem tuliſſent. Item *Colophonem* addere, pro ſummam rei manum imponere, quaſi olim ſine Colophoniis negotia non conficerentur. Ex hâc urbe nonnulli Homerum ortum volunt, unde Virg. ſive potius Catullus in *Ciri*:

Quæ Colophoniaco Scyllæ dicuntur Homero.

Fuit autem & Nicandri patria, ut patet ex Epigram. lib. 1. ἀνθολ.

Καὶ Κολοφὼν ἀοιδηλ᾽ ἐπὶ πολίεσι τέτυκ᾽
Δόξης ἀφραμόμην πεῦδας ἀειρόνους.
Πρωτόπολιν μὲ Ὅμηρον, ἀτὰρ Νίκανδρον ἔπειτα,
Ἀμφοτέρους Μούσας ἀρχαίην φίλυς.

Long. 56. 00. Lat. 39. 20.

Coloſſæ, urbs Phrygiæ erat in confinio Cariæ, media inter Sardes & Cabyram 60. milliaribus ab Apameâ in occ. Incolæ *Coloſſenſes*. Πόλιν μεγάλην vocat Herodotus. Long. 59. 30. Lat. 38. 30.

Columnæ Herculis, duæ eſſe perhibentur in Occidente; quia ex Oceano mare noſtrum intrantibus duos montes occurrunt, quorum alterum in Africâ *Abylam* vocant, alterum in Europâ *Calpen*. Hos quondam junctos perpetuo jugo fuiſſe finxerunt, ſed ab Hercule diremptos; aliqui tamen hos montes procul ſpectantibus geminas columnas videri volunt. Alii aſſerunt Columnas Herculis in Gaditanâ inſ. fuiſſe ex ære 8. cubitorum, ad quas proficiſci ſolebant, qui navigationem abſolviſſent, tanquam Herculi ſacra facientes.

Comagena, Syriæ pars ſupra Ciliciam, in ort. ſita, trans Amanum M. excurrens in uſque Meſopotamiam, à quâ Euphrates flu. dirimitur. Pop. *Comageni*, haruſpicinâ olim peritiâ præ cæteris nobilitati. Juvenal. Sat. 6.

Spondet amatorem tenerum vel divitis orbi
Teſtamentum ingens, calidæ pulmone columbæ
Tractato Armenius, vel Comagenus aruſpex.

Comana, Armeniæ urbs ad fontes Sazi flu. verſus M. Taurum, à quo diſtat 46. mill. in Bor. & paulò amplius à confin. Cappadociæ à Cæſarea v. 8. circiter in Eurum. Hæc urbs inſigni Bellonæ fano celebris fuit. Inde *Comani* dicuntur ſacri ſervi Bellonæ, quorum Strabo ſuâ ætate 6000. fuiſſe tradit, qui omnes Sacerdotis imperio parebant & ſtatis quibuſdam Bellonæ feſtis ſeſe mutuis vulneribus laniabant. Val. Flac. lib. 7.

Erectos lacerat Bellona Comanos.

Comata Gallia, vulgò *La Francia*. Vide *Gallia*; ſic enim Celtica dicitur. Lucan. lib. 1.

Crinibus effuſis tota præcelſa Comatæ.

Combos, Combas Antonino, urbs Ægypti ſuper. ad Nilum, pop. *Combitæ*, qui, teſte Steph. Crocodilum adorabant, ſicut Lycopolitæ lupum. Juvenal. Sat. 15.

Inter finitimos vetus, atque antiqua ſimultas,
Immortale odium, & nunquam ſanabile vulnus
Ardet adhuc Ombos, & Tentyra, ſummus utrique
Inde furor vulgo, quod numina vicinorum
Odit uterque locus, cum ſolos credat habendos
Eſſe Deos, quos ipſe colit.

Combretonium, Angliæ urbs Anton. *Bretenham* in agro Suffolcienſi Camdeno.

Complutica, Ptol. olim op. nunc vicus Hiſp. Tarracon. in finibus Callaicorum, hodie *Compludo*, teſte Mor.

Complutum, Carpetanorum urbs, & nobilis Academia in Hiſp. Tarracon. vulgò *Alcala de Henares*. Long. 17. 30. Lat. 41. 00.

Compoſtella, urbs Hiſp. Vide *Iria Flavia*. De nomine ſic Voſſius ad Melam, *Poſtquam*, inquit, *Hiſpani ſibi perſuaſerunt illa quæ de S. Jacobo narrantur, cæpit iſtud opidum appellari ad Jacobum Apoſtolum. Poſterioris ævi Hiſpani dixere Giacomo Poſtolo*, unde contractum *Compoſtella*. Long. 11. 00. Lat 43. 00.

Compſani, Hirpinorum pop. in Italiâ. Plin. 3. 11. Eorum op. *Compſa*; Ptolemæus, cui Græcè ſcribitur Κύμλα, perperam Lucanis illud attribuit. Velleius libro altero, *Molo Compſam in Hirpinis oppugnans*, ubi Cluver. *Caſſanum* legere maluit, vide Authorem longe doctiſſimum, & laboriosiſſimum de Ital. Ant. lib. 4. cap. 8. Long. 38. 42. Lat. 40. 02.

Comum, Colonia & urbs Inſubriæ, ad lacum Larium, quod inſtauratum *Novocomum* dictum eſt, vulgò *Como*. Catullus carm. 36.

Poetæ tenero, meo ſodali
Velim Cæcilio, papyre, dicas,
Veronam veniat, Novi relinquens
Comi mœnia, Lariumque litus.

Antiquitatem ejus oſtendit Juſtinus lib 20. *Gallis in Italiam cauſa veniendi, aſſiduæ domi diſſenſiones fuere, quarum tædio, cum in Italiam veniſſent, ſedibus Tuſcos expulere, & Mediolanum, Comum, &c. condiderunt.* Strabo lib. 5. Κῶμον δ' ἔν χερσονήσῳ μίλεια. Πομπήϊος δὲ Στράβων ὁ Μάγνε πατὴρ κακωθεὶς ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων Ῥαιτῶν συνῴκισεν, &c. Deinde C. Scipio 3. colonorum millia adjecit, quibus iterum D. Cæſar 5000. addidit, de quibus 500. fuerunt Græcorum nobiliſſimi. His & jus civitatis dedit, & inter colonos eorum nomina retulit, qui tamen ibi ſedes non tenuerunt, ſed Coloniæ nomen reliquerunt. Νεοκωμῖται δὲ ἐκαλοῦντο ἅπαντες, ὅτο δὲ μεσογειότατον Νόβυμ Κώμυμ λέγεται. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 248. Long. 31. 02. Lat. 44. 54.

Comum, *Com*, op. amplum Perſiæ, in prov. *Hieraeh*, med. ferme inter Aſpahamum & Casbinum.

Conacum, *Cegnuc*, urbs Aquitan. ad Carentonum flu.

Concana, Hiſp. urbs in Aſturiâ. Ptol. pop. *Concani*. Horat. Carm. 3. Od. 4.

Et lætum equino ſanguine Concanum

Silius lib. 3.

Nec qui Maſſagetem monſtrans feritate parentem
Cornipedis ſuſâ ſatiaris, Concane, venâ.

Concangium, Britanniæ op. Lib. Notit. *The Barony of Kendal* Camdeno. Cujus verba ſunt, *Concangios olim* (de Cindaliâ in Weſtmariâ loquens) *ſtationem fuiſſe opinatus ſum*, ſed jam rectius docuit. Alibi autem de *Haulton*, vel *Holton* op. in Confin. Ceſtrenſ. & Lancaſtrenſ. comitat. verba habens, ait, *Nec ego alibi quærere auſus ſum, quam in hoc tractu ſtationem illam Congangios, ubi Numerus vigilum*, &c.

Concordia, Colonia, Fori Julii quondam urbs, cujus hodie nihil extat præter pauciſſima tuguria. Sabellicus.

Concordia, Germ. urbs inter Argentoratum & Bingium. Anton. *Kochesberg* Rhenano, & Simlero.

Concordia, Hiſp. Bæt. civitas. Ptol. pop. *Concordienſes*. Plin. 4. 22.

Concordia, urbs inter flumina Liquentiam, & Tilavemptum propius mare accedens, eodem nomine & epiſcopatûs titulo hodieque clara. Ptolemæus perperam Carnis eam attribuit, & Mela longe imperitius inter Tergeſte, & Aquileiam, opida Carnorum, eandem poſuit. Nomen ejus apud Strab. lib. 5. ſcribendum per Omega cenſet Cluverius in primâ ſyllabâ, non vero per omicron, ut eſt apud Ptol. & Zoſimum. Vide eum de Ital. Ant. p. 167. Long. 35. 14. Lat. 45. 35.

Concordiæ Templum in urbe Roma à Livia extructum in ſuo porticu tradit Sueton. Ovid. 6. Faſt.

Te quoque magnifica Concordia dedicat æde.

Condate, *Rènes*, urbs Gall. in Britan. minore. Vide *Rhedones*. Sunt qui *Rhedon* op. finitimum interpretentur.

Condate, *Conde*, op. Belg. in Hannoniâ ad Scaldim flu. apud Valencenas urb. 2. leuc. inde, Tornacum verſus 3. quot à montibus. Long. 26. 00. Lat. 50. 27.

Condate, op. Cornaviorum, *Cengleton* in Com. Ceſtriæ ad amnem Danum, in lim. Com. Staffordienſ in Anglia, 20. m. p. à Ceſtria in ort. & 16. à Staffordia in Bor.

Condates, portus Aquitaniæ ad Duranium flu. apud Liburnium op.

Condatum, *Conde*, op. Belg. in Hannonia, ad Scaldim flu. unde dicti Principes Borbonii.

Condercum, op. alius Brigantum, nunc Diœceſis Dunelmenſ. in Angl. Boreali, *Cheſter upon the Street*, ad Vedram flu. med. inter Dunelmum & Novum Caſtrum 6. m. p. ab ora litor. & à Vallo 33. autem à confinio Scotiæ.

Conimbrica, vulgò *Condexa La Veſa*, op. olim Luſitanorum in Hiſpan. nunc vicus Portugall. in provincia inter Durium & Tagum. Ex ejus ruinis, & 3. ab eâ leuc. crevit Conimbrica nova, vulgò *Coimbra*, urbs ampla & Academia ad Mundam flu. 32. leuc. ab Ulliſipone in Bor. & 6. ab orâ Oceani Occidentalis. Long. 13. 30. Lat. 40. 00.

Connacia, *Connaught*, prov. regni Hiberniæ in occid. parte, inſ. in 6. Comitatus diviſa, habens ab ortu Lageniam, à Sept. Ultoniam, & à merid. Momoniam. Ibi urbs præcipua *Gallivа*.

Conovium, Ordovicum op. in Wallià ad Conovium flu. 4. m. p. ab orâ maris Hibernici in Arvoniæ Com. Ex ejus ruinis crevit op. in viciniis 4. mill. infra, dict. *Aber Conway*, i. e. Conovii oſtium. 8. m. p. à Bangorio in ort. & 16. ab Aſaphopoli in occ.

Conſentia, Brutiorum civitas, imò & caput. Græcis Κωσεντία & Κωσυνία, memoratur Livio, Straboni, Plinio, Appiano, Ptolemæo, ac duobus Itinerariis, vulgò *Conſenza*, opidani *Conſentini*, præter alios, etiam Varroni & Ciceroni dicuntur.

Conſilinum, Italiæ op. Tarento vicinum. Mela lib. 2. ubi libri fere omnes *Conſentia*, in uno tamen *Conſentinum* ſe reperiſſe ait Voſſius, in nullo vero *Conſilinum*. Hoc poſtremum tamen verum eſſe apparet ex Plin. Meminere quoque hujus opidi Auctores de Coloniis, & Caſſiod. Var. 8. 33. qui aliquanto fuſius de hoc loco agit.

Conſtantia, *Conſtantz*, urbs Germ. libera, ſub clientela tamen domûs Auſtriæ, ad lac. Conſtantienſem, 15. leuc. ab Ulma in Auſt. 18. à Baſilea in ort. 7. autem à Scaphuſiâ.

Conſtantia caſtra. *Coutances*, urbs Normanniæ ad amnem Bardum 2. leuc. ab ora maris Britan. 8. ab Abrincis in Bor. & 20. à Cadomo in occ.

Conſtantienſis lacus. Vide *Brigantinus*.

Conſtantina, urbs Barbariæ in mediterraneis, & regni cogn. caput, unde etiam montes *Conſtantinæ* in eo tractu. Arabibus *Coſantina* dicitur; diſtatque 70. mill. à Cullu in auſt. & 100. à Bugia in ort.

Conſtantina, op. Hiſp. in Vandalitia reg. prope montes Mariànos, 12. leuc. ab Hiſpali verſus Calatravà in Cæc. & totidem à Cordubâ in occ.

Conſtantinopolis, *Stramboul* Turcis, olim Byzantium, Thraciæ caput, & cum prius à Severo Imp. direpta fuiſſet, à Conſtantino M. reſtaurata, ampliata & abſoluta fuit mirabili murorum artificio, & ſumptuoſiſſimorum ædificiorum ſtructurâ. Ita Romanorum Impp. fuit ſedes, mox Græcorum poſt Imperii diviſionem; poſtremo poſt captam urb. ipſam à Mahumete 2. Turcarum Impp. eam ſibi regiam conſtituerunt: unde nunc opulentiſſ. & populo numeroſiſſima eſt; ita ut ſit omnium Europæarum urbs max. poſt Lutetiam Pariſiorum. Amplitudo ejus 14. milliaria complectitur, & utriuſq; ſexûs 700. hominum millia fere numerantur. Portum habet commodiſſimum. Urbs eſt triangularis, viæ anguſtæ & inæquales. Septem colles includit. Palatium Principis vulgò *Seraglio* dicitur, ſedetque ipſa urbs prope Propontidem, & Boſphorum Thracium. *Galata* autem ſeu *Pera* qu. ultra æſtuarium: potius eſt ſuburbium Conſtantinopolis, ubi Latini ferè omnes commorantur. Eam accurate deſcripſit Bellonius uti & Petrus Gyllius. Ei adjacet ex parte Aſiæ *Scutari*, alias *Chryſopolis*.

Continuſa, inſ. Hiſpaniæ adjacens in freto Gaditano, aliis nominibus *Gadiræ* & *Tarteſſus* dicta. Plin. lib. 4. c. 22. Lege *Cotinuſa*, idque authoritate Dionyſii Perieg. verſ. 455. de hâc inſulâ loquentis.

Καὶ ἣ μὲν ναιηῖσι ὑπὸ σφετέρῳσιν ἀνθρώποις
Κλεινομένη Κοτίνη ἐφημίξατο Γαδίρες.

Ubi Scholiaſtes ſic dictam ait, ὡς πολλὰς ἔχουσα Κοτίνους, οἱ ἀγρίας ἐλαίας ἤδη ὄντι, ut quæ agreſtes oleas multas habuerit.

Contoſolia, Hiſp. urbs 12. m. p. ab Emeritâ. Anton.

Contributa Julia, Beturiæ op. in tractu Celtico inter Berum & Anam fluvios. Plin. 3. 1. *Contrebia* forſan Livio.

Convenæ, vulgò *Commingeos*, pop. & urbs Gall. Aquit.

ad Pyren. mont. Plin. 4. 19. Long. 21. 37. Lat. 42. 58.

Convennos, Angliæ inf. Cantio adjacens apud Thamesis flu. oſtia, Ptol. vulgò *Shepey*. Vide *Connos*.

Coos, ſive *Cos*, vel *Cea*, vel *Co*, inſ. in mari Ægæo, ſeu, ut quidam aiunt, Icario, Rhodo proxima, & Cariæ oppoſita, quæ olim magna fuit, & optimè habitata, aſpectuque jucundiſſima eò navigantibus. Ambitus ejus 550. ſtadiis clauditur, tota fertilis ac optimo vino abundans. Solebant autem in hâc inſulâ fieri veſtes tenuiſſimæ ex bombyce ad fœminarum ornamentum, quæ *Coæ* dicebantur. Propert. 1. 2.

Quid juvat ornato procedere, vita, capillo,
Et tenues Coâ veſte movere ſinus?

Ovidius lib. 2. de Art. Am.

Sive erit in Tyriis, Tyrios laudabis amictus,
Sive erit in Cois, Coa decere puta.

Propert. iterum 4. 2.

Induc me Cois, fiam non dura puella.

Horat. lib. 1. Sat. 2.

——Cois tibi pene videre eſt,
Ut nudam.——

Tibullus alicubi.

Ille gerat veſtes tenues, quas fœmina Coa
Texuit, auratas diſpoſuitque vias.

Fuit in hâc inſ. Æſculapii templum auguſtiſſimum. De Junonis autem æde nemo ignorat, adeo clara, ut de ejus inſignibus librum ſcripſit Theodorus, authore Vitruvio, in præfatione libri 7. Eſt inibi pectunculus piſcis inſigniter ſapidus, Varroni celebratus, uti teſtatur Gellius 7. 16. Sed de Chio inſ. ibi loquitur. Item *Coos* urbs in *Coo* ejuſdem inſ. caput. Hinc adject. *Cous*, unde *Hippocrates* medicus divinus & Apelles pictor egregius *Coi* dicti ſunt.

Cophes, Indiæ citer. flu. in Indum influens. Dionyſ. Perieg. verſ. 1140.

Τοῖς δ' ἔπι γ' Κώφης ῥηίτερ' ἴσαν' ἀεργεσδίνης.
Tertius hos ſequitur ſpiendenti gurgite Cophes.

Ubi in errore procul dubio verſatur, ſi Cophen ordine tertium, ortum verſus, inter fluvios in Indum ſe exonerantes, poſt Hydaſpen & Aceſinen, hic ſtatuat; nam Strabo, Mela, aliique Geographi inter primos ad Occidentem, ante Indum ipſum, eum numerant: ſtatuendum igitur Dionyſium non ad ordinem ſitûs hic reſpicere, ſed fluvios in Indum influentes confuſè tantum enumerare.

Coptos, vel *Coptus*, *Cana*, teſte Rhamnuſio, opidum Thebaidis, commune Ægyptiorum, & Arabum emporium, vergens ad mare Rubrum, ubi cautes ſunt, ex quibus eruuntur ſmaragdi. Juvenal. Sat. 15.

Geſta ſuper calidæ referemus mœnia Copti.

Meminit illius Statius lib. 1. Theb.

——Melius vobis Mareotica fumat
Coptos, & æriſoni lugentia flumina Nili.

Ubi ſic vetus Schol. *Coptos civitas Mareotica Ægypti, in quâ Io verſa in Iſidem, colitur, cujus ſacris ſiſtro celebratis, Nilus exæſtuat.* Hujus urbis vetuſtatem ex eo cognoſcimus, quod reg.na Iſis iſtic nuncium acceperit de nece mariti ſui Osiridis, præque dolore abſciderit capillos, quo exemplo Iſiaci erant calvi. Juvenal Sat. 6.

Qui grege linigero circumdatus, & grege calvo.

Hinc urbi Κόπτος vel Κοπτὼ nomen eſſe datum putarunt Græci, quia κόπτειν ſign. διαίρεσιν ἢ τομὴν, ut ait Euſtath. Sed alii ex eo hoc vocabulum urbi impoſitum exiſtimant, quia, cum in eâ degeret Iſis, privata ſit Oſiride, nam *Coptus* linguâ Ægyptiacâ *privationem* notat. De utroque ſic Plut. lib. de Iſid. & Oſir. Τὼ δ' Ἶσιν αἰδεσθῆναι λείψανα μὲν ἐν ταῦθα τοῦ πλοκάμων ἆσαι, καὶ πένθιμον στολὴν ἀνάψασθαι, ὅτι τῇ πόλει μίσχει τὸν ὄνομα Κοπτός. Ἕτεροι δὲ τύνομα σημαίνειν ὅσιον· σέβεσιν, τὸ γὰρ ἀποτρέπειν, κόπτειν λέγουσι. Voſſius autem plane iis aſſentit, quibus *Coptos* toti Ægypto creditur nomen dediſſe, nempe ut Αἴγυπτος dicatur, qu. αἰὲ Γύπτος, ſive Κόπτος, vel ἡ Κόπτις. Atque hanc opinionem admodum firmat Ignatius Patriarcha Antiochenus, vir reconditæ eruditionis, epiſtolâ eâ quam Arabicè ſcripſit ad ſummum virum Joſ. Scaligerum. Long. 62. 30. Lat. 26. 00. Eſt & Armeniæ Zephyricæ vicinum op. Cedrenus.

Cora, op. Latii in finibus Volſcorum antiquiſſimum, ante urbem Romam à Dardanis conditum, ac de *Core* Catilli & Tiburti fratris nomine dictum. Pop. *Corani*. Lucan. lib. 7.

——Gabios Veioſque Coramque
Pulvere vix tecta poterunt monſtrare ruinæ.

Long. 36. 38. Lat. 41. 37.

Coraceſium, *Coraceſium*. Ptol. *Scandeloro*, teſte Nigro, urbs Pamphyliæ litoralis, quæ à Ptol. & Livio Ciliciæ aſperæ tribuitur. Vide Strab. lib. 14.

Coralli, pop. Pontici, immanitate inſignes. Ovid. Ponticorum lib. 4. eleg. 2.

Hic mea cui recitem ſlavis niſi ſcripta Corallis?

Idem ib. eleg. 4.

Litora pellitis nimium ſubjecta Corallis.

Corbeia, *Corbie*, Urbs Gall. in Picardiâ, ad Samonam flu. 4. leuc. ab Ambiano, & 8. à Peronâ.

Corbeia, *Corvie*, urbs Weſtphaliæ ad Viſurgim flu. 9. leuc. à Paderborna in ort. & 7. à Caſſulâ in Bor.

Corbilum, vel *Corbilo*, urbs Gall. Lugdun. ad Ligerim flu. quæ nonnullis Condivincum, nunc *Nantes*, in Britan. min.

Corcagia, *Cork*, urbs Hiberniæ epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, cap. Com. cogn. ad flu. Savarenum, 18. m. p. à Ruſſiâ & 10. à Kinſaliâ. Long. 10. 16. Lat. 52. 21.

Corcyra, inſ. maris Ionii non procul ab Epiro, Ulyſſis naufragio, & Alcinoi hortis nobilis, olim *Scheria*, & *Phæacia*. dicta, nunc eſt ſub ditione Venetorum, ac vulgò *Corfu*, vocatur. meminit illius Lucan. lib. 2.

——Seu vela ferantur
In portus Corcyra tuos, ſeu læva putatur
Illyris Ionias vergens Epidamnus in undas.

Unde dicitur non ſatis conſtat. Græci ab ejuſdem nominis nymphâ Aſopi filia, quam Neptunus ibi compreſſit, vocatam volunt. Bochartus ab Arabico קרקרה *carcara* deducit, quod *terram* ſign. in quâ tutò, ac patatè vivitur. Proinde Judic. 8. 10. pro eo quod in Ebræo eſt *Zeba*, & *Salmana erant* בקרקר *in carcer*, Hieronymus habet *requieſcebant*; Quod Corcyræ quomodo quadret, docet Poeta Odyſſ. Z.

Οὐκ ἔδ' ἔτ' ἀνὴρ δηρὸς βεστὸς, οὐδὲ γένηται,
Ὃς κεν Φαίηκων ἀνδρῶν ἐς γαῖαν ἵκηται
Δηϊοσύλα φέρων.——
Οἰκίοφιν δ' ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
Ἔσσεται, οὐδέ τις ἄμμι βεστῶν ὀπιδίσσεται ἄλλος.

Eſt & alia inſ. ejuſdem nominis *Melæna*, i. e. nigra dicta, 20. m. p. à priori diſtans. Plin. 3. ult. *Curzola* Sophiano.

Corduba, Bæticæ Hiſp. urbs clariſſima, utriuſque Senecæ & Lucani patria. Martialis ad Licinianum.

Duoſque Senecas, unicumque Lucanum
Facunda loquitur Corduba.

Quanquam Tullius Cordubenſes poetas irridet in oratione pro Archiâ. Fertilitas ejus, & dives cultus ſcriptoribus laudatur. Sil. lib. 3.

Nec decus auriferæ ceſſavit Corduba terræ.

Mart.

Quâ dives placidum Corduba Bætin amat.

Hodiè *Cordova*. Plinius tradit Coloniam Patriciam cognominatam, quod etiam Ambroſius Moralis ex ejus antiquis marmorum inſcriptionibus oſtendit. Sed & Auguſti Imp. æreus nummus videtur cum literis COLONIA PATRICIA. *Corduba*, inquit Bochartus, Arabicè dicitur קורטבה *Corteba*, inſerto R (de quo vide in *Sardiniâ*) *Coteba*, autem Syris eſt *trapetum*, ſeu *mola olearia*. Jam verò Cordubæ, & in vicinis locis magna vis fuit trapetorum. Statius in Lucani Genethliaco.

Quæ Tritonide fertiles Athenas
Unctis Bætica provocas trapetis.

Bætica, i. e. ea pars Bæticæ poti.ſimum, quæ eſt circa Cordubam. Agitur enim de Lucani patria, quæ Cordubenſis erat. Nec alio referenda hæc Martialis lib. 7. ep. 27.

Nec Tarteſſiacis Pallas tua, Fuſce, trapetis
Cedat.——

Idem enim de *Cordubâ* nominatim 12. 64.

Uncto Corduba lætior Venafro.

Ubi Cordubam cum Venafro confert, Campaniæ opido, cujus ager eſt olei feraciſſimus, ut in *Venafro* poſtea videbimus. Item *Corduba* mons Luſitaniæ, qui *Corvan* vulgò dicitur, teſte Andr. Reſendio. Strabo lib. 3. Πλεῖστον δὲ Κόρδυβα νέμεται, Μαρκέλλου κτίσμα, καὶ δόξῃ καὶ δυνάμει, καὶ ἡ πρὸ Γαδειρῶν πόλις· ἡ μὲ διὰ τὰς ναυπλίας, καὶ διὰ τὸ περιόδους Ῥωμαίοις ἔτι συμμαχίας· ἥδε, χώρας ἀρετῇ, καὶ μεγέθει περιβαλόντος καὶ τὸ ποταμὸν Βαίτος μέσος. Laudat, & ſimul veterem oſtendit, *Marcelli opus*. Cujus? Prætoris an Conſulis? Nam Prætor Hiſpaniam obtinuit M. Marcellus, uti patet ex Liv. 43. An. U. C. 585. etſi in pace & otio, ut videtur. Eóque magis inclinem, coloniam ab hoc deductam, fortaſſe & opidum auctum, ornatumque. Neque enim novum planè conditum vel Silius dixerit, qui jam tempore Annibalis Cordubam notavit. Ad illum igitur magis quàm ad Conſulem Marcellum retulerim, qui an. 601. Hiſpaniæ præfuit, ſed *citeriori*, ut eſt in epitome, & ex Appiano colligas; atque ibi re feliciter geſtâ, triumphavit de Celtiberis. Itaque nihil ei tunc fuit cum Bæticâ & Cordubâ noſtrâ, quæ erant in Hiſp. ulteriore. Addit porro amplius Strabo: ὠκησαν δ' ἐξαίρετος Ῥωμαίων τε καὶ ὁπηκοεῖν ἐπίλεκτοι ἀνδρες· καὶ δὴ καὶ πρώτην ἀποικίαν εἰς τόσδε τοὺς τόπους ἔστειλαν Ῥωμαῖοι.

μαλοι. Nota de *ſelectis*. Ita enim fuit eóque obtinuiſſe poſſea credam, ut *Colonia Patricia* diceretur. Plinius aperte l. 3. c. 1. *Corduba Colonia Patricia cognominata*. Et in Auguſti nummis, *Permiſſu Cæſaris Auguſti*, Caput ejus: tum parte alterâ, *Colonia Patricia*. Cui titulo cauſam dediſſe arbitror, quòd ſplendida & dives, Patres ac Senatores etiam rei Romanæ daret. Nam ita Auguſti ævo, ex provinciis paſſim in Senatus legebantur. Sed & ait Strabo, *Primam Coloniam eò miſſam*: quod cautè lege. Nam *Carteia* in eâdem Bæticâ jam ante colonia deducta, à L. Canuleio Prætore: ſed quia ex parum honeſtis, *Libertinorum* appellata fuit. Leges in Livio, initio libri 43. Tueri tamen Strabonem poſſis, fortaſſe & debeas: quod non miſſi coloni illi Româ aut Italiâ, ſed ibi nati ex militibus Romanis, & fœminis Hiſpanis, permittente Senatu, hybridæ iſti libertate donati ſint, & in coloniâ collocati. At Strabo *miſſam primam* diſertè ſcripſit. Lipſius. Long. 15. 40. Lat. 38. 00.

Corſinium, Pelignorum metropolis, vulgò *Pentinia, i campi di Santo Pelino*. Strabo lib. 5. Κορφίνιον ἡ καὶ Πελιγνῶν μητρόπολιν vocat Ptolemæus: Πελιγνῶν, Κορφίνιον, Σελμῶν. Diodoro lib. 37. ὀκτωκαιδέκατον dicitur. Lucan. lib. 2.

At te Corſini, validis circundata muris
Tecta tenent pugnax Domiti.

Silius lib. 8.

Corſini populos, magnumque Teate trahebant.

Corinthus, urbs Achaiæ fere medio Iſthmi Peloponneſiaci ſita, ab ortu Saronicum, ab occaſu Criſſæum ſinum habens, qui & *Corinthiacus* dicitur, duobus inclyta portubus, quorum Lechæus Ionio, Schœnus Ægæo imminet mari. Unde & *bimarem* Corinthum poetæ peculiari epitheto appellarunt. Horat. Carm. 2. 6.

Laudabant alii claram Rhodon, aut Mitylenen,
Aut Epheſum, bimariſve Corinthi Mœnia.

Inde *mari cincta* dicitur Anthol. lib. 3.

Λαΐδ' ἔχω πολίτην ἁλιζώνοιο Κορίνθου.

Et Nonno ἁλισέφανος, & ἰσθμιος. Dicta autem putatur Corinthus à *Corintho* Marathonis, ſive (ut alii putant) Pelopis filio, qui illam everſam inſtauravit, cum antea Ephyre diceretur. Hæc Græcarum omnium urbium clariſſima fuit, atque ob ſitûs opportunitatem in tantam excrevit potentiam, ut ne Romæ quidem cederet, tantumque in faſtum evaſit, ut Corinthii pop. Rom. legatos injurioſius appellare, &, ſi Straboni credimus, etiam ſordibus perfundere non dubitarint. Quare commoti Patres, cum etiam antea creſcentem indies urbis potentiam ſuſpectam haberent, bellum illi inferendum cenſuerunt. Miſſus itaque in Græciam L. Mummius, Corinthum obſedit, tandemque captam incendit, ſoloque æquavit, adeo ut vix uſtum tantæ urbis reliquerit veſtigium. Quo incendio, confuſis metallis, inventa eſt miſtura æris pretioſiſſimi quod ab urbis hujus nomine *Corinthium* appellarunt. Virg. Geor. 2.

Inſuſque auro veſtes, Ephyreiaque æra.

Silius lib. 4.

——*Non æra vacabant*
Quæ ſcirent Ephyren.

Ephyre autem Corinthus eſt. Originem autem æris Corinthii, quod in tanto prétio hanc aperit Plin. 34. 2. *Hoc* (æs) *caſus miſcuit Corintho, cum caperetur, incenſâ*. Pluribus Florus 2. 16. ubi de Mummio: *Quantas opes & abſtulerit & cremaverit hinc ſcias, quod quicquid Corinthii æris toto orbe laudatur incendio ſuperfuiſſe comperimus: nam æris notam pretioſiorem opulentiſſimæ urbis fecit injuria, quia incendio peruſtis plurimis ſtatuis, atque ſimulacris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt.* Sed non dubium quin ante hoc temporis, illud in honore fuerit, idque ex Homero, Iliad. 15. laudat thoracem.

——Τὸν ποθὲ φυλὸς
Ἤγαγ' ἐξ Ἐφύης——

Seneca in Medeâ.

Inque auxilium Dictynna ſuum
Pretioſa ſonant æra Corinthi.

Reſtituta fuit poſtea per Jul. Cæſarem, ut Strabo narrat, & in fragmentis Diod. Siculus. Arcem habuit editam, quæ *Acrocorinthus* veteri nomine dicta fuit, cujus erat mira altitudo. lib. 8. ὄρος ὕψηλον vocat. Ideo Livius ubi de Corintho: *Arx inter omnia in immanem altitudinem edita.* Papinius Thebaid. l. 7.

Jam pronis Gradivus equis Ephyræa premebat
Litora; quà ſummus caput Acrocorinthus in auras
Tollit, & alternâ geminum mare protegit umbrâ.

Hinc Proverbium,

Οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον εἰσ' ὁδός.

De rebus arduis, & aditu periculoſis. Unde hoc natum docet Strabo lib. 13. Horatius ſic extulit in Epiſtolis:

Non cuivis homini contingit adire Corinthum.

Cicero totius *Græciæ lumen* vocat in Orat. pro *Pompeio*. & *Florus decus Græciæ* lib. 2. cap. 16. Strabo lib. 8. Ὅση Κόρινθος ἀρχὴς μὲν λέγεται διὰ τὸ ἐμπόριον, ὅτι τῶν Ἰσθμῶ κειμένων, καὶ δυοῖν λιμένων κύριος, ἂν ὁ μὲν ἀπὸ Ἀσίας, ὁ δ' ἀπὸ Ἰταλίας ἐγγὺς ᾖ. Homerus: Ἀφνειὸν Κόρινθον. Pindarus Ὀλβίαν Κόρινθον, Ἰσθμιὰ περίβωτον Ποσειδῶνος ἀγλαόκαρπον. Thucydides ubi de Corinthiis: Χρήμασί τε δυνατοὶ ἦσαν, ὡς καὶ τοῖς παλαιοῖς πιστεῦσαι δεδήλωται, ἀφορᾶν τε ἐπιτηδείως τὸ χρεών. Thucydidis autem locum reſpiciebat Ariſtides hæc ſcribens: Καὶ ἔστι δὴ ὑφ' ἓν καὶ ἐν παλαιοτάτοις ἀφορίζον ἡμῶν χρεὼν ἐπὶ πάντων. Ἰσθμ. Εἰς Ποσειδ. Vide Grot. præfat. in priorem Epiſt. ad Cor. Corinthios fuiſſe in Venerem propenſos patet ex verbis Suidæ voce *Cothys*. Sic enim ait Cothys Dæmon apud Corinthios colitur, præſes effœminatorum & impudicorum. Idem docet Herod. in Clio. Unde Strab. l. 8. Fanum Veneris Corinthi ita fuit locuples, ut plures quam mille habuerit ſacrorum famulas meretrices, quas deæ viri mulieresque dedicarunt: inde proverb. Κορινθιάζειν laſcivire, genio indulgere, & libidinibus vacare. Apollodorus author eſt fuiſſe & alias hujus nominis civitates, quarum una fuit in Theſſalia, altera in Epiro, tertia in Elide. Stephano hæc quondam nuncupata fuit Epope, Pagos, Ephyra, Heliopolis & Acrocorinthus; hodiè adhuc *Corintho*, ut Sophianus, vel *Coranto*, ut Moletius tradit, appellatur. Hinc *Corinthius* & *Corinthienſes* adjectiva, quæ id habent inter ſe diſcriminis, ut *Corinthii* ſint, qui Corinthum inhabitant, aut qui ex Corintho nati ſunt; *Corinthienſes* autem qui alibi nati ſunt, ſed Corinthi negotiantur. Inde etiam *Corinthiacus*, Ovid.

Illa Corinthiacis primum mihi cognita Cenchreis.

Denique *Corinthiarius* à Suetonio poſitus eſt pro amatorio nimio Corinthiorum vaſorum. Rhod. 21. 25.

Coritani, pop. fuere Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Cornavios ad occ. Catieuchlanos & Icenos ad auſt. & Oceanum Germ. ad ort. qui longiſſimè per mediterraneam inſulæ partem diffuſi habitant in illis reg. quæ nunc Northantonia, Leiceſtria, Rutlandia, Lincolnia, Nottinghamia & Darbia vocantur. Eorum urbs præcipua Lindum.

Cornavii, pop. fuere Albionis in meditullio fere Angliæ, inter Brigantes ad Bor. Coritanos ad ort. Dobunos ad auſt. & Ordovices ad occ. Habitabant ubi nunc Com. Warwicenſis, Wigornienſis, Staffordienſis, Salopienſis & Ceſtrienſis.

Cornubia, *Cornwall*, Comitatus Angl. meridionalis in occaſum maximè extenſa, inter Oceanum Britannicum & Virginium, verſus Anteveſtæum promont. ubi alias major pars Damnoniorum, habetque ad ort. Devoniam.

Cornubia, *Cornovaille*, reg. Galliæ in Britan. min. verſus occid. cujus caput Coriſopitum, vulgò *Quimper*.

Corſica, inſ. in mari Liguſtico, inter Sardiniam & Italiam ſita. A *Cyrno* Herculis filio, dicta fuit Κύρνος, ut placet Fabio Pictori, cum antea *Theragne* vocaretur. A *Corſica* vero muliere, cujus taurus ex continenti in eam inſulam tranaverat, nomen quod habet, retulit. Rutilius vetus Poeta, Itiner. lib. 1.

Hæc ponti brevitas auxit mendacia famæ,
Armentale ferunt namque nataſſe pecus;
Tempore Cyrneas quo primum venit ad oras
Forte ſecuta vagum femina Corſa bovem.

Scribit Strabo captos à Romanis hujus inſulæ homines in admiratione fuiſſe, quod diri, hiſpidi, inhumani, ferino aſpectu viderentur. Idem ſcribit Corſicam maligné coli, aſperam, & plurimis in partibus inacceſſibilem, adeo ut, qui ejus montes habitant, ex latrociniis vitam degant, immanitateque feras ſuperet. Carmen L. An. Senecæ vulgariter attributum.

I.

Corſica Phœbæo tellus habitata colono,
Corſica quæ Graio nomine Cyrnus erat:
Corſica Sardinia brevior, porrectior Ilva,
Corſica piſcoſis pervia fluminibus
Corſica terribilis cum primum incanduit æſtas,
Sævior, oſtendit cum ferus ora Canis.

II.

Barbara perempris incluſa eſt Corſica ſaxis,
Horrida, deſertis undique vaſta locis.
Non poma auctumnus, ſegetes non educat æſtas,
Canaque Palladio munere Bruma caret.
Umbrarum nullo ver eſt lætabile fœtu,
Nullaque in infauſto naſcitur herba ſolo.
Non panis, non hauſtus aquæ, non ultimus ignis:
Hic ſola hæc duo ſimi, exul, & exilium.

Sen. de Conſol. *Quid ad homines immanſuetius?* Cum quo Strabo conſentit, *qui latrocinia exercere eos ſcribit, maximè qui montana incolunt*, καὶ ἀγεωλοφεῖς μὴ ἐθέλειν. Tum addit: *Ipſa mancipia illinc capta, & abducta, vix ſui uſum præbere: ſive quia impatientia vitam fugiant, ſive quia Dominos ruditate nimiâ & ſtupore obtundant.*

Quid

Quid autem iterum Diodorus? Ex diametro adverſus, Τὰ ἢ σφῆς ἀλλήλας βαῦσιν ὀπιπτῶς καὶ δικαίως, ὅθεν πάντας φιλεῖν τοὺς ἄλλους βαρβάρους. Jam de mancipiis: Τὰ ἢ ἀνδράποδα τὰ Κύρνια διαφέρει ἀκριβῶς ἄλλων δούλων, εἰς τὰς χεῖρας, φυσικῆς τινὸς ἰδιότητος ἀναγκαζούσης. Hæc niſi per Calumniam, aut certe argutiam, vix concilies: Satis mirum, cum nec diverſo nimis ævo ſint ſcripta. Lipſ. Athenæus tradit Corſicæ incolas ideo longævos eſſe, quod mellis cibo, quo plurimum abundant, aſſiduè utantur. Mart. 9. 26.

Hybleis apibus Corſica mella dabit.

Quod tamen alicui mirum videri poteſt, cum ejus inſulæ mel ob taxi copiam, venenatum ſit. Unde Ovidius 1. Amorum.

Melle ſub infami Corſica mittit apis.

Martialis 11. ep. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci,
Et thyma Cecropiæ Corſica ponis api.

Quaſi noxia thyma opponerentur api bonæ. Vide Commentatores in illud Virgilii Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Dicitur & *Corſis* Stephano. Utrumque vero nomen, *Cyrnus* & *Corſica*, inquit Bochartus, eſt Phœnicium. Primum Κύρνος ad Ebræo קרן *Keren*, *cornutum* ſonat, quia *multis promontoriis anguloſa* ſit hæc inſula, teſte Iſidoro 14. 6. Poſterius inſulæ nomen *Corſica*, ſeu *Corſis* Punicè diceretur חורשי *Chorſi*, quaſi *ſylveſtrem locum* dixeris, quia ex omnibus inſulis non alia eſt eâ ſylvoſior, dicente Dionyſio Τὰν δ' ἀμφιλαφὴς ὕπις τόσον ὄρυν ἐκείνη. Item Diodoro lib. 5. Ἡδὴ ὅλη νῆσος ἐυμεγέθης ἐσα πολλὴν τὴ χώρης ὀρεινὴν ἔχει πεπυκασμένην δένδροις συνεχέσι. Et apud Polybium lib. 12. paſtores paſcentia ſequi pecora nequeunt διὰ τὸ συνδένδρεον, καὶ χρημνώδη, καὶ τραχεῖαν εἶ) τὴ νῆσον. Buxus utique nullibi craſſior, quam in Corſicâ. Plin. 16. 6. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus, & Berecynthio tractu, craſſiſſima in Corſica.* Et apud Theophraſtum Hiſt. Plant. 3. 15. Ἐν Κύρνῳ μέσοις καὶ κάλλισοι buxi arbores dicuntur. Denique Diodor. lib. 5. Φύεται ἢ καὶ τὴ νήσου ταύτης καὶ πύξος πλείση, καὶ διάφορος. Corſica hodie eſt ſub Dominio Reip. Genuenſis: Separatur à Sardinia freto *Taphros* dicto, 6. m. p. diſtat à Genua, 100. circiter mill. in auſt. & 30. à Liburno. Longa eſt 106. m. p. lata 50. & ejus ambitus eſt 300. milliarium. Urbes in eâ præcipuæ ſunt,

Adiacium, *Aiaccio.*
Baſtia, *Baſtia*, cap. inſ.
Bonifacium, *Bonifacio.*
Calvium, *Calvi.*
Curia, *Corte.*
Fanum S. Florentii, *Fiorenzo.*

Corſoa, urbec. Daniæ in ora occid. Zeelandiæ inſ. ex adverſo Fioniæ inſ. & Neoburgi urbis.

Corſtopitum, *Morpeth*, op. Ottadinorum in Angl. quod forſan Morſtopitum dict. fuit, ut opinatur Camdenus; nunc caſtrum eſt in Northumbria ad amnem *Wanſpeck*, qui 5. mil. Anglicis infra in Oceanum German. ſe exonerat, & 10. mill. diſtat à Novo Caſtro in Bor. Bervicum verſus.

Cortacha, urbs Indiæ extra Gangem. *Tarthao* Mercatori.

Cortenæum, *Courtenay*, urbs Gall. in Inſula Franciæ & in Vaſtinenſi tractu inter Senones & Montargium.

Corteriacum, *Cortryck*, urbs Flandriæ ad Legiam flu. inter Aldenardum, & Hypras ad merid. 5. leuc. à Tornaco, 6. in Bor. & 8. à Gaudavo in occ. Long. 24. 28. Lat. 50. 50.

Corticara, op. Hiſpan. in Andaluſia, verſus montes. Nunc *Cortegana* dicitur, in confin. Extremaduræ, 6. leuc. à confin. Portugalliæ, 14. autem à *Guadanacanal* in occ.

Cortona, urbs Hetruriæ antiquiſſima, ſub dom. M. Ducis, 22. mill. à Peruſia in occ. 8. à Clari palude, & 4. à lacu Thraſymeno. Olim *Corton* dicebatur, & *Cyrtonium* Polybio. Livius lib. 8. *Itaque à Peruſiâ & Cortonâ, & Arretio, quæ ferme capita Hetruriæ Populorum erant, &c.* Sil. lib. 8.

Lectos Cœte viros, lectos Cortona ſuperbi
Tarchonis domus, & veteres miſere Gravifcæ.

Vide Cluverium, Long. 33. 04. Lat. 42. 48.

Corybantes, qui & *Curetes*, pop. Cretæ, Idam mont. incolentes, nec non apud Acheloum flu. in Acarnaniâ. Vide partem ſecundam hujuſce Dictionarii in *Corybantes.*

Corycus, mons Ciliciæ altiſſimus cum opido ejuſdem nominis, optimi croci ferax, quod ab eo *Corycium* dicebatur. Strabo lib. 14. Ὑπὲρ Κωρύκου ἄκρης ἐν ἄλσει κάδιοι δεῖ τὸ Κωρύκιον ἄντρον, ἐν ᾧ ἡ ἀκίδη κρόκος φύεται. Dioſcorides: Κρόκος δὲ κρῖνος ἐν ἠπείρῳ χρόνος ὁ Κωρύκιος. Meminere quoque Plinius, Solinus, & poetæ paſſim. Horat. 2. Serm. Sat. 4.

Corycioque croco ſparſum ſtetit.

Martialis lib. 11.

Ultima Corycio quæ cadit aura croco.

Ad montis hujus radices antrum erat Corycium Muſis ſacrum, unde etiam illæ paſſim à poetis *Corycides* nymphæ appellantur. Ovid. 1. Met.

Corycidas nymphas & numina montis adorant.

Ita priores hujuſce Dictionarii editores, perabſurdè. Quippe *antrum Corycium*, quod *nemus* vocat Papinius Theb. 7. non in Ciliciâ fuit, ſed in Bœotiâ, idque juxta Parnaſſum. Strabo lib. 9. Ἱεροπρεπὴς δ' ὄξι πᾶς ὁ Παρνασσὸς ἔχων ἄντρα, τὸ μὲ ἄλλα χασμώδη καὶ πηγώδη καὶ δένδρα δύσυλα ὃν ὄξι γνησιώτατον καὶ κάλλιστον τὸ Κωρύκιον Νυμφῶν ἄντρον, ὁμώνυμον τῷ Κιλικίᾳ. Deſcribitur etiam à Pauſania lib. 10. Stephanus: Κωρύκιον ἄντρον ἐξαίρετον Θαῦμα ἐν Παρνασσῷ.

Corycus, mons Ioniæ latrociniis olim notiſſimus, unde locus proverbio, *Corycæus auſcultavit*; in eum qui rem diſſimulat & occultat, deprehenſam tamen. Lege, Strab. lib. 13. Hinc Cicero ad Atticum lib. 10. ep. ult. *Poſthac non ſcribam ad te quid facturus ſim, ſed quia fecerim. Omnes* Κωρυκαῖοι *videntur auſcultare quæ loquor*, Hodie *Cambruſſia* Nigro dicitur.

Corycus, mons & promont. Cretæ, in parte occidentali inſ. & in territorio Canææ. A quibuſdam *Cornico* dicitur, uti & opidum in vicinia, cum portu ei adjacente. Sunt tamen qui credant eſſe portum dictum *delle Garabuſe* prope Ciſamopolim in orâ Bor. ubi & *Corycæ inſulæ*, Brietio teſte, aliquot mill. ab orâ ſub dominio Turcarum.

Cos, hodie *Lango*, inſ. Aſiæ verſus oram litor. Cariæ 70. mill. ab Halicarnaſſo, paulo minus à Myndo. Vide *Coos.*

Coſa, urbs Hetruriæ, quæ *Ceſſa* Strab. & Plinio, *Ceſſe* v. Ptolemæo. Videtur tamen cum ſimplici ſ. ſcribendum; poetæ enim primum corripiunt. Rutilius in Itinerario:

Cernimus antiquas nullo cuſtode ruinas,
Et deſolatæ mœnia fœda Coſæ.

Virgilius *Coſas* dixit Æn. 8.

——*Quique urbem liquere Coſas.*

Long. 24. 25. Lat. 34. 55.

Coſaci, *Coſſacks*, pop. Polon. qui primum exiiſſe dicuntur ex inf. Boryſthenis flu. in cujus etiam oſtiis hodie vivunt. Turcis terribiles ſub nomine Ruſſiorum. Ducem habent proprium ſeu Capitaneum generalem ſub dom. Regis Poloniæ. Habitant in Volhiniâ infer. quæ aliter *Ucrania* dicitur, eorumque pars nunc eſt ſub clientelâ M. Ducis Moſcoviæ. Ritus Græcos ſervant, & nomen habent à voce Ruthenicâ *Coſac*, quæ ſign. militem vagum.

Coſyra, inſula ſterilis in mari Libyco, non procul à Melite, cujus incolæ *Coſyræi* dicuntur. De quâ ſic Bochartus. *Non debet hic Coſyra omitti, inſ. cum op. media inter Siciliæ Lilybæum, & Clypeam Africæ, à Melite diſtans ſtadiis* 500. Nomen à *brevitate* ſumptum ſi Punicè fuerit קוצרה *Koſera*, quomodo apud Arabes. Breve autem hic idem quod parvum, ut cum poeta dicit.

——*Brevibus Gyaris, & carcere dignum.*

Verum hoc ſive de urbe acceperis, quam Polyb. lib. 3. Πολισμάτιον, *opidulum* vocat, ſive etiam de totâ inſulâ, cujus ambitus, teſte Strabone, non patet ultra ſtadia 150. i. e. ſex aut ſeptem leucas noſtrates. Hinc Sil. lib. 4.

Et bellare Tabas docilis Coſyraque parva.

Aliter *Coſyræ* nomen ab Ebræo חוסר *Choſer*, i. e. *inopiâ* deducatur, unde Ovid. 3. Faſtorum:

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ
Inſula, quam Libyci verberat unda freti.

Sen. de Conſol. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca, & aſperrimas inſulas, Sciathum, & Seriphum, Gyarum & Coſyram pete.* Ideo tamen habitatur, quia aquis eſt irrigua, & portum habet commodum, oliviſque ſcatet, & capris, ut Arabs Geographus teſtatur Clim. 4. part. 2.

Cotes, ἄκρα Cotes, Africæ promontorium in extremo freto ſitum, ut conſtat ex his Strabonis, poſtquam de freto actum. Ἐπὶ δὲ τὴ μείζους ἐκκλεῖδι πρὸς ἄρκτον ἡ Μαυρουσία, αἱ Κώτης λεγόμενας, i. e. *Inde proceſſus quidam objacet, Mauritaniæ pars ad occaſum extrema, Cotes vocant.* Proinde Ptolemæus ibidem habet Κώτης ἄκρον, *Cotes promontorium.* Putat Bochartus Pœnos ſcripſiſſe קוטס *Cotes*, i. e. τὸ τερμονῶδες, *vindemiantis*, quia Mela *Ampeluſiam* exponit. Verba ſunt; *Caput atque exordium (Africæ) eſt promontorium, quod Græci Ampeluſiam, Afri aliter, ſed idem ſignificante vocabulo appellant.* Plinio quoque id promontorium *Ampeduſa* dicitur; ſed Cotes eſt vicinum opidum. *Promontorium*, ait, *Oceani extimum Ampeluſia nominatur à Græcis. Opida fuere Lixa, Cotes ultra columnas Herculis*, &c. At in Scylace *Cotes* eſt ſinus in ipſo freto inter Columnas & Ἑρμαῖαν ἄκραν.

Cothon, Carthaginis tres erant partes, Κώθων, Μέγαρα, & Βύρσα. *Cothon* varie definitur. A Strab. lib. 17. νησίον ἐκτεθειμένον, Ἐνείκτῳ ἀφεκτέμενον ἔχοντι ναυσὶ λιμένας ἐκπεφραγμένους κύκλῳ. *Inſula parva, rotunda, Euripo circumdata utrinque habente in orbem navalia.* Portum fuiſſe muro cinctum, cujus pars una rotunda fuit, altera quadrangula, colligere eſt ex Appiano cujus verba ſunt, Ἐπιχώσι ἢ λιμένων τῷ κλειστῷ Κώθωνι; portum

portum Cothonem nomine eſt aggreſſus. Item ὁ ἢ Ἀσδρύβας τὸ κλῖτος ἐπεμπερὲς μέρος τῦ Κώθωνος, τὸ πρὸς ἄρκτον. *Aſdrubal mœnia incendit partem Cothonis quadrangulam.* Item ὅτι δὲ τὸ τέρας τῦ Κώθωνος ἐς τὸ πρόσω ἐς ἄκρον μέρος ἀνελκῶν. *Ad alterum Cothonis latus* nempe *ad partem ejus rotundam aſcendens.* Et rurſus Ἀμφιβίου ἢ τῦ πρὸς τ Κώθωνα τεῖχος, *occupato muro qui Cothonem cingebat.* Diod. lib. 3. De portu Charmutha in Arabum Thamudenis: Ἐμφερὴς ἐστὶ τῷ κατ᾽ τ Καρχηδόνα λιμένι, πεφυκὼς ἀπὸ τῦ Κώθωνι. *Simillimus eſt portui Carthaginis Cothoni nomine.* In margine ex libris ſcriptum Κώθωνι. Hirt. libro quinto nominatur aliquoties Cothon, non Carthaginis, ſed Adrumeti urbis Africæ in hoc eodem litore notiſſimæ. *Varus* (inquit) *Adrumeto ex Cothone egreſſus.* Feſtus ſcribit *Cothones appellari portus in mari interiores arte, & manufactos.* Et Servius in illud Poetæ, *Hic portus alii effodiunt, id eſt, Cothona faciunt. Cothona ſunt portus in mari non naturales, ſed arte, & manufacti. Eſt autem & maſculini, & neutrius generis.* Vocem Africanam, aut Punicam eſſe oportet, cum neque apud Græcos, neque apud Romanos ſcriptores uſpiam pro portu occurrat, niſi quibus locis agitur de urbibus Africanis. Radix קטן *Katan*, vel Phœnicio more *Katham* apud Talmudicos eſt *incidere*, unde קטום *Katham inciſus*. Græcis qui nullam habent deſinentem in M. pro *Kathum* dictus eſt *Kathon* vel *Kothon* & leviculâ hâc mutatione factum, ut barbara vox Græcâ civitate donaretur. Bochartus.

Cottiæ, Alpes Delphinatum à Pedemontio ſeparant, extenduntque à M. Veſulo ad M. Cenisium. Habent autem ad auſtr. Alpes maritimas, & ad Bor. Graias.

Coventria, vel *Conventria*, vulgò *Coventry*, op. Angl. in Com. Warwicenſi, 20. m. p. à Lichfieldiâ, & 6. à Warwico in Bor.

Counos, ſeu *Convenes*, ut vult Camdenus, Inſula eſt *Canvey* dict. Angl. in Eſſexiâ ad Tameſis æſtuarium in Bor. 30. m. p. à Londino in ort. & 7. à Roffâ in Bor.

Cracovia, qu. *Gracchopolis*, urbs Germ. Regni Poloniæ cap. ad Viſtulam flu. 9. leuc. à confin. Sileſiæ in ort. 11. à confin. Hungariæ in Bor. 44. à Viennâ in Cæc. 36. à Vratiſlaviâ, 23 à Sandomiriâ in occ. & 40. à Varſaviâ in auſt. Long. 42. 25. Lat. 50. 00. vulgo *Cracow*.

Cragus, mons Ciliciæ, Tauri pars. Plin. 5. 27. ex oppoſito habens montem Anticragum. Aliis eſt mons Lyciæ. Sic dictus à *Crago* Tremiletis (aliàs Trenedeti) & Praxidicæ nymphæ filio. Ovid. lib. 9. Met.

Jam Cragon, & Lymiren, Xanthique reliquerat undas.
Horat. Carm. 1.

Nigris aut Erymanthi
Sylvis, aut viridis Cragi.

Dionyſius verſ. 849.

Ἔνθα βαθυκρήμνοιο φαείνετ᾽ ἄκρα Ταΰρου
Παμφύλων τε μίσγει. Κράγον δέ ἑ φημίζουσι.

Hic ferunt eſſe Deorum agreſtium antra, & incolas Cragi immortales fieri. Gentile *Cragius*. Steph.

Crambuſa, inſula Ciliciæ apud Corycum promont. & Calycadni flu. oſtia. Steph. Item urbs Lyciæ. Strabo.

Crambutis, urbs Ægypti. Steph. Κραμβώσις Herodiano.

Cranae, inſ. Laconica, quæ nunc *Helena*, ante *Getheum*: ſic etiam vocatur Attica à *Cranao* rege. Gentile, ſi de Inſulâ Laconicâ accipiatur, eſt *Cranaates*, ſi de Atticâ, *Cranæus*, Steph. Sunt qui Cranaen inſulam eſſe velint adjacentem Sunio Atticæ promontorio.

Crathis, nomen duorum fluviorum, quorum alter eſt in Achaiâ propriè dictâ, prope Ægas, in ſinum Corinthiacum influens. Strabo lib. 8. Alter in Magnâ Græciâ juxta Sybarim op. cujus aqua barbis, comiſque flavum colorem inducere traditur. Ovid. Met. 15.

Crathis & hinc Sybaris veſtris conterminus eris,
Electro ſimiles facium, auroque capillos.

Schol. Theocriti Idyl. 5. ex Nymphodoro, & Theophraſto ait Κρᾶθις ὕδωρ ξανθίζειν. Euripides in Troadibus ὁ ξανθὸν γαίταν περθὼν Κρᾶθις, non ut perperam legitur Κρᾶθις. Virbio Sequeſtri *auream comam facit*. Denique Strab. lib. 6. ξανθρίζειν, καὶ πολλὰ πάθη ἰᾶσθαι tradit.

Cratinus, Aſiæ flu à lacu Sacyone in Oceanum fluens, juxta quem nonnulli fabulati ſunt electrum naſci. Plin.

Cremera, flu. Tuſciæ 300. Fabiorum clade nobilitatus, qui Veientum inſidiis circumventi, ad flu. ejus ripas ad unum omnes trucidati ſunt: unde & dies ille inter atros annumeratus eſt, & porta, quâ egreſſi ſunt, ſcelerata dicta. Ovid. lib. 1. Faſt.

Ut celeri paſſu Cremeram tenuere rapacem,
Turbidus hybernis ille fluebat aquis.

Juvenal. Sat. 2.

Quid Cremeræ legio, & Cannis conſumpta juventus.
Vide ſis Cluver. Ital. Antiq. lib. 2. cap. 3. Vulgo *Varca*.

Cremmyon, ſive *Crommyon*, op. non procul à Corintho, juxta quod Theſeus incredibilis magnitudinis ſuem occidit. Ovid. lib. 7. Met.

Quodque ſuam ſecurus arat Cremmyona colonus.

Munus, opuſque tuum eſt. Vide Strab. lib. 8. cui ſus iſta *Crommyonia* dicitur.

Cremona, urbs Galliæ Ciſalpinæ, non procul à Mantuâ, quæ etiam hodiè nomen retinet: cujus cives cum contra Auguſtum cum Antonio conſentiſſent, Cæſar victor veteranis ſuis eorum agros aſſignavit, qui cum non ſuffeciſſent, adjecit etiam Mantuanorum agros, nullam aliam ob culpam, niſi quod Cremonenſibus vicini eſſent. Hinc Virgil. Ecl. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Martialis de Virgilio:

Jugera perdiderat miſeræ vicina Cremonæ.

Græcis autoribus ejus formatio variatur. Polybio ſiquidem Κρεμώνη dicitur, Ptolemæo Latinâ terminatione Κρεμώνα. Reliquis, Appiano viz. & Dioni Caſſio, Κρεμών. Πόλιν ἐπιφανῆ appellat Strabo lib. 5. Long. 31. 50. Lat. 44. 20.

Creſton, Thraciæ op. quod Stephanus *Creſtonen* vocari putat ab Herodoto. Lycophron.

Ὀρχαμοῦσσαι τὸν τε Κρησώνης δύτν.

Cives *Creſtonæos* vocat Pindarus, *Creſtonios* Rhianus, *Creſtones* vero Hecataeus. Poſſeſſivum *Creſtonicus*. Steph. Item nomen regis Bithyniæ.

Creſtones, populi ſunt qui ſinguli plures habent uxores: cum autem vir aliquis moritur, tunc oritur magna diſceptatio inter fœminas, quænam illum charius adamaret viventem. Id ubi compertum eſt, quæ benevolentiæ & amoris palmam meruit, ad mortui tumulum ducitur exornata, ibique à propinquis mactatur, & cum viro humatur.

Creta, inſ. maris Cretici maxima, vulgò *Candie*. Unde autem dicta fuerit variè tradunt. Steph. οἱ μὲν φασιν, ἀπὸ τῦ Κόρης Κορήτην, καὶ Κρήτην κατ᾽ συγκοπήν. Οἱ ἢ ἀπὸ Κρησσῦς, τῦ Διὸς καὶ Ἰδαίας νύμφης παιδός. Οἱ δ᾽ ἀπὸ Κρήτης μιᾶς τ Ἑκατείδων. Οἱ ἢ ἀπὸ τινος γυναικὸς Κρητός. Primam cana ejus nominis, & ſecundam nemo alius eſt, qui tradat; verum de *Cretâ* unâ Heſperi filiarum, etiam Plin. 2. 12. *Doſiades eam (appellatam tradit) à Cretâ Nymphâ, Heſperi filiâ.* Quæ totidem verbis Solinus cap. 17. Mart. Capella lib. 6. *Creta centum urbibus opulenta, in ortum occaſumque porrigitur: cui nomen ſuum Heſperi filia Nympharum pulchra conceſſit.* Mem. etiam Cretæ hujus Ælianus Anim. 12. 30. & Etymologus in Αἶα. De indigenâ v. *Crete* ſic Euſeb. in Chron. Can. Κατὰ τότους τοὺς χρόνους ἐβασίλευσε Κρήτης αὐτόχθων, ὃν ἕνα λίγουσι τ Κυρήτων, παρ᾽ οἷς Ζεὺς χρυσθεὶς ἀνῃρέθη, καὶ Κρὴς ἐπωνόμασεν. Ἐξ αὐτῆς τῆς Κρητὸς ἡ νῆσος ὠνομάσθη Κρήτη. Marcianus quoque in Periegeſi, ubi de Cretâ.

Αὐτὰρ Ἐφορος εἰρηκεν εἶναι φησί τε
Ἐπώνυμον τ νῆσον ἀπὸ Κρησίος τινος,
Τῆ ἢ γε νομίνη βασιλέως αὐτοχθονος.

Iſid. 14. 6. *Creta dicta à Crete quodam indigenâ, quem aiunt Curetarum unum fuiſſe, à quibus Jupiter ibi abſconditur, eum enutritus.* Quæ verbo tenus tranſcripſit Florentius Wigornienſis Chron. cap. 18. Cedrenus: ἡ ἢ Κρήτη, ἀπὸ Κρητὸς τινος, ἀρξαντος ἐκεῖσε, ὠνόμασται. Videndus quoque Plin. & Solin. ubi ſupra. Duas alias Canas tradit Etymologus: Κρῆτες ἅμα τὸ ὀπὶ κέρασι βαλλόμενοι· κυνηγετικοὶ γάρ. Ὁ Ἀπολλόδωρος ἅμα τὸ δὲ κακοῦσθαι τ περὶ τ νῆσον ἀέρα. Sane aeris temperiem atque ſoli ubertatem memorat Heſiod. quoque in Theog. atque illic Scholiaſtes. Laudavere item alii, atque inde tradidere, initio Μακάρων νῆσον appellatam. Iſidorus ubi ſupra. *Creta primum à temperie cœli* Μακάρων νῆσος appellata eſt. Sol c. 17. *Nonnulli etiam à temperie cœli* μακαρίων νῆσον *appellatam prodiderunt.* Mem. quoque Plin. & Mar. Cep. lib. 6. Alii tradunt, profugum in Cretam Ammonem, ductâ Curetis cujuſdem filiâ *Cretâ*, inſulam tum *Idæam* dictam, ab uxoris nomine Cretam appellaſſe. Diod. Sic. lib. 3. Τὸν ἢ Ἄμμωνα (φασὶ) σταλθέντα πολέμου φυγεῖν εἰς Κρήτην, καὶ γήμαντα τ τότε βασιλεύοντων Κυρήτων τὸν συσσίτιον Κρητῶν, δυναστεῦσαι τ τόπων, καὶ τὸ μὲν τῆς τ νῆσον Ἰδαίαν καλεμένην ἀπὸ τ γυναικὸς ὀνομάσαι Κρήτην. Porro Archilochus Κρείτην dixit pro Κρήτην, per pleonaſmum. Steph. Κρήτη ἡ μείζων νῆσος· ὧν Κρείτην ὄρη Ἀρχίλοχος καὶ πλουσιωτάτην. Euſt. hunc *Archiam* vocat Com. in Dionyſ. Perieg. Poetis etiam numero plur. Κρῆται appellatur Steph. Λέγεται καὶ ποιητικῶς Κρῆτες. Euſt. ad Iliad. δ᾽. Πολλὰ εὑρηνται ὀνόματα καὶ ἐκ τῶν λεγόμενα καὶ πλουτοῦντα. Ὡς καὶ ὅτι Κρήτην, καὶ Κρήτας, τ αὐτὴν νῆσον λέγει Ὅμηρος. Locus autem quem deſignat exſtat Odyſſ. 14. Ἐκ μὲ Κρητάων γάρος εὐχομαι εὐρυοπάων. Ubi vide Euſt. Πλουτίνας τὸ ὄνομα, ὡς ὑμφασιν τῆς μεγάθη, τ πόση. Pari modo Catullus dixit,

Hunc Galliæ timent, timent Britanniæ.

Et alibi:

Mavult quam Syrias Britanniaſque.

Plin.

Plin. lib. 33. *Galliæ Britanniæque inde modico dicuntur usæ.* De magnitudine ejus varia tradunt auctores. Strab. lib. 10. Plin. 4. 12. Mart. Cap. lib. 6. Orosius 1. 2. Æthicus in Cosmographiâ. De longitudine v. corrigendus est Dicæarchus :

———— ἔστι δ' αὐτῆς τὸ μῆκος
Δύο καὶ πεντακόσιά τε χιλίους
Στάδιον. ————

ubi secundus versus mutilus est, & in hunc modum emendandus :

Δισχίλιά τε καὶ πεντακόσια.

Nam hæc quoque ejus longitudo traditur apud Scylacem : ἔστι δὲ ἡ Κρήτη μακρὰ στάδια δισχίλια πεντακόσια. Itaque non temere est quod Τεισιμεδίων eam vocet Const. Manasses in Synopsi Hist. Atque Boream quidem versus portum commodum non habebat. Eust. ad Odyss. τ'. Δυσλίμενος δὲ ἡ Κρήτη τὰ πρὸς Βορέαν. Unde Lucanus lib. 9.

Boreâque urgente carinas
Creta fugit.

Ad orientem altior erat. Sallust. in Fragmento quodam apud Servium : *Creta altior est quâ parte spectat Orientem.* Sicut autem varia nomina Creta habuit, ita varias quoque incolas. Herodotus refert, Barbaros inhabitasse, usque ad Minois tempora, lib. 1. Τὴν Κρήτην εἶχον τοπαλαιὸν πᾶσαν Βάρβαροι. Διενεχθέντων δὲ ἐν Κρήτῃ σφέων τῶν βασιλητέων τὸν Εὐρώπης παῖδον, Σαρπηδόνος τε καὶ Μίνω, ὡς ἐπικρέσσησε τῇ στάσι Μίνως, ἐξέλασε αὐτέων τὸν Σαρπηδόνα καὶ τοὺς στασιώτας αὐτοῦ. Hom. Odyss. 19. commemorat *Achivos, Eteocrites, Cydones, Dorienses,* & *Pelasgos.*

———— Ἐν δ' ἀνθρώποισι
Πολλοὶ, ἀπέρισιοι, καὶ ἐννήκοντα πόληες.
Ἄλλη δ' ἄλλαν γλῶσσαι μεμιγμέναι· ἐν μὲν Ἀχαιοὶ,
Ἐν δ' Ἐτεόκρητες μεγαλήτορες, ἐν δὲ Κύδωνες,
Δωριέες τε Τελχῖνες, θεοὶ τε Πελασγοί.

Ex his Dorienses versus Orientem habitasse ferunt, Cydones versus Occidentem, Eteocretes v. versus Austrum. Strab. lib. 10. Τούτων φησὶ Στάφυλος τὸ μὲν πρὸς ἕω, Δωριεῖς κεκλῆχθαι· τὸ δὲ δυσμικὸν, Κυδῶνας· τὸ δὲ νότιον, Ἐτεοκρῆτας. Hos tres etiam commemorat Etymologus in Τελχῖνες. Sed hi advenæ omnes erant ; Eteocretes autem & Cydones, indigenæ. Strabo ubi supra. Ac Pelasgi quidem cum Teutamo illuc advenerunt. Diodorus lib. 4. Dorienses v. cum Althæmene Argivo, post Codri Athenienſium Regis mortem, Strabo lib. 4. Condidit autem ille Althæmenes urbes decem. Eust. ad Iliad. B. Achivi v. duce Talthybio, huc venerant post bellum Trojanum. Didymus ad Ὀδυσ. τ'. Scylax Caryandensis in Periplo incolas Cretæ ita tradit : Οἰκοῦσι δὲ ἐν Κρήτῃ Ἕλληνες, οἱ μὲν ἄποικοι Λακεδαιμονίων. Οἱ δὲ Ἀργείων. Οἱ δὲ Ἀθηναίων. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἄλλοι, ἐπόθεν ἔτυχεν. Εἰσὶ δέ τινες αὐτῶν καὶ Αὐλόχθονες πολλαὶ ἐν Κρήτῃ. Dicæarchus quoque ubi de Cretâ agit.

———— Ἐν δὲ ταύτῃ τείχε' ἔχουν
Ἀποικίας ἔσχηκαν Ἑλλήνων· τὸ μὲν
Λακεδαιμονίων· ἕπεφτεν, Ἀργείων· τὸ, τε
Ἀπὸ τῆς Ἀθηνάων. ————

Et profecto *Eteocretes* antiquissimos insulæ habitatores fuisse tradit Diodorus lib. 5. Οἱ μὲν δὴ τὴν Κρήτην κατοικῆσαι φασιν, ἀρχαιοτάτους παρ' αὐτοῖς γενέσθαι τοὺς ὀνομαζομένους Ἐτεοκρῆτας, Αὐτόχθονας. Marcianus Heracleotes ubi de Cretâ :

Ἀρχαιότατος ἔχει δὲ τοὺς οἰκήτορας
Τοὺς δὴ παρ' αὐτοῖς Ἐτεοκρῆτας λεγομένους.

Habitabant autem insulæ partem australem, & in eâ oppidum *Præsum* ubi templum Jovis Dictæi. Strabo : Τὸ δὲ νότιον (Στάφυλος κατέχειν φησὶν) Ἐτεοκρῆτας, ὧν ἦν πολίχνιον Πρᾶσον, ὅπου τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Ac inhabitasse Præsum postea repetit : Εἴρηται δὲ, ὅτι τῶν Ἐτεοκρητῶν ὑπῆρξεν ἡ Πρᾶσος, καὶ ὅτι ἐνταῦθα τὸ τοῦ Δικταίου Διὸς ἱερόν. Eust. ad citatum Homeri loc. Ἐτεοκρῆτες, οἱ ἀληθῶς, ἢ ἀληθεῖς Κρῆτες ἰθαγενεῖς, γνήσιοι καὶ χώρας λεχθέντες Ἐτεόκρητες, ὡς φασὶ τοὺς ἐπιλυδούς. Porro Diodorus Eteocretas cum Idæis Dactylis eosdem facere videtur. Etenim postquam de illis verba fecit, mox subjungit : Πρῶτοι τοίνυν τῶν εἰς μνήμην παραδεδομένων ὠκησε τὴν Κρήτης νῆσον οἱ προσαγορευθέντες Ἰδαῖοι Δάκτυλοι. Post hos *Curetes* extitere. Diodorus : Μετὰ δὲ τοὺς Ἰδαίους Δακτύλους ἑτέρους γενέσθαι Κούρητας λέγεται· τούτους δ' οἱ μὲν μυθολογοῦσι γεγονέναι γηγενεῖς, οἱ δὲ ἀπηλύτους τῆς Ἰδαίων Δακτύλων κεκλῆσθαι δ' αὐτοὺς τῶν ὀρῶν τοὺς συνδήσαντας καὶ φαγεσχολάσαντας τόπους, καὶ τὸ σύνολον τοὺς ἐχομένους σκέπην καὶ τροφὴν φυσικὴν, διὰ τὸ μήπω κεκλᾶσθαι οἰκιῶν ἐνεπίδας. Notandum autem quod Idæos illos Dactylos Diodorus alios à Curetibus faciat : cum auctores fere alii & Idæos & Curetas & Corybantas omnino eosdem statuant. Elegans de his est locus apud Diomedem Grammat. lib. 3. *Dactylus à tractu digitorum dictus,* vel ab Idæis Dactylis quos Curetas sive Corybantas poetæ appellabant. Hi namque in insula Creta Jovem custodiendo ne vagitu se parvulus proderet, lusus excogitato genere, Clypeolis æneis inter se concurrentes, tinnitu æris illisi, rythmicâ etiam pedis Dactyli compositione celavere vocem infantis. Sed nativitatis eorum causam vetusta fabulositas docet hanc fuisse : Aiunt Opem in Idam montem insulæ Cretæ, fugiendo delatam, manus suas imposuisse memorato monti, & sic infantem ipsum edidisse ; & ex manuum impressione emersisse Curetas sive Corybantas : *quos à montis nomine & à qualitate factis Idæos Dactylos appellant.* Sed cum Diodoro tamen facit Strabo lib. 10. Ὑπονοοῦσι δέ τινες τοὺς Ἰδαίων Δακτύλων ἐκγόνους εἶναι τοὺς Κυρῆτας καὶ τοὺς Κορύβαντας, τοὺς γὰρ πρώτους γενομένους ἐν Κρήτῃ ἑκατὸν ἀνδρας, Ἰδαίους Δακτύλους καλεῖσθαι· τούτων δ' ἐκγόνους φασὶ, Κυρῆτας ἐννέα γενέσθαι, τούτων δ' ἕκαστον δίκα παῖδας τεκνῶσαι τοὺς Ἰδαίους καλουμένους Δακτύλους. Quod Idæos v. attinet, Idæ accolas, eos quoque barbare Judæos per errorem appellatos judicat Tacitus Hist. 5. *Inclytum in Cretâ Idam montem : accolas Idæos, aucto in barbarorum cognomento Judæos vocitari.* Ac Curetum quidem tempore, etiam Titanes illic exstitisse, & in terrâ Gnosiorum habitasse, auctor nobis Diodorus. Quod Curetas autem attinet, eos antea Telchines appellatos, cum Rheâ in Cretam advenisse, & Curetes tunc vocatos, quidam veterum tradidere, ut Strabo lib. 10. qui Cretam quoque eos initio inhabitasse, iterum testatur postea lib. 14. Ac originem sane inde eos ducere, testis etiam Nicol. Damascenus, cujus fragmenta extant apud Stobæum Serm. 38. ubi ait Τελχῖνες ἄνθρωποι ὀνομαζόμενοι τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες. Benjaminus v. Tudelensis in Itinerario suo, olim Ægyptios tenuisse ; inde v. occupasse Edomitas : & ab illis in Græcorum potestatem perveniſſe. Sic enim ait. *Ex illo tempore filii Edom, biremibus & navigiis magnis instructi classe, Ægyptias res imminuere cœperunt, & Cretam prius magnam, deinde Cyprum, insulas adorti cœperunt ; quæ ad hunc usque diem à Græcis possidentur.* Hom. Odyss. 19.

Κρήτη τις γαῖ' ἔστι μέσῳ ἐνὶ οἴνοπι πόντῳ
Καλὴ καὶ πίειρα, περίρρυτος. ————

Virgil.

Creta Jovis magni medio jacet insula ponto,
Mons Idæus ubi, & gentis cunabula nostri,
Centum urbes habitant magnas uberrima regna.

Inde ἑκατόμπολις dicebatur. Seneca Tragœdus :

Urbibus centum spaciosa Creta.

Has *urbes* Horatius *opida* vocat. Sic enim ille :

Quæ simul centum tetigit potentem
Opidis Cretam. ————

Idem Epod. 9.

————*Centum nobilem Cretam urbibus.*

Vide Meursii *Cretam,* cap. 5.

Ac proinde D. Paulus Titum monet ut Presbyteros in eâ constituat κατὰ πόλιν, id est, *per civitates,* vel ut Erasmus, *opidatim. Nobilem insulam* vocat Florus quod ibi Jupiter natus credebatur. Fertilitatem ejus quod attinet, Virgilius *uberrima regna* vocat. Homero πίειρα dicitur. Dionysius vers. 500.

———— Ἐγγύθι δ' αὐτῆς (Carpathi sc.)
Κρήτη τιμήεσσα Διὸς μεγάλοιο πέδιλον,
Πολλὴ καὶ λιπαρὴ καὶ εὐβοτος.

Solinus cap. 17. *Larga vitis, mira soli indulgentia.* Plin. 25. 8. ubi de dictamno : *Procedente persuasione illâ, quicquid in Cretâ nascitur, infinito præstare cæteris ejusdem generis alibi genitis.* Magnitudinem ejus innuit Hom. Il. N.

Κρήτην ἐν εὐρείῃ. Idem alibi.

———— Κρησὶν γὰρ ὑπερμεγάθης ἐνὶ χείμαρρος.

Seneca :

O magna vasti Creta dominatrix freti.

De nomine Bochartus. Ut apud Phœnices, inquit, כרתי *Crethi* vel *Creti* dicebatur Sagittarius è Palæstinâ : ita ab iisdem כרתים *Crethim,* id est, *Cretes,* dicti sunt ii Græcorum, qui eandem artem maxime calluerunt. Porro nemo est qui nesciat, hæc eadem fuisse Cretensium arma perpetua, h. e. arcum, & sagittas. Lucanus lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnossasque agitare sagittas
Docta, nec Eois pejor Gortyna sagittis.

Idem lib. 7. ———— *Creta Cydonos*
Misit, Ituræis cursus fuit inde sagittis.

Virgilius sive Catullus in Ciri :

Attica Cretæâ sternebat rura sagittâ.

Max. Tyrius Serm. 7. Παιδιὰ Κρητικὴ Σῦραι, ὀρειβασίαι, πεζεῖαι. Inde est quod Isacius in Lycophronem Herculem scribit didicisse πεζολικὴν à Cretensi Rhadamantho. Quin & Pindarus Pyth. 4. Cretenses πεζοφόρους vocat, & in bellorum historiis nihil tam frequens quam πεζοὶ Κρῆτες. Hinc Proverbium apud antiquos : *Cretenses semper mendaces.* Epimenides, citante B. Paulo cap. 1. Ep. ad Titum, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, &c. Ovidius.

Cretes erunt testes, nec fingunt omnia Cretes.

Idem: ————*Non hoc quæ centum sustinet urbes,*
Quamvis sit mendax Creta negare potest.

Lucan.

Tam mendax magni tumulo quam Creta Tonantis.

Habuit

Habuit ex Callimacho, cujus hæc sunt.

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κ) γὰρ τάφος, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτευξάνατο, σὺ δ' οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ ἀεί.

Hesychius: Κρητίζειν, ὅτι τοὺς ψεύστας κ) ἀπίστους. Ἔστιν δὲ ἡ λέξις ἀπὸ τῶν περὶ Κρήτας ψευσθέντων. Nec solum falsitate famosi Cretenses, sed etiam turpi amori dediti. Servius in illud Æn. 10.

Dum sequeris Clytium infelix nova gaudia Cydon.

De Cretensibus, inquit, *accepimus, quod in amore puerorum intemperantes fuerant. Quod postea in Laconas ac in totam Græciam translatum est.* Athenæus. 13. 27. Κρῆτες γὰρ, ὡς ἔφην, κ) οἱ ἐν Εὐβοίᾳ Χαλκιδεῖς ἀεὶ τὰ παιδικὰ δαιμονίως ἠγάπων. Ἐλεύθης γὰρ ἐν τοῖς Κρητικοῖς, οὐ τὴν Δίκτυνναν, ἀρπάσαι φησὶ Γανυμήδην, ἀλλὰ Μίνωα. Hesych. Κρῆτα πρόπαν, τὸ παιδικοῖς χρῆσθαι. Interim tamen Religionis inventores fuisse perhibentur. Serv. in Æn. 3. *Primos Cretenses constat invenisse Religionem.* Olim Constantinopolitanis Imperatoribus paruit, ex quibus Balduinus, Flandriæ Comes, eam dedit Marchioni Montisferrati. Ab eo vendita est Venetis an. 1194. magno auri pretio, sed ab an. 1645. à Turcis bello tentata ipsis hodie paret. Urbes in eâ præcipuæ sunt Cydon, *la Canea*, Matium, *Candia*, Rhitymna, *Retimo*.

Creta, nomen luci apud Pausan. Item op. Scythiæ, cujus mem. Val. Flaccus lib. 1.

——*Scythia metuens, Pontumque, Cretamque.*

Cretæ, insulæ quædam appellantur in Mœsia contra Liburnos populos. Plin. 4. ult.

Crevantium, Crevant, op. Gall. in Burgundiæ Ducatu, ad Icaunam flu. 4. leuc. supra Antissiodorum.

Creusa, op. Bœotiæ in ora litor. sin. Corinthiaci, in confinio Megaridis 20. mill. à Thespiis in aust. & 30. à Megara in occ. inter Bulim & Ægirusam.

Crimæa, quæ Tartaria minor dicitur, sic nominatur ab urbe *Crim* in Taurica Chersoneso. Ab accolis *Crimsky* dicitur, continetque totam Tauricam Chersonesum. Ibi urb. præcipuæ *Theodosia*, *Crimæa*, Precopia & Baciasaraium. Ab al. vocatur reg. Tartariæ Precopensis; estque partim sub dom. Turcarum, partimque ipsis tributaria.

Crimisa, op. alias M. Græciæ, nunc vic. *Lo Zito* dict. in ora Calabriæ citer. 45. mill. à Thuriis, 10. à Cariathi in aust. & 6. à Strongylo in Bor. Ei adjacet ad 2. mill. prom. Crimissa dicto *Capo del Alice*, in sin. Tarentinum excurrens, 4. mill. ab Iapygio prom. in occ. estque etiam in illo tractu *Crimisus* amnis, *Fiumica*, qui in fin. supradictum se exonerat.

Crinisus, Siciliæ flu. Segestæ urbi vicinus, de quo Servius fabulam hujusmodi refert. Cum Laomedon Neptuno & Apollini mercedem pro ædificatione murorum Ilii denegaret, Neptunus iratus, Trojæ cetum immisit, ut eam vastaret. Quâ de re consultus Apollo, hoc unum tantæ calamitatis remedium fore ostendit, si virgines Trojanæ belluæ objicerentur. Hippotes itaque nobilis Trojanus metuens ne & Hegesta filia sua in eandem calamitatem incideret, navi eam impositam ventis fluctibusque commisit, tolerabilius nimirum ratus, si illa se absente mergeretur, quam coram à teterrimâ belluâ crudelissimè dilaniaretur. Verum ita Diis visum est, ut illa salva in Siciliam deferretur, ubi amore ejus captus Crinisus, in canis, seu, ut alii malunt in ursi effigiem conversus eam compressit, susceptique ex eo concubitu Acestem Siciliæ regem. Virg. Æn. 5. de Aceste.

Troja Crinisо conceptum flumine mater
Quem genuit.——

Cæterum sciendum variè à variis hoc flumen vocari. Apud Virg. nunc *Crimisus*, nunc *Crimusus* dicitur, aliquando autem *Crinisus*. Servius. *Hesiona ad Siciliam delata à Crimiso fluvio, quem Crinisum Virgilius poeticâ licentiâ vocat, compressa, edidit Egestum.* Apud Vibium *Crumisos*, apud Probum in vitâ Timoleontis *Crimissus*, quod apud Plut. in eodem Timol. Κεμισσὸς & apud Diod. Sic. Κεμισσός, apud Lycophronem denique *Kεμισσὸς* dicitur. Videtur Cluver. de Sicil. Ant. lib. 2. cap. 2.

Crioa, vicus in tribu Antiochide. Steph.

Crissa, vulgò *Recha d' Angitola*, à flu. Angitula, teste Barrio, op. Brutiorum in Calabriâ ult. inter Hipponium 5. & Laconiam 3. m. p.

Crissa, vel *Crisa*, hodie *Clavees* ex tab. recent. op. Phocidis ad sin. Corinthiacum, qui ex eo ibi *Crissæus* nominatur, inter Cirrham, & Anticirrham op. propinqua, à Thermopylis ad sin. Oetæum 62. m. p. in aust. recedens. Nomen habet à conditore Crisso Phoci F.

Criu-metopon, id est, *Arietis frons*, promont. geminum. Unum Cretæ in orâ Australi ad occident. *Capo S. Jani Nigro. Capo Leone* Dionys. vers. 87.

——Ἦτ' εἰς ἄκρα τηλοῦ νήσοιο,
Πὰρ δ' ἱερὰ Γόρτυνα κ) ἀντιφέρηθεν Φαιστὸς,
Πρηστῆρσὶ, κειοῖο πεφυγμένα κάρηνον,
Τῶνδε μὲν κ) κεῖθι ἐφημίξοιτο μέτωπον.

Alterum Tauricæ Chersonesi in ora meridionali Carambi Paphlagoniæ promontorio oppositum, de quo idem Dionys. vers. 150.

Μέσσας δ' ἔνθα κ) ἔνθα λύκοι ἀνέχουσι κολῶναι·
Ἡ μὲν, ἀστερόεσσα, τιλὼ τε κλείουσι Κάρεμβιν,
Ἡ δὲ, βαρειοτέρη, γαίης ὑπὸ Ἐυφρατείης,
Τῶν ῥα φερεκτίονες κείνῃ κλήσσι μέτωπον.

Crius, municipium Atticæ. Suidas. Item Achaiæ flu. Pausanias.

Crixia, op. Italiæ in Ligurià, nunc pag. Montisferrati, Cosseria dict. prope fontes Bormiæ min. flu. ad rad. Apennini, in confin. dition. Genuens. 10. leuc. à Savona in Bor.

Croatia, olim *Liburnia*, cujus pop. à Germanis *Krabaten* dicuntur; prov. est antiqui regni Hungariæ, seu verius Sclavoniæ. Dividitur in Austriacam & Turcicam, hujus præcipua est Vihitza, illius Fanum S. Viti. Alias Croatia, seu regn. Croatorum extendebatur à Dravo flu. usque ad mare Dalmaticum, dividebaturque in tres partes. 1. Croatia Savia, seu Interamnensis dicta, inter flu. Dravum, Savum, & Danubium, aliquando etiam περαγγαρεῖον dicta, teste Nicetâ, i. e. Francorum reg. nunc Selavonia. 2. Secunda inter flu Savum & Bosnam, & inter M. Bebium & Albium quæ Croatiæ nomen retinet. 3. Maritima, inter M. prædictos & mare Adriaticum, quæ nunc in Dalmatia includitur.

Crommyon, Cypri inf. prom. Item Libyæ urbs Steph. Locus in Atticâ, Xenophon. Est & Corinthii agri vicus. Pausan. & Thucyd. Strabo v. Megaridi non Corinthiacæ regioni attribuendum putat. *Cromyon* Ovidio dicitur Met. 7.

Quodque suum Sacurus arat Cromyona colonus.

Cromna, Paphlagoniæ op. Strabo lib. 12. Val. Flac. lib. 5.

Mox etiam Cromnam, atque jugo pallente Cytorum.

Cronium mare, nonnullis *Concretum* vel *Congelatum* appellatur. Plin. 4. 16. Dionysius:

Πόντου μὲν καλέουσι πατρητά τε Κρόνιόν τε.

Apollonius tamen in Argonauticis *Cronium mare* pro Adriatico posuit (si interpreti ejus credemus) quod Italiam alluit, quam olim Saturnum tenuisse volunt. Porro *Cronium* dicitur mare Septentrionale, teste Eust. à Κρόνος Saturnus, qui ab Astrologis frigidum astrum, & frigidis præesse putatur, & cum tardi sit motus, pigris etiam rebus & frigidis præesse judicatur. Orpheus in Argonaut.

Ἔμπνοα δ' Ὠκεανῷ, Κρόνιον Νότοι κλήσσουσι
Πόντου ἐπιβρομέοντι μιγέντες, νειφόν τε θάλασσαν.

Tzetzes:

Ὁ φερὴς Βορέας ἢ Κρόνιον κ) πατρῷον, νειφόν τε.

Croton, civitas Italiæ in sinu Tarentino, Milone athletâ memorabilis, qui Pythagoræ discipulus fuit. Peritissimus rei bellicæ fuit, nec parvam operam exercendis athletis dedit. In uno enim Olympico certamine victores omnes Crotoniatæ fuerunt. Jure itaque dici visum est. *Qui Crotoniatarum postremus est, is reliquorum Græcorum primus est.* Vetus quoque adagium fuit *Crotone salubrius*, quod inde ortum esse aiunt, quod locus ipse ad salubritatem & bonam corporis habitudinem, propter athletarum multitudinem plurimum conferat. Πόλιν ὑγιεινὸν appellat Stephanus. Unde Theocriti Schol. in 4. Idyll. *Excellebat Croton*, inquit, *omnes Italiæ urbes fortitudine, & omnium rerum affluentiâ, ὅθεν κ) εἰς παροιμίαν ἐλθεῖν.*

Μάκιστα τ' ἄλλα, καὶ Κρότωνα τ' ἄσκει.

Non longè fuisse à Metapontiis innuit Dionys. vers. 368.

Τὸς δ' μετ' ἐξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι Νέστου
Ἴμερτὸν πάλιβεν ὑγροφόιτο Κρότωνος
Ναιόμενον χαρίεσσ' ἐπ' Ἀσσάρῳ θεσπεσίῳ.

A *Crotone* quodam sic dicta. Ovid. Met. 15.

Invenit Æsarei fatalia fluminis ora.
Nec procul hinc tumulum, sub quo sacrata Crotonis
Ossa tegebat humus, jussaque ibi mœnia terrâ
Condidit; & nomen tumulati traxit in urbem.

Petronius in Satyrico: *Donec à villico quodam Crotona esse cognovimus, urbem antiquissimam, & aliquando Italiæ primam.* Silius lib. 11,

——*Patefacit amicas*
Alta Croton portas.——

Ab Achæis condita dicitur. Vide Strab. lib. 6. & Livium lib. 24. Long. 41. 56. Lat. 39. 15.

Crumerum Asiæ, quod & *Legio prima adjutrix*, Pannoniæ infer. op. *Comar* Simlero. Long. 40. 50. Lat. 48. 04.

Crunos Thraciæ portus, & urbs in Mysiæ infer. confin. Item op. Peloponnesi cum flu. cogn. inter Pylon & Chalcim. Vide Melam lib. 2. Sic dict. ab *aquis salientibus*, quæ Græcè Κρῆναι dicuntur.

Crustumerium, vel *Crustumeria*, op. Sabinorum, Albanorum colonia. Plinius 3. 5. Virgilius Æn. 7. *Crustumeros* vocat:

Ardea

Ardea, Cruſtumerique & turrigeræ Antemnæ.

Cruſtuminum, op. Thuſciæ juxta Veios, à quo incolæ *Cruſtumini* dicti, & *Cruſtumina tribus*, & *Cruſtuminum vinum* laudatiſſimum. Item *Cruſtumina pyra*, quæ Virg. Georg. 2. *Cruſtumia* vocat.

——Nec ſurculus idem
Cruſtumiis, Syriiſque pyris, gravibuſque volemis.

Plin. 15. 15. *Cunctis autem Cruſtumina gratiſſima.* Et lib. 23. cap. 7. *Decocta mire ſalubria, & grata præcipuè Cruſtumina.* Et Columella 5. 10. cum multa genera conſtituat, primo loco ponit *Cruſtumina*, adhuc ante regia.

Cruſtumum, flu. ex Apennino monte oriens, Ariminumque præterlabens. Lucan. lib. 2.

In lævum cecidere latus, veloxque Metaurus
Cruſtumiumque rapax, & junctus Iſapis Iſauro.

Cteſiphon, pagus fuit Aſſyriæ ampliſſimus in Tigridis alterâ ripâ, à reg. Seleuciæ urb. à Parthis in odium Seleuciæ extructus, ab eâ 3. m. p. tantum diſtans, olim urbs ampla à Parthorum regibus habitata, Tac. An. 6. *Cteſiphon* ſedes imperii. Herodianus: Ἔνθα ἦν τὰ βασίλεια τῶν Παρθυαίων. Strabo: πλησίον δ' ἀλλήλων κεῖται κῶμαι, Κλησιφῶν λεγομένη, μεγάλη. ταύτην δ' ἐποιήσατο Κλησιφῶντα οἱ τῶν Παρθυαίων βασιλεῖς. Plinius: Cteſiphontem juxta tertium ab eâ lapidem in Chalonitide condidere Parthi. Ejus conditorem Vardanem regem facit Am. l. 23. Pugnat tamen iis Procopius, l. 2. de B. Pſ. Apud Aſſyrios civitates duæ maximæ ſunt, Seleucia & Cteſiphon Macedonum ædificia. De hujus ſloci ſitu, & remunitiſſ. arce, lege Gregor. Naz. Orat. 4. in Julianum.

Cuba, inſ. Americæ ſept. in longum valde extenſa, in ſinu Mexicano, & ex præcipuis totius Americæ, ad auſtrum Floridæ. Habet ad ort. Hiſpaniolam inſ. à quâ 14. leu. diſtat, & ad auſt. Jamaicam, à quâ 19. leuc. abeſt. Ejus long. eſt 200. leucarum Hiſpan. ab ort. in occ. Lat. v. vix. 30. ubi magis lata.

Cujavia, prov. eſt regni Poloniæ, inter Pruſſiam ad Bor. & Poloniam infer. ad meridiem, in quâ urbes Uladiſlavia & Breſtia.

Culmia, Culm, urbs Poloniæ in Pruſſiâ Regiâ ad Viſtulam flu. 5. leucis Polon. à Turoniâ urb. in Bor. & paulò minus à Graudentio.

Cuma, urbs in Locrenſi agro, qui eſt Ioniæ minoris. Fuit autem hæc Æolicarum urbium maxima, & ferè metropolis cæterorum, quæ numero erant circiter 30. Ab eâ nominata eſt *Cumæa* Sibylla, quam aliqui à vicinitate loci *Erythræam* appellarunt, quæ profecta in Italiam multa de Romanis vaticinata eſt. Patria fuit Ephori, viri doctrinâ clari, Iſocratis diſcipuli. Sed & ante ipſum Heſiodus quoque Cumæus fuit. *Cuma* Æolica ante Lesbum ſita, nomen habet, à *Cyme* Amazone, quare etiam *Amazonium* dicta; gentile Κυμαῖος (Κυμὼς enim ab urbe Italiæ fit.) Hæc & Lesbos ſtoliditatis notantur. Eſt & alia Phrigonitis dicta. Quarta Elidis. Quinta Euboeæ, & Pamphyliæ. Item Inſula prope Siciliam. Steph. hujus op. incolæ *Cumæi* dicti ſunt, qui ſtupiditatis nomine maſe audierunt. Olim enim vulgatum erat in tota Aſiâ proverb. *Cumæi ſerò ſapiunt.* ὀλὲ αἰδύνοσλα Κυμαῖοι. De cujus origine duæ afferuntur ſententiæ. Sunt enim qui dicant, Cumæos, cum ad mare urbem opportunam haberent, & tamen nullum ex eâ reciperent proventum, vix demum trecenteſimo ab U. C. anno intellexiſſe, ex portorio reditum non contemnendum poſſe confici. Alii, pecuniâ fœnori acceptâ, ampliſſimas eas porticus tradunt ædificaſſe: quam pecuniam cùm conſtituto die non-exſolviſſent, creditores in ipſarum porticuum poſſeſſionem fuiſſe miſſos, qui deinde cives à deambulatione arcebant. Verum cum ingens pluvia repente ingruiſſet, creditores ſtatim edictum promulgaſſe, ut Cumæi ſe in porticus reciperent. Præcone itaque identidem acclamante: *Subite porticus viri Cumæi*, qui tunc aderant hoſpites, rem in jocum verterunt, tanquam non intelligerent Cumæi, niſi juſſi, pluviæ tempore porticus eſſe ſubeundas. Hæc Strabo lib. 13. Vide Steph. Long. 55. 30. Lat. 40. 10.

Cumæ, Cume Ptol. *Cyma* Livio, *Cyme* Melæ, civitas Campaniæ ad mare juxta Puteolos, à Cumæis Aſiæ populis & Chalcidenſibus communiter condita. *Caſtri* hodiè Sophiano. *Fœia Nova* Nigro. Virgil. Æn. 3.

Huc ubi delatus Cumæam acceſſeris urbem.

Silius:

Linternum, & quondam fatorum conſcia Cume.

Vide Cluverium. Long. 37. 56. Lat. 40. 46.

Cumbria, Cumberland, Comit. Angl. in confin. Scotiæ, quæ ei inſidet à Sept. ab ort. habet Weſtmariâ, ab occ. v. & merid. mari Hibernico alluitur. Ibi primaria urbs Carleolum vulgò *Carliſle*.

Cunetio, Marleborough, op. Belgarum in Angl. in Com. Wiltoniæ in colle declivi: cum flu. cogn. vulgò *Kennet*, 20. m. p. à Verluccione (*Warmiſter*) 24. v. ab Oxonia in auſt. Long. 18. 50. Lat. 51. 45.

Cuneus, ſive *Sphen*, Straboni regio eſt. Plinius promontorium vocat. Mela 3. 1. agrum nominat, Luſitaniæ locus eſt inter Sacrum promontorium, & Anam fluvium. *Elfaro* hodiè Cluſio. Rationem nominis reddit Mela dicto loco. *Quia latâ ſede procurrens, paulatim ſe ac ſua latera faſtigat, Cuneus ager dicitur.* Verum in eo egregie falli putat If. Voſſius, quòd prom. hoc à cunei formâ dictum putat. Quod autem magis mirere, etiam Straboni perſuaſum hoc eſt a Romanis; ait enim ille: Καὶ δὴ καὶ ἡ σφηνοειδὴ τύτου χώρα τῇ Λατίνῃ φωνῇ καλεῖται Κύνεον, σφῆνα σημαινόν βαλόμενοι. Idem habet Ælianus. Atqui vox corrupta eſt ex Græco Κύνης, cujus accolæ dicuntur Herodoto Κυνήσιοι & Κύνησες. Vide *Cyneſii*. Long. 11. 30. Lat. 36. 48.

Cupra, op. Piceni in Mediterraneis. Ptol. Κύπρα Μοντάνα, *Cupra Montana*, unde Plinio opidani *Cuprenſes* vocantur cognomine *montani*; ad diſcrimen alterius quod in litore *Cupra maritima* dicebatur, de quo Sil. lib. 8.

Et queis litoreæ fumant altaria Cypræ.

Ubi Dauſqueius, *Junonis*, inquit, *cui id cognomentum.* Strab. lib. 5. Ἐφεξῆς ἡ τὸ τ' Κύπρας ἱερὸν Τυρρήνων ἵδρυμα καὶ κλίσμα· τὴν δ' Ἥραν ἐκεῖνοι Κύπραν καλοῦσι. Hæc *le Grotte*, altera *Ripa Tranſona* hodiè dicitur, urbs recens Epiſcopalis ſub Archiepiſcopo Firmano.

Cures, pl. num. Sabinorum op. cui imperabat Tit. Tatius, cujus cives *Quirites* dicebantur; convenerunt que Romulus & Tatius in hanc ſententiam, ut à duobus populis unus efficeretur, & Sabini Romam migrarent, Romaque nomen retineret; ſed *Romani* & *Sabini* Quirites appellarentur. Livius lib. 1. Hinc etiam populi *Cures*. Virgil. Æn. 8.

——Tatioque ſeni, Curibuſque ſeveris.

Idem lib. 9. *parvi Cures*, i. e. *pauperes*; ſequitur enim *paupere terrâ*. Fuit olim urbs illuſtris, teſte Strabone. Caput gentis vocat Halicarnaſſeus. Κύρης Stephano eſt. *Turre* hodiè dici ſcribit Leander. Populi *Curenſes* Plinio.

Curetes, pop. Cretæ. Vide *Corybantes*. Plura de iis habebis in ſecunda parte hujus Dictionarii in *Curetes*.

Curia, op. Ottadinorum in Angl. vulgò *Corbridge*, in Com. Northumbriæ ad Tinam flu. in confin. Diocœſis Dunelmenſis, aliquot mill. ſupra Novum Caſtrum in occ. Long. 16. 40. Lat. 51. 50.

Curlandia, Ducatus, olim Livoniæ pars, nunc ſui juris, proprio Duci paret; eſtque inter Livoniam ad Bor. & Samogitiam ad merid. Ejus præcipua urbs eſt Goldinga. Habet ab occ. mare Balticum, à Sept. ſinum Regenſem; ab Oriente Semigalliam quæ eidem Duci Curlandiæ paret, & à merid. Samogitiam provinciam Poloniæ.

Cutilia, agri Reatini lacus eſt in quo ſylvoſa inſula innatat, quæ nunquam die & nocte eodem loco permanet. Ejus aquæ ſtrumis medentur. Vitruvius 8. 3. *Eſt aquæ frigidæ genus nitroſum, uti Pinnæ Veſtinæ, Cutiliis, aliiſque locis ſimilibus, quod potionibus depurgat, per alvumque tranſiendo etiam ſtrumarum minuit tumores.* Idem tradit Plin. 31. 3. Imo & Strab. lib. 5. Sed is aquas eas eſſe dicit ἐν Κωτυλίαις, verum certum eſt Κυτιλίαις reſcribi oportere; Nam & ſic Sotion vocat de mirandis aquarum, ac Dio lib. 66. E Latinis etiam *Cutilias* nominant Varro de L. L. lib. 4. Sen. Nat. Qu. 3. 25. Tranquillus in Veſpaſiano cap. 24. Macrob. 1 Sat. cap. 7. quanquam non contenderim ſi Κοτυλία malis, ut eſt apud Dion. Halicarn. lib. 1. Ant. uti & ibidem Κοτύλων legas, imo Cotyle quoque eſt apud Feſtum Pomp. Voſſ.

Cutilium, op. Sabinorum ad aquas Cutilias. Livius. Hodie *Contigliano* dici ſcribit Leander. Long. 36. 30. Lat. 42. 12.

Cyana, nympha Sicula, quæ cum Proſerpinæ adverſus Plutonem opem ferre conaretur, ab illo commutata dicitur in fontem ſui nominis, qui agro Syracuſano oſtenditur, ubi Anapo miſtus, non procul ab Ortygiâ inſ. illabitur in mare, Ovid.

Quaque ſuis Cyanen miſcet Anapus aquis.

Cyaneæ, inſulæ, ſive potius ſcopuli ſub Thracio Boſporo, modico ſpatio inter ſe diſtantes. Unde factus eſt locus poetarum fabulis, qui Cyaneas inter ſe concurrere tradiderunt, quod ex adverſo intrantibus geminæ cernebantur, nave verò paululum in alterum latus deflexâ, una tantum videbatur. Apollonius, Argon. lib. 2.

Κυανέας ὀλοὸν δύω ἀλὸς ἐν ξύνοχῇσι
Τέων ἔππα φησὶ διαμπερὲς ἐξαλέασθαι,
Οὐ γάρ τ' ῥίζησιν ἐρήρεδαι νάτησιν,
Ἀλλὰ δαμὰ ξυνιᾶσιν ἐναντίαι ἀλλήλῃσιν
Εἰς ἓν, ὅταν δὴ πολὺν ἀλὸς κορδύῃ ὕδωρ
Βεβρόμενον. Dionyſius verſ. 144.
Κυανέης δὲ μιῆς ἀναειρίης εἰν ἁλὶ πίδας
Πλαζομένας, κραναῇσιν ὑπ' ἀλλήλῃσι φέρεσθαι

Val. Flac. lib. 1.

———*Certus Scythico concurrere Ponto*
Cyaneas.———

Idem lib. 6.

———*Errantesque per altum*
Cyaneas. Ovid. Trist. 1. eleg. 10.
Hæc precor evincat, propulsaque fortibus austris
Transeat in stabiles strenua Cyaneas.

Vide *Symplegades.*

Cyclades, insulæ maris Ægæi circa Delum in orbem sitæ, unde & nomen acceperunt. Strabo lib. 10. Dionysius vers. 525.

Δῆλον ἐκυκλάσαντο, καὶ οὔνομα Κυκλάδες εἰσί.

Mela 2. 7. *Quia in orbem jacent, Cyclades dictæ.* Solinus cap. 17. *Cycladas autumant inde dictas, quia licèt spatiis longioribus à Delo projectæ, in orbem tamen circa Delum sitæ sunt, & orbem Græci κύκλον vocant.* Idem habent Plinius & Ammianus. *Cyclas* (inquit Bochartus) Phœnicibus dicta est גיגלא *gigla* pro גלגל *gilgla* ex Hebræo גלגל *gilgal*, quod *circulum* sonat. Callimachus:

Κυκλάδες, αἳ νήσων ἱεραὶ ἐν ἁλὶ κεῖναι
Ἐνῦμνοι. Idem non sine allusione ad nomen:
Κυκλάδας ὀλομὼν ἀφεπιλέας.

Virg. Æn. 3.

———*Sparsasque per æquor*
Cycladas. Horatius:
———*Interfusa nitentes*
Vites æquora Cycladas.

Idem alibi:

———*Quæ Cnidon,*
Fulgentesque tenet Cycladas & Paphon.

Ovid. Met. 2.

Exurgunt montes & sparsas Cycladas augent.

Idem in Trist.

Cycladas Ægæas obstupuisse puto.

Sil. lib. 1.

Qualis ubi Ægæo surgente ad sidera ponto
Per longum vasto Cori cum murmure fluctus
Suspensum in terras portat mare, frigida nautis
Corda tremunt: sonat ille procul, flatúque tumescens
Curvatis pavidas transmittit Cycladas undis.

Seneca in Thyeste:

Hic ubi ingenti modo sub procella
Cyclades pontum timuere motæ.

Crebræ Statio dicuntur. Sunt autem numero 53. Idem in Achilleide:

———*Juvat ire per altas*
Cycladas. Et alibi: *Interque vadosas*
Cycladas Ægææ frangunt ubi saxa procellæ.

Vulgò *Insule del Archipelago* Caftaldo. Hinc *Cyclas*, vestis muliebris genus, quam tenuissimam & sic pellucidam, eoque parum honestam Torrentius ad Sueton. Calig. cap. 52. interpretatur. Male. Omnino enim matronarum vestis fuit, seu tunica, eaque satis honesta per se. Juvenal. Sat. 6.

Hæ sunt quæ tenui sudant in Cyclade.

Ex eo sic appellata, quod limbum aureum aut purpureum ad oram extremam haberet adsutum. *Limbum* enim Græci κύκλον appellarunt. Imò κυκλάδα, si Glossatori veteri fides: apud quem legimus: κυκλὰς, ἡ περὶ τὴ χλαῖναν πορφυρᾶ κύκλῳ, *Limbus.* Propert. lib. 4.

Quæ nunc aurata Cyclade verrit humum.

Porro *Cyclas* apud Silium sing. num. legitur. Sic enim ille lib. 4.

Ceu gelidus Boreas totum cum sustulit imo
Icarium fundo victor mare, navita vasto
Jactatur sparsus, lacerata classe profundo,
Cunctaque canenti profunditur æquore Cyclas.

Cyclaminus, finus Asiaticus Bospori Thracii. *Golfo di Soltania* Gyllio.

Cycloboros, amnis, sive torrens Atticæ. Steph. Adeo autem ob anfractus crebros strepitans est, ut *Cyclobori* vox in adagio contra clamosos & obstreperos esset.

Cydnus, Ciliciæ flu. Tarsum urbem præterfluens. Justin. lib. 11. *Cum Tarsum venisset, captus Cydni fluminis amœnitate, per mediam urbem influentis, projectis armis, plenus pulveris ac sudoris in præfrigidam undam se projecit.* Q. Curtius lib. 3. cap. 4. De Cilicia loquens. *Pyramus, & Cydnus, inclyti amnes fluunt. Cydnus non spatio aquarum, sed liquore memorabilis: quippe leni tractu è fontibus labens, puro solo excipitur; nec torrentes incurrunt, qui placidè manantis alveum turbent. Itaque incorruptus, idemque frigidissimus, multâ ripârum amœnitate inumbratus, ubique fontibus suis similis in mare evadit.* Strabo lib. 14. ubi de Tarso: Cydnus medium perfluit juxta Gymnasium Juniorum. Ejus ortus non procul est, alveus verò per profundam vallem illatus rectà in urbem ingreditur. Ψυχρὸν ἐκ τῆς πηγῆς τὸ ῥεῦμά ἐστι, διὸ καὶ τοῖς παγκρατίοις, καὶ πολυγελοίοις κτήνεσι καὶ ἀνθρώποις ὀλίγου. Ubi alii παγὸν legunt. Eustathius in Dionys. Ψυχρὸν δέ φασι καὶ παγὸν τὸ ῥεῦμα τοῦ Κύδνου. Vitruvius 8. 3. Cydnum podagræ mederi docet. cruribus eo mersis. Plut. in Alex. Ἦν δὲ ἡ διάθεσις διὰ νόσον, ἣν ὑπ' ἐκ κόπου, ὡς ἔδοξε, λαμβάνῃ ἐν τῷ τοῦ Κύδνου ῥεύματι κελεύουσιν ἀφαυσθῆναι λέγουσι. Arrian. lib. 2. Οἱ δὲ ἐς τὸν Κύδνον πολλῶν λέγουσι ῥίψαντα πηξαῖ ὀδυνώσασθαι τὸ ὕδατος ἰδρῶτα καὶ καύματι ἐχόμενον. Ὁ δὲ Κύδνος ῥεῖ διὰ μέσης τῆς πόλεως, ὅσα ἐς τὸ Ταύρου ὄρος, τῆδε πεζῶν ὀλίγων, καὶ διὰ χώρης καθαρᾶς ῥέων, ψυχρός τέ ἐστι, καὶ τὸ ὕδωρ καθαρός. Solinus scribit eum à *candore*, Syrorum linguâ nomen sortitum. *Quicquid candidum est* (inquit) *Cydnum gentili linguâ Syri dicuntur.* Dionysius vers. 868.

Κύδνος τε σκολιοῖο μέσῳ διὰ Ταρσὸν ἰοῦσθα.

Tibullus lib. 1.

At te, Cydne, canam, tacitis qui leniter undis
Cæruleus placidis per vada serpis aquis.

Ovid. 3. de Arte Am.

Vel prope te nato, lucide Cydne, croco.

Cydon, vel *Cydonia* Straboni, Cretæ op. *Cydonis* Ptolemæo. Hinc *Cydonius.* Ovid. Met.

———*Cydonio fundebat spicula cornu.*

Virgil. Eclog. 10.

———*Libet Partho torquere Cydonia cornu*
Spicula. Hinc *mala Cydonia.* Plin. 15. 11.

Mart. 13. 24.

Si tibi Cecropio saturata Cydonia melle
Ponentur, dicas hæc melimela licet.

Item *Cydoneus.* Ovid. Met. 8.

Armaque, equosque, habitusque, Cydoneasque pharetras
Noverat.———

Cyllene, mons Arcadiæ in quo Maia Mercurium peperit. Virgil. Æn. 8.

Vobis Mercurius pater est, quem candida Maia
Cyllenes gelido conceptum vertice fudit.

Ovid. Fast. 5.

Hæc enixa jugo, cypressiferæ Cyllenes.

Inde Cyllenius pro Mercurio. Ovid. Met. 13.

Et quoque per matrem Cyllenius addita nobis
Altera nobilitas.

Uti pro stellâ Mercurii, Lucan. lib. 1.

———*Motuque celer Cyllenius hæret.*

Cynapes, flu. saxosum in Euxinum mare se exonerans. Ovid. Pont. 4. Eleg. 10.

Partheniusque rapax, & volvens saxa Cynapes.

Cynara, Ægæi maris insula. Plin. *Zenara* Nigro. Hinc *Cynareus.* Stat. Sylv. 5. 1.

Coryciæque comæ, Cynereäque germina.

Cyndon, flu. Hellesponti vel Chersonesi. malim Peloponnesi. Hesych. Κύνδων, πόλεως ἐν Ἑλλησπόντῳ, οἱ δὲ ἐν Πελοποννήσῳ.

Cynos cephale, collis Thessaliæ, & parva regio Thebarum, Pindari poetæ patria.

Cynosarges, gymnasium Atticæ, & vicus sic dict. à *cane albo*, qui sacrificante Diomo (à quo *tribus Diomea* dicitur) & Herculi paratam victimam ostendente, rapta femora in hunc locum detulit. Vide Erasmum in prov. *Ad Cynosarges.*

Cynossema, qu. *canis tumulus*, promont. Chersonesi Thraciæ, Hecubæ sepulchro nobilitatum. Fabulantur enim Poetæ Hecubam cum in Græciam adduceretur captiva, ibi doloris impatientiâ in canem esse conversam, ac deinde sepultam. Ovid. Met. 13.

———*Locus extat & ex re nomen habet.*

Cynosura, prom. Achaiæ in orâ Atticæ apud Asopi flu. ost. *Capo Sidro* ex tab. recent. Item mons Arcadiæ. Statius lib. 4. Theb.

Divers & Orchomenos pecorum & Cynosura ferarum.

Cynthus, Deli ins. mons. Virgil. Æn. 2.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

In hoc M. Latona Apollinem & Dianam perperisse dicitur. Unde ille *Cynthius*, illa *Cynthia* passim à poetis appellantur. Virg.

———*Trojæ Cynthius author.*

Luc. lib. 1.

Tertia jam gravido pluvialis Cynthia cornu.

Et ex eo Val. Flac. 2. Argon.

Purâque nec gravido surrexit Cynthia cornu.

Cyparissi, *Cyparissia* Strab. *Cyparissos* Homero, Peloponnesi urbs in orâ Messeniæ litoreâ ad ost. Cyparissiacos amnis, probe munita. *Arcadia* Sophiano, al. *Bisorna.* Long. 47. 31. Lat. 37. 30.

Cyprus, ins. maris mediter. notissima in sinu Issico inter Ciliciam

Ciliciam & Syriam, fertilitatis tam eximiæ, ut *Macaria* olim, h. e. *Beata* dicta ſit. Unde Virgilius:

——*Genitor tum Belus opimam*
Vaſtabat Cyprum.

Et propius ad etymon Horatius, Carm. lib. 3.

O quæ beatam Diva tenes Cyprum.

Am. Marcellinus lib. 14. *Cyprum inſulam procul à continente diſcretam & portuoſam, inter municipia crebra urbes duæ faciunt claram, Salamis & Paphos, altera Jovis delubris, altera Veneris templo inſignis. Tantâ autem tamque multiplici fertilitate abundat rerum omnium, ut nullius externi indigens adminiculi, indigenis viribus à fundamento ipſo carinæ ad ſupremos uſque carbaſos ædificet onerariam navem, omnibuſque ornamentis inſtructam mari committat.* Multis nominibus olim appellabatur, teſte Plinio, *Acamantis, Ceraſtis, Amathuſa, Aſpelia, Cryptos,* & *Colinia.* Item *Sphecia,* ut Euſt. docet ex Lycophrone. Feſtus *Æroſam* dici ſcribit, quod in eâ plurimum æris naſcatur. In eâ Venus colebatur, unde *Cypria, Cypris,* & *Cuprigena* dicta. Horat. ad Venerem:

——*Sic te Diva potens Cypri.*

Vide Flor. 3. 9. A *Cypro* Cinyræ filiâ nominari volunt. Steph. Κύπρος νῆσος μεγάλη ἐν τῷ Παμφυλίῳ κόλπῳ ἀπὸ Κύπρου τῆς Ξυσάβδος Κινύρα. Ita etiam Conſtantinus ex Philo Stephano ἀεὶ νήσων, & Iſter ἐν Ἀποικίαις Ἀιγυπτίων. Melius quam Euſt. in Dionyſ. cui Cyprus eſt filius Cinyræ. Nam muliebre nomen eſt Κύπρος, quod in uſu fuit apud Phœnices, uti docet Scal. ad Euſeb. pag. 149. Lucan. lib. 8.

Quæſtor ab Icario Cinyreæ litore Cypri.

Tamen quia Cyprus Cinyræ filia, neque in fabulis, neque in hiſtoriâ celebratur; quod ſequitur apud Stephanum & Euſtathium, arridet magis, dici Cyprum inſulam ἀπὸ ἐκεῖ φυομένης ἄνθους Κύπρου; *A Cypri flore* qui ibi naſcitur. Cyprus eſt Arabum אלחנא *Alhenna,* non liguſtrum, ut multi volunt. Ebræis dicitur כופר *copher.* Cant. 1. 14. & 4. 13. Neque vero eſt abſimile inde vocari *Cyprum* inſulam, cum rara alioqui planta, & eximia, ibi plurima proveniat. Plin. 12. 24. ubi de Cypri generibus: *Optimum habetur è Canopicâ in ripis Nili nata: ſecundum Aſcalone Judææ: tertium Cypro inſulâ odoris ſuavitate. Inde fragrans* Homero in Hymnis:

Σμίρνῃ δὲ Τερπιν, περιπρὸ εὐώδεα Κύπρον,

Plinius hanc inſulam quondam Syriæ continentem putavit, 2. 90. Et hoc modo inſulas rerum natura fecit. Avellit Siciliam Italiæ, Cyprum Syriæ, Euboeam Bœotiæ, &c.

Cypſela, vel *Cypſella,* Thraciæ urbs, prope Hebrum flu. Item caſtellum in Arcadiâ à Mantinenſibus muris cinctum. Steph. *Chipſala* Sophiana, *Ipſala* Leunclavio, *Chapſilar* Bellonico. Long. 53. 30. Lat. 43. 00.

Cyranis, Africæ inſ. à Stephano Κύρανις dicitur, νῆσος πρὸς Γυζάντας τοὺς ἐν Λιβύῃ, ubi alii Gygantas pro Gyzantas legunt. Κυφμὶς mavult Bochartus ab Ebræo כרמין *Ceramin,* i. e. *à vitibus,* quæ ibi copioſè proveniunt, ac proinde ἐλαίων ἢ μᾶλλον ἀμπέλων, *oleis refertam ac vitibus* eam deſcribit Herodotus Musâ quartâ.

Cyrbiana, Elymæorum provincia eſt. Strab. lib. 16.

Cyre, Ceres apud Cnidios. Cæl. Rhod. lib. 17.

Cyre, fons in Cyrenaica. Steph. Κυρὴ Callimacho Hymn. in Apoll.

Οἱ δ' ὅπῃ πηγῆς Κυρῆς ἐδύναντο πλάσσαι.

Ubi Schol. Κρήνη ἐν Κυρήνῃ. Nicodemus vero Friſchlinus Κυρῆς legit, & per ſynæreſin pro Κυρήνης dici autumat.

Cyrene, ſive *Cyrēnæ,* plur. num. inſigne Libyæ op. inter Syrtim majorem, & Mareotidem ſitum, unum ex iis quæ Pentapolim efficiunt, à Batto Thereo (quem Callimachus progenitorem ſuum fuiſſe tradit) conditum, à *Cyrene* Penei amnis filiâ ſic dicta. Hodie *Coreno* Villanovano; cujus incolæ olim equitatu plurimum valebant. Max. Tyr. Serm. 7. Τὰ Κυρηναϊκὰ (παιδάρια) διφθέραι, *inſtituta Cyrenaica ſunt aurigationes.* Dionyſius Periegetes:

Κυρήνη τ' ἔυιππος Ἀμυκλαίων γένος ἀνδρῶν.

Quod ſumptum videtur ex his Pindari in Pythiis, Od. 4. ſtatim initio:

Σάμερον μὲ χρὴ σὲ πὰρ' ἀνδρὶ φίλῳ
Στάμεν' εὐίππου βασιλῆα Κυράνας.
Hodie quidem oportet te apud virum amicum
Siſtere equeſtris Regem Cyrenes.

Idem Pindarus *Cyrenes* appellat εὐάρματον πόλιν. Hinc Ephorus, Κυρηναῖοι περὶ τὴν διφρευτικὴν ὀπτήμων ἠσκήκασι. *Cyrenæi ad curulem artem ſe applicant.* Strabo: Λέγεται ἡ Κυρήνη ἕλειμα Βάττου ἱπποτρόφου ὄντος ἀρίστου. Vide Cl. Dauſquenium in illud Silii lib. 3.

Nec non Cyrene Pelopei ſtirpe nepotis
Battiadas proavi fidei ſtimulavit in arma.

Hic laſerpitium herba provenit. Catullus epigr. 7.

Quam magnus numerus Libyſſæ arenæ
Laſerpiciferis jacet Cyrenis.

(ubi corripuit primam ſyllabam, quæ aliis producitur, nec tamen id ſine exemplo. Callimachus:

——Τελεσσῖνι γε μὲ δῶκε Κυρήνης.

Hermeſianax: Ἀνδρὸς Κυρηναίου.) Cur autem laſerpiciferas Cyrenas dixerit Catullus intelligi poteſt ex iis quæ ſcribit Suidas in voce Σίλφιον. Plin. 19. 3. *Ab his proximum dicetur authoritate clariſſimum laſerpitium, quod Græci σίλφιον vocant, in Cyrenaicâ provinciâ repertum.* Cæterum de Cyrenaicâ vide Voſſ. ad Melam, lib. 1. cap. 6.

Cyrnus, inſula in mari Liguſtico, à *Cyrno* Herculis fil. ſic dict. cum prius *Therapne* diceretur. Dionyſius:

——Ἀτελεσσῷ εἰν ἁλὶ Κύρνῳ.

Pop. *Cyrnii,* qui longiſſimo ævo utuntur, propter mellis uſum, quod apud eos copioſum naſcitur. Hinc *Cyrnæus.* Virgil. Eclog. 9.

Sic tua Cyrnæas fugiant examina taxos.

Ovidius:

Hyblæis apibus Corſica mella dabis.

Vide *Corſica.*

Cyrnus, inſ. Iapygiæ. Steph. Inde nom. gent. Cyrnius. Hinc proverb. *Terra Cyrnia,* apud Zenodotum, in eos qui vitam infamem latrociniis tranſigunt; vel de reg. latrociniis infami. Sic *Cyrnia jactura* de magnis diſpendiis.

Cyrus, Syriæ civitas à Judæis extructa in memoriam Cyri, qui eos ex captivitate dimiſerat. Procop. Chalcidenſium item urbs in Euboeâ. Polyæn. 3. Eſt & Mediæ flu. Ptol. Item alius ejuſdem nominis Scythiæ flu. De quo Mela, 3. 5. *Cyrus & Cambyſes ex radicibus Coraxici montis vicinis fontibus editi & in diverſa abeunt, perque Iberos, & Hyrcanos diu & multum diſtantibus alveis deſluunt; poſt non longè à mari eodem lacu accepti, in Hyrcanum junum uno ore perveniunt.* Vide ſis illic Voſſium. *Corus* olim dicebatur, teſte Strabone, *Cyrech* Pineto eſt, *Cori* Caſtaldo, *Cur* Nigro, Et *Elcur* Ramuſio. Videtur eum Matthæus Michovienſis *Tirk* appellare. Thevetus ſcribit eum ab incolis *Lada* vocari. Perperam Κύρνος apud Plut. & Dion.

Cyta, urbs Colchidis, Medeæ patria, Steph. Herbis veneficis imprimis famoſa fuit. Hinc *terra Cytæa,* Val. Flac. lib. 6. verſ. 693.

Tum juvenem terris Parcæ tenuere Cytæis.

Item *Cytæis, idis* pro Medea. Prop. 2. 4.

Non hic herba valet, non hic nocturna Cytæis.

Idem *Cyteina carmina* poſuit pro *Magica.* Lib. 1. eleg. 1.

Tunc ego crediderim vobis, & ſidera, & amnes
Poſſe Cyteinis ducere carminibus.

Ubi vide Scaligerum.

Cythera, orum, inſula contra Cretam, ut ſcribit Strabo 5. m. p. à Maleæ promontorio diſtans, hodie *Cerigo* Sophiano, Veneri olim dedicata. Virg. 10.

Eſt Amathus, eſt celſa mihi Paphos, atque Cythera.

Ovid. Faſt. 4.

Deſerit, & Veneri ſacra Cythera petit.

Heſychius: Κύθηρα νῆσος Κρήτης, ἡ πόλις Θεσπιαλίας. πρὸς ᾗ νῆσον Πεσμαλὶς, Πεσμάλιον ἡ ἀκρωτήριον τῆς Λακωνικῆς. Ubi Palmerius: legendum, Περὶ Μαλέαν. Μαλέαι ἡ ἀκρωτήριον, &c. Malus exſcriptor è duabus vocibus unam fecit, & putavit Πεσμάλιον eſſe peninſulam Laconiæ, & ab eo Cytheram nominatam Promalei inſulam; at Μαλέαι ἄκρα Straboni, & al. Μαλέα in ſing. num. promont. notiſſimum eſt, & naufragiis infame, cui proxima eſt inſula Cythera. Inde Venus ipſa *Cytherea.* Virgil. Æn. 1.

Parce metu Cytherea, manent immota tuorum
Fata tibi. Sic dicta——Ὅτι περσίκωρος Κυθήρῃσι, teſte Heſiodo, id eſt, quia è mari emergens ad Cythera primum appulit. Aliter Heſychius, cujus verba ſubjecimus: Κυθέρεια, ἡ Ἀφροδίτη κατὰ Ὅμηρον μὲν ἀπὸ τοῦ περσίκωρος Κυθήρης· ἀλλ' ὅτι καθόμενον ἔχει ἐν ἑαυτῇ ἡ πόσις ἐρωτικῆς φιλίας ἐξηκριβωμένον κεῖον. Ἢ ὅτι οἱ ἐρῶντες ἐν αὐτοῖς κρύπτουσι τὸ ἐρωτικὸν πάθος. Hic Venus, ut in Cypro, *Armata* fuit. Pauſan. in Laconicis Ἄυλη ἡ ἡ Διὸς ξόανον ὡπλισμένον. Hinc *Cytheriacus* Nero Cæſar diſertiſſimè, uti loquitur Sen. Nat. Qu. 1.

Colla Cytheriacæ ſplendent agitata columbæ.

Cythera dici vult Stephanus ἀπὸ Κυθήρου τοῦ Φοίνικος. Sed *Cytherus* ille Phœnix, cum aliunde non ſit notus, tam Cythera inſulam, quam Cithæronem Bœotiæ montem, Phœnicas appellaſſe putat Bochartus ὁ μέγας à קחרי *cethera,* id eſt, à *petris.* Chaldæus Interpres, ubi *de cuniculis,* Prov. 30. 26. *Faciunt ſibi domicilium* בקחרי *in petris.* Nam ut Bœotiæ Cithæron (de quo ſupra) ita Cythera inſula ſcopulis ſcatet. Mercator in *Cytheris. Opidum habet ejuſdem nominis ac multos portus, ſed parum tutos, atque circa ipſam inſulam ſparſi ſunt plures ſcopuli.* Proinde apud Euſt. in 3. Iliad. *Cythera,* inquit, *quidam eandem eſſe inſulam volunt cum Cranae,* quia Κεγχρὰς, *aſperum* ſonat & *confragoſum.* Quin & purpuræ, quæ petroſis & calculoſis locis maximè gaudent, circa hanc inſulam

sulam multæ fuerunt, unde & *Porphyris* & *Porphyrusa* dicta est. Plin. 14. 15. *Cythera cum opido antea Porphyris appellata.* Aristoteles apud Stephanum: Ἐκαλεῖτο ἡ Πορφυρέων διὰ τὸ κάλλος τὸ φῦκος ἢ πορφύρας, id est, Eust. interprete διὰ τὸ καλλίστας ἔχειν πορφύρας; quas purpuras, quod scopulis aut calculis plurimum gaudere diximus, Plinius idem testatur his verbis lib. 5. c. 1. *Ebori, citroque silvæ exquiruntur, omnes scopuli Getuli muricibus de purpuris.* Et lib. 9. cap. 37. *Purpuræ calculosa appellantur à calculo maris mire apto conchyliis.* Oppianus lib. 1. Halieut. vers. 314.

Πολλὰ μὲν ἐν πίδηκι, τὰ δ' ἐν ἁλιμάθοισι νάμασι.

Multa quidem in petris, quædam nascuntur arenis.

Cythnos, insula una ex Cycladibus, olim *Ophiussa*, ac *Dryopis* dicta. Ovid. Met. 5.

Inde cavâ circumdata nube Seriphon
Deserit, à dextrâ Cythno, Gyaroque relictis.

Idem lib. 7.

Florentemque Cythnon, Scyron, planamque Seriphon.

A *Cythno* primo habitatore dictam volunt. Bochartus autem, *Cythno*, inquit, videri potest nomen fecisse קטנות *Katnuth*, id est, *parvitas*, nam exigua est insula. Tamen aliud succurrit, quod licet minus obvium, fortasse multo est verius. Κύθνιος τυρὸς *Cythnius caseus* fuit olim valde celebris. Ita observant Steph. & Eust. ubi de Cythno. Et à Polluce 6. 10. Τυρὸς Κύθνιος ἢ καὶ Σικελικὸς *caseus Cythnius & Siculus* censentur inter τὰ παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐνδόκιμα ἐδώδιμα *cibos apud veteres maxime probatos.* Quin & *Cythnius* dicebatur à vicinâ *Ceâ*, vel *Cio* caseus, quam ex Æschylidis libris de R. R. multis describit Ælianus de Anim. 16. 32. Itaque propter caseï dotes *Cythnus*, ut suspicamur, dicta est insula גבנא *gubna*, vel *guphno*, quomodo Syri hanc vocem efferunt, id est, *insula caseï.* Sed Græci pro Γύφνος Κύθνος scripserant, id est, κ pro γ. ut Κάμηλος ex גמל *gamal*, & θ pro φ, ut Σύλλα & φύλλα, Σῆρες & φῆρες, θλίβω & φλίβω, θλᾶν & φλᾶν. Hinc *inebriari* Græcè σκυθίσαι dici volunt pro σκυφίσαι, σκύφος γὰρ ἦν τῷ φ τὸ θ. Ita Hieronymus Rhodius apud Athen. lib. 12. Eodem exemplo *Cythnus* pro *Cyphnus* dicta. Insulam hanc olim fuisse cultam docet historia vetus de Cythniis ab Amphitryone male multatis, quod cessit in proverb. Hinc enim Κυθνώδεις συμφοραὶ *Cythniæ calamitates* dicuntur de gravissimis; cujus adagii Suidas ac Zenodotus, tanquam ex Aristotele meminerunt. Helladius vero apud Photium scribi vult per L. non per D. τὸ Κυθνώλης, inquit, διὰ τοῦ λ γράφουσι, ἀλλ' οὐ διὰ τοῦ δ. Et in Hesychio Κυθνώλης est ἐξώλης, qui perditus est funditus, quomodo Cythnus ab Amphitryone plane excisa est ac devastata. Addit enim πεπωδὸς ἢ λέξις ἀπὸ Κύθνου τῆς νήσου, ἀπόλεσε γὰρ αὐτὴν ἀπὸ Ἀμφιτρύωνος. Ita legendus est ille locus.

Cytorum, urbs Paphlagoniæ ad Pont. Eux. Ptol. *Castelle* hodie Nigro.

Cytorus, mons Galatiæ, in quo buxus plurima nascebatur. Strabo lib. 11. Πλοίαν δ' ἐν δείαν πύξου φησὶ καὶ τὴν Ἀμασεινὴν, καὶ μάλιστα περὶ τὸ Κύτωρον. Catullus:

Amastri Pontica & Cytore buxifer.

Virg. Georg. 2.

Et juvat undantem buxo spectare Cytorum.

Ovid.

Sæpe Cytoriaco deducit pectine crines.

Id est, *buxeo.* Eust. in Iliad. Hom. β.

Οἱ ῥα Κύτωρον ἔχον, καὶ Σήσαμον ἀμφενέμοντο.

Κύτωρος, inquit, πόλις Παφλαγονίας Σινωπέων ἀποίκων, περὶ ἣν πλείαν, καὶ δείαν πύξου φύεσθαι. Plin. 6. 16. *Buxus Pyrenæis ac Cytoriis montibus plurima & Berecynthio tractu.* Interpres Apollonii in illud lib. 2.

Τλάσσα Κύτωρον

διὰ τὸ πύξον ἐκεῖ πολὺν γίνεσθαι. Huc pertinet formula adagii, quam Eust. aperit: Πύξον εἰς Κύτωρον ἤγαγες; quod simile illi Νύκτωρ Ἀθήναζε. Sed ante has omnes Theophrastus 3. Hist. Pl. cap. 15. loquens de buxo: Καὶ γὰρ τὸ Κύτωρος τοῦτον, ἔνθα ἡ πλεῖστη ἐστί. Alludit huc Val. Flac. lib. 5. Argonaut.

Atque jugo pallente Cytorum.

Nam hic pallor à buxo est. Ovid. Met. 4.

Oraque buxo pallidiora gerens.

Credibile autem legendum in loco Plinii nuper adducto *Cyreneis*, aut *Cyrenis*, non *Pyreneis.* Nam statim Theophrastus, à quo ille reliqua sumpsit; μάγεται δ' ἐν πολλοῖς ἐν Κυρήνῃ. De la Cerda.

Cyzicus, urbs Mysiæ ad Propontidem, *Chizico* Sophiano, cui nomen indidit *Cyzicus* rex, quem Jason per imprudentiam interemit. Fuit hæc civitas & magnitudine, & pulchritudine cum primis Asiæ urbibus comparanda, paci & bello apta, tribus armamentariis inclyta, quorum aliud armorum, aliud instrumentorum, aliud frumenti erat receptaculum. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos,
Tulle, Propontiacâ quà fluit Isthmos aquâ.

Ovid. Trist. 1. Eleg. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris,
Cyzicon Æmoniæ nobile gentis opus.

Ubi vir κρημνώδης Nic. Heinsius *surgentem* legere mavult, nam in edito colle sita hæc urbs. Val. Flac. lib. 2.

Nec procul ad tenuis surgit confinia Ponti
Urbs placidis demissa jugis, rex divitis agri
Cyzicus.

Sed & Apollonius Rhodius in ejusdem descriptione:

Ἔστι δέ τις αἰπεῖα Περκωσίδος ἐνδοθι νῆσος
Τοσσάδε ἀπὸ Φρυγίης πολυλαίου ἠπείροιο
Εἰς ἅλα κεκλιμένη, &c.

Vide Casaub. ad lib. 12. Strabonis. *Cyziceni* apud veteres timiditatis ac mollitiei notantur, unde *tinctura Cyzicena*, proverb. apud Zenodotum & alios in eos qui aliquid indecorum metu faciunt. *Cyziceni* quoque *stateres* apud Suidam in proverb. fiunt pro re sculpta diligenter, sicuti fuere *nummi Cyziceni.* Long. 54. 50. Lat. 42. 15.

D.

Dæ, *Dahæ* Plinio, *Dai* Herodoto, pop. Scythiæ ex genere Nomadum, apud Caspium mare incolentes. Virg. Æneid. 8.

Indomitique Dæ, & pontem indignatus Araxes.

Lucan. 2.

O superi, motura Dais, ut clade Getasque.

Silius 13.

Cui pervia Bactra, Daeque.

Δάοι etiam Stephano dicuntur.

Dabrona, Ptol. flu. Hyberniæ in Momoniâ reg. per Lismorensem agrum non procul ab urbe fluens. Camdeno vero per Corcagiensem agrum fluit, per Lismorensem vero *Broonister* nunc, olim *Aven-more*, id est, flumen magnum, dictus.

Dacharèni, pop. Arabiæ, à Nabato *Nabatæi* dicti. Vide Steph. Σημείωι (inquit) τὸ Δαχαρηνοὶ ἀρσενικῶς, lege ἀρσενικοὺς, ut in Eustathio habetur.

Dachinabades, regio Indiæ citerioris, ab ostio Indi flu. in austrum extensa. *Indostan*, teste Ortelio, seu *Malabar*, ut alii videtur.

Daci, pop. erant *transrhenani*, Danubio flu. & Anartibus, sylvæque Hercyniæ finitimi, quos olim Hungariæ partem habitasse plerique tradunt, & post in maritima loca Norvegiæ proxima cessisse. Lucan. 2.

Hinc Dacus, premat inde Getes.

Stat. 4. Sylv. Car. 2.

Cum modo Germanas acies, modo Daca sequentem
Prælia.

Virgil.

Conjurato descendens Dacus ab Istro.

Idem Statius:

Hæc est quæ victis parcentia fœdera Cattis,
Quæque suum Dacis donat clementia montem.

Cur *montem* differè nominat? sicut in eâdem istè re,

Tu civile nefas, tu tardum in fœdera montem
Longo Marte domas.

Quiane montana Dacia? ita esse scio: tamen opinor in re occultius aliquid designari, ὄνειδος enim & unum montem duntaxat appellitat. Aspectum igitur à poetâ censeo ad ridendam & miri stuporis superstitionem Dacorum, quibus Sacerdos in monte quopiam Deus habebatur, & mons ipse sacer. Strab. lib. 7. Παρὰ δὲ τοῖς Γέταις ὁ ἱερεὺς ἀπομαντεύεται θεὸς, καὶ τὸ ὄρος σεβασθέν ἐστιν, καὶ φρουροῦσι τοῦτο. Discè Getarum populum Dacos esse ex Dione ac Strabone. Etiam Appianus notat Getas ultra Danubium à Romanis Dacos appellari. Addo etiam Cappadocibus montem pro Deo fuisse. Tyrius Maximus: Ὄρος Καππαδόκαις καὶ θεὸς καὶ ὄρος καὶ ἄγαλμα. Lipsius ad Tac. Hist. lib. 1. Olim Strabonis *Davi* appellati. Ex quo apud Athenienses *Davorum* nomina servilia. Hinc factum est ut in Comœdiis servi introducantur *Davi* & *Getæ* dicti. Eorum regio *Dacia*, quæ hodie divisa est in *Transsylvaniam*, *Zipserlandiam*, *Rasciam*, *Serviam*, *Septemcastra*, & *Bulgariam.* Hinc *Dacicus* denominativum, quòd cognomen trophæi loco usurparunt Romanorum aliquot Imperatores, victoriâ aliquâ ex Dacis reportatâ. Juvenal.

Tunc lance beatâ
Dacicus, & scripto radiat Germanicus auro.

Dalmatia, Illyrici pars, Liburniæ confinia versus occasum, cujus incolæ *Dalmatæ* vocantur, Augusti olim auspiciis Romano imperio subjecti. Dionys. vers. 96.

Δαξίμιόν

Δεξίηνην καὶ χεῖρα φασὶν) Ἰλλυρικὰ ἔθνη,
Δαλμάτην δ' ἐρυσίπτολιν, ἰνδάλλων πάθον ἀνδρῶν.

Populi Græcis Δαλμάται, καὶ Δαλματεῖς, qui teste Floro plerumque sub sylvis agunt, & inde in latrocinia promptissimi, quique armis ac opibus potentes, confidentiores erant, sæpius Romanis rebelles, & eorum finibus graves. Strabo lib. 7. Ἐπὶ δὲ τὸν πολὺν χρόνον πολεμούμενοι πρὸς Ῥωμαίους τὸ ἔθνος τοῦτο. Tertul. de Animâ, *Tamen vulgata jam res est gentilium proprietatum. Comici Phrygas timidos illudunt, Salluſtius feroces Dalmatas puſſat.* Aliqui pro *Dalmatis* apud Cæſarem *Delmatis* reponunt, & ita antiqui lapp. & Faſti Capitolini, in quibus eſt *Delmaticus*, non *Dalmaticus*. Velius item longus ex authoritate Varronis ita præcipit ſcribendum, quoniam à Delminio maximâ civitate tractum nomen exiſtimatur. Euſtathius: Ἡ δὲ πόλις αὐτῶν Δάλμιον ἢ Δελμίνιον ἢ Δίλμινον. Idem fere habet Appianus. Genuit hæc regio Diocletianum, virum crudeli & exitiali in Chriſtianos animo, quippe qui præter tormenta, quibus carnificinam exercuit, in libros etiam & ſcripturas ſæviit. Protulit & S. Hieronymum Stridone natum, quem Latinorum nemo lucubrando vicit. Hinc *Dalmatica veſtis*, quæ eſt tunica ſacerdotalis candida cum clavis ex purpura, quia hic primum texta. *Dalmaticus* dictus fuit L. Metellus à *Dalmatis ſubactis*, qui & Caſtoris ædem vetuſtate collapſam refecit, teſte Cic. 3. in Verrem, itemque pro M. Scauro.

Damaſcus, Syriæ urbs antiquiſſima, palmulorum fertiliſſima, & pomorum, quæ inde *Damaſcena* vocantur. Lucan. lib. 3.

Et felix (ſic fama) Ninos, ventoſa Damaſcus.

Hanc veram Jovis urbem, totiuſque orientis oculum vocat Julianus in Epp. Sic autem dicta eſt, uti volunt, ab *Aſco* quodam gigante, qui Dionyſium vinctum illic cum Lycurgo in fluvium injecit: vel quod *Damaſcus*, Mercurii & Halimedæ nymphæ filius, ex Arcadiâ in Syriam profectus urbem ſui nominis condiderit, vel quod Dionyſius ibi perſecutus ſit & excoriaverit *Damaſcum* quendam, qui vineta ſecuri exciderat. *Syriæ nobiliſſima civitas* vocatur à Juſtino lib. 36. qui addit: *Nomen urbi à Damaſco rege inditum.* Verum hic *Damaſcus* ab aliis *Damas* vocatur. Etymologicum magnum: Δαμασκὸς, πόλις Συρίας· ἀπὸ τοῦ Ἀσιλίσαντος. Ἔστι γὰρ Δαμὰς τροχηλάτων μὲν Διονύσου, ἐναίων σκηνὴν πεζίων δὲ, ἰδρύσατο ἐκεῖ Συρίας Θεὸν ἕδανον. Vide Voſſ. ad Juſt. Hodie Scham Turcis dicitur, teſte Leunclavio, quorum ſubeſt dominio ab 150. an. cum antea pareret Sultano Ægyptiaco. Media ſedet inter Hieroſolymam ad auſt. & Antiochiam ad Bor. 240. m. p. ab Aleppo in auſt. Long. 69. 00. Lat. 33. 00.

Damaſcenus, ager Cypri. Ovid. Met. 10.

Eſt ager, indigenæ Damaſcenum nomine dicunt.

Damnonii, pop. Albionis, ubi nunc Comit. Devoniæ, & Cornubiæ. Eorum urb. fuere Iſca *Exeter*, Voliba *Falmouth*, & Uxella *Leſtuithiel*.

Damnonium, quod & Ocrinum promont. Albionis in Cornubia, ad occid. *the Lizard point* Camdeno, 12. mill. a Monte S. Michaelis in auſt. & 17. à Bolerio in Eurum.

Dani, pop. fuere aliàs valdè extenſi, utpote qui Angliam & Scotiam pluries devaſtarunt, & etiam ipſis potiti ſunt per aliquot annos. Eorum regnum nunc *Dania* dicitur, eratque diviſum antea in 3. partes, nempe in Cimbricam Cherſoneſum, ubi Jutia Septentrionalis & Meridionalis, & Holſatia, Provinciæ ſatis amptæ; in inſulas, ubi Zelandia, Fionia, Laplandia, Falſtria, Langelandia, Boringia, & aliquot aliæ min. notæ; & in Scaniam, ubi provinciæ, Scania propria, Bleſcingia, & Hallandia. Nunc autem anguſtioribus reſtringitur limitibus, cum Scania, Bleſcingia, & Hallandia in Suecorum poteſtatem devenerint ante paucos annos. Habet ad Auſt. Germaniam verſus Holſatiam; ſed in al. partibus circumcingitur mari Germanico Balticorum. Ejus primaria urbs & regia eſt Hafnia, ad Sundicum fretum ſita. Subſunt etiam regi Daniæ, regnum Norvegiæ, Iſlandia inſ. Schetlandicæ inſ. & ora litoralis Gronelandiæ.

Urbes Daniæ clariores.

Aelburgum Cimbricæ, *Aelburg.*
Arhuſia Cimbricæ, *Arhuſen.*
Calmaria Scaniæ, *Calmar*, nunc Sueciæ.
Coldinga Cimbricæ, *Koldingen.*
Corona Scaniæ, *Landſcroon*, nunc Sueciæ.
Elſenoria Silandiæ, *Elſeneur.*
Elſingoburgum Scaniæ, *Elſingburg*, nunc Sueciæ.
Haderſlebia Cimbricæ, *Halderſleben.*
Hafnia, Acad. & Regia Silandiæ, *Copenhaghen.*
Lundis Scaniæ, *Lunden, Lund*, nunc Sueciæ.
Malmogia Scaniæ, *Elbogen*, nunc Sueciæ.
Nicopia Cimbricæ, *Nicoping.*
Ottonium Fioniæ, *Odenſee.*
Ripæ Cimbricæ, *Ripen.*
Ricopinga Cimbricæ, *Rincoping.*
Rhoſchildia Silandiæ, *Roſchild.*
Sleſuicum Cimbricæ, *Schleſwick.*
Varemburgum Silandiæ, *Warburg.*
Venſiſſa Cimbricæ, *Wenſiſſel.*
Viborgia Cimbricæ, *Wiburg.*

Danciſcum, Poloniæ op. ad Viſtulam flu. advectis mercibus clarum, & opulentum, vulgò *Dantzig*. Male, inquit Ferrarius, à Stephano in Poloniâ collocatur, cum ſit urbs ac emporium Pruſſiæ. Vocatur & Gedanum. Long. 41. 30. Lat. 54. 20.

Danubium, apud Stephanum corruptè legas pro *Lanuvium.*

Danubius, fluvius, ſi quis alius, veterum atque recentiorum Græcorum, Latinorumque literis, monumentiſque valdè celebratus, ita ut Eratoſthenes & Apollodorus lib. 2. de navibus, merito poetarum, philoſophorumque principem Homerum reprehendiſſe videantur, quòd cum plurimos fluvios, qui Oceano immerguntur, commemoret, hunc ſilentio prætermiſerit. Meminit vero illius Heſiodus in Theog.

Σὺν μοῦνα, Μαιανδρόν τ' ἠδὲ Ἴστρον καλλιρέεθρον.

Duo illius præcipua ſunt nomina, unde Ovid. lib. 1. Pont. *binominem* vocat.

Stat vetus urbs ripæ vicina binominis Iſtri.

Ea autem ſunt *Danubius* & *Iſter*, quæ licet ambo nomina univerſo fluvio à capite uſque ad finem ab authoribus tribuantur, tamen quibuſdam in locis magis verſus fontes *Danubius*, in aliis magis verſus oſtia vergentibus *Iſter* nominata. Hinc Mela. *Alio, quam deſinit, nomine exoritur. Nam per immania (loca ſc.) magnarum gentium diu Danubius eſt, deinde aliter appellantibus incolis, Iſter fit.* Strabo etiam lib. 7. ſuperiores illius partes verſus fontes, uſque ad præcipites ejus decurſus, quos catarractas vocant, *Danubium* ſcribit vocari, quæ maximè per Dacorum agrum delabuntur; alias vero inferiores uſque in Pontum per Getas, *Iſtrum.* Huic ſuffragatur Ptolemæus, qui ad Axium uſque Myſiæ infer. civitatem ubi ejus ſunt catarractæ, *Danubium*, inde verò ad illius uſque oſtia, *Iſtrum* ſcribit appellari. Plinius: *Primo Danubius, ubi primum Illyricum alluit, Iſter dicitur.* Quin & Appianus in Illyricis, iis in locis, ubi Savus Iſtrum influit, Danubium, nec multis deinde inferius elapſum uberioribus aquis, pro Danubio *Iſtri* nomen aſſumere teſtatur. Antiquitùs, teſte Stephano, hunc fluvium *Matoam* Scythæ appellarunt, quæ vox Græcè reddita ἄσιον, h. e. *innoxium* ſig. propterea quod creberrimè illum licet trajicerent, nihil tamen quicquam damni acciperent. At vero cum ſemel in ejus trajectu, damnum quoddam feciſſent, mutato nomine Δάνουιν, ſive Δάνουσιν vocabant, quod nomen *calamitatis authorem* ſignificat. Hæc Stephanus. Quæ opido quàm fabuloſa, atque falſa. Cato in *Originibus* à *Danis* ejus accolis ſic dictum fuiſſe teſtatur. Nonnulli, teſte Franciſco Irenico, illum à ſono hoc nomen (quaſi dicas *Tonnaw*) ſortitum eſſe volunt. Hinc forſan Mantuanus *ſonantem*, & Bartholinus *undiſonantem* appellant. Rhenanus ac Vadianus *Danubium* exiſtimant dici quaſi *Abnobium*, ſeu *Abnovium*, à monte *Abnoba*, unde eum nonnulli oriri contendunt. Hanc conjecturam probabiliorem facit priſcum vocabulum vernaculum *Abnaw*, cui Germani D. literâ articuli loco additâ, *Danaw* vulgò, quod nomen hodiè obtinet, nominarunt, pro *die Abnaw*, colliſione literarum Germanis uſitatâ. Denique Iſidorus Danubium vocari dicit à nivium copiâ, quibus maximè augetur, quaſi dicas *Danivium.* Et certe Herodotus quoque lib. 4. crebriores apud Danubium nives quam pluvias eſſe dicit. Ortum ejus quod attinet, plurimæ de illo ſunt authorum ſententiæ. Eratoſthenes ac Scymnus in deſertis locis illius fontes eſſe tradiderunt, qui certè minimè à vero videntur aberraſſe, quippe cum loca illa, in quibus fontes illius à pleriſque recentiorum demonſtrantur, olim inculta, horrida, atque deſerta fuerint. Apollonius lib. 4. ex Riphæis & Hyperboreis montibus illum vult promanare.

——Πηγαὶ δ' ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀνίσχεθον μεμιγῦῖαι.

Strabo lib. 7. illum ab extremis Germaniæ partibus ab occaſu, non procul à ſinu Adriatico, 1000. circiter ſtad. intervallo, originem ſuam habere teſtatur. Hinc Mela illius fontes in Germaniâ aperiri, & Solinus illum Germanicis jugis oriri ſcripſit: Sen. 4. Nat. Qu. falsò nonnullos philoſophos tradidiſſe dicit Danubii ignotos fontes eſſe: Nam *caput ejus*, inquit, *in Germaniâ comperimus.* Idem tamen fluvius rectè & Germaniæ ortûs nimirum ſui ratione itemque Scythiæ, finis atque exitûs reſpectu, adſcribitur. Hinc Lucanus:

——*Maſſagetas Scythicus non alligat Iſter.*

Herodotus lib. 4. cum ex Celtarum urbe Pyrrhenâ Πυρρήνη,

oriri

oriri ſcribit. Hos Celtas autem extra Columnas Herculis Cyneſiis finitimos, omnem in Europâ ad occaſum habitantium poſt Cynetas poſtremos eſſe dicit. Ariſtoteles illum ferè ſecutus lib. 1. Meteor. cap. 13. (ubi oſtendit maximos fluvios ex maximis oriri montibus) Iſtrum ἐκ τ Πυρήνης, i. e. Pyrenæo monte, originem ſuam trahere teſtatur. Nicephorus Gregoras ex iiſdem Alpibus ex quibus Rhenus illum irrumpere tradit. Ælianus de Animal. 14. 23. ſub radices Alpinorum montium verſus Boream, ſub Urſâ Europæorum Iſtrum fluvium maximum ortum ſuum habere teſtatur, ubi gens rei equeſtris perita habitet. Quorum ſententias expendentem vide Guil. Stukium ad Arriani Periplum, pag. 164. &c. Atque hactenus de Danubii Fontibus in genere. Ad ſpecialiores jam deveniamus. Ariſtoteles in lib. Admirabilium, Iſtrum ἐκ τ Ἐρκυνίων καλουμένων ὀρῶν fluere teſtatur. Strabo lib. 4. Iſtri fontes juxta Suevos & Hercyniam ſylvam eſſe tradit. Idem habet lib. 7. Elegans extat Auſonii epigramma gratulatorium de fonte Danubii per Valentinianum & Gratianum reperto, occaſione victoriæ cujuſdam de Alemannis.

Danubius, penitus caput occultatus in oris
Totus ſub veſtrâ jam ditione fluo.
Quâ gelidum fontem mediis effundo Suevis,
Imperiis gravidas quâ ſeco Pannonias,
Et quâ dives aquis Scythico ſolvo oſtia Ponto
Omnia ſub veſtrum flumina mitto jugum.

Claudianus:

———*Sublimis in Arctos*
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſilvæ,
Quæ ſe Danubii jactat, Rhenique parentem
Utraque Romuleo prætendens flumina regno.

Ammianus Marcellinus lib. 22. *Amnis vero Danubius oriens prope Rauracos montes, confines limitibus Rhæticis per latiorem orbem protenſus, ac ſexaginta navigabiles penè recipiens fluvios*, &c. Plin. 4. 12. *Ortus in Germaniæ jugis montis Abnobæ ex adverſo Raurici Galliæ opidi multis ultra Alpes millibus*, &c. Tacitus quoque, *Ex molli & clementer edito montis Arbonæ jugo* Danubium ortum ſuum habere teſtatur. Hinc Dionyſius quoque Halicarn. *Arbonam* montem *Iſtri partem* appellat ſecundum interpretes Latinos. In Græco enim nil tale legitur. Marcianus Capella: *Hiſter*, inquit, *fluvius ortus in Germaniâ de cacumine montis ad novem ſexaginta amnes aſſumens, etiam Danubius vocatur.* Ubi Rhenanus pro *ad novem, Abnovam* legendum aſſe æquè, rectéque tradit. Progreſſum ejus quod ſpectat, incredibile dictu eſt quam longinquum per innumeras gentes, regioneſque curſum conficiat. Herodotus lib. 4. Poſt ortum ſuum, inquit, totam emenſus Europam, ex adverſo Scythiam ingreditur. Hinc Tacitus illum *plures populos adire*, Marcellinus *per latiorem orbem protendi*, Mela *per immania gentium delabi* teſtantur, antequam in Euxinum perrumpat. Val. Flaccus lib. 8.

Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit alumnos.

Arrianus lib. 1. de Geſtis Alexandri Magni: Ἀπὸ δ᾽ ἑσπέρης τείλαῦ ἀρκτικὴ ὁπὶ τ Πόντον Ἴστρος, πολαμῶν τ κ᾽ τ Εὐρώπην μέγιστον ὄντα, κ πλείστην γῆν ἐπιφέρεται, κ ἔθνη μαχιμώτατα ἀπελέγοντα. τὰ δ᾽ πολλὰ Κύπρε, ἔθεν γ κ αἱ πηγαὶ αὐτῶ ἀνίσχυσι. Vide Euſt. in Dionyſ. ubi omnium diligentiſſimè nationes per quas Iſter labitur, commemorat. Fuit hic flu. ſecundum communem omnium ferè ſcriptorum ſententiam Imperii Romani limes atque terminus. Ejus rei teſtes ſunt Appianus Alexandrinus, Dio Caſſius, Varro ac Salluſtius. Seneca lib. 4. Nat. Qu. *Medius inter pacata & hoſtilia fluit Danubius & Rhenus, alter Sarmaticos impetus cohibens, alter Germanos, avidam gentem belli repellens.* Idem teſtatur Gellius lib. 10. cap. 7. Quo alludit Ovidius lib. 2. Triſt.

Ne timeam gentes, quas non bene ſummovit Iſter,
Danubii mediis ne prohibentur aquis.

Idem ibidem:

Hactenus Euxini pars eſt Romana ſiniſtri,
Proxima Baſtarnæ Sauromatæque tenent.
Hæc eſt Auſonio ſub jure noviſſima.

Sidonius Apollinaris Paneg. ad Majoranum Aug.

Illic aggrederis, quod nullus tempore noſtro
Auguſtus potuit, rigidum Septemplicis Iſtri
Agmen in arma rapis.———

Egimus huc uſque de Danubii nomine, ortu ac progreſſu; proximo in loco de quantitate ejus agendum eſt: Ab initio ortûs ſui perquam eſt exiguus, ita ut quemadmodum Cuſpinianus inquit, & Stuckius ipſe vidit, vix ſit anſeribus navigabilis. Hinc Arrianus quoque lib. 8. duobus in locis, nec non Ælianus veriſſimè *fontem* illius *parvum* dixerunt eſſe, & Auſonius hunc paritur atque Rhenum *fontes breves* appellat. At vero paulatim aliis, atque aliis allabentibus auctus fluminibus, mox in immenſam magnitudinem excreſcit. Herodotus lib. 4. Omnium quos ipſe quidem norit, maximum illum ſibi videri ait. Unde Arrianus πολαμῶν τ κ᾽ τ Εὐρώπην μέγιστον vocat. Et Ælian. lib. 14. de Anim. Εὐρωπαίων πολαμῶν μέγιστ. Idem plures alii teſtantur. Cum vero tres ſint quantitatis dimenſiones, longitudo ſc. latitudo & profunditas, ſecundum illas omnes Danubium cæteris Europæ fluviis antecellere plerique ſcriptores tradunt. Quoad *latitudinem* εὖρος ab Apollonio, *latus* ab Ovidio, quaſi κατ᾽ ἐξοχὴν appellatur. Sic enim ille Triſt. lib. 5.

Latus ubi æquoreis Iſter aditur aquis.

Quin & Oppianus Κυνηγ. γ.

Ἴστρῳ ἐπ᾽ εὐρὺ ῥοῦσι κυήσατο πεδί τόφρ.

Illius præterea *longitudinem* à fontibus uſque ad oſtia Jornandes mille ducentorum millia paſſuum eſſe colligit. Denique ejuſdem *profunditatem* idem Jornandes pluribus in locis 200. pedum eſſe ait. Unde non immeritò ab Apollonio τεβαθὴς, & ab Horatio lib. 4. Carm. κατὰ ἐξοχὴν *profundus* dictus eſt:

Non qui profundum Danubium bibunt
Edicta rumpent Julia.

Hinc Pindarus in Olymp. Od. 3. Ἴστρε ἀπὸ σκιερᾶν πυγᾶν, ubi Smidtius commentator *fontes Iſtri umbroſos* à poeta appellari putat propter profunditatem. Quamvis melius hoc dici poterit reſpectu olearum, vel oleaſtrorum copioſe ibi naſcentium, ut etiam ipſe ibidem rectè annotavit, unde Lycophroni *niger* dicitur: Ὑπὲρ κελαινὸν Ἴστρον. Herodot. lib. 2. illum dicit Nilo comparari, & Mela ſoli Nilo Danubium cedere teſtatur. Idem ſenſerunt Jornandes & Claudianus, cui *ingens* vocatur. Quibus aſtipulatur Auſonius:

Illyricis regnator aquis, tibi, Nile, ſecundus
Danubius latum profero fonte caput.

Alii tamen Iſtrum Nilo magnitudine haudquaquam cedere exiſtimarunt. Ovidius de Triſt.

Ipſo papyrifero qui non anguſtior amne
Miſcetur vaſto multa per ora freto.

Idem in Ponticis:

Innumerique alii, quos inter maximus, amnes
Cedere Danubius ſe tibi, Nile, negat.

Scaliger de re Poeticâ: *Lucanus vero*, inquit, *inſanit in alia collatione (Danubium ſc. comparans cum Pado.)*

Nec minor hic Iſtro, niſi quod, dum permeat orbem
Iſter caſuros in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas ſolus non exit in undas.

Jam de *Qualitate* aquæ Danubii pauca dicemus. Eum vero lactis diluti ſive ſeri colore eſſe, etiam quâ parte Vindelician & Noricum à Germaniâ dividit, teſtis eſt Agricola lib. 1. de naturâ eorum quæ effluunt è terrâ. Virgilius Georg. 3. *turbidum* vocat:

Turbidus & torquens flaventes Iſter arenas.

Seneca *torrentem*:

———*Properatque torrens*
Iſter, & junctos vetat eſſe pontes.

Aquam illius ad potandum pariter, atque balneandum ſuavem, utilem ac ſalubrem eſſe inter omnes ferè conſtat. Piſces quoque optimos ac plurimos alit. Ælian. de Anim. 14. 23. Ἴσον δ᾽ ἐσαῦθα ἰχθύων γένη διαφορᾷ. Eorum autem quoſdam eſſe mortiferos author eſt Plinius lib. 31. cap. 2. Præterea Danubius congelationibus vehementer obnoxius eſt, ac proinde Ovid 2. Pont. *gelidum* vocat:

Accipe colloquium gelido Naſonis ab Iſtro.

Idem lib. 3.

Et coit aſtrictis Barbarus Iſter aquis.

Idem in Ibin:

Dum tepidus Ganges, frigidus Iſter erit.

Idem alibi:

Queque alia gentes, ubi frigore conſtitit Iſter,
Dura meant celeri terga perennis equo.

Plinius in Panegyrico: *Cum Danubius ripas gelu jungit, auratuſque glacie ingentia tergo bella tranſportat.* Unde à Nonno in Baſſaricis ὑγεσπαγὴς *ex humido compactus* dicitur. Martialis:

Et ungularum pulſibus calens Iſter.

Jam poſtremo de Danubii exitu ac oſtiis paucula ſunt dicenda. Et hic, inquit Stuckius, duæ ſunt opiniones. Alii enim illum in duo maria, Ægæum & Ponticum, alii vero in Ponticum tantum exire voluerunt. Plures prioris ſententiæ authores enumerat Stuckius. Duos tantum hic in medium proferam, Lucanum ſc. & Val. Flaccum. Prior lib. 2.

———*Scythicas exit non ſolus in undas.*

Atqui τὸ non *ſolus* ibi referri debet ad fluvios iſtos, quos ſecum in Pontum defert Iſter, non ad Pontum ipſum. Poſterior lib. 8.

———*Inde ſequemur*
Ipſius amnis iter, donec nos flumine certo
Perferat, inque aliud reddat mare.

Verùm hanc ſententiam Plinius cèu falſam rejicit lib. 3. cap. 23. *Nullus ex Danubio amnis in mare Adriaticum effunditur.*

tur. Plerique itaque Iſtrum in ſolum Ponticum mare ſentiunt evolvi. De numero autem, nominibus, atque etiam ſitu ac ordine oſtiorum non minus quam de illius fontibus variæ adhuc ſunt ac diſcrepantes authorum ſententiæ. Nam quoad numerum alii quinque illius oſtia tradunt. Arrian. lib. 1. Ἐς ἃ ἐκβολὰς ἴσα ἐκδιδοῖ χ᾽ πέντε στόμασι εἰς τ᾽ Εὔξεινον Πόντον. Incertus author. Οὗτος Ἴστρος πέλαμος ὁ κ᾽ Δανούβις καλούμενος κατέρχε᾽ ἀπὸ σφ᾽ Ἑσπερίων τόπων τ᾽ ἐκβολῶν πέντε στόμασι ποιούμενος. Dionyſius verſ. 398.

Ῥήνῳ δ᾽ ἐξείης ὀπάσσατο ἱερὸς Ἴστρος,
Ἴστρος ὃς ἀθρόοισιν τέθραμμένος ἄγχι θαλάσσης
Εὐξείνης, τόθι πᾶσ᾽ ἐρύγε᾽ ὕδατος ἄχθος
Πεντάπορος πεσέουσιν ἐλισσόμενος σὺν Πάλλῃ.

Claudianus in Stiliconem.

Thracia quinque vadis Iſtrum vocat.

Alii vero 6. verbi gratiâ, Plinius, Tacitus ac Ptolemæus. Reliqui autem ac plerique ſeptem, ut Strabo qui ἑπτάστομον vocat. Ovidius 2. Triſt.

Solus ad ingreſſus miſſus ſeptemplicis Iſtri,
Parrhaſiæ gelido Virginis axe premor.

Val Flac. lib. 4.

Non ſeptemgemini memorem quas exitus Iſtri
Quas Tanais, flaviſque Lyces, Hypaniſque Melaſque
Addat opes. Idem lib. 8.
Haud procul hic ingens Scythi ruit exitus Iſtri
Fundere non uno tantum quem flumina cornu
Accipimus, ſeptem exit aquis, ſeptem oſtia pandit.

Lucanus *multifidum* appellat lib. 2.

———*Et barbara Cone,*
Sarmaticas ubi perdit aquas, ſparſamque profundo
Multifidi Peucen unum caput ablint Iſtri.

Et hanc ob cauſam Nilo comparatur. Hinc Mela: *Danubius eorum fluminum, quæ in noſtrum mare deſinunt, tantum Nilo minor, totidem quot ille oſtiis, ſed tribus tenuibus, reliquis navigabilis effluit.* Hæc diverſitas autem opinionum inde evenit, quod quintum & ſextum oſtiorum Danubii languidiora ſint cæteris, ſeptimum vero ut Solinus, Iſidorus, & plerique alii tradunt, pigrum eſt ac paluſtre, non dignum ut amni comparetur. Plinius tamen ſex vaſtis fluminibus illum in Pontum fluere teſtatur. Verum de horum oſtiorum ſitu ac nominibus vide Guil. Stuckium ad Arriani periplum, pag. 185, &c.

Danum, Angliæ op. Anton. *Dancaſter* Camdeno.

Daphne, caſtrum fuit Mœſiæ ſecundæ (*munimentum* vocat Amm. lib. 27.) quod Conſtantinus Maximus adverſus Gothorum excurſus ædificavit, teſte Procopio lib. 4. de operibus Juſtiniani. Unde in nummis Conſtantini CONSTANTIANA DAFNE dicitur, teſte Occone & Goltzio. Ab eodem caſtro dicti ſunt Balitarii Dafnenſes, & Conſtantini Dafnenſes inter militares numeros, qui magiſtro militum per Thracias obtemperabant, ut legitur in Imperii Notitiâ. Procopius quidem hoc caſtrum in adversâ Danubii ripâ collocare videtur ex adverſo Tranſmariſcæ caſtelli: ſic enim ait: Μετὰ τὸ Κύνλον τὸ τειχαναγείας ὀχύρωμά ἐστιν, ἔπερ κεκωλυκιεν ἐν τῇ ἀντιπέρας ἠπείρῳ, Κωνσταντῖνα ὀρύσειον ἐκ ἀπομιμήσιμον φκοδομήσατο Δάφνιν ὄνομα———

Daphne, Straboni nemus apud Antiochenſes. Capitolinus in M. Antonino. *In deliciis apud Antiochiam & Daphnen vixit.* Quod autem in Italiâ Baiæ, ad Alexandriam Canopus, id erat in Syriâ ſuburbium Antiochiæ Daphne. Locus ita infamis voluptatibus, ut modeſtioribus ac frugi prope inacceſſum ſcribat Chryſoſtomus Serm. in Babylam martyrem. Ἴδιον, inquit, τὸ χωρίον ἐκεῖ ἀπ᾽ ἀρχῆς νέων ἀπολαύσεις πεφαντάσθαι κ᾽ κινδύνου ἔξω ἄδεισον ἔχειν τοῖς συμποτικοῖς, κ᾽ ὑπηκόοις βιβλομβόοις βίῳ. Quem locum imitans Sozomenus: Τῷ περασεῖς τὴν Δάφνην ὑπεδέξαντο τοῖς ὑπηκόοις αἰσχρὸν ἐνομίζετο. Natum ex eo proverbium, *Daphnicis moribus vivere*, quod de luxuriâ diffluentibus uſurpabant: ut Marcus Antoninus in Epiſtolâ, quam reſcripſit Vulcatius, qui etiam narrat edictum aliquando à Caſſio, *ut ſi qui cinctus apud Daphnen inveniretur, diſcinctus rediret.* Erant ſane omnia ibi ad amœnitatem comparata: cœli aeriſque temperamentum maximum; ſolum & naturâ & arte deliciis hominum ἐυφυῶν accommodum. Sed duo fuere imprimis quæ in admirationem & amorem Daphnes cunctos raperent, arborum umbriferarum, & optimarum aquarum copia. Procopius Perſicorum lib. ſecundo. Τότε μ᾽ ἐν ἐις Δάφνιν ἀπίεν τὸ Ἀντιοχείας περάστιον. Ἔνθα ἡ τὸ τε ἄλσος ἐν θαυμασῇ μεγάλῳ ἐποήσατο, κ᾽ πᾶς ἀφ᾽ ὑδάτων πηγὰς, ἄμφω δ᾽ ἀξιολόγως ὄντα ὀπίσω ὄζι.

Darbia, Derbyſcire, Com. Angliæ inter Nottinghamiam ad ort. Staffordiam ad occ. Leiceſtriam ad mer. & Eboracenſem Com. ad Sept. In eo *Darbia* op. Com. caput, ad flu. Derventionem, 10. m. p. à Nottinghamiâ in occ. 7. à Leiceſtriâ in Bor. 22. autem à Staffordia in ort. Long. 18. 58. Lat. 53. 27.

Dardanellæ, arces firmiſſimæ Turcarum, juxta Helleſpontum, olim Seſtos & Abydos dictæ, in quibus tormentâ imitatæ amplitudinis mare abſtergenti.

Dardania, pars Mœſiæ ſuper. ubi poſtea Dacia mediterranea & nunc Servia verſus auſtr. Item reg. Aſiæ in regno Trojano ad Boream Troadis, inter Helleſpontum, & fontes Granici flu. ubi alias *Dardania* vetus op. ad fontes Simois 12. mill. à Troja in Bor. & Dardanium promont. med. inter Trojam & Abydum. *Dardaniæ artes* pro Magicis apud Colum. lib. 10. & Plin. Sed hoc proverb. à *Dardano* Mago ortum habet, non à Dardaniis pop.

Darnis, urbs Libyæ in Pentapolitanâ reg. Ejus mem. Itinerarium Antonini, & Ptolemæus, apud quem interdum *Dardanis vitioſè* perſcribitur, proclivi errore, quem etiam apud Syneſium deprehendas in Ep. 67. ad Theophilum Alexandrinum: Ἐν αἰτίᾳ δ᾽ ἐπιπέσῃ τ᾽ Ἐρυθρέτων ὁ Δαρδανίτης, lege Δαρνίτης. Et paulò poſt: τ᾽ Δαρνίτῃ μυείσῃ. In Actis Epheſini concilii ſimiliter corruptum id nomen eſt, ubi Daniel quidam memoratur Epiſcopus *Dardaneos*, & *Dardaniæ Libyæ*, & *Dardanorum*. Sed vera ſcriptura eſt *Darneos*.

Daſcon, Siciliæ reg. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. c. 13. & Boch. de Phœn. Col. p. 556.

Daventria, *Daventer*, urbs Belgii inter Zutphaniam ad auſt. & Zuolliam ad occ. 10. leuc. ab Ultrajecto in ort. Long. 27. 34. Lat. 52. 25.

Daulis, vel *Daulia*, urbs Phocidis in Achaiâ, à Delphis, 40. m. p. diſtans. Hinc *Daulius*. Ovid. 5. Met.

Daulia Threicio Phoceáque milite rura
Ceperat.

Inde *Daulia cornix* apud Zenodotum pro valde garrulo. Hinc etiam Daliæ. Ovid. Epiſt. ad Liviam:

Deflet Thraciam Daulias ales Itym.

Daunia, quæ & *Apulia Daunia*, nunc *La Capitanata* prov. regn. Neapolit. inter Aprutium ad occ. & Apuliam Peucetiam ad ort. Aufido flu. diviſam; ad Bor. mari ſuper. ad auſt. Apennino M. definita.

Debæ, pop. Arab. Sabæis proximi, per quos labitur flu. auri ſtrigilem deferens, teſte Strab. lib. 16. Hi à Propertio *Debatæ* dicuntur. lib. 4. eleg. 3.

Si te Eoa juvat, Debatarumque aurea ripa.

Delgovitia, pag. Angl. in agro Ebor. *Godmundingham* Camdeno inter Derventionem 13. & Pretorium ad occ. 25. m. p. ab Eboraco 20.

Delos, inſ. maris Ægæi, Cycladum omnium clariſſima in quâ Latona Apollinem ac Dianam dicitur enixa, unde Diis illis ſacrata putatur, tantumque religionis ei ſemper fuit, ut ne Perſæ quidem, quum bellum toti Græciæ, Diis hominibuſque indixiſſent, & mille numero navium claſſem ad Delum appuliſſent, quicquam conarentur aut violare, aut attingere, Virg. Æn. 3.

Sacra mari colitur medio gratiſſima tellus
Nereidum matri & Neptuno Ægæo,
Quam pius Arcitenens oras & litora circum
Errantem Mycone celsâ Gyariſque revinxit.

Dicta ἀπὸ τῦ δήλω, quòd cùm antea mari tecta eſſet, Latonæ locum ac pariendum quærenti, repente ſe oſtenderit, antea *Ortygia* dicebatur, *Aſteria*, *Cynthia*, *Lagia*, *Chlamydia*, *Cynethus* & *Pyrpile*, ab igne ibi primum reperto. Virg. Georg. 3.

Cui non dictus Hylas puer & Latonia Delos?

Hæc inſula olim per mare vagabatur. Callim. hym. 1.

Ἔστ᾽ δήδυμη τις ἐν ὕδατι νῆσος ἀραιή,
Πλαζομένη πελάγεσι· πόδες δέ οἱ οὐκ ἐνὶ χώρῳ,
Ἀλλὰ πελῤῥοίῃ δονέῃς᾽, ἀνθέικος ὥς,
Ἔνθα Νότος, Ἔνθ᾽ Εὖρος, ὅτι φορέωσι θάλασσα.

Ovid. Met. 6.

———*Quam vix erratica Delos*
Errantem accepit, tunc cum levis inſula nabat.

Statius:

———*Nec inſtabili famâ ſuperabere Delo.*

Claudianus:

———*Motoque in ſtamine Delos*
Errat & aurato trahitur circumflua Ponto.

Petronius in Satyrico:

Delos jam ſtabili revincta terrâ
Olim purpureo mari natabat;
Et moto levis hinc & inde vento
Ibat fluctibus inquieta ſummis:
Mox illum geminis Deus catenis
Hac altâ Gyaro ligavit illâc
Conſtantis Myconæ dedit tenendam.

Hinc à Callimacho Πλαγκτὴ dicitur, & à Virgilio *errans*.

Ariſtides

Ariſtides etiam oratione in Aſclepiadas Δῆλον φερομένην dixit Plin. 4. 12. *Ipſaque longè clariſſima Cycladum media, templo Apollinis, & mercatu celebrata Delos, quæ diu fluctuata, ut proditur, ſola motum terræ non ſenſit ad M. Varronis ætatem.* Adde Strabonem qui lib. 10. eadem narrat ex Pindaro. Poſtea vero immota facta eſt, & à Virg. ſic dicta. Hinc Herodotus in *Erato* tale oraculum narrat.

Κύπρου μὲν Δῆλον ἀκίνητον φορ ἐοῦσαν.

Proinde Callimachus in Hymno ad Delum, eam vocat ἄδηλον *immutabilem*, i. e. ἀκίνητον μὲν ἄσῳζον, inquit Scholiaſtes, qui addit: Καὶ Θεωφίλης φησὶν ἠμφίβολον μέχρι βελόμεθα ἐξηγήσασθαι, φησὶν, ὅτι ποσάκις ἦν μέλλας, ὥστε ἡ Δῆλον σεσῶσθαι. In eâ canem nullum alere, aut cadaver ſepelire licuit. Thucyd. lib. 3. Ibi fons eſt Inopus nomine, qui eodem quo Nilus modo, ac pariter cum eo creſcit. Plin. 2. 103. Inde *Delius*. & *Delia*, Apollinis ac Dianæ epitheta. Item *Deliacus*, ut *vaſa Deliaca*, de quibus Plin. 34. 2. & Cic. pro Roſcio Amerino. *Delus*, inquit Bochartus, factum ex דחל *daal*, quomodo *Belus* ex בעל *Baal*. Syris autem דחל *daal* eſt *timor*, deinde Deus qui timetur, juxta illud Poetæ:

Primus in orbe Deos fecit timor.

Et hoc ob Apollinem ac Dianam, quorum natalibus erat celebris.

Delphi, urbs Phocidis in Achaiâ ad Parnaſſum mont. oraculo Apollinis clariſſima. *Delfo* etiamnum, *Caſtri* Sophiano, & *Sabona* Nigro, qui eandem frumenti feracem eſſe tradit. Magis rupibus, ac loci naturâ quam humanâ arte munitur. *Umbilicus terræ* dicebatur à Græcis referente Plutarcho lib. de oracul. defectu. Strabo lib. 9. ἐνδιαφέρει δ' ὑπὲρ τοῦ ὄμφαλον. Liv. lib. 38. *Etiam Delphos, quondam commune humani generis oraculum, umbilicum orbis terrarum, Galli ſpoliaverunt.* Hinc eſt illud Claudiani:

Jupiter ut perhibent, ſpatium cum diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui,
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Miſit ab Eois, occiduiſque plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volatus:
Contulit alternas Pythius axis aves.

Ovid. Met. 10.

In medio poſiti caruerunt præſide Delphi.

De *Delphica umbra*, adagium idem cum illo, *De Aſini umbra*, i. e. de re nihili. Cum enim orante Demoſthene judices dormitarent, is fabulam, de eo qui aſinum Athenis Delphos onuſtum ducens, in maximo æſtu, ſub aſini umbrâ æſtum declinare volebat, Agaſone ſibi obſiſtente, & dicente ſe illi aſinum, non umbram aſini locaſſe, recitavit. Cui fabulæ cùm ſe judices attentos oſtendiſſent, & Demoſthenem rogarent, ut fabellam totam referret, is, *De umbra Aſini*, inquit, ſeu, *De umbra Delphicâ audire cupitis, non cauſam in quâ de vitâ hominis agitur. Delphicus* quoque *gladius* apud Eurip. & Ariſtot. Pol. lib. 1. in proverbio eſt, de re in diverſos uſus accomodabili, uti gladius apud Delphicos, quo victimas cædebant, ac noxios interficiebant. In hâc civitate, nato Chriſto, ſiluit oraculum. Unde Strabo: ἀλλοτρίαλον πάντων, φεύγειν πολυχρήμαλον, νυνὶ δ' πατρῷον ἱερόν. Hinc *Delphicus* Apollo dictus, licet Macrobius à priſca Græcorum voce Δελφὸς derivare maluit, quæ *ſolem* ſig. eo quod interdiu ſtellis omnibus obſcuratis, ſolus luceat, quâ ratione *Sol* à Latinis eſt appellatus.

Delphi, *Delft*, urbs Hollandiæ nitida, una ex præcipuis, vix 1. leuc. diſtat ab Hagâ Comitis, 3. à Leydâ in auſt. & tot ferè à Roterodamo in occ. Long. 25. 36. Lat. 52. 30.

Delphinatus, *La Dauphine*, prov. regni Franciæ, cujus ult. princeps Humbertus terram hanc Franciæ regi dedit, eâ lege, ut in poſterum primogenitus Regis filius nomen Delphini inde geſtaret. Habet ab ortu Pedemontium, ab occ. Rhodanum flu. quo dividitur ab Occitaniâ & Lugdunenſi prov. à Sept. Breſſiam & Subaudiam & à merid. Provinciam.

Delta, pars Ægypti infer. inter brachia Nili flu. & verſus oram maris mediter. inter Alexandriam ad occ. Damiatum ad ort. & Cairum ad merid. Ibi nunc pars regionis *Errif* dict. ab incolis, cùm *Sahid* ſit Ægyptus ſuperior.

Demetæ vel *Dimetæ*, pop. Albionis, qui habebant ad Bor. Ordovices, & ad ort. Silures; ſed ab occ. & merid. mari Hibernico cingebantur. Eorum urbs primaria erat Maridunum.

Denbiga, op. Walliæ Com. cogn. cap. ad amnem Cludam, 50. m. p. ab Aſaphopoli in auſt. & 15. à Ceſtriâ in ort.

Deppa, *Diepe*, urbs Normanniæ cum portu capaci in ora litor. maris Britan. in Caletenſi tractu; 10. leuc. à Rothomago in Ber. & 18. à portu Gratiæ in ort.

Derbe, urbs Lycaoniæ, in Piſidiæ & Cappadociæ confin. verſus montes 40. m. p. ab Iconio in auſt. & 30. ab Iſauriâ in ort. uti 18. ab Antiochiâ in Piſidiâ, *Dervaſe* Leunclavio. Long. 64. 20. Lat. 38. 15.

Derbices, pop. juxta Caucaſum. Hi ſupra Stoicam ſeveritatem minimum quodque delictum pœnâ capitis puniunt. Terram venerantur, fœmininum animal neque edunt, neque ſacrificant, eos qui 70 annos exceſſerunt, jugulant: cognatorum carnes vorant, anus ſtrangulant, obeuntes non edunt ſed humant. Strabo. Dicuntur *Derbies* item, ſeu *Derbiæ*, & *Derbii*. *Derbici* Dionyſio, ubi *Dercebii* maluit Salmaſius in Plinianis, quem vide.

Derce, fons frigidiſſimus æſtate, inter Bilbilin, & Segobrigam in ripâ fere Salonis amnis, *Dercenna* Martiali lib. 1. ad Licinianum.

Avidam frigens Dercenna placabis ſitim.

Deria, vel *Derria*, vulgò *Derry*, urbs Hiberniæ in Ultonia prov. in inſula *Inis Owen*, in Com. Tyrconeliæ, epiſc. ſub Arch. Armachano.

Dertona, *Tortona*, urbs Liguriæ ſub dom. Hiſpan. 8. m. p. à confin. ditionis Genuenſis in Bor. & 45. à Placentia in occ. Long. 30. 58. Lat. 43. 55.

Derteſa, *Torteſa*, urbs Hiſp. Tarr. in Cataloniâ juxta Iberum flu. 4. leuc. à confin. regni Valentiæ, & 14. ab Ilerdâ in auſt. Long. 22. 12. Lat. 41. 20.

Derventio, *Darwent*, flu. Angliæ in agro Ebor. In Ouſam influit, & cum ipſo poſtea in Abum æſtuarium cadit. *Derventio* autem op. in illo tractu nunc *Auldby* dicitur, i. e. *antiqua habitatio*, teſte Camdeno.

Deſidiates, Liburniæ pop. in conventu Narbonenſi Plin. 3. 22. Δαισιλιᾶται Straboni lib. 7. Ubi ait Batonem quendam Dæſitiadarum ducem fuiſſe. Forte vero Batonem eum intelligit de quo *Dio* lib. 55. multa narrat & appellat Dyſidiatum, ἐνδιάθετον, ait, αὐτὸν ὄντα μάλιστα Βάτωνος τοῦ Δυσιλάτου.

Deſmonia, *the County of Deſmond*, Com. Hiberniæ in Momoniâ reg. in auſt. maximè excurrens. Alluitur Oceano ab occ. & merid. ad ort. habet Corcagienſem Com. & ad Sept. Kerrienſem. Ibi alias Iverni populi.

Deva, quæ & *Legio* 23. & *Devana*, urbs ampla Cornaviorum in Anglia, vulgò *Cheſter*, emporium celebre ad æſtuarium Devæ flu. in lim. Walliæ Bor. 14. m. p. ab orâ maris Hibernici in auſt. Long. 17. 00. Lat. 53. 55.

Deucaledonius Oceanus, ſive mare Caledonium. Scotiam alluit.

Devonia, *Devonſhire*, Com. in parte merid. Angliæ, inter Cornubiam ad occ. & Dorſetiam ad ort. Ejus præcipua urbs eſt Exonia.

Dia, *Standia* Sophiano, inſ. maris Cretici, ante Matium, ab eâ 20. m. p. in Bor. Interpres Apollonii in lib. 4.

Δίη, ἐν τῇ Νάξῳ, Κασίμαχος.

Ἐν Δίῃ, τὴν γὰρ ἔπλε παλαίτερον ἔνομα Νάξῳ.

Euſt. in Odyſ. λ.

Δία, νῆσος πρὸς τῇ Κρήτῃ, ἥτις Νάξος κληθεῖσα, ἱερὸς δὲ αὐτῇ τοῦ Διονύσου.

Ovidius:

Quà brevis æquoreis Dia feritur aquis.

In hâc inſ. Theſeus Ariadnam perfide deſeruit. Catullus de Theſeo:

Immemor at juvenis fugiens pellit vada remis
Irrita ventoſa linquens promiſſa procellæ.

Theocritus in Pharmaceutica:

Τόσσον ἔχοι λάδας, ὅσσον πόκα Θαυμὰ φαντὶ
Ἐν Δίᾳ λαδῆμεν ἰὼν πλοκάμω Ἀριάδνας.

Ubi Schol. Θησεὺς κατ' Διονύσου βούλησιν λάθρᾳ μὲν χρησάμενος Ἀριάδνῃ καθεύδουσῃ. Vide Steph. in Δία.

Dicæa, *Dicæarchia* Plin. nunc *Puteoli*. Sil. Ital. lib. 12.

Urbe Dicarchæâ parat exſatiare dolorem.

Ubi ſis vide Dauſquetium. Eſt & *Dicæa*, urbs Thraciæ apud Biſtonidem lac. & aliud apud Thermæum ſin. in Macedonia.

Dictamnum, Cretæ op. Ptol. Inde *dictamnus* herba. Virgil. Æn. 12.

Dictamnum genetrix Cretæa carpit ab Idâ.
Puberibus caulem foliis, & flore comantem
Purpureo; non illa feris incognita capris
Gramina, cum tergo volucres hæſere ſagittæ.

Ariſtot. lib. de Mirabil. auſcult. Αἱ ἐν Κρήτῃ αἶγες, ὅταν πεδηθῶσι, ζητοῦσι τὸ δίκταμνον, τὸ ἐκεῖ φυόμενον, ὅταν γὰρ φάγωσιν ἐκβάλλουσι τὰ πεδήματα. Tertul. de Pœnit. cap. 11. *Cervus ſagittâ transfixus, ut ferrum & immedicabiles moras citus de vulnere expellat, ſcit ſibi dictamno medendum.* Idem habent Cic. 2. de Nat. Deorum, & Plinius lib. 8. Sat. 1. Sylv. 4.

——Idæa profert quam Creta ſub Ida
Dictamni florentis opem.

Long. 32. 26. Lat. 34. 50.

Dictæ, ſive *Dictæus mons*. Plin. mons Cretæ, hinc *Dictæus* pro *Cretenſis*. Virgil. 6. Eclog.

Dictææ nymphæ nemorum jam claudite ſaltus.

Ovid. Met. 3.

Se confeſſus erat, Dictæaque rura tenebat.

Lucan. lib. 4.

Pallida Dictæis Cæſar naſcentia ſaxis
Infundens aconita palam.

Quod hic Poeta de monte Cretæ ſcribit, hoc ante eum Nicander ad Idam Phrygiæ retulit. Nam in Alexipharmacis ita de aconito meminit:

Οἱ δέ τε ποδαλιαγχὲς, ἐπεὶ διέρεσαν πλάγξις
Πόντιον βυσσαῖ τε καὶ ἀιγονομῆες ἔθυσθο
Ἴδης ἐν κνημοῖσι, φαλαγγαίης ἐπὶ βάσσης.

Dicitur autem Aconitum, ut obitor notem, ἀπὸ τῆς ἀκόντων h. e. à *Cautibus*, in quibus naſcitur, ut idem auctor ait:

——— Ἐν δ' ἀκοναίοις
Θηλείῃ ἀκόνιτον ἀνεκλάσσαν ὀβρύοις.

Unde Ovid. Met. 7.

Quæ quia naſcuntur durâ vivacià Caute
Agreſtes aconita vocant.

Dictum, Britanniæ op. Lyb. Notit. *Diganway* Camdeno. In ora Walliæ litorali apud *Conovium* op. inter Aſaphopolin, & Bangoriam. Long. 16. 00. Lat. 53. 50.

Didyme, una Cycladum. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymenque, & Tenos, & Andros.

Item urbs Siciliæ, vel inſula, *Saline* Leandro. Ovid. Faſt. 4.

Hymeraque & Didymen, Acragantaque, Tauromenonq;.

Denique inſ. Gaditanæ, op. Strabo.

Didymæum, templum Apollini dicatum apud Miletum. Plin. Strab. Hinc *Didymæus* Apollo dictus eſt, quod geminam ſpeciem ſui nominis præferat, illuminando, formandoque Lunam. Ex uno enim fonte lucis gemino ſidere ſpatia diei, ac noctis illuſtrat. Macrob. & Papin. Theb.

Nec Clarias hac luce fores, Didymæaque quiſquam
Limina, nec Lyciam ſupplex conſultor adibit.

Digentia, Italiæ flu. Horat. l. 18.

Me quoties reficit gelidus Digentia rivus.

Rivo del Sole Leandro.

Dii, Thraciæ pop. Rhodopen incolentes. Thucydides lib. 2. Παρεκάλει ἡ καὶ τῶν ὀρεινῶν Θρᾳκῶν πολλὰς, οἱ Δῖοι καλοῦνται), ἃ Ῥοδόπῃ οἱ πλεῖστοι οἰκοῦσιν. Tacit. An. 3. ubi inter Thraciæ gentes enumerantur Cælaletæ, Odryſæque & alii; Lipſius legit *Aſtii* in Epiſtolic. Nam Strabo lib. 7. inter Thracas nominat *Aſtos*; Sed in comment. ad Tacitum mavult *Dii*. Αὐτονόμους eos vocat Thucyd. ubi ſupra.

Dilinga, *Dilinghen*, urbs Germ. in Suevia ad Danub. cum Academia, vix 4. leuc. ſupra Donavertiam in occ. Ulmam verſus, & 3. à Burgovia in Bor. Long. 32. 25. Lat. 48. 24.

Dindyma, montes Troadis, ex quibus Sangarius & Hermus, & Gallus flu. proſluunt. Virg. Æn. 9.

O verè Phrygiæ (neque enim Phryges) ite per alta
Dindyma, ubi aſſuetis biformem dat tibia cantum.

Ovid. Faſt. 4.

Dindymon & Cybelen & amænam frondibus Idam.

Sidonius ad Magnum Felicem:

Nec Phryx paſtor erit tibi legendus,
Decreſcens cui Dindymon reciſo
Fertur vertice texuiſſe claſſem.

Stat. Sylv. l. 1.

———*Cui vertice ſacro*
Dindymon, & cæſis decrevit frondibus Idam.

Ubi *Sacrum* hujus mont. *verticem* vocat, ob cultum Cybeles in eo aſſiduum, cui Argonautæ ibidem fanum conſtituerant. Am. Marc. lib. 22. *Reſpergit ex eo latere Cyzicum, & Dindyma, religioſa matris magnæ delubra.* Strabo lib. 12. Ὑπέρκειται δὲ ἄλλο ὄρος Δίνδυμον μονοφυὲς, ἱερὸν ἔχον τὸ Δινδυμήνης μητρὸς τῶν Θεῶν ἵδρυμα τῆς Ἀργοναυτῶν. Ubi de monte unius cacuminis in Cyzico loquitur, Statius v. de Phrygio pariter Cybelæ addicto. Virg. Æn. 10.

Alma parens Idæa Deum, cui Dindyma cordi.

Ubi Servius: *Dindyma mons Phrygiæ.* Confunduntur itaq; hi duo montes cum uterque fuerit Rheæ matri conſecratus, Schol. Apollonii lib. 2. Δίνδυμον ὄρος Κυζίκου, ἱερὸν τῆς Ῥέας, διὰ τὸ διδύμας μαστοὺς ἐν αὐτῷ ἀνέχειν, ὅθεν τινὲς φιλοσόφαρον, ὅτι φρεσκορόδιον. Etymologus: Δίνδυμον ὄρος Φρυγίας ἔχει ἢ διὰ τὴν Δίνησιν τῆς Θεοφορήτου.

Diplas, flu. Ciliciæ ex Tauro profluens, Luc. lib. 8.

———*Tauroque videt diſſanta cadentem.*

Dirce, fons Bœotiæ. Vide plura in ſecunda parte hujus Dictionarii, voce *Dirce*.

Dircenna, fons Hiſpan. gelidiſſimus apud Bilbilim urb. in Salonem flu. labens. Mart. l. 14.

Avidam rigens Dircenna placabit ſitim.

Divionium, *Dijon*, urbs Burgundiæ præcipua & Parliamenti ſedes, 14. leuc. ab Auguſtoduno in Cæc. & totidem à Lingonibus in auſt. Long. 26. 02. Lat. 46. 50.

Dobuni, pop. Angl. verſus Sabrinam flu. & fontem Tameſis, ubi nunc Com. Glouceſtrienſis, & pars Com. Oxon. Eorum urb. fuere Clevum & Corinium.

Dodona, civitas Chaoniæ, reg. Epiri, juxta quam propinquum erat nemus Jovi ſacrum, querneum totum, ubi Jovis Dodonei templum fuiſſe dicitur, & in eo oraculum omnium quæ apud Græcos fuerunt, vetuſtiſſimum. Quod autem columbas in eâ ſylvâ vaticinantes fingunt, hanc habet rationem, quod mulieres fatidicas, ſeu divinatrices linguâ ſuâ Theſſali vocarunt Πελειάδας, h. e. columbas, ita Herodotus. Alii arbores ipſas vocales fuiſſe volunt, & conſulentibus oracula edere ſolitas. Hom. Odyſ. 19.

Τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο
Ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ.

Ovid. Tr. 4. 8.

Hæc mihi ſi Delphos, Dodonaque diceret ipſa,
Eſſe videretur vanus uterque locus.

Prop. lib. 2.

Sed tibi jam videor Dodonâ verior augur.

Hinc *Dodonæum æs*, tintinnabuli quoddam genus, die noctuque continuò crepitans; unde & ad homines juſto loquaciores proverbiali metaphorâ transferri ſolet. Virgil. Æn. 3.

———*Dodonæoſque lebetas.*

Auſonius: *Nec Dodonæi ceſſat tinnitus aheni.*

Hinc *Dodonius*. Claudianus:

Ceſſerit inventis Dodonia quercus ariſtis.

Item *Dodonis*. Val. Flaccus:

———*Dodonida quercum*
Ingredior.———

Dolopes, Theſſaliæ pop. in extremis finibus Phthiotidis, quibus Peleus (cujus imperio parebant) Trojani belli tempore Phœnicem præpoſuit, ut ex Hom. refert Strabo lib. 9. Plinius eos Ætoliæ annumerat, Epiro vero Ptolemæus. Regio eorum *Dolopia* Straboni & Thucydidi. Eorum meminit Virg. Æn. 2.

———*Quis talia fando*
Myrmidonum, Dolopumve aut duri miles Ulyſſei
Temperet à lacrymis? Idem ib.
Non ego Myrmidonum ſedes Dolopumve ſuperbas
Aſpiciam, &c.———

Hinc *Dolopeius*. Val. Flacc. lib. 2.

———*Vidiſſe putant Dolopeia buſta.*

Phœnix apud Hom. Iliad. 9.

Ναῖον δ' ἐφαπὶὼ Φθίης Δολόπεσσιν ἀνάσσων.

Servius ait hos ſecutos ad bellum Trojanum Pyrrhum. Sane Thucyd. lib. 1. ait Dolopes eſſe incolas Scyri inſ. in mari Ægæo. Credibile itaque eſt eos ſecutos fuiſſe Pyrrhum nutritum eâ inſ. Heſychius: Δόλοπες, ἔθνος, οἱ περὶ Ἑλλάδα μίξη τῶν Θεσσαλίας οἰκοῦντες.

Donuſa, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, in quâ viride marmor naſcitur. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxon, viridemque Doniſam.

Dorceſtria, quæ & *Dunovaria* & *Durnovaria*, & Durnum, urbs Durotrigum in parte auſtr. Angliæ, nunc *Dorcheſter*, op. Dorcetiæ Com. primarium, ad flu. Varum, *Froom*, 4. m. p. ab orâ maris Britannici, 40. à Wintoniâ in occ. Long. 17. 49. Lat. 50. 49.

Dorceſtria, *Dorceſter*, urbs alias, nunc op. Angl. in Oxoniæ Com. 7. mill. ab Oxonio in auſt. 12. à Readingo in Bor.

Dorderacum, *Dordrecht*, urbs Hollandiæ præcipua, 7. leuc. à Leydâ in auſt. 3. a Roterodamo in Eurum, & 5. à Bredâ in Bor. Long. 26. 00. Lat. 51. 55.

Doria, & *Dorica*, nomina partis Achaiæ, quæ propinqua eſt Athenis. Plato de Legg. lib. 3. *Achivi Trojâ redeuntes ſuaſque domos, urbeſque repetentes, à popularibus malè exacepti multatique fuere.* Οἱ πάλιν ἐκπεσόντες κατῆλθον, μεταβαλόντες ὄνομα, Δωριῆς ἀντ' Ἀχαιῶν κληθέντες, διὰ τὸ ἐκ συλλέξαντα τοὺς τότε φυγάδας Δωρέα, i. e. *unde patriâ profugi, mutato Achivorum nomine, Dores dicti ſunt, à Dore, qui maximam fugitivorum illorum partem collegerat.* Servius vero in 2. Æn. *Dorica*, inquit, *à Doro Neptuni filio dicitur.*

Dorion, op. Peloponneſi in tractu Meſſeniaco, juxta quod Thamyras Citharœdus Muſas ad certamen provocavit. Plin. 4. 5. Lucan. lib. 6.

———*Ptelois, & Dorion ira*
Flebile Pieridum.———

Doris, Græciæ regio juxta ſinum Maleacum, à tergo habens Oetam montem, à *Doro* Neptuni & Alopes filio dicta. Ex quâ regione qui originem traxerunt, quacunque terrarum in parte conſederint, *Dores* appellati ſunt. Hinc *Doricus*, quod pro Græcanico poetæ nonnunquam uſurpant. Virg. Æn. 2.

———*Juvat*

——*Juvat ire, & Dorica caſtra*
Deſertóſque videre locos, lituſque relictum.

Dorica muſa Proverb. apud Ariſtoph. in Cleonem, qui non aliud genus harmoniæ didicerat præter Doricæ, alludens ad Δῶρον, quod *munus* ſignificat, eum munerum avidum denotans. Aliud adagium eſt *Doricè concinere* apud Plut. in Lachete, in eos qui aliud verbis, aliud factis faciunt. *Dores* etiam, præſertim virgines, diſcincti, & ſine tunica quandoque interdiu incedere ſolebant. Unde Proverb. *Doricè incedere*, in eos, qui depoſitis veſtibus magna ex parte nudi incedunt. Sic apud Pauſan. & Ælium Dionyſium. Neſcio an huc alludat Juvenalis quando ait. Sat. 3.

Uxorem Comædus agit, vel Dorida nullo
Cultam palliolo.——

Iidem *Dores* erant naturâ loquaces. Unde apud Theocr. *Doribus Doricè loqui*, adagium eſt in eos, quorum oratio moribus & ingenio reſpondet, vel in loquaces naturâ.

Doriſcum, Doriſca, Ptol. locus, vel Præfectura Thraciæ in orâ apud Hebrum flu. ubi Xerxes Perſarum Rex exercitum qui 170. myriadibus conſtabat, h. e. decies ſepties centenis millibus militum recenſuit. Plin. 4. 11. ubi de Thracia: *Tum locus Doriſcus centum viginti millia hominum capax.* Am. Marc. lib. 18. *Quouſque nobis Doriſcum, Thraciæ opidum, & agminatim intra conſepta exercitus recenſitos Græcia fabuloſa narrabis?* Eſt & promontorium Atticæ à Piræo 42. m. p. recedens.

Dorium, Thraciæ op. ubi Thamyris à Muſis cantu ſuperatus eſt. Homerus:

——Καὶ Δώριον, ἔνθά ῥ' Μοῦσαι
Ἀνδώμεναι θάμνευν ἰὼν ἀπὸ παῦσε ἀοιδῆς,
Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.
Στεῦτο γὰρ εὐχόμενος νικησέμεν, εἴπερ ἀν αὐταὶ
Μοῦσαι ἀείδοιεν κοῦραι Διὸς Αἰγιόχοιο·
Αἱ δ' ἀγανακτήσασαι πρὸν δέξ', αὐτὰρ ἀοιδὴν
Θεσπεσίην ἀφέλοντο.

Papinius Theb. 4.

——*Getico quos flebile vati*
Dorion, hic fretus doctas anteire canendo
Aonidas, multos Thamyris damnatus in annos
Ore ſimul citharáque.——

Heſychius: Δώριον, πόλις ἢ Πύλος.

Dorſetia, Dorſetſhire, Com. Angliæ auſtralis inter Devoniam ad occ. & Hantoniam ad ort. à Bor. autem habet Somerſetiam. Ibi olim Durotriges populi fuere.

Dracanus, mons ubi Jupiter Bacchum è femore natum edidit. Theocritus in Lenæis. Idyl. 26.

Χαίροι μὲν Διόνυσος, ὃν ἐν Δρακάνῳ νιφόεντι
Ζεὺς ὕπατος μεγάλαν ἐπηγείνατο Σεμέλᾳ λύσας.

Drepana, urbs Lyciæ. Item Corcyra olim ſic dicta. Schol. Apollonii in lib. 4. Ἡ δὲ Κερκύρα πρότερον μὲν Δρεπάνη, ἔπα Σχεία. Rationem nominis aperit idem Apollonius ubi ſupra:

Ἔστι δέ τις πρυθμοῖο παρεξίμεν Ἰονίοιο
Ἀμφιλαφὴς, πέρην Κεραυνίη ἐν ἁλὶ νῆσος,
Ἦ ἀπὸ δὴ κείνοις Δρέπανον φάτις [ἴκεσθαι Μοῦσαι
Οὐκ' ἐθέλων ἐνέπω πρεσβήιον ἔπος] ᾧ ἀπὸ Πατρὸς
Μήδεα νηλεῶς ἔταμε Κρόνος.

Drepana, pl. num. vel *Drepanum*, prom. & urbs Siciliæ trans Lilybæum, non procul ab Erycæ M. ſic dict. quod δρεπανοειδὴς ſit, h. e. *in modum falcis incurvata*; vel ab eo quod Saturnus, amputatis virilibus paternis, illuc falcem projecerit. Ovid. Faſt. 3.

Quique locus curvæ nomina falcis habet.

Atqui v. in portu Drepanitano terra non curvatur in falcis modum, ſed in acumen deſinit; ac proinde *Drepano* videtur nomen feciſſe Punicum דרבן *darban*, i. e. *aculeus*, quod extat in Ebræo Scripturæ textu, 1 Sam. 13. 21. Boch.

Dreſda, Dreſden, urbs Germ. Miſniæ cap. ad Albim flu. Sedes Ducis Electoris Saxoniæ, 3. leuc. ſupra Miſnam in ort. & 5. à confin. Bohemiæ. Long. 35. 30. Lat. 51. 00.

Drymus, urbs inter Atticam, & Bœotiam. Suidas. Panacto vicinam fuiſſe docent hæc Demoſthenis: Περὶ Δρυμοῦ, ᾧ τῆς πρὸς Πανάκτῳ χώρας, μεθ' ὅπλων ἐξεκρούσθημεν. Græcè Δρυμὸς eſt *Silva*: an ideo dicta eſt *Drymus*, aut à Phœnicio דרום *durom*, quod *meridiem* ſonat, quia auſtrale fuit opidum. Boch.

Dryopes, pop. Epirotici. Strabo. Alii juxta Parnaſſum, teſte Servio. Alii circa Oetam M. à *Dryope* Eurypyli F. ſic dicti. Regio eorum *Dryopia*. Virgil. Æn. 4.

Creteſque Dryopeſque fremunt, pictique Agathyrſi.

Duacum, Doway, urbs Flandriæ ad flu. Scarpam, & Academ. ab an. 1562. 5. leuc. à Cameraco, quot à Leodio. Long. 24. 15. Lat. 50. 20.

Dubliniùm, Ad ſeptimum ab oſtio Liffii flu. milliare ſedet, quam pro cunctis Hiberniæ urbibus fama loquatur, urbs illa quam Ptolemæus *Eblanam* dixit, nos *Develin*, Latini *Dublinium* & *Dubliniam*, Cambro Britanni *Dinas Dulin*, Saxones olim *Duſtin*, & Hibernici *Bala-cleigh*, i. e. *opidum ſuper Crates*: ſubjectis enim in paluſtri loco cratibus, conditum affirmant, uti Hiſpalis Hiſpaniæ, quam ſic nominatam tradit Iſidorus, quod in paluſtri ſolo ſuffixis profundo palis locaretur. De vetuſtate hujus urbis quod dicam, nihil certi occurrit, antiquam tamen eſſe Ptolemæi authoritas perſuadet. Saxo Grammaticus Danicis bellis miſere convulſam fuiſſe tradit: poſtea in Eadgari Anglorum Regis poteſtatem devenit. Deinde occuparunt Norwegi. Demum in primo Anglorum adventu eorum virtuti concedit. Paulò poſt deducta huc ex Briſtolienſibus Colonia quibus hanc urbem incolendam *cum omnibus libertatibus & liberis conſuetudinibus quas homines de Briſtolia habent*, Rex Henricus 2. his ipſis quæ protuli verbis conceſſit. Regia hæc Hiberniæ urbs eſt Archiepiſcopalis, emporium nobiliſſimum, & primæ juſtitiæ forum. mœnibus validum, ædificiis ſplendidum, civibus frequens. Urbem vocat Joſcelinus de Furneſio *nobilem populo, ſitu amœniſſimam, planitie viridante affectuoſam, glandiferis nemoribus conſitam, ferarum luſtris circumvallatam.* Et de eâ Guil. Neubrigenſis: *Divelina urbs maritima totius Hiberniæ metropolis, portuque celeberrimo, commerciis, & commeatibus noſtratium emula Londonearum.* Collegium habet pulcherrimum Sanctæ & Individuæ Trinitati conſecratum; quod ad ingenia melioribus literis excolenda à feliciſſimæ memoriæ Elizabetha Sereniſſima Anglorum Regina Academicis donatum privilegiis, ſpem oſtendit non exiguam, ad Hiberniam (quo veluti ad mercaturam bonarum artium confluxerunt aliquando exteri) & Religionem Politiores omnes diſciplinas tanquam ad avitum hoſpitium poſtliminio reverſuras.

Dublinum, Dublin, urbs Hiberniæ Archiep. Lageniæ primaria, & Academia. Vide *Eblana*. Long. 12. 40. Lat. 54. 25.

Dubris, Dover, op. & portus Angliæ in orâ Cantii, è reg. Iccii portus, urbis Gallicæ, à Cantuariâ 12. m. p. diſtans.

Duina, flu. ex præcipuis Moſcoviæ. Oritur in Vologdâ prov. & ſupra urb. Vologdam, quam rigat: & poſt longum curſum duplici oſtio in mare album ſe exonerat paulo infra Archangelopolim.

Dulichium, inſ. maris Ionii, una Echinadum, contra oſt. Acheloi flu. non procul ab Ithacâ, una ex iis quibus Ulyſſes imperabat. Ovid. Tr. eleg 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt, Ithacéve Samóve.

Hinc adject. Dulichius. Virg.

Dulichias vexiſſe rates.

h. e. Ithacenſes, ita Servius.

Dumbarum, (qu. *Caſtrum Baræ*, ſeu *Varæ*, quæ æſtuarium eſt) op. Scotiæ in orâ Orient. ad oſtia Loxæ flu. inter Bervicum ad merid. & Andreapolim ad Bor.

Dumblanum, urbs Scotiæ epiſc. ſub Arch. Andreapolitano, inde 25. m. p. in occ. Glaſquum verſus 15. Long. 16. 12. Lat. 57. 25.

Dumna, inſ. Scotiæ adjacens, Norvegiam verſus. *Hoy* nonnullis. Camdeno potius *Fair Iſle* videtur.

Duncheldinum, Dunkelden, qu. *caſtrum Caledonium*, urbs Scotiæ epiſc. ſub Arch. Andreapol. inde 22. m. p. diſtans, ad Taum flu. Pertho finitima, ad 6. m. p. diſtans.

Dunelmum, Durham vel *Dureſm*, urbs Angl. Septentr. epiſc. ſub Arch. Ebor. ad Viedram flu. 6. m. p. ab Oceano Germanico in occ. & 10. à Neocaſtro in auſt. & ab eâ reg. adjacens dicitur *Epiſcopatus Dunelmenſis*. Long. 18. 59. Lat. 55. 27.

Dunquerka, Dunkerk, urbs Belgii permunita in Com. Flandriæ, 6. leuc. à Caleto, & 3. à Gravelingâ in ort. 5. à Neoporta, & 12. à Brugis in occ. Portum habet capacem, ſedetur in orâ maris Germ.

Dunum, urbs Hibern. Epiſc. ſub Arch. Armachano, inde non valde retedens ad ort. à Connerthio 15. mil. in Ultoniâ prov. Long. 13. 14. Lat. 55. 43.

Dura, vide *Vale*, in Am. p. 282.

Durius, Doria Ptol. *Dorius* Appiano, vulgo *Duero*, flu. Hiſp. max. apud Numantiam urb. oriens, & Callaicos à Luſitanis disjungens, in Ocean. Occident. ad Portum urb. delatus. Silius lib. 1.

Hic certant Pactolè tibi Duriuſque Taguſque.

Durlacum, urbs Germ. caput Marchionatûs Badenſis, 2. leuc. à Rheno flu. in ort. 4. à Budâ in Bor. Long. 33. 15. Lat. 49. 51.

Durobrivæ, ſeu *Duracobrivæ* Trinobantum, nunc eſt op. Angliæ, vulgo *Hartford* ad Leam flu. in Com. Hartfordienſi, 15. mill. à Londino in Bor.

Durobrivæ Catyeuchlanorum, op. Angl. ad Avonam flu. dirutum; cujus locus nunc oſtenditur inter vicos *Caſter*, Northantoniæ Com. & *Cheſterton* Huntingdonienſis Com. 3. m. p. à Petriburgo in occ. & 12. à Durolipontè in Bor. Lindum verſus.

Durobrus,

Durobrus, ſeu *Durobrovæ*, & *Durobrivis*, urbs Angl. orient. vulgo Rocheſter. Lat. rec. *Roffa*, Epiſc. ſub Arch. Cant, in Cantio ad Medweagum flu. 5. mill. ab æſtuario Tameſis in auſt.

Durocornovium. Vide *Corinium*.

Durolevum, *Lenham* Camdeno, *Charing* Talboto, op. Albionis in Cantio, inter Durobrum & Darvernum, 12. m. p.

Durolipons, ſeu *Duroſipons*, urbs Catyeuchlanorum in Angl. quæ nunc eſt pag. *Godmancheſter* dictus, ad Uſam flu. ex adverſo Huntingdoniæ, op. med. ferme inter Camboricum & Durobrivam.

Durolitum, *Leighton* Camdeno, pag. Angl. inter Londinum & Cæſaromagum 15. m. p. Al. eſt *Oldford*, op. in Com. Eſſexiæ.

Durotriges, pop. Albionis in orâ meridionali, verſus Oceanum Britan. quorum tractus nunc Dorſetiæ Com. Habebant ad ort. & Bor. Belgas, & ad occ. Damnonios. Eorum primaria Durnovaria, vulgo *Dorcheſter*.

Dyraſpes, Scythiæ flu. Ovid. Pont. 4. 10.

Cumque Boryſthenio liquidiſſimus amne Dyraſpes.

Dyrrhachium, urbs in eâ parte Macedoniæ quæ mari Adriatico incumbit, diſtans à Brunduſio 220. m. p. trajectu. Dictam ita volunt à nomine ejus, qui ibi portum adjecit: nam antea *Epidamnus* vocabatur. Plin. 3. 23. vulgo *Durazzo*. Hanc urbem Cicero exilii ſui tempore amiciſſimam expertus eſt, & officioſiſſimam, in qua & commoratus eſt donec à Senatuſconſulto revocaretur. Lucan. lib. 6.

Dyrrhachii præceps rapiendas tendit ad arces.

Ἡτείρου μεγίστην vocat Euſtath. qui addit ſic dictam eſſe ἀπὸ τῆς πάντα τὰ τειχίσεως· Δυσεξέλεγκτον γάρ ἐστι, ὅ ἐστι δυσέξοχον. Item *Dyrrhachium* Laconiæ urbs Stephano, una ex centum. Vide Voſſ. ad Melam, pag. 158. Long. 44. 20. Lat. 41. 42.

E.

EBa, nonnullis *Monte Merano*, eſt caſtrum Thuſciæ in agro Senenſi, verſus Albaniam flu. ut ex ſitu colligitur. Long. 35. 04. Lat. 42. 06.

Ebdomum, ſuburbium Byzantii, à *Septenario* numero dictum. Cedrenus.

Ebellanum, op. Vaſconum, nunc eſt *Biel*, opidulum Aragoniæ, ad amnem cogn. in Diœceſi Pameplonenſi, 6. leuc. à Jacca in occ. 9. ab Oſca, & 12. à Cæſarauguſta in auſt. Long. 20. 15. Lat. 43. 00.

Eblana, *Dublin*, urbs primaria Hiberniæ in Com. cogn. ad oſt. flu. Lifnii, cum portu commodo & caſtro munito; eſtque Emporium celebre, 25. mill. à Droghedâ in auſt. Ab eâ pop. vicini dicti fuere *Eblanii*.

Ebodia, *Ornay*, inſ. parva maris Britannici, verſus oram Normanniæ. Vix 2. leuc. diſtat à prom. Haguæ in occ. Eſtque longitudinis 2. leucarum circiter. Dicitur *Aldernay* quibuſdam, ab aliis *Riduna* vocatur. Diſtat 5. leuc. à Sarnia inſ. in Bor. & 30. ab oſt. Sequanæ in occ.

Ebolum, al. *Eburi*, vulgo *Evoli*, op. alias Picentinorum, nunc regni Neapolitani, Ducatûs titulo clarum, 6. mill. ab ora litor. Cin. Salernitani in ort. Long. 39. 10. Lat. 40. 36.

Ebora, vulgo *Evora*, urbs Portugalliæ, provinciæ inter Tagum & Anam caput, & Academia, 16. leuc. à Pace-Auguſta in occ. 20. ab Ulyſſipone in ort. & 8. ab Aha flu. Long. 12. 5. Lat. 38. 30.

Ebora alta, vulgo *Evora monte*, caſtrum Luſitaniæ, 5. leuc. ab Eboſa in ort.

Ebora, ſeu *Ebura*, op. Hiſp. Bæt. ad oſt. Bætis flu. Nunc eſt *S. Lucar de Barameda*, Luciferi Fanum, op. celebre Hiſpan. in Vandalitia, 3. leuc. à Xera in occ. 6. à Gadibus in Bor. & 15. ab Hiſpali in Africum.

Eboracenſis Comitatus, *York-ſhire*, provincia Angliæ Septentrionalis, & omnium reliquarum longe maxima, inter mare Germ. ad ort. Lancaſtriam ad occ. Derbiam & Lincoln. Com. ad merid. & Diœceſim Dunelmenſem ad Bor. Dividitur in tres partes, nempe in Occidentalem, ſeu *Weſt-riding*; in Orientalem, ſeu *Eaſt-riding*; & in Septentrionalem, ſeu *North-riding*: ibique fuerunt alias Brigantes pop. pro maj. parte, & Pariſii, teſte Camdeno.

Eboracum, vulgo *York*, urbs Archiep. Angliæ Septentrionalis, Com. cogn. caput, & totius regni ſecunda, ad flu. *Ouſe*, ubi fuit alias Legio Sexta Victrix. Ducatûs titulo gaudet, & hinc *Eboracenſes Duces*, è Domo regia. Diſtat 120. m. p. à Londino, 27. ab orâ litor. Oceani Germ. 35. à Lincolnia in Bor. & 40. à Dunelmo in auſt. Long. 19. 24. Lat. 54. 43.

Ebrodunum, ſeu potius *Ebrodunum*, vulgo *Ambrun*, urbs Gall. Narb. Archiep. in Delphinatu, juxta Druentium flu. verſus montes, & confinia Provinciæ, 34. leuc. à Viennâ in Eurum, & 8. à lim. Pedemontii in occ. Long. 28. 08. Lat. 43. 03.

Ebrodunum, *Yverdon*, urbs alias ampla, nunc op. ſatis tenue Helvetiorum in pago Bernenſi, ad lacum Novicaſtri, ubi recipit Orbam flu. 3. leuc. à confin. Com. Burgundiæ in Ort.

Ebrodunum, & *Eburodunum*, ſeu *Robodunum*, urbs Germ. in Moravia, *Brin* dicta, ad flu. *Suartzabe*, teſte Cluverio. Vide *Robodunum*. Long. 28, 10. Lat. 46. 30.

Ebroicæ, ſeu *Eburaici*, & *Ebroici*, & *Aulerci Eburovices*, pop. Gall. Lugdun. nunc Normanniæ: quorum urbs Mediolanum Eburovicum, nunc *Eureux*, urbs epiſc. ad Itonium flu. Vide *Eburovices*. Long. 22. 15. Lat. 49. 00.

Ebudæ, ſeu *Ebudes* Inſulæ, quæ quibuſdam *Hebrides*, verſus occ. Scotiæ, 44. vulgus numerat, ex quibus 10. tantum præcipuæ (reliquæ aut parvi momenti, aut verius ſcopuli) viz. Ricina, *Raglins*, verſus Hiberniam, Epidum *Yle*, Ionia, *Jura*, Maleos *Mul*, Ebuda Orientalior *Skye*, Ebuda Occidentalior *Lewis*; deinde *Euſt*, *Turif*, *Çol*, *Colonſa*, & aliæ aliquot minoris momenti, quæ à Norvegis coemerunt Scoti, quibus etiamnum ſubſunt.

Ebura, quæ & *Libora*, op. Carpetanorum, hodie *Tala vera la Regna*, ad Tagum, ubi recipit flu. *Alberche*, 6. leuc. ab Eſcalona in auſt. & 12. à Placentia.

Ebura, *Evre*, flu. Galliæ. Oritur in Perticenſi prov. è Sylva Logniaca, deinde per Belſiam labens, Autricum Carnutum rigat, Novigentum Regium, Jureum, uti & Patiacum, & Loverias, & poſtea in Sequanam ſe exonerat ſupra pontem Arcuenſem.

Eburaici, ſeu *Aulerci Eburovices*, pop. Gall. Lugd. quorum urbs Mediolanum Eburovicum, nunc *Eureux* in Normannia prov.

Eburobritum, *Evora d' Alcobaſa* Varrerio, vicus Hiſp. Luſitanicæ in regno Portugalliæ, 4 leuc. à Leyria, urb. Ulyſſiponem verſus.

Eburones, pop. fuere Germ. infer. juxta Moſam flu. inter Ubios & Menapios, dictique fuere poſtea *Tungri*.

Eburonia, urbs fuit Germ. infer. teſte Ortelio. Cluverius tamen putat non fuiſſe locum particularem, ſed univerſam Eburonum regionem.

Eburovices, pop. Gall. ubi nunc *le Dioceſe d' Eureux* in Normanniâ; habebantur ad Boream Velocaſſes, ad occ. Lexovios, ad auſt. Diablintes, & ad ort. Carnutes. Eorum caput Mediolanum Eburovicum.

Eburum, urbs Quadorum in Germ. nunc *Olmutz* dicitur, eſtque Moraviæ primaria, ad Moravum flu. 6. leuc. à Bruna verſus auſt. 20. à Vienna in Bor. & tot. à confin. Poloniæ. Long. 39. 00. Lat. 42. 30.

Ebuſus, inſ. in mari Balearico, nullum animal noxium gignens. Plin. 3. 5. *Ebuſi terra fugat ſerpentes*. Habet hæc inſula op. ejuſdem nominis, à Phœnicibus, ut putatur, conditum, aut certe à Pœnis, qui à Phœnicibus originem duxerunt. Sil. lib. 3.

Jamque Ebuſus Phœniſſa movet, movet Artabrus arma.

Statio *Eboſea* dicitur in Saturnalibus.

Et quos percoquit Eboſea caunas.

Dionyſio Βύσσα.

Νῆσοι δ' ἐξείης Γυμνήσιαι, ἄγχι δὲ Βύσσα.

Sed legendum ibi ἄγχι δ' Ἔβυσσα, ut in Feſto, Melâ, Plinio, &c. Vide Boch. de Phœn. col. p. 705. Livio *Pityuſa* dicitur. Plin. 3. 5. *Inſulæ per hæc maria primæ omnium Pityuſæ à Græcis dictæ à frutice pineo.*

Ecbatana, plur. num. metropolis Mediæ, vel ut quidam exiſtimant regia quædam magna à Dejoce rege Medorum. Strabo lib. 11. Cæterum *Ecbatana* Polybio lib. 10. videntur πλήτει καὶ τῇ τῶν περιοικίδων πολυανθρωπίᾳ μέγα τι παρὰ τὰς ἄλλας διαφέρειν πόλεις, *urbes omnes alias opibus & operum magnificentiâ longo ſuperaſſe intervallo.* Diod. lib. 17. ambitum conſtare dicit ſtadiis 150. & in eâ haberi διαφορὰς πολλῶν χρημάτων. Ecbatanis ſc. fuit διαφθορυλάκιον, ut author eſt Iſidorus Characenus. Sed ſepulchra regum, ad templum Anaitidis, eandem urbem non parum nobilitarunt. Muri ejus deſcribuntur Judith. cap. 1. Tamen ſi Polybio credimus, urbs ipſa erat ἀτείχιστος, *ſine mœnibus*. Sed arcem habuit manufactam διαφανείας ἕνεκα ὀχυρώματα κατασκευασμένην, Herodoto teſte, *ad firmitatem ad miraculum uſque munitam*. Illam ſc. ambibant muri 7 ſic conſtituti, ut extimus eſſet humillimus, & ſupra illum ſecundus, & ſupra ſecundum tertius totis pinnis promineret, atque ita gradatim reliqui uſque ad ſeptimum: Adjuvante ipſo loci ſitu, ut qui collis eſſet ſenſim aſſurgens: Horum murorum ampliſſimus, teſte Herodoto, æquabat Athenarum ambitum, quem Thucydides definit 178, Dio Chryſ. ſtadiis 200, Ariſtides diei itinere; Dion. Halic. cum Româ confert amplitudine, & Plut. cum Syracuſis, quarum

rum mœnia ſtadiis 180 patuiſſe teſtatur Strabo. Pinnæ murorum, quas deſcripſimus gradatim prominentes coloribus diſtinguebantur. In extimo ſc. pinnarum color erat albus, in ſecundo niger, in tertio purpureus, in quarto cæſius, in quinto ſandaracinus, qui rubor eſt intenſiſſimus: Sandaracha enim illa maximè probatur, quæ eſt κόλλαχος πυῤῥὰ καὶ κιννάβαρι ζουσα τὴν χρόαν, *rubra ad ſatietatem, & colore Cinnabaris.* Dioſcorides lib. 5. Sextus denique argento, & Septimus auro fulgebant. Ab hac colorum varietate putat Bochartus *Ecbatana* dicta, quia Arabibus hodieque אעבתה *agbatha* id ipſum ſignificat. Huc facit quod *Ecbatana* dicebantur ipſa mœnia tot coloribus interſtincta. Herodotus ubi de conditore Dejoce. οἰκοδομὴ τείχεα μεγάλα τὰ νῦν Ἐκβάτανα κέκληται). Quid quod Steph. ex Herod. pro *Ecbatanis* legit *Agbatana*, voce quæ mere eſt Arabica, quomodo & multi veteres. Idem Steph. Δημήτριος ὁ φησὶν Ἀγβάτανα δηλαδὴ, τὰ μὲν τῆς Μηδείας, τὰ δὲ τῆς Συρίας. Scaliger compoſitam vocem eſſe aſſerit ex ignoto אב *ac* vel אג *ag* & Chaldaico בית *bithan*, quod *palatium* exponit, cum *interius* ſonet potius ut plerique reddunt, Eſter. 1. 5. Alii *Ecbatana* volunt à Chaldæis dici אכמתא *acmatha*, pro quo Hieronymus habet *Ecbatanis*, Eſdr. 6. 2. Et Græci Ἐκβατάνοις lib. 3. Eſdræ. Taceo Fungeri ſomnium in Etymologico trilingui *Ecbatana* deduci ab עוג *coxit* & בית & חנה *domo* & *gratioſo*. Ecbatanorum regiæ conditor fertur eſſe Daniel Propheta. Joſeph. Ant. 10. 12. οἰκοδόμημα ἐν Ἐκβατάνοις, τοῖς Μηδικοῖς βάρεσι, ἐντρεπισθὲν τι πολυτελὲς ἄσμα, καὶ θαυμασίως πεποιημένον, ἡ μέχει δεῦρος μὲν ὅτι καὶ σώζεται). Tamen ædificii ſplendor & amplitudo videtur ſuperaſſe opes privati hominis. Nec virum ſanctum credibile eſt in tam inſanæ molis ſtructuram pecunias ſuas temerè profudiſſe. Addo Danielem Suſis non Ecbatanis fuiſſe ſepultum, ut ex Benjamine conſtat. Interim hanc de Daniele famam non eſſe planè futilem ſuadet, quod ad ſuam uſque ætatem in more fuiſſe ſcribit Joſephus, ut regiæ illius cuſtodia Judæo ſacerdoti concrederetur. Ταύτην παρέδωκεν Ἰουδαίῳ ὄντι ἱερεῖ, καὶ τοῦτο ἕως μέχρι τῆς σήμερον ἡμέρας. Itaque Darium Medum, cui idem opus alii tribuunt, in operis œconomiâ, & architecturâ crediderim Danielis operâ & conſilio uſum. Quo munere cum vir magnus egregiè functus eſſet, Regem in gratitudinis monimentum hoc ſanxiſſe, ut Judæorum fidei regia deinceps committeretur. Alii *Ecbatana* recentiora faciunt. Nam juxta Plinium *Ecbatana caput Mediæ, Seleucus rex condidit*, lib. 6. cap. 14. Viciſſim alii vetuſtiora. Sic in libro Judith Arphaxad Medorum rex Nabuchodonozori æqualis Ecbatana condidiſſe narratur. In Chronico Euſebii: Δηϊόκης ὁ Μήδων βασιλεὺς ἔκτισεν Ἐκβάτανα τὴν μεγάλην καὶ ὠκοδόμησεν, quod habetur ex Herodoto. Quin ſi Diodoro credimus, qui Cteſiam ſe ſequi profitetur, Ecbatana jam extabant ævo Semiramidis, quam Oronte monte perfoſſo, ſtadiis 12 ab urbe diſſito, aquas ex magno lacu eò derivaſſe tradit. Supereſt de ſitu dicamus. Plin. 6. 26. Ecbatana opidum tranſlatum fuiſſe ait à Dario Rege ad montes. Alii tamen in planis locant. Ammianus *ſub Jaſonio monte* in terris Syromedorum. Polybius: ὑπὸ τὴν παρωρείαν τὴν Ὄρον, *ſub montanâ regione quæ eſt ad Orum.* Pro Oro Orontem ibi habet Ptolemæus. Et Diodorus ex Cteſiâ, poſtquam deſcripſit Ἐκβάτανα πόλιν ἐν πεδίῳ κειμένην, ſubjungit aliquanto poſt, Τῶν δὲ Ἐκβατάνων διέχειν ἐστὶν ὄρος, ὃ καλεῖται μὲν Ὀρόντης. Hæc ſunt apud Strabonem τὰ ὑπωρείτια τῆς Ἐκβατάνων ὄρεως. Itaque Ecbatana erant in plano fere ad radices montium, non in ipſis montibus.

Echedorus, Macedoniæ flu. prope Theſſalonicam in mare Ægæum influens. Ptol. Hujus aqua non ſuffecit Xerxis exercitui, Herodoto teſte, cui *Chidorus* dicitur. *Calico* Sophiano, *Granea* Nigro, *Veratafer* Caſtaldo.

Echetla, Siciliæ urbs olim munitiſſima circa fontes Achatis flu. quæ primi belli Punici tempore ſita erat in confinio Syracuſanorum & Carthaginienſium, hodiè *Ochula*, vel *Aquila* vocatur. De eâ præter Stephanum vide Polyb. lib. 1. *Echetla* autem literis trajectis factum videtur ex אחזרלא *Eſchela*, quaſi *munitam* dixeris. Diodorus de Agrigentinorum duce Xenodocho: Τὴν δ' Ἐχέτλαν χαλεπὸν ὄχλῳ ἐκπολιορκῆσαι, τῆς μὲν πολίχνης ἐπὶ δημοσχοίνου ἀπορθήσης, τοῦ δὲ Συβαρικοῦς καταπλήξαντος. Bochartus. Vide ſis Cluver. Sicil. Ant. lib. 2. cap. 10.

Echinades, exiguæ inſulæ Acarnaniæ adjacentes ex adverſo oſtii Acheloi flu. natæ ex arena & limo impetu Acheloi convecto. Plin. 2. 85. Stat. 2. Theb.

Turbidus objectas Achelous Echinadas exit.

Lucan. lib. 6.

Et tuus Oeneu
Pene gener cladis oblimas Echinadas undis.

Senecæ *Echinæ* dictæ:

Quolibet vento faciles Echinæ.

Ovid. Met. 8. fingit Naiadas Nymphas ab Acheloo & Neptuno in inſulas Echinadas fuiſſe mutatas, quia vi aquarum vel interrumpente, vel aggerente terram inſulæ naſcantur. Inſulæ hæ vulgò *Cozzulari* vocantur Sophiano.

Echinus, ni, vel *nus*, civitas vel inſula in mari Ægæo. Cicero in Aratæis:

——Excelſis errans in collibus amens,
Quos tenet Ægæo defixa in gurgite Echinus.

Item Acarnaniæ op. Plin. & Phthiotidis urbs Strabo. Etiam in Pentapoli Africæ regione civitas. Ptol.

Edenburgum. Vide *Alata Caſtra.*

Edeſſa, Edeſa Straboni, olim Antiochia Oſrhoenorum, & Callirrhoe à fonte dicta, teſte Procopio, & poſtea *Juſtinopolis*, urbs Archiepiſcopalis Syriæ ad lævam Euphratis ripam (ex quo etiam Meſopotamiæ tribuitur) *Rhoas*, & *Rhoaſſe*, ac etiam *Rhoa* Nigro, *Orſa* P. Gyllio, & pleriſque aliis dicta (varie enim nominatur) proxima Samoſatis, à quibus 12. m. p. recedit. Antiquiſſima urbs, utpote à Nembroth, teſte Iſidoro, condita. Long. 72. 30. Lat. 37. 30.

Edom, regio quæ & *Idumæa*, ab *Edom*, h. e. *Eſau*, dicta. Joſeph. Ant. 2. Τὴν δὲ χώραν ἅπας σφετερίζεται. Ἕλληνες δ' ὅτι τὸ συμπόταγον Ἰδουμαίαν ὠνόμασε. Hæc in Syriâ ad merid. Judææ ſita habet Arabiam ad Auſt. Phœniciam à Bor. Alias porro *Gabalene*, & *Amalechitis* vocabatur, teſte Joſ. Ant. 2. 1. qui tamen 5. 3. duplicem Idumæam ponit, Superiorem & Inferiorem. Superiorem elegit tribus Judæ, quæ in longum quidem extenditur uſque ad Hieroſolymam, latitudine vero uſque ad paludem Sodomæ conſtituta eſt. In hâc autem ſorte civitates erant Aſkalon & Gaza. Iſtam Palæſtinam alias dicunt. Inferior Idumæa ſorte ceſſit Simeonis tribui. Hæc circa Ægyptum eſt, & Arabiæ montem. Hæc ille.

Edon, Servio mons eſt Thraciæ, aut certe in eâ parte Macedoniæ, quæ Thraciæ proxima eſt, qui à Plinio 4. 11. appellatur *Edonus*. Virg. Æn. 12.

Ac velut Edoni Boreæ cum ſpiritus alto
Inſonat Ægæo.——

Statius:

Triſtius Edonas hyemes, Hebrumque nivalem, &c.

Hinc *Edonides* dicuntur *Menades*, ſive *Bacchi ſacerdotes*, quæ furore divino agitatæ myſteria Bacchi celebrabant, paſſis capillis more furentium huc illuc curſitantes. Prop. lib. 1.

Nec minus aſſiduis Edonis feſſa choreis.

Ovid. Met. 11.

Protinus in ſylvis matres Edonidas omnes
Quæ videre nefas torta radice ligavit.

Lucanus tamen corripuit lib. 1.

——Nam qualis vertice Pindi
Edonis Ogygio decurrit plena Lyæo.

Ubi tamen aliqui *Odonis*. Sane Stephano Ὄδονες ἔθνος Θρᾴκης vocantur.

Egelidus, hunc Tuſciæ amnem eſſe, & hodiè *Freddano* dici fabulatur Leander ex Annio. Hunc enim *Egelidum* uterque citat ex Virgilio, Æn. 8.

Ut procul Egelido ſecretum flumine vidit.

Sed ibi legendum *Egelido* appellative alii jampridem obſervarunt.

Egeria, lucus & fons prope Romam, extra portam Capenam. Virgil. Æn. 7.

Eductum Egeriæ lucis, Hymettia circum
Littora.——

Juvenal. Sat. 7.

In vallem Egeriæ deſcendimus.

Egeſta, civitas in Siciliâ, quam Æneas condidit, & ab Aceſtis matre *Egeſtam* nominavit, quæ poſtea *Segeſta* dicta eſt. Stephanus ab *Egeſto* Troe ſic nominatam ſcribit, & calidas aquas ibi ſcaturire. Diodorus lib. 20. ſcribit hanc ab Agathocle exciſam, & transfugis ad habitandam conceſſam, ac Dicæopolin ab eo appellatam.

Egidona, Eyder, flu. Cimbricæ Cherſoneſi, Holſatiam à Jutiâ & Sleſuicenſi Ducatu ſeparans.

Egilium, Il Giglio, inſ. parva maris Tyrrheni ſub dom. Magni Ducis Hetruriæ, 10. mill. à monte Argentario.

Egirſius, le Gers, flu. Gall. in Aquitania. Fontes habet in ſuperiori Arminiaco tractu; deinde Auſcios rigat & Lactorium, & paulo infra in Garumnam labitur è reg. Agenni.

Egnatia, ſeu *Gnatia*, urbs Apuliæ Peucetiæ in ora maris Hadriatici, nunc vic. tantum regni Neapolit. in prov. Bariana, *Torre d' Annaſſo* vulgo 15. mill. à Monopoli in ort. & 30. à Brunduſio in Carcium. Long. 41. 36. Lat. 40. 50.

Egoliſma, vel potius *Engoliſma*, urbs Gall. Aquitan. juxta Carentonium flu. Duc. titulo inſignita, 14. leuc. à Mediolano Santonum in ort. & 22. à Lemovico in occ. Long. 21. 16. Lat. 45. 42.

Egomum Vicus, *Vicovenza*, pag. agri Ferrarienſis, inde 16. m. p.

Egorigum,

Egorigium, vicus Germ. infer. vulgo *Rut*, ad Gelbim flu. in ditione Trevirenſi, 8. leuc. à Treviris in Bor. & tot. à Colon. Agrippinæ in auſt.

Egoſa, op. Hiſp[illegible], Caſtellanorum alias, nunc eſt *Caſtell-Folit*, op. mumtum Cataloniæ in colle juxta Fluvianum amnem, 6. leuc. à Vico in Bor. & paulo amplius à Gerundo in Circium.

Egra, urbs Germ. in Bohemiâ, juxta confin. Franconiæ, ad *Egram* amnem, 20. leuc. à Praga in occ. & 12. à Piſſena. Long. 34. 25. Lat. 50. 3.

Egurris, ſeu *Forum Egurrorum*, vulgo *Monefurado*, op. Hiſp. in Gallæciâ ad Burnium flu.

Eiſchfeldia, tractus Germ. in Thuringia, ſub dom. Electoris Moguntini, juxta Ducat. Brunſvicenſem. Ibi op. præcipuum Duderſtadium.

Eiſenacum, op. Germ. in Thuringia ad Neſſam amnem, Duc. tit. inſignitum, ſub dom. Ducum Saxoniæ Viemarienſium, 14. leuc. à Mulhuſio in auſt. & 7. ab Erphordia in occ.

Eiſleba, urbs Germ. in Saxonia ſup. & in Com. Mansfeldienſi, ubi natus Martinus Lutherus. Una leuca cum dimid. à Mansfeldia in Eurum, & 4. ab Halla in occ.

Eiſtatum, *Aichſtadt*, urbs Bavariæ ſup. ad Allemannum flu. 4. leuc. à Donavertâ in ort. 2. à Neoburgo in Bor. & 8. à Norimbergâ in auſt.

Elaver, vulgo *l' Allier*, flu. Gall. Celt. ex montibus Arvernorum erumpens, ac non longè à Claromonte urbe decurrens, & ad Nivernas in Ligerim influens.

Elbii vicus, *Vico*, vic. parvus ad lac. Ciminium, inter Viterbium 8. & Ronciglonem op. in via quæ Romam ducit 2. m. p. occurrens.

Elbinga, *Elbing*, urbs Poloniæ in Pruſſia Regia, Hockerlandiæ tractus eap. emporium celebre, non longè à mari Balthico, & in Hanzeatico fœdere, prope lacum Drauſenum, ad Elbingam flu. in amœno ſitu. Pulchra eſt & elegans, duplexque nempe nova & vetus. An. 1239. hæc urbs condita fuit, & an. 1454. cum Gedano ab ordine Teutonico defecit, ac dejecta arce Polonorum tutelæ ſe commiſit. Ibi Academia erecta fuit an 1541. ab Alberto Brandeburgenſi Pruſſiæ Duce. Long. 42. 40. Lat. 54. 30.

Elbora, *Talavera*, urbs Hiſp. Tar. ad Tagum flu. Vide *Ebura*.

Elbovium, *Elbeuf*, op. Gall. in Normannia, prov. Duc. tit. inſignitum ad Sequanam flu. 3. leuc. ſupra Rothomagum ad auſt.

Elcebus, ſeu *Hellebus*, op. Germ. alias Triboccorum, nunc vic. *Elle* in Alſatia infer. ad Ellum, ſeu Hellelum flu. vix 1. mill. à Benofeldâ, 2. leuc. à Scleſtadio in Bor. 3. ab Argentina in auſt. & 4. à Briſiaco in Bor. Long. 29. 13. Lat. 48. 14.

Eldana, *Duennas*, teſte Goropio, op. Hiſp. Tar. in Caſtella veteri, inter Valentiam 2. & Valliſoletum in auſt. 6. leuc. à Burgis 15. in occ. Long. 15. 45. Lat. 42. 28.

Elea, quæ & *Cauconia*, *Elis* Ptol. regio Peloponneſi, inter Arcadiam & mare Ionium ad occ. Vide *Elis*.

Electra, op. Peloponneſi in Meſſenia, ad amnem cog. 15. mill. ab ora ſin. Cypariſſii, & tot. à confin. Elidis, & Arcadiæ, & 30. fermè à Laconiâ reg. in occ.

Electrides, quæ & Gleſſariæ, inſ. maris Germ. ex adverſo Scotiæ, tres, quarum una *Hetland*, altera *Schetland*, tertia *Fare*, teſte Ortelio, nominantur.

Elei, pop. in Peloponneſo, clariſſimi propter delubrum Jovis Olympii, ludoſque Olympicos, quorum præfecturam Elei habuerunt unde *Elei equi*, & *Eleus carcer* ſæpe leguntur. Virg. 1. Georg.

Eleadum palmas Epiros equarum.

Horatius ubi de Pindaro:

Sive quos Elea domum reduxit
Palma.

Prop. 3. 7.

Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ.

Lucanus:

Quantum clamore juvatur
Eleus ſonipes.

Unde à Theocrito in Dioſcuris dicitur Ἰππόλας Ἠλεύς.

Elephantina, & Elephantis, inſ. Ægypti, intra Nilum flu. cum urbe cogn. quæ & *Tabenna* nominatur.

Elephas, *Felles* Caſtaldo, mons Æthiopiæ ſub Ægypto, apud ſin. Avalitem.

Elepla, *Niebla* Marianæ, op. Hiſp. Bæt. apud oram Vandalitiæ, ab Hiſpali 9. leuc. in occ.

Eleus, inſ. parva Joniæ apud Miletum urb.

Eleus, urbs Thraciæ in intimo receſſu Thraciæ Cherſoneſi in auſt. prope Æolium prom. nunc *Criſtea*, verſus oft. Helleſponti, 30. mill. à Propontide, & à Gallipoli in auſt. uti 15. à Sexto in auſt. pariter, & tot. à Sigeio prom. in occ.

Eleuſa, inſ. parva Ciliciæ ante Corycum prom. *Eleſa* Soph. *Corcum* Nigro. Item inſ. ſin. Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Salaminæ proxima. Item inſ. Aſiæ ruin. & maris Lycii, in ora inter Rhodum ad auſt. & Lyciam ad Bor.

Eleuſina, pag. Ægypti, in orâ apud Alexandriam, à quâ 4. m.p. aberat, teſte Livio, (Canopicam foſſam verſus) cui *Leuſina* ſcribitur.

Eleuſis, vel *Eleuſin*, hodie *Lepſina*, teſte Sophiano, op. Atticæ maritimum, inter Megaram, ſeu Nyſſæam urb. & Pyræeum, portum Athenienſem. Statius Theb. 7.

Et non aſſueris pernox ululavit Eleuſis
Menſibus.

Idem lib. 12.

Noctivagumque gregem, quamvis ſibi luget, Eleuſis
Flevit, & arcanos lugentibus extulit ignes.

Eleuſis, Bœotiæ civitas, quam terræ motu emerſam refert Am. Marcellinus lib. 7. Verum falli videtur: neque enim *Eleuſis* referri debet inter eas urbes, quæ terræ motu emerſerunt, ſed potius inter illas quæ peſſum abierunt, ut auctor eſt Strab. lib. 9. Plin. lib. 2. & Pauſan. in Bœoticis. Vide alteram partem hujus Dictionarii in *Eleuſinia*. Long. 50. 00. Lat. 38. 55.

Eleuthera, urbs Cretæ mediter. proxima Gortynæ.

Eleutheropolis, urbs Palæſtinæ, 8. mill. ab Hebrone in occ. uti & 20. ab Hieroſolymis, Gazam verſus. Long. 66. 30. Lat. 31. 00.

Eleutherus, flu. Syriæ. Oritur ex Libano, & poſt longum curſum in mare Phœnicium ſe exonerat ad Balaneas, 50. m. p. ab Orthoſia in Bor. & 25. à Laodicea in auſt.

Eleutherus, Bajaria Cluverio, flu. Siciliæ, in mare Tyrrhenum fluens, 8. mill. à Panormo in ort.

Eleutheræ, pag. Bœotiæ, apud Plateas urb. leg. *Eleutheræ*.

Elgis, ſeu *Elgia*, vulgo *Elgin*, urbs parva Scotiæ Sept. verſus oram maris Germ. 3. mill. à litore ad flu. Loxiam, 6. mill. ab oſtio Speæ flu. in occ. uti 35. à Taxalo prom. & 42. à Beruvio prom. in auſt. Long. 16. 58. Lat. 58. 58.

Elgovæ, vel *Silgovæ*, pop. Scotiæ merid. ubi nunc prov. Niddeſdalia, Eskia, & Anandia, verſus Angliæ confin. Vide *Selgovæ*.

Elia, *Elye*, urbs Epiſc. Angl. ſub Arch. Cant. in Cantabrigiæ Com. & in inſ. cogn. ad Uſam flu. Vide *Elys*.

Eliberis, urb. Turdulorum in Hiſp Bæt. ad Singilim flu. quæ ab al. *Iliberis* dicitur, nunc vic. *Elvire* dictus in regno Granatenſi, quæ crevit ex ejus ruinis. Ibi *Conſilium Eliberitanum*, an. 305.

Eliocraca, quæ & *Ilorcis*, nunc *Lorca*, urbs Hiſp. Tar. ad flu. Guadalentinum, in confin. regni Granatenſ. 10 leuc. ab ora maris Mediter. in Bor. & 10. à Baſti in ort. Long. 19. 15. Lat. 38. 2.

Elipa, urbs Hiſp. Bæt. epiſc. ſub Arch. Hiſpalenſi. Vide *Elepla*.

Elis, reg. Peloponneſi, quæ nunc *Belvedere* dicitur ab urb. primaria cogn. ſed latius patet; continet enim Elidem & Meſſeniam; ſubeſtque tota Dominio Turcarum. *Elis* autem urbs ſita eſt ad Peneum flu. *Calloſcopium* Græcis, 15. mill. ab ora maris Ionii in ort. & 24. à Dyme, ſeu Clarentia in auſt. Hæc regio equis abundans fuit. Prop. 1. 8.

Et quas Elis opes ante pararat equis.

Idem 3. 7.

Sunt quibus Eleæ concurrit palma quadrigæ.

Virg. Geor. 1.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Tibullus:

Qui prior Eleo eſt carcere miſſus equus.

Ovid. in Epiſt. Leandri:

Ut celer Eleo carcere miſſus equus.

Unde à Theocrito in Dioſcuris dicitur Ἰππόλας Ἠλεύς.

Elixus, flu. Ceæ inſ. apud Careſſum fluens.

Ellopia, loc. Eubœæ inſ. ad Telethnum mont. ubi *Ellopiæ* aquæ caliduæ Plin. & Solino; nunc pag. *Ellopia* etiamnum in tabulis Chorographicis in orâ ad ort. apud Cerinthum.

Ellus, flu. Aſiæ min. Vide *Hyllus*.

Ellus, ſeu potius *Hellus*, flu. Germ. vulgo *Ill*. Oritur in Suntgovia prope Ferretam op. dein per Alſatiam labitur ubi Mulhuſium rigat, Enſisheimum, Colmariam, & poſtea etiam Argentinam, & paulo infra in Rhenum ſe exonerat.

Elna, fluviolus Gall. Belg. vulgo *Lianne*. Oritur in confin. Arteſiæ, & juxta Bononiam in mare Britannicum ſe exonerat.

Elno, S. *Amand*, op. Flandriæ ad flu. Scarpam, in confin. Hannoniæ, ſub dom. Regis Franciæ.

Elone, op. Macedon. in Perrhœbiâ reg. & Theſſaliæ confin. ad M. Olympi radices, & Eurotam flu.

Elongoſine, loc. Armeniæ maj. ad ort. Tigridis flu.

Elorana, ſeu *Iluro*, *Oleron* Cænali, urbs Tarbellorum in Aquitania ad Gaburum flu. in Benearnia prov. ad radices Pyrenæorum,

renæorum, 4. leuc. à Palo in occ. 6. à confin. regni Navarræ, 20. ab Auſciis in Afr. & 11. à Tarba in occ. Long. 20. 40. Lat. 43. 36.

Elorini, pop. Siciliæ. Cic. 5. Verr. *Eloronenſium* civitatem habet Libellus Provinciarum in Novempopulana Provincia Aquitaniæ. *Icaro* Antonino eſt, & *Oloronenſis* civitas Sidonio, & *Olorino* hodie Scaligero.

Elorum, *Elorus* Vib. Sequ. *Helorus* Silio. flu. Siciliæ per oram ad ort. inter Syracuſas, & Pachynum promont. fluens, qui intus *Atellari*, & circa oſtium *Abyſo*, teſte Fazello, nominatur. Item op. ad oſtium amnis nunc exciſum. Sil. 14.

———*Undâ clamoſus Helorus.*

Hinc *Helorius* adjectivum. Ovid. Faſt. 4.

Hinc Camarinam adiit, Thapſonque & Heloria Tempe.

Virgil. Æn. 3.

Exupero præpingue ſolum ſtagnantis Helori.

Elſenora, *Elſenor*, urbs Daniæ in Zeelandiâ inſ. prope Sundicum fretum, è reg. Scaniæ, & urbs Helſingoburgi.

Elteri, & *Elterium*, op. alias Luſitan. in Scalabitano conventu, nunc *Alter*, ſeu *Ærra*, vic. tantum Extremaduræ Luſitanicæ ad amnem *Zaras* dict. med. inter Ulyſſiponem & Portum alacrem.

Elwa, *S. Aſaph*, urbs Walliæ Bor. in Com. Flintenſi, ſic dicta quia ibi *Elvus* flu. in Cluidam ſe exonerat. Diſtat 16. mill. à Ceſtria in occ. & 20. à Bangoria in ort.

Eluſa, *Eauſe*, urbs Gall. Aquitan. in Arminiaco Com. & in confin. Condomenſ. tractus, ad Geliſam amnem, inter Vaſates ad Bor. & Auſcios ad Eurum, 5. leuc. à Condomio in occ. Long. 20. 40. Lat. 43. 36.

Elyma, ſeu *Elymæa*, urbis Macedoniæ, Elymiotarum cap. ad Celydnum flu. in Albania reg. meridionali. Long. 44. 50. Lat. 40. 45.

Elyma, urbs Siciliæ, ab Elymo Trojano conditore dicta, à Segeſta 12. m. p. in Sept. Panormum verſus. Long. 36. 31. Lat. 36. 34.

Elymais, regio Perſidis ad occ. in Suſianæ reg. confin. inter ſin. Perſicum ad merid. & Mediam ad Bor.

Elymi, Pœnorum ſocii de quibus Thucydides: Μοσύλω γὰρ Σολόεσσα καὶ Πάνορμον ἔχγυς τῆς Ἑλύμων συνοικίσασιν ἐνέμοντο ξυμμαχίᾳ τε πίσυνοι τῆς Ἑλύμων. Hinc in Pauſaniæ *Phocicis*, qui Pachynum pro Lilybæo jam ſemel uſurpavit, Antiochus Syracuſanus inter cætera de Cnidiis refert ὡς ὅτι Παχύνῳ τῇ ἄκρᾳ τῇ ἐς Σικελίαν κτίσαντες πόλιν αὐτοὶ μὲν ἐκπίπτουσιν ὑπὸ Ἑλύμων καὶ Φοινίκων πανδίκους. Hos Elymos plerique volunt Trojanæ fuiſſe originis, & patrem habuiſſe Elymum Ægeſti, vel Aceſtæ ſocium, de quo Poeta paſſim. Thucyd. Ἰλίου δὲ ἁλισκομένου τῆς Τρῴων τινὲς διαφυγόντες Ἀχαιοὺς, πλοίοις ἀφικνοῦνται πρὸς τὰ Σικελίας, καὶ ὅμορα τοῖς Σικανοῖς οἰκήσαντες, ξύμπαντες μὲν Ἔλυμοι ὀνομάσθησαν. Dionyſius Halicarn. de Æneâ & ſociis: Καλέσαντες τὴν νῆσον τὰ χαλκώματα ἔνθα σφίσι συνῳκίσθησαν τοῖς ὠνομασμένοις Ἔλυμοις καὶ Ἀγήσῳ πρωτεύοντι ἐκ τῆς Τροίας, οἱ φασὶ τοὺς πολεμίους λεχθέντας Κεκυσίνη. Addit aliquanto poſt ab *Elymo* dictos *Elymos*, potius quam Ægeſtos ab Ægeſto, quia propter regium genus Elymi major erat dignatio. Silius lib. 14.

Miſcuerunt Phrygiam prolem Trojanus Aceſtes,
Trojanuſque Elymus.———

De Elymo Trojano, quem Anchiſæ nonnulli volunt nothum fuiſſe filium, plura vide apud Strabonem, Servium Iſacium & alios. Tamen Elymos in Siciliâ Scylax à Trojanis diſtinguit. Et apud Dionyſ. Halicarn. eoſdem Illymos Hellanicus ex Italiâ deducit tertiâ ætate ante Trojanum bellum. Et Stephanus in Ἀσιανὴ Elymi cujuſdam regis Tyrrhenorum meminit, cujus fil. Ænam urb. in Macedonia condidit. Summo denique poetæ Elymus, licet Trojani Aceſtæ comes & ſocius, Siculus tamen non Trojanus eſt.

Tum duo Trinacrii juvenes Elymus, Panopeſque
Aſſueti ſylvis, comites ſenioris Aceſtæ.

Elymos itaque putamus Sicanorum fuiſſe partem, quæ cum Pœnis iniit fœdus. Et Elymorum nomen ſumptum ex Phœnicio עלים *alim* vel *elim* ἀρχαϊκῶς, qua vel excelſa loca vel ii homines ſignificentur qui in excelſis locis degunt. Ea enim eſt verbi vis. Et Elymi nullas urbes alibi habuerunt quam in montibus, v. g. Eryceam, Ægeſtam & Entellam. Bochartus.

Elys, ſeu *Elis* & *Elia*, vulgo *Ely*, urbs Angliæ ad Uſam flu. in Com. Cantabrigienſi, inſulæ cogn. caput, 14. mill. ab Huntingdonia in ort. & 10. à Cantabrigia in Bor. Ibi alias *Giruii* populi. Vide Camdenum. Long. 21. 00. Lat. 52. 45.

Elyſii, qui & *Lugii Elyſii*, pop. Germ. verſus Sarmaticos mont. ubi nunc pars auſtralis parvæ Poloniæ, verſus Viſtulæ fontes. Eorum cap. *Carrodunum*, nunc *Cracovia*, Poloniæ primaria.

Elyſium, locus ubi piorum animæ habitant, ἀπὸ τῆ λύσεως à *ſolutione*. Nam animæ poſt ſolutionem vinculi corporei deveniunt ad Elyſios campos. Quos fabulam eſſe Phœniciam patet ex ipſo nomine, quod ex Phœnicum linguâ deſumptum. Ebraicè enim עלז עלץ *alatz*, & עלם *alas* eſt *lætari*, & *exultari*. Et עלי *aliz*, *lætus*, & עליזות *alizuth*, *exultatio*. Inde *Elyſius* ἐρχαϊκῶς A & E [illegible] mutatis, ut *Enakim* pro *Anakim*, &c. Itaque *campus Elyſius* eſt lætitiæ locus, & voluptatis quod divinaſſe dixeris vatem eximium, qui Elyſios campos *læta arva*, & *locos lætos* interpretatur. Æn. 6.

———*Exinde per amplum*
Mittimur Elyſium, & paucis læta arva tenemus.

Item, *Devenere locos lætos, & amœna vireta*
Fortunatorum nemorum, ſedeſque beatas.

Vide Doctiſſimum D. Jacobum Windet de vitæ functorum ſtatu. Sect. 7. Fuere etiam *Elyſii campi* in Bœotiâ. Virgil. Georg. 1.

Quamvis Elyſios miretur Græcia campos.

Eos autem ita deſcribit Tibullus 1. 4.

Sed me———
Ipſa Venus campos ducet in Elyſios.
Hic choreæ, cantuſque vigent, paſſimque vagantes
Dulce ſonant tenui gutture carmen aves.
Fert caſiam non culta ſeges, totoſque per agros
Floret odoratis terra benigna roſis.

Cui ſuccinit Prop. 4. 7.

Mulcet ubi Elyſias aura beata roſas.

Sed hi & reliqui quicquid habent ex Homero habuere. Sic enim ille Odyſ. 4. Ἠλύσιον πεδίον deſcribit.

Οὐ γιγνὸς ἔτ' ἀρ χειμὼν πολὺς, οὔτέ ποτ' ὄμβρος·
Ἀλλ' αἰεὶ ζεφύροιο λιγυπνείοντας ἀήτας
Ὠκεανὸς ἀνίησιν ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Vide Plut. in Sertorio, & in Conſolatione ad Apollonium ex Pindaro, ubi roſarum, & florum mentio. Heſychius: Ἠλύσιον, Μακάρων νῆσος. Ἔστη δὲ ἐν ἴσῳ τὸ ἅ λύσιν, ὅτι ἀπὸ δεσμῶν ἀπὸ τῆς σωμάτων αἱ ψυχαὶ, καὶ οἱ μὲν φασὶ τὸν Ἀγχίσου εἶναι, οἱ δὲ περὶ Λέσβον, &c. Silius Ital. lib. 13.

Tum ſeducta loco, & laxata lucida nocte
Clauſtra nitent, quæ ſecreti per limitis umbram
Elyſios ducunt campos, hic turba piorum,
Nec Stygio in regno, cœli nec poſita ſub axe:
Verum ultra Oceanum ſacro certamina fonti
Lethæos potat latices oblivia mentis.

Emath, i. e. *ira*, vel *indignatio*, aut *calor*, ſive *murus*, aut *uter*, ſive *lagena*, urbs Syriæ Damaſci. Jer. 49. ubi hoſtes Iſraelis remanſerunt, Jud. 3. Hæc Euſebio *Epiphania*, aliis *Antiochia* dicitur. Civitas eſt munitiſſima tribûs Nephthali, Joſ. 13.

Emathia, Europæ nobilis regio, Thraciæ finitima, poſtea *Macedonia* dicta: nomen habet (ut quidam exiſtimant) ab *Emathione* rege, fratre Memnonis, Titani & Auroræ filii. Plin. 4. 11. Poetæ aliquando Emathiam uſurpant pro Theſſaliâ, ſuo quodam jure vicinorum locorum appellationes confundentes. Virg. Georg. 1.

Nec fuit indignum ſuperis bis ſanguine noſtro
Emathiam & latos Æmi pingueſcere campos.

Lucan. lib. 1.

Bella per Emathios pluſquam civilia campos.

Pharſalicos campos intelligit qui ſunt in Theſſaliâ.

Embda, *Embden*, urbs & emporium Germ. infer. ad flu. Amiſiæ oſt. Friſiæ occident. cap. in dition. Batavorum, 6. mill. à Groninga in ort. & 15. à Brema in occ. Long. 28. 24. Lat. 53. 35.

Emelia, *Emelie*, urbs Hiberniæ, in Com. Tiperarienſi, ad amnem *Broadwater*, 15. mill. à Caſſilia in occ.

Emerita, vulgo *Merida*, urbs Luſitan. olim ampla, Archiep. & conventus Juridicus multarum urb. ad Anam flu. in Extrematura; cujus nihil hodie ſupereſt præter ruinas & magna antiquitatis veſtigia. Long. 13. 31. Lat. 39. 38.

Emiſa, ſeu *Emeſſa*, vulgo *Hemz*, urbs Syriæ ad Otontem flu. inter Laodiceam ad auſt. & Arethuſam ad Bor. 43. mill. à Damaſco in Bor. tot. ab Apameâ in auſt. 80. ab Antiochia, & 60. à Palmyra in occ. Long. 69. 40. Lat. 34. 00.

Emmaus, Judææ urbs. Ptol. quæ alio nomine *Nicopolis*, ubi cognitus eſt à diſcipulis ſuis Chriſtus in fractione panis. Luc. 24. Joſephus de B. Jud. 7. 26. Χωρίον ἦλθον εἰς χαλοίκινον, ὃ καλεῖται μὲν Ἀμμαοῦς, ἀπέχει δὲ τῆς Ἱερουσαλύμων σταδίους ἑξήκοντα. Item locus prope Tiberiadem, in quo ſunt thermæ. Joſeph. Ant. 18. 3. ubi de Tiberiade prope lacum Geneſareth ab Herode condita: Θερμὰ δὲ ἐκ πηγῶν ἔστιν ἐν κώμῃ, Ἀμμαοῦς ὄνομα αὐτῇ. *Ammaus*, i. e. חמת nomen ex יחם deflexum, quod *aquas calidas* ſonat. Joſ. de B. Jud. 4. 1. Μισθοφορνοῦσιν δὲ Ἀμμαοῦς, Θερμὰ λέγοιτ' ἄν, ὅτι δὲ ἐν αὐτῇ πηγὴ θερμῶν ὑδάτων πρὸς ἄκρον ἐστὶν ἡδονῆς. Long. 65. 45. Lat. 31. 44.

Emmericum, vel *Embrica*, urbs Germ. in Duc. Clivenſi, vulgo *Emmerich*, ad Rhenum, 1 leuc. à Schenckia arce in ort. & paulo amplius à Clivia. Long. 27. 35. Lat. 51. 50.

Emodus,

Emodus, *Hemodus* Ptolemæo, *Emodi* pl. num. Plinio, mons ingens Aſiæ, Tauri pars, Indiam à Scythiâ diſterminans. *Mogbali* Caſtaldo, *Jethra* Judæis, & *Bereſeth* Mengrelliis, teſte Theveto.

Emonia, Scotiæ orientalis inſ. Mercator. *Maid*, teſte Ortelio.

Emporiæ, al. *Tibula*, vulgo *Caſtel Aragoneſe*, urbs Sardiniæ, & prima ab Aragoniis occupata prope oſt. Termi flu. 30. mill. ab ora proximiori Corſicæ inſ. in auſt. 18. à Saſſari in Bor. & 34. ab Algaria in Bor. Long. 31. 15. Lat. 39. 25.

Emporiæ, *Ampurias*, urbs al. Indigetanorum, nunc op. Cataloniæ, in ora litor. maris Mediter. 3. leuc. à Rhoda in auſt. 6. à Gerunda in ort. & 20. à Barcinone in Cæſ. Long. 25. 00. Lat. 43. 00.

Emporicus ſinus, *Golfo di Sala*, urbs & emporium Africæ in regno Fezzano.

Emporium, ſeu *Empoliæ* aliis, *Empoli*, op. agri Florentini, ad Arnum flu. 20. mill. à Florentiâ in occ. & 30. à Piſis in ort. ſub Dominio M. Ducis Etruriæ. Long. 33. 48. Lat. 42. 55.

Emporium, *Ponte Nura*, pag. Æmiliæ apud Placentiam, ad 5. m. p. Parmam verſus in ort. diſtans.

Empulum, op. Piceni, apud oram, à Firmo urbe 6. m. p. in occ. Lauretum verſus, vulgo *S. Lupedio*, vel *S. Elpedio*. Sed Franc. Pamphilo eſt caſtrum ejuſdem oræ, *Clavello* dictum.

Enarginum, ſeu *Urgonium*, vulgo *Orgon*, op. Gall. in Provincia, 2. leuc. à Cabillione in ort. uti 7. ab Arelate.

Encheleæ, pop. Illyrici, quorum op. & reg. *Eteſciam* vocat Pinetus. Ibi Cadmus & uxor ejus in ſerpentes verſi dicuntur. Lucan. lib. 3.

Nomine priſco
Encheleæ verſi teſtantes funera Cadmi.

Enderum, *Endero*, op. Dalmatiæ ad Scardum M. 50. mill. à Liſſo in Bor.

Endideium, ſeu *Endida*, quibuſdam eſt Newmark, ad Atheſim flu. in Com. Tirolenſi. Al. autem eſt *Bolzano*, urb. Com. Tirolenſ. ad flu. Eiſocum, med. inter Tridentum, & Brixionem.

Engoliſma, ſeu *Inculiſma*, urbs Aquitaniæ, vulgo *Angoleſme*; (à quâ reg. adjacens dicitur Engoliſmenſis prov. prope Carentonum flu. inter Marchiam Lemovicenſ. ad ort. & Santoniam ad occ.) ubi aliis Ageſinates, 12. leuc. à Mediolano in ort. & 16. à Lemovico in occ.

Engyum, Siciliæ urbs. Steph. Ejus meminit Silius Italicus lib. 14.

Romanæ petiêre
Fœdera Callipolis, lapidoſique Engyon artus.

ubi alii *Engion*. *Gange* Aretio, *Lognina* Fazello. Vide Cluver. Sic. Ant. lib. 2. cap. 11.

Enipeus, flu. Theſſaliæ, campos Pharſalicos irrigans, juxta quem Cæſar vicit Pompeium, lentus primò, ſed mixtus Apidano velociſſimus. Lucan. lib. 2.

Apidanus, nunquamque celer niſi mixtus Enipeus.

Idem lib. 7.

Sanguine Romano jam turbidus ibit Enipeus.

Val. Flac. lib. 1.

Segnior Apidani vires ubi ſentit Enipeus.

Ovid. Met. 1.

Et irrequietus Enipeus.

Item Elidis flu. recentiore nomine *Barnichius* dictus. Hom. 7. Odyſ. narrat, ut Tyro, Salmonei filia Enipeum flu. amarit, utque ejus fluvii aſſumptâ formâ Neptunus amore puellæ potitus ſit, ex quâ ſuſcepit liberos Peliam, & Neleum. Ovid. Amor. 3. 5.

Succus ut amplecti Salmonida poſſet Enipeus,
Cedere juſſit aquam, juſſa recedit aqua.

Propert. 1. 3.

Non ſic Æmonio Salmonida miſtus Enipeo
Tænarius facili preſſit amore Deus.

Idem 3. 19.

Teſtis Theſſalico flagrans Salmonis Enipeo,
Quæ voluit liquido tota ſubire Deo.

Eniſis, Siciliæ flu. Fazello, quem hodiè *Niſi* appellari ſcribit.

Eniſpe, urbs Arcadiæ, quæ non amplius extat. Stephanus, apud quem vetus Poeta.

Ἠιθέαν Ἐνίσπην.

Inde Statius lib. 4. Theb.

Ventoſaque donat Eniſpe.

Enna, civitas inſignis in ipſo Siciliæ umbilico, auguſtiſſimo Cereris templo olim nobilitata (unde Ceres *Ennea* dicta) nemoreque ſacro, ex quo Proſerpinam raptam fuiſſe incolæ aſſerunt. Ovidius Faſtorum lib. 4.

Gratu domûs Cereri, multis ea poſſidet urbes,
In quibus eſt cultor ſertilis Enna ſolo.

Ubi al. *celſo*, ex ſitu ſc. qui arduus & adclivis. Livius: *Enna in excelſo loco & prærupto undique ſita, cùm loco inexpugnabilis erat, tum præſidium in arce validum habebat.* Strabo lib. 6. ubi de illa: Κεῖται ἐπὶ λόφου. Nobis indicare ſufficiet (inquit Bochartus) *Ennam* Punicè dici עין נעם *En-naam* vel *Ennam*, h. e. *fontem amœnitatis*, idque jure meritiſſimò; cùm fontibus irriguus fuerit locus, & inſulæ totius cætera amœniſſimus. Diod. lib. 5. *Raptam fabulantur Proſerpinam*, ait, ἐν τοῖς λειμῶσι τοῖς περὶ τὴν Ἦναν. Et paulo poſt. Ἔστι δὲ ὁ περιφερὴς λειμὼν ἄνωθεν μὲν ὁμαλὸς, καὶ παντελῶς ἴσιος. Cicero etiam Verrina quartâ, *aquas ei* tribuit *perennes*. Quin & Claud. lib. 2. de R. Proſ.

Curvata tumore
Parvo planities, & mollibus edita clivis
Creverat in collem, vivo de pumice fontes
Roſcida mobilibus lambebant gramina rivis.

Ovidius in Faſtis:

Valle ſub umbroſa locus eſt aſpergine multa
Uvidus ex alto deſilientis aquæ.

Ariſtot. lib. de Mirabilibus: Ἐν τῇ Σικελίᾳ τῇ καλουμένῃ Ἐνναῖ κώμαίόν τινα λέγουσιν εἶναι, ἐφ' ᾧ κύκλῳ περιφύεσθαι φασὶ τὴν ἅλλην ἀνθρώπων πλῆθος, ἀνὰ πᾶν ἔαρ, πολὺ δὲ μάλιστα τὴν ἡμέραν ἐν ᾗ ἑορτάζουσί τινα τόπον συμπαραλαμβάνοντες, ἃ δὲ σύνεγγυς χώρων νομάδων πλησίον, ὥστε τὰς κυνηγεσίας, ἢν κυνῶν κρείττονα ἀεὶ δὲ ἰδιώτης, ἐξαδυνατεῖν τὸ λαγὼς ἐχνεύειν, διὰ δὲ τοῦτο τὸ χωρίον δυσμαχὴς ὅτι ἀσύμφορον, καθ' ὃν φασὶ τὴν ἁρπαγὴν ποιήσασθαι τὸν Πλούτωνα τὴν Κόρης. Long. 38. 20. Lat. 36. 40.

Enneacrunus, fons apud Athenas à Piſiſtrato conditus, à numero fiſtularum, quas Græci κρουνὸς vocant, ſic dictus. Qui etiam *Callirrhoe* à Papinio vocari videtur hoc verſu:

Callirrhoe novies errantibus undis.

Enona, ſeu potius *Ænona*, urb. alias Liburnorum, nunc Dalmatiæ in ora litor. 9. mill. à Jadera in Bor. & 4. à Giſſâ inſula. Long. 39. 16. Lat. 44. 42.

Enoſis, inſ. oblonga & parva in ora auſtrali Sardiniæ, quæ etiam *Sulcitana* dicta, nunc *Iſola di S. Antioco*, teſte Cluverio.

Enſiſheimum, urbs Alſatiæ, ad Hellelum flu. 2. leuc. à Neoburgo in occ. tot. à Mulhuſio in Bor. & 3. à Briſiaco in auſt.

Entella, urbs Siciliæ, quam Campani genere habitabant, ſocii Carthaginenſibus. Step. Silius lib. 14.

Largoque virens Entella Lyæo.

Vide Cluver. Ant. Sic. 2. 12. Populi *Entellini*. Plin. 38. Item *Entella* Liguriæ flu. Ptol. *Lavigna* Leandro. Long. 36. 40. Lat. 36. 30.

Epaunus, urbs Gall. Aquit. *Pamiers* Ortelio, in Occitania, Labbæus autem exiſtimat eſſe *Jenne*, vic. Sabaudiæ ad Rhodanum, 2. leuc. à Bellico in auſt. Long. 17. 05. Lat. 42. 20.

Epea, op. Peloponneſi, cujus pop. *Epei* Straboni, contra quos Neſtor bellum geſſit.

Eperiæ, *Eperies*, urbs Hungariæ ad Tarizam flu. verſus M. Carpathum, & confin. Poloniæ, in Sarienſi Com. 6. leuc Germ. à Caſſovia in Bor.

Epetium, op. Illyrici in ora Dalmatiæ litor. inter Salonas & Peguntium, nunc *Zarnounitza* dicitur, ad oſt. flu. cogn. Fuit autem prope Spalatum, uti ex tabb. Peutingerianis colligitur. Long. 40. 54. Lat. 44. 00.

Epheſus, urbs Ioniæ, Emporium totius Aſiæ citer. celeberrimum, Amazonum opus, quemadmodum & Juſtinus ſcribit lib. 2. & Plin. retulit, 5. 29. Hæc civitas loco cavo olim habitata diluvium paſſa eſt, quo cùm plurimi extincti eſſent, Lyſimachus civitatem in eum locum, ubi nunc eſt, tranſtulit, & ab uxoris nomine Arſinoen vocavit, eo mortuo, priſtinum nomen receptum eſt. Porro *Epheſum* inde dictam, quod eam terram Amazonibus Hercules permiſerit (Ἔφεσιν enim Græci permiſſionem dicunt) ſcribit Heraclides de Politiis. Dianæ templo imprimis nobilitata fuit hæc urbs. Dionyſ. Perieg. v. 826.

Βορσοφόρην ἐσίδεσθε
Παῤῥάλιον Ἔφεσον μεγάλην πόλιν Ἰοχεαίρης,
Ἔνθα θεὴ ποτὲ τὴν Ἀμαζονίδες τεύξαντο
Πρέμνῳ ὑπὸ πτελέης ἀγάλματι δαίμονα.

Callimachus Hymno in Dianam:

Σοὶ γὰρ Ἀμαζονίδες πολέμου ἐπιθυμήτειραι
Ἐν πόλι παῤῥασίῃ Ἔφεσον βρέτας ἱδρύσαντο
ἀγχοῦ ὑπὸ πρέμνῳ. Et mox,
Τῶν ἐπὶ Σκύθεων ὄφεται ἰὼν,
Οὐδ' ἀριθμήσειν.

Ac proinde Plin. *admirationem Græcæ magnificentiæ*, vocat ac inter mundi miracula numerat, lib. 36. Hinc Ἐφέσια γεγράμματα, notulæ quædam, & voces magicæ. De quibus vide Heſychium, & Clementem Alexandrinum, Strom. 1. 18. Long. 55. 45. Lat. 39. 00. *Epheſus* etiam Nili inſula. Steph.

Ephyra, inſula ſinus Argolici, cum opido cognomine. Steph. quem conſule, plures enim hujus nominis urbes recenſet.

Ephyra,

Ephyra, alio nomine *Corinthus* dicta, ab *Ephyrâ* nymphâ ſic dicta. Ovid. Met. 2.

——*Quærit Bœotia Dircen,*
Argos Amymonen, Ephyre Pyrenidas undas.

Hinc *Ephyreus*, adjectivum 4. Syllabarum. Lucan. lib. 6.

Diſſedit caſtris, Ephyreaque mœnia ſervat.

Item *Ephyreius*, adjectivum 5. Syllabarum. Virg. Geor. 2.

Illuſaſque auro veſtes, Ephyreiaque æra.

Hinc etiam *Ephyreias*. Claud. de bello Getico:

Scilicet Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Cæperat, & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Interpres Apollonii: Ἔφυρα, ἡ Κόρινθος, ἀπὸ Ἔφυρας τῆς Ἐπιμηθέως συγγενοῦς.

Sil. lib. 4.

——*Non æra vacabant*
Quæ ſcirent Ephyren.

De æris Corinthii origine, quod in tanto pretio fuit, agit Plin. lib. 34. cap. 2. *Hoc* (æs) *caſus miſcuit, Corintho cum caperetur incensâ*. Pluribus Florus 2. 16. ubi de Mummio: *Quantas opes & abſtulerit, & cremaverit, hinc ſcias, quòd quicquid Corinthii æris toto orbe laudatur, incendio ſuperfuiſſe comperimus: nam æris totam pretioſiorem opulentiſſimæ urbis fecit injuria; quia incendio peruſtis pluribus ſtatuis, atque ſimulacris, æris, auri, argentique venæ in commune fluxerunt.* At v. non dubium, quin ante hoc temporis illud æs in honore fuerit; idque ex Homero, qui laudat thoracem:

——Τίν ποτε φιλὸς
Ἡγησῳ ὀξ Ἐφύης.

Seneca in Medeâ:

Inque auxilium Dictynna tuum
Pretioſa ſonant æra Corinthi.

Epiacum, *Papcaſtle* Camdeno, Op. Brigantum in Albione, nunc in Cumbriæ Com. ad flu. Derventionem 3. mill. ab ora litor. maris Hibernici, 16. à Carleolo in occ. & tot. fere à proximiori lit. Scotiæ in auſt.

Epicaria, op. Albaniæ, med. inter Liſſum ad Bor. & Dyrrhachium ad auſt.

Epidamnus, vel *Epidamnum*, vulgò *Duraꝛꝛo*, op. in eâ parte Macedoniæ, quæ Adriatico mari incumbit, triſtiſſimo è Græciâ in Italiam trajectu nulli non cognitum. Romani coloniam eo deducentes *Dyrrhachium* dicere maluerunt, propter inauſpicatum nomen *Epidamni*, tanquam à *damno* deduceretur. Ad quod alluſit Plautus in Menæchmis, cum ait:

Ne mihi damnum in Epidamno duas.

Tanquam nomen inditum ſit *Epidamno*, quod illuc nemo ſine *damno* divertat. Vide *Dyrrhachium*.

Epidaphne, urbs in Seleucide Syriæ, quæ & *Antiochia* dicta à *Daphne* vicino ſuburbano, quod locum habebat amœniſſimum 89 ſtadiorum, & fanum Apollinis cum delubro Dianæ. Jul. Capitol.

Epidaurus, urbs Peloponneſi, Æſculapii templo celeberrima. Unde etiam Romani cum gravi peſtilentiâ laborarent, conſultoque oraculo juberentur Æſculapium Romam advehere, triremem cum legatis eâ de causâ Epidaurum miſere. Verum cum Epidaurii Deum opiferum à ſe inviti dimitterent, ferunt illis cunctantibus ingentem anguem ad Romanorum triremem adnavigaſſe ſeſeque in puppi in gyrum complicuiſſe; quem illi Æſculapium arbitrati magnâ cum veneratione Romam advexerunt. Vide Ovid. Met. 15. Heſychius: Ἐπίδαυρος, πόλις ἐν Ἄργει. Idem, Ἐπιδαύριον, τὸ Τραγικόν. Et antea, Ἐπιδαύριοι, ἔθνος Πελοποννήσου. Equi hujus loci in pretio antiquitus fuere. Virg. Geor. 3.

Taygetique, canes, domitrixque Epidaurus equorum.

Strabo lib. 8. Ἔστι δὲ καὶ τὸ γένος ἱππων χρήσιμον, τό τ' Ἀργολικὸν, καθάπερ καὶ τὸ Ἀρκαδικὸν, καὶ τὸ Ἐπιδαύριον. Servius autem ad Virgilii loc. ſupradictum Epidaurum Epiri urb. fecit, ideóque reprehenditur à Beroaldo; nam Plin. & Strabo in Peloponneſo conſtituunt, quibus addas Melam & Solinum. Sed non idcirco errat Servius; nam eſt alia etiam Epidaurus in Epiro, aut Illyrico: Lucan. lib. 2.

Ioniasque vergens Epidaurus in undas.

(Ubi tamen plerique legunt *Epidamnus*) & de hâc, ut apparet, capiendus vates. Nam ipſe,

Et patriam Epirum referet.——

Long. 50. 00. Lat. 38. 30. Eſt etiam urbs Dalmatiæ maritima, vulgò *Raguſa*, vel *Raguſi*. Sui juris eſt, & Reipub. cap. Turcis tributaria. Mire conquaſſata fuit terræ motu an. 1667. quo max. pars civitatis periit. Long. 42. 52. Lat. 42. 50.

Epidii, pop. fuere Albionis, in Scotiâ meridionali, verſus Hiberniam, ubi nunc *Cantyr* prov. prope Glotæ æſtuarium.

Epidium, inſ. Albionis in orâ occidentali Scotiæ, & una Ebudarum, vulgò *Ile* dicitur. Habet 2. caſtra & 10. vicos, eſtque circuitus 24. mill. Scoticorum, 20. mill. diſtat à litore Hiberniæ in Bor. & 13. à proximiori orâ Scotiæ in occ.

Epidium, promont. Scotiæ in Cantirâ prov. 10. mill. ab orâ proximiori Hiberniæ in Cæciam, vulgò *The Mul of Cantyr* dicitur.

Epiphania, urbs Syriæ, med. inter Antiochiam ad Bor. & Damaſcum ad auſt. 80. mill. utrinque, uti 18. à Lariſsâ in auſt. & 70. à Seleucia.

Epirus, regio Græciæ finitima ad ort. Acheloo flu. diſcreta: ad occaſum Acroceraunii montibus, quà mari Adriatico incumbunt: Ad ſeptentrionem Macedoniæ parte terminata: Ad meridiem Ionio mari abluta. Primùm *Moloſſia* dicta, deinde *Chaonia* à *Chaone* Heleni fratre. Quondam urbibus, populiſque fuit frequentiſſima, ſed à Romanis ſubacta cùm ſæpius deficeret, penè in ſolitudinem redacta eſt. Aluit hæc regio equas præſtantiſſimas. Virg. Geor. 1.

Eliadum palmas Epirus equarum.

Et poſteà lib. 3:

Et patriam Epirum referat.——

Tauros item. Ovid. Met. 8.

——*Oenos ultorem ſpreta per agros*
Miſit aprum, quanto majores herbida tauros
Non habet Epirus. Item Juvencos:

Hom. in Hymn.

Ἥ τ' ἂν Ἠπείρου πορτιτρόφον.

Frumenti quoque ferax fuit. Hom. Od. 1.

Κεῖθ' ἁλὶ κυκλομένῃ ἐεδώλαχε Ἠπείροιο.

Idem Od. ξ.

——Οὔτ' Ἠπείροιο μελαίνης,
Οὔτ' αὖτης Ἰθάκης.——

Hinc *Epirota*, & *Epiroticus*. Inſulas circa Epirum olim tenuiſſe Phœnices docet Bochartus. Ab iiſdem fortaſſe dicta fuit *Epirus*, non quia ἤπειρος *terra continens*, nihil enim hic ſingulare, ſed quia terra אבירים *abirim*, i. e. *equorum* & *boum*.

Et Gratius fere in fine Cynegetici:

——*Quis Chaonias contendere contra*
Auſit, vix meritâ quas ſignat Achaia palmâ?

Chaonias (equas) id eſt, *Epiroticas*; Chaonia enim eſt pars Epiri. Vegetius lib. 3. *Epirotas ac Siculos* (equos) *non deſpexeris, ſi mores pulchritudo non deſerit.* Jam de Epiri bobus quis non meminit? Ubi teſte Pindaro.

Βοῶν ἀφθίτων ἔξοχοι κλέϊσιν,
Δωδωναῖον ἀρχέμβιοι ναοὶ Ἰόνιον πέλαγος.

Sed obſervanda imprimis hæc Philoſophi Hiſt. An. 3. 21. Αἱ δὲ Ἠπειρωτικαὶ βόες αἱ μεγάλαι βαδίλαι ἐκάτερα ἀμφορέα, καὶ τοῦτο τὸ ἥμισυ κατὰ δύο μαστούς. Ὁ δὲ βαδίλων ὁρᾶς ἔστιν, ἢ μικρὸν ὑπερπίπτων διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ἂν ἐφικεῖν καθήμενον. Proinde Hecataeus apud Arrianum lib. 2. Anabaſeos aſſerit circa Epiri Ambraciam & Amphilochum regnaſſe Geryonem, & inde Herculem boves abegiſſe. Quò pertinet quòd in Epiro boves prægrandes Λαεῦνοι dicti, credebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & à bubulco *Larino*, Herculis abigeo, traxiſſe nomen. De his vide Athenæum lib. 9. & Suidam in Λαεῦνοι βόες, ubi citatur Poeta vetus Lycus Rheginus, Lycophronis pater. Vide item Ariſtophanis Scholiaſten in *Aves*, Tzetzem Chil. 8. Hiſt. 186. Apoſtolium, &c.

Urbes Epiri hâc tempeſtate.

Acheloum.
Actium, olim colon. *Capo Figalo.*
* Ambracia, *Larta.*
Anactoria, *Vodiza.*
Antigonia. *Argiro caſtro.*
Argos, (Interut.)
Buthrotum (Butrinto.)
Caſſiope. Vide *Joanna.*
Chimæra, *Chimera.*
* Corcyra, *Corfu.*
Dodona.
Evoria, *S. Donato.*
* Ioanna, metropolis & caput reg. *Ioannina.*
* Leucas, *S. Maura.*
* Nicopolis, *Preveza.*

Epitalium, *Thryon*, Homero, & *Thryoeſſa*, teſte Strab. *Zunchio* Nigro. op. Pelopon. in ora Meſſeniæ, apud Alpheum flu.

Epium, op. Pelopon. in Arcadiâ reg. quæ *Triphylia* nominatur inter, inter Maciſtam & Hæream. Plin.

Epizephyrii, Locrenſes populi, apud quos ſi quis ſalutis causâ vinum hauſiſſet largius, medico non imperante, mor-

te

te expiabatur libera illa compotatio, perinde ac grande aliquod ſcelus.

Epha, inſ. parva ſinûs Laconici. *Lovo* Nigro.

Epoiſſus, ſeu *Ivodium*, vulgò *Tvoix*. op. Belg. in Duc. Luxemburgenſi, in Campaniâ 1. leuc. à Moſomio in ort. 3. à Stenæo in Bor. 3. à Malmedio in occ. & 8. à Maceriis in ort.

Epomeus, Strab. Epopos Plin. hodie *M. di. S. Nicola*, teſte Julio Jazzolino, mons Pithecuſæ inſ. ſin. Puteolani in Campania.

Epona, *Pinburg*, Aventino, *Epenburg*, al. ſeu *Biburg*, op. fuit, nunc eſt vic. Vindelicíæ in Bavaria, à Nova civitate, leuc. 1. diſtans in ort. Abuſinam propius accedens.

Epopeus, vel *Epopus*, mons in Arimis ſub quo Typhoeus jacere fingitur, & flammas ore eructare. Pind. Schol. Συμβαίνει γὸ αὐτόθι, &c. Πυρὸς καταφλέξεις, καὶ μυθολογεῖται τυφωέως ὁ Τυφῶνα. *Ibi accidunt ignis deflagrationes, & Typhon ſubjectus eſſe fingitur.* Strabo ſcribit Eretrienſes terræ motibus, igniſque & aquarum eruptione inde fuiſſe exturbatos: & id ipſum aliis accidiſſe, quos eò miſerat Hiero tyrannus Syracuſarum. Et apud Strab. Timæus paulo ante ſuam ætatem τὸ Ἐπωπέα λόφον ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ παραῤῥῶγα ὑπὸ σεισμῶν ἀναδαθῆναι πῦρ, καὶ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆ θαλάττης ἐξῶσαι πέλαγος ἐπὶ τὸ πέλαγος. *Mediâ in inſulâ Epopeum collem motu terræ concuſſum ignes evomuiſſe, & quicquid erat medium inter ipſum & mare, rurſus ad mare perpuliſſe.* Quod de ipſo colle perperam accepit Plinius, qui ſic habet, *Montem Epopon* (ferunt) *cum repente flamma ex eo emicuiſſet, campeſtri æquatum planitie.* Docti videant utrum huic monti Græcum ſit nomen ἀπὸ τῆ ἐπόψεως, quia ſpeculæ ſunt in montibus, aut Phœnicium ab חבב *bibhub* vel *ibub*, id eſt, *aſſatione* & *exuſtione* propter flammarum eructationes, quibus flagrat, atque exardeſcit. Bochartus.

Epora, op. Hiſp Bæt. *Montoro* Morali. Al. eſt *Aldea del Rio*, op. Vandalitiæ, ad flu. Bætim, 8. leuc. à Cordubâ in ort.

Eporedia, Salaſſiorum urbs Ptol. hæc olim ex Sibyllinorum librorum oraculo à Romanis condita, & ab *Eporedicis*, quos eo nomine Galli præſtantes *equorum domitores* ſuâ linguâ appellabant, nominata; ut non obſcurè innuit Plin. 3. 17. *Jurea* Leandro. Long. 29. 35. Lat. 44. 25.

Equabona, vel *Aquabona*, op. fuit Luſitaniæ, nunc vic. *Couna* dictus, vix 3. leuc. ab Ulyſſipone in auſt. Cætobrigam verſus, à quâ pari ſpatio diſtat. Sed quid ſit *Equabona* Bætica non conſtat.

Equeſtris Colonia, op. Sequanorum, variè ponitur. Cluverio enim & Brietio eſt *Nyon*, op. Lemano lacui adpoſitum, in Romanâ ditione Bernenſ. pagi, quod Novidunum dicitur; eſtque in Gall. Lugdun. Al. autem eſt *Coulonges*, burgus Breſſiæ prov. in Geſſia regiuncula, ad Rhodanum prope Clauſulas, ex adverſo Sabaudiæ, 4. leuc. à Genevâ in occ. & 5. ab Orgeleto in auſt.

Equilium, ſeu *Æquilium*, op. Venetorum, nunc vic. Marchiæ Tarviſinæ, *Jeſol Diſtrutto*, ubi tantum rudera viſuntur. Long. 34. 48. Lat. 45. 10.

Equotutium, vel *Equus Tuticus*, op. Hirpinorum, nunc *Ariano*, urbs regni Neapolitani, ad radices Apennini M. 12. mill. à Benevento in ort. Ejus mem. Horat. lib. 1. Serm. Sat. 5.

Manſuri opidulo quod verſu dicere non eſt.

Eraconium Flavium, op. Hiſp. Tar. in Callaicis, ab Aſturica 30. m. p. diſtans. Anton.

Eractum, ſeu *Heractum*, op. Baſtarnarum in Germano Sarmatiâ, teſte Ptol. nunc *Row*, op. Poloniæ, in Podolia prov. ad amnem *Morawen* in Tyram delabentem.

Eraſinus, hodiè *Raſino*, flu. Peloponneſi à poetis memoratus in Argiâ reg. per quam ex Stymphalide palude in ſinum Argolicum decurrens, alicubi ſub terram conditus rurſus, Plinio teſte, emergit. Ovid. Met. 15.

Sic modo combibitur, tecto modo gurgite labens
Redditur Argolicis ingens Eraſinus in agris.

Pauſan. lib. 8. Ἐκ δὲ τῆ Στυμφάλου χάσμα μὲ ὄρεος, λίμνη τε ἐκ μεγάλης ἀπορρεῖ, καὶ ἀντὶ αὐτῆς πεδίον ποιεῖ τὸ Στύμφαλον. Ἐν δὲ τούτῳ φανερὸς μὲν οὐδεὶς ἔτι, πόλεως δὲ αὐτίκα ἦσαν ἀπὸ τῆ πηγῆς. Οὗτος εἰς χάσμα γῆς κατέδυ ὁ πόλαμος, ἀναφανεὶς δὲ αὖθις ἐν τῷ Ἀργολίδι μεσοῦντι τὸ ὄνομα, καὶ αὐτὸν ἀπὸ Στυμφάλου καλοῦσιν Ἐρασῖνον. Strabo lib. 6. Τὸ δὲ Στύμφαλον ὕδωρ ὀπὸ σπιλαίου τινὸς γῆς ἀναχθὲν ἐν τῷ Ἀργείᾳ τὸ Ἐρασῖνον ἀποδίδωσι. Statius Theb. 4.

———*Dryopumque trahens Eraſinus ariſtas.*

Vide in illud Stat. Theb. 1.

———*Ruit agmine facto*
Inachus & gelidas ſurgens Eraſinus ad Arctos.

Eſt & alter hujus nominis flu. teſte Strab. in Arcadiâ oriens, ac in ſinum Corinthiacum apud Baram op. influens. Alius item in Eubœa apud Eretriam fluens.

Erdini, pop. Hiberniæ, in parte Bor. ubi nunc Com. Cavanenſ. & Fermanagenſ. in Ultonia, ubi etiam *Erdinus* lacus.

Erembi, Arabiæ pop. Dionyſius de ſitu orbis.

Λυσσῶν ὀρεσκῴων ἀφάρ᾽ ἔδυς Ἐρεμβῶν.

Sic autem dicuntur, Non ἀπὸ τῆ εἰς ἕρεβ βαίνειν, uti volunt Grammaticorum filii, ſed ab Ebræo ערב *ereb*, i. e. Arabia. Strabo lib. 1. Ἐρεμβεῖς, ὃς εἰκὸς λέγειν Τραγλοδύτας Ἀραβας. Quanquam nec deſunt qui Arabas ab Homero Ἐρεμβεῖς dici volunt, quaſi Ἐρεμνὸς vel Ἐρεβεννὸς, id eſt, *nigros*. Non itaque de nihilo eſt quod ערבי *arabi*, *Arabs* ערב *ereb veſpera*, & עורב *oreb*, *corvus*, ſint ab eâdem radice. Bochart.

Eremus, inſula circa Lemnum, ubi Philoctetis Ara cum æneo ſerpente. Steph. Item regio Æthiopiæ ad lacum Arthatam. Ælian. Hiſt. An. 17. 40.

Ereſus, vel *Ereſſus*, urbs Lesbi, Theophraſti patria. Præſtantiſſimo & candidiſſimo tritico nobilis fuit hæc civitas, cujus pollinem vel Mercurius ad Deos ferret, ſi quâ farinâ veſci cuperent. Archiſtratus in Gaſtrinomia:

Ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου σεσαλμένοι μαζῷ
Λευκοτέρῳ χίονος θεοὶ εἰπεῖ᾽ ἔδοντο
Ἄλφιτ᾽ ἐκείθεν οἵ Ἐρεσίης αὐτοῖς ἀγορεύει.

Eâ ratione Eleſii ſtatuam Cereris Ἐρεσίχης Delphis olim dicarunt.

Eretria, Eubœæ urbs clariſſima. Mela 1. Hoſm. 2. Ab *Eretrio* Phaethontis filio dicta, quem ex Titanum numero fuiſſe tradunt. Steph. Eſt etiam Theſſaliæ urbs. Ptol. vulgò *Vatia*.

Eretum, op. Sabinorum non procul à Tyberi in colle ſitum. *Monte Rotondo* Volaterrano. Ejus meminit Virgil. Æn. 7.

Ereti manus omnis oliviferæque Mutuſcæ.

Dictum hoc op. ἀπὸ τῆ Ἥρας, à *Junone*, quæ ibi culta, Servius ſcribit. Et Solinus cap. 8. *Heretum à Græcis in honorem Heræ, ſic enim Græci Junonem vocant.* Strabo in Sabinis conſtituit: verba ejus Ἥρειον τῆ Σαβίνης κώμης. Nunc vicus parvus. Græci jam Ἔρειον vocant. Vicum hunc celebrem eſſe figlinis jam alii ſcripſerunt, inde *Eretinas mentes* pro ſtupidis, quaſi argillaceas & cretaceas dictas Fulgentius obſervavit ex vetere ſcriptore, & ab illo Turneb. 10. 16. Verba antiqui ſcriptoris ſunt *Averruncaſſit Diva tam Eretinas hominum mentes.* Long. 36. 25. Lat. 40. 50.

Ergaſteria, vicus inſignis inter Pergamum & Cyzicum, quadringentis, & quadraginta ſtadiis à Pergamo diſtans, metallorum fodinis nobilis, à quibus & nomen accepit. Celebratur hic vicus à Galeno lib. 9. Simpl.

Ergavia, Vaſconum in Hiſp. Tarracon. urbs. *Tgualada* Marineo Siculo.

Ergavica, Hiſp. Tarracon. op. in tractu Vaſconum. Ptol. pop. *Ergavicenſes* Plinio. *Alcaniz* Moletio. *Santaver* Morali.

Ergetium, urbs Siciliæ Steph. Silio *Hergentum*. Diodoro autem ac Ptolemæo Σεργέστον, opidani *Ergetini*. Plinio 3. 8. Silii locus eſt lib. 14.

Hadranum, Hergentumque ſimul, telâque ſuperba
Lanigerâ Melite.———

Ericuſſa, una inſularum Æoliarum. Steph. *Alicur* Leandro. Item inſula parva maris Ionii apud Paxas, Corcyræ proxima. Plin.

Eridanus, Italiæ flu. in Veſulo monte naſcens, & per agrum Gallicum in mare Adriaticum influens. Hodiè notiore nomine *Padus* appellatur. Non longè à Venetiis diſtare innuit Propertius: Sic enim ille

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Itemque Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, &c.

Fluviorum regem vocat Virgil. Georg. 1.

Proluit inſano contorquens vortice ſylvas
Fluviorum rex Eridanus. Sidon. Paneg. ad Avitum:

———*Tibi maxime fluctu*
Eridane.———

Nulli animum claritate inferior. Ita de eo Plin. 4. 16. Lucan. lib. 2.

Quòque magis nullum tellus ſe volvit in amnem
Eridanus, fractaſque evolvit in æquora ſylvas.

Diod. Sic. lib. 5. Τὸ νῦν καλούμενον Πάδον πόλαμον, τὸ δὲ πάλαι Ἠριδανὸν προσαγορευόμενον. Appianus in Annibalicis: Ἐπὶ τὸν πόλαμον Ἠριδανὸν, τὸν νῦν Πάδον λεγόμενον. Polybius lib. 2. Ὁ δὲ Πάδος πόλαμος, ὑπὸ δὲ τῶν ποιητῶν Ἠριδανὸς θρυλλούμενος. Virgil. Georg. 4.

Et gemina auratus taurino cornua vultu
Eridanus, quo non alius per pinguia culta
In mare purpureum violentior influit amnis.

Καλλίῤῥοον cum vocat Dionyſ. verſ. 289. Hoc fluvio merſum eſſe è curru Solari decidentem poetæ ferunt Phaethontem. Ovid. Met. 2.

Quem procul à patriâ diverſo maximus orbe
Excipit Eridanus.

Claudianus:

Et Phaethonteæ percuſſus damna ruinæ
Eridanus.

Nonnus Dionyſiac. lib. 38.

Ζεὺς ϗ πατὴρ Φαέθοντα κατηφόνιξε κεραυνῷ
Γληθὺν αὐτοκλαυτον ὑπὲρ ῥόον Ἠριδανοῖο,
Καὶ πολιοὺς πυρίκαυστος ἀνήλυθεν ἐς πόλον ἕρσην
Ζωὸς ὑπαντήσας, ὅτε ἀτειρέϊ ϗ κύκλῳ
Ἠελίου πυρόεντος ἐλίσσετο ἀγκύλον ὕδωρ·
Τυῶλαὶ δ' ὠκυμόεσσα διδασκόμεναι νιόχοιο
Εἰς φυτὸν ἄδρυ δρύπτον ἀδυσμόλυον δ' ὑπὸ βλεφάρων
Ἀφρῷ πυκάσσουν καλαυλέουσι ῥείθροις.

Vide *Phaethon*, & *Padus*. Item *Eridanus* cœleſte ſignum Arieti proximum. Cicero in Arateis:

Namque etiam Eridanum cernes in parte locatum
Cœli, funeſtum magnis cum viribus amnem, &c.

Claudianus:

Stellifer Eridanus ſinuatis fluctibus errans
Clara Noti convexa rigat, gladioque tremendum
Gurgite ſydereo ſubterluit Oriona.

Eridanus, Rodaun, amnis Polon. in Pruſſia Regia, ex lacu exoriens 25. m. p. ſupra Dantiſcum: ibi in Viſtulam cadit, & paulo poſt cum ipſo in mare Balticum labitur.

Erigonus, Ptol. *Erigon* Strab. *Viſtriʒza* Sophiano, flu. Macedon. Oritur in Pæonia ſupra Deborum, deinde per Emathiam fluens, infra Ædeſſam in Axium cadit.

Erimum, ſeu *Erinum*, op. Brutiorum in Calabr. citer. med. inter Conſentiam & Beſidianum ad 10. m. p. diſtans.

Erineus, una ex quatuor urbibus Doridis in Achaiâ, ſub monte Parnaſſo. Cæteræ *Bolon*, *Cytinion* metropolis, & *Lilæa*.

Erineus, Miranda, amnis Siciliæ in valle Neætinâ, in mare Ionium ſe exonerans 12. mill. à Neæto in Bor.

Eris, flu. Brutiorum, apud Terinam op. in fin. Terinæum labens.

Erno, Lough Earne, lac. Hiberniæ, in Ultoniâ prov. & Com. Fermanagenſi; qui ab antiquis *Erdinus* dict. fuit.

Ernodurum, urbs Gall. Celt. *Iſſaudun* quibuſdam in prov. Biturieenſi, quæ Latino recenti *Exelodunum* dicitur.

Ernolatia, op. Norici, ubi nunc vic. *Hall*, in Auſtria ſup. ad flu. *Screms*, 6. leuc. à Lentia in occ.

Erpachium, Erpach, caſtr. Germ. in Francon. in tractu *Odhonis Sylva* dict. unde reg. adjacens Com. *Erpachienſis*, proprio parens Comiti, & ferè med. inter Rhenum, Mœnum, & Neccarum flu.

Erphordia, ſeu *Erfordia*, vulgò *Erfurdt*, urbs ampla & munita Germ. ad flu. *Yeram*, Academia illuſtris, antea ſui pene juris, jam v. ſubeſt Electori Moguntino, 3. leuc. ab Ulmaria in occ. uti 5. ab Jena, 3. à Gotha in ort, & 14. à Lipſia in occ.

Erpis, op. Africæ in regno Fezzano, in Errifis prov. *Marniſa* quibuſdam, *Macarmeda* Marmolio.

Errifis, prov. regni Fezzæ in Africa, verſus oram maris mediterranei, inter Hasbatam prov. ad occ. & Garetam in ort.

Erroris inſula, Alboran hodiè, inſ. Africæ, in orâ regni Fezzæ, ex adverſo prom. Trium Turcarum, à quo diſtat 4. leuc. in Bor.

Erubris, Rober Ortelio, flu. Gall. Belg. per Lotharingiam in Moſellam influens. Auſon. Idyl. 20.

Te rapidus Gelbis, te clarus marmore Erubris.

Erymanthus, mons Arcadiæ, in quo aprum agrorum vaſtatorem Hercules domuit, vivumque ſuper humeros ad Euryſtheum retulit, quo conſpecto Euryſtheus in æreo vaſe ſe abſcondit. Stat. Theb. 4.

Monſtriferumque Erymanthon, & enſiformum Saumphalon.
Denſa juga Erymanthi, apud Sen. in Herc. Fur.

Nigræ ſylvæ Erymanthi. Apud Hor. Carm. 1. Od. 21. Ovid. Ep. 9.

Tegæus aper cupreſſifero Erymantho.

Hinc *Erymanthius* Cic. in Ver. *Arcbanus in labores Herculis non minus hunc humaniſſimum Verrem, quam illum aprum Erymanthium referri oportere.* Inde *peſtis Erymanthea*, Silio lib. 3. i. e. Aper quem Hercules interemit. Hinc etiam *Erymanthis* Patronymicum, pro Arcadiâ. Ovid. Met. 2.

Nexilibuſque plagis ſilvas Erymanthidas ambit.

Etiam Calliſto Lycaonis filia quæ verſa fuit in urſam, dicebatur *Erymanthis*. Ovid. Triſt. 1. 3.

———*Cuſtos Erymanthidos urſæ.*

Denique *Erymanthaus*. Val. Flac. 1. Argon.

Quique Erymanthei ſudantem pondere monſtri
Amphitryoniadem, &c.

Eſt & flu. hoc nomine in Alpheum defluens. Plin. Item urbs Arcadiæ Pauſan. de flu. Callim. Hymn. 1.

———Οὐδ' Ἐρύμανθος
Λαχόταις πλαμών.———

Cujus fontes Pauſanias in Lampea monte ponit, qui ſacer Panos eſſe dicitur.

Erythea, vel *Erythia*, inſula inter Gades & Hiſpaniam, quam ſic deſcribit Plinius. *Ab eo latere, quo Hiſpaniam ſpectat* (Gadis inſula) *paſſibus fere centum; altera inſula eſt longa 3. m. p. m. lata, in quâ prius opidum Gadium fuit. Vocatur ab Ephoro, & Philiſtide Erythia, à Timæo, & Sileno Aphrodiſias. Ab indigenis Junonis, Erythia dicta eſt, quoniam Tyrii ab origine eorum orti ab Erythræo mari ferebantur.* Acutè ut ſolet, corrigit Salmaſius, *Tyrii ab origines earum*, id eſt, conditores Gadium & Erythiæ. Ab origines enim Halicarnaſſeus exponit ἀρχηγέτας ἢ οἰκιστάς. Phœnicia igitur fuit inſula, non Punica, quæ conditores habuit è Tyro, non è Carthagine, ut perperam Avienus:

———*Hinc Erythia eſt inſula*
Diffuſa glebam, & juris olim Punici;
Habuere primò quippe eam Carthaginis
Priſci coloni.———

De eâdem Stephanus in Ἀφροδισιάς, quod nomen eſt, ad multa loca ambiguum: Τείτη, νῆσος ἡ πρόπτειον Ἐρυθείας μικρᾶς Ἰβηρίας, ϗ Γαδείρων. Et Strabo. Ἐρυθείαν δ' τὴ Γάδειρα ἔοικε λέγειν ὁ Φερεκύδης, &c. Ἄλλοι δ' ἀφ' ἑσπέρας ἐγγὺς τῆς Βαιτικῆς τῇ πόλει νῆσον, πρὸς μιᾷ σταδίου διεχούσαν, h. e. *Videtur Gadibus Erythiæ nomen tribuiſſe Pherecydes: Alii autem* hoc nomine intelligunt *inſulam urbi adſitam, unius ſtadii freto diviſam.* Ex his facilè colligitur quis Erythiæ fuerit ſitus, quæ hodiè nuſquam comparet. Fuit nempe media inter Gades & continentem, urbi, quæ ad occaſum erat inſulæ ita vicina, ut fretum interjectum unius ſolum eſſet ſtadii ut refert Strabo, vel centum paſſuum, ut Plinius. Hæc eſt illa Erythia apud poetas tam celebris in quâ regnaſſe volunt tricorporem illum Geryonem, cujus boves Hercules abegerit. Fabulæ princeps in Theogoniâ Heſiodus, poſta omnium qui extant, uno Homero excepto longe vetuſtiſſimus. Τειρύθιον inquit Γηρυόνα *tricipitem Geryonem* exarmavit Hercules

———Πειρήνῃ ἐν Ἐρυθείῃ
Ἠμαθόῃ πρό, ὅτε ῥα βόας ἐλάσαι ἐυρυμετώπους
Τίρυνθ' εἰς ἱερὴν, διαβὰς πόρον Ὠκεανοῖο.

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 558.

Ἦνις μὲ ναίουν βοόβοτον αἶμ' Ἐρύθειαν,
Ἄτλαντος πρὸ κλειτὰ θυγατρὸς Αἰθοπίης,
Μακρὸν ἴσην ἀπέχουσι πολὺ ἤπειρον ἑκάστη
Γηρυόνᾳ μὲν πρῶτον ἐπιλιπαρέν.

Et in Poetarum gratiam Erythiæ boves fingit Marcianus Ægyptiis & Epiroticis non cedere. Verba ſic habent ex magni Salmaſii emendatione:

Εἴτ' ἰχθυώδη νῆσον ἡ κλιμὰξ ἐν
Ἐρύθεια, μεγάβοι μὲ βεγχεῖα πατέουσι,
Βοῶν ἀγέλας ἔχουσα ϗ βασιλήϊον,
Πεσσηρεφεῖς ταύρους τε τοὺς Ἀιγυπτίους,
Καὶ τοὺς ἀφ' ἡ Ἠπειρώτας ἐκ Θεσπρωτίας.

Propert. 4. 10.

Amphitryoniades, qua tempeſtate juvencos
Egerat à ſtabulis, ô Erythea, tuis.

Ovidius Faſt. 1.

Bina boves illuc Erytheidas applicat Heros,
Emenſus longi cloviger orbis iter.

Idem Faſt. 5.

Victor abit, ſecumque boves Erytheida pradam
Abſtrahit.———

Et Eurip. in Herc. Fur. vocat Geryonem τριπάματον βάσιν, Ἐρυθείας. Tamen in Iberiâ non regnavit Geryon, nec circa Gades, ſed Ambraciæ in Epiro. Ita pronunciat Arrianus poſt Hecatæum Hiſtoricum antiquiſſimum lib. 2. Ἀμβρακ. *Geryonem, ait, adverſus quem Hercules Argivus ab Euryſtheo miſſus eſt, ut boves Geryonis abigeret.* & Mycenæ *docerat, ὅθεν ἡ ἀφορμὴ τῷ ζῷ τὸν Ἴσθμον Εὐβοίᾳ ὁ λογοποιὸς λέγει. Nihil ad Iberorum regionem pertinere dicit Hecatæus hiſtoricus, neque inſulam ullam Erythiam in Oceano ſitam miſſum fuiſſe: Sed continentis quæ circa Ambraciam & Amphilochum eſt, regem fuiſſe Geryonem, & ex illo continente Herculem boves abegiſſe.* Quod ipſum habet Euſt. in Dionyſ. Atque eodem pertinet, quod in Epiro boves prægrandes *Aeacei Larini* cædebantur ex illorum eſſe genere, quos abegerat Hercules, & nomen habere à *bubulco Larino* Herculis abigeo. Hæc partim ex Athenæi lib. 9. partim ex Ariſtoph. Schol. in Aves, partim ex Suida

qui

qui veterem ſcriptorem citat Lycum Rheginum, Lycophronis parentem. Æt ex Herodoto colligere eſt Græcorum neminem navigaſſe Tarteſſum ante Colæum Samium, qui vi ventorum ingruentium invitus eo abreptus eſt, illo ipſo anno quo Cyrenas condidit Battus, i. e. annis circiter 600 poſt Herculis Apotheoſin. Præterea in Erythiâ gramen erat ſiccius, quam ut bobus ſaginandis par eſſet. Itaque nullos boves in eâ memorat Strabo, ſed oves ſolum quæ mirum in modum pingueſcebant. Τῶν νεμομένων (inquit) αὐτόθι πρόβατων τὸ γάλα ὀρὺν ἀ πιεῖ, πυρπαῖσι ἡ πολλῷ ὕδατι μίξαντες διὰ τὴν πότητα. Ἐν τειάκοντα ἡ ἡμέραις πίνεται τὸ ζῶον, εἰ μὴ τις ἀπορράζει τι τὸν ἀῦμα· ξηρὰ δὲ ὄζει ἦν νέμωσι βόεια, ἀλλὰ παίει σφόδρα. *Ibi paſcentium ovium lac ſero caret, nec niſi aquâ multâ infuſâ in caſeum cogitur propter pinguedinem, ac trigeſimo die pecus ſuffocatur, niſi aliquid mittatur ſanguinis: nam quo paſcuntur gramine, licet ſicco, valdè pingueſcunt.* Hæc Strabo de ovibus in Erythiâ, dicturus etiam de bobus illis præpinguibus ſi qui fuiſſent, maxime cum ad Poetarum illuſtrationem hoc pertineat in quâ ubique multus eſt. Proinde Mela in Bæticâ natus non putavit prope Gades eſſe Geryonis Erythiam, ſed contra Luſitaniam in quâ eâdem ſententiâ etiam alios fuiſſe ex Plinio, & Solino conſtat. Ac mihi perſuaſiſſimum eſt (inquit Bochartus) Hiſpaniam & Gades Græco Herculi ne famâ quidem fuiſſe notas, & poetas ideo ſuum Herculem in Oceanum deduxiſſe, ne Phœnicio Herculi videretur inferior, quem ex longinquis itineribus non vulgarem ſibi gloriam comparaſſe noverant. Nomen ejus quod attinet, ab ovium frequentiâ Phœnices videntur *Erythiam* appellaſſe עשתורות *aſtaroth*, i. e. *ovium*, deinde etiam עשתורת *aſtoreth*, vel עשתרתא *aſtarta* propter alluſionem, tanquam ab *Aſtarte* deâ; quod ab iis redditum Ἀφροδίτας, ſeu *Veneream*, ab aliis Ἥρας νῆσος *Junonis inſula*: Quia Aſtarte modo pro Junone ſumitur. Et Græcorum antiquiſſimi, cùm quid eſſent *Aſtaroth*, vel *Aſtoreth* planè neſcirent, videntur divulſis vocibus inde feciſſe ἄσυ Ἐρυθῆς, quaſi ſic diceretur opidum in inſula Ἐρυθή. Nam Ἐρύθην pro Ἐρυθεία occurrere docet Stephanus, quod dici putat κατ' συναλοιφήν. Ut *Calliope*, *Penelope* pro Καλλιόπεια & Πηνελόπεια. Vide Voſſ. ad Melam, p. 250.

Erythrabolos, promont. Libyæ Steph. quaſi dicas, *glebam rubram.*

Erythræ, civitas Aſiæ non longè à Chio ex quâ Sibylla fuit, quam à patriâ *Erythræam* vocant. Vide Servium in illud Æn. 6. *Deiphobe Glauci.* Item Ioniæ op. maritimum. Ptol. quæ & *Cnopupolis*; aliâ etiam ejuſdem nominis in Libya; alia in Locride; quinta in Bœotiâ, & ſexta in Cypro quæ & *Paphos*, Steph.

Erythræum mare, pars Oceani, Arabiam à Meridie alluens, ad occidentem Arabico, ad ortum Perſico ſinu terminata. Ratio nominis variè traditur à ſcriptoribus. Proxime tamen ad veritatem videntur acceſſiſſe, qui ab *Erythrâ* rege, Perſei & Andromedes fil. dictam putant, cui etiam opinioni ſubſcribit Arrianus Geſtorum Alexandri lib. 8. Reliquas opiniones lector poterit videre apud Strab. lib. 16. A Latinis autem per errorem videtur appellatum *Mare rubrum.* Nam cùm audirent à Græcis *Erythræum* vocari, exiſtimantes à *rubedine aquarum* ita dictum, ipſi quoque *mare rubrum* appellarunt. Vide Euſt. in Dionyſ. Agatharchidem, Fullerum in Miſcellaneis, ac præſertim Mart. Lipenium de Navig. Salomonis cap. 4. Sect. 1. de gemmis. Vide Boethium, pag. 114. Item *Erythræum*, Cretæ promontorium. Ptol. *Cabo Roſſo* Pineto.

Erythron, Cyrenaicorum locus in Pentapoleos regione Africæ. Ptol. *Furcelli*, teſte Marmolio.

Eryx, mons Siciliæ, in orâ boreali, & occid. apud Drepanum urbem, ab eâ 2. m. p. diſtans introrſum. Ovid. Faſt. 4.

——*Zephyro ſemper apertus Eryx.*

Erat autem mons altiſſimus & ſolo Ætnâ minor. Polyb. lib. 1. Μεγέθει ἡ φύσεως πολὺ διαφέρει τῶν κατ' Σικελίαν ὀρῶν, πλὴν τῆς Αἴτνης. Solinus, *Eminet Sicilia montibus Ætnâ, & Eryce.* Diod. lib. 4. aſcenſum ad Erycem tradit eſſe triginta ſtadiorum: Τῆς ἀναβάσεως ὄντος σταδίων λ. Inde Poeta lib. 12. Æn.

Quantus Athos, aut quantus Eryx.

Et Æn. 5.

At procul excelſo miratus vertice montis.

De *Eryce* loquitur Theocr. Idil. 15.

Ἀπτήνην τ' Ἔρυκα.——

Ovid. Am. 2.

Colle ſub umbroſo quæ tenet altus Eryx.

Et Sil. lib. 14.

——*Nec non altus Eryx.*

Lucanus lib. 2.

Ut maris Ægæi medias ſi celſus in undas
Depellatur Eryx.

In ſummo vertice hujus montis templum fuit Veneris Erycinæ. Polyb. lib. 1. Τότε ἡ ἐπ' αὐτῆς τῆς κορυφῆς, ὄντος ὀλιγοπέδου, κεῖται τὸ τῆς Ἀφροδίτης τῆς Ἐρυκίνης ἱερὸν, ὅπερ ὁμολογουμένως ὑπερανίσταται ὄζει τῷ τε πλόῳ καὶ τῇ λοιπῇ περιοικίᾳ τῆς καθ' Σικελίαν ὀρῶν. Mela, *Montium* (Siciliæ) *Eryx maximè memoratur ob delubrum Veneris ab Æneâ conditum.* Virg. Æn. 5.

Tum victima aſtris Erycino in vertice ſedes
Fundatur Veneri Idaliæ.

Hinc *Erycina* Veneris epitheton. Hor. Car. 1. Od. 2.

——*Sive tu mavis Erycina ridens.*

Hinc *templa Erycina.* Stat. 1. Silv. 2.

Non ſecus alma Venus quam ſi Paphon æquore ab alto,
Idaliaſque domos Erycinaque templa ſubiret.

Hanc impensè coluiſſe Pœnos teſtatur Diodorus lib. 4. Καρχηδόνιοι μέρος τῆς Σικελίας κεκιδεύκασιν, ὡ δηλαπτον τιμῶντες τὴν θεὸν διαφερόντως. Nempe Venus eſt Phœnicum Aſtarte, cujus cultum ab illis Græci edidicerant. Notum enim eſt ex Pauſaniâ nullum in Græciâ fuiſſe Veneris templum antiquius templo Cythereæ Veneris, quod in Cytheris Phœnices condiderant; proinde etiam ædes Erycinæ Veneris videtur eoſdem habuiſſe conditores, quicquid Græci de Æneâ ac Trojanis garriant, aut verò de Dædalo, quem ferunt ſaxum Erycis antea confragoſum complanaſſe, muro per præcipitia ducto ut latior eſſet area. Vide Diodor. lib. 4. & Pomp. Sabinum in lib. Æn. 5. Sed & in Erycis vertice fuit urbs ejuſdem cum monte nominis, de quâ Polyb. ubi ſupra. Ἡ δὲ πόλις ἔστ' αὐτὴν τῆς κορυφῆς τέτακται, πάνυ μακρὸν ἔχουσα καὶ περισπᾶν παντάχοθεν τὴν ἀνάβασιν. Fuit etiam *Eryces* fluvius, naſcens ex *Eryce* monte & urbe, de quâ Callias apud Macrob. 5. 18. Ἡ δὲ Ἐρύκη τῆς Γελώας ὄσον ἐννεήκοντα σταδία διέχουσιν. Ἐπιχῶσι δὲ χέρρῳ ὀξὺν τὸ τῆς ὄρους, καὶ τὸ παλαιὸν γαζοφυλάκιον πόλις, ὑφ' ἣ καὶ τοὺ Δέλλας καλουμένους εἰς συμβάλλουσι. *Eryce à Gelenſium finibus* 90 *circiter ſtadia diſtat. Valdè autem deſerta, atque inculta ſunt cùm mons, tùm quod in eo quondam fuit Siculorum opidum, ſub quo & Delli ſiti ſunt.* Mons hodiè vocatur *Catalfano, ubi* (inquit Fazellus) *ingentis urbis vetuſtæ, dirutæ, ac magnæ quoque arcis miræ, ſpectantur ex quadratis lapidibus ruinæ.* Hæ ſunt ruinæ opidi Eryces, cui, ſi Stephano credimus in voce Ἀκεσίνας, nomen dedit amnis *Eryces.* Sed utrique nomen à monte, qui Punicè dictus eſt חרוכם *Harucas* vel חרכם *Hareces* & Græcè Ἐρύκης vel Ἔρυξ, ut mons prior prope Drepanum, hic enim de quo jam agimus, non longe aberat à Palicis.

Erzerum, urbs & regio Aſiæ minoris, ſub dominio Turcarum. An *Cæſarea Cappadociæ?*

Eſar, vel *Eſer*, flu. Meroes inf. [illegible]iop. ſub Ægypto. Ptol.

Eſcamus, *Iſchar*, flu. Myſiæ ſuper. in Iſtrum per Bulgariam influens.

Eſco, *Sconga*, op. Vindeliciæ ad Lichum flu. 24. m. p. à Campoduno, nunc in Bavariâ, 9. leuc. ab Auguſta in auſt. & tot. à Monachio in Afr.

Eſcua, ſeu potius *Oſca*, op. alias Hiſp. Tar. in Baſtitanis, in confin. Bæticæ, nunc *Hueſca*, in regn. Granatenſi, in confin. Caſtellæ Novæ & Murciæ, inter Baſtim in Afr. & Carcam, ſeu Caravacam in Cæc. Long. 18. 20. Lat. 38. 05.

Eſcuriale, ſeu *Eſcuriacum*, *the Eſcurial*, vicus Hiſpan. in Caſtella Novâ, 7. leuc. à Madrito, ubi Philippus 2. Hiſp. Rex magnificentiſſimum Monaſterium erexit (cum inſigni Eccleſiâ S. Laurentio ſacra) in quo nihil ad divitias, ad ſplendorem, & ad ornamentum deeſt. Ibi etiam ineſt Regum Hiſp. recentiorum Mauſoleum in ſumptuoſâ Capellâ Pantheon dict. ita ut ædificium illud ab Hiſpanis 8. orbis miraculum dict.

Eskia, *Eskedale*, reg. Scotiæ in confin. Angliæ à flu. *Eska* ſic dict. prope Cumbriam, inter Anandiam ad occ. & Liddeſdaliam ad ort.

Eſlinga, *Eſling*, urbs Germ. imper. & libera, ad Neccarum flu. in Duc. Wirtimburgenſi, 1. leuc. à Stutgardiâ in ort.

Eſquiliæ, & *Eſquilinus mons*, hodie *M. di S. Maria Maggiore*, teſte Marliano, unus ex ſeptem urbis Romæ collibus. Ovid. Faſt. 6.

Ipſe ſub Eſquiliis, ubi erat ſua regia, cæſus.

Horatius:

Nunc licet Eſquiliis habitare ſalubribus.

Eſquilina porta, una ex portis urb. Romæ, quæ & *Prænęſtina*, quia ab urbe Prænęſte uſque deducit; vulgo *Porto di S. Lorenzo*, teſte Fulvio. Hodie v. clauſa eſt, ſi Famiano Nardino credamus; eratque inter Portam S. Laurentii, & Portam majorem in Eſquiliis.

Eſtotilandia, reg. Americæ ſept. perampla verſus terras Arcticas, & fretum Hudſonium, ad Bor. Novæ Franciæ. Dicitur alias *Terra Laboratoris*, ſeu *Nova Britannia* ab Anglis; eſtque tantum detecta verſus oram litor.

Eſuris, *Xeres* Reſendio, pag. Hiſp. Luſitan. in Bæticæ confin. ad oſt. Anæ flu. à Balſâ urbe, 4. leuc. in ort. Al. eſt *Taro*, urbs Hiſp. in Algarbia, prope Cuneum promont. 9. leuc. ab oſt. Anæ diſtans.

Eteonos, op. Bœotiæ ad oſt. Aſopi flu. quod & *Scarphiam*, uti & hodie nominatur. Statius lib. 7. Theb.

Qui Scolon, denſamque jugis Eteonon iniquis, &c.

Etocetum, Angl. op. Anton. *Uttokceſter* nonnullis. Camdeno autem locus eſt juxta Lichfieldiam, quem *The Wall* vulgariter vocant, à mœnium reliquiis ibi repertis.

Evarchus, Scythiæ flu. Val. Flac. lib. 6.

Quoſque Tarax niveûmque ferax Evarchus olorum.

Euboea, max. Ægæi maris inſ. inter Sunium Atticæ promont. & Theſſaliam in longit. extenſa, & à Bœotia Euripo admodum auguſto dirempta; olim *Macris*, & *Abantis*, *Chalcis*, & *Aſopis* dicebatur, uti tradit Plin. *Oche* etiam & *Ellopia*, quondam vocabatur, Strabone teſte. Ælian. 9. An. 12. 36. prodit eam à Poetis ἀιγιλέωτον appellari; hodie *Negroponte* dicitur. Incolæ ejus, ubique *Abantes*, & nuſquam *Euboicenſes* nominantur ab Homero. Hinc tamen *Euboicus*. Virg. Æn. 9.

Qualis in Euboico Bajarum littore quondam
Saxea pila cadit.———

Ovid. Triſt.

Quicunque Argolicâ de claſſe Capharea fugit
Semper ab Euboicis vela retorquet aquis.

Euboicum mare, à Plauto *Perſicum portum* vocari tradit Feſtus, quòd in eo claſſis Perſarum fuiſſe dicitur. *Euboicum ſinum* vocat Livius. Fuit æ. hæc inſ. & magna & fertilis; utrumq; elogium in Herodoto eſt, Muſa 5. Εὐβοίη νῆσος μεγάλη, καὶ εὐδαίμων.

Eubonia. Vide *Monæda*.

Eucarpia, urbs Phrygiæ M. ad Hermum flu. verſus confin. Lydiæ, 50. m. p. à Synnadâ in occ. 30. autem à Docimæo in auſt. Long. 60. 00. Lat. 46. 00.

Eudoſes, pop. Germ. ubi nunc pars Pomeraniæ citer. & urbes Sundis & Bardum.

Evenus, flu. Ætoliæ, in Callidromo M. naſcens, & juxta Calydonem in mare Ionium ſe exonerans. *Fidaris* Nigro. Heſychius: Εὔηνος, πόταμος Αἰτωλίας. Ovid. Met. 9.

Namque nova repetens patrios cum conjuge muros
Venerat Eveni rapidas Jove natus ad undas,
Uberior ſolito nimbis hyemalibus auctus
Vorticibuſque frequens, erat atque impervius amnis.

Seneca in Herc. Oetæo:

———*Fonte per campos vagus*
Evenus altum gurgitem in pontum ferens,
Jam pene ſummis turbidus ripis erat.

Sophocles βαθύῤῥουν πόταμον vocat. Vibius Sequ. *Evenus Calydoniæ, ubi Hercules ſagittis Neſſum Centaurum interfecit.*

Euganei, pop. ad intimum maris Adriatici ſinum, Alpes verſus, qui deinde à Trojanis, & Henetis, qui Antenore duce, in eam Italiæ partem venerunt, ſedibus ſuis pulſi, Alpes Graias tenuerunt. Dicti autem ſunt *Euganei* ἀπὸ τῆ εὐγενείας, h. e. *à generis nobilitate*, ut quidam volunt. Plin. 5. 20. Silius lib. 8.

Tum Trojana manus tellure antiquitus orti
Euganeâ, profugique ſacris Antenoris oris.

Sidon. Apollinaris, in Carm. 2. de Livii Patavini hiſtoriis loquens:

———*Vel quicquid in ævum*
Mittunt Euganeis Patavina volumina chartis.

Mart. 4. 25.

Quæque Antenoreo Dryadum pulcherrima Fauno
Nupſit ad Euganeos ſola puella lacus.

Silius iterum lib. 12. de Pediano.

———*Antenoreâ ſeſe de ſtirpe ferebat,*
Haud levior generis fama, ſacroque Timavo
Gloria, & Euganeis dilectum nomen in oris.
Huic pater Eridanus, Venetæque ex ordine gentes,
Atque Apono gaudens populus, ſeu bella cieret,
Seu muſas placidus doctæque ſilentia vitæ
Mallet, & Aonios plectro mulcere labores,
Non ullum dixere parem. Lucan. lib. 7.
Euganeo, ſi vera fides memorantibus, augur
Colle ſedens, Aponus terris ubi fumifer exit,
Atque Antenorii deſpergitur unda Timavi.

Juvenal. Sat. 8.

———*Euganeâ quantumvis mollior agnâ.*

Hodiè eorum regio *Marca Trevisana* dicitur. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 15.

Eugubium, *Gubio*, urbs Italiæ, in Duc. Urbinate, in ditione Pontificia, ad rad. Apennini M. prope fontes Chiaſcii flu. 15. mill. diſtat à Peruſiâ, & paulo minus ab Aſiſio in Bor. eſtque in confin. Marchiæ Anconitanæ.

Eulæus, *Tiritiri*, teſte Ortelio, flu. Suſianæ, Suſam urb. regiam præterfluens, ac ex Mediæ montibus oriens, per Suſianam reg. quam ab Elymaide dividit, in ſin. Perſicum defertur. *Ulai* apud Danielem.

Euonium, caſtellum firmiſſimum in litore Scotiæ Occid. *Dunſtaphag* hodiè Hectori Boetio. Long. 14. 00. Lat. 57. 34.

Euonymos, inſula parva ex Æoliis. Plin. 5. 19. Ita dicta, quòd è Liparâ in Siciliam navigantibus ſiniſtra offeratur, nam εὐώνυμα Græci κατ' ἐυφημισμὸν vocant *ſiniſtra*, author Strab. lib. 6. *Stromboli* Nigro, *Vulcanetto* Ferrario.

Eupatoria, urbs Paphlagoniæ, & Mithridatis regia, ab eo condita, poſteà eo victo à Pompeio Magno *Pompeiopolis* dicta, teſte Plinio.

Euphrates, Meſopotamiæ fluvius celeberrimus. Magnitudinem ejus innuit Callimachus Hymn 2.

Ἀσσυρίη πολαμοῖο μέγας ῥόος.———

Itemque Dionyſius:

φαίνετ' ἀπειρεσίη πολαμοῦ ῥόος Ἐυφήτεο.

Major ſiquidem eſt Tigride, ſicut refert Strabo lib. 2. Ἔστι δὲ μείζων ὁ Ἐυφράτης ἢ πλείω διᾶξῶσι χώρον σχολῆ τῷ ῥείθρῳ. Inde *vagus Euphrates* Statio Sylv. 2. & *flexuoſus* Marc. Capellæ dicitur. De eodem Lucanus lib. 3.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, &c.———

Sic appellatur in lib. Joſ. 1. 4. הנהר הגדול נהר פרת ubi Sept. Ἕως τῆ πολαμῆ τῆ μεγάλη πολαμὸς Ἐυφράτης. Similiter in Apocalypſi 9. 14. Ἐπὶ τῷ πολαμῷ τῷ μεγάλῳ Ἐυφράτῃ. Ob fertilitatem eum celebrat M. Tullius de N. D. 2. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit.* Itemque Lucanus lib. 3.

———*Sparſus in agros*
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur undæ.

Strabo lib. 16. Πλημμυρεῖ γὰρ ὁ Ἐυφράτης κατὰ τὰ ἀρχὰ τῆ θέρους, ἀπὸ τῆ ἔαρ ἀρξάμενο. Plinius de Euphrate: *Increſcit autem & ipſe Nili modo ſtatis diebus, paulum differens, ac Meſopotamiam inundat Sole obtinente viceſimam partem Cancri. Minui incipit in Virgine & Leone tranſgreſſo. In totum vero remeat in vigeſimâ novâ parte Virginis.* Originem nominis ſui haud dubiè debet linguæ Arabum, quibus *Pharata inundare* denotat, unde *Iphraten inundatio*, ex quo poſtea corruptè *Euphraten* ſuum Græci finxerunt. Alii dictum volunt ab eo quod legitur, Gen. 11. 14. הוא פרת *Hu perath*, unde Ἐυφράτης. Utrumque verum. Græci enim ſuo more ludunt, dum ἀπὸ τῆ εὐφραίνειν petant. Vide Boch. Phaleg. 1. cap. 8. pag. 38. & 39. Strabo ex Niphate Armeniæ monte naſci tradit. Si Boetio credimus:

Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt.

Lucan. lib. 3.

———*Quos non diverſis fontibus edit*
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes.

Non diverſis, i. e. non procul diſtantibus, ſic enim alii hunc locum accipiunt. Neque enim uno fonte hi fluvii oriuntur, ſed parvo tamen ſpatio diſtantibus, Διέχουσι γὰ ἀλλήλων αἱ πηγαὶ τῆ τε Ἐυφράτου καὶ τῆ Τίγριδο σχεδὸν ὀκτὼ πλέθρων ἐλάττους ἑκατόν, teſte Strab. lib. 11.

Oppian. Κυνηγ. δ.

Ἀυλὰρ ὑῤῥοίπιο παρ' ὄχθας Ἐυφρήτεο.

Orpheus in Lithiacis:

———Συεμηνέο κελαδεινῆ
Ὕδατι Ἐυφράτεο.———

Heſychius: Ἐυφράτης πόταμὸς ἐν τοῖς Ἰουδαίοις ἱδρυτὰι, καὶ ἰχθῦς. Ubi omnino falſus eſt. Tigrim enim ſic vocabant, non Euphratem Hebræi; quem adhuc Orientales *Degel* vocant, uti teſtatur Palmerius.

Euphrateſia, reg. Syriæ ad citeriorem Euphratis ripam, quæ & *Commagene* dicitur.

Eupilis, lacus Ciſalpinæ Galliæ, in quem progreditur Lambrus, in Padum deſluens. *Lago di Puſſiano* Leandro.

Euplœa, inſ. Tyrrheni maris, juxta Neapolin. Stat. Syl. 3.

Et placidus Limon, numenque Euplœa carinis.

Idem Sylv. 2. Car. 2.

Inde vagis omen felix Euplœa carinis. *Gaiola* vulgò.

Eura, *Auron*, flu. Gall. Celt. per Bituriges fluens, & in Ligerim labens.

Euria, ſeu *Evoria*, Ptol. urb. Epiri mediter. olim Epiſc. nunc pag. vulgo *S. Donato* dictus.

Euripus, *Euripi* propriè dicuntur alvei magnifico opere, aquas in morem fluviorum deducentes, unde Heſychius interpretatur δοχὰς ὑδάτων. Differunt à *nilis*, quod hi majuſculi eſſent, *Euripi* exiliores. Sic *Nili* voce utitur Tullius Epiſt. ad Qu. fratrem. *De arcano Cæſaris opus eſt: vel mehercule etiam elegantioris alicujus: imagines enim iſtæ, & palæſtra, & piſcina, & Nilus multorum philotimorum eſt, non diphilorum.* Nilum autem & Euripum eâ quâ diximus ſignificatione, conjungit idem principio ſecundi de Legg. *Ductus vero aquarum, quos iſti Nilos & Euripos vocant, quis non cum hæc videat, non irriſerit?* *Euripos* quoque vocabant lacunas aquarum inertium in Circo, vel Arenâ. De iis ſic Plin. lib. 8. cap. 7. *Univerſi* (elephanti) *eruptionem tentavere, non ſine vexatione populi, circundati clathris ferreis. Quâ de cauſâ Cæſar Dictator, poſtea ſimile ſpectaculum editurus, Euripis are-*

nam

nam circumdedit. Auctor eſt Spartianus Heliogabalum *Euripis* vino plenis navales Circenſes exhibuiſſe. Dicti autem *Euripi*, à Græco Εὔριπος ſignificante *fretum*. Nam Suidas exponit πλατὺ ῥεῦμα, ac τόπος ὑδατώδης μέλαξι δὲ γεμῶν. Variis verò fretis hanc vocem tribuunt Græci, Latinique ſcriptores, maximè tamen nobilis *Euripus*, inter Euboeam, & Boeotiam, qui *Chalcidicus*, & *Euboicus*, & ſimpliciter *Euripus* dicitur. Is, ut Pomp. Mela 2. 7. auctor eſt, *ſepties die, ac ſepties nocte, fluctibus invicem verſis, adeo immodicè fluit, ut ventos etiam, ac plenis velis navigia fruſtretur.* Seneca in Herc. Oetæo:

Euripus undas flectit inſtabilis vagas,
Septemque curſus flectit: & totidem refert
Dum laſſum Titan mergit Oceano jubar.

Ubi ſepties tantum viginti quattor horarum ſpatio reciprocare ſcribit. Idem tradunt Strabo, Plinius, Etymologus, aliique. Imò Antiphilus Byzantius lib. 1. Anthol. ſexies ſolum curſum mutare ait. Livius denique lib. 38. ſic ſcribit, *Fretum ipſum Euripi, non ſepties die, ſicut fama fert, temporibus ſtatis reciprocat, ſed temerè in modum venti, nunc huc, nunc illuc verſo mari, velut monte præcipiti devolutus torrens rapitur.* Claudianus:

——Euripi refluens incertius undis.

Qui Statii illa cogitabat,

——Refluumque meatu
Euripum.——

Hinc caſtigandus idem Statius Sylv. lib. 1. de Euripo:

——Sic Chalcida fluctus
Diſpeſcunt reſtui, ſic diſſociata profundo
Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Ubi perperam nunc ſcribitur *Expellunt fluvii.* Sen. in Hercule Inſano:

——Vicibus alternis fugax
Euripus.——

Exæſtuantem Euripum dixit Boëtius de Conſol. Phil. lib. 1. Met. 1.

Europa, tertia pars orbis, ab Aſiâ in occid. & ab Africâ in ſept. recedens; Ab illâ Tanai fluvio, Euxino mari, & Ægæo pelago diviſa; Ab hâc mari mediterraneo, Africo, Sardoo, & Iberico. Populi *Europæi*, qui *Giavot* à Turcis, *Alfrangues* ab Æthiopibus nominantur. Videtur Phœnicibus debere nomen ſuum; de quâ re fatetur Herodotus Musâ quartâ, neque ſcire ὁκόθεν τὸ οὔνομα ἔλαβε τοῦτο, ὅτι ὄστι ἡ ὁ ἤπειρος. Nempe neſciebat à Poetis *Europam* dici אֵרֶב עֵרֶב *Ur-appa*, quaſi terram λευκοπρόσωπον dixeris, qui Europæi Africanos candore faciei multùm ſuperant. Unde & *Europa* dicta eſt Cadmi ſoror, quaſi albâ facie virgo. Bochartus. Ejus laudes apud Strab. videre licet, qui eam libro 3. & 7. ſequ. elegantiſſimè deſcribit. Dixi *tertia pars orbis:* quia loquendum cum vulgo. Nam plurimi veterum duas tantum partes orbis antiqui accipiendas tradunt, Aſiam ſc. & Europam; Africam v. cenſent Europæ finibus deputandam. Iſocrates in Panegyrico: Τὴν μὲ γὰρ ἀσίαν ἅπασαν τῷ κοσμῷ κειμένην ὀλίγα τἠμιμόρια, καὶ τὰ μὲ Ἀσίας, ἃ ἡ Εὐφράτης καλυμένη, τὰ ἡμίσεια ἐν τῇ συνθηκῶν εἴληφεν. Salluſtius in Jugurtha: *In diviſione orbis terræ plerique in parte Tertia Africam poſuere*; pauci tantummodo etiam *& Europam eſſe, ſed Africam in Europâ.* Plin. 3. 1. ubi de Europâ: *quam*, inquit, *plerique merito, non tertiam portionem fecere, verum æquam.*

Europæ regiones ordine Alphabetico.

Achaia, quæ Hellas & Græcia.
Albion, h. e. Britannia, I. Anglia, Wallia. II. Scotia.
Cimbrica Cherſoneſus.
Corſica.
Creta.
Dacia.
Dalmatia.
Dania.
Epirus.
Euboea.
Friſia.
Galliæ: Aquitanica. Belgica. Celtica, ſeu Lugdunenſis. Ciſpadana. Narbonenſis. Tranſpadana.
Germaniæ: magna. ſuperior. inferior.
Helvetia.
Hibernia.
Hiſpania: citerior. ulterior, ſeu Tarraconenſis. Bætica. Luſitanica.
Illyrium.
Jazyges.
Italia.
Liburnia.
Macedonia.
Myſia, ſeu Mœſia: ſuperior. inferior.
Noricum.
Pannonia: ſuperior. inferior.
Peloponneſus.
Rhætia: I. II.
Sarmatia Europæa.
Scandinavia.
Scythia Europæa.
Thracia.
Thyle.

Quarum pluſculas enumerat, Manil. lib. 4. Aſtron.

Quod ſupereſt Europa tenet, quæ prima natantem
Fluctibus excepitque Jovem, Taurumque reſolvit,
Ille puellari donavit nomine fluctus,
Et monumenta ſui titulo ſacravit amoris.
Princeps illa domus Trojani Græcia belli,
Maxima terra viris, & fœcundiſſima doctis
Urbibus, in regnum florentes oris Athenæ,
Sparta manu, Thebæ divis, & rege vel uno
Theſſalia, Epiruſque potens, vicinaque ripis
Illyris, & Threce Martem ſortita Colonum
Et ſtupefacta ſuis inter Germania partus:
Gallia per cenſus, Hiſpania maxima belli,
Italia in ſumma, quam rerum maxima Roma
Impoſuit terris, cœloque adjungitur ipſa.

Europæ Urbes præcipuæ.

Adrianopolis, *Adrianople*, & Endrem in Turcicâ ditione.
Amſtelodamum, *Amſterdam*, Hollandiæ.
Antverpia, *Antwerp*, *Anvers*, Brabantiæ.
Argentoratum, *Straſbourg*, Germaniæ.
Auguſta Vindelicorum, *Augsburg*, Germaniæ.
Barcino, *Barcelone*, Hiſpaniæ.
Belgradum, *Belgrade*, Hungariæ.
Berga, *Bergen*, Norvegiæ.
Bononia, *Bologna*, Italiæ.
Briſtolium, *Briſtol*, Angliæ.
Bruxellæ, *Bruſſels*, Brabantiæ.
Buda, *Bude* & *Offen*, Hungariæ.
Burdigala, *Bourdeaux*, Galliæ.
Calaris, *Cagliari*, Sardiniæ.
Cæſaraugusta, *Caragoſa*, Hiſpaniæ.
Colonia Agrippina, *Cologne*, Germaniæ.
Conſtantinopolis, *Stambol*, in Turcicâ ditione.
Cracovia, *Cracow*, Poloniæ.
Dublinium, *Dublin*, Hiberniæ.
Edinburgum, *Edinborough*, Scotiæ.
Florentia, *Fiorenza*, Italiæ.
Gedanum, *Dantzig*, Poloniæ.
Genita, *Genoa* & *Genes*, Italiæ.
Hafnia, *Copenhagen*, Daniæ.
Hamburgum, *Hamburgh*, Germaniæ.
Hiſpalis, *Sevilla*, Hiſpaniæ.
Holmium, *Stockholm*, Sueciæ.
Londinum, *London*, Angliæ.
Lubeca, *Lubeck*, Germaniæ.
Lugdunum, *Lyons*, Galliæ.
Lutetia, *Paris*, Galliæ.
Madritum, *Madrid*, Hiſpaniæ.
Maſſilia, *Marſeilles*, Galliæ.
Mediolanum, *Millain*, Italiæ.
Meſſana, *Meſſina*, Siciliæ.
Moſcovia, *Moſcow*, Moſcoviæ.
Neapolis, *Naples*, *Napoli*, Italiæ.
Norimberga, *Nuremberg*, Germaniæ.
Novogardia magna, *Novogrod Veliki*, Moſcoviæ.
Olyſippo, *Lisboa* & *Lisbon*, Portugalliæ.
Panormus, *Palermo*, Siciliæ.
Praga, *Prague*, Bohemiæ.
Riga, *Riig* & *Rige*, Livoniæ.
Roma, *Roma*, Italiæ.
Rothomagus, *Roan*, *Roüen*, Galliæ.
Sophia, *Sopfie*, Bulgariæ.
Taurinum, *Turin*, *Torino*, Italiæ.
Theſſalonica, *Salonichi*, Turcicæ ditionis.
Toletum, *Toledo*, Hiſpaniæ.
Toloſa, *Tholouſe*, Galliæ.
Varſovia, *Warſaw*, Poloniæ.
Vienna, *Wien*, & *Vienne*, Auſtriæ in Germ.
Venetiæ, *Venice*, Italiæ.
Vilna, *Vilna*, Poloniæ.
Vratiſlavia, *Breſlaw*, Germaniæ.

Europum, Europus, Ptol. urbs Syriæ ad Euphratem, quæ & *Amphipolis*, & *Thapſacum*, teſte Plinio, dicta fuit. Fuit & op. Macedoniæ ad Axium flu. Item urbs Mediæ præclara, *Rhages* in lib. Tobiæ appellata, vulgò *Caſſan*, teſte Caſtaldo. Alia denique Cretæ. Steph.

Eurotas, fluvius Laconiæ, Spartam præterlabens. *Ripas habens frequentibus lauris conſitas*; uti loquitur Livius de bello Macedonico. Unde Virgil. Eclog. 6.

Omnia quæ Phœbo quondam meditante beatus
Audiit Eurotas, juſſitque ediſcere laurus.

Olivis

Olivis etiam abundare innuit Papinius, Theb. 4.

Taygetique Phalanx, & oliviferi Eurotæ.

Et myrtis Catullus:

Quales Eurotæ progignunt flumina myrtos.

Frigiditatem ei tribuit Ovid.

Frigidus Eurotas, populiferque Padus.

Asperitatem Statius, Theb. 1.

Audiit & medius cœli Parnassus, & asper
Eurotas.——

Fœcunditatem Coluthus Thebanus:

Μηδ' ἱερῶν γονάων ἐπ' Εὐρώταο ῥείθρων.

Fuit hoc flumen Dianæ gratissimum. Unde Virg. Æn. 1.

Qualis in Eurotæ ripis, aut per juga Cynthi
Exercet Diana choros.

Juxta flumen hoc sese exercere solebant Dioscuri. Propertius 3. 14.

Qualis & Eurotæ Pollux & Castor arenis, &c.

Nec non soror eorum Helena, (iste enim virginibus Lacænis mos.) Idem Prop. ibid.

Inter quos Helene nudis capere arma papillis
Fertur, nec fratres erubuisse Deos.

Papinius Silv. lib. 4.

Qualis maternis Helene jam digna palæstris
Inter Amyclæos reptabat candida fratres.

Unde abhinc rapta fertur. Ovid. Amor. 1. 10.

Qualis ab Eurotâ Phrygiis avecta carinis
Conjugibus belli causa duobus erat.

Denique Chorus virginum Spartanarum ita canit apud Theocrit. in Helenæ Epithalamio:

Ἄμμες γὰρ πᾶσαι συνομάικιες, ἅς δεδόμεν αὐτὸς
Χειμερίους ἀνδρεσσι παρ' Εὐρώτιο λοίσθους.

Eurotas, Thessaliæ flu. quem Peneus accipit, nec recipit, sed olei modo supernatantem brevi spatio portatum abdicat. Plin. 4. 8.

Euryalus, Belvedere, loc. Siciliæ amœnus, apud Syracusas.

Euryampus, urbs Magnesiæ. Steph.

Euryanassa, inf. maris Ægæi, ex reg. Ioniæ, non procul ab Arginusis. Plin. 5. 31.

Eurymedon, Pamphyliæ flu. qui ex Tauri jugis ortus mediam Pamphyliam secat. Mela. Juxta hunc flu. Athenienses, Cimone duce, Medos profligarunt. Thucyd. lib. 1. Ejus mem. Dionysius.

Ἀασσὸν πολιοῖο παρὰ ῥόον Εὐρυμέδοντος.

Plin. 5. 27. *Amnis Eurymedon juxta Aspendum fluens.* Unde corrigendus Ptolemæus, & qui ejus tabulas conjecerunt, qui Aspendum ad Catarracten flu. longè ab Eurymedonte statuunt. Est etiam locus juxta Tarsum. Steph.

Eurytanes, pop. Italiæ. Steph. vel potius Ætoliæ, ut emendat Casaubonus ex Strab. lib. 10. Αἰωλικοὶ pro Ἰτυλικοὶ.

Eusebia, urbs Cappadociæ, *Cæsarea* postea dicta.

Eusemata, Armen. min. urbs. Ptol.

Eutæa, urbs Arcadiæ. Steph.

Eutane, op. Cariæ ad fin. Ceramicum.

Eutasium, Arcadiæ urbs. Pausan.

Euthene, urbs Asiæ. Steph.

Eutresis, pagus inter Thespias & Plateas, quem Zethis & Amphion muris cinxerunt. Dictus quod multis viis, seu vicis prius usus, & quasi *perforatus* fuerit. Hinc Apollo *Eutresites*, cujus templum ibi, & oraculum celeberrimum fuit. Steph.

Eutropium, locus Bithyniæ, apud Chalcedonem, ubi Mauricius Imperator à Phocâ occisus est. Procop.

Euxinus Pontus, sinus maris latissimus, Thracio & Cimmerio Bosporis interceptus, *Axenus* dictus, h. e. *inhospitalis*, propter immanitatem eorum, qui ejus maris litora incolebant: ibi enim hospites immolare solebant, & carnibus peresis, ex calvis eorum sibi pocula conficere. Strabo lib. 7. Postea vero cum in locis maritimis Iones aliquot opida condidissent, cohibito Scytharum assueto latrocinio, receptoque Græcorum commercio, pro *Axeno Euxinus*, h. e. *hospitalis* appellatus est. Ovid. Trist. 3. 13.

Dum me terrarum pars pænè novissima mundi
Euxinus falso nomine dictus habet.

Idem 4. 4.

Frigida me cohibent Euxini littora Ponti,
Dictus ab antiquis Axenus ille fuit.

Et lib. 5. Eleg. 2.

Quem tenet Euxini mendax cognomine littus
Et Scythici verè terra sinistra freti.

Manil. lib. 4.

Euxinus Scythicos Pontus sinuatus in arcus.

Strab. de 2. promontoriis hujus maris: Ἐπέχουσι δέ πως τὸ χῶμα τὸ ἀπειλημμένον Σκυθικῷ τόξῳ, ἀπὸ μὲν νευρᾶν ἐχομοίουσες τοῖς λιξιοῖς κεκλιμένοις μέσοις τοῦ Πόντου. Val. Flac. lib. 4.

Atque hæc Europam curvis anfractibus urget,
Hæc Asiam, Scythicum specie sinuatus in arcum.

Vide Carambis. Strabo lib. 7. Ἄπλοιν δὲ ἦν πότε ὁ Σκληρὸς οὗτος, καὶ καλεῖτο Ἄξεινος, διὰ τὸ δυσέμπλουν, καὶ ὁ ἀξενικὸς ἦν ἀλλοιούμενον. Photius Ep. 96. Ἦν ποτὲ Ἄξενος ὁ Σκυθικὸς πόντος· ἐποιεῖτο γὰρ βορέου, φεκλὸν ἀκύσαι, καὶ πρὸ ἀμπλίοσιας δὴ ξενῶν. Μιλήσιοι δὲ φιλανθρωπίᾳ, καὶ ἡμέρῳ πολιτείᾳ ἡσθέντες καὶ βάρβαρον ἐξημέρωσε ἔθνος, καὶ εἰς Εὔξεινον αὐτὸν μεταπείσης. A Lycophrone Pontus hicce κακόξενος vocabatur, à Sophocle v. ἀπόξενος. Vide Luc. in Toxari. Solin. c. 27. Mel. 1. 19. Schol. Apoll. in lib. 2. Diod. Sic. lib. 4. Doctissimus Bochartus ab Ebræo *Askenaz* deduci putat, in Phaleg. lib. 3. cap. 9.

Exampæus, fons Scythiæ in quem Hypanis flu. labitur apud mare Euxinum, de quo vide Herodotum lib. 4.

Exelodunum. Vide *Ernodurum*.

Exilissa, seu *Lissa*, *Ceuta* Hispanis, urbs Maurit. Ting. Sedet ad fretum Herculeum, estque sub dom. Regum Hispaniæ.

Exitani. Vide *Sexitani*.

Exomatæ, *Jaxamatæ* Melæ, Ixomatæ Polyæno, pop. Sarmatiæ Asiaticæ, de quibus Val. Flac. lib. 6.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satharchæ.

Exonaba, urbs Lusitaniæ, Ossonaba quibusdam, nunc *Stombar*, vic. in Algarbiâ. Al. est *Silves*, cui subest Ossonabensis Ecclesia.

Exonia, olim Isca Damnoniorum, urbs Angliæ Episc. sub Arch. Cant. in Com. Devoniæ ad Iscam flu. Vide *Isca*. Long. 16. 32. Lat. 50. 49.

Exopolis, urbs Sarmatiæ ad Tanaim flu *Bogazar* Moletio.

Exquiliæ, vel *Esquiliæ*, mons Romæ, dictus ab *excubiis* regis Tulli Hostilii, qui hunc collem urbi adjecit, teste Livio, & in eum ut frequentiùs habitaretur, domicilium suum transtulit. Sunt qui ab *excolendo* sic dictas volunt quòd ea pars urbis, cum antea neglecta jacuisset, à Tullo rege fuerit exculta. Horat.

Nunc licet Exquiliis habitare salubribus:

Vide Passeratii solennes lectiones in Propertium lib. 3. eleg. 23.

Extensio, Ἔξοχὴ in Græco cod. Ptolemæi, prom. Albionis in ora Suffolciæ Com. *Easton-nesse* Camdeno.

Extremadura, prov. Hispaniæ, & regni Legionis pars, cui adjacet versus Bor. A meridie habet Andaluziam, ab occasu Portugalliam, & ab ort. Castellam Novam. Urbes habet præcipuas Pacem Augustam, Placentiam, Cauriam, & Emeritam.

Extremadura, prov. Portugalliæ, versus ost. Tagi flu. cujus urbs primaria Ulyssippo, Lisbon, totius regni caput.

F.

Fabaria, insula Frisiæ Plin. 4. 14. à frugis similitudine sponte provenientis, aliàs *Burchana* dicta.

Fabaris, flu. Sabinorum, alio nomine *Farfarus* appellatus. Virg. Æn. 7.

Qui Tyberim Fabarimque bibunt.

Fabienses, Italiæ pop. Plin. 3. 5.

Fabiranum, Bremen, urbs Archiep. Germ. Hanzeatica, & libera, ad Visurgim flu.

Fabrateria, Colonia, & op. nunc pagus Latii, inter Aquinum, & Fregellas. Populi *Fabraterni* Plinio. Juven. Sat. 3.

Si potes avelli Circensibus, optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Frusione paratur.

Silius lib. 8.

Hinc Fabrateriæ vulgus: nec monte nivoso
Descendens Atina aberat.——

Fabrianum, op. & unum ex 4 Castellis Italiæ in ditione Pontificia, & in Marchia Anconitana, ad radices Apennini M. inter Sentini rudera ad occ. & Matellicam ad ort.

Fabricius pons, unus ex pontibus urbis Romæ, à Fabricio consule extructus. Horat. lib. 2. Sat. 3.

Atque à Fabricio non tristem ponte reverti.

Hodiè *ponte di quatro Capi*, teste Andr. Fulvio, & Marliano.

Fæsulæ, urbs olim Hetruriæ, non procul à Florentiâ, nunc vicus modicus, licet episcopalem sedem retineat. Plerisque Græcis Φαισῦλαι, *Fæsulæ*, à nonnullis Φαισῦλα *Fæsula*, dicitur. Diphthongum in primâ Græci semper habent, & inde ea syllaba producitur à Silio lib. 8.

Adfuit & sacris interpres fulminis alis
Fæsula.——

Apud Procopium tamen Rerum Gothicarum lib. 2. in vulgatis exemplaribus est Φισῦλαι, utrum auctoris scriptione, an librarii corruptione, incertum. Secunda vero syllaba, cum foret brevis

brevis Polybius lib. 2. rectè ſcripſit Græco more Φαλοναν. Hodiè vulgò *Fiſole*. Long. 34. 04. Lat. 43. 08.

Falacrium, Promont. Siciliæ. Ptol. *Raſocolmo*, teſte Fatello.

Falerii, op. Faliſcorum in Tuſciæ mediterraneis. Ptol. Vide Cluverium.

Falernus, mons & ager Campaniæ, inter Calenum, & Sinueſſam, maximæ fertilitatis; ager enim frumenti, mons vini generoſiſſimi ferax eſt. Virg. Georg. 2.

———*Nec cellis ideo contende Falernis.*

Mart. 13. 105.

Attica Nectareum turbatis mella Falernum,

Horat. in Odis:

———*Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.

Tibul. *Nunc mihi fumoſos veteris proferte Falernos*
Conſulis, & Chio ſolvite vincla cado.

Indomitum Falernum Perſio dicitur, & *Forte Falernum*. Horat.

Faliſci populi quondam Hetruriæ, uberrima paſcua incolentes, unde *gramen Faliſcum* à ſcriptoribus paſſim celebratur. Hi cum à Camillo obſiderentur, Magiſter ludi cum nobilioribus diſcipulis, deambulandi prætextu urbe egreſſus, ad hoſtem eos deduxit. Quam perfidiam deteſtatus Camillus, hominem nudari juſſit, & à pueris cæſum in urbem remitti. Quâ ex re id conſecutus eſt Camillus ut quos armis ſubigere non potuerat, juſtitiæ adminiſtratione ad deditionem compulerit. Apud Faliſcos farciminis præſtantiſſimi genus fiebat, Lucanicis non diſſimile. quod *ventrem Faliſcum* appellabant. Martialis:

Et Lucanica ventre cum Faliſco.

Horum urbes *Faliſca*, *Faleria*, *Feſcennia*, & *Horta*. Quos memorat. Virg. Æn. 7.

Hi Feſcennias acies, æquòſque Faliſcos.

In Faliſcis flu. eſt, cujus aqua potata boves candidos efficit. Plin. 2. 103.

Falmuthum, *Falmouth*, port. Angliæ capaciſſimus in ora auſtrali Cornubiæ, prope caſtrum *Pendenis*, 30. m. p. à Plimutho in occ.

Famaguſta, Cypri civitas, turribus, & propugnaculis benè munita, quæ Anno Dom. 1750. obſeſſa, & vi expugnata, cum totâ inſulâ in truculentiſſimi Turcarum Imperatoris poteſtatem devenit.

Fanum, urbs Umbriæ amœniſſima in Adriatico litore, inter Piſaurum, & Sentogalliam, haud longe à Metauro flumine, ſic dicta, quòd in eâ pulcherrimum Fortunæ Fanum, i. e. templum, fuerit. Hinc *Fanenſes*, ſeu *Faneſtres* ejus incolæ. Steph. urbs eſt Italiæ.

Fanum Martis, op. olim, nunc pagus Belgii in Lucemburg. Ducatu. Anton. vulgò *Mars* vel *Marche en Famine*. Long. 24. 43. Lat. 49. 58.

Fanum Saturni, Cronium, locus inſ. Gaditanæ. Strab. qui *Punta de S. Sebaſtiano*, teſte Ortelio dicitur.

Fanum Vacunæ, vulgò *Vacone*, pagus Sabinorum inter Cures, & Mandelam. Horat. Epiſt. ad Fuſc. Ariſt.

Hæc tibi dictabam poſt Fanum putre Vacunæ.

Farfarus, flu. Sabinorum. Ovid. Met. 15.

Narve tulit præceps & opacæ Farfarus undæ.

Farnia, *Farne*, inſ. parva Angliæ, in Oceano Germ. in ora litor. Northumbriæ Com. 12. mill. à Bervico.

Faſcellina, op. Siciliæ, in orâ Occid. apud Panormum. Sil. lib. 14.

Mille Thoantææ ſedes Faſcellina Divæ.

Faventia, Hiſp. opidum. Plin. 3. 3. Item civitas Italiæ in octavâ reg. hodiè *Faenza*. Silius lib. 8.

———*Undique ſolers*
Axva coronantem nutrire Faventia pinum.

Strabo lib. 5. Φαβεντια, ἡ Καικινα ἡδη ονομαζουσι τὸ Ἀκυλ. Pop. *Faventini*. Plin. 3. 15. Long. 34. 35. Lat. 43. 46.

Faventia, *Faience*, urbec. Gall. in Provincia, cujus figlina laudantur, dicta *Vaſa Faventina*. Sedet prope ripam Benſonem, 5. leuc. à Gratiâ in occ. & tot. à Foro Julio in Bor.

Feltris Lacus, pag. Auſtriæ ſuper. nunc *Walſee* prope Danub. flu.

Felnum, *Felin*, urbs Livoniæ ad Pelam flu. in Ethoniâ prov. 14. leuc. à Revalia in auſt. & 15. à Pernaviâ.

Feltria, urbs alias Venetiæ, nunc Marchiæ Tarviſinæ, in Italia, ad Aſonem flu. 10. mill. à confin. ditionis Tridentinæ in ort. & 50. à Venetiis in Circ. De quâ fertur hoc diſtichon Julii Cæſaris:

Feltria per pectus ferrum damnata rigore
Atque mihi poſthac haud ideonea, vale.

Long. 34. 10. Lat. 45. 48.

Fenni, ſeu *Finni*, pop. Scandinaviæ, quorum tractus *Finnia*, ſeu *Finlandia* dicitur.

Ferentanum, quòd & *Frentanum*, op. Ferentanorum in Apulorum confin. quod plerique Francam Villam opidum Aprutii eſſe putant, cum hoc in Maruccinorum, orâ ſit, inter Aternum & Ortonem fere, 6. m. p. longè à finibus Ferentanorum. Strabo.

Ferentia, *Ferentium* Plinio, *Ferentinum* Tacito, ac Straboni urbs Hetruriæ, vulgò *Ferento*; pop. *Ferentini*, Suetonio.

Ferentinum, urbs Latii in finibus Hernicorum in colle inter Anagniam, & Fruſinonem. Pop. *Ferentinates* Plinio. Alii *Ferentini*. Silius lib. 8.

Syllæ Ferentinos, Privernatumque manipios
Ducebat.———

Long. 37. 05. Lat. 41. 36.

Ferentum, op. Apuliæ in Lucaniæ confin. inter Veniſiam, & Acherontiam, hodiè *Forenzo*. Horat. Carm. 3. Od. 4.

———*Et arcuum*
Pingue tenet humilis Ferenti.

Fermanagenſis, Comitatus Hiberniæ in Ultoniâ prov. verſus Connaciam.

Fernæ, *Fernes*, urbs Hiberniæ in Lageniâ prov. & in Com. Wexfordienſi.

Feronia, op. Hetruriæ ad Soracte montem Faliſcorum, ab urbe Roma 18. m. p.

Feronia, Colon. & op. Hetruriæ apud Capenates, in M. Cimino, ubi Lucus Feroniæ.

Feronia, op. Hetruriæ, inter Lucam & Luniam ad occ. inde 14. hinc 16. m. p. Vulgò *Pietra Santta*. Long. 36. 10. Lat. 42. 06.

Feronia, op. Latii in agro Pometino, 3. m. p. à Terracinâ, ubi lacus, *Lago di Ferona* hodiè dictus. Horat. Sat. 5. lib. 1.

Ora manuſque tua lavimus, Feronia, Lymphâ.

Feronia, op. olim, nunc pag. Sardiniæ in orâ auſtrali, à Calari in occ. recedens, vulgò *Feronia*.

Ferraria, *Ferrara*, urbs Æmiliæ ad Padum, quæ deficit indies ex quo non habuit Duces proprios; ſubeſt enim Romano Pontifici ab an. 1593. cum tota prov. *Ferrarienſi*. Diſtat 28. mill. à Bononia in Bor. Venetias verſus; ditque med. inter Mirandulam ad occ. & Comacchum ad ort. Long. 34. 00. Lat. 44. 20.

Feſcennia, vel *Feſcennium*, op. Hetruriæ. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Hi Feſcennini acies, æquòſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces.———

In hoc opido carminis quoddam genus, omni obſcœnitate opprobrioque plenum inventum putatur, quod à loco dictum eſt *Feſcenninum*. Macrob. Sat. 24. *Pollio cum Feſcenninos in eum Auguſtus ſcripſiſſet, dit, At ego taceo. Non eſt enim facile in eum ſcribere, qui poteſt proſcribere.* Hinc *Feſcennina locutio* apud Catullum. Horat. lib. 2. Epiſt. 1.

Feſcennina per hanc inventa licentia morem.

Seneca in Medea:

Feſſa dicax fundat convicia Feſceninus.

Long. 35. 48. Lat. 42. 14.

Fezza, urbs Africæ, reg. Fezzani caput, in Barbariâ, ſub dom. regis Marocchi. Quibuſdam eſt *Volubilis* antiquorum.

Fibrenus, flu. Italiæ, in Lirim infra Arpinum influens, *Fiume della Poſta* Santeſicio. Sil. lib. 8.

Et qui Fibreno miſcentem flumina Lirim.

Ficaria, inſ. parv. Sardiniæ, oræ adjacens Orientali, *Serpentera* Leandro, *Colcheiro* v. Claverio, in eodem tractu; utraque parva admodum, 20. mill. à Calari in ort.

Fidena, & *Fidenæ*, urbs Latinorum mediterranea. Virg. Æneid. 6.

Hi tibi Nomentum, Gabios, urbemque Fidenam.

Juvenal. Sat. 6.

———*Vivit Gabiis, ut vivit in agro,*
Vrsus Fidenis.———

Et ante eum Horat. lib. 1. Epiſt. 11.

Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. pop. *Fidenates*.

Long. 36. 30. Lat. 40. 45.

Fidentia, op. Italiæ in octavâ regione, à quâ incolæ *Fidentini*. Plin. 3. 15. Long. 32. 22. Lat. 44. 00.

Fidentia, Hiſp. Bæticæ urbs, inter Bætim & oceanum ſita, alio nomine *Julia* appellata. Plin. 3. 1.

Fidentiola, vicus inter Placentiam, & Parmam, Italiæ urbes. Anton. hodiè *Fiorenzola*.

Firmanorum Caſtellum Firmano, teſte Franc. Pamphilo, caſtrum Picen. Firmo urbi vicinum. Plin.

Firmanum, op. Umbriæ apud Metaurum flu. vulgò *Formello*, vel *Formigniano*.

Firmum, *Firmum* Cic. ac Strab. Colonia & urbs Archiepiſcopalis Picen. apud Forum maris Adriatici. *Fermo* vulgò dicitur. Long. 37. 45. Lat. 43. 16.

Fiſcellus,

Fiſcellus, montis Apennini ramentum in Umbriâ, juxta Piceni, & Sabinorum confinia, unde Nar fluvius oritur. Sil. lib. 8.

Quæ Fiſcelle tuas arces, Pimnamque virentem.

Flamingi, pop. Gall. Belg. qui à Saxonibus originem duxerunt, Æmil. lib. 3. qui & *Flandrenſes*.

Flaminia, Italiæ regio, hodiè *Romagna* Leandro 10.

Flaminia Via, ab urbe Româ Ariminum uſque perducta per Ocriculum, Narniam, Spoletium, Forum Flaminii, Helvillum, Callem, Forum Sempronii, Fanum Fortunæ, & Piſaurum, Anton. in Itin. A Flaminio conſule, qui ad lacum Thraſymenum ab Annibale cæſus eſt, ſtrata. Ovid. Pont. 1. 9.

Spectat Flaminiæ Claudia juncta viæ.

Juvenal. Sat. 1.

———*Experiar quid concedatur in illos*
Quorum Flaminiâ tegitur cinis atque Latinâ.

Flaminii prata, nunc *Circum Flaminium* vocant, locus urbis Romæ. Liv. lib. 3.

Flamonienſes, cognomine *Vannienſes*, & Culici circa Venetos populi. Plin.

Flanaticus ſinus, *Flanonicus* Stephano, *Polaticus* Melæ, *Liburnicus* Oroſio, ſinus maris Adriatici, inter Iſtriam & Liburnicam, hodiè *Il Quarnero*, populi *Flanates* Plinio dicuntur.

Flandrenſes, vide *Flamingi*.

Flandria, Gall. Belg. regio ad litora Oceani Septentrionalis. Tractum ſiquidem Europæ extremum, Britannicæ inſulæ oppoſitum, inter Galliam, Germaniam, & Oceanum. Incolæ *Germaniam inferiorem* appellant. Galli, exterique fere omnes, uno nomine *Flandriam* vocant. Verum Flandria non tam latè patet, nam quæ nunc Flandria eſt ea Brabantiâ, Hannoniâ, Arteſiâ, & Oceano terminatur. Hanc in tres partes dividunt, in Teutonicam, Gallicam & Imperatoriam, quam & Proprietariam (quod nunquam ſuperiorem, aut Dominum, præter Flandriæ Principem agnorit) nominant. Teutonica Flandria octodecim habet urbes celebres, quarum præcipuæ ſunt Gandavum, Brugæ, Ypra, &c. Gallica tres, Inſulas, videlicet, Duacum & Orchianum. Imperatoria quatuor, Aloſtum, Teneramundum, Gerardimontium, & Ninivam. Flumina ejus celebriora ſunt, Scaldis, Liza, & Tenera. Regio maximè compaſcua, imprimis occidentem verſus. Boves, equoſque præſtantiſſimos, belloque aptos gignit. Caſeo, butyroque abundat. Tritici admodum fœcunda, & nobilis. Populus ferè mercaturam exercet, atque ex lino (cujus hic maxima fertilitas, & excellentia eſt) lanâque pannos lineos, laneoſque magnâ copiâ conficit, latiſſimèque diſtrahit. Habet 1245 pagos præter Arces, Caſtella, & Nobilium ædes. Lud. Guicciardinus, & Jac. Marchantius Flandriam deſcripſerunt.

Flavia, Palæſtinæ urbs, primum ab Herode condita, & in gratiam Tiberii *Cæſarea* appellata, poſtea deductâ eò à Flavio Veſpaſiano Coloniâ, *Flavia* dicta. Plin. 5. 3. Item Æduorum Sequanorum urbs, hodiè *Flavigny*, ut quidam exiſtimant. Item *Flavia* Lambris, Hiſp. Tarrac. urbs. Ptol.

Flaviana, Scythiæ urbs. Lib. Notit. Mœſiæ prima alio in loco eidem.

Flavianum, quod & *Flavinianum* legitur, hodiè *Foiano*, opidum Hetruriæ ad Tiberim in finibus Faliſcorum. *Flavinium*. Virgilio lib. 7.

Hi Feſcenninas acies, Æquoſque Faliſcos,
Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva,
Et Cimini cum monte lacum, lucoſque Capenos.

Silius lib. 8. *Flavinam* vocat:

Hos juxta Nepeſina cohors, Æquique Faliſci,
Quique tuos, Flavina, focos, Sabatia, quique
Stagna tenent, Ciminique lacum, qui Sutria tecta
Haud procul, & ſacrum Phœbo Soractæ frequentant.

Flaviobriga, op. Autrigonum in Hiſp. citeriori. Plin. 40. 20. Long. 17. 30. Lat. 44. 15.

Flavionavia, Peſicorum in Hiſp. Tarrac. op. quod hodiè *Bilbano* appellatur, ut nonnulli ſentiunt.

Flaviopolis, Bithyniæ civitas. Ptol. Item urbs mediterranea Ciliciæ eidem. Fuit & Thraciæ op. eo loco conditum, ubi antea Zelia fuerat. Plin. 4. 21.

Flavium Brigantium, Ptol. Callaicorum urbs in Portu magno, hodie *Compoſtella*. Item *Flavium* Norici op. Plinio. hodiè *S. Andres*, teſte Lazio.

Flensburgum, urbs Daniæ in Jutiâ, & Duc. Sleſvicenſi, ad ſin. cogn. 4. leuc. à Sleſvico in Bor. & 9. ab Ottoniâ in a ſt.

Fleſſingha, *Vliſſinghen*, urbs Belg. in Zelandiâ prov. & Valachria inſ. ſub dom. utili Principis Auraſicani, 1. leuc. à Middleburgo in occ. 3. à Clauſulis in ort. & 7. à Gandavo in Bor.

Flevo, ſeu *Fletio*, inf. Friſiorum in Flevo lacu. Cluverius autem putat à mari abſorptam fuiſſe.

Flevum, *Flevi lacus* Tacito, ſinus maris Germanici inter Batavos, & Friſios, in quem Rheni alveus orientalis cum Iſala apud Campenam urbem influit; vulgò *Suyderſee*. Sed *Flevum* Plinio eſt, ipſius Rheni oſtium Orientale. *Iſſel* Ortelio, *Ulie* autem Verrutio.

Flevum, Caſtellum Tacito, op. Friſiæ occidentalis ad lacum Flevum. *Vollenhove*, teſte Cyro Spangebergio. Sed Becano eſt Fledorp, op. ejuſdem Friſiæ in orâ litoreâ ad Bor. apud Groningam urbem.

Flexum, Pannoniæ urbs Anton. *Wien* Spiegelio. Lazius autem *Altenburg*, aut *Presburg* putat Hungariæ urbem. Long. 39. 35. Lat. 48. 10.

Flintum, *Flint*, Caſtrum Walliæ Bor. ad Deam æſtuarium. Hinc reg. adjacens dicitur Com. Flintenſis, *Flintſhire*.

Florentia, urbs in Etruriâ hodiè clariſſima, aliquando *Fluentia*, quòd ad Arni *fluenta* extructa ſit, dicta; unde pop. *Fluentini* Catoni & Plinio, qui nunc *Florentini* nomine magis auſpicato vocantur, olim libera, ac maximæ partis Etruriæ Domina, nunc vero Reip. formam adhuc, ſub magno tamen Duce ex Mediceâ familiâ ſervans, vulgò *Fiorenza*. Vide Leandrum in Deſcript. Italiæ. Long. 34. 03. Lat. 43. 15.

Florentiola, op. geminum, unum in Thuſciâ apud Vatrenum flu. alterum in Gall. Togatâ inter Parmam, & Placentiam.

Floriacum, *Fleury*, op. Duc. Burgundiæ ad Uſchum amnem, 3. leuc. à Divione in occ.

Floriacum, pag. Gall. 7. leuc. ab Aurelis in ort. diſtans, ubi celebris Abbatia Floriacenſis.

Floriana, op. Pannon. infer. nunc *S. Paul* Lazio, pag. ad Danub. & Budam urb.

Florida, reg. Americæ Sept. ideo ſic dict. quia detecta fuit ab Hiſp. die Dominica Palmarum; eſtque verſus ſin. Mexicanum.

Floriopolis, *S. Flour*, urbs Gall. in Alvernia prov. ad flu. *Larder*, 15. leuc. à Claromonte in auſt. & 13. ab Anicio in occ. Long. 23. 40. Lat. 44. 40.

Florius, *Ars* Moletio, flu. Hiſp. in Callaicis apud Nerium prom. in Oceanum labens.

Fluentia. Vide *Florentia*.

Flumentana, porta Romæ, quam Tyberis urbem intrans in ſiniſtrâ ripæ parte reliquit; dicta quod Tiberis quandoque in eam influxerit, hodiè *Porto del populo*.

Fluſtates, Gall. Belg. pop. apud Cæſarem, quos Canalis in comitatu *de Foix* apud Aquitanos locat. Urſinus autem ex Plin. & Claudiano legit *Eluſates*: Ac ſanè hoc tractu Eluſatium civitatis ſit mentio in Provinciarum libello.

Focaria, mons, & promontorium Umbriæ, hodiè *M. di Peſaro* Blondo dicitur.

Focunates, pop. in Alpibus Plin. 3. 30. *Foſſigni* hodiè Pingonio. Sed Simlero eſt vallis *Suls*, inter Tridentinos & Venetos.

Fons Solis, in Cyrenaicâ, ſic dictus, quòd Solis per cardines motu, calore & algore variatur. Ejus meminere Herodotus, Diodorus & Arrianus. Ovid. Met. 15.

———*Medio tua corniger Ammon,*
Unda die gelida eſt, ortuque obituque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina, novum, & memorabile, lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente tepeſcit,
Quæque riget medium cum ſol aſcendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Fontes Aponi, Thermæ ſunt à veteribus celebratæ in agro Patavino, Venetorum ditionis; hodiè *Bagni d' Abano*, ut Leander ſcribit. Vide *Aponus*.

Fontinalis, Porta urbis Romæ, ob propinquitatem ſcaturientium fontium, eadem *Capena* vocatur.

Foretani, & *Foretii*, Italiæ Tranſpadani populi. Plin.

Fordunum, *Fordon*, op. Scotiæ, Merniæ reg. primarium, ab Aberdonio, 15. m. p. in Afr. Long. 17. 57. Lat. 58. 30.

Formiæ, urbs Campaniæ maritima, juxta Caietam, Læſtrygonum olim ſedes, à Lamo quodam Lacone ut creditur, condita. Horat. lib. 3. Carm. Od. 17.

Æli, vetuſto nobilis ab Lamo, &c.
Autore ab illo ducis originem
Qui Formiarum mœnia dicitur
Princeps, & immanem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Hæ primum *Hormiæ* dictæ ſunt, ſive à frequentiâ bonitateque ὀρμῆς, h. e. *ſtationum*, ut Feſto placet, ſive ἀπὸ τῆς ὁρμῆς, h. e. ab *impetu* Læſtrygonum, qui *Anthropophagi* fuiſſe dicuntur. Martialis *Formiam* dixiſſe videtur. 10. 30.

O temperatæ dulce Formiæ litus.
Horat. 1. Od. 20.
——*Mea nec Falernæ*
Temperant vites, neque Formiani
Pocula colles.
Diodoro, Straboni, ac Æliano Φορμίαι, unde mendosè apud Ptol. Φῶρμαι videtur, quod tamen antiquum puto fuisse mendum, cum apud Steph. legitur Φορμαῖοι πόλις Ἰταλίας, ἐθνικὸν, τὸ αὐτό. Strabo lib. 5. Φορμίαι, Λακωνικὸν κτίσμα ὄζιν Ὀρμίαι λαχόμενον σφήτερον δὴ τὸ ἐνορμιον. Long. 36. 46. Lat. 48. 28.

Formio, Iſtriæ flu. Ptol. hodiè *Riſano*.

Foroappii, Italiæ pop. in Falerno agro. Plin. 3. 3. Opidum eorum *Forum Appii* Horatio dicitur. Serm. 1. 5.
——*Inde forum Appi*
Differtum nautis, cauponibus atque malignis.
Tullius ad Atticum lib. 2. ep. 10. *Ab Appii foro horâ quartâ, dederam aliam paulo ante à Tribus Tabernis:* ubi Leander tradit, hodiè hoſpitium tantum *Maruti* dictum extare. Long. 37. 00. Lat. 41. 05.

Foroaugustana, Hiſp. citer. civitas, alio nomine *Libiſofonna* dicta. Plin. 3. 3.

Forobremitani, Umbriæ pop. Plin.

Forthea, flu. ingens Scotiæ meridionalis. Oritur in confin. Lenoxiæ prov. deinde Strivelinum urb. rigat, & paulò infra multis auctus flu. in æſtuarium Bodotriam ſe exonerat, quod ab eo *The Frith of Forth* dicitur; extenditurque inter Fifam & Laudoniam provincias.

Fortia Caſtra in Tirolenſi comitatu habet Lazius ex Lib. Notit. quod *Stertzingen* interpretatur.

Fortunatæ inſulæ, *à fructuum ubertate*, vel *aeris bonitate* dictæ, contra Mauritaniæ finem ad occidentem ſitæ ſunt. Strab. lib. 3. & Plin. lib. 4. Fuerunt autem ſex numero, nunc omnes *Canariæ* dictæ. Has inſulas Horatius innuere videtur. Od. 8. lib. 4.
——*Divitibus conſecrat inſulis.*
Nec non Epod. 16.
Nos manet Oceanus circumvagus, arva, beata
Petamus arva, divites & inſulas, &c.
Plautus in Trinummo:
Sicut Fortunatorum memorant inſulas,
Quo cuncti qui ætatem egerunt caſtè ſuam
Conveniant.——
Vide Plin. 6. cujus Lemma de Fortunatis inſ.

Foruli, op. Sabinorum, ſaxoſo in loco ſitum, unde fit, ut Strabo lib. 5. petram vocet ad rebellandum, quam ad habitandum aptiorem. Virg. Æn. 7.
Caſperiaſque colunt, Foruloſque & flumen Himellæ.

Forum Allieni, Galliæ Ciſalpinæ urbs. Tacit.

Forum Appii, vide *Foroappii*.

Forum Aurelii, in viâ Aureliâ, inter Urbem & Coſas. Anton.

Forum Bibalorum, Hiſp. urbs Ptol.

Forum Caſſii, inter Vulſinium, & Sutrium. Anton. Tuſciæ mediterranea urbs eſt, hodiè *Vetralla* Leandro.

Forum Cellæ, Tuſciæ op. ad mare mediterraneum. *Forcelle* hodiè Leandro dictum.

Forum Claudii, Centronum civitas in Alpibus. Ptol. hodiè *Farentoſa*, Ducis Sabaudiæ.

Forum Claudii, Tuſcorum urbs. Ptol. & Plin. *Tolfa* nova Leandro.

Forum Cornelii, Gall. Togatæ urbs. Ptol. hodiè *Imola*.

Forum Cornelium, civitas in Flaminiâ, quæ & *Forum Sylle*. Forocornelienſis agri meminit Plin. 3. 16.

Forum Decii, op. Sabinorum. Plin.

Forum Duguntorum, vel *Jutuntorum*, Cenomannorum op. Ptol. *Crema* Leandro, in Lombardiâ Tranſpadanâ.

Forum Egurrorum, urbs Hiſp. Tarracon. Ptol. hodiè *Medina del Rio ſeco*.

Forum Flaminii, in Umbriâ eſt, teſte Plinio. Vide Cluv. Ant. lib 2. p. 631.

Forum Fulvii, quod *Valentinum* quoque dicitur Plinio, Longobardiæ Ciſpadanæ op. hodiè *Valenza*.

Forum Gallorum, op. in viâ Flaminiâ, *Caſtel Franco* Leandro.

Forum Gallorum, Hiſp. urbs, inter Cæſarauguſtam, & Pyrenæos Anton.

Forum Julium, & *Julii*, colonia Octavianorum, & urbs Galliæ Narbonenſis. Gallicè *Freius*. *Forum* item *Julium*. Tac. & Ptol. colonia, & urbs Carnorum, quod & *Caſtrum Julienſe* Diacono dicitur. Vulgò *Cividal d' Auſtria*. *Forum* præterea *Julium* Plinio, qui populos *Foro-Julienſes* memorat, *Friuli*, & *Patria* hodiè, regio eſt Italiæ, Venetiæ pars, inter Marchiam Tarviſinam, & Hiſtriam, ac Noricum contenta; cujus Utinum caput eſt, & conventus juridicus. Vide Leandrum in deſcr. Italiæ, Blondum, & J. Candidum in Aquilegienſium hiſtoriâ.

Forum Licini, Inſubrum op. Plin. *Prieve d' Incino* Leandro, Niger autem *Lignano* appellat.

Forum Limicorum, Hiſp. Tarron. urbs. Ptol. *Puente de Lima*, teſte Floriano, Portugalliæ opidum.

Forum Livii, vulgò *Forli*, urbs Gall. Togatæ, in viâ Æmiliâ, media inter Faventiam, & Cæſenam urb. Romandiolæ. Pop. *Forolivienſes*. Long. 34. 51. Lat. 43. 43.

Forum Narbaſorum, op. Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum exciſum: locus *Arvas*, hodiè, teſte Mor. nominatur, inter Legionem, & Oretum.

Forum Neronis, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *Foroneronienſes*, & *Lutevani*, vide *Luteva*.

Forum novum, Sabinorum urbs. Plin.

Forum Popilii, Flaminiæ in Italiâ urbs. Plin. *Forlimpopoli*. Leandro. Long. 34. 57. Lat. 43. 42.

Forum Segusianorum, op. Gall. Lugd. Ptol. *Feurs* Dalechampio, aliis *Bourg en Breſſe*.

Forum Sempronii, Umbrorum civitas. Ptol. Long. 36. 12. Lat. 43. 37.

Forum Tiberii, Helvetiorum civitas in Galliâ juxta Rhenum. Ptol. *Keyſerſtull*, teſte Rhenano. *Zurzach* Tſchudo, *Zurich* aliis dicitur.

Forum Trajani, in Sardiniâ urbs. Anton.

Forum Truentinorum, Plin. Italiæ urbs in Galliâ Ciſalpinâ. *Brentinore* Leandro.

Forum Vibii, Galliæ Tranſpadanæ urbs, hodiè *Bibiena*. Long. 29. 20. Lat. 43. 40.

Forum Voconii, vel *Vocontii*, Gall. Narbon. op. *Chambery*, Pineto, aliis *Freius*.

Forum Vulcani, *campi Phlegræi* Plin. & Solino hodiè *La Solfatara*, locus Campaniæ apud Puteolos, inde 2. m. p. Neapolim verſus diſtans, in morem ingentis Theatri ignes perpetuos emittens, & ſulfur gignens.

Foſi, pop. Germaniæ, Cheruſcis finitimi. *Dietmerſaher*, teſte Althamero. Sed aliis *Foſſewerde*, tractus Friſiæ occidentalis, ubi non longe Foſete inſula, vulgò *Amelande*, teſte Hier. Verrutio.

Foſſa Canopica, quâ navigatur Alexandria Canopum. Strabo, & Stephanus.

Foſſa Cimbrica, quam nullam volucrem ſupervolare poſſe ſcribit Antigonus in Mirabilibus.

Foſſa Clælia, Dionyſius Κλοιλίας τάφρους vocat. Livius etiam pl. num. *Foſſas* habet lib 2. ubi de C. Martio Coriolano. *Poſtremum ad urbem à Pedo ducit, & ad Foſſas Cluilias 5. ab urbe m. p. caſtris poſitis populatur inde agrum Romanum.* Plut. de eadem re in vitâ Martii. Περὶ τὰς λεγομένας Κλοιλίας τάφρους καθίζουσιν ὀλίγοι πανεμφυλία ἡ πόλεως σαλεύουσα δείσῃς.

Foſſa Corbulonis. Leck, teſte Ortelio, flu. Batavorum in Hollandiâ, à *Corbulone* ex Rheno derivatus, ſpatio 23. m. p. Moſæ congrediens ad Crimpam pagum.

Foſſæ Druſianæ, flu. Germ. infer. in ducatu Geldriæ, à *Druſo* ex Rheno derivatus, vulgò *Yſſel*, vel *Yſſel* Ortelio.

Foſſæ Marianæ, Ptol. Gall. Narbon. urbs, ad alterum ex Rhodani oſtiis ſita, ita dicta à *foſſâ propinquâ*, quam Marius ex Rhodano duxit in vicinum. Strabo lib. 4. Gallicè *Aigues mortes*.

Foſſæ Neronis, *Licola*, teſte Sanfelicio, foſſa, quam Nero ex ſinu Baiano Hoſtiam uſque perducere tentavit.

Franci, pop. Germ. quorum reg. *Franconia*, ampla, quæ & Francia Orientalis, ad Gallicæ Franciæ diſcrimen, nominatur; qui in Galliam trajicentes, illi nomen Franciæ indiderunt, fueruntque propterea Galli deinceps *Franceſi* dicti apud Italos, & alios. Fuerunt & *Franci* in Germ. inferiori, prius Sicambri, Oroſio teſte; quorum opidum adhuc *Francken* in ducatu Bergenſi durat, ſeu in comitatu Marchenſi, teſte H. Junio. In Friſiâ quoque habitaſſe Francos teſtatur Procopius, ubi *Franeker* urbs. Horum meminit Claud. de Laud. Stil. lib. 2.
Qui mihi Germanos ſolus Franceſque ſubegit.
Francia occidentalis (orientalis enim eſt Provincia Germaniæ, & *Franconia* dicitur) pars Galliæ inter Ligerim, & Sequanam, quæ propriè *La France* à Gallis nominatur, licèt apud Italos, nomen Franciæ toti Galliæ, exceptâ magnâ Belgicæ parte, tribuatur. Claud. de laude Stilic. lib. 1.
——*Provincia miſſos*
Expellet citius faſces, quam Francia reges
Quos dederis.——
Lib. in Baſilico, ὑφ' ἡμῶν Κῆπιον ὑπὲρ Ῥῆνον πολεμῶν ἐπ' αὐτὸν Ὠκεανὸν κατέκτον, ὅπως εἰ πορευομένων πρὸς τὰ ἐκεῖ πολέμων ἔργα, ἄρξῃ ἡ στρατεία ἀπ' αὐτῶν ἐνεχόμενος ἐκεῖ πρέσειεν, ὀνομάζον) Φραγκοί. Οἱ δὲ ὑπὸ τῶν πολλῶν κέλλω) Φράγγοι: ubi M S. οἱ Φέρεγκοι.
Nota horum fallacia & inconſtantia. Salv. l. 4.
Si perierit Francus, quid novi faceret?

Claud. lib. 1. in Stil.

——Provincia miſſos
Expellet citius fullas quam Francia reges.

Franciæ regni diviſio per Præfecturas generales.

1. Præfectura, Francica, ſeu inſulæ Franciæ, *L'iſle de France*, ſub quâ provincia Inſulæ Franciæ & agri Bellovacenſis, *Le Beauvoiſis*, Laudunenſis, *Le Laonois*, & Sueſſionenſis, *Le Soiſſonois*.
2. Burgundica, continet Ducatum Burgundiæ, *la Bourgogne*, & Breſſiam, *la Breſſe*.
3. Normannica, continet Normanniam, *la Normandie*.
4. Aquitanica, continet Guiennam, *la Guienne*, Vaſconiam, *la Gaſcogne*, provincias, Santoniam, *la Santonge*; Petrocoricenſem, *le Perigort*, Lemovicenſem, *le Limoſin*, Cadurcenſem, *le Quercy*, & Rutenenſem, *le Rouergue*.
5. Britannica, Armoricam totam, ſeu Britanniam min. complectitur, *la Bretagne*.
6. Campanica, continet Campaniam, *la Champagne*, & Briam, *la Brie*.
7. Occitanica, continet Occitaniam, *le Languedoc*, & provincias Vivarienſem, *le Vivarais*, Gabalenſem, *le Gevaudan*, Velaunos, *le Velay*, & Comitatum Ruſcinocenſem, *le Rouſſillon*.
8. Picardica, ſub quâ Picardia, *la Picardie*, & Arteſia, *l'Artois*.
9. Delphinatus, ſub quâ Delphinatus, *le Dauphine*.
10. Provinciæ, ſub quâ Provincia, *la Provence*.
11. Lugdunenſis, continet provincias, Lugdunenſem, *le Lyonnois*, Baujovienſem, *le Baugelois*, Forenſem, *le Forez*, Borbonienſem *le Bourbonnois*, Alverniam, *l'Auvergne*, & Marchiam, *la Marche*.
12. Aurelianenſis, complectitur provincias, Aurelianenſem, *l'Orleanois*, Bleſenſem, *le Bloſois*, Perticenſem *le Perche*, Andegavenſem, *l'Anjou*, Turonenſem, *la Touraine*, Pictavienſem, *le Poictou*, Inculiſmenſem, *l'Angoumois*, Bituricenſem, *le Berry*, & Nivernenſem, *le Nivernois*.
13. Quibus addenda eſt decima tertia quæ continet Lotharingiam Francicam, *la Lorraine Françoiſe*, & Alſatiam, *l'Alſace*.

Francofurtum ad Mænum, Heltenopolis olim ex vet. inſcriptione, qu. Francorum trajectus, urbs Germ. ampla & elegans, libera & emporium celeberrimum, ubi Dietæ Imperiales celebrantur pro electione Imp. Romanorum, 2. leuc. diſtat ab Hanovia in occ. & 4 ab Aſciburgo. Long. 30. 00. Lat. 50. 01.

Francofurtum ad Oderam, urbs Germ. in Marchiâ Brandenburgenſi in lim. Sileſiæ & Luſatiæ, 4. leuc. à Croſnâ in Bor. & tot à confin. Poloniæ in occ. diſtans.

Franconia, reg. Germ. quæ antea dicta fuit *Francia Orientalis*; eſtque in prov. ampla, circa Mœnum flu. extenſa. Habet à Sept. Saxoniam & Thuringiam, ab oriente Palatinatum ſuperiorem, à merid. partem Bavariæ & Sueviam, & ab occ. Palatinatum infer. ſive Rheni. Ejus primaria eſt Herbipolis *Wurtzburg*, ad Mœnum flu. Primus eſt Imperii Circulus, ſub quo ſunt Epiſcopatus Herbipolitanus, Bambergenſis & Eichſtatenſis; Principatus Hennebergenſis, Comitatus Holachienſis, Erbachius, Onoldinus, & Verthemius, urbſque Norimberga cum aliis.

Franeker, urbs Belg. in Friſiâ Occidentali, ubi Academia; 2. leuc. diſtat à Leovardiâ in occ. & tot ab Harbinga in ort.

Frateria, vel *Phrateria*, Daciæ urbs. Ptol. *Broſſa*, teſte Lazio, & Hungaricè *Zarzuara*.

Fratuertium, op. Apuliæ Peucetiæ, vulgò *Terza*.

Fraxinetum, op. Liguriæ ad Padum flu. vulgò *Fraſſeneto*.

Fraxinum, vulgò *Freſno*, op. Hiſp. geminum. Unum in Bæticâ & Vandalia, alterum in Tarracon, apud Bilbilim. Eſt & op. Hiſp. in Caſtella vet. & alterum in eadem Caſtella apud Carpium. *Fraxinum* præterea apud Anton. op. olim, nunc pagus Luſitaniæ in regno Portugallico, *Alpalhano*, ſeu *Gaviano*, teſte Vaſcone.

Fregella, urbs Italiæ. Steph. quæ olim Opicorum erat, deinde Volſcorum facta eſt, olim clariſſima, inter Formias, & Sinueſſam ſita, non procul à Liri amne; Cujus etiam hodiè non obſcura extant veſtigia, ex quibus facilè poteſt æſtimari quanta olim fuerit ejus amplitudo. Hæc cum à Romanis defeciſſet, diruta fuit, & ad vicum jam uſque à Strabonis tempore reducta. Eadem dicitur & *Fregellæ* multitudinis numero Silius lib. 5.

——Hunc triſtes luxere Fregellæ.

Et lib. 8. *Obſeſſæ campo ſqualente Fregellæ.*

Ubi tamen Cluverius *Fregenæ* legit. Populi *Fregellani*. Plin. 3. 5. & *Fregellana* vitis apud Columellam 3. 2.

Fregenæ, op. Hetruriæ, inter Alſium, & oſtia Tiberina. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 2.

Frentani, & *Ferentani*, Italiæ pop. inter Marrucinos ad occid. & Apulos ad ort. Eorum meminit Sil. lib. 8.

Marrucina ſimul Frentanis cuncta juventus.

Friburgum, urbs gemina, una in Helvetiis Bernæ finitima, altera in Germania magni in Brisgoiâ reg. academia, & ſedes epiſcopi Baſilienſis.

Frigidus, flu. Japodum, inter Aquileiam & Emoniam, ubi Theodoſius Imp. Eugenium tyrannum vicit. Item Tuſciæ flu. in agro Aretino, hodiè *Freddo*. Tibul. 4. 8.

Atque Aretino Frigidus amnis agro.

Quidam *Eretino* legunt, & *frigidus* adjectivè ſumunt.

Friſiabones, Plin. 4. 15. pop. Germ. inter Helſum, & Flevum Rheni oſtia, Hollandos Septentrionales quidam, alii Zelandos eſſe putant.

Friſii, pop. Germ. ad Oceanum, inter oſtia Rheni & Viſurgis flu. incolentes; quorum alii *majores*, alii *minores* appellantur. Illorum regio *Weſtfrieſen*, id eſt, *Friſia Orientalis*, horum *Weſtfrieſen*, i. e. *Friſia Occidentalis*, dicitur. *Friſiones* Sigisberto, & aliis poſterioribus dicuntur.

Friſinga, urbs Vindelicix in Bavariâ ad Moſacum, fluvium. Vide *Oruxinum*.

Frons Africæ, vulgò *Capo de bona Speranza*, incolis *Zangubar*, teſte Marmolio. Verum cum à Plinio & Melâ poſt Cornu Heſperium in ora occident. maris Atlantici deſcribitur, ab aliis *Capo Verde*, incolis *Tagazza* eſſe putatur.

Fruſino, civitas Campaniæ, Falerno agro vicina, cujus incolæ *Fruſinates* dicuntur Plin. 3. 5. Inde *Fruſinana colonia* Frontino. Juvenal. Sat. 3.

——Optima Sora
Aut Fabateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Sueſſa, atque à duro Fruſina haud imbellis Aventro.

Ptolemæo *Fruſinum* dicitur.

Fruxinum, Fryſingen, teſte Rhenano, urbs Vindeliciæ ad Iſaram flu. in Bavariâ, inter Auguſtam ad Occid. 8. & Landſhutam ad ort. 6. Ac inter Monachium ad auſtr. 8. & Ratisbonam ad bor. 12. leuc. in colle apud Moſaci flu. cum Iſarâ confluentiam. Dicitur & *Friſinga*.

Fucinus, lacus Italiæ in Marſorum regione. Niger ſcribit hodiè *Lago di Mario* ab opido illi vicino ſic appellato vocari. Virg. Æn. 7.

Te nemus Angitiæ, vitreâ te Fucinus undâ
Sil. lib. 4.

——Vitreo quem Fucinus antro
Nutrierat.

Fulda, metropolis ejus in Germania regionis, quam olim Buconiam appellarunt, quæ inter Thuringiam, Franconiam, Wederangiam, & Haſſiam ſita eſt. A flu. *Fuldâ* præterlabente nomen accepit. Vulgò *Fulden*.

Fundi, op. Italiæ prope Caietam, ad viam Appiam. Strabo lib. 5. Φοῦνδοι, πόλις ἐν τῇ ὁδῷ τῇ Ἀππίᾳ κειμένη. Silius lib. 8.

Fundique & regnata Lamo Caieta, domuſque
Antiphatæ compreſſa freto.

Horat. Serm. 1. Sat. 5.

Fundos Aufidio Luſco Prætore libenter
Linquimus. ——

Inde generoſa vina, ſcriptoribus commendata. Mart. 13. 15.

Cecuba Fundanis generoſa coquuntur Amyclis.

G.

Gabii, Volſcorum urbs, 70. m. p. ab urbe diſtans, à Galacto, & Bio, fratribus Siculis condita. Solinus cap. 8. Fraude autem Sexti Tarqu. Superbi filii in Romanorum ditionem redacta. Livius lib. 1. Virgil lib. 6. Urbis hujus originem refert ad Reges Albanorum, quibus enumeratis ſic ſubdit:

Hi tibi Nomentum & Gabios, urbemque Fidenam,
Hi Collatinas imponent montibus arces.

Sub Auguſti Imperio deſertam fuiſſe plurimâ ſui parte teſtantur authores. Hor. lib. 1. ep. 11.

Scis Lebedus quàm ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus. Prop. lib. 4. Eleg. 1.

Quippe ſuburbanæ parùm minus urbe Bovillæ,
Et qui nunc nulli, maxima turba Gabii.

Dionyſius Halic. lib. 4. in hiſtoriâ Tarquinii Νῦν δὲ ὀλίγοι τινὲς οἰκοῦσιν, ἀλλὰ θεοῦ μέγα παραδείγμα ἀστῶν ἐρήμων.

Τότε

Τότε δὴ πολυάνθρωπος, καὶ ἄπις ἄλλη μεγάλη. Cauſam Lucanus bellis Civilibus attribuit. Lib. 7.

——*Gabios Veioſque Coramque*
Pulvere vix tectæ poterunt monſtrare ruinæ.

Gades, Gadira Græcis, inſula Hiſp. Bæticæ proxima continenti contra Cæſarianam, & portum Mneſthei, cum urbe epiſc. ſub Archiepiſc. Hiſpalenſi, inde 19. leuc. a Tyriis condita, col. Rom. inter oſtia Bætis, & Calpen. Inde *Gaditanus*, ut *mare Gaditanum*, & *Gaditanæ puellæ*, quæ agilitatis, laſciviæque nomine olim pretio fuerunt. Mart. 6. 71.

Et Gaditanis ludere docta modis.

Juvenal.

——*Ut Gaditano canoro*
Incipiat prurire chorus.

Græcis, uti dixi, *Gadira*. Suidas. Γάδειρα, τόπος καὶ ἡ Ἑσπερία μοῖρα ἀπωκισμένος ὑπὸ Φοινίκων, καὶ οὗ ἐκεῖ ἀπὸ τῆς ἡμᾶς εἰς τὴν Ἀτλαντικὴν θάλασσαν καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἡν διαπλέουσα ὑπὸ ἐκεῖ ξεχειλοῦται καὶ σιδηρᾶν πυγχάνουσι. Deinde rationem nominis profert Γάδειρα ἀπὸ τοῦ γλῶ, καὶ τοῦ δείρω, ὅ ἐστι τείχιζω. Solinus vero aliud etymon longe veriſimilius reddit, cap. 6. *In capite Bæticæ ubi extremus eſt noti orbis terminus, inſulâ à continenti ſeptingentis paſſibus ſeparatur, quam Tyrii à Rubro mari profecti Erythræam, Pœni linguâ ſuâ Gadir, id eſt, ſepem, nominarunt.* Unde Heſychio Γάδειρα τὰ περιφράγματα, & Rufus Avienus in Deſcriptione Orbis:

Pœnus quippe locum Gadir vocat undique ſeptum.

Hebræis certè גדר *gadar* eſt *ſepire*, unde גדר *geder*, *macēria*, *ſepimentum*.

Gæſatæ, pop. ad Rhodanum habitantes, qui unà cum Senonibus Romam ceperunt. Plut. & Strabo. Hos Polybius ait profectos à locis Rhodano vicinis ad ea quæ ſunt circa Padum. Idem eos ait ſic eſſe dictos διὰ τὸ μισθῷ στρατεύειν, Ἡ γὰρ λέξις, inquit, ἔστι τὸν συμαίνουσαν.

Gætulia, regio Libyæ interioris Garamantibus finitima, cujus incolæ *Gætuli*. Lucan. 4.

Autololes, Numidæque vagi, ſemperque paratus
Inculto Gætulus equo. Sil. lib. 3.
Vos quoque deſertis in caſtra mapalibus itis
Miſceri gregibus Gætuli aſſueta ferarum,
Indomitiſque loqui, & ſedare leonibus iras:
Nulla domus, plauſtris habitant, migrare per arva
Mos, atque errantes circumvectare penates.

Virgil. Æn. 4.

Hinc Gætulæ urbes, genus inſuperabile bello. Saluſtius in bello Jud. *Africam initio habuere Gætuli & Libyes, aſperi, incultique, queis cibus erat caro ferina atque humi pabulum, uti pecoribus. Hi neque moribus, neque lege, aut imperio cujuſquam regebantur: vagi, palantes, quas nox coegerat, ſedes habebant.* Leonibus abundat hæc regio. Virg. Æn. 5.

——*Gætuli terga leonis.*

Horatius:

Non vides quanto moveas periclo,
Pyrrhe, Gætulæ catulos leænæ.

Galatia, regio min. Aſiæ, Phrygiæ contermina, ita dicta à *Gallis*, qui relictâ patriâ ibi ſedes fixerunt. Hujus incolæ *Galatæ* vocantur, & *Gallograci*, quòd ex *Gallis* ſimul ac *Græcis* coaluerint. Ab Oriente Cappadociam, & Halym flu. ab Occidente Bithyniam, & Aſiam, à Meridie Pamphyliam, à ſeptentr. Pontum Euxinum. *Græcogalliam*, & *Bucellariorum regionem* appellat Suidas. *Mercatores* Galatas vocat Ammianus Marcell. lib. 22. Venaliciarii enim erant, & ſervitia vendebant, quod teſtatur etiam Claud. in Eutrop. lib. 1.

Hinc ſtora venalis, Galatâ ductore frequentat.

Agreſte & incultum genus——vocat Theophylactus.

Galava, Angliæ op. Anton. *Kellenton* vulgò. Camdeno autem *Walwick* in Northumbriâ.

Galeſus, Calabriæ flu. in ſinum Tarentinum definens, vide Liv. lib. 25. Ejus meminit Virg. 4. Georg.

Quà piger humectat flaventia culta Galeſus.

Ubi alii *niger*, unde Sidonius Apollin.

Inſcabat picei lacus Galeſi.

Hor. Car. 2. 6.

Dulce pellitis ovibus Galeſi flumen.

Prop. lib. 2. *Tu canis umbroſi ſubter ſpineta Galeſi.*

Eundem Eurotam nonnulli vocant, teſte Polybio lib. 8. Mart. 8. 28.

Quà ſaturat Calabris culta Galeſus aquis.

Idem 2. 42.

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo.

Et 12. 46.

Albi quia ſuperas oves Galeſi.

Galilæa, Syriæ regio ad Septentrionem Judææ ſita. Eam Geographi duplicem eſſe ſtatuunt, Superiorem ſc. & Inferiorem. Superior juxta Tyrum, Sidonem, & Cæſaream Philippi ſita eſt, & vocatur *Galilæa gentium*, Iſ. 9. Mat. 4. vel quia illic gentes uſque ad Solomonis tempora habitarint, vel quòd *Hiramo*, regi Tyriorum oblata ſit. 3 Reg. 9. Hæc in tribu Nephthali ſita fuit. Inferior Galilæa circa Tiberiadem, & ſtagnum Geneſareth in tribu Zabulon poſita eſt, in quâ Chriſtus frequenter verſatus eſt. Joan. 4. Unde etiam *Galilæus* vocatus eſt. Mat. 26. Et Julianus ὁ Γαλιλαῖος Chriſtianos per contemptum *Galilæos* nuncupare ſolitus eſt. Euſeb. 10. 35. Eccleſ. Hiſt.

Gallæci, & *Gallæcia*, vide *Callaicus*.

Gallia, maxima Europæ pars, quicquid enim terrarum à Rheno per Oceanum, Pyrenæos montes, mare mediterraneum, & Apenninum montem, uſque ad Anconam clauditur, communi appellatione *Gallia* Latinis appellatur. A *candore* populi ſic dicta, Γάλα enim Græcis idem quod *lac* Latinis. Montes enim, & rigor cœli ab eâ parte Solis ardorem excludunt, ut eorum corpora non colorentur. Regionem hanc olim in Ciſalpinam, & Tranſalpinam diviſere. Ciſalpinam dixerunt, quam hodiè ferè communi vocabulo Lombardiam vocamus, quæ Italiæ pars eſt. Tranſalpinam quæ his quinque metis, Rheno nempe, Oceano, Pyrenæis montibus, Mediterraneo mari, & Alpibus finitur. Hanc Tranſalpinam iterum, Cæſare teſte, triplicem fecere. Belgicam, Celticam, & Aquitanicam. Belgicam, quæ Oceano, Rheno, Matrona & Sequanâ fluminibus includitur, hodieque majori ex parte linguâ Teutonicâ utitur, & *Germania inferior* (cui Picardia conjuncta eſt) vocatur. Celticam verò ſeu Lugdunenſem, quæ Garumnâ, Sequanâ & Rhodano fluminibus comprehenditur. Hæc nunc *Francia* dicitur. Aquitanicam denique quæ à Garumnâ ad Oceanum & Pyrenæos montes extenditur. Septentrionem verſus Oceanum habet, qui & ſinus Aquitanicus, ab Occaſu Hiſpaniam, à meridie Narbonenſem provinciam. Corporibus hominum & linguâ à cæteris differt, hodieque major ejus pars Gaſconia, vel Vaſconia dicitur. Hic Gallorum antiquus terminus. Sed Gallorum regio, quæ hodie regni nomine gaudet, atque vernaculo vocabulo *Franciæ regnum* vocatur, non tam late patet, ſed tantum verſus ſeptentrionem anguſtior eſt, quantum illi linea ab Argentorato ad Rhenum ſito, Iccium portum (hodie Caletum) uſque deducta adimit; comprehenditque omnem eum terrarum tractum, qui hâc lineâ, Oceano, Pyrenæis montibus mari mediterraneo, Alpibuſque montibus continetur. Triplex etiam nomen habuit Gallia, *Togata* enim, *Comata*, & *Braccata* dicta eſt. *Togata* dicitur Ciſalpina, quæ ſc. inter Alpes eſt, & Rubiconem fluvium, antiquum Italiæ limitem: Ita dicta, quòd populi illi Romanorum more *togâ* uterentur. *Braccata* autem Gallia dicta eſt Narbonenſis provinciæ; à *braccis* villoſæ veſtis genere appellata, quibus peculiariter ejus provinciæ homines utebantur. *Comata* denique cognominabatur omnis Tranſalpina Gallia, à *comæ* nutriendæ ſtudio. A Juvenale *facunda* dicitur Gallia. Sat. 15.

Gallia cauſidicos docuit facunda Britannos.

Idem Sat. 7.

——*Accipiat te*
Gallia, vel potius nutricula cauſidicorum
Africa.——

Hinc Adjectiva. *Gallicanus*, ut *res Gallicanæ*, apud Cic. in orat. pro Quinctio. Item *Gallicus*, ut *Gallica terebra*, Columel. lib. 5. Item *Gallius*, ut *Galliæ mulieres* apud Salluſt. Hiſt. lib. 4. Denique *Gallus*, unde *Galli* dicti ſunt, qui ex Galliâ originem habent. Illi autem viliores, & craſſiores veſtes, vel pannos texebant, quippe quibus, teſte Strabone, lana unde ſaga conficiebantur, craſſior, & aſperior fuit. Juv. Sat. 9.

——*Pingues aliquando lacernas,*
Et malè percuſſas textoris pectine Galli.

Mart. lib. 4.

Accipe Sequanicæ pinguem texericis alumnam.

Idem alibi: ——*Me pinguis Gallia veſtit.*

Horatius:

Nec pinguia Gallicis
Creſcant vellera paſcuis.

Horum canes etiam in pretio. Them. Orat. 3.

Καὶ κύνα Κέλτον.

Celticum canem, de quibus Gratius in Cyneg.

——*Magna indocilis dat pretia Medus,*
Magnaque diverſos extollit gloria Celtas,

i. e. *Gallos*. Sequitur enim

Quondam inconſultis mœror dabit Umbrica Gallis
Senſum agilem——

Galli, ſacerdotes Cybeles in Phrygiâ, dicti à *Gallo* flumine, cujus aquas cum bibiſſent, ſtatim furere incipiebant, adeo ut ſeipſos caſtrarent, quod aliter citra perniciem facere non poterant, niſi Samiâ tostâ. Hi ſacra facientes furentium more capita rotabant.

Lucan. lib. 1. ——*Crinemque rotantes*
Sanguineum populis ulularunt triſtia Galli.

Gallica Flavia, Hiſp. urbs Ilergetum. Ptol. *Fraga* Vatter.

Gallica palus, intimus maris Adriatici receſſus, in quâ urbs Veneta ſita eſt, Mar. Niger.

Gallinaria, inſula in mari Tuſco, contra montes Ligufticos, ut inquit Varro lib. 3. de R. R. à *gallinis* ruſticis appellata. Vide Colum. 8. 2. hodiè *Iſola d' Albenga*. Sozomenus lib. 3. cap. 13. de B. Martino: Καὶ ὅτι πνα χρόνον ῥίζαις βοτανῶν ἀνεκόμιζον, νῆσον ὄντιν ἡν Γαλλινάρια καλοῦσι. Μικρὰ δ αὕτη καὶ ἀοίκητος ἐν τῷ Τυρρηνικῷ πελάγει κεῖται. *Gallinaria ſylva*, Cumis vicina. Juven. Sat. 3.

Et Pomptina palus & Gallinaria pinus.

Gallograecia, regio Aſiæ, Bithyniæ, Cappadociæ, & Pamphyliæ contermina, alio nomine *Galatia* dicta, quemadmodum & incolæ ipſi indifferenter *Galatæ* dicuntur, & *Gallograeci*. Nam cum Galli multitudine domi abundantes ſedes ſuas reliquiſſent, Italiamque, ferro flammâque crudeliſſimè vexaſſent: Inde Camilli virtute depulſi, non parvâ manu in Græciam, Macedoniamque irruperunt. Indeque Leonorio duce, Græcis quibuſdam permiſti, in Aſiam trajecerunt, acceptiſque à rege Bithyniæ agris, ſedes ibi fixerunt. Quo factum eſt, ut uno nomine *Gallograeci* dicerentur. Strabo lib. 12.

Gallus, Phrygiæ flu. imò & Bithyniæ ex Celænis montibus oriens, ac in Sangarium influens. Cujus tam admiranda eſt natura, ut parcè potus, & cerebrum purget, & inſaniam tollat, contrà, largius hauſtus lymphaticos reddat. Plin. 32. 2. Ovid. Faſt. 4.

Inter ait, viridem Cybelen, altaſque Celænas,
Amnis it inſanâ, nomine Gallus aquâ.

Gamphaſantes, Æthiopiæ pop. Mela lib. 1. *Nudi ſunt, armorumque omnium ignari, nec vitare ſciunt tela, nec jacere, ideoque obvios fugiunt: neque aliorum quam quibus idem ingenium eſt, aut congreſſus, aut colloquia patiuntur.* Solin. cap. 4. *Gamphaſantes abſtinent præliis, fugiunt commercia, nulli externo miſcentur.*

Gandara, gens Indorum, pop. *Gandarii* dicuntur & regio *Gandarica*. Steph. A *fortitudine* ſic dicti videntur, Heſychius Γάνδαρος ὁ Ταυροκέρως παρ' Ἰνδοῖς. Neſcio quare Gandaros cornutos faciat Salmaſius, legendo Ταυροκίρως. Gandaros an taurum olim Indis ſignificaverit, viderint alii; noſtro ſeculo *Ganda* illis eſt Rhinoceros. Et hoc vero ſimilius, ſi ab animali ipſis nomen acceſſerit, à *Rhinocerotum multitudine* hic dictos. Iſ. Voſſ. Vide *Candari*.

Gandavum, vulgò *Gand*, Flandriæ Metropolis, ac totius pene orbis inter urbes miraculum, in immenſam magnitudinem ſuis viribus paulatim excrevit. Coluere eam primùm *Gonduni*, ſive *Gunduni*, veteres Neraciorum clientes; deinde Romani, quos Jul. Cæſarem hic primùm collocaſſe, conſtanti Annalium fide traditur. His poſtremo acceſſere Germani, quorum pars maxima Saxones, quos ad 60 millia Carolus Magnus in hanc Belgicæ partem traduxit. Urbs eſt non amplitudine ſolum & dignitate, ſed amœnitate quàdam loci, conſpicua. Tria milliaria Germanica in ambitu continet. Sunt in hâc urbe 20 pontes, quorum multi 3 fulciuntur fornicibus, plurimi duobus, naveſque maximas ſubmittunt. Molæ ventis agitatæ plures, templa parœciarum habet 7. abbatias 5. Canonicorum Collegiata Sodalitia 2. Monaſteria 25. Publica peregrinorum Xenodochia 7. Noſocomium unum ampliſſimum & ditiſſimum. Gerontotrophia utriuſque ſexus 10. Pædotrophia, ubi etiam expoſiti infantes aluntur 2. Furioſorum ergaſtula 2. Xenodochium leproſorum unum. A Scaldi, Liſâ & Livâ flu. alluitur.

Gangæ, urbs Lyciæ. Scholiaſtes Nicandri in illud Θηρ.

——Ἀζαλέων καίων ἐγγαγγίδα πίδλων.

Τὰς δ Γάγγας πόλιν ἔθος ἦ Λυκίας καὶ Γαγγίδα φασίν.

Gangama, circa Mæotidem locus, Strab. 7. ubi piſces ex glacie effodiuntur, ad Boſphorum Cimmerium, ut volunt Xylander, & Bonacciolus. Caſaubonus non loci, ſed retis genus eſſe mavult.

Ganganorum, promontorium Albionis in orâ Walliæ occid. inter Meneviam urbem & *Aberconwey* op. Ptol.

Gangaridæ, pop. inter Aſſyrios & Indos. Virg. 3. Georg.

In foribus pugnam——
Gangaridum faciam, victoriſque arma Quirini.

Val. Flac. lib. 6.

——*Acies quem Martia circum*
Gangaridum, potâque Gerus quos efferat undâ.

Ganges, flu. maximus Indiæ ulterioris, illam à citeriori diſterminans, ex Emodis montibus profluens, ac in meridiem in Oceanum Indicum exiens. Plin. 33. 4. auriferum facit & cum Tago, Pado, Hebro, ac Pactolo conjungit, omnes auriferos. Eandem gemmiferum facit lib. ult. Virg. Georg. 2.

Nec pulcher Ganges atque auro turbidus Hermus.

Nonno χρυσοχαὴς dicitur. Dionyſio μελανδίνης *nigros habens vortices*, & εὐῤῥείτης *pulchriſluus*. Ovid. Triſt. 5.

——*Lato ſpatiantem flumine Gangem.*

Claudianus:

Gurgitis immenſum deducit in oſtia Gangem.

Oſtia illa ſeptem facit Virgilius Æn. 9.

Ceu ſeptem ſurgens ſedatis amnibus altus
Per tacitum Ganges, aut pingui flumine Nilus.

Negat hoc Strabo lib. 15. ubi de Gange: Μίαν ἐκβολὴν ποιεῖ μίγιστον ὧν ἡμεῖς μὴ τ' Ἰνδικὴν πλαμῶν. Neque ab Strabone diſſentit Plinius 2. 108. *A Gange amne, oſtioque ejus, quo ſe in Eoum Oceanum effundit*, dicturus *oſtiis* ſi plura eſſent. Virgilio tamen aſſentiri videtur Propertius.

Et quâ ſeptenas temperat unda vias.

Ubi verbum *temperat* reſpondet illis verbis Virgilii *ſedatis amnibus*. *Tumidum gurgitem* dat ei Lucanus lib. 2. verſ. 496. *rapiditatem* lib. 8. verſ. 227. Idem lib. 3.

Movet & Eoos bellorum fama receſſus,
Quà colitur Ganges, toto qui ſolus in orbe
Oſtia naſcenti contraria ſolvere Phœbo
Audet, & adverſum fluctus impellit in Eurum.

Oppian. Κυνηγ. δ'.

——Οὐ τοῖον Γάγγαο ῥόος πεδὸ' ἠελίοιο
Ἰνδὸν ἔπεῤ δάπεδον Μαρυανδίκα καλὸν ἀμείβων
Μυκᾶ βεύγμια πλάτειον, ὅππότε χρημνῶν
Ἐκπροδόρων ἐκάλυψε μολὼν ῥίπας αἰγιαλοῖο.

In vett. Manilii exemplaribus legas lib. 4.

Ultimus & ſolitus Ganges, colit India Cancrum.

Sanè ubi eſt Ganges, ibi eſt India. Quomodo igitur Ganges & India diverſis ſignis attribuuntur. Verùm τὸ Ganges eſt infarctum & in Cod. Gembl. verſus eſt ἑνόπεως & uno pede integro, Ultimos & ſolidos Ganges, &c. Tolle Ganges, importune huc infultum, & lege cum Scaligero, Ultimus ex ſolido tetrans. Item *Ganges* Taprobanæ fluvius. Ptol. Beroſus lib. 3. fabulatur *Gangem* Gomeri filium extitiſſe, aitque tantæ corporis ſtaturæ fuiſſe, ut 10 haberet altitudinis cubitos, quique pulchritudine animi, atque ingenii bonitate, ac morum integritate cùm præſtaret, ſimulatque juris & æqui amantiſſimus eſſet, Indorum rex conſtitutus fuit. Nihilominus tamen à ſubditis iniquiſſimè peremptus eſt, ac non multo poſt impii parricidæ horrendo ſpectro indies ſingulos uſque adeo divexabantur, ut ipſos in terram vivos oportuerit infodi, unde tota hæc regio miſerrimâ clade protinus liberata fuit. Flumini Gangi hic nomenclaturam dedit. Hinc *Gangeticus ſinus*, *Golfo di Bengala*, & *Gangetica tellus* Lucano.

Gangra, urbs Paphlagoniæ. Dicunt veteres τὰ Γάγγρα & ἡ Γάγγρα, ut Stephanus annotat. Volunt quidam dictam ſic fuiſſe à caprâ quàdam quæ *Gangra* vocaretur. Alii linguâ Henetorum & Paphlagonum γάγγρα tradunt quamvis capram appellari: unde putat Caſaub. γάγγραιναν morbum proxima quæque ſubito depaſcentem eſſe dictum. Vide 2 Tim. 2. Gangram ſi nihil aliud Synodus Gangrenſis hodiéque nobilitat. Long. 63. 25. Lat. 42. 40. Alia in Arabiâ Fel. Steph. alia item Ponti. Nicetas.

Ganodurum, Helvetiorum civitas ad Rhenum. Ptol. vulgò hodiè *Conſtantia*. *Conſtance*.

Garamantes, pop. interioris Libyæ, Pſyllis finitimi, à *Garamante* Apollinis filio ſic dicti. Hi matrimoniorum expertes paſſim cum fœminis degunt, nullas certas ſedes habentes. Virgil.

——*Ultra Garamantas & Indos*
Proferet imperium.——

Idem Eclog. 8.

Iſmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Ad quos eſt *iter inexplicabile*, ut ait Plin. 5. 5. Tacit. 4. Hiſt. *Garamantes exciverat, gentem indomitam, & inter accolas latrociniis fœcundam.* Lucano *nudi* lib. 4. ac *inculti* lib. 9. dicuntur. *Velox Garamas*, Claudiano, & *atrox*, Silio, *inops* autem Senecæ in Hippolyto. Hinc *Garamanticus*. Silius lib. 1.

Dum fert Herculeis Garamantica ſigna columnis.

Garganus, promontorium Apuliæ, 300 ſtadiis in mare Adriaticum procurrens, hodiè vocatur *mons S. Angeli*. Lucan. lib. 5.

Appulus Adriacas exit Garganus in undas.

Horatius ad Auguſt.

Garganum mugire putes nemus, aut mare Tuſcum.

Gargaphia, vallis & fons, ubi Actæon à canibus laceratus eſt. Ovid. Met. 3.

Vallis erat piceis, & acutâ denſa cupreſſo
Nomine Gargaphiæ.——

Obiter emendabis Vibium *Garga Eubœæ, ubi Actæon lacerarus eſt à canibus*, repone, *Gargaphia Bœotiæ*. A Phœnicio גרף *garaph*, per primæ geminationem deducit vir magnus, illud autem de torrente dicitur, qui præceps lapſus omnia avehit.

Gargara,

Gargara, mons & op. Troadis in ſummitate montis Idæ apud Ilii urbem, frugum copiâ maximè affluens. Virgil. Georg. 1.

——Nullo tantum ſe Meſia cultu
Jactat, & ipſa ſuas mirantur Gargara meſſes.

Ovid. 1. de Arte Am.

Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.

Claudianus:

——Jàm flaveſcentia centum
Meſſibus æſtivæ detondent Gargara falces.

גרגר *gargar* Ebræis *granum* ſignificat. Dict. igitur hic mons à *copiâ frugum*. Vide Servium in Georg. 1.

Gariannonum, op. Angliæ ad ortum, ad Garieni flu. oſtium, emporium Norvico urbi propinquum, olim *Burghcaſtle* Camdeno, ex cujus ruinis hodiè *Yarmouth* emerſit.

Garites, Gall. Aquitanicæ pop. circa Garumnam incolentes, quorum urbs *Aginum*, & regio *Agenois*, teſte Orontio, & Marliano.

Gariʒim, vel *Gerizim*, mons in finibus tribûs Ephraim & Manaſſe in quo ſita fuit urbs Sichem, prope quam habitavit, & altare condidit patriarcha Abraham, Gen. 12. & Jacob. Gen. 33. In hoc monte Pontifex Manaſſes, frater Gaddi, quum duxiſſet filiam Satrapæ Samaritani, ideoque à Judæis dignitate ſacerdotii privaretur, confugiens ad ſocerum, templum ſimile Hieroſolymitano ædificavit, & ſacra ſimilia Leviticis inſtituit eo tempore quo Alexander Magnus Monarchiam Perſicam occupavit. Joſephus 11. 7. Id templum annis 200 poſt unà cum Samariâ evertit Johannes Hyrcanus fil. Simonis fratris Judæ Maccabæi. Joſeph. 13. 16. Sed tamen nihilominus in ejuſdem montis vertice Samaritani adorabant & acerrimè Chriſtianos oderant, uſque ad Juſtiniani Imp. tempora, qui pleroſque ad fidem Chriſti perduxit, ac templum paulo ante juſſu Zenonis Imp. in eo monte in honorem Chriſti extructum, inſtauravit, & munitionem addidit, unde ſeditioſos Samaritanos poſſet compeſcere, ut Procopius lib. 5. de ædificiis Juſtiniani narrat. Cyrillus putat hunc eundem montem eſſe ſupra quem Joſue ædificavit altare, & populus Iſrael audivit à ſacerdotibus recitari benedictiones, legi obtemperantibus propoſitas. Scribunt enim montem hunc, Parnaſſi inſtar bicipitem fuiſſe, cujus alterum caput *Gerizim*, alterum *Ebal* nominatum ſit.

Garumna, flu. Galliæ, in Pyrenæis montibus naſcens, Celtaſque dividens ab Aquitanis, & per Santonum fines occiduum influens Oceanum. *La Garoune* hodiè. Ejus meminit Tibul. 1. 7.

Teſtis Arar, Rhodanuſque celer, magnuſque Garumna.

Itemque Claudianus 2. in Ruffinum:

Subſque rigat retro pernicior unda Garumnæ.

Quod ait *retro*, revocat mihi in mentem Sidonii illud:

Oceanus reſluum ſpargit per culta Garumnam.

Mela 3. 2. *Garumna ex Pyrenæo monte delapſus, niſi cum hyberno imbre aut ſolutis nivibus intumuit, diu vadoſus & vix navigabilis fertur. At ubi obvius Oceani exæſtuantis acceſſibus adauctus eſt, iiſdemque retro remeantibus ſuas illiuſque aquas agit, aliquantum plenior, & quantò magis procedit, eò latior fit: ad poſtremum magni freti ſimilis: nec majora tantum navigia tolerat, verum etiam more pelagi ſævientis exurgens, jactat navigantes atrociter, utique ſi aliò ventus, aliò unda præcipitat.*

Gaſandæ, Arabiæ populi quos cum Alilæis conjungit Diodorus Siculus lib. 3.

Gathynia, urbs à Lacone rege condita juxta mare, ut Cedrenus nobis tradit. Ὁ τότ νυν Λάκων τ ὑμέτεραν χώραν λαχὼν, Λακωνικὴν ἐκάλεσεν, ὡς τεκάκοιλα πρὸς χρόνος βασιλέας, ἴκλισι πόλιν περίλεον τ Γαθυνίαν.

Gaugamela, locus Perſidis, de quo Arrianus, Πόλις ἢ οὐκ ἦν Γαυγάμηλα, ἀλλὰ κώμη ἡ μεγάλη, ἔνθ ὀνόματος ὁ χάραξ, ὃν ἐς ἀκρὴν ἰδὼ τὸ ὄνομα. Joſ. Scaliger ait *Gaugamela* linguâ Aſſyriacâ *cameli inteſtina* ſignificare, rationem ſubdit quod ibidem eſſent inhumata. Optimè omnium vero Strabo, qui ait vocem hanc *Domum cameli* ſignificare.

Gaurus, mons Campaniæ, Maſſicis, & Surrentinis propinquus, in quo naſcitur vinum præcipuæ bonitatis. Plin. 3. 5. & 14. 6. Ejus meminit Lucanus lib. 2.

——Vel ſi convulſo vertice Gaurus
Decidat in fundum penitus ſtagnantis Averni.

Et Sat. Sylv. 3. Carm. 1.

Spectat ab Icario nemoroſus palmite Gaurus.

Idem Carm. 5.

——Bacchei vineta madentia Gauri.

Inde *Gauranus mons*, & *Gauranus ſinus* eidem Statio. Juvenal. Sat. 8.

——Cænet licet oſtrea centum
Gaurana.——

Idem Sat. 2.

Te Trifolinus ager fœcundis vitibus implet
Suſpectumque jugum Cumis, & Gaurus inanis.

Papin. Theb. 8.

Sic ulmus vitiſque duplex jactura coloni
Gaurano de monte cadunt; ſed mœſtior ulmus
Quærit utrumque nemus, nec tam ſua brachia labens
Quam gemit adſuetas, invitaque proterit uvas.

De *Vino Gaurano*. Plin. 14. 3. 6. Athen. lib. 1. cap. ut vulgò fatuè diſtinguitur, 21.

Gaza, inſignis Palæſtinæ civitas, quæ olim Judæ in ſortem cecidit, ſic dicta à regiâ *gaza*, i. e. pecuniâ, quam illuc olim Cambyſes Perſarum rex vehi curarat, quondam munitiſſima, ut Alexander bimeſtri obſidione obſeſſam ægrè ceperit. Diodor. lib. 17. Apud veteres terminus erat Chananæorum juxta Ægyptum. Inde *Gazæus*, & *Gazeticus*, Lat. *fortis*, aut *capra*. Gazam nemo melius Arriano oculis ſubjicit: Ἀπὸ δὲ τ Γάζα τ μὲν θαλάσσης εἴκοσι μάλιστα ſταδίους, καὶ ὀλίγῳ ἧσσον, ἐν ἀμμώδει, καὶ βαθείᾳ εἰς αὐτὴν ἡ ἄνοδος, καὶ ἡ θάλασσα ἡ κατ τ πόλιν τεναγώδης πᾶσα. Μεγάλη δὲ πόλις ἡ Γάζα ἦν, καὶ ὅτε κώμαζε ὑψηλὴ ἔκειτο, καὶ τεῖχος περιεβέβλητο αὐτῇ ὀχυρόν. Ἐνθάτε δὲ ἐκεῖτο ὡς ἐπ' Αἰγύπτῳ ἐκ Φοινίκης ἰόντι ὅτι τῇ ἀρχῇ τ ἐρήμου. Polyb. lib. 5. ὅτε μὲν οὖν κατὰ τ εὐθυωρίαν ἐξαναγὼν τὸ σκάφος μέσος τ δυνάμεως διέτριβε περὶ Γάζαν. Ex quo loco non mediocris difficultas exurgit, ſi conferatur cum eo, quod dixit ſupra: Παραγενόμενος δὲ εἰς Γάζαν καὶ παρεπαλαιῶν αὐτὸ τ δύναμιν αὖθις προῆγε βάδην. Διανύσας δ' ἐπὶ τὸ προκείμενον, περιπατῶν καθεσταλοπέδευσε πλήσιον ſταδίους ἀπὸ τῶν Ῥαφίας· ἢ κεῖται μὲν Ῥινοκόρουρα, πρώτη οὖσα κατ τ κοίλην Συρίαν πόλεων ὡς πρὸς τ Αἴγυπτον. Quæ verba Latinè ſic ſonant: *Cum autem veniſſet Gazam, & ibi copias refeciſſet, rurſus procedebat lentè in anteriora, & quinque dierum ſpatio caſtrametatus eſt prope Raphiam ad 30 ſtadia, ea ſua eſt poſt Rhinocorura, prima ex Cavæ Syriæ urbibus verſus Ægypti partes.* Nam ſi Gaza occurrit prima venientibus Ægypto Raphiam, quomodo Antiochus prælio ad Raphiam victus Gazam ſe recipit, & non potius recedit verſus ſuas partes. Sed inter Ptolemæum victorem & Ægyptum, tanquam in caſſes ſe injecit prope deſertum, ubi nullus commeatus, nulla commodi receſſûs ſpes. Certe hæc videntur ἀπόρρητα. Tum Gaza erat in partibus & ſub jure Ptolemæi, per quam iter fecerat, & ibi copias ſuas refecerat: quomodo igitur victus exercitus eo ſe recipere potuiſſet? At ſolvit dubium locus N. Teſtamenti Act. Apoſt. cap. 8. ubi Angelus Philippum ſic alloquitur: Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατ μεσημβρίαν ὁδὸν καταβαίνουσ ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Γάζαν, αὕτη ἔστιν ἔρημος. Ubi Angelus in dubio Philippum eſſe noluit, ad quem locum mitteretur, ideoque addit, *quæ deſerta eſt*, quod ſic intelligi debere videtur, *quæ eſt in deſerto*, aut *juxta deſertum*. Duæ igitur erant Gazæ, una in ditione Ptolemæi prope deſertum, ubi copias ſuas refecit Ptolemæus ex labore, quem in deſerto tranſmittendo habuerant. Alia Syriæ in Antiochi ditione, ubi poſt prælium ſe recepit; & primam illam Ptolemæi Gazam fuiſſe in deſerti finibus patet ex ipſius Polybii verbis: dixerat enim paulo ante, Ptolemæum, dum verſus Gazam tenderet, feciſſe iter διὰ τ ἀνύδρου *per terram carentem aquâ*, quod eſt per deſertum. Sane D. Hieronymus duas fuiſſe Gazas notaverat, uti citat Caſaub. ad Strabonem. Sed & Diodorus lib. 19. duas fuiſſe Gazas manifeſtè innuit. Sic enim de Ptolemæo Lagi contra Demetrium movente: Ἀπὸ δὲ Πηλουσίου διὰ τ ἐρήμου διελθὼν καταστρατοπέδευσε πλησίον τῆς πολεμίων περὶ τ παλαιὰν Γάζαν τ Συρίας. Et rurſus eodem libro: Μετὰ τ γενομένην ἧτταν Δημητρίῳ περὶ Γάζαν τ Συρίας· Unde colligitur alteram fuiſſe Gazam, quæ non fuit Syriæ, quando ſemper ita diſtinxit Diodorus, & ea eſt de quâ Polybius ubi ſupra. Long. 65. 26. Lat. 31. 45.

Gazæorum portus, in Palæſtinâ 30 ſtadiis à Gaza diſtans, Ptol. quæ & *Maiuma* dicebatur, & poſtea *Conſtantia* à *Conſtantino* M. Huic poſtea Julianus Imp. civitatis jus ademit, nomineque Conſtantiæ privavit. Vide Niceph. 8. 33. & 10. 3. Item Sozom. 5. 3.

Gebenna, Galliæ op. & moris inter Arvernos & Helvios, numero multitudinis extulit Lucanus lib. 1.

——ſua montibus ardua ſummis
Gens habitat canâ pendentes rupe Gebennas.

Montes *Gebennici* à Strabone definiuntur ῥάγας ὀρεινὰ πρὸς ὀρθὰν τῇ Πυρήνῃ. Sic גבינא *gebina*, Syris eſt *ſupercilium montis*. Luc. 4. 29. Vulgò *les Cevennes*, & *Sumene*.

Gedanum, *Dantzig*, urbs Poloniæ, Pruſſiæ Regiæ caput, perampla, & probè munita, ad Viſtulam flu. qui 1. leuc. infrà in ſinum Gedanenſem, & in mare Balticum ſe exonerat. Portu gaudet capaci & commodo. Urbs ipſa eſt Hanzeatica, & emporium celeberrimum, & quamplurimis gaudet privilegiis; 5. leuc. diſtat à Mariæburgo in Circ. 7. ab Elbinga in occ. & 15. à Thorunio in Bor. Caput eſt Pomeraniæ tractus. Olim pag. erat, an. 1295. in urb. mutatus à Primiſlao Polono. Hinc

an.

an. 1343. urbs mœnibus cincta fuit, & an. 1454. certis conditionibus se Casimiro, Poloniæ regi subjecit. Versus merid. & occid. cingitur aliquot montibus bellicis operibus munitis ab an. 1656. contra Suevos. Irrigatur amnibus Rodauno, & Mothava; estque duplex, antiqua, & nova. Long. 41. 30. Lat. 54. 20.

Gedrosia, Asiæ reg. inter Carmaniam ad occ. & Indiam ad ort. Arachosiæ ad Sept. finitima, ad meridiem Oceano, terminata. *Tarse* Haytono & Sabellico. *Circan* Castaldo, *Gest* Mercatori. Populi *Gedrosii* Straboni, *Gedrosi* Plinio & Melæ, de quibus vide Qu. Curtium lib. 9. cap. 10. Dionysius vers. 1086.

Τῶν ἡ πρὸς ἀντολίην Γεδρώσιων ἔθνεα ἆλα
Γείτων Ὠκεανῷ μειλιχίῃσι ——

Gehenna, nomen loci apud Evangelistas; ponitur autem pro inferno, hâc occasione, teste Hieronymo: Erat idolum Baal juxta Jerusalem, ad radicem montis Moriæ, unde Siloa fluit. Hæc vallis est parva campi planities irrigua & nemorosa, plenaque deliciis & lucus in eo idolo consecratus. In tantam autem populus Israel venerat dementiam, ut relicto Templo, hostias ibi mactarent, filiosque suos incenderent Dæmonibus, vel initiarent. Appellabatur autem locus ipse *Gehinnom*, id est, *vallis Hinnom*. Et comminatur Deus se locum illum impleturum cadaveribus mortuorum, ut nequaquam *Tophet*, & *Baal* sed *Polyandrium* vocetur. Futura ergo supplicia, & pœnæ perpetuæ quibus impii cruciandi sunt, hujus loci vocabulo denotantur. Vide Fungerum in *Gehenna*, & Seld. de D. Syris Synt. 1. cap. 6.

Gela, celebris urbs Siciliæ ad amnem cognominem. Eam Rhodii Antiphemo, & Cretenses, Etimo duce, communi operâ condiderunt annis 45. post Syracusas. De origine nominis Grammatici multa nugantur, Hebraismi ignoratione, ut statim apparebit. Stephanus & Suidas, qui de *gelu* ut Romana voce aliquid inaudiverant, Siculum amnem ad Austrum obversum *Gelan* appellari volunt, ὅτι πολλὴν πάχνην γινομένην. Ταύτην δὲ τὴν Ὀπικῶν φωνὴν καὶ Σικελῶν γέλαν λέγωσι. Aliis *Gela* dicitur ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Ἀστυνος καὶ Δημάρου à fabuloso *Gelone Æstnæ & Hymari filio*. In eâ sententiâ fuere Proxenus, qui περὶ πόλεων Σικελικῶν, *de Siciliæ itineribus* scripsit (non περὶ πόλεων *de urbibus*, ut legi voluit vir Doctus) & Hellanicus, credo Lesbius, quem Suidas scripsisse refert περίοδον γῆς καὶ ἱστορίας. Alii denique *Gelan* dici putant ἀπὸ τοῦ γελᾶν à *ridendo*, errore perridiculo. Tradit enim Aristænetus, qui de Phaselide scripsit, Lacium, & Antiphemum fratres, cum Delphos profecti essent, ad consulendum oraculum, Pythiam nihil ad ea dicentem de quibus consulta fuerat, solum jussisse Lacium, ut ad ort. navigaret, τὴν δ' Ἀντιφήμου γελάσασθαι, καὶ Πυθίαν εἰπεῖν πάλιν, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντων καὶ ὧν ἂν (lege καὶ Γέλαν) πόλιν οἰκήσῃ. Hæc hactenus apud Stephanum. Rem paulo aliter refert Etymologus, quem consule si tanti est. Nos enim jam tædet nugarum. Itaque ut serio agamus, Gelam urbem Græcos huc appellentes nuncupasse dicimus de nomine fluminis ad cujus ostium erat condita. Ita referunt præter Durim, multi bonæ notæ scriptores. Thucydides lib. 6. τὴν μὲν πόλιν ἀπὸ τοῦ Γέλα ποταμοῦ τοῦνομα ἐγένετο. Virgilius.

Immanisque Gela fluvii cognomine dicta.

Silius lib. 14.

Venit ab amne trahens nomen Gela.

Claud. 2. de raptu:

Pantagiam, nomenque Gelan qui præbuit urbi.

Vibius in catalogo fluminum: *Gela Siciliæ, à quo opidum.* Servius. *Gela civitas à fluvio* nominata. Stephanus, Suidas, Etymologus: Γέλα πόλις Σικελίας, κλεῖται ἡ ἀπὸ ποταμοῦ Γέλα. *Gela* porro vorticosus est amnis. Ovid. Fast. 4.

Præterit & Cyanen, & fontes lenis Anapi,
Et te vorticibus non adeunde Gela.

Inde *Gela* Punicè dictus est amnis בלה *Bela*, i. e. *vorticis* seu *vorticosus*. Gelæ autem urbis conditores, Cretenses & Rhodii, quorum dialectus erat Dorica, aut Æolica B. & G. suo more promutatis pro *Bela Gela* dixerunt. Tale pro βέλαρος γάλαρος, unde *glans*, φλίγω pro θλίβω, unde *affligo*. Itaque *Gelas* idem quod Græcè Βαθύρους, vel Βαρυσίρους. Vide Suidam. Alius Gelam deducet ab Ebræo verbo גלל *galal*, h. e *volvere, volutare*, unde גל *gal*, *fluctus*, tanquam à volutatione. Alias item per aphæresin ad קעל *ackel*, *torquere*, unde Talmudicis עיקול *ikul*, *vortex aquarum*. Sed verum est quod diximus. Bochartus.

Gelbis, flu. in Mosellam se exonerans, teste Ausonio. *Kil* hodiè, teste Marliano.

Gelboe, vel *Gilboa*, mons in tribu Manasse prope Sichem, in quo tres filii Saulis unà cum exercitu à Philistinis cæsi sunt, & Saul sibi ipsi mortem conscivit. 1 Reg. 28. A Scythopoli 6. m. p. distans.

Geldria, infer. Germ. provincia ac ducatus antiquorum Sicambrorum (uti fere omnes Scriptores consentiunt) sedes. Habet à Sept. Frisiam, & sinum maris Germanici, ab oriente Cliviæ ducatum, à Merid. Juliacum: attingit, Brabantia & Hollandia eam ab occ. respiciunt. Regio est campestris, montibus omnino carens, sed passim silvis ac nemoribus ornata. Omnium rerum fertilis est, præcipuè frumenti fœcunda, & supra modum pascendis pecoribus ob pratorum ubique viridantium luxuriem apta, adeo ut ex ultimâ Daniâ emacerata armenta hic saginanda mittantur. Tribus celeberrimis flu. Rheno, Mosa, & Vahali irrigatur. Noviomagum in ea Metropolis est. Habet 22 urbes muris & fossis munitas, & supra 300 pagos. An. Dom. 1339. *Comes* Geldriæ Francofurti in publicis Comitiis Dux coronatus est à Ludovico Imp. De etymo Geldriæ varia extant apud Henr. Aquilium, F. Irenicum, & Lud. Guicciardinum. Vulgo *Gueldres*.

Gelones, vel *Geloni*, populi Scythiæ, Agathyrsis proximi, qui faciem depingunt, ut terribiliores in prælio videantur. Patientissimi sunt inediæ, fameque urgente, equo, quo vehuntur, sanguinis nonnihil detrahunt, eoque cum lacte commixto, inediam levant. Dicti sunt a *Gelono* Herculis filio, Agathyrsi fratre. Virgilius:

——— Pictique Gelonos.

Lucanus eis fortitudinem tribuit, lib. 3.

Massagetes quo fugit equo, forteque Geloni.

Ubi tamen, *volucreque* legendum. Virgilius:

Bisaltæ quo more solent, acerque Gelonus.

Vide Melam, 1. 21. & Solin. cap. 20. de pictura vero Gelonorum vide Salmas. in Plinian. Exerc. p. 188. Multas singuli habebant uxores, contenti suis finibus vivebant. Horat. lib. 1. Carm. Ita hic Stephanus. Cæterùm an contenti nescio, nec enim id asserit Poeta. Locus est lib. 2. Carm. Od. 9. ubi de Augusti tropæis loquens, ait:

Intraque præscriptum Gelonos
Exiguis habitare campis.

Arcubus & sagittis olim polluisse testantur Virgilius ac Horatius. Hic Æn. 8.

——— Carasque sagittiferosque Gelonos.

Ille in Odis:

——— Visam pharetratos Gelonos.

Claud. in Ruffin.

Membraque quæ ferro gaudet pinxisse Gelonus.

Quibus adde Statium, sic enim ille:

——— Falcemque Getes, arcumque Gelonus
Tenderet. ———

Gelonium, stagnum Siciliæ tetro odore abigens appropinquantes. Aliis *Gelonum* dicitur. Vide Solinum, & Lud. de la Cerda in illud Georg. 2.

——— Pictosque Gelonos.

Genabum, Galliæ op. ad Ligerim flu. situm, Cæsar. Roberto Cænali *Orleans* est, Paradino, & Vigenereo potius *Gyen* videtur op. ad eundem fluvium situm; idque verum esse ex distantiâ quam Cæsar inter hoc opidum & Agendicum ponit, ostendit. Lue. lib. 1.

Inclyta Cæsareis Genabus dissolvitur alis.

Genaunni, pop. Vindeliciæ. Horat. Carm. 4. Od. 14.

——— Milite nam tuo
Drusus Genaunos, implacidum genus,
Dejecit acer. ———

Genea, vicus Corinthi, lege, & vide *Tenea*.

Genezareth, Galilææ lacus, circumseptus urbibus plurimis & celebribus. Solinus cap. 38. Hic Christus Apostolos vocat. Idem dicitur *mare Tiberiadis*.

Genetes, portus & flu. unde *Genetæum* promontorium, in quo templum fuit Hospitalis Jovis, quem *Xenion* vocant. Steph. Val. Flac. lib. 5.

——— Inde Genetæi rupes Jovis.

Apollonius:

Τὰς ἡ μετ' αὐτὰς ἔπιτα Γενηταίη Διὸς ἄκρη
Γναμπτοῖσθ', &c. ———

Geneva, urbs Allobrogum in Sabaudiâ ad egressum Rhodani flu. ex lacu Lemano, urbs libera, & Imperialis. Ejus meminit Cæsar lib. 4. Urbs olim Episcopalis, sed cum novam Calvini religionem susceperit, ejus episcopus Annessiaci commoratur. Long. 27. 33. Lat. 45. 45.

Genua, urbs Liguriæ clarissima, sic dicta à *genu*, quia se habet tanquam genu recurvum à latere maris. Vel à *Genuo* Saturni filio, qui fertur eam condidisse, vel ut quidam volunt à *Genuino*, Phaethontis socio, Alii etiani à *Jano* Italorum rege. Hanc Annibal penitus delevit, sed Corn. Servilius consul instauravit, sicut Livius refert. Hæc urbs aliquando ad Tanaim usque imperii sui fines produxit. Theodosium enim suæ ditionis effecit, Cyprum, Lesbum, Chium insulas, & Peram Thraciæ urbem in potestatem redegit. Hodiè toti Liguriæ, & Corsicæ imperat. Emporium celebre est, cujus cives potentissimi mercaturâ, & negotiationibus, per omnes fere orbis partes

tem maximum sibi nomen atque divitias comparârunt. *Genua* altera Hisp. Bæticæ, vide *Ursa*.

Genusus, flu. Macedoniæ, in mare Ionium influens, inter Apolloniam, & Dyrrhachium. Luc. lib. 5.

Tellus, quam volvunt Genusus, quam mollior Apsus
Circumeunt ripis.

Georgi, pop. Asiæ in Iberiâ, ab *agricolatione* sic dicti, eorum regio *Georgiana* dicitur.

Gergobia, Cæsari, sed Γεργοβία Straboni, Galliæ op. in Arvernis, *Gergoia*, Gab. Simeonio. *Gergobia*, altera vel *Gergobina*, Bolorum in Galliâ metropolis, Cæsar. *Moins* Paradino, Viginereus mallet *Monluçon*, vel *Nery*, ubi sunt Thermæ, & multa antiquorum Romanorum vestigia.

Germania, regio Europæ latissima, quæ à Gallis, Rhætis, ac Pannoniis, Rheno, & Danubio fluminibus, à Sarmatis, Dacisque metu mutuo, ac montibus separatur: cætera ambit Oceanus, latos sinus, & insularum immensa spatia complectens. Germaniæ autem termini ab auctoribus, ut quisque sui temporis rationem secutus est, adeo variè describuntur, ut triplicem quasi Germaniam facere videantur, Veterem, nempe, medium, & recentem. Veterem vocant Barbaricam, quam Rheno, Oceano, Tanai, Ponto Euxino, Danubio ejusque accolis circumscribunt. Media erit, quam Tacitus, Ptolemæus & Plinius, coætanei fere cognoverunt, quæ cum ex ipsis autoribus satis nota sit, non opus videtur hic denuo eam describere. Denique recens Germania, quæ nostri est temporis usitatior, ultra Rhenum eatenus est extensa, ut omnes ferme Belgas, usque ad Alpes Tridentinas contineat. Ita quoque ultra Vistulam ortum versus, usque ad Scythas Alanos, quos hodie Lithuanos appellamus, pertinet. Erit ejus longitudo ab Iccio portu, vulgò Caletum, usque ad Lithuaniæ fines, habebitque latitudinem à mari Germanico & Venetico ad Alpes usque. Hujus reg. incolæ *Germani* dicuntur, cujus nominis rationem ad Romanos authores, nonnulli referunt, qui cum primùm Rhenum devicta Gallia transgressi fuissent, videntes eos & feritate animorum, & proceritate corporum, colore flavo, formâ præterea, & moribus, rituque vivendi, Gallia similimos, *Germanos* eos, tanquam fratres Gallorum appellarunt. Alii inde dictos putant, peculiari ejus regionis ritu, ut mutuâ, suâ linguâ Germanos, i. e. fratres consalutarent. Eruditi tamen inter Germanos vocabuli hujus etymologiam ex suâ potiùs linguâ petendam existimant. Illi enim *ger*, sive *ger*, *totum* dicunt, & *man*, *virum*, ut *Germanos* dictos intelligas, quasi *totos viros*. Alii deducunt à *Ger* quod pro *bello* usurpatur apud Gallos veteres, ut *War* Anglis, & *Guerre* Gallis, unde *Germani*, i. e. *homines belli*, Gallice *gens d' armes*. Nonnulli à *germinando* derivant propter fœcunditatem gentis populosissimæ, ut Sylvius: quo & P. Diaconus respicere videtur lib. 1. rerum Longobardicarum, cap. 1. Porro Germani ipsi indigenæ existimantur, quoniam non est verisimile, aliquos Asiâ, aut Africâ, aut Italiâ relictâ, Germaniam petiisse, informem terris, asperam cœlo, tristem cultu, aspectuque, nisi patria sit. De Germanis Dionysius.

Ἀδαὲς τε φῦλα νώμων) ἀσημάντων Γερμανῶν.

Ubi MS. Bodlejanum legit ἐσημάντων, utrumvis epitheton fortitudinem Germanorum satis indicat. Quam etiam abundè testantur authores. Mela, *humanes sicut animis, atque corporibus*. Cæsar. 3. Gall. lib. 4. *Ingenti magnitudine corporum Germanos, incredibilique virtute, atque exercitatione in armis esse* prædicat. Columella, Lib. 7. de R. R. *Germaniam decoravit natura altissimorum hominum exercitibus*. Solinus: *Frequens Germania populis numerosis, & immanibus*. Tacitus: *Germanos fluminibus suetos levitas armorum, & proceritas corporum attollit*. Cicero contra Pisonem *acerrimas* dicit *Germanorum nationes*. Seneca de Ira 1. 11. *Germanis quid est animosius, quid cursu acrius, quid armorum cupidius?* Et lib. de Brevit. Vitæ, vocat *ferocissimam gentem*, & alibi *Avidam gentem belli*. Hinc Horat. Germaniam *horridam* dixit. Carm. 4. Od. 5.

Quis, Germania quos horrida parturit
Fœtus? ——— quis fera.
Bellum curet Iberia? ———

Idem in Epodis:

Nec fera cærulea domuit Germania pube.

Cæsar ubi supra: *Lavantur in fluminibus*. Iisdem moris veterum Germanorum; quem tangit Galenus de San. tu. 1. τὸ δὲ ἐν ὕδασιν, inquit, λουτρὸν ἦν παρ' αὐτῶν ἐκείνοις ἐμαρτῶ κυνηγίαν ἐν δημοσίῳ τὸ βαλανεῖον δὲ τὸ ἦν πλουσίων φύσεων ἴδιον, καὶ ταῦτα κρίνομαι ὅσοι τοῦ Γερμανικοῦ ἀκριβῶς ἀπὸ τῆς φύσεως, ἄλλοις κρείττονι τὰ σώματα, διαφέρειν εἰς τὸ λυχνὸν ὕδωρ, ὅπερ ἐν δάφνῃ ἀδύνατον. Virg. Æn. 8.

——Natos ad flumina primum
Deferimus sævoque gelu duramus & undis.

Val. Flac. lib. 6.

——*Ubi tam sævo duravimus amne*
Progeniem, natosque rudes.——

Julianus in epist. ad Maximum: Παῖδες γὰρ ὁ Ῥῆνος ἐξ ἀρχῆς τοῦ Κελτοῦ ὃς τὰ ἐπ' ἄρκτον ἔθνη βορρᾶν ὑπερέχοντα τοῖς ἑῴοις πόμπιμος, καθάπερ ἀκόλαστον καθαρὸν ἀνέρματον ὑπέρογκον τὸ ὕδωρ ἀμυχῆς, καὶ τῇ μητρὶ τραχύνοντα πάλιν εἰς χείρους ἤθους ἄγριον ἀδίκημα τινα μαρτυρίαν ἀπὸ καθαρῶν καὶ ἀμιγῶν γάμων ἐπὶ τοὺς παῖδας συγγένειαν ἐξιδιαζόμενον. In Græco Epigrammate est:

Θερμαλέοις Κελτοὶ πολεμῶ ζηλήμονι Ῥήνῳ
Τεκμαλαλαξάμενοι, καὶ ὑπὲρ ἐσχατιὴν
Πεῖσι πάλιν ἀθρήσαι κελεύμενον ὕδασι σιωπῇ.

Greg. Nazianzenus de Celtis:

Ὡς πόθεν ἐυγένεις Ῥήνῳ πεπίθηλα μέθεσις.

Claud. in Ruff.

Et quos nascentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc & ἐλεγχόμενον Rhenus in epigr. dictus lib. Anthol. & à Nonno in Dionysiacis. Mem. etiam hujus rei Aristot. Pol. 7. 7. Et Michael Apostolius in ὁ Ῥῆνος ἐλάσχι. Plura de Germanorum fortitudine vide apud Eliam Schedium aureo illo, quem *de diis Germanis*, inscripsit libello Syntagm. 1. cap. 1. De moribus Germanorum libellum singularem scripsit Corn. Tacitus. Sed præ omnibus videndus Cluverius de Germaniâ Antiquâ. Germania hodierna, valde diversos limites habet ab antiqua. A Sept. siquidem habet mare Balticum, & Jutiam meridionalem; ab Oriente terminatur Hungaria, Prussia regia, & Polonia super. & infer. quæ pro majore parte sunt cis Vistulam flu. A meridie separatur ab Italiâ Alpibus; ab Occid. Frisia Occidentali, Guelhria, Transilvania, & Groningia, quæ antea erant in Germania, nunc autem in Belgio continentur. Sed vicissim ditiones Clivens. Juliacens. Leodiens. Colonienſ. Trevirens. Palatinatus Rheni pro parte, quæ antiquitus erant in Gallia, nunc in Germania censentur. Alsatia nunc subest Dom. Francorum. Bohemia inserta est in Germania cum ejus partibus Silesia & Moravia, Polonia & Dania proprios reges habent, neque ullo modo sub Germaniâ continentur. Helvetii autem cum Rhætis sunt sui juris, nec Germanicum agnoscunt imperium. Ejus Long. à confin. Lotharingiæ usque ad lim. Hungariæ est 180. mill. Germ. Latitudo autem à mari Baltico usque ad Alpes in confin. Foro-Julii est 126. mill. Germ. Dividitur in regnum Bohemiæ & Circulos, suntque eo ordine.

Germaniæ Circuli.

Circulus I. Franconiæ sub quo Episcopatus Herbipolitanus, Bambergens. & Eichstatens. & tota Franconia comprehenduntur.

II. Bavariæ, sub quo Bavariæ Duc. Palatinatus super. & Archiepiscopatus Salisburgens. cum Episcopatu Passavienſi & Duc. Neoburgenſi.

III. Austriacus, sub quo Austria, Stiria, Carinthia, Carniola, Com. Tirolens. & Episcopatus Tridentinus cum annexis.

IV. Suevicus, ubi Suevia tota, Duc. Vertimbergens. & Marchionatus Badens. & Burgoviæ.

V. Rhenanus, in quo Alsatia, Duc. Bipontinus, Hassia, & Episcopatus Spirens. cum Abbatia Fuldenſi, Veteravia, & Com. Valdecenſi.

VI. Electorum Rheni, sub quo ditiones Electorum, 1. Moguntini, 2. Trevirensis, 3. Colonienſis, 4. & Palatini Rheni.

VII. Westphaliæ, sub quo Duc. Westphaliæ, Juliacens. Clivens. & Montens. Com. Marchiæ, Frisiæ Orientalis, Oldenburgens. & Hoyens. & ditiones, seu Episcopatus Monasterienſ. Leodiens. Osnabrugens. Paderbornenſ. & Mindenſis Principatus.

VIII. Saxoniæ super. in quo Duc. Saxoniæ, Misnia, Thuringia, Principatus Anhaltinus, Marchionatus, Brandenburgicus, & Pomerania, cum Rugia ins.

IX. Saxoniæ infer. sub quo Duc. Brunsvicens. Luneburgens. Megalopolitanus, Bremens. Magdeburgens. Lauenburgicus, & Holsatiæ, Diœcesis Hildesheimienſ. & Principatus Halberstadiens. & Verdensis. Suntque hi omnes in Germania.

X. Burgundicus est extra Germ. propriam, continetque Comit. Burgundiæ, & 17. provincias Belgii, habetque tantum votum in Diætis, cum agitur de reb. Imperii Germanici. Institutus fuit hic Circulus à Carolo V. Imp. ut sic ditiones suas Belgii & Comitatus Burgundiæ servaret auxilio Germanorum.

Germaniæ Principes.

1. Imperator, sub quo nunc regn. Bohemiæ cum annexis, Silesii & Moravia. Eidem etiam subsunt Austria, Stiria, Carinthia, Carniola, cum Com. Tirolis, Brisgovia, Burgovia, & annexis.

2. Archiep.

2. Archiep. Elector Moguntinus, ſub quo ditio Moguntina, Erfordia, & Eisfeldia.
3. Archiep. Elector Trevirenſ. ſub quo ditio Trevirenſis.
4. Archiep. Elector Colonienſ. ſub quo ditio Colonienſ. & Duc. Weſtphaliæ.
5. Dux Elector Bavariæ, ſub quo Bavaria, cum Palatinatu ſuper.
6. Dux Elector Saxoniæ, ſub quo Duc. Saxoniæ, cum Luſatiâ ſuper. & Miſnia, cum Epiſcopatu Miſnenſi & Com. Mansfeldienſi.
7. Dux Elector Brandenburgicus, ſub quo Marchia tota Brandeburgica, Duc. Pomeraniæ ulter. Pruſſiæ, Magdeburgenſ. Halberſtadienſ. Mindenſ. Clivenſ. & Croſſenſ. Comitatuſque Marchiæ & Ravenſpergenſis.
8. Princeps Elector Palatinus, ſub quo Palatinatus infer. ſive Rheni.
9. Archiep. Salisburgenſ. ſub quo ditio Salisburgenſis.
10. Epiſcopus Monaſterienſ. ſub quo ditio Monaſterienſis.
11. Epiſc. Leodienſ. ſub quo ditio Leodienſis.
12. Epiſc. Herbipolitanus, qui & Franconiæ Dux, ſub quo ditio Herbipolitana.
13. Epiſc. Bambergenſ. ſub quo ditio Bambergenſis.
14. Epiſc. Paderbornenſ. ſub quo ditio Paderbornenſis.
15. Epiſc. Oſnabrucenſ. ſub quo ditio Oſnabrucenſis.

Sunt etiam Epiſcopi Aichſtatenſ. Argentoratenſ. Auguſtanus, Baſileenſ. Conſtantienſ. Paſſavienſ. Spirenſ. & Wormacienſ. cum eorum ditionibus adjacentibus.

16. Duces Luneburgenſ. & Brunſvicenſ. ſub quibus Duc. Brunſvicenſ. & Luneburgenſ. Comitatuſque Diepholtenſ. Danebergæ & Hoyæ.
17. Dux Virtembergenſ. ſub quo Duc. Virtembergenſis.
18. Dux Neoburgenſ. ſub quo Duc. Neoburgenſ. Juliacenſ. & Montenſis.
19. Lantgravius Haſſo-Caſſelanus, ſub quo major pars Haſſiæ, ditiones Marpurgenſis, Hersfeldia, Smalcaldia, & pars Com. Schaumburgenſis.
20. Duces Megalopolitani duo, ſub quibus Duc. Megalopolitanus, & tractus Suerinenſ. & Ratzeburgenſis.
21. Duces Holſatiæ plurimi, ſub quibus major pars Holſatiæ.
22. Principes Anhaltini 5. ſub quibus Principatus Anhaltinus.
23. Dux Bipontinus, ſub quo Duc. Bipontinus.
24. Princeps Friſiæ Orientalis, ſub quo Friſia Orientalis.
25. Dux Saxoniæ Lavemburgenſ. ſub quo Duc. Lavemburgenſis.
26. Dux Saxoniæ Hallenſ. ſub quo Halla, & pars ampla Thuringiæ.
27. Dux Saxoniæ Merſoburgenſ. ſub quo tractus Merſoburgenſ. & Luſatia inferior.
28. Dux Saxoniæ Naumburgenſ. ſub quo ditio Naumburgenſ. max. pars Voightlandiæ, & Principat. Henneburgenſis.
29. Dux Saxoniæ Altemburgenſ. ſub quo Duc. Altemburgenſ. & Coburgenſis.
30. Duces Saxoniæ Veimarienſes, ſub quibus Duc. Veimarienſ. & Eyſenacenſis.

Sunt etiam alii Principes minoris notæ in Germania, de quibus ſuo loco.

Germania inferior. Vide *Belgium.*

Gerræ, pop. Septentr. apud Dionyſ. Perieg. v. 131.

Πρὸς ἤ νότον Γέρραι, ἠ Ναείνι' ἄζυ' ἀρυμά.

Ita enim vulgò legebamus, donec Tanaquillus Faber aliam lectionem nobis ſuppeditavit, Epiſt. Crit. 27. Sic enim ille. *Et tamen aliquis*, inquit, *quantumvis leviter, in his rebus eruditus facile conjicere poterat non* Γέρραι, *ſed* Παῖτοι *legendum eſſe.*

Gerrha, urbs Ægypti maritima, apud Palæſtinæ confinia, *Maſeli*, teſte Molet. cum Ortelio.

Gerunda, vulgò *Girona*, Hiſp. urbs in Catalaunia apud oram litoream, de quâ Prudentius in Periſteph.

——*Artibus ſacris locuples Gerunda.*

Gerundenſis ager à Saracenis vaſtatus. Blondus lib. 2. Decad. 2. Long. 24. 30. Lat. 43. 00.

Gerunium, vulgò *Cirignola*, op. Apuliæ Dauniæ inter Aſculum, & Canuſium, quam Quadratus *Gereniam* appellat. Steph. Κυδωνία ἡ Γηρνία αὖθις καλεῖ.

Gerus, vel *Gerrhus*, flu. Scythiæ, ſeptimus ab Iſtro memoria dignus. Herod. lib. 4. Stephano locus eſt & fluvius proximus Boryſtheni. Val. Flac. lib. 6.

——*Potàque Gerus quos efferat undâ.*

Geruſa, urbs Sarmatiæ Aſiaticæ. Ptol. *S. Georgio* hodiè dici putatur.

Geſelithron, ſpecus, unde ſpirare Aquilonem dicit Plinius, Græcè Γῆς κλεῖθρον, i. e. *terræ clauſtrum.* Vide Turneb. Adverſ. 24. 42.

Geſodunum, urbs Norici in Auſtriâ, vulgo *Salzburg. Gaſtental* vero Lazio dicitur.

Geſſates, mons Pannoniæ ſuperioris in Stiriâ, in Ungariæ confinio Trebel. Poll. *Schekel* teſte Lazio.

Geſſeriacum, op. Morinorum navale. Ptol. Volunt nonnulli eſſe illud opidum, unde breviſſimus eſt in Angliam trajectus, quod vulgò *Calerum* vocant. Lelandus in Bononiâ collocat, nec aliter Camdenus. Ejus meminere Plin. 4. 16. Mela 3. 2. Sueton. in Claudio cap. 17. vide ſis Burtonum in Antonini Itinerarium pag. 18.

Getæ, pop. in Scythiâ Europæâ, quos Appianus *Dacos* vocat. Strabo vero lib. 7. Getas à Dacis ita diſtinguit, ut Getæ ſint, qui ad Pontum in orientem vergunt: Daci vero qui in oppoſitum latus ſpectant verſus Germaniam, & ad Iſtri fontes, quos olim Davos vocatos nonnulli volunt, ex quo apud Athenienſes Davorum, & Getarum ſervilia nomina. Ælius Spartianus ſcribit Getas dictos fuiſſe, qui poſtea *Gothi* appellati ſunt. De moribus eorum & barbarie hic Ovidius:

In quibus eſt nemo, qui non corytos & arcum,
Telaque vipereo lurida felle gerat.
Vox fera, truxque vultus, veriſſima mortis imago,
Non coma, non ullâ barba reſecta manu.

Idem eos *rigidos, crudos, duros, inhumanos, hirſutos, truces, feroces, diros, ſævos*, & *feros* vocat. Et uno verſiculo hæc omnia:

Nulla Getis toto gens eſt truculentior orbe.

Inde *Geticus*, ut *plectrum Geticum* pro Orpheo. Stat. Syl. 3.

——*Et Getici cedat tibi gloria plectri,*
Et tu ſaxa moves, & te nemora alta ſequuntur.

Item *Getica Lyra.* Idem Sylv. 3.

——*Tyrione hæc mania plectro,*
An Geticâ venere lyrâ?——

Gibraltar, mons Hiſpaniæ notiſſimus ad fretum Gaditanum, olim *Calpe* dictus, Arabicè *Gibel-tarif*, i. e. *mons Tarif*, inquit Ortelius; quaſi vero *Tarif* nomen proprium ſit, ac non potius appellativum, טריף *extremitatem* Latinè declarans: planè idem quod ſcribit Plinius lib. 3. cap. 1. *Calpe Hiſpaniæ extimus mons eſt. Gibraltar* enim nihil aliud eſt quam *mons extremitatis.* Fullerus.

Gindes, fluvius Albaniæ in Cyrum influens. Alter in Moſopotamiâ, qui ex Armeniæ montibus oriens in Tigrim excurrit, teſte Oroſio, qui illum ſecundæ magnitudinis facit poſt Euphratem. Tac. An. 11. Ad flumen Ginden quod Dahas, Ariosque diſterminat. Memoratur & Senecæ 3. de Irâ. Cyrus cum Babylonem expugnaturus feſtinaret ad bellum Ginden latè fuſum amnem vado tranſire tentavit, & quæ ſequuntur; ex quibus haurias ſententiam. Tibull. Carm. lib. 4.

——*Aut vapidus Cyri dementia Gindes.*

Gion, vel *Geon*, flu. qui apud Ægyptios *Nilus*, vocatur. Heſychius: Γαιών, ποταμὸς παρ' Ἕλλησι Νεῖλος. Quo nomine vocatus eſt mons Judææ, apud quem Solomon in regem unctus fuit.

Gir, Libyæ fluvius, Ptol. *Niger* Mercatori. Claudianus *diſſimum* vocat de Laud. Stilic.

Heſperidum Triton, & Gir diſſimus amnis.

Alii *Ger*, *Gil*, *Gis notiſſimus amnis.* Γὴρ eſt Ptolemæo, & Γῆρα civitas ad hunc flu. ſita.

Glaſtonia, *Glaſſenbury*, pagus (olim Cœnobium celeberrimum) Somerſetenſ. Com. in Angl. 10. mill. ab æſtuario Sabrinæ in ort. 15. à Bathoniâ in Africum, & 20. à Doceſtriâ in Bor.

Glaſcovium, *Glaſcow*, urbs Scotiæ Archiep. & Academ. in Glotianâ prov. 16. mill. ab orâ Occid. & 25. ab Edinburgo in occ. Long. 15. 44. Lat. 57. 03.

Gleſſaria, inſula ante litus Cimbrorum in mari Germ. quæ & *Auſtriana*, vulgò *Nort-ſtrandt*, teſte Cluverio.

Gloceſtria. Vide *Clevum.*

Gloceſtrienſis Comitatus, prov. Angl. à Gloceſtriâ urbe ſic dicta, ad Sabrinam flu. Habet ab Oriente Oxonienſ. Com. ab occ. Monumetenſem, ejus circuitus eſt 140. mill.

Glucſtadium, op. Daniæ in Holſatiâ, in Stormaria provincia, in dextrâ Albis flu. ripâ ab iis qui ſecundo flu. deſcendunt, 6. leuc. infra Hamburgum in Circium, è reg. Duc. Bremenſis.

Gnacia, quæ & *Egnatia*, urbs Apuliæ Peucetiæ exciſa. Horat. in Hodœporico.

Bari mania piſcoſi, de hinc Gnatiam lymphis.

Gneſna, urbs Poloniæ maj. Archiep. in Palatinatu Caliſienſi, olim regia ſedes, & regni primaria, inter Poſnaniam ad occ. 7. & Toruniam ad ort. 12. leuc. Dicitur & *Limoſaleum.* Long. 40. 45. Lat. 52. 53.

Gnoſus, ſive *Cnoſus*, & *Cnoſſus*, urbs Cretæ clariſſima, Minois regia. Hodiè *Gineſa.* Hinc *Cnoſius* ex eâ urbe civis, & *Gnoſia regna* apud Virgil. Æn. 3. & *Gnoſia ſtella* eidem Georg. 1.

Gnoſiaque ardentis decedat ſtella coronæ.

Et *Gnoſia litora* apud Catullum:

Gnoſia Cecropiæ tetigiſſent litora puppes.

Hinc

Hinc etiam *Gnosiacus*. Stat. Sylv. 1. 6.

Vincens Gnosiacæ facem coronæ.

Et *Gnosiacum regnum* apud Ovid. Met. 9. Item *Gnosus*, aliud adjectivum. Lucan. lib. 3.

Jam dilecta Jovi centenis venit in arma
Creta vetus populis, Gnosiaque agitare sagittas
Docta.———

Propert. 2. 12.

Et pharetra ex humero Gnosia utroque jacet.

Denique *Cnosis* pro Ariadnâ. Ovid. Ep.

Et Phœbus Daphnen & Gnosida Bacchus amavit.

Gog, nomen gentis, Ezech. 38. Apocal. 20. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 3. cap. 13. Fullerum Miscell. lib. 2. cap. 4. nec non Medi noſtratis τῦ πάνυ differtationem de Gogo & Magogo.

Golgi, gorum, locus Cypri Veneri & Cupidini sacer, de quo Catullus in Nuptiis Pelei & Thetidis:

Sancte puer, curis hominum quæ gaudia miscet,
Quæque regis Golgos, quæque Idalium frondosum.

Scholiastes in illud Theocriti:

Δίσσον᾽ ἀ Γολγὼς ἢ Ἰδάλιον ἐφίλασας.

Γολγὼς, inquit, πόλις Κύπρε, ἀνομασμένη ἀπὸ Γολγῦ πρὸς Ἀδώνιδ ἢ Ἀφροδίτης. Bocharto tamen Golgos deflexum nomen est à Phœnicio גלגל *golgol*, Hebræi *Galgal*, *Gilgal*, & *Gilgul*, dixerint. Græci Γολγὼς, & Γολγὼν dicunt finali L abjecto ut in Ἀντίοχ & Ἀσσύριος.

Golgotha, i. e. *Calvaria*, locus in quo crucifixus fuit Christus Dominus noſter; ubi etiam si Traditioni antiquæ fides Adamus sepultus fuit. Nonnus in Paraphr. Joan. cap. 19.

Ἔσκεν χῶρον ἰκὼν φατιζομένου Κρανίου
Ἀδὰμ περιγείοιο φερώνυμον ἄντρα χόρσης.

Tertullianus:

Golgotha locus est capitis, Calvaria quondam,
Lingua paterna prior sic illum nomine dixit,
Hic hominem primum suscepimus esse sepultum,
Hic medium terræ est.———

Gomorrha, urbs Pentapoleos in Judæâ, cœlitus immisso unà cum Sodomis consumpta. Hesychius: Γόμορρα, μέλος, ᾠδή.

Gomphi, urbs Thessaliæ. Steph. Hujus, inquit Ferrarius, meminit Statius 4. Syl.

Et crebris Iter alligare Gomphis.

Sed quid quæso, urbi Thraciæ in Via Domitianâ? Quodnam epitheton civitatis *creber*? Quomodo iter urbe alligatur? Apage has nugas, Et *gomphis* apud Papinium habe pro nomine appellativo, i. e. *paxillis, palis*, vel *cuneis*. Hesychius: Γόμφοις, ταῖς ἀπὸ ξύλων ἁρμογαῖς.

Gonoessa, Ætoliæ civitas. Sen. in Troad.

An carens nunquam Gonoessa vento?

Habuit ex Hom. Iliad. 2. qui Γονόεσσαν ἀκτὴν vocat. Hesychius: Γονόεσσα, πόλις Πελοποννήσου.

Gordiæi, mons Armeniæ, ubi primum arca Noæ constitit, ut quidam volunt. Vide Boch. Geogr. Sacr. lib. 1. cap. 3.

Gorditanum, Sardiniæ promont. Ptol. *Capo Lugudori*, Pincto; *Argentar* vero Nigro dicitur.

Gordium, urbs Phrygiæ ad Sangarium flu. Xenophon. Hanc *Gordiam* vocat Justinus lib. 11. cap. 7. *Gordien urbem petit, quæ posita est inter Phrygiam majorem & minorem.* Falsum, inquit Vossius. Non enim inter Phrygiam major. & min. sita urbs Gordium, sed inter Phrygiam min. & Cappadociam. Stephanus: Γορδιεῖον, πόλις ἡ μεγάλης Φρυγίας, πρὸς τῇ Καππαδοκίᾳ, ἀπὸ Γορδίυ τῦ πρώτυ Μίδου. Alii tamen similiter in Phrygiâ min. ad Sangarium ponunt. Sed ineptè. Ineptiunt quoque illi, qui eundem ac Sardes faciunt. Celænas enim Alexander jam ceperat, neque quisquam prodidit, eum regressum in Phrygiam Hellespontiacam.

Gorgon, Urgo Plinio & Melæ, inf. maris Tyrrheni, Capreæ proxima. Rutil. lib. 1.

Assurgit pontî medio circumflua Gorgon.

Gorgones, seu *Gorgades*, & *Hesperides* insulæ; dicuntur nunc insulæ Capitis Viridis in mari Atlantico, versus Africam, & promont. Viride. Subsunt Regi Portugalliæ, suntque numero decem.

Gorichemum, Gurkum, urbs Belgii in Hollandiâ merid. ad Mosam, ubi recipit Lingam, 3. leuc. à Dordraco in ort. & 2. à Viana in austr.

Gortyn, Gortys, & *Gortyna*, op. Cretæ Mediter. ad Lethæum flu. Hinc *Gortynius*. Luc. Varus:

Seu canis umbrosam lustrans Gortynia vallem,
Si veteris potuit cervæ comprendere lustra,
Sævit in absentem, & circum vestigia lustrans
Æthera per nitidum tenues sectatur odores.

Item *Spicula Gortynia* apud Statium, quibus *Gortynenses* celebres fuere. Luc. lib. 3.

———*Nec Eois pejor Gortyna sagittis.*

Idem lib. 6.

Dictæa procul ecce manu Gortynis arundo
Tenditur in Scævam.———

Gothi, vel *Gotthi*, hodie *Polonei*, teste Mat. Michovienſi, pop. Sarmatiæ Europ. Boreale latus maris Euxini accolentes, prius *Getæ* dicti, teste Isidoro. Regio eorum *Gothia*, inter Tyram & Borysthenem.

Gothia, Gotland, pars est australis regni Suetiæ, inter Sueciam propriam Norvegiam, & mare Balticum.

Gothunni, pop. Sarm. Europ. ex *Gothis*, & *Hunnis*, permixtis nominati. Claud. 2. in Eutrop.

——*Ostrogothis colitur, mixtisque Gothunnis.*

Ubi tamen doctiss. Nic. Heinsius *Gruthungis* reponit, quem sis vide.

Gottinga, urbs Germ. in Duc. Brunsvicensi ad Leinam flu. 3. leuc. à Duderstadio in occ. Hassiam versus, & 10. ab Hildesheimo in austr.

Gotterpium, arx Daniæ valida, in Jutiâ, exiguo ab urb. Sleswicensi intervallo, sedes Ducum Sleswici, & Holsatiæ, qui hinc *Duces Gotterpienses* dicuntur.

Gouda, urbs Belg. Uniti in Hollandia, med. fermè inter Ultrajectum ad ort. & Hagam ad occ. 3. leuc. utrinque, & 3. à Roterodamo.

Gracchopolis, Cracow, teste Bonfinio, urbs Poloniæ min. episc. & regia amplissima. Dicitur etiam *Cracovia*, & *Carrodunum*.

Græcia, Europæ regio, olim omni disciplinarum genere excultissima (semper tamen levitatis, vanitatisque nomine male audiens, de quo postea) Cic. pro Flacco. *Hæc cuncta Græcia, quæ fama, quæ gloria, quæ doctrina, quæ plurimis artibus, quæ etiam imperii & bellicâ laude floruit, parvum quendam locum Europæ tenet, semperque tenuit, Asiæ maritimam oram bello superatam cinxit urbibus.* Hæc à Ptolemæo *Achaia* nominatur. Principium sumit ad meridiem ab Isthmi Corinthiaci angustiis, indeque ad septentrionem in Thessaliam usque & partem Ægæi maris extenditur. Ad occasum Acheloo flu. ab Epiro dirimitur. Ab ortu Solis habet mare Ægæum, quâ parte Sunium eo abluitur. Scinditur in multas regiones, quas olim optimè descripsit Pausanias. Vide Ubbonis Emmii Græciæ veteris descriptionem. Utinam veri Doctissimi Palmerii *Græciam antiquam* videremus. Faxit Deus misericors & omnipotens, ut opus illud expectatissimum ac utilissimum in lucem dare & publicare possit vir doctissimus, & in auctoribus antiquis emendandis planè divinus. Græci pessimè apud veteres audierunt, quasi perfidiæ rei. Euripides in Iphigeniâ Tauricâ: Πιστὸν Ἕλλας οὐδὲν οὐδέν. *Nihil fidi novit Græcia.* Græcorum quoque vanitatem miris modis exagitat Sat. 3. Juvenalis. Idem Sat. 10.

———*Quicquid Græcia mendax*
Audet in historiâ.———

Val. Flaccus lib. 8.

———*Te Græcia fallax*
Persequor.———

Cic. ad Quintum Fratrem Ep. 1. *Græci fallaces & leves, & diuturna servitute ad nimiam assentationem eruditi.* Idem pro Flacco, Tribuo illis literas, do multarum artium disciplinam; testimoniorum autem fidem & veritatem nunquam isti coluere. Plin. N. H. 8. 22. Mirum est quo procedat Græca credulitas, nullum tam impudens mendacium est, ut teste *careat*. Virg. Æn. 2. Vers. 106.

Ignari scelerum tantorum, artisque Pelasgæ.

Et infra vers. 152.

———*Ille dolis instructus & arte Pelasgâ.*

Græcæ lubricitatis suggillatio etiam in illis est apud Plautum, Asin. 1. 3.

———*Quæque volumus uti,*
Græcâ mercamur fide.———

Hoc est præsenti pecuniâ opus est, nemo fidem noſtram sequitur non magis quàm si Græci essemus. Apud Ausonium tamen *Græca fides* in adagio est pro certâ & indubitatâ, cum ait Epist. 10.

Non Parnâ sed Græcâ fide.

Græcorum marmor in pretio fuit apud Romanos. Juvenal. Sat. 14.

———*Græcis longéque petitis*
Marmoribus vincens Fortunæ atque Herculis ædem.

Statius:

———*Græcis effulta metallis*
Culmina.———

Græcia magna, reg. Italiæ ad oram sinûs Scylacei ac Tarentini, inter Bruties ad meridiem, & Salentinos ad Bor. in longum extensa: cujus pars nunc in Calabriâ ulteriore, pars vero major in citeriore continetur. Ejus mem. Ovid. Fast. 4.

Itala nam tellus Græcia major erat.

Subcisivam Græciam vocat Apuleius in Apologiâ. Cæterùm Magnæ, ſive Majoris Græciæ nomine quid intellexerint veteres, non convenit inter authores. Strabo ait Italiæ partem quâ de tractat lib. 6. & Siciliam eo nomine comprehendi. Plinius Italiæ tantum partem, eamque multeſimam: Ita enim ſcribit Italiam dilaudans. *Ipſi de eâ judicavere Græci genus in gloriam ſuam effuſiſſimum, quotam partem ex eâ appellando Magnam Græciam. Italia*, inquit Servius, μεγάλη Ἑλλὰς eſt *appellata, quia à Tarento uſque ad Cumas omnes civitates Græci condiderunt.* Seneca de Conſolatione ad Alb. *Totum Italiæ latus quod infero mari alluitur, major Græcia fuit.* Athenæus, lib. 12. Οὐκ ὀλίγον δὲ μέρος ἡ σφετέρα, καὶ ἡ εὐδαιμονίαν τῆς σύμπασης τότε κλιμακὸς καὶ τὸ πλῆθος ἐφίλει δεῖ ἀνθρώπων, διὸ καὶ μεγάλη Ἑλλὰς ἐκλήθη πᾶσα χώρα ἡ ἀπὸ Τάραντος ἡ Ἰταλία καλουμένη. De Ptolemæo non eſt obſcurum quid ille Magnæ Græciæ nomine complectatur. Vide & Feſtum & Huberti Goltzii *Græciam Magnam.*

Græiæ Alpes, ſunt inter Sabaudiam & Pedemontium, excurruntque à M. Ceniſio uſque ad ſummum Pœninum.

Grampius, Scotiæ mons ingens, illam in citeriorem & ulteriorem dividens, vulgò *Granzebain* dictus.

Granata, & *Granatum*, quam vulgus *Grenadam* vocant, quæ *nova Illiberis* dici poteſt, urbs Hiſp. Bæticæ ampliſſima, apud Illiberim urb. exciſam, regni Granatenſis caput. A. D. 1492. ab Hiſpanis, victis Mauris, recepta. Ab Alex. 6. Pontifice Max. metropolis creata. Plura de eo vide apud L. Mar. Siculum. Long. 17. 10. Lat. 37. 30.

Granicus, Bithyniæ flu. pugnâ, quæ inter Perſas & Alexandrum fuit, nobilis: in quâ ſexcenta millia hominum Perſarum cæſa, fugataque ſunt ab Alexandri exercitu non majori 30 millibus peditum, & equitum millibus quatuor & quingentis. Non procul eſt à Cyzico. Vide Diodorum lib. 17. Plutarchum, Curtium, Arrianum, & Juſtinum.

Granionarium, Germ. urbs. Ptol. *Bamberg* Petro Appiano. Sita eſt ad Mœnum flu. *Gravionarium* habet Græcus codex.

Granta, Angliæ op. à Beda & Felice celebratum, ut Lelandus perhibet, qui addit illud à Britannis *Caergrant*, à flu. vicino dici *Grantbridge*, v. ab Anglis & Saxonibus, à ponte ibidem conſtructo, vulgò *Cambridge*. Vide *Cantabrigia.*

Gratia, vel *Cratia*, urbs Bithyniæ inter Claudiopolim ad occ. 24. & Ancyram ad ort. 116. m. p.

Gratiæ portus, *Havre de Grace*, urbs permunita cum valida arce in Normannia.

Gratiana, *Gradiſcha* Lazio, op. Pannoniæ Sueviæ in Boſſinæ confin. med. inter Zagabrim ad occ. & Poſſegum ad ort. 8. leuc. Hungaricis.

Gratianopolis, *Grenoble*, urbs Gall. Delphinatûs caput, & Parlamenti ſedes, ad Iſarum flu. in valle, epiſc. ſub Archiep. Viennenſi, inde 3. leuc. in ort. & 7. à Monmeliano in Afr. Long. 27. 00. Lat. 44. 30.

Graudentium, vel *Grudentium*, Pruſſiæ Polonicæ op. ad Oſſæ in Viſtulam influentis oſt. 9. leuc. à Torunio in Bor. & 11. à Mariæburgo in auſt.

Gravelina, *Graveling*, , arx Flandriæ permunita in ora litorali, medio itinere inter Caletum ad occ. & Dunquerka ad ort. 3. leuc. utrinque, & 1. à Burburgo.

Graveſinda, *Graveſend*, op. Angliæ in Cantio, cum caſtro & portu ad Tameſis æſtuarium, 5. mill. à Roffa, & 14. à Londino in ort.

Gravia, *Grave*, urbs Brabantiæ ad Moſam, 2. leuc. à Neomago in merid. & tot à Gennepio in occ.

Gravii, pop. Hiſp. Tarracon. in Callaicis. Silius Italicus lib. 8.

Et quos nunc Gravios violato nomine Graium
Oeneæ miſere domus.——

Vide *Grevii.*

Gravionarium. Vide *Bamberga.*

Graviſcæ, Tuſciæ pop. Ptol. *M. Alto* Nigro. Ita autem dictus eſt hic locus ab aeris *gravitate*. Sic enim Virg. lib. 10.

Et Pyrgi veteres, intemperiæque Graviſcæ.

Sil. lib. 8.

——*Veteres miſere Graviſcæ.*

Rutilius in Itinerario:

Inde Graviſcarum faſtigia rara videmus,
Quas premit æſtivæ ſæpe paludis odor.

Strabo lib. 5. Ἀπὸ δὲ τῶν Κοσσῶν εἰς Ὠσίαν ὁ Τάραλλος πολίχνια ἔχει Γραβίσκον, καὶ Πύργους, καὶ Ἅλσος, καὶ Φρεγωνίαν.

Grenevicum, *Greenwich*, pervetuſta Regum Britannicorum domus eſt, 4. mill. ſub Londino ad Tameſis ripas. Vide Barclaium in Icon. Anim. cap. 2.

Grima, *Grim*, op. Miſniæ ad Muldam flu. 3. leuc. à Lipſia Miſniam verſus, ſub dom. Elect. Saxoniæ. Long. 34. 35. Lat. 51. 15.

Grinario, *Knäringen*, op. Vindelicæ, ad amnem *Carnlach*, vix 1. mill. à Burgavia in occ. Ulmam verſus.

Grinnes, pop. Batavorum, quorum op. *Grin* Rhenano, Al. autem eſt *Rhenen*, op. ad Rhenum flu. in Hollandiæ, Geldriæque confin. inter Noviomagum 3 & Trajectum 4. leuc. à Batavoduro 2. in auſt. Long. 26. 55. Lat. 52. 02.

Gripſwaldia, urbs Pomeraniæ, & Academia, med. inter Sundam ad Bor. & Volgaſtiam ad ort. Long. 35. 40. Lat. 54. 18.

Griſones, pop. Germ. intra Alpes, ad fontes Rheni & Oeni, ubi alias Rhæti Alpini dicti, in Rhætia. Sunt ſui juris; habentque ad Bor. partim Sueviam, & partim Helvetios, uti ad occ. ad ort. Com. Tirolenſem, & ad merid. Dominium Venetum, & Duc. Mediolanenſem. Eorum urbes ſunt, 1. Bormium, *Bormio*. 2. Clavenna, *Chiavenna*. 3. Curia, *Coir*. 4. Magia, *Megenfeld*. 5. Morbenium, *Morbegno*. 6. Sondrium, *Sondrio*. 7. Tiranum, *Tirano*.

Grodna, urbs Lithuaniæ in Palatinatu Trocenſi, ad Memelium flu. 20. mill. à Vilna in Africum, & 7. ab Auguſtovia.

Grolla, urbs Belgii uniti, in Com. Zutphaniæ, ad Slincam flu. in confin. Weſtphaliæ & ditionis Monaſterienſ. 4. leuc. à Zutphania in ort.

Groninga, urbs Belgii, Prov. dictæ *Dominii Groningenſis* caput, inter Friſiam Orient. ad ort. & Occid. ad occ. Gaudet Academia, ſubeſtque dominio Batavorum. Long. 27. 44. Lat. 53. 26.

Grovii, Hiſp. populi Mela lib. 3. cap. 1. ubi perperam *Grovii* vulgò dicuntur. *Τεούιοι* Ptolemæo. Remanet hoc nomen etiam hodie, in inſulâ & promont. ad oſtium Ullæ flu. ſito, *Grove* enim vocatur. Confirmant hanc lectionem meliores Silii codices.

Quique ſuper Grovios lucentes volvit arenas,
Infernæ populis referens oblivia Lethes.

Sed & alibi:

Et quos nunc Grovios, violato nomine Graium,
Oeneæ miſere domus, Æolaque Tyde.

Grudii, pop. Belgii quorum urbs eſt *Louanium*, teſte Divæo, Leodio & aliis. Alii autem ut Martiano, eſt *Brugge*, urbs Flandriæ.

Grumentum, urbs Lucaniæ mediter. exciſa, teſte Bario, Lagariæ urbi etiam exiſtæ propinqua, à Saponariâ op. haud valdè diſtans: ex quo errant qui *Groppoli Gurmentum* indigitant, cum *Groppoli* opidulum ſit in orâ ſinûs Paſtani, Grumentum vero ad ſinum Tarentinum ſitum ſit. Ejus mem. Sen. de Ben. 3. 28.

Cum obſideretque Grumentum.

Ubi Mureti Lectio *Adrumentum*; priſca vero omnis habet Grumentum. Atque iſtud in Italiâ inter Lucanos eſſe, Livius, Florus, Appianus, Ptolemæus dicunt: Quid quod Macrobius in hoc ipſo facto, ita nominat.

Grynium, ſeu *Grynium* op. Myrinæorum juxta Clazomenas, Strab. 13. in quo templum Apollinis, & lucus vaticinandi pervetuſtus. Templum autem candido marmore ſumptuoſum erat, in quo ipſe Apollo colebatur, unde Apollo Grynæus. Virgil. Ecl. 6.

His ubi Grynæi nemoris dictatus origo,
Ne quis ſit lucus, quo ſe plus jactet Apollo.

Guarda, urbs Lubtaniæ, inter Cauriam, & Lamacum 14. leuc. vulgò *Guarda*.

Guardia, urbs Ital. in Frentanis & Apulia epiſc. ſub Arch. Beneventano, ab Anxano 8. m. p. in Eurum diſtans.

Guba, *Guben*, op. Germ. in Luſatia inferi. ad flu. Niſſam, 5. leuc. à Francofurto in auſt. & 41 à Cotbuſo, ſub dom. Ducis Saxoniæ Merſoburgenſis.

Gueldria, una ex ſeptemdecim Germ. inferioris provinciis, cujus pars Septentrionalis ad Batavos ſpectat, meridionalis v. ad Hiſpanos, cum Gueldria urbe primaria; eſtque valde extenſa à Sept. uſque ad merid. nempe à mari Auſtrino uſque ad Duc. Juliacenſem, ſed non æquè lata.

Ejus urbes ſunt,

Arenicum, *Arnheim*, ſub Batavis.
Bommelia, *Bommel*, ſub Batavis.
Elburgum, *Elburgh*, ſub Batavis.
Gueldria, *Gueldre*, ſub Hiſpanis.
Hardervicum, *Harderwick*, ſub Batavis.
Neomagus, *Nimmegen*, ſub Batavis.
Ruremunda, *Ruremonde*, ſub Hiſpanis.
Venloa, *Venlo*, ſub Hiſpanis.

Gugerni, pop. Germ. fuere juxta Rhenum, infra Coloniam, poſtea Sicambri dicti, teſte Cluverio; erantque ubi nunc Gliviæ Ducatus.

Guiana, prov. Americæ meridion. in mediterraneis, verſus

ſus lacum *Parime*, ad auſt. provinciæ Caribanæ. Sunt qui illam extendunt ab oram Caribarum juxta mare Bor. inter oſt. fluviorum Amazonum & Orinoci, ubi quædam Coloniæ Europæorum.

Guinea, reg. Africæ, inter Nigritiam ad Bor. & mare Atlanticum ad auſt. inter regnum Congi ad ort. & Monte Leonis ad occ.

Guipuſcoa, vel *Ipuſcoa*, prov. Hiſpaniæ, Biſcaiæ attributa, quam habet ad occ. uti Alavum ad Auſt. Oceanum Aquitanicum ad Bor. & Navarram ad ort. cum parte Galliæ. In ea urbes præcipuæ ſunt Toloſa, regionis caput, Fanum S. Sebaſtiani, & Fons rapidus.

Guiſa, *Guiſe*, op. Gall. in Picardia, ad Oeſiam flu. verſus confinia Hannoniæ.

Gulus, flu. Maurit. Cæſarienſ. Ptol.

Gumigi, Plin. *Gunucis* Anton. *Canuccis* Ptol. op. Mauritan. Cæſarienſ. inter Lar Caſtellum, & Juliam Cæſaream 24. m. p. *Capo di Tenes* Moletio.

Gurcum, *Gurk*, urbs Norici in Carinthia, à Villaco 6. leuc. in Cæc. diſtans. Long. 36. 15. Lat. 46. 56.

Guſtrovium, urbs Germ. in Duc. Megalopolitano, 7. leuc. à Wiſmaria in ort. & 4. à Roſtochio in auſt. Long. 34. 20. Lat. 54. 00.

Gutſcovia, op. Pomeraniæ citer. ad Penam flu. Com. cogn. caput, 3. leuc. à Gripſvaldia in auſt. & 4. à Volgaſtia in occ.

Guttalus, Germ. flu. in Oceanum Germanicum exiens; *Oder* Althamero eſt, per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam in Balticum influens. Hadr. Junio eſt *Al.* flu. Pruſſiæ ad Montem Regium urb. in mare labens. Sed cum Guttalus in Oceanum, non in mediterraneum mare, quale Balticum eſt, deferatur, in errore manifeſto verſantur. Potius eſt qui *Jadua* Ptolemæo dicitur, vulgò *Die Jade*, is enim in Oceanum inter Amaſiam & Viſurgim flu. exiit.

Gyarus inſ. maris Ægæi, una ex Sporadibus, in quam Romani noxios ſuos deportabant. Item *Gyara* pl. num. Juvenalis.

Aude aliquid brevibus Gyaris, & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis.——

Idem Sat. 10. ubi de Pellæo juvene, h. e. Alexandro Macedone:

Æſtuat infelix angusto limite mundi
Ut Gyari clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Stat. l. 3. ——*Ipſa tuâ Mycone Gyaroque revelli*
Dele times, magnique fidem teſtaris alumni. Unde dicatur (inquit Bochartus) colligere eſt ex hiſtoriâ veteri, quam ita attingit Plin. 8. 29. *M. Varro author eſt*, &c. *ex Gyaro, Cycladum inſulâ, incolas à muribus fugatos.* Et cap. 56. *Theophraſtus author eſt in Gyaro inſulâ, cum incolas fugaſſent, ferrum quoque roſiſſe eos.* Et Stephanus Byzantius: Ἀντίγονος ὁ Καρύστιος φησὶν ὅτι ἐν ταύτῃ οἱ μῦες διαῤῥώγνυσι δυσὶν. Quæ & apud Suidam legas in Γύαρος. Phœnices igitur credibile eſt Γύαρον appellaſſe inſulam עכור *acuar* vel כור Phœnicia aphæreſi, i. e. *inſulam muris.*

Gyas, magna & bona pars Syracuſani agri, qui fuit Dionyſii tyranni. Plut. in Dione. Hodiè *la cava di Georgia* vetari ſcribit Aretius. Græcè Γύας Γύαντος. Poſt Anapum deſcribit Cluverius ex Plutarchi Dione ἀπ' Συρακουσίας ἐν κόλπῳ Γύαντα, πολλὰ τῆ ἀναβλύει χώρᾳ, ἀνίκατ' ἀπὸ θαλάττης, εἰς τὰ μεσόγαια. Punicè גוות *gavata*, *medium* ſonat. Itaque non niſi τὰ μεσόγαια videntur hâc voce deſignaſſe.

Gygæus, Lydiæ lacus, ſtadiis 40. Sardibus diſtans, qui poſtea *Colonus* dictus eſt. Prop. lib. 3.

Lydia Gygæo tincta puella lacu.

Plin. lib. 5. cap. 29. *Stagnum Gygæum* vocat.

Gyndes Aſſyriorum flu. maximus poſt Euphratem. Is cum Cyri impetum venientis contra Babylonios interciperet, & quidam ex militibus ſummè dilectus regi, ejus moliens tranſitum, rapacitate fluvii abſorptus eſſet, rex iratus amicum ulciſci ſtatuit, jurans eum, qui tam præclarum equitem voravillet mox vix tincturum genua mulieris. Bellum itaque cum fluvio geſſit, ac totis copiis per magnas deductum foſſas in 46 alveos diſpertivit. Sen. lib. 3. de Irâ. Tibullus lib. 4.

——*Rapidus Cyri dementia Gyndes.*

Gytheum, op. Laconicæ, quod Hercules & Apollo, depoſitis eo loci ſimultatibus, communi operâ condiderunt. Cic. lib. 1. de Officiis: *Claſſem Lacedæmoniorum, quæ ſubducta eſſet ad Gytheum.* Quem locum Herm. Barbarus emendavit, cum antea *Ægypteum* lectum fuit. Apud Ptol. Γύθιον, apud Strab. Γύθειον vocatur. Polybius lib. 5. de Philippo loquens: Μεταξὺ μὲν οὖν αὐτὸς ἐποιεῖτο τὴν πορείαν ἐπὶ τὸν καλούμενον Λακεδαιμονίων, ὁ κεῖται μὲν Γύθιον, ἔχει δὲ ἀσφαλῆ λιμένα, καὶ δὲ πόλεως ἀπέχει τεττάρια στάδια. Strabo ſecus. Γύθειον τὸ καὶ Σπάρτης ἐπίνειον ἐν διακοσίοις καὶ τεσσαράκοντα σταδίοις ἱδρυμένον· ἔχει δὲ ὡς φασι ταύταβμον ὀρυκτόν. Apud Livium lib. 4. Dec. 4. opidum omnium maritimarum rerum Lacedæmoniis receptaculum eſſe legitur. Vocatur & *Gythium*. *Paleopoli* hodie Nigro.

Gythites, inſ. juxta Æthiopiam ſub Ægypto, *Genamani* hodie, teſte Ortelio.

Gyzantes, pop. Africæ, qui & Ζυγantes dicuntur. Nomen videtur à *mellificio* factum: Talmudicis ſaltem גזין *gazin* ſunt *apes*, & in Gyzantum regione μέλι μὲν πολλὸν μέλισσαι κατεργάζονται, πολλῷ δ' ἔτι πλέον λέγεται δημιεργεῖς ἄνδρας ποιεῖν. Ita Herodotus de iis Muſâ quartâ.

H.

Habor, flu. Palæſtinæ, *Chabor* Benjam. Tudelenſi.

Hademarium, urbs Franconiæ in reg. Weteravia, Principatus tit. inſignitum, gentis Naſſoviæ prope Lanum flu. 4. leuc. à confluentiis in ort. & 7. à Moguntia in Bor.

Hadranum, vide *Adranum.*

Hadriani murus, vulgò *The Picts Wall*, murus ingens inter Angliam & Scotiam ad Hadriano Imp ab Barbaros arcendos, ne in Angliam concurrerent, conſtructus. Per 80. m. p. perductus fuit; ubi poſtea Caruſius, temp. Diocletiani, novum re-ædificavit, 7. caſtellis munitum, inter Cludi & Caruni, flu. oſt. Ejus reliquiæ viſuntur in agro Sterlingenſi, teſte Speedo.

Hadrianopolis. Vide *Adrianopolis.*

Hadriaticum mare. Vide *Adriaticum.*

Hadrumetum. Vide *Adrumetum.*

Hæmon, Bœotiæ rivus in Cephiſum defluens, quem olim *Thermodonta* vocatum putat Plutarchus in Demoſthene.

Hæmonia, vide *Æmonia.*

Hæmus, mons Theſſaliam & Thraciam dividens, dictus ab *Hæmo*, Boreæ & Orithyiæ filio. Hujus vertice erat Martis domicilium. Claudianus:

Procubat horrendus Getico Gradivus in Hæmo

Illa Statii proculdubio reſpexit:

——*Qualis Getico procumbit in Hæmo*
Cœlo mixta comis quercus.

Idem Theb. lib. 6.

——*Adverſo riſit Gradivus in Hæmo.*

Et lib. 5. Martis hoſpitium deſcribens:

——*Adverſo domus immanſueta ſub Hæmo.*

Claud. 1. in Rufinum:

Mavors nubifero ſeu tu procumbis in Hæmo.

Callimachus Hymn. in Delon:

Ἤδιόν ὑμνίης χορυφῆς ἐπὶ Θρηίκῃ Αἵμου
Θῆκε Ἄρης ἱρύλαον σὺν ἔντεσιν.

Alii tamen apud Claudianum:

——*Getico Gradivus in agro.*

Pro quâ lectione facit illud Maronis:

Gradivuſque Pater Geticis qui præſidet arvis.

Poetis ob frigiditatem celebris eſt. Virg. Geo. 2.

——*O quis me gelidis in vallibus Æmi*
Siſtet, in ingenti ramorum protegat umbra!

Horat. lib. 1. Carm. Od. 12.

Aut ſuper Pindo gelidove in Æmo.

Hafnia, *Copenhaghen*, urbs Daniæ regia, ampla & permunita, cum arce recenti & portu capaciſſimo juxta Oreſundicum fretum, è reg. Scaniæ prov. Habet Academiam celebrem, & diſtat 4. leuc. à Roſchildia in ort. 3. ab ora lit. Scaniæ, & 4. à Coronæburgo. Caput eſt Selandiæ inſ. eique ad ort. adjacet Amagria inſ. cui ponte, ligneo jungitur. Long. 34. 30. Lat. 57. 10.

Haga, Comitis, *The Hague*, præcipuus Hollandiæ Burgus, & urbis ad inſtar, ubi fieri ſolent Comitia provinciæ, & etiam totius Belgii confœderati, vix 1. leuc. ab ora Oceani Germ. inter Leydam ad Bor. & oſt. Moſæ ad auſt. Long. 26. 35. Lat. 52. 12.

Hagenoa, *Hagenaw*, urbs Germ. libera & Imperialis in Alſatia infer. ad amnem *Mater*, vix 2. leuc. à Rheno ſub dom. Regis Gallorum, 3. leuc. ab Argentina in Bor. & 4. à Tabernis in ort. Long. 29. 31. Lat. 49. 37.

Hailbruna, *Heilbrun*, urbs Germ. libera & Imperialis in Duc. Wirtembergenſi, ad Necarum flu. 2. leuc. à Dimpfena in auſt. & 8. à Spira in ort.

Hala, *Hall*, urbs Saxoniæ, inter Torgam 7. & Lipſiam 5. leucis.

Halale, vic. Ciliciæ in radicibus Tauri M. quæ poſtea *Fauſtinopolis.*

Halberſtadium, qu. *Alberti* urbs, civit. Saxoniæ infer. ad amnem *Hotheim*, 7. leuc. à Magdeburgo in oct. & 8. à Brunſvico in Auſtrum, ſub dom. Elect. Brandeburgici. Long. 33. 10. Lat. 52. 09.

Haleſa, urbs Siciliæ olim epiſc. ſub Arch. Syracuſano in ora Bor. & Occid. exciſa, ubi nunc *Caronia* caſtrum, teſte Fazello, inter Aluntium 12. & Cephalœdium in auſt. 30. m. p. pop. *Haleſini* Tullio & Plinio.

Haleſus, flu. Siciliæ ex Haleſo monte, Ætnæ proximo, fluens. Columella lib. 10. de hoc monte:

Et quos Sicanii flores legiſtis Haleſi.

Haleſius, mons Arcadiæ in Peloponneſo cum flu. cogn.

Halia, op. Peloponneſi in Argiâ reg. ad Trœzenem urbem.

Haliacmon. Vide *Aliacmon.*

Haliartus, op. geminum, unum Peloponneſi, in orâ Occidentali, *Arcadia* hodiè: Alterum Bœotiæ, juxta Copaidem lacum; de quo Statius lib. 7. Theb.

Gargaphie quorumque novis Haliartus ariſtis
Invidet. Long. 51. 50. Lat. 37. 45.

Halicarnaſſus, Cariæ civitas, Argivorum colonia, in quâ Mauſolei quondam nobiliſſimum opus extabat. Patria Herodoti, & Heraclidi poetæ, Callimachi ſocii, ac Dionyſii hiſtorici, qui res Romanas conſcripſit. Regia olim Cariæ fuit. *Iſthmus* alias dicta. Diod. lib. 17. Strabo lib. 14. Long. 57. 10. Lat. 36. 10.

Halieis, maritima urbs Laconiæ. Steph. Vide illum, ubi origo nominis, quòd nimirum ad mare ſita ſit. Schol. Thucydidis *Peloponneſi urbem* vocat, ad Trœzenem in Argolicâ reg. lib. 1. Ἁλιαὶ πόλις Πελοποννήσου πρὸς Τροιζῆνα τῆς Ἀργολικῆς μοίρας. Poſtea *Tirynthis* dicta. Vide Steph. in Τίρυνθις.

Halizones, pop. Paphlagoniæ, ſic dicti, quòd undique mari circumdentur. Stephanus hos populos inter Myſiam, Cariam, ac Lydiam habitaſſe ſcribit ex Ephoro; & ita dictos videri, tanquam Ἁλιζώνες, quòd divitiis ſuis ſuperbirent.

Halla, urbec. Sueviæ, ſed libera, ad Cockerum amnem, 8. leuc. à Nerolinga in Circ. & 6. à Wimpinâ in ort. Long. 31. 36. Lat. 49. 03.

Halla, urbs Saxoniæ ſup. in Miſniâ ſub dom. proprii Ducis. 5. leuc. à Lipſia in Bor. & 10. à Magdeburgo in auſt. Long. 34. 14. Lat. 51. 37.

Hallandia, prov. alias regni Daniæ, nunc autem Sueciæ. Habet ab Oriente & Sept. Weſtrogothiam, ab occ. ſinum Codanum, & à meridie Scaniam. Ibi urbes ſunt Falcoburgum, Helmoſtadium, Laholmia, & Varburgum. Extenditur à Sept. in merid. per 600. m. p. juxta ſin. Codanum; ſed ejus latitudo ab ort. in occ. vix eſt 15. m. p.

Halmydeſſus, urbs Thraciæ. Pomponius 2. 2. *Almydeſſus* Ptolemæo, *Salmydiſſus* Xenophonti, *Stagnara* hodiè Moletio.

Halonæ, op. Ioniæ, in Cariæ confin. apud Meandrum flu. hodie *Solbazar*, teſte Leunclavio.

Halone, inſ. Propontidis ante Cyzicum urb. apud Proconneſum.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi, inter Samothraciam ad occ. & Cherſoneſum Thraciæ ad ort. 15. m. p. diſtans.

Halonneſus, inſ. maris Ægæi Magneſiæ, ſeu Ioniæ adjacens, apud Erythras, inter Corycum & Argennum promontoria.

Haluntium, op. Siciliæ in orâ ad Occid. & Bor. exciſum, cui op. S. Philadelphi ſuffectum eſt.

Halycidon, *Peccais*, teſte Poldo, portus Maſſilienſium in ora Gall. Narbon. ſive ipſemet portus Maſſilienſis.

Halyciæ, urbs Siciliæ. Steph. Opidani Ἁλικυαῖοι Diodoro Siculo. Ciceroni ac Plinio *Halycienſes*. Vide ſis Cluverium.

Halys, flu. in Tauri montis radicibus naſcens, Cappadociæque, Syriæ ac Paphlagoniæ agros irrigans, ac tandem contra Aquilonem in Euxinum mare ſe evolvens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

———*Crebro vortice tortus Halys.*

Crœſi fato nobilis erat olim hic fluvius. Oraculum notum eſt.

Κροῖσος Ἄλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν διαλύσει.

Recitat aliquoties tum Suidas, tum alii. *Sed quo oraculo Crœſus deceptus, quum regnorum opes expectaret, ſuas profligavit.* Cic. de Divinat. Lucanus:

Quâ Crœſo fatalis Halys.———

Halyzia, nunc, teſte Luca Holſtenio, eſt *Alcipe* op. ad dextram Acheloi ripam, cum omnes auctores id in Acarnania ponant. *Natalico* autem eſt ad ripam ſiniſtram in Ætoliâ, *Trigordon* Franc. Sangallo, ubi magna ſuperſunt antiquitatum rudera.

Hamæ, op. Campaniæ, Cumis vicinæ, ſacrorum religione claræ. Livius lib. 23. *Campani adorti ſunt rem Cumanam ſuæ ditionis facere: primo ſollicitantes, ut à Romanis deficerent: ubi id parum proceſſit, dolum ad capiendum eos componunt. Sacrificium ad Hamas nocturnum erat, &c.*

Hamaxobii, pop. fuere Sarmatiæ Europæ verſus confinia parvæ Scythiæ, ubi nunc pars meridionalis Moſcoviæ.

Hamburgum, urbs præclara & munita Holſatiæ, 16. mill. Ger. à Brema in Bor. & 6. à Stada in ort. Gaudet portu ſatis capaci, & hoc uſque navigia ſubvenuntur per Albis æſtuarium, eſtque emporium celeberrimum. Creſcit indies amplitudine & numero civium, libera eſt & ſui fere juris.

Hamela, *Hamelen*, urbs Saxoniæ infer. inter Hildeſſium ad ort. & Paderbornam ad occ. Long. 31. 10. Lat. 52. 11.

Hammaria, *Hammer*, urbs Scandinaviæ in Norvegia epiſc. ſub Arch. Nidroſienſi, à Bergis 30. leuc. in ort. & 25. ab Aſlogâ in Bor. Long. 31. 30. Lat. 62. 18.

Hammon. Vide *Ammon.*

Hammonis Fons, lacus Marmaricæ, interdiu frigidus, noctu fervens. Ovid. Transformationum lib. poſtr.

———*Medio tua, corniger Hammon*
Unda die gelida eſt, ortùque obitùque caleſcit.

Silius lib. 3.

Stat fano vicina (novum & memorabile) lympha,
Quæ naſcente die, quæ deficiente repeſcit,
Quæque riget mediam cum Sol accendit Olympum,
Atque eadem rurſus nocturnis fervet in umbris.

Hujus miraculi mem. Plin. 2. 103. qui & 15. 5. locat hunc fontem in Cyrenaicâ. Mela 1. 8. Augurt. de C. D 21. 5. Herodotus Muſa 4. Iſidorus originum l. 14. c. 5. Antigonus, Ariſtotele laudato, in Synagoga hiſtoriarum Paradoxarum; ex quo tranſtulit hæc in librum ſuum 4. Q. Curtius, ut alia nonnulla: *Eſt aliud Hammonis nemus; in medio habet fontem, Solis aquam vocant: ſub lucis ortum tepida manat: medio die cujus vehementiſſimus eſt calor: frigida eadem effluit: inclinato in veſperam caleſcit: media nocte fervida exæſtuat: quoque nox propius vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decreſcit, donec ſub ipſum diei ortum, aſſueto tempore langueſcat.*

Hammonis (Jovis) *nemus*, unicum in Africa fuit. Ideo Statius lib. 8.

Quin & Cornigeri vatis nemus.

Ubi Lucatius: *Quia in Syrtibus, in eo tantum loco, ubi Jovis Hammonis templum eſt, nemus invenitur.* Lucanus:

———*Solus nemus abſtulit Ammon*
Silvarum fons cauſa loco.

Hæc ille. Locus Lucani eſt lib. 9. qui tale tamen nemus ait, ut vix truncum ſuum inumbret arbor:

———*Truncum vix protegit arbor,*
Tam brevis in medium radiis compellitur umbra.

Aliter Curtius l. 4. *Incredibile dictu, inter vaſtas ſolitudines ita undique ambientibus ramis, vix in denſam umbram cadente Sole, contecta eſt Deo conſecrata ſedes.* Et Arrianus lib. 3. Ὁ δὲ χῶρος, ἵνα δὴ Ἄμμωνος τὸ ἱερὸν ἦν, τὰ μὲν κύκλῳ πάντα ἔρημα, καὶ λάμυρος τὸ πᾶν ἦν, καὶ ἄνυδρος· αὐτὸς δὲ ἐν μέσῳ, ὀλίγος ὢν κατὰ πλεόνων ἡμέρων ὁδῶν, ἐλαιῶν καὶ φοινίκων, καὶ ὑδρεύσεως μόνος τῶν πλείστων.

Hamptoni Curia, *Hampton Court*, caſtrum Angliæ in Middleſexiâ cum palatio ſuperbiſſimo Regum Angliæ ad Thameſim flu. 8. mill. ſupra Londinum in occ. De quâ ſic olim optime & omnino ad rem Hugo Grotius:

Si quis opes neſcit (ſed quis tamen ille?) Britannus,
Hamptoncurta tuos conſulat ille Lares,
Contulerit toto cum ſparſa palatia mundo
Dicet ibi Reges, hic habitare Deos.

Hannonia, *Hainault*, prov. Belgii, quam Scaldis flu. alluit ex parte & Henius amnis bifariam ſecat. Terminatur ab Oriente, partim Com. Namurcenſi, & partim Brabantiæ, à Sept. Flandria, ab occ. partim Flandriâ & partim Arteſiâ, à merid. autem Picardia, ſubeſtque ex parte Regi Franciæ, & ex parte Regi Hiſpaniæ. Ejus primaria eſt Montes.

Urbes Hannoniæ.

Anguianum,	ſub Dominio	Hiſpanorum.
Athum,		Francorum.
Avenna,		Franc.
Binchium,		Franc.
Bochanium,		Hiſpan.
Condatum,		Hiſpan.
Landrecium,		Franc.
Mariæburgum,		Franc.
Malobodium,		Hiſpan.
Montes,		Hiſpan.
Philippovilla,		Franc.
Quercetum.		Franc.
Valentinianæ.		Hiſpan.

Hanovera, *Hanover*, urbs Germ. in Duc. Brunſvicenſi, egregie munita, ad Leinum flu. & Ducum ſedes, 3. leuc. infra Hildeſheim in Bor. & 6. à Brunſvico in occ. Long. 30. 27. Lat. 52. 48.

Hanovia,

Hanovia, Henau, op. permunitum Germ. in Franconiâ med. inter Francofurtum ad occ. & Aſciburgum ad ort.

Hantonia, Hampſhire, vel *Hantſhire*, Comitatus Angliæ meridionalis. Terminatur à meridie mari Britannico & Vecti inſulâ, ab occaſu Dorſetiâ, & Wiltoniâ, à Sept. Berchiriâ, & ab Oriente Suſſexiâ; eſtque ſatis ampla & culta. Ejus caput eſt Wintonia, *Wincheſter*. Suntque etiam in eâ Southamptonia, op. lautum, & elegans, Portus oſtium, & Rumſea in mediterraneis.

Hanzeaticæ, ſeu *Anzeaticæ urbes*. Anglice *Hanſe-towns*; urb ſunt Germ. pro majore parte, quæ commercii cauſa convenerunt poſt piratica Danorum, & Normannorum bella, fœdus inter ſe inierunt; collatiſque pecuniis, etiam claſſes inſtruxerunt, & multa bella geſſerunt. Sic dictæ fuere, aut à veteri voce Germanicâ *Hanſa*, i. e. *An Aſſembly*, aut à nom. Teutonico *Hanſa*, h. e. *Immunitas*; quia illæ urbes multis privilegiis gaudebant. In quatuor provincias diſtinguuntur, Lubecenſem ſc. Colonienſem, Brunſvicenſem, & Gedanenſem; habentque ſibi ſociatas urbes 64. nimirum Vandalicas 6. Pomeranicas 7. Boruſſicas 6. Livonicas 3. Saxonicas 13. Weſtphalicas 10. Clivicas ſeu Marchicas 6. Tranſiſalanas 3. Gueldricas 7. Friſicas 3. Lubeca, *Lubec*, caput eſt totius Anzeatici fœderis; habet autem junctas ſibi civitates Vandalicas 5. ſc. Hamburgum, Roſtochium, Wiſmarium, Stralſundam, & Luneburgum, ac præterea Pomeranicas Stetinum, Anclamum, Golnoviam, Gripſvaldiam, Colbergum, Stargardam, & Stelpam. 2. Colonia Agrippina, *Cologne*, primaria eſt ſecundæ reg. civitas, habetque ſibi ſociatas urbes Clivenſes & Marchicas Veſaliam, Duisburgum, Emericum, Warburgum, Unnam, Hammam; tum Weſtphalicas, Monaſterium, Osnaburgum, Tremonium, Suſatum, Herfordiam, Paderborniam, Lemgovium, Bilefeldiam, Lippiam, & Coſeldiam; tum Gueldricas, Noviomagum, Zutphaniam, Ruremundam, Arenacum, Verloam, Elburgum, Hardervicum; & Tranſiſalanas, Daventriam, Campos, Zuollam; ac denique Friſicas, Groningam, Boſſverdiam, & Staveram. 3. Brunſvicum, *Brunſwick*, primaria 3 Provinciæ, habet ſub ſe urb. Saxonicas, Magdeburgum, Goſſariam, Embecam, Gottingam, Hildeſhemiam, Hannoveram, Ulam, Buxtehudam, Stadam, Bremam, Hammelam, & Mindam. 4. Gedanum, *Dantzick*, primaria Pruſſiæ civitas, & quartæ reg. præcipua, habet ſub ſe Regio montem, Colmariam, Torunium, Elbingam, Brandsbergam; Livonicas quoque urbes, Rigam, Dorpatum, & Revaliam. Eſt & in Norvegia Berga *Bergen* juris Hanzeatici.

Haphnia. Vide *Hafnia*.

Hapſelia, urbs Livoniæ in Eſtonia prov. ad ſin. cogn. in ora maris Baltici, 2. leuc. à Lehalia in Bor. & 11. à Revalia in occ. ſub dom. Suecorum.

Harburgum, op. Germ. in Duc. Lunenburgenſi ad Albim flu. 2. leuc. ab Hamburgo in auſt. & 6. à Lunenburgo in occ.

Harcurtium, Harcourt, op. Normanniæ, 5. leuc. ab Ebroico in Circ. & 2. à Beſſomontio in Bor.

Hardervicum, urbs Belg. in Geldriâ Batavica, cum Academia, 7. leuc. ab Ultrajecto in Cæc. & 6. à Daventria in occ. A quibuſdam dicitur *Hardibones*. Long. 26. 58. Lat. 52. 22.

Harfordia, op. Angliæ ad Leam amnem, 15. mill. à Londino in Bor. Cantabrigiam verſus. Ab eo reg. adjacens dicitur Com. Harfordienſis; inter Cantabrigienſem Com. ad Bor. & Middleſexiam ad auſt.

Harlemum, urbs Belg. in Hollandia Boreali, ad flu. Sparam, ubi ars Typographica putatur excogitata, 5. leuc. à Lugduno in Bor. 3. ab Amſtelodamo in occ. & 9. ab Ultrajecto in Circ. Long. 25. 35. Lat. 52. 30.

Harlepolium, Hartlepool, op. Angliæ in Diœceſi Dunelmenſi, 10. m. p. à Dunelmo in Eurum, & 5. à confinio Com. Eboracenſis in Bor.

Harlinga, Harlingen, urbs Friſiæ Occid. poſt Leovardiam primariam. Long. 26. 35. Lat. 52. 28.

Harma, urbs Bœotiæ Tanagricæ, vide Steph. Erat autem locus columnis ſeptus, propter vatem Amphiaraum hiatu terræ ibi abſorptum, ita execrandus, ut fama ſit neque aves illis columnis inſediſſe, neque feras herbam attigiſſe in intercolumnio illo crescentem. Sic dictus non à curru, ut volunt, ſed ab execratione dictus. Id enim eſt Phœnicium חרם *Harma*.

Harmatus, op. Troadis in Æolidis confin. in orâ contra Methymnam urb. Lesbi. Populi *Harmatopolitæ*. Straboni *Hermatus*, ut quidam volunt.

Harpaſa, Aſiæ op. ubi cautes ingens digito mobilis: eadem, ſi toto corpore impellatur, reſiſtet. Plin. 2. 96.

Harpaſus, Cariæ flu. Plin. Liv. Steph. *Daphnus* Apollonio, teſte Rhodigino lib. 29. cap. 27. Ejus mem. Qu. Smyrnæus lib. 10.

Ἁρπασὸν ἄμφι ῥοῇσι δαΐζων.

Harvicum, Harwich, op. munitum Angliæ cum portu percapaci in Eſſexiâ, in orâ Oceani Germanici, ubi Stura flu. in eum ſe, exonerat prope confin. Suffolciæ.

Haſpahamum. Vide *Aſpahamum*.

Haſſia, Heſſen, prov. Germ. in Circulo Rheni, inter Veteraviam ad occ. & Weſtphaliam ad Sept. Franconiam ad merid. & Thuringiam ad ort. Ejus Principes Lantgravii dicuntur; ſuberatque antea 3 Principibus Lantgraviis, nempe Caſſelenſi, Marpurgenſi, & Darmſtadienſi. Sed deficiente Marpurgenſi ſine prole, Caſſelénſis maj. partem ditionis conſecutus eſt, & Darmſtadienſis minorem tantum recepit.

Haſta. Vide *Aſta*.

Havelburgum, vel *Havelberga*, urbs epiſc. Germ. ſub Arch. Magdeburgenſi, in Marchia Brandeburgica, ad Havelam flu. 10. leuc. infra Magdeburgum in Bor. & 8. à Brandeburgo in Circium. Long. 34. 38. Lat. 52. 56.

Haugulſtadium, pag. Angliæ in agro Eboracenſi, olim ſedes Epiſcopalis, vulgo *Heverham*.

Hebræi, dicti ſunt Judæi ab *Heber*, qui fuit abnepos Semi filii Noë. Et quia in ejus familiâ remanſit lingua, quæ prius humano generi creditur fuiſſe communis, quum gentes linguarum diverſitate ſunt diviſæ, deinceps Hebræa eſt nuncupata, ſic quidem, ut alii obſervant, poſteros Heber Hebræos appellatos non fuiſſe uſque ad Abrahamum, qui primus *Hebræus* appellatus eſt, idque à Cananæis, qui hoc nominis illi indiderunt, quod à regione trans Euphratem in terram Canaan veniſſet. Et ſic etiam Ethnici ſcriptores Ebræorum nomen ab Abrahamo deducunt. Ita enim apud Euſebium aſſerit Artapanus. Καλεῖσθαι αὐτὸς Ἑβραίους ἀπὸ Ἑβραίου. Et Charax apud Steph. Ἑβραῖος, ὅτιος Ἰουδαῖος ἀπὸ Ἀβραμίου (ſic legendum, non Ἀβραάμου) in quam ſententiam videtur propendiſſe Auguſtinus, qui de Civitate Dei 16. 3. poſtquam Ebræos ex Hebere deduxit, aliam addit poſſe eſſe opinionem, ut ex *Abraham* tanquam *Abrahæi* dicti eſſe videantur. Sed idem lib. 2. Retractationum cap. 16. hunc locum etiam retractavit, atque id quidem meritò; Ebræos enim Abrahamo antiquiores fuiſſe, vel ex eo conſtat, quòd ipſe Abrahamus *Hebræus* vocetur Gen. 14. 13. In Euſebianis, ubi de tempore tranſitus: Ἔτους ἑκατοστοῦ πρὸ Ἑβραίων ἐξοδου. Ἑβραῖοι γὰρ οἱ Περσῶν ἐμπλεύσαντες, διαπεράσαντες Εὐφράτου Ἀβραὰμ, ᾧ ἐκ τοῦ ἐθνικὸς τοῦτο, ἀπὸ Ἑβὲρ. Inde Heſychius: Ἀβραὰμ, μεγάλος, ἢ πλήρης ὑπάρχων. Melius autem alibi: Ἑβὲρ, Ἑβραῖος, ᾧ ὁ Ἑβραῖος, μεσίτης.

Hebrides, inſulæ Albionis, oræ Scotiæ occiduæ adjacentes. Vide *Ebudæ*.

Hebron, civitas Amorrhæorum, quondam Philiſtinorum metropolis, dicta etiam eſt & vallis Mambre.

Hebrus, Thraciæ flu. aureas volvens arenas, in Rhodope monte naſcens, ſupra Philippopolim, & è regione Samothraciæ inſulæ in mare Ægæum ſeſe exonerans. Fabulantur Poetæ Orphei caput in hunc fluvium projectum fuiſſe, cum à Ciconum mulieribus fuiſſet diſcerptus. Virg. Georg. 4.

Tum quoque marmoreâ caput à ceruice revulſum
Gurgite cum medio portans Oeagrius Hebrus
Volveret.——

Ovid. Met. 11.

——*Caput Hebre, lyramque*
Excipis, & mirum, medio dum labitur amne,
Flebile neſcio quid queritur lyra, flebile lingua
Murmurat exanimis, reſpondent flebile ripæ.

Silius lib. 11.

——*Tulit ora revulſa*
In pontum ripis utrinque ſequentibus Hebrus.
Tum quoque cum ripis caput à ceruice reciſum
Portarent fluctus, ſubito emiſere per undas
Ad murmur cetè toto exultantia ponto.

Stat. Syſv. 2.

Sic ripis ego murmur aquis Hebri
Non mutum caput Orpheos ſequebar.

Hodiè *Mariza* dicitur.

Hebrus, nomen civitatis. Lucianus in Fugitivis: Ἑβρος δ' ἔστω, ἢ ἡ πόλις ἔχει φιλίππους ἐκεῖνο. Vocabatur etiam *Philippopolis*, quæ & *Poneropolis*, & *Pulpudena*, & *Eumolpias*; ſita erat ad Hebrum flu. inter Æmum & Rhodopen. Dicta quoque *Trimontium* ex eo, quòd *tres montes* ſuorum murorum ambitu complectebatur.

Hecatompolis, Cretæ epitheton à *centum urbibus*. Item Laconica regio ſic dicta. Strabo lib. 8.

Hecatompylos, Thebes Ægyptiacæ epitheton à *portarum numero centenario*. Juvenalis:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Ubi duo Thebes occurrunt epitheta, unum quod vetus ſit, alterum, quod *centum portas* habeat, quæ etiam conjungit Dionyſius:

Θήβας αἰπεινὸν ἑκατόμπυλον.

Eſt etiam ejuſdem nominis urbs in Parthiâ, teſte Stephano, & in Hyrcaniâ. Diodoro item in Libyâ, ab Hercule conſtructa.

Hecatodurum,

Heſtodurum, Rhætiæ op. Ptol. *Echtal* Lazio.

Hedena, *Hedin*, arx permunita Arteſiæ, 7. leuc. ab Abbavilla in Bor. & 4. à Monſtrolio in ort. Long. 23. 11. Lat. 50. 18.

Hegetmatia, *Lignitz* Villanovano, urbs Germ. in Sleſia ex primis poſt Vratiſlaviam, à quâ 6. leuc. in occ. recedit. Gorlitium verſus 9.

Hegovia, tractus Germ. in Suevia reg. inter lac. Cellenſem ad ort. & Silvam Nigram ad occ.

Heidaba, *Sleſwick* Crantzio, urbs Daniæ in Jutiâ meridionali, Duc. Sleſvicenſ. caput, ad Sliam flu. 4. leuc. à Rensburgo in Bor. tot. à Flensburgo in auſt. 5. autem ab Huſumo in ort. Long. 32. 45. Lat. 55. 54.

Heidelberga, Comitum Palatinorum Rheni ſedes, ad Neccarum flu. ſita, Ptolemæo, uti putatur, *Budoris*. Nomen opido datum exiſtimant à Gentium coloniâ, quæ ante multos annos hic habitaſſe, multis indiciis convincuntur. Vocant enim Germani gentilem hominem *Heiden*, vel à nigrorum vaccinorum, Teutonicè *Heidelbeer*, multitudine. Olim Vangionum imperio ſubdita fuit. Solum habet rerum omnium ferax. Eſt & florentiſſimum gymnaſium à Ruperto Palatino multis privilegiis donatum, An. Dom. 1346. F. Irenicus. Vulgò *Heidelberg*. Long. 30. 25. Lat. 49. 15.

Helena, vel *Helenæ*, inſula Atticæ, ad quam appulit Helena poſt captam Trojam, quæ & *Macris* ob longitudinem dicebatur. Hodie *Macronisi* Sophiano. Eſt autem una Sporadum Sunio promontorio adjacens. Eſt etiam fons in Chio, quo ſe Helena lavit. Steph. Item Pyrenæis montibus vicinum opidum, *Elna* hodie, Vaſæo. Long. 25. 00. Lat. 43. 50. Eſt etiam urbs Bithyniæ Procopio, & in Palæſtinâ. Utraque ab Helenâ Conſtantini matre ædificata. Vicus denique Atrebatum, apud Sidonium, quem nonnulli hodie *Heſdin* vocari exiſtimant.

Helenopolis, urbs Bithyniæ, de quâ Procopius lib. 5. de ædificiis Juſtiniani: δὲ τις ἐν Βιθυνοῖς πόλις Ἑλένης ἐπώνυμος ἔσχε δὲ Κωνσταντίνου Βασιλέως μητέρος, &c. h. e. Eſt apud Bithynos, urbs quædam Helenæ Conſtantini Regis matris cognominis; nam ex hac Helenam oriundam aiunt, vico olim ignobili; cui Conſtantinus nutricationis officium exolvens, hunc locum nomine quidem & dignitate urbis decoravit, nihil tamen Regium, nihil magnificum in eâ extruxit. Vocabatur olim *Drepana*. Hieronym. in Chron. *Drepanam Bithyniæ civitatem* in honore Martyris Luciani Conſtantinus inſtaurans ex vocabulo matris ſuæ Helenopolim nuncupavit. Aliam quoque in Palæſtinâ *Helenopolim* in matris honorem à Conſtantino denominatam teſtatur Sozomenus lib. 2.

Helerni lucus, circa urbem Romam & Tiberim flu. erat. Ovid. Faſt. 6.

Adjacet antiquus Tiberino lucus Helerni.

Heleuteri, pop. Celtarum, Cadurcis proximi, quorum op. *Orillac*, urbi S. Flori propinquum. Aliis pop. erant ubi nunc Albigenſis tractus.

Helice, *Nicra* Moletio, op. Pelopon. in ora Achaiæ, Buræ proximum, ab Ægio 40. ſtad. diſtans, aquis abſorptum. Ovid. Met. 15.

Si quæras Helicen, & Buran Achaidas urbes,
Invenies ſub aquis.——

Helicon, mons Bœotiæ à poetis decantatiſſimus, Muſis ſacer, Parnaſſo vicinus; Nomen ei, ſi magno Caſaubono credimus, fecit הלוכה *halica*, i. e. *ambulatio*, quia certos ibi conventus habuere veteres, in quibus de rebus ſeriis agerent. Sed cum hujuſmodi conventibus, ſi qui fuere, Helicomis nomen videatur antiquius, Bochartus ὁ μέγας potius deductum putat ab Arabico *halic*, vel *halica*, quod, teſte Giggeio *montem ſublimem* ſonat unde eo nomine *altus* ab Arato dicitur hic mons, verſ. 216.

——Καὶ᾽ ὑλήεν Ἑλικῶνα.

Helicon item flu. Macedoniæ, Dium urbem præterlabens qui Ptol. *Pharybus*, Livio *Baphyrus*, & Lycophroni *Bephyrus* dici videtur. Item fluvius Siciliæ, *Oliveri*, teſte Fazello, inter Mylen, & Tyndarium fluens.

Heliopolis, Hebr. *On. Bethſemes* Arabibus, id eſt, *Civitas*, ſive *domus Solis*, civitas Ægypti inter Alexandriam, & Coptum, quæ à Græcis, teſte Diodoro Siculo, *Thebe* dicitur. Long. 64. 33. Lat. 29. 45. Altera eſt ejuſdem nominis in Ciliciâ, patria Chryſippi Stoici. Solinus. *Corinthus* etiam olim Heliopolis dicta eſt. Steph. qui *Heliopolin* in Phœnicià, Thraciâ, & Arabiâ deſcribit. Item *Heliopolis*, Ptol. & Plin. Cœleſyriæ urbs, quæ hodiè *Balbec* Poſtello, vel *Marbech* Nigro. Long. 68. 46. Lat. 33. 40.

Heliſos, flu. Atticæ. Stat. Theb. 4.

Anfractu riparum incurvus Heliſos.

Hellas, alio nomine *Græcia* dicta eſt, ab *Hellene* Deucalionis filio. Thucid. lib. 1. Item urbs Theſſaliæ condita ab Hellene Phthii filio, & Chryſippes Iri filiæ. Phthius autem Achæi filius erat. Eſt & alia *Hellas* Cœleſyriæ. Gentile *Hellanicus* & *Helladius*. Steph.

Helleſpontus, fretum auguſtum inter Propontidem, & mare Ægæum. Aſiam ab Europâ ſeptem non amplius ſtadiorum intervallo diſterminans. *Stretto di Gallipoli*, Caſtaldo *Braccio di S. Georgio* Volater. Ovid. in Epiſt. Leandri.

Fluctibus immodicis Athamantidis æquora canent,
Vixque manet portu tuta carina ſuo.
Hoc mare cum primum de virgine nomina mersâ
Quæ tenet, eſt nactum, tale fuiſſe puto.
Eſt ſatis amiſsâ locus hic infamis ab Helle,
Utque mihi parcat, crimine nomen habet.
Invideo Phryxo; quem per freta triſtia tutum
Aurea lanigero vellere vexit ovis.

Ovis illa Aries fuit, qui poſtea inter ſidera collocatus eſt, teſte eodem Ovidio Triſt 3. Eleg. 12.

Impoſitamque ſibi qui non bene pertulit Hellen
Tempora nocturnis æqua diurna facit.

Vide Diodorum Siculum lib. 4. Solinus cap. 15. *magnum* vocat. Sic enim ait, *Omnis autem magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem. Latitudinem* dat ei Hom. Iliad. ν.

Σῆμα δέ οἱ γδοπόντου ὅθι πλατὺς Ἑλλήσποντος.

Ita etiam Q. Calaber lib. 9.

Μεσσηγὺς δὲ πόλιος ἰδὲ εὐρέος Ἑλλησπόντου.

Longitudinem Ovid. Met. 13.

Longus in anguſtum qua clauditur Helleſpontus.

Idem Faſt. 4.

Perque urbes Aſiæ longum petit Helleſpontum.

Rapiditatem denique Catullus in Epithal.

Quæ paſſim rapido diffunditur Helleſponto.

Unde Muſæus:

Νῆξομαι Ἑλλήσποντον ἀγαρρόον.

Et ante eum Homerus:

Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγαρρόος εἴρυτο ἶξας.

Vide Voſſ. ad Melam pag. 7.

Helleviones, *Heluæones* Ptolemæo, *Helluſii* Tacito, *Helli* Ammiano, pop. Germ. quorum locus *Heil* in orâ ad ſinum Venedicum, apud Dantiſcum urb. teſte Willichio.

Helleviones, pop. fuere Scandinaviæ, Cluverio teſte, ubi nunc Hallandia, prov. Sueciæ prope fauces ſin. Codani, longe à Dantiſco in occ. Ortelius eos putat, quos Dalecarlos hodie vocant. *Hilleviones* enim Cimbrica Jinguâ monticolam ſignificat. Habitant enim hi ad Sevonem M. Riphæis non minorem, uti teſtatur Plin.

Helmeſtadium, urbs Saxoniæ, med. inter Magdeburgum & Brunſvicum. Long. 33. 16. Lat. 52. 30.

Helmeſtadium, urbs Hallandiæ prov. in ora litor. ſin. Codani, verſus limites Scaniæ.

Helorum, ſive *Helorus* flu. & op. Siciliæ. Vibius in Catalogo flu. *Elorus Syracuſarum, à quo civitas.* Stephanus Ἕλωρος, πόλις Σικελίας ἀπὸ Ἑλώρου τοῦ Ἡρακλέους, ἧς καὶ Παίγνιον addit ὃς λέγεται πλησίον ἔχθυς ἔχειν, ἀπὸ χεῖρας ἐσθίοντας. Sil. lib. 14.

——*Atque undæ clamoſus Helorus.*

Vide Cluver. Sic. Ant. lib. cap. 13.

Helorus, *Elorus* Athenæo, *Eleſporus* Polybio, *Elleporus* Æliano, flu. parvus Magnæ Græciæ, inter Cauloniam, & Scyllacium fluens, ubi Græci à Dionyſio victi. Item *Helorus* Iſtri fil. qui ab Ajace occiſus eſt in eâ pugnâ, quam Græci cum Telepho rege Myſorum habuerunt.

Helos, urbs Laconica, vel potius opiduſum. Stat. lib. 4. Theb.

Quos Helos & Pteleon, Getico quos flebile vati
Dorion.——

Pop. *Helotæ*. Eſt etiam *Helos* Ægypti. Steph.

Helvetii, pop. Germ ſuper. quorum regio ampla *Helvetia*, vulgò *Schwitzerlandt*, Rheno flu. circumfluente ad auſtrum & ort. ac Jura mont. à Sequanis diſſeparante, continetur; in 13 conventus Juridicos diviſa; qui ſunt Tigurum *Zurick*, Baſilea *Baſel*. Schapuſia *Scafhauſen*, *Tugium Zug*, Luceria *Lucern*, Salodorum *Soloturn*, Friburgum *Friburg*, Berna *Bern*, Suitia *Switz*, Uria *Uri*, Tranſylvania *Underwald*, Glarona *Glaritz*, & Abbatiſcellâ *Appenzeel*, ex quibus 4 poſtremi potius ſunt pagi quam urbes. His omnibus æqua libertas eſt, nec ullum caput habent, ut falſo credidit Sabellicus. Bello, & rebus geſtis inſignes.

Helvetum, urbs Germ. ſuper. libera in Alſatiâ. Anton. *Schleſtadt* Simlero.

Helvii, pop. inter Celtas, monte Gebennâ ab Arvernis diviſi, proximi Cadurcis, hodiè *Albigeois* dicti.

Helvina, vel *Helvinus*, fons Latii in agro Aquinate. Unde *Ceres Helvina* Juvenali Sat. 3.

Helvinum, flu. Piceni, qui *Matrinus* Straboni & Ptolemæo dici videtur. *Piomba* hodie Nigro, & Leandro.

Hemichara, op. Siciliæ mediterr. *Necoſia* Nigro, Ferrario *Macari*.

Hemycinei,

Hemicynes, pop. non procul à Maſſagetis, & Hyperboreis, quaſi *ſemicanes*, quos Apollonius in Argonauticis canum inſtar latrare ſcribit. Steph.

Hemodes, vel *Hemoda*, & *Æmodæ*, à quibuſdam dicuntur inſulæ Daniæ intra fauces ſin. Codani, ſive maris Baltici. Exiſtimat autem Cluverius fuiſſe ubi nunc Schetlandia inſ. ſupra Scotiam, & Orcades inſ. ad Bor. Sunt autem 7. quarum præcipua *Mainlandia* dicitur ſub regno Daniæ.

Hemodus, mons Indiæ. Vide *Emodus*.

Hemona, nomen urbis apud Græcos, Latinoſque ſcriptores variè corruptum. Sed recta ſcriptura eſt *Emon*, vel *Emona*, ut *Narbo*, & *Narbona*. Græcè Ἥμων Zoſimo lib. 5. ubi habes de conditu hujus urbis digreſſiunculam. Ptolemæo Ἥμωνα. In tabulâ autem itinerariâ, quam Marco Velſero debemus, & antiquis inſcriptionibus nonnullis *Emona* rectè ſcribitur. Corruptè autem in Herodiano: Ἐπίσης φέρτη Ἰταλίας πόλι, ἣν καλοῦσιν Ἥμὰν οἱ ἐπιχώριοι. Ubi (ut & Capitolinus ex eo) Emonam Italiæ urbibus accenſet: quomodo videlicet urbes finitimæ modo huic, modo illi earum provinciarum, quas contingunt, attribui ſolent à ſcriptoribus, talium ſæpe incurioſis, ut & Strabo obſervat. Nam revera *Emona* Pannoniæ ſuperioris urbs erat, in finibus ejus ſita, quâ in Noricum ibatur & Italiam. Ideo Ptolemæus inter Italiam, & Pannoniam ſuperiorem eſſe ſcribit, κατὰ τὸ Νώρικον. Zoſimus autem inter Pannoniam, & Noricum. Vide Caſaub. ad Capitolinum pag. 185.

Hemus. Vide *Æmus*, & *Hæmus*.

Heorta, op. Pannoniæ inferioris in Scordiſcis. *Hardberg* Lazio.

Hephæſtia, urbs in Lemno. Steph. nunc *Cochio*, plane deſerta, & deſtructa. Eſt etiam vicus in tribu Acamantide, ubi Vulcani templum erat: Tribuli *Hephæſtiades*. Steph. juxta hunc vicum collis eſt, Vulcani, ut creditur, caſu nobilitatus. Ferunt enim Vulcanum à Junone ob inſignem deformitatem è cœlo præcipitatum in collem illum decidiſſe. Cujus fabulæ occaſio inde ſumpta eſt, quod totus hic collis combuſto ſimillimus videatur, neque planta ulla in eo gignatur. Ex hoc colle effodiebatur terra Lemnia, Dioſcoridis & Galeni ſcriptis maximè celebrata.

Hephæſtis, montes in Lyciâ, qui tæda flammante tacti adeo flagrant, ut lapides in ipſis aquis ardeant, aliturque ignis ille pluviis. Baculo ſi quis ex iis accenſo traxerit fulcos, rivos ignium ſequi narrant. Plin. 2. 106.

Heneti, Paphlagoniæ pop. quorum equi in pretio. Phædra in Euripidis Hippolyto, verſ. 230.

Εἴτ' γενέσθαι ἐν σοῖς δώμασιν
Πώλοις Ἐνέτοις δαμάζουσαν,

Et Chorus verſ. 1131. de Hippolyto jam fato functo;

Οὐκ ἐν εὐείροις
Πώλοις Ἐνετῶν ἐπέβα.

Ubi Scholiaſtes: Ἐνετοί, Παφλαγονικόν. Ἐνετοὶ γὰρ ἔθνος Παφλαγονίας. At Heſychius aliter: Ἐνετίδες, πόλις Παφλαγονίας, ἀπὸ τῆς ἐκεῖ Ἀδρίας Ἐνετοῦ, διαφέρει γὰρ ἐκεῖ. Quibus conſentiunt haec Straboni lib. 5. ubi de Italiæ Venetis: Διονύσιος ὁ τὴν Σικελίας γραφὴν, εἰλῆφθαι τὸ παπλαγονικὸν ἀνάθημα τῶν ἀθλητῶν ἵππων· ὅτι γὰρ ὄνομα ἐν τοῖς Ἕλλησι γένοιτ' ἂν Ἐνετικῆς πολέμου, ἢ πολὺν χρόνον εὐδοκιμῆσαι τὸ γένος. Proinde etiam Euripidis Schol. docet Πώλους Ἐνετοὺς æquum eſſe eorum Henetorum, οἱ Παφλαγονίαν φέρουσι σιλλίβους, ἅτινα ἐπὶ τὴν Ἀδρίαν διέκυψε.

Henetia, olim dicta quæ nunc *Venetia*.

Heniochi, pop. Strm. Aſiaticæ circa Coracem montem, Cautaſi partem, & oram maris Euxini, poſt Colchos in occid. incolentes, à Lacedæmoniis oriundi, apud quos montes *Heniochi*, qui & *Caraxici*, teſte Plinio, dicuntur; ex quibus Cyrus tegens fluv. per Albanos fluit. Val. Flac. lib. 6.

Miſerat ardentes (nunc ipſe ſecutus) Alanos,
Heniochoſque truces.

Non longè ab Achæis ponuntur à Plinio 5. 6. Strabo vero lib. 11. tradit Lacenas habitaſſe Heniochiam, quorum duces Rhecas, & Amphiſtratus fuerunt Caſtoris & Pollucis aurigæ, unde Ἡνίοχοι ab iis ſic dicti.

Heptacometæ, barbari in Cyzico monte habitantes, quorum nonnulli *Bizeres* vocabantur. Steph. Sic autem dicti ſunt à *ſeptem vicis*. *Moſſynæci* à Strab. & *Moſynes* à Diodoro cognominantur.

Heptagonia, nomen loci. Livius.

Heptaneſia, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol.

Heptaboeos, nomen portûs, quod in eo ſepties vox reddatur in Olympiâ. Plin. 36. 15. Ejus meminit Plut. lib. περὶ ἀδολεσχίας. Et quid ni putem eo reſpexiſſe Lucretium lib. 4. cum ait,

Sex etiam aut ſeptem loca nisi redderet voces,
Unum cum jaceres, ita cœlles collibus ipſis
Verba repulſantes iterabant dicta referre.

Heptapolis, regio Ægypti, quæ & *Heptanomos*, ſic dicta, quia ex ſeptem urbibus vel nomis conſtabat.

Heptaporos, flu. Troadis ex Idâ monte profluens, qui ſeptem locis vadari poteſt eâdem viâ, propter quod & *Polyporos* Straboni appellatus eſt.

Hera, urbs Siciliæ, quæ alias Hybla minima. Steph. Item Æolidis op. & Arcadiæ. Pauſan.

Heraclea, urbs Syriæ ad Tauri montis radices, & Ciliciæ confinia, *Heraclia*, teſte Bellonio. Long. 68. 20. Lat. 35. 00.

Heraclea, urbs exciſa Magnæ Græciæ, apud ſinum Tarentinum, *Pelicore*, teſte Pyrrho Ligorio. Hujus navale etiam *Heraclea* Straboni dicitur, ab ipſa urbe 24 ſtadiis diſtans, quod hodiè *Amendolara* opidum, teſte Barrio, dicitur.

Heraclea Ponti, urbs Bithyniæ reg. Mariandynorum metropolis, ab Hercule, teſte Meſâ, condita in orâ maris Euxini. *Penderachi* hodie dicta. Long. 59. 00. Lat. 44. 05.

Heraclea Thraciæ, quæ & *Perinthus* Ptolemæo, urbs ampliſſima in ora Propontidis, inter Byzantium & Callipolim. *Pantiro* Leunclavio. Long. 54. 20. Lat. 42. 40.

Heraclea Macedoniæ, inter Lychnidum, & Ædeſſam, *Xevoſna* Moletio & Nardo, eſt & in Macedoniâ *Heraclea* altera *Sintica* cognomine. Ptol. quæ *Cheſeſia*, ſeu *Cheſia* Nigro nominatur. Long. 46. 16. Lat. 41. 25.

Heraclea Phthiotidis, quæ & *Trachinia*, Plin. *Comaro*, teſte Pineto; urbs Trachiniæ reg. in Phthiotidis & Theſſaliæ confin. ubi tranſitus in Theſſaliam ex Græcia difficilis.

Heraclea, urbs Cariæ, quæ & *Lathmus* Straboni à vicino monte. *Palatia* Caſtaldo, & Moletio, *Ergel* Turcis dicitur, teſte Leunclavio. Long. 56. 30. Lat. 38. 30.

Heraclea Cretæ, *Heraclium* Straboni, & Ptol. op. & navale Gnoſſiorum, *Mirabello* Pineto.

Heraclea, quæ & *Minoa* Livio, op. Siciliæ in orâ auſtrali, locus nunc *Capo Bianco*, teſte Fazello, dicitur.

Heraclea, op. Gall. Narbon. *S. Giles*, Poldo teſte.

Heraclea, Tauricæ Cherſoneſi, *Heracleum* Strab. & Ptol. urbs in orâ boreali ad Mœoticam paludem, quæ adhuc *Heraclea*, teſte Bonacciolo, nominatur. Μιλήσιον τεῖχος dicitur Straboni lib. 12. Μεσαρίων ἀποικος vocatur ab Arriano, itemque Xenophonte Anabaſ. lib. 6. Τῶν δ' ἀφεστηκότων, inquit, ἀφικόμην εἰς Ἡράκλειαν, πόλιν Ἑλληνίδα, Μεσαρίων ἄποικον, οἳ δὴ ἐν τῇ Μυγδονίᾳ χώρᾳ. Scholiaſtes Apollonii in lib. 2. ait Μεσαρίων ἢ Βοιωτῶν. Vide Palmerium pag. 333.

Heraclea Syriæ, *Italica* Bonacciolo, urbs in Cyrreſticâ regione. *Heraclium* Straboni.

Heraclea, urbs triplex in Ægypto, una magna cognomine ad Nilum, quæ Herculis urbs magna Ptolemæo. Altera Herculis urbs parva, apud Bubaſticum flu. & Bubaſtum urbem. Tertia in orâ apud Heracleoticum oſtium Nili, ab ea ſic appellatum, Canopo finitima.

Heraclea, Italiæ urbi olim epiſcopalis in orâ Venetiæ à D. Magno Epiſcopo Opitergino extructa, & ipſa exciſa, cui Urbs Nova, etiam everſa, ſucceſſit. Vide ſis Stephanum in Ἡράκλεα.

Heracleopolis, nomen trium civitatum, una eſt in Ægypto, ex quâ Theophanes Phyſicus; altera non longè à Peruſio: tertia ſecundum Nili oſtium, quod Canopicum eſt. Volater. ex Stephano.

Heracleotes, locus ſic dictus à Cic. 2. Tuſcul. ubi fuit amphitheatrum unum è ſeptem ſpectaculis. Vide & 4. Tuſcul. & 5. de Fin. Item inſula inter Italiam, & Siciliam. Anton.

Heracleum, promont. Cappadociæ apud Themiſcyram urbem, inter illam & oſtia Thermodontis, *Capo di Limon* Moletio.

Heracleum, promont. cum flu. & op. cognomine, in orâ Colchorum, *Cacari* Mercatori.

Heracliis, flu. Græciæ circa Bulidem, Phocidis urbem. Pauſan. Item Imperatoris proprium ab Hercule deductum formatione Græcâ.

Heræa, promont. è regione Chalcedonis, deſcriptionem ejus carmine Demoſthenis Bithyni Stephanus recitat, cujus hoc initium:

Ἔστι δέ τις προπόντιος χλιδῆς Χαλκηδόνος ἄκρη
Ἡραῖα, τηχεῖα, πολυπλάδες.

Item urbs Arcadiæ. Vide Steph.

Heræum, urbs Thraciæ. Steph. Item Sardiniæ op. Ptol. Item templum Junonis ſic dictum, ab ejus Græco nomine Ἥρα.

Heræus, portus Bithyniæ ad Boſporum Thracium. *Molo di S. Giovanni Calamolo* Petro Gyllio.

Heras, & *Helis*, id eſt, Junonis vel Solis inſula, quæ quoque *Autolala* dicitur. Ptolemæus eam deſcribit in mari Atlantico è regione Libyæ, *Madera* poſſet interpretari.

Herbanum, Tuſciæ op. hodiè *Orvieto*.

Herbeſſus, *Erbeſſus*, Ptol. *Erbeſſum* Polybio, op. olim Siciliæ,

Siciliæ, nunc pagus, 8. m. p. distans ab Agrigento. *Grutte* hodie, teste Fazello, Nigro *Bicari* dicitur. Item Herbessus altera urbs Siciliæ, & ipsa eversa, inter Syracusas, & Leontinos, *Pantalica* Fazello, populi *Herbessenses* Plinio, Silio *Herbesos* lib. 14.

Non Herbesos iners, non Naulocha pigra pericli
Sederunt.———

De nomine Bochartus: Supra Agrigentum, inquit, in mediterraneis Sicanorum urbs fuit Herbesus, de quâ Polybius lib. 1. ac Diodorus lib. 20. & 23. Hodie *le Grotte*, seu *Cryptæ* dicta propter cryptas subterraneas. Itaque *Herbessus* Pœnis erat הרבצע *Harbessa*, mons foveæ, seu cryptæ, quod etiam dici potest de alterâ Erbesso ad fontes Anapi fluminis. Proinde neglectâ compositione hæc Sicanorum *Herbessus* etiam בצע *Bessa*, vel *Vessa* dicta est. Quippe in his Polyæni verbis, quæ Cluverii diligentiam fugisse rectè observat Palmerius, Φάλαεις ἐσχε τὸν ἀρχοντα Ὀυίκωνος, ὅπερ εὐδαιμονεστατη καὶ μεγίστη Σικάνων πόλις, ἔσπιψε. Omnino *Vessa* est *Herbessus*, Sicanorum urbs inclyta non procul ab Agrigento, in quâ regnabat Phalaris. Alioqui enim *Vessæ* nulla mentio apud veteres. Nec Ortelii conjectura, qui pro *Vessa Inessam* legit, ullo modo est probabilis. Quia sita erat Inessa circa Ætnam in tractu plane diverso, neque unquam fuit magna urbs, sed πάλισμα hoc est *opidulum*. Ita testantur Thucyd. lib. 4. & 6. ac Strabo lib. 6.

Herbipolis, Francorum orientalium caput, Germanicè *Wirtzburg*, à dulci musto, quod Herbipolensis ager suppeditat, nomen obtinere videtur. Urbs est in plano sita, collibus vitiferis, amœnis hortis & pratis ornata. Fossis, vallis mœnibus & propugnaculis bene munita, & populosa. Ad occasum Mœnus eam præterlabitur. Utramque ripam ingens pons jungit lapideus, fortibus nitens pilis. Ultra Mœnum proximus mons pulchram & loci naturâ bene munitam arcem Episcopi (qui & dux Francorum appellatur) sedem continet. Long. 31. 50. Lat. 49. 44.

Herbita, Siciliæ urbs. Ptol. Vide Cluverium. Ejus mem. Diodorus lib. 12. & 14. Cicero Verrinâ quintâ: *Herbitensis civitas, honesta antea & copiosa.* Bocharto הר בטוח *har-beta*, dici Punice videtur, i. e. ὄρος ἀσφαλείας, *mons tutus* & *securus*. Situm ita describit Aretius in Siciliâ suâ: *Nicosiæ vetus nomen incertum esset, nisi conjectura, quam Herbitam antiquitus appellabant, honestam & copiosam civitatem esse doceret. Alii à proximo loco Casilinis nomine, illuc eam translatam esse aiunt. A quâ haud procul Sperlinga arx in rupe ex unâ parte in excelsâ altitudine excisa. Opidum tibi antiquitus fuisse, quod ruinæ atque antiquitatis adhuc visuntur vestigia, vicini populi testantur.* Proinde Dionysius Ætnâ & Leontinis & Ennâ occupatis, Herbitam frustra attentavit, & cum res non succederet, pacem cum Herbitensibus inire coactus est. Diodor. lib. 14. Long. 38. 12. Lat. 37. 02.

Herculaneum, *Herculanum*, Cic. lib. 7. epist. ad Atticum, Straboni *Herculæum*, *Torre del Greco*, teste Sanfelicio, op. Campaniæ in orâ litorali inter Neapolim & Stabias; *urbs Herculea* dicitur Ovid. Met. 15.

Herculeamque urbem, Stabiasque & in otia natam
Parthenopen.———

Herculeum, promontorium Brutiorum in Calabriâ ulter. *Capo di Spartivento*, teste Barrio.

Herculeum, promont. Albionis in orâ Cornubiæ boreali, vulgò *Hertlond*. Vide *Herculis promontorium*.

Herculeus lacus, hodiè *Lago di Leontini*, teste Fazello, lacus Siciliæ apud Leontinos.

Herculia, op. Pannoniæ infer. *Altofen*, teste Lazio.

Herculis castra, op. Germ. infer. in ducatu Geldriæ; vulgò *Erckelens*. Long. 27. 48. Lat. 51. 51.

Herculis Columnæ, locus Frisiæ citer. inter Groeningam, & Covordiam ad occid. *Duvels Cuit*, teste Ortelio. Item *Herculis columnæ* in freto Gaditano, de quibus Dionysius vers. 64.

Ἔνθά ἑ καὶ σῆλαι ἆεὶ τέτμασιν Ἡρακλῆος
Ἔσσαν (μέγα θαῦμα) πρὶν ἐκλύσασθαι Γαδείρῳ,
Μακρὸν ὑπὸ πρηῶνα πολυσπερέων Ἀτλάντων.

Silius Italicus:

Dum fert Herculeis Garamantica signa columnis.

De columnis hisce plurima passim ab authoribus vulgantur, de quibus Tzetzem in Chil. pag. 295. consulas, & Hannonem in Periplo. Apollodorus lib. 2. de Hercule. Καὶ παρελθὼν Ταρτησσὸν, ἵστησε σημεῖα ἐν πορείας ὅρει ἀπὸ ὄρους Εὐρώπης ἑ καὶ Λιβύης εἰς ἰσθμὸν δύο σήλας. Luc. lib. 3.

Et Herculeis aufertur gloria metis.

Vide Bochartum Geogr. Sacr. p. 675. & Vossium ad Scylacem pag. 1.

Herculis fanum, pagus Hetruriæ inter ostia Arni flu. & Feroniæ lucum, *Librafatta* Moletio. Item locus Gadium inf. Hisp. Bæticæ, vulgò *Castillo*, teste Ortelio. Denique portus Melitæ inf. *Marza sirocco*, teste Q. Heduo.

Herculis insula, hodiè *Esmara*, teste Ortelio, insula Sardiniæ in orâ occid. ubi duas Herculis insulas Plinius habet. Ea *Linaria*, teste Fran. Fara, cui magis habenda fides tanquam indigenæ.

Herculis portus, geminus: unus in Hetruriâ, op. cum arce & portu, *Porto Hercole*. Long. 34. 50. Lat. 41. 40. Alter pagus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. Plin. *le Formicole*, teste Barrio.

Herculis Monæci portus, op. cum arce firmissimâ in orâ Liguriæ, Nicææ finitimum, *Monaco* vulgò.

Herculis promontorium, geminum: unum in Maurit. Tingitanâ, *Capo Cantin*, teste Mercatore, in Oceanum Atlanticum excurrens: Alterum Albionis in Cornubiæ orâ boreali, *Hertlond* vulgo & *Hartland point*.

Herculis Pyrgus, sive *Turris*, op. Cyrenaicæ marit. *Camera Torre*, teste Marmolio.

Hercynia, maxima Germaniæ sylva, quæ pro regionum & locorum ratione varia obtinet hodie cognomina, de quâ Cæsar Comment. lib. 6. *Hujus*, inquit, *Hercyniæ sylvæ latitudo novem dierum iter expedito patet, non enim aliter fieri potest, neque mensuras itinerum noverunt. Oritur ab Helvetiorum & Nemetum, & Rauracorum finibus, rectaque fluminis Danubii regione pertinet ad fines Dacorum, & Anartium. Hinc se flectit sinistrorsum, diversis à flumine regionibus, multarumque gentium fines, propter magnitudinem attingit, neque quisquam est hujus Germaniæ, qui se adisse, aut adisse ad initium ejus sylvæ dicat, cum dierum iter 60 processerit, aut quo ex loco oriatur, acceperit.* Hactenus Cæsar. Stephano Ἑρκύνιον mons Italiæ, à quo *Hercynia* regio, Claud.

———*Sublimis in Arcton*
Prominet Hercyniæ confinis Rhætia sylvæ.

Ἑρκύνιος δρυμὸς dicitur Dionysio Periegetæ. Seneca *lucum* appellat in Medeâ:

Lucis Suevi nobiles Hercyniis.

Dictam *Hercyniam* putant ab ἕρκος, i. e. *septum*, seu *circuitus*, ideo quod hæc Sylva Germaniam fere totam valli instar circundet. Germanica vero appellatio est à *piciferis arboribus*, unde & Latinum vocabulum procul dubio derivatum. Vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 47.

Hercynii, populi, vetus Pelasgorum colonia.

Herdonia, op. Apuliæ excisum. Sil. lib. 8.

Obscura inculti Herdonia misit ab agris.

Hermæa, promont. Africæ propriæ in orâ inter Carthaginem, & Hadrumentum, *Capo Bon* Mercatori, & *Capo di Nubia* Olivario.

Hermæum, promont. Thraciæ ad Bosporum ultra Byzantium, *Neocastro*. P. Gyllio. Est & promont. Sardiniæ. Ptol. in orâ occidentali, quod *Marasso* vulgò dicitur. Item locus Mysiæ ad Hellespontum Polyæno.

Hermiona, Græciæ op. Junonis fano inclytum, ut notat apud Pomponium Vadianus. Item civitas in conspectu maris Ægæi. Virgilius sive Catullus in Ciri.

Hinc sinus, hinc statio contra patet Hermiona.

Hermione, civitas quæ etiam *Lacteria* dicebatur. Steph. Item templum in Peloponneso, Cereri ac Proserpinæ sacrum, ad quod qui confugerunt, tuti erant propter loci religionem. Unde natum Proverbium, *Hermiones vice* apud Zenobium, pro *asylo*.

Hermiones, pop. Germaniæ, Mela 3. Horum regio Pomerania putatur à Vadiano; sed id Taciti verbis repugnat.

Hermon, Hippos Ptolemæo, mons Palæstinæ geminus: major, qui pars est Libani orientalis apud ortum Jordanis flu. Alter minor apud montem Gelboe, & Chisonium torrentem, teste Masio. Item piscatorium in Peloponneso.

Hermonassa, urbs Mysiæ infer. ad ostium Istri boreale, *Moncastro* Nigro, *Belgrad* Turcis. Altera apud Ptol. urbs est Sarm. Asiaticæ apud Cimmerium promont. & Bosporum, *Madaque* Moletio, *Matriga* Nigro dicta. Tertia apud Strab. in orâ Cappadociæ, inter Polemonium ad occid. & Cerasuntem ad ort. *Lavona* hodiè, teste Nigro.

Hermonthis, urbs Ægypti. Steph. ubi Jupiter, Apollo, & Isis colontur.

Hermopolis, urbs Ægypti in Sebenniticâ præfecturâ, ubi Pan colitur, & Hircus, ut ait Pindarus. *Herodianus*, duas esse scribit, magnam, & parvam. Vide Steph.

Hermotymbici, pars bellicosorum in Ægypto, dicuntur & *Labaræi*. Steph.

Hermus, flu. minoris Asiæ. Oritur juxta Dorylaum, Phrygiæ civitatem, auctusque Pactolo, Smyrnæ campos irrigat, tandemque in Phocaicum sinum illabitur. Solin. cap. 42. *Hunc quoque Hermon fluctibus aureis æstuasse antiquitas credidit.* Virgil. 2. Georg.

Nec

Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus.

Mart. lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus.———

Stat. Sylv. 1.

Flavis Hermus tranſcurrere ripis,
Et limo ſplendente Tagus.

Claud. 1. in Rufinum:

Non Tarteſſiacis illum ſatiaret arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi, non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli, totumque exhauſerit Hermum,
Ardebit majore ſiti.———

Idem de Raptu 2.

Aut quales referunt, Baccho ſolennia Nymphæ
Mæoniæ, quas Hermus alit, ripaſque paternas
Percurrunt auro madidæ. Lætatur in antro
Amnis, & undantem declinat prodigus urnam.

Silius Italicus lib. 1.

Mæonium non ille vadum, non Lydia mallet
Stagna ſibi, nec qui riguo perfunditur auro
Campum, atque illatis Hermi flaveſcit arenis.

Papin. Silv. lib. 3.

——*Hermique vadum, quo Lydius intrat*
Bacchus, & aurato reficit ſua cornua limo.

Nonnus contra protendit Βασσευκῶν lib. ια΄.

———Ἀργυρέοιο ῥεέθρης
Ἕρμος ἀνερρείπης.

Negatque aurum ferre:

Οὐ γὰρ ἀπὸ χρυσοῖο φέρει ῥόον.

Maro autem explicatior coibit in fœdus cum Nonno: Pactolus auro Hermum rigat: Hermus ſuopte ingenio argenti ferax eſt; cum ergo evolvitur in Hermum Pactolus, fit *auro turbidus Hermus*; campuſque ſive ſinus Phocaicus, in quem Herm. illabitur, *illatis Hermi flaveſcit arenis*, non in Hermo natis, ſed illatis.

Hernici, pop. Campaniæ loca ſaxoſa incolentes; unde & nomen acceperunt, nam *herna* Sabini *ſaxa* vocant. Feſtus. *Hernici dicti ſunt à ſaxis, quæ Marſi herna dicunt.* Ideo Virgil. lib. 7.

———*Roſcida rivis*
Hernica ſaxa colunt.———

Ilbi Servius: *Sabinorum linguâ ſaxa herna vocantur.* Silius Virgilii imitator lib 8.

Hernicaque impreſſo raduntur vomere ſaxa.

Idem lib. 4.

Quoſque in prægelidis duratos Hernica rivis
Mittebant ſaxa.

Straboni Ἕρνικοι, Dionyſio Ἑρνικες dicuntur.

Heſperia, nomen tam Italiæ, quam Hiſpaniæ commune, Italiæ quidem ab *Heſpero*, Atlantis fratre, impoſitum, qui à fratre pulſus regionem eam tenuit. Hiſpaniæ vero ab *heſpero* ſtella, quæ veſperi ad occidentem apparet, propterea quod hæc regio omnium extrema ſit ad occidentem, unde & *Heſperiam ultimam*, à poetis fere videmus appellari, ut eo, veluti peculiari epitheto ab Italiâ diſtinguatur. Horat. car. 1. Od. 36.

Qui nunc Heſperiâ ſoſpes ab ultima, &c.

Quoties vero *Heſperiam*, ſine adjectione dicimus, *Italiam* fere intelligimus. Horat.

Dis multi neglecti dederunt
Heſperiæ mala luctuoſæ. Idem:
Longas ô utinam, Dux bone, ferias
Reddas Heſperiæ.———

Item *Heſperia* urbs Cyrenaicæ apud Pompon. quam Olivarius dicit nunc vocari *Bernio.*

Heſperides, quæ & *Gorgones*, inſulæ maris Atlantici contra Heſperium cornu promontorium, à Luſitanis detectæ, & coli cœptæ, hodie *Iſole di capo Verde.* Vide *Caſſiterides.*

Heſperidum horti, deſcribuntur à Virgilio & Solino in Mauritaniâ Tingitanâ prope Lixum urbem. Item à Plinio ad Syrtim magnam, ſed idem eos quoque ponit in Pentapoleos regione, ubi etiam à Ptolemæo ſtatuuntur. Hoc loco à Strabone Heſperidum lacus deſignari videtur.

Heſperis Æthiopes, pop. in Africâ. Ptol. quos Joan. Barroſus *Pangelungos*, regi *Manicongio* ſubditos, appellat.

Heſperion cornu, Ptol. Plin. & Melæ, Africæ aut potius Libyæ promontorium, quod Mercator *Capo bianco* interpretatur, Hiſpanis vero *Cabo Verde*, in orâ maris Atlantici contra Heſperidas inſulas. Græce Ἑσπερὶυ κέρας.

Hetriculum, Brutiorum op. Livio, quod hodiè *Lateraco* vulgus vocat, teſte G. Barrio.

Hetruria, regio Italiæ, Tyrrheno mari incumbens, ad primam uſque Tyberis ripam protenſa, Macrâ fluvio à Liguriâ diſcreta, auguriorum olim & haruſpicinæ peritiſſima. Inde forſan *ſolers Hetruria* Claudiano. Porro *Hetruria* dicta eſt, teſte Servio, quod ejus fines tenebantur olim uſque ad ripam Tyberis, & quaſi ἑτερεία, & per Syncopen ἑρεία. Nam ἕτερος *alter*, & ὅρος *finis* vocatur. pop. *Tuſci* & *Tyrrheni* qui Lydis originem ſuam debebant. Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 1.

Hexapylum, locus eminens Syracuſarum. Liv. lib. 24. Eundem eſſe cum eo quem Thucydides Labdalum vocat, & in crepidine Epipolarum erectum putat Ortelius, hodiè *Mongibelliſio* nominari tradit Fazellus.

Heſiongebar, in Sacris Bibliis, portus maris Rubri in ſinu Elanitico, quo Hebræi reges utebantur ad navigationes, teſte D. Hieronymo, *Eſſia* Zeiglero.

Hibernia, vel *Hybernia*, poſt Britanniam inſularum maxima. Sic enim de inſulis ſcribit antiquus Geographus, Τῶν νήσων αἱ μεγάλαι ἡ Ἰρδικὴ Ταπροβάνη μεγάθει καὶ δόξῃ μεθ' ἣν ἡ Βρεττανικὴ, τρίτη ἑτέρα Βρεττανῶν, ἡ Θουλία. Protenditur Hibernia ab Auſtr. in Aquil. non latior quam longior, ut Strabo prodidit, ſed forma lenticulari, ſive Ovali: Nec 20 dierum navigatione, ut Philemon apud Ptol. tradidit, ſed ſecundum recentiores longitudine 300. tantum mille paſſuum, latitudine vix 120. implet. Ab ort. Angliam turbido mari disjunctam, habet, quod *Hibernicum* vocant, ab Oceaſ. Oceano Atlantico, à Septentr. Deucaledonio, & ab Auſtr. Verginio alluitur. Inæqualis, aquoſa, paludoſa, & ſylveſtris Hibernia eſt. Glebâ præpingui, uberique frugum proventu terra felix eſt, Pecore montes, nemora feris abundant: paſcuis tamen quàm frugibus, gramine quam grano fœcundior eſt. Melle, & lacte dives. Fluminibus egregiis ſcinditur, & rigatur, quorum præcipuus tum curſus ſpatio, tum piſcium copiâ, Sinnenus appellatur. Lacus quoque plurimos habet. Falcones, accipitres, & niſos præ aliis regionibus copioſè producit. Venenoſis omnibus caret. Terræ motus hic nunquam. Vix ſemel in anno tonitru auditur. De moribus incolarum, & ſtupendis naturæ in hâc inſulâ operibus nonnulla deſcripſit ex Sylv. Gyraldo Abrahamus Ortelius in Theatr. orb. ter. Hæc inſ. Orpheo Ariſtot. & Claudiano *Ierna*, Juvenali & Melæ *Iuverna*, Diod. Siculo *Iris* Mart. Heracleotæ Ἰουΐρνια. Euſtathio Οὐϊρνία & Βϊρνία, Incolis *Erin*, Britannis *Yverdon*, & Anglis *Ireland.* Unde v. hæc profluxerunt nomina, variæ, ut in re obſcurâ, enatæ ſunt opiniones. Alii enim ab *Hiberno* tempore, alii ab *Ibero* homine Hiſpano, ab *Ibero* flu. alii. Poſſellus v. dum Pomponium Melam Lutetiæ perlegeret, ab Hebræis repetit, ut ſit *Irin* quaſi *Iurin*, i. e. Hebræorum terra. *Hebræi*, inquit, *cum Magi eſſent peritiſſimi ſcirenturq; imperium univerſi futurum in angulo fortiſſimo, qui eſt ad Caurum, illas partes & Hiberniam, quam primum occuparunt Syrique & Tyrii iſtas regiones, ut baſin futuri imperii ponerent, incolere ſategerunt.* Bochartus vero de Phœn. Col. p. 726. Verbum, inquit, addo de Hiberniâ, quam Phœnicibus non fuiſſe ignotam, etiam ex nomine conjectura eſt, quod planè videtur eſſe Phœnicium. *Hiberniæ* enim nonnullis *Ierne*, *Iuverna*, Βϊρνια, Οὐϊρνία, Ἰουΐρνια, nihil aliud eſt quam עבר נאה *Iber-nae*, i.e. *ultima habitatio*; quia ultra Hiberniam verſus occ. veteres nihil noverant quàm vaſtum mare. Vide ſis Camdenum Hiberniæ de moribus priſcorum incolarum. Ita Strabo lib. 4. ſecundum Lat. Interpretem: *Longè magis quam Britanni ſylveſtres illius ſunt incolæ, Anthropophagi, mandonéſque magni: defunctos etiam parentes eſſe, in eximiâ honeſtatis parte ponunt: nec minus alienis in propatulo uxoribus immiſceri, matribus etiam atque ſororibus.* Pomponius lib. 3. *Cultores inconditi ſunt, & omnium virtutum ignari, pietatis admodum expertes.* Solinus cap. 24. *Sanguine interemptorum hauſto prius victores vultus oblinunt; fas & nefas eodem animo ducunt. Puerpera, ſi quando marem edidit, primos cibos gladio imponit mariti, inque os parvuli ſummo mucrone auſpicium alimentorum leviter infert, & gentilibus votis optat, non aliter quàm in bello & inter arma mortem oppetat.*

Hiera, Lat. *ſacra*, inſ. Siciliæ, una ex ſeptem Æoliis, *Vulcano*, teſte Fazello, ignes emittens, Liparæ vicina, prius *Therafia*, teſte Plinio, dicta.

Hiera altera, quæ ab Anton. *Maritima* dicitur, inſ. Siciliæ contra Drepanum, thymo abundans; hodiè *Maretamo.* Item inſula maris Cretici, ſeu Myrtoi, *Giera* vulgò. Item promont. Lyciæ. *Capo delle Chelidonie* hodie dicitur. Eſt & flu. Bithyniæ, illam à Galatiâ ſeparans. *Tarſus* etiam olim teſte, Stephano, *Hiera* dicebatur.

Hierapolis, quæ & *Bambyca*, urbs Syriæ archiep. ſub archiep. Antiocheno, in Cyrreſticâ reg. quæ *Haleppo*, teſte Bellonio, cum aliis, dicitur. Long. 70. 33. Lat 38. 00. *Hierapolis* altera, Phrygiæ magnæ urbs archiep. ſub Patriarchâ Conſtantinopolitano, proxima Laodiceæ, ibi puteus amplus nebulas noxias exhalans. Long. 59. 50. Lat. 38. 15. Vide Strabonem, & Steph.

Hiera Pytna, urbs Cretæ in orâ auſtrali, quæ prius *Cyr-*

ba, poſtea *Camiros* dicta eſt. Long. 55. 15. Lat. 35. 06.

Hieraſus, Daciæ fluvius. Ptol. *Pruth* Cromero, *Seret* vero Lazio.

Hieri, pop. ultra Sauromatas, calvi & ſimi à nativitate omnes, qui ideo ἱεροὶ, i. e. *ſacri* dicuntur, quia nihil injuſtè agunt, nec bella norunt.

Hieria, Lombardiæ flu. Diacono, ubi Majoranum occiſum ſcribit. *Scrivia* hodiè nominatur.

Hiericho, vel *Hierichus chuntis*, op. Judææ, inter Hieroſolymam, & Jordanem ſitum. A יָרַח i. e. *odore* videtur nomen trahere. Fuit enim una ex 10. Judææ Toparchiis, teſte Plin. 5. 14. fonte, palmetis & balſamo celeberrima. Deut. 34. 3. *civitas palmarum* dicitur.

Hieroſolyma, plur. num. & *Hieroſolyma* ſing. & *Hieruſalem* indeclinab. urbs Palæſtinæ clariſſima & florentiſſima urbium orientis, quemadmodum Plinius ſcripſit, lib. 5. cap. 14. Dicta primum fuit *Solyma*. Sed cum rex Cananææ, juſtus nomine templum addidiſſet, *Hieroſolyma* appellari cœpta eſt. Græci enim ἱερὸν, *templum* vocant. Euſebius quaſi ἱερὸν Σολομῶνος, id eſt, *ædem Solomonis*, dictam putavit, lib. 9. Præp. Evang. B. Hieronymus in Epiſt. ad Euſtachium de vitâ Paulæ. *Ingreſſa eſt Hieroſolymam urbem trinominem, Jebus, Salem, Hieruſalem: quæ ab Ælio poſtea Adriano, de ruinis & cineribus civitatis in Æliam ſuſcitata eſt.* Nempe ſignificat Hadrianum de reliquiis & ruinis novam extruxiſſe urbem, quam ab re *Æliam* appellavit, quod & ad caput 1. Joelis docet. Malè ut Scal. oſtendit Animadverſionibus Euſebianis, pag. 194. Sed nomen *Hieruſalem* contractum & leviter immutatum ex *Jebus*, & *Salem*, quæ vera originatio eſt. Nugæ enim ſunt, quæ de *Solymis* gente Homero celebrata & *Hieroſolyme* duce apud Tacitum, initio 5. hiſt. & apud Plut. legimus. Capta, direpta, & ſecundum Chriſti vaticinium everſa, poſt obſidionem ſemeſtrem à Tito, anno Dom. 73. *Metropolim Judææ* vocat Steph: ubi ſis Pinedam vide. Hinc *Hieroſolymitanus*, & *Hieroſolymarius*, quo nomine dictus eſt Cn. Pompeius ab Hieroſolymis expugnatis. Cic. 2. ad Att. *Si vero quæ de me pacta ſunt, ea non ſervantur, in cælo ſim, ut ſciat hic noſter Hieroſolymarius traductor ad plebem quam bonam meis puriſſimis orationibus gratiam retulerit.* Long. 69. 60. Lat. 32. 44.

Hildeſia, *Hildeſcheim*, urbs Saxoniæ infer. ad amnem *Innerſte*, ſub dom. proprii epiſcopi, 7. leuc. à Zellâ in auſt. & 6. ab Hamelia in ort. Long. 31. 50. Lat. 52. 24.

Himantopodes, pop. Æthiopiæ loripedes, quibus ſerpendo ingredi natura eſt, h. e. quod Solinus interpretatur, flexis crurum nexibus ingredi, ἱμάντα enim Græci *lorum* dicunt. Plin. 5. 8.

Himella, flu. Italiæ. Virg. Æn. 7.

——*qui fluunent Himella*,
Et Tiberim, Fabarimque bibunt.

Himera, Siciliæ Græca urbs, ſita ad occaſum Himeræ fluvii, quem veteres per ſummum errorem putaverunt eundem eſſe, & ex eodem fonte oriri cum altero Himerâ, qui in meridiem fluit inter Gelam, & Agrigentum. Vide Antigonum in mirandis, & Melam, & Solinum, & Vibium, & Vitruvium. Quin licet utriuſque fontes ex Nebrode monte ebulliant, diſtant tamen ab invicem fere quadraginta millibus.

Himerenſes autem ſoli Græcorum ætate Thucydidis ad mare Tyrrhenum habitabant. Urbem à Zanclæis conditam ad occaſum Himeræ amnis, cum floruiſſet per annos 140. Pœni, duce Annibale, ſolo æquarunt, annis ante Chriſtum minime quadringentis. Sed in alterâ parte fluminis iidem biennio poſt, ut habet Diodorus lib. 13. χιλιάξαντες δὲ πολιτῶν πάντες, καὶ δὴ ἄλλων Λιβύων τε βαναύσων, ἔτεσι σχεδὸν πεντήκοντα τοῖς ὕστερον ὕδωρ πόλιν, ὀνομάσαντες Θερμάς, h. e. *Volonum ex civibus, aliiſque Afris delectu habito, novam ad ipſas calidas aquas urbem condiderunt, quam Thermas appellarunt.* Has porro aquas fabuloſo heroum ævo jam innotuiſſe Græcis patet ex Diodoro, qui lib. 4. narrat Herculem, cum Siciliæ litora peragraret, & à Peloro iret ad Erycem, τὰς νύμφας ἀνεῦναι θερμὰ λουτὰ σχεδὸν ἅπαντων ἐκ τῆς ἐδωδιμείας χρωμένης αὐτῷ κακοπαθείας. Τούτων δ' ὄντων ἀληθῶν, τὰ μὲ Ἱμεραῖα, τὰ δ' Ἐγεσταῖα σφοδρότερά ἐστι, καὶ ἀτμοὺς ἰσχυροὺς ταύτῃ ἀπὸ τῆς γῆς πέμπει. *Nymphas calida illa balnea excitaſſe, quibus contractam ex itinere laſſitudinem allevaret. Quæ bina cum ſint, illa Himerenſia, hæc Egeſtana dici, nomine facto à locis.* Inde Pindarus Olymp. 12. Ergoteli Himerenſi:

Θερμὰ νυμφᾶν λοετὰ βαθείᾳς
Ὁμιλέων παρ' οἰκείαις ἀρούραις.
Calida nympharum balnea extollis
Verſans apud domeſticâ arva.

Ubi Scholiaſtes: Τὰ ἐν τῇ Σικελίᾳ θερμὰ λουτρὰ τῆς Ἱμέρας πόλεως λέγει· Ἀθλῶν ἀναδῦναι εἰς ἀνάπαυσιν Ἡρακλεῖ, ὑπὲρ οὗ ἐφαίη: πρὸς δὲ νυμφὰς, ὡς καὶ Πίνδαρος. *Calida Himeræ urbis in Siciliâ balnea Minervam aiunt aperuiſſe Herculi in laborum recreationem, cum illuc perveniſſet; Alii autem nymphas, ut & Pindarus.* Ab his aquis Himeræ nomen. Res manifeſta, cum Syris חמר *hamar* ſit incaleſcere.

Himera, amnis Siciliæ, unus ex maximis, à quo Siciliam dividi fere mediam tradunt Polybius in Excerptis Legat. cap. 1. Liv. lib. 24. & Strabo lib. 6. Ejuſdem nominis alter eſt flu. ad Himeram urbem, & Thermas Himerenſes, influens in mare Thuſcum, de quo ſupra. Hi cum diverſos fontes habeant, & ab invicem valde diſtitos, quadraginta ſc. millibus, tamen quia ſunt ejuſdem nominis, & ex eodem monte oriuntur à veteribus crediti ſunt non niſi unum habere fontem. Sil. lib. 14.

——*Qua mergatur Himera ponto*
Æolio, nam dividuas ſe ſcindit in oras,
Nec minus occaſus petit incita, quam petit ortus,
Nebrodes geminis nutrix diverſa fontis.

Mela 2. 7. *De amnibus Himera referendus, quia in medio admodum inſulâ ortus, in diverſa decurrit, ſcinderſque eam utrinque alio ore in Libycum, alio in Tuſcum mare devenit.* Vibius: *Himera op. Thermitanorum, dedit nomen Himeræ. Hoc flumen in duas ſcindi partes ait Stheſichorus, unâ in Tyrrhenum mare, alterâ in Libycum decurrere.* Proinde cum Himera Tuſcus & Himera Libycus (ſic enim licet diſtinguere) diverſi ſint ſaporis, ille dulcis, hic ſalſi, vel ſubamari jid inter miracula referunt, quod unus idemque fluvius pro diverſitate regionum aliter atque aliter ſapiat. Antigonus in mirandis: Περὶ δὲ πλημμυρῶν καὶ κρηνῶν, λύκον μὲν φησι λέγειν τὸν Ἰμεραῖον ἐκ μιᾶς πηγῆς ἀναδιδόντα, τὸ μὲ ἕτερον ἁλμυρὸν εἶναι ῥοῦθρον ἔχειν, τὸ δὲ πότιμον. *De fluminibus & fontibus Locum ait perhibere, Himeram ex uno fonte in duas ſcindi alveos, alterumque fluvium eſſe ſalſum, alterum potabilem.* Vitruvius 8. 3. *Uti in Siciliâ flumen eſt Himera, quod à fonte cum eſt progreſſum, dividitur in duas partes. Quæ pars profluit contra Ætnam, quod per terræ dulcem ſuccum percurrit, eſt infinita dulcedine; altera pars quæ per eam terram currit unde ſal foditur, ſalſum habet ſaporem.* Quæ pars profluit contra Ætnam, id eſt, Himera Tuſcus, qui revera eſt dulciſſimus, cum alter nullo modo ſit potabilis, hodieque *Salſi* dicatur ab inſigni ſalſugine. Itaque, inverſo rerum ordine, Solinus Tuſco tribuens, quod Libyci erat proprium, *Himeram*, inquit, *cœleſtes mutant plagæ: Amarus denique eſt dum in Aquilonem fluit, dulcis ubi ad meridiem flectitur.* Jam de nomine dicendum. Tuſco, à *Calore*, ut ſupra diximus: At Libyco nomen eſt ab *amaritudine* aquarum. Hebræis quippe verbum חמר *hemar* eſt πικραίνω *amarum reddere*, vel *amaricare*, quo verbo utuntur Theologi poſt vulgatum interpretem Apocal. 10. 9.

Hipparis, flu. in Camarinâ, cujus aquarum pars dulcis eſt, pars ſalſa. Schol. Pind. in illud Olymp. Od. 5.

Καὶ σημὸς ὀχθῇς Ἵπ-
πεως ὕδωρ ἀρδεῖ γεγαώς.

Ejus meminit Nonnus Baſſaricorum, lib. 13.

Οἵτε ἴσχει Καμιρείαν, ὅτι κλυδόνῃσι ῥοάθρων
Ἱππείῃ ἀνίεται ἐριδήνῃ ἀγκύλον ὕδωρ.

Vide Cluverium.

Hippo, Africæ civitas, quem D. Auguſt. de Civ. D. 22. 8. *Hipponem regium* vocat. Livius lib. 29. C. *Lælius noſte ad Hipponem regium cum acceſſiſſet.* Silius lib. 3.

Tum Vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Duæ autem fuerunt hoc nomine civitates parum diſitæ, ambæ Regiæ, teſte Strab. lib. 17. Ἦσαν δὲ Κίρτα πόλις ἐπώνυμα, καὶ οἱ δύο Ἵπποι, ὁ μὲ πλησίον Ἰκόκης, ὁ δὲ ἀπώτερω πρὸς τῇ Τρῇῳ μᾶλλον, ἔμπυρα βασίλεια. Plinius *Hipponem* Numidiæ inſerit lib. 5. cap. 3. & *Hipponis diluri* meminit cap. 4. Vide Dauſquenium ad Silii locum ſupra productum. Et Bochartum Geogr. pag. 517. Eſt & *Hippo* pueliæ Bœotiæ nomen. Plutarch. Item op. Locrorum in Bruttis.

Hippocrene, fons in Bœotia, non procul ab Helicone monte, quem poetæ fabulantur factum eſſe ungulâ Pegaſi alati. De nomine Bochartus. *Epigrammeu*, inquit fons à Phœnicibus פגר *pigrah* dictus eſt, ab *erumpendo*. Radix Arabicè פגר *phagara*, in primâ, ſecundâ, & quartâ conjugatione *fontem aperire*, in quintâ & ſeptimâ *fontem erumpere*, ſignificat. Articulo præfixo ex *Pigrah* factum *Happigrah*, vel *Happigrana*, unde Græcis Ἱπποκρήνη, tanquam ab *equo* deducta voce, & Perſio *fons Caballinus*. Hinc nata fabula de fonte è terrâ edito equi ungulâ percuſſâ.

Hippocuræ, Indiæ intra Gangem urbes duæ. Ptol. una maritima, altera mediterranea. Præpem *Onor* vocat Caſtaldus.

Hippomolgi, pop. ab *equis mulgendis*, ſic dicti. Dionyſ. Perieg. verſ. 309.

Ἠδὲ Μελαγχλαινοί τε καὶ ἀπήμονες ἱπποκομοῖοι.

Populi ſunt Scythiæ. Epitheton hocce Homerus Myſis attribuit, inquit Nicodemus Friſchlinus. Sed fallitur, nam

Poeta

Poeta gentem aliquam peculiarem designat Il. N.

Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν Ἱππημολγῶν.

Callimachus quidem Hymn. 3. Cimmeriis accommodavit:

——— Ἐπὶ δ' εὐρέας Ἱππημολγῶν

Ἦγαγε Κιμμερίων.

Hipponiates, sinus Tyrrheni maris in Brutiis. Ptol. *Napitinus* vocatur ab Antiocho apud Strab. *Terinæus* Plinio dicitur, teste Hermolao, & *Vibonensis*. *Lameticum* ab Arist. nominari tradit Barrius. Hodiè *Golfo di S. Eufemia.*

Hipponium, urbs Brutiorum in Calabriâ ulter. *Bivonia* Nigro. Item promont. ibidem Lycophroni memoratum, hodiè *Salobron*, teste Barrio.

Hippopodes, pop. in Oceano Scythico, qui, teste Solino, humanam usque ad vestigium formam tenent, sed in equinos pedes desinunt. Dionys. Perieg. vers. 310.

Νᾶσοί δ' Ἱπποπόδες τε, Γελωνοί τ' ἠδ' Ἀγάθυρσοι.

Avienus legit hunc versum, teste Morellio, hunc in modum:

Νᾶσοί δ' Ἱπποπόδες τε Γελωνοί, &c.

Qui etiam ita vertit:

Celereſque Geloni.———

Priscianus proprium nomen agnovit. Sic enim hos versus Latinè reddidit:

Poſt Hippomolgi, Hippopodeſque potentes,

Atque Geloni cum Neuris, pictique Agathyrſi.

Et sic omnes alii interpretes. Mela lib. 3. *Equinis pedibus Hippopodes.* A celeri cursu forte hæc fabula. Meminit horum Plin. 4. 13.

Hipporum, Calabriæ op. Anton. hodie *Felum* dici scribit Barrius.

Hirpini, pop. Samnitum, non tantum contermini ab ortu Solis Hiberni, sed & consanguinei, adeoque pars fuere. Strabo lib. 5. Ἑξῆς δ' εἰσὶν Ἱρπινοὶ καλούμενοι Σαυνῖται. Τὸνομα δ' ἔσχον ἀπὸ τῆς ἠγεμονίδος λύκου· ἅπαντας, ἱρπον γὰρ καλοῦσιν οἱ Σαυνῖται λύκον. op. eorum *Hirpinum*, hodie *Harpaia* Leandro, qui hoc quoque *Harpadium* antiquis nominatum addit.

Hiſpalis, Bæticæ provinciæ urbs clarissima, Romanorum colonia cognomine *Romulensis*, à quâ unus ex quatuor Bæticæ conventibus Hispalensis dicitur. Plin. 3. 3. Hodiè *Sevilia* dicitur. *Hiſpali*, Herculis filio, nomen, atque primordium; Jul. Cæsari restaurationem; Raymiro regi, ac longo deinde tempore Ferdinando 2. à Mauris liberationem defert. Urbs ad mare Gaditanum sita est, forma rotunda, ædium pulcherrimarum frequentiâ nitidissimè culta, totiusque Hispaniæ emporium florentissimum, quod ex variis mundi partibus, maximè vero ex Indiâ Occidentali quæstus incredibiles facit. Situ omnes Hisp. urbes excedit. Agrum habet pinguem & peramœnum, omnis generis frugum, olei, olivarum, dactylorum, & citrorum feracem. Eam nobilissimus flu. Bætis præterlabitur. *Hiſpal* Silio dicitur lib. 3.

Et celebre Oceano, atque alternis æſtibus Hiſpal.

Hiſpania, & *Hiſpaniæ* plur. num. & apud poetas *Heſperia ultima*, ac *Iberia*, Provincia Europæ amplissima, Galliæ contigua, ab eâ Pyrenæis montibus separata, & in austrum recedens, à tribus lateribus Oceano & mari mediterraneo instar peninsulæ circumflua. Nam Oceanus ad bor. ad occ. & ad meridiem; Mediterraneum etiam ad merid. & ad ort. eam adluunt. Cujus peninsulæ Isthmus est Pyrene mons 89 leuc. Hispanicis inter 2 maria, inter occid. & ort. excurrens. Ea apud veteres primùm in duas Hispanias, citeriorem & ulteriorem, Ibero flu. divisas: postea in tres, Tarraconensem, Bæticam, & Lusitanicam partita; quarum quælibet plures continet regiones; sed maxima Tarraconensis, quæ reliquas simul acceptas magnitudine superat. Hodie quoque regnis distincta est, *Portugalliæ*, *Caſtellæ*, *Legionis*, *Arragoniæ*, & *Navarræ*, ut Mariana enumerat lib. 1. de rebus Hispaniæ cap. 4. Ubertatem & fertilitatem Hispaniæ multis modis celebrant veteres. Polybius apud Athenæum, Strabo, Diodorus Siculus, Mela, Justinus: usque adeo, ut Pacatus Latinus *terris omnibus terram feliciorem* pronunciet. Silius lib. 1. ubi de Hispaniâ:

Nec Cereri terra indocilis, nec inhoſpita Baccho;

Nullaque Palladia ſeſe magis arbore tollit.

Solinus cap. 36. *Terrarum plaga comparanda optimis, nulli poſthabenda frugum copia; ſive ſoli ubere, ſive vinearum proventus reſpicere, ſive arborarios velis.* Non æqua tamen passim talium proventuum ubertas totâ Hispaniâ. Apertè discriminat Strabo lib. 3. Ἡ κοῖλη ἡμῖν Ἰβηρικὴ μεγαλία πάντως ἐυπορεῖ, ἡ δὲ παρωκεανῖτις ἡ φερεσορβον ἀμοιρεῖ διὰ τὴν ψύχην. Sed istis laudibus hodie miserrimè respondet. Et Plinius vero hanc ubertatem ad loca maritima tantum, in fine operis videtur adstringere: & lib. 3. cap. 1. ad Bæticam imprimis. Quibus de causis à veteri ingenio mutata in tantum, inquisivere viri eruditi jam olim. Christoph. Fosterus, hoc non ad soli vitium, sed incolarum & agricultorum infrequentiam refert: Quam ex assiduis bellis, deinde Maurorum & Judæorum expulsione, denique quod Hispanorum bellicosa natio tanto studio externa arma sequi solet, invectam putat. Vide. & Lud. Nonium in suâ Hispaniâ, cap. 5. qui hoc fusius explicat. Plures ejus rei causas afferre licet, sed illud ingredi, hujus loci non est. Juvabit tamen ex Latini Pacati Panegyrico, quem supra laudavimus, ascribere nonnulla, quæ ad alias Hispaniæ laudes pertinent. *Hiſpaniæ*, inquit, *quicquid ubique laudatur aſſurgat. Hæc duriſſimos milites, hæc experientiſſimos duces, hæc facundiſſimos Oratores, hæc clariſſimos vates parit, hæc judicum mater, hæc principum eſt. Hæc Trajanum illum, hæc deinceps Hadrianum miſit imperio, huic te debet imperium, &c.* Hinc adjectiva *Hiſpanus*, qui est ex Hispania; & *Hiſpanienſis* qui in Hispaniâ tantum versatur, ut *Hiſpanienſis exercitus*, h. e. Romanorum, qui in Hispaniâ erant cum Prætoribus. Ita *Hiſpanienſem victoriam* Suetonius Cæsare, cap. 37. & seq. dixit, non de Hispanis, sed de Pompeii in Hispaniâ copiis quæ parta esset. Porro viros quondam Hispania celebres ac doctos nobis genuit, *Quinctilianum*, *Senecam*, *Martialem*, *Lucanum*, *Silium*, &c. quo respexit Latinus ubi supra. Figura ejus, ἴσπα τῇ βύρσῃ, teste Strabone lib. 3. Dionysius Periegetes:

Ἥτιες κείνῳ ἰκάλλω ἐνέπουσι βόᾳ.

Mela τὸ σχῆμα Hispaniæ sic explicat. *Ipſa Hiſpania, niſi quæ Gallias tangit, pelago undique cincta eſt. ubi illis adhæret maximè anguſta, paulatim ſe in noſtrum mare & Oceanum extendit magis, magiſque latior ad occidentem abit, ac ſit ibi latiſſima.* Bellicosam nationem καὶ πολέμῳ συνεχεῖ φερὴς ἀλλήλους, καὶ φερὴς τοὺ ὁμόρους olim, fuisse testatur Strabo ubi supra. Hinc Horatius.

Quid bellicoſus Cantaber & Scytha.

Et, *Cantabrum indoctum juga ferre noſtra.*

Justinus penè ad verbum Strabonis: *Corpora hominum ad inediam, laboremque: animi ad mortem parati. Bellum quam otium malunt: ſi extraneus deeſt, domi hoſtem quærunt.* Silius Italicus:

Prodiga gens animæ, & properare facillima mortem,

Namque ubi tranſcendit florentes viribus annos,

Impatiens ævi ſpernit noviſſe ſenectam.

Græci Σπανίαν vocant. Vulgò autem dictam volunt à *Pane* Bacchi, socio, qu. *Pania.* Absit tamen, ut putemus *Spaniæ* nomen dedisse Panem Arcadem. Quin potius Phœnicium est. שָׁפָן *Saphan*, cuniculus est, inde שְׂפַנִּיָה *Sphaniam* vel *Spaniiam* nominarunt Phœnices hanc regionem, i. e. *cuniculariam*, vel *cuniculoſam*; Quomodo Catullus ad Contubernales suos.

Tu præter omnes une de capillatis

Cuniculoſæ Celtiberiæ fili.———.

Varro de R. R. 3. 12. *In Hiſpaniâ annis fuiſti ita multis, ut inde te cuniculos perſecutos credam.* Plin. 8. 15. *In Ebuſo cuniculi non ſunt, ſcatent in Hiſpaniâ.* Ælian. de Anim. 13. 15. Πέφυκε δὲ λαγὼς ἕτερος μικρὸς καὶ φύσιν, ὡδὶ αὔξεται πόλλ. Κύκλος ὄνομα αὐτῷ, παρ' Ἰβήρεσιν οὕτω τι καὶ ὅτι πάμπολύ. Vide Boch. Geogr. p. 700.

Hiſpellum, Umbriæ op. hodiè *Spello* Fabricio & Leandro. Ptol. Ἴσπελον. Strab. Ἐσπελον, unde Sil. ac Plin. Juniori *Hiſpellates* opidani Juv. fœm. gen. *Hiſpella* dicitur. Sat. 12.

Pinguior Hiſpella traheretur taurus.

Ita Cluverius. Alii autem non *Hiſpella* eo loco legunt, sed *Hiſpulla*, ubi Lubinus obiter mulierem notat Satyricè sui temporis crassissimam, & maximè obesam, de quâ Sat. 6.

Hiſpulla tragœdo Gaudet:

Long. 36. 30. Lat. 42. 48.

Hiſtria, quæ & *Iſtria*, pars fuit Gall. Transpadanæ in Italiâ; nunc subest Reip. Venetæ, exceptis aliquot locis quæ parent Imperatori, uti Archiduci Austriæ. Vide *Iſtria.*

Hollandia, una ex 17 prov. Germaniæ infer. cum tit. Comitatus, sub dom. Statuum Provinciarum Unitarum Belgii. Terra est mirè rigua, & fertilis. Clauditur ab occ. mari Germ. uti à Sept. mari austrino, quod habet ad Orient. & Dominium Ultrajectinum, & ad merid. Zelandiam & Brabantiam ex parte.

Urbes ejus præcipuæ sunt,

Alcmaria.	Gouda.
Amstelodamum.	Haga Comitis.
Briela.	Harlemum.
Delphi.	Horna.
Dordracum.	Lugdunum Batavorum.
Enchusa.	Roterodamum.
Gertrudenberga.	

Holmia, *Stockholm*, urbs primaria regni Sueciæ in Uplandiâ prov. ad fauces lacus Meteri, in confin. Sudermaniæ cum arce & palatio planè regio, 8 leuc. ab Upsaliâ in auſt. & 5. ab orâ maris Baltici in occ. Long. 43. 00. Lat. 60. 30.

Holmium, urbs Bœotiæ. Ejus meminit Heſiodus initio Theogoniæ, ſed ut fluvii, non civitatis:

Ἥ τ' Ἰπνοχόρης, ἠ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Perneſſum autem & Holmium, ſeu fontes, ſeu fluviolos ex Helicone ortos, & ſtatim confluentes in Copaidem lacum prope Haliartum incidere, Strabo lib. 9. author eſt. *Holmium* autem dici volunt ἀπὸ Ὀλμείας τῆς Σισύφου παιδὸς. Bochartus autem deducit ex Phœnicio חול מים *hol-maja*, quaſi *dulcem aquam* dixeris quippe, tam חול *hul*, quam חלי *hali* Syris eſt *dulceſcere*. Stat. 7.

Et felix Holmia vadis.

Holſatiæ Ducatus, vulgò *Holſtein*, prov. Germ. in Saxoniâ infer. nunc in Daniæ regno comprehenſa, cùm partim regi Daniæ ſubjaceat, & partim Duci Holſatiæ Slefvicenſi. Terminatur à Sept. Duc. Slefvicenſi, ſeu Jutia meridionali; ab occid. mari Germ. ab ort. mari Baltico, & Duc. Lauemburgenſi; à merid. autem Duc. Bremenſi & Lunenburgenſi, à quibus Albi flu. ſeparatur. Dividitur in quatuor partes; nempe in Ditmarſiam, Holſatiam propriam, Stormariam & Wagriam. Ejus urb. præcipuæ ſunt, Lubecam & Hamburgum.

Homole, mons Theſſaliæ, Centaurorum olim ſedes quemadmodum & Othrys. Virg. Æn. 7.

Ceu duo nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Homolen, Othrymque nivalem
Linquentes.

Lege *Omole*. De quo rara mentio. *Omolium* in Magneſiâ opidum Plin. conſtituit lib. 4. cap. 9. Vide Suidam.

Homoloides, porta una ex ſeptem Thebanis. Stat. Theb. 7.

Quam celſus ahenâ
Sphinge per ingentes Homoloidas exeat Hæmon!

Ubi ob ſonum videtur hanc portam præ cæteris nominaſſe, inquit Barthius. Vide Pauſan. lib. 9. Euripides in Phœniſſis:

Ὁμολωΐσι δ' πέξιν ἔχω σοὶς πύλαις
Τυδεὺς λέοντος ἥρος ἔκγονον τέκνον.

Ubi Scholiaſtes: Ὁμολωΐσι] πύλαι Θηβῶν ἔτως ἐκλήθησαν ἀπὸ Ὁμολώας τῆς Ἀμφίονος· πρὸ δὲ τοῦ Ἀμφίονα φασὶν ἄλλα Καδμεῖα τετεῖχθαι τὴν πόλιν. Ἀεσχύλος δέ φησιν αὐτὰς ἔτω κληθῆναι διὰ τὸ πλησίον εἶναι τοῦ ὁμολοῦ· ἄλλοι δὲ ἀπὸ μιᾶς τῶν Νιόβης θυγατέρων Ὁμολωΐδος κληθείσης. Hæmoni v. ſpeciatim aſſignata hæc porta, ut alta præ cæteris magno Heroi. Papin. Theb. 8.

Oggiis it ſorte Creon, Eteoclea mittunt
Neſtæ, celſus Homoloidas occupat Hæmon.

Horeſti, pop. Scotiæ, quorum reg. Mernia & Anguſia, teſte Hect. Boetio; Camdeno v. eſt *Eskedale*.

Hullum, ante *Petuaria*, vulgo *Hull*, op. probè munitum Angl. in Com. Ebor. ad Abi flu. oſt. ubi recipit Hullum amnem.

Hungaria, regnum eſt Europæ ſatis amplum. Habet à Sept. Poloniam ſup. & Ruſſiam Nigram, ab Orient. Tranſylvaniam, ab occid. Moraviam, Auſtriam & Stiriam, & à merid. Croatiam, Boſniam & Serviam, à quibus ſeparatur Savo flu. uti à Poloniâ Carpatho M. Olim numerabantur in hoc regno 73. Com. ſeu provinciæ, qui poſtea ad 54. contracti ſunt. Ex quibus 26. ſubſunt Turcis, reliqui omnes Auſtriacum Dom. agnoſcunt.

Hunni, qui & *Abares*, ſive *Avares*, teſte P. Diacono, dicuntur, pop. Sarmatiæ juxta Mæoticam paludem incolentes, unde egreſſi in Pannonias primum (quibus Hungariæ nomen ab his inditum traditur) deinde in Galliam migrarunt, duce Attilâ, qui eam ac Italiam fœdiſſimis cladibus affecit, donec Leonis Pontificis precibus victi, rurſus ſe in Pannoniam receperunt. De Hunnis, vide Am. Marc. initio lib. 31.

Hunnum, op. Angliæ in Northumbria, *Seavenſhale*, teſte Camdeno.

Huntingtonia, op. Angl. ad Uſum flu. Com. cogn. caput, med. inter Bedfordiam ad occ. & Eliam ad ort. 10. mill. à Cantabrigiâ in Caurum.

Hyampolis, urbs Phocidis ad Parnaſſum montem. Steph. Strabo lib. 8. Plin. 4. 7. Statius Theb. 7.

Ei valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo.

Eſt & altera in Bœotiâ, non procul ab Orchomeno. Ptol. lib. 4. cap. 15.

Hyanthes, ab antiquis vocabantur Græciæ pop. poſteà *Bœoti* dicti. Plin. 4. 7. quod nomen ab *Hyante* rege traxiſſe putantur. Strabo lib. 7. Hinc *Hyantius*, idem quod *Bœotius*, Cadmi epitheton. Ovid. Met. 2.

Hybla, mons Siciliæ, thymi copiâ, ſalicum, & apibus abundans, unà cum op. ejuſdem nominis ab *Hyblo* rege dicto. Strabo à Dorienſibus conditam ſcribit. Mart. 33. 105.

Quum dederis Siculos mediis de collibus Hyblæ,
Cecropios dicas tu licet eſſe favos.

Silius lib. 14.

Tum quæ nectareis vocat ad certamen Hymettum
Audax Hybla favis.

Papinius 1. Achilleidos:

Quales jam nocte propinquâ
E paſtu referuntur apes, vel in antra reverti
Melle novo gravidas mitis videt Hybla catervas.

Hinc *Hyblæus*. Eclog. 1.

Hyblæis apibus florem depaſta ſalicti.

Mart. 11. 43.

Mella jubes Hyblæa tibi vel Hymettia naſci.

Claudianus:

Qualis Cybeleia quaſſans
Hyblæus procul æra ſenex revocare fugaces
Tinnitu conatur apes.

Porro tres *Hyblas* in Siciliâ ponit Stephanus, de quibus vide Boch. Geograph. pag. 584. 593. 604.

Hyccara, op. Siciliæ, ubi Laidem meretricem natam aiunt. Τὴν ἐκ βαρβάρων λαφύρων. Ita Plut. in Niciâ. Et Thucyd. lib. 6. πόλισμα Σικανικὸν μέν, Ἐγεσταίοις δὲ πολέμιον. Itaque non placet quod apud Athenæum lib. 7. Timæus nominis originem ex Græcâ linguâ arceſſens, *Hyccara* dici vult ἀφ' ὑὸς τοῦ μεγίστου καὶ ἀνθρακίτου ἐκ τῆς γῆς ἐκβύσεως ἐν τοῖς ἐκεῖ τόποις ἐχθύος ἐφεῦρε τοὺς ἡλιμένους ὕκκας. Hycca pro Erythrino pisce Cyrenæorum eſt vox, alibi raro in uſu, præterquam apud poetas. Et ut ab *Hycca* fiat *Hyccara*, non patitur analogia. Denique barbari opidi vocabulum è Græco ſermone petere non licet. Proinde conſultius ex Punicâ linguâ deducas, quâ חוק כורא *Hek-caura* eſt *ſinus piſcis*, i. e. *piſcoſus*, qualem eſſe ſinum Hyccaræ ex Fazello patet. Dec. 1. lib. 7.

Hyda, vel *Hyde*, op. Lydiæ ſub Tmolo monte. Hom. Il 2. Sunt qui idem eſſe putant cum Sardibus. Strab. 13.

Hydaſpes, flu. Aſiæ geminus; unus per Suſianam apud Suſam urbem fluens. Virg. Georg. 4.

Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaſpes.

Alter Indiæ, terminus itineris Alexandri M. cùm Aſiam ſubjugaret, in Indum influens apud Nyſam urbem, cujus incolæ *Hydaſpii* Trogo dicuntur. Lucan. lib. 8.

Quà rapidus Ganges, & quà Nyſæus Hydaſpes,

Horat. Carm. 1.

Quæ loca fabuloſus
Lambit Hydaſpes.

Gemmiferum facit Seneca Tragœdus:

Tepidis Hydaſpes gemmifer currens aquis.

Inde Claudiano *Hydaſpea gemma*. Idem Claud.

Auriferum veniam poturus Hydaſpen.

Seneca alibi:

Ruraque dives cingat Hydaſpes.

Χυδαῖος etiam Nonno in Baſſaricis dicitur.

Hydruntum, *Hydrus* Straboni & Ptolemæo, totius Apuliæ metropolis, vetuſtate, ac civium fide, atque animi magnitudine nobilis. Lucan. lib. 5.

Et exiſtias revocare rates, quas avius Hydrus
Antiquuſque Taras, &c.

Long. 42. 38. Lat. 40. 00.

Item *Hydrus* mons urbi imminens, ac fluvius. Civitas *Otranto* dicitur.

Hydruſa, urbs Atticæ, Strabo. Eſt & una Cycladum inſularum, quæ *Andros* dicitur.

Hyela, op. Brutiorum in Calabriæ citer. orâ, inter Blandam & Lampetiam, *Bonfatti* Barrio. Item Straboni urbs Lucaniæ excisa; vide *Velia*, & Caſaub. in Strab. pag. 99.

Hyle, urbs Cypri ubi Apollo *Hylates* colitur, Item urbs Locrorum Ozolorum; & regiuncula inter Sabinorum, & Romanorum urbem. Steph.

Hyle, urbecula Bœotiæ, non longè à Thebis, de quâ, Strab. lib. 9. & Plin. 4. 7. Etiam Homerus ejus meminit Iliad. 2.

Οἵ ῥ' ἐν Ὑλῃ τηλόσε πάγη πλώοντο μεγαλῶς,
Λίμνῃ κηκιμένῳ Κηφισίδι, πὰρ δὲ οἱ ἄλλοι
Νεῶν Βοιωτοί.

Ubi Schol. Ὑλὴ πόλις Βοιωτίας. Unde apud Moſchum, Idyll. 3. verſ. 89.

Πίνδαρος δ' ὑποβοιωτίδα τὴν Βοιωτίδος Ὑλαν.

Ita enim locum iſtum legit Palmerius.

Hymettus, mons Atticæ opibus, & optimi mellis copiâ abundans. Martial. lib. 7.

Paſcat & Hybla meas paſcat Hymettos apes.

Juvenal. Sat. 13.

Dulcique ſenex vicinus Hymetto.

Statius lib. 12.

Et olentis arator Hymetti.

Strabo lib. 9. Ὁ δὲ Ὑμηττὸς ἐν μέσῃ ἄστεως πεδίῳ. Pauſanias: Καὶ Ὑμηττὸς ὄρος φύει τοιαῦτα μελίσσαις ὑφέλιμα τρέφειν. Dioſcorides:

corides: Μέλι σφετερίζει τὸ Ἀττικὸν, καὶ τότε τὸ Τμώλιον χαλύμενον. Silius lib. 2.

Aut ubi Cecropius formidine nubis aquosæ
Sparsa super flores examina tollit Hymettos.

Val. Flac. lib. 5.

Florea per verni qualis juga fluxit Hymetti
Aut Siculâ sub rupe cohors. ——

Ex hoc monte marmora pulcherrima effodiebantur. Plinius, *L. Crassus orator primus peregrinis marmoris columnas habuit Hymettias.*

Hypæpa, Lydiæ op. Veneri sacrum, inter Tmolum montem & Caystrum flu. Ovid. Met. 11.

Tmolus in adscensu; clivoque extensus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

Idem de Arachne:

Orta domo parvâ parvis habitabat Hypæpis.

Stephanus: Τραλλα πόλις Λυδίας, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ, καλλίστας ἔχει γυναῖκας ἔθος Ἀφροδίτης. Mem. Strabo lib. 13. Pop. *Hypæpeni* Tacito An. 4.

Hypanis, flu. Scythiæ ex magnâ palude profluens, sapore dulcissimo, donec ad quadragesimum milliare miscetur ei exiguus fonticulus (*Exampæum* nominat Herodot. lib. 4.) qui suâ amaritudine totum corrumpit Hypanim. Ovid. Met. 15.

Quid? non & Scythicis Hypanis de montibus ortus,
Qui fuerat dulcis salibus vitiatur amaris.

Virgil. Georg. 4.

Saxosumque sonans Hypanis, Mysusque Caicus.

Hyperborei, populi & montes qui & *Riphæi*, ultra Scythiam, teste Aristotele. Veteres hos circa Tanais flu. fontes describunt, cum ibi maxima sit planities. Argumenti ratio postulat (inquit H. Jacobius) ut in Hyperboreorum sedes inquiratur, quarum certitudo celebritati gentis haud respondet. In quorum nomine præpositio Ὑπὲρ veteres vexavit. Plerique exponunt *ultra Boream sitos*. Herodotus παρ' οἷς ὁ Βορέας οὐ πνεῖ. Orpheus Argonaut. paulo incommodius νηνέμους *omni vento carentes*, de Riphæis vel Hyperboreis. Herodotus admittit dubitanter, quia tum essent etiam pari jure Ὑπερνότοι, qui nulli dantur. Sed hanc dubitationem Eratosthenes apud Strabonem lib. 1. eludit facetè. Strabo ipse aliam viam secat, cui ὑπὲρ adornat superlativum gradum, unde Ὑπερβορέους exponit βορειοτάτους, ut in his apud Æschylum, Sophoclemque ὑπέρπικρος, *amarissimus*, ὑπέρξηρος, *aridissimus*, Casaubono rectè adnotante, præterquam quod illi apud Æschylum in Supplic. Ὑπερβορία πόλις exponitur *Fortuna quæ flat admodum secunda*. Cum sit *Fortuna Hyperborealis*, vel *Hyperboreorum*. Nempe doctissimo viro non succurrebant, quæ de summâ pace ac opulentiâ eorum prædicantur. Hecatæo apud Diodorum regio Hyperboreorum dicitur νῆσος *insula* libro secundo. Ἐν τοῖς αὐτόθεν τὴν Κελτικὴν τόποις καὶ τὴν Ὠκεανὸν νῆσον ἐκ ἐλάττω τῆς Σικελίας, ταύτην ὑπάρχειν μὲν καθ' ἑαυτὴν, καθοικεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῶν ὀνομαζομένων Ὑπερβορέων, ἀπὸ τῆς παρόδου τῶν Βορείων πνοῶν, ὧδε δ' αὐτὴν λυσεῖν τὴν πλάνησιν, ὅτι καὶ ἐνεργοῦσα διαφέρει, δηλοῖς κατ' ἔτος ἐκφέρειν καρπούς. Μυθολογοῦσι δ' ἐν αὐτῇ καὶ Λητὼ γεγονέναι, διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλωνα μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. At communiter est regio Riphæis montibus inclusa & interjecta. Inde Sophocles appellavit *Apollinis hortum* elegantissimè, apud Strab. lib. 7. de Boreâ Orithyiam raptam auferente:

Ὑπὲρ δὲ Πόντου πάσῃ ἐπ' ἴσχεται χθών,
Νυκτός τε πηγὰς, ἔσχατά τ' ἀνατολῶν,
Φοίβου τε πυλαῖον κῆπον.

Stephanus de Urbibus: Ῥιπαία, ὄρος Ὑπερβορέων. Mela 3. 5. *In Asiatico litore primi Hyperborei super Aquilonem Riphæosque montes sub ipso siderum cardine jacent: Ubi Sol non quotidie*, &c. Totum non exscribimus, quia breviter in omnibus cum Plinio convenit, quem sis vide lib. 4. cap. 12. & lib. 6. cap. 17. Scriptor Argonauticus (qui sub Orphei nomine ambulat, quem Onomacritum fortilegum docet fuisse Tatianus, familiarem & Xerxi Persarum regi, teste Herodoto, & Theognidi Poetæ, ut probabiliter affirmat Scaliger) de situ Hyperboreorum vel Riphæorum inter veteres exactissimè scribit. Ille Periplum Argonauticum non ἐν τῇ ἔσω θαλάσσῃ *mari interiore*, vel *mediterraneo* (ut Apollonius facit, quem sequitur Val. Flaccus) verum ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ *mari exteriori*, vel Oceano longè doctius perducit. Unde facit Argonautas à Mæotide palude recta in Aquilonem (nempe qu. per Tanaim flu.) vers. 1075. ferri ad Ὑπερβορέους & Ῥιπαίους πολίτας, ac inde διὰ στρόβου ῥεύθου *per angustum fluvium* (Riphæum scilicet) Oceano potitos, quem mortales vocant Κρόνιον πόντον, τυχὸν ἢ Σκλαβικὸν. Tum

Νῆα μολεῖν ἴθυν ὅτι μάλιστα αἰγιαλοῖο
Ἄρκτῳ.——

Argo navem in dextra litorum Arctous gubernabat, delatam ad Maeotios, quorum longævitas & mitis affluentia, tum Justitia & Sapientia Ἄσημά τ' ῥέζειν, πανυμένα τ' ἐξαγορεύειν verbosius ibi celebrantur, ut non alios ab Hyperboreis aliorum authorum esse suspicemur: Hinc ad Κιμμερίους æternâ nocte insignes ex montibus Solarem lucem impedientibus, ab Ortu Meridie & Occasu, quos nominat.

Ἐν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος, καὶ Κάλπης αὐχὴν
Ἀπόλλωνος ἱερωσ' ὀπιπεύει τε πυλώρη
Ἄκρον ὑπερτάξασα μεσημβρινὸν ἠέρα Φλέγρη·
Δείελον αὖ κρύπτουσι φάος πανυπνίαις Ἄλπης.

In quâ frigidâ reg. est χρυσορόας Ἀλφειὸς, fluvius, in cujus ripâ sunt arbores:

——Οἷσί τ' καρπὸς,
Βίβλινθος νύκτας τε καὶ ἤματα συνεχὲς αἰεί.

Item urbs Ἑρμωνία, unde ad Αἰσήτου πύλας navigatur. Hinc per πέλαγος Ἀτλαντικὸν ad νῆσον Ἰερνίδα, & νῆσον Πδυκτέωνα Cereri sacram, perpetuâ nube cinctam, ex solidâ & celsâ rupe constantem, ideoque importuosam navibus. Inde ad Circes insulam:

——Λυκαῖον πρὸ κάρηνον.

Unde mox:

——Ἀνὰ τόμα Τυρσηνοῖο
Ἰκόμεθα, τήλαυγα δ' ἐκέλσαμεν Ἠελιείην.

Per fretum Gaditanum mari Mediterraneo restituuntur Argonautæ. Periplum hunc explicantem vide Hen. Jacobium in *Philologiæ ἀνακαλυπτηρίῳ* pag. 83. Porro apud Pindarum Pyth. 10. insignis est Hyperboreorum tum religio tum conditio. Apollini suo sacrificant κλειτὰς ὄνων ἁγεμονίας, *illustres asinorum victimas*, ubi Deus μάλα δ' ἀρῶν ὕβριν Ὀρθιᾶν κνωδάλων ridet videns procacitatem arrectarum bestiarum. Quam Asininam salacitatem capere non potuit omnium cum Scholiaste Græco reliquorum interpretum insulsitas. Conditio talis. Perpetuæ Virginum choreæ, Lyrarum, Tibiarumque sonitus, ex auratâ lauro coronæ, Epulationes, Morborum & Senectutis, Laborum & belli vacuitas: Quæ felicitas Ὑπερβορέων fingi creditur, qualis aurei sæculi, & insularum Fortunatarum. Unde Æschylus *Coëph:* adagialiter usurpat de prosperrimo rerum statu.

Ταῦτα μὲν ὦ παῖ, κρείσσονα χρυσοῦ,
Καὶ Ὑπερβορέης μεῖζω γε τύχης.

Hyperboreos hosce è Titanibus oriundos tradit Pherenicus, quod illis in locis habitare perhibentur, quò Titanes cum Saturno profligati fugisse creditit antiquitas. Romani tandem de Palatii sui, vel montis Palatini nomine inquirentes, Hyperboreorum cognationem sibi vendicant. Festi Abbreviator: *Alii quod ibi Hyperborei cujusdam filia Palanto habitaverit, quæ ex Hercule Latinum peperit.* Nec aliter Solinus cap. 1. Dionys. Halicarn. lib. 1. de Hercule: Λατῖνον ἢ ἐκ τῆς Ὑπερβορέου κόρης, ὃν (παῖδος εἰς ὑμηρείαν δόντος) ἐπύθετο. Puellæ nomen Græcè concipitur ὑ Φαλανθὼ Salmasio, verius autem ἡ Παλλαντὼ Scaligero, quia constanter est in Virgilio.

Pallantis proavi de nomine Pallanteum.

Ad summum: Quando hæc sunt αὐτόχθονα, situs quidem sub vertice Borealissimus, ac beata cœli, solique temperies; Hyperboreorum sedes adhuc penitus ignorantur, nec ulla vetus Geographia, vel nova verè definit. Unde adagialiter *In montibus Hyperboreis* est idem quod *extra mundum*, vel *in solâ mentis imaginatione.*

Hyrcania, reg. Asiæ variis nom. hodie vocata, magna ex parte plana, adeo fertilis & opulenta, ut vitis vini metretam ferat, & ficus 60. modios ficuum, frumentum ex semine nascatur quod cadit ex culmo, in arboribus mellificetur, profluat mel ex oleis. Habet ab Orient. mare Caspium, à merid. Armeniam, à Sept. Albaniam, ab occ. Iberiam. In ea reg. Pantheræ, pardi, & tigres abundant. Virg. Æn. 4.

——*Hyrcanæque admorunt ubera tigres.*

Inde *mare Hyrcanum*, quod & *Caspium* dicitur. Prop. 2. 13.

——*Paras Phrygias nunc ire per undas*
Et petere Hyrcani litora nota maris.

Pop. *Hyrcani*, de quorum sepeliendi mortuos ratione. Silius lib. 13.

Regia cum lucem pavuerunt membra probatum est
Hyrcanas adhibere canes.

Quod è lib. 1. Tusculanarum sui magistri habuit: *In Hyrcaniâ plebs publicos alit canes; optimates domesticos. Nobile autem canum genus scimus illud esse; sed pro suâ quisque facultate paras, à quibus lanietur, eamque illi optimam censent esse sepulturam.*

Hyrgis, flu. Scythiæ Europææ in Tanaim influens, qui incolis *Scosna* dicitur, teste Mercatore.

Hyria, op. Isauriæ, ad Calycadnum flu., Seleuciæ urbi vicinum; pop. *Hyrienses*. Plin. & Liv. Item eadem quæ *Paros*. Steph.

Hyria, Bœotiæ reg. circa Aulidem cum op. cognomine apud Hom. Strab. Plin. & alios. Ovid. Met. lib. 7.

Inde lacus Hyries videt & Cycneia Tempe.

Hyris,

Hyris, promont. Bithyniæ ad Bosp. Thracium circa Chalcedonem urb. quod & *Euron* vocatur. Steph.

Hyrium, op. Apuliæ Dauniæ maritimum ad Gargani montis radices, *Hyria* Herodoto, *Rhode*, teste Nigro.

I.

Jabadiu, Eoi Oceani inf. Ptol. lib. 7. cap. 2. Ἰαβαδίου, ὃ σημαίνῃ κεφῆς νῆσος. Εὐφορβάτη ἡ λέγει ἡ νῆσος Ἰάβη, καὶ ἔτι πλεῖον χρυσὸν ποιεῖν, ἔχειν δὲ μηδόπολιν ὄνομα Ἀργύρῃ ὑπὸ τοῖς δυσμικοῖς πέρασι. *Jabadiu*, i. e. *Jaba diu* sive insula *Java*. Persis enim ac Indis *diu* insulam sonare, nemo est qui nesciat; Et inde dici insulas *Maldivas*, *Anchedivas*, *Serindivam*, &c. Sed quia *hordei insula* explicatur, putat Bochartus verum nomen olim fuisse *Jabadiu*, & alterum D. excidisse ad vitandam κακοφωνίαν. Quæ conjectura nititur Arabicâ voce יבר *Jabad*, vel אויבר *aibâd*, quâ significatur herba, aut seges hordeo similis jumentis saginandis destinata.

Jader, *Solina* Nigro, flu. Illyrici. Labitur prope Salonæ ruinas, 4. mill. à Spalato. Lucan. lib. 4.

Et tepidum in molles Zephyros excurrit Iader.

Jalysus, Rhodi urbs. Mela lib. 2. Hæc Telchinas olim aluit, maleficum genus hominum, & præstigiis infame. Ovid. Met. 7. Plin. 5. 31. Cic. 3. de N. D. Quid Jalysus fuerat, sunt qui dubitant. Mosellanus venatorem fuisse suspicatur, quòd cum cane pingatur. Sunt qui Satyrum hoc cognomine fuisse putent, alii Bacchum, qui à Rhodiis ita vocaretur. Erat autem Cercaphi fil. qui urbi cognomen dedit, quæ Ἰάλυσος Stephano dicitur. Porro hæc urbs olim *Achæa* dicebatur. Ergias Rhodius apud Athen. lib. 8. Οἱ περὶ Φάλανθον ἐν τῇ Ἰαλυσῷ πόλιν ἔχοντες ἰσοπεδάτῳ τῇ Ἀχαΐδι χαλκώνλω. Diodorus lib. 5. De Heliadis: Καλλίχηι ἐν τῇ Ἰαλυσίᾳ κλίσιν πόλιν Ἀχαΐαν. Sensus.

Janiculensis pons, unus ex Romæ pontibus, hodie *Ponte Sisto*, teste Fulvio.

Janiculum, urbs Roma primum, sive arx illius dicta. Ubi fuerit docet Macrobius lib. 1. Sat. cap. 7. Ovid. Fast. 1.

Arx mea collis erat, quam vulgus nomine nostro
Nuncupat hæc ætas Janiculumque vocat.

Janiculus mons, *Montorio* Marliano & Fulvio, unus ex septem urb. Romæ collibus usque ad Pontem Milvium extra porrectus, teste Baronio.

Japidia, regio Illyrici, triplex fuit, 1. à fontibus Timavi flu. usque ad Istriam. 2. Ab Arsia flu. usque ad Tedanium flumen. 3. Inalpina, in montibus Albio, & reliquis Alpibus supra Istriam se extendentibus.

Japodes, *Japydes* Ptol. pop. Illyrici, in Liburniæ, Histriæ, Noricorumque confinio. *Krainer* Lazio.

Japygia, reg. in finibus Italiæ, in Cherronesi formam coacta, cujus Isthmus Tarento Brundusium usque extenditur, alio nomine *Messapia* dicitur. Strabo lib. 6. Servius, *Japygia*, inquit, *pars est Apuliæ in quâ mons est Garganus qui ad mare Adriaticum extenditur*. Quod si verum est, longe majores sunt Japygiæ fines, quam quos modo ex sententiâ Strabonis descripsimus. Nam Garganus mons multis p. m. extra jam dictam peninsulam situs est. Hanc regionem *Calabriam*, & *Salentinam* multi nominant. Strabo lib. 6. Ἰάπυγας δὲ λέγεσθαι πάντας φασὶ μέχει τοῦ Δαυνίας, ἀπὸ Ἰάπυγος τοῦ ἐκ Κρήτης γυναικὸς Δαιδάλῳ γενέσθαι φασὶν, καὶ ἀγνῶτας ὄντας Κρητῶν. Idem ibidem: Ἦν Μεσσαπίαν τε καὶ Ἰαπυγίαν, καὶ Καλαβρίαν, καὶ Σαλεντίνην κοινῶς οἱ πολλοὶ προσαγορεύουσι. Antoninus autem Liberalis Metamorphosi 21. explicatius Daunios, Peucetios, Messapios disterminat. Hecatæus autem 2. ponit Japygias, unam in Apulia, alteram in Illyrico.

Japygium, promontorium. Ptol. vel, ut Plin. *Acra Japygia*. Hodie *Capo di S. Maria*.

Jardanus, flu. Cretæ & Lydiæ. Pausan. Steph. Fluvii Jardani mem Hom. Iliad. 8.

Φεὰς πὲρ τείχεσσιν Ἰαρδάνου ἀμφὶ ῥέεθρα.

Hesychius: Ἰάρδανος, πόταμός ἐν Πελοποννήσῳ, ἢ Ἀργείας, ἢ Ἠλείας, ἢ Σαμίων ἢ Πυλίων χώρων.

Jassus, urbs Ioniæ, in lim. Cariæ, & in orâ maris Ægæi, ad sinum Jassicum, med. inter Ephesum ad Sept. & Mindum ad merid. 40. mill. utrinque, 15. à Mileto, & 55. ab Halicarnasso in Bor.

Java, inf. Asiæ perampla, in mari Indico. Ab Orient. in Occid. extenditur spatio 200. leuc. Ad occ. habet Sumatram inf. ad ort. ei adjacent aliquot minores inf. ad austr. habet Oceanum Australem, & ad Bor. insulam Bornei, à quâ tamen distat 45. mill. Germanicis.

Jaxamata, pop. circa Mæotim paludem. Melæ *Examatæ*, ut quidam volunt lib. 1. cap. 19. Stephano Ἰαξαμάται, quos Ephorus appellat *Sauromatas*.

Jaxartæ, Sogdianæ pop. Ptol. seu Scythiæ intra Imaum in Sogdianæ confin. unde Turcæ projecti feruntur. Unde sedem eorum hodiè *Turchestan* appellat Niger.

Jaxartes, flu. ingens Sogdianorum, qui in occid. fluens in mare Caspium se exonerat, *Chesel* Nigro, qui & *Organz* Barbaris, & à Scythis *Schittim*, teste Bontinio. Hesychius: Ἰαξάρτης, Βοσπόρου πόταμος. Ἔστι δὲ ὁ Σκυθίας, ἐμπίπτων εἰς Μαιῶτιν λίμνην. Ubi Palmerius: Quid hic faciat vox Βοσπόρου, non video; occupat certe locum τῆς ὁμοίας. Sed cave credas Geographiæ Hesychii, qui hic gravissime lapsus est, ut & alibi; Jaxartes enim non cadit in pal. Mæotidem, à quâ longissimè abest, sed in Caspium mare, nisi nobis Ptol. & omnes alii Geographi imposuerint.

Jaxtes, fluvius quem eodem cum superiore tractu quidam locant, cujus meminit Claudianus, de Prob. & Olyb. consulatu:

Sic nobis Scythicus famulatur Iaxtes.

Jazabatæ. Vide *Jaxamatæ*.

Jazyges, pop. Sarm. Europææ, quos Martin. Cromerus *Jasuingos* vocat, pop. Prussiæ in regno Polonico. Ovidius Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, & Jazyges acres.

Val. Flac. lib. 6.

Neurus, & expertes canentis Jazyges ævi.
Namque ubi jam viresque aliæ, notosque refutat
Ancus, & incœptus jam lancea temnit heriles:
Magnanimis mos ductus avis, haud segnia mortis
Jura pati; dextrâ sed caræ occumbere prolis
Ense dato: rumpuntque moras, natusque parensque
Ambo animis, ambo miseri jam fortibus actis.

Jazyges Metanastæ pop. & regio Europæ inter Moraviam ad occ. & Transylvaniam ad ort. ac inter Pannoniam ad merid. & regnum Polonicum ab bor. hodie *Ongaria di la dal Danubio*.

Ibera, op. Hisp. Tarracon. ad Iberum flu. apud Carthaginem veterem, medium fere inter Cæsaraugustam, & Dertusam. *Flix*, teste Antonio Augustino.

Iberia, reg. Asiæ inter Colchidem ad occid. & Albaniam ad ort. Armeniæ maj. ad merid. contermina, ad boream montibus Caucasæis definita. Populi *Iberes* Strabonis, alias *Iberi*, *Georgiani* vulgo: quamvis Giorgiana reg. magnam Armeniæ partem complectitur. Tac. An. 6. *Iberi* Albanique saltuosos locos incolentes, duritiæ, patientiæque magis insuevere. Feruntque se Thessalis ortos, quâ tempestate Jason post avectam Medeam genitosq; ex eâ liberos inanem mox regiam Æetæ vacuosque Colchos repetivit; multaq; de nomine ejus & oraculum Phryxi celebrant, nec quisquam ariete sacrificaverit, credito vexisse Phryxum. Strabo lib. 11. Ἐν τῇ Μοσχῇ τὸ τῆς Λευκοθέας ἱερὸν, φείξιν ἔφυμα, καὶ μαλλὸν ἐκεῖνο, ὅτε κριὸς ὁ Φρίξος. At aliter Justinus qui hos ad Orientem Albanos deducit ex Italiâ ab Albano M. sic enim ille 42. Cum Albanis fœdus percussit Jasonque Herculem ex Italiâ ab Alb. M. cum Geryone extincto armenta ejus per Italiam duceret, secuti dicuntur; quique memores Italicæ originis exercitum Cn. Pompeii bello Mithridatico fratres salutavere.

Iberia, primùm appellata fuit Hisp. regio Ibero flu. proxima, quam postea Celtæ Gallorum pop. relictis sedibus suis habitavere, unde compositio ex nomine gentis utriusque vocabulo, *Celtiberi* dicti sunt. Lucan. lib. 4.

——Profugique à gente vetustâ
Gallorum Celtæ miscentes nomen Iberis.

Porro Ar. Montanus Iberiam Asiaticam in sacris literis sub nomine *Tubal* describit, atque hinc profectos Hispanos qui Europæ ultimam partem versus occid. occupant, testatur. Hoc ipsum etiam voluit Josephus. Plinius quoque Varronem secutus Iberes sive Iberos primo loco collocat inter nationes quæ ante Romanos in Hisp. sedes fixerunt. Sic enim scribit 3. 1. *In universam Hispaniam M. Varro pervenisse Iberos, & Persas, & Phœnices, Celtasque & Pœnos tradit.* Longè tamen aliter Megasthenes, qui Seleuci Nicanoris tempore rerum Chaldaicarum, & Assyriarum historiam condidit, ex quâ sic Abydenus apud Euseb. De Præp. Evang. lib. 9. cap. 41. Μεγασθένης δέ φησι Ναβουχοδόνοσορ Ἡρακλέους ἀλκιμώτερον γενόμενον, ὑπὸ τῆς Λιβύης, καὶ Ἰβηρίας στρατεύσαι. Ταύτας δὲ χειρωσάμενον, ἀποδασμὸν αὐτῶν εἰς τὰ δεξιὰ τῆς πόντου ποιήσασθαι. Strabo etiam in primo tradit, Iberos occidentales in loca ultra Pontum, & Colchidem commigrasse. Imò & similiter Dionysius in Periegesi scribit:

Τῷ δ' ὅση ναιετάουσιν ἐυθυνὸν ἔθνος Ἰβῆρες,
Οἵ ποτε Πυρήνηθεν ὑπ' ἀνδρολέτῃ ἀρίστου.

Sequitur hanc opinionem etiam Socrates, Hist. Eccl. 1. 16. Non pauci tamen ab hâc sententiâ recesserunt. Nam Appianus in Ibericis tradit, cum aliqui putarent, Iberos Europæ esse

φεγγίνες Iberum Aſiæ; alios contra exiſtimaſſe, eos iſtorum eſſe ἀποίκους, fuiſſe etiam, qui neutros vel progenitores, vel colonos, arbitrarentur. Quomodo Ἴβηρ ratione gentis utriuſque erit ὁμώνυμον τοῖς πόροις. Atqui ſi diligentius perpendamus, multo veriſimilius videtur, Hiſpanos eſſe colonos Iberum in Aſiâ: quam ut contra Hiſpani per immenſa terrarum ſpatia ultra Colchidem commigrarint. Quòd eo minus arridet, quia ab oriente propagatum eſt genus humanum. Quamquam vero faciliùs in animum induxero, Iberes Aſiaticos coloniam duxiſſe in Hiſpaniam, quam é contra Hiſpanos in loca Aſiæ Septentrionalia: imprimis tamen eo propendeo, ut putem, neutros alteris originem ſuæ gentis debere: præſertim quando, ut Appianus ait ἔθνος ἐδὲν ἦν ὅμοιον, ἢ γλῶσσα. *Nec moribus ullâ ex parte, nec linguâ convenirent.* De nomine ſic Bochartus. Iberiæ vox, inquit, (i. e. Hiſpaniæ) ex Phœnicum linguâ petenda eſt. Nam Cauceſeos Iberos in Hiſp. veniſſe, & regioni dediſſe nomen meræ nugæ ſunt. Quid igitur? Ebræis עבר *eber*, Chaldæis עברא *ebra*, vel *ibra* eſt *tranſitus*, & quicquid eſt ulterius. Inde plurale *ebrin*, vel *ibrin*, *terminos*, & *fines* ſignificat. In Evangelio Syro, & in verſione Sytâ Pſalmorum paſſim uſurpatur hæc vox, ubi Græci habent πείρατα ἢ γῆς, עברי דארעא *Aphſe ereṣ*, i. e. *fines terræ*. Meritò igitur *Iberi* dicti, qui ex Phœnicum ſententiâ terrarum fines ultimos habitarunt, Hiſpani nempe, quorum urbem, Calpen Tyrii putaverunt, eſſe πέρατας ἢ ὀικεμένης, ut in Strabone habetur. Tale eſt quod Gaditanum templum Poſidonius ſcribit eſſe τῆς γῆς διαλύπης πέρας. Et quod in Homero Proteus Menelaum ita compellat.

Ἀλλά σ' ἐς Ἠλύσιον πεδίον, καὶ πείρατα γαίης
Ἀθανάτοι πέμψουσιν.———

Id eſt, in Hiſpaniam, ut interpretatur Strabo. Eodem ſenſu apud Dionyſium πάτιοι, i. e. *remotiſſimi* dicuntur.

Ὀστάθι πολίων μεμιγμένον ἔθνεϊ Ἴβηρι.

Ita legendum, non πατρίων, ut vulgò legitur. Unde Claud. lib. 3. Paneg. De Stilic. ait:

In extremos aciem mittebat Iberos.

Hi cùm ad pugnam prodirent, rubris veſtimentis amiciebantur. Polyb. lib. 1. Τῶν δ' Ἰβήρων λινοῦς φοινικοῦς περιτιθέασι χιτωνίσκους κεκοσμημένους καὶ τὰ πλάτη, ξιφίδιόν τε ἄμα καὶ περιπλοκὴν ἀντέχουσι γίνεσθαι καὶ σχοινίον. Silius lib. 3. ubi de Carthaginenſibus:

———*Rubra velamine veſtis*
Ars erat in pugnâ fuſum occuluiſſe cruorem.

Ubi moris iſtius rationem reddere videtur Ælianus lib. 6. περὶ ζῴων cap. 6. ubi de causâ cur Lacedæmonii præliaturi purpuram induerent: φοινικίδα, inquit, ἀμφιέννυσθε καὶ τὰς μάχας ἀγάλλεσθε διὰ, ἔχει ἡ φύσις τὸ αἷμα τοῖς ἀνδρείοις εἶναι καὶ ἐπιτηδείοις εἰς τὸ ἀπροφόβητον εἶναι καὶ ἀτάραχον καὶ μὴ ἐκπλήττεσθαι τὸ ἐρυθρὸν ὑπὸ τῶν πολεμίων, καθάπερ ἐκ τῶν ἐναντίων ἀνδρῶν, καὶ φοβερώτερος φαίνεται. Veterem apud hos ſepeliendi ritum tangit Silius lib. 13.

Tellure, ut perhibent, is mos antiquus Iberâ,
Ex animâ obſcœnus conſumit corpora vultur.

Vide Stob. Serm. 120. Idem tribuit Taxilis Strabo lib. 15. Ταῦτα δὲ ἐπιτήδεια καὶ πολεμικώτατα. Idem mos in uſu apud Barceos, teſte Ælian. Anim. 16. 22. Conſulat vero Silium non in omnes Iberos hunc morem conferre: nam lib. 3. de Celtiberis:

Tale nefas cœlo credunt ſuperiſque referri
Impaſtus carpat ſi membra facentia vultur.

Notandum hîc Galliam olim etiam *Iberiam* nominatam, ut conſtat ex Strabone lib. 3. ubi antiquitùs Iberiam ait dictam quicquid foret inter Pyrenæos montes & flu. Rhodanum, ut veriſimile etiam ſit eam veteribus extenſam uſque ad Rhenum, eamque credo cauſam eſſe cur Nonno lib. 23. Dionyſ. dicatur Ῥῆνος Ἴβηρ *Rhenus Iberus*. Sed quantò aliter Gorop. Becanus ſenſerit lib. Hiſpanicorum 2. ubi ſuſpicatur Ἴβηρ Germanicam eſſe vocem, quia Germanis ever idem ſit ac *Zelotypus*, quomodo Rhenus in vet. epigram. ζηλήμων vocatur. Sed ejus ſententiæ eo minus ratio habenda eſt quia apud veteres omnes de hoc Rheni cognomine ſilentium ſit, nec Nonnus homo Ægyptiacus ſciverit Germanicè. Voſſius. Hinc *Iberiacus* Sil. lib. 13.

Omen Iberiacis victa Carthagine terris.

Iberus, flu. Hiſp. nobiliſſimus, navigabili commercio dives, ex montibus Aſturum, & Cantabrorum gemino fonte oriens, ac per Caſtellam veterem, Arragoniamque Navarram quoque attingens, inter Catalauniam, & Valentiæ regnum delatus, apud Dertuſam urb. pelago excipitur. *Divès Iberus* Claudiano dicitur, *rapidus* Lucano lib. 4. *Ebro* hodiè vocatur. Eſt & fluviolus in Bæticâ, quem hodie *Rio Tinto* & *Azech* vocant. Item flu. Iberiæ Aſiaticæ Plinio ex Caucaſo in Cyrum flu. maj. defluens.

Ibi, Indiæ gentes, quas credunt ab Hercule originem habere, ibidemque ab eo relictas, cùm Acrinam petratu expugnare fruſtra tentaſſet. Diodor. lib. 17. *Sybi* Orofio ſunt. 3. 19.

Icarus, vel *Icaria*, inſula, una Cycladum, quæ prius *Macris* vocabatur, ac *Doliche*. De nomine Bochartus, *Icarus*, inquit, eſt איכר *Icar*, ad verbum, *inſula paſcui*. Quæ Etymologia quàm quadret, docebunt verba Strabonis lib. 10. Ἡ μὲν οὖν Ἰκαρία ἔρημος ἐστι, νομὰς δ' ἔχει, καὶ χειμῶνι αὐταῖς οἱ Σάμιοι. Tamen aliud etymon occurrit, quod huic merito præferendum. Inſula hæc olim *Ichthyuſſa*, vel *Ichthyaeſſa* dicta eſt. Athenæus 1. 24. Ἐκαλεῖτο δὲ καὶ Ἰκαρος πρότερον Ἰχθυόεσσα, διὰ τὸ ἐν αὐτῇ πολὺν ἰχθὺν γίνεσθαι. Inde Phœnicè dicta eſt אי כעורי *I-caure*, i. e. *inſula piſcium*.

Iccius portus, Cæſari Morinorum in Gallia navale, Straboni *Itius*, Ptolemæo *Itium*, vulgò *Calais*. Long. 23. 00. Lat. 51. 00.

Iceni, pop. Albionis, quorum reg. *Eſſexia* in Angliâ, teſte Lhuydo; ſed Camdeno eſt *Suffolcia*, *Norfolcia*, *tractus Cantabrigienſis* & *Huntingdonienſis*.

Ichnuſa, dicta eſt inſ. Sardinia, quòd ad ſimilitudinem veſtigii facta ſit. Silius lib. 12.

———*Terras*
Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ,
Inde Ichnuſa prius Graiis memorata colonis.

Claudianus:

Humanæ ſpeciem plantæ ſimuloſa figurat.

Vide *Sardinia*.

Ichthyophagi, Hieron. contra Jovinianum: *Porro Ichthyophagi gens errans in litore maris Rubri, ſupra petras Solis calore ferventes aſſant piſces, & hoc ſolo alimento victitant.* Mem. & Strabo lib. 15. Eſt etiam inſignis locus de his pop. ex Diod. Sic. lib. 3. pag. 122. Παρὰ δὲ τούτοις, &c. *Apud vicinos Ichthyophagos veteri famâ quam à majoribus acceptam tradunt, fertur, magno quodam maris receſſu, omnibus locis ejus ſinûs arefactis, & mari in oppoſitas partes relabente, ſimulatum coloris viridis apparuiſſe, & rurſus immenſo æſtu mare refluum in priorem locum eſſe reſtitutum.* Quibus verbis nemo non videt deſcribi ingens illud miraculum. Exod. 14. 21.

Iconium, urbs Lycaoniæ archiep. & caput inter Cappadociam & Ciliciam, *Cogni* hodiè, quo nomine & regio illa vocatur. Πολίχνιον δὲ φλιαρώτατον vocat Strabo lib. 12. Long. 63. 45. Lat. 39. 49. Piſidiæ op. vocat Amm. Marc. lib. 14. Antea Lycaoniæ fuerat, teſtibus Strab. Plin. Ptolemæo, ſic autem dicebatur ab *imagine* Medusæ, quam ibi ſuſpendit in columna Perſeus. Euſt. in Dionyſ. Ἔστι δὲ τὸ Ἰκόνιον τῇ εἰκόνι τῆς Γοργόνος παρὰ μῦθον ἁλισκόμενον, διὸ αὐτόθι ἀνασταθῆναι λέγει Πρόδος. Aliam vero ejus nominis originem affert Steph. quem ſis conſule.

Icos, inſula una Cycladum, Bœbææ proxima, Inſularis *Icius*, & *Iciacus*. Ejus præter Strabonem meminere Scylax, & Phanodemus apud Steph. & Liv. lib. 31. Item Appianus lib. 5. Βυζαντ. Sed & Antipater Sidonius Epitaphio in Homerum, Anthолog. 3. 25. ubi βραχύβωλον appellat, id eſt, *brevis glebæ* inſulam, anguſtam ſcilicet & perpuſillam. Nomen ab *anguſtiis* factum (ait Vir magnus.) Id enim Syris eſt עיקא *Ico*, à verbo עוק *uk*, id eſt, *coarctare*.

Icoſium, Mauritaniæ Cæſarienſis op. *Acor*, teſte Caſtaldo, ab Herculis comitibus conditum. Hercule enim illac tranſeunte, vigindi, qui à Comitatu ejus deciderant, locum deligunt, jaciunt mœnia, ac ne quis poſito à ſe nomine gloriaretur, de condentium numero, urbi nomen datum. Solinus. Long. 18. 00. Lat. 33. 00.

Ictumulorum vicus, apud quem aurifodinæ erant, haud dubiè ſupra Vercellas, non procul in Alpium radicibus fuiſſe ex Strabonis verbis claret, lib. 5. Καὶ ὑπὲρ Οὐερκελλῶν χρυσοφόρον ὄρος, κώμη δ' ἐστὶ πλησίον Ἰκτουμόλων, ἢ ταύτης κώμης. Plin. 33. 4. *Extat lex Cenſoria Ictumulorum aurifodinæ, quâ in Vercellenſi agro cavebatur, ne plus quinque millibus hominum in opere publicani haberent.* Ex duabus vocibus conflari videtur οἱ τῶν Ἰκτο μύλοι, i. e. *Ictî muli*, quia *Ictî* cujuſdam viri nobilis *muli* hîc ſtabulati fuerint, unde vicus dictus *Ad Ictî mulos*.

Ida, mons altiſſimus qui ad Troadem ſpectat, cujus cacumen Gargarus Straboni dicitur. In hoc monte Paris ſententiam tulit pro Venere de pomo aureo adverſus Palladem & Junonem. Ovid. Faſt. 4.

Nec quas Priamides in aquoſæ vallibus Idæ
Contulit.———

Papin. Silv. 1. 1.

———*Cæſis decrevit frondibus Ida.*

Nempè ob multitudinem arborum fabricando & conſtituendo equo Trojano, neceſſariarum. De eadem re Petronius:

———*Delia profanæ, cæſi vertices*
Ida trabuntur, ſciſſaque in molem cadunt
Robora, minacem quæ figurarent equum.

Altitudinem

Altitudinem ei tribuit Hom. Il. ξ.

————Πεφυκὸς Γάργαρον ἄκρον
Ἴδης ὑλήεντος.————

Ovid. in Epiſt. Helen.

At Venus hoc pacta eſt in altæ vallibus Idæ.

Idem Faſtorum 4.

Ardua jamdudum reſonat tinnitibus Ida:

Longitudinem Calaber lib. 3.

————Ὅσσ᾽ μακαδνὴς
Ἴδης ναιετάουσιν ὑπὸ πτύχας.————

Et lib. 14.

————Μακρὴ δ᾽ ἀμφίστερον Ἴδη
Καὶ Σιμόεις.————

Ovid. Ep. Paridis ad Hel.

Ardua proceris ſpoliantur Gargara ſilvis,
Innumeraſque mihi longa dat Ida trabes.

Humiditatem Homerus Il. θ.

Ἴδηθεν δ᾽ ἐκάτερθε πολυπίδακα, κηπίεσσαν θηρῶν.

Idem Iliad. λ.

Ἴδης ἐν κορυφῇσι κεκιήζετο πολλόθι.

Horatius:

Qualis aut Nireus fuit, aut aquoſâ
Raptus ab Idâ.

Ovid. Met. 10.

————*Quos humida ſuſtinet Ida.*

Umbram Tryphiodorus:

Ἔρευς νυμφαίησιν ἅμα δρυσὶ δόσις Ἴδη.

Ovid. Met. 11.

Æacon umbroſâ furtim peperiſſe ſub Idâ.

Idem Faſtorum 6.

Dii temerè errarunt in opacæ vallibus Idæ.

Et lib. 4.

Dindymon & Cybelen per amœnam frondibus Idam.

Val. Flac. lib. 2.

Pars & frondoſæ raptus expreſſerat Idæ.

Idque ob arbores quibus abundabat, Theocr. Idyl. ιζ.

Ἴδην ἐς πολύδενδρον ἀνὴρ ὑλήομος ἐλθών.

Dionyſius:

Ἴδη κεκαλύμμεσιν ὑπαὶ δρυσὶ πλεθόωσα.

Ab hoc monte diem exoriri putabant veteres, teſte Germano ad illud Æn. 3.

Jamque jugis ſummæ ſurgebat Lucifer Idæ,
Ducebatque diem.————

Quam opinionem tetigit Lucretius lib. 5.

Aut quia conveniunt ignes, & ſemina multa
Conſluere ardoris conſuerunt tempore certo,
Quæ faciunt Solis nova ſemper lumina gigni.
Quod genus Idæis fama eſt in montibus altis
Diſperſos ignes orienti lumine cerni.

Inde coire Globum quaſi in unum & conficere orbem. Diod. Sic. lib. 17. ubi de hoc monte: Ἴδιον δέ τι καὶ παράδοξον συμβαίνει γίνεσθαι περὶ τοῦτο τὸ ὄρος. Καταλαμβάνει γὰρ τὴν Κυνὸς ἐπιτολὴν ἐπὶ ἄκρας τῆς κορυφῆς διὰ τὴν ὑπεροχὴν τοῦ ἀέρος ἀκριβῆ θεωρίαν γίνεσθαι τῶν ἄστρων καὶ τῶν ἀνέμων πνοῆς. Ὁρᾶται δὲ ἡ ἥλιος, ἔτι τῆς νυκτὸς οὔσης ἀναστέλλουσα τὰς ἀκτῖνας, &c.

Ida, mons Cretæ, *Pſiloriti* hodie Bellonio, inde *Idæa* Creta dicta, item Troja. Steph. Cypreſſis olim nobilis fuit, Theophr. Hiſt. pl. 4. Ἐν Κρήτῃ ἐν τοῖς Ἰδαίοις ὄρεσι κυπάρισσον εἶδον. Unde Virg. Georg. 2.

Nec Salici, lotóque, nec Idæis cypariſſis.

Idalus, mons Cypri, olim Veneri ſacer, ad cujus radices ſitum eſt *Idalium*, Cypri op. quod ab eventu nomen accepit. Nam cum oraculum Chalcenori datum eſſet, ut illic urbem conderet, ubi primum orientem ſolem conſpicaretur, unus è comitibus, qui forte aſtabat, ad eum converſus εἶδον ἅλιον, inquit, i. e. *vidi ſolem*. Quo audito, Chalcenor arripuit omen, civitatemque ibi ſtatuit, & ab eâ vocavit. Ita Stephanus. At, ut cætera taceam, in *Idalium* A breve eſt, quod in ἅλιον non poteſt non eſſe longum, quia eſt loco τοῦ η. Proinde videtur Idalium Phœnicium eſſe יִדְאָלָה *Iidala*, vel *Idala*, cujus nominis op. in tribu Zabulon memoratur Joſ. 19. 15. Hieronymus in locis Hebr. ſcribit *Jadela*, tanquam conflatâ voce ex duabus יד *Jad*, & אֵלָה *ela Dea*, quod ad verbum eſt *locus Deæ*, i. e. *locus Veneri ſacer*. Boch. Virg. 10. Æneid.

Eſt Paphos, Idaliumque tibi ſunt alta Cythera.

Hinc adject. *Idalius* Stat. Theb. 5. ubi de Venere:

————*Soluiſſe jugalem*
Ceſton, & Idalias procul ablegaſſe volucres.

Fuiſſe hunc locum jam ſuo ævo indicat Plin. 5. 31. *Sanctum* vocat Catullus; apud quem etiam eſt: *Idalium colens Venus*; itemque *Idalium frondoſum*, nempe reſpectu memoris ibi ſancti. Prop 2. 13.

Teſtis qui niveum quondam percuſſit Adonim
Verſantem Idalio vertice torvus aper.

Val. Flac. lib. 8.

Qualis ſanguineo victor Gradivus ab Æmo
Idalium furto ſubit, aut dilecta Cythera.

Fuit autem in litore ſitum hoc ſive nemus, ſive op. Luc. lib. 8.

Quæſtor ab Idalio Cynereia litore Cypri
Infauſtus magno fuerat comes.————

Hinc *Idaliæ ſorores*, nymphæ ejuſdem loci. Claud. de Nupt. Hon. & Mar.

Cæſariem tum forte Venus ſubnixa coruſco
Pingebat ſolio, dextra, lævâque ſorores
Stabant Idaliæ.————

Heſychius: Εἰδαλίδες, *formoſas*, *venuſtas*, *ſpecioſas* interpretatur, ut inde poſſit Veneriæ ſedis denominatio duci.

Ideonni regnum, Ἰδεόννη γῆ. Strab. lib. 4. Cottii regno jungebatur in Alpibus, verſus Sept. Vide Cluv. It. Ant. pag. 93.

Ideſſa, urbs in confinio Colchidis & Iberiæ, quæ olim *Phryxium* vocabatur. Strabo.

Idubeda, mons Hiſp. Ptol. Hunc hodiè ſaltum Aucenſem ab Aucâ urbe antiquiſſimâ, cujus veſtigia cum nomine adhuc viſuntur, nominari ſcribit Nebriſſenſis. Olivarius dicit eum à Pyrenæis mont. ad Portugal. promitti.

Idume, & *Idumæa*, regio Syriæ ab *Edom*, filio Eſau, ſic dicta. Lucan. lib. 3.

Gazaque & arbuſtis palmarum dives Idume.

Inde *Idumæus*. Mart. 2. 2.

Frater Idumæos meruit cum patre triumphos.

Silius:

Cypron Idumæas referat de Pallade palmas.

Stephanus: Ἰδουμαῖοι, ἔθνος Ἑλληνικὸν καὶ Ἀσσυρικόν. Ἄδουμα γάρ οἱ Ἰουδαῖοι τὸ ἐρυθρὸν καλοῦσι, ὃς ξανθὸν βεβαίως διὰ τὸ ἀλλαχοῦ τὸ αἱματῶδες εἰλῆφε.

Idumania, Angliæ flu. per Eſſexiam fluens, *Blackwater*, teſte Camdeno.

Idunum, op. Norici, in ditione Salisburgenſi, *Windiſh Matray* Sanſoni ad flu. Iſolam, 10 m. p. ab Alpibus & paulo minus à confin. Duc. Carinthiæ. Long. 37. 30. Lat. 47. 17.

Jebuſæi, pop. Palæſtinæ in Judæa, de quibus vide Bochartum in Phaleg. pag. 344.

Jella, vel *Jelleia*, hodie *Stradella*, op. Gall. Ciſpadanæ in agro Ticinenſi, med. ferme inter Placentiam & Dertonam.

Jena, æſtuarium Scotiæ meridionalis, ad oſtia flu. *Cree*, in Gallovidia prov. ad ort. Lucopibiæ urb. & è reg. Monædæ inſ. in mari Hibernico.

Jena, urbs & Academ. Germ. in ditione Ducis Saxoniæ Weimarienſ. 6. leuc. ab Erfurto in ort. 9. autem à Lipſia in occ. Long. 33. 35. Lat. 51. 05.

Jerabrica, *Alanquera* Refendio, op. Luſitaniæ inter Ulyſſiponem ſupra 7. & Scalabim ſupra 5. leuc. ad Tagum flu.

Jericho, i. e. *Luna*, *menſis*, aut *odor ejus*. Civitas opulentiſſima in tribu Benjamin, ab Hieroſolymis 150, & à Jordane 60 ſtadiis diſtans. Num. 22. Hanc à Joſue dirutam ædificavit Hiel de Bethel. Nobilis fuit palmetis, & Balſami viridariis, unde etiam *civitas palmarum* appellatur, Deut. 34.

Jerna, Hiſp. flu. Mela lib. 3. Strabo *Jernam* his locis commemorat montem, à quo amnis forte ſic dictus.

Jerne, & *Jernia*, vel (quod inde detortum) *Hibernia*, inſula in occid. Oceano, non procul à Britanniâ, quæ ob ſitum depreſſiorem cœlo, ſoloque utitur humecto, cui agilitas incolarum aſſignatur, & nervi flexiliter molles. Lacubus abundat; præſertim ibi paſſim occurrunt cænoſæ voragines, Anglo-ſaxonicè *Bogges*: ubi terra uliginoſa & levi graminis ceſpite obducta, ſupergradientium pedibus inopinis abſorptim cedit. Hæ dici quoque poſſunt ἄφορα *averna*, non tantum quòd ab iis abſorbeantur animalia, & velut ad Orcum demittantur, ſed quòd ſint etiam ἄφορα *infrugifera*, nullam ἔρυθρὸν *plantam* ſc. vel *fruges producentia*. Inde enim ἄφορα dicta, non quòd ſint infeſta avium ſupervolatui. Igitur H. Jacobio eſt Ἴερνη vel Ἰερνὶς pro ἄφορα, vel ἀφορὶς *Inſula avernoſa*, h. e. *The Boggy Iſland*. Camdenus quidem non prorſus incommodè ducit à vernaculo *Erin*, quod *Occaſum* ſonat. Νῆσον Ἰερνίδα vocat Orpheus in Argon. Claudiano *Glacialis Ierne* dicitur. Stephanus: Ἴερνα, νῆσος ἐν τῷ πόντῳ πρὸς δύσιν.

Jeruſalem, Judææ metropolis, à Melchiſedec, teſte Joſepho, condita: alias *Salem*, & *Jebus*, à *Jebuſæo* Chananæi filio. Joſ. 18. Poſtremo *Ælia*, ab *Ælio* Adriano Imp. Romano, teſte Volaterrano. Lat. *viſio pacis*, aut *viſio perfecta*, ſive *conſummata*, ſive *timor perfectus*, aut *conſummatus*, vel *timete Salem*; quaſi adventantibus hoſtibus timorem incutere voluerint. Vide *Hieroſolyma*.

Jeta, caſtellum Siciliæ. Steph. Alii urbem eſſe volunt, incolæ *Jetenſes* Plinio. At in Legationum excerptis ex Diodori libro 23. ſunt Ἰατῖνοι. Atque idem vocabulum uſurpare videtur Cic. Verrinâ tertiâ, ubi nunc mendosè *Letini* legitur.

Silius,

Silius neſcio an metri causâ maſculino genere, & ſing. num. formavit, lib. 14.

——*Arbela ferox, & celſius Ietas.*

Igædita, Luſitaniæ urbs olim fuit, ut inquit Vaſæus, qui addit hodiè, vicum obſcurum eſſe, nomine *Edania*. *Idannas* dicitur Varrerio. Long. 17. 00. Lat. 38. 00.

Igilgili, *Gigeri*, urbs Africæ in ora maris Mediter. in regno Algeriæ. Long. 24. 00. Lat. 31. 45.

Igilium, Etruſci litoris inſula *contra Coſanum*, ut Plinius ait, *Istus*, ſive ante Argentarium promont. hodiéque vulgò vocatur *Giglio*. De quo Rutilius in Itinerario:

Eminus Igilis ſylvoſa cacumina miror,
Quam fraudare nefas laudis honore ſuæ.

Vitiosè *Ægilium* apud Plin. & *Iginium* apud Melam in quibuſdam codd. legitur.

Ignetes, op. Rhodii, quos Telchinibus ſucceſſiſſe tradit Heſychius: Ἰγνῆτες, inquit, ὕτινες ὀνομάζοντο ὁι μὴ πάνυ τιμῆς ἐπιτυχόντες τ' Ῥόδου. Tamen *Ignetes*, ſive *Gnetes* idem qui γνήσιοι ſeu ἰθαγενεῖς, i. e. *indigenæ*. Steph. Γνῆς, ἴδιος οἰκήτωρ τ' Ῥόδου. Ἔνθεν καὶ Γνήτιος, ὁι ἰθαγενεῖς. Λέγεται δὲ καὶ μὲ τῦ Ι, Ἰγνῆτες. Itaque ante Ignetes nullos habuit incolas Rhodus. Vide Boch. Geogr. pag. 400.

Iguvium, Umbriæ op. Cæſar. Com. lib. 1. *Interea certior factus Iguvium Thermum Prætorem cohortibus 5 tenere.* Cic. ad Att. 7. 13. *Quid agat Domitius in Marſis, Iguvii Thermus.* Verum neſcio quo fato clariſſimi hujus municipii nomen apud omnes ferè antiquos ſcriptores ſit vitiatum. Nam apud Ptol. vulgò eſt Ἰσούιον, & apud Strab. lib. 5. Ἴναον pro Ἰγούιον. Item apud Plin. 3. 14. variis in exemplaribus, *Iguini*, *Inguini*, *Ingini*, pro *Iguvini*. Sed & apud Silium lib. 3. ubi Umbriæ urbes recenſet pro vulgatis *Inginum* & *Inginium*, reponendum erat *Igurium*, in his:

——*Infeſtum nebulis humentibus olim*
Igurium, patuloque jacens ſine mœnibus arvo
Fulginia. Vulgò *Eugubio.*

Ila, *Wiſle*, teſte Camdeno, fluviolus Scotiæ Sept. in Com. Cathaneſiæ, in Oceanum Germ. labens.

Ilba, vel *Ilva*, inſula mar. Tyrrheni, diſtans à continenti 10. m. p. Plin. 14. 34. *Ferri metalla ubique propemodum reperiuntur, quippe inſula etiam Italiæ Ilvâ gignente.* Virg. Æn. 10.

——*Aſt Ilva trecentos*
Inſula inexhauſtis Chalybum generoſa metallis.

Silius lib. 8.

Non totidem Ilva viros, ſed lectos cingere ferrum
Armarat patrio, quo nutrit bella, metallo.

Rutilius:

Occurrit Chalybum memorabilis Ilva metallis.

Ilerda, op. citer. Hiſpan. in conventu Tarracon. non procul à Sicori flu. *Lerida* hodie. Lucan. lib. 4.

——*Super hunc fundata vetuſtâ*
Surgit Ilerda manu, placidis prælabitur undis.

Iliſſus, amnis in Atticâ reg. Muſis dicatus, quas ab eo *Iliſſidas* vocant. Papinius Theb. 12.

Celavit Geticos ripis Iliſſos amores.

Idem lib. 4. videtur hunc flu. Puriis conſecrare, cum ait:

——*Anfractu riparum incurvus Iliſſos,*
Sævus honos fluvio, Stygias luſtrare ſeveris
Eumenides perhibentur aquis.

Item urbs Atticæ. Stephanus: Ἰλισσὸς πόλις τ' Ἀττικῆς, ὡς ὁ πάμφιλος καὶ Μοῦσαι Ἰλισσίδες, ὡς Ἀπολλόδωρος. Ubi Barthius ſcribendum putat, πόπος, vel πόλεως, quod verius eſt. Pauſan. lib. 1. Ἐξελθοῦσι δὲ Ἀθηναίοις καὶ ἄλλων θεῶν ἱερὸν ἐστὶ καὶ Ἰλισσοῦ, καὶ Μουσῶν ὧν βωμός ὅστις ἐστ' αὐτῶ Ἐλισσονίδων. Abinde Muſicus potus huic flu. datur à Nonno Dionyſ. lib. 41.

Ἔπνοτε δληλέη ποτὸν ἤτεεν, ἔρεχε κλέη
Πύθιον Ἀπόλλωνι λελογ πορφυρεμβόλον ὕδωρ
Ἢ βόον Ἰλισσοῖο τ' ἐμπνοον Ἀθηνάδι Μούσῃ.

Lenem vocat Seneca initio Hippolyti ex emendatione C. Barthii:

Ubi per graciles lenis Iliſſus
(Ut Mæander ſuper æquales)
Labitur agros, piger & ſteriles
Amne maligno radit arenas.

Divinam Dionyſius Periegetes:

Νέρθε γὰ μὲν Ἰδμοῖο περὶς ἀνηὲς Ἀσίηνδ' ἔδυσε
Τῦ δὲ διαπρὸς φέρει ῥόος Ἰλισσοῖο.

Cujus loquaciſſimus Commentator pleniorem rationem reddere debebat, cur appellaretur eo titulo. Sed tranſiit parum dignum ſe expectatione noſtra exhibens: Ὅτι περὶς ἀνηὲς τῦ Προποντιακῦ Ἰδμῦ τὸ Ἀσίηνδ' ἐστὶν ἔδυσε, ἵνθα πολλοὶ φέρει Ἰλισσὸς, ὃ πολλὰ ἀξιῶ λόγε διὰ τὴς κλήσεως Ἀθήνας περιελαμβάνω, καὶ διαπρὸς κλήθρῳ. Imo, ô bone Exegetarum Coryphæe plurima dici poterant, quorum gratia tu apud nos nunc in majori eſſes æſtimio, tot nugarum alioquin conditor. Barthius.

Ilium, quod & Troja, urbs Phrygiæ min. inter Idam M. & oram litoralem, à quâ 1500. m. p. diſtat. *Ilios* fœm. gen. poetis dicitur. Ovid.

Sed mihi quid prodeſt veſtris diſjecta lacertis
Ilios?

Horatius:

——*Non ſemel Ilios vexata.*

Tria hujus urbis fata fuere quæ ſic enumerantur à Plauto in Bacchidibus:

Ilio tria audivi fuiſſe fata, quæ illi exitio forent;
Signum ex arce ſi periſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ limen ſuperum ſcanderetur.

Illiberis, urbs Hiſp. Bæticæ, hodiè *Elvira* locus dicitur, à Granato, quæ illi ſucceſſit, & nova Illiberis dici poteſt. 2. leuc. diſtans. Pop. *Illiberini*, Plin.

Illice, Melæ; *Ilicias*; Ptol. op. Hiſp. Tarrac. ad Sarabim flu. in regn. Valentiæ. *Elche* hodiè, aliis *Alicante*. Unde *Sinus Illicitanus*. Mela 2. 6. Vide Voſſium ad Melam. pag. 191. Long. 20. 45. Lat. 38. 50.

Illipula, (op. Hiſp. Bæt. geminum) major, & minor. Major Ἰλλίπουλα μεγάλη Ptol. *Ilipa* Plinio, *Pennaſtor* hodiè, teſte Mor. vel *Palma* aliis. Minor in Turditanis eſt apud Luſitan. confin. *Ilipa* itidem Livio.

Illiturgis, vel *Iliturgis*, *Ilurgia*, Polybio, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa ad Bætim flu. à Scipione una cum Caſtulone, quod ad Pœnos defeciſſent, everſa. *Lieton* Marianæ. Alii *Jaen*, & alii *Aldea el Rio* eſſe putant.

Illurcis, Iberiæ urbs, Hiſp. Tarr. ſcilicet, poſtea à Sempronio Gracchio, *Gracchuris* dicta. Steph.

Illura, *Alaro*, teſte Mor. op olim, nunc pagus Hiſp. Tarr. in Catalaunâ, qui *Diluron* Ptol dici videtur, inter Blandam, & Betullonem, Barcinonem verſus in occaſum.

Ilybirris, Gall. Narbon. flu. Eundem eſſe cum *Thici* Melæ, & hodiè *Tec* dici docet Varrerius. *Illeris* Ptol. *Illebernis* Athenæo dicitur.

Illyricum, *Ilyris* Ptol. & Lucano, *Ilyria* Steph. regio eſt in orâ maris Adriatici, Italiæ oppoſita, hujus termini non ab omnibus iiſdem limitibus circumſcribuntur. Plin. enim hanc inter Aſium & Titium fluvios conſtringit. Ptol. vero eam ab Hiſtriâ ad Macedoniæ uſque confinia ſecundum maris litora producit: meditetranea ejus ad Pannones & Mœſiam ſup. extendit. Multo ampliorem eam deſcribit Mela; & Dionyſius totam maris Hadriatici oram à Tergeſto uſque ad Ceraunios montes Illyriis aſcribit. Danubium etiam intra ejus amnes numerat Pomponius Strabo. lib. 7. eam Macedoniæ ac Thraciæ propinquam facit. Sed omnium latiſſimè Illyrici fines extendit Appianus Alexandrinus; quem vide ſis initio lib. de bell. Illyr. Populos ab *Illyrio* Cadmi filio dictos perhibet Euſtathius. In duas regiones fere dividi ſolet, Liburniam ad occ. & Dalmatiam ad ortum. Vulgò *Schiavonia* in univerſum hodiè appellatur. Pix Illyrica commendatur. Ovid. 2. de Arte Am.

Nigrior Illyricâ cui pice ſanguis erat.

Ilva. Vide *Ilba.*

Imachara, op. Siciliæ Ἰμαχάρα πόλις Ptolemæo opidani *Imacharenſes*; Tullio & Plinio *Imacarenſes*; vulgo *Citadella di Macari.*

Imaus, mons Scythiæ maximus, Tauri pars, qui Scythiam apud Ptol. dividit. in citer. & ulter. *Imaus* tamen Ptolemæi ab *Imao* Strab. & Plinii diverſus eſſe videtur, nam ex Ptol. is à Tauro monte deciſus in bor. ad mare glaciale uſque porrigitur, apud Plin. vero & Strab. in ort. uſque ad mare Eoum extenditur. Hic varia hodie apud incolas nomina habet. *Altai*, teſte Caſt. *Inifa* Mercatori. Ille, h. e. apud Ptol. *Dalanguer* & *Navagrot*, eodem Caſt. teſte.

Imbraſus, Sami flu. ex quo Inſula *Imbraſia* dicta. Hinc Juno *Imbraſia*. Nicander ſub finem Alexipharmacorum:

Ἥρη, τ' Ἰμβρασίης μάτηρ θεὸς ἐκ γενεθλῆς.

Imbros, inſ. & op. prope Samothracem Cabiris & Mercurio ſacer. Steph. Hæc inſula leporibus mirè ſcatet. Geographus Anonymus ſub Conſtantio *Imbros leporinam veſtem multam ejicit*, id eſt, emittit. Addit horum animalium ibi eſſe multitudinem. Lepus Ebræis eſt ארנבת *arnebeth*; Arabibus *arneb*, vel *arnib*, unde literis trajectis factum *Imbros* & *Imbros*; atque ita eadem fuerit cum *Laguſa* Græcis, cujus nominis aliquot inſulas habuit Ægæum mare circa Troadem. Plin. 5. 31. *Lembro* hodiè *Sophiano.* Hinc *Imbrius.* Ovid. Triſt. 1.

Venimus in portus, Imbria terra, tuos.

Inachia, Peloponneſus ab *Inacho* flu. Steph.

Inachium, Peloponneſi op. inter Scyllæum promont. & Ithamum ſitum, alias *Argos Hippium.* Plin. 4. 5.

Inachus, vulgò *Planizza*, flu. Peloponneſi in ſinum Argolicum exiens. Item flu. Acarnaniæ in Acheloum influens. Virg. Æn. 7.

Cœlatâque amnem fundens pater Inachus urnâ.

Inarime, inſ. in ſinu Puteolano, non procul à Neapoli, in quâ mons fuit, qui terræ motum paſſus, alteram fudit inſulam, quæ Prochyte ab effuſione dicta. Sub hanc inſ. Typhœa gigantem à Jove detruſum eſſe, author eſt Virg. lib. 9 Æn.

Tum ſonitu Prochyta alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis impoſita Typhœo.

Vide ſis illic Lud. de la Cerda. Plin. 3. 6. *Æuaria à ſtatione navium Æneæ, Homero Inarime dicta, Græcis Pithecuſa*, non à ſimiarum multitudine, ut aliqui exiſtimavere, ſed à figlinis doliariorum. Quæ omnia (inquit Vir Magnus) ſunt perabſurda, neque enim Homerus *Inarimen* dixit (licèt id ſequantur Virgilius, Ovidius, Lucanus, Statius, Silius, & alii) ſed diſtinctis vocibus Ἐν Ἀείμοις. *In Arimis.* Et ab Ænea, non diceretur *Ænaria*, ſed *Ænearia*, aut *Æneia* potius, & à doliis *Pithuſa*. At à ſimiis eſt Pithecuſa. Vide Boch. Geogr. p. 655.

India, regio Aſiæ ampliſſima, inter Indum flu. ad occ. à quo nomen habet, & Serum ad ort. à Siniis ſeparantem, in longum extenſa, Oceano Indico ad Merid. & Emmodis, aliiſque mont. ad Bor. à Scythiâ ſecernentibus, terminata; à Gange flu. in duas diviſa, citer. & ulter. Citerior *intra Gangem* à Ptol. nominatur. *Indoſtan* incolis, cujus pars auſtralis *Malabar* dicitur. Ulterior *extra Gangem*, non unico hodie nomine dicta. Indiæ ora 60 diebus ac noctibus, teſte Mela, navigatur. Divitiis olim abundavit, hodieque abundat. Serpentes prodigioſæ magnitudinis habet. Strabo lib. 2. Ὄφεις τε καὶ βοῦς καὶ ἐλάφους σὺν κέρασι καλαύρου). Plin. 8. 14. Megaſthenes ſcribit in Indiâ ſerpentes in tantam magnitudinem adoleſcere, ut ſolidos haurunt cervos, tauroſque. Inde Horat.

Theſauris Arabum & divitis Indiæ.

Vide laudes Indiæ pulcherrimè deſcribentem Dionyſium Perieg. verſ. 1027.

Περὶς δ' αὐγὰς Ἰνδῶν ἐσχατιὴ πίπτει) αἶα, &c.

Pop. *Indi*, ob nigrorem quondam noti. Ovid. 1. de Art. Am.

Andromeden Perſeus nigris portavit ab Indis.

Sen. in Oedip.

Phœbus hic flammâ propiore nudos
Inficit Indos.

Propert. lib. 4. eleg. 3.

Uſtus & Eoâ diſcolor Indus aquâ.

Catullus:

Solus in Libyâ, Indiâve toſtâ.

Tibullus lib. 2.

Illi ſunt comites fuſci, quos India torret.

Manilius Aſtron. lib. 4.

———*Hominum gentes minus India toſtas*
Progenerat.

Hi colorem hunc ad Solem torridum referunt; Cteſias v. eum à naturâ provenire arbitratur: Ὅτι Ἰνδοὶ οὐχ ὑπὸ τῦ ἡλίυ εἰσὶ μέλανες, ἀλλὰ φύσ. Lucan. lib. 3.

Fluxa còloratis aſtringunt carbaſa gemmis.

Hoc Solinus quoque generaliter omnibus Indis adſcribit. Strabo quoque lib. 15. ab hiſtoricis proditum ait, Τὺς Ἰνδὺς ἐδῆτα λαικῷ χρῶντας καὶ σινδόσι λαικαῖς καὶ καρπάσοις. Pergit Lucan.

Quique ſuas ſtruxere pyras, vivique calentes
Conſcendere rogos, prò quanta eſt gloria genti
Injeciſſe manum fatis, vitâque repletos
Quod ſupereſt donaſſe Deis.

Inde *colorati* forſan. Virg. Georg. 4. Ovid. Met. 4.

Decolor extremo quâ cingitur India Gange.

Dionyſ. de Indis ὑπὸ χεῖρα κυανέην, Hic optima provenit ebenus. Virg Georg. 2.

———*Sola India nigrum*
Fert ebenum———

Theophr. 4. Hiſt. cap. 5. ubi de Indiâ, ἴδιον δὲ καὶ ἐξαίρετον ἡ χώρας ταύτης. Strabo lib. 15. in narratione rerum Indicarum loquens de Paſyis φύεσθαι δὲ καὶ ἔβενον. Vide Plin. 12. 4. & Solin. cap. 65. Sed an ſolius Indiæ hæc ſit merx, dubium eſt. Nam Herod. lib. 3. ἔστι δὲ χρύσου τε φορὴ πολλὴ, καὶ ἄνδρεα πάντα ἄγρια καὶ θηρία, de Æthiopiâ loquitur. Plin. 6. 30. *Sita eſt Æthiopia ab oriente hyberno ad occidentem hybernum. Meridiano cardine ſylvæ ebeno maximè virent.* Lucan. lib. 10. de regiâ Egyptiorum:

———*Ebenus Mareotica vaſtos*
Non operit poſtes, ſed ſtat pro robore vili.

Servius, ut poetam ſuum defendat, ita ait. *Atqui & in Ægypto naſcitur, ſed Indiam, omnem plagam Æthiopiæ accipimus.* Sed qui poteſt ita defendere? Nam Dioſcorides 1. 3. apertè diſcriminat, & principatum dat Æthiopicæ ebeno. Ἔστι δὲ καὶ κρείττων ἡ Αἰθιοπικὴ καὶ μέλαινα, &c. ὅτι δ' οὐ πᾶς ἡ Ἰνδική. Sed in magnis ſcriptoribus diſſidia talia occurrere nihil mirandum. Indum ebur celebrat Virg.

Indum ſanguineo veluti violaverit oſtro
Si quis ebur.

Idem Georg. 2.

India mittit ebur.

Catullus:

———*Indo quod dente politum*
Tincta tegit roſeo conchylis purpura fuco.

Indigeti, ſeu *Indigetes*, pop. fuere Hiſp. in confin. Gall. Narbon. ubi nunc tractus *L' Ampourdan* dictus, in Cataloniæ principatu, & in lim. Galliæ, & Com. Ruſcinonenſis.

Indus, flu. Orientis ſecundum Gangem longè maximus, Indiam ab occaſu alluens. Hunc in jugo Caucaſi montis quod, vocatur Paropamiſus, adverſus Solis ortum effuſum aiunt, ac in ſe 15 amnes recipere. Arrian. de Geſt. Alex. lib. 5. Septem oſtiis in Oceanum erumpit, quem *Sandum* ab incolis vocari ſcribit Plin. Lucan. lib. 3.

Quaque ferens rapidum diviſo gurgite fontem
Veſtis Indus aquis miſtum non ſentit Hydaſpen.

De fonte autem Indi quam magnus, & aquarum copiâ ſtatim à principio abundans ſit etiam Arrian. mem. lib. 5. Ὁ δὲ μέγας τε καὶ εὐδὺς ἀπὸ τῆ πηγῆ αὐτῆ καὶ πολυαίθικα πολλαῖς πάνυ ἅμα τῆ Ἀσιανῶν μείζονα ἐφαίνετο, καὶ τῆ ἐπωνυμία κρατοῦσα, ὅτως ἐκδιδοῖ ἐς θάλασσαν. Influit autem idem flu. 2. oſtiis in mare: & quo loco dividitur, inſulam Patulenen facit. Strab. lib. 15.

Induſtria, Liguriæ op. quod & *Bodincomagum*. Plin. 3. 16.

Ineſſa, ſeu *Ineſſum*, poſtea *Ætbna*, op. Siciliæ in valle Demonæ, ad radices M. Ætnæ, inter Adranum ad occ. & Catanam ad ort.

Ingævones, pop. Germ. ſub Hermionibus, unà cum Iſthævonibus, Hermunduris, Cheruſcis & Cattis comprehenſi; qui nunc in Saxonia continentur.

Ingauni, pop. Liguriæ, quorum urbs Albingaunum.

Ingelheimum, op. Germ. ad Rhenum in Palatin. infer. inter Moguntiacum ad Ort. & Bingium ad occ.

Ingolſtadium, urbs & Academia Germ. in Bavariæ Ducatu, 3. leue. infra Neoburgum in ort. & 7. circiter à Ratisbona in occ. Long. 33. 31. Lat. 48. 43.

Ingria, prov. regni Sueciæ, inter Moſcoviam ad ort. & Livoniam ad occ. prope Ladogam lac. & fin. Finnicum.

Ingriones, pop. Germ. quorum ſitus, teſte Pyramio, eſt *Speſhart*, ſylva inter Thuringiam & Voitlandiam.

Inia, ſeu *Inias*, hodie *Carolei*, teſte Barrio, op. Brutiorum in agro Conſentino, à Conſentia 4. m. p. diſtans. Alii legunt *Ixias.*

Inicerum, *Czernick*, op. Hungariæ merid. ad flu. cogn. ſub dom. Turcarum, med. fere inter Poſegam ad ort. & Gradiſchiam ad occ.

Innernium, *Innerneſſe*, op. Scotiæ, Bor. in Moravia prov. 50. mill. ab Aberdonia in ort.

Inſubria, Galliæ Ciſalpinæ regio. Populi Polybio Ἰσομβρες & Ἰσομβεροι. Apud Plut. in Marcello corruptè Ἰδηρες, quod genuinum paulo poſt ſequitur Ἰνσομβρῶν & Ἰνσόμβρους. Apud Strab. vero lib. 5. ſunt Ἰνσυβροι & Σύμβροι. Latini *Inſubres* vocant. De quibus vide omnino Cluv. Ital. An. 1. 23.

Intemelium, & *Intimelium*, urbs Liguriæ maritima. Vide *Albintemelium.*

Interamna, urbs Umbriæ ad Naresn flu. inter Spoletium & Narniam, in vitâ quâ Romam ducit, occurrens. Pop. *Interamnates* Cic. & *Nartes* Plinio. Long. 36. 08. Lat. 42. 30.

Interamna, altera Lat. colonia in confin. Samnii ad Lirim flu. Liv. *Iſola*, teſte Blondo. Long. 37. 35. Lat. 41. 34.

Interamnia, urbs Præguttiorum in Aprutio, hodiè *Teramo.* Long. 38. 04. Lat. 42. 49.

Interamnium, op. Hiſp. Taracon. *Ponferada* Coquo.

Intercíſa, urbs Pannoniæ infer. Anton. *Rachzkeſti* Simlero.

Interòcrea, Sabinorum op. *Interocreum* Strab. lib. 5. qui κώμιον, i. e. *vicum* vocat: hodie *Interdoio*, & *Interdoco.*

Intuergi, Germ. pop. Ptol. Peucerus in Palatinatu eos conſtituit circa Heydelbergam.

Inui caſtrum, vide *Caſtrum Inui.*

Inutrium, op. olim Vindeliciæ, nunc pagus Bavariæ. *Mittenwald*, teſte Aventino, Oenipontem verſus. Long. 33. 24. Lat. 47. 10.

Inuſſius, urbs Ægypti prope Caſium montem. Steph.

Inycus, Siciliæ urbs. Pauſan. *Longobardo*, teſte Fazello. De nomine Bochartus, ad Hypſæ oſtium erat *Inycus*, ubi ante Trojana tempora fertur Cocalus, rex Sicanorum, regni ſedem habuiſſe, vide Stephanum in Κάμικος. A vini præſtantiâ

tiâ multum commendatur *Inychum*, vel ut alii, Ἴυκλον. Steph. Ἴυκλον, πόλις Σικελίας, &c. ἀφ' ἧς Ἰυκλῖνος εἶνος. Hesychius: Ἰυκλῖνος εἶνος, ἀπὸ Ἰυκλα τῆς Σικελίας, ἴσῃ ἡ πολίχνιον ἔνειον. Proinde *Inycho* nomen à præstantia יוֹנקוֹת *jenicoth*, vel quod idem est יונקות *jonicoth*, h. e. *propaginum*.

Iol, Numidiæ urbs, quæ posteà *Colonia Cæsarea*, teste Plinio, dicta est. Vulgò *Alger*, & incolis *Geizeir*, teste Lud. Marmolio. Long. 17. 00. Lat. 33. 20.

Iolcos, op. Thessaliæ ad sinum Pagasicum in finibus Pelasgiotarum, *Jaco* hodie. Lucanus lib. 3.

Thessalus Æmoniam vomer proscindit Iolcon.

Horat. Epod. 5.

Herbasque quas Iolcos atque Iberia
Mittit venenorum ferax.

Ejus mem. Mela 2. 3. *In Thessaliâ Larissa, alquandoIolcos.* Postrema verba erasit Pintianus, quia nempe Iolcon dicit esse ad mare sitam, hic vero Melam mediterraneas tantum recensere civitates. Licèt hoc verum esset, non tamen video, cur existimemus Melam errare non potuisse. Verum ipse errat Pintianus, cum ex Strabone ostendere conatur Iolcon fuisse ad mare sitam. Verba Strabonis hæc sunt Τῆς δὲ Δημητειάδος ἐπὶ πολὺ ὑπέρκειται ἡ Θαλάσσης Ἰωλκός. Ipse interpretatus est *jacet ad mare*. Sed quis nescit ὑπέρκειθαι semper accipi de locis remotis à mari? Recte itaque Enst. hunc locum sic interpretatur ἡ Ἰωλκὸν ὑπέρκειται φασὶ ἡ χῶ Δημητειάδι Θαλάσσης ἐπὶ πολύς. Vides quantillo spatio à mari abfuerit Iolcos, ut non mirum sit ab aliis inter maritimas urbes recenseri. Porro cum poetæ Argonem Iolco solvisse aiunt, id de Aphetis, vel de litore, quod & ipsum Iolcon vocari docet Strabo accipiendum est. Sed & cum Scholiastes Apollonii Sepiadem dicit esse ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ, manifestè Iolcum pro litore accepit. Inde *Iolciacus*. Ovid. Met. 7.

Victor Iolciacos tetigit cum conjuge portus.

Ionia. Asiæ min. regio, media inter Cariam & Æoliden, tum cœli bonitate, tum sitûs commoditate nulli regionum posthabenda. Hinc *dives* Ovid. dicitur Fast. lib. 6.

——*Quem præbet Ionia dives.*

Sarchiom hodiè, teste Leunclavio, *Quiscum* vel *Quiscon* Turcis dicitur. Martialis lib. 13. ep 5. attagenas Ionicas commendat:

Inter sapores fertur alitum primus
Ionicarum gustus attagenarum.

Et ante eum Horatius Epod. 2.

Non Afra avis descendat in ventrem meum,
Non attagen Ionicus
Jucundior, quàm, &c.

Unde Hieronymus ad Salvinam. *Procul sunt à conviviis tuis Phasidis aves, crassi turtures, attagen Ionicus. Ionia* Propertio lib. 1. el. 6. *mollis* dicitur. Vide Proverb. Γέλως Ἰωνικὸς, & Athenæum lib. 12. Unde Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἁβρῶς, i. e. *mollitèr*. Plautus in Sticho:

Quis Ionicus, aut cinædicus, qui talia facere posset?

Horat. 3. 6.

Motus doceri gaudet Ionicos
Matura virgo.——

Et Plato lib. 3. de Rep. *Ionicam harmoniam*, ut nimis mollem expellit suâ civitate. Plin. 29. 5.

Ionium, mare dicitur non quòd Ioniam alluit, sed quòd inter Siciliam & Græciam interfusum, Macedoniam, Epirum, Achaiam & Peloponnesum ad occid. attingit. Dionysius idem facit cum Adriaco mari vers. 92.

Κεῖθεν δ' ἐυρυβέσα πλαίνῃ Ἀδρίας ἅλμη
Πρὸς βορέλω, ἄυδης ἡ πρὸς ἠπείρου μυχὸν ἔρπει,
Ἣν ἔτ' ἐν Ἰονίλω κεκλήσεται πυθμένι λάβρῳ.

Ubi Schol. Ἰσέον ἡ ὅτι ὁ μόνον Ἰόνιος κόλπος καλεῖται, ἀλλὰ καὶ Ἀδρίας ὁ αὐτὸς λέγεται, καὶ Ἀδρίας, καὶ Ἀδριανὸν πέλαγος. Οἱ δὲ ἀκριβέστεροι τὸ Ἰόνιον μέρος τοῦ Ἀδρίου φασί. Apud Thucyd. lib. 1. legas: Ἐπίδαμνος δὲ πόλις ἐν δεξιᾷ ἐσπλέοντι τὸν Ἰόνιον κόλπον. (Unde Lucanus:

Ionias vergens Epidamnus in undas.)

Ubi Palmerius, *Hic locus*, inquit, *aliquando me torsit non benè intelligentem differentiam inter* Ἰόνιον πέλαγος & Ἰόνιον κόλπον, *licet aliquando unum pro altero ponatur.* Intelligit igitur Thucydides per *Ionium sinum*, id mare quod aliis *Adriaticum* dicitur, quod etiam sæpe *Ionium* appellatur, & est pars Ionii magni. Ideo plures Ioniam nomen ultra Acroceraunia Dalmatiam versus extendunt, licèt alii Acroceraunia fecerint terminum Ionii maris & principium Adriatici. Sic Theophrastus Apolloniam vocat ἡ ἀεὶ τὸ Ἰόνιον *quæ est ad Ionium*, Hist. pl. lib. 8. cap. 6. quod repetit lib. de Causis. plant. 3. cap. 2. Sic & Conon apud Photium de eâdem urbe: Καὶ πολλοὺς Ἀαὸς διὰ μέσης αὐτῆς ῥέων, καὶ ὕστος ἐκβάλλει εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος. Sic Appianus Civilium quinto de divisione imperii inter Octavium & Antonium; Ὅσον μὲν οὖν σφισι Σκόδρας πόλιν ἡ Ἰλλυριοὺς ἐν μέσῳ τῷ Ἰονίῳ μυχῷ μάλιστα δοκοῦσι εἶναι. Ita Dio. lib. 40. de Octavio, qui bellum in Dalmatiâ gesserat (de quo Cæsar Civilium tertio) Ὡς γὰρ πόλεις ἡ Ἰόνιον περιέπλευσε, καὶ ἡ Ἀντώνιον ἡ Γαΐαν συνέλαβεν, ἄλλαν μὲν πινῶν χωρίων ἐκράτησε, ἡ ἧς δὴ Σάλωνα οὐκ ἔλαβε. Ubi Dalmatiam manifestè ad Ionium ponit. Ergo ut Appianus vocavit Adriaticum mare *Ionium recessum*, sic Thucydides de eodem Adriatico dixit *Ionium sinum*: nam κόλπος *sinus* maris propriè est pars, quæ in terras se *insinuat*. At *Ionium magnum* (quod vocat Virgilius lib. 3.) multum extendebatur inter Peloponnesum & Italiam, & plures comprehendebat sinus, ut Corinthiacum, Adriaticum. *Ionium* vero angustè sumptum Acrocerauniorum montium promontorio finiebatur. Hæc ille. Quod autem ad nominis rationem attinet, non satis convenit inter scriptores. Didymus enim dictum existimat ab *Ionio* quodam Dyrrachii filio, quem Hercules, cum imprudenter occidisset, in mare projecit, ut memoriam ejus propagaret. Solinus ab *Iona*, extremâ Italiæ regiunculâ, Æschylus ac Lycophron ab errore *Iûs*, Inachi filiæ. Alii ab *Ionum* naufragio, nonnulli ab *Ione* quodam Adriæ patre, qui deinde mari Adriatico nomen fecit.

Jope, urbs Phœniciæ prope Jamniam. Steph. Ab *Jope* Æoli filiâ uxore Cephei sic dicta. Vocabatur & *Joppe*. Italis *Japho*, A *Japhet* Noachi filio conditore quidam appellatam volunt, vel à יָפָה *formosus fuit*. Strabo vocat αὐλὴν λῃστῶν λῃστήριον *latronum receptaculum*, locumque adeo editum tradit, ut inde conspici posset Hierosolyma Judæorum metropolis. Andromedam hic balænæ expositam fabulantur Poetæ. Est & *Jope* Thessaliæ. Quærant autem eruditi quænam sit *Jope* illa apud Propertium l. 2.

Vobiscum est Jope, vobiscum est candida Tyro.

Jordanes, flu. Judææ aquas habens suavissimas. Plin. 5. 14. *Flumen validissimum* vocat Sulp. Severus lib. 1. Hebræis *Jarden* dicitur. A Jonathâ *Jordena*, Græcis Ἰορδάνης, & Ἰόρδανος. Oritur ex radicibus montis Libani, aut ut alii volunt, è spelunca Phaneas, quod scribunt פָּנִיאָס. Forte autem spelunca Phaneas in radicibus erat illius montis, & in tribu Dan, quod sonat *Jordan*, quasi *descendens ex Dan*. Alii dicunt nomen habere à duobus fontibus *Jor* & *Dan*. Falsam autem esse opinionem, ab his duobus fontibus fluvium hunc & oriri, & nominari, quòd Hieronymus & Suidas volunt, multis ostendi posset. Sane Josephus ex uno fonte fluere tradit. Δοκεῖ δὲ Ἰορδάνης πηγὴ τὸ Πάνιον φέρειν ὑπὸ γῆν εἰς τοῦτο χρυσοῦς ἀντῆς κλημιδώσης φιάλης. Vide eum 3. Ἀρχ. cap. 18.

Jos, insula in mari Myrtoo. Plin. 4. 12. una Sporadum, Homeri sepulcro veneranda, & matris Homeri natalibus, dicta putatur ἀπὸ Ἰώνων οἰκησάντων, ut & à Lydis *Lydia*, & *Phœnice* à Phœnicibus. Quippe etiam his nominibus insignitur apud Steph. At cum linguæ Græcæ ratio non ferat, ut *Jos* dicatur ab *Ionibus*; *Ion* putat Bochartus Phœnices עיון *Ion* expressisse, cujus nominis urbs fuit Judæorum in tribu Nephthali, ab agro lapidoso, nisi fallor, sic appellata. Hebræis enim עיון est *acervus lapidum*. *Ion* insulam ex ipso nomine lapidosam fuisse colligimus. Saxosam sanè describunt multi eorum, qui Homeri meminerunt ibi sepulti. Paulus Silentiarius Anthol. 3. 25.

——Θεῖον Ὁμηρον
Κλῄθρος ἐπ' ἀτρυγέτῳ πόντου ἔχει σκοπέλῳ.
——*Vatis Homeri*
Ossa sub æquoreâ rupe sepulta jacent.

De eodem Antipater Sidonius:

Ἀσὶ ἔλαχεν νασῖτις Ἰὼ πολλάς.
Saxo hic condit Io circumflua.

Et Alcæus Messenius:

Καὶ νίκαν ἀκλαῖα δῶκαν ὑπὸ πολλάδι.
Ossaque litoreâ composuere petrâ.

Homerus nimirum à Samo Athenas profecturus ad hanc insulam appulit, & in saxoso litore morbo correptus interiit, & sepultus est. In vertice rupis erat opidum è quo καθεζόμενοι ἀεί πως ἐξ ὀφθαλμοῦ ἐποιοῦντο τῷ Ὁμήρῳ, *opidanorum aliqui subinde descendentes ægrotanti Homero operam dabant.* Herod. in vitâ Homeri.

Iris, flu. Asiæ min. in Euxinum Pont. se exonerans. Val. Flac. lib. 5.

Transit Halys, longisque fluens anfractibus Iris.

L' Irio Nigro. Cum Thermodonte eum conjungit Strabo lib. 12. In quem loc. si quis commentarium petat, legat quæ scribit doctiss. Apollonii Scholiastes, ista interpretans lib. 2.

Λεῖπον Ἅλυος πολαμὸν, λεῖπον δ' ἀγχίρροον Ἰεῖν.

Isapis, flu. Italiæ. Luc. lib. 2.

Crustumiumque rapax, & junctus Isapis Isauro.

Ubi quidam *Sapis* Leandro *Savio* dicitur, & circa Ariminum est.

Isar, l' Isere, flu. Gall. Narbon. in Rhodanum influens. Lucan. lib. 1.

Hi vada liquerunt Isaræ, qui gurgite ductus
Per tam multa suo, famæ majoris in amnem
Lapsus ad æquoreas nomen non pertulit undas.

Isaura, urbs Isauriæ. Am. Marcell. lib. 14. ex emendatione magni Valesii: *Isaura enim antehac nimium potens, olim subversa, ut rebellatrix internecina, ægrè vestigia claritudinis pristinæ monstrat admodum pauca.* Steph. Byzantius: Ἴσαυρα ἑλληνίδος πόλις Ἰσαυείας, ἡ ᾗ Ἰσαυεῖα, μεταξὺ Λυκαονίας καὶ Κιλικίας πρὸς τῷ Ταύρῳ. Κλῆσις ᾗ Σηλυκῆς. Τὸ ἐθνικὸν, Ἰσαυρεὺς καὶ Ἴσαυρος. Ita locus iste legendus. Sane Strabo τὰ Ἴσαυρα semper adpellat in neutro. Ptolemæo quoque Ἴσαυρα ambiguâ generis notatione dicitur. Florus *Isaurum* vocat lib. 3. cap. 6. Diodorus Sic. lib. 18. ἐν τοῖς Ἰσαυρίων πόλιν. Apud Plin. lib. 4. Isaura Ciliciæ mediterranea urbs ponitur. Bis autem eversam olim hanc urbem in historiis legimus: primùm à Perdiccâ sub Alexandri M. obitum, ut narrat Diodorus, ubi supra; postea à Servilio Isaurico, uti testatur Strabo lib. 4. itemque Florus, cujus hæc sunt verba: *Validissimas urbes eorum, & diutina præda abundantes, Phaselin, & Olympon evertit; Isauramque ipsam arcem Ciliciæ, unde conscius sibi magni laboris, Isaurici cognomen adamavit.* Hujus urb. mem. etiam Pollio in Trebelliano: *Palatium sibi in arce Isauræ constituit*: vulgo legitur *Isauriæ*.

Isauria, reg. Asiæ min. ad Taurum mont. Ciliciæ proxima, quam P. Servilius cognomento *Isauricus*, in ditionem Romanorum redegit. Strab. lib. 11. Claud. 1. in Eutrop.

Indomitos curru Servilius egit Isauros.
Ovid. Fast. 1.

Africa victorem de se vocat, alter Isaurum.

Isaurus, flu. Umbriæ Transappenninæ ex Apenn. mont. descendens, mari Hadriatico exceptus; hodiè *La Foglia*. Alter hujus nominis flu. Magnæ Græciæ Neetho vicinus per agrum Crotoniatem in mare delatus, cui *Donato*, teste Barrio, nomen est.

Isca, Excester, urbs olim Damnoniorum, nunc Com. Devoniæ caput, diciturque à recentibus *Exonia*. Urbs est Episc. sub Archiep. Cant. Distat 8. mill. ab orâ maris Britannici, 79. ab Antivestæo promont. quot à Wintonia. *Isca* autem flu. *Ex* dictus, ipsam rigat, & postea in mare Britannicum labitur.

Isca, Legio 2. Augusta, urbs Silurum in Albione, nunc op. Com. Monumetens. ad Oscam flu. 4. mill. ab æstuario Sabrinæ, & 14. à Monumethiâ. Long. 17. 13. Lat. 52. 10.

Ischalis, seu *Iscalis*, op. Belgarum, nunc Somersetens. Com. vulgo *Ilchester*, ad amnem *Il*, in confin. Dorsetiæ Com. 12. mill. à Wellia in aust. 24. à Bathoniâ, 30. ab Exoniâ.

Ischera, Libyæ interioris urbs. Ptol.

Ischia, insula Italiæ in mari Tyrrheno, alias *Inarime*, cujus accuratam delineationem habemus in tab. Jo. Anton. Magini, 2. mill. distat ab orâ Terræ laboris, uti à promont. Miseno, & uno tantum à Prochyta insulâ.

Ischopolis, Tripoli Moletio, op. Cappadociæ maritimum, inter Hermonassam, & Cerasuntam ad ort.

Isenacum, Eysenach, urbs & Academia Thuringiæ ad amnem Nessam, in confin. Hassiæ. Subest Duci Weimariæ, quanquam ipsa Ducali titulo fulgeat. 7. leuc. distat ab Erfurto in occ. & 4. à Mulhusiâ in aust. Long. 32. 19. Lat. 51. 20.

Islandia, insula maris Sept. ad regem Daniæ spectans, amplissima, inter Norvegiam, ex quâ pendet, & Groenlandiam, ab ort. in occ. extensa. Ejus urbes præcipuæ sunt Hola, & Schalotum, & Bestedа arx, ubi Prorex insulæ commoratur; & ab antiquis *Thule* dicta fuit, ut quidam volunt. Ejus long. est 200. leuc. Gallicarum, lat. vero 100. circiter. Sat fertilis est versus oram litor. sed in mediterraneis valde montuosa & inculta.

Ismarus, mons Thraciæ apud Hebrum flu. plu. num. *Ismara*. Virg. Georg. 2.

——*Juvat Ismara Baccho*
Conserere.——

Ismarici vini mentio est in Archilocho cui οἶνος Ἰσμαρικὸς. dicitur & in Hom. Odyss. 9. ubi postquam Ulysses commendavit à suavitate vinum, quod sibi Maron dono præbuisset, subdit de eodem Marone.

——Ὃς Ἰσμάρῳ ἀμφιβεβήκει.

Prop. 2. 32.

Nec sum Ismario, tu Polypheme, nero.

Papinius Theb. 6.

——*Non sic eversa ferunntur*
Ismara, cum fracto Boreas caput extulit antro.

Ubi Lutatius: *Mons Thraciæ, unde Boreas nascitur*, ut Virgilius:

——*Miratur & Ismarus Orpheа*

Hic neutro genere posuit, ut *Mænala Gargara*. Benè autem Boreæ mentionem facit Statius cum de Ismaris loquitur; sic enim ante illum. Virg. Æn. 10.

Tres quoque Threicios Boreæ de gente suprema
Et tres quos Idas pater & patria Ismara mittit.

Ubi in MS. expositio: *Ismara*] *urbs Threcensis, sub ditione olim Boreæ regis.* Servius autem: *Ismara, civitas Thraciæ à monte Ismaro dicta.* Apud Steph. *Ismarus* urbis nomen est, & lacûs: Ἰσμαρὸς, πόλις Θρᾴκης ἀπὸ Κισσόνων. Ὄνομα ὁ πολίτης Ἰσμάρος, καὶ Ἰσμαρικὸς τὸ κτητικόν. Ἔστι ᾗ καὶ Ἰσμάρος λίμνη. Ἡρόδοτος Ζ. Auctor Etymologici τὰ μεγάλα· Ἰσμαρὸς, πόλις Θρᾴκης, ἀπὸ Ἰσμάρου τοῦ Ἄρεως καὶ Θρήσσης παιδός.

Ismenus, flu. Bœotiæ, non procul ab Aulide in Euripum Euboicum influens. Ab *Ismeno*, Pelasgi filio. Inde *Ismenius* pro *Thebanus* & Apollo *Ismenius*. Steph. Nomen habet ab *impinguando* (verbo detur venia) id enim Ebræis est שָׁמַן *Hismin*. Ovid. Met. 2.

Et celer Ismenos cum Phocaico Erymantho.

Seneca in Theb.

Ubi torva rapidus ducat Ismenos vada.

Callimachus:

——Μελαμβοτίδος ὕχεσαι
Ἰσμηνῆς χάρις ὑδρός.——

Isodus, In Eclogis Sotionis, vetusti Scriptoris, legas: Fontem in Arabiâ fuisse, nomine *Isodum*, in quem si quis heminam vini infunderet, totus fons evadebat μέθυμα, h. e. *Vinum dilutum*, quale vulgò bibi solet. Ἐν Ἀραβίᾳ, inquit, ὄζει Ἴσωδος πρήνη, ἣ τις κάλυκος ὅσον ἐμβληθείσης κεφαλῆς, καὶ ὅλος ὁ πόνος Εὐκράδος ἔσται.

Issa, insula Liburniæ in mari Illyrico, Lissa Sophiano. Item insula parva Latii apud Marruvium. Dion. Halicarn. Item urbs Lesbi Steph. Imò ipsa Lesbos. Hesychius: Ἴσσα, ἡ Λέσβος τὸ παλαιόν.

Issedon, Essedon, Steph. urbs gemina, una Scythiæ extra Imaum, quæ *Succuir*, teste Castaldo, nunc appellatur. Altera Sericæ, quæ *Cambalu* hodie, magni Chamis (uti vocant) Tartatorum regis sedes, dicitur.

Issorium, mons Laconiæ, unde Diana *Issoria*. Steph.

Issus, urbs inter Syriam, & Ciliciam, ubi Alexander Darium vicit, ideoque *Nicopolis* ab eo dicta est. Ptolemæus tamen Nicopolin diversam facit ab Isso, uti revera est. Xenoph. lib. 1. Ἀνάβασ. Diod. Sic. lib. 17. Et Mela lib. 1. cap. 13. Isson *ingentem urbem*; Strabo vero lib. 14. πολίχνιον oppidulum cum statione vocat. Stephanus autem Ἰσσὸς, πόλις μεταξὺ Συρίας καὶ Κιλικίας, ἐν ᾗ Ἀλέξανδρος Δαρεῖον ἐνίκησεν. Hic Cicero postea castra habuit, se teste. Epist. ad Attic. 5. 20. *Castra paucos post dies habuimus ea ipsa, quæ contra Darium habuerat apud Issum Alexander*, quem & aras ibidem collocasse discimus ex eodem Cic. Epist. Fam. 15. Hinc *Issicus sinus*, civis *Issæus*. Steph. Long. 67. 45. Lat. 38. 10.

Ister, vide *Danubius*. Hesych. Ἴστρος παλαιὸς ὁ καὶ Δανούβιος. S. Basilius auctor alioqui celeberrimus in Geographicis se admodum infantem producit, dum Hom. 3. in Isa ita scribit: Ἀπὸ ᾗ δυσμῶν ἐστὶ Σκυθῶν ἔθνη τὸ Πυρρηναῖον ὄρος Ταῦροι τε καὶ Ἴστρος.

Isthmus multiplex, 1. Peloponnesi, qui & Corinthiacus, quo Peloponnesus reliquæ Græciæ connectitur, 40 stad. inter sinum Corinth. ad occ. & Saronicum ad ort. patens, quem Nero perfodere frustra tentavit, unde Proverb. *Isthmum fodere*, Non primus autem Nero hanc insaniam insanivit, Clara res ex Herodoto, Strabone, Philostrato, Luciano, & Pausaniâ, cujus vere pia vox de hâc re, quam adscripsisse pretium sit operæ: Οὗτω χαλεπὸν ἀνθρώπῳ τὰ θεῖα βιάσασθαι. Vide Paulum Æmilium in Carolo Magno sub finem lib. 2. Hujus *Isthmi* meminit. Lucan. lib. 1.

——*Qualiter undas*
Qui secat, & geminum gracilis mare separat Isthmos,
Nec patitur conferre fretum: si terra recedat,
Ionium Ægæo frangat mare.

Silius Italicus lib. 13.

Ut cum sæva fretis immisit prælia Corus
Isthmon curvatâ sublime subegerit undâ,
Et spumante ruens per saxa gementia fluctu
Ionium Ægæo miscet mare.

Ovid. in Epist. Medeæ:

Quique maris gemini distinet Isthmus aquas.

Corinthi autem & Isthmi descriptionem habes elegantem apud Aristidem Tom. 1. in Orat. Isthmiacâ. Vide Fungerum in *Isthmus*. 2. Chersonesi Thraciæ, uterque *Hexamili* Nigro, & Volat. 3. Ægypti inter mare mediterr. ubi Pelusium, & fin. Arabicum, ubi urbs Heroum. *Dorsum Arabiæ* Ptol: dictus. *Sur* vulgò, teste Goropio, quo Ægyptus Palæstinæ & Arabiæ Petrææ jungitur. 4. Tauricæ Chersonesi de quo Xen. & Ptol. *Zuccala*, teste Josepho Barbaro, quo Taurica Sarmatiæ

tiæ continenti copulatur. 5. Acanthæus, in Macedoniâ, qui Athon mont. continenti jungit, à Xerxe, teste Ælian, perfossus. 6. Italiæ, inter sinum Scylletium, & Hipponiatem. 7. Asiæ inter Tarsum & Amisum. 8. Græciæ inter sinus Crissæum & Oetæum, ubi Thermopylæ.

Istria, Italiæ reg. post flexum Adriatici sinus Illyrico contermina, quæ in latitudine sexaginta m. p. in circuitu centum viginti quinque millia complectitur. Incolæ *Istri*, hos fama est originem à Colchis duxisse. Item *Istria*, op. ad Danubii ostia situm, ut ex Arriano docet Pintianus.

Italia, regio Europæ nobilissima, in formam cruris inter Adriaticum, & Tuscum mare, à jugis Alpium, dorsoque Apennini porrecta, paulatim se attollens usque ad fretum Siculum. Ἀΐα πελασγὶς Dionysio dicitur, Rubicone flu. à Gallia separata. Regiones maximè insignes plures habet; quarum nomina antiqua & recentia sunt hæc. 1. Liguria, nunc *Riviera di Genua*. 2. Hetruria, nunc *Toscana*. 3. Umbria, nunc *Ducato di Spoleto*. 4. Latium, nunc *Campagna di Roma*. 5. Campania, nunc *Terra di Lavoro*. 6. Lucania, nunc *Basilicata*. 7. Bruttia, nunc *Calabria inferior*, Magna Græcia, nunc *Calabria superior*. 8. Salentinorum terra, nunc *terra d' Otranto*. 9. Apulia Peucetia, nunc *Terra di Barri*. 10. Apulia Daunia, nunc *Puglia Piana*. 11. Samnium, nunc *Abruzzo*. 12. Picenum, nunc *Marca Anconitana*. 13. Flaminia, nunc *Romagna*. 14. Æmilia, nunc *Lombardia di qua dal Po*. 15. Gallia Transpadana, nunc *Lombardia di la dal Po*. 16. Venetorum terra, nunc *Marca Trevigiana*. 17. Forum Julii, nunc *Friuli*. 18. Histria, nunc *Istria*. Umbilicum totius Italiæ in agro Reatino, Velinum lacum constituit Plinius ex Varronis sententiâ. Italiam fusissimè descripsit Vir doctissimus Phil. Cluverius libris quatuor. De laudibus ejus vide Dionys. Hal. lib. 1. Plin. lib. ult. cap. ult. Solinum cap. 8. Varron. 1. cap. 2. Columellam 3. 8. Vitruvium 1. 6. Strabonem lib. 5. & 6. Polyb. lib. 2. Florum. 1. 16. Ælian. Var. Hist. 9. 16. Sidonium Paneg. Avit. prop. 3. 21. Gabr. Barrium in opusculo integro de laudibus Italiæ. Optimè autem omnium laudes ejus canit Virg. Georg. lib. 2. ut videre est in his:

Sed neque Medorum silvæ, ditissima terra,
Nec pulcher Ganges, atque auro turbidus Hermus,
Laudibus Italiæ certent; non Bactra neque Indi,
Totaque thuriferis Panchaïa pinguis arenis.
Hæc loca non tauri spirantes naribus ignem
Invertere, satis immanis dentibus Hydri;
Nec galeis densisque virûm seges horruit hastis:
Sed gravidæ fruges, & Bacchi Massicus humor
Implevere: tenent oleæque, armentaque læta.
Hinc bellator equus campo sese arduus infert:
Hinc albi, Clitumne, greges, & maxima taurus
Victima, sæpe tuo perfusi flumine sacro
Romanos ad templa Deûm duxere triumphos.
Hic ver assiduum, atque alienis mensibus æstas;
Bis gravidæ pecudes, bis pomis utilis arbos.
At rabidæ tigres absunt, & sæva leonum
Semina; nec miseros falluni aconita legentes.
Nec rapit immensos orbes per humum, neque tanto
Squameus in spiram tractu se colligit anguis.
Adde tot egregias urbes, operumque laborem,
Tot congesta manu præruptis oppida saxis,
Fluminaque antiquos subterlabentia muros.
An mare quod supra, memorem, quodque alluit infra?
Anne lacus tantos? te, Lari maxime, teque,
Fluctibus & fremitu assurgens, Benace, marino?
An memorem portus, Lucrinoque addita claustra?
Atque indignatum magnis stridoribus æquor?
Julia quà ponto longè sonat unda refuso?
Tyrrhenusque fretis immittitur æstus Avernis?
Hæc eadem argenti rivos, ærisque metalla
Ostendit venis, atque auro plurima fluxit.
Hæc genus acre virûm, Marsos, pubemque Sabellam,
Assuetumque malo Ligurem, Volscosque verutos
Extulit: hæc Decios, Marios, magnosque Camillos,
Scipiadas duros bello, & te, maxime Cæsar,
Qui nunc extremis Asiæ jam victor in oris,
Imbellem avertis Romanis arcibus Indum.
Salve magna parens frugum Saturnia tellus,
Magna virûm, &c.

Unicum præterea Plinii locum afferam, lib. 3. Nat. Hist. cap. 5. *Italia*, inquit, *terrarum omnium alumna, eadem & parens, numine Deûm electa, quæ cœlum ipsum clarius faceret, sparsa congregaret imperia, ritusque molliret, ac tot populorum discordes ferasque linguas, sermonis commercio contraheret ad colloquia, & humanitatis hominem daret, breviterque cunctarum gentium in toto orbe patria fieret.* Vide quæ sequuntur. Ἀλλὰ τὰ μὲν τῶν θεῶν ἴσως ἀγαθὰ ἦν, non est tamen αὐτάρκης. Tacit. lib. 3 An. *At Herculè nemo nescit*, quod Italia externæ opis indiget; quòd Vita pop. Romani pro incerta maris & tempestatum cotidie volvitur; ac nisi provinciarum copiæ, & dominis, & servitiis, & agris subvenerint, nostra nos sc. nemora, nostræque villæ tuebuntur. Formam ejus τετράγωνον plurimi aiunt. Servius: *Constat tria habere latera Italiam, superi maris, inferi, Alpium.* Polybius quoque lib. 2. τὸ χῶμα τῆς Ἰταλίας dicens esse τετραπλεύρου, ejus latera ita prorsus describit, uti Strabo lib. 5. Plinius vero non γωνιοειδῶς, sed ἀπλόστερον, & magis γαστροειδῶς Italiæ figuram expressit, quum dixit esse similem folio querno. Rutilius Itiner. lib. 2.

Italiam rerum dominam qui cingere visu,
Et totam pariter cernere mente velit;
Inveniet quernæ similem procedere frondi,
Arctatam laterum conveniente sinu.

Nomen habet vel ab *Italo* rege Siculorum, vel à *bobus*, qui veteri linguâ Græcâ *Itali* dicti fuere, authoribus Varrone & Columellâ, præfat. lib. 5. de R. R. vide Gellium 11. 1. Hesychius: Ἰτηλὸς, Ῥωμαῖος, Ταῦρος· vel ab *Atte* Lydo, quasi *Attalia*, ut est apud Festum, ubi consulendus Scaliger. Bocharto vero *Italia* est אִיטַלְיָא *Itaria*, ab אִיט *itar*, quod pro *pice* occurrit in tractatu Talmudico *Gittin*, fol. 69. quasi picearium regionem dixeris, literis D. & R. maximè mutabilibus, ut *Aldescus* & *Ardescus*, &c. Res aperta fiet, si prius constet prisca Italiam nihil fuisse quam Brutiorum agrum, & partem Lucaniæ, quod ipsum voluit Stephanus, in quo legendum Ἀρτίοχος δὲ τὴν Βρεττίαν φησὶ καλεῖσθαι Ἰτηλίαν. Jam vero Brutiam à pice dictam supra probavimus. Italiæ maxima Longitudo ab Augustâ Prætoriâ ad promont. Herculeum, *Capo di Spartivento*, continet 720. m. p. Latitudo autem maxima à Populonio ad Pontem Fellæ est 280. m. p. Dividi potest in tres partes, nempe in Italiam Septentrionalem, meridionalem, & insulas Italiæ. In Septentrionali parte sunt, 1. Dominium Reip. Venetæ, *Stato di Venetia*. 2. Pedemontium cum annexis sub Duce Sabaudiæ, *Il Piemonte*. 3. Dominium Reip. Genuensis, seu Liguria, *Il Genovesato*, seu *Riveria di Genoua*. 4. Ducatus Mediolanensis, *Stato di Milano*. 5. Et ditiones Principum Longobardiæ, nempe Ducatus Mutinensis, *Stato del Duca di Modena*. 6. Ducatus Parmensis, *Stato del Duca di Parma*. 7. Ducatus Mantuanus, & Montis Ferrati, *Stato del Duca di Mantoua*, cum regiunculis Ducum Mirandulæ & Guastallæ, & aliquot aliis minoribus. In parte meridionali Italiæ sunt, 1. Ditio Pontificia, seu Ecclesiæ, *Stato della Chiesa*. 2. Regnum Neapolitanum, *Regno di Napoli*. 3. Ditio magni Ducis Hetruriæ, seu Tusciæ, *Stato del grand Duca di Toscana*. 4. Dominium Reip. Lucensis, *Il Lucheſe*. 5. Ducatus Massæ, *Ducato di Massa*. 6. Principatus Plumbini, *Principato di Piombino*. 7. Ditiuncula Reip. S. Marini, *Territorio di San Marino*. Insulæ autem Italiæ sunt Sicilia, Sardinia, & Corsica cum aliquot aliis minoribus. Dividitur autem Italia à Germaniâ Alpibus ad Bor. uti ad occ. à Galliâ; ad ort. autem habet mare Adriaticum & Ionium, uti ad merid. mare Siculum, Tyrrhenum & Ligusticum.

Regiones Italiæ quæ mare & Alpes attingunt.

Insubria.	Salentini.
Gallia Subalpina.	Apulia { Peucetia.
Liguria.	{ Daunia.
Hetruria.	Aprutium.
Latium.	Picenum.
Campania.	Senones.
Picentes.	Æmilia.
Lucania.	Carni.
Bruttii.	Histria.
Magna Græcia.	

Interiores.

Hirpini.	Sabini.
Samnium.	Umbria.

Italiæ urbes præcipuæ.

Acheruntia, *Acerenza*, in regn. Neapol.
Æsis, *Jesi*, in dition. Pontif.
Agrigentum, *Gergenti*, in Siciliâ.
Aiacum, *Aiaccio*, in Corsica.
Albingaunum, *Albenga*, in dition. Genuensi.
Aletium, *Lecce*, in regn. Neapol.
Alexandria, *Alessandria*, in Ducat. Mediolan.
Amalphis, *Amalfi*, in regn. Neapol.
Ancona, *Ancona*, in dition. Pontif.
Anxatum, *Lanciano*, in regn. Neapol.

Aquila,

Aquila, *l'Aquila*, ibidem.
Aquileia, *Aquileia*, in Foro-Julio ſub Auſtriacis.
Arborea, *Oriſtagni*, in Sardiniâ.
Argous portus, *Porto Ferraio*, in Hetruriâ.
Ariminum, *Rimini*, in ditione Pontif.
Aſculum Picenum, *Aſcoli*, ibidem.
Aſta, *Aſte*, in Pedemontio.
Auxumum, *Oſimo*, in ditione Pontificiâ.
Barium, *Bari*, in regno Neapol.
Barulum, *Barleta*, ibidem.
Baſtia, *Baſtia*, in Corſicâ.
Beneventum, *Benevento*, in regno Neapol. & ſub dominio Summi Pontificis.
Bergomum, *Bergamo*, in ditione Venetâ.
Beſidianum, *Biſignano*, in regno Neapol.
Bonifacium, *Bonifacio*, in Corſicâ.
Bononia, *Bologna*, in ditione Pontif.
Brixia, *Breſcia*, in ditione Venetâ.
Brunduſium, *Brindiſi*, in regno Neapol.
Cajeta, *Gaieta*, ibidem.
Calaris, *Cagliari*, in Sardiniâ.
Camerinum, *Camerino*, in ditione Pontif.
Cantazara, *Cantazaro*, in regno Neapol.
Capua, *Capoa*, ibidem.
Caſale, *Caſale*, in Ducatu Mont. Ferrat.
Catana, *Catania*, in Sicilia.
Centumcellæ, *Civita Vecchia*, in ditione Pontif.
Ceſena, *Ceſena*, ibidem.
Compſa, *Conza*, in regno Neapol.
Comum, *Como*, in Ducat. Mediolan.
Coſentia, *Coſenza*, in regno Neapol.
Crema, *Crema*, in ditione Venetâ.
Cremona, *Cremona*, in ducat. Mediol.
Dertona, *Tortona*, ibidem.
Drepanum, *Trapani*, in Siciliâ.
Eporedia, *Ivrea*, in Pedemontio.
Eugubium, *Gubio*, in ditione Pontif.
Fanum, *Fano*, ibidem.
Faventia, *Faenza*, ibidem.
Ferraria, *Ferrara*, ibidem.
Firmum, *Fermo*, ibidem.
Florentia, *Firenze*, in Hetruriâ.
Forum Livii, *Forli*, in ditione Pontif.
Fulginium, *Foligni*, ibidem.
Gallipolis, *Gallipoli*, in regno Neapol.
Genua, *Genova*, in ditione Genuenſi.
Goritia, *Goritia*, in Foro-Julio ſub Auſtriacis.
Gravina, *Gravina*, in regno Neapol.
Hydruntum, *Otranto*, ibidem.
Imola, *Imola*, in ditione Pontif.
Interamna, *Terni*, ibidem.
Juſtinopolis, *Capo d' Iſtria*, in ditione Venetâ.
Lauretum, *Loreto*, in ditione Pontif.
Laus Pompeia, *Lodi*, in Ducat. Mediol.
Liburnus, *Livorno*, in Hetruriâ.
Lucca, *Lucca*, ibidem, ſed ſui juris.
Macerata, *Macerata*, ditione Pontif.
Manfredonia, *Manfredonia*, in regno Neapol.
Mantua, *Mantoua*, in Ducat. Mantuano.
Mateola, *Matera*, in regno Neapol.
Mazara, *Mazara*, in Siciliâ.
Mediolanum, *Milano*, in Ducat. Mediolan.
Meſſana, *Meſſina*, in Siciliâ.
Mons Regalis, *Monreali*, ibidem.
Mons Regalis, *Mondovi*, in Pedemontio.
Mortaria, *Mortara*, in Ducat. Mediol.
Mutina, *Modena*, in ditione Mutinenſi.
Narnia, *Narni*, in ditione Pontif.
Neapolis, *Napoli*, in regno Neapol.
Nicæa, *Nizza*, in ditione Sabaudicâ.
Nola, *Nola*, in regno Neapol.
Novaria, *Novera*, in Ducatu Mediolan.
Nuceria Paganica, *Nocera*, in regno Neapol.
Orivetum, *Orvieto*, in ditione Pontif.
Padua, *Padova*, in ditione Veneta.
Palma, *Palma nuova*, ibidem.
Panormus, *Palermo*, in Siciliâ.
Parma, *Parma*, in ditione Parmenſi.
Peruſia, *Perugia*, in ditione Pontif.
Petina, *Pedena*, in Iſtriâ, ſed juris Auſtriaci.
Pinariolum, *Pinerol*, in Pedemontio, ſed juris Gallici.
Pinna, *Civita di Penna*, in regno Neapol.
Piſæ, *Piſa*, in Hetruriâ.
Piſaurum, *Peſaro*, in ditione Pontif.
Piſcaria, *Peſchiera*, in ditione Venetâ.
Piſtoria, *Piſtoia*, in Hetruriâ.
Placentia, *Piacenza*, in ditione Parmenſi.
Pola, *Pola*, in dition. Venetâ.
Prænesſte, *Paleſtrina*, in ditione Pontif.
Ravenna, *Ravenna*, ibidem.
Reate, *Rieti*, ibidem.
Regium, *Regio*, in regno Neapol.
Rhegium Lepidi, *Reggio*, in ditione Mutinenſi.
Roma, *Roma*, in ditione Pontif.
Roſſanum, *Roſſano*, in regno Neapol.
Salernum, *Salerno*, ibidem.
Salutiæ, *Saluzzo*, in ditione Sabaudicâ.
Sanƈta Severina, *S. Severina*, in regno Neapol.
Saſſaris, *Saſſari*, in Sardiniâ.
Savona, *Savona*, in ditione Genuenſi.
Senæ, *Siena*, in Hetruriâ.
Senogallia, *Senigaglia*, in ditione Pontif.
Serezana, *Sarzana*, in ditione Genuenſi.
Spoletum, *Spoleto*, in ditione Pontif.
Surrentum, *Sorrento*, in regno Neapol.
Syracuſæ, *Saragoſſa*, in Siciliâ.
Tarentum, *Taranto*, in regno Neapol.
Tarviſium, *Trevigi*, in ditione Venetâ.
Taurinum, *Torino*, in Pedemontio.
Tergeſte, *Trieſte*, in Iſtriâ, ſed juris Auſtriaci.
Terracina, *Terracina*, in ditione Pontif.
Theate, *Chieti*, in regno Neapol.
Ticinum, *Pavia*, in Ducat. Mediolan.
Tifernum, Tiberinum, *Citta di Caſtello*, in ditione Pont.
Tranum, *Trani*, in regno Neapol.
Tridentum, *Trento*, in ditione cogn.
Tropea, *Tropea*, in regno Neapol.
Tudertum, *Todi*, in ditione Pontif.
Tybur, *Tivoli*, ibidem.
Velitræ, *Veletri*, ibidem.
Venetiæ, *Venetia*, in ditione Venetâ.
Vercellæ, *Vercelli*, in Pedemontio.
Verona, *Verona*, in ditione Venetâ.
Vicentia, *Vicenza*, ibidem.
Viterbum, *Viterbo*, in ditione Pontif.
Volaterræ, *Volterra*, in Hetruriâ.
Urbinum, *Urbino*, in ditione Pontif.
Utinum, *Udine*, in ditione Venetâ.

Hic notandum omnes pene urbes Italiæ ſede Epiſcopali decoratas fuiſſe à Rom. Pontificibus, præſertim in Hetruriâ, & in regno Neapolitano, ubi etiam tam frequentes ſunt, ut plurimæ jaceant in ruderibus, & earum Diœceſes non extendantur ultra ipſas civitates. Quod ſi contigiſſet etiam in Galliâ, Germaniâ, & alibi omnes urbes ſede Epiſc. donari, in ſolo Belgio eſſent 50. civitates epiſc. ad minus; & ſic datâ ratione in cæteris Europæ occidentalis partibus. Idcirco Italia præſtat tantum aliis regionibus, numero civitatum epiſcopalium, non autem numero urbium.

Italiæ Principes.

1. Pontifex Max. ſub quo ditio Pontificia, in quâ ſunt hæ Provinciæ: Campania Romana, Sabina, provincia Patrimonii S. Petri, Umbria, Marchia Anconitana, Ducatus Caſtrenſis, Territoria Orvietanum, Peruſinum, & Civitatis Caſtelli; Ducatus Urbini, Romandiola, Bononienſis ager, & Ducatus Ferrarienſis.
2. Rex Hiſpaniæ, ſub quo regnum Neapolitanum, Sicilia, Sardinia, Ducatus Mediolanenſis, Marchionatus Finarii in Liguriâ, & aliquot arces in orâ Thuſciæ.
3. Veneti, ſeu Reſp. Veneta, ſub quâ Iſtria, Foro-Julium, Marchia Tarviſina cum annexis, Ducatus Venetus, & territoria, Patavinum, Rhodiginum, Vicentinum, Veronenſi, Brixianum, Bergomenſe, & Cremenſe.
4. Dux Sabaudiæ, ſub quo Principatus Pedemontanus cum annexis, Comitatus Nicææ, Marchionatus Salutiarum, Dominium Vercellenſe, Ducatus Auguſtanus, Comitatus Aſtenſis, & minor pars Ducatûs Montis Ferrati.
5. Magnus Dux Hetruriæ, è gente Mediceâ, ſub quo major pars Hetruriæ, nempe ditiones Florentina, Piſana, & Senenſis cum Petiliano & Apuâ, & aliquâ parte Romandiolæ & vallis Magræ, atque inſulæ Gorgona, Igilium, Glanutum, Mons Chriſti, & alii minores in mari Tyrrheno, uti Argous portus & Ilua inſula.
6. Genuenſes, ſeu Reſp. Genuenſis, ſub qua utraque ora Liguſtica, Corſica inſ. & Capraria.
7. Dux Mantuanus, è gente Gonzagâ, ſub quo Ducatus Mantuanus, & major pars Ducatûs Montis-Ferrati.
8. Dux Mutinenſis, è gente Eſtenſi, ſub quo Ducatus Mutinenſis,

nenſis, & Rhegienſis, Principatus Carpenſis & Corregienſis, cum Friniana & majori parte Carſeronianæ.

9. Dux Parmenſis, è gente Farneſiâ, ſub quo Ducatus Parmenſis & Placentinus, Ditio Buſſeiana, & Principatus vallis Tari pro majori parte.

10. Lucenſes, ſeu Reſp. Lucenſis, ſub quâ ditio Lucenſis in Hetruriâ.

11. Dux Maſſæ, è gente Cibo, ſub quo Ducatus Maſſæ, & Principatus Carrariæ in Hetruriâ. Sed ejus ditio eſt parvi circuitûs, uti & ſequentes ditiones.

12. Dux Mirandulanus, è gente Picâ, ſub quo Ducatus Mirandulæ, & Comitatus Concordiæ.

13. Dux Guaſtallæ, è gente Gonzaga, ſub quo Ducatus Guaſtallæ, cum Luzara & Suzara.

14. Dux Sabuloietæ, nunc è gente Guzmana, ſub quo Ducatus Sabuloietæ, ſub clientelâ regis Hiſpaniæ.

15. Princeps Caſtilionis, è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Caſtilionis, Stiveriarum.

16. Princeps Sulphurini, è gente Gonzaga, ſub quo Principatus Sulphurini.

17. Princeps Monæci, è gente Grimalda, ſub quo Principatus Monæci in orâ Liguriæ, ſub clientelâ regis Galliæ.

18. Princeps Maſſerani, è gente Ferraria Fliſca, ſub quo Principatus Maſſerani, & Marchionatus Crepacorii.

19. Princeps Plumbini, è gente Ludoviſia, ſub quo Principatus Plumbini, & Ilva inſ. ſub clientela tamen Hiſpanorum.

20. Comes Novallariæ, è gente Gonzagâ, ſub quo Com. Novallariæ.

21. Reſp. S. Marini, ſub quo tantum territorium S. Marini inter Romandiolam & Ducatum Urbini.

22. Marchio Foſdinovi, è gente Malaſpina, ſub quo Marchionatus Foſdinovi, in valle Magræ.

23. Marchio Montenſis, è Montenſium familiâ, ſub quo Marchionatus montis S. Mariæ, inter Ducatum Urbini, & ditionem Florentinam incertus.

24. Marchio Spigni, è gente Carreta, ſub quo Marchionatus Spigni verſus Montem Ferratum & ad radices Apennini.

Notandum eſt etiam Imperatorem poſſidere in Italiâ Aquileiam & Comit. Goritiæ in Foro Julienſi provinciâ, cum Tergeſte, Pedena & Piſino in Iſtriâ. Regi Galliæ ſubeſt etiam Pinariolum, urbs permunita Pedemontii, cum territorio adjacente. His adnumerari poteſt Epiſcopus Tridentinus, cui ſubeſt ditio Tridentina ad radices Alpium, quamquam à quibuſdam ponatur in Germaniâ, quod Imperii Princeps ſit, & ſub clientela Comitum Tirolis. Habent etiam Helvetii in Italiâ quatuor præfecturas Italicas dictas, viz. Luganenſem, Locarnenſem, Mendriſianam & Madianam, quæ antea partes erant Ducatus Mediolanenſis, & ipſis ſubſunt ab anno 1512.

Italica, urbs in Italiâ, quæ & *Corſinium* dicitur. Strabo. Alia in Hiſp. patria Silii Italici, ac Trajani Cæſaris.

Itargis. Germ. flu. *Viſurgis*. Ptol. Ovid. Conſol. ad Liviam:

Decolor infectâ teſtis Itargis aquâ.

Ithaca, vulgò *Val du Compere*, inſula in mare Ionio, ante Epirum, Ulyſſis patria. In ea eſt urbs ejuſdem nominis. Item mons Neritos, à quo tota inſ. interdum *Neritos* dicta eſt. Phœniciis יתקא *Ithaca*, *durum* ſonat & *aſperum*, ut & Ebræis עתק *athac*. Talem certe veteres Ithacam deſcribunt. Hom. Od. 1.

Ἦτοι μὲν τρηχεῖα, καὶ οὐκ ἱππήλατος ἠδὲ.

Et Cic. 1. de Orat. *Ithacam in aſperrimis ſcopulis, tanquam nidum affixam.* Unde Horat. Ep. 1. 7.

Non eſt aptus equis Ithacæ locus, ut neque planis
Porrectus ſpatiis, neque multæ prodigus herbæ.

Quod ſine dubio ex Homero deſumpſit. Sic enim ille Od. 4.

Ἔστι δ' Ἰθάκῃ τις ἀγὴ δέδμητοι ἐνεῖαι, ὑπό τε λιμὼ
Ἀγχίαλος, καὶ μᾶλλον ἐπηετανὸς ἱππόβοτος,
Οὐ γάρ τις νήσων ἐπιπλατός, οὐδ' εὐλείμων·
Αἵ θ' ἁλὶ κεκλίαται, Ἰθάκη δέ τ' καὶ πίειρα πέλεται.

Ithome, op. Phthiotidis. Hom. in Catal. Item urbs in agro Meſſeniaco, quam Lacedæmonii poſt 10. annorum obſidionem in deditionem acceperunt. Thuc. lib. 1. Stat. Theb. 4.

Planaque Meſſene, montanaque nutrit Ithome.

Vide Barthium ad illud Theb. 2.

Sive Aonia divertis Ithome.

Itrum, *Itri*, op. regn. Neapolitani, in prov. Terræ Laboris, med. inter Fundos ad occ. & Formias ad ort.

Ituna, *Eden*, flu. Angliæ. Oritur in Weſtmariæ Com. deinde per Cumbriam fluens, ibi Carleolum rigat, & paulo infra ſe exonerat in mare Hibernicum, & Ituræ æſtuarium, quod *Solwey Fryth* dicitur, inter Angliam & Scotiam.

Ituræa, quæ & *Trachonitis*. *Bacar*, teſte Guil. Tyrio, reg. Palæſtinæ, Cœleſyriæ finitima, ſeu pars illius. Pop. *Ituræi*, qui arcu potiſſimum in bello utebantur. Tullius in 2. Phil. *Cur homines omnium gentium maximè barbaros Ituræos cum ſagittis ſeducis in forum?* Virg. Georg. 2.

Bona bellò
Cornus, Ituræos taxi curvantur in arcus.

Lucan. lib. 7.

Cretâ Cydoneâ
Miſit, Ituræis curſus fuit inde ſagittis.

Vopiſcus in Aureliano: *Sagittarios Ituræos trecentos.*

Iturißa, Vaſconum urbs in Hiſp. Pomp. & Ptol. *Toloſa* quibuſdam, Aliis *Sangueſſa* in Navarræ regno.

Ityi, flu. Scotiæ in ora occiduâ decurrens, *Aſſin* Camdeno, inter Tarvedrum & Epidium promontoria, qui al. eſt *Heu*, contra Ricinam inſ. in mare exiens.

Judæa, quæ & *Chananæa*, & *Promiſſionis terra*, Syriæ regio, de ſitu ejus poſt ſacras literas Strabo lib 16. & Dio Caſſius lib. 36. Tacitus Hiſt. lib. 5. ubi de Judæâ, cujus hæc ſunt verba: *Terra, fineſque, quà ad Orientem vergunt, Arabiâ terminantur, à meridie Ægyptus objacet: ab occaſu Phœnices, & marè: Septentrionem, à latere Syriæ longè proſpectant.* Solum, ſi Straboni credimus, infœcundum, præſertim circa Hieroſolyma. Sic enim ille: Ἔστι δὲ πλεῖστα, αὐτὸ μὲν ἔνυδρον, καὶ ὑπὸ κύκλῳ χώραν ἢ γεωλυτέραν καὶ ἄνυδρον, καὶ δι' ὅλου ἐξήκουσα σταδίων, καὶ ἀποπρόσω. E contra, Tacitus, ubi ſupra. *Rari imbres, uber ſolum. Exuberant fruges noſtrum ad morem*, &c. Lepidum enim quod legas apud Cedrenum de fertilitate Terræ Promiſſæ: Περσμαρυεῖ δὲ τύπος καὶ ὁ σοφώτατος Ἀεισθένης, λέγων· Καὶ δὴ πολυάνθρωπος ἔστιν ἡ γῆ ἡ ἐπαγγελίας καὶ πυκνοῖς κατοικεῖται, ἀμπέλων τε καὶ ἀκροδρύων, καὶ φοινίκων πλῆθος ἄπλετον, καὶ κλίνη πάμπολλα καὶ διάφορα, καὶ βαλσάμης ἡ τύπος νομὴ δι' ὅλης τῆς χώρας ἥκει, διὰ τὴν πολλὴν εὐκρασίαν τῆς γῆς καὶ πότισμα. Πολὺ δὲ πλῆθος καὶ σπουδαίων καὶ λίθων πολυτελῶν, καὶ χρύσου παρακομιζομένου, διὰ τὴν Ἀραβίαν. Pop. *Judæi*. Multa autem de origine gentis & religione confinxerunt profani ſcriptores, qui Judæum, & Hieroſolymum fratres, Typhonis filios, fabulati ſunt, unde & nomen genti, & urbi principi manavit, de quo Plut. lib. de Iſide & Oſiride. Alii à monte *Idâ* nomen deduxerunt. Ob ſcabiem eos ex Ægypto pulſos eſſe ſtolidè & impiè tradit Juſt. lib. 36. *Sed cum ſcabiem Ægygtii, & pruriginem paterentur, reſponſo moniti Moſen cum ægris, ne peſtis ad plures ſerperet, terminis Ægypti pellunt*, Tac. lib. 5. *Purgare regnum, & id genus hominum alias in terras avertere, quod ipſos ſcabie quondam turpaverat.* Quidam volunt Bacchum, aut ejus loco vitem auream coluiſſe; nonnulli aſinum, & porcum. Vide Florum. 3. 5. Plut. Symp. 4. 5. Petron. in Catalectis, & ibi Interpretes, nec non Orig. lib. 5. contra Gelſum. Minimè omnium corruptè de religione eorum Strabo, qui & *juſtos, & verè religioſos* appellat. Itemque Dio loco ſuperius prolato. A Romanis *ciſtiferi* vocabantur. Martialis de Gellia:

——Nupſiſti, Gellia, ciſtifero: i. e. uni Judæorum.
——Quorum cophinus fœnuſque ſupellex.

uti loquitur Juvenalis. Iidem Pagani ſcriptores Judæorum, & Chriſtianorum nomen non raro confunderites, illos pro his poſuerunt, quod Lipſius ad 15. Ann. Tac. itemque Pithæus lib. 2. Adverſ. cap. 2. & Barthius ad Rutilium Numatianum lib. 1. verſ. 159. obſervant. Hinc *Judæus*. Ovid.

Cultaque Judæo ſeptima ſacra viro.

Item *Judaicus*, ut *Superſtitio Judaica* Quinctiliano. Juven.

Judaicum ediſcunt & ſervant, ac metuunt jus.

Judenburgum, urbs Germ. in Stiria ſup. ad Muram flu. quibuſdam *Sabantica* antiquorum, in Norico, 9. mill. à Græcio in occ. & 2. à confin. Carinthiæ, ſub dom. Auſtriacorum.

Ivenna, *Faunſtain*, urbs Carinthiæ infer. in limite Carniolæ, 2. mill. à Volemariâ in auſt.

Ivernia. Vide *Hibernia*.

Ivernis, *Dunkeran*, urbs Hiberniæ in Momonia, Com. Deſmoniæ caput, ad æſtuarium Jerni flu. vulgo *Mair Flud*, 25. mill. ab Oceano, 44. à Corcagiâ, 60. à Caſſilia in Circ. & 70. à Galliva. Long. 08. 42. Lat. 52. 20.

Juſicum, *Saſſoferrato*, op. Umbriæ præcipuum, inter Fabrianum, op. Piceni & Pertiam, 7. m. p. à Foſſato 4.

Juhonum, *Hoye*, Colon. & op. Belg. ad Moſam, inter Leodium & Namurcum urbes.

Julia, *Giuliers*, reg. Germ. infer. Duc. titulo inſignis inter Colon. Agrippinam, & Trajectum ad Moſam.

Julia, *Fidentia* Plinio, vulgo *Burgo di S. Donino*, urbs Gall. Togatæ, ſub ditione Ducis Parmæ in reg. Statu Buxeti dictâ, 15. mill. à Cremonâ in meridiem. Long. 32. 22. Lat. 44. 04.

Julia unda, quænam fuerat, vide Lud. de la Cerda in illud Virg. Georg. 2.

Quid memorem portus, Lucrinoque addita clauſtra,

Atque

Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quà ponto longe ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Aſtigitano. Plin. *Julia fama*, *Julia vicus*, *Julia contributa*, *Julia reſtituta*, *Julia felicitas* ejuſdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Plures aliæ *Juliæ* apud Geographos frequenter occurrunt.

Julia, *Giula*, quæ & *Zirida*, urbs Tranſylvaniæ prope Sarcadium lacum, 20. mill. à Waradino ad merid. & tot. à Segedino in Eurum.

Julia, *Geyl*, flu. Norici per agrum Salisburgenſem fluens.

Julia Cæſarea, olim fol. urbs Mauritan. Cæſar. à Juba rege in honorem Jul. Cæſaris condita, hodie eſt *Tenez*, urbs regni Algerii in orâ maris Mediter. 125. mill. ab Algerio in occ. & ferè 90. à Quiza in ort.

Julia Campeſtris, urbs Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. mill. paſſ. in ort. *Beni Teudi* Marmolio.

Julia clauſtra, loc. intra Alpes Julias, quo ex Carnis in Noricum tranſitur, *La Chiuſa* vulgo.

Julia fama, op. Hiſp. Bæt. ad Anam flu. in Luſitaniæ confin. *Seria* Floriano.

Julia Libyca, vulgo *Llivia*, op. Com. Ceretaniæ in Catalonià ad Sicorim flu. 15. leuc. à Perpiniano in occ. & 1. à Jugo Ceretanorum, ſeu *Puigſerda* in ort. in confin. Galliæ.

Julia Myrtilis, *Mertola*, op. Luſitaniæ trans Anam flu. verſus confin. Algarviæ, 25. leuc. à Pace Auguſta in auſt. 3. autem à Sylvi in ort. Long. 12. 25. Lat. 37. 52.

Julia Nova, op. regni Neapol. in Aprutio ulter. & in ora maris Adriatici, 20. mill. ab Aſculo Piſeno in ort. & 18. à Penna in Bor.

Juliacenſis Ducatus, prov. Germ. infer. inter Rhenum ad ort. & Moſam ad occ. Rurâ flu. in duas partes dividitur, ſubeſtque Duci Neoburgenſi è familia Bavaricâ. Terminatur à Sept. Gueldriâ ſuper. ab ortu Diœceſi Colonienſi, ab occ. Duc. Limburgenſi, è merid. Eyſalia, & Diœceſi Trevirenſi. Ejus primaria eſt Juliacum, vulgo *Gulick*, inter Colon. Agrippinam 6. & Trajectum ad Moſam ad occ. 8. leuc. ab Aquiſgrano in Cæc. 4. Long. 27. 55. Lat. 50. 54.

Julienſes, Carnorum pop. in Italiâ, in Julio Carnico ad radices Alpium.

Julinum, *Wallin*, op. Pomeraniæ, 3. mill. ab ora maris Baltici in merid. & 7. à Stetino. Long. 37. 20. Lat. 54. 10.

Juliobona, urbs Normanniæ, vulgo *Honfleur* aliis autem *Lillebonne*, urbec. prope Sequanæ æſtuarium, 6. leuc. à Portu Gratiæ in ort. & 8. à Rothomago in Cæc. Long. 21. 30. Lat. 49. 20.

Juliobona, urbs Pannoniæ ſuper. ad Danub. Auſtriæ caput. Vide *Vienna*.

Juliobriga, op. Cantabrorum, nunc quibuſdam eſt *Fuente d' Ebro*, vic. ad fontes Iberi flu. Al. autem eſt *Val de Vieſſe*, vic. ad Iberum, 5. leuc. ab ejus fontibus in ort. & in Caſtella veteri, 20. leuc. à Logunno in occ. Long. 18. 10. Lat. 43. 30.

Juliodunum, *Loudun*, urbs Galliæ in Pictavienſi prov. 6. leuc. à Salmurio in auſt. 10. à Pictavio in Bor. & 18. ab Ambacia.

Juliola, op. Sardiniæ, nunc *Caſtro Doria*, in orâ occident. 10. mill. à Tibula in Sept. verſus Fretum Taphros, Cluverio teſte.

Juliomagus, *Andes* Cæſari, *Andegavi* Plinio, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Turonenſi, inde 30. leuc. in occ. Nannetes verſus 16. Ducatus & Academia, & Andegavenſ. reg. caput, *Angers* vulgo.

Juliomagus, op. Germ. quibuſdam eſt vicus *Pfullendorf*, Cluverio autem eſt *Dutlingen*, op. Sueviæ ad Danub. flu. ditionis Virtemburgenſis, 5. mill. à Scaphuſiâ in Bor. uti 7. à Conſtantiâ, & 7. à Tubinga in meridiem.

Juliopolis, urbs Bithyniæ, quæ etiam *Gordiucome* dicta fuit, hodie *Begaſar*, teſte Caſtaldo.

Julium Carnicum, quibuſdam eſt *Zuglio*, vic. Forojulienſis prov. prope font. Buti amnis, ad rad. Alpium, 4. mill. à Ponte Fellæ in occ. Lazius autem credit eſſe *Pontafella*, op. medium in Foro-Julio, & medium in Carinthiâ ſitum, 6. mill. ab Utino in Bor. & 7. à Villaco in auſt. Long. 34. 59. Lat. 46. 00.

Julium præſidium, *Scalabis* Plin. *Scalabiſcus* Ptol. vulgò *Santaren*, urbs olim clariſſima Luſitan. & conventus multarum urb. nunc op. ampliſſimum ad Tagum, ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Al. eſt *Trugillo*, urbs Luſitan. in Extremadurâ. Long. 11. 30. Lat. 39. 05.

Juncaria, *Junquera*, op. Cataloniæ ad rad. M. Pyrenæorum, inter Helenam ad Bor. & Gerundam ad meridiem, 3. leuc. ab orâ maris Mediterranei. Long. 25. 00. Lat. 42. 25.

Junna, *Juin* Ortelio, flu. Gall. Celt. qui ex Burgundiæ Duc. per Senonas in Sequanam flu. defertur.

Junonia major, inſ. una ex Fortunatis, vulgo *Forteventura*, una ex Canariis inſ. maxime ad ort. extenſa. Dicta fuit etiam Herbania, Sanſone teſte, 12. leuc. ab orâ Africæ & 16. à Canariâ inſulâ.

Junonia minor, altera ex inſ. Fortunatis, vulgò *Lancerotta*. Diſtat 6. leuc. à Junonia majori.

Junonis Ara, prom. Hiſp. Bæt. *Cabo Trafalgar*, in ora Occident. Vandalitiæ, ubi incipit Fretum Herculeum. Diſtat 9. leuc. à Gadibus in merid. & 10. à Calpe in occ.

Junonis Laciniæ templum, loc. erat in ora M. Græciæ inter Crotonem urb. & Lacinium promont. *Nao* & *Mamma* Gabrieli Barrio dicitur.

Junonis promont. hodie *Capo Giallo*, teſte Nardo, prom. Peloponneſi in ora ſin. Corinthiaci, contra Sicyonem urb.

Junonis ſacrum, ſeu *templum*, promont. Melitæ inſ. *S. Maria di Corte*, teſte Quinctino Heduo.

Junopolis, Ponti Paphlagonici urbs in Aſia min.

Junxus, flu. Maurit. Tingit. apud Melam qui eum proximè Lixum urb. ſtatuit. Long. 62. 50. Lat. 45. 00.

Ivodilum, *Yvois*, op. Belg. in Duc. Lucemburgenſi. Long. 26. 35. Lat. 49. 33.

Ivollum, *Vylack* Lazio, op. Pannon infer. inter Teutoburgum ad Bor. & Boronam ad auſt. quanquam à quibuſdam juxta Dravum ponatur, ſub Dom. Turcarum.

Jura, inſ. Scotiæ, Hebridum una, ad Boream Hylæ inſ.

Jura, ſeu *Juraſſus*, mont. Gall. Lugdunenſ. Varia pro locorum diverſitate ſortitur nomina ab Helvetiis & Germanis. A Sept. Rhenum uſque porrigitur, & à merid. Genevam, atque Breſſiam prov. attingit.

Juſtiniana prima, quæ nunc *Locrida*, urbs eſt ampla in excelſo colle, ad lac. in Macedonia, ubi alias Daſſaretæ, in Pelaſgonia tractu; ſubeſtque dom. Turcarum. Ibi natus Juſtinianus Imperator.

Juſtiniana ſecunda, ſeu *Ulpiana*, urbs Mœſiæ ſuper. in confin. infer. longè à Macedonia in arctos, 50. mill. à Scupi in Bor. 60. à Sophia. Nunc *Vulpia* dicitur, ſub. dom. Turc. & 40. mill. diſtat à Danubio flu. in meridiem.

Juſtiniana tertia Chalcedon, urbs Archiep. Bithyniæ in ora contra Byzantium, teſte Curopalate, dicta eſt.

Juſtinopolis, urbs Iſtriæ primaria, *Capo d' Iſtria*, 24. mill. diſtat à Parentio in Bor. & 10. à Tergeſte in auſt. ſubeſtque dominio Reip. Venetæ. Long. 36. 26. Lat. 45. 31.

Jutia, *Jutland*, alias Cimbrica Cherſoneſus, reg. ampla Daniæ regni, & in modum peninſ. extenſa à merid. in Sept. & tantum continenti juncta verſus auſt. ubi terminatur à Germaniâ. Ab. occ. habet mare Germ. ad Bor. & ort. fin. Codanum, ſeu mare Balticum. Dividitur in Septentrionalem & Meridionalem. Septentrionalis dividitur in quatuor partes, viz. in Ripenſem, Arhuſienſem, Alburgenſem, & Viburgenſem, ubi ſunt urbes cogn. Meridionalis, quæ & Duc. Sleſvicenſis, dividitur in ſeptem partes, ſed pars ejus meridion. ſubeſt dom. Ducum Sleſvicenſ. è familia regnum Daniæ.

Juturna, fons & lacus Parvus Latii apud Numicium flu. *Treglio* nunc, teſte Gyraldo. Item fons Romæ in Velabro.

Juvavia, vel *Juvavium*, *Pædicum* Ptol. eſt *Salzburg*, urbs ampla Bavariæ ad amn. cogn. 12. mill. à Lintio in Circium, quot à Paſſaviâ in merid. Long. 35. 31. Lat. 47. 41.

Juverna. Vide *Hibernia*.

K.

Kerrienſis Comitatus, Com. Hiberniæ in Momoniâ prov. cujus cap. Ardatum. Habet ad Arctos Connaciam, & ad auſt. Deſmoniæ Com. eſtque juxta Oceanum Occid.

Kildaria, urbs Hiberniæ in Lageniâ reg. Epiſc. ſub Arch. Dublinienſi, Com. cogn. caput, 25. mill. à Dublino in occ. & 50. à Waterfordiâ in Bor.

Kilkennia, urbs Hibern. in Lageniâ, Com. cogn. caput, ad Nuram flu. 50. mill. à Dublino, 20. à Caſſiliâ in ort. & 28. à Waterfordiâ in Bor.

Kilmalocum, urbs Hibern. in Momoniâ prov. & Com. Limericenſi, Epiſc. ſub. Arch. Caſſilienſi, 18. mill. à Limerico in auſt. & 28. à Corcagiâ in Bor.

Kilmoria, urbs Scotiæ in Knapdaliâ prov. ad lacum, ſeu æſtuarium *Fynn*, eſtque Epiſc. ſub Arch. Glaſcovienſi, 15. mill. à Stephanodino in auſt. & 32. à Dunbrittonio in occ.

Kinſalia, *Kinſale*, urbs Hibern. in Momonia prov. & in Com. Corcagienſi, Gaudet portu capaci, eſtque Epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, 15. mill. à Corcagia in meridiem.

Knapdalia, prov. Scotiæ verſus occ. inter provincias Lormam ad Bor. & Cantieram ad auſt.

Konisberga, Pruſſiæ Duc. urbs primaria. Vide *Regiomons.*

Labeatis,

L.

Labeatis, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quam Livius lib 44. deſcribit. *Lago di Scutari* hodie dicitur.

Laberus, op. fuit Eblanorum in Hibernia, ſed quid ſit nunc, non conſtat. Alii enim opinantur eſſe *Kildare*, & al. *Killair*, ſeu *Kellean* in Mediâ prov. ad amnem Bovindam.

Labicum, Italiæ opidum, nomen ejus quod attinet, cum Græcorum β utramque Latinorum literam b & u valeat, promiſcuè per has ſcriptum id reperias apud diverſos, vel interdum etiam in iiſdem auctoribus. Singulari num. juxta cum Strabone habet Silius lib. 12.

——— *Campos ingreſſus & arva Labici.*

Idem lib. 5.

——— *Veterem bellare Labicum.*

Sic vocat, quod hoc temporis everſum, minimeque quod olim florens. Strabo lib. 5. Τῷ παλαιῷ Λαβικῷ, κλίσμασι χαλεπωτάτοις. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus pl. num. adpellatur. *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici.

Opidani *Labicani.* Mart.

Labicana levi ceſpite velat humus.

Long. 36. 45. Lat. 41. 40. Leander *Valmontonem* appellat. Cluverius vero *Zagarollum.*

Labieni caſtra, quæ Cæſar in Comment. deſcribit, ubi nunc *Lobienſe monaſterium*, teſte Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ.

Labinius, *Lavino*, Gall. Tog. flu. inter Bononiam & Mutinam occurrens, apud quem Triumviratus inter Octavianum M. Antonium & Lepidum firmatus eſt.

Laboriæ, campi fertiliſſimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Sinueſſam. Vulgò *Terra di Lavoro.* Vide Plin. 9. 11. & 17. 4.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum a Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quâ ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius: *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſt. Λαβύρινθος, ἀπλοῦν κρητικὸν ὑπόγαιον ἢ καὶ πολυίλικτον. Suidas & Heſychio Κοχλιοειδὲς τόπος dicitur. Hinc *Labyrintheus.* Catul. in Argon.

Nec Labyrintheis è flexibus egredientem
Tecti fruſtaretur & inobſervabilis error.

Lacedæmon, hodiè *Miſitra*, clariſſima Peloponneſi totius urbs, alio nomine *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Vide Nicol. Cragium de Reb. Lacedæmoniorum. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modo permiſſum, ſed & commendatum ſcribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco quòd pleræque gentes furtum probarunt, & gloriæ locum duxerunt, quod alioquin ignominiæ eſt. Plut. in Mario de Hiſpanis ait fuiſſe apud illos Λακεδαίμονα κάλλιστον. Idem in vitâ Pompeii de ipſis Romanis, qui χρήματα δυναταὶ, καὶ χάριτι λαμπραὶ, ſeſe piratis adjunxiſſe Ὡς καὶ δόξαν τινὰ καὶ φιλοτιμίαν τοῦ ἔργου φέρουσι. Herod. de Scythis lib. 4. Ζῶσι δ' ἀπὸ λείης τε καὶ πολέμου. Ubi ſicut bellum glorioſum, ita & raptus. Ovid. de Getis.

Qui niſi de rapto vivere turpe putant.

Thucyd. lib. 1. de in continente degentibus, marique vicinis, nec non inſularibus. Περαιτέρω τῶν πόλεων ἀτειχίστων, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμένας ἧπερ (Scholiaſtes ἀλήθειαν) ἐκ ἔθους τοῦ αὐτοῦ τοῦτο τὸ ἔργον φέρουσι· ἢ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Diotimus etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritiâ optimè erudiebant. Corn. Nepos in Alcibiade de Laced. *quorum moribus ſumma virtus in patientia ponebatur* Horatius:

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon* Cic. 2. de LL. Vide Lambinum ad Horat. loc. prædictum. Heſychius: Λακεδαίμων ἡ Σπάρτη, καὶ ποτὲ μὲν ἡ Πελοπόννησος, ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ. Not. hic mulieres hujus loci fuiſſe valde delicatas. Claud. de B. Getico:

Scilicet Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Cæperat & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Muſæus in Amoribus Herûs & Leandri:

Λακεδαίμων δ' ἔδεκτο δέσν
Ἦχι μόδον καὶ ἄεθλον ἀκόμπι ἀγλαΐδων.

Oraculum, quod in proverbium poſtea iit:

Ἵπποι Θεσσαλικοὶ Λακεδαιμόνιαι δὲ γυναῖκες.

Unde εὐπέδιλον Lacedæmona vocat Nonnus Baſſaricon lib. 43. Nummo coriaceo utebantur. Sen. Ben. 5. *Corium formâ publicâ percuſſum quale apud Lacedæmonios fuit.* Nic. Damaſc. Νομίσματι χρῶν σκύτινῳ. Item *Lacedæmon* Cypri urbs mediterranea. Steph.

Laciburgium, op. Germ. in Pomerania, apud oſt. Oderæ flu. *Lazenitz* Willichio. Long. 36. 38. Lat. 53. 30.

Lacinium, promont. Magnæ Græciæ Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Ibi templum erat Laciniæ Junonis. Ovid. Met. 15.

Italiam venit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ. ———

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 371.

Ἔνθά κεν αἰπὺν ἴδοιο Λακινιάδ' ὄβριον Ἥρης.

Virg. lib. 3. Æn.

Hinc ſinus Herculei, ſi vera eſt fama, Tarenti
Cernitur, attollit ſe diva Lacinia contra.

Strab. lib. 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν πλησίον ποτὲ ὑπάρξαν, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Liv. lib. 22. *Nobile templum Lacinium Junonis ſanctum omnibus circa populis.*

Laconica, quæ & Lacedæmon, reg. Peloponneſi in orâ Auſtrali. Pop. *Lacones*, qui infames apud antiquos: Heſychius: Λακωνίζειν, παιδίοις χρῆσθαι. Idem: Λακωνικὸν τρόπον, τὸ παρέχειν ἑαυτὸν ξένοις, ἢ καὶ ξένια δοῦναι φυλάττουσι Λάκωνες τὰς γυναῖκας. Hinc Lacænus. Virg. Georg. 2.

——— *Virginibus bacchata Lacænis Taygeta.*

Et Λάκαινα κόρη apud Theogn. *Laconicus ſinus*, *Golfo di Colochina* Caſtaldo.

Lactodurum, Angliæ op. *Bedford* nonnullis; aliis *Stony-Stratford.*

Lade, inſ. maris Ægæi, ante Miletum Steph. Hanc in duas parvulas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici. Idem Pauſ. in Att. Ἔστι δὲ Μιλησίοις ἀπὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος. Strab. lib. 14. ἀπέχει δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον. ———

Landoga, lac. totius Europæ ampliſſimus, pro maj. parte in Sueciâ, in Keckholmiâ prov. partim in Moſcoviâ reg. & in prov. Novogardiæ majoris. In Finnicum ſin. ſe exonerat, mediante Nievâ flu. & ovi fere ſpecie 36. mill. Germ. long. & 20. latitudinem habet.

Ladon, flu. Arcadiæ, juxta quem poetæ fabulantur Syringa nympham in arundinem fuiſſe commutatam. Hujus meminit Dionyſius verſ 417.

Ἦχι δ' ὠγύγιος μακέων ὕδατι Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionyſius. Sic enim ille Hymn. 1.

Λάδων ἀλλ' ὅτι μέγας ἔρρεεν.

Vide Strabo lib. 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pauſanias in Arcadicis. *Rapacitatem* Ovid. Faſt. 2.

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Et alibi:

Arcades hunc Ladonque rapax. ———

Claud. Stil. 1.

Plurima Parrhaſius tunc inter corpora Ladon
Hæſit. ———

Heſych. Λάδων, πόλεμος Ἀρκαδίας. Hinc *Ladogenes* & *Daphne*, Ladonis filia. Idem Λαδωγενής, ἢ Ἀφροδίτη, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ πόλεμῳ Λάδωνι ἐγκύμων. ubi leg. ἢ Δάφνη. Ea enim fil. Ladonis dicitur Lycophroni, Pauſaniæ in Atticis, nec non Homeri Scholiaſtæ. Vide Palæphatum in *Ladone.*

Læſtrygones, pop. immaniſſimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humanâ carne victitaſſe. Tibullus ad Meſſalam de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas. ———

Hom. 10. Odyſſ.

Ἰφθιμοι Λαιστρυγόνες.

Mox:

Οὐκ ἄνδρες τοιοῦτοι ἀλλὰ γίγαντες.

Gell. 15. 21. *Ferociſſimos & immanes Neptuni filios aiunt,*

Atque indignatum magnis ſtridoribus æquor,
Julia quâ ponto longe ſonat unda refuſo,
Tyrrhenuſque fretis immittitur æſtus Avernis.

Julia Charitas, Bæticæ op. in conventu Aſtigitano. Plin. *Julia fama*, *Julia vicus*, *Julia contributa*, *Julia reſtituta*, *Julia felicitas* ejuſdem Bæticæ opida apud Plin. eodem loco. Plures aliæ *Juliæ* apud Geographos frequenter occurrunt.

Julia, *Giula*, quæ & *Ziridava*, urbs Tranſylvaniæ prope Sarcadium lacum, 20. mill. à Waradino ad merid. & tot. à Segedino in Eurum.

Julia, *Geyl*, flu. Norici per agrum Salisburgenſem fluens.

Julia Cæſarea, olim fol. urbs Mauritan. Cæſar. à Juba rege in honorem Jul. Cæſaris condita, hodie eſt *Tenez*, urbs regni Algerii in orâ maris Mediter. 125. mill. ab Algerio in occ. & ferè 90. à Quiza in ort.

Julia Campeſtris, urbs Maurit. Tingit. mediter. à Lixo 40. mill. paſſ. in ort. *Beni Teudi* Marmolio.

Julia clauſtra, loc. intra Alpes Julias, quo ex Carnis in Noricum tranſitur, *La Chiuſa* vulgo.

Julia fama, op. Hiſp. Bæt. ad Anam flu. in Luſitaniæ confin. *Seria* Floriano.

Julia Libyca, vulgo *Llivia*, op. Com. Ceretaniæ in Catalonià ad Sicorim flu. 15. leuc. à Perpiniano in occ. & 1. à Jugo Ceretanorum, ſeu *Puigſerda* in ort. in confin. Galliæ.

Julia Myrtilis, *Mertola*, op. Luſitaniæ trans Anam flu. verſus confin. Algarviæ, 25. leuc. à Pace Auguſta in auſt. 3. autem à Sylvi in ort. Long. 12. 25. Lat. 37. 52.

Julia Nova, op. regni Neapol. in Aprutio ulter. & in ora maris Adriatici, 20. mill. ab Aſculo Piſeno in ort. & 18. à Penna in Bor.

Juliacenſis Ducatus, prov. Germ. infer. inter Rhenum ad ort. & Moſam ad occ. Rurâ flu. in duas partes dividitur, ſubeſtque Duci Neoburgenſi è familia Bavaricâ. Terminatur à Sept. Gueldriâ ſuper. ab ortu Diœceſi Colonienſi, ab occ. Duc. Limburgenſi, è merid. Eyſalia, & Diœceſi Trevirenſi. Ejus primaria eſt Juliacum, vulgo *Gulick*, inter Colon. Agrippinam 6. & Trajectum ad Moſam ad occ. 8. leuc. ab Aquiſgrano in Cæc. 4. Long. 27. 55. Lat. 50. 54.

Julienſes, Carnorum pop. in Italiâ, in Julio Carnico ad radices Alpium.

Julinum, *Wallin*, op. Pomeraniæ, 3. mill. ab ora maris Baltici in merid. & 7. à Stetino. Long. 37. 20. Lat. 54. 10.

Juliobona, urbs Normanniæ, vulgo *Honfleur* aliis autem *Lillebonne*, urbec. prope Sequanæ æſtuarium, 6. leuc. à Portu Gratiæ in ort. & 8. à Rothomago in Cæc. Long. 21. 30. Lat. 49. 20.

Juliobona, urbs Pannoniæ ſuper. ad Danub. Auſtriæ caput. Vide *Vienna*.

Juliobriga, op. Cantabrorum, nunc quibuſdam eſt *Fuente d' Ebro*, vic. ad fontes Iberi flu. Al. autem eſt *Val de Vieſſe*, vic. ad Iberum, 5. leuc. ab ejus fontibus in ort. & in Caſtella veteri, 20. leuc. à Logunno in occ. Long. 18. 10. Lat. 43. 30.

Juliodunum, *Loudun*, urbs Galliæ in Pictavienſi prov. 6. leuc. à Salmurio in auſt. 10. à Pictavio in Bor. & 18. ab Ambacia.

Juliola, op. Sardiniæ, nunc *Caſtro Doria*, in orâ occident. 10. mill. à Tibula in Sept. verſus Fretum Taphros, Cluverio teſte.

Juliomagus, *Andes* Cæſari, *Andegavi* Plinio, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Turonenſi, inde 30. leuc. in occ. Nannetes verſus 16. Ducatus & Academia, & Andegavenſ. reg. caput, *Angers* vulgo.

Juliomagus, op. Germ. quibuſdam eſt vicus *Pfullendorf*, Cluverio autem eſt *Dutlingen*, op. Sueviæ ad Danub. flu. ditionis Virtemburgenſis, 5. mill. à Scaphuſiâ in Bor. uti 7. à Conſtantiâ, & 7. à Tubinga in meridiem.

Juliopolis, urbs Bithyniæ, quæ etiam *Gordiucome* dicta fuit, hodie *Begaſar*, teſte Caſtaldo.

Julium Carnicum, quibuſdam eſt *Zuglio*, vic. Forojulienſis prov. prope font. Buti amnis, ad rad. Alpium, 4. mill. à Ponte Fellæ in occ. Lazius autem credit eſſe *Pontafella*, op. medium in Foro-Julio, & medium in Carinthiâ ſitum, 6. mill. ab Utino in Bor. & 7. à Villaco in auſt. Long. 34. 59. Lat. 46. 00.

Julium præſidium, *Scalabis* Plin. *Scalabiſcus* Ptol. vulgò *Santaren*, urbs olim clariſſima Luſitan. & conventus multarum urb. nunc op. ampliſſimum ad Tagum, ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Al. eſt *Trugillo*, urbs Luſitan. in Extremadurâ. Long. 11. 30. Lat. 39. 05.

Juncaria, *Junquera*, op. Cataloniæ ad rad. M. Pyrenæorum, inter Helenam ad Bor. & Gerundam ad meridiem, 3. leuc. ab orâ maris Mediterranei. Long. 25. 00. Lat. 43. 25.

Junna, *Juin* Ortelio, flu. Gall. Celt. qui ex Burgundiæ Duc. per Senonas in Sequanam flu. defertur.

Junonia major, inſ. una ex Fortunatis, vulgo *Forteventura*, una ex Canariis inſ. maxime ad ort. extenſa. Dicta fuit etiam Herbania, Sanſone teſte, 12. leuc. ab orâ Africæ & 16. à Canariâ inſulâ.

Junonia minor, altera ex inſ. Fortunatis, vulgò *Lancerotta*. Diſtat 6. leuc. à Junonia majori.

Junonis Ara, prom. Hiſp. Bæt. *Cabo Trafalgar*, in ora Occident. Vandalitiæ, ubi incipit Fretum Herculeum. Diſtat 9. leuc. à Gadibus in merid. & 10. à Calpe in occ.

Junonis Laciniæ templum, loc. erat in ora M. Græciæ inter Crotonem urb. & Lacinium promont. *Nao* & *Mamma* Gabrieli Barrio dicitur.

Junonis promont. hodie *Capo Giallo*, teſte Nardo, prom. Peloponneſi in ora ſin. Corinthiaci, contra Sicyonem urb.

Junonis ſacrum, ſeu *templum*, promon. Melitæ inſ. *S. Maria di Corte*, teſte Quinctino Heduo.

Junopolis, Ponti Paphlagonici urbs in Aſia min.

Junxus, flu. Maurit. Tingit. apud Melam qui eum proxime Lixum urb. ſtatuit. Long. 62. 50. Lat. 45. 00.

Ivodilum, *Yvois*, op. Belg. in Duc. Lucemburgenſi. Long. 26. 35. Lat. 49. 33.

Ivollum, *Vylack* Lazio, op. Pannoniæ infer. inter Teutoburgum ad Bor. & Borionium ad auſt. quanquam à quibuſdam juxta Dravum ponatur, ſub Dom. Turcarum.

Jura, inſ. Scotiæ, Hebridum una, ad Boream Hylæ inſ.

Jura, ſeu *Juraſſus*, mont. Gall. Lugdunenſ. Varia pro locorum diverſitate ſortitur nomina ab Helvetiis & Germanis. A Sept. Rhenum uſque porrigitur, & à merid. Genevam, atque Breſſiam prov. attingit.

Juſtiniana prima, quæ nunc *Locrida*, urbs eſt ampla in excelſo colle, ad lac. in Macedonia, ubi alias Daſſaretæ, in Pelaſgonia tractu; ſubeſtque dom. Turcarum. Ibi natus Juſtinianus Imperator.

Juſtiniana ſecunda, ſeu *Ulpianum*, urbs Mœſiæ ſuper. in confin. infer. longè à Macedonia in arctos, 50. mill. à Scupi in Bor. 60. à Sophia. Nunc *Vulpia* dicitur, ſub. dom. Turc. & 40. mill. diſtat à Danubio flu. in meridiem.

Juſtiniana tertia Chalcedon, urbs Archiep. Bithyniæ in ora contra Byzantium, teſte Curopalate, dicta eſt.

Juſtinopolis, urbs Iſtriæ primaria, *Capo d' Iſtria*, 24. mill. diſtat à Parentio in Bor. & 10. à Tergeſte in auſt. ſubeſtque dominio Reip. Venetæ. Long. 36. 26. Lat. 45. 31.

Jutia, *Jutland*, alias Cimbrica Cherſoneſus, reg. ampla Daniæ regni, & in modum peninſ. extenſa à merid. in Sept. & tantum continenti juncta verſus auſt. ubi terminatur à Germaniâ. Ab. occ. habet mare Germ. ad Bor. & ort. ſin. Codanum, ſeu mare Balticum. Dividitur in Septentrionalem & Meridionalem. Septentrionalis dividitur in quatuor partes, viz. in Ripenſem, Arhuſienſem, Alburgenſem, & Viburgenſem, ubi ſunt urbes cogn. Meridionalis, quæ & Duc. Sleſvicenſis, dividitur in ſeptem partes, ſed pars ejus meridion. ſubeſt dom. Ducum Sleſvicenſ. è familia regnum Daniæ.

Juturna, fons & lacus Parvus Latii apud Numicium flu. *Treglio* nunc, teſte Gyraldo. Item fons Romæ in Velabro.

Juvavia, vel *Juvavium*, *Pœdicum* Ptol. eſt *Salzburg*, urbs ampla Bavariæ ad amn. cogn. 12. mill. à Lintio in Circium, quot à Paſſaviâ in merid. Long. 35. 31. Lat. 47. 41.

Juverna. Vide *Hibernia*.

K.

Kerrienſis Comitatus, Com. Hiberniæ in Momoniâ prov. cujus cap. Ardatum. Habet ad Arctos Connaciam, & ad auſt. Deſmoniæ Com. eſtque juxta Oceanum Occid.

Kildaria, urbs Hiberniæ in Lageniâ reg. Epiſc. ſub Arch. Dublinienſi, Com. cogn. caput, 25. mill. à Dublino in occ. & 50. à Waterfordiâ in Bor.

Kilkennia, urbs Hibern. in Lageniâ, Com. cogn. caput, ad Nuram flu. 50. mill. à Dublino, 20. à Caſſiliâ in ort. & 28. à Waterfordiâ in Bor.

Kilmalocum, urbs Hibern. in Momoniâ prov. & Com. Limericenſi, Epiſc. ſub. Arch. Caſſilienſi, 18. mill. à Limerico in auſt. & 28. à Corcagiâ in Bor.

Kilmoria, urbs Scotiæ in Knapdaliâ prov. ad lacum, ſeu æſtuarium *Fynn*, eſtque Epiſc. ſub Arch. Glaſcovienſi, 15. mill. à Stephanodino in auſt. & 32. à Dunbrittonio in occ.

Kinſalia, *Kinſale*, urbs Hibern. in Momonia prov. & in Com. Corcagienſi, Gaudet portu capaci, eſtque Epiſc. ſub Arch. Caſſilienſi, 15. mill. à Corcagia in meridiem.

Knapdalia, prov. Scotiæ verſus occ. inter provincias Lormam ad Bor. & Cantieram ad auſt.

Konisberga, Pruſſiæ Duc. urbs primaria. Vide *Regiomons.*

Labeatis,

L.

Labeatis, lacus Dalmatiæ apud Scodram urb. quam Livius lib 44. deſcribit. *Lago di Scutari* hodie dicitur.

Laberus, op. fuit Eblanorum in Hibernia, ſed quid ſit nunc, non conſtat. Alii enim opinantur eſſe *Kildare*, & al. *Killair*, ſeu *Kellean* in Mediâ prov. ad amnem Bovindam.

Labicum, Italiæ opidum, nomen ejus quod attinet, cum Græcorum β utramque Latinorum literam b & u valeat, promiſcuè per has ſcriptum id reperias apud diverſos, vel interdum etiam in iiſdem auctoribus. Singulari num. juxta cum Strabone habet Silius lib. 12.

——— *Campos ingreſſus & arva Labici.*

Idem lib. 5.

———*Veterem bellare Labicum.*

Sic vocat, quod hoc temporis everſum, minimeque quod olim florens. Strabo lib. 5. Τῷ πλαγῳ̃ λαξικῷ, κλίσμασι χρῆσαι σαθρῷ. At eidem Silio, & reliquis Latinis auctoribus pl. num. adpellatur. *Habiles ad aratra Labici.* Virgil. lib. 7.

Et Sacranæ acies, & picti ſcuta Labici.

Opidani *Labicani*. Mart.

Labicana levi ceſpite velat humus.

Long. 36. 45. Lat. 41. 40. Leander *Valmontonem* appellat. Cluverius vero *Zagarollum*.

Labieni caſtra, quæ Cæſar in Comment. deſcribit, ubi nunc *Lobienſe monaſterium*, teſte Leodio, pagus Belgii in Hannoniâ.

Labinius, *Lavino*, Gall. Tog. flu. inter Bononiam & Mutinam occurrens, apud quem Triumviratus inter Octavianum M. Antonium & Lepidum firmatus eſt.

Laboriæ, campi fertiliſſimi circa Capuam, Cales, Calenum, & Sinueſſam. Vulgò *Terra di Lavoro*. Vide Plin. 9. 11. & 17. 4.

Labyrinthus, locus multis viarum ambagibus inflexus. Quatuor autem præcipuos fuiſſe Labyrinthos docet Plin. 36. 12. Creticum à Dædalo factum. Ægyptium Pſammetichi opus. Lemnium columnarum nitore inſignem, ac Italicum a Porſenâ Hetruſcorum rege, ſepulchri causâ extructum. Ægyptium Labyrinthum ſic Mela deſcribit. 1. 9. *Pſammetichi opus Labyrinthus, domos ter mille, & regias duodecim perpetuo parietis ambitu amplexus, marmore extructus, ac tectus, unum in ſe deſcenſum habet, intus pene innumerabiles vias, multis ambagibus, huc & illuc remeantibus, ſed continuo anfractu, & ſæpè revocatis porticibus ancipites. Quibus ſubinde, alium ſuper alios orbem agentibus, & ſubinde tantum redeunte flexu, quantum proceſſerat, magno & inexplicabili errore perplexus eſt.* Multi quidem de hoc Ægyptio Labyrintho agunt, nemo tamen diligentiùs Plinio, qui illum *portentiſſimum humani impendii opus* appellat. Vide Voſſ. ad Melam pag. 56. *Labyrinthum Creticum* ſic exprimit Virg. lib. 5. Æn.

Ut quondam Cretâ fertur Labyrinthus in altâ
Parietibus textum cæcis iter, ancipitemque
Mille viis habuiſſe dolum, quâ ſigna ſequendi
Falleret indeprenſus, & irremeabilis error.

Ubi Servius: *Labyrinthus locus apud Cretam factus à Dædalo, perplexus parietibus, ubi Minotaurus incluſus eſt, ex Paſiphae, & tauro genitus.* Euſt. Λαβύρινθος, πάλαιον Κρητικὸν ὑπόγαιόν τι καὶ πολύλικλον. Suidæ & Heſychio Κοχλιοειδὴς τόπος dicitur. Hinc *Labyrintheus*. Catul. in Argon.

Nec Labyrintheis è flexibus egredientem
Tecti fruſtaretur & inobſervabilis error.

Lacedæmon, hodiè *Miſitra*, clariſſima Peloponneſi totius urbs, alio nomine *Sparta* dicta, Lycurgi olim legibus optimè inſtituta. Vide Nicol. Cragium de Reb. Lacedæmoniorum. Populi *Lacedæmonii*, apud quos furtum non modo permiſſum, ſed & commendatum ſcribit Gellius 11. 18. Notandum hoc loco quòd pleræque gentes furtum probarunt, & gloriæ locum duxerunt, quod alioquin ignominiæ eſt. Plut. in Mario de Hiſpanis ait fuiſſe apud illos Λακεδαίμονα κάλλιστον. Idem in vitâ Pompeii de ipſis Romanis, qui χρήμασι δυναστεύοι, καὶ χρόνου λαμπροῦ, ſeſe piratis adjunxiſſe Ὡς καὶ δόξαν τινὰ καὶ φιλοτιμίαν τῷ ἔργῳ φέροντος. Herod. de Scythis lib. 4. Ζῶσι δ' ἀπὸ λεηλασίης τε καὶ πολέμου. Ubi ſicut bellum glorioſum, ita & raptus. Ovid. de Getis.

Qui niſi de rapto vivere turpe putant.

Thucyd. lib. 1. de in continente degentibus, marique vicinis, nec non inſularibus. Περαιτέρω τῆς πόλεως αὐτῆς ὄντες, καὶ τὴν χώραν οἰκοῦντες ἥπιον (Scholiaſtes ἀλήθειαν) ἐπὶ ἔτη τὸ ἀεὶ πολὺ τοῦτο τῷ ἔργῳ φέροντος ἢ τὴ καὶ δόξης μᾶλλον. Dicuntur etiam *Lacedæmones*, qui juventutem laboribus ac duritiâ optimè erudiebant. Corn. Nepos in Alcibiade de Laced. *quorum moribus ſumma virtus in patientia ponebatur* Horatius:

Me nec tam patiens Lacedæmon.

Inde *Severa Lacedæmon* Cic. 2. de LL. Vide Lambinum ad Horat. loc. prædictum. Heſychius: Λακεδαίμων ἡ Σπάρτη, καὶ ποτὲ μὲν ἡ Πελοπόννησος, ἡ χώρα πᾶσα· ποτὲ δὲ πόλις ὁμώνυμος τῇ χώρᾳ. Not. hic mulieres hujus loci fuiſſe valde delicatas. Claud. de B. Getico:

Scilicet Argolicas, Ephyreiadaſque puellas
Cæperat & pulchras jam faſtidire Lacænas.

Muſæus in Amoribus Herûs & Leandri:

Λακεδαίμονος ἔδεκτο δῶν
Ἥκε μόθον καὶ ἄεθλον ἀκοίτιδι ἀγλαΐδων.

Oraculum, quod in proverbium poſtea iit:

Ἵπποι Θεσσαλικοὶ Λακεδαιμόνιαι ἢ γυναῖκες.

Unde εὐπάρδενον Lacedæmona vocat Nonnus Baſſaricon lib. 43. Nummo coriaceo utebantur. Sen. Ben. 5. *Corium formâ publicâ percuſſum quale apud Lacedæmonios fuit.* Nic. Damaſc. Νομίσματι χρῶν) πυτίνῳ. Item *Lacedæmon* Cypri urbs mediterranea. Steph.

Laciburgium, op. Germ. in Pomerania, apud oſt. Oderæ flu. *Lazenitz* Willichio. Long. 36. 38. Lat. 53. 30.

Lacinium, promont. Magnæ Græciæ Crotoni urbi finitimum, à *Lacinio* latrone, quem Hercules interfecit. Ibi templum erat Laciniæ Junonis. Ovid. Met. 15.

Italiam venit, præterque Lacinia templa
Nobilitata Deâ.———

Dionyſius de ſitu Orbis verſ. 371.

Ἐνθά κεν αἰπὺν ἴδοιο Λακινιάδος δόμον Ἥρης.

Virg. lib. 3. Æn.

Hinc ſinus Herculei, ſi vera eſt fama, Tarenti
Cernitur, attollit ſe diva Lacinia contra.

Strab. lib. 6. Λακίνιον Ἥρας ἱερὸν πλησίον ποτὲ ἱδρύσατο, καὶ πολλῶν ἀναθημάτων μεστόν. Liv. lib. 22. *Nobile templum Lacinium Junonis ſanctum omnibus circa populis.*

Laconica, quæ & Lacedæmon, reg. Peloponneſi in orâ Auſtrali. Pop. *Lacones*, qui infames apud antiquos: Heſychius: Λακωνίζειν, παιδίοις χρῆσθαι. Idem: Λακωνικὸν σχῆμα, τὸ παρέχειν ἑαυτὸν ξένοις, ἵνα καὶ φυλάττωσι Λάκωνες τὰς γυναῖκας. Hinc Lacænus. Virg. Georg. 2.

———*Virginibus bacchata Lacænis Taygeta.*

Et Λάκαινα χόρη apud Theogn. *Laconicus ſinus*, *Golfo di Colochina* Caſtaldo.

Lactodurum, Angliæ op. *Bedford* nonnullis; aliis *Stony-Stratford*.

Lade, inſ. maris Ægæi, ante Miletum Steph. Hanc in duas parvulas inſulas ſcindi ſcribit Pauſanias, & earum alteram Aſterii inſulam dici. Idem Pauſ. in Att. Ἔστι δὲ Μιλησίοις ἀπὸ τῆς πόλεως Λάδη νῆσος. Strab. lib. 14. ἀπέχει δὲ ἡ Λάδη νῆσος πλησίον.———

Landoga, lac. totius Europæ ampliſſimus, pro maj. parte in Suecia, in Keckholmiâ prov. partim in Moſcoviâ reg. & in prov. Novogardiæ majoris. In Finnicum ſin. ſe exonerat, mediante Nievâ flu. & ovi fere ſpecie 36. mill. Germ. long. & 20. latitudinem habet.

Ladon, flu. Arcadiæ, juxta quem poetæ fabulantur Syringa nympham in arundinem fuiſſe commutatam. Hujus meminit Dionyſius verſ 417.

Ἥκε καὶ ὠγύγιος μακρὸν ῥόον Λάδων.

Callimachus *magnitudinem* huic fluvio tribuit, uti *longitudinem* Dionyſius. Sic enim ille Hymn. 1.

Λάδων ἀλλ' ὅτι μέγας ἔῤῥεεν.

Vide Strabo lib. 1. & 8. Hujus *pulchritudinem* commendat Pauſanias in Arcadicis. *Rapacitatem* Ovid. Faſt. 2.

Quique citis Ladon in mare currit aquis.

Et alibi:

Arcades hunc Ladonque rapax.———

Claud. Stil. 1.

Plurima Parrhaſius tunc inter corpora Ladon
Hæſit.———

Heſych. Λάδων, πολεμὸς Ἀρκαδίας. Hinc *Ladogenes* & *Daphne*, Ladonis filia. Idem Λαδωγενὴς, ἡ Ἀρεσθάνα, ὅτι ἐπὶ τῷ ἐν Ἀρκαδίᾳ πολεμῷ Λάδωνι ἐχρήσθη. ubi leg. ἡ Δάφνη. Ea enim fil. Ladonis dicitur Lycophroni, Pauſaniæ in Atticis, nec non Homeri Scholiaſtæ. Vide Palæphatum in *Ladone*.

Læſtrygones, pop. immaniſſimi, Formias Campaniæ urbem incolentes, quos Plin. lib. 7. tradit humanâ carne victitaſſe. Tibullus ad Meſſalam de Ulyſſe:

Incultos adiit Læſtrygonas.———

Hom. 10. Odyſſ.

Ἰθάκιοι Λαιστρυγόνες.

Mox:

Οὐκ ἄνδρασιν ἐοικότες ἀλλὰ γίγασι.

Gell. 15. 21. *Ferociſſimos & immanes Neptuni filios aiunt,*

ut Læſtrygonas & Cyclopas. Inde apud Horat. *Læſtrygonia amphora*, pro Formiana.

Lagenia, Leinſter, pars Hibern. verſus orient. porrecta, ſub qua novem ſunt Com. viz. Caterloghenſ. Dublinenſ. Kildarienſ. Kilkennienſ. Media occid. & orient. Com. Reginæ, Com. Regis, & Com. Vexfordienſis. Terminatur ab ort. mari Hibernico, ab occ. Connacia, à Sept. Ultonia & à merid. Momonia.

Laletini, Hiſp. pop. *Leætani* Ptol. *Letani* Strab. Hi poſtea *Gotholani* dicti fuere, nunc corruptè *Catalauni*, Tarapha teſte. Horum reg. *Laletania*. Mart. 1. 15. inde *Laletanum vinum* à Plin. 14. 6. magis copia, quam bonitate commendatur. Mart. 7. 52.

Et Laletanæ nigra lagena ſapæ.

Idem 1. 27.

A Caupone tibi fæx Laletana petatur.

Lampetiæ, op. Brutiorum marit. in orâ Calabriæ citer. *Lo Cetraro* Gabr. Barrio, *Clampetia*, vel *Dampetia* Plinio. Vide omnino Voſſ. ad Melam p. 168.

Lampeus, mons Arcadiæ. Plin. 4. 1. *Lampia* Straboni, & Pauſaniæ, item Statio lib. 4. Theb.

———*Candenſque jugis Lampia nivoſis.*

Item *Lampia* flu. ex eo monte naſcens, & op. Arcadiæ.

Lampſacus, Lampſacum Ciceroni. Sic enim ille Act. 3. in Ver. *Opidum*, inquit, *in Helleſponto eſt Lampſacum imprimis Aſiæ provinciæ clarum, & nobile: homines autem & ipſi Lampſaceni, tum ſummè in omnes cives Romanos officioſi, tum præterea maximè ſedati, & quieti, prope præter cæteros ad ſummum Græcorum otium potius, quam ad ullam vim aut tumultum accommodati. Lamſicho* Sophiano & *Lepſeck* Turcis, teſte Leunclavio, olim Pityuſa, teſte Plinio. Hic Priapus colebatur. Ovid. Triſt. 1. 9.

Et te ruricolâ, Lampſace tuta Deo.

Dicta eſt à *Lampſace* quâdam ejus loci puellâ. A Phocenſibus condita, ut quidam volunt, vel, ut alii, à Priapo. Strabo lib. 3. urbem clariſſimam nobili portu eſſe ait, & templo matris Deûm inſignem. Generoſo vino abundavit, quo nomine Themiſtocli à Perſarum rege per benevolentiam donata eſt. Hinc *Lampſacenus* & *Lampſacius*. Mart. lib. 10.

Nam mea Lampſacio laſcivit pagina verſu.

Idem 10. 52.

Quantam Lampſaciæ colunt puellæ.

Lancaſtria, Lancaſter, op. Angl. ad flu. Lumæ oſt. in Com. Lancaſtriæ, & in orâ maris Hibernici, med. inter Carleolum ad Bor. & Ceſtriam ad auſt.

Landava, Landaffe, ubs Walliæ Auſtralis in Com. Glamorganenſi, Epiſc. ſub Arch. Cant. ad amnem Tavum 1. mill. ſupra Cardiffam. Long. 16. 47. Lat. 51. 52.

Landavia, Landaw, urbs Germ. Imp. in Alſatiâ infer. in confin. Palatinatus Rheni, 4. leuc. à Spirâ in occ. quot à Rheno flu. Long. 35. 00. Lat. 48. 35.

Landſhutum, urbs Bavariæ infer. ad Iſaurum flu. 20. mill. à Friſingâ in ort. & 30. à Ratiſpona in merid. Long. 34. 51. Lat. 48. 24.

Langia, ſeu Peloponneſi ex Nemeæâ ſylva in fin. Corinthiacum fluens. Stat. 4. Theb.

Hæc quoque ſecretâ nutrit Langia ſub umbra.

Lanuvium, urbs olim, nunc pagus Latii in viâ Appiâ, ab urbe Româ 16. m. p. diſt in agro Laurente. Hinc *Lanuvinus*. Horat. 3. 27.

———*Ab agro*
Rava decurrens lupa Lanuvino.

Ovid. Faſt. 6.

Et populus Laurens Lanuviumque meum.

Vide Propertii Commentatores in illud lib. 4. eleg. 8.

Lanuvium annoſi vetus eſt tutela Draconis.

Et eleg. ſequent.

Lanuvii ad portas hoc mihi ſolus eram.

De *Lanuvii* & *Lavinii* differentiâ, vide Sigon. in Liv. lib. 8.

Laodicea, Laudicha, urbs ampla Syriæ ad Orontem flu. 18. mill. ab Emiſſa in merid. & fere 100. à Damaſco in Bor.

Laodicea, urbs Syriæ in ora maris Phœnicii, inter Heracleam ad Bor. & Gabalam ad merid. ad rad. M. Caſii 30 mill. ab Antiochia in occ. & 35. ab Apamæa in Ceco.

Laodicea, urbs Aſiæ min. inter Tralles ad occ. & Apamiam ad Eurum. 50. mill. utrinque 170. à Magneſiâ in ort. Long. 57. 30. Lat. 39. 58.

Lapithæ, populi Theſſaliæ, Pindum & Othryn montes incolentes, Pirithoi olim imperio parentes. Hi primi omnium frœnos, & ſtrata equorum creduntur invenille. Virg. Georg. 3.

Frœna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere
Impoſiti dorſo, atque equitem docuere ſub armis
Inſultare ſolo, & greſſus glomerare ſuperbos.

Lucan lib. 6. de equo Scyphio:

Spumavitque novis Lapithæ domitoris habenis.

A Lapithâ Apollinis & Stilbes nymphæ filio ſic dicti.

Laranda, urbs Lycaoniæ, 50. mill. ab Iconio, 118. ab Anazarbo in occ. juxta fontes Cydni flu. Long. 64. 49. Lat. 49. 35.

Larinum, Larino, urbs regni Neapolitani in confin Capitanatæ prov. prope Frentonem amnem. 40. mill à Benevento in Bor. Pop. *Larinates*. Silius lib. 15.

Quaque jacet ſuperi Larinas accola fonti.

Lariſſa, nomen multarum civitatum. Stephanus duas Cretæ *Lariſſas* facere videtur, item duas Theſſaliæ, unam ad Peneum, alteram in confinio Macedoniæ. Alia eſt cujus Hom. meminit, quam Λάϊσσαν ἐϵικόλωνον vocat. Sed quænam ſit Homerica illa Lariſſa ambigitur, teſte Geographo lib. 8. Qui vero de Theſſaliæ Lariſſâ accipiunt, Horatii locum inferius producendum, eo refelli videntur, quòd ſuperius dixerit *Theſſala Tempe*. Alia Æolidis juxta Cumam, alia Syriæ, alia Lydiæ. Eſt & parva reg. in Oſſâ. Strabo vicum Epheſi eſſe ſcribit, ubi Apollo *Lariſſæus* colebatur. Alioqui à *Lariſſa* fit *Lariſſæum*. Ut *Lariſſæus Ulyſſes* apud Virg. Æn. 2. Horat. Car. 1. 7.

———*Me nec tam patiens Lacedæmon,*
Nec tam Lariſſæ percuſſit campus opimæ.

Lariſſa potens Lucano lib 6. Apud eundem lib. 7. Pompeio omne auxilium profugo offert, verſ. 712. *Mœnia Lariſſæa* Catullo in Argon.

Larius lacus, totius Italiæ ampliſſimus, quem à Como vicino op. nonnulli appellant Comenſem. Sic dictus à fulicarum multitudine, quos Græci λάρους vocant. Hodiè *Lago di Como* Italis. Quem elegantiſſimè deſcripſit integro libello P. Jovius. Virg. Georg. 2.

Anne lacus tantos, Te Lari maxime.———

Lege Plinium lib. 2. cap. 103. qui etiam lib. 3. cap. 19. *inclytum* vocat. Hujus lacûs effuſæ laudes in Epiſt. alterius Plinii lib. 2.

Latium, Straboni proprie eſt ea Italiæ pars, teſte Plinio 3. 5. quæ inter oſtia Tiberis, & Circeios interjacet, mill. paſ. quinquaginta in longitudinem non excedens, quod poſtea prolatis imperii terminis, Antiquum Latium eſt appellatum. Novi vero Latii tractus ad Vulturnum uſque amnem extenditur, dividiturque in Latium citerius, & ulterius. Prius à Tiberis ripâ Fundos uſque protenditur. Poſterius à Fundis uſque ad Vulturnum. Sic dictum putatur, quod illic latuerit Saturnus, cum Jovem fugeret. Virg. Æn. 8.

Primus ab æthereo venit Saturnus Olympo,
Arma Jovis fugiens, & regnis exul ademptis.
Is genus indocile, & diſperſum montibus altis
Compoſuit, legeſque dedit, Latiumque vocari
Maluit, his quoniam latuiſſet tutus in oris.

Ovid.

Dicta fuit Latium terra latente Deo.

Ipſemet Saturnus lib. 1. contra Symmachum.

———*Placet hic fugitivus & exul*
Ut maneam; genti atque loco Latio dabo nomen.

Minut. Felix. *Itaque latebram ſuam, quod tutò latuiſſet, vocari maluit Latium.* Cyprianus de Idololatrarum vanitate. *Latium de latebra ejus nomen accepit.* Varro autem ſentit dici Latium, quod Italia lateat inter præcipitia Alpium & Apennini. Sic veteres de Latii nomine. Quanto melius autem his Bochartus, qui de nominis hujus notatione ſic diſſerit. Circen, inquit, fuiſſe veneficam, adeoque vicinas terras, Latium puta, & Tyrrheniam ſcatere herbis veneficis veteres conſtanter docent. Æſchylus in Elegiis:

Τυρρηνὸν ἠπείρου φαρμακοτοκὸν ἔθνος.

Theoph. Hiſt. Plant. 9. 15. Φαρμακώδεις δ' εἶναι πάντα μάλιστα τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι οἱ περὶ Τυρρηνίαν, καὶ τὰ Λατίνια. Ariſtot. in Mirabil. Λέγεται δὲ καὶ τὴν Ἰταλίαν ἐν τῷ Κίρκαιον ὄρος φαρμακὰ τὰ φυόμενα δηλητήρια. Itaque tam Circes fabula, quæ ſuis incantamentis fertur immutaſſe rerum ſpecies, quam quod φαρμακώδεις volunt fuiſſe Latinum ſolum, confictum videtur à Phœnicibus, qui *Latium* & *Latinos* dici putaverint ἀπὸ τῆς φαρμάκων ab incantationibus, quia Phœnicio ſermone לט *Lat*, cujus plurale לטים *Latim*, vel *Latin* eſt *incantatio*. Hinc *Latius*, & *Latialis*, *Latinus*, & *Latinienſis*. Hodie *Campagna di Roma*.

Latmus, mons Cariæ non procul à Mileto, vide *Endymion*. Item nomen inſ. apud Thucyd. lib. 3. ſed legendum Πάλμος ibi monet Palmerius.

Latobrigi, pop. Gall. Belg. inter Allobroges & Helvetios. Quorum regio *Lauſanne* hodie Marliano, *Cleckgow* vero Scudo.

Lavinium, ſeu *Lavinum*, urbs Latii ab Æneâ condita, & nomine Laviniæ uxoris ita appellata, hinc *Lavinius*. Virg. Æn. 1.

Italiam

Italiam fato profugus, Lavinaque venit
Littora. Inde Prop.
Factaque Lavinis mœnia litoribus.
De differentiâ inter *Lanuvium*, & *Lavinium*. Vide Dauſqu. ad Silium p. 546.

Laumellum, urbs Inſubriæ, Anton. *Lamello* Leandro: Memmit ejus quoque Marcellinus. Hodie pagum eſſe ſatis contractum ſcribit Merula.

Laura, Siciliæ civitas Iſac. in Lycophr. Item Alexandriæ Ægypti vicus. Athen.

Laurentum, civitas Latii, Pici regis opus, non procul à Lavinio, ita dicta à ſylvâ *laureâ* eo in loco cum conderetur, inventâ. Pop. *Laurentes*. Apris hic tractus præcipuè abundavit. Virg. Æn. 10.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinnifer annos
Defendit, multoſque palus Laurentia, ſylvâ
Paſtus arundineâ. Horat. Sil. 4. lib. 2.
Nam Laurens malus eſt, ulvis & arundine pinguis.
Mart. 9. 49.
Inter quæ rari Laurentem ponderis aprum
Miſimus, Ætolâ de Calydone putes.
Qui poeta etiam ranas in iiſdem paludibus notavit, 10. 37.
———*Laurentino turpes in littore ranas.*

Lauretum, Loreto, urbs Piceni, inter Recinetum & oram maris ad 3. m. p. ab Ancona 15. in merid.

Lauriacum, Lorch, vic. Auſtriæ ſup. ad Danub. flu. 3. mill. infra Lentiam, & 1. tantum ab Aniſo, 22. à Vienna in occ.

Laurion, locus Atticæ, ubi argentum fodiebatur. Thucyd. lib. 2. 6. & Plut.

Lauron, Hiſp. Tarracon. urbs. Plut. in Sertorio; hodiè *Laurigi*, in regno Valentiæ.

Laus, urbs Lucaniæ. Steph. Item op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 1262.

Laus Pompeia, urbs Inſubriæ. Plin. *Lodi* hodiè.

Lauſonium, urbs ad Lemanum lacum. Anton. *Lauſanne* vulgò dicta. Long. 28. 18. Lat. 46. 04.

Lawenburgum, op. Saxon. infer. ad Albim flu. 7. leuc. ab Hamburgo in ort. & 5. à Lubeca in auſt.

Lawenburgum, op. Pomeraniæ, 8. leuc. à Gedano in occ. 2. à lim. Pruſſiæ prov. & 3. ab ora maris Baltici in auſt.

Laxta, Celtiberorum in Hiſp. urbs Ptol. *Hita* Moletio. Al. eſt vicus Caſtellæ Novæ, *Tragazete* dict. in confin. Aragoniæ, ad fontes Sueronis flu. 6. leuc. à Loleto in occ.

Leanitæ, Arab. fel. pop. ad ſin. Arabicum Ptol. Ita Ortel. Sed *Leanitis* ſinus, in Perſico ſinu eſt, ibique *Leanitæ* pop. in ora incolentes, quorum reg. *Elcatif* Caſtaldo.

Lebadea, urbs Bœotiæ apud Cephiſum fluvium. Stat. Theb. 7.

Et valles Lebadea tuas, & Hyampolin acri
Subnixam ſcopulo.———

Lebedus, Ioniæ civitas, à Colophone 120 ſtad. diſtans. Hic ſcenicorum hiſtrionum collegium fuit, qui in honorem Liberi patris ludicra certamina quotannis edebant.

An Lebedum laudas odio maris, atque viarum?
Scis Lebedus quam ſit Gabiis deſertior, atque
Fidenis vicus.———
Long. 55. 20. Lat. 39. 00.

Lebui, pop. Italiæ, quos Livius in Cenomanis inter Brixiam & Veronam deſcribit, ex quo error G. Merulæ patet, eos eoſdem cum Lebeciis Polybii facientis.

Lebynthus, vel *Lebinthus*, inſula maris Ægæi, una Cycladum. Ovid. Met. 8.

Dextra Lebynthus erat, fœcundaque melle Calymna.
Mela 2. 7. in cenſu Sporadum. *Niſyros, Lebynthos, Calydna.* Plin. 4. 17. *Corafiæ Lebinthus, Leros*, Strabo lib. 10. Ἔστι δὲ καὶ Ἀμοργὸς μετὰ Σπανθίους, Λέβινθος καὶ Λεῖα. Nomen eſt à lateribus. Latet enim Ebraicè לבנה *lebena* dicitur, Chaldaicè, & Syriacè לבינתא *lebentha* vel *lebentho*.

Lechæum, portus Corinthi ad ſinum Criſſæum ſive Corinthiacum. *Leſteiocori* Moletio. Statius:

Curva Palæmonio ſecluditur unda Lechæo.
Idem:
Ab Inoo fert ſemita recta Lechæo.
Propert. 3. 19.
Deinde per Ionium vectus cum feſſa Lechæo
Sedarit placidâ vela phaſelus aquâ.

Lectum, prom. Troadis, inter Troadem urb. ad Bor. & Aſſum prom. & urb. ad ort. *Scorpiata* Sophiano.

Ledrenſis urbs, hodiè *Nicoſia* Sophiano, urbs Archiep. Cypri in ora Bor. quæ *Leucotheon*, & *Leucoſia* Græcis dicitur.

Ledus, Le Lez, amnis Occitaniæ. Oritur 3. leuc. ſupra M. Peſſulanum; deinde ipſam urb. rigans, paulo infra ad Latarum caſtrum in ſtagnum Volcarum, ſeu Magalonæ ſe exonerat.

Leges, Aſiæ pop. qui unà cum Gelis habitant ad Hyrcanum mare. Plut. in Pompeio.

Legia, flu. oritur in Arteſiæ Com. dein per Flandriam decurrens, juxta Gandavum in Scaldim ſe exonerat.

Legio ſecunda Auguſta, Britanniæ op. Ptol. vulgò *Leskerd*. Item urbs in litore Mauritaniæ Cæſarienſis. Plin.

Legio ſeptima, quæ & Germanica, urbs Hiſp. Tar. in finibus Aſturum, vulgò *Leon*.

Legio decima Germanica, in Pannoniâ ſuperiori eſt juxta Danubium. Ptol.

Legio Auxiliatrix, opidum olim Pannoniæ infer. ad Danubium, vulgò *Scambri*, nunc pagus apud Budam veterem, teſte Ant. Bonfinio.

Legiodunum, pag. Inſubriæ apud Oram lacus Verbani, ab Anglerià 8. m. p. à Varefio 12. à Mediolano 42.

Legionenſe regnum, pars Hiſp. ad Bor. inter Caſtellam ad ort. & Galleciam cum Portugallia ad occ. In duas partes Durio flu. ſcinditur. Ejus primaria eſt *Legio* vulgò *Leon*.

Legionum urbs gemina, una Silurum in Cambriâ & Monumetenſi Com. ad Uſam flu. nunc *Caerleon*. Alia Cornaviorum in Anglia ad Devam flu. nunc *Cheſter*, Com. cogn. caput.

Leiceſtria, quæ & *Legeceſtria* & *Leogora* quibuſdam, vulgò *Leiceſter*, op. Angl. Com. cogn. caput, ad Sturam flu. 13. mill. à Nottinghamia in auſt. & tot. à Coventriâ in Eurum.

Leleges, Aſiæ pop. origine Græci, ita dicti quaſi λελεγμένοι, eò quod diverſis è locis collecti eſſent, quòd Euſtathius indicat, & Strabo lib. 7. Hi primùm inſulas tenuerunt; indeque in continentem tranſgreſſi, partim in Myſiâ ad Adrymittenum ſinum conſederunt, partim in eo Ioniæ tractu, qui Cariæ eſt proximus. Unde etiam Plinius tradit, Miletum Ioniæ totius caput, *Lelegeida* olim fuiſſe appellatam. Horum originem nonnulli ad Theſſalos referunt, è quibus eſt Servius explicans illud Virgilii Æn. 8.

Hic Lelegas, Caraſque, ſagittiferoſque Gelones.
Lucan. 6.
Mox Lelegum dextrâ preſſum deſcendit aratrum.
Leleges autem aliquando Locrenſium terram, Theſſaliæ contermina, tenuiſſe Plin. auctor eſt lib. 4. cap 7. Et Strabo. lib. 7. Cæterum Heſiodi verſus quos idem Strabo citat, his verbis:

Ἦτοι γὸ Λοκρὸς Λελέγων ὑγήσατο λαῶν,
Τὰς ῥά ποθ' Κερκίδης Ζεὺς ἀρθέσα μνήσατο εἰδὼς
Λευκτὰς ἐν γαίης ἀλέης ποτε Δευκαλίωνος.

Hi verſus, inquam, argumento ſunt & in Theſſaliâ eoſdem aliquando habitaſſe. Quæ enim alia terra Deucalionis quam Theſſalia accipienda, quando eadem & *Pyrrhæa* olim à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore ut idem Strab. auctor eſt lib. 9. appellata fuit. Quin & Pindari Com. Pythiorum Od. 2. aptis verbis indicat Centauros olim Lelegas vocatos fuiſſe: Λέλεγας γάρ φασι πρῶτον αὐτὸς πεσσαρεδομήνους. Διὰ γὸ τὸ ἀπωκιστῆσαι τοὺς ἵππους πεζοπορεῖσθαι Ἱππακενταύρους.
Ovid. Met. 9.
Armiferi Leleges, & nymphæ Lelegeides, ibidem.

Lemannus, op. olim, nunc vicus cum templo Albionis in orâ Angliæ Auſtrali. *Limpne* Talboto. Vel ubi Novus portus. Ptol. teſte Camdeno in Cantio, vulgò *Lime*, qui & Limenus Latinè dicitur. Item lacus Allobrogum, Genevam & Lauſannam urbes alluens per quem Rhodanus ex Seduni ſe fluit. Lucan. lib 1.

Deſeruere cavo tentoria fixa Lemanno.

Lemnos, inſ. maris Ægæi, Thraciam à ſeptentrione, ab occaſu Athon montem habens, fabuloſo Vulcani caſu nobilitata, quem à matre Junone ſinaul atque natus fuit, ob deformitatem præcipitatum in hanc inſulam decidiſſe, ac propterea *Lemnium* appellatum fuiſſe, volunt. Val. Flaccus lib. 2.

Mox etiam pavidæ tentantem vincula matris
Solvere, prærupti Vulcanum vertice cœli
Devolvit, ruit ille polo, noctemque diemque
Turbinis in morem: Lemni cum littore tandem
Inſonuit. Vox inde repens ut perculit urbem
Acclinem ſcopulo inveniunt, miſerentque foventque
Alternos ægro cunctantem poplite greſſus.
Hinc reduci ſuperas poſtquam pater annuit arces
Lemnos cara Deo, nec fama notior Ætnæ
Aut Lipares domus.
Homerus Odyſ. Θ.

Ἔσπε δ' ἰμὼ ἐς λῆμνον ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἦ οἱ γαίαν πολὺ φίλτατ' ἔην ἔτι πεσσόων.

Eadem & *Hypſipylæa* dicitur à filia Thoantis ejuſdem nominis, quæ in hac inſulâ regnavit. Hodie *Stalimine* Turcis & Italis vocatur. *Malum Lemnium*, de maximo & miſerando malo, & *Lemnia manus* pro impii, & nefaria manu Heſychius: Λημνίῳ χαλκῷ, ὡμῇ καὶ ἀθεμίτῳ ἀπὸ τῆς μοχθηρείας. Trojani belli tempore Philoctetes ab hydro, vel cherſydro morſus, aut, ut Sophocles, à viperâ, in hac inſulâ relictus eſt, ut

poetæ paſſim teſtantur, quia Vulcani Sacerdotes Lemnii ἐδεσ-
ἐπεδον τοῦ ὀφθαλμοῦς. Ita habet Euſt. in lib. 2. Iliad. Lem-
num ſc. nobilitat imprimis terra Lemnia, cujus aſtrictoriâ vi
labra vulnerum coaleſcunt, & obducuntur maximè in venenoſo morſu. Galenus cum in Lemnum ideo navigaſſet, ut hujus terræ vires penitius cognoſceret, quendam refert ſe conveniſſe, qui ἐπὶ πλειόνων καὶ παλαιῶν, καὶ δυσκατιλήτων, ἐχρῶ-
σθαι ἔφη καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, ὅτι ἐπὶ τῶν θανασίμων φαρμά-
κων, ὃ πεπιθὼς μόνον, ἀλλὰ καὶ δεδιὼς ἐχεῖτο τῇ σφρα-
γῖδι, *ad vulnera cum vetera, tum cicatrici obducendæ contumacia, & ad morſus viperæ, adeoque omnes venenoſos morſus, & lethalia venena, non ſolum pro antidoto, ſed & poſt venenum ſumptum ſigillo utebatur*, i. e. *terrâ ſigillatâ*, ſive *Lemniâ*. Inde pharmaco nomen, adeoque toti inſulæ, uti putat Bochartus. Nam Arabicè לאם *lamu*, cum de vulnere agitur, eſt *conſolidare, obſtringere, agglutinare*. Videant igitur peritiores an fiat Lemnos vel ex ſimplici לאם *lama*, vel ex compoſito נחש לאם *lam-nahs*, q. d. συνιλητικὸν φάρμακον τῶν ἕλκεων, id eſt, *pharmachum vulneris ex morſu obducendi vim habens*. Arabicè enim נחש *nahs* eſt *morſus*. Ideo autem Vulcanus fingitur in Lemnum è cœlo delapſus. ὅτι πῦρ ἐκεῖ γῆθεν ἀνεδίδοτο πολὺ αὐτόματον, *quia olim ibi è terrâ erumpebat ſpontaneus ignis*, ut ſcribit Euſt. in lib. 1. Iliad. Itaque etiam Αἰθάλεια veteres vocarunt, teſte Polybio apud Steph. ἀπὸ τῆς αἴθεσθαι *ab ardendo*. Lycophron in Alexandra :

Τερφώσας γῆια λημναίῳ πυρί.
Adurens igne membra Lemnio.

Sen. in Herc. Oetæo :

Quæ tanta nubes flamma Sicanias vomit?
Quæ Lemnos ardens.——

Papinius :

——Ægæo premitur circumflua Nereo
Lemnos, ubi ignifera feſſus reſpirat ab Ætna
Mulciber.——

Vide Suidam in Λήμνιον πῦρ. Hodie *Stalimene*.

Lemovices, Limovici Ptol. Gall. Aquit. pop. Pictonibus vicini, hodiè *Limoſin*.

Lemonii, Germaniæ pop. Tacit. *Mecklenburger*, Ortelio, *Liſſlander* Curæo.

Lemuris, flu. Liguriæ ex Apennino M. in Urbem fluvium agri Alexandrini influens. Hodie *Lim*, vel *Lemo* dicitur.

Lentia, Lints, urbs Auſtriæ ſuper. ad Danubium, 6. leuc. à Paſſavia in ort.

Lentium, Lens, op. Belgii in Arteſia prov. 3. leuc. ab Atrebato in Bor. & 4. à Duaco in occ.

Lentudum, Lutenburg, op. Pannon. ſuper. ad Muram flu. inter Bolentium ad occ. 2. & Canifiam ad ort. 3. leuc.

Leoburgum. Vide *Lawenburgum*.

Leocata, Leucate, op. Gall. in Occitania inter Stagnum cogn. ad occ. & oram maris Mediter. ad ort.

Leodium, urbs Belgii ad Moſam flu. in finibus Eburonum, ampla, & epiſcopalis. *Luttich* Germanis. Vulgò *Liege*. Ad tertium à Tungris miliare, quà meridiem ſpectat, tanto murorum cingitur ambitu, ut altiſſimos complexetur montes vitibus conſitos. Deinde in planitiem excurrit, adeo glebâ fertili, ad hæc pomis, & nucibus omnis generis abundans, ut de præſtantiâ cum Siciliâ certare poſſit. Long. 27. 03. Lat. 50. 40.

Leon, Eubœæ inſ. promontorium. Ptol. *Cabo Manteilo* Sophiano. Item aliud Cretæ in orâ Auſtrali. Eſt & Phœniciæ fluvius. Item Siciliæ, haud procul à Syracuſis, locus, ſive vicus fuit. Thucyd. lib. 6. Λεών. Liv. lib. 24. *Leontina*, ubi tamen *Leontem* legit Cluverius.

Leona, urbs Gall. Celt. in orâ Britanniæ min. boreali pop. *Leonices*. Long. 16. 10. Lat. 49. 18.

Leonia, & *Leonium*, vulgo *S. Leon*, urbs M. Græciæ exciſa inter Siberenam & Crotonem.

Leonica, op. fuit Edetanorum in Hiſp. quod quibuſdam eſt *Oliete*, al. autem *Alcaniz*, vicus ad amnem *Guadalupe*, in Aragonia ambo, & in confin. regni Valentini.

Leontini, Siciliæ urbs quondam celeberrima, hodiè *Lentini* dicitur, Græcis omnibus Λεοντῖνοι, uno excepto Ptolemæo, apud quem Λεόνστιον. Derivatum eſſe nomen ἀπὸ τῆς λέοντος, i. e. à *Leone*, omnes nummi hujus urbis antiqui teſtantur, in quibus ejus animalis imago expreſſa eſt. Ejus meminit Ovid. Faſt. 4.

Jamque Leontinos, Amenanaque flumina curſu
Præterit.——

Opidani eòdem nomine gaudebant. Sil. lib. 14.

Prima Leontinos vaſtarunt prælia campos,
Regnatam duro quondam Læſtrygone terram.

Et poſtea :

Cereri placidos fœcundat ſanguine campos.

Apud Ciceronem Verrina 5. ager Leontinus dicitur *Caput rei frumentariæ*. Ibidem : *Leontini principes rei frumentariæ*. Sidon. Carm. 22.

Quanta Leontino turgeſcit meſſis acerro.

Polyb. Γωργύπιμον χώρων vocat. Vide Plin. 18. 10. Long. 29. 08. Lat. 36. 44. Bellicoſi olim fuere, ſed à Phalaride victi, armiſque exuti, potationibus operam dare cœpere; unde Proverb. *Leontini ſemper juxta pocula*, apud Diogenianum in voluptuoſos. Plura de hac urbe vide apud Cluv. Sic. Ant. 1. 10.

Leopolis, S. Leo, urbs Ital. Ditionis Pontificiæ, in Duc. Urbini, prope Ariminum flu. in lim. Romandiolæ, 20. m. p. ab Urbino in Cæc. & 15. ab Arimino in Circ. Long. 35. 30. Lat. 43. 38.

Leopolis, Lemburg, urbs Polon. in Ruſſiâ nigrâ, 15. leuc. à Premillia in ort. & paulo minus à M. Carpato in Bor. Long. 46. 33. Lat. 49. 13.

Leoſthenium, ſin. in orâ litor. Thraciæ, è reg. Bithyniæ in Byzantium ad auſt. & P. Euxinum ad Bor. *Sthenion* Gyllio.

Leovardia, Leuwarden, urbs Belg. Uniti, ampla, munita, & elegans, Friſiæ Occid. caput, ſub Dom. Batavorum.

Lepaduſa, inſula Siciliæ, à patellis oſtreorum genere dicta, quaſi Patellaria.

Lepanthum. Vide *Naupactus*.

Lepas, vertex rupis cujuſdam aſperæ in agro Syracuſano. *Crimiti* Fazello & Aretio.

Lepinus, mons Italiæ, in quo Signia urbs, vino celebris : Columella lib. 10.

Quæ Marrucini, quæ Signia monte Lepino.

Lepontii, pop. Alpini circa Rheni ortum, inter Inſubres, & Helvetios, *Rhinwalder* Scudo. Vide omnino Cluv. Germ. Ant. lib. 1. cap. 14.

Leprium, op. Peloponneſi in Elide reg. ſeu potius, teſte Cic. & Plin. in Arcadiâ, *Chiappa* Nigro. Pop. *Leprini* Ciceroni, Polybio vero *Lepreatæ*.

Leptis, Africæ min. (quæ *Zeugitana provincia* dicitur) duarum urbium nomen eſt. Prima Minor, quæ *Sarrana* cognominatur à Sarranis Phœniciæ. Silius lib. 3.

Tabraca cum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Long. 42. 00. Lat. 31. 40.

Altera trans Syrtin min. ſitâ, juxta Ocam op. Magnæ cognomen habet. Illam Neapolin dici exiſtimat Vadianus Melæ enarrator. Cæterum de 2 hiſce urbibus vide Bochartum Geogr. pag. 526. & 527. *Leptis* nomen Punicum eſſe ait, לבת *labt*, quod *ſtationem* ſignificat. Lucan. lib. 9.

Proxima Leptis erat, cujus ſtatione quietâ
Exegere hyemem.——

Leria, vide *Leros*. Item op. Hiſp. Tarrac. in regno Valentiæ, olim Hedetanorum caput, teſte Beuthero, vulgò *Liria*, ut ex Cluſio, & Morali refert Ortelius. Long. 20. 50. Lat. 40. 00.

Lerina, inſula maris Gallici, oræ Gall. Narbon. inter Antipolin & Forum-Julii adjacens, ubi Lerinenſe Cœnobium præclariſſimum. *S. Honorato* Maſſenio dicitur & *Lerinum*, & *Lerinus*.

Lerna, lacus in agro Argivo, Herculis labore notiſſimus, qui in eo Hydram Lernæam dicitur interemiſſe; vicinæ omni reg. adeo infeſtam, ut ſocum fecerit Proverbio Λέρνη κακῶν, de malis multis in unum congeſtis. Hinc *Lernæus*. Virg. Æn. 8.

Lernæus turbâ capitum circumſtetit anguis.

Stat. Theb. 1.

——*Veteri ſpumavit Lerna veneno.*

Strabo lib. 8. Λέρνα λίμνη τῆς Ἀργείας ὀλίγη, καὶ ἡ Μυκηναίας, ἐν ᾗ ἡ Ὕδρεια ἱστοροῦσι. Διὰ δὴ τοῦτο ἡμυθεύθης καθαιρεῖν ἐν αὐτῇ περιμία τὰς ἐξίπτους, Λέρνα κακῶν. Argos autem & hunc lacum loca non exiguis inter ſe ſpatiis diſſita eſſe innuit Lucianus in Dialog. Marin. Μόνη δὴ Φιλίππῳ μαχεῖν ὕπω ἡ ὁδὸν ἐξ Ἄργους εἰς Λέρναν. Val. Flac. lib. 1.

——*Olim Lernæ defenſus ab angue Arcas.*

Urbem autem & fontem fuiſſe ab al. docemur. Schol. Euripidis in Phœniſſis : Λέρνα πόλις καὶ πηγὴ τοῦ Ἄργους. Λέρνης βαθὺν λιμῶνα dixit Æſchylus, unde Pind. Schol. ἡ δὲ Λέρνα κεῖται μεταξὺ πύλης Κρήνης, καὶ Κενῆς πύλης λοχμώδης χωρίον. Eſt & flu. ejuſdem nominis, opidum item Laconicæ mediter. *Phonea* Sophiano. Nigro autem *Petrina* dicitur.

Leros, quæ & *Leria*, inſ. in Icario mari. Strabo lib. 14. Pop. *Lerii*, qui olim corruptiſſimis moribus fuiſſe perhibentur. Hinc illud Phocyllidis Λέριοι κακοί, οὐχ ὁ μέν, ὁ δὲ οὔ, πάντες δὲ πολὺ Παδοκλέης. *Lerii mali, non quidem unus, alter vero minimè, ſed univerſi, excepto Patroclo.*

Lesbos, inſ. maris Ægæi, ante Aſſum, promont. Troadis. *Lesbia* Plauto in Mercatore, *Metelin* hodie. Olim univerſæ Troadis imperium obtinuit. Ambitus ejus ſtadiorum 100. ſupra 1000. à Boreâ in Auſt. protenſa, quingenta ſexaginta ſtadia longitudinis habens; feraci agro, & multâ materiâ ad

claſſes

claſſes conficiendas idonea. Sic dicta à primariâ urbe, quæ in eâ potentiſſima fuit, ſive à *Lesbo* Japeti filio, qui in eam inſulam navigavit. Ut autem eruatur Lesbi etymon, ſciendum eſt veteres meminiſſe ſeptem majorum inſularum in mari mediterraneo. In quarum dimenſione, quamvis parum ſibi conſtent, tamen in eo conveniunt, quòd Lesbon ſemper cenſent ſeptimo loco, Scylax ſcilicet, Alexius Comicus apud Euſtathium, Author lib. de Mundo cap. 3. ubi de majoribus inſulis, Apuleius, Timæus apud Strabonem lib. 14. Diod. Sic. lib. 5. Inde ſuſpicatur Bochartus Lesbum inſulam *Esbuith* & contractè *Esbu*, i. e. *ſeptima*, dictam eſſe à Phœnicibus, voce deflexâ ex Ebræâ השבועית *haſſebiith*. Ex quo factum, ut præfixo Lamed להשבוע *Lesbus* diceretur, urbs inſulæ metropolis, i. e. *ad ſeptimam*, ſupple *inſulam*. Quâ nominum formâ nihil frequentius apud Pœnos, ſic *Ad ſeptem aras*, *Ad ſeptem fratres*, &c. Dionyſ. verſ. 537.

——Λέσβε ἐυρυχόρῳ.

Hinc *Lesbius*, ut *Lesbia vina*, Horat. Epod. 9. quæ apud veteres maximè in pretio. Clearchus: Λεσβίῳ πώμα]Θ· ἀκ ὀξὺν ἄλλΘ οἶνΘ ἥδιον πεῖν. Alexis: Λεσβίοις οἰναίοις τὰς ἡμέρας τὸ λοιπὸν διατρίχει μέΘ. Vide Lud. de la Cerda ad illud. Virg. Georg. 2.

——*Methymnæo carpit de palmite Lesbos.*

Item *Lesbous*, ut *Lesboum barbiton* apud eundem, Carm. 1. p. A Lesbiis ortum eſt adagium apud Ariſt. lib. 5. Moral. quod eſt *Lesbia reguha*, cum ratio ad factum, non factum ad rationem, vel lex ad mores, non mores ad legem accommodantur. Lesbii inter alias turpitudinis notas, hanc contraxerunt, quod fellationis, & irrumationis primi authores feruntur; unde Græce Λεσβιάζειν apud Ariſtoph. pro *polluere*. Divinandi autem arte pollebant: quapropter apud Plut. hoc adagium legitur *Lesbius Prylis*, nam Prylis Mercurii fil. fuiſſe traditur divinandi peritiſſimus. Lesbii etiam cantores celebres fuiſſe dicuntur, qui accerſiti Lacedæmonem, cives tumultuantes ſuavitate cantûs ad concordiam revocabant: Unde ortum proverbium apud Suidam, & Zenod. *Poſt Lesbium cantorem*, cum aliquem non primas, ſed ſecundas tenere debere ſignificamus. Soli fertilitate, & vini generoſitate inter alia præſtans inſula, nec non puellarum formoſitate.

Leſem, urbs in tribu Aſer, in poſſeſſione vero Dan. Joſ. 19. quæ & *Lais*, & *Dan* dicitur. Hæc ea putatur à pleriſque quæ tandem à Philippo Tetrarcha, ſenioris Herodis filio, in honorem Tiberii Cæſaris *Philippi* appellata. *Bellina* vulgò.

Leſera, mons Gall. Cemeni pars, in Occitania inter Gabalos & Arecomicos.

Leſina, urbs regn. Neapol. juxta lacum cogn. vix 3. mill. ab orâ ſinus Veneti, 22. mill. à Manfredonia in Cæc.

Leſnovia, op. Polon. in Volhinia ſuper. Aliquot. m. p. à Bereſteciâ in ort. & 15. à Luceoriâ in merid.

Leſſina, *Leſſines*, urbs Hannoniæ ad Teneram flu. inter Athum ad auſt. & Gerardimontium ad Bor. 3. leuc. à Bruxellis in Bor.

Leſtorum regio, Λῃστῶν χῶρος, i. e. *piratarum regio*. Ptol. Regio Indiæ extra Gangem, cujus incolæ ſylveſtres eſſe dicuntur, & in ſpecubus habitare. Ferunt in eâ corvos eſſe albos, & pſittacos; hodie regnum *Pegu* dicitur.

Leſua, *Lewes*, op. Angl. in Suſſexiæ Com. 4. mill. ab orâ maris Britannici.

Lethæus, flu. geminus: unus Lydiæ, Magneſiam urb. alluens, & Pactya monte erumpens, in Mæandrumque per agrum Magneſianum deſcendens, *Fiume di Mangreſia* vulgò; alter in Macedoniâ, Triccam urb. attingens, apud quem Æſculapium natum ferunt. Eſt & *Lethæus* apud Solinum flu. Cretæ, Gortynam urb. præterfluens, *Letor* hodie.

Lethe, flu. inferorum apud poetas, cujus aquam, ſiquis guſtaſſet, omnium ſtatim præteritorum obliviſci eum voluerunt, ἀπὸ τ λήθης, h. e. ab *oblivione* ſic dictus. Conſtat autem revera *Lethen* ſeu *Lethonem* in Africa amnem eſſe, circa extremum Syrtium cornu, Berenicen urb. alluentem, vero quoniam terræ hiatu abſorptus, & occulto meatu per aliquot lapſus millia, circa Berenicen magna aquarum copia erumpit, perſuaſum fuit accolis, ab inferis eum emergere. Lucan. lib. 9.

Quam juxta Lethes tacitus prælabitur amnis,
Infernis, ut fama, trahens oblivia venis.

Ubi *Lethon* legendum ex optimo ſuo codice monet Voſſius ad Melam lib. 1. cap. 8.

Lethes, flu. Hiſp. geminus; unus Hiſp. Tarracon. per fines Bracarum fluens, qui & *Limæa*, vulgò *Lima*. Alter Hiſp. Bæt. per Vandalitiam fluens, ac in mare apud portum Mneſthei exiens, vulgò *Guadelete*. De priore Sil. lib. 1.

Quique ſuper Gravios, lucentes volvit arenas,
Infernè populis referens oblivia Lethes.

Ubi alii *Grovios*. Super hoc nomine recondité ſcripſit If. Caſaubonus, Strabonis Commentator in lib. 3. Liv. lib. 53. *Cum fluvium Oblivionem tranſire nollent.*

Levaci, pop. Belgii, Nerviorum clientes, quorum op. *Leeuw*, quaſi Levacum in Brabantiâ, à Lovanio 4. leuc. in ort. Licèt Marlianus ipſos Lovanienſes interpretetur.

Leuca, Salentinorum urbs, apud Japygium promontorium. Lucan. lib. 5.

Antiquuſque Taras ſecretaque littora Leucæ.

Item op. Ioniæ. Mela. Inſula item Cretica contra Cydoniam. Plin. Inſula Indiæ intra Gangem. Ptol. Et Argivorum op. Polybio.

Lenca ore, Ptol. i. e. *Albi montes*, in Cretâ ſunt, teſte Plinio, *Madara*, & *Spachia* Bellonio.

Leucarum, Camdeno *Loghor*, op. Albionis in Walliæ orâ meridionali Anton.

Leucas, & *Leucadia* Plin. & Mel. *Leucate* Virg. *Leucates* Straboni, *Neritis* etiam Plin. 3. 1. inſula maris Ionii, oræ Epiri occiduæ adeo vicina, ut continenti juncta videatur, (cum urbe cognomine, quæ *Neritos* Strab. *Neritum* Plin.) media inter Acroceraunia, & Peloponneſum 87. m. p. ab Actio 30. in merid. cujus urbs caput erat Acarnaniæ, teſte Livio. *S. Maura* hodiè dicitur, ſedes præfecti Turcarum, mons vero & promont. *Leucata*, & *Leucates*. Ovid. Met. 15.

Leucada continuam veteres habuere coloni,
Nunc freta circumeunt.——

Lucanus lib. 4.

Ductor erat cunctis audax Antonius armis,
Jam tum civili meditatus Leucada bello.

Juvenal. Sat. 8.

——*Quantum non Leucade, quantum*
Theſſaliæ campis Antonius abſtulit.

Statius Thebaidos lib. 4.

——*Sic Ambracii per littora ponti*
Nauticus in remis juvenum monſtrante magiſtro
Fit ſonus, inque vicem contra percuſſa reclamat
Terra, ſalutatus cum Leucada pandit Apollo.

Idem Æn. 8.

——*Torumque inſtructo Marte videres*
Fervere Leucaten.——

Leuce, inſ. Ponti exigua, Boryſthenis oſtio objecta. Vide *Achillea*.

Leuci, Gall. Belg. pop. Treviris & Mediomatricibus finitimi, jaculandi peritiſſimi. Lucan. lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus Rhemuſque lacerto.

Hodiè *Tullenſes*, quorum civitas *Toul* vulgò dicitur. Item *Leuci*, Peloponneſi pop. Livio.

Leucobibia, & Lat. recent. *Loquabria*, regio Scotiæ occidua contra Ebudas inſulas. Male vero Ortelius citat Ptol. ille enim *Levopibiam* habet. Vide *Lucopibia*.

Leucogæus collis, & *Leucogæi fontes*, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos, *La Lumera*, teſte Sanfelicio. Hic alica plurima & ſulphur. Plin. 18. 11. & 35. 15. Fontes prædicti firmitatem dentibus, oculis claritatem, & vulneribus ſanitatem afferunt, teſte eodem Plin. 31. 2. *Leucogæus* quoque *Leuce acte* Ptol. locus Marmaricæ in orâ litorali inter Parætoniam, & Alexandriam. *Riva bianca* Moletio.

Leucopolichna, urbs Sarmatiæ, Rutheniæ, ſive Ruſſiæ metropolis. *Lemburus*, quæ & *Leopolis*.

Leucopolis, urbs Cariæ marit. ad ſinum Doridis reg. Plin. 5. 29. *Æſchecher* Leunclavio.

Leucoſia, inſ. maris Tyrrheni contra ſinum Pæſtanum, ſic dicta ab Æneæ conſobrinâ ibi ſepultâ, in orâ Lucaniæ, teſte Feſto, ſed ut Plinius vult, ab una Sirenum ibi ſubmerſa, & ſepulta. Ovid. Met. 15.

Leucoſiamque petit, tepidique roſaria Pæſti.

Item urbs totius Cypri primaria, quæ & *Nicoſia*. Quin & Samothracia *Leucoſia* prius eſt appellata, ut inquit Ariſtot. de Repub.

Leucoſyria, Cappadociæ pars, circa oſtia Thermodontis fluvii. *Leucoſyrorum cubitus*. Cappadociæ locus. Ptol. hodie *Lyrus*.

Leuctra, pl. num. vicus Bœotiæ juxta Theſpias, circa quem Epaminondas Thebanus Lacedæmonios vicit, adeoque attrivit, ut poſtea imperium recuperare nequiverint. Pœna fuit ea pugna libidinum quod in eo ipſo loco duo adoleſcentes nobiles Spartani Scedaſi filias (earum autem nomina fuerunt Hippo & Miletia, vel, ut alii volunt, Theano & Euexippe) vi ſtupraviſſent, diſſectaſque in fruſta in puteum abjeciſſent. Quanquam, ſecundum alios, ipſæ vim paſſæ doloris impatientia ſibi necem conſciverunt, eoque in campo ſepultæ ſunt in quo poſtea iſta pugna fuit commiſſa, facta eſt autem an. 2. Olymp. 102. ſc. an. Mundi 3585.

Leuctrum, Laconicæ urbs in Peloponneſo ad ſinum Meſſeniacum. Ptol. *Maina* Nigro. *Iſteſia* Moletio. Plut. in Pelopidâ ad mare fuiſſe docet, Καὶ τ Λακωνικὴν πολίχνιον ἔχῃς τῇ Σκιάδῃ Λεῦκτρον ὀνομάζω. Inter Eleutherolaconum urbes memoratur à Pauſania. Nomen illi à *Leuſtris* Bœotiæ datum,

datum, quorum & colonia erat. Pelopem eam condidisse refert Strabo lib. 8. Solinus ubi de Laconum urbibus agit, cap. 13. *Præterea aliquot urbes, inter quas Leuctra non obscura jampridem Lacedæmoniorum fædo exitu.* Ubi vehementer errat, quod celeberrimam pugnam Leuctricam, quæ pugnata ad Bœotiæ Leuctra fuit, Laconiæ Leuctris tribuit. Item *Leuctrum* Arcadiæ urbs, Pausan. & Achaiæ, pag. 9. Strab.

Libanus, Hebr. *Lebanon*, mons Syriæ maximus & notissimus, ab agro Damasceno in Arabiæ confin. Tripolim usque Phœnicis urbem productus, vallem longam cum Antilibano monte efficiens, cujus longitudo 187. m. p. continet. In eo Cedrus arbor ingenti copiâ nascitur. Tacit. Hist. 5. *Præcipuum montium Libanum erigit, mirum dictu tantos inter ardores opacum fidumque nivibus.*

Libarna, vel *Libarnum*, Liguriæ opidum. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 81.

Libethra, Magnesiæ fons, Musis sacer. Plin. 49. Placet quibusdam fuisse urbem in Olympo monte, torrente funditus eversam, quam jam olim oraculo prædictam esset, fore ut Libethrii τοῦ σύος omnes interirent, quum Orphei ossa Sol inspexisset. Erant autem Orphei reliquiæ in columnâ quadam conditæ, quæ viæ imminebat à Dio in Olympum ducenti. Quem in locum cùm ingens hominum vis convenisset, ut pastorem suaviter canentem audirent, evenit, ut columna eversa, Orphei ossa nudarentur: eodemque die torrens, nomine *Sys*, supra modum auctus, Libethrios cum urbe submerserit, Cæl. Rhod. 18. 22. Hesychius: Λείβηθρον, ῥεῖθρον ὀχετὸν, χρυσὸν, καὶ τόπον ἐν Μακεδονίᾳ, καὶ ἡ Ἑλικὼνα. Ubi putavit Grammaticus ἀλλαγέστως *Heliconem* etiam *Libethrum* vocari; sed falsus est; nam Libethrum locus fuit in Pieriâ, Macedoniæ reg. ubi Musæ natæ dicuntur, & inde Pierides dictæ: at in Helicone tantum fuit specus Libethridum, i. e. Musarum; inde error.

Liburnia, Illyridis regio supra intimum Adriatici sinûs recessum sita, inter Istriam, & Dalmatiam, à *Liburno* quodam Attico sic dicta. Steph. Hodiè *Croatia*, in ditione ducum Austriæ. Incolæ *Liburni*. Virg. Æn. 1.

Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi.

Item *Liburni* viatores dicti sunt, qui ex agris jussu magistratuum sæpe vocabant cives, sic dicti quòd ex Liburniâ fere orti essent. Juvenal. Sat. 4.

———*Primus clamante Liburno,*
Currite, jam sedit, raptâ properabat ab ollâ
Pegasus, attonitæ positus modo villicus urbi.

Item *Liburna*, sive *Liburnica*, genus navigii levissimi, velocissimique, à *Liburnis* populis ita dicti, qui olim celeribus navibus usi, Ionium mare, insulasque prædabantur. Horat.

Ibis Liburnis inter alta navium
Amice propugnacula.

Liburnides, 60 insulæ maris Hadriatici juxta Liburniam. Strabo.

Liburnum, vehiculi, sive lecticæ genus fuit, ad Liburnicæ navis similitudinem factum, quo principes Rom. vehi solebant adeo molliter, ut interim vel dormire intus possent, vel legere, vel scribere, aut aliud quidvis commodè agere. Juven. Sat. 3.

———*Turbâ cedente vehetur*
Dives, & ingenti curret super ora Liburno.

Libya, filia Epaphi ex Cassiopeâ, à quâ Libya tertia pars orbis nomen accepit, quam nos Africam dicimus. Ab Asia, Nilo flu. ab Europâ, mari mediterraneo dirempta. Doctissimus Bochartus deducit ab Arabico *lub* quod est *sitis*. Est enim Libya sitis regio, testante Dionysio vers. 182.

Ἡ δὲ διψερὴ ἡ καὶ αὐχμώεσσα τέτυκται.

Quin & Oppianus Κυν. δ. διψάδα γαῖαν vocat & alibi ἀνυδρότατον χῶρον, & rursus πολυδίψιον αἶαν. Inde Lucanus:

Per calidas Libyæ sitientis arenas.

Et Virgilius:

Hinc deserta siti regio.———

Idem lib. 1.

———*Sicut squallentibus herbis*
Æstiferæ Libyes viso leo cominus hoste, &c.

Silius lib. 1.

Æstifero Libye torquetur subdita Cancro.

Fertilis tamen erat plurimis locis. Hic *Tagi arenæ* & *Libyæ messes* conjungunt Poetæ. Sen. Thyeste:

Non quicquid fodit occidens,
Aut undâ Tagus aureâ
Claro devehat alveo;
Non quicquid Libycis terit
Fervens area messibus.

Martialis:

Possideat Libycus messes, Hermumque Tagumque.

Horatius:

Quicquid de Libycis verritur areis.———

Inde *Libys* homo, & *Lsbyssa* mulier, & *Libystis*. Unde Virgilius:

———*Et pelle Libystidis ursæ.*

Quod non otiosè à Poeta scribitur; nam Libya ursis abundabat. Hesod. in Melpom. de pop. Africanis: Καὶ οἱ λεόντες καὶ τοῦτοι εἰσὶ, καὶ οἱ ἐλέφαντες ἐν καὶ ἄγριοι. Sol. cap. 29. Numidici ursi formâ cæteris præstant, rabie duntaxat, & villis profundioribus. Juvenalis Sat. 4.

Profuit ergo nihil misero quòd cominus ursos
Figebat Numidas.———

Martialis:

Quod fræno Libyci domantur ursi.

Inde *Libycus*, ut mare *Libycum*, & *horrea Libyca*. Item *Libys*, *Libyssa*, *Libysticus*, *Libystinus*, *Libystæus* & *Libystis*. Libyæ leones pro immanissimis ferit. Catullus:

Solus in Libyâ, Indiâve tostâ
Cæsio veniam obvius leoni.———

Silius lib. 7.

Jam cernes Libycum huic vallo assultare leonem.

Seneca in Oedipo:

Qualis per arva Libycus insanit leo
Fulvam minaci fronte concutiens jubam.

Statius Theb. 9.

———*Nonne Hyrcanis bellare putatis*
Tigribus aut sævos Libyæ contraire leones.

Copia autem tanta leonum in Africâ olim fuit, ut obsidere urbes scribantur Polybio, commemorante Plinio lib. 8. cap. 16. Atque hinc fortassis origo nominis. Sane Agathemeres lib. 1. Λιβύη ὑφ' Ἑλλήνων διὰ ἄγνωσιν πάντα. Ἀπὸ δὲ ἔθνους ἐπικρατοῦς φοινικῶς ὀνομάσθησαν Λίβυες. Ubi *Libyam* totidem his verbis לביאים i. e. *Leones* exprimi videmus.

Lichades, ins. seu potius scopuli maris Ægæi apud Eubœam & Atticam. *Lichas* Ovid. Met. 9.

Nunc quoque in Euboico scopulus brevis emicat alvo
Gurgite, & humanæ servat vestigia formæ;
Quem quasi sensurum, nautæ calcare verentur,
Appellantque Licham.———

Lichfeldia, *Lichfield*, i. e. *ager mortuorum*, urbs Angliæ Episc. sub Arch. Cant. in Com. Staffordiæ, 24. m. p. à Leicestriâ in occ. & 10. à Staffordiâ in Astr.

Liger, sive *Ligeris*, nobilis Celtarum flu. qui in Arvernorum finibus oriens, Heduosque à Biturigibus dividens, non procul à Pictonibus in Oceanum Britannicum influit. Vulgò *Loire*. Tibullus 1. 7.

Testis Arar, Rhodanusque celer, magnusque Garumna,
Carnuti & fluvii cærula lympha Liger.

Vide Tanaqu. Fabrum Epist. Vol. 2. pag. 10.

Ligii, populi Germ. quorum regio hodiè Silesia, inter Lusatiam ad occident. & Poloniam ad ort.

Ligir, flu. Bœotiæ juxta Plateas urbem fluens. Steph. *Bechir* Nigro.

Liguria, Italiæ regio gemina: Una litorea, quæ vulgò *La Riviera de Genova* nominatur, inter ostia Vari ad occid. & Macræ ad ort. inter Gall. Narbonensem & Hetruriam supra 200. m. p. extensa, cujus caput est Genua, inter mont. Apenninum & mare Ligusticum perstricta: Altera vero Mediterranea, Galliæ Cisalpinæ non modica portio, inter Apenninum mont ad meridiem, & ort. Alpes maritimas & Cottias ad occas. Padumque flu. ad bor. & ort. comprehensa, in quâ Mons-Ferratus ducatus, magna pars principatus Pedemontani, parsque ducatus Mediolanens. continetur. Pop. *Ligures*. Virg. Georg. 2.

Assuetumque malo Ligurem, Volscosque verutos.

Id est, εἰθισμένον τῇ κακοπαθείᾳ, aut εἰθισμένον κακοπαθεῖν, vel κακοπαθῶς ζῆν, ita explicat H. Steph. Schediasm. 1. 6. Nam hæc gens laboribus bellorum assueta. Dionysius Halicarnasseus lib. 1. Τὸ Λιγύων γένος τὸ πολὺ καὶ μάχιμον. Nisi quis sententiam torqueat, ut volunt aliqui, ad gentis hujus κακίαν, & malos ac vitiosos mores. Nam credibile hoc ex odio, quod vel vitio gentis, vel privatâ aliquâ offensâ in Ligures habuit Virgilius, ut apparet ex illo Æn. 11.

Vane Ligur, frustraque animis elate superbis,
Nequicquam patrias tentasti lubricus artes.

Sed rectè monet Germanus hunc cavillum non satis aptum laudibus Italiæ. Hinc *Ligusticus*, ut *mare Ligusticum*. Et Juvenal. Sat. 3.

Nam si procubuit qui saxa Ligustica portat.

Ligurnus Portus, *Legorn*, urbs Ital. in agro Piceno, sub dom. Magni Ducis Hetruriæ. Emporium celeberrimum, in planitie intra paludes, & prope Montem Nigrum, 65. mill à Florentiâ in occ. Long. 33. 25. Lat. 42. 34.

Ligyes, Asiæ pop. qui cum Xerxe contra Græcos militarunt. Herod. lib. 7. urbs eorum *Ligystina*. Steph.

Lilæa, *Lellen*, ex tab. recent. op. Achaiæ in Doride reg. ad fontes Cephisi flu. Stat. Theb. 7.

Corycisumque nemus, propellentemque Lilæam
Cephisi glaciale caput.———

Hom.

Hom. in Catal. Οἵτε Λίλαιαν ἔχον πηγῆς ὑπὸ Κηφισσοῖο. Long. 48. 28. Lat. 39. 30.

Lilybæum, & Λιλύβη Dionyſio promontorium Siciliæ, cum urbe ejuſdem nominis, Libyam ſpectans. Punicè לילוב *Lelub*, h. e. *ad Libyam*, vel לילובא *Lelubae*, *ad Libes*, quia ad Libyam. & Libes erat obverſum. Bochartus. Hinc *Lilybæius*. Virg. Æn. 3.

Et vada dura lego ſaxis Lilybæia cæcis.

Limburgum, urbs parva Belgii in rupe, Duc. Limburgenſ. caput ad amnem *Weſe*, 5. leuc. à Leodio in ort. uti & 7. à Trajecto ad Moſam, 4. autem ab Aquiſgrano in auſt.

Limericum, urbs Hiberniæ in Momoniâ, 45. mill. à Kilkennio in occ. & 35. à Galiva in auſt.

Limon, locus Campaniæ inter Neapolim & Puteolos. Stat. Silv. 3. Carm. 1.

Et placidus Limon, numenque Euplæa carinis.

Limnus, inſ. inter Cambriam & Hiberniam. Ptol. Hodiè *Ramſey* Camdeno.

Limonius, mons Walliæ, vulgò *Plimlimmon*. Partim eſt in Cardigania in occ. & partim in Com. Montgomerienſi ad ort. ubi Sabrina & Vaga flu. ex eo ſcaturiunt.

Limonum, urbs Gall. Aquit. vulgo *Poictiers*, Pictonum caput ad Clanim flu. Epiſ. ſub Arch. Burdigalenſi.

Lincolnia, vide *Lindum*. *Lincolnia* autem vulgo *Lincolnſhire*, Com. Angliæ eſt, ubi olim Coritani pop. Terminatur ab ort. Oceano Germ. à Sept. Com. Ebor. ab occ. Nottinghamiæ Com. & à merid. Northantoniæ, & Cantabrigienſi Com.

Linlavia, urbs Germ. in Sueciâ, & in inſ. lacus Conſtantienſ. 5. mill. à Gallipoli in ort. 9. à Memminga in auſt. Long. 31. 31. Lat. 47. 10.

Lindisfarnia, inſ. parva, 1. mill. ab orâ Northumbriæ diſſita, vulgo *Holy Iſland*, quòd olim multi Monachi eo ſe receperint, 4. mill. à *Farne* inſ. in Bor.

Lindum, *Lincolne*, urbs Angliæ, Com. cogn. caput, epiſc. ſub Arch. Cant. juxta Withamum amnem, 7. mill. à Trenta flu. 22. à Nottinghamiâ in ort. & 20. ab orâ Oceani Germ. in occ. Long. 20. 26. Lat. 53. 49.

Lindum, op. Scotiæ in Laudoniâ prov. vulgò *Lithgo*, 11. mill. ab Edinburgo in ort. & 3. à Fortheæ æſtuario.

Linga, *Lingen*, op. Germ. in Weſtphaliâ prope Amaſium flu. 45. m. p. à Monaſterio in Bor. 55. ab Embda in merid. uti 30. ab Oſnabruco.

Lingones, pop. Gall. Belg. ad ortum Matronæ flu. Heduis, Sequanis, & Leucis vicini, qui etiam hodie *Langres* vocantur Luc. lib. 1.

Pugnaces pictis cohibebant Lingonas armis.

Hinc *Lingonicus*, ut *Bardocucullus Lingonicus* apud Martialem pro veſtimenti viliſſimi genere, quòd Lingonibus præcipue erat in uſu.

Liniennus, vulgò *Rother*, flu. Albionis juxta *Rhie*, op. ad meridiem in Oceanum Britan. exiens.

Linterna palus, Silio in Campaniâ eſt. Ejus meminit Statius Sylv. 4. 3.

Et Linterna palus, pigerque Savo.

Linternum, Campaniæ vicus, inter Vulturnum & Cumas. Ubi Scipio Africanus invidiæ cedens obiit & ſepultus eſt. Plin. & Liv. *Liternum*, & ſic rectè ſcribi monet Cluver. Quamvis plerique Latini auctores inſerto N. *Linternum* habent, quaſi à *Lintribus* deductum. Ovidius Mutationum ultimo:

Hinc calidi fontes lenisciferumque tenetur
Linternum.

Silius lib. 8.

Stagniſque paluſtre
Linternum.

Λίτερνον Ptolemæo. Λίτερνον Straboni & Appiano.

Limum, promont. Brutiorum in Calabriâ citer. teſte Barrio, *capo di Verre* hodie.

Linum Regis, vulgò *Lynne*, op Angl. in Norfolciâ prov. prope eſt. Uſæ flu. in orâ Oceani Germ. 18. mill ab Eliâ in Bor.

Lipara, inſula una ex Æoliis, ita dicta à *Liparo* rege, Auſonis filio, cui ſucceſſit Æolus, cum antea *Meligunis* vocaretur. Plin. 3. 9. Aliqui ſic dictam volunt, quaſi *pinguem*, ita enim Λιπαρὴν ſonat. Atqui hæc inſula ſolum habet ſterile, & infœcundum. Hinc Cic. Verrina 3. *Emit agri Liparenſis miſeri, atque jejuni decimas.* Et paulo poſt de civitate Liparenſi, *Hæc tam parva civitas*, &c. *in inſulâ inculta, tenuique poſita.* Aliud comminiſcitur Callimachi Schol. quod haud facile capias: Λέγεται δ' ὅτι αἱ νῆσοι διέφερον ἀλλήλων ἐν αὐτῇ ναῒ, ἐνθεν ἐνέπιπτον αὐτὰ εἰς τὸ ἀναδοῦσαι τὸ πυρὸς πεπαυμένα· καὶ διὰ τοῦτο ἐκλήθη ἡ νῆσος Λιπάρα, διὰ τὸ αὐτὰ διάφορα ἄττα ἐν χάλκοις, h. e. *aiunt cum ferreas maſſas plurimas in eâ nautæ poſuiſſent, illas mane reperiſſe excoctas ex ignis eruptione. Quocirca inſula Lipara dicta eſt, quia hæ maſſæ, cum diverſæ eſſent, in unam coaluerunt.* Hæc ille in Dianæ hymnum, quibus nihil abſurdius fingi potuit, cum Græcè Λιπαρὲς nihil minus ſonet, quam quòd è diverſis maſſis in unum coaluit. Aſſerit itaque Bochartus nomen eſſe deflexum ex Phœnicio *Nibaras* vel *Nibras*, quod Arabicè eſt *lampas*, ſeu *lucerna*, *teda*, *fax*; Inde *Liparæ*, vel *Liparis* nomen Punicum, quia facis inſtar noctu lucebat. Ariſtot. in Mirand. Καὶ τὸ ἐν τῇ Λιπάρᾳ ὄρος πῦρ φανερὸν ἐν νυκτὶ φλογῶδες, ἐν δὲ ἡμέρᾳ, ἀλλὰ νύκτωρ μόνον καίεται, Theoc. Idyll. 2.

Ἕρπε δ' ἄρα ἐς Λιπαραίαν
Πολλάκις Ἀφαιστοῖο σέλας φλογοειδὲς ἰόντος.

Silius lib. 14.

Nam Lipare vaſtis ſubtus depaſta caminis,
Sulphureum vomet exeſo de vertice fumum.

Ex *Nibras* autem vel *Nibaras* Græci fecere *Liparas*, ut mollirent vocem barbaram & ad ſuæ linguæ typum effingerent. Item *Lipara* Cappadociæ pars, *Licandus* Curopalati.

Lipſia, *Leipſick*, urbs Germ. in Miſniâ prov. Saxoniæ infer. Academia, & emporium celebre ad amnem *Pleiſs* ſub dom. Electoris Saxoniæ, 12. mill. diſtat à Dieſdâ in occ. & 16. à Magdeburgo in auſt.

Liquentia, flu. Gall. Ciſalpinæ, ſeu Venetiæ poſt Tarviſinum agrum. Oritur in Opiterginis, & in mare Hadriaticum cadit. Virg. Æn. 9.

Quales æriæ Liquentia flumina circum.

Ubi participium videtur, non loci nomen. Vide Erythræum.

Liria, flu. Gall. Narb. apud mont. Peſſulanum decurrens, ſeque in ſtagna Volcarum exonerans, teſte Dalechampio. Vulgò *Le Lez*.

Lirimiris, op. Saxoniæ Hamburgo proximum. *Mulheym* Villanovano.

Liris, fluvius Campaniæ, Minturnas præterfluens. Vulgò *Gariliano* vel *Gariglia*. Horat. Carm. 3. Od. 17.

Innantem Maricæ
Litoribus tenuiſſe Lirim.

Lucan. lib. 2.

Sarnus, & umbroſæ Liris per regna Maricæ.

Mart. 13. 80.

Cæruleus nos Liris amat, quem ſylva Maricæ, &c.

Silenti curſu labi hoc flumen teſtantur Horatius & Silius. Hic lib. 1. Od. 31.

Quæ Liris quietâ
Mordet aquâ taciturnus amnis.

Ille lib. 8.

Lirim
Sulphureum, tacitiſque vadis ad littora lapſum.

Et lib. 4.

Et Liris nutritus aquis, qui fonte quieto
Diſſimulat curſum, ac nullo mutabilis imbri
Perſtringit tacitas gemmanti gurgite ripas.

Lisbona, florentiſſimum Portugalliæ emporium & regni caput. Vide *Ohiſſippo*.

Lisboum, locus Germaniæ in Franconiâ ad Mœnum flu. qui *Erl Embrucmen* B. Rhenano.

Liſerpalus, *Liverpoole*, op. Angl. cum portu capaciſſimo ad oſt. Merſeii flu. in Lancaſtriâ prov. ad auſt. 14. mill. à Ceſtria in Bor. vix 2. à mari Hibernico, & 30. à Lancaſtria in merid.

Liſmora, *Liſmore*, urbs Hiberniæ in Momoniæ prov. & in Com. Waterfordienſi, juxta flu. *More*, 22. m. p. à Caſſiliâ in merid. & 15. ab Oceano in Bor.

Liſſia, inſ. foris Britannici, Angliæ adjacens. Anton. *The Gulf* Camdeno.

Liſſus, urbs Macedon. in Illyrici confin. ad oſtia Drilonis media inter Epidaurum urb. Dalmatiæ, & Aulonam urb. Macedon. Lucan. lib 5.

Prætereunt, fruſtra tentatis littora Liſſi
Nymphæumque tenens.

Item op. Cretæ in orâ auſtrali apud Criumetopon promont. & Tarbam op. *Fieniſſi* Nigro. Eſt & flu. Thraciæ in mare Ægæum inter Thaſon & Samothracen inſ. exiens, unus ex illis, quos Xerxis exercitus exſiccavit, teſte Herodoto.

Litana, ſylva in Gall. Togatâ prope Boios, vulgò *Selva di Lugo*. Cujus arboribus vitæ finitimæ cæſis, ac ſubito impulſu ruentibus, L. Poſthumii Conſ. Rom. exercitus tam fœdâ ſtrage eſt obrutus, ut ex 25. millibus vix decem homines ſuperfuerint. Livius.

Lithuania, reg. Poloniæ, titulo M. Ducatus nobilis. Chriſtianam fidem ſuſcepit an. 1386. Duce Jagellone in Poloniæ regem aſſumpto, ac Baptizato. An. autem 1569. in unum Reip. corpus cum Poloniâ coaluit. Terminatur ab Oriente Moſcovia, à Sept. etiam Moſcovia ex parte, Livonia & Samogitia, ab occ. Polonia propria, & à merid. Volhinia prov. quæ ipſi etiam annexa eſt cum Samogitiâ Poleſia & Podolia. Dividitur in novem partes, ſeu Palatinatus, & ejus primaria eſt *Vilna*.

Livones,

Livones, pop. Sarm. Europæ, quorum reg. *Livonia*, *Liffland* Germanis ſub dom. Sueciæ Regis pro majore parte. Terminatur à Sept. ſinu Finnico, ab occ. ſinu Rigenſi, ſeu mari Baltico, à meridie Semigalliâ & Lithuaniâ, & ab ortu Ingria & Pleſcovia provinciis Moſcoviæ. Dividitur in duas partes, nempe in Eſthoniam, quæ in Bor. tendit, & in Litlandiam quæ ad auſt. Erant olim Ducatus Curlandiæ & Semigalliæ in Livonia; ſed nunc ab ea revulſi, ſubſunt proprio Duci è gente Ketlerâ, ſub clientela tamen Regis Poloniæ.

Lixus, *Lix*, Ptol. *Luſſo* hodie Caſtaldo, flu. Maurit. Tingitanæ ad Lixam urb. in Oceanum Atlanticum labens. Item colonia, & urbs Maurit. Tingit. in orâ maris Atlantici, olim Antæi regia. Sil. lib. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Vide Dauſqueium ad locum.

Locris, regio Phocidi proxima. Populi *Locri* Parnaſſum mont. utrinque accolentes; quorum qui occiduam incolunt plagam ad Criſſeum uſque ſinum pertingentes, medii inter Ætolos, & Phocenſes à gravitate odoris *Ozolæ*, & à ſitu *Heſperii* cognominantur. Qui vero Parnaſſum ad ort. accolunt & ad mare uſque Euboicum extenſi, in duplici ſunt differentia. Nam hi quidem à Cnemide monte, *Epicnemidii*, illi vero ab Opunte urbe, *Opuntii* cognominantur. Strabo lib. 9. *Locrenſes* cum bovem, quem diis facerent, non haberent, compoſito ex lignis minutis bovis ſimulachro, illo rem ſacram fecerunt. Unde adagium de re vili & munere ſordido natum eſt *Locrenſis bos*, iidem cum fœdus quod cum Peloponneſiis inierant, violaſſent, ad Heraclidarum partes tranſeuntes adagio cauſam dederunt huic apud Zenod. & Euſt. *Locrenſe pactum*, in fœdifragos.

Locri, in extrema Italiæ ora, quam magnam Græciam antiqui appellarunt, opidum incolentes ejuſdem nominis ab iis locis, qui Ajacem Oileum ad Trojam ſecuti ſunt, conditum, vide Servium in illud Æn. 3.

Hic & Naritii poſuerunt mœnia Locri.

Hi diſcriminis gratiâ *Epizephyrii* dicebantur, quòd ſupra Zephyrium promontorium ſiti ſint.

Logi, pop. Albionis in Scotiâ. Ptol. quorum regio *Strathnarvan* H. Boethio.

Logia, flu. Hiberniæ. Ptol. per oram orientalem ex lacu Shaterwico fluens, ac in mare ad Strangfordiam op. exiens. Camdeno *Lough Der* vel *Lough Foyle* in orâ bor. apud urb. Derry. *Lough Coyn* vero eſt qui apud Strangfordiam exit.

Logus, flu. Walliæ, unà cum Vaga in Sabrinæ oſtia ad ſtriguliam op. influens, *Lug*, & *Lhygwy*.

Londinum, urbs Angliæ antiquiſſima. Tacito, Ptolemæo, & Antonino, *Londinium*, & *Longidinium* dicitur. Ammiano *Lundinum* & *Auguſta*. Stephano Λονδόνιον. Quis primus fuerit conditor obduxit vetuſtas, & perpaucæ ſane ſunt urbes, quæ ſuos authores norunt, cùm è parvo ſeniſm excreverint. Verum uti aliæ, ita hæc noſtra, fabulosâ origine Trojanis ſe imputavit, Brutum illum Æneæ magni abnepotem conditorem credit. Quicunque autem condiderit, vitali genio conſtructam fuiſſe ipſius fortuna docuit, & antiquitate ſuſpiciendam eſſe innuit Ammianus Marcellinus, qui ſuo tempore, ante annos nimirum mille & ducentos *vetuſtum opidum* appellarit. Quin & Cornelius Tacitus, Neronis tempore *copiâ negotiatorum, & commeatu maximè celebre* fuiſſe prodidit. Vulgò *London*, Gallicè *Londres*. Vide Camdenum in Trinobantibus, & omnino virum doctiſſimum Guil. Burtonum Comment. in Antonium, pag. 154. &c. Per ſe maxima eſt, & ſuburbia habet ampliſſima, necnon & arcem, Turrim appellant pulcherrimè extructam, & validiſſimè munitam, à quâ non longe lapideum pontem obtinet, longa & mirandâ operis arcuati ſerie conſtructum, ſuper cujus dorſo domicilia utrinque eâ diſpoſitione ac ſtructurâ cernuntur, ut perpetui penè vici ſpeciem, non pontis exhibeant. Regia eſt civitas, ac Regni caput. In ea reges diademate inſigniuntur, regnoque inaugurantur, Concilium ſeu Parliamentum ibi etiam celebratur. Adminiſtratur autem antiquo Britannorum regum privilegio à 24. civibus, quos Angli *Aldermannos*, quaſi Seniores vocant; ex quorum numero Prætorem Urbanum, vulgò *The Lord Mayor*, & Tribunos duos, vulgò *The Sheriffs* vocant, ipſimet annuâ commutatione eligunt. A Cæſare, ut quidam exiſtimant, *Auguſta Trinobantum*, vocatur. *Cantiorum civitatem* facit Ptolemæus, forſan quia tunc temporis ſub eorum ditione fuit. *Londinum* quoque eſt opidum Scanorum.

Longobardi, pop. Germ. ſic à barbâ prolixâ, quam gerebant, dicti, teſte Iſidoro.

Longobardia, *Lombardy*, reg. Italiæ, quæ continet majorem partem Gall. Ciſalpinæ, dividiturque in ſuper. & infer. In priori ſunt Pedemontium, Duc. Mediolanenſis, & Montis Ferrati. In poſteriori ſunt Duc. Mantuanus, Mutinenſ. Parmenſ. cum parte Occid. Ditionis Venetæ; ubi territoria Cremenſe, Bergomenſe, Brixianum, Veronenſe, Vicentinum & Paduanum, & Duc. Ferrarienſ. atque territorium Bononienſe. Ex his conſtabat olim regnum Longobardorum, à Carolo M. everſum, poſt captum ad Ticinum Deſiderium eorum regem ultimum.

Lotharingia, *Loraine*, pars Gall. Belg. inter Campaniam ad occ. & Alſatiam ad ort. & Luxenburgum ad Sept. & Burgundiam ad meridiem.

Lotophagi, pop. in Africâ apud Syrtes, à *Loti* arboris fructûs eſu ſic dicti; cujus cibus eſt tam dulcis, ut advenis incutiat patriæ oblivionem. Itaque cum Ulyſſis ſocii delati fuiſſent in Africam, & lotum guſtaſſent, vix inde abduci potuerunt. Hom. Od. 9.

Οὐδ' ἄρα Λωτοφάγοι μήδοντ' ἐπαλήσιον ὄλεθρον
Ἠμετέροις, ἀλλά σφι δόσ' λωτοῖο πάσασθαι,
Τῶν δ' ὅστις λωτοῖο φάγοι μελιηδέα καρπόν,
Οὐκέτ' ἀπαγγεῖλαι πάλιν ἤθελεν, οὐδὲ νέεσθαι.

Unde Ovid. de Ulyſſe:

Nec deguſtanti Lotos amara fuit.

Silius lib. 3.

Et dulci paſcit Lotos nimis hoſpita baccâ.

Ovid. Triſt. 1. 4.

Sic nova Dulichio Lotos guſtata palato,
Illo quo nocuit grata ſapore fuit.

Verum eſca eſt, an potabilis lotos? Utrumque. Scylax Caryandenus Λωτοφάγοι ἔθνος μίσχει τῷ σύμπαντι τὸ ὕψος. Οὗτοι λωτῷ χρῶνται σίτῳ. Vide Dauſqueium in locum Silii adductum.

Lovanium, urbs ampla & munita Brabantiæ, & Academia, ubi olim Menapii populi, 7. leuc. diſtat ab Antverpiâ in Eurum, & 8. à Namurco in Bor. ſub dom. Hiſpanorum.

Loventinum, op. fuit Silurum in Com. Brechinienſi, terræ motu abſorptum, ut credunt indigenæ, ubi nunc lacus *Linſavatan* dictus, 2. mill. à Brechnochio in ort. juxta Levenum amnem.

Lubar, Epiphanio lib. 1. Hæreſ. eſt mons ille in quo Arca Noë conſtituit. Verba ejus ſunt: Μέσῃ δὲ καλλιυσμὸν ὀνομάσας ὁ λάρναξ· Νῦν ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς Ἀγγελῶν, ἀναμέσον Ἀρμενίων, καὶ Καρδιλάων ἐν τῷ Λυβάρ ὄρει καλουμένῳ. Ἐκεῖσε παρῆσαν κατοικήσεις ἀπὸ μὲν τοῦ καλλιυσμὸν ἕως ἀνθρώπων.

Lubeca, & *Lubecum*, urbs Germ. in Saxonia, & Holſatiæ confin. in orâ maris Baltici, urbs libera, & emporium celeberrimum. Vulgò *Lubeck*. Long. 32. 45. Lat. 54. 00.

Lublinum, urbs Poloniæ ſuper. Palatinatus cogn. cap. ad flu. Byſtriczam, 24. leuc. à Varſoviâ in merid. & 36. à Cracoviâ in Cæc. Long. 45. 00. Lat. 51. 00.

Luca, civitas Tuſciæ, à *Lucumone* Hetruſcorum rege dicta. Pop. *Lucenſes*, Strabo lib. 5. ex emendatione Cluveriana, Πεδὸς ὄρεσι τοῖς ὑπερκειμένοις τὸ Λύκης ἐπὶ πόλις Λῦκα. Plin. 3. 5. *Primum Etruriæ opidum Luna, portu nobile, colonia Luca, à mari recedens, propiorque Piſæ.* Apud Agathiam lib. 1. opidani leguntur bis Λυκανοὶ quod corruptum pro Λυκαῖοι putat Cluverius. Long. 33. 16. Lat. 42. 50.

Lucani, pop. Italiæ à Samnitibus oriundi, ſecundum mare extenſi, Silaro flu. à Picentinis, Lao à Brutiis diremti. Plin. 3. 5. Dionyſ. verſ. 362.

Ἔνθα δ' Ἀδικανοὶ καὶ Βρέττιοι ἄνδρες ἔασι,
Τοσσάτιον ναίουσιν ὅσον Ἀδρίην ὅτι πλεῖστον.

De his vide Juſtinum lib. 23. Erant autem Appulis vicini, quemadmodum ex Horatio colligimus lib. 2. Sat. 8. Sic enim ille de ſeipſo:

——Lucanus an Appulus anceps,
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.

Vide Cluver. Ital. Ant. Eorum regio *Lucania*. *Baſilicata* Leandro. Inde *Lucanus* adject. Horat.

Quod me Lucanæ juvenem commendet amicæ.

Et *Lucana paſcua* apud eundem pro fertilibus. Hinc *Lucas boves* poetæ elephantos vocant. Ennius apud Varronem, *Atque locuſta bovem Lucam pariet prius.* Sil. lib. 9.

——Moderantem cuſpide Lucas
Maurum in bella boves.——

Sen. in Hippol. Act. 1. 0.

——Amat inſani
Bellua ponti, Lucæque boves.——

Lucr. lib. 5.

Ut nunc ſæpe boves Lucæ ferro male mactæ
Diffugiunt.——

Auſon. Epiſt. 15.

——Ut Lucas boves
Olim reſumptas præferoces prælia
Fugit juventus Romuli.——

Rationem hujus appellationis reddit Plinius lib. 8. *Elephantes Italia primum vidit, Pyrrhi regis bello, & boves Lucas appellavit in Lucanis viſos.*

Lucentia,

Lucentia, citerioris Hiſp. urbs, Romanorum colonia. Mela 2. Vide Voſſ. ad Melam, p. 192.

Lucentum, Hiſp. Tarracon. op. à ſuperiore diverſum, quod Ptol. ſtatuit ſupra Carthaginem occaſum verſus, *Luchena* Buthero. Pop. *Lucentes*.

Luceres, tertia pars pop. Romani, temporibus Romuli Regis. Prop. lib. 4.

Hinc Taties, Rhamneſque viri Luceresque coloni.

Ubi Taties pro Tatienſes, Rhamnes pro Rhamnenſes, Turneb. Adverſ. 1. 21. Varro 4. de L. L. *Ager Romanus primum diviſus in partes tres, Taties à Tatio, Rhamnes, à Romulo, Luceres à Lucumone.* Sed omnia hæc vocabula Thuſca ſunt. Ovid. Faſt. 3.

Quinetiam patres totidem Tatienſibus ille,
Quoſque vocant Rhamnes Luceribuſque dedit.

Vide Paſſeratium ad Propertii locum adductum.

Luceria, Dauniorum colonia, in Apulià. Strabo lib. 6. Hor. 3. 15.

——Te lanæ prope nobilem
Tonſæ Luceriam, non citharæ decent.

Lucan. lib. 6.

Tu quoque nudatam commiſſæ deſeris arcem
Scipio Luceriæ.——

Ubi *Nuceriæ* legit Micyllus, quæ in Umbriâ ubi jam erat Cæſar, & in Piceno. Long. 39. 20. Lat. 41. 30.

Luceria, ſive *Lucerna*, urbs culta & unus ex 13. Helvetiorum pagis ad lacum Lucerinum, 6. leuc. à Berna in ort. Long. 26. 53. Lat. 46. 42.

Lucretilis, mons in Sabinis, de quo Hor. lib. 1. Carm.

Velox amœnum ſæpe Lucretilem
Mutat Lycæo Faunus.

Lucrinus, lacus Campaniæ in ſinu Baiano, contra Puteolos, tam propinquus Averno lacui, ut mari tempeſtatibus concitato, quandoque ſoleat conjungi. Dictus à *lucro*, ut quidam volunt propter multitudinem piſcium, qui ibi capiebantur. Inde ob iſtam rationem à veteribus paſſim laudatur. Horat. Epod. Od. 3.

Non me Lucrina juverint conchylia.

Idem Serv. 2. Sat. 4.

Murice Baiano melior Lucrina Peloris.

Præſertim ob oſtrea. Martialis:

Oſtrea tu ſumis ſtagno ſatiata Lucrino.

Idem lib. 6.

Tu Lucrina voras.

Juvenal. Sat. 4.

——Circeis nata forent an
Lucrinum ad ſaxum.

De oſtreis loquitur. Vide Lud. de la Cerda in illud Georg. 2.

Quid memorem portus Lucrinoque addita clauſtra.

Lucullanum, olim *Megaris*, arx in mari apud Neapolim urb. Campaniæ, inſulâ parvâ, quæ *Caſtel dell' Ovo* nominatur.

Lucus Auguſti, geminus, unus in Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ, urbs epiſc. ſub Archiep. Compoſtellano, vulgò *Lugo*. Alter in Gall. Narbon. in Delphinatu; vulgò *Le Luc*. *Lucus Vocontiorum* Tacito.

Lucus Feroniæ, col & op. Hetruriæ, Capenatibus proximum. Alter apud Ptol. op. Hetruriæ apud oram litoralem, inter Lucam & Lunam. *Pietra ſancta* Leandro.

Lucutinum, op. Albionis in Wallià, teſte Villanovano. Camdeno videtur vel locus exciſus in comitatu Brechiniæ ad *Leveney* flu. vel *Newcaſtle* prius Elmelin, pagus Cartmardeniæ comit. apud Tivium fluvium.

Lugdunum, Emporium totius Gall. Celt. longè celeberrimum, à quo ea pars Galliæ *Lugdunenſis* dicta eſt; à L. Munatio Planco, dum Galliæ Comatæ præeſſet, conditum, in colle ſupra confluentem Rhodani & Araris imminente: Ubi etiam hodie non obſcura antiquæ urbis extant veſtigia. Habuit hæc urbs templum inſigne, communi Galliæ totius impensâ extructum, & Cæſari Auguſto conſecratum, eâ parte ante urbem, ubi amnes confluunt: ibique ara dignitatis eximiæ erat gentium ſexaginta titulo inſignis, dicatis ibi totidem gentium ſimulacris. Ad hanc aram à Calig. Cæſare, teſte Suetonio, inſtitutum fuit certamen Latinæ, Græcæque facundiæ, idque eà lege, ut victoribus victi præmia conferrent, eorumque laudes componere cogerentur. Qui vero maximè diſplicuiſſent, ſcripta ſua ſpongiâ, linguâve delere cogebantur, niſi ferulis verberari, aut flumine proximo mergi maluiſſent. Juv. Sat. 1.

——Et ſic
Palleat, ut nudis preſſit qui calcibus anguem,
Aut Lugdunenſem Rhetor dicturus ad aram.

Hæc autem urbs tamque inſignibus, totque egregiis ornamentis nobilitata, teſte Senecâ in Epiſtolis, ſub imperio Neronis, centeſimo anno à quo fuerat condita, unâ nocte conflagravit. *Lugudunum* olim dicta fuit. *Lugduna* Stephano. Eam peculiari libello deſcripſit Symphorinus Campegius, & Gallicâ linguâ Lugdunenſem hiſtoriam prolixè perſecutus eſt G. Paradinus. Vulgò *Lyons*. *Lug* vero, unde *Lugduno* nomen, corvum exponit Clitophon Rhodius hiſtoricus, qui περὶ κλίσεων, ſive Originum libros ſcripſit. Ex quorum 13 hæc citantur apud Plut. lib. de fluviis in Arari. *Cum Momorus, & Atepomarus à Seſeroneo regno dejecti, in eo colle ex Oraculi præcepto urbem ædificare vellent, jactis jam fundamentis, corvi ſubito apparentes, expanſis alis arbores quæ circa erant replevere; Momorus autem augurii callentiſſimus, civitatem Lugdunum vocavit.* Λοῦγον γὰρ τὴν σφῶν διαλέκτῳ τὸν κόρακα καλοῦσι, δοῦνον δὲ τὸν ἐξοχήν. *Lugum enim linguâ ſuâ corvum vocant, Dunum vero locum eminentem.*

Lugdunum Batavorum, urbs Belgii in Hollandiâ. Λουγδοῦνον Βαταυῶν Ptol. vulgò *Leyden*. Vide Voſſ. Hiſt. Gr. 346. Et Cluverium de Rheni alveis, cap. 20. Sedet ad antiquum Rheni alveum, habetque Academiam percelebrem. Sita eſt in medio cæterarum urb. quippe Delphis 3. Amſteroda-mo, Dordraco, Ultrajecto, 7. leuc. diſtat. Long. 25. 45. Lat. 52. 16.

Lugdunum Convenarum, urbs Aquitan. ad Garumnam flu. nunc *S. Bertrand de Comminges* dicitur. 4. leuc. à Pyrenæis M. in Bor. 11. ab Auſciis in auſt. 5. à Conſoranis in occ. & 15. à Toloſa in Aſt. Long. 20. 30. Lat. 42. 50.

Lugdunum Salinarum, op. Burgundiæ, *Lyon le Saunier*, 7. leuc. à Dola in merid.

Lugenſis Comitatus, *Louth County*, reg. Hiberniæ in Ultonia verſus mare Hibernicum, cum op. primario cogn. Al. eſt Luthenſis com. inter Dunenſ. Com. ad Sept. & mediam Orientalem ad meridiem.

Lugeum, ſeu *Lugea* palus, vulgò *Zirichnitz*, palus Japonum in Liburnorum confin. apud Arſiæ ortum: cujus natura mirabilis, cum ſingulis annis frumentum, piſcationem, & venationem præbeat, aquis accedentibus & recedentibus, teſte Lazio.

Lugi, pop. Scotiæ Bor. fuere, ubi nunc Sutherlandia prov. juxta Ocean. Germ. inter Cathneſiam & Naverniam ad Sept. & Roſſiam Orientalem ad meridiem.

Lugidunum, *Glogau*, urbs Germ. inter præcipuas Sleſiæ, ab Uratiſlavia 12. leuc. Croſnam verſus.

Luna, ſive *Lunina*, Gall. Lugd. urbs. Anton. *Cluny* Simlero.

Luna, Hetruriæ op. maritimum, fœcundiſſimis candidi marmoris fodinis, quod ab eo *Lunenſe* dicebatur, olim nobilitatum. Lucan. lib. 1.

——Quorum qui maximus ævo
Arma incoluit deſertæ mœnia Lunæ.

In hoc opido caſei genus conficiebatur magnitudinis potius, quam bonitatis nomine nobilitatum: quippe quod ad ſingula millia pondo non raro premeretur: Unde inter ſervorum obſonia numeratur à Mart. lib. 14.

Caſeus Hetruſcæ ſignatus imagine Lunæ,
Præſtabit pueris prandia mille tuis.

Long. 32. 34. Lat. 43. 04.

Lunæ mons, geminus; unus Luſitaniæ promontorium, *Punta di Luna* Villanovano, apud oſtia Tagi flu. quod *Promontorium Magnum*, Plinio vocatur. Alter in Æthiopiâ ultra Æquatorem, ex quo, teſte Ptol. Nilus oritur.

Lunæ, portus Straboni eſt, qui *Erycis* Ptol. ut Leander vult. *Selene* Steph. vulgò *Golfo della Spezzia*. Perſius Sat. 6. ex Ennio:

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Silius Ital. lib. 8.

Tum quos à niveis exegit Luna metallis,
Inſignis portu, quo non ſpatioſior alter
Innumeras cepiſſe rates & claudere portum.

Ptol. Λούνα & Σχήνης ἄκρον facit diverſa.

Luneburgum, urbs Saxoniæ clariſſima ad *Ilmenow* flu. Ducatûs titulo inſignis, ædificiorum ſuperbiâ, & opum copiâ illuſtris. A Jul. Cæſare conditam ferunt, ac à *Luna* ſic dictam. Lunæ enim ſimulacrum uſque ad Caroli M. tempora illic remanſerat, quod ille zelo pietatis commotus ſuſtulit. Urbs eſt Hanzeatica, Imperialis, & fere ſui juris. Vix 2. mill. ab Albi flu. in auſt. quot à Lauemburgo in Afr. 10. à Lubeca in merid. 7. ab Hamburgo in ort. 18. à Brunopoli in Arctos. Hinc *Duc. Luneburgenſis*, prov. Germ. inter Holſatiam ad Sept. Ditionem Brandeburgicam ad ort. Brunſvicenſ. Duc. ad merid. & Weſtphaliam cum Duc. Bremenſi ad occ. Long. 32. 20. Lat. 53. 34.

Lunarium, prom. Hiſpaniæ; quibuſdam eſt *Cabo di Palafugel*, prope Palamum, aliis *Cabo di Toſa*. in ora Cataloniæ, 15. mill. à precedenti in Afr. Barcinonem verſus.

Lundis, *Lunden*, urbs Scaniæ, 5. leuc. ab Hafnia in ort. 2. à Malmogio in Cæc. & 3. à Coronià in Eurum.

Lupara, Le Louvre, palatium regium Galliæ, Lutetiæ, alias extructum à Carolo V. Rege; ſed his ultimis temporibus de novo magnificentiſſimè excitatum.

Lupatia, urbs Apuliæ, ubi nunc civitas epiſcopalis *Altamura*, teſte Luca Holſtenio.

Lupercal, locus ſub Palatino monte Pani paſtorum Deo conſecratus, in quo ſolennia quædam ſacra quotannis fiebant menſe Februario, quibus Panos ſacerdotes, qui *Luperci* dicebantur, nudi per urbem curſitabant, mulierum palmas uteroſque caprinâ pelle ferientes, quâ re & fœcunditatem & facilem partum fieri putabant. Inſtituta autem putantur hæc ſacra ab Evandro in honorem Panos Lycæi, quem Arcades ſimili honore colebant; Quare autem nudi diſcurrebant hanc cauſam adfert Servius, cum Romulus & Remus ludicro huic intenti erant, latrones interim, occaſione arreptâ, pecora illorum abegiſſe, eâque re intellectâ, Romulum cum omni juventute, abjectis veſtibus, ut ad curſum expeditiores eſſent, latrones eſſe inſecutos, iiſque oppreſſis prædam recepiſſe. Quæ res quoniam feliciter ceſſiſſet, manſiſſe deinde morem ſolennem, ut Lupercalia à nudis celebrarentur. Virg. Æn. 8.

Hinc lucum ingentem, quem Romulus acer aſylum
Retulit, & gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal,
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Illa loco nomen fecit, locus ipſe Lupercal,
Magna dati nutrix præmia lactis habet.

De Lupercis autem Virg. ubi ſupra:

Hic exultantes Salios nudoſque Lupercos.

Juvenal.

Nil prodeſt agili palmas præbere Luperco.

Lupfurdum, urbs Germ. Ptol. *Leipſick* Ferrario. *Meyſſen* vero Apiano, & Perchaimero dicitur.

Lupia, Plinio, militum inter Hydruntum, Brunduſiumque itinere ſtatio, quæ gemino p. etiam ſcribebatur, & Λυπίαι pl. num. ut eſt apud Strab. Melam, Æthicum, Antoninum, ut & Λυπτίαι, unde vitiatum illud Ptolemæi Λυαίαι. Pauſan. lib. 6. ſcribit quod priſco nomine *Syboris* dicta fuit. Vide *Sylburgium*. Erat autem col. op. & portus Salentinorum in orâ Calabriæ Boreáli, Aletinorum navale, nunc pagus, *La Rocca* dictus, teſte Galateo.

Lupias, Lupia Melæ, *Luppia* Tacito, flu. Germ. cum op. cognomine, per Weſtphaliam in Rhenum apud Weſaliam urb. fluens. Strabo in Viſurgim influere ait, Tacitus vero in Oceanum, hodiè *Loppe*, ſeu *Lippe*, teſte Junio, dicitur.

Lupondum, ſeu *Lupodunum*, op. ſeu potius arx Germ. in Suevia, non procul à fontibus Danubii. Auſonius in Moſellanicis:

Hoſtibus exactis Nicrum ſuper & Lupodunum.

Luppia, Lipſtadt, urbs Germ. Hanzeatica, & Com. cogn. cap. ad Luppiam flu. in Weſtphaliâ reg. inter Paderbornam ad ort. & Sulatam ad occ.

Luſatia, prov. Germ. olim Bohemiæ annexa, ſed ab ult. bello Bohemico, an. circiter 1620. ſubeſt dominio Ducis Electoris Saxoniæ. Dividitur in ſup. cujus cap. eſt Gorlitium, & inf. cujus primaria eſt Sorava. Extenditur à Sept. in merid. & terminatur Sileſia ab occid. Duc. Saxoniæ à Bor. Marchiæ Brandeburgicâ, & ab auſt. Bohemiâ.

Luſitania, tertia Hiſp. pars, quam Plin. 4. 12. à Durio amne finit, reliqua citeriori attribuens, in quâ ſententiâ & Ptolemæus eſt. At Strabo cum Melâ convenit. *Hujus regionis*, inquit, *latus Auſtrale Tagus cingit, ab occaſu vero & ſeptentrione Oceanus, ab Aurorâ Carpetani, Vetiones, Vaccæi, & Callaici famæ majoris populi.* Pop. *Luſitani*, à *Luſo* Bacchi filio, ſeu, ut alii volunt, comite. Sil. lib. 3.

Hos Viriathus agit Luſitanumque remotis
Extractum luſtris.———

(Λουσιτανία Appiano.) *Belitani* Stephano iidem ſunt cum Luſitanis, eidem Λυσίτανία pars Bæticæ, & Gentile Λυσιτανοί. Vulgò *Portugal* dicitur. Diod. lib. 5. Τῶν δὲ Κίμβρων ἀλλαμέντιοι μὲν εἰσὶν οἱ πλησίοντες Λυσιτανοί. Ubi legendum Ἰβήρων uti notat Palmerius. Cæterum de nomine hujus reg. ita Vir Magnus de Phœnicum Col. lib. 1. cap. 35. לוז *Luz*, inquit, Ebræis & Syris eſt amygdalus, ut & Arabibus *Lauz*. Jam hoc certum eſt Phœnices à proventu fructuum ſæpe loca nominaſſe. Sic Jericho urbs palmarum, à palmis. Sed & ab amygdalis dicta *Luza* quæ, & Bethel in tribu Benjamin Gen. 28. 19. & altera *Luza* in Hetthæis in tribu Ephraim Jud. 1. 26. Quidni etiam *Luſitania*, in quâ præſtantiſſima amygdala tantâ copiâ proveniunt, ut hâc in parte cedat nulli terrarum. Vide ſis ipſum authorem, pag. 698. Mirum eſt quod de Luſitanis equabus tradunt veteres, eas nempe concipere ex vento. Quod enim Virgilius in genere Georg. 3.

Ore omnes verſæ in Zephyrum, ſtant rupibus altis
Exceptantque leves auras: & ſæpe ſine ullis
Conjugiis vento gravidæ, mirabile dictu,

Alii auctores ad Luſitanas equas expreſsè referunt. Plin. 4. 22. *Olyſſippo equarum è Favonio vento conceptu nobile.* Eadem Solinus cap. 36. & Mart. Capella lib. 5. Columella 6. 26. *Cum ſit notiſſimum etiam in ſacro monte Hiſpaniæ, qui procurrit in occidentem juxta Oceanum, frequenter equas ſine coitu ventrem pertuliſſe, fœtumque educaſſe.* Varro de R. R. 2. 1. *In fœturâ res incredibilis enim in Hiſpaniâ, ſed enim vera, quid in Luſitaniâ ad Oceanum in ea regione, ubi eſt opidum Olyſſippo monte Tagro* (legè *Sacro*) *quælam è vento concipiunt certo tempore equæ.* Sil. l. 3. de Hiſpaniâ loquens:

Hic adeo cum ver placidum, flatuſque tepeſcit,
Concubitus ſervans tacitos grex præſtat equarum
Et Venerem occultam genitali concipit aurâ.

Viſum autem aliquibus, in primis Juſtino lib. 44. hanc totam narrationem ad fabulas rejicere, & rem detorquet ad pernicitatem equorum Gallæciæ, & Luſitaniæ, quæ tanta eſt ut non immerito ipſo vento concepti videantur. De la Cerda.

Lutetia Pariſiorum, urbs Gall. Celticæ in Belgicæ confin. ad Sequanam, & Matronam flu. interluentes. Ob luti quantitatem ſic dicta. Alii tamen ab albedine murorum Λευκοτίαν à Græcis vocatam exiſtimant. Eam Julius Cæſar uſque adeo ædificiis auxit, tamque fortiter cinxit mœnibus, ut *Julii civitas* à nonnullis ſit appellata. Ampliſſimam hanc civitatem Sequana fluvius dividens, tripartitam conſtituit, quarum prior Univerſitas, altera civitas, tertia urbs nominatur. Carolus M. Alcuini præceptoris ſui inſtinctu, An. Dom. 796. fundavit, & permultis prærogativis, privilegiis, & immunitatibus ſplendidiſſimè exornavit. Vulgò *Paris*.

Luttervortium, Lutterworth, op. Angl. in Leiceſtriæ Com. med. fere inter Leiceſtriam & Daventriam. Ibi fuerat Parochus Jo. Wickleſus.

Luxemburgum, urbs ampla Belgii ad Aſizontem amnem, ſub dom. Hiſp. 4. leuc. à Theodonis villa in Sept. & 6. à Treveris in occ. Hinc Luxemburgenſis *Ducatus*, prov. Belg. maximè ad ort. & auſt. extenſa verſus Germ. inter Trevirenſ. ditionem ad ort. Limburgenſ. Duc. ad Bor. Leodienſ. tractum ad occ. & Lotharingiam ad merid. Pars ejus auſtralis ſubeſt regi Franciæ à paucis annis.

Lycabetus, Atticæ mons, Athenis proximus, Hymettóque finitimus. Statius Theb. 12.

Vitibus & pingui melior Lycabetus Oliva.

Heſych. Λυκάβητ& θε& ἡ Ἀκλιχὴς· ἀφ' ὃ ὅτω δὲ τὰ λύκοις πλησίον.

Lycæus, Arcadiæ mons, Jovi ſacer, teſte Pauſaniâ in Arcadicis, olim etiam Olympus & ἱερὸ κορυφὴ, id eſt, *ſacer vertex* ab incolis appellatus, quòd Jovem ibi educatum exiſtimarent. In hoc monte Jovis Lycæi ara fuit à Lycaone Pelaſgi filio primum conſecrata, quam cùm poſtea mactati pueri ſanguine reſperſiſſet, in lupum dicitur eſſe transformatus. Conſtat tamen montem hunc etiam Pani ſacrum fuiſſe. Virgil. Georg. lib. 1.

Ipſe nemus patrium linquens, ſaltuſque Lycæi
Pan ovium cuſtos.———

Hinc etiam Pan *Lycæus* paſſim à poetis dicitur. Idem Æn. 8.

———*Gelidâ monſtrat ſub rupe Lupercal*
Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Inde *Lycæa* ſacra in honorem Panos fieri in hoc monte ſolita, quæ poſteà ab Evandro in Latium tranſlata, Lupercalia dicta ſunt.

Lycaonia, regio Aſiæ, Cappadociæ pars, in auſtrum Ciliciam verſus ab eâ Tauro monte diviſa, inter Iſauriam ad occ. & Armeniam min. ad ort. cujus metropolis eſt Iconium, à quâ hodiè reg. *Cogni* nominatur. Stephanus totam Arcadiam olim *Lycaoniam* dictam ſcribit. Elt & Phrygiæ minoris urbs.

Lycaſtus, urbs Cretæ, quæ jam interiit Strabonis tempore, apud Dictæum mont. à *Lycaſte* nympha, cujus meminit Claud. De laud. Stiliconis lib. 3.

———*Mecum Dictæa Lycaſte.*

Alii à Luporum multitudine ſic dictam volunt. Hom.

Λύκοι, Μίλητόν τ' ἠγ ἀφνειόεσσα Λύκασσον.

Lycaſtum, regio Aſiæ, Cappadociæ urbs. Plin. *Docaſtelli* Nigro. Erat autem apud Halym flu. teſte Mela, in Paphlagoniæ confin. *Lycaſtia* Apollonio.

Lyceum, gymnaſium celeberrimum juxta Athenas, in quo Ariſtoteles frequentiſſimo auditorio Philoſophiam profitebatur, quemadmodum Plato in Academiâ. Cic. 1. Acad. *Qui erant cum Ariſtotele, Peripatetici dicti ſunt, quia diſputabant inambulantes in Lyceo.* Idem alibi:

Inque Academiâ umbriferâ, nitidoque Lycæo
Fuderunt claras divini pectoris artes.

Item *Lyceum* gymnaſium Ciceronis in fundo Tuſculano, à nomine Scholæ Ariſtotelicæ ita dictum. Cic. Acad. Qu. lib. 1. *Nuper cum eſſem cum Qu. Fratre in Tuſculano diſputatum eſt. Nam cum ambulandi causâ in Lyceum veniſſemus*

(id

(id enim ſuperiori gymnaſio nomen eſt) perlegi, inquit ille, tuum paulo ante tertium de Natura Deorum.

Lychnidus, urbs Illyriæ, item parva regio Armeniæ. Steph. Item *Lychnidus*, vel *Lychnidion* urbs Macedoniæ. *Ochrida* Sophiano, & lacus ejuſdem nominis ibidem, quem Liv. lib. 44. *Aſcuridem* appellare videtur. Idem lib. 42. Begorritim lacum hoc tractu habet, ſed an idem ſit, viderint peritiores. Long. 46. 00. Lat. 41. 15.

Lychnitis, Armeniæ maj. palus. Steph. *Exſechia* vulgò, ex tab. recent. Armeniæ regio quoque eſt. Idem.

Lycia, reg. min. Aſiæ inter Pamphyliam, & Cariam: olim (ſi poetarum fabulis credimus) Chimæræ monſtri ignibus infeſtata. Cujus fabulæ occaſionem præbuit Chimæra ejus reg. mons crebrò ignem eructans. Dicta eſt autem Lycia, à *Lyco* Pandionis filio. Urbem habet Pataram, Apollinis oraculo celebratam. Unde *Patareus Apollo*, apud Horatium. Et *Lycias ſortes* apud Virg. lib. 4. Æn. i. e. ſortes Apollinis, qui in Lycià apud Pataram reſponſa edebat. *Mylias* olim & *Oygia* dicta fuit, teſte Steph. Incolas *Termilas* vocatos ſcribit Herodotus. Erant autem arte ſagittandi celeberrimi. Virg. Æn. 8.

Ille mihi inſignem pharetram, Lyciaſque ſagittas
Diſcedens dederat.——

Et lib. 7.

Lyciam ut gerat ipſe pharetram.

Stat. Theb. 6.

Cætera plebs Lyciis gaudet contenta ſagittis.

Silius lib. 8.

Lycios arcus.——

Lycormas, Ætoliæ flu. flavas arenas volvens. Hic poſteà *Evenus*, ab Eveno rege Ætolorum, qui ſe in illum præcipitavit, appellatus eſt. Ovid. Met. 2.

Arſuruſque iterum Xanthus, flavuſque Lycormas.

Sen. in Hercule Oetæo:

Nec præcipitem volverit amnem
Flavus rapido fonte Lycormas.

Phidari Nigro dicitur. Vide Plut. de Flum. in Lycormâ.

Lyctus, Cretæ urbs inſignis, Idomenei patria. Virgilius Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos
Lyctius Idomeneus.——

Paleocaſtra, Nigro teſte, hodiè dicitur.

Lycus, fluvius Aſiæ non procul à Laodiceâ qui cuniculis ſubterraneis abſorbetur, ac rurſus emergit. Ovid. Met. 15.

Sic ubi terreno Lycus eſt epotus hiatu
Exiſtit procul hinc, alioque renaſcitur orbe.

Item alius juxta Heracleam Mariandynorum in Pontum Euxinum illabens. Ovid. 4. Pont. Eleg. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, &c.

Lycus, Flu. Germ. Rhætos à Vindelicis diſterminans. Ptol. Alius Macedoniæ Plut. Alius Aſiæ min. qui Celænas Phrygiæ urbem interfluit. Alius Ciliciæ. Plin. Alius Siciliæ, *Platani* Fazello. Alius circa Byzantium Cedreno, quem tradit Apollonio Tyaneo coactum ne Byzantio inundationibus noceret.

Lydda, Palæſtinæ urbs. Ptol. alio nomine *Dioſpolis*, hodiè *Rama* Caſtaldo. Long. 66. 00. Lat. 32. 00.

Lydia, regio Aſiæ min. Croeſo rege, & Pactolo auriferò flumine notiſſima, quæ flexuoſis Mæandri amnis recurſibus perfuſa, ſuper Ioniam procedit, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentrionem Mœſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens. *Lydia* dicta à *Lydo* Atyos filio, cum antea *Mœonia* vocaretur. Virg. Geor. 4.

Præterea Regem non ſic Ægyptus & ingens
Lydia, &c.——

Hujus reg. incolæ *Lydi* dicuntur, qui Herodoto lib. 2. primi aurum, argentumque ſignarunt. Horum improbitas maximè abiit in proverbium, *Lydi mali*, apud Athen. Hi capita flammeis muliebribus ornare ſolebant, unde in effœminatos ortum eſt Proverbium, *Lydio more* apud Suidam. *Lydius lapis* (qui & *Heracleus* ab Heracleâ urbe Lydiæ) in proverbio eſt apud Theophr. lib. de Nat. lap. de homine acri ingenio prædito, nam hic lapis aurum, & argentum arguit, quale ſit. Lydorum currus in certaminibus erant adeo veloces, ut proverbio ſit, *Currus Lydius*. Et apud Plut. *Juxta Lydium currum curris*, dicitur de eo qui longè cæteris in aliquà re inferior eſt. Lydos quoque equitatu cæteris præfert Herod. lib. 1. quos non aliter quam ex equo pugnare ſcribit. Hi cibis opiparis, & cupediis operam dabant, ut *Caryca Lydorum* in adagium abierit, apud Athen. lib. 12. Caryca enim genus cibi erat apud illos ex variis lautitiis, ſanguineque confectum. De quibus etiam in voluptuoſos, *Lydus cauponatur* apud Herod. legitur. Tantæ quoque libidinis notabantur, ut *Lydus* in meridie, de homine inſatiatæ libidinis proverbialiter diceretur. *Lud* in ſacris ſcripturis vocari ſcribit in ſuo apparatu Biblico Ar. Montanus.

Lynceſtius, Macedoniæ flu. cujus aqua pota non minus ebrietatem inducit, quam ſi quis vino ſe ingurgitaſſet. Ovid. Met. 15.

Hinc fluit effectu diſpar Lynceſtius amnis,
Quem quicunque parum moderato gurgite traxit,
Haud aliter titubat, quam ſi mera vina bibiſſet.

Eſt & regio Macedoniæ *Lynceſtis*. Pop. *Lynceſtæ*.

Lyrcæus, mons Arcadiæ, *Lycæus* Virgilio, ubi Lyrcæa urbs erat, teſte Pauſaniâ, quem alii cum Callimacho in Argiâ locant, ex quo Inachus flu. profluit. Strab. lib. 8. Eſt & fontis nomen. Stat. Theb.

Aret Lerna nocens, aret Lyrcæus, & ingens
Inachus.——

Ovid. Met. 1.

——*Jam paſcua Lernæ*
Conſitaque arboribus Lyrcæa reliquerat arva.

Hinc *Lyrceius*. Val. Flac. 4. Argon.

——*Dominum Lyrceia tellus,*
Antraque deprenſæ tremuerunt conſcia culpæ.

Lyrneſſus, op. Troadis, patria Briſeidis, quam Achilles everſâ urbe ſecum abduxit occiſo Mynete ejus marito, civitatis illius principe. Hinc *Lyrneſſius*. Ovid. in Ep.

Diruta Marte tuo Lyrneſſia mœnia vidi.

Et *Lyrneſſis* pro Briſeide. Ovid. Triſt. 4.

Fertur & abductâ Lyrneſſide triſtis Achilles.

Alia quoque eſt Cilicum Strab. & Euſt. quæ & *Homala* vel potius *Mallos* vocatur.

Lyſias, Arcadiæ urbs. Ptol. *Crepa* Nigro. Eſt etiam Phrygiæ opidum, Strab. Syriæ quoque circa Apamiam, Ptol. Cariæ urbs Plinio.

Lyſimachia, urbs Cherſoneſi Thraciæ ad iſthmum in orâ Helleſponti. *Hexamili* Sophiano. Item urbs Ætoliæ, Strab. A *Lyſimacho* conditore nomen habens, teſte Pauſaniâ. Long. 94. 00. Lat. 42. 25.

Lyſimelia, Siciliæ pagus in agro Syracuſano. *Pantanella*, teſte Fazello cum Aretio. Λίμνη Λυσιμέλεια Thucydidi lib. 6. Meminit hujus ſtagni quoque Theocritus Syracuſanus Idyllio 16. his verſibus:

Κήρη δ' ἀ σὺν μαλεὶ πολυκλήρων Ἐφραίων
Ἐλλιχαὶς, μέγα ἄσυ παρ' ὕδασι Λυσιμελείας.

Lyſtra, urbs Iſauriæ in confin. Lycaoniæ, Derbæ proxima Act. Ap. 14. 6. Ubi verſio noſtra: *They fled to Lyſtra and Derbe, cities of Lycaonia.* Græca v. ſic ſe habent: Κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον. Quæ ſic interpretari poſſimus: *Fugerunt ad civitates Lycaoniæ, ad Lyſtram & Derben, & ad regionem circumjacentem*; idque non reputans Lyſtram ac Derben Lycaoniæ fuiſſe civitates: ſed oſtendens Apoſtolos, non ſolum ad urbes Lycaoniæ fugam facere, ſed etiam ad Lyſtram, ac Derben, alioſque propinquæ reg. locos. Syriaca verſio huic interpretationi favere videtur: *Fugerunt ad civitates Lycaoniæ, vel Lyſtram vel Derben.*

M.

Macæ, pop. Arabiæ Felicis, Carmanis oppoſiti in tractu nardum & myrrham ferente. Mela lib. 3. hodiè pars regni Ormuzii. *Macæ* item & *Maces*, *Macæi* Ptol. populi Cyrenaici circa Syrtim majorem ſiti, vel juxta Cinyphum amnem. Sil. lib. 3.

Cinyphii didicere Macæ, &c.

Macanitæ, Mauritaniæ Tingitanæ gens. Ptol. Hos Xiphilinus in Severo *Macennitas* vocat.

Macaria, Cypri inſula urbs. *Jalines* teſte Nigro. Imo tota inſula ſic dicta. Eſt & fons ſive palus in Marathone Atticæ regionis. Pauſan. Tractus etiam Peloponneſi apud Strab. & inſ. ſinus Arabici Ptol.

Macaronneſos, Acropolis Thebarum in Bœotiâ. Thucyd. Herod. quoque Muſa 3. mentionem facit regionis quæ Græcorum linguâ vocabatur *Macaronneſos*, in quâ ſita erat urbs Oaſis, 7 dierum itinere diſtans Thebis Ægyptiis. Sunt etiam Μακάρων νῆσοι, de quibus Pomp. Mela 2. 7. *Extrà Helleſpontum, earum quæ Aſiaticis regionibus adjacent, clariſſimæ ſunt, Tenedos, Sigæis adverſa littoribus, & quo dicerentur ordine, ad promontorium Tauri montis oppoſitæ, quas quondam dici putavere Μακάρων, ſive quod fortunatis admodum cœli ſoliſque ſint, ſive quod eas ſuo, ſuorumque regno Macar occupaverat.* Vide Diod. Sic. lib. 5. Et ſane multo plures olim ſic vocabantur, nam ut de inſulis Oceani taceam, Creta, Cyprus, Leuce, multa denique in conti-

nente ſita loca *Inſularum felicium* nomen conſecutæ ſunt.

Macedonia, latiſſima Europæ regio, duobus olim regibus, & terræ imperio clariſſima, antea *Æmonia*, *Mygdonia*, & *Pæonia*, *Ionia* & *Pieria*, & *Emathia* dicta; quæ à tenuibus initiis, regum prudentiâ, gentiſque eò magnitudinis excrevit, ut Domina centum quinquaginta facta fuerit populorum. Hanc à Septentrione Dalmatia, Mœſiaque montana ſejungunt, ab occaſu mari Adriatico, ſive Ionio, ab ortu Ægæo abluitur, meridianam oram Epiroticæ gentes, & ipſa Græcia excipit. Macedoniæ in quatuor regiones diſtributionem habes apud Liv. lib. 45. cap. 29. Dicta à *Macedone* quodam Oſiridis, ſive ut Steph. & Solinus ſcribunt, Jovis filio. Gentile *Macedo*. Horat.

——*Diffidit urbium*
Portas vir Macedo.——

Item *Macedonicus*, & *Macedonius*. Ejus partem quondam *Macetia* dictam ſcribit Steph. & Heſychius, & inde totam regionem nomen accepiſſe refert Euſtathius in Dionyſium. Poſterioribus ſæculis hujus pars *Salutaris* dicta fuit lib. Notit. Item *Prævalitana* apud Sext. Ruſum. Pars occidua *Albania*, pars ad ort. *Jamboli*, Auſtralis vero *Comenolitari* apud Caſtaldum. Hujus gentis Laus erat, quod crimen ingrati animi ſæviſſimè punirent. Sen. 3. de Ben. *Excepta* Macedonum gente, non eſt in ullâ data adverſus *ingratum actio*. Ubi Lipſ. At nuſquam id hodie legas: annon ideo fuit? Potuit & noſter erraſſe, ac gentem pro gente ſuppoſuiſſe. Viri docti tamen conſentiunt, vel *Perſarum* hic reſcribere, vel *Medorum*. Quia Xenophon, atque alii tradunt, Ingrati judicium & pœnam Perſis fuiſſe. Medi autem Perſis finitimi, & pro iis etiam uſurpati. Vide ſi lubet Muretum, 12. Var. cap. 3. Tamen & Philippus Macedo (quod pro Vulgatâ aliquid) ingrati hoſpitis frontem ſtigmate inuſſit. Hæc ille. Quod autem ait *In nullâ*, id quidem non *ἀπλῶς* & universè *in ingratos*, ſed fuit Athenis, in *liberos ingratos*, conceſſa parentibus: Romæ v. in *libertos ingratos*, patronis.

Macella, urbs Italiæ. Steph. *Macalla* Lycophroni, Barrius facit Calabriæ civitatem epiſcopalem, hodiè *Strongoli* dictam. Ciacconius in libello Columnæ Roſtratæ hanc Macellam in Siciliâ ponit.

Machlinia, urbs Belgii præclara, Brabantiæ metropolis, media inter Antwerpiam, Lovanium, & Bruxellas. *Meckelen*, & *Malines*. Long. 24. 45. Lat. 51. 15.

Machlyes, Africæ pop. ſupra Naſamones, quos *Androgynos* eſſe tradit Calliphanes, utriuſque naturæ inter ſe vicibus cocuntes. His Ariſt. tradit dexteram mammam eſſe virilem, lævam mulierem. Plin. 6. 2.

Maclovium, *S. Malo*, urbs Britan. min. & emporium cum portu capaci. Crevit ex ruinis Alethæ, & 16. leuc. diſtat à Briocenſi urbe & 4. à Dolâ in Circ. Long. 18. 20. Lat. 49. 30.

Macolicum, *Malcklin* Mercatori, urbs Hibern. ad Syneum flu. à Limerico 25. mill. in Bor. Long. 10. 15. Lat. 35. 40.

Macra, amnis ex Apennino fluens, Liguriamque dividens ab Hetruriâ, juxta Lunam civitatem in mare Liguſticum illabens. Plin. 3. 5. Lucan. lib. 2.

——*Nullaſque vado qui Macra moratus*
Alnos vicinæ procurrit in æquora Lunæ.

Macris, inſula Cariæ in mari Rhodienſi apud Caunum urb. maritimam. *Magri* hodie. *Macris* etiam ob longitudinem dicta eſt Euboea, ſicuti & Chios.

Macrobii, pop. Africæ in Meroe inſulâ, teſte Melâ, & in Æthiopiâ ad Solis ortum, teſte Plinio, ſic ob vitæ longitudinem dicti. Juſtitiam colunt, amant æquitatem, plurimùm valent robore, & formâ pulcherrimi. Hyperborei etiam pop. *Macrobii* dicti, teſte Euſtathio ob eandem cauſam.

Macrocephali, pop. ad Boſporum, Pompeio. Stephanus Colchis vicinos eſſe ſcribit. Circa Cerauntem op. Cappadociæ ſunt Plinio. *A capitis longitudine* dicti.

Macron, Thraciæ op. non procul ab Iſthmo Cherronenſi, ita dictum à *longo muro*, quem Miltiades à Propontide ad Melanum ſinum duxit, Cherroneſum à reliquâ Thraciâ excludens. Plin. 14. 11.

Macrones, Pontica gens ad flu. Abſarum, in Colchidis, & Armeniæ majoris confin. Quorum Val. Flac. meminit, lib. 5.

Moſſynici vos & ſtabulis Macrones ab altis.

Et Dionyſius verſ. 766.

Μακρωνες φλυηρὶς ϗ, ϗ οἱ Μοσσυνας ἔχουσι
Δυσφαμους.——

Strabo lib. 2. Καὶ Σάνιος ὃς σφίγγεσθαι ὀνόμασε Μάκρωνας. *Machelones* ab Arriano appellari, *Macritas* ab Apollonio lib. 1. Argon. credit Pintianus, ſic dictos, ut idem addit, ex ejus enarratoribus, quòd ſint coloni Euboœenſium. Euboea enim olim *Macris* dicta. Sed Sannos diverſos à *Macronibus* faciunt Xenophon, & Arrianus, quod idem quoque Pintianus annotavit.

Madagaſcar, inſ. in Oceano Æthiopico, *Monuthias* Ptolemæo, *Cerne* Plinio, ut quidam volunt, 90. aut 100. leuc. Gall. ab ora Africæ in ort. Eſt ex præcipuis inſ. totius orbis, utpote extenſa à gradu 11. Lat. auſtralis, uſque ad gradum 25. ejuſdem lat. ſed ab ort. in occ. multo minor eſt. Eam pluribus deſcripſit Stephanus Flacurtius. Vide lib. Anglicano Sermone conſcriptum, cui tit. *That the Inhabitants of* Madagaſcar, *in temporal things, are the happieſt People in the World.* Per Walt. Hamond, Lond. 1640.

Madaura, *Madara* quibuſdam, urbs Africæ propriè dictæ mediter. inter Hipponem & Lambeſam, ad 60. m. p. Cirthæ propior, hiunc vicus tenuis. Fuit patria Apulei & literarum gymnaſium, ad quod D. Auguſtinus ſe contulit.

Madera, *Maderas*, inſ. maris Atlantici, ſub dom. Luſitanorum, in Africâ; alias *Cerne Atlantica* dicta fuit, teſte Sanſone; ejuſque long. eſt 25. leuc. circuitus autem 60. circiter.

Madritum, *Madrid*, urbs Hiſp. perampla & ſedes Regia, ad amnem *Manzanares* dict. in Caſtella Nova. Crevit ex ruinis Mantuæ Carpetanorum, nunc *Villa Manta* dictæ, vix 1. leuc. ab eâ diſtantis. Diſtat 7. leuc. ab Eſcuriali in ort. 12. à Toledo in Bor. & 5. à Complùto in occ.

Madus, *Maydſton* Camdeno, op. Angl. in agro Cantiano inter Londinum 28. & Rium in orâ meridionali 20. mill. diſſitum.

Mæander, vulgò *Madre*, fluvius ingens Aſiæ in Phrygiâ magnâ ex Aulocrene fonte oriens, obliqueque adeo fluens, ut in ſeipſum recurrere videatur, 600. flexiones faciens, teſte Dione Pruſæo. Cariam ab Ioniâ ſeparat, ac mare inter Heracleam, & Miletum ſubit. Mæandrum conſtat fluviorum omnium eſſe maximè ſinuoſum. Μόνος γὰρ ὁ πάντων ἅμα πλαγίων ϗ πλαγίων ἀπὸ ϗ ἰθέων ἀνέχυσις ποιῶν εἰς ἑαυτὸν πολυτρόπους. Ita Plut. in lib. de Fluminibus. Seneca Epiſt. 105. *Mæander poetarum omnium exercitatio & ludus, implicatur crebris anfractibus, & ſæpe in vicinum alveo ſuo admotus, antequam ſibi influat, flectitur.* Unde de Labyrintho Dædaleo Ovid. Met. 8.

Non ſecus ac liquidis Phrygius Mæander in undis
Ludit, & ambiguo lapſu refluitque fluitque,
Occurrenſque ſibi venturas reſpicit undas:
Et nunc ad fontes, nunc ad mare verſus apertum
Incertas exercet aquas.——

Et lib. 11. Fab. 1.

Quique recurvatis ludit Mæander in undis.

Et lib. 9. Fab. 5.

——*Mæandri toties redeuntis eodem.*

Idem in Epiſt. Dejaniræ:

Mæander toties qui terris errat in iiſdem,
Qui lapſas in ſe ſæpe retorquet aquas.

Silius lib. 7.

Qualis Mœoniâ paſſim Mæandrus in undâ
Cum ſibi gurgitibus flexis revolutus oberrat.

Prop. lib. 2.

——*Ut Phrygio fallax Mæandria campo*
Errat, & ipſa ſuas decipit unda vias.

Sen. in Herc. Infano:

——*Qualis incertâ vagus*
Mæander undâ ludit, & cedit ſibi,
Inſtatque dubius litus, an fontem petat.

Idem in Hippolyto:

Ubi Mæander ſuper æquales
Labitur agros piger, & ſteriles
Amne maligno vadit arenas.

Sed cur *amne maligno*? an quia non ſatis terras quas ſolum radit, undis ſuis irrigat, & fœcundat, ſed tantum leviter aſpergit, nunquam eodem loco ſtabilis permanens? an potius *maligno* h. e. *doloſo*, ſeu *tortuoſo*? Sane Anna Comnena Alexiados lib. 4. Σκολιότατον πάντων ἀνθρώπων, ϗ κάμπτειν οὐκ εἰωθότων vocat. Hinc à Lucano *errans* dicitur:

Errantem Mæandron adit.

Caliber 1. verſ. 281.

Μαιάνδρου ϑ' ἑλίσσει βαθυῤῥόου, ὃς ῥ' ἐπὶ γαῖαν
Καρῶν ἀμπλάκιτον ἀπὸ Φρυγίης πολυπόλλα
Εἴκοσι πολυτραμπίσιον ἑλισσόμενος σεσιγηῶτι.

Hinc ab Orpheo πολυπλανὴς, à Nonno πολυμηδὴς, & πολυδὴς appellatur. Vide Solinum cap. 43. Æthicus: *Fluvius Mæandrus naſcitur in campis Aſiaticis, bicornis, currit quaſi ſint duo rediguntes ſe in unum, influit in mare Cycladum, currit milia 997.* Plinius. *Mæander*, &c. *crebris ita ſinuoſus flexibus, ut ſæpe credatur reverti.* Strabo: Σκολιὸς ὢν εἰς ὑπερβολὰς, ὥστε ἐξ ὑπόπτου τοῖς σκολιότητας ἀπίστους Μαιάνδρους καλεῖσθαι. Sic apud Heſychium: Μαίανδρος, ὁδὸς ἰπνώδης, quo equi multiplicibus flexibus, & gyris agitantur. Apud Feſtum *Mæandrum pictura genus dictum à ſimilitudine flexûs amnis, qui appellatur Mæandrus.* Unde Poeta Æn. 5.

——*Plurima cirtum*

Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Habuit, ni fallor, ex Lucretio, qui ſic lib. 2.

Jam tibi Barbaricæ veſtes, Melibœaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore.

Paria fere Nonius, apud quem Varro *Mæandrata* pro flexuoſis. Sed & *Mæandri* dicuntur vafra, & obliqua conſilia. Cic. pro Piſone; *Quos tu Mæandros, quæ diverticula, flexioneſque quæſiſti.* Prudentius Cathemerinon Hymn. 6.

O tortuoſe ſerpens,
Qui mille per Mæandros,
Fraudeſque flexuoſas,
Agitas quieta corda.

Item *Mæandrus*, quæ & *Mæandropolis*, Magneſiæ urbs Steph. Cariæ opidum. Et Indiæ extra Gangem mons. Ptol. Item *Mæandria* Epiri opidum Plinio, *Alandriana* Pineto. Et *Mæandrini* pop. circa iſtum fluvium degentes. Dictys Cretenſis.

Mæatæ, Scotiæ pop. apud Dionem in Severo, juxta eum murum, qui Scotiam ab Anglià dividit: Horum regio *Laudonia* vocatur à Lhyido. Picticæ gentis fuiſſe credit Buchananus. Northumbros inter Mæatas ponit Camdenus.

Mædi, Thraciæ populi, vicini Macedonibus, qui quoque *Mædobithyni* vocantur. Scribuntur cum æ diphthongo, ut differant à Medis populis Aſiæ. Tamen Medos, & Medicam regionem ſine diphthongo ſcribunt Strab. & Liv. lib. 26. eorumque caput & arcem *Samphorinam* appellant. Mædica regio eſt Ptol. & in eâ Pantalea urbs. Hinc præfectura Mædica Thraciæ, vicina Pœoniæ apud Ariſt. De Mirabilibus & lib. 9. Hiſt. Vide Steph.

Mænalus, ſive pl. num. *Mænala*, Arcadiæ mons altiſſimus, Pani conſecratus, & pinis refertus, ita dictus à *Mænalo* Lycaonis filio, ut annotavit Theocriti Scholiaſtes. Eſt & nomen urbis Arcadiæ. Steph. Virg. Georg. 1.

Pan ovium cuſtos, tua ſi tibi Mænala curæ.

Idem Eclog. 8.

Mænalus argutumque nemus, pinoſque loquentes
Semper habet; ſemper paſtorum ille audit amores,
Panaque.———

Pauſan. in Arcadicis: Τὸ δὲ ὄρος τὸ Μαινάλιον, ἱερὸν μάλιστα δὴ Πανὸς νομίζουσιν, ὅσοι περὶ αὐτὸ, καὶ ἐπακοὰς ἀνείλοντο τοῦ Πανὸς λέγουσι. Ovid. Met. 1.

———*Latebris horrenda ferarum*
Mænala.———

Frondens Statio dicitur, & *pinifer* Virgilio.

Mæoniena, Sardiniæ montes. Ptol. *Inſani* Livio & Floro, *Canelle* Ortelio.

Mæonia, reg. min. Aſiæ, poſtea *Lydia* dicta, à *Lydo* Atyos filio, Phrygiæ ab exortu Solis vicina, ad Septentr. Myſiæ, meridianâ parte Cariam amplectens, ad occaſum ſupra Ioniam excurrens. Steph. à *Mæone* flu. dictam tradit. *Mnovia* Herod. & Dionyſio; unde *Mnovis* gentile fœmininum apud Homerum. Et Ovid. Met. 6.

Mæonis eluſam deſignat imagine Tauri.

Id eſt, Arachne, puella Lydiæ. Et *Mæonidæ* pro Muſis. Idem Met. 5.

Feliceſque vocat pariter ſtudioque locoque
Mæonidas.———

Et *Mæonides* pro Homero. Ovid.

———*Aſpice Mæoniden*, &c.

Martialis 5.

Et ſua riſerunt ſæcula Mæoniden.

Item *Mæonius* dictus eſt Bacchus. Virg. Georg. 4.

———*Cape Mæonii carchefia Bacchi.*

Mæotis, palus Scythica, juxta Tanais oſtium, Cimmerio Boſporo à Ponto Euxino diſcreta, ita dicta ab accolis, qui *Mæotæ* appellantur. Lucan. lib. 3.

Quæque fretum torrens Mæotidis egerit undas.

Idem lib. 2.

———*Quas tenet æquore denſo*
Pigra palus, Scythici patiens Mæotia plauſtri.

Seneca Tragœdus:

Mæotis in me gelida tranſfundat mare.

Claudianus:

———*Gelido ſi quem Mæotia paſcit*
Sub Jove.———

Hinc *Mæoticus*. Virgil. Æn. 6.

———*Jam nunc & Caſpia regna*
Reſponſis horrent divûm, & Mæotica tellus.

Aliqui Tauricam inſulam (vel potius peninſulam) *Mæotim* vocarunt. Steph. Hinc piſces *Mæotides* vel *Mæotici*, qui in Mæoti capiuntur, vel in genere omnes, vel ut Steph. putat ſuæ ſpeciei tantum, & *Mæotica mella* apud Plin. Ovid. Triſt. 3. 12. primam corripuit:

———*Annoque peracto*
Longior antiquis viſa Mæotis hyems.

Quem locum ſic emendat Tanaquillus Faber:

Longior à vobis verſa Mæotis hyems.

Id eſt, Hyems Scythica, ſive Mæotica, jampridem à vobis qui in Italiâ degitis, verſa eſt, & locum veri adventanti dedit. Cui tamen conjecturæ aſſenſum ſe præbere poſſe negat Nicolaus Heinſius, reponit itaque:

———*Anniſque peracta*
Tardior antiquis viſa Mæotis hyems.

Varia nomina hæc palus apud Geographos obtinet; vulgò *Mare delle Zabacche*, *Mare della Tana*, & *Mar bianco* Italis. *Carpalk*, *Mar el Azach* Arabibus, teſte Rhamuſio. A Scythis olim Temerinda, i. e. *mater maris*, uti tradit Herodotus. Alii tamen non matrem, ſed obſtetricem vocant, & inde dictam eſſe *Maiῶτιν*. Stephanus. Τὸ δὲλυκὸν Μαιῶτις, ὡς Μαιῶτις λίμνη, ὃν φασι κληθῆναι ἀπὸ τῆς Μαίας τῆ) Ἐυξείνε Πόντε. Ita reſtituendus locus ille corruptiſſimus. Paulo aliter Hipparchus in ſcripto inedito: Περὶ τῆ) δὐσεως (ωδίων. Τὸν Πόντον ἔνθα ἔχει ἡ Μαιῶτις λίμνη, ὃν ἡ τὰς ἰχθῦς ἀποτρεφεῖ, ἔνθα καὶ αὕτη ἡ λίμνη Μαιῶτις ὀνομάζεῖ). Et certe piſces in hâc palude bene nutriri aſſerit Juvenal. Sat. 4.

———*Neque enim minor hæſerat illis*
Quas operit glacies Mæotica, ruptaque tandem
Solibus effudit torpentis ad oſtia Ponti
Deſidiâ tardos, & longo frigore pingues.

Mæſia. Vide *Mæſia.*

Mæſia ſilva, cujus Liv. & Plin. meminere. Hodiè *Boſco di Baccano* dicitur, ut Annius & Leander tradunt. Territorii Romani in Tuſciâ eſt.

Mæſius mons, in Myſiâ eſt, & *Olympus* propriè dicitur, teſte Plinio. *Myſius* habet Mela, qui dicit eum ſic ab inſulis vocari. Prius *Saturni collem* vocatum ſcribit Iſacius in Lycophronem.

Magæ, ſeu *Magnæ*, Lib. Notit. Anton. *Magnis*, op. Walliæ, *Old Radnor* Camdeno.

Magæa, Siciliæ fons, haud procul à Plemmyrio, Plin. 3. 8. *La fontana de la Maddalena* hodiè Cluverio.

Magdeburgum, urbs ampla & Hanzeatica Saxoniæ infer. reg. cogn. caput, ſub dom. proprii Archiepiſcopi nunc, ſed conceſſa Electori Brandenburgico pace Monaſterienſi titulo Ducatus. Olim munita fuit, & emporium celebre; ſed an. 31. expugnata eſt ab Auſtriacis, & ab ipſis penè diruta; hodie utcunque reparatur. 12. leuc. diſtat à Witteberga in Circ. & 9. ab Halberſtadia in ort. Long. 33. 35. Lat. 52. 18.

Magellanica, reg. Americæ meridion. ampliſſima, verſus auſt. inter flu. Argenteum ad Bor. & fretum Magellanicum ad merid. ſic dict. à Ferdinando *Magellano Luſitano.*

Magetæ, pop. Africæ, gæſis utentes. Stat. 2. Achill.

Quò Magetæ ſua gæſa citent.

Magiovintum, vel *Magintum*, Angliæ op. *Dunſtable* Camdeno in agro Bedfordienſi.

Maglova, *Mæbleneth*, op. Walliæ in Com. Montgomerienſi, teſte Camdeno.

Magna Græcia, regio fuit ampla Italiæ, valde extenſa, utpote quæ Apuliam utramque Meſſapiam, ſeu Calabriam, Lucaniamque cum Brutiis contineret. Ibi nunc provinciæ regni Neapolitani, Calabria citer. & ulter. Baſilicata, cum parte auſtrali Principatûs citerioris, quibus adjungitur terra Hydruntina à quibuſdam.

Magneſia, urbs Aſiæ, in Ionia, teſte Plinio, vel in Cariâ apud Mæandrum flu. & Thoracem montem, teſte Diodoro, media inter Epheſum & Tralles. Hic Themiſtocles Athenienſis patriâ pulſus interiit, cum rex Perſarum hanc ei urbem dono dediſſet, vulgo *Mangreſia.* Item *Magneſia* altera urbs Lydiæ ad Sipylum mont. proxima Sardibus, *Maniſſa*, Leunclavio. Long. 57. 00. Lat. 40. 10. Item regio Macedoniæ inter Pieriam ad Bor. & Theſſaliam in auſtrum, in orâ maris Ægæi ad ort. ubi *Magneſia* promont. Ptol. *Capo Verlichi* Sophiano. Pop. *Magnetes.* Ovid. Met. 11.

———*Conſiſtere Peleâ terra*
Fata negant, Magnetas adit vagus exul, &c.

Hinc *Magneſius*, & *Magneſſus*. Horat. 3. Od. 7.

Magneſſam Hippolyten dum fugit abſtinens.

Hi, violato nomine, tot malis, teſte Strab. lib. 13. afflicti ſunt, ut à Mileſiis prorſus deleti adagio locum fecerunt. *Magnetum mala*, de malis ingentibus. Suidas.

Magniana, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ. *Zika*, teſte Lazio.

Magnopolis, olim *Eupatoria*, urbs Paphlagoniæ exciſa Mithridatis regia, poſtea *Pompeiopolis*, ſic à Pompeio qui Mithridatem vicit, dicta. Item urbs Germaniæ, vulgò *Meckelburg.*

Magnum promontorium, quod & *Olyſſipponenſe* Plinio dicitur, Luſitaniæ promontorium apud oſtia Tagi. Vulgò *Cabo de Caſcais.* Item Promontorium Mauritaniæ Cæſarienſis. Ptol. *Capo de One*, teſte Marmolio. Item aliud Siciliæ, Arab. Feli-

cis,

cis, Æthiopiæ ad ſinum Barbaricum, & aliud ad oſtium Gangis. Ptol.

Magnus portus, geminus: unus Libyæ inter. in orâ occ. maris Atlantici, *Porto Seren*, teſte Caſtaldo. Alter Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam. *Portſmouth* Camdeno. *Southampton* Ortelio.

Magontiacum, Tac. & Am. Marcel. *Mocontiacum*. Ptol. *Magontia*, Eutropio, *Moguntia* poſterioribus, vulgò *Metz*, urbs Germ. ſuper. Archiepiſcopalis ad Rhenum in Palatinatu, libera, media fere inter Argentoratum ad merid. & Colon. Agrippinam ad boream. Cujus Archiepiſcopus primum inter Imp. electores locum tenet. Fabulantur illam à Moguntio Trojano, Hectoris filio conditam. Hic primum ars impreſſoria inventa traditur. Long. 29. 45. Lat. 50. 00.

Majorica, *Mayork*, alias *Balearis minor*, inſ. Hiſpan. in M. mediterraneo inter Minoricam ad ort. & Ebuſum ad occ. Ejus præcipua eſt Palma, *Mallorca* incolis.

Majuma, urbs Palæſtinæ, Gazæ proxima.

Malabaria, reg. Indiæ, in parte auſtrali Peninſ. cis Gangem ad occ. inter reg. Decani ad Sept. & promont. Comorinum ad merid. eſtque valde abundans & fertilis. Extenditur autem verſus oram maris Maldivarum per 125. leuc. ubi regna Calecuti, Cochini, Cranganoris, Cananoris, Coulani, ac Travancoris.

Malaca, *Malaga*, urbs Hiſp. Bæt. maritima, unde vinum optimum, in orâ maris Mediter. & ad oſt. Malacæ flu. 24. leuc. ab Hiſpali in Eurum, 23. à Gadibus in ort. & 22. à Granata in occ. A Phœnicibus conſtructam eſſe anno ante Chriſti adventum 1340. aſſerit Fr. Tarapha. *Malaca* unde dicatur, nulli erit ambiguum qui legerit hæc Strabonis Ταεχελας δ' ἔχει μεγάλας, *Salſamentis autem abundat*. Nempe מלח *Maláth* Ebræis eſt ταριχεύειν, *ſale condire*. Unde מלחה *Malacha* dictum *ſalſamentorum opidum*, Græce Μάλαχα, aſpiratione demptâ. Long. 16. 02. Lat. 36. 30.

Malea, promontorium Peloponneſi in orâ Auſtrali Laconicæ, per 50. m. p. in mare protenſum, adverſiſque ventorum flatibus navigationem reddens periculoſam. Unde factus eſt locus proverbio. *Cum ad Maleam deflexeris, obliviſcere quæ ſunt domi.* Item illud Τὴν Μαλέαν πλέοντας εὐσταθὲς ἦον. Poetæ pro licentiâ ſuâ mediam ſyllabam nunc producunt, nunc corripiunt. Producunt Ovid. Amor. 2. Eleg. 6.

Nec timeam veſtros curva Malea ſinus.

Statius Theb. 7.

——*Raucæ circumtonat ira Maleæ.*

Prop. lib. 3.

Præbeat hoſpitio ſæva Malea ſuo.

Corripiunt Virg. Æn. 5.

——*Maleæque ſequacibus undis:*

Val. Flac. lib. 4.

——*Maleæ velut arce fragoſâ*
Turbo rapax.——

Dicta à *Maleo* Argivorum rege, qui in eâ pulchrum templum conſtituit, quod *Maleaticum* appellavit. *Maleum* Plinio. *Cabo Malio* Sophiano. Hinc *Maleus* ſinus, qui & *Aureus* à latronibus, teſte Floro 3. 6. Iſacius in Lycophronem ſcribit *Aſini maxillam* à formâ vocari. Ptolemæo tamen duo diverſa loca ſunt in quorum medio *Boæ* ab eo deſcribuntur.

Maleventum, Campaniæ urbs, de quâ Livius lib. 3. *Cæſi, captique Samnites, niſi qui Maleventum, cui nunc urbi Beneventum nomen eſt, perfugerunt.* Plin. 3. 11. *Hirpinorum colonia Beneventum, auſpicatius mutato nomine, quæ quondam adpellata Maleventum.*

Malimnus, Siciliæ mons, malis, h. e. Pomis refertus. Theocritus: vel ut habet ejus Scholiaſtes, locus paluſtris non procul à Crotone: Σταμάλιμνον legit Caſaubonus.

Mallia aqua, apud Thermopylas in Phthiotide, & apud Oetam M. videtur, ubi Maliacus ſinus, qui & Oetæus. Catullus epigr. 69.

Cum tantum arderem quantum Trinacria rupes
Lymphaque in Oetæis Mallia Thermopylis.

Mallos, Ciliciæ op. clariſſimum, à *Mallo* conditore ſic dictum, ut ex Callimachi ſententiâ refert Steph. Ejus meminit Lucanus lib. 3.

Mallos, & extremæ reſonant navalibus Ægæ.

Vide Euſt. in Dionyſ. verſ. 874.

Malmogia, vulgo *Malmugen*, & *Elbogen*, urbs Scaniæ juxta Sundicum fretum, 4. leuc. ab Hafniâ in ort. quot à Coronia in merid. ſub dominio Suecorum. Long. 33. 30. Lat. 57. 10.

Mamertini, pop. olim è Samo inſ. ejecti, à Meſſanenſibus hoſpitio excepti, occupatâ urbe, illam Mamertinam appellarunt, ſicque Meſſanenſes *Mamertini* appellati. Cic. Act. 4. in Verrem.

Mamertinum fretum, quod & *Rhegium* Straboni, *Siciliæ fretum* Cic. Plin. & Tac. *Scyllæum* Ovid. & Athenæo. *Siculum* Capellæ, anguſtia maris inter Cænidem Brutiorum promont. & Pelorum Promont. Siciliæ. *Il Faro di Meſſina*. Hinc *Mamertinum vinum* Mart. 13. 114.

Amphora Neſtoreâ tibi Mamertina ſenectâ
Si detur quodvis nomen habere poteſt.

Manapia, *Waterford* Stanihurſtio, urbs Hiberniæ in Momonia reg. ad Suyrum flu. in ora ad ort. Epiſc. ſub Archiep. Caſſilienſi, ex primis, & emporium, à Dublino ad 50. m. p. in meridiem recedens. Camdenio v. eſt *Wexford*, urb. Com. cogn. ad Slanam flu. ubi & *Manifii*, pop. quos ille *Menapios* vocat. Long. 11. 56. Lat. 52. 48.

Manaricium, Hollandiæ vicus in Diœceſi Trajectenſi, hodie *Manrick*, teſte Simlero.

Manarmanis, Germ. portus poſt Rheni oſt. Ptol. hodie *Marna*, teſte Hieronymo Verrutio, à quo tractus Friſiæ ſic nominatur circa ſinum *Dungerdeel*. Perchaymerus credit *Campen* eſſe, Becanus mavult *Harlingen*, aut locum vicinum.

Mancunium, Angl. op. Anton. *Mancheſter* Camdeno, in agro Lancaſtrenſi.

Mandela, pagus in Sabinis. Horat. 1. epiſt. 19.

——*Gelidus Digentia rivus,*
Quem Mandela bibit rugoſus frigore pagus.

Mandralæ, Indiæ intra Gangem pop. quorum civitas Palibotra. Hos populos Strabo videtur *Praſios* vocare, horum enim ſcribit Palibotram urbem eſſe, indeque etiam eandem gentem *Palibotros* quibuſdam appellari tradit Plinius.

Mandubii, Gall. pop. apud Cæſarem & Strabonem, quorum caput Alexia. Horum tractus nunc *Baſſigny* dicitur, teſte Golluzio. *Auſſois* vero in Burgundiâ Marliano.

Manduefſedum, Angliæ op. Anton. *Manſfield*, teſte Talboto in comitatu Nottinghamienſi. Sed Camdeno eſt *Manceſter* in agro Warwicenſi.

Manduria, opidum Salentinorum. *Mandurium* Livio, & Stephano, *Caſalnovo* Leandro vocatur.

Mandurium, ſcribit Leander à Plinio vocari lacum in Apuliâ Dauniæ, qui hodiè *Andorio* dicitur, quem neque exhauſtis aquis minui, neque infuſis augeri tradit Livius. *Lago Verſentino* Alex. Andreæ.

Manes, flu. vel torrens Locrorum Epicnemidiorum Thronion præterfluens, interdum tam exiguus ut tranſeuntis vix tingat pedes: interdum tam latus, ut in bina ſe diffundat jugera. Dicitur & *Boagrius*. Vide Strab. lib. 9.

Manfredonia, urbs regni Neapolit. 22. m. p. ab oſt. Aufidi flu. in Bor. in Capitanatâ prov. & in orâ ſinus Veneti, 25. m. p. à Luceria in ort. Haud procul inde ad rad. M. Gargani oſtenduntur ruinæ Siponti urb. cujus ſedes Manfredoniam tranſlata eſt. Long. 40. 00. Lat. 41. 40.

Manlia, op. Hiſp. Tarracon. in Celtiberis nunc in regno Navarræ, in Arragoniæ, & Caſtellæ confin. olim ſub Numantinis, teſte Livio *Mallen* hodiè.

Manliana, olim op. Luſitaniæ in Vettonibus, nunc pagus Extremaduræ. Item Thuſcorum op. in Senenſium ditione, hodiè *Magliano*.

Manſfeldia, urbs Saxoniæ ſuper. inter Erfordiam 9. leuc. in Cæc. & Magdeburgum 9. qu. *Manni campus*, à *Manno*, fecundo Rege Germanorum. Hinc *Manſfeldienſis Comitatus*, inter Principatum Anhaltinum ad Bor. ditiones Hallenſem & Merſobergenſem ad ort. & Thuringiam propriam ad merid. & occ. Nunc ſubeſt Duci Electori Saxoniæ, ſed alias ſuberat propriis Comitibus, quibus omnibus & ſingulis perſolvere debet prædict. Dux penſionem annuam duorum mille Florenorum in perpetuum.

Mantiana, palus aquæ ſalſæ in Armenia, maxima poſt Mæotida, ad Atropatiam uſque pertingens. *Aſtamar* Tho. Minadoio. *Geluchalai* P. Veneto. *Van*, & *Vaſtan* Thevето. Aliis *Abamas*.

Mantieni, montes Armeniæ majoris, ex quibus Araxes, & Gyndes flu. profluunt. Herodot.

Mantinea, urbs Peloponneſi gemina, una in Argia ad ſinum Argolicum, *Mantegna* Nigro. Altera in Arcadia, *Mundi* Zardo. Hic inter Græcos dubio Marte certatum, Epaminonda Thebanorum duce cæſo. Hom. in Catalogo:

Οἱ Τεγέαν τ' ἔχον καὶ Μαντινέων ἐριμυχον.

Heſychius: Μαντινὴ πόλις Ἀρκαδίας.

Mantua, urbs Tranſpadanæ regionis clariſſima, vulgò *Mantua*, & *Mantoa*. Non longè à Cremonâ abeſſe innuit Virgilius Eclog. 9.

Mantua væ miſeræ nimium vicina Cremonæ.

Ejus ſiquidem patria fuit. Mart. 1. 62.

——*Marone felix Mantua eſt.*

Fertilitatem ejus innuit ipſe Virgilius Georg. 2.

Et qualem infelix amiſit Mantua campum,
Paſcentem niveos herboſo flumine cygnos.
Non liquidi gregibus fontes, non gramina deſunt,
Et quantum longis carpunt armenta diebus,
Exiguâ tantum gelidus ros nocte reponit.

Vide omnino Cluverium de Ital. Ant. 1. 26. Inde *Mantuanus.* Statius:

——*Tentat audaci fide Mantuanæ*
Gaudia famæ.——

Μάντυα & Μάντυα Stephano. Long. 32. 38. Lat. 44. 40. Item pagus Hiſp. Tarraconenſis in Carpetanis, vulgò *Villa Manta* dicta. Long. 17. 00. Lat. 40. 40.

Maracanda, urbs Sogdianæ reg. Arriano, & Curtio. Plutarchus lib. 2. De Fort. Alex. *Maragandam* vocat. Petrus Perondinus putat *Samarcanda* hodiè eſſe, olim magni illius Tamerlani patria, & regia. Hanc Chalcocondylas *Samrachantan* vocat. Long. 112. 00. Lat. 39. 00.

Marathon, hodie *Maraſon*, Attici agri civitas, diſtans ab Athenis circiter 10. m. p. non procul à Tricorytho, & Rhamnunte, nece Icarii regis inſignis, & Miltiadis gloriâ, qui ibi centum millia ex Darii regis Perſarum exercitu profligavit. Item Theſei Victoriâ qui ibi Taurum Marathonium ſuperavit. Ovid. Met. 8.

——*Te maxime Theſeu,*
Mirata eſt Marathon Cretæi ſanguine Tauri.

De quo tauro à Theſeo domito, per urbem traducto, Delphicoque demum Apollini immolato, Plutarchus in Theſeo. Deſcripſerat, qui alioquin ejuſdem belluæ ab Hercule victæ meminit, idem certamen Apollodorus lib. 3. Sed perierunt ejus ab initio geſtorum Theſei Mythiſtoriæ. Meminit & Hyginus cap. 38. Diod. Sic. lib. 4. Μετὰ δὲ ταῦτα ἡ ἐν Μαραθῶνι ταῦρος, ὃν Ἡρακλῆς, τελῶν ἆθλον, ἐκ Κρήτης ἀπήγαγε εἰς Πελοπόννησον, συμπλακεὶς καὶ περίσπασας τὰ ζώα κρίνας εἰς Ἀθήνας· ὅστις δὲ Ἀγυιεὺς ἐπιφανὴς ἔθυσεν Ἀπόλλωνι. Inde *Marathonius*, ut *Marathonia virgo* pro Erigone. Papinius 5. Sylv. 3.

——*Nec enim Marathonia virgo*
Parcius extinctum ſevorum crimine agreſtum
Fleverit Icarium.——

Marathonia, urbs Thraciæ. Steph.

Marathus, urbs Phœniciæ. *Margath* hodie Olivario. Mela 1. 12. *Urbs non obſcura Marathos.* Geographo πόλις ἀξιόχρεως Φοινίκων dicitur. Arrianus illam ex adverſo Aradi in continente ponit, & πόλιν μεγάλην καὶ εὐδαίμονα vocat.

Marca di Ancona, hodiè appellatur ea Italiæ regio, quæ olim Picenum dictum fuit. Ab Iſauro flumine uſque Druentum amnem, inter Hadriaticum mare, & Apenninum montem porrigitur. Habet hæc regio agrum fertilem, omnis generis frugum copiam producentem, ſed lignariis quam frumentariis fructibus longè eſt præſtantior. Silius ejus laudem præcipuam in oleis laudat. Urbs primaria eſt Ancona; Item Ælia Ricina, quam hodiè *Recanati* vocant. Non longe abhinc eſt Lauretanæ imaginis fanum, validiſſimo muro cum vico illi adhærente cinctum, & multum totius Europæ hominum peregrinationibus, Religionis ergò, celebre.

Marchia, quæ & *Merchia* quibuſdam, vulgo *Merche*, prov. Scotiæ auſtr. in confin. Angliæ, à quâ ſeparatur, Tuedâ flu.

Marchia Tarviſina, prov. Italiæ ſub dom. Reip. Venetæ; continet territoria Tarviſinum, Cadorinum, Bellunenſe & Feltrinum; inter prov. Foro-Julii ad ort. & territ. Vicentinum, ac Tridentinum ad occ.

Marchia, nova, & vetus, duo ſunt Saxoniæ reg. Nova flu. Oderâ perfunditur. Veterem Albis interſecat, ad cujus ripam urbes *Witemberga*, *Magdeburga*, *Hamburgum*, *Lubecum*. Nova ad Auſtrum in Bohemos & Sileſios vergit, cujus urbes *Francofordia*, *Brandenburgum*, &c.

Marcilianus, locus ſuburbanus Conſilinatis urbis in Magnâ Græciâ, ubi conventus eſt frequentiſſimus totius Lucaniæ. Leucoreæ quoque priſca ſuperſtitione nomen accepit, uti ſcribit Caſſiodorus lib. Var. octavo ad Severum, ubi hunc locum eleganter deſcribit.

Marcodurum, Vibiorum vicus. Tac. *Duren* hodie, Juliacenſis ducatûs urbs Rhenano ac Divæo, inter Coloniam & Aquiſgranum. Long. 28. 00. Lat. 50. 48.

Marcomanni, Germ. pop. Hercyniæ ſylvæ accolæ, qui hodie *Moravi* dicuntur. Hi Arioviſto duce Rhenum tranſgreſſi magnâ ſuorum ſtrage à Cæſare ſuperati fuere. *Merhern* hodiè.

Mardi, pop. Aſiæ in Armeniæ, & Mediæ confin. Ptol. qui etiam à Strabone & Stephano in Hyrcaniâ deſcribuntur, ab Herodoto in Perſide, à Plinio in Sarmaſiæ Aſianæ orâ ad Euxinum mare, à quo & in Suſianâ collocantur. Horum meminit Dionyſius verſ. 732.

——Ἄγχι δὲ Μάρδοι
Τειρήνοι Τάπυροί τε.——

Curtius lib. 5. *Ventum eſt in Mardorum gentem, cultum vitæ abhorrentium, ſpecus in montibus fodiunt, in quos ſe, conjuges, & liberos condunt, pecorum, aut ferarum carne veſcuntur.* Vide *Amardi.*

Mardus, flu. per Mardos fluens, ac in mare Caſpium labens, non procul à Cyropoli. Sed per Apyros ſive Tapyros illuni fluere ſcribit Dionyſius ubi ſupra:

——Ἐπὶ δὲ σφίσιν ὄλχον ἑλίσσει
Μάρδος.——

Mare Mediterraneum, quod Africam ab Europâ ſeparat. *Mare Magnum*, *Inferum*, & *Tyrrhenum* vocat Oroſius, partem pro toto accipiens. *Heſperium mare* vocatur Euſtathio, ab Hiſpanis *Mar de Levante* (quod orientale ſonat) appellatur. Alia hodie, uti & olim, vocabula ſecundum regiones quas alluit, ſortitur plura.

Mare Rubrum, vide *Erythræum mare*, in duos dividitur ſinus, Perſicum & Arabicum, in quos varii fluunt amnes, Dionyſio *Æthiopicum*, Plinio, & Melæ *Indicum*, & Herodoto *Perſicum* appellatur, inter Africam ac Taprobanam inſulam Aſiæ meridionalem partem alluit. Strabo illud ſub Atlantici nomine comprehendit. Hujus pars quæ Perſiam, & Arabiam Felicem lambit, *Azanium* apud Plin. appellatur 6. 15. *Mar d' India* à Luſitanis dicitur, ut quidam volunt. Mari Rubri vocabulum tam late apud bonos auctores extendi fugit Guilandinum in ſuo de Papyro libello, ubi Euſtathium reprehendit, quod ſcribat Indiam ad Rubrum Oceanum pertingere. Item Martinum Del Rio, apud quem malè audit Seneca, quòd dicat

Tepidum rubenti Tigrin immiſcet freto.

Sed hic error illis communis eſt cum his qui mare Rubrum tantum pro Arabico ſinu intelligunt; idque male. Indum enim, Tigrim, & Euphratem flu. in hunc ſinum minime exonerari, cunctis pene notiſſimum eſt, eaque tamen in mare Rubrum ſe exonerare apud claſſicos authores luce clarius oſtenditur.

Mareotis, lacus in Ægypto, Alexandriam à meridie alluens, multis Nili foſſis, tum à ſuperioribus partibus tum à latere adauctus portum habens nobilem, eoque qui ad mare eſt, multo utiliorem. Strab. lib. 17. *Mareotis* præterea appellatur pars illa Libyæ, quæ Ptolemæo *Marmarica* dicitur. Ejus deſcriptionem vide apud Plin. 5. 6. Eſt præterea *Mareotis*, pars Epiri, in quâ vinum optimum naſcitur, unde *Mareotides* uvæ dictæ ſunt, & *Mareoticum* vinum. Virg. Georg. 2.

Sunt Thaſiæ vites, ſunt & Mareotides albæ.

Ita vulgò creditum, atqui vites iſtæ celebres ſunt, non in Mareotide Epiri, ut quidam falſo, ſed in Libyâ Mareotide Ægypto conterminâ. Strabo lib. ult. *Eſt in his locis vini maxima copia, ut etiam Mareoticum vinum ad vetuſtatem perduret.* Plautus in Caſinâ:

Niſi hæc meraco ſe uſpiam percuſſit flore Libyco.

Id eſt, vino Mareotico, explicante Turnebo 8. 11. & Lambino in eum locum. Athenæus quoque lib. 1. ita perſpicuè. *Mareoticum vinum, quod etiam Alexandrinum vocavere à Mareiâ lacu vicino Alexandriæ, & urbe lacui propinquâ, atque ejuſdem nominis. Frequens in eo tractu vinea eſt.* Demum Servius *Mareotidas* explicat *Ægyptias.* Itaque male aliqui has vites ad Epirum rejiciunt; male etiam videtur ſcripſiſſe Columella 3. 2. *Nam quæ Græculæ vites ſunt, ut Mareoticæ, Thaſiæ, &c.* Plinius enim qui pro Epiro adducitur, 14. 3. nihil tale. Horatius de Cleopatra lib. 1. Od. 37.

Mentemque lymphatam Mareotico
Redigit in veros timores
Cæſar.——

Papinius 3. 2.

——*Modo nam trans æquora terris*
Prima Dicarcheis Pharium gravis intulit annum.
Prima ſalutavit Capreas, & margine dextro
Sparſit Tyrrhenæ Mareotica vina Minervæ.

Margiana, reg. Aſiæ min. inclytæ apricitatis (ut inquit Solinus) ambitu ſtadiorum 1500. difficilis aditu propter arenoſas ſolitudines, in quâ Antiochus Antiochiam extruxit. Strab. lib. 9. & 11. *Jeſelbas* Caſtaldo, *Tremigan* Pineto.

Margidunum, op. Albionis in Angliâ, *Margret-Overton* Camdeno. Aliis *Leiceſter*, & aliis *Derby.* Camdenus vero ubi *Belvoir*, vel *Bever-caſtle*, caſtrum comitatûs Lincolnienſis in confin. Leiceſtrenſis deſcripſit, hæc verba habet: Si non hoc ipſo loco, certe juxta Margidunum fuiſſe, & nomen, & diſtantia ſatis dilucidè docent. Vide Guil. Burtonum in Antoninum, pag. 214.

Margus, fluvius Aſiæ, quem Ptol. ex montibus Sariphis deſcendere tradit, & per Derbiccas in Oxum amnem deferri. Item fluvius per Seleuciam fluens.

Mariaba, metropolis Sabæorum juxta mare Rubrum, Strabo lib. 15. *Mariama* Ptolemæo, teſte Hermolao, omnium Arabiæ Fel. opidorum regina. Vide *Saba.*

Mariana Colonia, Corſicæ inſ. civitas, ita dicta à C. *Mario* 7 conſule, qui eo coloniam duxit. Plin. 3. 6. hodiè *Marino* Blondo, *Cabo S. Maria*, Pineto.

Marianæ foſſæ, Narbon. Provinciæ opidum, quod hodiè *Aquas mortuas* appellant, ita dictum à vicina foſſâ à C. Mario

Mario ad mare uſque ductâ. Ptol. 2. 10. Plin. 3. 4. Strabo lib. 4.

Mariandynum, reg. Aſiæ Bithyniæ contermina, Acheruſiâ ſpecu nobilitata, per quam Hercules, Cerberum canem tricipitem ad ſuperos traxiſſe dicitur; quem ferunt ibi virulentam ſpumam in ſaxa evomuiſſe, ex qua ibi natum volunt aconitum. Dionyſ. Perieg. verſ. 788.

Καὶ Μαριανδυνῶν ἱερὸν πέδον, ἔνθ' ἐνέπεσον.
Οὐδαίῳ Κερβήϊον μέγαν κύνα χαλκείφωνον
Χθονὸς ἀγχόμυιον μεσαλόφρονος Ἑκαταίης,
Δηρὸν ἀπὸ στομάτων βαλέειν σιαλώδεα χυλὸν·
Τὸν μὲ ἐδέξατο γαῖα, καὶ ἀνθρώποισι πέμψε ἰούτδνα.

Nomen reg. (inquit Steph.) eſt à *Mariandyno* quodam Æoliço. Pop. *Mariandyni*. Inde *Mariandynus tibicen* pro inepto poetâ aut ſcriptore, apud Æſchylum. Val. Flac. Argon. 4.

Et Mariandynum patrias penetravit ad urbes.

Ptol. *Mariandyni*. Melæ *Mariandynæi*. Μαριανδυνοὶ Xenophonti initio Κύρου παιδείας, ſed ſcribendum Μαριανδυνοί.

Mariani montes, *Marianus mons* Ptol. in Hiſp. Tarraconenſi, illam longo tractu à Bæticâ ſeparantes: quorum pars ſaltus Caſtulonenſis dicitur; hodie *Sierra Morena*.

Marica ſylva, *Maricæ lucus*, Livio, ſylva Latii novi in Campaniæ confin. ad Lirim flu. apud Minturnas à *Maricâ* nymphâ ſic dicta, de quâ Virg. Æn. 7.

Huc Fauno & nymphâ genitum Laurente Maricâ.

Marici, pop. Liguriæ, qui cum Lævis Ticinum condiderunt, teſte Plinio, quorum vicus adhuc viſitur apud Alexandriam, inde 2. m. p. Dertonam verſus, qui *Marengo* dicitur, & opidulum *Pietra di Marici* ab Alexandriâ 3. mill. Ticinum verſus apud Tanarum flu.

Maridunum, urbs Albionis in orâ Walliæ occiduâ, & merid. inter Landavam, & Meneviam. *Caermarthen* Camdeno dicitur. Long. 15. 29. Lat. 52. 17.

Marinum, Umbriæ urbs. Strabo. Hodiè *S. Marini*.

Marinus lacus, portui Herculis proximus in Tuſciâ, ut Strabo eum deſcribit lib. 3. *Lago d' Orbitello* hodiè vocatur, ut ex tabulis colligitur.

Marionis, urbs Germ. non obſcura ad Albim flu. in Saxoniâ duci ſuo parens inter Brunſwicum & Lubecum, *Lunenburg*, teſte Petro Appiano. Altera urbs Pomeraniæ, *Lubec* Ortelio.

Maris, lacus Thraciæ in finibus Ciconum apud Maroneam urbem. *Lago di Marogna*.

Mariſus, *Marus* Tacito, & poſterioribus *Mariſius*, flu. Daciæ per Tranſylvaniam in Tibiſcum influens, ac Albam Juliam alluens. *Maris* Herodoto dici videtur. *Mariſch* Germanis.

Maritha, vel *Marithæ*, montes Arabiæ Felicis in orâ Auſtrali haud procul à litore, & ortu Laris fluvii. Ptol. *Martimos* hodie.

Maritima Colonia, Galliæ Narbonenſis urbs. *Martegue*, teſte Jo. Poldo. Ptol. Μέλα ἢ καὶ Ῥοδανὸν ὀπὶ θαλάσσῃ κεῖ Ἀνδριπῶν πόλις Μασσήτια κολώνια. Sic rectè libri veteres. Vide *Maſtramela*.

Marium, op. Cypri in orâ Boreali, olim Arſinoe apud Steph. dictum. *Vaſilipotamo* Tho. Porcatio. *Catullus* maſculinè protulit pl. num.

Quæ ſanctum Idalium, Marioſque apertos.

Marmarica, regio Africæ inter Cyrenaicam ad occid. & Ægyptum ad ort. nunc *Barcha*, olim Mareotis Libya, teſte Plin. populi *Marmaridæ* Straboni, & *Barcitæ* Ptol. quos ſerpentes incantare ſcribit Solinus. Lucan. lib. 9.

———*Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum innoxia morſu
Marmaridæ Pſylli, par lingua potentibus herbis.

Vide plura ibidem. Silius lib. 3.

Marmaridæ medicum vulgus ſtrepuere catervis:
Ad quorum cantus ſerpens oblita veneni,
Ad quorum cantus mites jacuere ceraſtæ.

Leonibus abundabat hæc regio. Sen. Agamemn.

———*Marmaricus Leo*
Morſus cruentos paſſus audacis Leæ.

Nemeſian.

Et ſua Marmaricos coget juga ferre Leones.

Vide *Barce*.

Marnan, templum Jovis Cretenſis in Gazâ Palæſtinæ. Vocantur autem puellæ in Cretâ *Marnan*. Stephanus Μάρναν ἑρμηνεύουσι Κρῆτες Δία. Ridiculè, neque enim id ſignificat *Marnas*, ſed *Dominum hominum*. Bochartus.

Marochium, vulgo *Moroceo*. Vide *Bocanum Hemerum*.

Maronea, Ciconum civitas in Thraciâ. Steph. præſtantiſſimo vino laudata. Tibullus 4. 1.

Victa Maroneo fœdatus lumina Baccho.

Iſmarus Homero, teſte Heſychio, *Mareyna* Sophiano.

Marpeſſus, Myſiæ op. apud Idam montem in agro Trojano, unde ortum habuit Sibylla Helleſpontica, teſte Lactantio. Item mons in Paro inſula candidi marmoris ferax. Hinc *Marpeſſia cautes* apud Virg. Æn. 6. Steph. Μάρπησσα, ὄρος Πάρου, ἀφ' οὗ οἱ λίθοι ἐξαίρονται. *Marpeſſa* itaque eſt מערת בצע *maarbetſa*, i. e. *caverna exciſionis*. Boch.

Marpurgum, qu. *Martisburgum*, urbs Germ. in Lantgraviatu Halliæ, ad Lanum flu. cum arce munitâ, & Academiâ celebri, 11. leuc. à Francofurto ad Mœnum in Sept. & 12. à Caſſelâ in Aſr.

Marrubii, populi Italiæ circa Fucinum lacum, ſic dicti vel à rege *Marrubio*, vel quòd circa *mare* habitabant. Stagna enim & lacus veteres etiam maria appellabant. Urbs *Marrubium*. *Marno* Leandro.

Marrucini, populi Italiæ in regione Marſorum. Silius lib. 8.

Marrucina ſimul Frentanis æmula pubes.

Marruvium, idem quod *Marrubium*. Silius lib. 8.

Marruvium veteris celebratum nomina Marri.

Virg. Æn. 7.

Quin & Marrubia venit de gente ſacerdos.

Μαρρούιον Straboni.

Marſi, pop. Italiæ fortiſſimi, Picentibus, Æquiculanis, & Samnitibus finitimi, à Marſo Circes filio orti, qui ſalivâ ſuâ ſerpentum morſibus medebantur. Virg. Æn. 7.

———*Neque eum juvere in vulnera cantus*
Somniferi, & Marſis quæſitæ in montibus herbæ.

Vide De la Cerdam ad locum. Nos rem aliis poetarum teſtimoniis impræſentiarum confirmabimus. Horat.

———*Nec vocata mens tua*
Marſis redibit vocibus.

Et alibi:

Caputque Marſâ diſſilire næniâ.

Ovid. 1. Arte Am.

Mixtaque cum Magicis Marſa venena ſonis.

Author de medicamine faciei:

Nec mediæ Marſis rumpuntur cantibus angues.

Habuerunt ex Lucilio:

———*Colubros diſrumpit Marſia cantu.*

Dionyſ. Μαρσῶν διὰ φύλαξ vocat App. lib. 1. Civil. ἔστι γὰρ τὸ ἔθνος πολεμικώτατον. *Marſi* quoque apud Herod. lib. 4. pop. ſunt Scythiæ Europææ. Sunt & *Marſi* Germaniæ pop. Tacito. *Ortmarſen*, op. Friſiæ in Tuentiæ regiuncula, hodiè videtur.

Marſigni, Germ. pop. Tacit. *Marvignos* Ptolemæi eoſdem eſſe putat Althamerus.

Marſyas, flu. Phrygiæ haud procul à Mæandro oriens, in quem apud Celænas, & Apameam urb. quam circumfluit, excurrit, à *Marſya* ibi ab Apolline decoriato, dictus. Ovid. ubi ſupra:

Marſya nomen habet Phrygiæ liquidiſſimus amnis.

Claud. lib. 2. in Eutropium:

Icarium pelagus Mycalæaque litora juncti
Marſya, Mæanderque petunt: ſed Marſya velox
Dum ſuus eſt, flexuque carens: jam flumine miſtus
Mollitur, Mæandre, tuo.———

Vide *Celænæ*. Et Boch. Phaleg. 1. 3.

Martia aqua, urbis Romæ. Plin. 31. 3. clariſſima aquarum omnium toto orbe, frigoris, ſalûbritatiſque laude de cæteris præclara. Ex lacu Fucino ab Anco Martio rege Romam perducta. Tib. 3. 6.

Temperet annoſum Martia lympha merum.

Martiana ſylva, in Germaniâ eſt. Ammianus. *Schwarſtwalde* vulgò, ex quo *Nigram Sylvam* faciunt Latini juniores. Peucerus, & Althamerus putant idem eſſe cum Ptolemæi Eremo Helvetiæ. Vide *Mantiana*, & *Hercynia*.

Martinopolis, urbs Germ. in Miſnia, *Merisburg* Ottoni Friſingenſi. Long. 34. 16, Lat. 51. 26.

Marus, mons Thraciæ, qui *Tmarus* ſecundum nonnullos & *Iſmarus* dicitur.

Maſaci, pop. Germ. infer. in Belgio, quorum opidum *Mayſeych* ad Moſam flu. Sunt qui putent *Marſatios* eſſe Plinii, ſed horum pagus *Marſen* dicitur, teſte Ortelio.

Maſada, op. Palæſtinæ ad Aſphaltitem lacum. Plin. *Moaſada* Strab. *Maſſada* Joſepho. *Maſſa* hodie, teſte Pineto.

Maſæſylia, regio Libyæ Mauruſiis contermina. Steph. pop. *Maſæſylii*. Dionyſ. verſ. 187.

Ἔνθα Μασαισύλιοί τ' ἠδ' ἀγελαῖοι Μαυρουσῆες
Βόσκον οὐν παισὶν ἀν' ἤπειρόν τ' ἠδ' ὕλλα,
Μαιομένοις βίστοιο κεκλιὼ ἠδ' ἀρότοιο.
Οὐ γὰρ γλομέρσιο πεμὼ ἐδάνῃ ἀεράων,
Κείνοις δ' ὁππότε τρηχὺς ἀκὴς ὀλοὸς ἀμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐκομιάδων·
Ἀλλ' αὖτως, ἅτε Σηρες, ἀνὰ δρυὸς βαλανήιον
Νίφάδες ἀκαχόων, ἠδ' ἀπὸ θῆκεν ἀμήτου.

Maſerephoth,

Maſerephoth, vel *Maſerephothmaim*, id eſt, *aduſtiones*, & *incendia aquarum*. Locus eſt ubi excoquunt aquam ad ignem, refrigerandoque ſalem faciunt. Joſ. 11. Vide illic Junium, & Maſium.

Maſicytus, mons mari incumbens, qui Pamphyliam, & Lyciam dividit. Ptol. *Climax* Straboni, Crago vicinus. *Maſſycites* Plinio dicitur. Vox eſt prorſus Phœnicia, quæque palam alludit ad Hebræam מצוקות *Metſucoth*, i. e. *anguſtiæ*. Huc facit quod Q. Calaber Φοίνικον ἔδος loca appellat Maſſicyto vicina. Sic enim ille lib. 3.

Πάντες ὅσοι Φοίνικον ἔδος περὶ πάγχυ νέμονται
Ἀσπὸ δ' Μασσικύτοιο ῥέον, βωμόν τε Χιμαίρης.

Maſovia, regni Polonici regio, Samogitiæ ad Sept. Magno Ducatui Lithuaniæ ad ort. Poloniæ utrique ad occaſum, & Ruſſiæ ad meridiem contermina eſt, Regibus Poloniæ Feudalis, metropolin habet Varſoviam, ubi optimus conficitur potus ex melle conſtans. Cromer. in Chron. Polon.

Maſſagetæ, pop. Sarmatiæ Europæ juxta Euxinum mare, qui *Alani*, quaſi graves Getæ, *Maſſa* enim apud Scythas *grave* ſignificat, teſte Iſidoro. Ultra mare Caſpium, Orientem verſus, trans Araxem eos ponit Dionyſius verſ. 739.

Τὰς μὲν ἀπολλίλιγξ, πέριξ καλέσσι Ἀρίξυ
Μασσαγέται ναίουσι, δυὼν ῥυπῆες ὀϊζῶν.
Ἀνέρες οὔτε ἰητῆρ' αὐτὸς ἐγὼ, μήθ' ὅστις ἐταῖρος
Ἐμπλέσσαι· μάλα γάρ τε κακοξεινώτεροι ἄλλων.
Οὐ γάρ φρὶν οἶνόν τε μελιφρονέος δέμεν ἐδμεν,
Οὐδέ μὲν ἐν οἴνῳ μεμαλάκιμοι, ἀλλὰ γὰ ἵππων
Αἵματι μίσγοντες λιγὺν γάλα, δαῖτα πένουσι.

Salluſtius de Diis, & mundo. Massagetæ *pro* potu pleraque habuere. Stat. in Achilleide:

Lactea Maſſagetæ veluti qui pocula fuſcant
Puniceo.———

Lucan. lib. 3.

Longaque Sarmatici ſolvens jejunia belli
Maſſagetes quo fugit equo.

Claudianus:

Maſſagetæque truces, duro gens aſpera bello.

Idem:

Eſt qui cornipedes in pocula vulnerat audax
Maſſagetes.———

Uxores habent communes, cum quibus in publico coire non verentur. Solem præcipuè venerantur, cui & equum immolant, cæteros habent neglectui. *Alani* Ammiano & Gregoræ. *Abaſgos* eſſe putat Jo. Tzetza, poſtea *Argos* vocatos dicit Ilacius Tzetza. Thevetos eos *Abinadal* vocat.

Maſſicus, mons Campaniæ, optimi vini ferax, quod etiam *Maſſicum* dicitur. Horat. 1. 1.

Veteris pocula Maſſici.

Idem 2. 7.

Oblivioſa levia Maſſico
Ciboria exple.

Martialis 1. 27.

Egerit & nigros Maſſica cella cados.

Idem 13. 108.

De Sinueſſanis venerunt Maſſica prelis.

Idem 4. 13.

Maſſica Theſeis tam bene vina favis.

Hinc Virg. Georg. 2.

———*Et Bacchi Maſſicus humor.*

Signatiſſimè ad laudem vini Maſſici verba iſta Columellæ lib. 3. cap. 8. *Neque enim dubium eſt, Maſſici Surrentinique & Albani, atque Cæcubi agri vites omnium, quas terra ſuſtinet, in nobilitate vini principes eſſe.* Plin. 14. 6. ubi de vinis nobiliſſimis: *Certant Maſſica æque.* Plaut. in Pſeud. Scen. ult.

Credo equidem poteſſe te Scelus
Maſſici montis uberrimos quatuor
Fructus ebibere in una horâ.

Hodiè *monte Marſo* dicitur.

Maſſicytus. Vide *Maſicytus.*

Maſſilia, urbs Gall. Narbon. præclara, optimarum olim diſciplinarum ſtudiis florentiſſima, legibuſque ſanctiſſimis optimè conſtituta, Macedonibus Aſtyage, Ebræis verò Sedeciâ imperante, condita. Diruta deinde à Phocenſibus inſtaurata eſt, qui Cyri tyrannidem fugientes, deſtitutâ Græciâ, in hanc Galliæ oram ſeſe contulerunt. Vulgò *Marſeilles*. Agrum habet vini præſtantiſſimi feracem. Porro vini iſtius utpote fumati ſæpius meminit Martialis, ut lib. 13. epiſt. 120.

Fumea Maſſiliæ ponere vina potes.

Maſſilienſes olim non ſolum literis ſed & moribus maximè claruerunt, uti apud Cic. pro L. Flacco, & apud Strabon. videre eſt. Unde Plaut. in Caſinâ, *Maſſilienſes mores*, tanquam optimos, & probatiſſimos dixit: *Ubi tu es qui colore mores Maſſilienſes poſtulas?* Idem luxus notati ſunt. Unde *Maſſiliam navigas*, & *E Maſſiliâ venisti* apud Suid. de nimis cultis dicitur. Athen. ait: Θηλυθήναι Μασσαλιώτας, καὶ αἰχμοῦσθαι διὰ τὴν ἐν ψυχαῖς μαλακίαν, καὶ διὰ τρυφὴν γυναικοπαθεῖν. Ὅθεν καὶ παροιμία παρῆλθεν· Πλεῖς εἰς Μασσαλίαν. Vide Brod. 3. 27. Cæterum de *Maſſiliâ* vide omnino Conr. Ritterſhuſium com. in Salu. pag. 568. De quâ etiam nos plura ad illud Dionyſii Perieg.

———Ἔνθα δὲ γαῖα
Μασσαλίη τε πάντεσσι ἐπίσκοπον ὄμμα τέτυκται.

Maſſyla, mediterranea eſt pars Mauritaniæ, inquit Servius, unde non longe ſunt horti Heſperidum, & Atlas mons. Apud Livium in Numidiâ ponitur. Pop. *Maſſyli*. Μασυλῆες Dionyſio, quos Plinius inter Capſitanos, & Gætulos apud Libyæ deſerta locat. Hi neque frœnis, neque ephippiis utuntur, ſolâ contenti virgâ, quâ equos regunt. Lic. lib. 4.

Et gens quæ nudo reſidens Maſſylia dorſo,
Ora levi flectit frœnorum neſcia virgâ.

Martialis lib. 9.

Et Maſſylæum virga gubernat equum.

Item *Maſſylus* adjectivum. Silius:

Non ille Evantis Maſſyli palluit iras.

Maſta, Æthiopiæ ſub Ægypto mons, & civitas. Ptol. *Garo* incolis hodiè, teſte Jo. Baroſio.

Maſtaura, urbs Lydiæ, ſic à *Ma* appellata, quæ Rheam ſequebatur, cui Jupiter Bacchum nutriendum dedit. Quum verò à Junone *Ma* interrogaretur, cujus eſſet infans, Ἀρεῖος i. e. Martis eſſe reſpondebat. Atque hinc apud Cares Bacchus *Maſaris* vocatus fuit. Ipſa etiam Rhea *Ma* vocabatur, cui tauro apud Lydos faciebant. Vide Steph. Long. 58. 50. Lat. 37. 40.

Maſtramelle, urbs & palus Celticæ. Steph. *Maſtramela* Plinio, cujus hæc ſunt verba: *Ultra foſſa ex Rhodano, C. Marii opere, & nomine, inſigne ſtagno Maſtramela opidum, Maritima Avaticorum.* Eadem itaque eſt Maſtramela, & Maritima. Nunc *Martegue* vocatur opidulum, & lacus quem obſtruit, *Lac de Martegue*. Apud Feſtum Avienum memorantur hoc loco:

———*Opidum priſcum Ramas,*
Trabale paludes.———

Sed profectò portentoſe locus ille eſt inquinatus. Totum itaque ſic legit Voſſius:

Gens hic Veragri: Bergineque civitas,
Salyes atroces, opidum Maſtramelæ
Priſcum paludis, terga celſum prominens
Quod incolentes Citharistium vocant.

Maſieni, pop. Aſiæ Armeniis proximi. De quibus Dionyſius verſ. 1002.

Ἀνέρες Ἀρμένιοί τε καὶ ἀγχέμαχοι Μαΐηνοὶ
Οὐρεσι καλλίμυοι, πολυμὺς ἀεθπαρ Ἐυφρήτης
Πίονας ἀρτὶ ροὰς τε καὶ Ἀρεῖον ὄυ δεδάασιν.

Matilicates, populi Piceni, quorum opidum hodie *Matelica* dicitur.

Matinus, mons Apuliæ buxis abundans. Lucan. lib. 9.

———*Arva*
Vulturis, & calidi lucens buxeta Matini.

Horat. 1. 28.

Pulveris exigui prope litus parva Matinum
Munera.———

Idem 4. 2.

———*Ego apis Matinæ*
More modoque, &c.
Carmina fingo.———

Idem in Epod.

Padus Matinâ laverit cacumina.

Matiſcona, urbs Gall. Celt. epiſc. ſub Archiep. Lugdunenſi ad Ararim flu. in Burgundiæ ducatu, hodiè *Maſcon*. Antoninus *Matiſconenſe caſtrum* vocat. Long. 26. 10. Lat. 45. 30.

Matium, urbs Archiep. Cretæ in orâ boreali, primaria, & caput inſulæ, *Candia*, teſte Pineto. Olim ſuberat dom. Reip. Venetæ, ſed à Turcis obſeſſa per aliquot annos, tandem ab ipſis expugnatum eſt A. D. 1669. Item Themiſcyræ regionis urbs. Plin.

Matrelum, & *Matreio*, Rhætiæ op. in comitatu Tirolenſi. *Matran* Pirchaimero. Long. 32. 30. Lat. 46. 47.

Matrica, Pannoniæ infer. opidum. Antoninus. *Theren* Simlero.

Matrinus, fluvius Piceni juxta Adriam urbem. Strabo lib. 5. Ptol. *Librata*, teſte Pyrrho Ligorio.

Matrona, flu. Galliæ in Lingonum montibus naſcens, unaque cum Sequana Belgicam dirimens à Celtica. Vulgò *Marne*. Auſonius in Moſellâ.

Non tibi ſe Liger anteferet, non Axona præceps,
Matrona non Gallis Belgiſque interſita fines.

Mattiaci, Gall. Belgicæ pop. Batavis finitimi, qui Lemnio *Zelanders* eſſe videntur.

Mattiacum, urbs Germ. Haſſiæ metropolis *Mattium* Tacito eſt, quam Cattorum caput vocat; ſitus ejus, ut Ptol. eam deſcribit Marpurgo congruit. Aliis *Baden* eſſe videtur, Marchiæ Badenſis urbs primaria in Suevià inter Argentoratum, & Phorcenam, quòd Tacitus ibi fontes calidos memoret; unde *Mattiacæ pilæ* apud Mart. Saponis genus. 14. 27.

Accipe Mattiacas (quo tibi calva?) pilas.

Mauri, populi, qui Mauritaniam Africæ regionem occidentalem verſus Gaditanum fretum incolunt. Eos fuiſſe Indos, & Hercule duce, cum innumerâ aliarum gentium multitudine, in hæc loca perveniſſe, multi crediderunt, uti Strab. lib. ult. ſcribit. Sanè Salluſtius in Jugurthino Mauros & Numidas, reliquoſque qui Maritimam Africæ cultiorem reddiderunt Medos, Armenios, Perſas & Phœnices fuiſſe indicat. *Mauri* (inquit Bochartus) מערין quaſi *Poſtremi*, vel *Occidentales* dicti ab אחור, quod & *Poſterius*, & *Occidentem* ſonat. Plenè ſcriberetur *Mauharin*. Sed gutturales paſſim elidi nemo eſt qui neſciat. Inde *Maurus* pro *Mauritanius*. Horat. Car. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes, ubi Maura ſemper
Æſtuat unda.

Mauritania, Africæ regio extrema verſus Gaditanum fretum, & occidentalem Oceanum, in quo Antæus gigas regnaſſe dicitur, ab Hercule victus. Eſt autem duplex: *Cæſarienſis* à Cæſarea, & *Tingitana*, à civitate *Tingi*. Sic dicta ἀπὸ τῦ μαυρῦ, quod *obſcurum*, vel *nigrum* ſig. quòd nigros habeat colonos, unde Juvenal. Sat. 5.

——*Nigri manus oſſea Mauri.*

Marcus Manilius Aſtr. lib. 4.

Pœnus areneſis Afrorum pulvere terris
Exiccat populos, & Mauritania nomen
Oris habet, titulumque ſuo fert ore colorem.

Μαυρὴς Græci ab eo dicunt. Itaque *Maueins* Maurità Græcâ inflexione, Latinâ Mauritanus, Mauricatim extulit Laberius. Gr. *Maueisi*. Gignit ſimias, dracones, Struthiones & Elephantes. Ejus incolæ *Mauri* dicuntur. Invaluit autem jam apud noſtros conſuetudo, ut omnes Africæ, & Aſiæ pop. Mahometanæ ſuperſtitioni dediti *Mauri* dicantur. Incolis *Numidia*, vulgò *Barbaria* hodie. *Phut* etiam Ebræis dicitur, teſte Aria Montano in ſuo Apparatu Biblico. Strabo eam *Maſſyliam*, & *Maſſæſyliam* appellatam ſcribit. Incolas *Maſſæſylos* vocat Plin. Hodie regnum *Tremiſſenum* hoc loco videtur, ut Girava, & Niger quoque atteſtantur. *Tingitanam* à Bogud rege Bogudianam aliquando cognominatam tradit Plin. *Sitiphenſis*, & *Hiſpania tranſfretana* à Sexto Rufo: & in lib. Notit. *Hiſpania Tingitana* nominatur. *Inferior Mauritania* à Xiphilino in vità Severi nuncupatur. Regnum *Marocco* ejus loco ſtatuit Auguſtinus Curio, *Feſſa* vero Niger. *Alarabes* hodiè incolas vocant Hiſpani, Olivario teſte, quaſi dicerent Arabes, *Al* enim articulus Arabicus. Strabo & Herodianus lib. 7. aiunt Mauritaniam Romanis ſubjectam, & ab ipſis incolis Numidiæ nomen obtinere.

Mauruſii, Africæ populi, quorum reg. *Mauruſia* quam juxta Herculis columnas ponit Dionyſius v. 184.

Ἀλλ' ἤτοι πυμάτῳ μὲ δέδᾳ γλωχῖνα νέμου
Ἀγχῦ σταλῶν, Μαυρουσίδ Θ ἐθρέα γαίης.

Virg. Æn. 4.

Jupiter omnipotens, cui nunc Mauruſia pictis
Gens epulata toris Lenæum libat honorem.

Ubi per *Mauruſiam* gentem, *Mauritaniam* intelligi annotat De la Cerda. Et Vitruvius Archit. 8. 2. *Mauruſia quam noſtri Mauritaniam appellant.* Euſtath. Οἱ Μαυρούσιοι δὲ καὶ Μαῦροι οἱ Ῥωμαῖοι ἐλεγον. Strab. lib. 7. Οἰκοῦσι δ' ἐνταῦθα Μαυρούσιοι μὲν ἀπὸ τῦ Ἑλλήνων παροικοῦντες, Λευκὸν δὴν Θ μίξα, καὶ ἐυδαιμονες, Μαῦροι δ' ἀπὸ τῦ Ῥωμαίων καὶ δηλαδὴ εἰαν. De ſitu Salluſtius: *Proximè Hiſpaniam ſunt Mauri.*

Maxera, Hyrcaniæ flu. Ptol. *Firi* hodiè, juxta quem *Maxeræ* pop. habitant.

Maxies, Africæ pop. à Trojanis ut ipſi gloriantur, orti, qui dextram partem capitis comatam geſtant, ſiniſtram radunt, & corpus minio tingunt. Herod. lib. 4.

Mαζαϰα, urbs Cappadociæ ſub monte Argæo, quæ nunc Cæſarea, *Tiſaria*, teſte Nigro. Male ab Euſebio & Rufo Magaram vocari monuit Philander ad Vitruvium.

Mαζax, Africæ populus, in torquendis miſſilibus non inferior Medis. Lucan. 5.

——*Æquaturuſque ſagittas*
Medorum, tremulum cum torſit miſſile Mαζax.

Claudianus:

Pavidus projectat miſſile Mαζax.

Horum præcurrentium, ac iter explorantium comitatu nobiles Romani delectabantur. Sueton. in Nerone cap. 30. *Armillata & phalerata cum Mαζacum turbâ & curſorum.* Id nimirum eſt quod ſcribit Seneca in ep. *Omnes jam ſic peregrinantur, ut illos Numidarum præcurrat equitatus, ut agmen curſorum antecedat.* Mart. 10. 13.

Cum cathedralitios porter tibi rheda miniſtros,
Et Libys in longo pulvere ſudet eques.

Mecha, civitas Arabiæ Felicis, quam Saraceni incolunt, Mahumeticæ ſuperſtitionis caput

Mechlinia, pulchra ac nitida civitas, quaſi cor & centrum Brabantiæ obtinere dicitur. Bruxellâ, Lovanio, & Antwerpia 4 milliaribus diſtat, ſitu & opere minuta, incredibili aeris puritate gaudet. Habet ædes ſacras quamplurimas, ſed duas quæ longè cæteris antecellunt, Deiparæ unam, & alteram D. Rumoldi ornatiſſimam, cum turri quæ & magnifica eſt, & altitudine ſpectabilis. Optimus eſt hujus Reip. ſtatus, nam in eâ princeps ſuum imperium, optimates authoritatem, populus ſuam vim, authoritatemque retinet. Eſt hic etiam armamentarium regium incredibili machinarum, tormentorum, armorum, & rerum ad bellum neceſſariarum copiâ inſtructum. Varia quoque opificum hic inveniuntur examina, à quibus ænea conficiuntur tormenta, campanæ, naves, panni, artificioſæ picturæ, & id genus alia, quæ in varias orbis partes, maximè in Hiſpaniam tranſportantur. Juxta S. Catharinæ portam, quà Antwerpiam itur amplum monaſterium eſt muris, inſtar opidi cinctum, in quo aliquoties ſupra mille quadraginta ſunt moniales, An. Dom. 1546. ex pulvere tormentario à fulgure incenſo, multum labefactata Mechlinia fuit, nunc vero reſtaurata, ſolità pulchritudine, & munditie claret.

Medama, flu. & urbs Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. Fluvius nomen retinet antiquum, urbs à Saracenis exciſa ubi nunc *Nicotera*. Vide Voſſ. ad Melam pag. 168.

Medena, ſic vocatum fuiſſe olim emporium Vectis inſulæ, quod hodie *Neuport* vocat, ſcribit Nevillius.

Mederiacum, Ant. pagus Germ infer. in Geldriâ apud Moſam flu. à Venloâ urbe 3. leuc. in Bor. *Mierle* Simlero.

Media, *Meath*, prov. Hiberniæ in Lageniâ; & à quibuſdam etiam quinta pars Hiberniæ dicitur; eſtque duplex, Media Orientalis, *Eaſt Meath*, cujus caput eſt Trima; & Occidentalis, *Weſt Meath*, cujus caput Molingaria; eſtque in confin. Ultoniæ & Connaciæ.

Media, Aſiæ regio latiſſima à Sept. Hyrcano mari, ab Occaſu majori Armeniâ, & Aſſyriâ terminata, à meridie Perſidem, ab ortu Hyrcaniam habens & Parthiam, quæ Caſpiorum montibus ab eâ excluditur. Dicta Media (ut Solino placet) à *Medo* Medeæ & Ægæi filio. Strab. lib. 11. Mediam in duo partes dividit, in *majorem*, cujus caput eſt *Ecbatana*, & *minorem*, quæ *Atropatia* dicitur. Eſt autem Media, bona ſui parte montoſa, & frigida, & ferè tota ſterilis, excepta regione, quæ ſub Caſpiis portis in humili & concavo ſolo jacet, quæ opulenta eſt, rerumque omnium neceſſariarum ferax, præterquam olei. Virg. Georg. 2.

Sed neque Medorum ſylvæ, ditiſſima terra.

Strabo ubi ſupra: Ἐυδαίμων σφόδρα δὴ καὶ πυμφόρ Θ. Idem ita regionis hujus divitias rimatur. *Cum magnitudine & opibus regionis concordant ea quæ de tributis traduntur. Nam cum Cappadoces Perſis quotannis pendant præter argentum, mille, & quingentos equos, mulorum duo millia, ovium quinquaginta millia, duplum fere horum Medi pendebant.* Conſentiunt quæ Curtius lib. 5. latè ſcribit de amne Medo, & quæ Plin. 5. 37. de Smaragdis Medorum. De præſtantiâ *Mediæ* multa veteres recenſent, ſed nemo meliora Polybio. In Mediâ campus eſt latiſſimus, quem *Hippoboten* vocant, in quo equorum 50000 millia paſci dicuntur. Regium id armentum eſt. Ex Media primum allata eſt malus citrea, quæ inde *Medica* dicitur, & ſic à Virg. Georg. 2. deſcribitur:

Media fert triſtes ſuccos, tardumque ſaporem
Felicis mali, quo non præſentius ullum
(Pocula ſiquando ſævæ infecere noverca,
Miſcuerantque herbas & non innoxia verba)
Auxilium venit, & membris agit atra venena.
Ipſa ingens arbos, faciemque ſimillima lauro,
Et, ſi non alium late jactaret odorem,
Laurus erat. Folia haud ullis labentia ventis,
Flos apprime tenax: animas & olentia Medi
Ora fovent illo, ac ſenibus medicantur anhelis.

Cordini nomen vulgo habere tradit Haithonus, & *Servan* Caſtaldus. Medi deliciis dediti à Syneſio lib. de inſomniis traduntur, ut *Mediça menſa* in proverbium abierit pro exquiſità, & ſumptuoſâ. Sumitur & *Menſa Medica* pro crudeli apud Athenagoram, ex eo quod Aſtyages Medorum rex Harpago conſiliario filium ejuſdem Harpagi epulandum appoſuit, ut Juſtin. author eſt. Eorum τρόπον vlw commendat Horatius in Odis:

Ocium Medi pharetrâ decori.

Prop. lib. 3.

Neve tuâ Meda lacerentur cade ſagittæ.

Luc. lib. 2. ——*Conjuret in arma*
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Susis
Agmina.——

Mediolanum, vulgò *Millain*, urbs Insubriæ Archiep. & metropolis ampliſſima, à Gallis condita poſt Romam an. 395. Ducatûs Mediolanenſis caput, Emporium, & urbium Italicarum maxima, ab urbe Româ m. p. 315. inter Venetias 165. & Lugdunum 215. Hic copia omnium pene rerum ac artificum cujuſcunque generis multitudo. Auſonius de claris urb.

Et Mediolani mira omnia, copia rerum.

Hæc urbs inter cæteras Italiæ urbes excellit quatuor inter alia rebus Populi frequentiâ, Templo auguſtiſſimo, vix unquam perficiendo, Arce firmiſſimâ & Bibliothecâ Ambroſianâ appellata à Federico Borromæo Cardinali & Archiepiſcopo Mediolanenſi, viro doctiſſimo, & ſtudioſorum Mæcenate de ſuo extructa; libriſque omnis generis & linguæ, ac reditibus ampliſ ad perpetuitatem inſtructa. In eo ad 300000 capita hodie cenſeri putantur; cæteras enim Italiæ urbes incolarum multitudine, unâ exceptâ Neapoli, longè ſuperat. Long. 31. 30. Lat. 44. 40.

Mediolanum Germaniæ, nunc pagus ingens ad Vidrum flu. in Weſtphalia, in Tranſylvaniæ confin. *Werelen* Mercatori, inter Monaſterium urb. 4. & Veteres Salios urb. Tranſiſalanæ 7. leuc.

Mediolanum, alterum Germ. infer. *Metteler* Simlero, pagus apud Moſam inter Colon. Agrippinam ac Trajanam. Ortelio vero pagus *Midelſtun* ejus tractus.

Mediolanum, item Santonum, *Mediolanium* Ptol. urbs Gall. Aquitanicæ; *Sainctes*, vel *Xainctes* hodiè, vide *Santones*.

Mediolanum, Aulerciorum Eburaicorum urbs. Ptol. *Magduno*, teſte Welſero.

Mediolanum, Angliæ op. Ptol. vulgò *Lancaſter*. Vide Guil. Burtonum in Anton. Itin. quatenus Britanniam ſpectat. pag. 132. Long. 18. 10. Lat. 55. 00.

Mediolum, Hiſp. urbs in Celtiberis. Ptol. *Medina cœli* nonnullis putatur.

Mediomatrices, populi, & urbs Gall. Belgicæ in Lotharingiâ ad Moſellam flu. urbs probè munita, & habitata, olim libera, nunc ſub Gallis, vulgò *Metz*, quæ etiam Latinè *Metæ*, & *Metis* poſterioribus dicitur, à Virodunò 10. leuc. in ort. Pop. *Metenſes*.

Medoacus, *Meduacus*, Livio, fluvius Venetiæ, qui Plinio geminus eſt; *major* ex Alpibus Tridentinis per Baſſanum op. & Patavium urb. fluens in mare Hadriaticum, & *Brenta* appellatur. *Minor* qui ex dictis Alpibus etiam deſcendit, Vincentiamque urb. interluit, ac ſecus à teſte decurrit, in mare Hadriaticum labens apud Foſſam Clodiam, & *Bacchiglione* dicitur. Vide Cluverium.

Medobriga, urbs Luſitaniæ ad mont. Herminium. A. Hirtius *Armenna*, Vaſæo.

Mediobithyni, populi, de quibus Strabo lib. 8. quos pauci veterum commemorant: ſed apparet ex duobus Thraciæ populis unum eſſe confectum. De Bithynis ſatis liquet. Medos autem, h. e. Μήδους per Epſilon gentem eſſe Thraciæ apparet ex hoc ipſo libro Strabonis. *Mædos* vocat Stephanus Μαιδοὶ, ἔθνος Θρᾴκης πλησίον Μακεδονίας, ἐν τούτῳ μεταξὺ οἰκοῦντες τῆς εἰς Μακεδονίαν Μαιδικῆς ὀνομάζονται ἀπὸ τοῦ. Ita Herodotus ac Thucydides. Ptolemæus quoque in Thraciâ Μαιδικὴν τετραρχίαν ponit Caſaub.

Medoſſanium, Germ. urbs Ptol. *Zanim* in Moraviâ Cluverio.

Meduacus, *Medway*, flu. Angl. in agro Cantiano, Roffam rigat & in Thameſim labitur.

Meduali, populi Alpini Vocontiis proximi ad eos montes, è quibus prodeunt fluvii Padus ac Druentia. *La Morienne* Simlero.

Meduana, vulgo *Mayne*, flu. cum opido cognomine Gall. Celt. per Cenomanos, & Andegavenſes in Ligerim fluens. Lucan. lib. 1.

In nebulis Meduana tuis marcere peroſus
Andus, jam placidâ Ligeris recreantur ab undâ.

Long. 19. 41. Lat. 48. 10.

Meduli, op. Gall. Aquitan. ultra oſtia Garumnæ ad Oceanum, quorum tractus *Meduc*, teſte Vineto. *Meduli* aliis, *Medulli* Vitruvio, ac Plin. pop. Gall. Narbon. in Delphinatu, quorum op. *Miolans*. De Medulis prioribus Auſon. Epiſt. 4.

Quam tamen exercès Medulorum in littore vitam?

Megalia, inſula parva Campaniæ apud Neapolim. Stat. Sylv. lib. 2. Carm. 2.

Quaque ferit curvos exerta Megalia fluctus.

Megaliotæ, populi quidam, ut videtur apud Ariſtot. in libro de Poeticâ, niſi legendum ſit μεγαλεῶται.

Megalopolis, urbs Arcadiæ in Peloponneſo. *Leontari* Sophiano. Fuerunt autem non pauci clari *Megalopolitæ*, quorum aliquot à Stephano nominantur, inter quos Polybius. Alia eſt Cariæ civitas, alia Iberiæ. Vide Steph. Item *Megalopolis* altera, urbs Germaniæ, vulgò *Mecklenburg*.

Megara, pl. num. Urbs Achaiæ, Megaridis caput, ad ſinum Saronicum, inter Athenas & Corinthum, patria Euclidis ac Theognidis; in cujus agro præſtantiſſimi proveniebant bulbi. Columella lib. 10.

Jam Megaris veniunt genitalia ſemina bulbi.

Ovid. de Rem. Am. lib. 2.

Daunius, an Libycis bulbus tibi miſſus ab oris,
An veniat Megaris noxius omnis erit.

Megares, num. plur. apud Plaut. in Persâ ubi *Megaribus* in ablativo legitur. Item urbs Siciliæ, prius Hybla, poſtea à Megarenſibus Græciæ *Megara* appellata, in orâ ad ort. inter Catinam, & Syracuſas à Marcello cum Syracuſas obſideret excita. *Riſus Megaricus* ponitur pro profuſo & intempeſtivo. *Megarienſis ars* in doloſos & aſtutos. Item *lachrymæ Megarienſes* de fictis dicuntur, à virginibus Megarenſibus à rege Corinthum ad filiæ mortem lugendam miſſis. Eſt etiam urbs in Theſſalia, alia in Ponto, alia Illyrici, alia Moloſſiæ. Steph.

Megaris, regio Achaiæ parva ſinui Saronico expoſita, inter Phocidem ad occ. & Atticam ad ort. ab Iſthmo Corinthiaco ſumens initium. Item inſula parva apud Neapolim in Campaniâ; vulgò *Caſtell' del Ovo*. *Megalia* Papinio.

Megarſus, Siciliæ urbs. Lycophron. Item op. Ciliciæ in orâ ad oſtium Pyrami flu. Mallo urbi propinquum. Eſt & Indiæ flu. ex Emodis mont. naſcens. Dionyſ.

——Τανυς θεῖος ἠ Μεγαρσὸς
Λαξεύτοισι, πολαμῶν.——

Priſcianus *Magarſum* habet pro *Megarſo*. Θεῖον vero Dionyſii Stephanus *vaſtum* interpretatur. Priſcianus vero *rapidum*. Nos *divinum* potius reddidimus. Ille enim poetis mos, ut fontibus ac fluminibus divinitatem quandam adſcriberent. Hinc Prop. 4. 28. *Divini fontes*. Et 2. 28. *Divinæ aquæ*. Theocritus.

——Ἄγχα κὴ πολαμοὶ θεῖον ῥόῳ.

Euripidi etiam apud Cic. ep. ad Att. lib. 15. Ep. 4. dicuntur πολαμοὶ ἱερῶν πασαί.

Mela, fluvius prope Brixiam Gall. Ciſalpinæ urbem, Catullus ad Januam, Carm. 68.

Flavus quam molli percurrit flumine Mela,
Brixia Veronæ mater amata meæ.

Virg. Georg. 4. 4. ubi de amello:

——*Tonſis in vallibus illum*
Paſtores & curva legunt prope flumina Melæ.

Melæca, pagus Atticæ. Stat. Theb. 12.

Icarii, Celeique domus, virideſque Melæcæ.

Melanchlæni, pop. juxta Boſporum Cimmerium, à *veſtibus nigris* dicti. Dionyſ. ubi de Alanis:

Ἔνθα Μελάγχλαινοί ἠ κὴ ἀνίεες Ἱππημολγοί.

Mela 2. 1. *Melanchlænis atra veſtis, & ex eâ nomen.* Dio Chryſ. in Boryſthenit. Χρῶνται ἠ τῇ ἄλλῃ ἐσθῆτι μελαίνῃ ὡς τὰ πολλὰ ἀπὸ ῥήγους πυὸς Σκυθῶν ἠῦ Μελαγχλαίνων, ὡς ἐμοὶ δοκῶσι, κἠ τοῦτο ὀνομαζόντων ὑπὸ τῆς Ἑλλήνων.

Melanthii, ſcopuli maris Ionii circa Samum. Strabo. *Fornelli* Bordonio. *Furni* Nigro. Lege *Melanthii*. Ita enim eos vocat Apollon. Argon. lib. IV. uti videre eſt in his:

——Ἴκεο πόντας
Ῥίμφα Μελανθίης δεινὸν θοὸς, αὐτ' ἐνὶ πόντῳ
Ἔστη.——

Melanthus, flu. Sarm. Europæus qui in Boryſtenem labitur. Ovid. Pont. 4.

Et tacitè peragens lene Melanthus iter.

Melantias, qui nunc vulgò *Melitias* dicitur, Thraciæ pagus 102 ſtadiis Byzantio diſtans. Ex Suidâ & Procopio.

Melas, fluvius multiplex. Nam unum eſſe in Mygdoniâ oſtendere conatur Ovid. Met. 2.

Mygdoniuſque Melas & Tænarius Eurotas.

Alium eſſe ejuſdem nominis in Min. Aſiâ, & Smyrnam circumeuntem Solinus ſcribit. Alium navigabilem eſſe qui Ciliciam à Pamphyliâ dividat, ſcribit Plin. 4. 27. Alium in Bœotiâ ponit idem Plin. qui è Parnaſſo profluens Minervæ ſacer dicitur à poetis, quia ripæ ejus olivis ſunt refertæ. Stat. Theb. 7.

Palladiuſque Melas Hecateia gurgite miſcet
Flumina.——

Fuit etiam Arcadiæ fluvius, Olenum urb. alluens. Dionyſ. verſ. 415.

Ἀρκαδίς Ἀνδανῆος ὑπὸ στόμλῳ Ἐρυμάνθου,
Ἔνθα Μέλας, ὅθι Κρῶδις, ἵνα ῥέα ὑγρὸς Ἰάων.

Alius in Pthiotide Herodot. & Livio apud Heracleam Trachiniam fluens, & à Dyrrh. flu. 20. ſtad. diſtans. Alius Lyciæ, ubi Latona incolas in ranas convertit, teſte Probo. Poſtremò alium eſſe in Siciliâ author eſt Ovid. Faſt. 4. cum de fluminibus & locis Siciliæ, quæ peragraverat Ceres in quærendâ Proſerpinâ loquens, ait

Sacratumque Melam paſcua læta boum.
Vide Cluver. Sicil. Antiq. lib. 2. cap. 5.

Meles, etis, flu. prope Smyrnam, apud quem Homerus natus eſt, unde *Meleſigenes* vocabatur. Stat. in Genethliaco Lucani:

Attollat refluos in aſtra fontes
Graio nobilior Melete Bætis,

Idem lib. 3. Silv.

Smyrna tibi gentile ſolum, potuſque verendo
Fonte Meles.

Plin. 5. 29. *In ora* (Cariæ ſc.) *Smyrna amne Melete gaudens.* Hinc *Meleteus.* Tibullus Panegyrico ad Meſſalam:

Poſſe Meleteas nec mallem mittere chartas.

Melibœa, litoralis urbs Magneſiæ vel ſecundum alios Theſſaliæ. Herod. lib. 6. Patria Philoctetæ Pœantis filii. Purpurâ nobilis. Feſtus. *Melibœa purpura, à nomine inſulæ in quâ tingitur, eſt dicta.* Lucr. lib. 2.

Jam tibi barbaricæ veſtes, Melibœaque fulgens
Purpura Theſſalico concharum tincta colore.

Virg. Æn. 5.

Victori chlamydem auratam, quam plurima circum
Purpura Mæandro duplici Melibœa cucurrit.

Sidonius Apollinaris:

Rutilum toreuma byſſo
Rutilaſque ferte blattas,
Recoquente quas aheno
Melibœa fucat unda.

Vide Voſſium ad Melam, pag. 141.

Meligunis, una ex Æoliis inſulis, quæ & *Lipara.* Callimachus Hymno in Dianam:

Νήσῳ ἐνὶ Λιπάρῃ (Λιπάρη γάρ νιν ἄλλοι τό γ' ἔπικλον
Ὄνομά οἱ Μῆλοι.)

De ratione nominis conſule Boch. De Phœn. Col. 1. 27.

Meliodunum, Germ. urbs, Ptol. Bohemiæ urbem ex eâ facit Lazius, quæ *Milenko* nunc vocatur. Long. 36. 44. Lat. 49. 30.

Meliſe, opidum Magnæ Græciæ. Ovid. Met. 15.

Thurinoſque ſinus Meliſenque & Iapygis arva.

Melita, Melitene Ptol. urbs Armen. min. apud Ephratem flu. Melitenes reg. cap. à Samoſatis 90. m. p. in bor. à Cæſarea 228. in ort. Long. 71. 00. Lat. 34. 40. Item op. Brutiorum in Calabria ulter. vulgò *Mileto.*

Melita, inſ. maris Libyci inter Siciliam & Africam, à Pachyno promont. 70. m. p. à Camarina 84. Ipſa longa 20. lata 11. circuitu 60. Sedes equitum Hieroſolymorum, ſibi à Carolo Quinto Aug. poſt amiſſam Rhodum dono data. *Malta* vulgò, cum urbe cognomine epiſc. ſub Archiep. Panormitano. De ea Ovid. lib. 3.

Fertilis eſt Melite ſterili vicina Coſyræ.

Silius lib. 4.

——*Teláque ſuperba*
Lanigera Melite.

Ubi loquitur de urb. in eadem inſ. ad cujus laudem non parum facit illud Ciceronis Verrinâ 4. *Inſula eſt Melite Indices, ſatis lato à Siciliâ mari, periculoſoque diſjuncta, in quo eſt eodem nomine opidum quo iſte* (Verres) *nunquam acceſſit; quod tamen iſti textrinum per triennium ad muliebrem veſtem conficiendam fuit.* Long. 39. 25. Lat. 34. 40. Huc appulit D. Paulus poſt naufragium. Act. 28. Quiſquis Hebraicè ſcit facilè nomen ejus eruat ex Diod. Sic. qui lib. 5. ſic habet. *Siciliæ verſus meridiem tres inſulæ, mediæ in pelago objectæ ſunt, quarum unaquæque urbem habet, ἡ λιμένας ἐυαμένους τοῖς χειμαζομένοις σκάφεσι παρέχουσα ἐυσφάλειαν, ἡ σκοπὴν μὲν ἔχει ὑπὲρ τοῦ πορθμοῦ Μεσσήνης.* Et paulo poſt, *Eſt autem hæc Phœnicum Colonia, qui cum negotiationes ſuas ad Oceanum uſque extenderent,* ΚΑΤΑΦΥΓΗΝ *ſibi ibidem ſimulatum ſunt habere, hoc eſt, In* REFUGIUM *habebant hanc inſulam eo quod & portubus commoda, & in medio mari ſit ſita.* Id ipſum enim ſignificat *Melitæ* nomen. Pœnorum ſiquidem ſermone מליטה *Melita* eſt *refugium* vel *effugium.* Radix מלט *malat* in Piel eſt *liberare & eripere,* & in Niphal *liberari, eripi, evadere, fugere,* denique & *effugere.* Vide Bochart. Geogr. 550, &c.

Melita, inſula maris Hadriatici, Dalmatiæ adjacens, inter oram illius, & Corcyram Melænam 12. m. p. quot patet in latitud. longa 30. canibus Melitæis, qui in deliciis habebantur nobilis, ab Epidauro urbe, cui paret, 70. m p. De Melitæis catulis autem Athen. lib. 12. qui eos ſcribit maximè apud Sibaritas in deliciis fuiſſe. Unde proceſſit adagium *Melitæus Catellus,* de eo cujus opera nulli rei ſeriæ conducit. Suidas: Τῶν κυνῶν οἱ μὲν ἐγχελιοὶ, οἱ δὲ ὑμῶν τοὺς θυείους καλοῦσιν, οἱ δὲ δὴ φυλακῆς ἕνεκα κλημάτων οἰκισθέντες οἱ δὲ δὴ τέρψεως, οἱ δὲ μελιτταῖα κυνίδια. Vide & Steph. & Plin. lib. 4. Strabo autem lib. 6. ad priorem *Melitam* refert.

Melitene, Suſianæ ad Tigrim flu. regiuncula, Ptol. *Arageleran* Caſtaldo. *Suar* Theveto.

Mella fluvius, vide *Mela.*

Mellaria, urbs Hiſp. Bæticæ exciſa, inter Tariffam & Bellonem, *Beſar de Melena* Morali.

Mellaria, altera, op. Hiſp. Bæt. mediter. in Extremaduræ confin. à Corduba 14. leuc. Emeritam verſus. *Puente Oveiuna,* teſte Morali. Utraque *Mellaria* à *mellis* copiâ dicta eſt.

Melocabus, Coburg, urbs Chattorum culta, ad amnem *Krempen* ſub dom. Ducis Saxoniæ Altemburgenſis. Arcem habet elegantem, & 8. leuc. diſtat à Smalcaldâ in Eurum. Long. 32. 52. Lat. 50. 26.

Melodunum, Melun, Cæſari opidum Senonum, in inf. Sequanæ flu. poſitum ut ipſe deſcribit. Nunc urbis area ipſam inſ. & utramque continentis ab oppoſito ripam inſtar Lutetiæ Pariſiorum occupat, à quâ 10. leuc. abeſt in meridiem. Long. 23. 40. Lat. 48. 20.

Melos, inſula Cretæ adjacens & urbs in eâ. A Peloponneſo promont. Scyllæum, à Creta Dictynneum habens. Strabo. Inter Cycladas numeratur à Pomponio 2. 1. Hanc prius (inquit Steph.) Phœnices habitaverunt, unde & Byblus vocata eſt à Byblîs Phœnicibus, item Zephyria. Hinc Diagoras Melius, Socrates, & Ariſtophanes. In Theſſaliâ verò pop. quidam *Melienſes* dicuntur. Eſt & vicus Acarnaniæ à quo & *Melicus.* Porro prior *Melos* à Callimacho *Mimallis* dicta eſt. *Milo* hodiè Sophiano. Melon autem hanc à mali rotunditate dictam volunt, quia, Plinio auctore, *inſularum rotundiſſima eſt.* Feſtus *à Melo qui ex Phœnice ad eandem fuerat profectus.* Sed Hebraice מלא *melo* eſt *plenitudo,* vel *expletio.* Rem de hâc inſulâ refert Philoſophus in lib. Mirabilium, quæ ſuperat omnem fidem, Φασὶ δέ τινες ἐν Μήλῳ τῇ νήσῳ ἐν τοῖς ἐξορυσσομένοις τόποις ἡ γῆς πλήρης ἀναπληροῦσθαι γιγνομένης. Vult in effoſſæ locum terram aliam ita ſuccedere, ut foſſa per ſe repleatur. Quod miraculum, ſive verum, ſive fictum, ſi modo fuit creditum, potuit dare nomen huic inſulæ. Porrò מלא *melo,* id eſt, *plenitudo* Ebræis, cum de frugibus agitur, *maturitatem* ſonat, nec non *copiam & ubertatem.* Utrovis ſenſu ſumpſeris, in Melon inſ. mirè congruit. Theoph. de cauſ. Plant. 4. 12. Τὸ δὲ αὖ περὶ Μῆλον συμβαῖνον ἡ πλεόνασις, ὅτι ἡ ὑσταία σπάρτα διελθεῖν ἅμα τοῖς σπόροις, ὅτι ἡ χαλεπὸν ἀνοῖσαι, ὡς ἐυθέως. Idem habet lib. 8. cap. 3. Vide Bochart. Geogr. pag. 454. 455.

Melphes, flu. Lucaniæ in ſinum Pæſtanum apud Palinurum promont. influens, *Melfa* Leandro.

Melphia, & Melphis, urbs Lucaniæ, media ferè inter Neapolin, & Tarentum. *Melfi* hodiè.

Melus, op. Theſſaliæ, quod Nicias Athenienſium dux fame expugnavit; inde proverbium *Fames Melia.*

Membliarus, inſ. prope Theram & Anaphen, à *Membliaro* Cadmi ſocio. Dicitur & *Bliarus* per aphæreſin. Steph. Vide Boch. Phœn. Col. lib. 1. cap. 15.

Memoria, fons mirus, de quo ſic Plinius; *In Bœotiâ ad Trophonium, juxta flu. Orchomenum, duo ſunt fontes, quorum alter memoriam, alter oblivionem adfert, inde nominibus inventis.*

Memphis, urbs Ægypti exciſa, olim regia, ab Oſiride condita, apud verticem Deltæ, ex adverſo Babylonis à vertice 15. m. p. in auſtrum diſtans. Ibi papyri copia. *Ægyptia Memphis* Lucano dicitur lib. 1. Martialis:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Pyramidum iſtarum veſtigia adhuc cernuntur. *Menchis & Mitzir* hodie Poſtello. Sunt qui *Cairo* eſſe putent. Quin & *Memphin* Arcadiæ urbem memorat Dioſcorides lib. 4. Sed hæc Arcadia non eſt in Peloponneſo, ſed Arcadia Ægyptia, cujus mentionem faciunt Euſtath. Lib. Notit. & Steph. Horat. 3. Od. 26.

Carens Sithonia nive Memphis.

Ovid. 2. Amor. eleg. 13.

Quæ colis & Memphin palmiferamque Pharon.

Propertius lib. 3.

Et toties noſtro Memphi cruenta malo.

Hinc *Memphitis* patronymicum fœmininum. Juv. Sat. 15.

——*Anne aliam terra Memphitide ſicca*
Invidiam facerent nolenti ſurgere Nilo?

Tibullus Eleg. 1. 7.

Barbara Memphiten fallere docta bovem.

Item *Memphiticus.* Ovid. 1. Art. Am.

Neu fuge Niligenæ Memphitica ſacra juvencæ.

Menapii, pop. qui ad utramque Rheni ripam habitant juxta Nervios, qui pleriſque Juliacenſes & Clivenſes cum parte Geldrenſium eſſe videntur. Eburonibus, & Tungris finitimi.

Menapiſcus pagus, hodiè Flandriæ comitatus eſt. Teſte Divæo.

Menevia, S. Davids, urbs Walliæ in Com. Pembrochienſi epiſc.

epiſc. ſub Arch. Cant. 16. mill. à Pembrochio in Circium & 30. à Mariduno. Long. 14. 20. Lat. 52. 25.

Meninx, inſula circa Africam clariſſima, longitudine 30. m. p. latitudine 35. Plin. 5. 7. Ab Eratoſthene *Lotophagitis* dicta. Stephanus inſ. & urb. eſſe ſcribit juxta Syrtes. Ejus meminit Dionyſius v. 480.

Μήνιγξ τε Κέρκινα Λιβυστικὸν ἄρμον ἔχουσι.

Ubi tamen M. SS. Μῆνιξ τε Κέρκινα. *Menix* Punicè ſcribebatur מנכש *me-nicks*, quaſi dixeris *aquas defectûs*, i. e. *deficientes*, vel מנכס *me-nics*, quaſi dixeris *aquas receſſus*, i. e. *recedentes*. *Menicis* enim vel *Meningis* opidi ſitus hanc conjecturam plurimum firmat. Deſcribunt enim Plin. & Ptol. hec opidum à parte Africæ. Africam autem ab inſulâ nihil diſtinguit, quam tenue & humile vadum, ſemel hyeme bis æſtate accedere ſolitum, adeò ut plerumque IV CIↃ paſſuum à mari deferatur. Silius lib. 3.

——————*Choaſpes*
Neritia Meninge ſatus.

Ubi *Neritia* ob adventorem Ulyſſem, cui *Neritus* paruit. Unde Dionyſius:

Ἔνθα πρὶν αἰολόμιτις ἀλώμενος ἤλυθεν Ὀδυσσεύς.

Strabo lib. 17. Τῷ δὲ Μιθρηνζα νομίζουσι δὴ καὶ τὴν Λωτοφάγων γλῶτ, καὶ ὑπ' Ὁμήρου λεχθεῖσαν, καὶ δείκνυσί τινα σύμβολα καὶ βωμὸς Ὀδυσσέως, καὶ αὐτὸς ὁ καρπός. Πολὺ δὲ δεῖ τὸ διάστημα ἐν αὐτῇ τὸ λεχθὲν ὑπὸ λωτῶν, ἔχον ἡδὺν καρπόν. Polybius lib. 1. Τῶν δὲ Λωτοφάγων νῆσον ἡ κλῆσις μὲ Μήνιγξ, ὁ μακρὰν ἀπέχει τῆς μικρᾶς Σύρτεως.

Menlaſcus, fluviolus Hiſpan. inter Vardulos & Vaſcones, juxta fanum S. Sebaſtiani, in Oceanum Cantabricum ſe exonerans; hodie *Rio Menlaſco* dicitur.

Menoſca, op. Vardulorum in confin. Vaſconum, ad oſt. flu. Magradæ. Nunc eſt *Orio*, op. Guipuſcoæ in orâ maris Cantabrici.

Menoſgada, Germ. op. Ptol. *Eger*, teſte Apiano in Bohemiæ confin.

Menteſa, op. Cretanorum, nunc eſt *Montizon*, pagus agri Lamitani, in Caſtella Nova, & in confin. Vandalitiæ, 7. leuc. à Toloſâ in Cæciam.

Menuthias, inſ. ingens Æthiopiæ ad ort. quæ *Madagaſcar* nunc dici putatur. Ptol.

Mercii, populi Angliæ, quorum regio *Mercia*, quæ proprium habuit regem. Continebat autem comitatus Lincolniæ, Northamptoniæ, Rutlandiæ, Huntingtoniæ, Oxoniæ, Worceſtriæ, Warwici, Derbiæ, Notinghamiæ, Leiceſtriæ, Staffordiæ, & Ceſtriæ, cum parte Herefordiæ, & Salopiæ, Gloceſtriæ, Bedfordiæ, & Lancaſtriæ.

Meroe, *Saba* Joſepho, ſicut & nunc ab Abyſſinis appellatur, inſula Æthiopiæ ſub Ægypto maxima, à Nilo, Aſtapo, & Aſtaborâ fluviis effecta, cujus longitudo ad 3 millia ſtadiorum, latitudo ad mille extenditur. *Geguere* una cum urbe ejuſdem nominis dicitur, teſte Caſtaldo. *Neube* vero Marmolio. Hic Sabæ regina, quæ & Candace, à nonnullis regnaſſe traditur. Urbs à Cambyſe Perſarum rege condita eſt, & de nomine ſororis, ſive matris, ut alii, defunctæ, Meroe appellata. In eâ mulieres grandes habent mammas. Juvenal. Sat. 13.

In Meroe craſſo majorem infante mamillam.

Idem calorem ei tribuit. Sat. 6.

Ibit ad Ægypti finem, calidáque petitas
A Meroe portabit aquas.

Ejus mem. Claud. 3. Conſ. Honorii:

——*Poſitis numen confeſſa pharetris*
Ignavas Meroe traxit de crine ſagittas.

Idem Epithal. Hon. & Mar.

——*Quantum crinita ſagittis*
Attulit extremo Meroe circumflua Nilo.

Quid ſit hodie non conſtat. Credit enim Iſ. Voſſius nullam à Nilo effici inſ. in Æthiopiâ. Sanè ut in cæteris Æthiopiæ locis, ita in long. inſ. & opidi Meroes plurimùm peccatum eſt à vett. dum nimium longè loca hæc à ſin. Arabico removent. Idem vix dubitat quin ſit illa urbs quam *Beroam*, aut *Baroam*, & vitioſe *Barvam* hodie vocant.

Meros, mons Indiæ, in cujus radice Dionyſius, in Indiam proficiſcens, Nyſam urbem condidit. Q. Curtius lib. 8. ubi de Nyſâ, & incolis ejus. *A Libero Patre ſe conditos eſſe dicebant, & vera hæc origo erat. Sita eſt ſub radicibus montis, quem Meron incolæ adpellant. Inde Græci mentiendi traxere licentiam, Jovis femore Liberum Patrem eſſe celatum.* Græcè enim Μηρὸς *femur* ſignificat. Natus autem Bacchus fingitur ex femore Jovis, (ut illud addam) quia Phœnices nominibus illis quæ proprie femur ſignificant, etiam verenda intelligunt, unde tritum illud in ſcripturâ, *egredi de femore patris*. Gen. 46. 26. Exod. 1. 5. Sunt autem quibus in hiſtoriâ natalium Bacchi Μηρὸς non eſt femur, ſed montis nomen, in quo putatur eſſe genitus. Quod poteſt fieri, modò commodè ſumatur, non pro monte in Indiâ *Meri* nomine ſed pro latere montis. Nam & hoc Phœnicium eſt partes montis vocare *femora*. Hinc Jud. 19. 1. Ἐν μηροῖς ὄρους Ἐφραΐμ, *In femoribus montis Ephraim* pro lateribus. Ita Bacchus potuit naſci ἐν μηρῷ, i. e in latere montis, ut propterea nihil ſit opus Meron Montem in Indiâ ſibi fingere.

Merſeburgum, op. Germ. in Miſniâ ad Salam flu. 3. mill. ab Hallâ in auſt. quot à Lipſia in occ. ſub dom. proprii Epiſcopi.

Mervinia, *Merioneth-ſhire*, Com. Walliæ, in orâ maris Hibernici, inter Arvoniam & Denghleiam ad Bor. & Com. & Montgomerienſ. ad ortum.

Meſech, locum eſſe in Arabiâ Kedarenâ contendit Beroaldus, fretus hoc loco Pſalmi, 120. v. 7. *Hei mihi quòd peregrinatus ſum* (in *Meſech*) *habitavi in tabernaculis Kedar*. Neque enim ibi משך *Meſech* loci nomen eſt, ſed temporis, Et verba Hebræa גרתי משך *garti meſech*, non reddenda ſunt, *peregrinatus ſum diu*, vel ut Aquila, Παροικήσας ἐν μακρισμῷ, h. e. *advena fui longo tempore*. Alius (ni fallor) Symmachus inverſis verbis reddidit Παροικῶν παρείληφα. Et LXX Seniores Ἡ παροικία μου ἐμακρύνθη, *incolatus meus prolongatus eſt*, prout reddit vulgatus interpres, quos etiam ſequuntur Syrus & Arabs. Vide Bochart. Geogr. Sacr, lib 3. cap. 12. Vide *Moſchi*.

Meſembria, quæ & *Menebria* Strab. & *Meſambria* Herodoto, urbs Thraciæ maritima, in orâ Maris Euxini inter Anchialum & Odeſſum. *Meſember* Sophiano. Hinc *Meſembriacus*. Ovid. Triſt. 1. eleg. 9.

Alta ſub Anchiali mœnia tendit iter,
Inde Meſembriacos portus & Odeſſon, &c.

Meſene, regionis nomen Strab. lib. 12. ubi magnus eſt error Xylandri, qui putat Meſenen eſſe Meſopotamiam, atque ita vertit. Atqui Meſene eſſe μέση τῆς Τίγριδος, ut Steph. ait: non τῆς Τίγριδος καὶ Εὐφράτου, ut Meſopotamia. Vide Plin. ut 6. 27. Porro Steph. Meſenen eandem cum eâ quæ Adiabene vocatur putat eſſe. Idem alio loco docet Meſenen vocari eam regionem quam cingit Tigris in duos alveos ſciſſus, quorum qui ad dextram appellatur *Delas*, qui ad ſiniſtram, *Tigris*. Vide Valeſ. ad Am. Marcell. lib. 24. pag. 286.

Meſopotamia, regio Aſiæ latiſſima. Tigrim habens ab oriente, Euphratem ab occidente, à Meridie Babyloniam, à ſeptentrione Caucaſum. Sic dicta quod ſit inter duo flu. Tigrim, & Euphratem. Ab Hebræis dicitur *Aram Naharaim*, i. e. Syria fluviorum ſc. duorum, nam dictio ipſa eſt dualis numeri. Olim *Seleucia* dicta, teſte Plinio lib. 6. Nunc dicitur *Halapia*, teſte Olivario. Cic. lib. 6. De Nat. D. *Meſopotamiam fertilem efficit Euphrates, in quam quotannis quaſi novos agros invehit*. Stephano *Adiabene* eſt: recentiores *Azamia* habent. Ejus incolæ vocantur Arriano, lib. 3. οἱ ἐν τῇ μέσῃ τῆς πολαμίας. *Terras Interamnias* Meſopotamiam interpretatur Alex. Imp. apud Lampridium. *Diarbech* Bellonio dicitur.

Meſſana, urbs Siciliæ, propinqua Peloro promontorio, à *Meſſeniis* Achaiæ populis condita, hodie *Meſſina*. Omnium totius inſulæ principatum ſibi vendicans. Græcis ſcriptoribus dicitur Μεσσήνη. Unde opidani *Meſſenii*. Sed & illa Peloponneſi urbs Μεσσήνη, unde hæc Sicula nomen accepit, Damageto in Epigrammate dicitur Μεσσήνα hoc verſu:

Οὔτ' ἀπὸ Μεσσήνας, ὅτ' Ἀχαΐδων εἰμὶ πόλισμα.

Et ita Latino etiam poetæ Statio, Achil. lib. 3.

Murorum tormenta Pylos Meſſanaque tradunt.

Hujus incolæ primùm *Meſſanenſes* dicti ſunt, poſtea vero cum Mamertini Campana gens eo colonos miſiſſent, *Mamertini* appellabantur. *Zancle* olim vocabatur, teſte Strabone. Vide Dauſqueium in illud Silii lib. 14.

Incumbens Meſſana freto minimumque revulſa
Diſcreta Italia, atque Oſco memorabilis ortu.

Meſſapia, regio Italiæ, quæ & *Salentini* Ptol. ac aliis *Japygia*, peninſula inter Tarentum, & Brunduſium, *Terra d' Otranto* hodie. A *Meſſapo* Italorum duce, qui Turno adverſus Æneam ſuppetias tulit, dicta. De quo Virg. Æn. 11.

At Meſſapus equum domitor, Neptunia proles.

Hinc *Meſſapius*. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Meſſe, opidum Cytheræ inſulæ. Stat. Theb. 4.

——*Volucrumque parens Cythereia Meſſe.*

Meſſene, civitas Græciæ in Peloponneſo, à quâ pop. *Meſſenſis*. De quibus Hieron. contra Jovin. Spartiatæ & Meſſenii diu inter ſe habuere amicitias in tantum, ut ob quædam ſacra etiam virgines ad ſe mutuo mitterent. Tandem vero Spartani Meſſenios propter frequentem defectionem in ſervitutem redegerunt, eoſque durius etiam quàm reliquos ſervos tractarunt, ne demùm res novas molirentur. Hinc adagium natum *Meſſena ſervilior*, in eos qui alieno vivant arbitrio. Poſt 19. an. belli Meſſeniaci excita fuit à Spartanis. Meſſanæ propterea annoſum bellum vocat Manil. lib. 3.

Non

Non annosa canam Messana bella nocentis.
Tyrtæus:
Ἀμφὶ τῷ Δ' ἐμάχοντ' ἔνεα καὶ δεκ' ἔτη.
Ovid. Met. 6.
Messeneque ferox, Patræque humilesque Cleonæ.
Statius lib. 4.
Planaque Messene, montanaque nutrit Ithome.
Hinc *Messenius*. Ovid. Met. 14.
Littore in Italico Messenia mœnia contra
Scylla mihi visa est.———
Inde *Messeniacus sinus*, qui & *Messenius*, *Coronæus*, & *Asinæus* Straboni, vulgò *Golfo de Coron*. Long. 48. 10. Lat. 37. 30.
Messua, vel *Mesua*, peninſ. Gall. Narbon. Mela. *Meſe* Jo. Poldo.
Meſuium, urbs Germ. ad Albim in Saxoniâ libera. Vulgò *Magdeburg*.
Metacompſo, *Tacompſon*. Plin. *Tachempſo* Melæ, urbs Ægypti ad Nilum, juxta Syenem. *Aſuan* Zeiglero.
Metacum, urbs Arabiæ Felicis. Ptol. *Calaiate* Barrhoſio. In codd. Græcis *Cumacatum* legitur.
Metagonium, promontorium Numidiam ab Africâ dividens, ſic dictum quod angulare ſit. Stephano eſt urbs Libyæ. *Capo de tres forcas* Caſtaldo. *Capo de tres arcas* Olivario, *Capo de Caſaſa* Moletio.
Metalla, Sardiniæ op. apud Anton. inter Neapolin, & Sulchos. *Civita de Glefie* Cluverio.
Metapontum, Italiæ op. in ſinu Tarentino, à Pyliis qui Neſtore duce à Trojâ navigaverunt, conditum; adeo terræ proventu & agricolatione felix, ut ea gratiâ auream æſtatem Apollini Delphico aliquando donum obtuleruit. Mela lib. 2. Idem habet Schol. Dionyſii in hos verſus:
Τὰς ἢ μὲν ἐξείης Μεταπόντιοι, ἐγγύθι δ' αὖτε
Ἰμβρῖνι πολιήθεν εὐκτεάνοιο Κεραυνῷ.
Ptol. & Strab. *Metapontium*. A *Metabo* Heroe dictum ſcribit Steph. Siſyphi filio, quem barbari Metapontum vocant. *Torre di mare* Leandro. *Pelicore* Gabrieli Barrio. *Thebeſaze* vero caſtellum hoc loco nunc eſſe ſcribit Niger. *Vibo* aliquando vocata fuit, ut Solinus autor eſt. Sic quoque eam nominat Cæſar lib. 3. Bellorum Civilium. Σίελς olim etiam dicebatur, teſte Euſtathio.
Metaris, æſtus ſive flu. Albionis in orâ Angliæ orientali. Ptol. *The waſhes* Camdeno. Circa Boſtonum op. in agro Lincolnienſi, ut quidam volunt.
Metarus, Hiſp. Tarracon. flu. Ptol. *Mearos* Melæ, teſte Pintiano.
Metaurus, *Metaurum* Pomponio. *Metauria* aliis op. Brutiorum in orâ Calabriæ ulterioris. *Giola* hodiè. A Roſano op. 6. m. p. in ort. Scyllæum verſus, apud Taurianum, patria Steſichori. Ita Ferrarius. Atqui *Mataurus* urbs Siciliæ patria iſtius poetæ fuit. Vide Steph. in Μέταυρος. Quanquam Ἰμβραῖος ἀνὴρ dicitur Philoſtrato lib. 6. de vitâ Apollonii.
Metaurus, Umbriæ flu. ingens; hodiè *Metaro* penultimâ correptâ, ut Piſaurum nunc *Peſaro*. Lucan. lib. 1.
In lævum cecidere latus veloxque Metaurus.
Cruſtumiumque rapax.———
Silius lib. 8.
———*Rapidaſque ſonanti*
Vortice contorquens undas per ſaxa Metaurus.
Claud. in Paneg. de 6. Conſulatu:
Deſpiciturque vagus præruptâ valle Metaurus.
Nobilitavit eum maximè clades Haſdrubalis. Hor. lib. 4 Od. 4.
Quid debeas ô Roma Neronibus,
Teſtis Metaurum flumen, & Aſdrubal
Devictus.———
Silius ubi ſupra:
Multa quoque Haſdrubalis fulgebit ſtrage Metaurus.
Ubi benè *multâ ſtrage*; fuit enim ingens victoria. Silius libro penultimo:
Tum Nero procerâ ſublimia cuſpide portans
Ora ducis cæſi; Cannas penſavimus inquit,
Annibal & Trebiam, & Thraſymeni littora tecum
Fraterno capite.
Idem ſenſit Appianus Ibericis: Θεὸς δέ μοι δοκεῖ τότε Ῥωμαίοις αὐξῆσαι τὸ δαὶ Κάννας ἀνυχίας, ἢ πόρρωσε ἀπ' ἐκείνης καὶ ἰσοζύγιόν πως ἐκείνῃ γοόμενον. Στρῆνοί τε γὰρ ἑκατέρων ἀπώλοντο, καὶ σφῶν πλῆθος ἐγγυτάτω μάλιστα ἐπίσης· καὶ τὰ αἰχμαλώτα πολλὰ γλυκὺς, καὶ τοῖσδε, καὶ ἐκείνοις συνηνέχθη. σφετερίδου τε καὶ Φρασιδῆς ὁ ἑλλήνων δυνατώτατος ἐκράτησεν. Sidon. Apollin. Paneg. ad Anthemium Aug.
Improbus & rubeat Barchinâ clade Metaurus,
Mulctatus tibi conſul agat: qui millia fundens
Haſdrubalis.———
Mstaurus, flu. Brutiorum, cujus oſtium ex adverſo Æoliarum inſularum deſcribitur à Plinio. Hodiè *Marro fiume*, teſte Cluverio.
Metelis, urbs Ægypti juxta Heracleoticum oſtium Nili non obſcura, ab Alexandriâ 60. m. p. in ort. Peluſium verſus. *Roſetto* Italis, *Raſchit* Turcis, teſte Benjam. Tudelenſ.
Metelli caſtrum, urbs Selandiæ primaria, vulgò *Mittelburg*, vel *Middleburg*.
Metenſes, pop. Germ. inferioris. Vide *Mediomatrices*.
Matercoſa, op. Hiſp. Tarracon. in Carpetanis. *Pedrazza de la Sierra*, teſte Moletio. Hinc Trajanum ortum ferunt.
Methone, urbs Peloponneſi in orâ Meſſeniæ ad occ. hac tempeſtate clariſſima, & ſedes Præfecti, Turcis *Maitune*, teſte Leunclavio. *Pedaſus* Homero, teſte Ferrario. Val. Flaccus Argon. lib. 1.
———*Quem parva Methone,*
Et levis Elis equis, & fluctibus obvius Aulon:
Vide Valeſium ad Amm. Marcell. pag. 329. Alia in Macedoniâ juxta Thraciæ fines apud Olynthum, cujus meminit Demoſth. in Orat. contra Philippum Alex. Magni patrem, qui ibi in pugnâ oculo uno privatus eſt. Sunt etiam plures hujus nominis urbes. Vide Steph. in Μεθώνη.
Methymna, urbs Lesbi inſ. poſt Mitylenen primaria in orâ ad ort. à *Methymna* Macaris filia, uxore Lepydni. Ab hâc urbe ortum habuit Arion Citharœdus nobilis, quem Herodotus à prædonibus in mari obrutum, & à Delphine incolumem devectum in portum ad Tænarum fabulatur. Illic naſcitur optimum vinum. Ovid. 1. de Art. Amandi:
Gargara quot ſegetes, quot habet Methymna racemos.
Silius lib. 7.
Tmolus, & ambroſiis Arviſia pocula ſuccis,
Ac Methymna ferax Latiis ceſſere Falernis.
Virgil. Georg. 2.
Non eadem arboribus pendet vindemia noſtris,
Quam Methymnæo carpit de palmite Lesbos.
Propertius lib. 4.
Et Methymnæi grata ſaliva ſheri.
Metis, antiquiſſima Gall. Belg. urbs, quam Mediomatricum vocant civitatem; nam populi Mediomatrices eam regionem quondam incoluerunt: ſic dicti, quòd eorum metropolis medium teneret locum inter tres civitates, Tullum, Verdunum ac Treverim. Habet autem Metis Treverim ad Septentr. Tullum ad merid. & Verdunum ad occ. Scribunt autem ſic appellatam à Metio Romano, qui hanc urb. à Jul. Cæſare expugnatam ampliavit, muriſque cinxit, quam urb. Henricus 2. Francorum rex ſuſcepto contra Carol. 5. Imp. bello cepit, An. Dom. 1552. Munſt. lib. 2. Coſmog.
Metope, flu. Arcadiæ. Callimach. Hymn. 1.
Πλεῖος ἰὼν ἐς Κρῆτα τὸ πολυτρήρωνά τε Μετώπην.
Ubi Schol. Μετώπην πεδίον Ἀρκαδίας.
Metopon, locus prope Peram urbem viciniam Conſtantinopoli, cujus meminit Nicephorus. *Acra Spandona* Gyllio, lib. 2. cap. 6.
Metropolis, urbs Phrygiæ magnæ apud Mæandrum flu. epiſc. ſub Archiep. Epheſino. Sed hæc in Ioniâ eſt inter Epheſum, & Smyrnam. Sunt & aliæ urbes ejuſdem nominis, una Phrygiæ, alia Lydiæ ad Cayſtrum. Pop. *Metropolitæ*. Plin. Fuit & *Metropolis* Theſſaliæ urbs, inter Gomphos, & Pharſalum, à Cæſare memorata.
Metubarris, Pannoniæ inſer. inſula in Sao flu. *Zygeth*, & *Otozecz*, teſte Lazio. Sed *Zygeth* eſt vocabulum commune omnium inſularum linguâ Hungaricâ.
Metullum, ſive *Metulum*, op. Iapodum apud Colapim flu. in confin. Liburniæ. Appianus in Illyricis tradit eam regionis metropolim eſſe, ſitamque in monte nemoroſo, duobus conditam tumulis, quos vallis modica interſecat. Lazius ſcribit hodiè *Trojam* eſſe in Ciliciæ Comitatu.
Mevania, Umbriæ op. inclytum Propertio alumno, ad viam Flaminiam, armentorum & gregum ferax. *Mevaniates* pop. Plin. 3. 14. Vulgò nunc *Bevagna* dictum. Columella 3. 18. *Armentis ſublimibus inſignis Mevania eſt.* Lucan. lib. 1.
———*Tauriferis ubi ſe Mevania campis*
Explicat.
Sil. lib. 6.
Et ſedet ingentem paſcens Mevania taurum.
Stat. 1. Car. 4.
———*Nec ſi vacuet Mevania valles,*
Aut præſtent niveos Clitumna novalia tauros.
Prop. lib. 4.
Quà nebuloſa cavo rorat Mevania campo.
Long. 36. 00. Lat. 42. 51.
Mexico, in Hiſpania nova Mexicanæ provinciæ opulenta, & celeberrima civitas & ſalſo in lacu mirabiliter conſtituta, ampla & viſu jucundiſſima, vici omnes ſuos habent exitus ut ab uno

ad alium aqua permeare poſſis. Major (quam vocant) platea portícibus undique cincta eſt, ubi quotidie ultra 60. hominum millia vendentium ementiumque cernuntur. Idola ex farinâ, & humano ſanguine conficiunt, quibus multa hominum corda ex viventium corporibus extracta quotidiè offerunt. Plura lege apud Novi Orbis neotericos ſcriptores. Theatr. Urb.

Mibæ, pop. Lib. interioris in auſt. vergentes, Æthiopibus & Nigritis proximi. Silius 3.

His ſimul immitem teſtantes corpore Solem
Exuſto venere Mibæ.———

Miletopolis, Myſiæ urbs inter Cyzicum, & Bithyniam ad Artyniam ſtagnum ex quo Rhyndacus oritur. Alia eſt in Perſide. Steph. ex Strab. lib. 12.

Miletum, Calabriæ urbem à Mileſiis Aſiaticis conditam habet Barrius ex lib. 6. Herodoti, quam hodiè *Mileto* nominari ſubdit. Eandem à Cicerone *Melita* dici lib. 3. Epiſt. ad Att. putat Corradus. Long. 40. 15. Lat. 38. 00.

Miletus, urbs in finibus Ioniæ, & Cariæ. Herod. à Neleo ædificata decem ſtadiis ab oſtio Mæandri amnis ſecreta. Mela lib. 1. *Miletus* (inquit) *urbs quondam Ioniæ totius, belli, pacíſque artibus princeps, patria Thaletis Aſtrologi, Timothei Muſici, & Anaximandri Phyſici, aliorumque civium inclytis ingeniis merito inclyta.* Sen. de Conſ. *Miletus* LXXV. *urb. prop. in diverſa effudit.* Plin. 5. 29. *Miletus Ioniæ caput, ſuper LXX.* (ita meliores libri) *urbium per cuncta maria genitrix.* Satis indefinite. Strabo reſtringit: *Multa ſunt Mileſiæ civitatis præclara, maximum multitudo coloniarum. Nam & Pontum Euxinum frequentarunt totum, & Propontidem & alia loca.* Ab hac *Mileſii* pop. dicti ſunt, qui quum prius potentes eſſent, & opulenti, deliciis dediti, & opes & potentiam amiſerunt. Steph. Prius *Lelegeis* vocabatur, teſte Plinio, quòd Leleges eam inhabitarent. Deinde *Pityuſa*, à piceis arboribus. Poſtea *Anactoria* nominata eſt ab *Anactore* (ſic enim legendum videtur in Steph.) Terræ, & Cœli filio. Urbem hanc præſtantiſſimæ lanæ proventus nobilitavit, ex quâ fiebant Mileſia ſtragula, & veſtes Mileſiæ ob inſignem mollitiem in matronarum deliciis habitæ. Virgil. Georg. 3.

———*Quamvis Mileſia magno*
Vellera mutentur Tyrios incocta colores.

Martialis de Parthenianâ togâ:

Te nec Amyclæo decuit livere veneno,
Nec Miletos erat vellere digna tuo.

Long. 56. 30. Lat. 38. 28. Alia fuit ejuſdem nominis in Cretâ. Hom. Il. 2. Altera in Brutiis, de quâ ſupra.

Milevum, ſive *Milevis*, urbs Africæ, Epiſc. ſub Arch. Carthagin. (ubi concilium *Milevitanum* habitum eſt) à Cirta 30. m. p. diſtans Sitifim verſus.

Millea, Siciliæ flu. Livio, qui ab Aretio, & Leandro *S. Juliano* vocatur. Lege *Myla*, & vide Cluv. Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Milvius Pons, vulgò *Ponte Molle*, unus ex Romæ pontibus ab urbe 2. mill. diſtans, unde incipit Via Flaminia. Ejus meminit Claud. Paneg. in 6. Conſ. Honor.

Omne Palatino quà Pons à colle recedit
Milvius.———

Milyas, urbs Pamphyliæ mediterranea in Carbaliâ reg. *Milya* adhuc dicta, ſed exciſa, apud Termeſſum. Pop. *Milyæ* Strab. Plin. & Herod. Vide Steph.

Mimallis, Plin. 4. 12. à Callimacho inſula dicitur, quæ ab aliis *Melos*, à nonnullis *Zephyria*.

Mimas, mons & promontorium, *Capo Stillari*, teſte Nigro. Mons Ioniæ Colophoni urbi vicinus, contra Chium inſulam porrectus. Ammianus Marcellinus lib. 31. *Erythræo opido ſuperpoſitum montem Mimanta Homerum ſcripſiſſe & Tullium doctis referentibus audiebat.* Ubi memoriæ vitio lapſus videtur, neque enim Erythris ſed Chio ſuperpoſitum montem Mimanta cecinit Poeta Odyſ. 3.

Ἦ ὑπένερθε Χίοιο πάρ' ἀνεμόεντα Μίμαντα.

Quanquam non nego Erythras etiam M. Mimanti ſuppoſitos fuiſſe; id enim aperte ſign. hymno ad Neptunum quem refert Herodot. in Hom. Vitâ. Item mons Thraciæ, ut Suidas ait, continuis obſeſſus imbribus, unde futuræ tempeſtates ſentiuntur. Ovid. Met. 2.

Et tandem nivibus Rhodope caritura, Mimaſque.

Lucan. lib. 8.

Immeritæque nemus Rhodopes, pinuſque Mimantis.

Silius lib. 4.

Mixtus Athos Pindo, Rhodopeque adjuncta Mimanti.

Heſych. Μίμας ὄρος Αἰολίας, male ut ſæpe in Geographicis Forte ſcripſerat Αἰολίας non tam à vero abeitans. Debuerat ſcribere Ἰωνίας.

Minarii, montes Albionis excelſi in Angliâ, qui incolis *Mendip hills* dicuntur in comit. Somerſet.

Mincius, Venetorum flu. qui ex Benaco lacu profluens alium prope Mantuam lacum efficit, & inde rurſus multis torrentibus auctus influit in Padum. Virg. Georg. 3.

Hic viridi in campo templum de marmore ponam
Propter aquam, tardis ingens ubi flexibus errat
Mincius, & tenerâ prætexit arundine ripas.

Idem Æneid. 10.

Hinc quoque quingentos in ſe Mezentius armat,
Quos patre Benaco velatus arundine glaucâ
Mincius infeſtâ ducebat in æquora pinu.

Claud. in Paneg. de 6. Conſ. Honorii:

Sis fatus Ligures Venetoſque erectior amnes
Magnâ voce ciet, frondentibus humida ripis
Colla levant pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cærulus, & velox Atheſis, tarduſque meatu
Mincius.———

Et in Epithalamio Palladii & Celerinæ:

Undique concurrunt volucres, quæcunque frementem
Permulcent Atheſin cantu, quas Larius audit,
Quas Benacus alit, quas excipit amne quieto
Mincius.———

Μίγιος Straboni, vulgò *Menzo* dicitur.

Minda, Minden, urbs Weſtphaliæ Hanzeatica, in ditione Electoris Brandenburgici, 9. leuc. ab Oſnabruco in ort. & 10. ab Hannovera in occ. Long. 30. 35. Lat. 52. 25.

Minervæ Ara, inſ. ſinus Arabici apud Cardaminem, *Chiſale*, teſte Ortelio. Ptolemæus *Are* tantum habet.

Minervæ Caſtrum, op. Magnæ Græciæ in Calabriâ ulter. apud Locros, *Grottaria*, teſte Barrio.

Minervæ Promontorium, quod & *Athenæum*, promontorium Picenorum; Vulgo *Capo Campanella*, & *Capo di Minervæ*. A Surrento & Capreis 4. m. p. teſte Plinio.

Miniutum, op. Thuſciæ, media ferè inter Florentiam, & Piſas.

Minio, flu. Hetruriæ, inter Centumcellas, & Cornuetum in mare decurrens. *Munio* Rutilio lib. Itinerar. Virgil. Æneid. 10.

Qui Cærete domo, qui ſunt Minionis in arvis.

Minius, flu. Hiſp. Tarrac. qui Gallæciam à Portugalliâ dividit, à colore pigmenti, quo plurimum exundat.

Minnæi, pop. Arabiæ, mari Rubro adjacentes, primi commercium thuris fecere. Plin. 12. 14. Dionyſ. v. 958.

Αὐτὰρ Ἐρυθραίης πλαδεὸν ναίουσι θαλάσσης
Μινναῖοι θ' Σάβαι τε.———

De quibus fusè Bochartus Phal. lib. 2. cap. 22.

Minoa, op. Cretæ geminum, unum in orâ ad ort. inter Samonium promont. & Camaram urb. in bor. vergentem. *Altemura* Sophiano. Alterum in orâ bor. à Cydone 10. m. p. in ort. apud Amphimalim ſinum. *Minola* Moletio. Item urbs in Amorgo inſulâ Cycladum. Steph. in *Amorgos*. Eſt & altera in Siciliâ. Item Megarenſium emporium fuit 18. ſtad. ab urbe diſtans, quod & *Niſea* appellatur. Gaza quoque Palæſtinæ olim *Minoa* dicta fuit. Strabo lib. 9. Et alia quoque eſt in Siphno unâ Cycladum. Et alia Arabiæ, cujus cives *Minoitæ* à Minoe. Paros etiam vocabatur *Minoa*, unde cives *Minoæ*. Steph.

Minorica, vel Balearis minor, inſ. Hiſp. in mare mediterraneo, & in regno Majoricæ, à quâ 30. m. p. diſtat in ort.

Minthe, mons Peloponneſi inter Taygetum, ad auſt. & Stymphalum ad ſept. *Mittena* hodiè. *Evan* Pauſaniæ. *Oleno*, teſte Nigro.

Minturnæ, op. Campaniæ inter Sinueſſam, & Formias, ad Lirim flu. habens propinquas paludes, in quibus Marius delituit, fugiens perſecutionem Syllæ. Plut. Geo. Fabricius ſcribit vulgò *Trajetto* vocari. *Caſtro ad Mar* Nardus. Straboni ac Ptol. Μινθοῦρναι, at Plutarcho in C. Mario Μινθοῦρνη, & Dionyſio lib. 1. Μινθοῦρνα, Stephano Μίνθυρνα, denique Procopio Μινθόυρνη. Paludoſum locum fuiſſe innuit Juvenal. Sat. 10. ubi de C. Mario:

Exilium & carcer, Minturnarumque paludes.

Lucan. lib. 2.

Exul limoſâ Marius caput abdidit ulvâ,
Stagna avidi texere ſoli, laxæque paludes
Depoſitum, Fortuna, tuum.———

Horat. 1. Epiſt. 5.

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.

Graves Ovidio dicuntur Met. 15.

——*Niveiſque frequens Sinueſſa colubris,*
Minturnæque graves.———

Long. 37. 40. Lat. 40. 59.

Minya, urbs Theſſaliæ circa Scarphiam, à *Minyâ* dicta quæ prius *Ahnonia* dicebatur. Inde *Minyates* pop. Eſt & altera Phrygiæ. Hinc *Minyon, Minyeis, Minyeus*: Gentile *Minyæ*. Steph.

Minyæ,

Minyæ, pop. Theſſaliæ, aut certe Magneſiæ, quæ eſt regiuncula Theſſaliæ ab ortu annexa, qui Jaſonem in Colchos proficiſcentem ſequuti ſunt. Sic dicti à *Minyâ* Orchomeni rege, qui cum omnes mortales ſuæ ætatis opibus ſuperaret primus omnium gazophylacium conſtruxiſſe dicitur. Pauſanias & Cælius Rhodiginus lib. 20. cap. 25. Apollonius Rhodius lib. 1. verſ. 230.

Τόσσοι δὲ Αἰσονίδην συμμίσγοντες ἀγῶνα
Τὸν μὲν Αἰσηΐας Μύνιας φερεσαύλοιο
Κίκλησκον μάλα πάντας, ἐπεὶ Μινυάων ἀγαυῶν
Οἱ πλεῖστοι καὶ ἄριστοι ἀφ' αἵματος ἐυχέατο εἶναι
Ἔμμεναι· ὡς ἦ καὶ αὐτὸν Ἰήσονα γείνατο μήτηρ.
Ἀλκιμέδη, Κλυμένοιο Μινυηΐδαο θύγατρα.

Alia affert doctiſſimus Enarrator, inter quæ: Ὅτι Σκήψιος Δημήτριός φησι πολλοὺς εἶναι τοὺς ἀπὸ Ἰωλκοῦ οἰκήσαντας, Μινύας ἀφορμασθέντας. Heſychius cum aliis auctoribus ab eodem Scholiaſte laudatis, Orchomenios & Magnetas Minyas appellatos notat. Intercedit Strabo qui veritatem perdere videtur lib. 9. Ἐξῆς δ' ὁ ποιητὴς μέμνηται τῶν ἄλλων Ὀρχομενίων καλουμένων, χωρίων καὶ Μινυῶν εἰς Ἰωλκὸν Μινυῶν, ἐντεῦθεν δ' ἀπωκισμένας πάλαι αὐτοὺς ἀπὸ τῆς Βοιωτικῆς ἔθνους καλεῖ δ' Μινυήιον καὶ Ὀρχομενὸν ἀπὸ ἔθνους ὅλου φασίν, ὅθεν καὶ Ἀργοναύτας Μινύας λέγεσθαι. Hyginus cap. 14. Argonautæ omnes Minyæ ſunt appellati vel quod plurimæ eorum filiæ Minyæ pepererunt, vel quod Jaſonis mater Clymeni & Minyæ filia erat. Schol. Pind. Pyth. 4. Μινυῶν δ' Ἀργοναυτῶν φησὶν, ὅτι οἱ πλεῖστοι αὐτῶν εἰς Μινύαν καὶ Ποσειδῶνα καὶ Τελεσγόνας καὶ Αἰόλα τὸ γένος ἀνῆγον· Μινυήιον αἷμα, vel cognati omnes vocantur Orpheo, verſ. 250.

Ἔξοχον ἡρώων Μινυήιον αἷμα γενέθλης.

Minyia, Amorgi inſ. civitas. Steph. *Mandria* Caſtaldo. *Plati* Sophiano.

Mirace, locus Scythiæ. Val. Flac. lib. 6.

——*Viridem Miracen, Tibiſenaque juxta*
Oſtia.——

Mirandula, urbs Italiæ, Joannè Pico comite nobilis, 22. m. p. à Mutina in Bor. & 10. à Pado in merid.

Mirobriga, *Malabriga* Morali, urbs Luſitaniæ in Vettonibus, à Salamanticâ 13. leuc. Ulyſſiponem verſus *Cividad Rodrigo* Marianæ dicitur. Lon. 13. 41. Lat. 40. 58.

Miſenum, promont. & urbs Italiæ à Baiis 2. à Puteolis & Cumis 3. m. p. plus minus diſtans. Pop.

Miſenates. Vide *Miſenus* in altera parte hujus Diction.

Miſnia, *Meiſſen*, prov. Germ. in Saxoniâ ſuper. ſub dom. Ducis Electoris Saxoniæ pro majore parte. Terminatur à Sept. Duc. Saxoniæ, & Principatu Anhaltino, ab Oriente Luſatiâ, à merid. Bohemiâ & Franconiâ, & ab occ. Thuringiâ. Ejus urb. ſunt Altenburgum, Chemnicium, Dreſda, Halla, Lipſia, Merſoburgum, Miſna, Naumburgum, Sitizum, & Suicca.

Miſtia Pomponio, *Myſtia* Plin. *Miſtræ* aliis, op. Magnæ Græciæ in finibus Locrorum, inter Hieracium urb. ad Merid. & Auricellam op. ad Bor. fere medium. *Geloſia* vel *Gioioſa*, teſte Barrio.

Mitylene, & *Mitylenæ*, pl. num. urbs maxima Lesbi juxta Methymnam, ſic dicta à *Mitylene* Macaris filia. Hodie *Metelin*, ſicut & inſula ipſa. Patria fuit Pittaci ex 7 ſapientibus unius, item Alcæi poetæ, Diophanis oratoris, & Theophanis hiſtorici, qui Magno Pompeio admodum familiaris fuit. De hâc ſcribit Vitruvius lib. 1. quod magnificè, & eleganter ædificata fuerit, ſed non prudenter poſita, in quâ Auſter cum flat, homines ægrotant, cum Corus, tuſſiunt, cum Septentrio, reſtituuntur in ſalubritatem. Ab hoc opido etiam tota inſula ſic dicta fuit tempore Euſtathii. Longus Sophiſta Pœmenicorum lib. 1. Πόλις δὲ Λέσβου Μυτιλήνη, μεγάλη, καὶ καλή. Διείληπται δὲ Εὐδείποις, ἱστορικοῖς τε καὶ ποιηταῖς, καὶ κακόμουσοι γεφύραις ξεστῇ καὶ λευκῇ λίθῳ, νομίσοις ἐπόλιν ὁρᾶν, ἀλλὰ νῆσον. *Pulchræ* epitheto quoque illam ornat Horat. 1. ep. 11.

Incolumis Rhodos, & Mitylene pulchra facit quod
Pænula ſolſtitio, campeſtre nivalibus arvis.

Strab. lib. 13. καλλωπίσαι δὲ τοῖς πᾶσι καλῶς. Cic. contra Rullum eam vocat urbem & naturâ, & ſitu, & deſcriptione ædificiorum, & pulchritudine imprimis nobilem, agros jucundos & fertiles. Cum Rhodo aliquoties à Poetis conjungitur. Horat. 1. Carm. Od. 7.

Laudabunt alii claram Rhodon, aut Mitylenen.

Mart. 10. 68.

Quum tibi non Epheſus, nec ſit Rhodos, aut Mitylene.

Hinc adjectivum *Mitylenæus*. Lucan. lib. 8.

Tunc Mitylenæum jam pleno littore vulgus
Affatur Magnum.——

Utrumque dixere veteres *Mytilene*, & *Mitylene*. Sed prius illud longè rectius, alterum vero inter barbariſmi ſpecies refert Stephanus Grammaticus Byzantius in commentariis ad Dionyſium Thracem, & Μυτιληναῖον dici jubet, addens rationem, ἀπὸ γὰρ τοῦ Μέτωνος τοῦ κτίσαντος Μυτιλήνην κληθῆναι. Confirmant hanc ſcripturam nummi veteres, è quibus potiſſimùm orthographiæ ratio eſt petenda. Voſſ.

Mizraim. Vide *Ægyptus*.

Modin, civitas Palæſtinæ, in Judæâ, in monte exciſa, nomen adhuc retinens, Macchabæorum patria, inter Emmaum & Rhamam, à quâ 10. m. p. Hieroſolymam verſus abeſt. 1 Mach. 1. Erat autem locus Ducis Aſidæorum proprius. Quippe Μωδεὶν. *Modin*, à themate מודה *jadah*, nuncupatum arbitror, qu. tu dicas ὁμολογήσεων, *Confeſſorum* locum, vicum, opidumve.

Mænus, *the Maine*, flu. Germ. in Franconiâ; Oritur ex duplici fonte ſupra Culembachium; dein Paulo infra Bambergam fluens, rigat Swinfordiam, Herbipolim, Verthemum, Aſciburgium & Francofurtum, & tandem auctus aliquot flu. in Rhenum ſe exonerat Magontiacum.

Mæris, *Muris* Herodoto, *Mæridis ſtagnum* Ptolemæo, palus ingens Ægypti à Memphi 72. m. p. in occid. diſtans 20. mill. circuitu patens, teſte Melâ. Ex quo pater decipi eos qui illam *Buchiara* indigitant, cum Mareotide eam confundentes, quæ juxta Alexandriam eſt, multo vaſtior.

Mæſia, *Myſia*, Ptol. & Strab. regio Europæ in ſuperiorem & inferiorem Ciabro fluvio diviſa. Superior *Boſna* ad occid. & *Servia* ad ort. dicitur. Inferior *Bulgaria* in ſuperioris & Thraciæ confinio, inter Hæmum montem, & Danubium flu. contenta. Pop. *Mæſi* Plinio. Virg. Georg. 1.

——*Nullo tantum ſe Mæſia cultu*
Jactat, & ipſe ſuda mirantur Gargara meſſes.

Vide ſis illic de la Cerdam.

Moguntia, urbs Archiep. Germaniæ ſuperioris ad Rhenum celebris, ſic ab amne Mogi dicta. Vulgò *Mentz*. Dicitur *Mogontiacum* & *Modoëtia*. Agrum habet ab utrâque Rheni ripâ fœcundum & præſtantiſſimo vino luxuriantem. Plurima antiquitatis monumenta oſtendit. Academiam habet. Eique artis Typographicæ inventio debetur, An. Dom. 1450.

Molæ Formianæ, Ciceroni ſic dictæ, quòd à *Formiis* non longè abeſſent, in Latio ſunt, & hodiè pagus eſt *Mola* dictus, uti ſcribit Niger. Long. 37. 30. Lat. 41. 03.

Moldavia, regio Europæ, olim pars Hungariæ, nunc proprio parens principi, ſub clientelâ Turcarum. Ibi alias erat pars Orientalis Daciæ. Terminatur à Sept. Poloniâ, ab ortu Beſſarabia, à meridie Bulgariâ, & ab occ. Walachia.

Molocath, *Mulucha* Salluſtio, Plin. & Melæ, fluvius Maurit. Tingitanæ inter Metagonitem promontorium, & Malvam flu! terminum utriuſque Mauritaniæ. *Mulucham* hodie, teſte Marmolio.

Moloſſi, populi Epiri, quorum regio *Moloſſia*, nunc *Pandoſia*, teſte Pineto, à *Moloſſo* Pyrrhi & Andromaches filio nominata, quam poſtea Helenus de nomine Chaonis fratris ſui, quem in venatione imprudens occiderat, Chaoniam appellavit. Hinc canes *Moloſſi* dicti, quos poetæ fabulantur originem traxiſſe à cane æneo à Vulcano fabricato, quem ille Jovi, Jupiter Europæ, Europa Procridi, Procris Cephalo dono dedit. Jul. Pollux 5. 5. Virg. Georg. 3.

Veloces Spartæ catulos, acremque Moloſſum.

Horat. Epod. 6.

Nam qualis aut Moloſſus, aut fulvus Laeon
Amica vis paſtoribus.——

Sen. in Hippolyto:

——*Teneant acres lora Moloſſos.*

Hos Ariſt. Hiſt. An. 9. commendat: ἀπὸ τῆς ἀνδρείας φησὶ τὰ θηρία καὶ τῆς μεγάθους *à fortitudine contra belluas, & magnitudine.* Clamoſi erant hi canes, quæ res etiam ad terrorem nata. Lucan. lib. 4.

Aut dum diſpoſitis attollit retia varis,
Venator tenet ora levis clamoſa Moloſſi.

Hic tam vaſtus clamor à magno ore quo præditi ſunt. Lucret. lib. 5.

Irritata canum cum primum magna Moloſſum,
Mollia ricta fremunt duros nudantia dentes.

Horat. lib. 2. Sat. 6.

——*Simul domus alta Moloſſis*
Perſonuit canibus.——

Claudianus de canibus Dianæ in 3. Stilic.

——*Immortaleſque Moloſſi*
Latrantes mediis circum vaga nubibus ibant.

Martialis 12. 1.

Retia dum ceſſant latratoreſque Moloſſi.

Sunt & *Moloſſi* populi Theſſaliæ apud Iolcum opidum, teſte Athenæo.

Molybdodes, inſula Sardiniæ adjacens contra Sulchos, una cum inſula Hieracum; quæ Latinè *Plumbea* dicitur. *Iſola del Toro* Leandro.

Molychium, Heſychius: Μολύχιον, ἕρμα Λυκίας καὶ Κορυφήτου ἀνέμου τόπος. Notandum eſt hoc loco, inquit Palmerius, Heſychii μνημονικὸν σφάλμα· nullus enim unquam antiquorum id facinus tribuit Lycurgo, ſed Theſeo. Reponendum igitur: ἕρμα Θησέως. Fuit ille locus in Epidauriâ.

Molycria,

Molycria, *Molycrion* Pauſan. op. Ætoliæ, ſeu Locrorum Ozolorum in ora, inter oſtia Event fluvii ad occid. & Naupactum urb. proximam ad ort. apud Antirrhium promontorium. *Molicria* adhuc ex tab. recentioribus.

Momonia, *Mounſter*, una ex quatuor partibus Hiberniæ, ad auſt. extenſa. Separatur à Connaciâ Sineo flu. ad bor. ad ort. habet Lageniam, à merid. vero & occ. alluitur Hybernico mari. Dividitur in 6. Com ſc. Kerrienſ. Limericenſ. Corcagienſ. Tipperarienſ. Waterfordienſ. & Deſmoniæ Comitatu.

Mona, inſula inter Angliam, & Hiberniam ſita, ut Ptol. & Plin. eam deſcribunt, *Monna* Xiphilino in Nerua. Hæc olim Druidum ſedes fuit, Tacito auctore, hodie *Angleſey*, teſte H. Lhuydo, & Lelando, *Mon* vero antiquis Britannis. Hæc inſula anguſto vado tantum à Britanniæ continente disjuncta conſpicitur, ex quo quis fortaſſe hanc non eſſe Cæſaris Monam, quam medio curſu inter Britanniam & Hiberniam ſtatuit, poſſit ſuſpicari, ſed potius eam quam Anglo-ſaxones hodie *Man* nominant. De quâ vide *Monæda*. Eſt & inſula hujus nominis parva in Rheni oſtio apud Friſios.

Monacum, vel potius *Monachium*, urbs Bavariæ elegantiſſima & primaria, ſedes Ducum, vulgò *Munchen*. Fere 5. mill. Germ. diſtat à Friſinga in auſt. uti etiam 15. à Ratisbonâ, & totidem ab Oeniponte in Sept. Long. 34. 00. Lat. 49. 18.

Monalus, Siciliæ flu. Ptol. inter Cephalœdim & Alæſam in ora occ. & Bor. fluens. *Molina* Fazello, *Toſa* autem Leandro.

Monæda, inſula Albionis, ſeu Britanniæ inter illam & Hiberniam, media fere inter Monam ad meridiem, & Gallovidiam reg. Scotiæ ad bor. *Monapia* Plin. *Menavia* Bedæ. *Eubonia* Gildæ, *Man* Anglis, & *Menaw* Britannicè dicitur.

Monaſterium, vulgò *Munſter*, urbs Germaniæ Weſtphaliæ primaria ad Amiſium flu. epiſc. ſub Archiepiſc. Colonienſ. inter Coloniam ad occ. & Bremam ad ort. fere media 16. leuc. olim *Minigroda*, vel *Miningroda*. Hæc urbs an. 1533. maximam cladem ab Anabaptiſtis accepit, qui eam civibus expulſis invaſerunt, Regeque ex eorum colluvie creato, urbem contra ejus Epiſcopum, Archiepiſcopum Colonienſem, & Ducem Clivenſem, qui illam valido exercitu obſederunt, per annum quaſi tenuerunt. Sed Epiſcopus tandem cum ſuis ſuperior factus, juſtum ſupplicium de Anabaptiſtis, & rege illorum ſumpſit.

Monda, vel *Munda* Plinio, flu. Luſitaniæ per Conimbricam urb. fluens in Oceanum occidentalem, medius inter Tagum, & Durium cum opido cognomine. *Mondego* hodiè dicitur, teſte Cluſio.

Monembaſia, urbs Archiep. Peloponneſi in orâ, vulgò *Maluaſia*. Long. 50. 02. Lat. 37. 12.

Monetium, opidum Japodum in Carniolâ regione, *Manſpurg*, teſte Lazio.

Moluccæ, Oceani Orientalis juxta Indiam inſulæ ſub circulo Æquinoctiali, ob maximam aromatum copiam, quam per totum terrarum orbem transferunt, celebres; ſunt 5. *Taranate*, *Tidore*, *Motir*, *Machian*, & *Bachian*. Avicula Manucodiata, quam nos Paradiſi avem vocamus, nobilis.

Monobrica, vulgò *Monbriga*, op. olim Hiſp. Bæticæ, nunc pagus, teſte Cluſio. Sed Ferrario videtur eſſe op. Hiſp. Tarracon. in Arragoniâ, vulgò *Munebriga*, ad Salonem flu. à Bilbili 5. leuc. Cæſar-auguſtam verſus 16.

Monodactylus, Æthiopiæ mons. Ptol. *Pentadactylos* Plinii eſt, Villanovano teſte.

Monœcus, portus & ſtatio Liguriæ, paucarum navium capax, ab Albinga op. diſtans ſtadiis 480. Dicitur portus Herculis, quia, teſte Servio, pulſis aliis, illic Hercules ſolus habitavit, vel quòd in ejus templo alius deorum non colitur. Arcem habet firmiſſimam, cujus princeps & Dominus neminem ſuperiorem agnoſcit, licet ſub tutelâ regis Hiſpani, præſidium illius in arcem admiſerit. Virgilius lib. 6. de Cæſare & Pompeio:

Aggeribus ſacer Alpinis, atque arce Monœci
Deſcendens gener adverſis inſtructus Eois.

Lucan. lib. 1.

———*Solus quà littora turbat*
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.

Strabo lib. 4. Ὁ δὲ Μονοίκου λιμὴν ὄρμος ἐστὶν ἐν μεγάλαις, καὶ πολλαῖς ναυσὶν, ἔχων ἱερὸν Ἡρακλέους. Quod autem his oris præſideret Hercules, *colles Herculeos* dixit Silius lib. 1.

Herculei ponto cepere exiſtere colles,
Et nebuloſa jugis attollere ſaxa Monœci.

Ratio autem nominis inde eſt, quod communem cellam cum alio Deo repudiaverit Hercules, effetque ex augurali diſciplinâ ſuam Deorum cuique ædem dicare.

Monogloſſum, Ptol. inſulæ intra Gangen Emporium. *Mangalor* à Nigro indigitatur.

Monomeri, populi apud ultimas Orientis terras, ſingulis cruribus ſaltatim currentes vivaciſſimæ pernicitatis. Gellius 9. 4.

Mons Ferratus, regio Italiæ, cujus fines ſunt, hinc Padus, inde Apenninus, & Tartarus amnis, ex ſuperiori parte montes proximi Moncallerio, ubi Pedemontium incipit.

Mons peſſulanus, Gall. Narbon. op. vulgò *Montpellier*, in agro admodum fertili poſitum, decem milliaribus à mari mediterraneo diſtat, Epiſcopatu & Academiâ celebratur, in quâ olim Juriſprudentiæ, nunc Medicinæ florent ſtudia, ampliſſimo Medicorum Collegio decoratur, quod Urbano Pont. fundatum eſt & copioſis ornatum reditibus.

Mons Gomericus, op. Albionis in Walliâ ad Sabrinam flu. à Salopiâ 12. mill. *Montgomery*.

Mons Jovis, in Hiſpaniâ, nunc *Monivi* dicitur. Ejus partem occidenti adverſam, eminentiâ cautium, quæ inter exigua ſpatia, ut gradus ſubinde conſurgant, Scalas Annibalis appellant. Mela 2. 6.

Montes Ætii, ſic vocantur apud Diod. Sic. in fine lib. 4. montes quidam Siciliæ, qui hodiè *Montiſori* vocantur, Fazello auctore.

Montes, vulgò *Mons*, urbs Belgii, Hannoniæ primaria, in colles aſſurgens, & vallibus depreſſa, virorum & ædium frequentia ad maximum numerum locupletatâ, naturâ & propugnaculis munitiſſimâ.

Monumethia, *Monmouth*, op. Walliæ Com. cogn. cap. ad Wagam amnem in confin. Herefordiæ Com. & Gloceſtriæ, 14. mill. ab utraque urbe cogn. 10. ab æſtuario Sabrinæ, & 22. à Briſtolio in Bor.

Moraſti, vicus contra Orientem Eleutheropoleos, patria Michææ prophetæ, qui inde *Moraſtites* dicitur. Jer. 26.

Moravia, regio Germ. nunc regno Bohemico adjuncta, olim *Marcomannia*, quia fines Germaniæ quà Danubio in Pannoniam pergitur, terminabat. Nam Germanis *Mark* limes dicitur, atque inde *Marcomanni* limitum, finiumque accolæ appellati. Hodie quoniam *Moravia* circumſcriptos *Moravâ* fluvio habet fines, ab eodem flu. incolæ *Moravi*, & ipſa regio *Moravia* dicitur. Eam nunc tribus è partibus limitant juga montium, ſylvæ, ſaltuſque & fluvii, ab Oriente viz. ab Hungaris, ab occid. à Bohemis, ab Aquilone à Sileſiis. Nam à meridie Auſtriam verſus plana eſt, à quâ dirimitur Thayſa flu. In agris numiſmata M. Antonini, Commodique, & aliorum nonnullorum Cæſarum, tam aurea quam argentea reperiuntur, quæ fidem bellorum cum Marcomannis olim in Moraviâ geſtorum manifeſta facere videntur. Thus & myrrha ibi inveniuntur unò tantum in loco, non ex arbore deſudante, ut alibi lecta, ſed è ſolo terræ eruta. Regionis poſitio quatenus interius patet, campeſtris eſt, campique ſunt molli, & pingui ſolo, ideoque ſegetibus valde idonei, ſicut colles vinetis. Culta ferè tota, cultoribuſque adeo referta eſt, ut nullum gregibus armentorum, quæ, niſi in ſolitudinibus commode paſci nequeunt, locum reliquerit. Bohemicâ linguâ Moravi utuntur. Dubravius, & Æneas Sylv. Hiſt. Bohem.

Morbium, op. Brigantum, nunc vic. *Moresby* dict. in Cumbria, 3. mill. à Verkintonio in merid.

Morbonium, *Morbegno*, op. Rhætorum ad Adduam flu.

Morda, *Merſe*, flu. Angliæ ad Salopiam in Sabrinam influens.

Mordicum, civitas Piſidiæ, *Apollonia* poſtea dicta. Steph. ubi optima mala. Athenæus.

Morei, ſive *Morienſes*, pop. Indiæ, ligneas domos habitantes, Μοειεῖς Stephano.

Morgantium, Straboni Μοργάντιον, urbs Siciliæ. Silio *Morgentia* lib. 14.

———*Non frondoſis Morgentia campis*
Abſtinuit Marte infido.———

Livio *Murgantia* dicitur, Diodoro Μοργαντῖνα. Vide Cluv. Sic. Ant. lib. 2. cap. 8.

Morgentium, urbs Italiæ, Steph. *S. Georgio* in Brutiis, teſte Barrio.

Morgus, Salaſſorum fluvius. Plin. 3. 16. *Orco* hodiè Leandro, *Orcho* vero Merulæ.

Moria, collis, 2 Par. 3. qui *Terra viſionis*, Gen. 22. dicitur, à latere montis Sion. Heic templum fuit poſtea ædificatum. In plures autem colles diſſectus erat hic mons. In unâ parte erat Sion, in quâ arx David, juxta quam Templum extructum. Alia pars extra urb. manſit, poſteáque dicta fuit *Mons Calvariæ*; in quo tam Iſaacum quam CHRISTUM immolatos fuiſſe docet Hieronymus ex traditione Ebræorum. Unde autem hoc nomen ambigitur. Aliqui à מור *mor*, quod eſt *myrrha* deductum volunt; unde Cant. 4. 6. *Ibo ad montem myrrhæ*: quæ nempe ibi crevit. Non placet; nam ſenſus parabolicus, quo totus Canticorum liber perſcriptus eſt,

longè distat ab historico. Imò probabilius est המור ibi ænigmaticè expressum per apocopen esse, qu. המיזוח sedem Templi; 2 Par. 3. 1. quam eo loquendi genere significari peritissimi interpretes arbitrantur. Aliis idem est quod מורא *mora, pavor, timor*; quòd ibi Deus timeri & coli debeat. Inde Onkelos & Jonathan vertunt, *in terram cultûs*, h. e. religiosam. Kimchi sic dictam vult totam terram Israelis, qu. à רוה *ravah*, irrigari, inebriari, quòd terra irrigua esset. Alii vertunt *terram excellam*, sic LXX. Alii καλαφανῆ, lucidam vel conspicuam, ita Aquila, i. e. הנראה sic adjectivum facit, cum substantivum sit. Symmachus vertit *terram ὀπώσιος*, sic & Vulgatus interpres, idque vel 1. quia conspicua, vel 2. quia Deus ibi se videndum præbuit. Rectè, Veteres Hebræi, teste R. S. deduxerunt ex ורה *docere erudire*; hic מוריה *Lex*, doctrina, quod inde egressa esset doctrina pro Israel. Fullerus compositum nomen existimat qu. מראה יה φανέωθεὶς Θεὸς, nempe CHRISTUS, qui in illa reg. Morijæ (quæ proprie tractus est Hierosolymitanus) natus est, & exceptus, & prædicavit, & passus est, & resurrexit. Alii denique deducunt ex מור q. d. *amarum*, propter amaritudinem Abrahami. Polus.

Moricambe, æstus & fluvius Albionis in comitatu Cumbriæ, inter Itunam, & Belisamam amnes. *The Bay of Cardronock*, teste Camdeno.

Moridunum, op. Albionis in comitatu Devoniensi apud ostia Axæ fluvii. Vulgo *Seaton*.

Morimarusa, mare Septentrionale, quod Scythiam alluit, vulgò etiam *Mare Settentrionale*.

Morini, pop. inter Belgas ad Oceanum Britannicum, Caletibus, & Nerviis vicini, quorum opidum mediterraneum, Ptolemæo teste, fuit Tervanna, etiam hodie nomen retinens. Hi à Virg. Æn. 8. *Extremi hominum* dicuntur, quòd, ut jam diximus, Oceano sint proximi, brevissimusque ab eis, vel ipso Cæsare teste, in Britanniam sit trajectus.

Mosa, vulgò *la Meuse*, fluvius insignis Galliæ Belgicæ ex Vogeso monte non procul à Lingonum finibus profluens, & per Eburonum, Menapiorum, ac Sicambrorum agrum labens, tandemque in finibus Batavorum accepto Rheno in Oceanum se exonerans. Julius Cæsar: *Mosa profluit ex monte Vogeso, qui est in finibus Lingonum, & parte quàdam Rheni recepta, quæ appellatur Walis, insulam efficit Batavorum.* Sidonius in Paneg. Majoriano:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Mosa, Matrona, Sequana, Ledus.

Mosæus, flu. Susianæ regionis in sinum Persicum fluens. *Museus* Marcellino. *Triticiri* Ortelio, aliàs *Tiritiri*, aliàs *Macuf*.

Moschi, populi Asiæ Albanis, & Iberis finitimi, circa Caspium mare eos ponit Mela, circa Phasidis fontes Plinius, ubi & montes *Moschici*. Hos *Mesech* in sacris literis dici scribit Arias Montanus in Apparatu Biblico. Lucanus lib. 3.

Heniochi, sævisque affinis Sarmata Moschis.

Sid. Apol. in Panegyrico Avito:

Sauromatam taceo, ac Moschum, solitosque cruentum
Lac potare Getas.———

Vide Bochart. Phaleg. 3. 12.

Moschophagi, i. e. *Vitulivori*, populi circa mare Erythræum. Arrianus.

Moschus, fluvius, nunc vulgò *Morava*, in Mysiâ superiore, ex Orbelo monte in Danubium fluens. *Moschius* Ptolemæo.

Moscovia, hodiè appellatur universum Imperium Magni Ducis Moscoviæ, quod mari glaciali à Sept. terminatur, ab oriente Tartaros, à meridie Polonos, ab occ. vero Livones & Sueciæ regem vicinos habet. Hujus omnes regiones singulatim describit Sigismundus Baro ab Herberstain in Moscoviticâ historiâ, apud quem multa de Religione, ritu, vivendique more totius gentis, quæ magis servitute, quam libertate gaudet. Omnes se principis servos fatentur. Raro illis est quies, nam aut bellum Lithuaniis, aut Livonienſibus, aut Tartaris infert, aut si nullum bellum gerit, præsidia collocat circa Tanaim, & Occam flu. ad reprimendas Tartarorum deprædationes. Tunicas oblongas, sine plicis, manicis strictioribus, Hungarorum fere more, gestant Muscovitæ. Ocreas fere rubras, easque breviores, ut quæ genua non attingant, soleasque ferreis claviculis munitas habent. Ventrem nequaquam sed femora cingunt, atque adeo pube tenus, quò magis promineat venter, cingulum dimittunt. Justitiam strenuè exercent in prædones. Furta & homicidia raro capitali pœnâ puniuntur. Monetam argenteam habent non rotundâ, sed oblongâ & ovali quodammodo formâ. Pellibus nobilibus, ac pretiosissimis, quæ illinc per totam Europam exportantur, regio abundat; & ubique ferè sylvosa est. Cæterùm de *Moscovia* nemo meliùs scripsit quàm Adam Olearius libro cui titulus est Gallicè: *Relation du Voyage d'Adam Olearius en Moscovie, Tartarie & Perse.*

Moscua, seu *Moscha*, vulgo *Moscow*, urbs Europæ perampla, emporium celebre, & caput Imperii Moschorum, ad Moschum flu. in quâ magnus Dux Moscoviæ residere solet. Crescit indies, sed pro majore parte fœdè conflagravit an. 1668. Arx est in ea perampla M. Ducis, quem incolæ *Czar*, i. e. Imperatorem vocant, cum valido præsidio. Domus autem sunt ligneæ omnes. Distat 140. m. p. à confin. Poloniæ in ort. 240. à Novogardiâ parvâ in Asr. & 370. à Novogardiâ magnâ in Eurum. Long. 65. 40. Lat. 59. 30.

Moson, Galatiæ urbs, Ptol. *Aricanda* Nigro.

Mosychlus, mons Lemni, in quo fornax Vulcani, de quo Hesychius & Nicander in Theriacis vers. 472.

Ἡ Σάκ, ἢ Μοσύχλα.———

Ubi Scholiastes hæc citat ex Antimachò:

——Ἠϊόεις πυκὶ εἴκελον, ὣ ῥα πλύσκῃ
Δαίμων ἀκεσσάτας ὀρεσ& κεφαῖσι Μοσύχλα.
——*Quales in summâ rupe Mosychli*
Mulciber accensis fornacibus excitat ignes.

Et ex Eratosthene:

——Φαίτοντε Μοσυχλαίῳ φλόγι ἶσον.
——*Elucet Mosychlæis ignibus æquum.*

Itaque *Mosychlus*, teste Bocharto, vel est מוזלגא *Mazlega, splendens*, ut in Syrâ paraphrasi, Apoc. 21. 21. vel מוזלק *Mazlec, ardens*, unde זלין *zelic* Chaldæis *scintilla*.

Mosylon, promontorium, & emporium Æthiopiæ. Steph. *Omgauli* hodiè, teste Moletio. Inde *portus Mosylicus*, quo Cinnamomum devehitur, uti loquitur Plin. Simeon Sethi de facultate ciborum; ubi de Cinnamomo: ἄριστον ὃ τὸ λεγόμενον Μόσυλον τὸ ἀπὸ Μισύλης πόλεως.

Mossyni, vel *Mossynœci*, pop. Cappadociæ ad Pont. Euxinum, inter Cytorum, & Cerasuntem urbes longo tractu incolentes. Getis finitimos collocat Tibullus 4. 1.

Quaque Hebrus, Tanaïsque Getas rigat, atque Mossynos.

Mela 1. 19. *Ultra Tibarenos Mossyni turres ligneas subeunt.* Ita locum illum restituit Vossius. *Mossynychi* dicuntur Val. Flac. lib. 1. vers. 150.

Vos quoque non notæ mirati vela carinæ
Mossynychi.———

Apollonius lib. 2. vers. 1018.

Ἡ ἐπὶ Μοσσύνοικοι ἀΐ κέρα ναιετάουσι
Μόσσυνας, ἀμ δ' αὐτοὶ ἐπώνυμοι ἔνθεν ἔασιν.
Ubi Mossynœci in montibus tenet
Falas, unde & ipsi cognomen traxerunt.

Dionys. Perieg. vers. 765.

Βύζηϊς τε φέρτατ, ἀμ' ἀζηθὲ φῦλα Βεχείρων,
Μάχρωνες Φιλυρεῖς τ', ἀμ οἱ Μόσσυνας ἔχουσι
Δωρεσ& ναίουσι, σφῇ δ' αὖ κλυτὰ πολύῤῥιπτα τιθαιβοί.

Ubi Schol. Λέγει ὁ Γεωγρα& ἀπὸ Μοσσύνων, ὃ ἐστι πύργων, αὐτοὺς ὀνομάζων. Vide Steph.

Motene, Armeniæ majoris regio ad Cyrum flu. Ptol. *Ezechia* Castaldo.

Motenum, Pannoniæ superioris urbs. Anton. à Vienna 4. leuc. in merid. *Bruck an der Leyte* Simlero. Sed Lazio *Martz*, pagus est ejusdem tractûs.

Motho, vicus Arabiæ in quo Antigonus Macedo à Rhabilo rege Arabum occisus est. Significat autem linguâ Arabum τύπτω& δικάζω. Steph.

Mothone, Laconicæ opidum Am. Marcell. fine lib. 26. Ubi Valesius: *Methone* Laconicæ opidum memoratur à Thucyd. lib. 2. eamque adhuc suâ ætate nomen id retinuisse scribit Eust. in Hom. Catalogum. Sed cæteri Messeniæ assignant, inter quos Mela & Strabo, Plinius ac Ptolemæus. Eamque Paus. in Messen. *Mothonem* nominat, perinde ac Porphyrius lib. 2. de abstinentiâ: Μάσ&, inquit, ὣ Βασιλεῦ Μαυσσίων ὁ ἐν Μοσσήνῃ σφαγεὺς ἦν' Ἀσσίνης. Scribe Βόσ&, ex Strab. lib. 8. In Tab. quoque Reutingerorum *Mothone* dicitur. Neque aliter hoc in loco tam editio Rom. quam Regius codex scriptum habent. Quid quod & in prologo 7. Trogi Pompeii *Mothone* dicitur, quæ à reliquis Methone, opidum Magnesiæ, longe ab hoc nostro diversum.

Motieni, parva regio Iberiæ, Colonia Romanorum, Phlegon *Mutenum* eam vocat. Steph.

Motya, vel *Motye*, urbs Siciliæ, de quâ sic Vir Magnus. De Phœn. Col. lib. 1. cap. 27. A Lilybæo promontorio versus Aquilonem navigantibus statim occurrit Motye, Pœnorum colonia. Diod. lib. 14. Οὐ μακρὰν τῆς λόφου τούτου Μοτύη πόλις ἐστὶ, ἄποικος Καρχηδονίων, ἣ διάλειμμα ἐχρῶντο πρὸς τὴν Σικελίας ὁμιλίαν. *Non procul ab illo colle* (Eryce) *sita erat urbs Motye, colonia Carthaginiensium, quâ potissimum utebantur, ut belli sede, unde in Siciliam irrumperent.* Proinde Thucydides de Phœnicibus Μοτύην καὶ Σολοέντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐκλιπόντας, &c. ὅτι ἐπὶ τὸν ἐλάχιστον πλοῦν Καρχηδόνος Σικελίας ἀπῳκίσθησαν, *Motyam, Solumtem & Panormum incoluerunt, &c. quia minimo inde in Carthaginem trajectu Sicilia distat.* Et Pausanias in Eliacis: Ἔστι δὲ πρὸς τῷ ἄκρῳ τῷ

ἐν Σικελίᾳ ἢ Πελωμβίλιον ὅπ Λιλύης ἢ Νότε, καλεμβίλιον ἢ Πάχυνον (lege Λιλυβαῖον) Μοτύη πόλις. Οἰκῶσι ἢ Λίβυες ἐν αὐτῇ ἢ Φοίνικες. *Ad Pachynum (imo ad Lilybæum) Siciliæ promontorium, quod in Africam ad Auſtrum, eſt Motye urbs, quam tenent Afri & Pœni.* Motye in Diodoro legitur urbs fuiſſe valdè inſignis τῷ ἢ πλήθει, ἢ τῷ κάλλει τῶν οἰκιῶν εἰς ὑπερβολὴν παρειλοτεχνημένη, διὰ τ εὐπορίαν τῶν χρημάτων, & *domorum copiâ, & ſpecie magnificè exornata propter incolarum divitias.* Situs prope qualis Tyri, nempe in inſula quam Iſthmus manufactus ſtadiorum 6. ita continenti junxerat, ut ex inſulâ facta eſſet Cherſoneſus. Idem Diodorus: Ἅυλη δ' ἡ πόλις ἐῶ ὅπ πρὸ νέος κειμένη τ Σικελίας ἀπέχουσα σταδίους ἓξ. Et paulo poſt, ἔχε ἢ κ ὁδὸν σταδίων χιλιοπόλιον, φέρουσ ὅπ τ Σικελίας αἰγιαλόν. Dictam fabulatur Stephanus, ἀπὸ Μοτύης γυναικὸς μιμνούσης Ἡρακλεῖ πρὸ ἱλάσιμος πρὸ αὐτὸ βῶς. Ego dictam interpretor Punicâ voce מחוחה *metuha*, i. e. *protenſam*, propter Cherſoneſi longitudinem. Ad Aquilonem fuit Motyenſium portus, quem multis deſcribit Polyænus lib. 5. *in Dionyſio.* Gentile *Motyæus*, nam corruptè legitur apud Steph. Μοτυαῖος.

Motychanus, flu. Siciliæ per oram auſtralem fluens inter Motyam & Inycum, Ptol. *Xicli*, teſte Fazello.

Mucræ, Samnii pagus inter Fauces Caudinas & Bovianum. Silius Ital. lib. 8.

Qui Batulum Mucraſque colunt, Bovianaque quique
Exercens luſtra, aut Caudinis faucibus hærent.

Mugillones, pop. Germaniæ, quorum nomen torrens *Muhel* in Auſtriâ redolere videtur, teſte Lazio.

Mulacha, vel *Mulucha*, Africæ fluvius, Numidiam à Mauritaniâ dividens. Strabo. Plin. 5. 2.

Mulda, flu. Bohemiæ in Albim ſe exonerans juxta Melnicum op.

Mulhuſia, urbs Alſatiæ ſuper. ad Hellelum flu. Imperialis & Helvetiis aggregata An. Dom. 1615. 3. leuc. à Baſilea in Circ. quot à Neoburgo in occ.

Mulhuſia, urbs Germ. in Thuringiâ Imperialis & ſatis culta. Diſtat fere 7. mill. Germ. ab Erfordiâ in occ. & 4. ab Iſenaco in ſept.

Muliadas, flu. Hiſp. poſt Tagum fluens. Strabo lib 3. ubi Caſaubonus Μύνδας legit.

Munda, op. Hiſp. Bæticæ, memorabili illo prælio inter Cæſarem, & Pompeii liberos geſto nobilitatum, quo quidem in prælio tanta utrinque edita eſt ſtrages, ut Cæſar victor hoſtes, qui fugâ ſeſe in urbem receperant, obſidens, congeſtis corporibus vallum conſtruxit. Lucan. lib. 1.

Ultima funeſtâ concurrunt prælia Mundâ.

Silius lib. 3.

Et Munda Æmathios Italis paritura dolores.

Long. 15. 38. Lat. 36. 28.

Munitium, urbs Germaniæ, Ptol. *Gottingen*, teſte Villanovano, in Haſſiæ, Saxoniæque Confiniis, media inter Mundam ad meridiem, & Eimbecam ad Bor. Long. 31. 47. Lat. 51. 32.

Munychia, portus Atticæ Piræeo proximus inter illum ad occ. & Sunium promont. ad ort. apud Iliſſi flu. oſtium, antiquum nomen retinens. Ovid. Met. 2.

Munychioſque volans agros, gratamque Minervæ
Deſpectabat humum.

A *Munycho* principe nomen habet, qui ibi templum Dianæ extruxit, quæ propterea Mynichia, & feſta ejus eodem nomine appellata. Strab. & Plut.

Mura, *Muer*, flu. Germaniæ. Oritur in ditione Salisburgenſi, deinde per Stiriam fluens Dravo miſcetur in ipſo limite Hungariæ.

Muranum, *Morano*, op. Lucaniæ, nunc caſtr. Calabriæ citer. in confin. Baſilicatæ, 40. m. p. à Coſentia in Bor. & med. inter ſin. Tarentinum ad ort. & mare Tyrrhenum ad occ. 16. mill. utrinque diſtans. Long. 40. 15. Lat. 39. 30.

Muranum, *Mouraon*, op. Portugalliæ, juxta Anam flu. Quibuſdam eſt *Moro*.

Muratum, *Murat*, op. Gall. in Alvernia ſuper. juxta Alagnonem amnem, 3. leuc à Floriopoli in Circ.

Muravia, *Muraw*, op. Germ. in Stiria ſuper. ad Muram flu. 6. mill. à Judenburgo in occ. & 4. à lim. Auſtriæ.

Murbachum, op. Germ. in Alſatiâ ſuper. 2. leuc. à Vogeſo monte in ort. & 3. à Colmariâ in Afr.

Murbogi, pop. Hiſp Tar. quorum metropolis Burgi, urbs regia Caſtellæ vet. vulgò *Burgos*, intra montes.

Murcia, urbs ampla Hiſp. Tar. ad Seguram flu. & regni Murciani caput, 3. leuc. ab Oriola in occ. & 6. à Carthagine Nova in Bor.

Murgantia, Samnii opidum. Liv. hodiè *Morcone*.

Murgentia. Vide *Morgantium*.

Murgis, vel *Murgi* Anton. op. Hiſp. geminum; unum maritimum in Hiſp. Tar. & Bæticæ confin. in oræ regni Granatenſis, *Muxacra* hodiè, teſtibus Flor. & Mariana. Alterum op. Bæticæ, nunc pagus regni Granatenſis. *Murga*, teſte Mariana. Sed Cluſio eſt *Murcia* urbs regni Murcienſis capit.

Muroëla, urbs Pannoniæ ſuperioris Ptol. *Muera* Lazio. Aliis eſt *Mureck*, op. Stiriæ.

Murſa, urbs Ioniæ, ab Adriano condita. Steph. Item urbs Pannoniæ inferioris, *Murſia* Ptol. nunc op. Hungariæ, *Eſſeck*, ſive *Ezeck* Lazio.

Murſella, op. Pannoniæ ſuper. inter Sabariam & Arabonem.

Murta, *la Meurte*, flu. Gall. in Lotharingiâ. Oritur ex Vogeſo M. ac in Moſellam cadit, 3. leuc. ſupra Muſſipontem.

Murthlacum, *Murtlay*, op. Scotiæ in Marriâ reg. Murvis Africæ propriæ op. Ptol.

Murum, *Mur*, pag. Rhætorum inter Clavennam ad merid. & Tinnetionem ad Bor. Long. 30. 35. Lat. 45. 50.

Murus, *Muro*, urbs Lucaniæ in Baſilicatâ prope Apenninum M. 24. m. p. à Marſico, à Potentiâ v. 18. in occ.

Murus, mons Luſitaniæ, Vindii ramentum, per agrum Viſenſem & Lamacenſem extenſus, Marano & Alcobæ agri Conimbricenſis junctus, teſte Reſendio.

Murus Pictucus, *The Picts Wall*, antiquus ultimuſque Romani Imperii in Albione limes. Primo ex ceſpitibus & Stipitibus ab Hadriano Imp. factus eſt: Poſt à Severo Imp. multo jam munitior conſtructus per continentem à mari Germ. ad mare Hibern. perductus fuit. Tandem Imperio jam devergente è ſolido ſaxo 8. pedum lat. & 12. altitud. à *Boulneſſe*, prope Itunæ ſinum in occ. inchoatus perpetuo tractu ad Tinæ oſtium in ort. ductus eſt, & linea maxima ex parte directa per montes vaſtos aſcenſu & deſcenſu ſuper præruptas rupes 100. fere m. p. longitudine collegit: cujus quidem ductus multis in locis etiamnum extat in Cumbriâ & Northumbriâ provinciis ſuis tantum pinnis nudatus. In eo crebræ turres ſpeculatoriæ mille paſſus inter ſe diſtantes extructæ ſunt, in quibus milites ad tutandos ab hoſtilibus incurſibus fines excubarunt, teſte Jo Speede.

Muſicani terra, quam Strabo totius Indiæ auſtraliſſimam ponit. Erit ergo ea quæ hodiè *Malaca* vocatur. At idem eam paulo inferius ad Pantalenam inſulam (hæc ad Indi oſtia eſt) ponit. Cui ſententiæ etiam Arrianus lib. 5. & Diodorus lib. 17. ſubſcribunt. Meminit eorum Qu. Curtius.

Muſio, primus eſt amnis poſt Cumerum promontorium, ut ſcribit Blondus, qui eum ad oſtia *Aſpidum* vocari addit, utrumque forte recens eſt.

Muſiſtratum, Polybio, aut potius *Myttiſtratum*, *Mutuſtratum* Plinius ſcribit, Siciliæ urbs eſt, quam Fazellus & Aretius *Miſtretſa* vocant. Hos eoſdem eſſe cum *Ameſtratinis*, quorum Cic. in Verrem meminit, ait Aretius, ſed negat Hermolaus. *Mytiſerata* habet Steph. urbs Siciliæ.

Muſolani, Africæ pop. à Coſſo duce exercitûs Octavii Cæſaris victi. Oroſius lib. 6. cap. 21.

Mutilum, op. Gall. Togatæ in viâ Æmiliâ, ſive Romandiolâ non obſcurum. *Mutila* Julio Obſequenti; hodiè *Mutigliano* Blondo. *Modiana* Leandro.

Mutina, civitas Gall. Ciſalpinæ in Flaminiâ, inter Regium Lepidi, & Bononiam. Strabo. Colonia Romanorum, in quâ Antonius D. Brutum obſedit, quam tamen Hirtius & Panſa, Conſules, victo Antonio, liberavit. Ptolemæo Μότινα Latinâ formatione, reliquis vero Græcis omnibus Μότιν, excepto uno Polybio, apud quem forte rectius Μότιν, quippe brevem eam ſyllabam fuiſſe habitam patet ex poetis. Ovid. Met. 15.

——*Mœnia pacem*
Victa petent Mutinæ, Phárſalia ſentiet illum.

Lucan. lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedant fatis.——

Silius lib. 8.

Certavit Mutinæ quaſſata Placentia bello.

Martialis 3. 58.

Fullo dedit Mutinæ, nunc ubi caupa dabit.

Vide Plin. 2. 83. *Modena* hodiè dicitur. Long. 33. 00. Lat. 43. 50.

Mutiſtratus. Vide *Ameſtratus*.

Mutuſcæ, quæ & Trebia, ac Trebula, vulgò *Trevi*, urbs Umbriæ Epiſcopalis olim, nunc op. in colle amplum inter Fulginium 6. & Spoletium 9. m p. Pop. *Trebulani* & *Mutuſcæi*. Virg. Æn. 7.

Eretti manus omnis, oliviferæque Mutuſcæ.

Sed cum Eretum ſit in Sabinis, Mutuſcas quoque in finibus Sabinorum fuiſſe crediderim, Trebiamque à Trebulâ diverſam eſſe. Itaque *Mutuſcæ*, *M. Leone* in Sabinis hodiè Ferrario. Opidarios *Mutuſcæos*, ut dixi, Plin. vocat, lib. 3. cap. 12. addit ibidem & *qui Suffenates*. Dionyſ. vero *Suffenas* vocat.

Muza, portus, & emporium Arab. Felicis, quò appellunt, qui ex Ægypto in Indiam navigant, *Gezien* Moſetio.

Muziris, urbs & emporium Indiæ citerioris. Plin. 6. 23. *Chaul* Moletio. *Anor* vero ſupra Calicut Dalechampio.

Mycale, op. & mons Cariæ, ſeu potius Ioniæ; Herodoto, promont. è reg. Sami inſ. Inde *Mycalæus*. Claud. lib. 2. in Eutrop.

Icarium pelagus Mycalæaque littora.

Mycaleſſus, urbs mediterranea Bœotiæ, Thucyd. lib. 7. ſic dicta, quòd vacca, quæ Cadmum cum exercitu Thebas duxit, mugitum illic ediderit; hodiè *Malacaſa*. Stat. Theb. 7.

———*Quos pinigeris Mycaleſſus in agris*
Palladiuſque Melas Hecataæque gurgite nutrit
Gargaphie.———

Hinc Ceres *Mycaleſſia*, cujus templum juxta mare Mycaleſſum ſingulis noctibus ab Hercule aperiri, rurſuſque claudi putabatur. Quinetiam fama erat omnes fructus autumno colligi ſolitos, ſi ante pedes Mycaleſſiæ Cereris depoſiti fuiſſent, toto anno integros manere. Eſt & alia Cariæ, item mons è regione Sami. Steph.

Mycenæ, urbs Peloponneſi, quam Perſeus Danai fil. extruxit, in quâ regnavit Agamemnon. Inde Virg. Æn. 6.

Agamemnoniaſque Mycenas.

Idem Æn. 2.

Millia quot magnis nunquam venere Mycenis.

Pelopeiades Mycenas vocat Ovid. Faſt. 3. quia illic Pelops habitavit, à cujus etiam filio Thyeſte *Thyeſtæas* vocat Lucanus lib. 1.

———*Qualem fugiente per ortus*
Sole Thyeſteæ noctem duxere Mycenæ.

Inachias vocat Papinius, quòd juxta Inachum flu. poſitæ videantur. *Agios Adrianos* Sophiano. Nigro *Charia* eſt, *Gerbigni* Theveto. Equi Mycenarum in pretio fuere. Virgil. Geor. 3.

Et patriam Epirum referat, fortesque Mycenas.

Gratius in Cynegetico:

Conſule Penei qualis perfunditur amne
Theſſalus, aut patriæ quem conſpexere Mycenæ
Glaucum.———

Horat. 1. Od. 7.

Aptus dicet equis Argos, diteſque Mycenas.

Epitheton traxit ab Homero apud quem:

———Πολυχρύσου Μυκήνης.

Hæc urbs Junoni & curæ & cordi fuit. Hom. Il. 4.

Ἄργος ἐ Σπάρτη τε καὶ εὐρυάγυια Μυκήνη.

Ovid. Faſt. 6.

——*Sparten, Argóſque, meáſque Mycenas.*

Silius lib. 1.

Hic Juno ante Argos———
Ante Agamemnoniam, gratiſſima tecta, Mycenen, &c.

Inde *Mycenæus*, Prop. 2. 22.

Quid? ferus Andromaches lecto cum ſurgeret Hector
Bella Mycenææ non timuere rates?

Ovid. Epiſt. 5.

Iſta Mycenæâ litera ſcripta manu.

Mycone, ſeu *Myconos*, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, ſub quâ poetæ fabulantur ſepultos eſſe Gigantes, poſtremò ab Hercule interfectos: unde proverb. *Omnia ſub unam Myconon congerere*, quod in eos dici conſuevit, qui res naturâ disjunctas eodem libro, vel titulo conantur complecti. Hujus proverbii mem. Them. Orat. 1. & Stephanus his verbis: Μύκονος δέ ἐστιν ἐφ' ἧ μυθεύουσι κεῖσθαι τοὺς γιγάντων τοὺς ὑγιεστάτους ὑφ' Ἡρακλέους καταλυθέντας. Ἀφ' ὧν ἡ παροιμία πάντα ὑπὸ μίαν Μύκονον ὅτε τοὺς ὑπὸ μίαν χεφαλὴν ἀγαγόντων τὰ διημαρτημένα τῇ φύσει. Ubi lege ὑγιεστάτους & vide Zenobium. Scribit Servius hanc inſulam terræ motu diu laboraſſe: quo ceſſante, è vicinis inſulis populos veniſſe, qui eam tenerent, & incolerent. Inſulares *Myconis*, de quibus literis proditum eſt, calvos eſſe ſolere. Inde *Myconius* pro Calvo. Plin. 11. 37. *Micole* hodie Nigro & Soph. Vilis autem inſula fuit ac deſpecta; Unde Stat. 1. Achill.

———*Placet ire per altas*
Cycladas, hinc ſpretæ Myconos, inumiliſque Seriphos.

Ovid. Met. 7.

Hinc inumilem Myconen cretoſaque rura Cymoli,

Virg. tamen *ceſſam* vocat Æn. 3. comparativè cum Delo eam conferens. Athen. lib. 1. *Myconios* dicit διὰ τὸ πίνειν καὶ λυχνεῖν νύκτωρ οἰκεῖν, ὅτι γλισχρότητι καὶ πλουτοκρατίᾳ διαφέρουσι. Unde illud Cratini in hominem ſordidum & avarum Πῶς ἂν Ἰσχομάχου γένοιτο Μυκόνιος φιλόδωρος ἀνήρ; i. e. *Quomodo tu ab Iſchomacho Myconio genitus munificus eſſes?* Item Proverb. Μυκόνιος γέγονας, & Μυκόνιον ἵκω in eos qui non vocati ad convivia ſe ingerebant. Proinde Μύκων Phœnicibus erat מוכן *Muc-on* quaſi dixeris *cenſu tenuem.* Bochartus.

Mygdonia, regio Macedoniæ in Thraciam vergens inter Axium, & Strymonem flu. Plin. 4. 10. Pop. *Mygdones*, qui in Aſiam tranſgreſſi in eâ parte Myſiæ conſiderunt, quæ Troadi ſuperjacet, Rhyndaco amni, & Daſcylitico lacui propinqua, eamque regionem de nomine relictæ patriæ Mygdoniam appellarunt. In hâc reg. Nioben natam volunt poetæ. Eſt item magnæ Phrygiæ regio, Stephanus, qui hanc quoque *Mygdoniam* vocari ait. Hinc *Mygdonia* mater Deorum. Val. Flac. Arg. 3.

———*Ancipitem lymphaverat urbem*
Mygdoniæ Pan juſſa ferens ſæviſſima matris.

Et lib. 8.

Sic ubi Mygdonios planctus ſacer alluit Almo
Lætaque jam Cybele.

Claudianus de conſulatu quem Manlius Theodorus cum Eutropio geſſit:

Perfoſſique ruunt populo pallente leones,
Quales Mygdonio curru frænare Cybeln
Optat,———

Porro Mygdoniam terram divitem fuiſſe patet ex Horat. apud quem lib. 2. od. 12. legimus,

Aut pinguis Phrygiæ Mygdonias opes.

Marmore etiam abundabat. Ovid. Ep. 15.

Quæ mihi Mygdonis marmoris inſtar erunt.

Myle, inſulæ circa Cretam ſunt Plinio, *Cambruſæ* Nigro. Pineto vero *Gnioſa* & *Liſto*. Item Siciliæ urbs, Ptol. & Thucyd. *Malazon*, vel *Myſazzo* Fazello, & Aretio hodiè appellatur. Sunt etiam *Mylæ* Theſſaliæ, incolæ *Mylæus*. Steph. *Myle* Silio dicitur lib. 14.

Et juſti quondam portus, nunc littore ſolo
Subſidium inſidum fugientibus æquora Myle.

Vide Sen. Nat. Qu. l. 4. & Plin. 2. 98. Item *Myle* Siciliæ flu. Vide Cluverium & Dauſquenium ad Silium pag. 597.

Myndus, urbs Cariæ maritimæ inter Bargyliam & Halicarnaſſum, *Menteſe* Leunclavio. Plin. 5. 29. Fuit in eâdem Cariâ, & alterum ejuſdem nominis oppidum, quod poſtea ad recentioris differentiam *Palæmyndum* appellavere. *Santto Pietro* hodie dici ſcribit in ſuo Livio Nardus. Diogenes apud Laertium. Εἰς Μύνδον ἐλθὼν ἐθαύμαζεν αὐτοῦ μεγάλας τὰς πύλας, μικρὰν δὲ τὴν πόλιν, Ἄνδρες Μύνδιοι, ἔφη, κλείσατε τὰς πύλας μὴ ἡ πόλις ὑμῶν ἐξέλθῃ.

Myonneſos, op. Ioniæ in peninſula inter Teum & Lebedum. Steph. Item inſula Theſſaliæ ante Lariſſam, teſte Strabone. Cal. Strabo 194.

Myos hormos, urbs Ægyptorum cum portu ad ſinum Arabicum, inter Arſinoen, & Berenicen. *Coſir* eo loco ponit Ramuſius. Vide Suckium ad Arrianum pag. 2.

Myra, urbs Lyciæ mediterranea, num. plu. *Strumita*, teſte Stunica. Long. 59. 40. Lat. 38. 25.

Myrmidones, Theſſaliæ populi, qui Achillem ad bellum Trojanum ſecuti ſunt. Sic apud poetas dicti (ac teſte Plinio 4. 7. ſic in univerſum Græci nominantur; unde Philoſtratus in Heroicis ait Μυρμιδόνας ὀνομασθῆναι παῖδας Θεσσαλούς) à formicis, quas ad Æaci preces in homines (illis peſtilentiâ ſublatis) converſas fabulantur. Vir. Æn. 2.

Myrmidonum Dolopumve, &c. Vide *Æacus.*

Myrtoum mare, pars Ægæi inter Peloponneſum & Atticam, ac Eubœam inſulam, licet Ptolemæus illud *Myrtoum* appellet, quod Cariam ad occid. alluit. Sic dictum à *Myrtylo* Oenomai aurigâ ibi ſubmerſo. Plin. tamen 4. 11. appellatum mavult à *Myrto* exiguâ inſulâ non procul à Caryſto. Ejus meminit Horat. lib. 1. Od. 1.

Myrtoum pavidus nauta ſecet mare.

Vide Lambinum ad locum. *Mar di Mandria* Caſtaldo.

Myrtuſſa, vel *Myrtuſa*, mons Libyæ. Callimachus in Apollinem. Στὰς ὄπι Μυρτούσης κερατώδεϊ. Ubi Schol. Μύρτουσα ὄρος Λιβύης. Idem habet Steph. Ejus meminit Apoll. l. 2.

Αἱ Λιβύλλω ἐνάμοιλο παρὰ Μυρτούσιον αἶγα.

Myſia, regio min. Aſiæ ad Helleſpontum Troadi contermina: cujus incolæ *Myſi*, abjectiſſimæ conditionis homines, fortiſque adeo contemptæ, ut ceſſerint in proverbium. Quoties enim hominem nullius pretii volebant denotare, *Myſorum ultimum* eſſe dicebant. Cic. pro L. Flacco. Strabo etiam *Myſos* conſtituit in Europâ in confinio Pannoniæ ad Danubium flu. putatque *Myſos* Aſiæ populos ab his, ut originem, ita & nomen duxiſſe. Sed hi à Plinio *Mæſi* dicuntur. Vide Boch. Phaleg. lib. 1. cap. 12. Dividitur autem *Myſia* in majorem, & minorem. Major Helleſpontica appellatur à Galeno, & pop. Helleſpontii à Strabone, in quâ Cyzicus & Lampſacus urb. præcipuè. Minor à Strabone Olympica à monte Olympo dicitur, in quâ Pruſa urbs Bithyniæ. *Myſia* etiam Europæ gemina eſt apud Ptol. ſuperior, & inferior. Vide *Mæſia.*

Myſomacedones, pop. Aſiæ in tractu majoris, Myſiæ à *Macedonibus* oriundi, unde & nomen habent. Plin. 5. 26.

Myſtia, op. Magnæ Græciæ apud oram inter Locros, & Cauloniam. *Gioioſa* Barrio.

Mythepolis,

Mythopolis, locus Bithyniæ apud Aſcanium paludem, à Cio 120 ſtad. diſtans Ariſt. *Mythopolis* Antigono.

Myriſtratum, vide *Ameſtrata*.

Myus, *untis*, urbs Ioniæ in Cariæ confinio, apud Mæandri oſtia. Herod. Strab. Plin. Steph. cujus populi à culicibus infeſtati Miletum proximam urb. migrarunt. Hanc Artaxerxes Perſarum rex Themiſtocli Athenienſi in obſonium dedit cum Magneſiam in panem, & Lampſacum in vinum dediſſet, teſte Thucydide.

N.

Naarmalcha, Perſis ſignificat *fluvium regium*. Am. Marc. lib. 24. *Naarmalcha nomine, quod flumen regium interpretatur, Creſiphonta præternieat.* Et rurſus eodem libro: *Ventum eſt hinc ad foſſile flumen Naarmalcha nomine, quod amnis regum interpretatur, tunc aridum.* Græci ποταμὸν βασιλέων vocant. Strabo lib. 16. Μεταξὺ ἡ τε Εὐφράτου, καὶ τὸ Τίγρεως ῥεῖ καὶ ἄλλος πλησίος βασιλέων ἀξιόλογος. Plin. 6. 26. *Euphratem Gobaris Præfecti opere deductum, ubi eum diximus findi, ne præcipiti cursu Babyloniam infeſtaret; ab Aſſyriis verò univerſis appellatum Armalchar quod ſignificat regium flumen.*

Nabathæa, regio orientalis, *Barraab* Sarracenis, teſte Moletio. Euſt. Ἡ Ναβαταία πολύανδρος ἐστὶ καὶ χώρα, καὶ ὑπαίθρος. Videtur legendum πολύαρος. Eſt enim regio frugum inops, plena pecorum, teſte Hieronymo. Pop. *Nabathæi*, à *Nabioth* Iſmaelis filio, teſte Iſidoro, dicti. Alii in Arabiâ Petræâ ponunt, quorum metropolis eſt Petra, quæ Nabathæa cognominatur à Strabone; Alii in Arabiâ Felici. Τῶν Ἀράβων τοὺς κληθέντας Ναβαταίους, inquit Plut. in Demetrio. Diod. lib. 2. Τὰ μὲν οὖν περὶ τὴν μέσην κατοικοῦσιν Ἄραβες οἱ ὀνομάζονται Ναβαταῖοι, πεδιάδων χώραν ἐχόντων καὶ ἕλεσιν, ὑδάτων τε ἀνυδρίᾳ, ἀλίγων ἢ καρποφόρων. Ἔχουσι δὲ βίον λιτὸν καὶ πολλοὶ τῶν ἐμπόρων χαλκίζοντες λιβανωτὸν ἔστιν ὅτε ὀνομαζόμενον καὶ πρὸς πολίτας. De ſitu eorum Dionyſ. v. 854.

Ἀλλ' ἤτοι περῶσι μὲν ἐκτὸς κλιτὺν Λιβάνοιο
Ἀραβοὶ ναίοντ' ἀνατολίοις Ναβαταῖοι.

Ovid. Met. 1.

Eurus ad auroram Nabathæaque regna receſſit.

Lucanus lib. 4.

Torſit in occiduum Nabatæis flatibus orbem.

Elephantos olim aluit hæc regio. Juvenal. Sat. 11.

Et quas depoſuit Nabathæo bellua ſaltu.

Incolas Dacharenos vocant Euſtathius ac Stephanus.

Nævia, porta urbis Romæ extra quam ad 4 mille paſſus *ſylva Nævia* occurrit, teſte Feſto: à *Nævio* cive, cujus erat, dicta. Ea inter Eſquilinam, & Tiburtinam ſita eſt à Baſilicâ S. Mariæ majoris propiore hodie nomen habens.

Nagara, urbs Arab. Fel. mediterranea. *Negron* ex tabb. recent. Item urbs Hiſp. Tarracon. vulgò *Naja*.

Nagidos, *Natidos* Meiæ, urbs Pamphyliæ in Ciliciæ confinio, *Nigde* incolis, & *Nigidia* Turcis, teſte Leunclavio, contra quam *Nagidusa* inſula. Sed Stephano Iconio finitima eſt. Long. 63. 10. Lat. 41. 20.

Naguata, urbs Hiberniæ. Ptol. apud quem ſitus loci (inquit Waræus) locum aliquem deſignare videtur non procul à Sligoa urbe.

Namurcum, *Nameur*, urbs Belg. inter duos montes ad lævam Moſæ ripam, 8. mill. à Lovanio diſtans. Sabis flu. ipſam bifariam ſecat. Hinc *Namurcenſis Comitatus*, inter Leodienſ. ditionem, Hannoniam, & Brabantiam. Long. 26. 12. Lat. 50. 28.

Nanceium, *Nancy*, urbs Lotharingiæ ad Murtam flu. Duplex eſt, nempe antiqua, ubi ſedes Ducis, & nova; diſtatque fere 5. leuc. à Tullo in ort. paulò amplius à Marſalio in occ.

Nanigeris, Indici maris inſ. Ptol. cujus populi *Chingale*, teſte Garcia ab Horto.

Nannetes pop. & urb. Gall. Celt. ad Ligerim flu. 15. leuc. ab ejus oſtio in ort. 22. à Rhedonibus in meridiem, quot à Venetis in ort. 16. ab Andegavois occ. Long. 18. 25. Lat. 47. 00.

Nanquinum, urbs ampla regni Sinarum, juxta ſinum *Nanquinenſem*, emporium celeberrimum, olim imperii ſedes regia per aliquot ſæcula, nempe ſub Regibus è domo Taimingâ, à quibus poſtea Pequinum ſedes Regia effecta eſt contra irruptiones Tartarorum.

Nanteneſe caſtrum, *Chaſteau Landon*, urbs Gall. in Prov. Inſulæ Franciæ in Valſinio tractu.

Nantuates, pop. Gall. Celt. fuere ubi nunc *Gabudienſes Ducatus*, & *Chablais*, provincia Subaudiæ borealior, juxta Lac. Lemanum extenſa, inter Valleſiam prov. ad ort. & Genevam ad occ.

Naparis, flu. Sarmatiæ, forte eſt Tyras, inter Scythiam, Europæam & Daciam, qui nunc *Dnieſter* dicitur, influitur in Pont. Euxinum.

Napitia, op. Brutiorum ad ſinum Hipponiatem, qui & *Napitinus* ex eo nominatur, *Lo Pizzo*, teſte Barrio. Sunt qui Nepetiam à Napatiâ diſtinguentes, *Amantiam* indigitent. Long. 40. 09. Lat. 38. 42.

Napuca, op. Daciæ in Valachiâ. Ptol. *Buſaten*, teſte Lazio.

Nar, flu. Umbriæ è montibus Amiterninis fluens, perque Velinum lacum tranſiens, à quo emiſſus, ingenti fragore (qui ad aliquot mill. paſſ. exauditur) præcepſque deſcendens ad Interamnam per campos, & ad Narniam per anguſta loca in Tiberim inter Ocriculum, & Hortam defertur. Ovid. Met. 14.

Quas Anienis aquæ, curſuque breviſſimus Almo,
Narque tulit præceps, & amœnæ Farfarus umbræ.

Lucan. lib. 8.

——Et quâ Nar Tiberino illabitur amni.

Q. Ennius, lib. 6. Annalium:

Sulphureas poſuit ſpiramina Naris ad undas.

Virg. Æn. 7.

Sulphureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Ubi Servius:

Sabini linguâ ſua Nar dicunt ſulphur.

Sil. lib. 6.

——Narque albeſcentibus undis
In Tybrim properans.——

Claud.

Et Nar vitiatus odoor
Sulphure.——

Plin. 3. 12. *Nar ſulfureis aquis.* Auſonius Idyll. 12.

Fluminibusque Italis præpollens ſulfureus Nar.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 10.

Naracuſtoma, ſecundum Iſtri flu. oſtium. Arrian.

Narangara, urbs Africæ mediterranea, proxima Tebeſtæ, & Aſſuro, inter Siccam, Thaguram, nomen antiquum retinens.

Narbeſi, & *Narbaſes* Iſidoro, pop. & montes Hiſp. Tarracon. in finibus Aſturum, inter Legionem, & Ovetum.

Narbeta, regio Palæſtinæ inter Cæſaream, & Samariam. Joſephus.

Narbo, urbs & colonia Gall. Narbonenſis, cui nomen dedit in oræ, apud Atacis flu. oſtia (licet Plin. illam à mari 12. diſtare ſcribit) inter Montem Peſſulanum ad ort. ac Toloſam ad occid. *Narbo Martius* Plinio, quòd eo Cæſar ex Martiâ legione colonos deduxerit. A Romanis condita olim 160. teſte Polybio. Atiſonius de claris urbibus:

Nec tu Martia Narbo, ſilebere: nomine cujus
Fuſa per immenſum quondam provincia regnum
Obtinuit.——

Narbonenſis Gallia, quæ & *Braccata* Plinio, una ex quatuor Galliæ partibus, à Pyrenæis M. Galliam ab Hiſp. ad Alpes, quæ eandem ab Italiâ dividunt, extenditur, in 4 reg. diviſa, *Ocitaniam* à Garumnâ ad Rhodanum, *Provinciam* à Rhodano ad Alpes maritimas, *Delphinatum*, à Druentiâ flu. & montibus ad Hiſaram flu. & *Sabaudiam* ab Hiſara ad Rhodanum & Lemannum lacum.

Nargara, Africæ propriæ urbs Livio, ubi Scipio & Hannibal colloquebantur. *Margarum* Polybio.

Nariſci, pop. Germ. quorum reg. *Nortgow*, teſte Aventino. *Beyrn* Rhenano. Fabricius, & Willichius *Voſtlander* faciunt.

Narna Straboni, vel *Narnia*, Umbriæ civitas per quam Nar. flu. labitur, à quo & nomen accepit. Liv. lib. 10. Olim *Nequinum* dicebatur, teſte Plinio. Municipes hujus loci *Nartes* quondam dictos fuiſſe ex antiquis marmoribus docet Hermolaus. Plinio verò *Narnienſes*. Sic enim ille 31. 4. *In agro Narnienſi quædam terræ imbribus ſicciores fiunt, quod admirandis ſuis inſeruit M. Cicero, ſiccitate lutum fieri prodens, imbre autem pulverem. Nerni* hodie dicitur Leandro. Sil. lib. 8.

Hiſpellum ac duro monti per ſaxa recumbens
Narnia.——

Martialis 7. 92.

Narnia ſulfureo quam gurgite candidus amnis
Circuit, ancipiti, vix adeunda jugo.

Claud. de 6. Conſul. Honorii:

Celſa dehinc patulum proſpectans Narnia campum
Regali cultu nec equo; rarique coloris
Non gratâ hominis abeſt urbi, qui nominis auctor
Lucet, ſubdenſa à ſylvis arctatus opacis
Ducet ut irruptos jugum tortis anfractibus albet.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 637.

Naron, flu. Dalmatiæ Naronam urb. alluens, ac pelago inter Peguntium & Epidaurum urbes exceptus, hodie *Narenta*. Nicander:

——Δείλων τ' Νάρωνος ὄχθῃ.

Narthecis, parva inſula prope Samum. Strabo. & Steph. *Narthex* Suidæ, ſic enim ille: Νάρθηξ νησίον ἐγγὺς φασι Σάμου ἐν Λιξιᾷ τῆς μεσογαίου.

Narycia, Ferrario, urbs Magnæ Græciæ, aliis *Narycium* opidum Locrorum vetuſtiſſimum, unde Ajax Oileus. Stephanus Νάρυξ πόλις Λοκρίδος. Ovid. Met. 15.

——*Dextrâ prærupta Ceraunia parte*
Romechiumque legit, Caulonaque, Naryciamque.

Abundat autem *Narycia* pice optimâ. Virg. Geor. 2.

Et juvat undantem buxo ſpectare Cytorum,
Naryciæque picis lucos.

Vide de la Cerdam in illud Virgilii Æn. 3.

Hic & Narycii poſuerunt mœnia Locri.

Naſabath, ut ſcribit Ortelius, ſed *Naſava* eſt in Græcis codd. Ptolemæi, *Nahar* Plinio ac Melæ, Mauritaniæ Cæſarienſis amnis, *Soſſagia* Caſtaldo.

Naſamones, populi Libyæ, navium Syrtibus involutarum ſpoliatores, & rapto viventes. Lucanus lib. 8.

Quas Naſamon gens dura legit, qui proxima Ponto
Nudus rura tenet, quem mundi barbara damnis
Syrtis alit; nam litoreis populator arenis
Imminet, & nullâ portus tangente carinâ
Novit opes, ſic cum toto commercia mundo
Naufragiis Naſamones habent.

Silius:

Quin etiam Libyco ſiquid de litore raptum
Bellator Naſamon, &c.

Idem lib. 1.

Hunc coit æquoreus Naſamon invadere fluctu
Audax naufragia, & prædas avellere ponto.

Idem ibidem:

Et vaſtæ Naſamon Syrtis ſpoliator Hyempſal
Audax in fluctu laceras raptare carinas.

Quin & Qu. Curtius idem memorat lib. 4. his verbis: *A ſeptentrione Naſamones ſunt, gens Syrtica, navigiorum ſpoliis queſtuoſa; quippe obſident litora, & æſtu deſtituta navigia notis ſibi vadis occupant.* Plin. 5. 5. Nominis rationem tradit. *Etiam in orâ Syrtis Naſamones quos antea Meſammones Græci vocavere ab argumento loci, medias inter arenas ſitos.* Apud hos moris erat, ut cùm quis primùm uxorem duxiſſet, ſponſa nocte primâ cum ſingulis convivis coiret, ac mox perpetuò caſtitatem ſervaret. Polyd. Virg. lib. 1. cap. 4. De Rer. Invent. Porro Naſamones coluiſſe ſolos manes, non item ſuperos arguit loeus ille Dionyſii in Periegeſi:

Κεῖνον δ' αὖ περὶ χῶρον ἐρημαίηται μελάθρα
Ἀνδρῶν ἀθρῃσείας ἀποδημίῃσιν Νασαμώνων,
Οὓς Διὸς οὐκ ἀλέγοντας ἀπάλεσεν Ἄνοσις αἰχμή.

Quæ ſic binis verſibus expreſſit Priſcianus:

Hos licet ad fines deſertas cernere terras
Extinctis populis Naſamonum Marte Latino.

Sed deeſt interpretatio eorum, quòd poeta eos Διὸς οὐκ ἀλέγοντας vocat. Id ita ſimpliciſſimè expreſſeris:

Quod Jovis aut divum, nulla illos cura teneret.

Mirum etiam Feſtum Avienum ad verba hæc non attendiſſe: cùm vel maximè intereſſet, cauſam ſciri interitus. Eam hanc adfert Dionyſius, quòd Manium cultu continenti, nullo Jovem ac ſuperos honore dignarentur, ſolo inferorum cultu contenti. Veriſimile tamen eſt his verbis non rebellionem tantum, ut Salmaſio videtur, verum & neglectum Jovis cultum ab Herodoto notatum obiter poetam innuere. Non tamen excliſionis cauſa iſtis verbis ſignificatur. Neque enim Romanis curæ fuit quos Deos colerent gentes illis ſubditæ; ſed ideo deleti ſunt quòd contra Romanos rebellantes arma ſumpſerint, quod ſub Domitiano contigiſſe probat Salmaſius ex Zonara, cujus hæc ſunt verba. Διὰ τοῦτο γὰρ Νασαμῶνες ἐπανεστήσαντο Ῥωμαίοις ἐφ' ἡμέρῃ. Horum ritus in mortuis ſepeliendis talis fuit, teſte Silio Ital. lib. 13.

——*Quid qui ſævo ſepelire profundo*
Examines mandant Libycis Naſamones in oris?

Euſtath. v. in Dionyſ. trahit nos in contrarium. Nam vaticinari eos prodit, intratis majorum ſepulcretis, & jurare mortuos, qui habiti juſtiſſimi, tacto tumulo Euſtathio facem tradidit Herodotus in Melpomene, ubi ab inſcito Nomadum abire ſcribit Naſamones. Οὗτοι δὲ κατομνύουσι δίκαιον φυλάσσεσθαι, ἐπὰν ἀπίῃ, τὸ ψυχικὸν ὅκου μὴ ἐπιβίζωσι μηδὲ ἀπωθέωσι).

Naſida, vel *Naſis*, op. Siciliæ ad Naſum flu. *Naſo* hodiè.

Naſium, urbs Gall. Belg. Auſtraſiæ ſeu Lotharingiæ caput. *Nancy*, teſte Divæo. Sed Ferrario potius videtur *Naix*, vicus in Ducatu Barrenſi ad Moſam flu. à Naucio 12. leuc. diſtans. Long. 27. 44. Lat. 48. 45.

Naſſovia, *Naſſau*, op. Germ. in Franconiâ reg. & in Veteravia tractu ad Lanum flu. 2. mill. Germ. à Rheno flu. in ort. 5. à Bingio in Bor. 12. à Coloniâ ad merid. Francofurtum verſus. Subeſt proprio Principi cum Ditiunculâ adjacente. Hinc orti ſunt Principes celeberrimi Naſſovii dicti.

Natho, inſ. Ægypti intra Deltam, cum urbe quæ Atarbechis nomine. Dicitur & *Propoſitis*. *Gezat Eddeheb*, quaſi *inſula aurea*, teſte Jo. Leone.

Natiſo, Venetiæ flu. Ptol. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. p. 183.

Nava, flu. Germ. ſup. in Rhenum apud Bingium op. influens, *Naha*, teſte Rhenano. *Die Naw* aliis. Auſonius in Moſella:

Tranſieram celerem nebuloſo flumine Navam.

Navæthæus, Italiæ flu. à *navium exuſtione* ſic nuncupatus, vide Cæl. Rhod. lib 24. cap. 5.

Navalia, urbs Germ. Ptol. vulgò *Suoll*.

Navaris, urbs Sarm. Aſiat. ad Tanaim flu. in finibus Jaxamatarum. *Nagariziachi* incolis, teſte Moletio.

Navarra, pars Hiſp. Septentrionalis, Vaſconibus adjacens; ad meridiem vero Tarraconiam habet regionem.

Naucratis, op. & nomus Ægypti mediterr. iritra Deltam à *Naucratico* Nili oſtio introrſum parum diſtans, cui nomen tribuit, incolæ *Naucratitæ* & *Naucratiotæ*. Hinc etiam Athenæus *Naucratites* dicitur Plin. 5. 10. *Naucratis, inde oſtium quidam Naucraticum nominant, quod alii Heracleoticum*: vel ut Athenæus *Ceramicum*. Sic enim ille lib. 11. Πολλοὶ δὲ ἐν τῇ Ναυκράτει Κεραμεῖς, ἀφ' ὧν καὶ ἡ πλησίον ὀνομασθεῖσα πύλη Κεραμικὴ κληθεῖσα).

Naulium, civitas in Liguriâ portu, ac turribus inclyta. *Noli* hodiè. Long. 30. 10. Lat. 43. 10.

Naulochus, op. Thraciæ in orâ maris Euxini apud Meſembriam urb. & fines Myſiæ inferioris. Item Imbri inſulæ promontorium meridionale: ubi fons ex quo fœminæ bibentes maſculos pariunt Eunuchos, teſte Philoſtrato in Heroicis.

Naulochus item Plinio, *Naumachos* Melæ, inſ. parva Cretæ ante Salmonium. *Naulochum* quoque op. Phocidis, apud Anticyram, & Criſſam, teſte Plinio. *Naulochus* vero gen. maſcul. apud eundem Plin. op. Thraciæ apud Hæmum montem. Quin & *Naulochum*, Smyrna olim dicta, Ioniæ urbs, teſte Stephano in *Smyrna*.

Naunes, pop. Alpini in Alpibus Rhæticis. *Nanſeri*, teſte Simlero, quorum op. *Naunium*, cum flu. cognomine in finibus Tridentinorum, teſte Jano Pyrrho. Gaud. Merula *Naunes Val di Ganna* in finibus Inſubrum interpretatur.

Naupactus, vel *Naupactum*, urbs Ætoliæ, & regionis caput, cui nomen hodiè tribuit, in orâ ſinûs Corinthiaci, apud fauces, & Antirrhium promontorium inter Nicopolim urb. Epiri 125. & Corinthum in ort. 90. mil. paſſ. Hic ſedes eſt Præfecti Turcarum. Hinc *Naupactæus* Ovid. Faſt. 2.

Amphiaraides Naupactæo Acheloo.

Naupactum excubare. Apud. Zenod. proverbio dicitur, in eos qui pereunt ignaviâ ſuâ, vel qui munus ſuſcipiunt plenum diſcrimnis, uti Pauſanias Naupacti excubiis præfectus, ab Achivis captâ urbe interfectus. Aliter hoc adagium apud Suidam refertur. A compactis navibus ſic dictum volunt, quòd ibi Heraclidæ primùm navem conſtruxerint. Long. 47. 26. Lat. 38. 50.

Nauplia, urbs Peloponneſi maritima, & navale Argiæ reg. ad ſinum Argolicum, ab Argo, 7. m. p. in ort. diſtans. *Napoli di* Romania Sophiano.

Nauportius, amnis, qui & *Pamportus* Straboni, ex Illyrio navigabilis in Savum defertur.

Nauportus, urbs Japodum cum flu. cognomine, *Lubiana* Italis. Item fluvius Iſtriæ per Æmoniam urb. exciſam fluens, ac in mare Hadriaticum ad urbem novam exiens. *Quieto*, teſte Leandro. Long. 37. 00. Lat. 46. 14.

Nauſtathmus, portus Siciliæ, qui & Phœnicus, Ptol. *Vindicari*, teſte Fazello, in orâ ad ort. inter Elorum flu. & Macaram, à Pachyno prom. 10. m. p. Syracuſas verſus. Item portus Cyrenaicæ apud Apolloniam urb. *Porto di Bonandria*, teſte Moletio.

Naxos, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum, cæteras ſuperans, antea *Strongyle*; poſt vero *Dia* dicta. Schol. Apollonii in lib. 4.

Δίη, ἐν τῇ Νάξῳ κοιμίσαχθε.
Ἐν Δίῃ, τὸ γὰρ ἔσκε πελαίτερον ὄνομα Νάξῳ,

Euſtath. in Odyſſ. 11. Δῖα, νῆσος μεγὰ τῆ Κρήτῃ ὑπὸ Νάξῳ κειμένη), ἱερὰ ἡ αὐτὴ τῷ Διονύσῳ. Verum cum Cares, duce Naxo, eam occupaſſent, à duce *Naxon* appellarunt. Hanc Dionyſiam à vinearum fertilitate dici ſcribit Plin. 4. 12. vel quia, ut alii volunt, Naxiæ mulieres octavo menſe pariant, quoto & Liber Pater natus creditur; ſive quia in ea fons vino fluat. Diſtat à Delo 7. mill. Hinc *Naxius ardor* apud Comellam pro Bacchi Coronæ fidere. Nam, ut ferunt poetæ, in

in insula Naxo relicta Ariadne à Theseo, nuptias cum Baccho fecit, donataque corona, inter sidera relata fuit. Alii *Siciliam minorem*, alii *Callipolim* appellarunt. Virg. Æn. 3.

Bacchatamque jugis Naxum, viridemque Donysam.

Seneca in Oed.

Naxos Ægæo redimita ponto.

Naxi vocabulum veteres dum conantur ad Græcam linguam revocare, vel cæci palam faciunt Syram habere originem. Naxus, inquiunt, ἀπὸ τὸ νάξαι, ὅ ἐστι θῦσαι. Ita Euphorion, Stephanus, Suidas, Phavorinus. At in Græcorum scriptis, νάξαι pro θῦσαι nusquam occurrit. Syris quidem נכס *necas*, est *immolare*, & נכסא *Nicksa*, *sacrificium*. Phœnices scripsere *Naesa*, ac inde *Naxus*. Eadem vox significat *censum* & *opes*, quod Naxo non male quadrat. Herod. lib. 5. Ἡ Νάξος εὐδαιμονίη ἐν πᾶσι τούτοισι ἐπέκεεν. Vide Bochart. Geogr. pag. 446. & 447.

Nazianzum, urbs Cappadociæ, Cæsareæ finitima, (ab eâ in occ. recedens) patria D. Gregorii qui *Nazianzenus* dicitur.

Nea, inf. maris Ægæi inter Lemnum & Hellespontum. *Nea* Stephano & Suidæ. *Nia* hodie Nigro.

Neæthus, flu. Magnæ Græciæ, *Neto*, teste Barrio, per agrum Crotoniatem fluens. Ovid. Met. 15.

Præterit & Sybarin Salentinumque Neæthum.

Siciliæ fluvius est Theocriti Scholiaste; sed sciendum mediæ ætatis scriptores hanc Italiæ partem Siciliæ vocabulo indigitare solitos esse, quod hactenus receptum manet, cum dicunt *utramque Siciliam*, insulam nempe, ac eam continentis partem, quæ ab altera parte freti Mamertini est.

Neapolis, colonia, & urbs archiep. Campaniæ maritima, regni Neapolitani caput, ac totius Italiæ clarissima, civium multitudine ac nobilitate, facile omnes superans, ab urbe Româ 125. m. p. in Eurum distans, sic ab Augusto dicta, cum prius *Parthenope* diceretur. Pop. *Neopolitani*. Vulgò *Naples*. Horat.

Et otiosa credidit Neapolis.

Stat. 4. Sylv. 8.

Nec solum festas secreta Neapolis aras
Ambiat.

Neapoli ludicrum quinquennale celebratum olim ex Strabone omnibus notum est. Νυνὶ δ', inquit, Παλαιμενὸς ἐκεῖς ἀγῶν ἀνῄρηκεν. Rectè autem *nunc*, nam id Straboni ætate fuisse institutum docet Suetonius in Octav. cap. 98. Papinius ad uxorem:

Quid nunc magnificas species, cultusque locorum,
Templaque & innumero spatia interstincta columnis,
Et geminam molem nudi tectique theatri,
Et Capitolinis quinquennia proxima lustris.

Neapolis, Africæ urbs gemina, una in orâ apud Mercurii promont. inter Curubim 12. & Clypeam 20. m. p. à Carthagine 65. in ort. *Nabel* incolis, teste Marmolio. Altera in orâ apud Syrtim parvam, & ostia Cinyphii flu. nunc *Napoli di Barbariâ*, inter Carthaginem ad occ. 639. m. p. ex Antonino. Hujus meminit Dionysius v. 204.

Τῶν δ' ἀμφοτέρων μεσάτη πόλις ἔσκεν ἐοῖσα
Ἥν ῥά τε κικλήσκουσι Νέλιν πόλιν.

Neapolis, Macedoniæ urbs, apud sinum Strymonicum, *Christopoli* Sophiano. Long. 90. 10. Lat. 42. 30.

Neapolis, Palæstinæ in Samariâ urbs, quæ & *Sichem*, ante *Mamortha*, teste Plinio. Sunt & aliæ urbes hujus nominis, una Ioniæ in Cariæ confin. inter Ephesum, & Samum, Strab. & Ptol. Altera Sardiniæ in orâ Australi excisa, adhuc *Napoli* dicta. Item opidum olim, nunc pagus Cypri apud Amathuntem. *Lemisse la neuve*, teste Lusignano. Item Syracusarum pars una. Cic. lib. 5. in Verrem. *Quarta urbs, quia postremò ædificata est, Neapolis nominatur.* Thucydides *Temeniten* vocat.

Nebrissa, *Lebrixa* Morali, op. Hisp. Bæt. inter Hispalim 10. & ost. Bætis 8. leuc. Long. 14. 25. Lat. 36. 47.

Nebrodes, mons in Siciliâ. Νέβρωδα ὄρη Straboni, vitiosè proculdubio pro Νεβρώδη. Solinus cap. 11. *Sunt & alii montes duo, Nebrodes, & Neptunius.* Silius lib. 14.

Nebrodes gemini nutrit divortia fontis,
Quo mons Sicaniâ non surgit ditior umbrâ.

Nempe densi umbram efficiebant saltus quos pervagabantur hinnuli, atque damulæ; unde nomen jugo quæ situm. Solinus dicto loco: *Nebrodi damarum copia nomen dedit, quem damæ & hinnuli gregatim pervagantur: unde Nebrodes dictus.* Gratius in Cynegeticis:

——*Victæque fragosum*
Nebrodem liquere feræ. Madanus Fazello.

Nemausus, Colonia, & urbs Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. inter Avenionem ad ort. & Montem Pessulum in occid. urbs antiquissima, ubi amphitheatrum, & plura antiquæ nobilitatis & magnitudinis vestigia. Vulgò *Nismes*, & *Nimes*. Non longè *Nemausus* fons instar amnis fluens. Ausonius in catalogo Urbium:

Non Aponus potu, vitreâ non luce Nemausi
Purior.——

Long. 25. 05. Lat. 43. 06.

Nemea, sylva Achaiæ, seu regio sylvosa inter Cleonas & Phliuntem, in quâ Hercules miræ magnitudinis leonem interfecit, qui à loco cognominatus est *Nemæus*. Postea in Cœlum poetarum fabulis subductus, æstiferum sydus. Stat. Sil. 1. 3.

Illum nec calido latravit Sirius æstre,
Nec gravis aspexit Nemees frondentis alumnus.

Germanicus:

Horrentesque jubas & fulvum cerne Leonem,
Hunc ubi contigerit Phœbi violentior axis
Accensa in Cancro, jam tum geminabitur æstus,
Tunc lymphæ tenues, tunc enim tristissima tellus.

Avienus:

Maxima flammigeri, mundus trahit ora Leonis
Membra dehinc, longi quà sese semita cœli
Plurima protendit, sorrentur fomite acuto
Singula & assiduis ardet, Leo, viscera flammis.

Unde ibi in honorem ejus instituta sunt solemnia quædam certamina, quæ & ipsa à loco *Nemæa* dicta. Quanquam non desunt qui ea potius in honorem Archemori instituta velint, Lycurgi Nemeæ regis filioli, quem cum Hypsipyle nutrix Argivis fontem ostensura in gramine deposuisset, serpens à proximis virgultis interfecit.

Nemea, flu. Peloponnesi in sinum Corinthiacum fluens. Strab. Etiam rupes apud Thebas in Bœotiâ seu potius apud Nemeam op. Argiæ. Virg. Æn. 8.

Prodigia, & vastum Nemeæ sub rupe leonem.

Fons etiam Hispaniæ in Celtiberis. Mart. 1. Epig. 49.

Et Nemea, quæ vincit nives.

Nemetes, pop. & urbs Germ. sup. ad Rhenum libera in Palatinatu. *Speyr*, teste Rhenano, inter Argentinam, & Moguntiam.

Nemenia fons agri Reatini, qui ortum mutans, annonæ quoque mutationem portendit. Plin. 3. 103.

Nemerobriga, Hisp. Tarracon. urbs. Ptol. Vulgò *Val de Nebro*, teste Taraphâ.

Nemetocerna, op. Gall. Belgicæ, dictum fortè à *Nemetibus*, nunc Spirenbus.

Neoburgum, quod & *Neopyrgum*, & *Nova castra* multiplex est urbs Germaniæ: sed quæ præcipuæ, una ad Salam fluv. in confin. Misniæ, Thuringiæ, & Saxoniæ, vulgò *Naumburg*, inter Erfordiam, & Lipsiam. Altera in Bavariâ ad Danubium, hodie *Neuburg*, sedes Ducis Neoburgensis.

Neocæsarea, urbs Cappodociæ ad Lycum flu. archiep. & metrop. reg. caput, quæ *Tocato* dicitur, ac sedes Satrapæ Turcarum, quæ etiam *Hadrianopolis* dicitur, teste Stephano, inter Amasiam ad occid. & Trapezuntem in ort. *Nixar* Leunclavio, *Tbocato* Nigro. Fuit & *Neocæsarea* urbs Syriæ episcopalis sub Archiep. Hierapolitano in Euphratesiâ.

Neocastrum, cujus pop. *Neocastrenses* dicuntur, urbs Brutiorum in Magnæ Græciæ confin. hodiè *Nicastro*.

Neoclaudiopolis, antè *Andrapa*, urbs Paphlagoniæ Claudiopoli veteri, & Tavio finitima, *Conique* vulgò, aliis *Castromena*.

Neodunum, urbs Gall. Celt. in Britanniâ minori, vulgò *Dol*, teste Cœnali.

Neomagus, Regnorum civitas in Britanniâ. Ptol. hodiè *Guildford* Lhuydo; Talbotus idem cum Noviomago Antonini esse putat, & hodiè *Croyden* dici. Vide omninò Guil. Burtonum in Anton. Itin. pag. 175. Long. 19. 38. Lat. 52. 15.

Neomagus, op Gall. Celt. Ptol. *San Salveur* Villanovano in orâ Normanniæ Boreali, & maritima, à Juliobonâ 4. leuc. in occid. sicut ab ostio Sequanæ. Sed est potius urbs Lexoviorum, vulgò *Lisieux*; nam apud Ptol. mediter. est, non maritima, cui etiam *Nœomagus* dicitur.

Neomagus, etiam, eidem Ptolemæo, urbs Nemetum in Germani sup. in Palatinatu apud Rhenum, teste Jo. Heroldo, vulgò *Odenheim*, vel *Udenheim*. Sed Ferrario ipsa Spira potius videtur, ita ut eadem sit *Neomagus* Antonini & Ptolemæi.

Neomagus, op. Gall. Narbon. in finibus Tricastinorum. Ptol. *Nyon*, teste Jo. Poldo. Et in Gall. Belgicâ in finitibus Trevirensium, vulgò *Numagen*, pagus ad Mosellam, à Treviris 3. leuc. in ortum. Et in Campaniâ. *Nogent sur Seine* hodiè, inter Agendicum 7. à Trecas 12. leuc. in fin. Senonum.

Nepe, Tusciæ urbs mediterranea, hodiè nomen retinet, Procopio Gothicarum rerum lib. 4 est Νέπα, Ptolemæo Νέπη. Straboni lib. 5. Νέπλα. Genuina autem formatio est apud Livium, & in antiquo lapide *Nepete*, ut *Tergeste*, *Ateste*, *Præneste*, *Reate*, *Soracte*. Græci ultimam syllabam formarunt

formarunt plerumque in τος, unde apud Dionyſ. Hal. lib. 13. qui interiit, ſcriptum fuit Νέπης. Apud Stephani enim epitomatorem ſic legitur Νέανις, πόλις Ἰταλίας. Διονύσιος πεντακαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Νεανίτης; per ſummam imperitiam proculdubio ſic ſcripſit pro Νέπης. Opidani *Nepeſini*, eadem ſc. etymologiâ, ut à *Mileto*, *Mileſii*. Cluverius. Sil. Ital. lib. 8.

Hos juxta Nepeſina cohors, æquique Faliſci.

Hodie *Nepe* vel *Nepi*. Long. 35. 57. Lat. 41. 59.

Nephthalitæ, pop. in Oriente. Joſeph. Steph. Sic ſcribendum apud Agathiam pro *Nepthalitæ*; A Procopio *Euthalitæ* vocantur, ſic Lewenclavius monuit. Hunnica natio eſt, ſed Perſis vicina, quorum civitas Gorga; vide Procop. lib. 1. bell. Perſ. ubi eos eleganter deſcribit.

Nequinum, op. quod nunc *Narnia* dicitur, ob incolarum libidinoſam inertiam ſic dict. Plin. 3. 14. *Narnienſes*; *quod opidum Nequinum ante vocatum eſt.* Stephani epitomator Νηκυία, πόλις Ὀμβρικῶν. Διονύσιος ἑπταικαιδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας· τὸ ἐθνικὸν Νηκυΐτης. Omnino credendum ſcripſiſſe, ſi non Stephanum, ſaltem ipſum Dionyſium Νηκυΐνα, h. e. *Nequinates*: quorum op. erat Νηκυΐνα *Nequina*. Liv. lib. 10. *Alter Conſul Apuleius in Umbria Nequinum opidum circumſedit. Locus erat arduus; in parte imâ præceps, ubi nunc Narnia ſita eſt; nec vi, nec munimento capi poterat.* Vide *Narnia*.

Nereſſus, op. in Cea inſ. cujus mem. Æſchines epiſt. 1. ad Polyc. Ita vett. edd. lege *ad Philocratem*. Locus ſic ſe habet; Λύσανδρις ὁ Μυνυχίας ἑπτὰ ἢ λαμπρῷ σφόδρα Σκίρωνι πλὴν μόλις ἡμέραν, κατηχθημένῳ εἰς Νηρησσὸν τῆς Κέων.

Nericus, urbs Acarnaniæ, quam Hom. εὐκτίμενον πτολίεθρον vocat Odyſſ. ult.

Nerigon, regio ſeu peninſula Scandinaviæ, ſub rege Danorum, non inſula Oceani Britannici, ut putavit Plinius; vulgò *Norwey*. Statius Theb. 4.

Quæque pavet longâ ſpumantem valle Charadron
Neris.——

Ubi Lutatius montem facit, quum revera ſit vicus. Pauſ. lib. 2. Καὶ ἑτέρα κώμη Νηλεύς.

Neritos, mons Ithacæ inſ. Virg. Æn. 3.

Dulichiumque Sameque & Neritos ardua ſaxis. Habuit ex Homero Il. 2. Νήριτον εἰνοσίφυλλον. Inſula etiam fuit ejuſdem nominis; utriuſque expreſsè mem. Strabo. lib. 10. adductis locis Homericis. Originem nominis hanc adducit Didymus ad Odyſſ. 18. Perilai liberi Ithacus & Neritus, qui à Jove genus ducebant, incoluerunt Cephalleniam. Placitum his, relictâ gente ſuâ, trajicere in Ithacum. Loci hujus ſitum diligenter contemplati ad inhabitandum idoneum, quòd proximè adjacentibus regionibus altior eſſet, huc commigrarunt, condideruntque Ithacam. Inſulæ itaque ab Ithaco, Nerito monti adjuncto, à *Nerito* nomen inditum. Hinc *Neritius* nomen gentile. Ovid. Met. 13.

Neritiaſque domos, regnum fallacis Ulyſſis.

Neritum, urbs Salentinorum epiſcop. ſub Arch. Brunduſino, apud oram ſinus Tarentini, inter Aletium, & Callipolim, vulgò *Nardo* dicitur. Νήριτον MSS. Ptolemæi. Item *Neritum*, urbs epiſc. Leucadis inſ. ſub archiep. Naupactenſi, vulgò *S. Maura*, ubi ſedes Præfecti Turcarum. *Neritos* Melæ & Straboni. Long. 42. 30. Lat. 40. 08.

Nerium, promont. & op. Hiſp. Tar. in orâ occiduâ Callaicorum, quæ & *Artabrum*, & *Celticum* Plinio ac Melæ dicitur.

Nerolinga, *Norlingen*, urbs Germ. imperialis, in Suevia ad amnem *Eger*, 4. mill. à Laugingâ in Bor. & 10. ab Ingolſtadio in occ. Long. 32. 30. Lat. 48. 49.

Neronias, urbs Ciliciæ mediterranea,, quæ & Irenopolis.

Neronias, urbs Cœleſyriæ, quæ & Cæſarea Philippi. Joſeph.

Nertobrica, op. Hiſp. Bæt. in confin. Luſitan. vulgò *Valera*.

Nertobriga, op. Hiſp. Tar. in Celtiberis, inter Cæſar-auguſtam 9. & Bilbilim 5. leuc. *Almuntia* Varrerio, *Rota* Suritæ, *Ricla* Marianæ, *Val de Nebro* aliis.

Nerva, flu. Hiſp. in Biſcaia, vulgò *Nervio*. Bilbaum rigat, & 3. mill. infra in Oceanum Cantabricum ſe exonerat.

Nervii, Belgarum pop. in finibus Ambianorum, qui ſemper reliquos Belgas increpitabant, quòd ſe populo Rom. dediſſent; ſe autem neque legatos ad Cæſarem miſſuros, neque ullam pacis conditionem accepturos affirmabant. Tandem vero difficillimo & periculoſiſſimo prælio à Cæſare victi ſunt. Lucan. lib. 1.

——*Nimiumque rebellis*
Nervius, & caſi pollutus ſanguine Cottæ.

Hodiè *Tornacenſes* dicuntur in Flandriâ, eorumque urbs *Tornacum*, Gallicè *Tournay*, & Germanis *Dornick* dicitur, media inter Duacum & Aldenardum.

Nerulum, op. Lucaniæ mediterraneum, *Lagonero*, teſte Celſo Cittadino, vi captum, repentino adventu Æmilii Liv. lib. 9. Inde *Nerulonenſes* Suetonio in Aug. Alterum in Sabinis, vulgò *Neruli*, inter Nomentanum, & Cutilias, 10. m. p. ab urbe Roma ſupra 20. Pop. *Nerulani* Plin. 3.

Neruſi, pop. Alpini apud montem Veſulum, Plinius, *Neruſii* Ptolemæo, quorum urbs eſt Vintium, *Venza* & *Vence*, urbs epiſc. in Provincia.

Neſactium, Iſtriæ op. Plin. *Neſactum* Ptolemæo, & *Neſactium* Livio. *Caſtello novo* ad Arſium flu. hodie eſſe ſcribit D. Niger.

Neſi, Scythiæ Europæ pop. optimis quondam equis abundantes. Plin. 6. 20.

Neſiades, inſ. parva Gall. contra Ligeris oſtia, quæ & Veneticæ, *Iſles de Vannes*, teſte Camdeno.

Neſis, Campaniæ inſ. aſparago optimo nobilis. Plin. Nunc *Neſita* dici ſcribit Geo. Fabricius in Itinerario Romano. Inter Pauſilypum promont. & Puteolos eam deſcribit Hermolaus. Mem. ejus Lucanus lib. 6.

Traxit iners cœlum fluidæ contagia peſtis.
Obſcurum in nubem; tali ſpiramine Neſis
Emittit Stygium nebuloſis aera ſaxis.

Stat. 2. Sylv. 2.

——*Inde malignum*
Aera reſpirat pelago circumfluus Neſis.

Et 3. Sil. 1.

Salvaque quæ fixam pelago Neſida coronat.

Utroque loco ad etymon alluſum; dicitur enim à νῆσος *inſula*.

Neſonis, palus Theſſaliæ apud Lariſſam urb. Strabo, *Neſonium ſtagnum* Suidæ dicitur.

Neſus, flu. Thraciæ, illam à Macedoniâ diſterminans, ab oſtio Strymonis 60. m. p. in ort. diſtans, ac Pangæi montis radices lambens, teſte Solino. *Neſtus* dicitur Herodoto & Plinio; *Naſtos* Stephano, aliis *Neſſus*. Hodie *Neſto* Sophiano, & *Charaſon* Turcis, teſte Bellonio. *Neſus* alter, Ptol. *Neſtus* Stephano. Vulgò *Niſſava*, op. & flu. Myſiæ ſuperioris. Long. 47. 45. Lat. 43. 38. Item *Neſus*, urbs Iberica. Steph.

Netium, Peucetiæ op. in Italiâ. Strabo, *Andri* Nigro.

Netum, urbs Siciliæ inter Motycam & Aeras. Græcè Νῆτον, vulgò nunc vocatur *Noto*; unde tertia univerſæ inſulæ pars vulgò incolis *Val di Noto* dicitur. Vocabulum urbis antiquum apud Ptol. vitiatum legitur Νῆλον, facili librarii lapſu λ pro η ſcribentis. Sed idem urbis vocabulum etiam unico vocali η dictum fuiſſe Νῆτον, apparet ex Silii verſu quodam lib. 14.

Et Netum, & Micite, pubeſque liquentis Acheti.

Unde etiam apud Cic. verr. 5. opidani quater *Netini* dicuntur, ut & apud Plin. 3. 8. Apud eundem Cic. ver. 2. aliâ formatione ſunt *Netinenſes*; ſed voluiſſe ipſum Ciceronem variare, minimè veri eſt ſimile, librarii errorem eſſe puto; qui ſic ſcripſit, quia præcedebant *Agyrinenſes*. Vide Cluv. Sic. Ant. pag. 358.

Neuri, pop. Sarm. Europ. quos Mela ad ortum Tyræ flu. locat, Solinus vero circa Boryſthenem. Horum urbs *Nerva* in orâ Livoniæ extrema, à Revaliâ urbe 3. leuc. in Bor. diſtans, nonnullis eſſe ex alluſione nominis videtur. Hos narrant in lupos ſe transformare, & ad priorem, cum volunt, formam redire. Mela 2. 1. *Neuris ſtatum ſingulis tempus eſt, quo ſi velint, in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutentur.* Ubi notat Voſſius non omnibus Neuris idem eſſe tempus, quo ſeſe in lupos transforment, ſed unicuique ſtatum tempus μεταμορφώσεως ſuæ. Verum ſi Herodotum ſequamur, legendum erit, *ſingulis annis*. Porro de *Neuris* omnes conveniunt, præter Val. Flaccum, qui Neuris tribuit, id quod alii aliis Scytharum populis, cum & illos & Jazyges ſcribit parentes ſuos devorare lib. 6.

——*Et raptor avorum*
Neurus, & expertes canentes Jazyges ævi.

Non rectè vulgò legitur, *& raptor amorum*. Nec meliora ſunt illa quæ viri eruditi ſubſtituunt. Horum mem. Dionyſ. verſ. 310.

Ἔνθα Μηδάγχλαινοί τ' καὶ ἀνέρες ἱππημολγοὶ,
Νάϊοί θ' Ἱππόπλητές τ', Ἰγνητοί τ', ἠδ' Ἀγάθυρσοι,
Ἠμὲ Βορυσθένος πολιὴν τετανυσμένον ὕδωρ
Μισγέμεν Εὐξείνῳ, κεῖθι φερημένοισι μάλιστα.

Neuſtria, quæ & *Normannia*, reg. Gall. Celt. inter Sequanam ad ort. & Argenen ad occ. Quamvis Neuſtria magis patet, quàm Normannia, ad Ligerim uſque pertingens. Hic Ortelius non ſine manifeſto errore Neuſtriam cum Auſtraſiâ, quæ Lotharingia eſt, confundit. Neuſtria autem à nonnullis ea pars Gall. Belg. quæ vulgò *Weſtreich* dicitur, appellatur. Alia eſt Francia occidentalis, ſed malè, ut Jo. Goropius Becanus in Gallicis ſcribit. Non enim Neuſtria totam Franciam occidentalem, quæ Germanis *Weſtrych* nominatur, ſed partem duntaxat complectitur. Ferrarius.

Nicæa,

Nicæa, urbs gemina: una urbs archiep. Bithyniæ ad Aſcaniam paludem, prius *Antigonia*, teſte Strabone, *Olbia* Plinio, & *Ancore*, teſte Stephano dicta. Vulgò *Iſnich* de nomine lacus Aſcanii, & *Nichor*, teſte Leunclavio, ſed Sophiano *Nichæa*, inter Nicomediam ad Bor. 44. & Pruſam in Eurum 25. m. p. diſſita. Hic Philiſtion Comicus, Socratis contemporaneus, nimio riſu repente expiraſſe traditur; quod & Sophroni contigit, teſte Politiano in *Nutricia*. In hâc urbe Synodus adverſus Arrii ſectam, An. Dom. 324. celebrata. Item Liguriæ op. maritimum. *Nicia* Antonino dicitur, vulgò *Nizza*. Meminit ejus Steph. Νίκαια, πόλις Κῆλτικὴ, Μασσαλιωτῶν ἄποικος. Plin. 3. 5. *Nicæa, opidum à Maſſilienſibus conditum.* Ptol. Μασσαλιωτῶν Νίκαια. Sunt & aliæ 6. teſte Stephano. 1. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, Thermopylis proxima, ad ſinum Maliaeum. 2. Illyriæ. 3. Indiæ. 4. Cyrni, ſeu Corſicæ inſulæ. 5. Leuctrorum Bœotiæ. 6. Thraciæ. Vide Steph. & *Nicia*.

Nicephorium, urbs circa Edeſſam, aliàs *Conſtantina*. Steph. *Naſivancaſi* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus. *Nephrum* Pinetus vocat.

Nicates, à Livio vocatur mons ille Italiæ, qui hodie *Maiella*, & *Matheſio* dicitur, teſte M. Nigro.

Nicer, Germaniæ flu. Amm. *Neckar* hodiè Rhenano, in Ducatu Wirtemburgenſi.

Nicia, & *Nicæa*, nomen 2. urbium, quarum una eſt Galliæ, alia Aſiæ & Bithyniæ metropolis. Strabo lib. 4. Nicæam primus Antigonus Philippi fil. condidit, & Antigonam nominavit: poſtea Lyſimachus à nomine uxoris Antipatri filiæ *Nicæam* appellavit. Urbis ambitus ſtadiorum 16. Fuit figurâ quadratâ in campo ſita; habuit 4. portas ad rectos angulos; ex lapide, qui circa medium Gymnaſium poſitus erat, omnes quatuor portæ cernebantur. Hic, jubente Conſtantino, celebris illa Synodus celebrata eſt 318 Epiſcoporum, & impium Arrii dogma reciſum. De eâ vetus ſcriptor à Jac. Gothofredo editus; Καὶ Νικαίας μὲ πόλεως διότι διαφέρει ὅτιν ἑτέρωθι ἐυρεῖσθαι, καίτοι γε νομίζει τις ὀλιγάκτα πάσῃ πόλει, διὰ τὴ ἰσότητα, καὶ κάλλος, καὶ ὅτιν ἐν πᾶσι κεκοσμημένη, καὶ σύσταλος. Libanius Orat. Fun. Jul. κάλλει μεγίστω vocat, & multis locis κάλλει Νίκαιαν.

Nicia, flu. Æmiliæ in Padum influens. *Lenza* Nigro, & Leandro; non *Nura*, ut ſcribit Gaudentius Merula.

Niciæ vicus, in Ægypto eſt. Steph. & Strab. inter Alexandriam 95. & Memphim 48. m. p. ex Anton. *Fuoa*, teſte Leone Africano.

Nicii villa, Ægypti inferioris metropolis ad Nilum ſita. Ptol. *Niciæ vicum* Strabonis eſſe vult Villanovanus. Hic tamen ad mediterraneum mare à Strabone ponitur illa, vero à Ptolemæo in mediterraneis.

Nicomedia, civitas Bithyniæ, ad Propontidem, inter Byzantium 61. & Nicæam 44. m. p. Hic obiit Conſtant. M. Imp. qui cùm vellet in Jordane flu. baptizari, atque idcirco Hieroſolymam peteret, morte præventus, ab Euſebio Nicomedienſi epiſcopo Arrianæ perfidiæ ſectatore baptizatus eſt; quæ res Chriſtiani Principis fidem apud pleroſque in dubium vertit. Sed non eſt veriſimile, eum principem, qui per omnem vitam ſuam Arriani dogmatis hoſtis fuerat, in extremo ſpiritu ei dementiæ conſenſiſſe, quam ſummo ſtudio de ejus imperio prius eliminaverat. *Aſtacus* olim dicta fuit, Pauſaniâ, Ammiano, Cedreno, ac Trebellio Pollione, auctoribus. Turcis hodiè *Nichor*, vulgò autem *Comidia* dicitur. Laudes ejus decantat vetus Geographus à Jac. Gothofredo editus: Νικομηδία ἡ κὴ αὕτη, ἐξέχουσα, καὶ θαυμαστὴ, καὶ ἐν πᾶσι σεσωσμένη. Zoſimus itidem lib. 1. Νικομηδίαν μεγίστω ὄφ, καὶ εὐδαίμονα διά τ πλοῦτον, καὶ τ εἰς ἄπαντα εὐπρέπειαν, ὀνομαζόμενον. Long. 56. 40. Lat. 43. 00.

Niconia, urbs ponti. Strabo lib. 7. Gentile *Niconiates* Stephano. Suidas. Νικωνία, πόλις ἐν τῷ Πόντῳ, ἀφ᾽ ἧς ἐκβολαῖς τὸ Ἴστρ. *Niconium* Ptolemæo. *Momanoſter* Nigro dicitur.

Nicopolis, urbs Myſiæ epiſc. olim, nunc archiep. ſeu metropol. apud Jatri flu. cum Danubio confluentiam, à Trajano Imp. poſt Dercebalum regem victum, teſte Ammiano, condita. *Nigeboli* vulgò, Turcis autem *Sciltaro*, teſte Leunclavio, dicitur. Eſt & *Nicopolis* Thraciæ ad Hæmum mont. urbs à Ptol. memorata, adhuc *Nicopoli* Sophiano dicta. Item urbs ad Neſum fluvium.

Nicopolis, civitas Epiri, à Victoriâ Auguſti ſic appellata, quia Cleopatram & M. Antonium apud Actium prælio ſuperavit. Vulgò *Gallipoli*, *la Preveſa* vero Sophiano. Long. 46. 20. Lat. 39. 29. Item Alexander Iſſum urbem, inter Ciliciam & Syriam *Nicopolin* appellavit, quoniam ibi Darium viciſſet.

Nicopolis, urbs Armen. min. epiſc. ſub Arch. Sebaſtenſi, à Pompeio, teſte Dione, condita. *Gianich* Caſtaldo, *Chiorme* aliis. Long. 69. 00. Lat. 42. 25.

Nicopolis, quæ & *Emmaus* Ptolemæo, urbs Palæſtinæ in Judææ epiſc. ſub Patriarchâ Hieroſolymit. inde fere 8. m. p. occ. Joppen verſus 38. à Rhamâ 20. Eſt & *Nicopolis* op. Bithyniæ, ad Propontidem ſita, teſte Plinio, *Montanea* hodiè, unde ſinus *Nicopolitanus*, à Pruſâ 20. m. p. diſtans, Nicææ propius. Long. 56. 10. Lat. 43. 28.

Nicotera, olim Medama, urbs Brutiorum litoralis, teſte Gabriele Barrio, *Nicedro* dicitur. Long. 40. 00. Lat. 38. 25.

Nidroſia, urbs archiep. Scandinaviæ, in orâ Norvegiæ occiduâ, ab Eugenio 3 Pont. Max. metropolis effecta, à Birgis urbe regiâ 70. leuc. in Bor. Hic templum auguſtiſſimum. Vulgò *Trontheim*, & *Druntheim*. Long. 26. 10. Lat. 46. 35.

Nidum, op. Albionis in Wallià & Glamorganià regione, inter Leucarum & Bomium 15. m. p. à Mariduno urbe 45. in merid. Briſtolium verſus. Vulgò *Neath*, aut *Nyth*. Long. 15. 26. Lat. 52. 00.

Nigira, urbs Libyæ interioris, Nigritarum metropolis, ad Nigrum flu. Ptol. *Guber* hodie ex tab. recent. urbs regia.

Nigir, *Niger*, *Nigris*, & *Nigres*, Africæ flu. à quo *Nigrites*, ſeu *Nigretes*, pop. Libyæ dicti. Steph. Ptolemæo Νίγηρ dicitur; quem, cum Latinorum aliqui, more linguæ ſuæ inflectentes, *Nigrum* dixerint, hinc Solini error ortus eſt, qui ab aquæ colore ita dictum cenſuit, cap. 27. *Inde Niger eſt amnis, qui atro colore exit per intimas & exuſtas ſolitudines*. Barbarum potius vocabulum cenſendum; neque enim aut ipſi Libyes, aut Græci à vocabulo Latino urbem *Nigira* vocarent, ſed ea ſic Nigira à Νίγηρ flu. ut alia urbs *Gira* à *Gir* denominatur.

Nigiutimi, Africæ Propriæ pop. Ptol. Hos Villanovanus *Cinitios* Taciti, & *Ethinos* Plinii eſſe teſtatur.

Nigris, fons Æthiopiæ, quam nonnulli caput Nili eſſe autumaverunt, quòd ſit ejuſdem cum Nilo naturæ: calamum enim & papyrum, eoſdemque gignit animantes, & iiſdem temporibus augeſcit. Plin. 5. 8. Ptol. 4. 5.

Nigritæ, pop. Africæ. Ptol. *Nigretes* Dionyſio v. 215.

Γαίτυλοί τ᾽ ἐφύπερθε καὶ ἀγχίγυοι Νίγρηες.

De his vide Geographum lib. ult. Plin. 5. 8. Melam 3. 10. Papius *Negretes* legit; ſic enim vertit.

Gætulique ultra, & finitimi Negretes.

Pro ἀγχίγυοι autem Ceporinus ἀγχίγυοι, alii ἀγχέμαχοι legunt.

Nilus, Africæ flu. celeberrimus, ut Aſiæ Ganges, & Indus, atque Europæ Danubius. Plurima ejus ab antiquis perhibentur, & celebrantur nomina. Nos, omiſſis reliquis, de notiſſimo eorum tantum impræſentiarum agemus, ac primum de Nomine, cujus originem quod attinet, variæ ſunt authorum de illa ſententiæ, potiſſimæ vero ſunt hæ ſequentes. *Primo* Diodorus Siculus eum à *Nileo* quodam, Ægypti rege ſic dictum arbitratur, lib. 1. ubi de regibus Ægyptiorum antiquis loquens, ait. Οὐδὲν αὐτῶν ἔργον παρέλιπε, διὸ καὶ πρᾶξις ἰσοείας ἀξία ἀφηγήσατο, πλὴν ἐνὸς Νείλου, ἀφ᾽ ὃ συμβαίνει τ πόλεμον ὀνομάζειν Νεῖλον. *Secundò* Euſtathius à *Nilo* quodam Atlantis nepote ſic appellatum putat. Νεῖλον φάσιν ἀνεμάζειν ἀπὸ Νείλου τινὸς ἀπογόνου Ἄτλαντος βασιλεύσαντος ἐκεῖ. Ibidemque addit aliis ſic dictum videri ἀπὸ τινος Νείλου βασιλικῆς παιδὸς ἐνεῖ ῥίψαντος ἑαυτόν. *Tertiò* doctior eſt, quæ etiam pleriſque veterum placuit etymologia, quâ Νεῖλος dicitur quaſi Νέλυς, quòd νέαν ἰλὺν, hoc eſt, *novum limum* ſingulis annis mittat. Eam diſerte innuit Heliodorus Æthiopicorum lib. 9. his verbis. Ὡς ἡ ἑορτὴ ἐξεθέλαζον ὅτι μέγα Νεῖλον ἄειρηες, Ὥρον τι καὶ τ ζειδωρον ἀπογαλοῦντες, Αἰγύπτε τε ὅλης, τ μὲ ἄνω σωτῆρα, τ κάτω δὲ πατέρα, καὶ ἀμπεζὸν νέαν ἰλὺν δι᾽ ἔτους ἐπάγοντα, καὶ Νεῖλον ἐντεῦθεν ὀνομαζόμενον. Quod ipſum Nonnus Panopolitanus optime expreſſit uti videre eſt in his:

Νεῖλον ἐφυμίξαντο φερώνυμον, ἕνεκα γαίης
Εἷς ἑτὸς ἐξ ἑτέος πορφυρόμενος ὑγερὸς ἀκοίτης
Χεύμασι πλώουσι νέλυ φερεβάλεϊ ἰλύν.

Quid quod & Dionyſius Periegetes eò quoque alluſiſſe videatur v. 229. ubi ait:

Οὐ γάρ τις πολαμὸς ἐυδίνηχος ἔπλετο Νείλῳ,
Οὐ τ᾽ ἰλὺν βαθέων, ὅτε χθόνος ὄλεον ἀέξῃ.

Ubi Scholiaſtes, Νεῖλος ἐπωμολογεῖ ἀφ᾽ τὸ νέαν, ἤτοι ἐναύσιον ἄγειν ἰλύν. *Quartò* doctiſſima proculdubio eſt Nicolai Fulleri ſententia, qui nihil alienius eſſe ait, quam originem nominis Ægyptiaci à linguâ peregrinâ, qualis eſt Græca, derivare. Ipſe ergo Miſcellan. 4. 10. ſtatuit *Nilum* dici ab Hebræorum נחל *nahal* quod *flumen*, ſeu *torrentem* ſig. quia omnium fluminum princeps eſt. Nec à Scripturâ alienum hoc eſt, quæ Nilum vocat נחל מצרים, h. e. *fluvium Ægypti*; unde etiam Juvenalis *flumen* ſimpliciter poſuit pro *Nilo*, Sat. 15. Hanc etymologiam probabilem quoque reddit Æthicus, qui Nilum ab accolis *Nuchal* vocari ſcribit, quod

dubio procul idem cum Hebræorum *Nachal*. Mela quoque fontem Nili ita nominatum tradit lib. 3. cap. 10. Qui autem plures hujuſce fluvii derivationes ſcire velit, Martinium videat in *Nilo*.

II. Ortum ejus quod attinet, eum inveſtigare fruſtranei laboris conatus olim habitus eſt: unde in proverb. abiit, *Nili caput quærere*, quod uſurpatur de re ſupra humanas vires arduâ. Quam ſententiam primus videtur prodidiſſe Herodotus qui ſcribit, neque Ægyptiorum, neque Afrorum quenquam à ſe repertum, qui fateretur, ſe ſcire Nili ortum. Hunc alii ſecuti ſunt. Tibullus 1. 7.

Nile pater, quânam poſſum te dicere causâ,
Aut quibus in terris occuluiſſe caput?

Horat. Carm. lib. 4. Od. 14.

Te fontium qui celat origines
Nilus.——

Lucanus lib. 10.

Arcanum natura caput non prodidit ulli,
Nec licuit populis parvum te, Nile, videre.
Amovitque ſinus, & gentes maluit ortus
Mirari, quam noſſe, tuos.——

Claudianus de Nilo:

Qui rapido tractu mediis elapſus ab Auſtris
Flammiferæ patiens zonæ, Cancrique calentis,
Fluctibus ignotis noſtrum procurrit in orbem,
Secreto de fonte cadens, qui ſemper inani
Quærendus ratione latet, nec contigit ulli
Hoc vidiſſe caput.——

Ovidius cum auctario figmenti poetici idem exprimit Met. 2.

Nilus in extremum fugit perterritus orbem,
Occuluitque caput quod adhuc latet: oſtia ſeptem
Pulverulenta vacant, ſeptem ſine flumine valles.

Inde Ammianus Marcellinus lib. 22. *Origines fontium Nili, ut mihi quidem videri ſolet, ſicut adhuc factum eſt, poſteræ quoque ignorabunt ætates.* Sidon. Apollinaris in Panegyr. Aviti:

——*Ignotum plus notus, Nile, per ortum.*

Inter falſas autem de Nili ortu ſententias, celeberrima, multorumque veterum Theologorum ſuffragiis munitiſſima eſt, quæ Nilum ex ipſo Paradiſo terreſtri ortum ducere, & inter Paradiſi flumina eſſe ſtatuit. Aſſentiuntur veteribus recentiores quoque, imprimis Pontificii doctores, inter quos Patres Conimbricenſes, tract. 9. de meteoris cap. 10. ubi aſſerunt, Nilum è terreſtri Paradiſo ortum ſubterraneis cuniculis abſcondi, tum quaſi primùm naſci in quodam Africæ lacu, in regno Congenſi; quod obſervatum ſcribit Zanardus ab iis, qui noſtro ſæculo loca illa peragrarunt. Sed hæc opinio, ſive ſomnium potius, jam diu exploſa eſt. Virgilius videtur Nili fontes in Indiâ collocare, uti videre eſt in his, Georg. 4.

Nam quà Pellæi gens fortunata Canopi
Accolit effuſo ſtagnantem flumine Nilum,
Et circumpictis vehitur ſua rura phaſelis:
Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget,
Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ, &c.

Quærunt hic viri docti, quid Perſis commune cum Nilo, qui quam longiſſimè à Perſide abeſt. Indos autem hoc loco Scaliger Æthiopas interpretatur. Neutrum benè, inquit V. C. Iſ. Voſſius. Omnino hic Virgilius ſecutus eorum opinionem, qui putarunt Nilum iiſdem quibus Indus & Aceſines concipi fontibus, ac deinceps per multas, vaſtaſque fluere ſolitudines, donec Æthiopiam contingeret, atque illic demum *Nilum* vocari. Arrianus lib. 6. Καὶ ἀκέσας ὅτι ὁ Ἀκεσίνης ἐμβάλλει εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμὸν, ἔδοξε ἐξερευνᾶν τὸν Νεῖλον τὸν ἀρχὰς, ὡς τὸν Νεῖλον ἐνθένδε πόθεν ἐξ Ἰνδῶν ἀνίσχοντα, καὶ διὰ ἐρήμου πολλῆς γῆς ῥέοντα, καὶ ταύτῃ ἀποκλύοντα τὸν Ἰνδὸν τὸ ὄνομα. Pauſanias ipſum Euphratem Nilum poſtea fieri contendit; Scribit enim in Corinthiacis, Εὐφράτῃ ὄντα εἰς ἅλα ἀφανιζόμενον, καὶ αὖθις ἀνιόντα ὑπὲρ Αἰθιοπίας, Νεῖλον γίγνεσθαι. Nempe totum Erythræum & Indicum mare lacum eſſe crediderunt veterum nonnulli, quæ mira fuit imperitia. Sive autem Euphratem, ſive Indum accipias unde profluit Nilus, jam rectè Virgilius dixerit eum vicinia Perſidis urgere. Et hæc quidem eſt veriſſima interpretatio loci iſtius Maroniani. In hâc opinione etiam fuiſſe videntur plurimi Chriſtianorum, inter quos Philoſtorgius lib. 3. cap. 10. cum ait Nilum in Arctois regionibus oriri, & iiſdem ex partibus fluere, unde Hyphaſis, Euphrates ac Tigris. Ita quoque ſenſit Lucanus, cum de Nilo canit:

Teque vident primi, quærunt tamen hi quoque Seres.

Ex horum quoque ſententiâ loquitur Solinus cap. 37. cum ait Euphratis ac Nili fontes ſub iiſdem parallelis eſſe, & ad modulum ejuſdem perpendiculi conſtitutos. Atque hactenus Nili originem quæſivimus, nec tamen adhuc invenimus. Paulus Jovius Hiſt. ſui temporis lib. 18. eam ex relatione Petri Abyſſini viri doctiſſimi ſic deſcribit. *Ab immenſis* (inquit) *aſperrimiſque rupibus, quæ* Lunæ montes *vocantur, frequenti, & copioſâ ſcaturigine, Nili fontes erumpunt, in loco vehementer abſtruſo, qui* Beth, i. e. *deſertum Abyſſinâ linguâ dicitur.* Cum Jovio conſentit Oroſius, de rebus geſtis Immanuelis lib. 9. Scripſit quoque idem ante hos Philoſtratus lib. 1. Icon. Νεῖλος δὲ Αἰγύπτιοι ἔχουσι τὰς ἀποικίας, Αἰθίοπες δὲ τὰς πηγάς. Ab hâc relatione non diſſentiunt recentiores Geographi, qui duos ingentes lacus intra Tropicum Capricorni, & Æquatorem deſcribunt, unum ad ortum, qui minor, & *Zaſlan*, aliis *Zahan* appellatur: alterum ad occaſum & *Zembre* nominatur. Ex hiſce lacubus duo validi effluunt fluvii, qui Æquatorem tranſcurrunt, & in Abyſſina regione *Bagamidri* coeunt, Nilique nomen ex multorum ſententiâ acſipiunt. Etſi ex aliorum Geographorum opinione, ex ſolâ palude *Zembre* Nilus effluit, & nomen ipſo ſtatim effluxu, cis Æquatorem ſortitur, quam & Wendelinus veriorem ſententiam judicat, & Nili majeſtati accommodatiorem. Qui vero ab ipſis Lunæ montibus magis ad Auſtrum vergentibus nili caput cum Ptolemæo arceſſunt, non videntur contemnendi; ſed dicendum tum fuerit, vel ab ipſo Nilo paludem *Zembre* effici, loci forſan concavitate flumen excipiente, & in ingentem paludem diducente, vel paludem iſtam ex aliis fontibus ortam à Nilo pertranſiri. Qui autem ex Mauritaniæ Cæſarienſis monte Atlante Nilum oriri olim tradiderunt, ſecuti Jubam regem, uti teſtantur Plin. 5. 9. Solin. cap. 35. Am. Marcell. lib. 22. Vitruvius lib. 8. cap. 2. Xiphilinus in Severo, ubi ait ἐκ τῆς Ἄτλαντος τῆς ὄρους σαφῶς ἀναδιδόναι, non video qui ſuam cum veritate ſententiam poſſint conciliare. Mauritania enim Cæſarienſis ad occid. à Lunæ montibus quàm remotiſſima eſt; nec ullus inde fluvius Æthiopiam attingit, niſi forte *Gir*, qui *Niger* Mercatori dicitur, & varia in progreſſu nomina ſortitur, tandemque cum Nubiæ nomine in Nilum influit, & inde nonnullis viſus Nilum parere, quos inter Solinus cap. 30. *Omnis hæc plaga*, inquit, *ab Æthiopiâ, & terminis Aſiæ Nigri flumine, qui Nilum paret, ab Hiſpaniâ freto ſcinditur.* Vide Voſſium lib. de origine *Nili*, & Athanaſ. Kircherum in Oedip. Ægypt. tom. 1. cap. 7. pag. 57.

III. Omnium unanimi conſenſu Nilus omnium fluviorum maximus eſt; idque inde licet æſtimare, quòd perpetuam ſimul hyemem, & æſtatem patiatur. In ortu enim cùm hyemem habeat, in exitu habet æſtatem, unde quoque diem ſimul & noctem habet, quod nulli fluviorum contingit. Facile hoc admittent ii, qui eam Nili longitudinem eſſe norint, ut à Lunæ montibus per Æquatorem, & Circulum Cancri in mare mediterraneum decurrat, quod intervallum eſt graduum circiter 35. Nonnulli tamen curſum ejus, ſi rectus eſſet, nulliſque ambagibus inflexus, ad mill. Germanica 700. extendunt. Cum vero plurimis quæſitis ambagibus, cogentibus ita montium obſtaculis, multiplici flexu Æthiopiam pererret 900. vel 1000. mill. Germ. longitudinem ejus æſtimant. Latitudo ejus non uſque adeo magna eſt, quia maximam partem montium faucibus arctatur. Ariſtides in Orat. Ægyptiacâ, ὥσ' ἔστι φερομένων τῷ καθ' Ἑλεφαντίνην ὄρμῳ, εἰκάσαις καλλέσθαι τὸ ῥεῦμα τὸ Νείλου, ἐνθὲν ἤδη φαίης ἂν ὑποῤῥεῖν ὑπὸ τὴν πίστιν αὐτόν. Ἰδοὺς δ' ἂν καὶ πεῖν εἰς Ἐλεφαντίνην πλέοντα, σχεδὸν οἶδ' ὁπόσον πιῶν φοίνων συνιόντα ὕπνου τὰ ὄρη, ὡς μέσον ἤδη μηδὲν, πλὼ τὸ ῥεῦμα τοῦτο, καὶ τέτο εἰσαῦθα εὑρὼν Αἰγύπτιε, ὅπερ καὶ πολαμιὸν. In aliquibus tamen Abaſſinorum provinciis ex multorum amnium concurſu dimid. mill. Germ. æquare dicitur. Diodorus vero Siculus minimam latitudinem ſtadiorum 10 aſſignat lib. 1. ubi vero infra Meroen pervenit, latitudinem 22 ſtadiorum habet. Ad ſummam, *Omnium fluminum*, inquit Gellius lib. 10. cap. 7. *quæ in Maria, quà imperium Romanum eſt, fluunt, quam Græci* τὴν ἔσω θάλασσαν, (h. e. internum mare) *appellant, maximum eſſe Nilum conſentitur.* Unde κατ' ἐξοχὴν *magnus* Virgilio dicitur. Georg. 3.

Atque hic undantem bello magnumque fluentem
Nilum.——

Strabo lib. 15. quatuor flumina nominat ingentis magnitudinis, Gangem, Indum, Iſtrum, Nilum. Ariſtot. lib. 2. Met. cap. 2. Ἴσῳ δὲ καὶ ὁ Νεῖλος μέγεσι τοῖς πολαμοῖς. Sen. Nat. Qu. 4. 2. *Nilus cæteris major.*

IV. Illud autem quod in hoc fluvio maximè admirandum eſt, Incrementum ejus merito putatur. *Incrementum Nili* (inquit Diodorus Siculus) *adſpicientibus videtur admirabile, incredibile audientibus. Nilus*, inquit Plinius, *certis diebus, auctu magno per totam ſpatiatus Ægyptum, fœcundus innatat terræ.* Idem tempus inundationis ex Herodoto ita deſcribit. *Incipit creſcere Lunâ novâ, quæcunque poſt ſolſtitium eſt, ſenſim, modiceque, Cancrum Sole tranſeunte, abundiſſimè autem Leonem, & reſidit in Virgine, iiſdem quibus accrevit modis. In totum autem revocatur inter ripas in Libra, ut tradit Herodotus centeſimo die.* Similia habet Ammianus Marcellinus lib. 22. Cum *Sol*, inquit, *per*

Cancri

Cancri ſidus cœperit vehi augeſcens, aduſque tranſitum ejus in Libram, diebuſque centum ſublatius fluens, minuitur poſtea, & mitigatis ponderibus aquarum, navibus antea pervius equitabiles campos oſtendit. Strabo tamen lib. 17. tempus hoc nonnihil contrahit. Πλείης δ' ἡ πεπαγυῖα ὑμέων τὸ ὕδωρ, ἔπειθ' ὑπόδασιν λαμβάνῃ κατ' ὀλίγον, καθάπερ καὶ τὴν αὔξησιν ἔχειν, ἐν ἑξήκοντα ἢ ἡμέραις τελέως γιγνομένῃ, καὶ ἀναλύεσθαι τὸ πλέον. Sed & poëtas de tempore Incrementi Nili canentes audiamus. Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Qualis & arentes eum findit Sirius agros
Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Lucanus lib. 10.

——*Conſurgere in ipſis*
Jus tibi ſolſtitiis, alienâ creſcere brumâ
Atque hyemes adferre tuas.

Idem:

——*Nilus neque ſuſcitat undas*
Ante Canis radios, nec ripis alligat amnem
Ante parem nocti Libræ ſub judice Phœbum;
Inde etiam leges aliarum neſcit aquarum:
Nec tumet hybernus, cùm longè ſole remoto
Officiis caret unda ſuis: dare juſſus iniquo
Temperiem cœlo, mediis æſtatibus exit.
Sub torrente plagâ, ne terras diſſipet ignis
Nilus adeſt mundo, contracque accenſa Leonis
Ora tumet. Cancroque ſuam torrente Syenen
Imploratus adeſt, nec campos liberat undis,
Donec in autumnum Phœbus declinet, & umbras
Extendat Meroe.——

Claudianus Epigr. de Nilo:

Cumque die Titana Canis flagrantior armat
Et rapit humores madidos, venaſque calore
Compeſcit, radiiſque potentibus æſtuat axis,
Nilo bruma venit, contraria tempora mundo
Defectis ſolitum referens cultoribus æquor,
Effluit Ægæo ſtagnantior, acrior alto
Ionio, ſeſeque patentibus explicat arvis.

Cæterùm de verâ ſtati hujus incrementi causâ, variè inter doctos diſputatur, ut videre eſt apud Herodotum in Euterpe. Diod. Sic. 1. 4. Ariſtidem Orat. Ægypt. Heliodorum lib. 9. & 10. Plin. 5. 9. Sen. Nat. Qu. 4. Ammianus Marcellinus lib. 22. Lucret. lib. 6. Lucan. lib. 10. &c. Varias de hâc re veterum opiniones collegit doctiſſimus Wendelinus in Admir. Nili, quas hic in Lectoris ſtudioſi gratiam recenſere non gravabor.

Primò, Thales incrementi cauſam retulit ad Eteſias, multoſque applauſores invenit. Statuit autem ſpirantibus Eteſiis, Nili influentis curſum per ventos contrarios ſiſti, flumenque retroagi, & aquis ob hanc cauſam excreſcentibus, & velut aggeratis, Ægypti, quæ plana, & humilis regio eſt, inundationem ſequi. *Acto*, inquit Plinius, *per Eteſias contra Nili oſtia mari, undas fluminis repelli, & reverberatas in ſe recurrere.* Pulchrè quoque eandem ſententiam exprimit Am. Mar. lib. 22. *Opinio celebrior eſt alia, quòd ſpirantibus Prodromis, perque dies 45 Eteſiarum continuis flatibus repellentibus ejus meatum, velocitate cohibitâ, ſuperfuſis fluctibus intumeſcit: & reluctante ſpiritu controverſo adoleſcens in majus, hinc vi reverberante ventorum, inde urgente curſu venarum perennium, progrediens in ſublime tegit omnia.* Idem quâ felicitate reddiderit Lucretius lib. 6. ſequentes docent verſiculi:

Nilus in æſtate creſcit, campiſque redundat
Unicus in terris Ægypti totius amnis.
Is rigat Ægyptum, medium perſæpe calorem:
Aut quia ſunt æſtate Aquilones oſtia contra
Anni tempore eo quo Eteſia flabra feruntur,
Et contra fluvium flantes remorantur, & undas
Cogentes rurſus replent, cogunteque manere.

Sed hanc ſententiam Scaliger puerilem vocat.

Secundò, Anaxagoras quoque applauſores invenit, qui ex Æthiopiæ jugis nives ſolutas, ad Nilum uſque decurrere, indeque fluvium augeri ſtatuit. Quâ in opinione, ut Seneca refert omnis vetuſtas fuit, & poëtæ imprimis, Æſchylus, Sophocles, Euripides, qui in Helenâ ſuâ ita canit:

Νείλου μ' ἄιδ' καλλιπήθροι ῥοαὶ,
Ὃς ἀντὶ ὄμβρου ψακάδος Αἰγύπτου πέδον
Λευκῆς τακείσης χιόνος, ὑγραίνει γύας.

Inter recentiores quoque Cardanus hujus ſententiæ patrocinium ſuſcepit. Eam vero ſic refutat Lucanus lib. 10.

Vana fides veterum, Nilo, quod creſcat in arva,
Æthiopum prodeſſe nives. Non Arctos in illis
Montibus, aut Boreas. Teſtis tibi Sole peruſti
Ipſe color populi, calidique vaporibus Auſtri.
Adde, quod omne caput fluvii, quodcunque ſoluta
Præcipitat glacies, ingreſſo vere tumeſcit
Primâ tabe nivis: Nilus neque ſuſcitat undas
Ante Canis radios nec ripis alligat amnem.

Tertiò, Democritus Incrementum Nili non ad Auſtralem, ſed ad Septentrionalem nivem retulit. Sententiam vero quæ conſideratis locorum intervallis planè abſurda videtur, ita explicat. In mundi parte Boreali maximâ nivium copia brumæ tempore congelata, æſtate liquefit, inde elevatis ſurſum vaporibus, multæque denſæque nebulæ circa cacumina montana attolluntur; quæ ab Eteſiis ad altiſſimos Æthiopum montes delatæ, in pluvias vertuntur: inde maximi in Æthiopiâ imbres, quibus augetur Nilus. Ammianus Marcellinus ita ſententiam hanc eloquitur. *Affirmant aliqui Phyſicorum, in ſubjectis Septentrioni ſpatiis, cum hyemes frigidæ cuncta conſtringunt, magnitudines nivium congelaſcere, eaſque poſteà vi flagrantis ſideris reſolutas fluxiſſe humoribus nubes efficere gravidas, quæ in Meridianam plagam, Eteſiis flantibus, pulſæ, expreſſæque tepore nimio, incrementa ubertim ſuggerere Nilo creduntur.* Hæc autem ſententia ſtare non poteſt, quia Nilus incipit creſcere ſolſtitio æſtivo, teſte Diodoro, Eteſiis nondum flantibus; ceſſat vero æquinoctio autumnali, longè antè ſedatis hiſce ventis.

Quartò, Herodotus, ut à Diodoro Siculo refertur, putat Nilum naturâ ſuâ tantum eſſe, quantus incrementi tempore viſitur: minui vero hyeme, quia ad Libyam tum Sol defertur, Nilique aquam ad ſe trahit, & quaſi haurit: Contra vero in æſtate, cum ad Arctum aſcendat, & Libyam quodammodo deſerat, aquas ſuas totas, & illibatas Nilus retinet, & ob naturalem aquæ copiam exundat. Nec hæc conſiſtere poteſt ſententia; Quo enim declivior fit Sol, eò minùs efficax, minoremque trahendi vim habet: Contra cum ad Arctum adſcendat, & Ægypto verticalior fit, longè efficaciùs aquas haurit, ſecumque trahit. Ex hâc igitur ſententiâ Nilus in hyeme potius quam æſtate creſcere deberet.

Quintò, Ephorus aiebat omnem Ægypti terram, Nili inundatione aggeratam, raram, aridamque naturâ eſſe, in quâ maximi hiatus exiſtant pluribus in locis: hyeme igitur omnem humiditatem illos attrahere, & in ſe continere, quam æſtate, veluti ſudorem quendam, emittunt; unde fluminis incrementum. Paulo aliter ſententiam hanc refert Lucanus:

——*Sunt qui ſpiramina terris*
Eſſe putent, magnoſque cavæ compagis hiatus.
Commeat huc penitus tacitis diſcurſibus unda
Frigore ab Arctoo medium revocata ſub axem,
Cum Phœbus preſſit Meroen, telluſque peruſtâ
Illuc duxit aquas: trahitur Gangeſque Paduſque
Per tacitum mundi: tunc omnia flumina Nilus
Uno fonte vomens, non uno gurgite perfert.

Sententia hæc Ephori à vero quàm longiſſimè abeſt, quia idem Nili Incrementum deprehenditur, priuſquam Ægyptum attingit amplius 6000 ſtad. ab Ægypto in Æthiopiâ.

Sextò, quorundam in Memphi Philoſophorum opinio fuit, Nilum oriri in Zonâ Ægypto oppoſitâ, ita quidem, ut cùm in Ægypto æſtas eſt, in Zonâ illâ ſit hyems; unde ingentem aquarum copiam Nilus hauriat, & in Ægyptum ſecum devehat: Non potuiſſe vero oppoſitam illam Zonam hactenus explorari, propterea quòd inter illam & noſtram interjaceat inhabitabilis, & inacceſſa Zona Solis ardore aduſta. Idem Galenus refert in libello de Hiſtor. Philoſophicâ. *Eudoxus*, inquit, *ab Ægyptiis ſacerdotibus ſe accepiſſe memorat, permutationem æſtatis in hyemem cauſam eſſe, ut Nilus quotannis exundet. Nam quando nobis, qui ſub Cancro degimus, æſtas ingruit, habitantibus ſub Capricorno hyems adeſt, quo fit, ut inde advectus Nilus continuis pluviis auctus increſcat, & ruptis alveis latiſſimè ſpatietur.* Eandem in ſententiam interpretari poſſis Theodoretum. Serm. 4. Θεραπευτικῆς τῶν Ἑλληνικῶν παθημάτων, ubi Niloticæ exundationis cauſam aſſignat Solis ad circulum Borealem acceſſum, & à locis Auſtralibus diſceſſum, qui cæteris quidem ad Septentrionem fluviis incubat radiis ardentioribus, à Nilo verò magnis abſcedit ſpatiis. Horum Philoſophorum ſententiâ nihil abſurdi deprehendit Wendelinus.

Septimò, Oenopides Chius, cùm videret aquas nonnullas fontanas æſtate frigidas, hyeme vero calidas eſſe, Nilum hyeme parvum, compreſſumque aiebat eſſe, quòd calor internus humorem conſumeret, & pluviæ nullæ eſſent quæ abſumptum humorem reſtituerent; æſtate verò effuſum ob caloris interni abſentiam. Hoc ſi verum eſſet, omnibus fluminibus idem eveniret quod Nilo; ſimiles enim ubique fere ſunt cauſæ; at contrarium teſtatur experientia.

Octavò, Timæus Mathematicus apud Plinium, exiſtimat Nilum ardoris vi extrahi, & ſuſpenſum abundare, à Canis ortu, per introitum Solis in Leonem, ſtante ſidere contra perpendiculum fontis Nili, quem *Phialam* appellant. Similem ferè ſententiam refert Lucanus ubi ſupra:

Rumor, ab Oceano, qui terras alligat omnes,

Exundante procul violentum erumpere Nilum,
Æquoreoſque ſales longo miteſcere tractu.
Nec non Oceano paſci Phœbumque Polumque
Credimus. Hunc, calidi cùm tetigit cum brachia Cancri,
Sol rapit, atque undæ plus quam quod digerat aer
Tollitur: hoc noctes referunt, Niloque refundunt.

Parum probabilitatis hæc habet opinio; nam præterquam quod Sol verticalis aquas non augeat, ſed minuat potius, partibus aliquibus exhauſtis, & in vapores reſolutis; idem in aliis omnibus fluminibus contingeret, quæ eodem modo Sol aſpicit, cujus contrarium verum eſt.

Nonò, alii ad Oceanum retulerunt Nili incrementum: putarunt enim Nilum ex Oceano fluere, & inde tantam aquarum copiam Ægypto inducere. Hanc rudem opinionem appellat Herodotus, quam refutatione indignam judicat. Negari quidem non poteſt Nili ortum, ut fluminum aliorum omnium, Oceano deberi, quod & Heſiodus quoque innuit in Theog.

Τηθύς θ' Ὠκεανῷ τέκε δίνηεντας
Νεῖλον τ' Ἀλφειόν τ'.

Ubi *Tethys*, h. e. Terra, fluminum mater; *Oceanus* pater ſtatuitur: quia è terrâ quaſi utero flumina & fontes ſcaturiunt; terra autem ex Oceano aquas concipit. Qui verò ſtati iſtius incrementi Nilotici cauſa ad Oceanum referri poſſit, nemo facilè demonſtraverit. Et cur idem in aliis quoque fluminibus, quæ ex Oceano derivantur, non contingeret? Interim tamen Herodoti reſponſio non placet: negat enim Oceanum dari, qui terram circumfluat, contra temporum noſtrorum certiſſima experimenta.

Decimò, Achoreus apud Lucanum lib. 10. ſententiam ſuam his verbis exprimit:

Aſt ego, ſi tantam fas eſt mihi ſolvere litem,
Quaſdam, Cæſar, aquas poſt mundi ſera peracti
Sæcula, concuſſis terrarum erumpere venis,
Non id agente Deo, quaſdam compage ſub ipsâ
Cum mundo cœpiſſe reor, quas ille Creator
Atque Opifex rerum certo ſub jure coercet.

Nullam hic video Nilotici incrementi cauſam, niſi univerſalem, quæ Deus eſt, qui eam Nili naturam eſſe voluit, ut ſingulis annis exundaret. In quam ſententiam etiam Ariſtides concedit; qui ſe non videre profitetur cuinam cauſæ Nili incrementum attribuat πλὴν εἰ τῇ μεγάλῃ σοφίᾳ καὶ προνοίᾳ τοῦ Θεοῦ. Atqui cum Deus plerumque cauſarum ſecundarum utatur miniſterio, illibata de cauſis ſecundis adhuc incrementi Nilotici manet quæſtio.

Ultimò, itaque Agatharchides Cnidius aſſerit ſingulis annis, per Æthiopiæ montes, continuos à ſolſtitio æſtivo, uſque ad æquinoctium autumnale, imbres cadere: mirum igitur non eſſe, Nilum hyeme compreſſum, ſecundum naturam, iis aquis fluere, quas fontes & alia flumina influentia ſubminiſtrant, æſtate verò propter imbres incrementum capere. Laudat hanc ſententiam Diod. Sic. eamque ſequitur Arrianus in Indicis, ſive hiſtoriæ de Alex. lib. ultimo. Aſſentitur quoque Strabo lib. 17. itemque Theophylactus Simocatus Ægyptius lib. 7. Hiſtoriarum; cui & nos etiam impræſentiarum ſubſcribimus, & V. loco ad aquæ Niloticæ affectiones, ſive qualitates feſtinamus. Quarum Prima eſt Dulcedo, eaque apud ſcriptores celebris eſt. Hinc Sen. lib. 4. Nat. Qu. cap. 2. *Nulli fluminum dulcior guſtus eſt. Et vino ob ſuavitatem dicitur æquiparata à Peſcennio Nigro Imp. qui (auctore Spartiano) militibus Ægyptiacarum ſtationum petentibus vinum reſpondit, Nilum habetis, & vinum petitis? Quærit Ariſtides, aquæ Niloticæ dulcedinem quantam eſſe credis? Reſpondet, Quantam nunquam dixeris.* Bibenti (inquit Achilles Tatius) ὕδωρ γλυκὺ ὡς καὶ ψυχεῖν, Heliodorus Πιεῖν δοῦ γλυκύτατον. De causâ dulcedinis quæritur. Scaliger Exerc. 48. cauſam ſuavitatis refert vel ad fluminis naturam, vel ad ſolis operam, vel ad curſûs longinquitatem. Duas poſteriores cauſas attingit quoque Scholiaſtes Apollonii in lib. 4. ex ſententiâ Democriti, qui aiebat, Ἀπολυκαίνεσθαι τὸ ὕδωρ, διὰ τὸ διάπυρα καὶ τὸ μακρὸν τοῦ πόρου, καὶ κατὰ τὸ καῦμα ἀφελόμενον. Contradicit tamen Diod. Sic. *Dulcedinis fluvii*, inquit, *cauſa quam afferunt ratione penitus caret. Si enim caloris æſtu decoctus fluvius dulcedinem ſortiretur, nequaquam gigneret animantia, neque varias piſcium, aut ferarum ſpecies contineret. Aqua enim omnis à naturâ immutata nequaquam generat.* Reſpondetur, Aquam ab ignis naturâ elaboratam, & à craſſitie terreſtri liberatam, nullam habere vim generandi, nos falſum eſſe arbitramur. Teſtatur enim experientia pluvias calidiores longè fœcundiores eſſe, quam frigidas, quæ etiam noxiæ multis humi naſcentibus ſunt. Longè quoque ſalubriores eſſe aquas Soli expoſitas, quam ab eo abſconditas, apud omnes in confeſſo eſt. Secunda Nili qualitas eſt, à quâ ἄναυρος, h. e. *auræ expers* dicitur. Quâ de re Plin. lib. 3. cap. 9. *Idem amnis* (de Nilo loquitur) *unus omnium nullas expirat auras.* Quod ex Euterpe Herodoti deſcripſit, cujus verba, Ἀνεμος ἀπνεύσας μὲν πάντων πλαμῶν ἀ παρέχει. Cujus affectionis cauſam hanc adfert idem Herodotus; Quod Nilus ex calido loco in calidum fluat, adeoque & ipſe totus ſit calidus; auras verò è frigidis exhalare. Cui contradicit Ariſtoteles Problem. Sect. 23. probl. 16. ubi auram è calidis & frigidis aquis exhalare docet: quod cùm rationi, tum experientiæ conſentaneum eſt: Rationi quidem; quia nulla aqua auram exhalat, niſi prius aliquo modo calore ſit alterata: quo diutiùs vero aquæ calor incumbit, eò plures extrahit vapores, niſi alia obſtet cauſa: Experientiæ verò, quia calidas aquas & fontes maximè fumare experimur. Scaliger cauſam refert in aquæ Niloticæ tenuitatem: quam ingenioſiſſimè hoc modo explicat: *Longo curſu exercitus attenuatur humor, ita ut ne ſublatus quidem in aerem poſſit corpus capere. Ita aer auram acceptam ſibi ſimilem diffundi in ſeipſum patitur, neque cogit, ut conſiſtat: ut non tam reſolvat, quam nullius indigam reſolutionis ſecum habeat.* Hæc ille. Itaque ſi rem accuratè ponderemus, Nilus non tam revera erit ἄναυρος quam eſſe videbitur; exhalat enim auram, ſed adeò ſubtilem, ut ejus in aere veſtigia nulla appareant, quia aeri ſimillima eſt: unde nec in pluviam illo loco denſatur. Lælius Biſciola tom. 2. Horar. ſubſec. lib. 1. cap. 19. cum Brodæo lib. 3. Miſc. cap. 30. exiſtimat ἄναυρον dici Nilum, & alia flumina, non, quòd nullam prorſus exhalent auram, ſed quòd perexiguam & tenuem reddant; quam in ſententiam trahit particulam privativam, quæ ſæpe non univerſam rem tollit, ſed imminuit tantum. Tertia Niloticæ aquæ affectio Salubritas eſt, quam inſigniter commendant veteres Medici & Philoſophi. Platoni in Timæo videtur hoc nomine Σωτὴρ appellari. Galeni judicium hujuſmodi eſt, *Nilum ita laudo, ut bonitatis excellentiâ paucis admodum fluminibus comparari poſſit, nam & mulierum partionem inſigniter adjuvat.* Ætius omnes fluviatiles & paluſtres aquas damnat, exceptâ ſolâ Niloticâ, quæ judicio ipſius πάσαις ταῖς ἑρπούσαις κακότητι omnibus virtutibus inſignis eſt. Videntur autem aquæ Niloticæ ſalubritatem à pluviis habere, quibus incrementa ſua debet Nilus. Sunt enim aquæ pluviæ ſalubriores reliquis, ut norunt naturalium rerum periti. Videatur Vitruvius 8. 2. & Columella 1. 5. Omnibus verò hiſce contradicere videtur Hirtius in Bello Alexandr. ubi ait *Nili aquam timoſam & turbidam, multos varioſque morbos efficere.* At vero Nili ſalubritas non à limoſi & impurâ, ſed à limo omni probe purgatâ aquâ commendatur. Ultima & præcipua Nili aquæ qualitas eſt fœcunditas. Eam fuſè proſequitur Wendelinus in *Admirandis Nili*; nos paucula ex variis authoribus olim decerpta hic ſubjungemus: Virg. Georg. 4. de Nilo:

Et viridem Ægyptum nigrâ fœcundat arenâ.

Idem Æn. 9.

Aut pingui flumine Nilus.

Inde à Plinio Panegyr. Trajani dicitur *fœcunditatis parens.* Ibidem de Ægypto: *alendis, augendiſque ſeminibus ita eſt gloriata, ut nihil imbribus, cœloque debetur: ſiquidem proprio amne ſemper perfuſa, nec alio genere aquarum ſolita pingueſcere, quam quas ipſe devexerat, tantis ſegetibus inducbatur, ut cum feraciſſimis terris, quaſi nunquam ceſſura, certaret.* Mitto multa, quæ peti ab eodem Plinio poſſunt. Hujus vero avunculus cap. 9. lib. 5. *Per totam ſpatiatus Ægyptum fœcundus innatat terræ.* Dionyſius:

Ἔνθεν πολύτιτιο κλύζεται ὕδατα Νείλου.

Idem de eodem:

Τόθεν παίπαν λιπαρὸν πίδον Αἰγύπτοιο.

Theophilus Simocat. lib. 6. Hiſt. cap. 17. Πολυσοὰ πᾶσιν αὐτὸν ὑπὲρ ἅπασας πηγὰς καὶ ἢ οἰκουμένη πλημμὺς πυρίνας φασίν. Ammianus lib. 22. dat illi *pinguem ceſpitem*; vocatque *benevolum omnium flumen.* Hinc *fœcunda clementia Nili* apud Statium Theb. 3. & *divitis Nili* apud Juvenal. Sat. 13. Maximo Tyrio Νεῖλος γόνιμος dicitur; & ῥεῦμα γόνιμον Plutarcho Orat. 1. de eſu carnium. Nazianzenus Orat. 21. vocat ὑγραχὺν, ut Nonn. lib. 31. ὑγρομήδη Νείλῳ & Oppian. 2. Cyneget. ὄχθας ἀγλαοκάρποις Νείλου πυεφόεσσιν. Stat 3. Sylv.

Unde paludoſi fœcunda licentia Nili.

Tibullus lib. 1.

Fertilis æſtivâ Nilus abundat aquâ.

Hactenus de Nili qualitatibus VI. de exitu ejus & oſtiis agendum eſt. Exit autem in mare Mediterraneum; Oſtia autem per quæ exoneratur apud authores claſſicos & veteres decantatiſſima ſeptem ſunt, Moſchus:

Ἑπτάπορον ἕδρα Νείλου.

Unde ἑπτάστομος Nonno in Dionyſiacis dicitur. Dionyſius Perieg.

Ἑπτὰ δὲ στόματιν εἱλιγμὸς εἰς ἅλα πίπτει.

Catullus ad Furium & Aurelium:

Sive quâ ſeptemgeminus colorat
Æquora Nilus.

Virgilius

Virgilius Æneid. 6.

Et ſeptemgemini turbant trepida oſtia Nili.

Prop. 2. 1.

Aut canerem Ægyptum & Nilum, cum tractus in urbem
Septem captivis debilis ibat equis.

Ab Ovid. 1. & 5. Met. *ſeptemfluus*, & *ſeptemplex* dicitur. A Silio lib. 1. Claudiano in Ruffinum, & Lucano lib. 8. *ſepeeno gurgite* à Val. Flacco lib. 8.

———*Septem projectus in amnes.*

Septem *cornua* dat ei Claud. in Nupt. Honorii & Mariæ. *Septem portas* Ovidius in Epp. *Septem fauces* Manilius Aſtronom. lib. 3. Belliſſimè & latis novè Papinius lib. 8. *hyemes* nominat, cum ait

———*Septemque patentibus arvis*
In mare fert hyemes.

Hactenus Poetæ. Sed audiamus Veritatem ipſam Eſaiæ cap. 11. verſ. 15. וְהִכָּהוּ לִשְׁבְעָה נְחָלִים *Et percutiet eum in ſeptem rivis.* Idem habet Chaldæus Paraphraſtes. Et LXX Interp. Καὶ παλάξει ἐπὶ φάραγγας, *Et percutiet ſeptem valles.* Quanquam minus Hebræo נָחַל Græca reſpondet φάραγξ. Nomina oſtiorum ab urbibus indita ſunt 1. *Canopicum* (quod nonnullis *Heracleoticum* quoque dicitur, teſtibus Ptol. & Strabone) 2. *Bolbitinum*, 3. *Sebennyticum* (cujus vina laudat Plinius lib. 17.) 4. *Pharmiticum* (Herodoto *Bucolicum*, autore Sabellico Ennead. 1. lib. 3.) 5. *Mendeſium*, 6. *Taniticum* (Herodoto *Saiticum*) 7. *Peluſiacum*. Diſcrepant autem autores nonnihil in nominibus & ordine, ut videre eſt apud Ptolemæum, Herodotum, Plinium, Melam, Ammianum, Ortelium. Numerum quod attinet, fatentur aliqui plura eſſe. Et Plinius quidem lib. 5. cap. 10. undecim reperiri, ſuperque quatuor. Septem tamen quæ recitavimus celeberrima eſſe, omnes veteres affirmant. Unde Euſt. in Dionyſium. Ὁ γεωγράφος λέγει, ὅτι ἑπτὰ τόποι στόματα ἦν ἄλλα δὲ ἄστομα, ἀλλοδαπά. Herodotus v. in Euterpe quinque proprie docet eſſe Nili oſtia quod Bolbitinum & Bucolicum non ſint nativa oſtia ſed foſſa. Τὸ δὲ Βολβιτινὸν στόμα καὶ τὸ Βουκολικὸν, οὐκ ἰθαγενέα στόματά ἐστι, ἀλλ' ὀρυκτά. *Lagæum* vocant eum Lucanus & Silius. Hic lib. 1.

Quà mare Lagæi mutatur gurgite Nili.

Ille eodem libro:

Terminus huic roſeos amnis Lagæus ad ortus.

Vide plura apud Wendelinum ubi ſupra. Verum de *Nilo* ſatis. *Nilus* etiam urbs Ægypti Steph.

Ninæa, urbs Oenotrorum mediterranea. Steph. Hodie *S. Donato*, teſte Barrio, in Calabriâ citeriore.

Ningium, vel *Mingium*, utroque enim modo legitur apud Auſonium inquit Simlerus, qui *Mugium* interpretatur Iſtriæ urbem.

Nineve, urbs Aſſyriorum, quæ & *Ninos* dicitur, quam ædificavit Aſſur, egredieris de terrâ Sennaar; à *Nino* rege ſic dicta, teſte B. Auguſtino. Eſt autem juxta Tigridis amnis partem. Ptol. Jonæ prophetæ prædicationem audivit, & pœnitentiam egit. Suidas à Semiramide moenibus cinctam, & mutato nomine, *Babyloniam* vocatam fuiſſe ait. Euſebius in Chronico *Niſibin* ſuo tempore dictam ſcribit. Eſt & alia civitas Judæorum in angulo Arabiæ. Populi Niniwetæ.

Ninoe, Cariæ urbs, alias Aphrodiſias, quam Leleges Pelaſgi condiderunt, unde *Lelegum* urbs dicta eſt, deinde *Megalopolis*, poſtea à *Nino Ninoe*. Steph.

Ninos, urbs Aſſyriorum, quam condidit Ninus, Semiramidis maritus in Atturiâ. Steph. Lucan lib 3.

Et felix, ſic fama, Ninos.———

Πάλαι ποτὲ μεγάλη, καὶ εὐδαίμων τεſte Arriano. Lucianus in Charonte Ἡ Νίνος μέ, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ ἡδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. Qui cum fuerit Samoſatenus, Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriæ mereri videtur, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninos vel Nineve, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12. Annal. de expedit. Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Ninos vetuſtiſſima ſedes Aſſyriæ.* Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16. ait. Ἡ μὲν δὴ Νίνος πόλις ἠρημένη φαίνεται μὲν ἤδη Σύρων κατάλυσιν. Ergo contra Strabonem Amaſenum, & Luſianum Samoſatenum, Orientales viros & doctos non videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quâdam nominis ſimilitudine & eam Ninum opidulum forte vel caſtellum, captum ſine obſidione in tranſitu male accepit pro antiquiſſimâ & populoſiſſimâ illâ urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſquæ ad miraculum celebrata: aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At fidem merentur. Sed milites qui in expedit one cum Meherdate fuerunt, captâ, ut dixi, aliquâ urbeculâ, cujus nomen accederet ad ſonum nominis antiquæ illius Nineves, putaverunt, vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon, ſedem Aſſyriæ regum cepiſſe. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum ab eo flu. abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multi Hieroſolymitani equites & aliæ nautæ ac negotiatores, qui in partibus Helleſponti vel bellum geſſerunt, vel negotiati ſunt, aſſerunt ſe vidiſſe antiquæ Trojæ ruinas, nec aliquis unquam eis aliter perſuadere potuit. At Troadis (de qua B. Paulus ep. ad Timotheum 2.) ruinas viderant non Trojæ, cujus jam tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ipſe teſtatur, lib. 13. Plura ad id argumentum adducere poſſem, & illuſtrem in literis virum caſtigare, qui eo quod Am. Marcellinus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſc. ad Euſebium ſcribere; *Nineve autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Palmerius.

Niphagres, nomen urbis. Herod. lib. 7. Φάγρης Thucydidi lib. 3. & ſic legendum apud Herodotum Palmerius poſt Leopardum optime obſervavit.

Niphates, mons dividens Armeniam minorem ab Aſſyriâ, ex quo Tigris flu. oritur. Quidam vero maj. Armeniæ flu. faciunt, qui ex eodem monte defluens, in Tigrim defertur. Alii Scythiæ fluvium faciunt. Sic dictus ἀπὸ τῆ νιφάδος à *nivibus*, teſte Stephano. Virg. Georg. 3.

Addam urbes Aſiæ domitas, pulſumque Niphatem.

Horat. lib. 2. Od. 9.

———*Potius nova*
Cantemus Auguſti tropæa
Cæſaris, & rigidum Niphatem,
Medumque flumen gentibus additum
Victis, minores volvere vortices.

Claud. de Rapt. Proſerp. lib. 3.

Arduus Hyrcanâ quatitur ſic matre Niphates
Cujus Achæmenio Regi ludibria, natos
Avexit tremebundus eques.

Niſæa, navale Megaridis, & ipſa Megaris, à *Niſo*, Pandionis filio Steph. Strabo lib. 9. Ἡ δὲ Νισαία ἔστιν ὀπίσω τῆ Μεγαρέων, ἔλος καὶ ὀπτὼ σταδίους ἢ πόλεως διέχον, σκέλεσιν ἑκατέρωθεν συναπτόμενον πρὸς αὐτὴν. Sic Pauſanias, qui diſertè teſtatur navale Megarorum ſuâ etiam ætate Niſæam fuiſſe appellatum. Ptolemæus confundit, μετὰ τὴ ἰσθμὸν, inquit, Νισαία, ἣ καὶ Μέγαρα καλεῖται. Fuere autem μακρὰ τείχη quæ Niſſæum Megaris conjungerent, ſimillimè, ut Piræus fungebatur Athenis, teſte Thucydide lib. 1. *Salina* Sophiano.

Niſæus campus, locus in Mediâ, ubi equi valdè proceri erant corporis. Ita habetur in Suida, voce Νίσαιον, & in Euſt. ad Dionyſ. Herodotum ſecutis, cujus verba ſunt in Polyhymnia: Ἔστι πεδίον μέγα τῆ Μηδικῆς, τῷ ὄνομα ἐστὶ Νίσαιον· τοῦτο δὲν δὴ ἵππους τοὺς μεγάλους φέρει τὸ πεδίον τοῦτο. Proinde idem Herodotus in Thaliâ aſſerit, Indica animalia eſſe cæteris multo majora, πάρεξ τῆ ἵππων, ἵπποι γὰρ ἐοῦσιν ἀπὸ τῆ Μηδικῶν, Νισαίων τε καλεομένων ἵππων. Et Strabo lib. 11. Τοὺς δὲ Νισαίους ἵππους οἷς ἐχρῶντο οἱ βασιλεῖς ἀρίστους εἶναι καὶ μεγίστους. Ammianus Marcellinus ubi de Media lib. 23. *Sunt apud eos prata virentia, fœtus equorum nobilium, quibus (ut ſcriptores antiqui docent, noſque vidimus) ineuntes prælia viri ſummâ vi vehi exultantes ſolent, quos Niſæos appellant.* Suidas: Νίσαιον, πόλις Περσῶν, ἔνθα ἵπποι ἄκρου γίγνονται· Νισαῖοι λεγόμενοι. Unde eſt quod camelos (dromadas videlicet) eſſe perniciſſimos eo argumento probat Philoſophus Hiſt. Animal. lib. 9. cap. 50. quòd θέουσι θᾶττον τῆ Νισαίων ἵππων πολύ. Sed & decorem iis fuiſſe eximium colligas ex Syneſii epiſtola 40. ad Uranium; ubi poſtquam multis laudavit ἵππων ἀκροφυέσατον εἰς ἄπαν ἀρετὴν ἵππῳ φερούσης, unum excipit quod Νισαίων ἵππων ἰδεῖν ἥδιον ἀμάξιος. Deſcriptio eorum petenda eſt ex his Oppiani lib. 1. Cyneget.

Κάλλει δ' ἐν πάντεσσι πέλει παυπετέεσσιν ἵππος
Νισαῖος, τ' ἄγυιαι ἐειπέτανοι Βασιλῆες·
Κηλὸς ἰδεῖν, ἀπαλὸς τ' φέρμ' ὑπαιθέϊ δεσμῷ
Βαιὸς μὲν κεφαλὴν, πολλὸς δὲ βαθύστειχα δέρμα,
Κυδίστων ἐφέπτηδε μιγιχρύσοισιν ἐλέφας.

Nempe flavi plerumque erant equi Niſæi. Ideoque apud Suidam in Ἵππος Νισαῖος, Grammatici Niſæas equas aſſerunt εἶναι ξανθὰς πάσας. Proinde Polemon ibidem arguitur quòd Niſæum equum album vocaverit: Ὁ δὲ Πολέμων καὶ τοῦτο φησὶ λευκὸν ἵππον Νισαῖον. Phavorinus: Νισαῖος ἵππος ὁ ὑπὸ ξανθὸς· οἱ γὰρ Νίσα πάσας τὰς ἵππους ξανθὰς ἔχει. Tamen præter Polemonem Philoſtratus etiam Apollonii ſui lib. 1. memorat λευκὸν ἵππον τῶν σφόδρα Νισαίων. Vide Boch. de Solomonis Equitatu Animal. Bibl. part. prim. pag. 164.

Niſibis, urbs Meſopotamiæ apud Tigrim flu. Amidæ urbi propinqua, quæ & Antiochia Mygdoniæ, teſte Plinio, dicitur, inter Carras ad occ. & Seleuciam ad ort. *Niſibena Conſtantina* vocatur in Lib. Notit. Long. 75. 10. Lat. 37. 30. Eſt etiam Ariæ urbs. Ptol. Long. 111. 00. Lat. 35. 30.

Niſicates, & *Niſitæ*, pop. Æthiopiæ ſub Ægypto, fabuloſi, ternis, aut quaternis oculis, teſte Plinio; qui tamen addit,

dit, non quia sic sint, sed quia sagittis præcipuâ contemplatione utantur.

Nissa, urbs supra Tralles ad Orientem; maximâ ex parte monte accumbit, torrente quodam divisa, qui convallem efficit. Ex hâc fuerunt Apollonius Stoicus, Panetii familiaris, & Menecrates, Aristarchi discipulus, & Aristodemus ejus filius, item Sostratus, Aristodemi frater, & alius Aristodemus ejus consobrinus, qui M. Pompeium erudivit.

Nisyros, hodie *Nisaro* Sophiano, inf. maris Carpathii, Cariæ adjacens, Coo propinqua, à quâ avulsa vi fluctuum traditur, quæ & Porphyris olim dicta, teste Plinio. In eâ Neptuni aliquando templum, & subtus jacens Polybotes Gigas à Neptuno victus, ut veteres tradidêre. Hic Thermæ scaturientes sunt. Urbs in eâ est ejusdem nominis, teste Strabone. Hanc aiunt (inquit Vir Magnus de Phœn. Col. pag. 402.) ἀποσφαυσμα εἶναι τῆς Κῶ, *Co insulæ fragmentum esse*, à quâ distat stadiis circiter sexaginta. Fabulâ etiam additâ, Ὅτι Ποσειδῶν διώκων ἕνα τῶν Γιγάντων Πολυβώτην, ἀποσφαίσας τῇ τριαίνῃ τὴν Κῶ ἐπ' αὐτὸν βάλοι, ἡ δ' οὕτω νῆσος τὸ παλαιὸν ἦν Νίσυρος. Geographi verba sunt lib. 10. quibus consona hæc Apollodori lib. 1. Πολυβώτης δὲ διὰ τῆς θαλάσσης διαχυθεὶς ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, ἦκεν εἰς Κῶ. Ποσειδῶν δὲ τὴν νῆσον μέρος διαῤῥήξας, ἐπέῤῥιψεν αὐτῷ τὸ λεχθὲν μόριον Νίσυρον Neque multò aliter Stephanus de eodem Polybote: Ποσειδῶν δὲ ἐπ' αὐτὸν ἀφεὶς τὴν τρίαιναν τοῦ μὲν ἥμαρτε. Γέγονε δὲ (malim γένοιτο δὲ) νῆσος τὸ παλαιὸν Νίσυρος. Et proinde Nisyri nomen deducit Eust. ἀπὸ τοῦ νέω καὶ τοῦ σύρω, οἷον ἀποκοπεῖσα τῆς νάσου Κῶ τῇ τοῦ Ποσειδῶνος τριαίνῃ ἐπισύρη τῷ γιγάντι Πολυβώτῃ νέοντι, *à natando ac trahendo, quia Neptuni tridente ab insulâ Co abscissa Nisyrus in Polybotem Gigantem enatantem* (vel *abeuntem*) *attracta est*. Quæ nugæ nugacissimæ. Omnino enim *Nisyrus* Phœnicium nomen. Phœnicibus scilicet apud quos nata hæc fabula נסורת *nissoreth* est *fragmentum*, & נסירו *nesiru*, vel נסירות, *nesiruth*, *sectio*. Inde dicta *Nisyrus* quasi *fragmentum*, vel *pars decisa* ex insulâ Co. Radix Hebræis נשר *nesar* & Arabibus نشر *nasara*, propriè est πρίειν *serrare*, unde משור est πρίων *serra*, Es. 10. 15. Quod non observo de nihilo. Nam inde *Prion*, i. e. *serra* dicebatur pars Coæ insulæ, ex quâ *Nisyrus* credebatur abrupta. Plinius in Coæ descriptione: *Mons ibi Prion, & Nisyron abruptam illi putant*. Fortè legendum *abruptam illic*, vel *abruptam illi*, i. e. *ab illo*. Bochart.

Nitiobriges, pop. Aquitaniæ, teste Ptol. non Celticæ, ut scribit Ortelius. Petrocoriis & Cadurcis finitimi; quorum urbs mons Albanus, *Montauban* vulgò dicta. Sed Poldo & Marliano est Mons Pessulus, seu Pessulanus, *Montpellier*, urbs episcop. Gall. Narbon. in Occitaniâ reg. Ex verbis Cæsaris lib. 7. Belli Gall. inter Ruthenos & Gabalos esse videntur.

Nitria, Ægypti regio, & nomen 2. urbium supra Memphim. Strabo lib. 17. Stephano locus est Ægypti. Hinc *Nitriotis* præfectura, & *Nitrites* Nomus. Est & *Nitria* urbs episc. sub Archiep. Strigonienſi in Jazygibus Metanastis vel in Hungariâ trans Danubium, à Strigonio 6. leuc. in Bor.

Nitriæ, Indiæ emporium juxta Gangem. Ptol.

Nivaria, una ex fortunatis insulis, à Canariâ 30. leuc. Hisp. *Gomera*, teste Alexandro Episcopo Gerundensi cum Andreâ Dacio. Aliis est *Tenariffa*. A perpetuâ nive cognominata. Plin. 6. 32. Est item Hisp. urbs inter Salmanticam & Complutum.

Nivernum, urbs Gall. Celt. ad Ligerim flu. in finibus Æduorum, seu Burgundiæ, quasi media inter Lutetiam & Lugdunum. *Nivernium* Turonesi. *Nivernæ* Lib. Concil. vulgò *Nevers*. Olim *Noviodunum* dicebatur.

Nivesdum, op. Belgii in Brabantiâ, medium inter Brabantiam & Machliniam, vulgò *Liere*.

Nivigella, vulgò *Nivelle*, op. Belgii cum cœnobio Virginum præclaro, in Brabantiâ, apud fines Hannoniæ, à Bruxellis 5. leuc. à Namurco 8. cujus cœnobii Abbatissa opidi Domina est. Long. 25. 35. Lat. 50. 36.

Nous, Thraciæ flu. ex Hæmo monte nascens & in Istrum influens. Herod. lib. 2. Alii in Scythiâ esse volunt, quem Peucerus hodie *Sithnizum* nominat. *Noes* est in Græco. Val. Flac. lib. 4.

Quas Tanais, flavusque Lycus, Hypanisque Noasque.

Idemque lib. 6.

Hyberni qui terga Noæ, gelidumque secuti
Eruit & totâ non audit Amazona ripâ.

Neega, *Noegaucesia*, Ptol. op præclarum Hisp. Tarr. in ori Asturum, teste Mela, ab ostio Meari 6. leuc. in ort. ab Oveto urbe 14 in occ. *Navia* Clusio, licet illud mediterr. quam litoreum sit, juxta fines Gallaciæ. Long. 12. 30. Lat. 44. 00.

Neela, op Hisp. Tarr. Plin. *Noya* Clusio & Floriano. *Novium* Ptolemæo, inquit Ferrarius.

Nola, urbs Campaniæ. Νῶλα Ptolemæo & Stephano, Νόλη vero Polybio lib. 2. Virgilio:

———*Vicina Vesevo*
Ora jugo dicitur; ubi prius *Nola* legebatur. Ferunt autem postea Virgilium petiisse à Nolanis aquam, uti duceretur in propinquum rus. Nolanos autem beneficium petitum non fecisse; Poëta itaque offensus nomen urbis eorum quasi ex hominum memoriâ, sic ex carmine suo derasisset, *Oram* pro *Nola* mutavit. Agellius 7. 12. De situ opidi ita canit Silius lib. 12.

Campo Nola sedet, crebris circumdata in orbem
Turribus, & celso facilem tutatur adiri
Planitiem vallo.———

Livius lib. 23. *Et sunt omnia campi circa Nolam.* Exiguo post *Expugnate Nolam, campestrem urbem, non flumine, non mari septam.* De origine ejus variant auctores. Silius lib. dicto:

Hinc ad Chalcidicam transfert citus agmina Nolam.

Velleius lib. 1. *Quidam aiunt à Tuscis Capuam, Nolamque conditam.* Solinus cap. 8. *Constituta Nola à Tyriis.* Id fortasse ridiculum, inquit Cluverius. Fortè itaque Tyrrhenis scripsit Solinus. Long. 38. 28. Lat. 40. 54.

Nomades, pop. in Scythiâ Europæâ, quorum vita omnis in habendis gregibus versatur. Nunc *Tartari* dicuntur, juxta quos Sauromatas locat Plinius. Meminit eorum Strabo lib. 11.

Nomades, Asiæ pop. juxta Caspium mare. A nostris hodie appellantur *Daæ*, & cognomento *Parni*, inquit Strabo.

Nomades, Africæ pop. inter Zeugitanam reg. & Mauritaniam siti, qui postea literis aliquot mutatis *Numidæ* appellati sunt. Hos scribit Sallustius ex Persis ortum traxisse, qui Herculem in Hispaniam comitati sunt, eoque mortuo in Africam trajecisse, locaque occupasse Oceano proxima, alveosque navium inversos pro tuguriis habuisse: deinde paulatim per connubia sibi Gætulos miscuisse, posteaque Numidiæ nomo propter multitudinem à parentibus digressos, possedisse ea loca, quæ proxime Carthaginem sunt, & *Numidia* appellatur. Dicti *Nomades* ἀπὸ τῆς νόμης, h. e. *à pascendo*, quod pastionibus præcipuè vacarent, herbisque in uno loco depastis papiliones suas curribus aliò transveherent. Dionysius vers. 186.

Τοῖς δ' ἔπι δὴ Νομάδων θρασυπάλων ἄπειρα φῦλα,
Ἔνθα Μασσύλιοί τε καὶ ἀγερώχοιο Μασυλῆες
Βόσκον᾽ σὺν παισὶν ἀν' ἤπειρον τε καὶ ὕλην,
Μαιόμενοι βιότοιο κακλὼ καὶ ἀεσσία θήλω.
Οὐ γὰρ γειομόεσσιν τομὼν ἐδάνῃ᾽ ἀρόῳσι,
Κείνοις δ' ἔπποτε τρητὸς ἀκὼν᾽ ὀλκὸς ἀμάξης,
Οὐδὲ βοῶν μυκηθμὸς ἐς αὔλιον ἐρχομένοιϊν,
Ἀλλ' αὖτως, ἅτε θῆρες ἀνὰ δρυὰς βεκολέοντ᾽
Νηΐδες ἀσταχύων, καὶ ἀπρόβλητος ἀμητός.

Horum Virgilius mem. Æn. lib. 4. & 8.

Nomæ, op. Siciliæ. Νωμαὶ Diodoro lib. 11. Silius:

———*Comitata Nomæis*
Venit Amastra viris.

Malè vulgo *Nemæis*.

Nomentum, pagus Sabinorum apud Eretum, ab urbe Româ 12. m. p. *Lamentano* Blondo dicitur. Suidas. Νωμέντις, πόλις ἡ πρὸς τῷ Ῥώμῃ. Idem habet Stephanus, cujus Gentile facit Νωμεντῖνος cum scribere debuisset Νωμεντανὸς, ut omnes pariter habent Latini authores, tum Dionysius lib. 5. & item Strabo lib. 5. Vide Cluverium de Ital. Ant. pag. 666. Habuit autem hæc urbs colles vitiferos vino non omnino pessimo nobilitatos. Mart. 13. 16.

Nomentana meum tibi dat vindemia Bacchum.

Nomus, Præfectura, sive conventus juridicus apud Ægyptios. Ægyptum enim divisit Sesoosis, sive Sesostris in *Nomos* triginta sex, quorum 10. Theb. 10. τῷ Delta, & reliqui 16 regionibus intermediis attributi. Singulis *Nomis* præfecti singuli *Nomarchæ*, qui quasi totidem reguli provinciæ præerant & regiis vectigalibus. Inde est quod nomos Plinius *præfecturas*, & Esaios ממלכות *mamlacoth*, h. e. *regna* interpretatur cap. 19. vers. 2. ubi LXX Seniores νομὸς ἐπὶ νομόν. Ubi Cyrillus: Νομὸς δὲ λέγει τὴν ἀρχὴν τῆς τῶν Αἰγυπτίων χώρας οἰκίσει ἐκάστη πόλις, καὶ οἱ πλησιάζοντες αὐτῶν, καὶ αἱ ὑπ' αὐτὴν κῶμαι. Καὶ τίθεσθαι παρ' αὐτοῖς τὴν τοιάδε φωνήν. Sed & ante Cyrillum Epiphanius in hæresi Basilidianorum: Ὅπου δὲ ἐν τῷ ἁγίῳ περιόδῳ Ἡσαΐᾳ ἔνεστι γεγραμμένον περὶ νομῶν πόλεως Αἰγυπτιακῶν, οἷς Τάνεως, ἢ Μέμφεως, ἢ Νομὶς τῆς Βυβάστου, Αἰγυπτιακὸς ἢ πελαγήσιον (al. πελαγίσιον) τυχόσης πόλεως σημαίνῃ. Hoc imitatus author lib. 1. Macchabæorum cap. 10. vers. 30. meminit νομῆς etiam in Samaritide & Galilææ, quod à Josepho redditur τοπαρχῶν. Pari κατάχρησι Herodotus in Thalia *nomos* appellat Persarum Satrapias. Nomos Eust. in Dionys. vult idem esse quod ἐπαρχίαι, h. e. regiones

giones iisdem finibus comprehensas. Et eodem teste τοῦ Λιβυκὸς ἡ συνάπτης φερόμενος ἐπὶ βάλασσαν. Sensus est, ut quidem puto, *nomos* propriè dici eas Ægypti partes, quæ versus Libyam vergunt. Itaque ibidem observat, omnes urbes *Heptanomi*, exceptâ Babylone esse à sinistrâ Nili, i. e. à parte Libyæ. Res est tamen omnino certa, non minus *nomos* dici Ægypti partes, quæ ad Arabiam, quam quæ ad Libyam inclinant. Perperam igitur hinc colligunt *Nomi* vocem esse Libycam. Quin iis assentior potius, qui vel Græcam esse volunt, vel Ægyptiam. Quæ ipsa lis est adhuc sub judice. Casaub. in Strab. *Quidam putant hanc vocem esse Ægyptiacam, quos falli & omnes sciunt, qui aliquid Græcè sciunt, & Diodorus disertè admonet.* Nempe lib. 1. pag. 46. ubi Ægypti partes *nomos* appellari asserit κατ' ἐξοχὴν δὲ Ἑλλωνικῶν διάλεκτον. Tamen Casauboni socer Henr. Stephanus Græcis literis æquè imbutus, in notis ad Diodorum pag. 830. *Ego (νομὸν) Græcam esse vocem vix mihi persuasero.* Et Casaubonus ipse agnoscit νομὸν apud Græcos proprie dici locum ubi sunt αἱ νομαὶ, *pascua.* Quo sensu ii non sumunt, qui Ægyptum distingui scribunt in *nomos* 36. Neque enim Ægypti ager est ubique compascuus. Denique quam vocem Diodorus Græcæ linguæ supra asseruit, eandem idem adscribit Ægyptiis, cum dicit de Sesoosi lib. 1. pag. 35. τὴν γῆν ἅπασαν εἰς ἓξ καὶ τριάκοντα μέρη διελὼν ἃ κλήσιν Αἰγύπτιοι νομὰς. Neque aliter Cyrillus supra: νομὸς ἡ λέγεται παρὰ τοῖς Αἰγυπτίων οἰκήσεσι χώραν. Et Epiphanius disertissimè: Αἰγυπτιακῶς ἡ ἀφέλεσις τὴν τυχούσης πόλεως σημαίνει. Fallor, an ex Hebræo מנה *mana*, vel מנא *mono*, ut Syri efferunt factum est νομὸς, vel ab Ægyptiis, vel à Græcis hac metathesi peregrinum vocabulum emollire conatis? Certè huc facit, quod *nomum* Diodorus exponit μέρος, i. e. *partem* seu *portionem:* Cum Syrâ voce מנא *mono* quam diximus, id ipsum designare sit notissimum. Euseb. itidem lib. 3. Præp. p. 57. μέρος τῆς Αἰγύπτου ἃ κλῆσιν νομόν. Bochart.

Nonacris, mons Arcadiæ in Peloponneso, cum op. olim cognomine, ex quo Styx, aqua frigidissima emanat, quam inferorum paludem fabulantur. Ibi etiam *Nonacrinum nemus.* Ovid. Fast. 2.

Cinctaque pinetis nemoris juga Nonacrini.

Et lib. 5. *Nonacrius heros* pro Evandro. Hinc *Nonacrinus.* Ovid. Met. 2.

Dum redit itque frequens in Virgine Nonacrinâ
Hæsit.

Eidem *Hamadryades Nonacrinæ* pro Arcadicis.

Nora, urbs Sardiniæ excisa, in orâ Australi. Ptol. Pop. *Norenses* Plinio. *Nura* Antonino; *Calviri* dicitur Leandro. De nominis origine sic Bochartus. Tertia, inquit, in Sardiniam migratio apud Pausaniam Hispanorum est. Sic enim ille. Μετὰ δὲ Ἀεσταῖον Ἴβηρες ἐς τὴν Σαρδὼ διαβαίνουσιν ὑπὸ ἡγεμόνι τῷ σφῶν Νώρακι, καὶ φύλοις Νωρακικοῖς ὑπὸ αὐτῶν. Ταύτην πρώτην γενέσει πόλιν μνημονεύουσιν ἐν τῇ νήσῳ. Παῖδα δὲ Ἐρυθείας τε καὶ Γηρυόνου καὶ Ἕρμου λέγουσιν εἶναι τὴν Νώρακα. At in Solino Aristæum præcessit Norax. Verba sunt: *Nihil attinet dicere, ut Sardus Hercule, & Norax Mercurio procreati, quum alter ab Libyâ, alter ab usque Tartesso Hispaniæ in hosce fines permeassent, à Sardo terræ, à Norace opido nomen datum.* Noræ saltem nomen Punicum est, nempe נעורה *Naara*, unde emphaticum נערתה *Naaratha*; cujus nominis censetur op. in tribu Ephraim Jos. 19. *Naara* vero Pœnis sonabat *Nora*, ut מעכה *Maacha* Μωχὰ, quomodo LXX efferunt. 1 Par 2. 48. Unde *Mochur* nomen Punicum. Sic נערן *Naaran* alterius opidi nomen in eâdem tribu. 1 Par. 7. 27. Hieronymus *Noran* scribit & LXX Interpp. medio quodam sono Νοαγὰν. Sed inter N & R est *Ajin*, quod in O mutatum est in Alphabeto Cadmi. Hodie locus *Nori* vocatur. N pertinet ad formam nominis: & ערה est *graminetum*; nempe in pascuo sita fuit *Nora* non procul à ripâ *Sæpri* amnis, hodiè *Servi*, ut constat ex itinerariis. Itaque perperam à Ptolemæo *Nora* ponitur in Australi Sardiniæ litore inter Caralin & Sulcos; quod Cluverius verè observat.

Norba Cæsarea, urbs Lusitaniæ ad Tagum flu. Ptol. *Alcantara* Taraphæ, & Clusio. Long. 14. 30. Lat. 39. 50.

Nordlinga. Vide *Aræ Flaviæ.*

Nordovicum, & *Norvicum*, urbs clarissima in orâ Angliæ Orientali, à Londino 90. mill. in Cæciam. Vulgò *Norwich.* Long. 22. 10. Lat. 53. 08.

Noreia, hodiè *Goritia*, teste Amasæo, urbs Carnorum ad Hontium vel Natisonem flu. ubi, ut scribit Strabo, auri lavacra, & ferri fecturæ sunt. Hic Cn. Carbo inani conatu cum Cimbris conflixit. Long. 36. 00. Lat. 45. 47.

Norenberga. Vide *Nuremberga.*

Norenses, pop. Sardiniæ. Plin. *Mara* interpretatur Pinetus.

Norfolcia, Com. Angl. in orâ maris Germ. à quo terminatur ad ort. & Bor. uti à Com. Cantabrigiæ in occ. & à Suffolcia in merid. Sunt in ea Norvicum, provinciæ primaria, Hiarmuthum & Linum Regium.

Noricum, reg. Germ. (quam nunc bona ex parte Bavariam appellant) habens ab occasu Ænum flu. qui medius est inter Vindelicos & Noricos; à Sept. Danubium, ab ort. mont Cetium, qui Pannoniam superiorem disterminat à Norico: A meridie mont. Curvancum, qui est supra Istriam. Dionysius vers. 321.

Πρὸς δ' νότου Γέρμαι καὶ Νωρικὰ ἔστε ἑκυμά.

Ubi multa nugatur Eustathius dum quærit, an *Noricum* & *Oricum*, de quo vers. 399. locus unus sit an diversi, quasi vero regio Germaniæ continis ab Epiri finibus non satis distet, ut ea dignosci possint. Ferri ferax regio fuit. Ovidius Met. 14.

Sævior & ferro quod Noricus excoquit ignis.

Et Horatius:

Quos neque Noricus
Deterret ensis.

Virg. Georg. 3.

Tum sciat aereas Alpes & Norica si quis
Castella è tumulis.

Hanc regionem Solinus cap. 23. *frigidam* vocat & *parcius fructuosam.*

Normannia, provincia Gall. Celt. quæ & *Neustria*, vulgò *Normandie*, ad Oceanum Britannicum, inter ostia Sequanæ ad ort. & Argenis ad occ. in quâ septem urbes Episcopales, quarum metropolis est Rothomagus, vulgò *Roven*, Ducatus amplus; à Normannis pop. Septentrionalibus ex Scandinaviâ, seu Norvegiâ, & Sueviâ profectis, qui in Galliam irrumpentes, in eâ reg. confedere, nomen habens. Pop. *Normanni*, quasi viri septentrionales, à Carolo Magno devicti, & ad Christi fidem perducti.

Norossi, Scythiæ intra Imaum gens, & *Norossus* ibidem mons. Ptol.

Northantonia, Com. Angl. inter Huntingdoniam ad ort. Leicestriam & Rutlandiam ad bor. & Warwicens. Com. ad occ. Ejus op. præcipuum est Northantonia ad Antonem flu. 18. mill. à Varvico in ort. quot à Leicestriâ in merid.

Northumbria, regio Angliæ, Scotiæ finitima, *Northumberland.* Habet ad ort. oceanum Germ. ad bor. terminatur Scotiâ, ad occ. Cumbria & à merid. Diœcesi Dunelmensi. Ejus op. præcipuum est Novum Castrum.

Norvegia, reg. Europæ septentrionalis versus Oceanum Germanicum situm vulgò *Norwey*, quæ interpretatur *Septentrionalis Via. Nort* enim Germanica linguâ, *Septentrionem* sig. *Weg*, *viam.* Fuit regnum Norvegiæ aliquandiu florens, imperiumque tenuit per Daniam, Frisiam, insulasque adjacentes, donec domesticum imperium per hæreditariam successionem administratum fuit. Postea sub interregno, consensit procerum institutum est, ut reges per electionem susciperentur; estque hoc tempore sub potestate Danorum.

Notium, Hiberniæ promontorium Australe, Ptol. *Nissenbead* Camdeno. Item urbs Ioniæ, à Colophone 12. m. distans, contra Chium inf. teste Strabone. Pop. *Notienses.* Item Calydnæ inf. opidum.

Nottinghamia, Com. Angl. inter Lincolniens. Com. ad ort. Darbiens. ad occ. & Leicestriam ad merid. Ejus primaria est Nottinghamia ad Trentam flu. 10. mill. à Darbeia in ort. & 12. à Leicestriâ in bor.

Nova civitas, olim vocabatur Carthago, tum illa Africæ, tum altera Hispaniæ. Virg. Æn. 1.

Atque Novæ pateant Carthaginis arces.

Ubi allusum ad etymon. Hebraicè enim קרתא חדת *novam urbem* sig. & ex *Karthada* Græcorum Καρχηδὼν, χ. & θ. permutatis quod Siculorum proprium est, qui pro ὄφιδες ὄφιχες dicunt. Stephanus etiam Καυλὼ πόλιν interpretatur. Item *Nova civitas* tergemina. Una urbs episc. in Austriâ sub Archiep. Salisburgensi à Viennâ 8. leuc. in Aust. vulgò *Neustadt*: Altera in Histriâ in orâ, episc. quæ Æmoniæ urbi proximæ excisæ successit, inter Justinopolim, & Parentium: Tertia in Venetis in orâ Marchiæ Tarvisinæ, apud Heracliam urbem excisam, & ipsa eversa, episcopalis tamen.

Novæ, Mysiæ infer. op. ubi Legio 1. Italica, ab Oesco 55 m. p. ex Anton. in ort. *Novomont*, Lazio teste. *Novensis urbs* Marcellino.

Nova mœnia, Sarm. Europ. urbs Ptol. Hodie *Album castrum. Weissemburg*, Græcè Νέον τεῖχος.

Novana, Piceni op. in orâ inter Montem Sanctum ad occ. & Emptulum ad ort. Firmum versus 8. m. p.

Novante, Ptol. *Novantes* Camdeno, pop. Albionis in Scotiâ ad occ. quorum regio ubi hodie Gallovidia *Galloway*, cujus pars occidentalis est peninsula contra Hiberniam (inde 20. mill. distantem, teste Lhuydo) nonnullis Noventum

tum Cherſoneſus, & Novantum promontorium dicta.

Novanus, Umbriæ flu. trans Apenninum, qui æſtivo ſolſtit io ſupra modum augetur, & circa brumam ſiccatur. Plin. 2. 103.

Navaria, urbs Inſubriæ epiſc ſub arch. Mediolanenſi, inter Mediolanum 25. & Vercellas 10. m. p. à Ticino 30. Petri Lumbardi patria. Vulgò *Novara*. Long. 30. 27. Lat. 44. 35.

Novauguſta, op. Hiſp. in fin. Arevacorum. Plin. *Atienza* Moletio.

Novempagi, poſtea Balneoregium, urbs Hetruriæ epiſc. media inter montem Phyſconem & Oropitum, 6. m. p. à Viterbio 14. in Bor. *Bagnarea*. Long. 35. 35. Lat. 42. 20.

Novempopulonia, reg. Aquitaniæ, inter Garumnam flu. & montes Pyrenæos, Oceanumque comprehenſa, vulgò *La Guaſcogna*, ſic à *novem populis* dicta, qui ſunt *Vaſates*, *Meduli*, *Boiates*, *Auſci*, *Convenæ*, *Bigerrones*, *Tarbelli*, & *Eluſates*, teſte Cænali.

Noverogus, op. Gall. clarum in Pictonum finibus, à Rupella 9. leuc. Pictavos verſus, teſte Scaligero. Vulgò *Niort*. Long. 20. 00. Lat. 46. 15.

Noverus, ſive *Novarus*, *les Nouliers*, teſte Elià Vineto, pagus Aquitaniæ in finibus Santonum, apud Engeriacum. *Novioregum* Antonino, ut videtur Scaligero. Ejus mem. Auſon. Ep. 24.

Totque mea in Novero ſibi proxima prædia pago.

Noveſium, vulgò *Nuys*, op. celebre Germ. infer. ad Rhenum apud Duſeldorpium urbem à Coloniâ 5. leuc. in bor. *Nuæſium* Ptolemæo. Long. 28. 12. Lat. 58. 10.

Noviduunum Ammiano, *Noviodunum* Ptolemæo op. Myſiæ infer. ad Iſtrum flu. medium inter Deſtorium ad primum Iſtri alveum, & Kiliam novam in ort. ad 6. mill. Germanica.

Novientum, pagus Germ. ſuper. in Alſatiâ cum cœnobio, vulgo *Eberſheym*.

Noviodunum, op. Norici ad Saum flu. in Carniolâ, à Labaco 4. leuc. Villacum verſus. *Neumarck*, teſte Lazio, ſive *Krainburg*.

Noviodunum, quod *Noviomum* poſterioribus dicitur, vulgò *Noyon*, urbs Gall. Belg. epiſc. ſub archiep. Rhemenſi in Picardiâ, inter Sueſſiones 10. & Ambianos 15. leuc. quot à Rhemis in Bor. à Lutetiâ 22. in Cæc. Long. 24. 6. Lat. 49. 25.

Noviodunum alterum, op. Gall. Celt. in finibus Biturigum, inter Bridoborum & Condate ad Ligerim flu. inde 2. hinc 4. leuc. à Nivernis 19. in bor. *Neuvy*, vel *Neufuy*.

Noviodunum, item Heduorum. Vide *Nivernum*.

Noviomagum, op. Germ. ſup. in Palatinatu. Vulgò *Odenheim*. Vel eſt ipſa Spira urbs, à quâ *Odenheim* pagus 1 leucâ verſus Tabernam diſtat. *Noviomagum* item *Newenburg*, ut videtur Ortelio op. Germ. ſup. in Alſatiâ ad Rhenum, inter Hagenoiam 5. & Spiram 6. leuc. Item *Noviomagum*, op. Germ. inf. Geldriæ ducatûs primariâ, inter Rhenum & Moſam. *Nemimgen*.

Noviomagus multiplex: unus in finibus Biturigum Vibiſcorum. Ptol. *Solac*, teſte Vineto: alter in Gall. Belg. inter Sueſſiones & Ambianos. Anton. Tertius Gall. Celt. in Normannia poſt Juliobonam. Idem. Quartus Angliæ pagus apud Londinium, inde 10. m. p. *Woodcote*, teſte Camdeno.

Novius, flu. Albionis geminus: unus Walliæ, *Conwey*, teſte Lhuydo; alter *Nid*, ſeu *Nirth* in Scotiâ, teſte Camdeno, apud Solvacum op. in mare occiduum labens.

Novocomum, ſeu *Novum Comum*, urbs Inſubriæ ad lacum Larium. Pop. *Novocomenſes*. Vide *Comum*.

Novogardia, vulgò *Novogrod*, ſeu *Novorod*, urbs gemina Sarmatiæ in regno Moſchorum: una magna cognomine, archiep. & metropolis Ruſſiæ albæ, urbs ampliſſima à Moſchâ Moſchorum regiâ 100. leuc. in occid. quot à Pleſcoviâ in bor. Long. 57. 00. Lat. 70. 10. Altera inferior cognominata ad Volgam flu. inter Moſcham 100, & Caſſanum in Eurum 70. leuc Germ. teſte Sigiſmundo Herberſteinio. Long. 72. 00. Lat. 60. 10.

Novopyrgum, urbs Myſiæ ſuperioris in Serviâ, ad Moravam flu. *Novomont*.

Novum, op. Carnorum in agro Aquileienſi. Item locus Inſubriæ medius inter Mediolanum & Laudem Pompeiam.

Novus Portus, *Newhaven*, teſte Ortelio, aliis *Rhie*, op. cum portu Albionis in orâ Angliæ Auſtrali, à Cantuariâ 20. m. p. Ciceſtriam verſus. Eſt & *Portus novus* op. Vectis inſ. primarium, vulgò *Newport*.

Noym, Nilus ab Ægyptiis ſic dictus. Orus Apollo Hieroglyph. 21. Νείλυ ἀνόμασαν σημαίνοντες, ὃν κλῆσιν Νῦν, ἑρμηνεύειν δ' σημαίνῃ νέον. Ubi Cauſinus: *Quod autem ait Nilum ab Ægyptiis* Νῦν *appellari, congruentia dicit Heſychio qui in dictione* νῦς ait eam ſignificare ψυχὴ, πλανᾶν. At vero ſi flu. hicce *Noym* appellatur, quid ſi pro Νῦν Νοῦν reponamus? Certè non invenuſta eſt illa Wendelini conjectura, qui ab Hebræo עים *naim*, quod eſt *jucundum*, deducit. Quid enim Ægypto jucundius vel ſuavius Nilo accidere poteſt? *Illa facies*, ait Seneca, *pulcherrima eſt, cum jam ſe in agros Nilus ingeſſit*, &c.

Noys, Græce Νῶς, Ciliciæ flu. Vide *Ceſcus*.

Nuagerta, inquit Nebriſſenſis in ſuo Dictionario, Ptolemæo Gall Belg. urbs eſt. *Aquiſgranum* Jovio, *Vegerra* Sabellico, *Veterra* Volaterrano.

Nubæ, pop. Libyæ juxta Nilum. Dicuntur & *Nubæi* & *Dabæi* & *Numides*. Steph. forte vero pro Δαβαῖοι Ναβαῖοι reponendum. Claud. l. 1. de Laud. Stilic.

Venerat & parvis redimitus Nuba ſagittis.

Nubia, reg. Ægypto adjacens, Presbyteri Joannis, Æthiopiæ Imp. regno in multas provincias diſtincto undique cincta; olim Chriſtanam religionem profeſſa, nunc ab eâ deficit. Regio eſt ditiſſima auro, atque ebore, ſaccari & frumenti feraciſſima. Præcipua urbs eſt Dangala, cujus incolæ ſunt admodum divites & cum Ægypti mercatoribus negotiantur. Quòd Presbyteri Joannis mentionem faciat author, mihi in mentem revocat quid de eo tradit D. Brianus Waltonus, Epiſcopus haud ita pridem Ceſtrenſis in Præfat. Introductionis ſuæ ad lectionem Linguarum Orientalium. Sic enim ille: *Rex Æthiopiæ, qui longè lateque multis populis per Africam imperat, à multis vocatur* Presbyter Joannis (*Angli vocamus* Preſter John) *ſeu* Pretegianus, *quem poſt Scaligerum Regem Abyſſinorum eſſe volunt, errore manifeſto; cum certum ſit in ultimis Aſiæ finibus, non in Africâ ante* 400. *an. regnaſſe regem Chriſtianum qui ſermone Perſico* Padeſtia Priſtigiani, i. e. *Apoſtolicus vocabatur, unde* Presbyteri Joannis *nomen ortum.*

Nubiani, errones qui ſe Ægyptios vocant. Vide *Cyngari*.

Nuceria, Italiæ urbs, infra Brixellum, haud procul à Padi ripâ, vulgari nunc vocabulo *Lucera*; ſive, ut alii dicunt, *Luzzara*. Hoc omnium ferè judicio eſt id opidum quod Ptolemæo vocatur Νουκηλία. Ἡ δὲ Γαλλία inquit, ἣ Τογάτα ἔχει πόλεις τάσδε· Πλακεντία, Φιδεντία, Βελέλλων, Πάρμα, Ῥήγιον Λεπίδου, Νουκηλία, Τέρνιον, Μετίνα, Βονωνία. Nec mirum ſit, quæ olim fuerit *Nuceria*, eam nunc dici *Luceriam*, quando clariſſima quondam Romanorum colonia *Luceria* in Apuliâ, vulgò nunc vocatur *Nucera*; raro *Lucera*. Quanquam hæc apud antiquos etiam auctores, Ptolemæum, & tabulam itinerariam, legitur Νουκηλία Ἀπουλῶν. Apud Appianum vero Civilium bellorum lib. 2. ſimpliciter Νουκηλία. Unde mihi haud levis, nec vana conjectura, iſthanc etiam in Galliâ Togatâ dictam fuiſſe jam olim, ut nunc *Luceriam*, quâ de causâ poſtea ad diſcrimen hujus Ptolemæus, atque auctor Tabulæ ſcripſerunt Λουκηλία Ἀπουλῶν. Cluverius. Long. 36. 15. Lat. 43. 03.

Nuceria, Campaniæ urbs, trans Veſuvium mont. in valle, quam Sarnus amnis inter Veſuvium & Lactarium montem efficit, ſita; vulgò *Nocera*. Plin. 3. 5. *Herculanium Pompeii; haud procul ſpectante monte Veſuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus; & 9. m. p. à mari ipſa Nuceria.* Lucan. lib. 2.

Tu quoque commiſſæ nudatam deſeris arcem
Scipio Nuceriæ.

Silius Ital. lib. 8.

Illic Nuceria, & Gaurus navalibus aptus
Prole Dicarchæâ; multo cum milite Graio;
Illic Parthenope, & Pæno non pervia Nola.

Opidani *Nucerini*, Polyb. lib 3. Liv. lib. 27. Origo opidi licet non adnotata ſit, tamen antiquitas ejus inde apparet, quòd jam inde in 1. Decade hiſtoriarum ſuarum ejus mem. Livius, qui lib. 9. ſic ſcribit: *Conſules partiti provincias. Etruria Decio, Samnium Fabio evenit; Is profectus ad Nuceriam, Alifates, jam tum pacem petentes, quod uti eâ, quum daretur, noluiſſent, aſpernatus, oppugnando ſubegit.* Mira ſanè admodum res: Fabium, uti Alifas, Samnii opidum, oppugnaret, longè hinc ad Nuceriam, extremam Campaniæ in mediterraneis urbem, profectum. Sed mendum hic indicat Diodorus lib. 19. Οἱ δὲ πρὸς Νουκερίαν τὴν Ἀλφατέρναν καλουμένην οἰκοῦντες, πλησίον ὄντες τῶν ἀπὸ Ῥωμαίων φιλίας ἀπέστησαν, ἐφ' ᾧ τοῖς Σαυνίταις συμμαχήσουσιν. Et Sigonius ad locum Livii prædictum teſtatur, in veteri exemplari ſe reperiſſe ita *ad Nuceriam Alfaternam*. Et Franciſcus Modius affirmat, in membranis Fuldenſibus ſic eſſe; *ad Nuceriam Alfaternamque*. Unam intelligi debere urbem, diſerte teſtantur verba. Tuna *Alfaternos* ſcribendum eſt, ſi orationi ſuus ſenſus conſtare debet. *Nuceria* igitur hæc *Alfaterna* dicta; & opidani ejus *Nucerini Alfaterni*, ad diſcrimen *Nuceriæ Camellariæ*, quæ eſt in Umbriâ. Appianus ἐμφυλ. 4. ubi narrat, præcipuas Italiæ urbes ab triumviris militibus fuiſſe deſtinatas, ad colonias deducendas, hanc etiam

Nuceriam

Nuceriam inter eas connumerat. Coloniam deductam fuiſſe, ex Tacito apparet. Is quippe Annal. lib. 13. in principatu Neronis ita ſcribit: *Coloniæ Capua atque Nuceria additis Veteranis confirmatæ ſunt.* Et lib. 14. *Sub idem tempus levi contentione atrox cædes orta inter colonos Nucerinos, Pompeianoſque, gladiatorio ſpectaculo.* Ab Auguſto Imp. primùm deducta eſt, cognominataque *Nuceria Conſtantia.* Frontinus lib. de Coloniis: *Nuceria Conſtantia, muro ducta colonia, deducta juſſu Imperatoris Auguſti.* Cluver. Long. 38. 42. Lat. 40. 44.

Numana, op. Piceni in Italiâ. Plin. 3. 13. *Numana à Siculis condita.* Silius lib. 8.

———*Scopuloſæ rura Numanæ.*

Numantia, urbs Hiſp. Tarrac. circa 20. an. bellum cum pop. Romano geſſit, & à Romanis obſeſſa per annos 14. cùm haberet tantum quatuor hominum millia, non ſolum ſuſtinuit, ſed etiam vicit 40. millia Romanorum. Tandem tamen à Scipione poſt longam & arctiſſimam obſidionem deleta eſt. Pop. *Numantini*, qui cum fame laborarent, nec eis daretur juſti certaminis copia, omnia ſua, & ſeipſos igni immiſerunt. Horat. lib. 2. Od. 12.

Nolis longa feræ bella Numantiæ.

Cic. 1. Offic. *Majores noſtri Carthaginem, Numantiamque funditus ſuſtulerunt.* Et Philip. 4. *Everterunt Numantiam Romani.* Vide Florum 2. 18. Hinc *Numantinus* adjectivum Prop. 4. eleg. ult.

Aſſa Numantinos regna loquuntur avos.

Long. 18. 58. Lat. 42. 30.

Numentana via, extra portam Viminalem, etiam *Figulnenſis* dicta fuit, teſte Livio.

Numicus, Latii fluviolus, in quo repertum fuit cadaver Æneæ, & in quo Anna, ſoror Didûs, ſe ſubmerſit. Virgilius Æn. 6.

———*Fontis ſtagna Numici.*

Pari modulo Silius lib. 8.

———*Parvo deſcendens fonte Numicus*
Labitur & leni per valles volvitur amne.

Horatius impari. Sic enim ille:

Brunduſium Numici melior via ducit an Appi.

Ejus mem. Tibullus lib. 2.

Illic ſanctus eris, cum te veneranda Numici
Unda Deum cœlo miſerit indigetem.

Virgil. ubi ſupra:

———*Sacrumque Numici*
Litus amavit.———

Numidia, reg. Africæ mediter. *Metagonitis* Plinio in Libyæ inter. & Maurit. confin. Pop. *Numidæ*, apud quos urſi ferociſſimi gignuntur, teſte Solino. *Biledulgerid* Marmolio. Juvenal. Sat. 4.

Profuit ergo nihil miſero quod cominus urſos
Figebat Numidas.———

In Solino v. forſan leg. *Uros.*

Numidia alterâ, quæ *nova* nominatur, incolis *Guzuntina*, teſte Marm. pars Africæ propriæ litoralis ad ſinum Numidicum, in Maurit. Cæſarienſis confin. inter Ampſagam & Bagradam flu. in quâ Cirta, Saldæ & Cullu urbes. *Regno di Conſtantina* vulgò dicitur. Sinus vero Numidicus *Golfo di Stora*, vel *di Eſtora*, teſte Marmolio. Pop. quoque *Numidæ.* Virg. Æn. 4.

Et Numidæ infræni cingunt, & inhoſpita Syrtis.

Numidæ equites in comitatu divitum Romanorum fuere, de quo legendus Lipſius ad lib. 2. Hiſt. Tac. itemque Torrentius ad Suetonii Neronem cap. 34. Hæc regio cameloſtruthionem avem prægrandem fert, quæ proverbio *Avis Numidica* dicitur apud Ariſtoph. in Avibus de homine prægrandi ac timido. Vide *Nomades.*

Nuremberga, *Norenberg*, urbs ampla & libera Germ. in Francomiâ ad Regnitium flu. & ei etiam ſubeſt ditiuncula adjacens; 15. mill. Germ. diſtat ab Herbipoli in Eurum; eſtque inter Epiſcopatum Bambergenſ. in Circium, & Palatinatum ſuper. in Eurum.

Nurſæ, op. in Æquiculis. Virg. Æn. 7.

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ.

Jamdudum interiit, unde & Servio ſitus ejus ignotus.

Nurſia, Piceni civitas. Ptol. Σαβῖναι πόλις Νερσία. Diod. lib. 48. Ὁ Καῖσαρ ὅτι Νερσίαν ἐς τὴν Σαβίνους ἐχειρώσατο. Pop. *Nurſini.* Virg. Æn. 7.

Qui Tiberim, Fabarimque bibunt, quos frigida miſit
Nurſia.———

Ubi Servius. *Nurſia, Piceni civitas, frigida autem vel reverâ, aut certè, venenoſa, nocens. Gracchi namque ubique in concionibus ſuis Nurſinos ſceleratos appellavere; & ſcimus amare Virgilium hiſtoriarum rem per tranſitum tangere.* Atqui nullum hic intellexit hiſtoriam Virgilii imitator Silius, qui lib. 8. ita canit:

———*Nec non habitata pruinis*
Nurſia.———

Frigidam igitur dixit Virgilius, quia inter Apennini pruinas ſita. Hinc *Nurſinus* adjectivum. Mar. 13. 20.

Nurſinas poteris parciùs eſſe pilas.

Id eſt rapa, quæ in orbem optima naſcuntur in Nurſiâ, Sabinorum civitate. Long. 36. 30. Lat. 42. 50.

Nymphæum, op. Tauricæ Cherſoneſi apud Theodoſiam urb. *Ciprico*, teſte Nigro. Item promontorium geminum Macedoniæ: unum montis Athi in latere Auſtrali, *Capo Ninfeo* ex tab. recent. Alterum in orâ maris Ionii, apud Apolloniam & Aoum flu. *Capo Pali* Luccaro. Lucan. lib. 5.

Nymphæumque tenent, nudas Aquilonibus undas.

Nyſa, urbs Arabiæ, ſive, ut alii putant, Ægypti, Arabiæ propinqua, apud quam Bacchus, ut Diodoro placet, à Nymphis eſt educatus, unde *Dionyſius* ex Διὸς, i. e. Jove & *Nyſa* conflato vocabulo. Plin. 8. 13. *Nyſam* Indiæ montem eſſe tradit, lacertas immenſæ magnitudinis alentem.

Nyſa, vel *Nyſſa*, Indiæ civitas, a Libero Patre condita, teſte Strab. lib. 13. ſita ſub radicibus montis, quem Meron vocant. Virg. Æn. 6.

Nec qui pampineis victor juga flectit habenis
Liber agens celſo Nyſæ de vertice tigres.

Hinc *Via Nyſſæa.* Dionyſ. verſ. 1159.

Τύνεχθε Νυσαίιο μιν ἐρημίξαντο κέλευθον.

Vide ſis illic Euſtathium. Item *Nyſa* unus ex Parnaſſi verticibus Baccho conſecratus. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio; niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant; & dominis Cyrrhæ Nyſæque feruntur
Pectora noſtra, duas non admittentia curas?

Lucanus lib. 8.

Et juga tota vacant Baccho Nyſcia.

Idem lib. 1.

———*Cyrrhæa velim ſecreta moventem*
Sollicitare Deum, Bacchumque avertere Nyſâ.

Alia eſt *Nyſa* in Thracia. Steph. Hom. Iliad. ζ. ubi de Lycurgo:

Ὃς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας
Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.———

Vide ſis illic Didymum. Nicander in Alexipharmacis v. 30.

Ὡς δ' ὁπότ' ἀγείσσῃ ὑπαθλίσσασα ὀπώρῃ
Σιλλωοὶ κεγχρῖτο Διωνύσοιο πθλωοὶ,
Πρῶτον ἐπ' ἀρειζόνῃ πολῷ φρένα θωρηχθήσσες
Ὀμμασι δινήθης, ὅτε σφαλεῖσι ϗ κώλοις
Νυσαίιν ἀνὰ κλιτὺν ὑπιδρεμον ἀφεαίνουσες.

Decem *Nyſas* enumerat Stephanus & Homeri Scholiaſtes ubi ſupra. Vide Heſychium in Νύσα, & Caſaubonum ad Nyſſeni epiſtolam. Item hominis proprium. Cic. 3. de N. D. *Dionyſios multos habemus, primum Jove & Proſerpinâ natum; ſecundum Nilo, qui Nyſam interemit.*

O.

Oanus, urbs Lydiæ. Steph. & Siciliæ flu. Pindarus, hodiè *Fraſcolari.* Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 605.

Oaſis, vide *Avaſis.* Erat autem urbs gemina in medio Libyæ, teſte Strabone. Minor *Alzagar*, teſte Bar. Long. 60. 15. Lat. 26. 45. Major *Gademez* Zeiglero. Long. 59. 30. Lat. 23. 30. Hæc abeſt à Thebis Ægypti itinere ſeptem dierum in occ. teſte Herodoto, qui ait Samios eam urbem tenuiſſe. *Oaſſis* dicitur lib. Concil.

Oaxes, flu. Cretæ, ab *Oaxe* Apollinis filio dictus. Rara hujus mentio apud veteres; nobis interim ſatis eſſe debet auctoritas Virgilii Eclog. 1.

Pars Scythiam, & rapidum Cretæ veniemus Oaxem.

Quin & Vibius Cretæ flu. facit, ut non audiendus ſit Servius, qui in Meſopotamiâ ponit. Accedit argumentum ab Apollonio lib. 1. Argon. qui ait Cretam dictam eſſe *Oaxida.*

Oaxus, civitas Cretæ, ab *Oaxo* Minois ex Acacallide filiâ nepote; vel à ſitu loci, quòd *crepidines* Græci *Axos* vocant. Herod. quoque lib. 4. *Oaxum* urbem Cretæ facit, in quâ Etearchus pater Phronimiæ matris Bacchi regnavit, qui Cyrenen condidit. Civis *Oaxius.* Steph.

Obius, *Oby*, alias *Carambycis*, flu Moſcoviæ ampliſſimus, qui è *Kitayſco* lacu exiens, & à mer. in Sept. tendens, Europam ab Aſiâ ſeparat, & per Tartariam Moſcoviticam fluens, receptis Protacâ, Salâ, & Tobolia flu. cum plurimis al. 6. oſt. in Oceanum Glacialem ſe exonerat inter Obdoram, & Samojedam prov.

Oboca, flu. Hiberniæ; hodie *Dora* dicitur, eſtque in Lagenia prov. Oritur in Com. Dublinienſi, ac dein per Caterlo-

ghens. labitur, ubi juxta Arcloam portum & op. in mare Hibern. se exonerat 35. m. p. infra Dublinium in meridiem.

Obrincus, Gall. Belg. flu. *Mosella* Tacito & Ausonio, teste B Rhenano, qui per Lotharingiam & Trevirenses in Rhenum ad Confluentes urbem fluit. Heroldus non fluvium significare docet apud Ptol. sed eum Germ. tractum, quem hodie *Ober Rhingau* vocant. Aliqui credunt eo vocabulo significari superiorem partem Rheni fluminis, quasi diceret *Oberrhyn*.

Obris, nomen flu. Gall. Narbon. ex agro Gavillitano per Biterensem urbem, inter Narbonem & Agatham in mare delabens. *Orobis* Ptol. *l' Orobe* Clusio.

Obroatis, Persidis urbs. Ptol. *Orobatis* Ammiano, hodie *Omara*, teste Moletio.

Obtricum, sive *Obtricense* Amm. lib. 20. op. ad Mosam, idem quod aliis Trajectum superius, vulgò *Obtryek*.

Obulco, Hisp. Bæt. urbs. Ptol. *Pontificense* vocat Plinius. *Sicura* Nigro dicitur. Villanovanus *Ullam* Hirtii putat. *Porcuna* ex vet. Inscriptione, teste Morali.

Occara Antonini videtur Simlero *Coara* Ptolemæi. Chalcidiæ regionis in Syria.

Occitania, pars Gall. Narbon. hodiè *Languedoc*.

Ocelis, Ptol. *Ocila* Plinio, *Acul* Straboni, urbs & emporium Arab. Fel. ad sin. Arab. à Mochurâ, sive, ut nunc vocatur, Mecchâ 40. m. p. *Zidem* Nigro. *Capo de Cels* Rhamusio.

Ocelli, promontorium Angliæ, *Holderneſſe* Camdeno, cujus extremitatem *Spurnhead* vocat.

Ocelum, vulgò *Esilles*, teste Vigenereo, op. Alpinum Gall. Narbon. in confin. Taurinorum. Aliis est *Oulx*, Italis *Ours*, pagus paulo remotior; *Ocey* Ferrario in finibus Sabaudiæ.

Ocelum, *Ocellum Durii* Antonino, *Ocelis* Appiano, op. seu pag. Hisp. Tarrac. in finibus Arevacorum, ad Durium flu. *Fermoſel*, teste Zuritâ. Item op. Hisp. in Callaicis mediterr. *Otero de Rey* Moletio.

Ocetis, insula maris Deucaledonii, Scotiæ adjacens apud Orcada promont. *Hethy* Camdeno, *Sandes* aliis. *Ranaldſda* Ortelio ex Lhuydo.

Ocha, mons Eubœæ. Item insula ipsa sic dicta. Strabo καὶ Ὄχη ἡ ἐκαλεῖτο ἡ νῆσος, καὶ ἔστιν ὁμώνυμον αὐτῇ τὸ μέγιστον τῶν ἐνταῦθα ὀρῶν. Est & apud Plin. *Ocha* una è vetustis Eubœæ urbibus. עוקה *Oca* Pœnis *angustum* sonat; quo nomine illos hanc insulam appellasse verisimile est διὰ τὴν στενότητα, ut Græcos *Macrin* à longitudine. Mela. *Eubœa*, &c. *usquam lata, duûm millium spatium habet ubi artissima est.* Scylax. Τὸ δὲ πλάτος ἐστὶν ὅσον Εὔβοια. Alexius Comicus in censu 7. insularum Εὔβοια πάμπαν στενωφής. Boch. Vide Casaub. in Strab. lib. 10.

Ochus, flu. Indiæ. Plin. 6. 16. seu potius Bactrianæ: sic enim idem Plin. 31. 7. *Præterea apud Bactros amnis Ochus, & Oxus ex oppositis montibus deferunt ramenta.* Oritur autem ex Parapamiso monte, Oxoque flu. congrediens, cum eodem in Margianâ reg. Caspium mare petit. *Obenger* Castaldo.

Ocinarus, vulgò *Savuto*, flu. Brutiorum in Calabr. citer. in sinum Terinæum influens. Hodie *Sabario* dici, & *Sabbacum*, vel *Sabbatum* Antonini esse ostendit Barrius.

Ocite, insula parva Hiberniæ ad occ. quæ *Baz* incolis dici fertur.

Ocrea, Umbriæ op. excisum, cujus magna adhuc manent rudera apud Tiberim ex adverso Galesii, Ocriculo vicinum, minus 2. m. p. distans in Austr. vulgò *Ocre*.

Ocriculum, ultima Umbricarum urbium versus meridiem, Romæque proxima, urbs antiqua, cujus nomen alii plurali numero *Ocriculi* protulerunt. Opidani inde sunt Ciceroni, Livio, ac Plinio, *Ocriculani*; Inscriptioni veteri & Stephani epitomatori *Ocricolani*, vulgò nunc op. incolis *Otricoli* vocatur: Οἱ Ὀκρικλοι Straboni, τὸ Ὀκρίκολον Ptolemæo. Stephanus: Ὀκρίκολα, πόλις Τυρρήνων. Διονύσιος Ὀκριωκαδεκάτῳ Ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας, τὸ ἐθνικὸν Ὀκρικολανός, ὡς αὐτός φησιν. Nescio autem an ipsi Dionysio opidi vocabulum formatum fuerit Ὀκρίκολα; nescio item, an Tyrrhenorum id ille fecerit opidum; vereorque de suo id gentis nomen adjecisse Stephanum, cujus ætate Umbria etiam sub Etruriæ, sive, ut tum adpellabant, Tusciæ titulo comprehendebatur. Long. 36. 00. Lat. 42. 16.

Ocrinum, quod & *Damnonium* Ptol. promont. Albionis in Cornubiâ reg. occidentalissimum, Antivestæ proximum, ubi op. S Michaelis, de quo *Capo di S. Michael* etiam nominatur; ab Exonia urbe 79. m. p. in occ. recedens. *The lands end* Camdeno.

Octapiturum, promont Albionis. Ptol. *S. David's head* Camdeno. Est autem in Walliâ reg. maximè occiduum, ubi Menevia urbs episc. quæ *S. David*, dicitur, à Londino 192. m. p. in occ. à Maridúno reg. primaria 36.

Octapolis, Lyciæ op. Ptol.

Octodurum, Hisp. Tar. urbs ad Durium flu. in Vaccæis. Ptol. vulgò *Toro*. Long. 14. 52. Lat. 42. 00.

Octodurum, vel *Octodorus*, vulgò *Martenach*, teste Simlero, op. olim, nunc pagus Veragrorum in Gall. Narbon. apud Rhodanum flu. inter Allobroges & Sedunos, Long. 28. 38. Lat. 45. 28.

Octogesa, op. Hisp. Tarracon. apud Iberum flu. in regno Arragonio; *Etovisa* Plinio. *Etovissa* Livio. *Mequinenza* hodie, teste Morali. *Hitona* autem Episcopo Gerundensi.

Odera, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, & in mare Balticum influens. *Oder* vulgò dicitur.

Odessus, urbs Myssiæ infer. cum monte cognomine ad Euxinum mare, inter Mesembriam & Dionysiopolim. Stephanus illam Almydesso proximam facit. Ejus mem. Ovidius lib. 1. Trist. eleg. 9.

Inde Mesembriacos portus & Odessos, & arces
Prætereat dictas nomine, Bacche, tuo.

Est & *Odessus*, amnis ibidem. Vide Stuckium ad Arrianum pag. 189.

Odones, pop. Thraciæ. Dionysius Bassaricôn lib. 14.

Μαίδων τ' ἄγεια φῦλα καὶ Ὠδόνες ἐγχεσίπαλοι.

Odrysæ, pop. Thraciæ circa Hebrum flu. Solinus. Hos Thucydides inter Abderam & Istrum collocat. Laonicus eos *Moldavienses* esse putat. Horum civitas *Odrysa* Straboni dicitur. Hinc *Odrysius*. Claud. in Gigantomachia:

Primus terrificum Mavors non segnis in hostem
Odrysios impellit equos, quibus ille Gelonos
Sive Getas turbare solet.——

Statius Achilleidos lib. 1.

Sic cum palantes Phlegræa in castra coirent
Cœlicolæ, jamque Odrysium Gradivus in hastam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues, &c.

Sil. Ital. lib. 7.

Non graviore movent venti certamina mole
Odrysius Boreas, & Syrtim tollere pollens
Africus.——

Val. Flac. lib. 5.

——*Odrysio gaudebant carmine Phocæ.*

Id est Orpheo. Ubi alii *Othrysio*.

Odyssea, *Edissa* Cic. *Ulyssis portus* Plin. *Capo Marzo*, teste Fazello, port. & promont. Siciliæ in Australi orâ ad Pachynum, ultra Motyam urb. deletam.

Oea, Tripoleos in Africâ urbs, Οἶν apud Stephanum est in Ἄσβυσα, Plinio *civitas* Oëënsis. Ἐᾶα Ptolemæo, Silio *Æa*, Apuleio *Ææa*, mendosè *Ocea* in Antonino, & *Occa* in Isidoro. In situ ejus graviter errat Callimachus, cum eam à loco ejus, qui fuit juxta mare, ad Tritonem amnem admovit his verbis.

Ὄππ ἀπὸ Τειτωνος ἐφ' ὕδατι Ἀσβύσιο.

Quod in Africano poetâ minus ferendum. Vide Boch. Geogr. pag. 526.

Oeanthe, *Oeanthia* Paus. & Melæ, op. Achaiæ in finibus Locrorum Ozolorum in orâ sin. Corinthiaci, ex adverso Ægiræ op. Peloponnesi.

Oeaso, promont. Hisp. Tarrac. in orâ Oceani, Cantabrici, in Guipuscoâ reg. cum op. exciso, *Aiso* Garibæo & Clusio. *Eason* Melæ, *Olarso* Plinio, *Jarso* Marciano, *Orsona* Appiano, *Idanusa* Straboni, teste Pinciano.

Oeasopolis, op. Hisp. Tar. apud Easonem promont. *Fuenterabia* Ortelio. A Baionâ urbe Aquitanicâ 6. leuc. in occ. recedens. Aliis *S. Sebastian*, op. ejusdem oræ, à Fonte Rapido 5. leuc. in occ. Long. 19. 00. Lat. 44. 31.

Oebalia, duplex fuit. *Una* quæ & Laconia dicta fuit, ab Oebalo Arguli filio cognominata. Hinc *Oebalius*, Statius Achilleide 1.

Solverat Oebalio classem de littore pastor
Dardanus.——

Hinc *Oebalides*. Ovin. in Ibin.

Quo puer Oebalides ictus ab orbe cadis.

Id est Hyacinthus, qui Lacon fuit, ab Apolline disco interfectus Ovid. Fast. 5. ubi de Castore & Polluce:

Effugere Oebalidæ cursu potuere sequentes.

Hinc *Oebalis*. Stat. 1. Sylv. 2.

——*Queis purpura sæpe*
Oebalis, & Tyrii moderator livet aheni.

Altera v. in Italiâ juxta Tarentum urbem. Virg. Georg. 4.

Namque sub Oebaliæ memini me turribus altis,
Quà niger humectat flaventia culta Galesus,
Corycium videre senem.——

Est enim Galesus Calabriæ flu. Tarento proximum, teste Livio. Hinc *Oebaliæ matres*, quæ *Latinæ nurus*. Ovidius Fast. 3.

——*Meas celebrare Calendas*
Oebaliæ matres non leve pondus habent.

Oechalia,

Oechalia, op. multiplex. Strabo lib. 8. ὁ μιᾶς ὄσης. *Cum non ſit unica tantum Oechalia.* Ubi Apollodorum reprehendit, ὅτι μίαν φησί. Ille autem fatebatur Oechaliam eſſe multiplicem; ſed ex omnibus unam, quæ Euryti urbs appellaretur. *Oechalias* autem 5. eſſe à Strabone ſic annotat Euſtathius. Ἐν ἑτέροις δέ φησιν, ὅτι Οἰχαλίαι κῶμαι τῆς Ἐρετικῆς ὁμώνυμοι τῇ Τραχινίᾳ καὶ τῇ περὶ τὴν Τεῖκκαν, καὶ τῇ Ἀρκαδικῇ, καὶ τῇ ἐν Αἰτωλίᾳ. Locus autem Strabonis eſt in lib. 10. ubi de Oechaliâ Euboicâ, quæ eadem eſt cum Chalcide, teſte Plinio. Cæterum *Oechalia*, Euryti regia erat tractu Meſſeniaco, quam Hercules diruit, quia pactam filiam Jolen Eurytus ei non daret. Virg. Æn. 8. ubi de Hercule:

——— *Ut prima novercæ*
Monſtra manu, geminoſque premens eliſerit angues,
Ut bello egregias idem diſjecerit urbes,
Trojamque, Oechaliamque.———

Ovid. Epiſt.

Gratulor Oechaliam titulis accedere noſtris.

Idem Ponticorum quarto:

Alcides capta traxit ab Oechaliâ.

Et Metam. 9.

Victor ab Oechalia Cenæo ſacra parabat
Vota Jovi.———

Oenanthia, op. Sarm. Aſianæ in orâ Maris Euxini. *S. Soſia* Mercatori & Moletio. Long. 69. 40. Lat. 47. 15.

Oenipons, *Oetingen* Simlero & Lazio, op. Norici ad Oenum flu. in Bavaria, med. fere inter Salisburgum & Landſhutum 8. leuc. Long. 33. 48. Lat. 47. 04.

Oenipons, op. Vindelicæ, vulgo *Alten Hokenaugh*, vic. in Bavaria ſuper. vix 1. leuc. à Vaſſerburgo, 5. ſupra Oetingam diſtans, & 6. à Monachio in ort. Salisburgum verſus. Long. 35. 03. Lat. 48. 08.

Oenipons, vel *Ænipons*, *Inſpruck*, urbs Germ. ad Oenum flu. ſub dom. Imperatoris è gente Auſtriacâ, 20. mill. à Saliſburgo, & 18. à Tridento.

Oenoſtadium, *Inſtadt*, urbs Germ. ſuper. ſeu potius pars urbis Paſſaviæ, infra confluentes Oeni in Danubium.

Oenotri, pop. Italiæ, tractum illius inter Pæſtum, ac Tarentum incolentes, quorum reg. *Oenotria* partem Lucaniæ, Brutiorum, & Magnæ Græciæ complectens. Virg. Æn. 1.

Eſt locus, Heſperiam Graii cognomine dicunt;
Terra antiqua, potens armis, atque ubere glebæ.
Oenotri coluere viri: nunc fama minores
Italiam dixiſſe, ducis de nomine gentem.

Ubi vulgò malè *Oenotrii*, Græci enim Οἰνωτρούς vocant. Hinc dicta Italia *Oenotria*, ſed diſcrimen interim quare ſic dicta. Aliqui dicunt ab *Oenotro* Arcade Lycaonis filio, qui Italiam incoluit; in his Myrſilus Lesbius, Pauſanias in Arcadicis, Antiochus Syracuſanus, & Halicarn. Dionyſius, cujus hæc ſunt verba, lib 1. ubi de Arcadibus. Πρῶτοι δὲ Ἑλλήνων ἔσχον, πρᾶσθέντες τὸν Ἰόνιον κόλπον, ὄχθῃ Ἰταλίαν, ἄρχοντος αὐτῶν Οἰνώτρου τοῦ Λυκάονος, ἐπτακαιδεκάτῃ γενεᾷ πρὸ ἐπὶ Τροίαν στρατοπέδων, i. e. annis 459. Ætatem quippe ipſe Dionyſius 27. annorum facit. Refellit hoc Cato in Originibus, & nomen hoc ducit ab *Oenotro* rege Sabinorum, & Hetruſcorum. Varro autem illud refert ad *Oenotrum* regem Latinorum. Servius tamen à *Vino* hoc nomen deducſt, quod optimum in Italiâ; nam Græci οἶνον *vinum* vocant. Conſentit hæc opinio cum Virgilio ubi ſupra, cum Ariſtot. lib. 7. Polit. cum Strabone lib. 6. qui nullius factâ Oenotri mentione, tantùm aiunt, eam, quæ prius dicta eſt Oenotria, vocatam deinde Italiam. Sed ſeveriſſimè ſententiam iſtam Goropius tuetur lib. 4. contra Dionyſium, & Græcos alios, quos levitatis, proditionis, & ſacrilegii arguit. Nam revera à vino dicta *Oenotria*, non à rege aliquo Græcorum. Græci enim ambitione quâdam multorum Latinorum voces ad Reges ſuos transferunt, multaſque terrarum orbis partes ſuas eſſe colonias volunt. Inclinant autem multi in Janum Italiæ regem, qui ἀπὸ τοῦ οἴνου Οἰνωτρούς dici videtur, ut ab Ebræo יין *Jain Janus.*

Oenotrides, quæ & *Oenotriæ* Plinio, inſulæ maris Tyrrheni ante Veliam urb. Lucaniæ in orâ exciſam, quarum una Pontia, *Ponza*, altera Legia, & Iſcia, *Iſchia* vulgò. *Pontias* numero multitudinis legit Dio lib. 59.

Oenus, vulgo *Inn*, flu. Germ. Rhætos, in quibus oritur, Vindelicos & Noricos, quos à Vindelicis ſeparat, alluens, ac Danubio, ad Pataviam urb. exceptus.

Oenuſſa, olim vocabatur Carthago. Steph. Item inſula duplex maris Ægæi, una inter Tenedum & Samum; alia minor apud Chium, *Oenuſæ* Stephano.

Oenuſſæ, *Oenuſæ* Pauſaniæ inſulæ parvæ tres Peloponneſi, ante Acritam promont. teſte Pauſaniâ, Plinio vero ante Meſſenen. *Oenuſa* Melæ, & *Theagnuſa*, *Sapienza* Sophiano. Sed hæc *Sphaeia* aliis dicitur.

Oetya, inſ. Bœotiæ in agro Plateenſi, quam Aſopus flu. efficit unà cum Gargaphiâ fonte. Pauſanias.

Oeſcus, op. Myſiæ infer. in Triballis, cum flu. cognomine ex Rhodope monte, ſeu verius ex Hæmo, qui Cius videtur Herodoto, *Budini*, ſeu *Bydini* Lazio. Sed Nigro eſt *Blida*, op. ultra Rhætiariam 7. m. p.

Oeſporis, op. Africæ mediterraneum Ptol. *Sibaca* hodie, teſte Marmolio.

Oeſtros, Pamphyliæ flu. Melæ, *Ceſtrus* dicitur Ptol.

Oeſyma, vel *Oeſyme*, urbs Macedoniæ, inter Arethuſam ad occ. & Neapolim ad ort. proximas urbes, non longè ab oſtio Strymonis flu. *Calla* ex tab. recent.

Oeta, mons in finibus Theſſaliæ. Doridi à tergo incumbens, morte & ſepulchro Herculis nobilitatus. Plin. 4. 7. Stat. Theb. 4.

Herculeum Pæana canunt, vaſtataque monſtris
Omnia; frondoſa longum Deus audit ab Oetâ.

Pedo Albinovanus:

Qualis in Herculeæ colluxit collibus Oetæ
Cum ſunt impoſito membra cremanda Deo.

Vide quæ habet Barthius ad Stat. Theb. 4. verſus 158. Silius Italicus lib. 3.

Inter quæ fulget ſacratis ignibus Oete,
Ingentemque animam rapiunt ad ſidera flammæ.

Papin. Theb. 1.

——*Dubiamque jugo fragor impulit Oetam*
Inlatus.———

Ubi Lutatius: Dubiam dixit Oetam, quia inter Theſſaliam & Thraciam hic mons interjacit, ut cujus eſſe videatur, incertum ſit. Secus tamen mihi videtur (inquit Barthius) *& dubiam jugo* dixit Statius, inclinatam velut, dubiamque quo reſpiciat. Situs ipſe montis veritatem nobis firmabit in tabulis introſpectus. Videatur & Strabo lib. 9. qui partem ejus ad Thermopylas nutantem indicat. Quod Virg. dixit Eclog. octavâ:

———*Tibi deſerit Heſperus Oeta.*

Ita accipiendum, quod in eo monte ſtellæ videantur occidere, ſicut in Idâ naſci. Hæc Servius. Imò potius Virg. dixit, quòd ab Oetâ oriantur. Vide Turneb. Adverſ. 28. 25. & Gevart. ad Statium lib. 5. cap. 8. Verba Livii lib. 46. pro ratione erunt. *Extremos ad orientem montes Oetam vocant.* Hinc factum ut dies, nox, Sol, ſidera dicantur oriri ab Oetâ. De ortu diei Seneca in Hercule Oetæo:

Hæc, hæc renatum prima quæ videt diem
Oeta eligatur.———

Idem in Hercule Furente Act. 1. deſcribens diei ortum:

Jam cæruleis evectus equis
Titan ſummum proſpicit Oetam.

Papinius lib. 5. Silv.

Septima jam rediens Phœbe mihi reſpicit ægras
Stare genas, totidem Oetæ, Paphiæque reviſunt
Lampades.———

Silius lib. 6.

Vix dum clara dies ſummâ luſtrabat in Oetâ
Herculei monumenta rogi.———

De ortu noctis infinita ſunt teſtimonia; 2. tantum adducam; Catull.

Jamdudum Oetæos oſtendit noctifer ortus.

De cujus verſus lectione adi Achillem Statium. Virgil. in Culice:

Et piger aurato procedit veſper ab Oetâ.

Et hæc altitudinem montis hujus indicant. Longitudine autem maximè patet; incipit enim à Leucadè in Epiro, & deſinit in ſin. Maliacum ad Thermopylas, inter Parnaſſum & Pindum extenſus. Hic op. *Oetæa*, teſte Stephano, *Oetis* vero Diodoro, *Trachis* Straboni. Pop. *Oetæi* Thucydidi vocantur. Mons hodie *Bunina* Sophiano.

Ogygia, quæ & *Calypſus* Homero, inſ. parva maris Auſonii Magnæ Græciæ ante promontorium Lacinium adjacens, à litore 10. aut 12. m. p. recedens; ubi Ulyſſes à Calypſo nymphâ hoſpitio acceptus eſt. Hom. Odyſſ. ε.

Ὠγυγίη τις νῆσος ἀπόπροθεν εἰν ἁλὶ κεῖται,
Ἔνθα δὲ Ἄτλαντος θυγάτηρ δολόεσσα Καλυψὼ
Ναίει ἐϋπλόκαμος δεινὴ θεός.———

Ubi Schol. Ὠγυγίη, ἡ Καλυψοῦς νῆσος. Heſychius: Ὠγυγίη, ὄνομα τῆσου Καλυψοῦς. Item urbs maxima Myſiæ inter. in conf. Thraciæ ad Hæmum montem, quæ & *Priſthlaba*, ſeu *Preſtlaba*, & *Paraſtlaba* Cedreno dicitur.

Ogyris, inſ. maris Indici ex adverſo oræ Arabiæ Fel. ad ort. Erythræi regis monumento nobilitata. Ejus mem. Dionyſius ὁ Περιηγητὴς verſ. 607.

Ἔστι δέ τις σεσλέῳ Καμανίδος ἐκλοθεν ἄκρης
Ὠγυρις, ἔνθα τε τύμβος Ἐρυθραίου βασιλῆος.

Mela lib. 3. cap. 8. *Ogyris, quod in eâ Erythræ regis monumentum eſt, magis clara quam cæteræ.* Sic quoque alii inſulam hanc nominant. Strabo *Ogyrinam* videtur appellare. Ἀπὸ δὲ τῆς Καμανίας εἰρήκασι καὶ Νεάρχου, καὶ Ὀρθάγορας, νῆσον Τυρρίνων κεῖσθαι πρὸς νότον πλαγίαν ὀκτὼ σταδίους, ὀνόματι

ἡ πρὸς Ἐρύθρᾳ δ' εἶκτυ), χῶμα μέγα ἀγγείοις φοινιξὶ κεκάρφυσται. Salmaſius nullum in toto Strabone locum iſto corruptiorem extare putat, quique felicius emendari potuerit, quàm hoc modo; Ἀπὸ δὲ Καρμανίας ἄκρης φησὶ Νέαρχος Ὠγυρίδα νῆσον ἐρήμην κεῖσθαι. Addit etiam nullum fuiſſe auctorem, qui Orthagoras dictus ſit. Verum fallitur. Indicorum Orthagoræ meminit ſemel, iterumque Ælianus. Meminit etiam Philoſtratus de vita Apollonii lib. 3. cap. 15. Facile vero ſanari poteſt hic Strabonis locus. Scribe νῆσον Ὠγυρίην, vel mutatione minimâ Γυρίην. Sanè omnia Melæ exemplaria habent *Gyris*, non *Ogyris*. In Ptolemæo appellatur Ὄγγαρα, nonnulli tamen libri manu exarati legunt illic Ὠγυρις. Attamen Ὀγγάρα etiam dicitur Arriano. Nimis autem longe à litore Carmaniæ removent hanc inſulam Nearchus & Orthagoras, cum bis mille ſtadiorum intervallum faciunt. Satis tamen benè cum hâc menſurâ convenit Plinius lib. 3. cap. 28. *Inſula in alto objacet Ogenis, clara Erythrâ rege ibi ſepulto. Diſtat à continente* 225. *m. p.* Non dubito quin ita ſcripſerit Plinius, cum ſic habeant codices ſcripti, ac Ὠγυρις idem ſit, quod Ὠκυΐνης. Eandem menſuram exhibet quoque Ptolemæus, ut facile appareat, pleroſque unum eſſe ſecutos; Certum tamen eſt erraſſe. Quocunque enim nomine inſula hæc appelletur, ſive *Ogyris*, ſive *Gyris*, & *Gyrine*, ſive etiam aliter, omnino hæc illa eſt, quæ vulgò *Gerun* vocatur. Non amplius 36. m. p. abeſt hæc à continente, ac ſita in ipſo ſinus Perſici oſtio. Olim clara Erythræ regis ſepulchro, ſed nunc nobiliſſimo totius Orientis emporio longè clarior. Hebes eſt, aut ſaltem indoctus, qui non intelligit de Harmuziâ me loqui. Iſ. Voſſius.

Olbia, urbs Sarm. Europ. ad oſtium Boryſthenis flu. teſte Strabone, *Stapenor*, vel *Strapenor*, teſte Nigro. Long. 57. 00. Lat. 49. 00.

Olbia, op. Bithyniæ ad Propontidem, Nicææ, & Apamiæ proximum, *Velia* Sophiano, ubi *ſinus Olbianus*, Melâ teſte.

Olbia, urbs Pamphyliæ marit. in Lyſiæ confin. inter Phaſelidem ad occ. & Attaliam ad ort. *Acopende* Moletio.

Olbia, Gall. Narb. urbs in orâ Provinciæ, inter forum Julii 5. & Telonem 8. leuc. cujus mem. Cic. & Mela. *Eres*, Poldo, vel, ut alii ſcribunt *Hieres*. Long. 27. 40. Lat. 42. 00.

Olbia, urbs Sardiniæ. Hodie nomen in ruinis retinet, inquit Cluverius. Ab Jalo condebatur, teſte Solino, in orâ orientali, ex adverſo Corſicæ ſita. *Ulgienſis urbs* Oroſio. Claud. de bello Gildonico:

Partem litoreo complectitur Olbia muro.

Vide Steph. qui novem *Olbias* recenſet.

Olbius, Arcadiæ amnis, quem Pauſ. dicit Arcadibus nonnullis *Arcanium* appellari.

Olcachites, ſinus Zeugitanæ reg. Ptol. ubi hodie *Alcon* civitas.

Olcades, Hiſp. pop. intra Iberum flu. quorum urb. Stephanus *Althæam* vocat. In regno Toleti eſſe prope urb. *Oleanna* dictam putat Nebriſſenſis. Long. 17. 00. Lat. 40. 00.

Olchinium, *Olcinium* Livio, *Colchinium* olim, teſte Plin. *Ulcinium* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ marit. ad ripam Drilonis. *Dulcigno* Volaterrano. *Polæ* olim, teſte Cantero in Lycophronem. Long. 43. 30. Lat. 42. 35.

Oldemburgenſis Comitatus, prov. Germ. in Weſtphaliâ, inter Friſiam Orient. ad occ. Duc. Bremenſem ad ort. Diœceſim Monaſterienſem ad Auſt. & mare Germ. ad Bor.

Oldemburgum, urbs Germ. in Weſtphaliâ ad Hontam flu. ſub dom. regis Daniæ, 25. m. p. à Brema in occ. & 40. ab Embda in ort.

Oleaſtrum, Hiſp. op. circa ſinum Gaditanum. Ptol. Item Turdetanorum in Bæticâ: Antonino etiam eſt inter Tarraconem, & Dertoſſam. Item promont. Maurit. Tingitanæ, *Capo di Gebba*, teſte Marmolio.

Olenacum, op. Albionis in Angliâ, in orâ Cumbriæ ad occ. ubi Caſtrum *Linſtock*, ad Vallum. Camdenus.

Olenus, *Olenum* Plinio, urbs gemina, una Achaiæ, in Peloponneſo, inter Patras ad ort. & Cyllenen ad occ. ab *Oleno* Vulcani filio condita, & nominata, *Canigriza* hodie, ut quidam putant. Altera Ætoliæ, inter Calydonem, & Chalcidem, ad Evenum flu. *Oleno* adhuc dicta.

Oliaros, inſ. in mari Ægæo, una Cycladum. Stephanus Sidoniorum coloniam eſſe ſcribit, ac diſtare à Paro ſtad. 55. Ejus mem. Ovid. Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Hodie *Syminio* incolis vocatur, teſte Nigro.

Oliba, Hiſp. Tar. urbs. Ptol. *Olit* vulgò dicitur. Eſt autem inter Pompelonem ad Bor. 7. & Tutelam ad met. 9. leuc. Al potius *Oliva* eſt op. in regno Navarræo, à Pompelone 12. leuc. à Tutelâ 10. verſus ort. quod magis probatur, inquit Ferrarius. Long. 19. 50. Lat. 43. 28.

Olicana, urbs Britanniæ, Ptol. Lhuydo *Halifax* dicitur in Eboracenſi comitatu, *Ilkely* vero Camdeno.

Olimacum, *Lymbach*, teſte Lazio, op. Pannoniæ ſuper. in Hungariæ Stiriæque confiniis, geminum: unum ad Muram flu. alterum ad Arrabonem, 3. leuc. inter ſe diſtantia; utrumque à Bolentio 5. in ort. Long. 40. 10. Lat.

Olinia, Gall. Lugd. flu. Ptol. Item Callaicorum Lucenſium urbs in Hiſp. Tar. *Orna* fluvius apud Cænalem nominatur.

Olino, cujus mem. Lib. Notit. *Hole* nunc à Baſileenſibus nominari ſcribit Rhenanus, qui vicum eſſe vult cum nemuſculo non procul à Baſileâ, ubi multa antiquitatis monumenta effodiuntur.

Oliſſippo. Vide *Olyſſippo*.

Olitingi, Luſitaniæ op. inter oſtia Bætis & Anæ flu. Mela lib. 3. cap. 1.

Oliveti Mons, ſive *Olivetum*, & *Mons Olivarum*, mons ad Orientem Hieroſolymæ, torrente Cedron interfluente, Sabbathi habens iter ab Hieroſolymâ. Act. 1. Luc. 19. Hic mons, poſtquam eſt idolis inquinatum הר המשחית *har-hamaſchith*, i. e. *Mons Corruptionis*, dicitur, & non ſolum הר המשחה *har-hamiſcha*, i. e. *Mons Olivarum* ſeu *Unctionis*, mutato elemento, & *Jod* addito, ut nimirum ad nomen alludatur, nec opprobrium deſit. Locus eſt. 2 Reg. 23. Com. 13. Retinent ibi LXX. Μώδαθ pro *Maſchith*, at Chaldæus Paraphraſtes חור זיתאי *Tour-zithaia*, i. e. *Mons Olivarum* ibi habet.

Olizon, urbs Theſſaliæ. Homerus:

Καὶ Πλήθειαν ἔχον, καὶ Ὀλιζῶνα τρηχεῖαν.

Stephanus: Ὠνομάσθη δὲ ἀπὸ τῆς μικρᾶς Ὀλίζωνος. Θεσσαλοὶ δὲ, ὡς ἱστορεῖ Δημοδάμας ἐν κτίσει, τὸ μικρὸν, ὄλιζον καλοῦσι.

Olympia, urbs inter Oſſam, & Olympiam mont. non procul ab Elide & Piſâ, civitatibus Græciæ, ubi erat templum Jovis Olympii, vel Olympici, mercatu, & celebritate illâ quinquennali ludorum Olympicorum nobilis. Strabo lib 8. *Arpina* olim dicebatur, ut Nicanor ſcribit, à matre Oenomai. Stephanus etiam *Piſam* prius vocatam tradit. Hodie *Langanico* dici ſcribit Caſtaldus, *Stauri* Nigro.

Olympus, inter Theſſaliam, & Macedoniam mons, omnium toto orbe terrarum altiſſimus, adeo ut ſupra ejus verticem nulla avium ſublimetur, ut Apuleius de eo loquitur, lib. de Deo Socratis. Vide ipſum, & quæ ad lucem ejus Thuanus affert, ac aſſerit lib. 2. de vitâ ſuâ pag. 1322. Hanc ob cauſam & ipſi cœlo hoc nomen tribuitur, quo nihil altius eſt. Apuleius de mundo. *Hujus* (DEI ſc.) *locum quærimus, qui neque finitimus eſt terræ contagionibus, neque tamen medius in aere turbido, verum in mundano faſtigio, quem Græci ἀέρα vèν rectè vocant, ut qui ſit altitudinis finis; Et isdem eâ ratione* Ὄλυμπον *nominant, quem ab omni ſuſcitatione, & perturbatione vident liberum. Neque enim caliginem nubium recipit, vel pruinas, & nives ſuſtinet, nec imbribus cæditur. Hæc enim nec Olympo, qui eſt celſitudinis ſummæ, contingere Poeta his verbis cecinit:*

Οὐλυμπον δ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι, οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται, ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνφίλαφος, λάχεν δ' ἐπιδέδρομεν αὐγή.

Ex quibus verbis intelligere licet, non omne cœlum, ſed ejus altiſſimam tantum, & remotiſſimam partem, in quâ Deorum ſedes, *Olympum* antiquis appellatum. In Apocolocynthoſi. *Placet in eum ſeverè animadverti, eumque quàm primum exturbari, & cœlo intra dies* 30. *excedere, Olympo intra diem tertium.* De ſumma ſerenitate ac tranquillitate quæ in Olympi montis vertice eſt, Lucan. lib. 2. v. 266.

——Melius tranquilla ſine armis
Otia ſolus ages, ſicut cœleſtia ſemper
Inconcuſſa ſuo volvuntur ſidera lapſu.
Fulminibus propior terræ ſuccenditur aer,
Imaque telluris ventos, tractuſque coruſcos
Flammarum accipiunt: Nubes excedit Olympus
Lege Deûm: minimas rerum diſcordia turbat:
Pacem ſumma tenent.——

Claudianus de Mall. Theodori Conſul. verſ. 206.

——Nec tot molimina rerum
Aut tantum turbavit onus. Sed ut altus Olympi
Vertex, qui ſpatio ventos, hyemeſque reliquit,
Perpetuum nulla temeratus nube ſerenum,
Celſior exurgit pluviis, auditque ruentes
Sub pedibus nimbos & ranca tonitrua calcat.

Vide Barthium ad illud Stat. Theb. 2. verſ. 33.

Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſerenus
Deſpicit, & tantum feſſis incidit aſtris.

Apollonii Scholiaſtes ſex montes hujus nominis enumerat, alii quatuor. Item Cyri Ἀκρώρεια quædam *Olympus* vocabatur. Vide ſis Ferrarium.

Olynthus, urbs Macedoniæ, ſeu Thraciæ, cui à Xenophonte attribuitur, quondam maxima, inter Athon mont. & Pal-

lenen

lenen urb. à Mecybernâ op. 20. ſtad. teſte Suidâ, in Sithoniâ reg. *Rebus omnibus aucta & ornata*, quemadmodum de eâ in tertiâ Verrinâ ſcripſit Cicero; quam cum Philippus Macedonum rex obſideret, nec tamen vi capere poſſet, ejus cuſtodes auro corrupit, atque hoc modo ſuæ ditioni adjecit. Poſtea vero ab Athenienſibus deleta fertur: quamvis non deſint, qui à Philippo everſam tradant, cum ad ipſum quidam dixiſſet, Ἀλλ' οὐκ ἂν οἰκήσαί γε πόλιν ἐκεῖνος Νύνατο πλιπαύτην. Idemque de ira dicendum eſſe, Plutarchus addit, quæ ſubvertere quidem, perdere, ac diruere poſſet, erigere vero ac ſtruere minimè. Lib. de cohib. ira.

Olyras, flu. prope Thermopylas, quem fabulantur conatum eſſe Herculis rogum extinguere. Strab. lib. 9.

Olyſſippo, *Ulyſſippo* Melæ, *Olios Hippon* Ptolemæo, urbs maxima Luſitaniæ regia, emporium, & archiepiſc. 7. collibus, ut Roma, conſtans, ad Tagum flu. oſtius ipſius vicina. Vulgò *Lisbon.* Ab eâ *Olyſſipponenſe promont.* vulgò *Capo di Spichel.* Erat autem municipium Romanorum. Vide Plin. 4. 22. Fruſtra ab *Ulyſſe* deducitur, cum ſit Phœnicium עלש עבא *aliſ-ubbo*, i.e. *amœnus ſinus*, In ſinu ſitam eſſe Mela obſervat. *Sinus*, inquit, *interſunt, & eſt in proximo Salacia, in altero Ulyſſippo, & Tagi oſtium.* Et ſinum illum eſſe amœniſſimum ſcribunt recentiores. Boch. Vide Mercatorem & alios. Long. 11. 00. Lat. 35. 50.

Omana, urbs Felicis Arabiæ. Steph. *Omanum* Ptolemæo, cui pop. *Omanitæ* dicuntur. Plinio vero *Omani* ſunt. *Omanagda* hodie Moletio.

Ombrici, pop. Illyrici, quos Peucerus *Crabaten* indigitat, qui potius ſunt in eâ reg. quæ *Crabaten* appellatur, & multos alios populos complectitur. Ex quâ reg. Capris & Alpis flu. in Iſtrum fluunt, teſte Herod. *Ombrici*, teſte Stephano, pop. Italiæ fuere ad ſin. Adriaticum incolentes, ubi Padus ſubit mare, qui & *Ombri* Italis, apud quos etiam flu. quidam *Ombrus* nominatur, diverſus ab *Ombrone.* Ferrarius.

Ombrios, una ex inſ. Fortunatis. Plin. 6. 36. *Iſola di ferro* quibuſdam, *Porto Santo* vocatur Nigro, cui *Aprofitos* Ptolemæi eſſe videtur.

Omole, vel *Homole*, Theſſaliæ mons, Steph. Et Thraciæ urbs Apollonii Scholiaſtæ. Ejus mem. Theocritus in *Thalyſiis*:

Τὸν μοι Πᾶν, Ὀμόλας ἐρατὸν πέδον ὄφρα λέλογχας.

Vide ſis ibi Scholiaſten. Virg. Æn. 7.

Ceu duo Nubigenæ, cum vertice montis ab alto
Deſcendunt Centauri, Omolen, Othrynque nivalem
Linquentes curſu rapido, dat cuntibus ingens
Sylva locum, & magno cedunt virgulta fragore.

Onæum, Οἰναῖον Livio promont. & op. Dalmatiæ, inter Epetium ad occ. & Epidaurum ad ort. apud oſt. Naronis flu. *Cabo Cumano* Sophiano, aliis *Cabo Lonſeha* dicitur.

Onca, portæ Thebarum, Nam *Onca* ſecundum Phœnices, Minerva eſt. Steph. Nonnus Dionyſ. lib. 44.

Καὶ Ὀγκαίης ἐλελίζετο βωμὸν Ἀθήνης
Ὅν ῥα Κάδμος ἴδρυθε.

Qui de *Oncâ* plura volet, legat aureum Seldeni libellum de Diis Syris. Syntag. 2. cap. 4. Mihi monuiſſe ſufficiet, Deam bellorum Præſidem Ὄγκαν vocaſſe Phœnices, à verbo נגה *aggah*, quod Syris eſt *movere bellum*; proinde pro *Onca* nonnulli Ὄγγαν *Ongan*, vel *Oggan* ſcribunt. Heſychius Ὄγγα Ἀθηνᾶ ἐν Θήβαις. Bochartus.

Oncheſinus, Epiri portus. Ptol. *Santi Quaranta* Sophiano. *Onchinus* vocatur Straboni. *Echinus* Plinii eſſe vult Villanovanus.

Oncheſtus, Bœotiæ urbs, non procul à lacu Copaide. Strab. & Pauſ. condita putatur ab *Onchesto* heroe Bœoto, Neptuni filio, & ab eo nomen accepiſſe. Ejus mem. Hom. in Catalogo:

Ὀγχηστὸν θ' ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἄγλαον ἄλσος.

Ubi Schol. Τὸν δὲ Βοιωτίας ἱερὸς Ποσειδῶν. Ἔθνη δ' ἀπὸ Ὀγχηστοῦ τῆς Βοιωτίας. Idem Homerus λεχαιτόλιν, h. e. *herboſum* vocat Hymno in Mercurium. Eſt & palus juxta Thebas, teſte Ælian. & flu. apud Mycaleſſum, teſte Polybio. Statius lib. 7. Theb.

——*Neptunia proles*
Onchefii quos pinigeris Mycaleſſus in agris,

Onoba, civitas inter ſacrum promont. & Herculeas columPlin. 3. 1. Mela lib. 3 Strab. l. 3. vide ſis ibi Caſaubonum, & Bochart. de Phœn. Col. lib. 1. cap. 34. & Voſſium ad Melam, pag. 226.

Onobala, amnis Siciliæ, de quo ſic Vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 28. Prope Tauromenium, inquit, eſt amnis Tauro nenius, quem Appianus appellat *Onobalem.* Παρῆλθε, inquit, τὴν πλαιὰν τῆς Ὀνοβάλου, καὶ τὸ ἱερὸν τὸ Ἀφροδίσιον, καὶ ὡρμίσατο εἰς τὸν Ἀγρίππειον, ἀξίων τὸν τόπον, ὡς χάραγμα σωτηρίου ἐκλιμένος, καὶ ἀπιπτέρωται τὸ Ταυρομένιον. Veneris fanum intelligit, de quo in Vaticanâ Proverbiorum appendice ex emendatione Cluverii: Τέρμα Νάξιακά, Ῥέρμα Σικελοὶ λέγει τὰ αἰσχρὰ καὶ γυναικεῖα αἰδοῖα. Ἦν δὲ ἐν Σικελίᾳ καὶ Νάξῳ τόπος ἐπιφανὴς Ἀφροδίτης, ἐν ᾧ μεγάλα αἰδοῖα ἀνέκειτο. Naxus hic idem eſt, quod Tauromenium, quam corrididerunt, qui è Naxiis erant reliqui. Unde Plinius: *Colonia Tauromenium quæ antea Naxos.* Et Solinus; *Colonia Tauromenia, quam priſci Naxum vocabant.* Itaque in his Nonii; *Et ſunt gerræ faſcini, qui ſic in Naxo inſulâ Veneris ab incolis appellantur*: errore manifeſto Naxo inſulæ, uni Cycladum, id tribuitur, quod Naxi Siculæ proprium erat. Nam præter proverbiorum authorem, quem citavimus, Heſychius etiam, & Phavorinus, & author Etymologici, Γέρρα ἀπὸ Σικελῶν dici ſcribunt τὰ γυναικεῖα, καὶ αἰσχρὰ αἰδοῖα. Niſi quod Etymologus ſolum habet, τὰ γυναικεῖα. Atque hinc colligere eſt, cur Tauromenius amnis alio nomine vocetur *Onobalas*, nempe propter αἰδοῖα, & faſcina, quæ pendebant à templo Veneris ad illius oſtium extructo. Arabicè enim hodieque עובלה *Onbala* muliebre pudendum eſt, vel ut preſſius loquar, id ipſum quod Samis νύμφη, aliis κλεῖθρις & μύστον. Bochartus.

Ophir, ſig. *cinerem*, ſeu *incinerationem*, aut rectius *cineream*, ac *pulverulentam terram*, Ebraicè אופיר. Eſtque nomen reg. & terræ ſic dict. ab *Ophir* filio Jectanis, nepote Eberi ex Gen. cap. 10. verſ. 29. utpote qui cum fratre ſuo Havilah hanc terram occupavit, ibidemque factâ linguarum confuſione, & variâ populorum migratione, ſedem poſuit. Ut igitur India (ea ſc. quæ intra Gangem) etiam dicta eſt Havilah: ita ab Ophiro quoque altera Indiæ pars (quæ eſt extra Gangem) nomen eſt ſortita, & dicta eſt *Ophir.* Ita enim tunc moris erat, ut quas quis terras primus occupaſſet, eas pro ſe, ſuiſque poſteris poſſideret, atque iis nomina daret. Id quod totidem verbis nobis inculcat Hieronymus de Loc. Ebr. *Fuit unus de poſteris Eber, nomine Ophir, ex cujus ſtirpe venientes à flu. Cophene uſque ad regionem Indiæ, quæ vocatur Serie, habitaſſe refert Joſephus.* Joſephus Acoſta arbitratur, quod quemadmodum noſtri homines Indiam vocant quamcunque longius diſſitam regionem, ſub eâque Americam, Mexico, Chinam, & Braſiliam comprehendunt: Ita quoque in ſcripturâ nomine *Ophir* & nomine *Tharſis* notari terram, aut locum quemlibet remotum arbitratur. Non videtur longè recedere ab hâc opinione Jo. Gorop. Becanus. Optimo jure, inquit, Atlanticus orbis Ophir dictus eſt, quo non aliud in Japeti, cujus Atlas nepos fuit, linguâ denotatur quam id quod *Ultra* jacet. Et ſane multis difficultatibus ſatisfieri poſſet, ſi hæc teneatur opinio. Sive enim in Americam, ſive in Africam, ſive in Sinam Indicam excurriſſet Solomonis claſſis, ſemper tamen in *Ophir*, i. e. in remotam provinciam iviſſe dici poteſt. Attamen ex ſequentibus manifeſtum fiet, quòd Ophir propriè hic accipiatur, notetque certain iſtam Indiæ Orientalis partem, quam diximus. Quis enim Solomonis claſſem in incertum evagatam eſſe, & certum ſibi terminum præfixum non habuiſſe credet? Neque ullus vel in ſacrâ, vel profanâ hiſtoriâ locus eſt, in quo Ophir incertum aliquem terræ tractum ſignificet. Neque eadem ratio denominationis in *Indiâ* & *Ophir* eſt. Nam Hiſpani & eorum more nos Angli quoque Indiam vocamus utramque Orientalem & Occidentalem *Eaſt and Weſt Indies*; ſed falſò & improprie. Cum vera *India* Aſiæ reg. ſit ab inſigniori flu. *Indo* nominata. Hoc itaque poſito quod Ophir certum quendam locum ſignificet, quis autem & ubi terrarum ſit, porro eſt diſpiciendum.

I. Primus hic Autorum cenſus eſt, qui Ophir Solomonæam in Africâ ponunt. Et ii quidem iterum in 4 claſſes diſcinduntur, quarum aliqui in Cuſpide Meridionali, aliqui in umbilico Mediterraneo, aliqui in medio litorali ad Ægyptum, aliqui denique in Fronte Africæ minoris ad confinia Numidiæ ſolicitè *Ophiram* indigitant. Primi igitur opinantur Ophir eſſe *Mehindam*, ſeu *regnum Melindanum*, ut Bartholdus Nihuſius in Tract. Chorogr. quod in potentiſſimâ & litorali reg. *Zangibar*, præ aliis regnis præcellit, & avorum noſtrorum memoriâ humaniſſimos & erga exteros benevolos Reges habuit, hodieque Luſitanorum mercatorum frequentiâ admodum celebratur. In eo metropolis & ſedes regia *Melinda* ſita fere ſub Circulo Æquinoctiali, quæ cum ſuâ vicinâ *Quiloa* ditiſſimarum aurifodinarum plena eſt, uti Joanni Regi Luſitanorum nunciavit Petrus Covillanius, primus Abyſſinorum & Indicorum emporiorum luſtrator apud Jo. Petr. Maffæum H. Indic. lib. 1. Secundi, citante Cornelio à Lapide in Hierem. 10. Ophir eſſe Angolam in Æthiopiâ arbitrantur, quia Joſephus dicat claſſem Solomonis præter aurum etiam Æthiopica mancipia advexiſſe; Eſt autem iſta Angola ſub ipſo Circ. Æquinoct. ad flu. *Onchu*, in Nilum ſe exonerantem. Tertii longius progrediuntur, & ad *Zophalam* conuſlunt, ibique Ophiram ſtatuunt, ut Volaterranus, Stuckius & plurimi Luſitanorum apud Lud. Venetum in deſcript. Navig. Indic. Eſt autem ea *Zaphala*, aliàs *Cefala*, ſub imâ Africâ ad Oceanum Ægyptiacum ſita, non procul à Trop. Capric. auri-

rifodinis prænobilis terra, ex quâ à Luſitanis magna auri copia tranſportatur. Quarto pro Ophirâ locum aliqui ex R. D. Kimchi aliorumque, qui Latinum Interpr. avidiùs quam decet, ſequuntur, opinione aſſignant in Africa *Carthaginem*, eo potiſſimum fundamento ducti, quia *Tarſhiſh* & *Ophir* hic conjungi videntur, tanquam nomina ejuſdem reg. *Tharſis* in multis ſcripturæ locis vertitur à Vulgato, & intelligitur quoque ab Hieronymo *Carthago*. Sed hæc ſententia plane repudianda eſt. Nam *Primo*, ut ὕστερον πρότερον faciam, quo minus credam Carthaginem eſſe Ophiram, aut Tharſis, hæc immota ſunt fundamenta. 1. Quia tempore Solomonis Carthago nondum erat in rerum naturâ, utpote quæ demum annis poſt Solomonem centum & ultra eſt ædificata. 2. Portus Solomonis navigationis non Joppe fuit, ex quo verſus Ægyptum & Numidiam facilis fuiſſet in mari Mediterraneo in regnum Carthaginenſium expeditio; ſed Eſiongeber in lit. Rubri maris, ex quo in mari Indico Æthiopico & Atlantico ſuperato *Capite Bonæ Spei*, incredibilis, & planè diſpendioſa videtur navigatio. *Secundò*, Quantum ad *Angolam* Æthiopicam ſpectat, illa Ophir eſſe non poteſt, quia non maritima, ſed mediterranea ora eſt, neque ita dives auro, quam aliis metallis, imprimis autem ære. Imò in Joſepho nihil de mancipiis Æthiopibus invenio quod ea claſſe Solomonæa ſint advecta, ut alias diffiteri nolimus, quod Solomoni tantopere ob divitias & magnificentiam celebrato undequaque dona allata, & ſic forte etiam ex Æthiopiâ tales vernæ dono mitti potuerint: ſed iſtâc navigatione aſportatos eſſe nullibi legitur. Deinde quod *Zophala* aut *Melinde* Ophiræ titulo non veniant, ex his conficitur rationibus. Nam primò *Melinde* & *Zophala* viciniores ſunt portui Arabico, quam ut triennalem navigationem requirerent. Sanè Covillanus Luſitanicus horum locorum explorator in Melindes & Zophalæ loca excurrit, & inde reverſus eſt Dairum in ſemeſtri anni ſpatio, quum hujus pelagi non admodum gnarus eſſet. Secundò, Quæ regio nullos pavones gignit, nullum gemmarum pretioſarum genus, nullumque argentum habet, ea non poteſt eſſe Ophir Solomonis. Atqui Zophala, & Melinde nullas gemmas, nullum argentum habent, quòd habet Varer. in Com. ſuo Topogr. lit. cap. 8. Ergo.

II. Novus nunc adeundus Orbis eſt, cum iis, qui Ophiram noſtram ex orbe veteribus cognito verſus occidentem in *Americam* tranſportant. Hi in tres abeunt ſententias. Primi ponunt in *Hiſpaniolâ*, ſecundi in *Peru*, tertii in *Peruanâ* & *Mexicana* ditione ſimul conjunctâ. Primò, in *Hiſpaniolâ* eam ponunt Genebrardus ad A. M. 3150. & Vatablus ad 3 Reg. 9. Et ſanè Chr. Columbus cum hanc terram primo patefecit, ſæpe dicere ſolitus eſt, ſe Ophir Solomonis inveniſſe, teſte Petro Martyre. Secundò, in *Peru* ponunt Ben. Arias Montanus, Jo. Goropius Becanus, & M. Marinus Brixianus de Arca Noe in voce *Ophir*, & plures alii. Tertiò, conjunctim in Peru & Mexico collocant Malvenda, & Gregor. Garcias; Quibus quoque *Quarta* poſſet recenſeri non neminis ſententia, qui in inſulis Solomonis ad novam Guineam ſitis Ophiram eſſe ſitam aſſerit. Hæc quoque ſententia ſtare non poteſt. Et quo minus poſſet, iſtud unicuique æquo rerum æſtimatori cogitandum relinquo, viz. Nunquid conſentaneum ſit, Solomonem ex mari Rubro (ibi enim navigium ejus ſolvit) relictâ Indiâ orientali, viciniori ac notiori, multoque rerum pretioſarum fertiliori, atque minus periculoſâ aditu, immenſo circuitu navigationem facere ad novam reg. Amer. Peruenſem, præſertim cum ad eam reg. ex Joppe vel alio portu Maris Medit. per fretum Gaditanum multo breviori, faciliori & magis uſitatâ navigatione pervenire potuiſſet? Porro quare Solomon ex remotis adeo oris peteret, quod viciniores affatim ſuppeditabant?

III. Relictâ itaque Americâ, ſaniores Geographi & interpretes in eo conveniunt, quod Ophir Aſiæ aliqua & Orientalis plaga mundi ſit, in proprio tamen ejus ſitu ſignando in varias ſcinduntur partes. 1. Primo autem eam in *Urphen* aliqui collocant, inſula ſc. in mari Rubro ſitâ; Additque Bochartus Οὐερὴ eſſe fœmininum Arabicum ex אוֹפִיר quaſi *Terram ditiſſimam* dicas; tradit inſuper jam tum Solomonis parentem Davidem naves eò miſiſſe petitum aurum apud Euſeb. Evang. 9. 4. putat denique ex cognatione nominis *Urphen* dictam eſſe *Ophir*. At præterquam quod cognatio nominalis non ſit genuina, neque tam difficilis, neque tam longa, neque tam ſumptuoſa ea fuiſſet navigatio, ſi ad vicinam inſulam in Rubro mari itum fuiſſet. Quid quod ea *Urphen* vel nihil vel parum rei mercatoriæ contineat, atque producat. 2. Secundò, alii eam ad imam Perſiam in regno *Ormuz* transferunt, quia & vicinum, & auri prægnans eſt. Cæterum hæc loca propiora ſunt quam ut expeditionem triennalem requirant; & quanquam ibi multum auri & margaritarum, tanta tamen ubertas & pretioſitas earum rerum non eſt, quanta in reliquis Indiæ provinciis. Ut ut igitur huc veniſſe dicatur claſſis aurifera, ulterius tamen progreſſa non negatur. 3. Tertiò, non procul ab hoc recedit Geo. Hornius Obſ. ad Sulp. Severum qui ex H. Grotio opinatur eſſe *Aphar*. *Cogitemus*, inquit, *an forte non in Indiam uſque iverint naves Phœniſſæ & Judaicæ, ſed ad opidum adſitum ſinui Arabico, quà is ad Oceanum ſpectat, quod* Aphar *vocat Arrianus, Plinius* Saphar, *Ptolemeus* Saphora, *Stephanus* Saphirinam, *ut Indi nempe ſuas res huc tulerint, inde autem petierint longius ab Indiâ abſiti.* Atqui vel ipſo Hornio arbitro *Aphar*, quod opidi nomen eſt, non poteſt eſſe *Ophir*, quæ totam regionem complectitur. 4. Quarto, Bochartus refert ad Zeilam, ſeu Taprobanem in quâ portus Hipporus, quem Phœnices & Græci appellarunt *Ophir*. Eum ut plenius intelligas, ita habe. Duplicem terram Ophir facit Vir magnus; Unam in Arabiâ prope Sabæos, alteram in Indiâ. Illam fuiſſe *Caſſaniſin* Ptolemæi, & Stephani, cujus incolas Diodorus *Gaſandes* & Agatharchides *Caſandos* vocat. Hanc vocat Davidis Ophiram, ex quâ Rex ille tot pondo auri acceperit. 1 Chron. 29. [Alteram in Indiâ ponit ſc. in Taprobane, vulgò Zeilan, & eam Solomonis Ophiram eſſe ſtatuit. 5. Quinto, Maffæus cenſet Ophir eſſe Indiam extra Gangem, ad urb. quæ Ptolemæo dicatur *Triglypton*: hodie autem vocetur *Pegu*, cum quia ibi copia auri & argenti maxima, tum quia ex Bomferri, ex Familiâ Franciſcanâ Sacerdotis, natione Galli, literis conſtet, quòd Peguſii originem ſuam à Judæis exulibus ducant, qui à Solomone damnati ad Ophirinas aurifodinas, hæc loca primum tenuerint. 6. Sextò, Alii ad Malacam referunt, Regionem Indiæ Gangeticæ maritimam, quæ potentiſſima, & opulentiſſima fere omnium eſt, ominumque rerum ad Solomonem allatarum apprime dives. 7. Septimò, Jo. Tzetzes Ophiræ ſitum aſſignat inſulæ Sumatræ, quæ profert aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile, gemmas præterea & margaritas præcipuæ bonitatis. 8. Octavò, audiendus quoque eſt Joſephus. Ant. lib. 1. cap. 2. qui Ophiram vocat Cherſoneſum Auream, ſeu Auream Terram, quem ſequuntur Theodoretus & Procopius. 9. Denique Lipenius ex quo hæc deſumuntur, ſicut Ophiram in Indiâ Orientali ſtatuit, ita putat ejus quantitatem & ſitum non ita eſſe in unâ vel alterâ inſulâ, aut regione coarctandum, ut vel ſola Sumatra, vel ſola Pegu, vel alia aliqua inſula orient. ſit, ſed extendenda potius hæc Aurea Cherſoneſus ſit, & conſtituenda cum ampliatione quâdam in Sumatrâ, Malaca, Sian, Pegu, Bengala, aliiſque conterminis ac finitimis inſulis, & continentibus terris, quas omnes Ophiri Jectanici nepotes longâ ſerie nati oppleverunt & habitaverunt. Σωφὴρ dicitur Origeni in Job 22. 24. Sic enim ille Φασὶ δέ τινες τῶν ἑρμηνευτῶν τὸ Σωφὴρ τὸ Ἀφεκλὼ εἶναι. *Sophir*, i. e. *Ophir*: Ita legitur in Græcâ verſione, S. repetito perperam ex τῷ Ὠφεὶρ. Σωφὴρ vero Heſychio, cui χώρα dicitur ἐν ᾗ οἱ πολύτιμοι λίθοι καὶ ὁ χρυσὸς ἐν Ἰνδίᾳ.

Ophis, flu. Cappadociæ in Pontum Euxinum defluens. Arrian. Stuckius eum Opharum putat, quem Plin. in Lagoum amnem ſe exonerare ſcribit.

Ophiuſa, inſ. in mari Balearico, Ptol. ex duabus Pityuſis minor (nam major Ebuſus dicitur) propter *ſerpentum* copiam inculta, inde & *Colubraria* Latinis dicta. Rhodus quoque inſ. ſic olim vocabatur. Strab. lib. 14. Vide Stephanum in Βίσσιχος, Κύθνος, Λιτὴν, Ῥόδος, Τλῶος, & Τύρας. Item inſula non procul à Cretâ. Plin. 4. 12. Item urbs Myſiæ. Val. Flaccus lib. 6.

———*Gelidis pollens Ophiuſa venenis.*

Opici, pop. Campaniæ, qui poſtea *Auſonii*, teſte Ariſtotele dicti ſunt, juxta Tyrrhenum mare incolentes, & in Latium novum etiam extenſi. A linguarum colluvie ſic dicti, ſive à ſerpentibus, ut Stephano placet, quaſi *Ophicos* dicas. Cæterum *Opicum*, teſte Feſto, pro *Oſco* ponitur & *ſordidum, immundum*, aut *obſcænum* ſig. Juv. Sat. 3.

———*Divina Opici rodebant carmina mures.*

Id eſt, fœdi, & putidi. Idem Sat. 6.

Nec curanda viris Opicæ caſtigat amicæ
Verba.———

Id eſt, quæ non Latinè loqueretur, ſed Opicè, hoc eſt barbarè. Plin. 29. 1. ſub Catonis perſonâ. *Nos quoque dictitant barbaros, & ſpurcius nos quam alios Opicos appellatione fœdant.* Vide Cluver. Ital. Ant. 3. 9.

Opitergium, Carnorum op. inter Cenetam & mare Adriaticum, nunc *Oderzo*, vel *Uderzo* & *Ovederzo* dictum. Ptolemæus. Ὀυενετίας ἡ μεσόγειοι πόλεις, Ὀυϊκεντία, Βγῆνον, Ἀκυλεῖα, Ὀπιτέργιον, Ἄλτινον. Tacitus Hiſt. lib. 3. *Primus ac Varus occupantes Aquileiæ proxima quæque, & Opitergii & Altini lætis animis accipiuntur.* Am. Marc. lib. 29. *Obſeſſa à Quadis ac Marcomannis Aquileia diu, Opitergiumque exciſum.* Corruptiſſimè apud Strabonem lib. 5. Ὀπίτεριον & Ὀρδία legitur pro Ὀπίτεργον, & Κυρκορδία. Populi *Opitergini*. Lucan. lib. 4.

Hic Opiterginis moles onerata colonis
Conſtitit. Long. 34. 10. Lat. 45. 30.

Opidum

Opidum novum, *Rabach*, teſte Nigro, urbs Mauritan. Tingitaniæ mediter. inter Tingri 62. & Volubilim colon. 74. m. p. ex Itin. Anton. Long. 16. 00. Lat. 32. 40.

Opidum novum alterum, ſed apud Ptol. *Oppidon* tertiæ inflexionis, *Mezuna*, teſte Marmolio, colon. & urbs Maurit. Cæſar. mediter. à Ruſuccurro 86. m. p. introrſum, à Tigurdâ 32. à Vagis 72. olim ex primis. Eſt & *Oppidum*, urbs Epiſcop. Brutiorum in Calabriâ ulter. ſub Arch. Rhegino. *Oppido* etiam vulgò dicitur.

Opus, *puntis*, civitas Locrorum Epicnemidiorum, non procul ab Aſopo fluvio. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 4.

Cæde puer factâ Patroclus Opunta reliquit.

Hinc *Opuntius*, ut *ſinus Opuntius* in Ægæo. Et *Opuntii* pop. Phocenſibus Bœotis finitimi. Ab *Opoente* quodam Eleo dictam volunt. Dicitur etiam *Opois*, teſte Vadiano. Sic Orpheus in Argon. paſſim Ὀπόεις Ὀπόεσσ extulit, quæ vox vel *ſucculentum*, vel *foraminoſum* ſig. Long. 49. 10. Lat. 39. 30.

Orcades, inſ. maris Germanici, Scotiæ adjacentes, inter illam & Norvegiam, numero 40. Plinio; 30. vero Pomponio, ab Hebudibus 5. dierum navigatione in ort. diſtantes. Magnæ Britanniæ regi parent. *Orkney* Camdeno. Juven. Sat. 2.

———*Arma quidem ultra*
Littora Juvernæ promovimus, & modo captas
Orcadas, ac minimâ contentos nocte Britannos.

Claudianus, citante Ferrario:

Orcades; incaluit Pictorum ſanguine Thule.

Orcelis, vulgò *Horiguela*, teſte Cluſio, *Oribuela* aliis, urbs Hiſp. Tar. ad Taderum flu. Ptol. Long. 20. 28. Lat. 38. 30.

Orchæ, Babyloniorum urbs. Ptol. *Urchao* aliis dicitur. *Ur Chaldæorum* in ſacris literis, patria Abrahami.

Orchalis, tumulus Bœotiæ in finibus Haliarti ad Heliconem vergentibus, qui poſtea *Alopecos* dictus fuit. Plut. in Lyſandro.

Orchomenus, ſive *Orchomenum*, op. geminum; unum Bœotiæ inter Theſpiam & Coroneam proximas urbes, adhuc *Orchomeno* dictum: ubi templum Charitibus, h. e. Gratiis dicatum erat: olim ditiſſimum, ac potentiſſimum cui Thebani tributa pendebant. Hujus ſolum à talpis ferme evertebatur, authore Plinio. Alterum in Arcadiâ inter paluſtria & paludoſa loca, Mantineæ urbi proximum. Eſt & *Orchomenus* flu. Theſſaliæ. *Minyeius* ante, poſtea *Minterius* dictus, teſte Strabone, cum op. cognomine. Hom. Iliad. β.

Οἱ ἦ Ἀσπληδόνα ναῖον, ἰδ' Ὀρχόμενον Μινύειον.

Ubi Schol. Τὸν ἐν τῇ Βοιωτίᾳ λέγει Ὀρχόμενον, ἢ ὑπὸ Μινύᾳ βασιλευθέντα, ἢ ὀνομασθέντα ἀπὸ Ὀρχομενοῦ τοῦ Διὸς υἱοῦ, ἢ Ἐρμίππης τῆς Βοιωτοῦ. Παραρρεῖ αὐτὸν ποταμὸς Μινύας, ἀφ' οὗ Μινύαι ἐκλήθησαν οἱ τὴν χώραν κτισάντες. Ἔστι δὲ καὶ ἕτερος Ὀρχόμενος τῆς Ἀρκαδίας, ὃν πολύμυλον καλεῖ ὁ Ποιητής, καὶ ἕτερος τῆς Θεσσαλίας. Ovid. Met. 6.

Orchomenoſque ferax, & nobilis ære Corinthus.

Stat. Theb. lib. 4.

Dives & Orchomenos pecorum, & Cynoſura ferarum.

Heſychius: Ὀρχόμενος, πόλις Βοιωτίας, ἣν Μινύειον καλοῦσι.

Orcus Theſſaliæ flu. è Stygiâ palude profluens aquis adeo pinguibus, ut Peneo fluvio, in quem illabitur, olei in modum ſupernatet. Hinc factus eſt locus fabulæ, ut Orcus inferorum fluvius eſſe dicatur, cujus apud Deos ſanctiſſimum ſemper habitum ſit juramentum. Apud Heſiodum vulgò legas Ὅρκον πτυισθείς. Ubi Interpp. *Perjurium vindicantes.* Quis vero unquam audivit ὅρκον eſſe perjurium; Sane in MS. (notante Grævio) legitur. Ὅρκον γνόφοισιν. *Orcum natum.* Et ſic legiſſe videtur Virg. Geo. 1.

———*Quinctam fuge; pallidus Orcus*
Eumenideſque ſatæ.———

Ubi Servius: *Heſiodus Orcum quinctâ Lunâ dicit natum.* Ex Celſo quoque tradit Orcum eſſe jurisjurandi Deum, pallidum dictum, quia jurantes trepidatione palleſcant. Apud Orcum enim defunctas animas jurare, ne quid ſuos, quos in vitâ reliquerunt, contra fas adjuvent. *Orcus* autem Latinis eſt Pluto, ſummus inferorum Deus. Cic. in Verr. *Ut alter Orcus veniſſe Ætnam, & non Proſerpinam, ſed ipſam Cererem rapuiſſe videatur*, hoc eſt, alter Pluto. Plautus. *Quo die Orcus ab Acheronte mortuos amiſerit.* Nonnullis tamen Charon eſt. Gloſſæ Philoxeni. *Orcus* Χάρων. Quin & Sil. Italicus Cerberum *Orcum* vocat:

———*Illætrat jejunis faucibus Orcus,*
Armenti quondam cuſtos immanis Iberi.

Ut veteres videantur omnibus inferis tribuiſſe nomen *Orci*, quod à Græcis illos accepiſſe certum eſt, qui Ὅρκον vocarunt ſepulchrum, ut benè obſervat maximus Scaliger ad Varronem ex Menandro. Vide Grævium ad Heſiod. pag. 91.

Ordovicæ, pop. Albionis in orâ ad ort. quorum urbs Bericum *Barwick*, in Scotiæ Angliæque confin. teſte Hect. Boethio.

Ordovices, pop. fuere Albionis, ubi nunc Wallia Borealis, teſte Camdeno & aliis. Terminabantur autem ab Oriente Cornaviis, à merid. Demetis; ab occ. autem & Bor. mari Hibernico.

Oreſtia, urbs Oreſtis, in monte ſupra Macedoniam eminente, in quâ natus eſt Ptolemæus Lagi filius, primus Ægypti rex. Alia eſt Arcadiæ. Steph.

Oreſtes portus, apud Plinium eſt in orâ Calabriæ ulter. *Porto Ravaglioſo*, teſte Barrio. Item regio Macedoniæ. Ptol. (& op. ejuſdem reg. Livio) quæ *Oreſtias*. Straboni, in quâ Amantia op. Ptol. quod *Oreſtia* Stephano, & *Oreſtis* Livio dicitur, cujus populi *Oreſtæ*. Plin.

Oretæ, pop. Sarm. Aſianæ ad mare Euxinum, inter Cercetios, & Achæos incolentes: Dionyſius:

———Καὶ οἱ πάλαι Εὐξείνοιο
Κρηνοὶ τ' Ὀρῆ τε καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Ita vulgò quidem locus iſte legitur. Atqui *Oretarum* nomen alibi, ni fallor, non invenitur. *Toretas* hic locat Plinius Cercetiis propinquos, in promontorio quodam, quod etiam *Toreticum* Ptolemæus vocat. Stephano quoque Τορῆ ἔθνος Πόντου dicitur. Eadem etiam gens eſſe videtur quos *Toreatas* nominat Mela, ſed Mæoticæ, non Ponticæ, oræ incolas, quos etiam Mæoticis gentibus annumerat Strabo lib. 11. ut dubitari poſſit, an utrumque mare eorum fines attigerint, ab à Mæotide ad Pontum demigrarint. Extra dubium vero eſt, (inquit Montanus) hic legendum eſſe Κρηνοὶ Τορῆ τε, quamvis Euſtathius Ὀρῆ legerit.

Oretani, pop. Hiſp. Tarraconenſis, quorum regio *La Mancha* in regno Caſtellæ novæ. Plinius eos *Germanos* cognominat. Eorum urbs Ptolemæo *Oretum Germanicum* vocatur. *Calatrava* hodie, teſte Cluſio. *Oreto* vero Morali, ab Almagro (ex ruinis Oreti extructo, vel aucto, ut Vetus Inſcriptio indicat) 4. leuc. recèderis apud Anam flu. Long. 16. 30. Lat. 39. 15.

Orethas, flu. Siciliæ apud Panormum, *Fiume della Muraglia* Leandro. Victoriâ Metelli adverſus Haſdrubalem Carthaginienſem memorabilis.

Oreum, Eubœæ inſ. urbs Plin. *Horæus* Ptolemæo vocatur. Pauſanias tradit eam quoque *Iſtiæam* vocatam. Thucydides *Heſtiæam* legit. Camerarius in ſuis Homericis Commentariis dicit eam prius *Talentiam* dictam. Stephanus *Hiſtiæam* ſcribit, & ſuo tempore Oropum nuncupatum addit. *L'Oreo* hodie Sophiano.

Organa, inſ. Arab. fel. in orâ, & in mari Arabico, extra fauces ſin. Perſici, & extra trajectum ex eâ in Carmaniam. Nunc *Muzira* dicitur; eſtque oblonga. Vix 30. m. p. diſtat ab ora Arabiæ, 140. à Corodamo promont. in Africum, & 300. ab Armuziâ in merid.

Orge, *Sulgas* Straboni, *La Sorgue*, teſte Jo. Poldo, fons & fluviolus Gall. Narbon. in provinciâ in Druentiam apud Cabillionem urb. influens. *Sorge* legendum apud Plinium videtur, de quo vide mirum apud illum lib. 18. cap. 22. Nam in eo herbæ quædam naſcuntur, quas boves avidè capite in aquam merſo decerpunt & edunt.

Orgelium, *Orgia* Ptol. *Orgella* Lib. Concil. & *Urgella*, urbs Hiſp. citer. in Catalaunià ad mont. Pyrenæorum radices. Ortelius illam in Arragoniâ collocat. Pop. *Orgelitani*, & *Urgellenſes*. Long. 27. 10. Lat. 45. 50.

Orgia, Hiſp. Tar. urbs, in fin. Oretanorum, à Toleto 28. leuc. Murciam verſus, *Alcaraz* Wernero; Aliis *Orgaz*, op. amplum Toleto finitimum, ab eo 5. leuc. Oretum verſus quod veriſimilius videtur. Long. 17. 00. Lat. 39. 55.

Oricum, vel *Oricus*, *Orco* hodie, teſte Nigro, op. Epiri maritimum, inter Acroceraunia ad Auſt. & Aulonem urb. Macedoniæ ad Bor. à Brunduſio 58. m. p. quot à Japygio promont. Salentinorum. Dionyſius verſ. 399.

Ὠκείλιον δ' ὑπὲρ αἶαν, ἐρεμνὴν Ἑλλάδ' ἀεχθὲ
Πολλὸν ἀνερχομένῳ, δύσιν ζωδείοιο θαλάσσης,
Αἰγαίῃ, Σικελῇ τε.———

Prop. 1. 8.

Ut te felici vectam per cærula remo
Accipiat placidis Oricos æquoribus.

Lucanus lib. 3. verſ. 187.

Tunc qui Dardaniam tenet Oricon.

Ubi *Dardaniam* vocat ab Heleno & Andromachè Dardanis ibi regnantibus. Hecatæus apud Stephanum Μετὰ δὲ Βάθεος πόλις, ᾗ ἡ Ὠρικὸς λιμήν. Plin. 2. 89. *Epidaurus & Oricum inſulæ eſſe deſierunt.* Horat. Carm. 3. Od. 7.

Ille Notis actus ad Oricum.

Hic *Oricus* mons, teſte Polybio, ubi *Oricia terebinthus.* Virg. Æn. 10.

Incluſum buxo, aut Oriciâ terebintho.

Ubi Servius: *Oricos civitas eſt Epiri, juxta quam naſcitur Terebinthus, nigrum lignum habens folia, in buxi ſpeciem.* Inde Prop. lib. 3.

Sed

Sed Thyæ thalamo, aut Oriciâ terebintho.

Ormuzium. Vide *Armuzia.*

Oroländum, Gall. Belg. op. in duc. Lucemburgenſi. Anton. Vulgo *Arlun*, quaſi *Aram Lunæ* dicas. Long. 27. 15. Lat. 49. 45.

Oromanſaci, pop. Belgſi inter Morinos, Geſſoriaco proximi, in Picardiæ, Arteſiæ, Flandriæque confin. ubi Audomarum urbs, *Guiſnes* & *Ardres* opida ſunt.

Oromedon, mons Co inſulæ altiſſimus. Theocrit. Idyl. 7.

Ἴσαν ἔρδς κορυφᾶ τελέσαι δόμον Ὠρομιδόν[τ]ος.

Ubi Caſaubonus: *Prebo eam interpretationem, quæ Oromedontem eſſe montis nomen ſtatuit. Videtur enim mons ille à Gigante ibi occiſo & obruto ſic eſſe dictus.* Sanè *Oromedon* Gigantis nomen eſt apud Propertium lib. 3.

Te duce vel Jovis arma canam cæloque minantem
Cœum, & Phlegræis Oromedonta jugis.

Vide ſis Theocriti Schol. ad locum prædictum.

Orontes, Typhon prius, teſte Strabone, *Ophites* Pomponio Læto, *Ladon* Philoſtrato; flu. maximus Syriæ, ex monte Libano profluens, multiſque urbibus irrigatis, in quibus Antiochia, quam interluit, ad Seleuciam Pieriam in Syrum pelagus delabitur. Variè legitur. *Oronz* intus, teſte Theveto; *Soldino* apud oſtia; interius *Fer*, teſte W. Tyrio. *Farfaro* autem Olivario Hujus meminit Ovid. Met.

Arſit & Euphrates Babylonius, arſit Orontes.

Prop. lib. 2. cap. 23.

Et quas Euphrates, & quas mihi miſit Orontes.

Dionyſius verſ. 919.

Τῆς ἢ πρὸς ἀνίολίω καλαύρεϊ ὑγρὸς Ὀρόντης
Ἀπ[τ]ῶ, Ἀντιόχοιο μέτω διὰ γαῖαν ἰείων.

Juvenal. Sat. 3.

Jampridem Syrus in Tiberim defluxit Orontes.

Pauſanias in Arcadicis videtur ſignificare ab *Oronte* quodam Gigante nomen inditum huic fluvio, cujus in alveo ſiccato corpus repertum undecim cubitorum. Hinc *Oronteus.* Prop. lib. eleg. 2.

Aut quid Oronteâ crinem perfundere myrrhâ.

Oropite Catoni, *Oropitum* Antonino, *Orobitum* ſeu *Orbitum* in tabulâ Deſiderii regis, *Herbanum* Plinio, *urbs vetus* P. Diacono, *Urbſvetana* & *Urbevetanum* Procopio, urbs Hetruriæ mediterranea, inter Viterbum 20. & Peruſiam 30. m. p. *Orvieto* Leandro dicitur. Long. 36. 20. Lat. 42. 24.

Oropus, vulgò *Zucamini*, teſte Alexandro Zardo, *Suſamino* Nardo. op. Bœotiæ in Atticæ confin. in orâ, inter Chalcidem 20. & Tanagram 18. mill. à Thebis 36. ab Athenis 44. Quod cum Athenienſes vaſtaſſent, à Romanis 500. talentis multati ſunt, teſte Agellio. Item urbs Macedoniæ, patria Seleuci Nicanoris, ab *Oropo* filio Lycaonis dicta. Item op. Eubœæ, quod Ariſtoteli *Oræa* dicitur, teſte Stephano, quem ſis conſule.

Oreſa, quæ & *Altinza* Ptol. urbs Mediæ mediterranea, inter Nazadam & Arſiſacam ad ort. *Archiech* Caſtaldo.

Oroſpeda Straboni, *Ortoſpeda* Ptolemæo, mons Hiſp. Tar. poſt Pyrenæum maximus, lorigè, lateque diffuſus, varia habens nomina, à locis quæ attingit. In Celtiberis enim *Sierra de Molina* dicitur, teſte Floriano, in Arevacis & Carpetanis *Palomera d' Avila. Puerto di Somma ſiera, del Pico*, & *della Tablada*, in regno Caſtellæ vet. In regno autem Legionenſi apud Callaicos, *Sierra di Ponfria* vocatur.

Orrhea, *Forfair*, vel *Forfar*, teſte Camdeno, op. Scotiæ in Anguſiâ reg. inter Brechinum ad ort. & Duncaledinum ad occ. 12. m. p. Alias eſt *Newcaſtle* op. Northumbriæ apud Tinam flu. à Dunelmo 12. m. p. in Bor. Bervicum verſus. Item op. Myſiæ ſuper. ad Margum flu. in Danubium influentem, *Horreum Margi* Antonino.

Orſata, Arm. min. urbs. Ptol. *Taniſa* Antonini, ut putat Simlerus, ipſe autem legit *Horſa* ex codicibus fortè mendoſè.

Orſona, *Urſo* colonia Straboni, & Plinio, quæ & *Genua Urbanorum* eidem Plin. *Urſa* autem Aulo Hirtio, op. amplum Hiſp. Bæticæ, ducatus, & Academia in Vandalitia, inter Hiſpalim 8. & Malacam 16. ab Aſtigi 5. leuc. in merid. *Oſſuna* Morali.

Orthoſia, *Antaradus* prius, teſte Plinio; *Orthoſias* Straboni. *Orthoſis* Dionyſio. *Tortoſa* Moletio & aliis, urbs Phœnices Epiſc. ſub Arch. Tyrio in orâ, inter Balaneas ad Arct. 24 & Tripolim ad Auſt. 50. m. p. Item cognomen Minervæ ab *Orthoſio* Laconiæ mont. in reg. Peloponneſi.

Orthura, urbs Indiæ citer. ampla & regia in Mediter. apud oram in ort. inter Narſingam & Bengalam à quâ in occ. ad 200. leuc. abeſt. *Oriſſa* Caſtaldo.

Ortcn, vel *Ortona*, Italiæ op. in Marrucinis, non longè ab Aterno amne. Strabo lib 5. Μετὰ Ἄτερνον Ὄρτων, ὁμώνυμον Φρεγελλάνῃ. Ptolemæus falsò Peligni tribuit; ut magnus eſt Italiæ turbator. Πολιγνῶν, inquit, Σάγρα πόλεμος ἐκβολαὶ, Ὄρτων. Hodie etiam *Ortona* vocatur. Long. 38. 35. Lat. 42. 40.

Ortopula, *Ortopla*, Ptol. op. Liburniæ litoralis, inter Seniam ad occ. & Vegiam ad ort. *Ortopola* Moletio.

Orteſpana, Paropaniſi in Aſiâ urbs. Ptol. *Candahor* Caſtaldo. Long. 118. 00. Lat. 35. 00.

Orteſpanum, Indiæ urbs, inter Arachoſiorum urb. 30. & Indum flu. 337. m. p. diſtans. Plin.

Orteſpeda. Vide *Oroſpeda*, & Boch. de Ph. Col. lib. 1. cap. 34.

Ortygia, Delos à copiâ *coturnicum* ſic dicta. Eſt & lucus Epheſiorum, teſte Tacito, & alius apud Panormum Mileſiorum Straboni. Inſula quoque Siciliæ apud Syracuſas. Virg. Æn. 3.

Linquimus Ortygiæ portus, pelagoque volamus.

Vide Steph. in Ἔφεσ[τ]ος & Λιβύη.

Oſcea, Sardiniæ op. Ptol. Simlerus dubitat, num ſit *Othoca* Antoniini. *Salino* Nigro dicitur.

Oſca, vulgo *Hueſca*, urbs Hiſp. citer. in regno Arragonio. Hic Sertorius vitam morte commutavit. Vellerus: *Sertorium inter cœnam Etoſcæ interemit.* Imo *Oſcæ.* Strab. lib. 3. de eodem Sertorio Ἐπελθὼν δ' ἐν Ὄσκῃ, ita enim egregie emendavit Cl. Puteanus; ubi olim corrupte *νόσῳ.* Florus etiam 3. 22. Oſcam inter urbes recenſet, quæ Sertorio occiſo in poteſtatem Romanam venêre. Locus illius ita ſcribendus eſt: *Ipſæ quoque in Romanam fidem venêre urbes, Oſca, Thermes, Tutia, Valentia, Uxama.* Long. 21. 20. Lat. 43. 00.

Oſca, urbs Bæticæ in Tarracon. confin. *Eſcua* Plinio. vulgo *Hueſcar*, vel *Gueſcar*, inter Baſti 7. & Caravaccam in Bor. 14. leuc.

Oſcarus, vulgo *Ouſche*, teſte Cæmali, flu. Gall. Celt. per Burgundiam (Divionem urbem interluens) in Ararim flu. inter Auxonam & Suram fluens.

Oſcella, op. Inſubriæ in Lepontiorum confinio apud Mont. Sempronium. Ptol. *Domo d' Oſcela* Italis dicitur. Long. 39. 10. Lat. 45. 08.

Oſci, pop. Campaniæ in Latii & Samnii conf. *Sidicini* poſtea dicti, teſte Strab. quorum urbs Teanum. Virg. Æn. 7.

Oſcorumque manus.——

Sic ab oris fœditate dicti. *Oſci* enim apud veteres, turpitudinis, libidinis, & ſermonis notantur, autore Feſto ex Titinnio. Unde *Oſcè loqui*, proverb. dicitur de iis, qui turpiter, & impudicè loquuntur. *Oſce* etiam & *Voſce* fabulari dicuntur, qui Latinè neſciunt loqui. Scoptiçè Horatius:

——*Meſſi clarum genus Oſci.*

Oſcius, mons & flu. Thraciæ ex eodem monte apud Rhodopen non longè ab Hebro fluvio. Thucydides.

Oſi, pop. Germ. quos Althamerus ponit in Sileſiâ, ubi *Oppeln*, & *Neiſſe* urb. ſunt. Reyneccius verò in Weſtphaliâ, quorum urbs eſt *Oſenburg*, vel *Oſnaburg*, quaſi *Oſorum burgum*, à Monaſterio 6. leuc. in Bor. Bremam verſus. Rantzovius verò in inf. maris Baltici, quam *Oeſel* vocat.

Oſiterda, vel *Oſſera*, teſte Varrerio, op. Hiſp. Tarracon. in regno Arragonio. Ptol. Plinius *Oſigerdenſe* vocat.

Oſilia, inſ. cum urbe in ſinu Venedico, Livoniæ adjacens; vulgo *Oeſel.*

Oſincum, pagus Corſicæ, ad Hieri flu. ortum. Ptol. *Omiſo*, ut putatur hodie dicitur.

Oſiſmi, Cæſari, *Oſiſmii*, Pomponio & Plinio, pop. Gall. Celt. in orâ Britanniæ minoris, quorum tractus adhuc *Oſiſmer*, teſte Bertrando Argentæo, dicitur. *Timios* vocat Pytheas apud Strabonem, qui eos quoque *Siſmios* appellat.

Oſinus, flu. Myſiæ. Cedrenus. *Sladitza* Leunclavio.

Oſnabrucenſis, ſeu *Oſnabrugenſis Epiſcopatus*, tractus Germ. in Weſtphaliâ, ſub dominio proprii Epiſcopi. Extenditur ad 40. m. p. à Sept. in merid. ſed vix ad 25. m. p. ab ort. in occ. Terminatur à Sept. Occid. & meridie ditione Epiſcopi Monaſterienſis, & ab Oriente Principatu Mindenſi, & Com. Ravenſpergenſi. In eo unica tantum urbs eſt, nempe,

Oſnabrucum, ſeu *Oſnabrugum*, urbs Hanzeatica Germ. in Weſtphaliâ Epiſc. facta ſub Arch. Colonienſi à Carolo M. an. 776. Sedet ad Haſam flu. ſub dom. proprii Epiſcopi cum tractu adjacente. Diſtat 8. mill. Germ. à Monaſterio in Cæc. & 15. ab Oldenburgo in merid. Long. 29. 45. Lat. 52. 26.

Oſones, op. olim, nunc pagus Pannoniæ ſuper. *Zanto*, teſte Lazio.

Oſopium, urbs Carnorum apud Tilavemptum flu. *Oſopo* hodie.

Oſrhoene, reg. Syriæ in Meſopotamiæ confinio, in quâ Edeſſa & Nicephorium urbes juxta Euphratem flu. Pop. *Oſroeni*, de quibus vide Herodianum ſub finem lib. 6. & principium lib. 7.

Oſſa, Italiæ flu. in Tuſciâ. Ptol. *Fiore* hodie dicitur.

Oſſa, mons in finibus Theſſaliæ, Centaurorum ſtabulum, quem Seneca dicit Olympo quondam fuiſſe conjunctum; Herculis

culis autem operâ abſciſſum, ab eâ parte ubi per Tempe fluit Peneus fluvius. In hoc eſſe fertur tanta pinorum copia, ut in flexione atque reflexione ramorum tonitrua referantur. Quod Lucanus lib. 1. tetigit:

Quantus piniferæ Boreas cum Thracius Oſſæ
Rupibus incubuit, curvato robore preſſæ
Fit ſonus aut rurſum redeuntis ad æthera ſylvæ.

Virg. Georg. 1. ubi de Cœo & Typhœo.

Ter ſunt conati imponere Pelio Oſſam,
Scilicet atque Oſſæ frondoſum involvere Olympum.

De quorum montium ſubſtructione Græci & Latini frequentiſſimè agunt. Hom. Odyſ. 11.

Ὅσσην δ' ἐπ' Οὐλύμπῳ μέμακε θέμεν, αὐτὰρ ἐπ' Ὄσσῃ
Πήλιον εἰνοσίφυλλον, ἵν' ἐρχατὸς ἄμβατος ἦεν.

Antipater Sidonius:

——Οὐκ Ὄσσῃ Πήλιον ἀρθμόν.

Ovid. Faſt. 1.

Sic petitur cœlum, non ut ferat Oſſan Olympus,
Summaque Peliacus ſidera tangat apex.

Horat. lib. 3. Od. 4. ſine mentione Oſſæ:

Fratreſque tendentes opaco
Pelion impoſuiſſe Olympo.

Seneca in Herc. Fur.

Videat ſub Oſſâ Pelion Chiron ſuum:
In cœlum Olympus tertio poſitus gradu
Perveniet aut mittetur.

Et in Agamemnone:

——*Stetit impoſitâ*
Pelion Oſſa; pinifer ambos
Preſſit Olympus.——

Ovid. Met. 1.

Tum pater omnipotens miſſo perfregit Olympum
Fulmine, & excuſſit ſubjectum Pelion Oſſæ.

Sidon. Apoll. ad Magnum Felicem plures conjungit:

Nec Phlegræ legis ampliata rura,
Miſſi dum volitant per aſtra montes,
Pindus, Pelion, Oſſa, Olympus, Othrys.

Oſſenburgum, ſive *Oſnabrugum*, inſignis Saxoniæ civitas, à Julio Cæſare erecta, duobus Canonicorum collegiis celebris. Multum ſibi lucri ex cinericio & lineo panno comparat; ſub paucis annis munitior facta: ſitu amœnam obtinet vallem, amnique Hasâ irrigatur. Carolus M. Saxonibus 33. annorum bellum edomitis, Widekindi etiam arce, huic urbi vicinâ, expugnatâ, eâque impoſito præſidio firmatâ, decem in Saxoniâ epiſcopatus inſtituit, quorum præcipuum Oſnabrugenſem eſſe voluit. Summè etenim hanc urbem præ cæteris coluit, cui privilegium novæ Scholæ conceſſit, ubi Græcæ & Latinæ literæ è viris doctis traderentur. Munſterus.

Oſſeria, vulgo *Oſſery*, urbs Hiberniæ Epiſc. ſub Arch. Dublinenſi, in Laginiâ reg. Fano S. Canici propinqua, ad 3. m. p. recedens. Camdeno autem & aliis non urbs eſt, ſed comitatus, qui epiſcopatum habet conjunctum Kilkennienſi, cujus ſedes epiſc. Kilkennia eſt, ſeu Fanum S. Canici.

Oſſeriates, Ptol. *Oſeriates* Plinio, pop. Pannoniæ ſuper. apud Dravum flu. incolentes, Jaſſiis & Coletianis finitimi.

Oſſet, op. Hiſp. Bæt. quod & *Julia Conſtantia* Plinio, Hiſpali finitimum, ſed exciſum, *Triana* Pineto. *Sevilla la Veja* Marinæo.

Oſſonaba, urbs Luſitanicæ exciſa. *Luſturia* Plinio, *Onoba* Melæ, *Sonoba* Straboni. *Exuba* Mauris dicta, *Eſtoy* Hiſpanis, & *Eſtombar* aliis apud Sylvam urb. quæ illi ſucceſſit. Long. 11. 30. Lat. 37. 00.

Oſtenda, urbs Flandriæ in orâ maris Germ. ſub dom. Hiſpanorum, 3. leuc. à Novo portu in Cæc. & fere 4. à Brugis in occ.

Oſteodes, inſulæ Siciliæ adjacentes ab eâ parte quâ Africam ſpectat. Plin. 3. 8. Vulgo *L. Pozzelli*. Nomen Græcum eſt *ab oſſibus* defunctorum ibi fame à Carthaginenſibus interfectorum, teſte Diodoro Siculo.

Oſtervicum, op. Saxoniæ infer. ad flu. Oſſam, ſub dom. Electoris Brandeburgici, 3. mill. ab Halberſtadio in occ. & fere 5. à Brunſvico in merid.

Oſtia, urbs ad oſtia Tiberis ſita, ab Anco Martio condita, teſte Livio, in ipſo mari fluminiſque confinio, ab urbe Româ 16. m. p. diſtans. Ad Cardinalem ſeniorem, à quo Pont. Max. coronatur, pertinet. Hic Fauſta mulier uno partu duos mares, & duas fœminas peperiſſe dicitur. Strabo τὰ Ὦστια dicere ſolet, ubi alii τὴ Ὄστιαν vocant. Dion Halic. lib. 3. Ἐν ᾧ τῷ μάλιστα τὸ πλεῖστον καὶ τὸ θαλάσσης ἀγχοῦνι πόλιν ὁ βασιλεὺς ἐθεμέλιος, ἣν δὴ τὸ συμβεβηκὸς Ὦστιαν ὠνόμασεν, ὡς δ' ἂν ἡμεῖς ἐπωνύμως φήσαν. Feſtus. *Oſtiam urbem ad exitum Tiberis in mare fluentis, Ancus Martius rex condidiſſe, & ſarmineo appellaſſe vocabulo ferunt.* Quod autem Strabo ait Oſtiam eſſe ἀλιμένιον διὰ τὸ ῥεῖθρον, repugnat Dionyſius, cujus hæc de re verba operæ pretium fuerit attexere. Ἐγὼ δὲ ἔγνων τοὐναντίον ὅτι τὸ εὐλιμενώτατον αὐτῆς λιμένος κρεῖττον ἀπὸ τοῦ τῆς πλημμυρίδος σήματος. Εὑρίσκω δὲ ὅτι πολὺ τῆς θαλάττης ἀνώτερον, καὶ κόλπος λαμβάνει μεγάλους οἵους οἱ κρείττους τῶν θαλαττίων λιμένων. Ὃ δὴ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, εἰ ἀπολείποι τὸ σῆμα τοῦ τόπου τὴν θαλάττης δύναμιν ἐμφανίζοντος. Idem Dionyſ. affirmat Tiberis oſtium unum eſſe γνήσιον, quo mare ingrediatur. At Rutilius ita ſcribit:

Tum demum ad naves gradior, quà fronte bicorni
Dividuus Tiberis dexteriora ſecat.
Lævus inacceſſis fluvius vitatur arenis,
Hoſpitis Æneæ gloria ſola manet.

Inde *Oſtienſis lacus*, hodie pene exſiccatus; & *Oſtienſis Porta*, una ex Portis Romæ, quæ *Tergemina*, & vulgo *Porta di S. Paulo* vocatur & *Via Oſtienſis*, quæ Oſtiam deducit.

Oſtiones, pop. ad Oceanum occidentalem Stephano, quos etiam *Coſſinos* vocari ait. Pytheas apud Strabonem *Oſtiæos* vocat.

Oſtippo, urbs Hiſp. Bæticæ, in orâ litorali, à Calpe 6. leuc. Malacam verſus, olim ſub Hiſpalenſi conventu. Plin. vulgò *Eſtepona*. Long. 15. 25. Lat. 36. 00.

Oſtracine, urbs Palæſtinæ in Ægypti confin. cui à Ptolemæo tribuitur. *Stragioni* Pineto. Long. 64. 15. Lat. 31. 50.

Oſtrogium, *Oſtrog*, op. Poloniæ, Ducatus tit. inſignitum in Volhiniâ ſuper. ad Horinum flu. 3. mill. Germ. à Zaſſavia in occ. & vix 1. à Miedireczo.

Oſtrogothia, reg. Sueciæ in Gothiâ, ſub quâ ſunt prov. Oſtrogothia propria, & Smalandia, cum Oelandia, & Gothlandia inſ. in mari Baltico. Limites habet à Sept. Sueoniam, ab orient. mare Balticum, à meridie Blekingiam, & Scaniam, & ab occ. Weſtrogothiam.

Oſtunum, *Oſtuni*, urbs regni Neapol. in prov. Hydruntinâ, verſus oram maris Adriatici, 16. mill. à Brundufio in occ. & 22. à Tarento in Cæc.

Otadini, ſeu *Otadeni*, pop. fuere Albionis in orâ Oceani Germ. ubi nunc Northumbria, in lim. Scotiæ inter oſt. Tuvædæ ad Sept. & oſt. Tinæ ad merid.

Otholinia, reg. Scotiæ ad ort. vergens. *Fife* hodie dicitur.

Othona, op. Albionis in reg. Eſſexiæ, *Ithanceſter* Camdeno videtur, locus non procul à Camaloduno.

Othonia, ſylva Germ. in Sueviæ & Franconiæ confin. apud Rhenum, inter Nicrum & Rhenum flu. vulgo *Ottenwalde*.

Othrys, Theſſaliæ mons, non procul ab Oetâ; Centaurorum olim ſedes & Lapitharum. Strabo lib. 9. *Delacha* incolis vocatur. *Nivalis* Virgilio dicitur, quod forte hauſit ex Nicandro; ſic enim ille Theriacon v. 145.

Ναὶ μὴν καὶ νιφόεντα φίλεῖ δυσαλίπλον Ὄθρυς
Φοινὰ δάκη.——

Ubi Schol. Ὄθρυς, ὄνομα ὄρους Θεσσαλίας. Ex utroque Statius Theb. 3.

——*Non ocyus alti*
In terras cadit ira Jovis, ſi quando nivalem
Othryn, & Arctoæ gelidum caput inſtitit Oſſæ.

Idem Achilleidos lib. 1.

——*Jam nubibus ingemit Othrys.*

Pinos dat ei Val. Flac. lib. 6.

Qualiter exoſus Pyrrhæ genus, æquora rurſus
Jupiter, atque omnes fluvium ſi fundat habenas;
Ardua Parnaſſi lateant juga, ceſſerit Othrys
Piniger, & merſis decreſcant rupibus Alpes.

Oximum, vulgo *Hyeſmes*, op. Gall. Celt. in Normanniâ clarum, inter Aquilam & Cadomum. Long. 21. 20. Lat. 48. 54.

Oxonia, vel *Oxonium*, urbs Angliæ Epiſcopalis, & Academia totius orbis terrarum longè celeberrima. Athenæ noſtræ nobiliſſimæ, uti loquitur Camdenus, Angliæ μάσσον, & ὄμμα, imò Sol, oculus, & anima, literarum & ſapientiæ clariſſima officina, unde Religio, Humanitas, & Doctrina in omnes regni partes uberrimè diſtribuuntur. Urbs egregia, & nitida, ſive privatorum ædificiorum elegantiam, ſive publicorum dignitatem (inter quæ BIBLIOTHECA BODLEIANA, & THEATRUM SHELDONIANUM præcipuè excellunt,

Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.)

Sive ſitûs ſalubritatem, & amœnitatem ſpectes. Planitiem enim ita obvallant nemoroſi colles, ut hinc peſtilenti Auſtro, illinc tempeſtuoſo Zephyro excluſo, tantùm ſerenantem Eurum, & Aquilonem αἰθριγλύκα, & corruptionis vindicem admittant, unde ab hoc ſitu *Belloſitum* quondam dictam fuiſſe produnt ſcriptores. Nonnulli, qui tamen meâ opinione, fallacem opinionis ſuccum imbiberunt, hanc *Caer Vortigern*, & *Caer Vember* Britannicè appellatam, & neſcio quos Vortigernos, & Mempricios extruiſſe opinantur. Quodcunque verò Britannicis temporibus fuerit, Saxones *Oxenford* appellarunt, & eâ plane ſignificatione, quâ Græci ſuos *Boſphoros*, & Germani

mani ſuam *Ochenfurt* ad Oderam habent, à *Boum* ſc. *vado*, quo etiam ſenſu Britannis noſtris *Rhidychen* vocatur. Lelandus tamen probabili conjecturâ ab *Ouſe* fluvio, qui Latinè *Iſis*, nomen deducit, & *Ouſford* vocatum fuiſſe arbitratur, cum inſulæ amnicæ, quas *Iſis* hic diſpergit, *Ouſney* dicantur. Plura vide apud Camdenum, & Brianum Twynum in *Antiquitatis Academiæ Oxonienſis Apologiâ*; & librum verè aureolum, plurimo labore, nec minore judicio conſignatum; in quo

OXONIA,

SIVE

CELEBERRIMÆ UNIVERSITATIS

Oxonienſis Hiſtoria

ET

ANTIQUITATES.

Ex intimâ antiquitate luculenter illuſtrantur.

Authore

ANTONIO VUOOD,

Collegii Mertonenſis in eâdem Univerſitate Artium Magiſtro.

Cujus laudes, integerrimam erga me amicitiam, & ſingularem in hiſce ſtudiis induſtriam & ſcientiam deprædicabo,

Dum thymo paſcentur aves, dum rore cicadæ.

Collegia Academiæ Oxonienſis.

Nomina.	Fundatores.	A. D.
Collegium Univerſitatis,	Rex Alfredus.	872.
Coll. Baliolenſe,	Jo. Baliol Eques, & Dervorguilla, uxor ejus.	1263.
Coll. Mertonenſe,	Walt. de Merton, Clericus; poſtea v. Epiſcopus Roffenſis.	1267.
Coll. Exonienſe,	Walt Stapleton, Epiſcopus Exonienſis.	1316.
Coll. Orielenſe,	Edvardus Rex II.	1323.
Coll. Reginæ,	Robertus Egleſfield, Clericus.	1340.
Coll. Novum,	Willielmus Wickhamus, Epiſcopus Wintonienſ.	1379.
Coll Lincolnienſe,	Robertus Fleming, Epiſcopus Lincolnienſ.	1427.
Coll. Omnium Animarum,	Henricus Chicheley, Archiepiſcopus Cantuarienſ.	1438.
Coll. Magdalenenſe,	Willielmus Wainfleet, Epiſcopus Wintonienſ.	1458.
Coll. Æneanaſenſe,	Willielmus Smith, Epiſcopus Lincolnienſ. Richardus Sutton, Miles.	1511.
Coll Corporis CHRISTI,	Richardus Fox, Epiſcopus Wintonienſis.	1516.
Coll Ædis CHRISTI,	Henricus Rex VIII.	1546.
Coll. Trinitatis,	Thomas Pope, Miles.	1554.
Coll. S. Johannis Baptiſtæ,	Thomas White, Miles.	1555.
Coll. JESU,	Dr. Hugo Price.	1571.
Coll. Wadhamenſe,	Nicolaus Wadhamus, & Dorothea, uxor ejus.	1613.
Coll. Pembrochienſe,	Thomas Tiſdale, Arm. Richardus Whitwick, Cler.	1624.

Aulæ in Academia Oxonienſi.

Aula S. Aſburni. Aula Cervina.
Aula B. Mariæ. Aula S. Edmundi.
Aula Glocestrenſis. Aula B. Magdalenæ.
Aula Novi Hoſpitii.

Oxus, fluvius ingens Sogdianæ per Margianam in Hyrcanum mare decurrens. *Geichon* Rhamuſio; *Deiſtan* Nigro; Aliis *Xa. Cappanach* Perſis, teſte Theveto. *Monarach* Arabibus. *Nicaprach* incolis. *Abiamu* Caſtaldo. Ejus mem. Dionyſ. verſ. 746.

——Οἷς ἔπι γαῖα
Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσσου ἑλίσσεται ἱερὸς Ὦξος.
Ὅστε λιπὼν Ἡμωδὸν ὄρος, μὴ Καυκάσου βάλλῃ.

Hunc flu. medium terminum inter Bactrianam & Sogdianam, ut Jaxarten inter hanc & Sacas, ſtatuit Eratoſthenes apud Strab. lib 11. affirmans διείργειν Σάκας μὲν καὶ Σογδιανοὺς τὸν Ἰαξάρτην, Σογδιανοὺς δὲ καὶ Βακτριανοὺς τὸν Ὦξον. Cum quo ſatis conſentit Ptol. lib. 6. cap. 12. & 13. Neque in cæteris Dionyſio malè cum his convenit, niſi quod Oxum affirmet per mediam Sogdianam fluere; quæ loquendi forma apud eum nova non eſt, cum de flu. loquitur, qui reg. alicujus terminos tantum perſtringit, quod facit ubi de Tyberino flu loquitur, verſ. 351. Montanus. Arrian. de Exped. Alex. l.b. 3. Ὁ δὲ Ὦξος ποταμὸς ῥεῖ μὲν ἐκ τῶν ὀρέων τῶν Καυκάσων, ἔστι δὲ ποταμὸς μέγας καὶ οὗτος ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὅσους ἡμεῖς ἴσμεν Ἀλέξανδρος καὶ οἱ ξὺν Ἀλεξάνδρῳ ἐπῆλθον, πλὴν τοῦ Ἰνδῶν ποταμοῦ, οἱ δὲ Ἰνδοὶ ποταμοὶ μέγιστοι εἰσίν. Ἐξίησι δὲ ὁ Ὦξος ἐς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἣ καθ' Ὑρκανίαν. Διαβαίνειν δὲ ὀπχειρῶντι αὐτὸν τὸν ποταμὸν πάντῃ ἔφαινετο. Τὸ μὲν δὴ εὖρος ὡς ἐς ἓξ μάλιστα σταδίους, βάθος δὲ, οὐδὲ φεῦ λόγου τοῦ εὖρους, ἀλλὰ πολὺ δή τι βαθύτερος καὶ λαμπρότερος. Καὶ ῥᾷστα ὀξὺ, ὡς τὰ χαλαπηνύμφαια φεῦς αὐτὸ τοῦ ῥοῦ ἐκ τῆς γῆς ἐκ χαλεπῶς, οἷα δὴ ἐκ βαίας καὶ λάμνης ἰόντος. Qu. Curtius 7. 10. *Quarto die ad flumen Oxum perventum eſt: hic quia limum vehit, turbidus ſemper, & inſalubris eſt potu.*

Oxybii, Ligurum gens Straboni & Stephano, *Oberrois* Dalechampio.

Oxydracæ, Indiæ citer. pop. à quibus cum Alexandrum liberaſſet Ptolemæus, *Soter*, i. e. *ſalvator*, cognominatus eſt. Alii fabuloſa eſſe tradunt quæ de Oxydracis dicuntur. Steph. Vide Qu. Curtium lib. 9. cap. 4.

Oxyrynchus, civitas Ægypti ad Nilum, ab *Oxyrycho* piſce, quem colebant cives, ſic dicta. Ptol. Strabo lib. 7.

Ozecarus, *Zecaro*, alias *Zezare*, flu. Luſitaniæ, qui Nabane, Beſelga, aliiſque minoribus flu. acceptis in Tagum ſe exonerat 7. leuc. ſupra Scalabim in Cæc.

Ozene, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pali* Caſtaldo.

Ozogardana, opidi nomen apud Am. Marcell. circa Meſopotamiam eſſe videtur, ubi Trajani tribunal oſtenditur.

Ozolæ, *Ozoli* Plinio, pop. Achaiæ, Ætolis finitimi, ad ſinum Corinthiacum. Vide *Locri*; quorum alii ad ſinum Corinthiacum, alii ad ſinum Euboicum ſunt.

P.

Pachynus, ſive *Pachynum*, unum ex tribus Siciliæ promontoriis, Peloponneſum ſpectans, ab æris craſſitudine, ut vulgò creditur, nomen habens. Nam παχὺ pingue & craſſum ſonat. Bochartus vero ab Ebræo בחון *bachon*, ſeu *Bachun* deducit, quæ vox Tyriis *ſpeculam* ſig. B. & P. permutatis. *Pachynus enim turrim habet ſpeculam in mare prominentem*, uti loquitur Fazellus, Dec. 1. lib. 5. cap. 1. Quantitatem priorum ſyllabarum pro licentiâ ſuâ variant Poetæ. Dionyſius primam corripit & ſecundam:

Ἀκρα δ' οἱ Πάχυνος ἐ, Πελωρὶς ἐ, Λιλύβη ἐ.

Idem alibi ſecundam produxit:

——Καὶ μέχρι πολυκλύστου Παχύνου.

Virgilius itidem priorem brevem fecit. Æn. 3.

Præſtat Trinacrii metas luſtrare Pachyni.

Quam tamen Ovidius producere non dubitat. Met.

Equibus imbriferos verſa eſt Pachynos in Auſtros.

Pachynus portus, vulgò *Porto Longobardo*, teſte Fazello, portus Siciliæ inter Pachynum promont. & Motyam urbem exciſam.

Paconia, inſ. Siciliæ inter Lilybæum & Africam *Levica* Nigro, *Li porcelli* Ortelio, *Pantalarea* aliis.

Pacta, ſeu *Pactæ*, urbs Siciliæ maritima, in orâ occiduâ apud Tyndaridem urb. exciſam, ab eâ 6. m. p. in merid. recedens. *Patti* vulgò dicitur. Long. 38. 58. Lat. 38. 18.

Pactius, flu. Apuliæ Peucetiæ per oram inter Barium ad occ. & Brunduſium in ort. fluens. Plin. 3. 11.

Pactolus, Lydiæ flu. ex monte Tmolo naſcens, & per Sardianum agrum in Hermum influens, qui & *Chryſorrhoas*, ab eo quod aureas ſecum trahat arenulas, ex quo Midas in eo ſe laviſſet. Plut. in Pactolo: Πακτωλὸς ποταμός ἐστι τῆς Λυδίας, ἐκαλεῖτο δὲ πρότερον Χρυσορρόας. Scholiaſtes Apollonii. Ὁ

νῦν Χρυσορρόας λέγεῖ). Plinius. *Et ex eo profluente Pactolo, eodemque Chrysorrhoâ.* Et ex eo Solinus: *Quem aurato fluore inclytum aliter Chrysorrhoan vocant.* Virg. Æn. 10.

——Pactolusque irrigat auro.

Ovid. Met. 11.

Pactolumque petit, quamvis non aureus illo
Tempore.——

Lucanus lib. 3.

Paſſaque ab auriferis tellus exire metallis
Pactolon, quâ culta ſecat non vilior Hermus.

Seneca in Oedipo:

Divite Pactolus vexit te Lydius undâ,
Aurea torrenti deducens flumina ripâ.

Varro apud Nonium in *agere*:

Non hos Pactolus aureas undas agens
Eripiet unquam è miſeriis.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Duriuſque, Taguſque.

Juvenal. Sat. 14.

Sed cujus votis modo non ſuffecerat aurum,
Quod Tagus, & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Claudianus:

Dives Pactolus rutilas deſpumat arenas.

Lycophron in Caſſandrâ: Χρυσορρᾳὰ Παϰτωλῆ πολέ. Dionyſ. Periegetes:

——Τόθεν Παϰτωλὸς ὑδάων,
Χρυσὸν ὁμῶ δίνῃσιν ἐφελϰόμενος κελαρύζῃ.

Max. Tyrius Diſſert. 34. Χορηγοῦσι ἢ ϰ᾽ οἱ παλαιοὶ τὰ βασιλέων ἡδυπαθείας, Παϰτωλὸς χρυσὸν, Νεῖλος πυρὸν, Χοάσπης ὕδωρ. Strabo lib. 13. dat huic fluvio χρυσῆ σμῆγμα πολὺ, *multa auri ramenta.* Eadem habent Dio Pruſæenſis Orat. 78. & Philoſtratus lib. 6. de Vitâ Apollonii Tyanei, cap. 16. Herodotus quoque & Athenæus uterque dant illi χρυσοῦν σμῆγμα. Aurea verè Apollonii ſimilitudo eſt lib. 4. quæ & huc ſpectat:

Ἦ ὅτε ϰαλὰ νάονθ᾽ ἑπ᾽ ὀφρύσι Παϰτωλοῖο
Κύϰνοι ϰινήσωσιν ἑὸν μέλος, ἀμφὶ δὲ λειμὼν
Ἑρσήεις βρέμεται πολαμοῖό τ᾽ ϰαλὰ ῥέεθρα.

Nonnus Baſſaricon lib. 41.

Οὐ τότε Σαρδιες ἦεν, ὅπι Παϰτωλίδος ὄχθης
Χρυσὸν ἐρυθροδίνης ἀμαρύσσε) ὄλϐιος ἰλύς.

Ab eodem Nonno lib. 21. celebratur ὄλϐος Παϰτωλίδος ὄχθης. Idem lib. 10.

Παϰτωλὸς ϰελάρυζε χέων χρυσαυγέσιν ὕδωρ.

Et libro proximo:

Ἀσφάλῃ ῥόος ἔστι ἐρυθιόωντι μετάλλῳ.

Denique ab eodem alibi χρυσαυγὴς & βαθύπλουτος appellatur. Sophocles quoque in Philoctete Εὐχρυσον eum dixit. Claud. 1. in Ruff.

——Non ſtagna rubentis
Aurea Pactoli.——

Varro in Lege Mœniâ dat illi *aureas undas.* Auctor Thebaidos *opulenta vada.* Idem Varro in Hecatombe, citante Nonio: *Ladon fluens ſub Sardibus flumen tulit aureum later.* Quin & Tibull. κατ᾽ ἐξοχὴν lib. 3.

——Lydius auriferr amnis.

Et Prop. lib. 1. eleg. 6.

Lydia Pactoli tingit alata liquor.

Claud. 2. in Eutrop.

——Gemuit Nyſæo palmite fœlix
Hermus, & auratâ Pactolus inhorruit undâ.

Horatius proverbialiter in Epod. Od. 13.

Sis pecore, & multâ dives tellure licebit,
Tibique Pactolus fluat.——

Cæterum Lyciæ flumen fuiſſe Pactolum innuit Virg. Æn. 7.

Aut Hermi campo, aut Lyciæ flaventibus arvis.

Loquitur enim ibi, ut notant interpretes de Pactolo. Nonnus Baſſaricon lib. 22.

Τάϊχατι δ᾽ ἀρυσσῖσι χορυσσέλο Λύδιος ἀνὴρ,
Χρυσοφαὴς Λυδίοιο τύπου Γλαύϰοιο ϰομίζων,
Κηρύϰων νέον ἕδας, ὅπι Παϰτωλίδος ὄχθης
Φαιδρὸς ἐρυθομόλπης ἀμαρύσσε) ὄλϐος ἐέρσης.

Vide *Midas.*

Pactorum portus, in Taurică Cherſoneſo. *Calamita*, teſte Nigro, inter Ctenuntem & Cherſoneſum op. in orâ Auſt.

Padeborna, urbs Germ. Epiſc. ſub Archiepiſc. Moguntino, à Carolo M. inſtituta; inter Monaſterium & Caſellam, ferè 10. leuc. diſtita, Lupiæ proxima. Long. 30. 30. Lat. 51. 45.

Padinates, pop. Gall. Ciſpadanæ, juxta Padum incolentes, Regiatibus finitimi, quo nomine Guaſtallenſes vocari poſſunt.

Padua, Venetorum urbs. Vide *Patavium.*

Padus, flu. Italiæ, nulli amnium claritate inferior, præcipuè pœnâ Phaethontis nobilis, de quâ vide *Eridanus*; ſic enim amnis iſte Græcis Poetis dici ſolet. Mart. 10. 12.

Et Phaethontei qui petis arva Padi.

De vocabulo *Padi* ita Plin. 3. 16. *Pudet à Græcis Italiæ rationem mutuari. Metrodorus tamen Scepſius dicit quoniam circa fontem arbor multa ſit picea, quæ Pades Gallicè vocetur, Padum hic nomen accepiſſe. Ligurum quidem linguâ amnem ipſum Bodincum vocari: quod ſignificet fundo carentem.* Hoc etiam graviſſimus auctor Polybius atteſtatur lib. 11. his verbis: Παρὰ γὰ μὲ τοῖς ἐσχατοις πολαμὸς περιπορεύεῖ) Βόδηγϰος. De origine ejus Pomponius lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exoritur. Viſendum fontem* ejus appellat Plin. ubi ſupra. Atqui ſpiſſus eſt error Blondi, qui docet fontis hujus nomen proprium fuiſſe *Viſendus.* Quippe quid Plinius, epitomatorque ejus Solinus *viſendo fonte* intellexerint, diſertè oſtendit alius Plinii Epitomator Martianus Capella lib. 6. in deſcriptione Italiæ his verbis: *Padum amnem mons Veſulus, inter montes Alpium elatior, gignit fonte mirabili, qui in Ligurum finibus flumen creat.* Polybius innuit duos ſaltem Padi fontes eſſe. Sic enim ille ubi ſupra: Ὁ δὲ Πάδος, inquit, πολαμὸς ἔχῃ τὰς πηγὰς ἀπὸ τῆς Ἄλπεων. Servius vero ad Æn 11. *Alii Padum tribus fontibus naſci dicunt.* Et Iſidorus Originum lib 13. cap. 21. *Padus à jugis Alpium fuſus ex tribus fontibus oritur, ex quibus uni vocabulum eſt Padus.* Ac totidem ſanè fontes ejus hodieque naſcuntur, inquit Cluverius, ſub prædicto lacu *è gremio*, uti loquitur Plinius, *Veſuli montis*, ſive *ab imis*, ut Mela ait *ejus radicibus exorientes*: quorum unus reliquis duobus ſitu inferior eſt, longeque uberior, qui *Padus* olim propriè dictus eſt. Inde unus jam factus amnis per ſaxa præcipitia delabens, ſtrepitum, fragoremque edit ingentem. Plinius ubi ſupra: *Padus è gremio Veſuli montis viſendo fonte profluens, condenſque ſeſe cuniculo, in Forovibienſium agro iterum exoritur.* Et Epitomator ejus Solinus: *Submerſus cuniculo rurſus in agro Vibienſi extollitur.* Itemque Capella: *Dehinc fluvius merſus in penita agri Vibienſis emergit.* Nempe à dicto præcipitio in plana dejectus, tantâ aquarum copiâ, quanta verſandæ molæ frumentariæ ſufficiat, nullo tamen certo alveo, per ſaxeum ſolum tria ferme millia paſſuum, ad vicum uſque, cui vulgare vocabulum *Paiſana* defertur. Heic cuniculo ſe condit, ita ut vix exiguâ quædam veſtigia ſupra terram appareant. Inde poſt duo millia rurſum emergit: receptiſque aliis ſubinde atque aliis fluminibus, mirum in modum augetur, idque ſub ortum Canis. Plinius ex emendatione magni Cluverii: *Augetur ad Canis ortus, liquatis nivibus, aquis: & quamvis torrentior, nil tamen ex rapto ſibi vendicans.* Patet hoc ex epitomatore Solino, qui eandem rem ita refert cap. 8. *Intumeſcit exortu Canis, tabefactus nivibus, & liquentibus brumæ pruinis: auctuſque aquarum acceſſione 30. flumina in Hadriaticum defert mare.* Martianus quoque Capella: *Canis ortu diffuſior. Nam ſolutis Alpium nivibus flagrantiâ Solis æſtivi, exuberat ultra gurgitis ripas; nullique gloriâ nobilium amnium cedens, 30. receptis fluminibus, Hadriaticum mare magnâ opimus grandidate perfundit.* Inſignis eſt locus Polybii lib. 2. quem tranſcribere non gravabor: Ὁ δὲ Πάδος ποταμὸς ἔχῃ μὲ τὰς πηγὰς ἀπὸ τῆς Ἄλπεων, καταῤῥεῖ δ᾽ εἰς τὰ πεδία, ποιέμενος τὴ ῥύσιν ὡς ἐπὶ μεσημϐρίαν. Ἀφικόμενος δὲ εἰς τοὺς ὀπιπόδας τόπους, ἐπλίνας τῷ ῥόμαι, φερὸς ἕως φέρεῖ) δι᾽ αὐτῶν. ποιεῖ δὲ τὴ ἐπϐολὴ εἰς τοὺ χ᾽ τὴ Ἀδρίαν μυχόν. Τὸ δὲ πλέον ἀποῤῥέμνυται μέρος τὴ πεδιάδος χώρας εἰς τὰς Ἀλπεις ϰὴ τὴ Ἀδριατικὸν μυχόν. Ἄγῃ δὲ πλῆθος ὕδατος, ὑπὸ νὸς ἐλαττον τῆς χ᾽ τὴ Ἰταλίαν ποταμῶν, διὰ τὸ τὰς ῥύσεις, τὰς ὅλας τὰ πεδία νομίσας, ἀπὸ τῆς Ἄλπεων, ϰὴ Ἀπεννίνων ὀρῶν εἰς τοῦτον ἐμπίπτειν ἀπόσας ϰὴ πανταχόθεν. Μείζω δὲ ϰὴ ϰαλλίονα ῥόμαι φέρεται περὶ Κυνὸς ἐπιολὰς, αὐξόμενος ὑπὸ τῶ πλήθους τῆς ἀναπηγνυμένων χιόνων ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις ὄρεσιν. Oſtia Padi quod attinet, duo facit Polybius, ubi ſupra: Ποιεῖ δὲ τὴ ἐπϐολὴ δυσὶ στόμασιν εἰς τὸν χ᾽ τὴ Ἀδρίαν κόλπον. Septem vero memorat Mela lib. 2. cap. 4. *Padus ab imis radicibus Veſuli montis exortus, parvis ſe primum fontibus colligit: & aliquatenus exilis & macer, mox aliis amnibus adeo augeſcit atque alitur, ut ſe per ſeptem ad poſtremum oſtia effundat.* In eandem mentem & Herodianus lib. 8. Ὁ δὲ Μάξιμος ὑπὸ τὴ Ῥαϐέννης ἄρας, ἐπίσῃ Ἀχυληΐᾳ, διαϐὰς τὰ τενάγη ἃ ὑπὸ τὴ Ἠιονικὴ πολλὰ πληρώμενα ϰὴ ἀειϰεμένων ἑλῶν, ἐπὶ τὰ στόμασιν ἐς θάλατταν ἐμχέοντα. Ἔνθεν ϰὴ τῇ φωνῇ ἑαυτῶν ϰαλοῦσιν οἱ ὀπιχώριοι Ἑπτὰ πελάγη τὴ λίμνην ἐκείνην. Idem quoque tradit Plinius: *Quia largius vomit*, inquit, *Septem maria dictus facere.* Atque hinc tandem natus eſt Apollonii error, quo Rhodanum Ἑπτὰ διὰ στομάτων ϰὴ λιμνῶν δυσχειμένων in mare effluere tradit lib. 4. quia hoc de Eridano, i. e. de Pado acceperat, quem ille unà cum Æſchylo, unum eundemque cum Rhodano amnem eſſe credit. *Populifer* Ovidio dicitur:

Frigidus Eurotas populiferque Padus.

Oloriſer Claudiano:

Cygnus oloriferi venit ab amne Padi.

Padi inundationis meminit Lucanus lib. 4.

Sic Venetus ſtagnante Pado, fuſoque Britannus
Navigat Oceano.———

Idem libro 6.

Sic pleno Padus ore tumens ſuper aggere tutas
Excurrit ripas, & totos concutit agros.
Succubuit ſi quà tellus, cumulumque furentem
Undarum non paſſa, ruit: tum flumine toto
Tranſit, & ignotos aperit ſibi gurgite campos.
Illos terra fugit dominos: his rura colonis
Accedunt, donante Pado.———

Sed nimium ſibi & fluvio iſti indulget lib. 2.

Quoque magis nullum tellus ſe ſolvit in amnem
Eridanus, fractaſque evolvit in æquora ſylvas,
Heſperiamque exhaurit aquis.
Non minor hic Nilo, ſi non per plana jacentis
Ægypti Libycas Nilus ſtagnaret arenas.
Non minor hic Iſtro, niſi quod, dum permeat orbem
Iſter, caſurùs in quælibet æquora fontes
Accipit, & Scythicas exit non ſolus in undas.

Paduſa, foſſa ex Pado Ravennam uſque ducta. Plinius *Auguſtà foſsâ Ravennam trahitur, ubi Paduſa vocatur, quondam Meſſanicus adpellatur.* Unde ita legitur apud Blondum. *Is eſt S. Alberti locus, unde per foſſam Paduſæ Meſſanicam 12. milliaria Ravennam itur.* Blondum poſtea ſecuti ſunt plerique alii. At vero ſi hic alveus *Meſſanicus Padus* fuit dictus ſive *Meſſanica foſſa*; certè idem alveus & Paduſa adpellandus erit ex iiſdem Plinii verbis, quod tamen minimè ſic intellexit ipſe Blondus, falſumque eſſe ex Virgilio patet, qui *piſcoſum amnem* vocat Paduſam, Æn. 11. uti videre eſt in his:

Haud ſecus atque alto in luco quum forte catervæ
Conſedere avium; piſcoſoque amne Paduſæ
Dant ſonitum rauci per ſtagna loquacia cygni.

Ubi Servius: *Alii dicunt Paduſam eſſe partem fluminis Padi, in quam deſcenditur foſsâ.* Valgius in elegiis:

Et placidam foſſæ quà jungunt ora Paduſam,
Navigat Alpini flumina magna Padi.

Ubi apertiſſime diſtinguitur inter ipſum Paduſam & foſſam. Claudianus in Epithalamio Palladii & Celerinæ:

Eridani ripas & raucæ ſtagna Paduſæ
Diffugiens nudavit olor.———

Vide plura apud Cluver. de Ital. Ant. lib. 1. cap. 35.

Pæmani, Belgii pop. Cæſar. *Peelanders* (hi in Brabantia ſunt) eos vertit Divæus; Leodio autem in Arduennâ ſylvâ ſunt, ubi nunc *Pemont* vicus eſt.

Pæones, pop. Macedoniæ in Myſiæ ſuper. confinio, quos Herodotus ad Strymonem flu. deſcribit; Dio ad Rhodopen montem; Ptolemæus ad ortum Haliacmonis flu. Horum regio *Pæonia*, Strab. Plin. & Ptol. intra montes. Sic dici volunt à *Pæone* Endymionis filio, Epei fratre, qui victus curſu ab Epeo (ſicut inter eos convenerat) imperium victori dedit, & in Macedoniam ſeu Thraciam ad amnem Axium diſceſſit. Hos memorat Ovidius Ponticorum lib. 2. eleg. 2.

Adde triumphatos modo Pæonas, adde quieti
Subdita montanæ brachia Dalmatiæ.

Alii Pæoniam circa Axium flu. deſcribunt Æmathiæ finitimum. Xylander autem quos Strabo Παίονας & Παννονίους appellat, eoſdem putavit eſſe, & indiſcriminatim, tum illos Pannonios vocat. Sed fallitur vehementer. Nam Pæoniam ut oſtendimus, Macedoniæ & Thraciæ faciunt Geographi finitimam: Pannoniam autem hinc procul ſubmovent ad μυχὸν ferè Adriatici, ſinus ubi eſt Segeſtica; nec aliter Ptolemæus docet, nec Plinius. Eſt autem error antiquus eorum qui *Pæonas* & *Pannonios* confundunt; non ferendus tamen, ſi Dioni, qui poſt patrem Pannoniæ præfuit, & loca illa diligenter oculis luſtravit, ulla fides. Is lib. 49. poſtquam docuit Romanos à *pannis* appellaſſe *Pannonios*, eos qui νέμονται πρὸς τῇ Δημαπίᾳ παρ' αὐτὸν τὸν Ἴστρον, ἀπὸ Νοεικοῦ μέχρι τῆς Μυσίας τῆς ἐν τῇ Εὐρώπῃ, ſubjicit mox, de iſto Græcorum errore: Τῶν τε Ἑλλήνων τινὲς παλαιοὶ ἀγνοήσαντες, Παίονας σφᾶς πρόσθεν, ἀρχαίᾳ μέν τινι προσρήσει τῷ ὄντι, οὐ μέντοι καὶ ἐνεῖ, ἀλλ' ἐν ᾗ τὴν Ῥοδόπην, καὶ πρὸς αὐτῇ τῇ Μακεδονίᾳ τῇ νῦν μέχρι τοῦ Δαλάντου. Ὑφ' ὅπερ καὶ ἐγὼ ἐκείνους μὲν Παίονας, τούτους δὲ Παννονίους, ὥσπερ τινὲς καὶ αὐτοὶ ἑαυτοὺς, καὶ Ῥωμαῖοι σφᾶς καλοῦσι, προσαποδέδωκα.

Pæſtanus ſinus, à *Pæſto* urbe dictus, qui & *Poſidoniates*; *Golfo Agropolitano* à Leandro vocatur.

Pæſtum, Lucaniæ op. Græcis Ποσειδωνία à Neptuno ſc. unde etiam *Neptunia* Paterculo dicitur. Plin. 3. 5. *Opidum Pæſtum, Græcis Poſidonia adpellatum: ſinus Pæſtanus.* Strabo l. 5. Τὸ τῶν Πικεντίνων ἔθνος, μικρὸν ἀπέστηκε τῆς ἐν τῇ Ἀδρίᾳ Πικεντίνων, ἀπὸ Ῥωμαίων εἰς τὴν Ποσειδωνιάτιν κόλπον μεταχισμόν, ὡς νῦν Παιστᾶνον καλοῦσι, καὶ ἡ πόλις Ποσειδωνία, Παῖστον, ἐν μέσῳ τῷ κόλπῳ κειμένη. Non longè abeſſe à Silaro flu. innuit Ptol. Σιλάρου πόλεως ἐκβολαὶ, Παῖστον. Mela 2. 2. *Pæſtanus ſinus, Pæſtum opidum, Silarus amnis.* Silius Italicus lib. 8.

———*Nunc Picentia Pæſto miſit.*

Conditores ejus quod attinet, Solinus cap. 8. *Notum eſt*, inquit, *Pæſtum à Dorenſibus conſtitutum.* Sed aliter Martianus Heracleenſis in Περιηγήσει·

Περσιχεῖς δ' τόπους εἰσὶ πάλιν Οἰνώτροι,
Μέχρι τ' Ποσειδωνιάδος ὠνομασμένης,
Ἣν φασι Συβαρεῖται ἐποικίσαι ποτέ.

Lege Συβαείτας ex emendatione magni Cluverii. Opidum hoc roſarum abundantiâ valdè ab antiquis celebratur. Prop. lib. 4. eleg. 5.

Vidi ego odorati victura roſaria Pæſti
Sub matutino cocta jacere Noto.

Ovid. Met. 15.

Calthaque Pæſtanas vincet odore roſas.

Mart. 42. ep. lib. 4.

Leucaſiamque petit, tepidique roſaria Pæſti.

Idem Ponticorum 2. Eleg. 4.

Pæſtanis rubeant æmula labra roſis.

Hæ roſæ autem ob cœli clementiam bis in anno producebantur (Maio ſc. & Septembri.) Virgil. Georg. 4.

Forſitan & pingues hortos quæ cura colendi
Ornaret, canerem; biferique roſaria Pæſti.

Mart. 12. 31. *Prataque nec bifero ceſſura roſaria Pæſto.*

Claud. de nuptiis Honorii & Mariæ:

———*Vel flore ſub uno*
Cum geminæ Pæſtana roſæ per jugera regnant.

Aliis etiam floribus abundare Pæſtum author eſt Martialis lib. 9. epigr. 27.

Pæſtano violas, & cana liguſtra colono,
Hyblæis apibus Corſica mella dabit.

Pæſula, op. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ & conventu Hiſpalenſi. *S. Domingo*, teſte Moletio; quòd aliquibus non probatur, cum *S. Domingo de Silos* ſit in finibus Vectonum: niſi ſit geminum.

Pæſuri, qui & *Pæſures* Plin. Pop. Luſit. circa Tagum flu. *La Comarcha de Covilhan* Jac. Valconſello.

Pæſus, vide *Apæſus*. Eſt autem urbs Troadis inter Lampſacum & Parium op. Παισὸς, πόλις, καὶ πολαμός.

Pæti, Pop. Thraciæ inter Hebrum & Melam flu. quorum regio *Pætica* Arriano dicitur. Æno urbi proximi fuere.

Pætovium, urbs Pannoniæ ſup. i. e. Auſtriæ. Ptol. *Pætovionem* Tacitus ſcribit lib. 19. Alii *Pætoniam*, vulgò *Betta*. Sane in Græcis codicibus legitur Παταύιον.

Paganorum inſula, Marcel. Comes. *Pago* Ortelio, videtur inſula Illyrici apud oram Liburniæ. Vide *Curiola*.

Pagaſæ, *Pagaſa* Ptolemæo ac Straboni, op. Theſſaliæ, non procul à Pelio monte, à quo propinquus ſinus *Pagaſicus* appellatur Plinio; *Pagaſæus* Melæ, *Pagaſiticus* autem Straboni. *Vollo* nunc op. dicitur, aliis autem *Armiro*. Juxta hanc urb. Argo navis ædificata fuit, quam inde *Pagaſæam* vocant. Ovid. Met. 13.

Litoraque intravit Pagaſeà Colcha carinâ.

Luc. l. 2. *Ut Pagaſæa ratis peteret cum Phaſidos undas.*

Prop. lib. 1. eleg. 20.

Namque ferunt olim Pagaſæ navalibus Argon
Egreſſam longe Phaſidos iſſe viam.

Quia autem ex ſinu Pagaſico Argonautæ profecti ſunt, ideo urbem Pagaſas, quæ nomen ſinui dedit, plerique dici volunt ἀπὸ τῆς ἐνεῖ παπῆχθαι τῆ Ἀργοῦς. Οἱ δὲ πλανώτερον ἠγοῦνται τέκμαρ τῷ τόπῳ τεθλῶσαι τὸν ἀπὸ τῆς πηγῶν αἰὲ πολλαὶ καὶ ἀναλιθεῖς ῥέουσι. *At* (ex ſententiâ Strabonis) *probabilius alii ſtatuunt loco nomen eſſe à fontibus* (Doricè παγαῖς) *qui frequentes ibi, largique fluunt.* Scepſius etiam apud Apollonii Scholiaſten lib. 1. *Pagaſas* dici aſſerit ἀπὸ τῆς παγαῖς πολυρρύτους τοὺς τόπους. Vide *Cicynethus*.

Palæpaphus, Cypri urbs Veneri ſacra. *Paphon veterem* vocat Statius Theb. 5. Servius ad illud Æn. 10.

———*Eſt celſa mihi Paphos.*

Antiqua Paphos, quæ nunc Palæpaphus dicitur. Erat autem alia à Papho. Utraque enim inter 15. civitates Cypri, uti videas apud Plin. 5. 31. Strab. lib. 14. Ptol. 5. 14. Loca deliciosa & amœna fuiſſe notat Tib. Donatus com. ad Virg. ubi ſupra. Vide Barthium ad Statium Theb. p. 38.

Palæſte, vicus Epiri, apud Oricum urb. Lucan. lib. 5.

Lapſa Palæſtinas uncis conſſixit arenis.

Ubi Grotius *Apameſtinas* leg. jubet; nam *Apameſte* eſt in prominente parte Italiæ, quæ ad Epirum accedit, contra Ampſum flu.

Palæſtina, provincia Syriæ Arabiæ contermina. Herodotus totam Syriam vocat Palæſtinam. In ea quinque civitates continebantur, *Gaza*, *Aſcalon*, *Gath*, *Accaron*, & *Azotus*. Vide Plin. lib. 5. cap. 20. *Alii terram Sanctam* vocant, in Galilæam ad bor. Judæam cum Idumæâ ad Auſtrum, & Samariam in medio diviſam. Sane Ptolemæo, Straboni, ac Tacito,

cito, Syria Palæſtina eadem ipſa eſt quæ Judæa. Aliis diverſæ ſunt; ſic Ebræi à Palæſtinis diſterminantur. Papinius Sylv. lib 5. ——*Palæſtini ſimul, Ebræique liquores.*

Quod libentius (inquit Seldenus) adduxi, ut magni ejuſdem poetæ nimis depravatam in Glauciæ Epicedio lectionem inde emendarem. In eo ita legitur:

Quod Cilicum flores, quod munera graminis Indi,
Quodque Arabes Phariique (palam eſt vidique) liquores
Arſuram lavere comam.——

Quid (malum) *palam eſt vidique*? Tantuſque poeta tantæ monimentum oſcitantiæ etiam ridiculum infarciret? Quæ habent heic Domitius, Cælius Rhodiginus, etiam & ipſe Gevartius, planè frigent. Reſtituimus:

Quodque Arabes Phariique Palæſtinique liquores.

Palæſtina aqua, pro Tigride ponitur apud Ovid. Faſt. l. 2.

Inque Palæſtinæ margine ſedit aquæ.

Sittacena enim reg. Aſſyriæ à Tigride flu. irrigata, *Palæſtina*, teſte Plin. nominatur. Ovid. Faſt. 4.

Et modo tolle faces, remove modo verbera clamat,
Sæpe Palæſtinas jurat adeſſe Deas.

Tibullus lib. 1. eleg. 7.

Alba Palæſtino ſancta columba Syro.

Ubi Scaliger, *ſuo*. Neque enim dicitur, inquit, Celta Gallus, nec Romanus Latius; ſic neque Syrus *Palæſtinus*. Verum fallitur. Tres enim vęteribus Syriæ. Κοίλη Φοινίκη, Παλαιστίνη. Syria autem Palæſtina, eadem quæ Judæa. Ptolemæus: Παλαιστίνης Συρίας, ἥτις καὶ Ἰουδαία καλεῖται ὄνομα. Hinc Strabo Judæos jungit cum Syris lib. 16. Ἔνιοι δὲ Συρίαν ὅλην εἰς τε Κολοσυρίους, καὶ Φοίνικας διήκοντες, τύπτειν ἀναμένειν θαυμαστὸν πόσον ἔθνη, Ἰουδαίους, Ἰδουμαίους, Γαζαίους, Ἀζωτίους. Silius Italicus lib. 3. de Tito Veſpaſ. loquens:

——*Hic fera gentis*
Bella Palæſtinæ primo delevit in ævo.

Ubi *bellum Judaicum* intelligit. *Palæſtina* itaque olim *Chanaan* dicta, Judæam, Samariam, & Galilæam complectitur: Dio lib. 3. 6. Ταῦτα μὲν πρὸ τοῦ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ ἐγένετο, ὅπου καὶ τὸ σύμπαν ἔθνος, ὅσον ἀπὸ τοῦ Φοινίκης μέχρι τῆς Αἰγύπτου καὶ τῆς θαλάσσης τῆς ἔσω παρήκει, ὑπὸ πολλῶν κακῶν. Amm. Marcell. lib. 14. *Ultima Syriarum eſt Palæſtina, per intervalla magna protenta, cultis abundans terris & nitidis, & civitates habens quaſdam egregias, nullam nulli cedentem, ſed ſibi viciſſim velut ad perpendiculum æmulas.*

Palatinus, mons Romæ, inhabitatus longo tempore ante urb. conditam à Valentiâ, Itali filiâ, inde ab Evandro, qui & in eo arcem conſtituit. Idem inter ſeptem colles præcipuus, ideoque celebris præ reliquis; varias ſui nominis cauſas habet apud auctores bonos. Nam & *Palatium* dictum conſtat, quòd Arcades cum Evandro *palantes*, i. e. nullo ordine vagantes in illum locum venerint, Varrone teſte. Quanquam alii nomen trahant à *Palatinis*, i. e. Aboriginibus, quòd hi venientes ex agro Reatino, qui appellatur *Palatium*, ibi conſederint. Addit Varro exiſtimare nonnullos inditum hoc illi nomen à *Palatiâ*, Latini uxore. Sunt qui à *Pallante* Evandri proavo deducunt. Alii à *Palathro* Hyperborei filiâ, quæ ex Hercule Latinum ſuſcepit; nonnulli à ſepulto *Pallante*, quem à Turno occiſum canit Virgilius. Livius primò vocatum cenſet *Palantium* à *Palanteo* Arcadiæ urbe, inde *Palatium*. Præter hos omnes, ſunt qui à pecorum *balatu*, quæ ibi ſolebant paſci, anteaquam incoleretur, nomen ejus derivant; quapropter *Balantium* nominavit vetus Poeta Nævius, cui & Feſtus ſtipulari videtur his verbis: *Palatium mons Romæ eſt appellatus, quod ibi pecus paſcens balare conjueverit*. Solinus vero ſcribit quoſdam auctores eſſe, datum ei nomen à *Pale*, paſtorum Deâ. Fungerus. Vide Voſſ. in *Palatium*.

Palatinatus inferior, ſive *Rheni*, prov. Germ. à Rheno flu. biparita, ſub Dom. Electoris Palatini. Terminatur à Sept. ditione Moguntinâ, ubi etiam partim ab Oriente & Ducatu Wirtemburgico; ab occ. ditione Trevirenſi, & Duc. Bipontino, à mer. autem Alſatiâ & Marchionatu Badenſi. Ejus primaria eſt Heydelberga.

Palatinatus ſuperior, prov. Germ. in Circulo Bavariæ, inter Bohemiam ad ort. Franconiam ad occ. & Bavariam ad mer. ſub dom. Ducis Bavariæ. Ejus primaria eſt Amberga.

Palici, qui & *Delli*, & *Crateres* nominantur, lacus ſive fontes in Siciliâ ſunt, qui continuâ eructatione, ad 3. circiter cubitos in altum efferuntur, cadenteſque in ſeipſos recipiuntur. Horum hiſtoriam & nominis originem vide apud Macrob. & Diod. Sic. in fine lib. 11. & apud Fazellum, qui ſcribit eos hodie *Naphtha* vocari. *Palicam* urb. & *Palicinum fontem* habet Stephanus.

Palici, vel ut alii *Paliſci*, gemini fratres, Jovis filii & Thaliæ Nymphæ, vel, ut alii volunt, Ætnæ. Tradunt enim hanc Nympham à Jove in Siciliâ juxta Simæthum amnem non longè à Catinâ urbe compreſſam, metu Junonis optaſſe, ut ſibi terra dehiſceret, & ab irâ Deæ iſtius ſe occultaret. Quibus precibus exauditis terra molliter dehiſcens, intra viſcera ſua eam recepit, ubi illa legitimo tempore gemellos peperit, quos terra denuo ſe aperiens in lucem eddit: Unde & *Palici* dicti ſunt ἀπὸ τοῦ πάλιν ἰκνεῖσθαι, quòd in terram demerſi *denuo ſint reverſi*. Quam verum ſit hoc etymon poſtea videbimus. Oſtendunt autem accolæ 2. lacus, ex quibus fratres hoſce putant emerſiſſe, eoſque *Dellos* vocant, qui tantâ olim in veneratione habiti ſunt, ut circa eos juramenta exigi ſolerent, ſi quis in furti ſuſpicionem incidiſſet, prius tamen accepto fidejuſſore, qui ſi juranti quid accidiſſet, præſtaret, quod exitus oſtenderet. Nam quum rei negatæ fides quærebatur, & jusjurandum à ſuſpecto petebatur, uterque ab omni contagione mundus ad Crateras accedebat; deinde loci Numine invocato, jurabat; quod ſi jure fiebat, diſcedebat illæſus: ſi vero malè juratum eſſet, mox in lacu peribat perjurus. Magnâ præterea veneratione erat Palicorum templum, quòd cum Siciliam ſterilis annus arefeciſſet, divino Palicorum reſponſo admoniti Siculi certum ſacrificium fecerunt, poſt quod ſtatim reverſa eſt ubertas. Quapropter Siculi omne genus frugum congeſſerunt in Aram Palicorum, quæ ob id *pinguis* à Virgilio dicitur Æn. 8.

——*Simæthia circum*
Flumina, pinguis ubi & placabilis Ara Palici.

Palicorum Græcum etymon obtrudunt nobis Macrobius & Servius. Sed hæ Gerræ Siculæ ſunt, inquit, Bochartus, nugæque nugaciſſimæ, ab Æſchylo & aliis, non alia de cauſâ confictæ, quam ut è Græcâ linguâ *Palicorum* nomen peterent, quod eſt planè Punicum. *Palici* enim פלֵיחִין *Palichin* vel *Pelichin* à Pœnis nominati ſunt, ut Athenis Σεμναὶ θεαὶ voce *à veneratione* deductâ. Syris enim verbum פלח *pelach* ſig. *colere* & *venerari*. Quo ipſo nomine Æſchylus ipſe inſignivit his verbis:

Σεμνοὺς Παλικοὺς Ζεὺς ἐρίευθ' καλεῖν.
Summos Palicos Jupiter venerabiles
Voluit vocari.——

Et vero Palicos non Jovis ſed Adrani eſſe filios ex Heſychio diſcimus: Ἀδρήνου, inquit, δύω γηγενῆ υἱοὶ Παλικοί; quod multo eſt veriſimilius, quia tam Palici, quam Adranus ſunt ἐντόπιοι θεοὶ, extra Siciliam nullibi noti. Vide omnino Claud. Dauſqueium Silii Commentatorem in illud lib. 14.

Et qui præſenti domitant perjura Palici
Pectora ſupplicio.

Palinurus, vel *Palinurum*, Lucaniæ promont. haud longè à Veliâ, inter Pæſtum & Talaum. Ita dictum à *Palinuro* navis Æneæ gubernatore, qui ſomno oppreſſus unà cum gubernaculo in mare decidit, totoque triduo fluctibus jactatus, quarto demum die ad litus Velinum adnavit; jamque terram tenebat, cùm loci ejus accolæ ſpe prædæ impetum in eum fecerunt, occiſumque & ſpoliatum denuò in mare objecerunt. Quod ob facinus cum Velini poſtea gravi peſtilentiâ laborarent, oraculo moniti, ut Palinuri Manes placarent, lucum ei conſecrarunt, cenotaphiumque erexerunt in promont. quod ab eo *Palinuri* nomen obtinuit. Virg. Æn. 6.

Æternumque locus Palinuri nomen habebit.

Dicitur autem *Palinurus* qu. *iterum meiens*, πάλιν enim *rurſus*, οὖρον *urinam* ſig. ad quam etymologiam alludit Martialis lib. 3. 68.

Minxiſti, Palinure, ſemel currente carinâ;
Meiere vis iterum? jam Palinurus eris.

Paliſcorum, vel *Palicorum* ſtagnum in Siciliâ, ſulphurei odoris. Unde Ovidius Pontic. 2. eleg. 10.

Ætnæoſque lacus & olentia ſtagna Palici.

Idem lib. 5. Met.

Stagna Palicorum ruptâ ferventia terrâ.

Apud Stephanum legitur Κελιὼν τις ἐν Παμφυλίᾳ, apud Philoſophum vero in lib. de Mirabilibus ἐν Παμφυλίᾳ.

Pallene, quæ & *Phlegra* Herodoto, *Patalene* Ptolemæo dicitur; peninſ. Macedoniæ ad ſinum Thermaicum, cujus Iſthmus *Pallenſis* Plinio dicitur, quæ & penninſ. Caſſandriæ ab Euſt. nominatur, *Pallenea* à Val. Flacco. Virgil. lib. 4. Georg. de Proteo.

Hic nunc Emathiæ portus, patriamque reviſit
Pallenen.——

Hic *Pallene*, op. teſte Plinio & Stephano, *Caniſtro*, teſte Sophiano hodie, Nardo autem *Tarcho*, ſeu *Tarſo* dictum, Caſſandriæ finitimum. Vide Steph. in Παλλήνη. Hinc *Palleneus*. Stat. lib. 4. Sylv. Carm. 2.

Et Pallenæos Phœbum laudare triumphos.

Claud. *Pallenæa Jovi mutavit fulmina Cyclops.*

Palma, colonia & urbs Balearis majoris epiſc. ſub archiep. Tarracon. Long. 24. 40. Lat. 40. 00.

Palmaria, inſ. maris Tyrrheni contra Terracinam, inde 37. m. p. diſtans, proxima Pontiæ. *Palmarola* Nigro.

Palmyra, *Amegara* Caſtaldo, urbs Syriæ archiep. in Arab. Deſ. confin. inter Damaſcum 225. & Seleuciam magnam ad Tigrim

Tigrim 533 ab Antiochiâ magnâ 240. in ort. Palmyrenæ regionis, quæ *Arden* Caſtaldo dicitur caput. Pop. *Palmyreni*, qui & *Adrianopolitæ* dicti, urbe ab Adriano reædificatâ, teſte Stephano Long. 71. 30. Lat. 34. 00.

Paloda, *Blechisfield*, ut Lazio videtur, op. Daciæ, cujus ager ſic in Tranſylvaniâ appellatur. Item op. Pannoniæ ſuper. in Hungariâ, nunc *Palotta*, inter Taurinam op. & Datam op. 2. leuc.

Paltos, *Boldo* nunc op. Phœnices in orâ apud Byblum urb. quod Niger *Gibel* indigetat, cum *Gibel* ſit ipſa Byblos. Ejus mem. Strab. Mela & Artemidorus in Epitome. Hic Memnon. fil. Auroræ, ut fabulantur, ſepultus eſt. Pop. *Palteni*.

Pamiæ, vel *Apamiæ*, vulgò *Pamiers*, urbs Gall. Narbon. in Occitaniâ ad flu. Alburacim 3. leuc. à Fuxio in Bor. & 9. à Toloſa in merid. Long. 22. 10. Lat. 42. 59.

Pamiſus, *Paniſus*, Ptolemæo qui & *Amathus*, *Mamaus*, & *Arcadiacus*, à Strab. nominatur, & *Pamiſſus*, fluvius Meſſeniæ in Peloponneſo, cujus oſtia à Meſſene 300 mill. abſunt. *Stromio* Nigro. al. *Tifeo*, al. *Spirnazza*. Eſt & Theſſaliæ flu. in Peneum ſe exonerans: itemque Myſiæ infer. inter Odeſſon, & Meſembriam in mare Euxinum influens.

Pammonia, locus in Europâ, ubi vipera ſerpens reperitur. Nicander in Theriacis.

Pamphylia, quæ & *Mopſopia*, teſte Plinio, regio Aſiæ mari, quod Pamphylium appellatur, ad Auſtrum objecta, inter Lyciam ad occid. & Ciliciam ad ort. à Phrygiâ magnâ Tauro monte diviſa. *Settalia*, teſte Giravâ, *Zina* Theveto, *Caraman* Nigro dicitur. *Scandalor* eidem Nigro eſt pars occidua & ad mare terminata. Pamphyliæ inter poetas mem. Stat. l. 1. Sylv. Carm. 4.

Hunc quoque perque novem timuit Pamphylia meſſes.

Hinc *Pamphylius* adject. Lucan. lib. 8.

———*Pamphylia puppi*
Occurrit tellus.———

Item Pamphylia, urbs Mediæ. Steph.

Panchæa, Arabiæ Troglodyticæ pars, quæ oſtio ſinus Arabici adjacet. Vide Voſſ. ad Melam 3. 9. Virg. Geo. 2.

Totaque thuriferis Panchaia pinguis arenis.

Idem Georg. 4.

———*Panchæis adoleſcunt ignibus aræ.*

Ovid. Met. 10.

Cinnamaque coſtumque ſuam, ſudataque ligno
Thura ferat, floreſque alios Panchaia tellus.

Claud. 2. Rapt.

Quicquid thuriferis ſpirat Panchaia ſylvis.

De hoc thure capiendi Lucretius, Claudianus, Tibullus, Arnobius ſub nomine *odorum*, *ramorum*, *mercium*, *reſinæ*. Ait primus lib. 2.

Araque Panchæos exhalat propter odores.

Alter de 3. Conſul. Honor.

Indus ebur, ramos Panchaia, vellera Seres.

Tertius l. 3.

Illic quas mittit dives Panchaia merces.

Quartus lib. 7.

Panchaicas ardere reſinulas.

Panæa, op. non procul ab Alexandria, quod eſt Sogdianorum. Plin. 6. 16.

Pandæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Bacchum pugnaverunt; hi ſoli reguntur fœminis. Steph.

Pandane, porta Romæ à *pandendo* dicta, quod ſemper pateret ad res quæ in urb. ferebantur. Eadem dicebatur *Libera* à *Libertate*.

Pandaria, vel *Pandataria*, Plinio & Solino, *Pandateria* Tacito inſ. maris Tyrrheni in ſinu Puteolano, Palmariæ & Pontiæ finitima, ab eis in ort. ante Caietam recedens, inde 250. ſtad. diſtans.

Pandoræ, Indorum pop. qui degunt in convallibus. Vivunt annos ducentos; in juventute ſunt candido capillo, in ſenectute vero nigro.

Pandoſia, urbs gemina: una Brutiorum (licet Strabo in Lucaniâ reponat) in monte, apud præterfluentem Acheruntem flu. exciſa, apud opidulum vulgo *Caſtel Franco*, quod, teſte Barrio, locum tenet Pandoſiæ, in territ. Conſentino, inter Conſentiam & Mont. Altum 6. m. p. circiter. Hic Alexander, rex Epiri, ab oraculo deluſus (cum quæ Pandoſia ſibi fatalis eſſet, haud præmonitus fuiſſet) Tarentinis opem ferens à Brutiis obtruncatus eſt. Altera in Epiro ad flu. Acherontem quoque, ubi Pandoſia lacus, teſte Plinio, in Caſſiopeæ & Theſprotiæ confin. in ipſâ Theſprotiâ.

Paneas, fons Palæſtinæ in Cœleſyria, unde Jordanis flu. effluit apud Cæſaream Philippi urbs nunc everſam, quæ & *Paneas* dicta eſt, à Sidone urbe Phœniciæ 20. m. p. in ort. recedens.

Panebi, pop. Arabiæ; de quibus ſic ſcriptum legimus. Si quando rex moritur, corpus ejus quidem defodiunt, caput vero auratum in templo auguſtiſſimo conſecrant, dicantque. Alex. ab Alex. lib. 3. cap. 2.

Panelas, urbs circa Pontum, ſic dicta ab Heracleotâ quodam ex poſteris Penelei ducis in bello Trojano, qui illuc ex Bœotiâ venit. Steph.

Pangæus, *Malaca* & *Caſtagna* Bellonio, mons Thraciæ in Macedoniæ confin. Philippis urbi imminens. *Pangæa*. Virg. Georg. 4.

Altaque Pangæa, & Rheſi Mavortia tellus.

In hoc, teſte Herodoto Musâ 7. aurea ſunt & argentea metalla. Cinnamis eum abundare ait Ferrarius deceptus loco Claudiani, ubi legendum eſt:

———*Panchaia turgent*
Cinnama.———

Lucan. lib. 1.

———*Video Pangæa niveſis*
Cana jugis, latoſque Æmi ſub rupe Philippos.

Statius Theb. 10.

Perfindunt inarata diu Pangæa juvenci.

Hinc *Pangæus*. Lucan. lib. 7.

Pindus agit gemitus, Pangæaque ſaxa reſultant.

Val. Flac. lib. 1.

Carbaſa Pangæâ Boreas ſpeculatus ab arce.

Panhellenes, ſimpliciter pro Græcis apud Heſiodum, ubi de Sole hyberno:

———Βεβδόμον δὲ Πανελλήνεσι φαείνῃ.

Ubi non vertendum *univerſis Græcis*, ut vulgò, ſed ſimpliciter *Græcis*. Πανέλληνες, enim tempore Heſiodi, Homeri, & Archilochi appellabantur Græci ad differentiam Ἑλλήνων propriè ſic dictorum. Hellenes autem tunc temporis dicebantur Phthiotidis incolæ, quod nomen acceperunt ab *Hellene* Deucalionis filio, qui illius partis Theſſaliæ rex fuit. Ante hunc nominabantur Γραικοὶ, quod Latini retinuerunt. Hinc Homerus Achillis populares & ſubjectos vocat Myrmidonas & Hellenas. Achilles autem imperabat Phthiotidi. Hi itaque cum propriè dicerentur Ἕλληνες, reliqui Græciæ populi dicti ſunt Πανέλληνες. Vide Thucydidis proœmium, Strabonem lib. 8. Apollodor. lib. 1. Bibliothecæ. *Panhellenia* autem ſacra totius Græciæ vocantur.

Panionium, lucus ſacer in Mycale promont. in Sept. vergens, communiter ab univerſis Ionibus Neptuno Heliconio dicatus. Hunc in locum quotannis conveniebant Iones ad peragenda ſacrificia, quæ & ipſa *Panionia* dicebantur. Stephanus: Πανιώνιον, τέμενος, καὶ πόλις ἐν τῇ ἀχαΐᾳ ἀπὸ Ἐφεσίων καὶ Σαμίων. Herodotus non urbem ſed χῶρον ἱερὸν vocat. Sic enim ille lib. 1. Τὸ δὲ Πανιώνιόν ἐστι τοῦ Μυκάλης χώρου ἱερὸς, τοῦς Ἀχαιοὶ πεπαμμένου κοινῇ ἐξαραιμένῳ ὑπὸ Ἰώνων πασι δέωνι Ἑλικωνίῳ. Ἡ δὲ Μυκάλη ἐστὶ τοῦ Ἡραίης ἄκρη, τοῦς ζέφυρον ἄνεμον καλέουσι Σάμιοι. Ἐς τὸ συλλεγόμενοι ὑπὸ πάντ πόλιων Ἴωνες ἄγεσκον ἑορτὴν τῷ οὔνομα Πανιώνια. Herodoto conſonat Strabo l. 14. Πρῶτον δ' ἐστὶν ἐν τῇ ἀχαΐᾳ τὸ Πανιώνιον, ὅπου συνήκοντο ἀπὸ τῶν πόλεων ἑορτάζοντες τὰ Πανιώνια, κοινὴ πανήγυρις πάντ Ἰώνων συντελοῦσα τῷ Ἑλικωνίῳ Ποσειδῶνι καὶ θυσία. Meminerunt etiam Plinius lib. 5. cap. 29. Itemque Pomponius Mela. Plinius ita: *In orâ quâ Trogylia appellatur, Geſſas amnis. Regio omnibus Ionibus ſacra, & ideo Panionia appellata.* Mela vero ſic: *Ubi eſt Panionium ſacra regio, & ob id eo nomine appellata, quod eam communiter Iones colant.*

Pannonia, reg. Europæ maxima, inter Danubium ad Bor. à Metanaſtis Jazygibus ſeparantem, & Saum flu. ad merid. dividentem, ac inter Noricum ad occid. & Myſiam ad ort. contenta; In ſuperiorem (quæ *Prima* Rufo, Marcellino, & Lib. Notit. dicitur) in quâ *Ala Flaviana*, ſeu *Vienna*, ut nunc vocant, *Flexum* ſeu *Poſonium*, *Arrabo*, ſive *Jaurinum*, *Sabaria*, *Savaria*, ſeu *Græcium* & *Petovio* urbes continentur: Et inferiorem ad ortum, in quâ *Buda*, *Strigonium*, *Alba Regalis*, *Colocia*, *Quinque Eccleſiæ*, *Sirmium*, & *Taurinum* urbes ſunt, diviſa. Utraque *Hungaria* nominatur, non tamen ex æquo; Nam Hungaria trans Danubium uſque ad Carpatem montem extenſa Jazyges Metanaſtas complectitur, & Pannonia partem Auſtriæ & Stiriæ, Carniolæque comprehendit. Ex quo error Ortelii patet, Pannoniam ſuper Auſtriam appellantis, cum modicam partem Auſtriæ (in quâ Vienna & Sapronium) tantum contineat, maximaque Auſtriæ ac Stiriæ pars cum Carinthia & Carniola ſit in Norico. Ovid. Triſt. 2.

Nunc tibi Pannonia eſt, nunc Illyris ora domanda.

Pop. *Pannonii* Idem Ovid. ad Liviam:

Summaque diſperſi per juga Pannonii.

Hinc *Pannonicus*. Mart. 8. 14.

Dum nova Pannonici narratur gloria belli.

Et *Pannonis* fœm. Lucan. lib. 6.

Pannonis haud aliter poſt ictum ſævior urſa

Cum

Cum jaculum parvâ Libys amentavit habenâ,
Se rotat in vulnus, telumque irata receptum
Impetit & secum fugientem circuit hastam.

Horum mem. Dionysius, vers. 321.

Πρὸς δ' νότου Τίρραι καὶ Νασίκα' ἄστυ ἐρυμνὰ,
Παννόνιοι, Μυσοί τε.——

Solinus cap. 24. *Jam Pannonia viro fortis, & solo plano læta, atque uber Dravo Savoque inclytis amnibus circumflua.*

Pannonia Savia, quæ & *Riparia*, seu *Ripensis*, *Bubalia* Aurel. Victori, *Sirmiensis* Cassiodoro. *Cibalitensis* P. Diacono, pars Pannoniæ infer. circa *Saum* flu. ubi Amantini pop. Plin. quæ partim *Hungaria*, partim *Bossina* & partim *Sclavonia* nunc dicitur.

Pannonia Valeria, quæ & *Valeria* simpliciter, pars Pannoniæ sup. in quâ pars Stiriæ ad ortum continetur.

Panormus, Siciliæ urbs. Ptol. hodie *Palermo*, testibus Aretio & Fazello. Polybius hanc lib. 1. in duas partes distinguit, in veterem nempe & novam, quas Neapolin & Palæopolin vocat. Hanc unà cum Solunte & Motye Pœnis illis antiquissimis attribuit Thucydides lib. 6. Μοτύη καὶ Σολόεντα καὶ Πάνορμον, &c. ἐνέμοντο. Hæc, ut Polybius author est lib. 1. Ἦν βαρυτάτη πόλις ἡ τῶν Καρχηδονίων ἐπαρχίας. Ac Diodorus lib. 22. eandem habere asserit λιμένα κάλλιστον τῆς μὲν Σικελίας, ἀφ' οὗ καὶ ἡ πόλιν συμβέβηκε τυγχάνειν ταύτης τῆς προσηγορίας. Quod ipsum mirari subit, unde Græcum habuerit nomen urbs, quam nec Græci condidisse, nec nisi sero admodum obtinuisse leguntur. Proinde verisimile est aliud Panormi nomen in usu fuisse apud Pœnos, puta לבחין *Leptin*, i.e. ὅρμον, *stationem*. Boch. Ejus mem. Sil. lib. 14.

Tergemino venit numero facunda Panormus.

Panormus, op. multiplex. Unum Cretæ. Ptol. cujus mem. Plinius. *Mirabello* nunc Nigro, *Volismeni* pagus Bellonio in orâ Boreali. Alterum Macedoniæ in orâ apud Athon mont. Ptol. *Terisco* Ortelio, *Macri* Moletio. Tertium in Samo insula. Liv. *Macri* quoque *Nardo*. Quartum Achaiæ. Polyb. Plin. Pausan. Thucyd. in Peloponneso juxta Rhium promont. contra Naupactum. Quintum Chersonesi Thraciæ Plin. inter Elæum, & Caridiam. Sextum in Phrygiâ ad Hellespontum apud Cyzicum. *Palermo* Leunclavio.

Panormus, portus multiplex. Unus Epiri apud Oricum Straboni inter Acroceraunia & Onchesmum, *Palermo* Moletio. Alter Atticæ. Ptol. Paus. *Raphei* Sophianò, inter Sunium & Cynosuram promontoria. Alius Cephaleniæ inf. teste Porphyrio.

Pantagias, vel *Pantagies*, fluvius Siciliæ, valde quidem exiguus. Sil. lib. 14.

——*Ac facilem superari gurgite parco*
Pantagiam.——

Sed rapidissimi cursûs, quique magno murmure per multa saxa in mare præceps devolvitur. Hunc mirà vocum contractione *Pantagium* dictum volunt, quasi Παντάχου πάλαγίαν *ubique obstreperum*. Servius in lib. 3. Æn. *Hic fluvius Siciliæ cum plenus flueret, implebat sonitu pene totam Siciliam, unde* & Pantagias *dictus, quasi* ubique sonans. *Hic postea cum Cereri quærenti filiam obstreperet, tacere jussus est numinis voluntate.* Et Vibius in Catalogo fluminum: *Pantagias Siciliæ ita dictus, quod sonitus ejus decurrentis per totam insulam auditus est, usque eo donec Ceres quærens filiam comprimeret eum.* At, ut cætera taceam: *Pantagiam* appellarunt Græci veteres, non *Pantagiam*. Thucydides lib. 6. de Lamo quodam: Ὑπὲρ Παντακίου τε πόλεως Τρώπιλον ἑνὸς χωρίου οἰκίσας. In Ptolemæo legitur: Παντάχου πόλεως ἐπίνειοι, quasi à recto Πάντιχος. Fallor (inquit Bochartus) an Pœni פתק *patak* vocabant à verbo Syro פחק *petak*, i.e. jaculari, projicere, & cum impetu propellere. Unde Claud. de Rap. lib. 2.

——*Et saxa rotantem*
Pantagiam.——

Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 11.

Panticapæa, & *Panticapæum*, Plin. ac Steph. *Vospero*, teste Nigro, urbs Tauricæ maxima ad Bosporum Cimmerium, *Bosphorium* olim, teste Plinio.

Panticapes, flu. Scythiæ Europææ per Lithuaniam fluens in Euxinum mare, Nomadas à Georgiis separans, teste Plinio. *Przepets*, vel *Przypicks*, teste Peucero, *Conscavado* Mercatori. Quintus flu. est ab Istro inter celebres apud Herod. lib. 4. Dionys. vers. 314.

Κεῖθι δ' Ἀλαζώνιοι καὶ ὕδρηλα Παντικάπαι
Ἀρτεμίσιοι τε ὄρεσιν ὑλήεντα μερμύρουσι.

Paphlagonia, *Roni* Castaldo, regio Asiæ ad Pont. Eux. Galatiæ pars Borealis Ptolemæo inter Bithyniam ad occid. & Cappadociam ad ort. Galatiâ ad Austr. cohærente. Nomen habet à *Paphlagone* Phinei filio, teste Stephano. Populi *Paphlagones*, quos superstitiosos ac stolidos esse affirmat Lucianus in Pseudomanti. Horum mem. Dionys. vers. 787.

Παφλαγόνες δ' ὅτε πῶϋν ἐπ' ἠιόνεσι νέμονται,
Καὶ Μαιώνιδάων ἱερὸν πέδον——

A *Paphlagone* Phinei filio, uti diximus, *Paphlagoniam* deducit Stephanus. Ita enim Constantinus Porphyrogenneta *Paphlagones* deducit ἀπὸ φυλῆς τοῦ πρώτου Παφλαγόνος οἰκήσαντος, ὃς ἔσχεν υἱὸν Παφλαγόνα ὃς καὶ τὴν χώραν ἐκληρονόμησεν. Fortasse autem, inquit vir Magnus, Phinei filius pro *Paphlago* fuit *Phaleg*, unde *Papulagonia* compositi nomine פאה פלג dicta fuerit, h. e. *plaga Phalegi*. Id enim proprie פאה *pea*. Homerus eos à fortitudine commendat. Il. ε.

Ἀρχὸν Παφλαγόνων μεγαθύμων ἀκάμαντα.

Idem Iliad. ν.

Τὸν ῥ' Παφλαγόνες μεγαλήτορες ἀμφεπένοντο.

Paphos nova, Cypri insulæ urbs Ptol. *Neapaphos* Plinio. *Bipho* Nigro. Paphum ab Augusto Imp. *Augustam* appellatam scribit Dio lib. 54. sed veteremne an novam non discernit. Duæ enim sunt in Cypro, teste Ptolemæo.

Paphos, Cypri civitas, Veneri quondam sacra. Virg.

Est Amathus, est celsa mihi Paphos.

Horat. Carm. 1. Od. 30.

O Venus regina Cnidi Paphique,
Sperne dilectam Cypron.

In hâc urbe ante nuptias puellæ dotem quæsituræ in honorem Veneris in litore se prostituebant. Just. lib. 18. Pompon. lib. 2. Strabo lib. 14. Plin. 5. 31. Hinc Nonnus in Bassaric. lib. 13.

Καὶ Πάφον ἀζομένων στεφανώσεσιν ὄρμον ἐρώτων.

Construxit etiam in eâ templum & aram in honorem Veneris, quæ à loco *Paphia* dicta est, cui diu solo thure sacrificatum est. Long. 64. 20. Lat. 35. 10.

Papia, quæ & *Flavia* aliquando in antiquis nummis, olim *Ticinum*, urbs Insubriæ post Mediolanum clarissima. Quondam Ostrogothorum & Longobardorum sedes. Item flu. ejusdem nominis. Vide *Ticinum*.

Parabyston, forum Athenis in quo undecim viri judicabant, & quidem res viliores. Vide Meursium Atticarum Lectionum lib. 2. cap 9. & Maussacum ad Harpocrationem.

Paracheloitæ, pop. apud Thessalos circa Malium urb. ad Acheloum flu. & apud Ætolicos. Strabo. Alios in Phthiotide ponit Stephanus.

Paradisus, op. Syriæ, seu Phœnices supra Antaradum cum flu. cognomine. Plin. Ptol. Item pagus Siciliæ. Steph.

Paradisus, quem Dominum Deum in Eden plantasse meminit Moyses his verbis ויטע יהוה אלהים גן בעדן *vajitta Jehova Elohim gan beheden*, transferentibus id Septuaginta; ἐφύτευσεν ὁ Θεὸς Παράδεισον ἐν Ἐδέν, ut non tam voluptatem, quam nomen proprium istius loci accepisse videantur. Origine autem *Paradisus* vox Persica est, sicut Xenophon non solum testatur hortos a Persis *Paradises* appellari, verum etiam Plutarchus in Demetrio, & Philostratus in vita Apollonii Tyanei, cum ita scribit: Μέλλων ὁ Δαμὶς πρὸς Δήμητρα γενέσθαι τῶν ἐν τοῖς Βασιλείοις χωρίων εἰς ἃς λέοντες ἀποκρύπτουσι βαρβάρειον ἦθος τοῖς βαρβάροις καὶ ἀγρίοις, καὶ παραδάλεις. Et Pollux. Παράδεισοι βαρβαρικὸν μὲν δοκῶν τύγχανε, ἥκει δὲ καὶ ἐπὶ σωφροσύνην εἰς χρῆσιν Ἑλληνικὴν, ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ Περσικῶν. Etenim Persæ nominabant Paradisos ampliores hortos δένδρεα ἔχοντας ἥμερα, interdum etiam vivaria, ut quibusdam placere video. Agellius lib. 2. cap. 20. *Vivaria nunc dicuntur septa quædam loca, in quibus feræ vivæ pascuntur.* Et paulo post, *Vivaria quæ nunc vulgus dicit (sunt quos Παραδείσους Græci vocant.* Quocirca Vandalorum regum paradisum in Africâ pulcherrimum & amœnissimum fontibus non tantum irriguum, sed etiam arboribus pomis onustis plenum fuisse scribit Procopius. Unde Hesychius: Παράδεισον ἢ Βασιλέως κατάλυσιν interpretatur. Valeant ergo qui cum Scholasticis *Paradisum* dici volunt qu. *parans Dei visum*. Valeant qui eum Suidâ peregrinæ hujus vocis originem aut παρὰ τὸ δύσω, i.e. βρέχω, aut παρὰ τὸ ἡ δᾶϊς, i.e. Botanam συλλογὴν ποιοῦσας arcessunt. Tandem hanc vocem receperunt literæ sacræ. Ait enim Solomon Eccles. 2. *Feci mihi hortos & paradisos (ganuth vepardessim) & plantavi in eis omne lignum fructiferum.* Canticorum quoque 2. & Neemiæ 2. eandem vocem reperias. In Novo Testamento est Translata S. Lucâ & D. Paulo ad æternam illam & beatam Dei, angelorum, & animarum felicium sedem, ut cum Christus inquit latroni: *Hodie mecum eris in Paradiso.* Eadem significatione accipitur Apoc. 2. ubi *vincenti lignum vitæ* promittitur, *quod est in paradiso*. Ubi forte Seleuciani negarunt fuisse olim Paradisum terrenum, ut & Origenes lib. 4. περὶ ἀρχῶν, pueriliter ratiocinatur, haud fore aliquem usque adeo stupidum, ut putet Deum agricolam fuisse, & arbores

arbores plantasse in Paradiso. Sed eum confutat Epiphanius. Quin ipsa creatio verbo Dei facta redarguit ineptias tales; nec esse in Paradisi Historiâ semper quærendas allegorias monet Hieronymus. Fuit itaque Paradisus aliquis terrenus, sed ubi fuerit ab eruditis disputatur. Sunt qui sub Æquinoctiali circulo constituunt, & nomine *gladii, torridam zonam* accipiunt. Alii in altissimis montibus ponunt, ut ad Lunarem usque circulum pertingat, aquarum diluvii expers. Nonnulli extra orbem nostrum locum illi faciunt, mysticè intelligentes omnia illa quæ de eo commemorantur. Philo quoque Judæus cœlum intelligit. Sed hanc ejus opinionem improbat & rejicit Theodoretus multis modis, tum pariter his verbis: Ἐδὲν οἱ μὲ᾽ ἀ παράδεισον αὐτὸν λέγουσί φασιν, οἱ δ᾽ τόπον πάνυ, ἐν ᾧ καὶ παράδεισος ἦν, ὅθεν καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη. Καὶ ὁ Ἀδὰμ ἐκ τῆ γῆς ἐν Ἐδὲν γεγονῶσ᾽ περιπορφύρη, ἐδὼν γὰ τὸ πύῤῥον. Quanquam posteriora hæc minime sint vera, eò quod Adamus nomen tulerit à terrâ quæ Ebræis dicitur אדמה *Adama*. In quâ regione ergo plantatus est hortus hic voluptatis? Probabiliter loqui ac scribere videntur, qui locum ejus designant in Mesopotamiâ inter Judæam & Arabiam, maxime circa Babylonem & Seleuciam, ubi Tigris & Euphrates 4. flumina suo concursu constituunt, supra Babylonem autem uno alveo recipiuntur, & infra rursus dividuntur in flumina duo, aut potius in Chaldæâ vel Assyriâ. Sed & hanc sententiam evertere conantur nonnulli, non satis animadvertentes, ubi primi isti homines vixerint, ubi turrim condiderint, ubi Ninevven prius conditam ab Assur, à quo circumjacens regio Assuria, vel (quod idem est) Assyria est dicta. Suspicionis etiam nonnihil injicit, quòd inter Magorum præcepta, quorum in Chaldæâ & proximis regionibus magna fuit auctoritas, Paradisi quoque mentio fiat his verbis:

Ζήτησον παράδεισον.

Quanquam mysticè eos de Paradiso loqui intelligat Psellus, qui disertis verbis Χαλδαϊκὸν ᾠδὴ δεισον vocat, & alio loco ἱερὸν ᾠδὴ δεισον χῆ Χαλδαίνς, quasi fuerit indubitatum tum temporis esse aliquem Paradisum Chaldaicum. At quia perierat aquis diluvii vastatus, atque ideo digito monstrari non poterat, mysticè intelligendum existimarunt, sicut & nonnulli Christianorum Theologi. Adde quod versus Orientem habitaverint Adam, Cain, Abel, & ab eodem tractu coloniæ fuerint in alias regiones deductæ. Post cataclysmum enim venit in Ægyptum Mizraim, i. e. Ægyptus, ut Chus in Æthiopiam. Atqui Orientalis regio est Chaldæa, cujus incolæ quoque non falsò, Arcadum instar, sed magno jure se omnium hominum antiquissimos jactare solent. Jam & ipse hortus voluptatis plantatus fuisse legitur à Deo, Gen. 2. קדמה *Mikedem*; quam vocem licet Onkelos *à principio vertat*, Hieronymus *ab exordio*, Aquila ἀπ᾽ ἀρχῆς, Theodoretus ἐν πῆς ἀρχῆτις, Symmachus ἐκ ἀρχῆς; quasi ante conditum mundum extiterit Paradisus; tamen horum sententiæ omnino standum non est, cum eadem vox *ab Oriente* quoque significat, teste Aben Ezra & aliis. Atque hâc adeo de causâ Septuaginta verterunt χῆ πὰς ἀνατολὰς, i. e. *ad Orientem*, respicientes ad locum, non ad tempus. Hoc certum est, ante hominem formatum extitisse Paradisum. Ante mundum vero creatum non extitisse, vel inde probari queat, quòd terrestris fuerit, arbores in se fructiferas habens, fluviorumque & regionum Orientalium mentio fiat in ejus descriptione. Credibile quoque est temperatissimam fuisse regionem hanc, atque ideo priscos illos homines vitam in plures quam nos, annos, produxisse, cum nondum immanis illa ventris ingluvies, vere Hydra Lernæa, irrepsisset in mundum, quæ jam & morbos plures generat, & manes anticipat. Cæterum periit Paradisus terrestris eversus aquis diluvii, horridus jam & incultus, aut certe pristinâ amœnitate destitutus. Quò stultè faciunt prorsus, quicunque eum inquirunt, eò quòd ab aliis locis quoad splendorem, culturamque dignosci haudquaquam possit. Falluntur etiam Judæi, qui in terreno Paradiso etiamnum versari putant Thisbitem Eliam, & Enoch, cùm in cœlestem revera translati sint, de quo Salvator locutus est pendens in cruce, & B. Paulus 2 Cor. 12. ubi se raptum esse affirmat in Paradisum tertium aduque cœlum, atque ibidem multa audivisse verba arcana, quæ homini aperire non licet. Hæc ex Fungero. Constantinus M. in Orat. ad Sanctorum cœtum apud Euseb. videtur Paradisum illum in quo Adamus à Deo collocatus est, extra terram ponere; in quâ opinione fuere plerique veterum. Stephanus Gobarus in Cap. 11. hoc problema tractaverat: ὡς ὁ παράδεισος ὅτι ἐν τῷ ἱερῷ ὅτι ἐκὶ ἡ γῆς, ἀλλὰ τόπῳ μεταξύ. Et capitis 12. hic erat Titulus, Quod Paradisus est superna Jerusalem & in tertio Cœlo: & quod arbores quæ illic sunt intellectu & scientiâ præditæ sunt: & quod Adamus post transgressionem illinc in terram dejectus est. Deinde assertio contraria, Paradisum non esse in tertio cœlo, sed in terrâ. Sane Tatianus in Orat. contra Græcos, Paradisum in quo Adamum Deus collocavit non in hac quem incolimus terra fuisse dicit, sed in aliâ multo præstantiore. Verba ejus hæc sunt: Μεμοιρισμένοι οἱ δαίμονες, ἐξουσιασταὶ οἱ περὶ τὸν τόπον· καὶ γὰρ οὐκ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ παράδεισος ἐφυτεύθη, οἱ δὲ ἀπὸ γῆς μέν, ἀλλ᾽ οὐκ ἐν ταύτῃ. Sed & Tertullianus idem sensisse videtur. Sic enim scribit de Adamo lib. de Patientiâ: *Innocens erat* & Deo amicus, & Paradisi colonus. At ubi semel succidit impatientiæ, desivit Deo sapere, desivit cœlestia sustinere posse. Exinde homo terræ datus & ab oculis Dei dejectus. Idem elici potest ex libro ejus 2. adversus Marcionem cap. 2. & 10. ubi eâdem metaphora utitur quâ Tatianus. Quid mirum si redhibitus animæ suæ & in ergastulum terræ laborandæ relegatus, i. e. ἐξοικισθείς. Quod si liber ille quem *de Paradiso* Tertullianus scripserat, hodie extaret; hanc ejus fuisse sententiam quam dixi apertius cognoscere liceret. Denique Clemens Alexandrinus in libris Hypotyp. p. 341. Edit. Commelinianæ, Paradisum terrestrem in quo Eva facta est in quarto cœlo collocat: ὅθεν ἐν τῷ παραδείσῳ τῷ τριτῷ ἀερίῳ δημιουργεῖται, &c. Origenes vero Paradisum, cujus incola fuit Adamus in tertio cœlo collocaverat, uti docet Methodius in lib. de Resurrectione apud Epiphanium, pag. 572. Et ante hos omnes Valentinus Paradisum in quo Adamus versatus est, supra tertium cœlum posuerat & intellectualem esse affirmaverat, teste Irenæo lib. 1. Videat eruditus Lector tractatum Anglicano sermone conscriptum, cujus titulus est: *A discourse of the Terrestrial Paradise*. Londini, excudebat Jac. Flesherus, A. D. 1666.

Parætaca, urbs Mediæ, pop. *Parætacæni* Straboni, ac Plinio, ac *Paretacæni* Herodoto in Persidè, ubi *Parætacene* regio Ptolemæo, *Paritaca* Arriano, *Paretacene* Straboni inter Persidem & Parthiam. Ita variè de locis remotis ab autoribus scribitur.

Parætonium, *Berton* Mercatori & aliis, urbs Marmaricæ, olim episc. & præcipua in orâ Boreali ac marit. inter Apolloniam urb. Cyrenaicæ, ad occ. 390. & Alexandriam Ægypti in ort. 144. m. p. à Catabathmo 900. stad. in ort. Ovidius Met. 9.

Isi, Parætonium, Mareoticaque arva, Pharumque.

Hinc *Parætonius*: Lucan. lib. 3.

Usque Parætonias Eoa ad litora Syrtes.

Parthenitinus, sinus in Carmaniâ, ultra Armozum & Carpellam promont. *Paragon* Ptolemæo, *Golfo de Gugerath* nunc, teste Nigro.

Parisii, pop. fuere Gall. Celt. quorum urbs *Parisii*, seu Lutetia Parisiorum dicitur; vulgò *Paris*, ad Sequanam flu. Galliæ caput, sedesque regia. Distat circiter 10. leuc. à Sylvanecto in merid. 28. à Rothomago in Eurum, & 34. ab Aurelius in Bor. Vide *Lutetia*.

Parisii, qui & *Parisi*, pop. Albionis in Anglià, quorum loçus *Holderneſſe* in Com. Ebor. teste Camdeno, dicitur.

Parium, civitas Asiæ in regione Mysiæ, ex quâ fuit Neoptolemus cognomento Glossographus, vir memoratu dignus. Strab. lib. 10. & 12. Parii quoque ortus est Archilochus Poeta Iambographus, unde Horatius:

——Variis ego primus Iambis, &c.

Malim autem hunc ad *Paron* inf. referre. Vide Steph. in Πάρος, qui à *Pario*, Jasonis filio dictum tradit. Juxta hanc urb. teste Plinio 7. 2. gentes sunt quæ Ophiogenes vocantur. In eodem op. Cupido nudus fuit par Veneri Cnidiæ nobilitate & industria. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percutes, Pariumque infame fragosis
Exsuperant, Pythiamque vadis.

Pario adhuc Sophiano, *Parisо* Nigro. Ab Homero *Adrastiam* appellatam tradit Plinius; Eandem & *Pæstos* apud Homerum dici scribit Camerarius.

Parma, nomen fluvii in Italiâ, à quo urbs inter Placentiam & Cremonam sita *Parma* appellata est. Hæc patria fuit Cassii poetæ, quem ideo *Parmensem* vocat Horatius, itemque Macrobii, viri ingenio ac doctrinâ præstantis. Nomen antiquum hodie retinet. Opidani inde dicuntur *Parmenses* Ciceroni, Plinio & Martiali. At Stephano sunt inusitato Romanis, ut arbitror, vocabulo, *Parmani*. Πάρμα, inquit, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Παρμανός, ἢ Παρμανός. Illa Græca, hæc Romana erat formatio. De ipso opido sic Strabo lib. 5. πόλεις δ᾽ εἰσὶν ἐσθὸς τῶ Πάδυ, καὶ μὲν ἡ Πάδυ ἐπιφανέις, Πλακεντία μὲ καὶ Κρεμῶν πλησίον τῆ χῆ μέσων πως ἡ χώρης, μεταξὺ δὲ τόπων ἥ τε Παρμα καὶ Μόδινα καὶ Βονωνία. Ptolemæus: Ἡ δὲ Γαλλία ἡ Τογάτα ἔχῃ πόλεις τάς δὲ· Πλακεντία, Φιδεντία, Βελξέλλον, Πάρμα, Κολλωνία. Plin. 3. 15. *Intus Coloniæ, Bononia, Brixillum, Mutina, Parma, Placentia. Opida Cæsena, Claterna.* Quando Colonia huc sit deducta ostendit Livius lib. 39. *Eodem*, inquit, *anno Mutina & Parma Coloniæ Romanorum civium sunt deductæ: bina millia hominum, in agro, qui proximè Boiorum, ante Tuscorum fuerat, octona jugera Parmæ, quina Mutinæ acceperunt.* Annus is fuit urb. Romæ 569. quo an. Consl. fuere M. Claudius Marcellus, & Q. Fabius Labeo. Longo tempore

pore poſt, quum ſub Auguſto Imp. novos colonos accepit, cognomenta ei tum addita, quæ antiquus lapis refert hoc modo: COL. JUL. AUG. PARMA. Lana illius olim in pretio. Martial. lib. 14.

Velleribus primis Apulia, Parma ſecundis
Nobilis.———

Idem 5. 13.

Tondet & innumeros Gallica Parma greges.

Idem 4. 37.

Et pecore redeunt ter duocna Parmenſi.

Et alibi:

Te Lacedæmonio velat toga lota Galeſo,
Vel quam ſepoſito de grege Parma dedit.

Long. 32. 38. Lat. 43. 58.

Parnaſſus, mons Phocidis, Apollini & Muſis ſacer, duos vertices habens, quorum unum Tithorea vocari, alterum Hyampeum, author eſt Herodotus. Citharon autem & Helicon, quos Servius malè putavit eſſe Parnaſſi juga, montes ab hoc diverſi, licet non admodum disjuncti, ſunt. Hujus autem duo juga ſunt *Cyrrha* & *Naſa*. Juvenal. Sat. 7.

Quis locus ingenio, niſi cum ſe carmine ſolo
Vexant, & dominis Cyrrhæ Niſæque feruntur
Pectora noſtra duas non admittentia curas?

Magnitudinem ejus innuit Strabo lib. 9. ubi Heliconem (quem Heſiodus vocat ὄρος μέγα ἐ ζάθεόν ἐ κλειὸ ἐ ἔχον altitudine & ambitu ſcribit eſſe Parnaſſo ἐναμιλλον, h. e. *conferendum*: De quo Theophr. hiſt. pl. lib. 3. cap. 3. Ἐν γε τοῖς μεγάλοις ὄρεσιν, οἷον τὸ ἐν Παρνασσῷ, *in magnis montibus, ut in Parnaſſo*. Unde Παρνασσὸν μεγάθη apud Ariſtophanem in *Ranis*, & ἀνθρακικὸς Παρνάσσιος pro *magnis* in Acharnenſibus. Altitudinem ſatis innuit Ovid. Met. 1.

Mons ibi verticibus petit arduus aſtra duobus,
Nomine Parnaſſus, ſuperatque cacumine nubes.

Catullus:

———*Parnaſſi è vertice ſummo.*

Et Lucanus:

Cardine Parnaſſus gemino petit æthera colle
Mons Bromio, Phœboque ſacer.

Perſius in Prologo:

Nec in bicipiti ſomniaſſe Parnaſſo
Memini.———

Seneca:

Gemina Parnaſſi nivalis arx trucem ſonitum dedit.

Stat. Thebaid. 1.

———*Si ſtagna petit Cyrrhæa bicorni.*

Idem: ———*Summâque biverticis umbrâ*
Parnaſſi reſidens.———

Proinde Nonno in Dionyſiacis διχείμων, h. e. *biceps* dicitur. Quod autem Seneca *nivalem* arcem dixerit, habuit forte ex Homero, qui ſic in Hymnis de Parnaſſo:

Ἴκετο δ' ἐς Κελαινὴν ὑπὸ Παρνησὸν νιφόεσσαν.

Unde quoque, ni fallor, Euripides in Phœniſſis νιφοβολον vocat. Lauru abundaſſe hunc montem innuit Virg. Georg. 2.

———*Etiam Parnaſſia laurus*
Parva ſub ingenti matris ſe ſubjecit umbra.

Quo circa Nonnus εὐδένδρεον, h. e. *bonas arbores habentem*, vocat. *Parnaſſi deſerta avia* dixit Virgilius Georg. 3. Hauſit forſan ex Pindaro, cui Od. 10. Pyth. Παρνάσσος μυχὸς dicitur. Pauſanias in Atticis, Gallos, cùm in Græciam irrupiſſent, ait, Delphos, ad diripienda Delphici templa donaria ſe contuliſſe; incolas autem iis occurriſſe, ac tum crebra de cœlo fulmina, & divinitus ac ſponte avulſa de Parnaſſo ſaxa Gallorum aciem perculiſſe. Quò alluſit Propertius lib. 2. el. 32.

Altera dejectos Parnaſſi vertice Gallos.

Et planius lib. 3. eleg. 13.

Torrida ſacrilegum teſtantur lumina Brennum,
Dum petit intonſi Pythia regna Dei.
At mons laucigero concuſſus vertice, duras
Gallica Parnaſſi ſparſit in arma nives.

Prius hic mons *Larnaſſus* dictus fuit à *Larnace* arce Deucalionis, quæ eo delata autore Stephano cum Apollonii interp. Poſt diluvium vero *Parnaſſus* vocatur ab heroe *Parnaſſo*, uti tradit Hellanicus. Lege Lilium Gyraldum Synt. de Muſis. Peucerus ab Ebræo הר *Har* & נחש *Nahas* deducit; litera p. loco h. adſcripta in compoſitione. *Har* autem eſt *mons*; *Nahas* vero *augurium*, ac *divinatio*, qu. dicatur *mons divinationis*. Nam Oraculum Delphicum ſedem habuit ad radices Parnaſſi. In medio orbis terrarum ſitum eſſe hunc montem antiqui voluerunt, unde Claud. in prolegom. ad Conſul. Mallii Theodori:

Jupiter, ut perhibent, ſpacium cum diſcere vellet
Naturæ, regni neſcius ipſe ſui;
Armigeros utrinque duos æqualibus alis
Miſit ab Eois Occiduiſque plagis.
Parnaſſus geminos fertur junxiſſe volucres,
Contulit alternas Pythius axis aves.

Statius Theb. 1.

Audiit & Cœli medius Parnaſſus, & aſper
Eurotas.———

Ubi malè Gloſſographus: *Altitudinem innuit montis, non ſitum.* Nam oriente tantum quantum occidente diſtantem facit Poeta. Lucanus lib. 5.

Heſperio tantum quantum ſemotus Eoo
Cardine Parnaſſus.———

Parnes, mons Atticæ vitifer. Statius lib. 12.

Dives & Hegaleos nemorum, Parneſque benignus
Vitibus.———

Genitivus caſus *Parnethos* apud Ariſtoph. *in Nubibus*. Et hic mons & *Parnaſſus* alludunt ad Syrum פרנס *parnes*, h. e. *paſcere*, unde פרנים *pirnus*, paſchuum. Bochart.

Parneſſus, Aſiæ moris inter Arianam & Bactrianam. Dionyſ. verſ. 737.

———Κνημοῖς ὑπὸ Παρνησσίοιο.

Hic pleriſque Παροπαμισὸς, Ptolemæo vero Παροπανισὸς dicitur, unde per ſyncopen fit παρπανισὸς, & iterata eadem ſyncope Παρνισὸς. Παρνισσίοιο enim apud Dionyſium legendum docet Salmaſius & ex variantibus lectionibus probat Montanus.

Paropamiſſadæ, pop. fuere Aſiæ, quorum reg. *Paropamiſſus*, vel *Paropaniſſus* dicta fuit; eratque pars Aſiæ in Imperio Perſarum, inter Bactrianam ad occ. Arachoſiam ad merid. Caucaſum M. ad Bor. & Indiam ad ort. ubi nunc *Cabul*, provincia in ditione Magni Mogolis, teſte Sanſone.

Paropamiſus, *Paropamiſſus* Plinio, *Paropaniſus* Ptolemæo, *Parnaſſus* Ariſtoteli, *Parneſſus*, vel *Parniſſos* Dionyſio, mons excelſus Paropamiſſadarum, Tauri pars, ex quo Bactrus flu. oritur. *Calchiſtan* Caſtaldo & Moletio. Ex eo etiam Indus flu. profluit, teſtibus Plinio, & Arriano. Hujus montis jugum altiſſimum *Navagrot* à M. Paulo Venero vocatur, *Pamer* v. Mercatori dicitur.

Paroræa, urbs Arcadiæ. Stephanus. Alia Macedonum. Idem.

Paros, *Pario* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, prius *Pactya*, & *Minoa*, teſte Plinio, dicta. *Demetrias*, *Zacynthus*, *Hyria*, *Hyleeſſa*, & *Cabarnis* Stephano. Ita dicta putatur, à *Paro*, Jaſonis filio, vel ab Arcade quodam *Paro* Parrhaſii filio. Plin. 4. 12. In eâ eſt opidum etiam *Parum* vocitatum. In hâc inſulâ marmor candidum proveniebat, ad Deorum ſimulacra maxime expetitum, idque à loco *Parium* dicebatur. Unde Ovid. Met. lib. 7.

———*Planaſque Seriphon,*
Marmoreamque Paron.———

Sidonius Apollinaris:

Candentem jam nolo Paron, jam nolo Caryſton.

Horat. lib. 1. Car. Od. 19.

Urit me Glyceræ nitor
Splendentis Pario marmore purius.

Strab. lib. 10. πάρος ἡ Πάρια λίθος λευκοτάτη, ἀλλη τε ἐ μαρμαρυγλυφία. Virg. Georg. 3.

Stabunt & Parii lapides, ſpirantia ſigna.

Et lib. 1.

Quale manus addunt eboris decus, aut ubi flavo
Argentum, Pariuſve lapis circumdatur auro.

Idem lib. 3.

———*Viridemque Donyſam*
Olearon, niveamque Paron.———

Ovidius 1. Amorum:

Aſtitit illa gemens albo, & ſine ſanguine vultu,
Cedunt de Pariis qualia ſaxa jugis.

Seneca in Hyppolito:

Lucebit Pario marmore clarius.

Paros frigidam habet aquam & mulieres formoſas apud Ariſtoph. quod adagii ſpeciem habet quo ſignificamus, Non eſſe commodum ſine incommodo. Hic mures non reperiri feruntur. Hinc etiam proverbium: Ἀναπαιδεύειν, de illis qui pacta & conventa violant. Item inſula Liburnorum. Stephanus, quem ſis conſule in voce *Paros*. Porro *Paros*, Nicanore teſte apud Stephanum, etiam *Zacynthus* dicta eſt. An quia זכות *Zachuth* Phœnicibus erat ſublimitas, ut infra docebimus, ubi de inſulâ *Zacyntho*? Certe ut Zacynthus, ita Parus montoſa fuit & ſublimis. Dioſcorides Antholog. lib. 3. cap. 12.

Οὔτε Πάρου νῆσον αἰπυλόφου ἱερὴν.

Parii porro montes profundis cuniculis ſcatent, & Soli tam inacceſſis, ut candidum marmor in iis latens non niſi ad lucernas eruì poſſit. Unde factum, ut *lychnites* ſeu *lucernarius* diceretur Parius lapis. Plin. 36. cap. 5. locutus de Chiis quibuſdam ſculptoribus magni nominis: *Omnes autem tantum candido marmore uſi ſunt à Paro inſulâ, quem lapidem cœ-*

pere Lychniten appellare, quoniam ad lucernas in cuniculis cæderetur, ut author eſt Varro. Αἶβον λυχνία ob id ipſum appellat Callixenus Rhodius apud Athen. lib. 5. ubi de thalamego Philopatoris: ἴδιον δ' ἐν αὐτῷ τὰ ἐν βασιλίων συγκλείας ἀγάλματα εἰκονικὰ λίθου λυχνίτου. A cuniculis hiſce quos diximus nomen habere *Paron* inſulam, ſtatim agnoſcet, quiſquis ſciet Ebræis פרה *pera* ex Eſ. 2. 20. & פרעא *paro* Syris eſſe terræ cuniculum. Bochartus.

Parrhaſia, Parrhaſiæ Plin. *Parrhaſii* Strab. & Vib. op. reg. & pop. Arcadiæ in Peloponneſo, ubi *Parrhaſium nemus* Statio, & *Parrhaſius mons* Heſychio. Lycaonis patria fuit, à quo univerſa Arcadia à poetis quandoque *Parrhaſia* dicitur. Virgilius:

Parrhaſio dictum Panos de more Lycæi.

Ovid. Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſieque nives.

Partheni, Plin. *Parthini* Pomponio ac Dioni, Illyrici populi, quos hodie *Ragufienſes* licebit appellare.

Parthenia, vicus prope Pontum. Samos etiam olim ſic dicta eſt, teſte Stephano. Cum autem Nicander

——Βάρος αἴνυσο γαίης Παρθενίης,

dixit, *Samiam terram* intellexit, teſte Scholiaſte.

Parthenium, urbs Eubœæ, ac alia Thraciæ.

Parthenius, flu. Paphlagonum in Pont. Eux. influens. Heſych. Per mediam Amaſtrianorum urb. fluit: Sic dictus, teſte Stephano, vel quòd Diana virgo frequenter in eo venaretur, vel quod placido, tanquam virgineo gradu profluat; Ὡς ἀκραλὲ παρείων, ὡς ἀδρὴ παρθένος εἶσι· vel quod virgo Palætinis regia filia in eo ſubmerſa ſit. Ejus meminit Arrianus; itemque Ovid. Pont. 4.

Partheniuſque rapax, & volvens ſaxa Cynapes
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Ubi cum *rapacem* vocat, ſecundum etymon ab Ethnicographo productum planè evertit. Eſt etiam promontorium prope Heracleam. Eſt item *Parthenius*, portus in litore Brutio: & mons in Arcadiâ, ſic dictus qu. *Virgineus*, à *Virginibus*, quæ ibi Veneri frequenter ſacra facere ſolebant, vel venari, ut vult Servius. Virg. Eclog. 10.

Non me ulla vetabunt
Frigora Parthenios canibus circumdare ſaltus.

Propertius 1. 1.

Nam modo Parthéniis amens errabat in antris,
Ibat & hirſutas ille videre feras.

Claud 2. de raptu:

Jam neque Parthéniis innectere retia luſtris,
Nec pharetram geſtare libet.

Ovid. Epiſt. 9.

Non ego Partheniis temeratam vallibus Augen,
Nec referam partus, Ormeni nympha, tuos.

Item *Parthenium nemus* apud Stat. Theb. 4. Callimachus Hym. in Delum:

Φοῖβε μὲν Ἀρκαδίη, φοῖβε δ' ὅρος ἐνὶ Αὔγης
Παρθένιον.——

Scholiaſtes: παρθένιον ὄρος Ἀρκαδίας, ἔνθα ἡ Αὔγω ἡ Ἀλέου συνάλικα, ἱερεύσα ἡ Ἀθηνᾶς ἔφθειρεν Ἡρακλῆς.

Parthenope, una Sirenum, quæ præ dolore, quod prætereuntem Ulyſſem cum ſociis in ſcopulos cantu pellidere non potuiſſent, in mare ſe præcipitarunt. Harum aliæ alia in loca; Parthenope autem eò delata eſt, ubi poſtea condita fuit Neapolis, præclara urbs Campaniæ, quæ ab ejus nomine etiam Parthenope eſt appellata: Neapolin autem poſtea dictam volunt hanc urbem, quòd ab Auguſto fuerit inſtaurata: Sed hoc verum eſſe non poteſt. Nam etiam apud Lycophronem, qui Ptolemæi temporibus multis ante Auguſtum annis claruit, *Neapolis* hæc urbs appellatur, & cives ejus *Neapolitani*: quos ſcribit quotannis ad templum Parthenopes faces ferre conſueviſſe. Veriſimilior eſt itaque aliorum opinio, qui hanc urb. à Cumanis conditam tradunt: qui cum in eo loco Parthenopes corpus in veteri monumento conditum reperiſſent, nomen ejus urbi indidere. Sed poſtquam loci ubertate atque amœnitate majorem in modum frequentari civitas cœpit, veriti ne Cumæ deſererentur, diruendi Parthenopen conſilium iniere. Quo facto mox immani peſtilentiâ vexati, oraculo moniti ſunt, ut novam urbem reſtituerent. Cui oraculo obtemperantes, urbem paulo ante dirutam ſplendidius inſtaurarunt, & ex reſponſi verbis arrepto nomine *Neapolin*, hoc eſt, *novam urbem* appellaverunt. Dionyſ.

——Καμπανῶν λιπαρὸν πέδον, ἔνθα μιλαθρον
Ἀγνῆς Παρθενόπης.——

Plin. 3. 5. *Neapolis Chalſidenſium & ipſa, Parthenope à tumulo Sirenes appellata.* Otio deditam eſſe civitatem, ſequentium teſtimonia firmant. Horat. Epod. 5.

Et otioſa credidit Neapolis.

Ovid Met. 15.

——*Et in otia natam*
Parthenopen.——

Silius principio lib. 12.

Nam molles urbi ritus, atque hoſpita Muſis
Otia, & exemptum curis gravioribus ævum.

Virgilius in fine Georgicorum:

Illo Virgilium me tempore dulcis alebat
Parthenope ſtudiis florentem ignobilis oti.

Parthenopolis, urbs Macedoniæ, ſic dicta à filiabus Geræſti, filii Mygdonis, quæ cum agreſtes & inhumanæ eſſent; pater, ut eas ad civiliorem vitam invitaret, civitatem earum gratiâ condidit.

Parthenuhieron, i. e. *virginis templum* & *Partheuacrà*, nomen loci & promontorii ante Cherſoneſum Boſpori urbem. Strabo. Incola *Parthenius*.

Parthia, Aſiæ regio, ab occaſu Mediâ, ab Aquilone Hyrcaniâ, ab ortu Ariana, à meridie Carmaniæ deſertis terminata. *Parthienen* Q. Curtius vocat lib. 6. cap. 2. ubi docet Parthos Scytharum progeniem eſſe, quod & Dionyſius teſtatur. *Parthiam* quidem à *Parthyene*, ut totum à parte diſtinguit Ptolemæus, Parthyenen Parthiæ provinciam faciens, ſed ad eo in hâc re diſſentit Strabo lib. 11. cui tota regio, quæ *Parthia* Ptolemæo eſt, *Parthyene* dicitur, cum quo Polybius & alii conſentiunt. Stephanus Byzantinus: Λέγεται ἡ καὶ Πάρθοι, καὶ Πάρθιοι, καὶ παρθυαῖοι. Καὶ Παρθυαία ἡ χώρα, καὶ Παρθυλών. Fuit initio obſcura & minus valida gens, deinde nobiliſſima & potentiſſima evaſit. Vide Dionem Caſſium, lib. 40. in rebus Craſſi, ubi accuratè de iis exponit. Recentiores Latini aliquando Parthiæ nomen ad totum Parthicum imperium ſub Arſacidis acquiſitum extendunt. Ita Solinus cap. 59. *Parthiam, quanta omnis eſt, à Septentrione Hyrcanio claudi* affirmat; & *regna in eâ duo deviginti* numerat. Horum ſitum ac mores his verſibus deſcribit Dionyſius ὁ Περιηγητής, verſ. 1039.

Ἀλλ' ἤτοι πυλέων μὲν ὑπαὶ πόδα Καπιπόων
Πάρθοι ναιετάουσιν ἀρηΐοι ἀγκυλότοξοι,
Παυσῆος πολέμοιο διάμορες· ἡ γὰρ ἀρείῳ
Ἄυλαχ' ὑπεθύνοισι διαζόνες ἀρύεσσι,
Οὐδὲ μὲν ἐν νήεσσιν ἄλκα τιθύνοισιν ἐρεσμοῖς,
Οὐδὲ νομῷ φορέουσι βοῶν γένος, ὅν τε γλυκὺς
Νηπιάχοι τέξουσι καὶ ἱππόσυνοι μέλονται·
Ἀσκὸν δ' ἠέρατον ἀνὰ χθόνα δύνοντες ἀνάγλων,
Ἢ βελέων· πάσῃ δὲ παλιντόδων ἀρέμεν ἵππων
Θυνόσιον· ἡ γὰρ σφι δίμυς δόρπειο πάσσαι,
Πεῖν πολέμῳ μιχθοῖσι πάρος ἰδρῶτι πολῦναι.
Φέρεσπες δ' ἀγρῶσι δορυκλύτῳ βιότοιο.
Ἀλλ' ἔμπης καὶ δῆθεν ἀμαιμακέτως περ ἐόντας
Αὐσονίη βασιλῆος ἐπιστρέψασα ἀλωκή.

Parthos autem è Scythiâ primum profectos *Parthiam* ab ipſis dictam occupaſſe refert Juſtinus, lib. 41. idque nominis indicio probat, quod *Scythico ſermone Parthi exules dicantur*; quod & Euſtathius, aliique confirmant. Hi arcu plurimum valuerunt, quo vel fugientes hoſtibus plurimum detrimenti afferebant. Virg. Georg. 3.

Fidentemque fuga Parthum, verſiſque ſagittis.

Idem lib. 4. de apibus:

——*Aut ut nervo pulſante ſagittæ,*
Prima leves ineunt ſiquando prælia Parthi.

Horatius lib. 1. Carm.

——*Et verſis animoſum equis*
Parthum dicere.——

Et lib. 2. Od. 13.

Miles ſagittas & celerem fugam Parthi.

Idem alibi:

Aut lubentis equo deſcribat vulnera Parthi.

Claudianus:

——*Refugo quæ ſit fiducia Partho.*

Catullus:

Seu Sacas ſagittiferoſque Parthos.

Ovid. 1. de Arte Am.

Tergaque Parthorum, Romanaque pectora dicam,
Telaque ab adverſo quæ jacit hoſtis equo.

Idem ibidem:

Ut celer averſis utere Parthus equis.

Idem alibi:

——*Parthus tutus ab hoſte fugâ eſt.*

Propertius 2. 10.

Jam negat Euphrates equitem poſt terga tueri.

Idem lib. 3. el. 7.

Parthorum aſtutæ tela remiſſa fugæ.

Et lib. 4. eleg. 3.

Subdolus & verſis increpat arcus equis.

Seneca in Oedipo:

Vidit & verſas equitis ſagittas
Terga fallacis metuenda Parthi.

Idem in Thyeſte:

Nil armis & inertibus

Telis,

Telis, quæ procul ingerit
Parthus cum simulat fugas.

Boetius lib. 5.

Rupis Achæmeniæ scopulis, ubi versa sequentum
Pectoribus figit spicula pugna fugax.

Stat. 1. Sylv.

——Arcuque horrenda fugaci
Armenia.——

Lucan. lib. 1.

——Torto Balearis verbere fundæ
Ocyor, & missâ Parthi post terga sagittâ.

Unde *refugi* dicti ab eodem lib. 6.

——Fragili circumdata testâ
Mœnia mirentur refugi Babylonia Parthi.

Parthi superstitiosè admodum & venerabundè Regi suo obsequium impendisse dicuntur, osculis pedum & servili supplicatione: quin eum adituri terram ore tangebant, teste Xenophonte. Virg. Georg. 4.

Præterea regem non sic Ægyptus, & ingens
Lydia, nec populi Parthorum, aut Medus Hydaspes
Observant.——

Mart. 10. 71.

Frustra blanditiæ venitis ad me,
Ad Parthos procul ite pileatos
Et turpes, humilesque, suppliceque
Pictorum sola basiate regum.

Parthyene. Vide *Parthia.*

Partiscum, Jazygum Metanastarum urbs. Ptol. Est autem in Hungariâ Transdanubianâ Agriæ urbi finitima, ab eâ in ort. & merid. recedens. *Cechometh* Nigro, *Porooczlo* vero teste Lazio.

Pasargada, Perfidis urbs. Ptol. *Cholqueta* Theveto. Fuit autem prope Carmaniam. à Cyro ibi loci condita, ubi Astyagen prælio vicit; & nomen quidem ipsum Πρῶν στρατόπεδον, h. e. *Persarum castra*, significare, testatur tum Eust. tum Steph. de urbibus, cujus verba sic se habent: Τὰς δὲ Πασαργάδας ἔκτισεν ὁ Κῦρος ἐφ' ᾧ τόπῳ τὸν Ἀστυάγην ἐνίκησεν. Ὀνομάζεται δὲ ἡ πόλις διὰ μιᾶς λ Πρῶν στρατόπεδον. Sed tunc esset *Parsagada*. Dionysius vero *Pasargadas*, non tanquam urbem, sed gentem nominat; cui genti proculdubio Pasargadæ urbs, quam cum locis vicinis tenuere, nomen dedit. Sic enim ille: Πρῶτα Σάκαι, μὴ τὰς δὲ Πασαργάδαι. Q. Curt. lib. 10. ubi de Alexandri ex Indiâ in Carmaniam reditu. *Ventum est*, inquit, *inde Pasargadas; Persica gens est; cujus Satrapes Orsines erat.* Scribitur & *Passargadæ.*

Pasitigris, nomen quo Tigris flu. ubi remeavere aquæ appellatur. Plin. 6. 20. Strab. lib. 15. Καὶ ὁ Παστίγρις, ὃς ἐκ τῆς Οὐξίας καὶ αὐτὸς ῥεῖ. Adscribam de hoc flu. quæ habet Q. Curtius: *Rex*, inquit, *quartis castris pervenit ad flumen, Pasitigrim incolæ vocant; oritur in montibus Uxiorum, & per quinquaginta stadia sylvestribus ripis præceps inter saxa devolvitur. Accipiunt deinde eum campi quos clementiore alveo præterit, jam navium patiens: sexcenta stadia sunt mollioris soli, per quod lenti tractu aquarum Persico mari se insinuat.*

Patara, urbs Lyciæ, Patari opus. Strab. lib. 14. in quâ Apollo 6. hybernis mensibus oracula reddebat. Hinc *Patareus*; ut apud Horatium:

Delius & Patareus Apollo.

Item *Patareius.* Ovid. Met. 1.

——Mihi Delphica tellus,
Et Clarus, & Tenedos, Patareaque regia servit.

Statius Theb. 1.

Phœbe parens, seu te Lyciæ Patarea nivosis
Exercent dumeta jugis.

Mela 1. 15. ubi de Lyciâ: *Atque ut multa opida, sic præter Patara non illustria. Illam nobilem facit delubrum Apollinis, quondam opibus & oraculi fide, Delphico simile.* Ubi vir doctissimus Isaacus Vossius: Alio ordine, inquit, Plinius hæc opida recenset atque Mela. Ille quippe prius Xanthum, deinceps Patara nominat. Rectè tamen uterque. Limyra enim proficiscentibus Xanthos opidum vicinius erit Pataris. Verum Xanthi ostia remotiora, & ultra Patara erant sita. Xanthos enim mediterranea urbs est, Patara vero sita erat ad ipsum mare. Nam quod Scylax ait, ad Patara adverso amne Xantho navigari, id falsum est, & omnino verum est, vel errasse Scylacem, vel ita scripsisse: Ξάνθος, δι' οὗ ἀνάπλους εἰς πόλιν. Πάταρα πόλις ἡ καὶ λιμένα ἔχει. Valdè autem erat Salmasius, quum existimat hanc esse urbem, quam Dionysius Alexandrinus vocat Παταρηΐδα ἄκρην. Versus illius, aliter quam ipse facit, sunt corrigendi hoc modo:

——Τὰς κεῖνος εἰσοῖ εἰν ἁλὶ κόλπος
Νίσσος, ἔνθα καὶ ἔνθα βαρυνόμενος σκοπιῇσι.
Τῷ μὲν ὅτε σκοπὸς Παμφύλοισι ἀμιτήμων,

Ὅσσον ὑπαντικρὺ Χελιδονίαν ὀπὶ μυχάν.
Σῆμα δ' ἔχει ζεφύρῳ Παταρηΐδα πλόθεν ἄκρην.

Patara urbs nullum efficit promontorium, portu enim præcingitur. Licet vero exigua aliqua litoris hic esset prominentia, quæ tamen nulla est, non tamen μεγάλην ἄκρην appellasset, ut alibi facit:

Τὴν δὲ μέτ' ἀντολίην Χελιδόνιας μεγάαισι
Τρεῖς νῆσοι, μεγάλης Παταρηΐδος ἐνδόθεν ἄκρης.

Illud vero plane à ratione alienum, quod ostendere conatur idem vir doctissimus, Dionysium hic per magnum Patareidis promontorium intelligere portum Patarensem. Nam quis unquam portus & promontoria confudit? Longe vero diversa fuit mens Dionysio: Παταρηΐδα ἄκρην vocavit ille totum Lyciæ promontorium, sive peninsulam. Sciendum enim Lyciæ oram, quæ à Chelidoniis usque ad Telmessum extenditur, valde in mare prominere, & peninsulam efficere. Ideo alio in loco Dionysius:

Περὶς δ' ἄλα κεκλιμένην Λύκιοι χθονὸς ναιετάουσι.

At vero in tabulis Ptolemaicis tantum abest ut Lycia in mare excurrat, ut potius immensum quantum intus recedat. Verum id non tam errore factum est Ptolemæi, quam librariorum qui tabulas confecerunt. Taurus quippe mons à Pisidicis descendens jugis multis in hoc mare exit promontoriis. Ab aliâ parte mons Cragus & ipse quoque satis longè in mare evehitur. Hi duo montes efficiunt magnum illud Lyciæ promontorium, quod multa alia continet promontoria, multos quoque portus, & non paucas urbes. A Pataris vero præcipuâ hujus promontorii seu peninsulæ urbe Παταρηΐδα ἄκρην vocat Dionysius. Meminit & Hesychius, sed ex Dionysio, ut arbitror: Παταρηΐς, πόλις καὶ ὄρος Λυκίας. Stephanus Λυκίων χερρόνησον vocat, quod non de Patarensi portu, sed de totâ peninsulâ accipiendum est. Addit idem nominis originem, nempe dictum esse ἀπὸ πατάσσω, quod κίνω & κινῶ interpretatur. Ἀλέξανδρος Σαλακίαν κόλπον φησὶ φέρειν ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Παταίρᾳ. Ἔστι δὲ ταῦτα πάμμικτα λύγου ἕνεκα, καὶ τόξα καὶ βέλη οἷς πατάσσειν νικᾶσι δῆλας.

Patavia, vocatur vulgo Latinè ea urbs Germaniæ ad Danubium sita, quam incolæ *Passaw* vocant, Bruschio teste.

Patavium, civitas Venetiæ, recentiore nomine *Padua* appellata; cujus originem è Trojanæ urbis ruinis auctores deduxerunt. Mela 2. 4. *Urbium quæ procul à mari habitantur, opulentissimæ sunt, ad sinistram, Patavium Antenoris, Mutina & Bononia, Romanorum coloniæ.* Solinus cap. 8. *Natum est, Patavium ab Antenore constitutum.* Mar. Capella lib. 6. *Patavium Antenor condidit.* Ælian. de Anim. 14. 8. Πόλις ἔστιν ἐν τοῖς κατὰ τὴν ἑσπέραν χωρίοις Ἰταλικοῖς, καὶ ὄνομα αὐτῇ Παδάϊον. Ἀντιλόχου ἔργον εἶναι λέγουσι τὸ Τρωός. Virg. Æn. lib. 1.

Antenor potuit, mediis elapsus Achivis,
Illyricos penetrare sinus; atque intima tutus
Regna Liburnorum, & fontem superare Timavi;
Unde per ora novem vasto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva sonanti.
Heic tamen ille urbem Patavi, sedesque locavit
Teucrorum; & genti nomen dedit, armaque fixit
Troia.——

Vide sis illic Servium, & Livium initio lib. 1. Idem Servius ex emendatione magni Cluverii: *Patavium autem dictum, vel à Padi vicinitate, vel, ut alii putant, à palude Paduâ, quæ vicina civitati est, quasi Padavium: vel ἀπὸ τοῦ πάτου, quod captato augurio dicitur conditum, vel, quod avem telo petiisse dicitur (Antenor) & eo loco condidisse civitatem.* Atqui de ave petitâ, vel de Augurio, grammaticorum ineptorum putidum est commentum, inquit Cluverius; & Græcâ linguâ Trojanum voluisse novæ urbi nomen imponere, minimè credibile est. A magno nobilique amne, haud ita longè dissito, vocabulum ei quæsitum esse, nihil absonum fuerit. Ab Antenore tamen esse inditum dubitari potest, quando Celticam formationem habere videtur, quasi *Padow*; quod postea Latini suo ore formarunt *Patavium*: ut *Batavium* vocaverunt Batavorum ad Rheni ostia agrum, qui incolis erat *Batavi*. A Venetis igitur Illyriis forte nomen inditum fuerit urbi, ità quam postea cum sociis receptus est à Trojâ captâ profugus Antenor, quemadmodum ad alterum mare, in Latii ac Romæ urbis partem cum suis Æneas: hinc posterioribus auctores conditoresque earum urbium existimati sunt. Strabo lib. 5. Παδάϊον vocat. Παδάϊον, inquit, πισῶν τοῦτο δεῖσι τῆς πόλεως· ibidemque ἡ εὐανδρία τῆς πόλεως, καὶ ἡ εὐτυχία celebrat. Populi *Patavini.* Unde Martialis 11. 17.

Tu quoque nequitias nostri lususque libelli
Uda puella leges; sis Patavina licet.

Idem 14. 143.

Vellera cum sumant Patavinæ multa trilicei;
Et pingues tunicas serra secare potest.

Patavium, urbs in Ponto, sive Bithyniâ. *Polmen* hodie dicta.

Pathiſſus, *Tibiſcus* Ptolemæo, *Tyſſa* vel *Teiſſa* Lazio, flu. ingens Jazygum Metanaſtarum in Hungariâ Tranſdanubianâ à Carpato monte profluens, longoque tractu in Danubium inter Petrovaradinum op. ac Taurunum urb. decurrens, Solnocum & Segedinum urbes alluens, Jazygaſque à Dacis ſeparans. *Tibeſis* Herodoto, & *Parthiſcus* Ammiano dicitur.

Pathros, & *Pathruſim*. Vide Boch. Phaleg. lib. 4. cap. 27.

Patiorus, Siciliæ mediter. urbs. *Palazzolo* hodiè, teſte Aretio.

Patmos, Icarii maris inſula Plinio & Straboni, nomen antiquum hodie retinet, ſi Nigro creditur. *Palmoſa* vero novo nomine eam vocat Sophianus. Hæc, teſte Plinio lib. 4. cap. 12. patet circuitu triginta m. p. in quam relegatum ferunt Johannem Apoſtolum, à Domitiano Imp. Apocalypſ. 1. 9. in Arabicâ Paraphraſi per B. ſcribitur בטמוס *Batmos*. Nomen habet, ex conjecturâ Bocharti, à terebinthis. Syris enim terebinthus eſt בטמא *batmo*, ut Chaldæis *butma*, & Arabibus *botmon*, unde Barbaris *botim* & *albotim*. Et, ut author eſt Dioſcorides naſcitur terebinthus in Judæâ, Syriâ, Cypro, Libyâ, ᾗ ἐν ταῖς Κυκλάδεσι νήσοις. Quod ſequutus Iſidorus Orig. lib. 17. cap. 7. terebinthinam afferri aſſerit ex *Arabiæ partibus, atque Judæâ, & Syriâ, Cypro & Africâ, ex inſulis quoque Cycladibus*. E quo numero eſt Patmus latè ſumpto vocabulo quomodo illi ſumunt.

Patracorii, Gall. pop. Ptol. vulgò *Perigort*. Legitur hodiè *Petrocorii*.

Patræ, civitas in Achaiâ, quam Pauſanias *Aroen* dici prius ſolitam ſcribit; mox à *Patreo*, mœnibus ampliatis nomen accepiſſe, quod nunc habet. Plin. 4. 4. Silius lib. 15.

Tum luſtrata Ephyre, Patræque & regia Pleuron.

Et ante eum Ovid. Met. 6.

Meſſeneque ferox, Patræque humileſque Cleonæ.

Item *Patræ* in Phthiotide Laonico, quæ *Patræ Theſſalicæ* dicuntur à D. Paulino, apud Thermopylas.

Patraſis, urbs Pontica. Steph.

Patricius, vicus Romæ dictus, quod ibi *Patricii* habitaverint, jubente Servio Tullo, ut ſiquid adverſus illum molirentur, ex locis ſuperioribus opprimi poſſent.

Pauſilypum, promont. Campaniæ apud Mergillinen, non procul a Neapoli, ab eâ ad 3. m. p. Puteolos verſus diſtans. Nomen habet ab amœnitate, ſc. ἀπὸ τῆ παύσεως τῆ λύπης, h. e. *à mœroris ceſſatione* ſic dictum. Addit Ferrarius: *In Theſauro linguæ Latinæ pro promontorio villa malè ſcribitur.* Atqui Plinius lib. 9. cap. 53. *Pauſilypum villa eſt Campaniæ haud procul Neapoli.*

Pax Julia, urbs Luſitaniæ in regno Portugallico, vulgò *Beja* & *Pacca*. Sunt qui hanc *Pacem Auguſtam* eſſe velint, ſed antiquæ obſtant inſcriptiones. Long. 13. 00. Lat. 38. 45.

Pecuſcum, pars Palatii, ſic dict. à *pecore*, teſte Feſto, cujus & Varro mem. lib. 4. de L. L. *Sed hoc alii à Palantiâ uxore Latini putarunt, eundem hunc locum Pecuſcum à pecore dictum quidam putant; itaque Nævius Balantium appellat.* Ovid Faſt. 3.

Jam modo quæ fuerant ſilvæ, pecorumque receſſus
Urbs erat.

Loquitur de Palatio.

Pedaſus, urbs Meſſeniæ Pylo proxima, vini ferax. Hom. Il. 9. Plin. 5. 30. *Et in orâ quæ ſinum cognominavit, & conventum Adramytteos, olim Pedaſus dicta.* Populi *Pedaſenſes*; quibus mirum hoc contingere ſcribunt Herodot. Ariſtot. & Strabo, ut quoties adverſi quippiam illis aut vicinis imminet, Antiſtiti Minervæ, quæ illic eſt, prolixa barba naſcatur. Cæl. 14. 21.

Pedemontana regio, olim regio Taurinorum, nunc *Pedemontium* vocatur, tanquam *pedem montium* dicas; quoniam ad radices Alpium eſt, quæ Galliam, Sabaudiamque ab Italiâ dividunt. Fines ejus ponunt Geographi ab Oriente Padum, à meridie Ligurum Alpes, à ſept. Duriam Ripariam. *Ducatus Taurinus* ſub Longobardis appellabatur, à quibus in provinciæ formam, cui dux præerat, redactus eſt. Hodie ſub ditione Ducis Sabaudiæ. Plura de hâc regione habet Domin. Niger. Vulgò *Piemont*.

Pedum, op. in Latio, olim à Camillo conſule captum. Liv. Stephano *Peda* dicitur: Πέδα, πόλις Αὐσονικὴ, τὸ ἐθνικὸν Πεδανός. Ex antiquiſſimo aliquo hæc habuit auctore, qui vetuſtiſſimo illo uſus eſt vocabulo *Auſoniæ* pro Italiæ nomine. Hinc *Pedana regio*. Horat. lib. 1. epiſt. 4. ad Tibullum:

Albi noſtrorum ſermonum candide Judex,
Quid nunc te dicam facere in regione Pedanâ.

Ubi vetus Commentator: *Pedana regio inter Tibur & Prænęſte fuit; ab opido Pedo, quod non longè fuit ab Urbe: ſed modo non eſt.*

Pegunitium, Ptol. *Pegunitiæ*. Plin. urbs Illyrici mediter. in orâ Dalmatiæ, inter Salonas ad occ. & Epidaurum ad ort. *Almiſſa*, teſte Nigro. Long. 44. 50. Lat. 43. 45.

Peiſo, lacus Norici in confin. Hungariæ & Auſtriæ, *Neuſidler See*. Lazio.

Pelagonia, regio Siciliæ. Steph. Alii, ut Plinius, in Macedoniâ ponunt, & *Tripolim* dicunt, auctore Strabone, quod *tribus urbibus* conſtaret.

Pelaſgia, reg. Græciæ circa extremam partem Macedoniæ, verſus Achaiam, olim Theſſalia dicta; à quâ *Pelaſgi* populi, quaſi *Pelargi*, quoniam errabundi, ritu *ciconiarum* per multas regiones iverunt, Strabone teſte. Vel à Pelaſgo Jovis filio. Heſychius: Πελασγοὶ οἱ Θεσσαλοί. Aliquando latiùs extenditur hæc vox, nempe ut univerſos Græcos comprehendat. Ovid. Met. 13.

Si mea cum veſtris valuiſſent vota Pelaſgi.

Idem ibidem:

Quid tamen hoc refert, ſi ſe pro claſſe Pelaſgâ
Arma tuliſſe refert? ———

Id eſt, pro navibus Græcis. Strabo Pelaſgos Græciæ populos vetuſtiſſimos vocat, qui, ut ex Heſiodo idem refert, ab Arcadiâ originem duxerunt, eos quippe è Lycaone natos extitiſſe ait, quem Pelaſgus procreavit. Æſchylus autem in Danaidibus, eorum genus ex Argis Mycenarum extitiſſe prodidit: Peloponneſum enim & Pelaſgiam vocatam fuiſſe, teſtis eſt Ephorus. Euripides quoque in Archelao, Danaum illum 50 filiarum genitorem, Argos venientem, Inachi urbem habitaſſe commemorat, quique antea Pelaſgi nominabantur, ut Danai dehinc vocarentur, lege Græcâ ſanxiſſe. Plerique etiam gentes Epiroticas appellavere *Pelaſgicas*. Lesbos quoque *Pelaſgia* dicta fuit: & habitantibus Troadem Cilicibus finitimos *Pelaſgos* nuncupat Homerus. Argos quoque Pelaſgicum Theſſalia dicitur inter eruptiones Penei & Thermopylas, uſque ad montanum Pindi tractum. Jovem quoque Dodonæum idem Poeta Iliad. 16. *Pelaſgicum* vocat.

Pelendones, pop. Hiſp. Tarrac. quorum tractus eſt nunc pars Caſtellæ veteris, verſus fontes Durii & limites Aragoniæ prope M. Caunum.

Pelethronium, mons Theſſaliæ apud Pelium M. cum op. cogn. Pop. *Pelethronii*, qui & *Lapithæ*. Hi primum equos domuiſſe feruntur. Virg. Georg. 3.

Fræna Pelethronii Lapithæ, gyroſque dedere, &c.

Peligni, pop. in 4. regione Italiæ, Marſis finitimi, quorum caput fuit Sulmo, Ovidii patria, teſte ſeipſo Ponticorum lib. 4. eleg. 14.

Gens mea Peligni, regioque domeſtica Sulmo.

Mart. 1. 62.

Naſone Peligni tument.

Idem 2. 41.

Pelignus puto dixerat Poeta.

i. e. Ovidius. Marſis fuiſſe conterminos, vel ex hoc Cæſaris patet loco Belli Civilis lib. 1. *Domitius ipſe circiter 20. cohortes Albâ ex Marſis & Pelignis, & finitimis regionibus coegerat.* Samnitibus etiam vicinos fuiſſe Livius teſtatur, lib. 26. ubi de Annibale: *Ex Campaniâ in Samnium, inde in Pelignos perveniſſe.* Eos inter μικρὰ ἔθνη numerat Strabo lib. 5. Nomen eorum quod attinet, mirum in modum apud Græcos auctores, Diodorum atque Appianum corruptum legitur. Apud priorem lib. 20. in Xenippi Athenienſis magiſtratu exſcriptores fecere Παλιτίους, & in Phereclis magiſtratu Παλληνέας. Apud poſteriorem Civ. lib. 1. Μαλλίνους. Feſtus Pelignos ex Illyrio ortos fuiſſe tradit. A Sabinis vero originem eorum ducit Ovid. Faſt. lib. 3.

Et tibi cum proavis, miles Peligne, Sabinis
Convenit. ———

Apud hos peſſima vina cognoſcebantur. Mart. lib. 1. ep. 27.

Non hæc Peligni agitur vindemia prelis,
Uva nec in Tuſcis naſcitur iſta jugis.

Idem lib. 13. ep. 121. Cujus Lemma *Peligni*:

Marſica Peligni mittunt turbata coloni,
Non tu, libertus ſed bibat illa tuus.

Pelinæus, mons Chii altiſſimus eſt. Ita Strabo lib. 14. Πελιναῖον ὄρος ὑψηλότατον ἐν τῆ νήσῳ. Ælianus ſcribit Πελιννᾶον, lib. 16. de Anim. cap. 39. Ita etiam Pindari Scholiaſtes Pyth. 10. Unde Πελιναῖος ὁ Ζεὺς ἐν Χίῳ apud Heſychium, & Phavorinum. Unde in Dionyſio pro eo quod vulgò legitur:

Καὶ Χίος ἠλιβάτου Πελλωναίου ὑπὸ πίζαν.

Reſcribendum, ἠλιβάτοιο Πελιναίου. Ita enim legiſſe Avienum docet verſio:

Tumque Chius patulæ proſpectans arva Pelinnæ.

Sub hoc monte vetuſtiſſimæ Chiorum hiſtoriæ referunt quondam latuiſſe draconem μεγάθει μέγιστον, portentoſæ magnitudinis, qui inſulares aliquandiu territavit ſibilis ſuis, donec incendio abſumeretur. Rem narrat Ælianus ubi ſupra. A dracone tam immani Chii mons, quem diximus, Phœnicio ſermone vocatus eſt פליא נחש *Peli-naas*, i. e. *ſtupendi* ſerpentis. Bochartus.

Pelion,

Pelion, Theſſaliæ mons in ſinum Pelaſgicum incumbens, verticem habens pineto, reliquam partem querneo nemore tectam. Ovid. Faſt. 5.

Pelion Æmoniæ mons eſt obverſus in Auſtros:
Summa virent pinu: cætera quercus habet.

Altum vocat Virgilius Georg. 3. *Ingentem* Statius lib. 1. Achilleidos. Homerus Πήλιον εἰνοσίφυλλον appellat. Ornis etiam abundare hunc montem teſtatur Val. Flac. hoc verſu:

Quantum Peliacas in vertice vicerat ornos.

Mart. 8. 36.

Septenos pariter credas aſſurgere montes,
Theſſalicum brevior Pelion Oſſa tulit.

Hinc *Pelius* adjectivum. Cic pro Cœlio ex veteri poetâ:

Utinam ne in nemore Pelio.

Item *Peliacus*. Catullus:

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus.

Item urbs Theſſaliæ, & alia Illyriæ. Steph.

Pella, colon. & urbs Macedoniæ in Emathiâ, inter Berrhœam & Lariſſam, natalibus Philippi & Alex. M. clara. *Jeniza* Sophiano. De eâ Lucanus lib. 10.

Exiguo ſecura fuit Provincia Pellæ.

Hinc *Pellæus*. Juvenal. Sat. 13.

Unus Pellæo juveni non ſufficit orbis.

Martialis lib. 9. ep. 44.

Hoc habuit numen Pellæi menſa tyranni,
Qui cito perdomito victor in orbe jacet.

Pella altera, urbs Palæſtinæ in Cœleſyriâ, & reg. Decapolitanâ trans Jordanem ſitu. Eò omnes Chriſtiani cum à Romanis obſideretur Jeruſalem, divino oraculo, moniti ſe receperunt. *Pella* item in Theſſaliâ & quarta in Achaiâ, teſte Steph. qui primam à *Pella* conditore dictam ſcribit. *Bunomos* quondam & *Bunomia* dicta, teſte Herodoto. *Pellæa gula*, apud Martialem pro Ægyptiacâ Alexandrinâ, ab Alexandro Pellæ Macedoniæ nato, qui Alexandriam condidit, l. 13. ep. 85.

Princeps Niliaci raperis, Coracine, macelli:
Pellææ prior eſt gloria nulla gulæ.

Pellene, *Pellina* Stephano, op. Achaiæ in Peloponneſo, à ſinu Corinth. 60. ſtad. in Auſtrum recedens, inter Phliuntem & Buram. Hujus lanæ nobiles ab antiquis habebantur, ex quibus lacernæ fiebant, quæ in ludis & certaminibus Junoniis victoribus loco præmii dabantur, authore Julio Pollucе: Unde Proverb. *Tunica Pellenica*, vel *Pellenæa* apud Suidam de ſplendidâ veſte dicitur.

Peloponneſus, nobiliſſima totius Europæ peninſula, Iſthmo anguſtiſſimo Græciæ annexa, inter duo maria, Ægæum & Ionium, platani ſolio ſimilis (unde Dionyſ.

——Πέλοπος δ' ἐπὶ νήσου ὀπηδεῖ
Εἰδομένη πλατάνοιο μυελόεντι πετήλῳ.

Idem habent Strabo lib. 8. & Plin. 4. 4.) angulosis receſſibus duos efficiens ſinus, ab ortu Saronicum, Criſſæum, ſive Corinthiacum ab occaſu 6. m. anguſtiis diremptos. Vetus Tragicus à Sen. citatus. Ep. 80.

Enimvero Argis, regna mihi liquit Pelops,
Quâ Ponto ab Helles, atque ab Ionio mari
Urgetur Iſthmos.——

Hæc quidem propriè non eſt inſula, ſed χερρόνησος. Sed Iſthmi anguſtia effecit, ut non tantum inſula nominetur, verum etiam inter inſulas quandoque numeretur, ut à Ptolemæo lib. 7. *Peloponneſus* autem dicta eſt à *Pelope* Tantali filio, qui è Phrygiâ coloniam eo deduxit, ibique regnavit, teſte Strabone lib. 7. (Πέλοπος μὲν οὖν ἡ Φρυγίας ἐπαγομένου λαὸν εἰς τὴν ἀπὸ αὐτοῦ κληθεῖσαν Πελοπόννησον.) cum ante Plinio & Apollodoro teſtibus, *Apia* & *Pelaſgia* diceretur. *Argos* etiam, teſte Strabone lib. 8. tota inſula olim vocata (ut multis teſtimoniis ex Homero adductis probat) & quidem *Argos Achaicum* ut à Theſſaliâ diſtingueretur, quam *Argos Pelaſgicum* vocarunt. Peninſula hæc in 6. regiones divila eſt: Ita Mela lib. 2. cap. 3. *In Peloponneſo Argolis, Laconice, Meſſenia, Achaia, Elis, Arcadia.* Hinc *Peloponneſus*, ut *civitates Peloponneſiæ* apud Cic. ad Att. Item *Peloponneſiacus*, ut *bellum Peloponneſiacum* Græcorum, quod duravit an. 27. De quo Thucydides & Xenophon.

Peloris, idem quod *Pelorus*. Item oltrei genus, à magnitudine ſic dictus, ut ait Euſt. Πηλεὺς λέγεται διὰ τὸ μέγεθος, cum quo congruens Athenæus lib. 3. ita ſcribit: Πηλεῖδες ὠνομάσθησαν παρὰ τὸ πῆχυς. Plinius 31. 11. inter cancrorum genera numerare videtur. Lucrino in lacu præcipuæ fuere. Horat. Serm. 2. Sat. 4.

Murice Bajano melior Lucrina Peloris.

Mart. lib. 6.

Tu Lucrina voras, me paſcit aquoſa Peloris.

Pelorus, unus ex tribus Siciliæ promontoriis quod in Italiam vergens, Scyllæ adverſum eſt; ita dictum à *Peloro*, Annibalis gubernatore; quem is in Syriam fugam parans (ut Pomponio placet) ibi interemit, ſe ab eo proditum ratus, eo quod procul intuenti continua videbantur eſſe litora, pelagusque minimè pervium. Val. Max. lib. 9. cap de Temeritate, Pelorum hunc ab Annibale interfectum arbitratur eo tempore quo is à Petiliâ olvens in Africam reditum parabat, à ſuis revocatus, ut patriæ periclitanti opem ferret adverſus Scipionem. Quæ ſententia videtur multo veriſimilior. Non enim video quid ex Africâ Syriam petenti in Siculo freto fuerit negotii; niſi quis hoc prætexat, vi tempeſtatis eò fuiſſe appulſum: quanquam legimus etiam ante Pelorum dictum. *Pelorus* (inquit Bochartus) articulo addito Græcis vulgò dicitur ὁ Πέλωρος. Quod Pœni ſic acceperunt, quaſi diceretur הובל הראש *hobel-haros*, vel *hobel-boros*, i. e. ad verbum *Gubernator*, ſive *Nauclerus Ducis*. De eo Silius lib. 14.

Celſus arenosâ tollit ſe mole Pelorus.

Dicitur & *Pelorias*. Ovid. Faſt. 4.

Jamque Peloriaden, Lilybæaque, jamque Pachynon
Luſtrarat.——

Ita Græci. Polyb. lib. 1. Τὸ δὴ εἰς τὰς ἄρκτους κεκλιμένον ἀκρωτήριον περιπλεύσαντι Πέλωρίας. Peloris Dionyſio vocatur, ubi de tribus Siciliæ promontoriis:

Ἄκρος δὴ οἱ Παχύνος ἔφ', Πέλωρίς τε Λιλύβητε.

Anguſtiori linguâ ſeu cuſpide in mare excurrit, quam reliqua duo promontoria. Virgil. Æn. 3.

——*Anguſti rareſcent clauſtra Pelori.*

Ovid. Met. 15.

Evincitque fretum, Siculique anguſta Pelori.

Dixi ſupra Pelorum Italiæ objectum fuiſſe. Confirmant id paſſim auctores. Ovid. Met. 5.

Dextra ſub Auſonio manus eſt ſubjecta Peloro.

Statius 1. Sylv.

Brutia Sicanium circumſpicit ora Pelorum.

Dionyſius Orbis deſcriptor:

Ἡμιόεσσα πέλωρις, ἐς Αὐσονίδα ὀρέξασα.

Apollonii Scholiaſtes ad lib. 4. Τῶν περὶ ἀκρωτηρίων ἀφορᾷ πρὸς Ἰταλίαν ἡ πέλωρις. Hodie *Cabo de la torre del faro* vocatur. Vide Cluver. de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6.

Peluſium, op. in extremâ Ægypti orâ, quæ Caſiotidi contermina eſt, à quo & extremum Nili oſtium, quo Ægyptus ab Aſiâ terminatur, *Peluſium*, ſeu *Peluſiacum* vocatur. Lucan. lib. 8.

In vada decurrit Peluſia ſeptimus amnis.

Ammian. lib. 22. *Opidum Peluſium eſt nobile, quod Peleus Achillis pater dicitur condidiſſe, luſtrari Deorum monitu juſſus in lacu, qui ejuſdem civitatis alluit mœnia, cum poſt interfectum fratrem nomine Phocum horrendis furiarum imaginibus raperetur.* Neſcio autem quos auctores ſecutus id aſſerit Ammianus, nam Peleum occiſo fratre Phoco pulſum ab Æaco patre Phthiam confugiſſe ad Eurytum, ſeu Eurytionem Actoris F. ab eoque luſtratum eſſe omnes hiſtoric. conſentiunt. Inter quos Diod. Sic. l. 4. Apollod. Bibl. Ant. Liber. c. 28. ut omittam Scholiaſtem Ariſtoph. Apollon. ac Lycophronis. Cumque Peleus Euryum inter venandum caſu occidiſſet, Phthiâ relictâ Iolcum ſe contulit, ut quidam memorant. *Belbais* hodie, teſte G. Tyrio, ſeu *Belves*. Incolæ *Peluſiotæ*, quos Pathruſæos eſſe, ut nonnulli volunt, falſum eſt, cùm ob alias cauſas, tum maximè, quia Ezechielis cap. 30. verſ. 14, & 15. diverſa loca ſunt *Pathros* & *Sin*, id eſt, *Peluſium*, ut rectè interpretatur Hieronymus. Nam Peluſio nomen fecit πηλὸς, h. e. *lutum*. Strabo lib. ult. Καὶ αὐτὸ δὴ τὸ πηλώδιον κύκλῳ περικείμενα ἔχει ἅλη ἃ πρὸς βάρβαρα κεῖται, καὶ τέλματα. Et paulo poſt ὠνόμασται δὴ καὶ τὸ πηλώδες. Merito ergo (inquit Bochartus) Peluſium סין Sin appellatur à Syris, quibus סין id ipſum eſt quod Græcis πηλός. Rurſus Ezechiel dicit Sin eſſe סעוז מצרים h. e. robur Ægypti, quia ex illâ parte Ægyptus eſt aditu maxime difficilis. Strabo lib. 17. Ταύτῃ δ' ἂν εὐσεβολώτατον εἴη ἡ Αἴγυπτος. Et Diodorus lib. 15. Μάλιστα τὸ πηγωκτὸν σῶμα κέκτηται διὰ τὸ κεῖσθαι μὲν αὐτὸ πρὸς τοῖς πρὸς νότον Συείας πεδίοις. Suid. Πηλούσιον, &c. κλεῖς τῆς Αἰγύπτου καὶ εἰσόδος καὶ ἐξόδου. Polyænus lib. 7. Stratagem. Ἀμύντης Πηλούσιον ἐπολιόρκει, Αἰγύπτιοι κρύψεως ἀνοίξαντες, ἀπροσδόκητος τὴν Αἴγυπτον τοῖς ἐμβολαῖς. Juxta Peluſium eſt optima lens. Virgilius Georgicon lib. 1.

Nec Peluſiacæ curam aſpernabere lentis.

Ubi Servius: *Peluſium unum eſt de ſeptem oſtiis Nili, ubi optima lens naſcitur, unde καθ' ἐξοχὴν locutus eſt* Mart. lib. 13. ep. 5.

Accipe Niliacam, Peluſia munera, lentem.

Auſonius Idyll. 12.

Et Peluſiaco de ſemine plana teres lens.

Ubi *planam* & *teretem* dicit, quia *duo genera ejus in Ægypto, alterum rotundum, nigriuſque, alterum ſuâ figurâ,*

uti

uti loquitur Plinius lib. 18. cap. 28. Inde Alexandrini *σύνδφοι τῷ φακίῳ βρώματι*, h. e. *lente plurimum vescebantur*: ac tota urbs *πλήρης φακίνων*, plena lenteorum, teste Cynulco apud Athenæum lib. 4. Bochartus. Long. 63. 20. Lat. 31. 10.

Peneius, flu. Elidis in Peloponneso, in mare Ionium labens inter Araxum & Chelonatem promontoria. *Igliaco* Nigro. Item Siciliæ fluvius Theocriti Scholiastæ.

Peneus, flu. Thessaliæ inter Ossam & Olympum decurrens, collibus dextra lævaque molliter curvis. Ex Pindo monte oritur & per Tempe in sinum Pegasicum influit. Ovid. Met. 1.

Est nemus Hæmoniæ, prærupta quod undique claudit
Silva: vocant Tempe, per quæ Peneus ab imo
Effusus Pindo spumosis volvitur undis:
Dejectuque gravi tenues agitantia fumos
Nubila conducit, summasque aspergine silvas
Impluit, & sonitu plusquam vicina fatigat.

Catullus:

Quale ferunt Graii Peneum propter amœnum.

Torrens dicitur Senecæ:

Novâ concurrit Thessalus torrens viâ.

Ἀργεσδίνης Homero:

Οὐδ' ὅγε πιλιῷ συμμίσγῃ ἀργεσδίνῃ.

Hujus fluvii ripâ Daphne in laurum fingitur commutata. Unde *Peneia Daphne* apud Ovidium; & *Peneia laurus* apud Val. Flaccum. Hodie *Salampria* Sophiano; *Pezin* verò Theveto dicitur.

Penne, op. Gall. Narbonensis ad lacum Lemannum in itinere inter Augustam Prætoriam, & Augustam Rauracorum occurrens. *Neufville*, seu *Villeneuf* Simlero.

Penninus, *Mont S. Bernard* Simlero, mons Alpium Pœninarum, per quem Hannibal exercitum in Italiam trajecit.

Pennocrucium, op. Albionis in Angliâ inter Viroconium 23. & Erocetum 12. m. p. in Staffordiâ reg. ubi nundinæ fiunt equorum in itinere inter Rutupinum portum & Vallum occurrens Anton. *Pencridg* Camdeno.

Pentadactylus, mons Ægypti ad sin. Arab. apud Berenicen urb. *Pentadactylum* Ptolemæo, inter Berenicen, & Bazyum promont.

Pentapolis, reg. Cyrenaicæ mari Libyco expositâ, à numero urbium quæ sunt in illâ appellata, sc. *Berenice*, *Arsinoe*, *Ptolemais*, *Cyrene*, & *Apollonia*. Ammian. lib. 22. *Pentapolin* à Libyâ *sicciore dissociatam*. Sic ille. Atqui Pentapolis quæ & Cyrenaica, semper à Libyâ separata est & ex divisione Augusti sub Proconsule Cretæ erat, teste Strab. ac Dion. Nec nisi serò Ægypti provinciis contributa est. Item regio Palæstinæ ad lacum Asphaltiten, in quâ Sodoma & Gomorrha, & aliæ urbes tactæ de cœlo. Item urbs Hetruriæ Episc. Nepitæ, & Sutrio proxima, nunc excisa: locus apud Mont. Rosulum *Straccia cappe* nominatur.

Peparethus, ins. maris Ægæi, una Cycladum. *Lemene* Nigro; *Saraquino* Castaldo; *Opula* aliis. Opidum habet ejusdem nominis, estque olivifera. Ovid. Met. 7.

Et Gyaros, nitidæque ferax Peparethos olivæ.

Quondam *Evonus* dicta fuit, ut Plinius tradit. Locus autem Plinii quem citat auctor est lib. 4. cap. 12. sed pro *Evonum* scribendum *Evænum*, i. e. Εὐοινον, monet Bochartus: talis enim erat hæc insula. Ita habetur in Heraclidis politiis: Αὐτη δὲ νῆσος (inquit) ἔυοινός ὄζι, καὶ ἔυδενδρος, καὶ σῖτον φέρει. In Philoctete Sophoclis legitur; Ἐς δ' ἔυοσσον Πεπάρηθον, vers. 549. Itaque à verbo פרה *para*, quod *parere* & *feracem esse* sonat (duplicatis radicalibus) primo *Perpareth* factum, dein *Pepareth*, altero R. pereunte. Bochartus.

Pepuza, Phrygiæ urbs apud Calliston, unde *Pepuziani* hæretici; de quibus Epiphanius Hæresi 48.

Pepylychnus, Ptolemæo flu. est quo Macedoniam ab Australi parte terminari scribit.

Pequinum, urbs Imperii Sinarum primaria, totius regionis caput ab anno 1404. quo sedes Regia eo translata fuit à Nanquino. Innumeris referta est incolis, subestque dominio Tartarorum cum toto imperio.

Peræa, Judææ pars ulterior, Ægypto proxima. Plin. 5. 14. Item Syriæ opidulum. Steph. Item reg. parva Cariæ marit. contra Rhodum insulam. Polyb. Item op. Æolidis, Mitylenæorum colonia. Lib. 37.

Perces, Hisp. flu. ab incolis sic dictus; aliàs Bætis. Stephanus. Βαῖτις, ποταμὸς χ' Ἰβηρίας, ὃς Πέρκης λέγε ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων. Nempe *Perca* factum ex ברכה *berca*, i. e. à *stagno*. Quem in *Certem*, aut *Certim* mutarunt scribæ *imperiti* in his Livii lib. 28. *Martius superato Bæti amne, quem incolæ Certim appellant.*

Percope, civitas juxta Pontum, quæ Trojanis auxilium misit Hom.

Percote, quæ & *Percope* olim dicta fuit, urbs Troadis. Steph. Val. Flac. lib. 2.

Jam juga Percotes, Parisumque infame frequentis
Exuperant Pythiamque vadis.

Hinc *Percosius* nom. gent. Val. Flac. lib. 3.

——*Primas conjux Percosia vestes*
Quas dabat, & picto Clite variaverat auro.

Perge, & *Perga*, Pamphyliæ op. ab Attaliâ urbe 8. m. p. in occ. recedens. Hic erat Dianæ templum, de quo Sic. Verr. 3. quæ inde *Pergæa*, teste Mela, *Pergasia* verò teste Stephano, dicebatur. Dionysius vers. 854.

Ἄλλαι δ' ἐξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες
Κάρυαθ', Πέργη τ' ἠγὲ πτολίεσσα Φάσηλις.

Pirgi hodie dicitur Sophiano.

Pergama, n. pl. arces Trojanæ, quæ quoniam altissimæ erant, omnia alta ædificia *Pergama* sunt appellata, teste Servio. Schol. Homeri in illud Iliad. 4. vers. 505.

Πέργαμα ἐκτισθὲν
ὧν τ' ἀκροπόλεως περῶν. Ὅμηρος μόνων τὴν Δίων ἀκρόπολιν Πέργαμον καλεῖ, οἱ δὲ νεώτεροι πάσας τὰς ἀκροπόλεις. Stat. Silv. 1. 1.

Hunc neque discissis cepissent Pergama muris.

Loquitur de equo Durateo, quem portæ Trojanæ capere non potuerunt. Ideoque (ut obiter notem) Virgilius:

Dividimus muros & mœnia pandimus urbis.

Qu. Smymæus lib. 12.

——οἱ δὲ μολόντες
Ἆσυ πυκὶ σφίσιν μεγάλης κρήδεμνα πόληος
Λυσάμενοι λιγέων ἵππων ἐσήγαγον.

Magis Poeticè, uti solent Græci, Tryphiodorus, portas numine Divum ampliores subito factas fatalem machinam admisisse scribit in his:

Αἱ δ' οἱ ἐφορμηθὲν θυρέων πύλας ἐσελυσθε·
Ἀλλ' Ἥρη μὲ ἔδυσεν ὑπὸ ἔρεβος ὀδσῖο
πεύθεν ἀναστέλλουσα, ποσὶ δὲ ὑπὸ πύργων
Σταθμὸν ἀνοιγομένων πυλέων ἀνέκοπτε τελαίνη.

Item locus Cretæ, ubi Lycurgi sepulchrum. Plut.

Pergamus, urbs Troadis, seu Mysiæ mediter. ad Carcum flu. diu sub Attalicis regibus fortunata, & postea Romanorum provincia facta; apud quam chartæ usus inventus est, quæ nunc quoque vulgò *Pergamena* dicitur; ab *Attalo*, ut Ælianus; vel ab Eumene, ut Plinius ait, condita, & Galeni patria. In hâc urbe Æsculapium medicinam exercuisse, ibique officinam habuisse Lucianus in Icaromenippo tradit. Martialis 9. 17.

Consilium formæ speculum, dulcesque capillos
Pergameo posuit dona sacrata Deo.

Pergus, lacus Siciliæ apud Ennam urb. ubi à Plutone raptam esse Proserpinam fabulantur. Claudianus lib. 2. de Raptu:

Haud procul inde lacus (Pergum dixere Sicani)
Panditur; & nemorum frondoso margine cinctus
Vicinis pallescit aquis. Admittit in altum
Cernentes oculos, & latè pervius humor
Ducit inoffensos liquido sub gurgite visus:
Imaque perspicui prodit secreta profundi.

Pergusam vocat Ovidius Met. lib. 5.

Haud procul Ennæis lacus est à mœnibus altus
Nomine Pergusa.——

Ità vulgò creditum. Verum de Pergusâ nugæ sunt, inquit vir doctissimus Nic. Heinsius, qui totum locum sic excudi voluit:

Haud procul Hennæis lacus est à mœnibus altæ,
Nomine Pergus, aquæ; non illo plura Caystros
Carmina cygnorum labentibus audit in undis.
Silva coronat aquas, cingens latus omne, suisque
Frondibus, ut velo, Phœbeos submovet ignes.
Frigora dant rami, Tyrios humus humida flores.
Perpetuum ver est.

Percus dicitur Jul. Firmico. *Lago di Goridan*, hodie, teste Laurent. Ananiâ. Lacum hunc describit Silius lib. 14. hoc modo:

Hic specus ingentem laxans telluris hiatum,
Cæcum iter ad manes tenebroso limite pandit,
Quâ novus ignotas Hymenæus venit in oras.
Hâc Stygius quondam stimulante cupidine rector
Ausus adire diem, mœstoque Acheronte relicto
Illicitas egit currum per inania terras.
Tum raptâ præceps Ennæâ virgine cessit
Attonitos cœli visu, lucemque caventes
In Styga rursus equos & prædam condidit umbris.

Cic. lib. 4. in Verrem: *Etenim prope* (Ennam) *est Spelunca quædam conversa ad Aquilonem, infinita altitudine, ex quâ Ditem patrem ferunt repente cum curru extitisse, abreptamque ex eo loco virginem secum asportasse, & subito non longè à Syracusis penetrasse sub terras, lacumque eo loco repente extitisse.*

Perimele,

Perimele, inſ. maris Ionii, una Echinadum, aſpectu jucunda, ut Ovidius teſtatur. lib. 8. Met. ubi Perimelem Nympham Hippodamantis filiam in inſulam converſam deſcribit.

Perimula, Patane Caſtaldo ex levi, ut videtur, conjecturâ, urbs aureæ Cherſoneſi; ex quâ *ſinus Perimulus* Ptolemæo.

Perincari, urbs Indiæ citer. Ptol. *Pelagonga* Caſtaldo.

Perinthus, , quæ & *Heraclea*, urbs Thraciæ ad Propontidem, inter Byzantium ad Bor. 60. & Apros in Noto lib. 48. m. p. Ejus mem. Ptolemæus, Marcellinus & Zoſimus. Hæc olim *Mygdonia* dicta fuit, poſtea vero *Heraclea*, ab *Hercule* ſc. uti Tzetes tradit, Chil. 3. num. 100. *Perintheras* Antonino eſt. *Peralia* quoque vocata fuit, ut ſcribit Procopius de ædificiis Juſtiniani. *Pera* hodie Volaterrano; *Rodoſto* Bellonio; *Pantiro* Caſtaldo, *Heraclia* Sophiano & Nigrò dicitur.

Peripolis, Plin. *Peripolium* Thucyd. op. Brutiorum in finibus Locrenſium, ad Halecem flu. in orâ Calabriæ ulter. medium inter Leucopetram, & Herculeum promont. 18. m. p. apud Bovam urb. à Rhegio mill. *Amendolia* hodie, teſte Barrio. Aliis *Pagliopoli*, pagus vicinus, loco editiore, ultra Bovam ad 3. m. p. Patria Praxitelis. Ferrarius.

Periſtaſis, vel *Periſtacium*, urbs Thraciæ ad Propontidem inter Hexamiſiam ſeu Lyſimachiam ad Auſtr. 10. & Myriophytum ad Arctos 12. m. p.

Permeſſus, flu. Bœotiæ, ex Helicone monte profluens, & in lacum Copaidem apud Haliartum op. influens, *Permeſſo* adhuc appellatus. Virg. Eccl. 6.

Tum canit errantem Permeſſi ad flumina Gallum,
Aonas in montes ut duxerit una ſororum;
Utque viro Phœbi Chorus aſſurrexerit omnis.

Ubi *Permeſſi flumina* pro ipſo Permeſſo, phraſi poeticâ, quâ Græci quoque delectati; nam & de hoc ipſo flumine Nicander in Theriacis:

——Παρ' ὕδατι Περμησσοῖο.

Prop. lib. 2. el. 13.

Nondum etiam Aſcræos norunt mea carmina fontes,
Sed modo Permeſſi flumine lavit Amor.

Martialis *Permeſſida* vocat, lib. 7.

Quid tibi cum Cyrrhâ? quid cum Permeſſidos undâ?

Idem lib. 8.

Cùm ſiccare ſacrum largo Permeſſida poſſet,
Ore, vercundam maluit eſſe ſitim.

Hic fluvius & Holmius, quia ex Helicone fluunt, ſunt muſis ſacri, de quibus Heſiodus in Theogoniâ:

Καὶ τ' λοισάμεναι καλὰ ῥέεθρα Περμησσοῦ
Ἢ Ἵππου κρουνὸς, ἢ Ὀλμειοῦ ζαθέοιο.

Perrhoebi, pop. Theſſaliæ, qui Lapitharum potentiâ fracti fugerunt in Ætoliæ montana Pindo M. proxima, quæ reg. ab ipſis *Perrhæbia* dicta eſt, & Pindus *Perrhaebus*. Propertius 3. 3.

Aut cur Perroebi tremuere cacumina Pindi?

Perſæpolis, urbs Perſidis, à Perſeo condita, teſte Strab. lib 15. quam poſtea Alexander ebrius demoliri juſſit. Non longè ſitam fuiſſe ab Araxe innuit idem Strabo, ubi ſupra. Πρὸς αὐτῇ ἡ Περσαπόλις, ἣν Ἀρξέλεω φάσκη. Subdit Ἦν ἡ Περσαίπολις ἴσχυσε βασίλεια ὀκαρσπὶ μάλιστα τῇ πολυτελείᾳ τῆς κόσμου. Deſcribit hanc urbem Diodorus diligentiſſimè: ejus incendium omnes commemorant. Fuerat extructa, ut idem Diod. Siculus lib. 1. ait ex direptione Thebarum Ægyptiacarum. Combuſta eſt ab Alexandro, hortatu maximè Thaidis, nobilis ſcorti. Miror autem cum dicat Qu. Curt. Perſæpolim ſemel incenſam, & dirutam, nunquam poſtea reſurrexiſſe, recenſeri tamen à Ptolemæo, non ſecus, ac ſi tunc quoque floruiſſet. Qu. Curtii verba ſunt hæc, quæ propter elegantiam adſcripſi: *Hunc exitum*, ait, *habuit regia totius Orientis, unde tot gentes ante jura petebant: patria tot regum; unicus quondam Græciæ terror, molita decem millium navium claſſem, & exercitus quibus Europa inundata eſt, contabulato mari molibus, perfoſſiſque montibus, in quorum ſpecus fretum immiſſum eſt. Ac ne longâ quidem ætate, quæ excidium ejus ſecuta eſt, reſurrexit.*

Perſia, Perſis, Ptol. Plin. & Melæ. *Farſtan*, & *Farſiſtan* incolis, teſte Caſtaldo, Provincia Aſiæ notiſſima atque clariſſima, inter Suſianam ad occ. & Carmaniam ad ortum; atque inter Parthiam ad Bor. & ſinum Perſicum ad merid. contenta. Populi *Perſæ*, quos à *Perſeo* tuliſſe nomen affirmat Euſtathius Iliad. α. cum inquit: Πρόδις παρνομάζει τοὺς Πέρσας. Quod etymon à Q. Curtio approbatum invenio. Atqui probabilior ſententia Bocharti eſt, qui Perſis nomen ex re tuiſſe ſcribit, id eſt, ab equitatu, quo maximè valebant, equitare è teneris annis edocti. Herodotus: Παιδεύουσι τοὺς παῖδας τρία μόνα· Ἱππεύειν, καὶ τοξεύειν, καὶ ἀληθίζεσθαι. Quâ tamen diſciplina primus illos imbuit Cyrus. Antea enim ut tradit Xenophon lib. 1. Cyrop. Ἐν Πέρσαις, ἀλλὰ τὸ χαμαὶ πεσὸν ἦν καὶ πρόφαν ἵππος, καὶ ἱππεύειν, ἐν ὀρεινῇ ὄσῃ τῇ χώρᾳ, καὶ ἰδεῖν ἵππον σπάνιον. At Cyro ſic providente (ut narrat idem lib. 4.) Perſæ ex peditibus equites facti, equis deinceps ita aſſueverunt, ut; ἐδεῖς ἄν, inquit τῶν ἡμῶν πάγαθῶν ἱκανὸν ὀφθῆναι Πέρσην ἄδαμῶς πλὸς ἵππον. Itaque ex tam repentinâ mutatione factum, ut hæc regio פרס *Paras*, & incolæ סרסי *Perſæ* dicerentur, id eſt, *equites*. Arabicè ejusdem *Pharas* eſt *equus*, & *Pharis*, *eques*, ut Ebraicè *Parash*. Equis etiam in ſacrificiis ſuis utebantur. Ovid. Faſt. 1.

Placat equo Perſis radiis Hyperiona cinctum.

Sicut etiam aliæ gentes, ut pop. Armeniæ. Ibi Xenophon equum ſuum jam Senecionem immolandum huic Numini tradidit. Ὅτι, inquit lib. 4. de Cyri min. Exped. ἔκτεινε αὐτὸν ἱερὸν τῷ ἡλίῳ. Cauſa quæ ſequitur apud Naſon:

——*Ne detur celeri victima tarda Deo.*

Redditur etiam ab Herodoto de Maſſagætis in ipſâ metâ lib. 1. Fuere gentes, quæ jungerent mattes liberis: ut Perſæ, quorum Antiſtites tali conjugio oportebat prodire. Catullus:

Naſcitur Magus ex matris Gellique nefando
Conjugio, & diſcat Perſicum haruſpicium.
Nam Magus ex matre & gnato gignatur oportet,
Si vera enim Perſarum impia pellegio.

Lucanus Parthorum reges ita naſci autumat lib. 8.

——*Jacuere ſorores*
In fratrum thalamos, ſacrataque pignora matrum.
Damnat apud gentes ſceleris non ſponte peracti
Oedipodionias infelix fabula Thebas.
Pharthorum dominus quoties ſic ſanguine mixto
Naſcitur Arſacides? cui fas implere parentem.

Sextus Pyrrhonius Hypotypoſ. l. 3. c. 24. Ἀθυμοῦσι δὲ καὶ παρ' ἡμῖν μυρίοι ἢ ἀδελφὰς ἑαυτῶν γαμεῖν. Πέρσαι μέν, καὶ μάλιστα αὐτοῦ οἱ σοφιστεύειν δοκοῦντες οἱ Μάγοι, γαμοῦσι τὰς μητέρας, καὶ οἱ Αἰγύπτιοι τὰς μητέρας ἄγουσι πρὸς γάμον. Quod quidem ſcelus & tota & barbara utcunque contenſu excuſet: At Sapientiam profeſſos, & Regum inſtar ea excellére cupientes, tam procul communi ſenſu & ratione abiiſſe vix ſit credibile. De Stoicis idem præclariſſimi ingenii ſcriptor ſubjicit: Ἀλλὰ καὶ ὁ Κτήσιδός Ζήνων φησὶ, μὴ ἄτοπον εἶναι τὸ μίσεον ἢ μηδὲν πρὸς ἑαυτὸ ποιεῖν πρίαμαι· καθάπερ οὐδὲ ἄλλό τι μέρος τοῦ σώματος αὐτῆς τῆς χεῖρ τεῖναι φαῦλον ἂν εἴποι τις εἶναι. Καὶ ὁ Χρύσιππος ἐν τῇ πολιτείᾳ δογματίζει, τὴν μητέρα ἐκ τοῦ συνόδου παιδοποιεῖσθαι, καὶ τὴν μητέρα ἐκ τοῦ παιδὸς, ἢ τὸν ἀδελφὸν ἐκ τῆς ἀδελφῆς. Et cap. ſequ. ipſa verba Chryſippi ponens: Δοκεῖ δέ μοι ταῦτα ὅπως δεξάγλη, καθάπερ καὶ νῦν ὑπὸ πολλοῖς εἴρηται, ὥστε καὶ μητέρα ἐκ τοῦ τοῦ τεκνοποιεῖσθαι, καὶ τὸν πατέρα ἐκ τοῦ συνόδου. Quos ſceleratos homines cum ſuis libris non minus eſt publicè pœnas humanitatis non dediſſe, quam Platonem ipſum cum ſuâ politiâ, quo opere ſi rectè inſpicias, vix dicas unquam magis impium ab quoquam extuſum. Barthius. A Græcis quoque dicti ſunt *Κηφῆνες*, à ſeipſis Ἀρταῖοι, teſte Herodoto. Dicuntur & Ἀχαιμήνιοι, reg. *Achæmenia*, ſecundum Stephanum. Suidas & Cedrenus *Magiſæos* vocant. Perſarum veterum mores fusè refert Herodotus lib. 1. & Amm. lib. 23. De regno Perſarum libros tres ſcripſit Barn. Briſſonius. Bellicoſi fuere. Sen. ep. 32. Fortitudo & induſtria & ad bellum prompta mens tam in Perſis quamvis alte cinctos cadit. Amm. Marc. 23. Adeo autem diſſoluti ſunt & artutum laxitate, vagóque inceſſu jactantes ſe ut effœminatos exiſtimes; cùm ſint acerrimi bellatores. Cor. Nepos in Alcib. Veniſſe ad Perſas apud quos ſumma laus eſſet fortiter venanti, luxuriosè vivere. De Idololatria eorundem Strab. lib. 15. Τιμῶσι δὲ καὶ Ἥλιον, ὃν καλοῦσι Μίθρην, καὶ Σελήνην, καὶ Ἀφροδίτην, καὶ πῦρ, καὶ ἄνεμον, καὶ ὕδωρ. Habuit ex Herod. lib. 1. Θύουσι δὲ Ἡλίῳ μὲν καὶ Σελήνῃ, καὶ Γῇ, καὶ Πυρὶ, καὶ Ὕδατι, καὶ Ἀνέμοισι. Perſas plurimùm ſagittis valuiſſe, auctores ſunt Xenophon lib. 1. Pæd. qui loquens de ſtudio Perſarum in Venatione, ait habere illos τόξα ὧδε μὲν μακρὰ δὲ φαρέτρας: Procop lib. 1. de bello Perſico: Πέρσαι τοξεύειν μάλιστα πεπαίδευνται. Meminit etiam jaculorum Perſicorum, & ſagittarum Heliodorus lib. 6. & 9. Hiſtor. Æthiop. & Herod. lib. 1. Polyb. lib. 5. Oppianus 2. Halieut. adjicit illos excogitaſſe artem adjiciendi venenum ſagittis. Πέρσαι φαρμακῆες ὀλίβεια μηδεύσαι. S. Ambroſius lib. 6. Hexaem. *Gens Perſarum ferox bellis, valida ſagittis.* Hinc Virgilius Georg. 4.

Quaque pharetratæ vicinia Perſidis urget.

Laertius lib. 5.

Ἕλλησιν Πέρσαι τοξοφόροι βασιλῆς.

De Perſis Dionyſius 1056.

Μῦναι γὰρ τ' Ἀσίης βασιλήϊον ἔθνος ἔχουσι,
Μῦναι δ' ἀσπίστων ὅλεθρον ἐν μαχέσιοιν ἔθεντο,
Ὀκριόεσσ Μηδηΐλῳ καὶ Σαρδίης ἐλαλάπαξαν.
Χρύσεα τοι χείρεσσι φορεῦσι τόξα φαεινὰ,
Χρύσεα δ' αὖτ' ἰάπτουσιν ὀϊστεύσαντες ἀκωκὰ,
Χερσὶν δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἐκοσμήσαντο πέδιλα·
Τοιοῦδε γὰρ σφίσιν ὅλεθρ ἀπείλητ.

Hunc

Hunc Perſicorum armorum apparatum in prælio ad Iſſum cum Alexandro geſto deſcribit Q. Curtius lib. 3. *Illi aureos torques, illi veſtem auro diſtinctam habebant, manicatæque tunicas gemmis etiam adornatas.* Dion Chryſoſtomus Orat. 2. de Regno: Χρυσῶν φαλαρῶν καὶ γαλινῶν, ὁπόσα τοὺς Πέρσας φασὶν ὑπηνδρίσθαι. Splendidis hiſce indumentis poſt victum demum Croeſum eos conſuevisſe teſtatur Ammianus Marcellinus lib. 23. *Armillis uti, monilibuſque aureis, & gemmis aſſuefacti poſt Indiam victam & Cræſum.* Idem lib. 31. *Perſæ, qui ſunt originitùs Scythæ, pugnandi ſunt peritiſſimi.* Ubi *Perſas* poſuit pro *Parthis*: nam de Parthis quidem, id ſcriptores antiqui docent, eos originem ex Scythis ducere. Sic Trog. Pompeius lib. 2. & 41. & ex illo Jornandes in Geticis. Sic Q. Curtius lib. 6. & Steph. Byzantius & Arrianus in Parthicis, qui, imperante apud Ægyptios Seſoſtri, apud Scythas autem Jandyſo, Scythas in eam regionem quæ Parthia dicitur, migraſſe memorat. Arriani verba referuntur in Bibliotheca Photii. Auctor quoque Chronici Alexandrini Scytharum Juventutem ait à Seſoſtri in Parthiam eſſe tranſlatam. Ex quibus liquidò apparet Marcellinum *Perſas* pro Parthis perperam dixiſſe. Eâdem licentiâ Tertull. lib. de Pallio dixit: *Scythæ exuberant Perſas.* Idem tamen caſtigatius loquitur in lib. de Animâ: *Dum aborigines occupant terras, ut Scythæ Parthicas.* Κάμιγνα ἔιναι fuiſſe hanc regionem innuit Am. lib. 24. ubi de Nabdate: *Ex virginibus autem quæ ſpecioſæ ſunt captæ, ut in Perſide, ubi pulcritudo fœminarum excellit, nec contrectare aliquam voluit, nec videre.* Perſæ valdè obnoxii ſuis regibus; & inde Cicero: *Regnum non modo Romano homini, ſed nec Perſæ quidem cuiquam terribile.* Unde Sen. 2. de Ben. *Perſicam ſervitutem* pro durâ poſuit.

Perſicum mare, & *Perſicus ſinus*, pars maris Rubri (quod Arabiam Fel. ad ortum alluit) inter Arabiam ad merid. & Carmaniam, Perſidem, & Suſianam ad Bor. ingrediens, & alluens, in longitudinem 10000. ſtad. patens ex Strabone, at ex recentioribus 225. leuc. Hiſp. inter Teredonem, ſeu oſtia Tigridis ad occ. & Armuziam inf. ad oſtillius in ort. Mela 3. 8. *Perſicus, quà mare accipit, utrinque rectis lateribus grande oſtium, quaſi cervice complectitur: deinde terris in omnem partem vaſtè & æquâ portione cedentibus, magno litorum orbe pelagus incingens, reddit formam capitis humani.* Ubi non potuit alio nomine ſinum hunc appellare Mela, atque ab omnibus appellatur. Unum tantum inveni Theophraſtum, cui ſinus Perſicus etiam vocetur Arabicus. Verba ejus lib. 4. cap. 19. ſic concipienda ſunt: Ἐν Τύλῳ δὲ τῇ νήσῳ (καὶ) ἐν αὐτῇ ἐν τῷ Ἀραβικῷ κόλπῳ τῷ μὲν πρὸς νῶ) ποιεῖσθαι πλοῦν ἔναι φασὶ νύκτωρ, ὅτ' ἐκλείπῃ ἡ πλημμυρὶς, ὡς ἀπόπνοιῶν. Et ſanè nulla eſt ratio, cur non æquè Arabicus, ac Perſicus nominetur ſinus, cum portionem ejus majorem cingant Arabes. Ad diſtinctionem tamen alterius Arabici, Perſici ſibi cognomen adſciviſſe videtur. Iſ. Voſſius.

Peruſia, Hetruriæ civitas, ab Achæis condita, in quâ L. Antonius ab Oct. Auguſto obſeſſus, cum extremâ fame laboraret, coactus eſt deditionem facere. Lucan. lib. 1.

His, Cæſar, Peruſina fames, Mutinæque labores
Accedunt fatis.

Incolæ *Peruſini*. Trogus lib. 10. *Peruſini originem ab Achæis ducunt.* Straboni, Ptolemæo, ac Dioni Περυσία; Diodoro, Appiano, ac Procopio Περυσία; Stephano Περούσιον dicitur. Hodie *Perugia* dicitur.

Peſſinus, untis, urbs Galatiæ in Phrygiæ magnæ confin. cui adſcribitur à Livio, ſub Agdiſti monte, in quo Atys tumulatus creditur, teſte Pauſaniâ in Atticis. Hic Cybele, cujus ſimulacrum auguſtum ibi habebatur, culta eſt, quæ idcirco *Peſſinuntica* dicta fuit, teſte Apuleo. Mem. Strabo lib. 12. Livius lib. 29. *Civitatem eo tempore recens religio invaſerat, invento carmine in libris Sibyllinis, propeer crebrius eo anno de cœlo lapidatum inſpectis. Quandocunque hoſtis alienigena terræ Italiæ bellum intuliſſet, cum pelli Italiâ, vincique poſſe, ſi mater Idæa Peſſinunte Romam advecta eſſet.* Idem ibidem: *Oratores Romani Pergamum ad Regem venerunt. Is legatos comiter acceptos, Peſſinuntem in Phrygiam deduxit, ſacrumque his lapidem, quem Matrem Deûm eſſe incolæ dicebant, tradidit, & deportare Romam juſſit.* Herod. lib. 1. Αὐτὸ μὲν τὸ ἄγαλμα Διοπείθες, ὡς λέγουσι ἔστε δὲ ἔτι ἦλθε, ἔτι περιῆν ὅσοι ἐπίσιον ἐγνωκέσαν, ἐν Λαυσὸν χειρὸς ἀνθρωπίνης. Τοῦτο δὲ πολλαὶ δὴ ἀρχαὶ ἐλήφθησαν θῦναι λόγῳ εἰς σφέα ἡ Φρυγίης χώρης. Πεσσινῦς δὲ ὄνομα αὐτῷ; ἔστι δὲ ἀρχαιοτάτη λαβεῖν ἡ πόλις ἐν τῷ πόντῳ ἀγκάλυπτος δὲ ἀρχαὶ ἀρχαῖον ἐκείνοι ὁρῶνται. Quæ ſequuntur Latinè adſcribam: *Licet apud alios comperiam, pugnam illic Ilum Phryga, Tantalumque Lydum inter ſe conſeruiſſe, ſive de vîâ ortam, ſive potiùs ob raptum Ganymedis. Cumque dubia æquis viribus decertatum foret, ac permulti utrinque cecidiſſent, nomen ex eâ clade loco eſſe impoſitum. Hic etiam fama fert Ganymedem, ipſum trahentibus in diverſa germani, atque amatoris manibus, vitâ eſſe orbatum, ſublatumque è medio, pro calamitatis ſolatio, relatâ ad Jovem raptorem fabulâ, divinis fuiſſe honoribus affectum. In hoc, quem diximus, Peſſinunte, Phrygas olim Orgia colebant, ad ipſum fluvium Gallum, à quo etiam evirati Deæ ſacerdotes cognominantur. Sed ubi res Romana crevit, reſponſo accepto, manſurum imperium, atque ad ſummam auctum iri, ſi Peſſinuntiam Deam ad ſe transferrent: miſſi in Phrygiam legati ſunt petitum Deæ ſimulacrum. Quod quidem facilè conceſſum eſt, conſanguineos ſe dicitantibus, atque oriundos ab Æneâ Phryge. Quum itaque navigio devectum ſimulacrum ad ipſas Tiberis fauces appuliſſet, quibus tum Romani vice portuum utebantur, conſeſtim divinâ quâdam vi navigium ſubſtitit, neque ullis Romani pop. certatim trahentis moveri viribus potuit, donec Veſtalis Sacerdos adeſſet. Ea, cum virginitatem perpetuo ſervandam polluiſſe falſo argueretur, damnationem metuens, ſupplex petiit à populo, ut judicium de ſe Deæ Peſſinuntiæ committerent. Quo impetrato, zonam recinxit, clarè precata, ut ſi intemeratam ſe eſſe, ac virginem Dea ſciret, navim progredi juberet. Quæ ubi dixit, ſtatim alligatam zonam manu ducta navis ſequi cœpit. Ita ſunt pariter Romani manifeſtam numinis divinitatem, atque innocentiam virginis admirati.* Hæc Herodianus.

Petelia, Lucanorum metropolis, occurrit apud Samnites, qua Româ in Græciam pedeſtri itinere itur. Strabo lib. 6. Hodie *Policaſtro*. Long. 24. 30. Lat. 42. 50.

Petilia, Plinio, Ptol. ac Stephano, Magnæ Græciæ urb. non procul à Lacinio promont. à Philoctete condita, ἀπὸ τῆς πτήσεως, ut volunt, i. e. à *volando*, quod ex volatu avium ſumpto augurio, ibi futuræ urbi locus ſit delectus. Virg. Æneid. 3.

Hic illa ducis Melibœi
Parva Philoctetæ ſubnixa Petilia muro.

Πετηλία Straboni dicitur. Silius lib. 12.

Fumabat verſis incenſa Petilia tectis
Infelix fidei, miſeræque ſecunda Sagunto.

Populi *Petillini*. Val. Max. 6. 8. deplorata, laudatâque Sagunthinorum fide: *Idem præſtando Petillini eundem laudis honorem meruerunt.* Sequitur apud Silium:

Ac quondam Herculeam ſervare ſuperba pharetram.

Strabo lib. 6. Πετηλία δὲ ὑπὸ μικρότητος τοῦ (τὸ) καὶ λαγαῶν, καὶ συνοικεῖ μέχρι νῦν ἰχνῶς· Κτίσμα δ' ἐσὶ φιλοκτήτου φυγόντος ἀπὸ Μηθώνης καὶ ἄλλων. Hinc *Petilianus*. Martialis 2. 57.

Petilianis delicatus in regnis.

Vide *Petelia*.

Petovio, Col. & urbs Pannoniæ ſuper. in Stiriâ ad Dravum flu. in ipſo Iim. Sclavoniæ, ſub dom. Arch. Salisburgenſis, 9. leuc. à Celeiâ in Cæc. quot à confin. Hungariæ in occ. Vulgo *Petaw*.

Petra, Arabiæ op. Nabatæorum metropolis, unde ea pars *Petræa* nuncupatur. Steph. Long. 66. 45. Lat. 30. 20.

Petra, op. Siciliæ. Πέτρα πόλις, teſte Ptolemæo. Opidani Diodoro Πετρῖνοι, unde Ciceroni & Plinio *Petrini*, *Petrenſes* vero Solino cap. 11. *Stagnum Petrenſium*, inquit, *ſerpentibus noxium eſt, hominibus ſalutare.* Silio lib. 14. hoc op. derivativo vocabulo dicitur *Petræa*. Sic enim ille:

Romanos Petræa duces, Romana petivit
Fœdera Callipolis, lapidoſique Engyon artus.

Ptolemæus, magnus totius Orbis terrarum, non tantum Siciliæ, turbator; rectè quidam Petram ab Engyo ab occaſu oppoſuit, at malè ac perperam utrumque opidum inter Ennam & Syracuſas locavit. Hodie *Petraglia* vocatur, teſte Cluverio, qui plures *Petras* in hâc inſulâ olim fuiſſe, & etiamnum eſſe affirmat. Long. 37. 50. Lat. 37. 05.

Petra, op. Macedoniæ in orâ maris Ionii apud Dyrrhachium. *Lachs*, teſte Nigro. Ejus meminit Lucanus lib. 6. verſ. 16. & 70.

Petrinum, op. cum arce Campaniæ apud Sinneſſam urb. excſam. Horat. Ep. lib. 1. ad Torquatum:

Vina bibes iterum Tauro diffuſa, paluſtres
Inter Minturnas, Sinueſſanumque Petrinum.

Roccha di M. Dragone, teſte Cruquio. *Petrinum* etiam, inquit Ferrarius, op. amplum Salentinorum apud Neritum urb. 3. m. p. diſtans, Aletium verſus 13. Long. 42. 32. Lat. 40. 21.

Petroburgum, urbs Angliæ Epiſc. inter Bedfordiam 24. & Lincolniam 40. mill. Vulgo *Peterborough*. Long. 20. 20. Lat. 52. 58.

Petrocorii, *Petrogori* Plin. pop. & urbs Gall. Aquitan. Pop. *les Perigourdins*, & regio *Perigord* appellatur, à Toloſanis Tarne flu. diſcreta; urbs vero quæ Aimoino & al. poſterioribus Petrogoricum, & Petrogorica, vulgò *Perigueux*, inter

Burdigalam

Burdigalam 26. & Lemovicos 12. leuc. quot ferme ab Engoliſmâ. Long. 21. 50. Lat. 45. 20.

Petromantalum, op. Gall. Celt. ad Sequanam flu. à Lut. Pariſ. ad 22. leuc. Rothomagum verſus, Meulano opido propinquum, 4. leuc. diſtans.

Petronia, fluviolus Latii apud Romam fluens in Tiberim, quem magiſtratus in campo aliquid acturi tranſibant. Feſtus.

Petuaria, op. Albionis in Anglia. Ptol. Recent. Latinis Beverlacum in orâ ad ort. apud Hullam portum, ab Eboraco 20. m. p. *Beverley* Camdeno.

Peuce, inſ. Myſiæ infer. ad oſtia Iſtri flu. *Barillana* Leoni Gorecio, *Pixina* vero Nigro. Ejus mem. Claud. de 4. Conſ. Honor.

Corporibus premitur Peuce per quinque recurrens
Oſtia.——

Lucan. lib. 3.

——*Sparſamque profundo*
Multifidi Peucen unum caput alluit Iſtri.

Mart. lib. 7. ep. 84.

I liber ad Geticam Peucen, Iſtrumque tacentem.

Dionyſius ubi de Iſtro:

Πευλαπόεσις φερεχθὲς ἰλιοειδὲς δὲ Πεύκη.

Val. Flac. lib. 8.

Inſula Sarmaticæ Peuce ſtat nomine nymphæ,
Torvus ubi & ripâ ſemper metuendus utrâque
In freta per ſævos Iſter deſcendit Alanos.

Idem ibidem:

——*Oſtia donec*
Danubii, viridemque vident ante oſtia Peucen.

Peuceſtes, Alexandri M. ſervator. Vide Q. Curtium lib. 9. cap. 5.

Peucetia, vulgò *Terra di Bari*, Apulia ſic ad alterius differentiam (quæ *Daunia* dicitur) nominata; reg. Italiæ in regno Neapolitano, ad oram maritimam, inter Apuliam Dauniam (à qua Aufido fluvio ſeparatur) ad occid. & Japygiam ad ort. In quâ Barium metropolis. Pop. *Peucetii* Plinio, Straboni & aliis. Ovid. Met. 14.

Peucetioſque ſinus, Meſſapiaque arva reliquit.

Phæacia, inſ. maris Ionii Epiro adjacens quæ & *Corcyra*. Pop. *Phæaces*, otio olim, luxuique dediti; unde *Phæacem* pro homine bene curato, ventrique & gulæ addicto uſurpat. Horat. Epiſt. lib. 1. ad Valam:

Pinguis ut inde domum poſſim, Phæaxque reverti.

Phæaces autem ſic dicti ſunt qu. *eminentes*, ex Arabicâ linguâ, quâ פאים *Phaik* dicitur qui vel opibus, vel dignitate præ cæteris eminet. Unde Poeta eos appellat Ἀγχίνους, id eſt, εὐδαίμονας, ut recte interpretatur Heſychius poſt veteres Scholiaſtas. Ex quo rerum ſucceſſu factum ut tandem inſoleſcerent, & nimio faſtu turgerent, quod ex Ariſtotele colligit idem Heſychius in Κρυφαία. Bochartus. Phæacum regio mirâ pomorum copiâ pollet. Ovid. Met. 13.

Proxima Phæacum felicibus obſita pomis
Rura petunt.——

Juvenalis Sat. 5.

——*Illa jubebit*
Poma dari, quorum ſolo paſcaris odore,
Qualia perpetuus Phæacum auctumnus habebat.

Propertius 3. 2.

Nec mea Phæacias æquant pomaria ſilvas.

Lege *Phæacas*.

Phædriades. Suidas: *Dicunt Æſopum à Delphis per injuriam interiiſſe præcipitatum de Phædriadibus rupibus.*

Phæſtus, urbs Cretæ, à quâ *Phæſtius* Epimenides dictus eſt, quem adjutorem condend. legg. Soloni fuiſſe tradit Plutarchus inclytum vaticinio, & rerum divinarum peritia. Heſychius: Φαιστὸς, πόλις Κρήτης. Stephanus: Ἐκλίθη ἀπὸ Φαίστου τοῦ Ῥωμύλου Ἡρακλέους παιδός. Hanc à Gortyniis, quibus vicina fuit, direptam fuiſſe refert Strabo lib. 10. Ideo à Ptolemæo non memoratur. Viginti Stad. a mari diſtabat; unde Dionyſius ὑπεραίνδα dixit quod non prorſus maritima eſſet. Sic enim ille verſ. 88.

Πάρ θ' ἱερὸν Τόρυνα, καὶ ὑπεραίνδα Φαιστόν.

Fuit & *Phæſtus* urbs Achaiæ; alia quoque Peloponneſi, quæ prius *Phryxa* vocabatur. Item op. Locrorum Ozolorum ad ſin. Criſſæum ſive Corinthiacum, ubi Apollo inſigne templum habuit, unde *Phæſtius* quoque dicebatur.

Phanæ, promontorium Chii, ſic dict. quod Latona illic apparuerit. Steph. *Phanæa* dicitur Ptolemæo, *Phaneus mons* Vibio. *Capo Maſticho* Sophiano, & Bellonio, *Panale* vero Favolio in ſuo Hodœporico Byzantino. Virg. Georg. 2.

Tmolus & aſſurgit quibus & Rex ipſe Phaneus.

Ubi ſis vide Lud. de la Cerda.

Phanagoria, *Matriga* Theveto, *Mapotrinica* Moletio, urbs olim Epiſc. Sarmatiæ Aſianæ ad Boſporum contra Theodoſiam urbem Taurieæ. *Phanagore* Dionyſ. v. 552.

Ἧς ἔπι Φαναγόρη τε καὶ Ἡνιόχιτος Ἐρμώνασσα.

Phannel, vel *Phanuela* Joſepho, qui & *Peniel*, locus extrà torrentem Jabboc in finibus Amorrhæorum in Rubeniâ ſorte, ubi Jacob, qui deinde Iſrael, totâ nocte cum Angelo luctatus eſt. Gen. 32. Hæc civitas Gedeonis exercitui panes negavit, cujus turrim deſtruxit Gedeon, & habitatores occidit. Judic. 8. Fuit autem contigua Tripoli, ubi mons Libanus deſinit. Item fil. Seſak. 1 Par 8. & pater Annæ prophetiſſæ. Luc 1. Lat. *videns Deum*, vel *faciem Dei*. Ideoque Strabo *Faciem Dei* vocat, lib. 16. Τὴν δὲ Τετράπολιν συνεχῆς ὄρη τὰ τῆς Θεοῦ Πρόσωπον, εἰς ὃ τελευτᾷ ὁ Λίβανος τὸ ὄρος.

Pharia, Ptolemæo, Plinioque; Straboni v. *Pharus*, inſ. contra Dalmatiam & Jaderam, quæ nunc *Liſna* Illyrico ſermone dicitur. Eſt quoque urb in eâ, unde pop. *Pharienſes*.

Pharis, urbs Laconiæ, cives Pharitæ Pauſaniæ, *Pharietæ* v. Homero. Stat. Theb. 4.

Quos Pharis, volucrumque parens Cythereia Meſſe.

Ejus mem. Strabo lib. 8.

Pharos, olim Ægypti inſ. oblonga, parvaque, Canopo ea Nili oſtio objecta; dicique unius navigatione (ſi Homero credimus) à continenti dirempta. Sic enim ille, Odyſ. 4.

Νῆσός τις ἔπειτά τις ἔστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ,
Αἰγύπτῳ προμέγιθι (Φάρον δ' ἐ κικλήσκουσι)
Τόσσον ἄνδιχ' ὅσσον τ' ἦπυμελεῖν γλαφυρὴν νῆυς
Ἤνυσεν, ἢν λιγὺς οὖρος ὀπαζέμεναι ὄπαζοι.

Ad quæ verba Ariſtides in deſcriptione Ægypti ait: Ἐγὼ μὲν οὐκ ἴσως ἀκριβῶσαι. Nempe Pharos diſtat ab Alexandria, tantum ſtad. 7. aut, ut alii, m. p. Ariſtides ubi ſupra. Καὶ τοι τὴν μὲν ἠπείρου ἀπόκλειστα φάρος ἐστὶ μάλιστα σαφῶς. Amm. Marcel. lib. 22. *Inſula Pharos, ubi Protea cum Phocarum gregibus diverſarum Homerus fabulatur inflatius, à civitatis litore mille paſſibus diſparata.* Vide ſis Palmerium pag. 487. Habuit hæc inſula turrim ingentem ex candido marmore, in petrâ ſitam, 800 talentis à Ptol. Philadelpho, Soſtrati Cnidii architecti operâ extructam, quæ & ipſa *Pharos* dicta eſt; in quâ noctu accenſæ faces navigantium curſum regebant. A cujus ſimilitudine, cæteræ quoque ſpeculæ, ſimilem in uſum conſtructæ *Phari* vocantur. Vide Martinium, & Fungerum in *Pharos*. Luc lib. ult.

Tunc claſtrum pelagi cepit Pharon: inſula quondam
In medio ſtetit illa mari, ſub tempore vatis
Proteos: at nunc eſt Pellæis proxima muris.

Id eſt Alexandriæ adjacet. Et ante illum Ovid. Met. 15.

Fluctibus, ambitæ fuerant Antiſſa, Pharoſque
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Mela, 2. 17. *Pharos Alexandriæ nunc ponte conjungitur, olim (ut Homerico carmine proditum eſt) ab iiſdem oris curſu diei totius abducta: & ſi ita res fuit, videri poteſt conjectantibus in tantum mutatæ cauſas Nilum præbuiſſe, dum limum ſubinde, & præcipuè cum exundaret, litori annectens, auget terras, ſpatiumque augeſcentium in vicina vada promovet.* Ubi vir doctus: Pomponii tempore Pharus non jam amplius ponte, ſed mole continua Alexandriæ conjungebatur, idque impenſis Cleopatræ. Fallitur vir magnus ad Euſebium, cum negat id Cleopatram feciſſe, & Soſtrato Cnidio tribuit. Ita ſeſe res habet. Pharus prius octo ſtadiorum intervallo diſtabat. Sed inſula hæc, ut inquit Cæſar. 3. de Bello Civ. *à ſuperioribus Ægypti regibus, nempe Ptolemæis, in longitudinem paſſuum 900. in mare jactis molibus, anguſto itinere, & ponte cum opido conjungitur.* Strabo, & Joſephus, ubi agit de 70 interpp. vocant ἑπταστάδιον χῶμα. Verum moles iſta non continua, ſed interrupta erat duobus pontibus, quorum unus vicinus erat turri Phariæ, qui etiamnum extat, alter vero propior urbi, & fortior, ut ait Hirtius de bello Alexandrino. Per hunc præcipue egreſſus erat in Eunoſti portum, qui eſt is, quo Turcæ privatim utuntur, quemque Chriſtianis ingredi non licet. Cæſar autem fornicem quo pons iſte ſuſtinebatur, quique etiam erat aquæ ductus Pharitis, lapidibus juſſit oppleri, ne Alexandrinis ex uno in alterum portum aditus pateret. Cleopatra vero fuit quæ opus abſolvit, & iſthmum perduxit, ſi fides, non Tzetzæ tantum & Cedreno, ſed Amm. Marcellino & auctori Faſtorum Siculorum. Verum illi omnia miſcent, & uni Cleopatræ tribuunt, quæ Soſtrato Cnidio, quæ Philadelpho & aliis Ptolemæis, erant tribuenda. Inepte præterea fretum illud faciunt 4. m. p. & Dexiphanem, Dexiphanis filium; & illum æqualem Cleopatræ. Unum quod Cleopatra fecit, eſt quod ἑπταστάδιον χῶμα urbi conjunxit, ponte everſo. Turrim vero Phariam eſſe Philadelphi juſſu extructam à Soſtrato Cnidio, vel ipſa inſcriptio luculenter docere poſſet. Inepti ſunt itaque, qui vel Cleopatræ, vel Alexandro M. opus hoc tribuunt, uti faciunt Arabes, & vetus Scholiaſtes in Lucianum necdum editus. Verum recte is vaſtam hujus turris molem deſcribit, ambitum ei tribuens parem Pyramidibus, altitudinem vero tantam, ut à 100. m. p. ſit conſpicua. Ait enim quod ſit περίμηκες, στάδιοι δὲ πλάγιον, ὅτι πολὺ τῆς ἀκτῆς ἀνέχων, ὡς ἀπὸ

ὀργυιὰς μιλίων. Hoc ipsum affirmat Geographus Nubiensis, qui à cursûs distantiâ ignes Phari percipi adfirmat, cursum vocans intervallum centum m. p. Altitudinem vero Phari idem docet 300. cubitorum. Ridiculum posset videri id quod in quorundam legitur itinerariis, tantam molem insistere 4. cancris vitreis. Utrum hoc verum sit, nec ne, exploratu difficile est, quia Turcæ inferiores Phari partes & angulos præsertim, munimentis suis obruerint, nec Christianis aditus illuc pateat. Interim hoc non esse recens commentum, colligo ex fragmento vetusti auctoris de miraculis mundi, quod penes me extat, cujus hæc sunt verba: *Secundum miraculum est Pharus Alexandrina super quatuor cancros vitreos per passus viginti sub mari fundata. Hoc namque mirum, quomodo tam magni cancri fieri possent, vel quomodo deportari & non frangi valerent: qualiter fundamenta superhærere potuerint; & quomodo sub aquâ cementum stare valeat, & quare cancri non frangantur, & quare non lubricant desuper facta fundamenta. Hanc Pharum Sostratus Cnidius construxit in Alexandriâ.* Puto Sostratum ornatus gratiâ ad basin Phari, proxime superficiem maris, cancros istos addidisse, tanquam si iis tota moles niteretur. Vitreos autem fuisse cancros istos impossibile est, sed proculdubio ex durissimo aliquo lapide Æthiopico, qualis est Obsidianus, quem vitri generibus annumeratum fuisse testatur Plinius, exlecti fuere. Forsan etiam ex marmore Memphitico, quod & ipsum est gemmantis naturæ. Atque hæc quidem omnia unius Sostrati fuere opera. Verum etiam antequam hæc tam vasta moles exstrueretur, puto Pharum navibus præluxisse. Quin Græcum sit vocabulum, nullus dubito; ut enim à φαίνω est φανὸς, & deinde φανδὸς, sic quoque à φάω & φάος est φαδὸς, & hinc φάρος, translato accentu in priorem syllabam, ut semper fit cum ex adjectivis fiunt substantiva. Cæterum ignes illi, qui in Pharis disponuntur, quandocunque ex ingenti cernuntur intervallo, coire & corrivari videntur, ac stellæ instar apparent. Hoc sæpe incautis & ignaris imposuit nautis, qui ita coarctatam Phari lucem conspicati, & Canopum, aliamve stellam rati in arenæ Marmaricæ cursum suum direxerunt. Statius videtur Lunæ comparare istas nocturnas flammas:

Lumina noctivagæ tollit Pharos æmula Lunæ.

Claudianus:

———*Longeque carinis*
Nota Pharos.———

Sed hoc tantum verum est, si è propinquo videantur. Tum enim vix ulla aliquando differentia apparet inter Lunam, & alterum istud lumen. Hæc clarissimus Vossius. Pergit. Mirum est veteres quosdam tam religiosos fuisse Homeri cultores, ut maluerint rerum naturam & situm regionum ad ejus poesin componere, quam ipsum erroris arguere, aut saltem poemata ejus ad rei veritatem exigere. Nempe quod Tuscis est Dantes, id illis fuit Homerus. Nulla erat scientia, quam ex Homero solo non existimarent esse petendam, ne medicinâ quidem exceptâ, aut chirurgicâ. Quia Homerus scripsit Pharum navigatione diei abesse ab Ægypto, ideo sc. mutandus fuit Ægypti situs naturalis; nullo aliunde petito argumento, quàm ex aggestione limi. Verùm hoc insigniter confutavit Bochartus, quem vide. Mihi valde probabilis videtur opinio Eratosthenis, dicentis Homero ignota fuisse Nili ostia. Explodit hanc tamen Strabo, non sequi, inquiens, ut ignota fuerint, quia non meminit, nam neque patriæ meminisse. Verùm, ut puto, non benè assecutus est Eratosthenis mentem Strabo. Eratosthenes ideo dixit Homerum ignorasse ostia Nili, non quia eorum nullam faciat mentionem, sed quia Pharum à Nilo diei navigatione abesse tradidit. Hoc, ut intelligatur, sciendum est, Nilum ab Homero vocari Ægyptum, quod omnes norunt. Cum ergo dicit Pharum ab Ægypto, sive Nilo, diei navigatione esse remotam, manifestè intelligit Peluſiacum Nili ostium. Tantum enim circiter spacium uno die percurrere potest navis vento secundo, uti ait Homerus, impulsa. Si ergo per Ægyptum intellexit remotissimum à Pharo ostium, clarum est eum ignorasse cætera Nili ostia. Lucan. 10.

Tum claustrum pelagi cepit Pharon; Insula quondam
In medio stetit illa mari, sub tempore vatis
Proteos, at nunc est Pelleis proxima muris.

Pharsalia, à *Pharsalo* op. dicitur tota Thessalia. Lucan. lib. 1.

———*Diros Pharsalia campos*
Impleat.———

Item Lucani poema, quod scripsit de bello Civili inter Cæsarem & Pompeium:

———*Pharsalia nostra* (inquit ipse)
Vincet, & à nullo tenebris damnabitur ævo.

Pharsalos, Thessaliæ op. ad Enipeum flu. Catullus:

Pharsalon coeunt, Pharsalia tecta frequentant.

Lucan. lib. 6.

Emathis æquoreis regnum Pharsalos Achillis.

Hinc *Pharsalici campi*, pugnâ inter Cæs. & Pomp. memorabiles. Hi postea Philippici dicti sunt, sive à *Philippo* rege, sive à *Philippis*, urbe vicinâ. Vide Steph.

Pharusii, vel *Phaurusii*, pop. Africæ ultra Mauritaniam. Mela 3. 10. *Deinde Pharusii, aliquando, tendente ad Hesperidas Hercule, dites: nunc inculti, & nisi quod pecore aluntur, admodum inopes.* Plin. 5. 8. *Pharusii quondam Persæ, comites fuisse dicuntur Herculis ad Hesperidas tendentis.* Ubi Salmasius legit, *per se comites*, & interpretatur, sui sponte prorsus ridiculè, inquit Is. Vossius. Vulgatam enim lectionem veram esse, appareat ex Sallustio, qui in Jugurthino, ubi de Herculis exercitu in diversas oras dilapso agit, addit; *Ex eo numero Medi, Persæ, & Armenii navibus in Africam transvecti, proximos nostro mari locos inhabitavere: Sed Persæ intra Oceanum magis, hique alveos navium inversos pro tuguriis habuere.* Nempe Persis istuc concessisse scribit, ubi hic Pharusios describit Pomponius. Dionysius:

Ἄγχι δ' Μαυρουσίδαι σφετερώνυμοι Αἰγυπτοιο,
Γαιαῦλοί τ' ἠνεμόεντες, ἠδ' ἀβλήχοι Νίγειρες·
Ἔξεινος δ' ἔδδη πᾶις, Φαυρούσιοι.———

Vide Strab. lib. ult. ubi de Mauris.

Phaselis, nomen urbis. Mela 1. 14. *Phaselis à Mopso condita, finis Pamphyliæ.* Hanc alii Pamphyliæ, alii Lyciæ, alii Cilicum urbem esse dixerunt. Hoc mirantur viri eruditi, neque minus istud, quòd cum Strabo hanc vocet πολιν ἀξιόλογον, tribusque portibus instructam, Lucanus tanquam opidulum describat; ait namque lib. 8.

———*Te primum, parva Phaseli,*
Magnus adit. Nam te nostri vetat incola rarus,
Exhaustæque domus populis, majorque carinæ
Quam tua turba fuit.———

Verum ita sese res habet. Phaselis à Lyciis olim fuit habitata, Lyciæque attributa fuit primitùs. Pamphylis vero latè oram maritimam tenentibus, Pamphyliæ annumerata fuit urbibus, licet incolæ essent Lycii. Postmodum opportunitate situs allecti, & invitati à Cilicibus, ipsi quoque piraticæ se applicuerunt, aut saltem piratis receptaculo fuere, desertâ communi Lyciorum societate, vel suâ sponte, vel electi ab illis. Tum Cilicum dicta fuit urbs Phaselis. Deinceps Pub. Servilius eam evertit. Propter incolarumque itaque paucitatem, *parvam* eam vocat Lucanus. Nam, si aliter intellexerit, & exiguum opidulum fuisse existimarit Phaselida, valdè erravit. Siquidem Asconius Pædianus, Corycum, Olympum & Phaselida, tres magnas Cilicum appellat urbes. Is. Vossius. Ejus mem. Dionysius:

Ἄλλαι δ' ἐξείης Παμφυλίδες εἰσὶ πόληες,
Κάουκοι, Πέρση τε, καὶ ἱππιόωντα Φάσηλις.

Incolæ hujus urbis, quia solerent pisciculos salsos diis sacrificare, citra sanguinem, eorum fordidus tenuisque sacrificandi mos abiit in proverbium: *Phaselitarum sacrificium.*

Phasis, fluvius celeberrimus, cujus elegans admodum descriptio extat apud Arrianum in Periplo Ponti Euxini. Virg. Georg. 4.

———*Phasimque Lycumque.*

Quæ conjunctio ad laudem utriusque fluvii. Siquidem, teste Strabone lib. 11. Πλέουσι πλοῖα μὲν εἰσὶν ἐν τῷ χώρᾳ, γνωσιμώτατοι δὲ Φᾶσις τε καὶ Λύκος. Ut plerique tradunt, Colchorum, ut Plutarchus (sive quisquis author illius libri) libro de Fluminibus & Montibus, Scythiæ fluvius est. Sic dictus fuit, teste Eust. in Dionys. à Colchide, cujus filius Colchus fuit. Alii volunt appellatum à *Phasi* nymphâ in eum conversâ. Ita Stukius ex Valerio Flacco. Atqui *Phasidis* hujusce nemo, quod sciam, mentionem facit, versus autem Valerii sic legendi sunt:

Barbarus in patriis sectatur montibus Æam
Phasis amore furens, pavidas facit illa pharetras.
Virgineo turbata meru, discursibus & jam
Deficit, ac volucri vidam Deus alligat undâ.

Plutarchus ubi supra, ab initio *Arcturum* fuisse nominatum scribit; nimirum à situ regionis frigidæ versus Arcturum; sed postea hujusmodi quodam casu Phasin fuisse appellatum. Phasis enim Solis & Oceanæ fil. matrem suam in adulterio deprehensam interemit. Furore itaque correptus, semetipsum in Arcturum præcipitavit, unde postea fluvius *Phasis* fuit cognominatus. Stukio videtur hoc nomen sortitum, vel à claritate limpidâ, quam Arrianus ei tribuit, quasi διαφανὴς, vel (cujus idem testis est) coloris illius mutabilitate, quòd variæ crebræque sint illius φάσεις, h. e. modò hoc modò illo colore appareat. *Phasidis* vocabulum (inquit Bochartus) pro rivo, vel flumine merè Syrum est. Sic Psalmo Syro 42. 2. על פציודא דמויא (*al phasîde demoio*) *ad rivos aquarum.* Procopius lib. 2. de bello Persico, ab initio ortûs sui *Boam* dicit appellari; hodie corrupto vocabulo *Phasa*, vel *Fasso* dicitur. Ortum suum ducit (ut Plinius inquit) in Moschis, ut Strabo,

Strabo, in Armeniâ, ut Dionyſius, à monte Armenio; verſus ejus hi ſunt:

———Ἔνθά ϟ Φᾶσις
Κιρναὶς χ᾽ ὑδάτων ἑλισσόμενος πεδίοιο,
Εὐξείνῳ πόλλ᾽ χθόνα δηλὼ ἐπιδρήσσων ἄγνλυ.
Ἀργῴων τοσσῶτον ἀπ᾽ ὄφρα Ἀμαραντίοιο.

Apoll. lib 2. eum oriri dicit,

———Ἀμαραντίων
Τηλόθεν ἐξ ὀρέων, πεδίοι ὅθι Κιρναίοιο.

Amaranta autem (ut ibidem Scholiaſtes) vel urbs eſt in Ponto, vel montes Colchici, unde (ſecundum Herodotum) Phaſis delabitur. Quo ignorato Egeſtratus Epheſius Phaſidis portus ἀμαραντίας, h e ἐυθαλεῖς, καὶ ἀμαράντους, i. e. *ſemper florentes* reddidit. Amaranta autem eſſe montes Colchorum, Cteſias quoque lib. 2. prodidit. Stephanus Amarantos populos dicit eſſe inter Colchos, apud quos Phaſis flu. naſcitur, unde à quibuſdam *Amarantius* dicitur. Atque hæc de illius ortu, quem ex Armeniâ duci, inter omnes ferè authores ſatis conſtat. De exitu ejus (inquit Lud. de la Cerda) quæſtio aliqua, ſed non incerta. Aliqua, nam Hecatæus Mileſius ſcripſit in Oceanum influere, ſed non ita incerta; nam certum influere in Euxinum ex Apollonii Scholiaſte, ex Agathiâ, ex Eratoſthene 3 Geogr. ex aliis. Ergo cum Hecatæus nominat Oceanum, credibile intellexiſſe mediterraneum. Regio, per quam fluit five quæ illi adjacet *Phaſiana*, & illius incolæ *Phaſiani* Diodoro Siculo dicuntur. Xenophon quoque lib. 4. à Phaſide 40. m. p. biduo confectis, obvios ſe habuiſſe dicit in montium verticibus *Chalybas*, *Taochos* & *Phaſianos*; quos Heraclides de politiis commendat, ut quam maximè hoſpitales: Φιλόξενοι δ᾽ εἰσὶν, inquit, ὥστε πολὺ ναυαγὸς ἱκοσδαλέειν, καὶ τρεῖς μνᾶς διδόναι ἀποπλεῖν (malim διδόναι ἀποπλέοντι) *hoſpitum ita ſunt amantes, ut naufragium paſſis viaticum præbeant, & abnavigantibus tres minas largiantur.* Et de iiſdem ſic Agathias lib. 3. Ἐν οἷς τοῖς ἔθνεσι τοῖς ὅσα ὑφ᾽ ἑτέραν βασιλείαν τέτακται, ἐκ οἴδα ἔγωγε ἄλλο ὅτου κλεινόν τι φύλον καὶ εὐδαίμων, πλήτε τὴν ὑφορολῆ, καὶ πλήθει κεφαλῶν, τόπων τ᾽ εὐκαιρίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῆς ὅλης ἐπιτηδείων, καὶ τῇ τῆς ἠδῶν εὐκοσμίᾳ τ᾽ καὶ δεξιότητι, *inter nationes quæ ſub alieno imperio conſtitutæ ſunt* (id eſt extra Romanam ditionem) *nullam equidem aliam vidi ita celebrem atque felicem, tam opum excellentiâ, quam multitudine ſubditorum, locorum etiam opportunitate, abundantiaque rerum neceſſariarum, ac morum elegantiâ & dexteritate.* Bochartus. Hos Hippocrates lib. de aere, aquis & locis Φασηνὲς vocat, vitamque agere dicit in paludibus, domos ligneas, & ex arundinibus in ipſis aquis habere extructas, neque inde multum ad emporia, urbeſque prodire, verum naviculis quibuſdam ex uno ligno fabrefactis ſurſum ac deorſum commeare. Aquas habere calidas, & ſtagnantes, à Sole putrefactas, imbribuſque auctas. Regionem illorum calidam, aquoſam ac denſam, imbribus magnis, & impetuoſis obnoxiam. Ob hanc cœli terræque conſtitutionem, & fructus inſalubres qui ibi naſcuntur, qui nunquam matureſcunt; & incolæ magni, corpulenti, quorum neque juncturæ, neque venæ apparent, colore pallido, qualis eorum qui morbo Regio laborant, linguâ graviſſimâ ob aerem obſcurum, & humidiſſimum, ad laborem à naturâ ſegnes. Hinc *aves Phaſiani*, Anglicè *Pheſants*. Mart. 3. 58.

Et impiorum Phaſianam Colchorum.

Et ep. 77. ejuſdem libri:

Nec Libye mittit, nec tibi Phaſis aves.

Et lib. 13. ep. 72.

Argivâ primum jam tranſportata carinâ,
Ante mihi notum nil, niſi Phaſis erat.

Fluvius hic multis nominibus clariſſimus eſt. Primò urbibus celeberrimis, quibus illius ripæ veſtitæ, atque ornatæ fuerunt. Ut Tritace, Cygnus, & quæ (teſte Plinio) in illius faucibus ſita eſt *Phaſis*, *Poliſtonia* hodiè, Colchorum (ut Strabo tradit) emporium, quod ex aliâ parte amni præcingitur, ex aliâ lacu, ex aliâ mari, unde biduo triduove Amiſum, Sinopemque navigatur. Præterea, quæ (ut inquit Plinius) maximè inclaruit, Æa 15. m. p. à mari, ubi Hippus & Cyanus, ſive Cyaneus, vaſti amnes in eum confluunt, quæ urbs Mileſiorum eſt colonia; item Dioſcurias, uti teſtatur Marcellinus, nunc uſque nota. Per hunc fluvium Argonautæ cum Jaſone in Colchos navigarunt ad rapiendum vellus aureum. Unde Ovid Met. 7.

Multaque perpeſſi claro ſub Iaſone tandem
Contigerant rapidas limoſi Phaſidos undas.

Idem lib. 4. de Ponto:

Et quondam Graiis Phaſi petite viris.

Catullus:

Peliaco quondam prognatæ vertice pinus
Dicuntur liquidas Neptuni naſſe per undas
Phaſidis ad fluctus, & fines Æeteos.

Val. Flaccus initio operis:

Hæmoniamque ratem; Scythici quæ Phaſidos oras
Auſa ſequi.———

Hinc proverbium illud natum:

Δὶς Φᾶσιν ἔνθα ναυσὶν ἔκπλεῖ δρόμος.

Unde Plin. 26. 8. *Alvi causâ ad Phaſin navigatur.* Prop. 1. 20.

Namque ferunt olim Pagaſæ navalibus Argo
Egreſſam longè Phaſidos iſſe viam.

Theocritus in fine Idyllii 13.

Πεζὸς δ᾽ ἐς Κόλχως ἢ καὶ ἄξενον ἵκηλο Φᾶσιν.

Magnam præterea, ut Euphrates, Nilus, aliique fluvii Phaſis quoque agros fœcundandi vim obtinet. Hinc illud Lucani:

Colchorum qui ruta ſecat ditiſſima Phaſis.

Admirabilis porro eſt fluvii hujus profunditas (eſt enim ut inquit Procopius lib. 2. de bello Perſico ſub finem, ſi quis alius, maximè profundus) Theocritus ubi ſupra:

———Βαθὺν δ᾽ εἰσίδεαι Φᾶσιν.

Et Orpheus in Argonaut. Φᾶσιν διπλῆν. Val. Flac.

———*Finem cum Phaſidis alti*
Tranſierit Perſes.

Deinde ejuſdem latitudo, quam Procopius magnam, Xenophon lib. 4. Ἀναβάσ. circiter 20. p. eſſe dicit: non ſine causâ igitur ab Apollonio εὐρὺς, & εὐρυρέων lib. 2. dictus fuit. Denique ejuſdem celeritas tanta eſt, teſte Procopio ubi ſupra, ut in mare Euxinum prorumpens longè diſtinctus feratur, nuſquam cæteris aquis commixtus, ità, ut ex eo pura bibendi nautis in medio pelago ſit facultas. Hinc optimo jure ab Ovidio & Val. Flacco *rapidus* dicitur. Apollonius lib. 2.

Φᾶσις διπλῆις εὐρὺν ῥόον εἰς ἅλα βάλλῃ.

Hinc Marcellinus lib. 2. tremebundis curſibus eum Colchos dicit attingere. Val. Flac. lib. 5.

Magnus ubi adverſum ſpumanti Phaſis in æquor
Ore ruit.———

Mirum itaque ab Agricola inter tardos & leniter fluentes fluvios enumerari, & ab Hippocrate ταχιμώτατον, & ἱκανώτατον ῥέοντα vocari. Æſchylus in Prometheo ſoluto, Europæ atque Aſiæ δίδυμον, καὶ μίγαν πέρμονα Phaſin vocat. Frigiditatem ejus haud obſcurè innuit Statius in Theb.

———*Non ulla nurus nec alumna niveſi*
Phaſidis———

Idem Sylv. 2.

Vincere aſpectu gelidi non Phaſidis ales.

Idem *ferum* & *horridum* in Sylvis appellat. Claudianus:

———*Calcabitur aſper*
Phaſis equo.———

Romani luxuriam ſuam ultra hunc flu. extendebant. Sen. de Conſol. *Ultra Phaſin capi volunt, quam ambitioſam popinam inſtruat.* M. Manilius:

———*Jam ventri longius itur*
Quàm modo militiæ. Numidarum paſcimur oris
Phaſidos & damnis.

Panegyricus: *Dapes quas poſitas extra Romanum Colchus imperium mittit.* Vide plura apud Stukium Scholiis in Periplum Ponti Euxini. Item *Phaſis* fluvius in Taprobane. Stephanus.

Pheneum, op. Arcadiæ, ubi Moly herba naſcitur. Pop. *Pheneatæ*, qui adorant Mercurium Quinctum. Cic. lib. 3. de N. D. ubi de Mercuriis: *Quinctus, quem colunt Pheneatæ, qui & Argum dicitur interemiſſe.* &c.

Pheneus, lacus Arcadiæ in Alpheum defluens, cujus aqua nocturno tempore perniciosa, diurno tempore ſalutaris eſt. Ovid. Met. 15.

Eſt lacus Arcadiæ (Pheneum dixere priores)
Ambiguis ſuſpectus aquis, quas nocte timeto;
Nocte nocent potæ, ſine nox à luce bibuntur.

Papinius Theb. 4.

Et Pheneos nigro Styga mitteré credita Diti.

Ubi inſcitè Muretus Peneum amnem in Arcadiâ ex Theſſaliâ tranſtulit, merito notatus à Scalig. ad Catulli Carm. 64.

———*Tanto te abſorbens vortice amoris*
Æſtus in abruptum detulerat barathrum;
Quale ferunt Graii Pheneum prope Cyllenæum
Siccari emulsâ pingue palude ſolum.

Et reliqua, ubi Herculem ejus effoſſorem capit. De Pheneo multa Pauſanias. De Stygis ad eam aquis Herodotus Euterpe. *Phenei* meminit Hom. in Catalog.

Οἱ Φενεόν τ᾽ ἐνέμοντο, καὶ Ὀρχομενὸν πολύμηλον.

Pheræ, Cheramidi Sophiano & al. op. Meſſeniæ, in orâ ſinûs Meſſeniaci, inter Meſſenen ad Bor. & Abeam ad Auſt. Item op. in Achaiâ Peloponneſiacâ. Ptol. *S. Georgio* Nigro. Long. 48. 25. Lat. 37. 00.

Pheræ, Fere adhuc, teſte Leunclavio, & *Jenizar*, teſte Nardo, op. Theſſaliæ geminum, ad diſtantiam 8. ſtad. in Pelaſgiâ reg. à Pelio monte 180. ſtad. diſtans, teſte Strabone, à Pagaſis 90. inter Demetriadem & Pharſalum, apud Bœbeidem

lacum. Hinc *Pheræus* Alexander tyrannus quidam dictus apud Plut. in Pelopidâ. Ab uxore suâ Thebe ob pellicatûs suspicionem interfectus est, teste Cicerone lib. 2. de Officiis, & Val. Max. lib. 9. cap. 13. Ovidius in Ibin:

Inque tuo thalamo jugulatus more Pheræi,
Qui datus est letho conjugis ense suæ.

Fuit & *Pheræ*, op. Atticæ inter Megara & Thebas.

Pherezei, populi, de quibus id solum ex Scripturâ constat eos habitasse in montanis & silvestribus locis. Hinc agreste hominum genus fuisse colligas, qui cum procul ab urbibus in solis pagis degerent, *Pherezæi* dicti sunt non immerito. Hebræi quippe pagos פרזות *pherazoth*, paganos פרזים *Pherazim* vocant.

Phila, urbs Macedoniæ, quam Demetrius, Antigoni filius, *Gonatas* cognominatus, juxta Peneum flu. condidit. *Fello* hodie Nardo. Item inf. parva Libyæ intra Tritonem flu. in quâ Nysa opidum, ad quod unicus est aditus. Est & inf. parva Gall. Narbon. inter Leronem & Phœnicem, teste Plinio. Ferrar.

Philadelphia, urbs gemina: una Lydiæ, adhuc *Philadelfia* cognominata, urbs olim Episcopalis, sub Archiepisc. Sardiano, nunc & ipsa metropolis, inter Sardes 28. & Tripolim supra 30. m. p. ac inter Ephesum ad occ. & Tiberiopolim ad ort. 60. à Thyatirâ 64. in merid. ad Tmoli mont. radices, terræ motibus vexata. Altera in Cœlesyriâ, *Amana*, & *Astarte* olim Stephano. *Rabbath* Ebræis, teste D. Hieronymo, Episc. sub Archiep. Bostrensi, Gadaræ & Areopoli finitima, in Decapolitanâ reg. à Philadelpho rege condita. Est & *Philadelphia* urbs Ciliciæ. Ptol.

Philæ, op. Ægypti in Thebaide. Est & inf. Ægypti parva, aspera, & undique prærupta, Ptol. & Heliodorus. Lucanus lib. ult.

Rursus multisidas revocat piger alveus undas,
Quâ dirimunt Arabum populis Ægyptia rura
Regni clausira Philæ.——

Plin. 5. 9. *Et in adverso insulæ quatuor Philæ, 600. m. p. à Nili fissurâ, unde appellari diximus Delta.* Sen. Nat. Eu. 4. 2. *Nunc vero magnas solitudines pervagatus, & in paludes diffusus, gentesque sparsus, circa Philas primum ex vago & errante colligitur*, &c. Ac rursum: *Primum incrementum Nili, circa insulam quam modo retuli Philas nascitur.* Forsan illic legend. *insulas quas.* Inde eidem Senecæ ad finem epistolæ secundæ *Philistæ* latrones & prædones, quales fuere earum 4 insularum incolæ. In iis accipiter numinis instar colitur.

Philippi, Col. & urbs Macedon. Archiep. in Thraciæ confin. apud M. Pangæi radices, *Crenides*, teste Diod. Sic. apud oram maris Ægæi, olim clara, nunc penè jacens & deserta. Hic *campi Philippici*, ubi inter Cæs. & Pomp. pugnatum est; poltea vero inter Augustum & Cassium. Virg. Æn. 1.

Romanas acies iterum videre Philippi.

Ovid. Met. 15.

Emathiique iterum madefient cæde Philippi.

Prop. lib. 2.

——*Mutinam aut civilia busta Philippos,*
Aut canerem Siculæ classica bella fugæ.

Sen. in Oct.

Pavere volucres & feras sævas diu
Tristes Philippi, hausit & Siculum mare
Classes.

Mem. hujus urb. B. Lucas, Act. Ap. 16. 12.

Philyres, pop. juxta Pontum. Dionys. v. 766.

Μάκρωνες, Φιλυρεῖς τ', καὶ οἱ μέσσοισι ἔχυσι
Δικρήνης.——

Val. Flac. lib. 5.

Messynichi, vos & stabulis Macrones ab altis,
Byzeresque vagi, Philyræque à nomine dicta
Litora.——

Phinthia, Siciliæ fons, in quem, ut Apion refert, nihil immergi potest, sed omnia fluitant, Plin. 35. 2. Φιντιὰς Diodoro. Unde Phalaridi in epp. opidani sunt Φιντιεῖς. Item amicus Damonis cujusdam, ut ex Plutarcho invenimus. Quanquam apud Val. Max. & Cicer. de Off. *Pythias* dicitur.

Phintonis, *Phinton* Capellæ, inf. inter Sardiniam & Corsicam. Plin. Ptol. *Isola rosa* Ortelio, *Isle de Figo* Pineto.

Phiræsi, Scandiæ inf. pop. Ptol. *Franci* Turnebo, cujus opinionem rejecit F. Hotoman. in Francogalliâ, & merito quidem, ut à vero alienam.

Phison, vel *Pison*, i. e. *oris mutatio*, sive *multitudo*, sive *extensio*, fluvius è Paradiso fluens. Gen. 2. qui ab Euseb. & Hieronymo in Qu. Hebr. Ganges dicitur. Hesychius: Φεῖσον πόλεως Παφλαγόνος ὁ ἐμπολίτης τόπος χώρης, ἀπὸ τῆς Ἕλλησι Γάγγης. Alcimus Avitus:

Quartus debinc Phison, quem nominat India Gangen.

Interim vero unus Geographus est Epiphanius qui Orientem simul & Occidentem conturbat. Sic enim ille in Anchoratu: Καὶ Φεισὼν μὲν ἔστιν ὁ Γάγγης παρὰ τοῖς Ἰνδοῖς καλούμενος καὶ Αἰθιοψιν. Ἕλλωνες δὲ τοῦτον καλοῦσιν Ἰνδὸν ποταμὸν, &c. Διαπερᾷ δὲ ἡ μεγάλην Αἰθιοπίαν καὶ δύσι ἔσωθεν Γαδείρων, εἰς τὴν μέγαν Ὠκεανόν.

Phlegethon, flu. infernalis, flammis æstuantibus rapidus, ab *urendo* sic dictus; quam etymologiam poetæ passim innuunt. Author Culicis:

Nec timuit Phlegethonta furentem ardentibus undis.

Silius lib. 13.

——*Exundantibus urit*
Ripas sævus aquis Phlegethon, & turbine anhelo
Flammarum resonans saxosa incendia torquet.

Idem ibidem:

Ardenti Phlegethonte natat fornacibus atris.

Statius Theb. 4.

Fumidus atra vadis Phlegethon incendia volvit.

Silius ni fallor,

Fons rapidus furit, atque ustas sub gurgite cautes
Egerit, & scopulis pulsat flagrantibus ora.

Seneca in Thyeste:

Phlegethon arenas igneus totas agens.

Virgil. Æneid. 6.

Quæ rapidus flammis ambit torrentibus amnis
Tartareus Phlegethon, torquetque sonantia saxa.

Hinc *Phlegethonteus.* Claud. 1. de Raptu:

Et Phlegethonteæ requierunt murmura ripæ.

Et *Phlegethontis.* Ovid. Met. 5.

——*Sparsumque caput Phlegethontide lympha.*

Phlegra, urbs Macedoniæ, in quâ Gigantes olim cum cœlestibus conflixere, & ab Hercule extincti erant. Hanc Eudoxus postea *Pallenen* dictam scribit. Steph. Silius lib. 12.

Tradunt Hereuleâ prostratos mole Gigantes
Tellurem injectam quatere, & spiramine anhelo
Torreri latè campos, quotiesque minatur
Rumpere compagem impositam, expallescere cœlum.

Ubi loquitur de *Phlegræo campo* qui est in Campaniâ juxta Cumas. De quo vide Cluverium Ital. Ant. pag. 1114. Hinc *Phlegræus.* Ovid. Met. 10.

——*Prius cecini plectro graviore Gigantes*
Sparsaque Phlegræis victricia fulgura campis.

Propertius 3. 11.

Issent Phlegræo melius tua funera campo.

Poetæ fabulâ hâc in comparationibus suis plerumque utuntur, Lucan. lib. 7.

Non aliter Phlegrâ rabidos tollente Gigantes
Martius incaluit Siculis incudibus ensis,
Et rubuit flammis iterum Neptunia cuspis,
Spiculaque extenso Pæan Pythone recoxit,
Pallas Gorgoneos diffudit in ægida crines,
Pallenea Jovi mutavit fulmina Cyclops.

Statius Theb. 2.

Non aliter (Geticæ si fas est credere Phlegræ)
Armatum immensis Briareus stetit æthera contra,
Hinc Phœbi pharetras, hinc torvæ Palladis angues,
Inde Pelethroniam præfixa cuspide pinum
Martis, ac hinc lasso mutata Pyracmone temnens
Fulmina, cum toto nequicquam obnixus Olympo
Tot queritur cessare manus.——

Idem 1. Achilleidos:

Sic cum palantes Phlegræa in castra coirent
Cœlicolæ, jamque Odrysiam Gradivus in hastam
Surgeret, & Libycos Tritonia tolleret angues,
Ingentemque manu curvavit Delius arcum,
Stabat anhela metu solum Natura Tonantem
Respiciens, quando ille hyemes, tonitrusque vocaret
Nubibus igniferam qui fulmina posceret Ætnam.

Silius lib. 9.

Tollitur immensus deserta ad sidera clamor,
Phlegræis quantas effundit ad æthera voces
Terrigenum campis exercitus, aut fator ævi
Quando à Cyclopa nova fulmina voce poposcit
Jupiter, extructis vidit cum montibus ire
Magnanimos raptum cœlestia regna Gigantes.

Et lib. ult.

Qualis odoratis descendens Liber ab Indis
Egit pampineos frenatâ tigride currus:
Aut cum Phlegræis confecta mole Gigantum
Incessit campis tangens Tirynthius astra.

Val. Flac. lib. 6.

——*Tremebundaque pulsu*
Nutat humus; quatit ut sævo cum fulmine Phlegram
Jupiter, atque imis Typhœa verberat arvis.

Atque hæc poetæ. Theagenes vero & Eudoxus qui ad historicam fidem pugnam hanc reducere conantur; Pallenen, inquiunt

quiunt, quæ veteri nomine Phlegra vocabatur, homines tenuerunt, quibus immanitas & ſuperbia morum, Gigantum cognomen pepèrit. In hos ineunte prælium Hercule, fulmina de cælo nulla ſunt, donec ii fugere coacti ſunt, & ingenti victoriâ ſuperati. Ex hâc re rumor in vulgus ortus, ut Gigantes moverint bellum Diis. Id autem ideo fictum eſt, quoniam ea regio tota ſulphure plurimo ſcatet. Hinc fit, ut ventorum impulſu excitetur paſſim ignis, qui, cum exitum è cavernis natura expetat, dum luctatur aſſiduè terram tandem quatit, & commovet, exuritque frequenter; unde & nomen ſortitur, φλέγω enim Græcè *exurere*, *ardereque* ſignificat.

Phlius, *untis*, à *Phliunte* conditore, teſte Pauſaniâ, op. Peloponneſi geminum: Unum in Sicyoniâ reg. prius *Arantia*, & *Araethyrea*, teſte Strabone. *Tri* Sophiano, *Rupela* Laonico, *Phoica* Pineto, à Corintho 30. ſtad. in occ. à litore 20. Alterum in Elide, teſte Plinio, à Cyllene 15. m p. à litore 2. ab Olympiâ 63. Populi *Phliaſii* Xenophonti fide & fortitudine clari.

Phocæa, urbs Æolidis in orâ, inter Cumam ad Bor. & Smyrnam ad merid. à quâ 25. m. p. recedit, apud oſtia Hermi flu. Epiſc. ſub Archiepiſc. Smyrnenſi. *Phocis* Melæ, Athenienſium colonia. Mem. ejus Lucan. lib. 3.

Et poſt tralatas exuſtæ Phocidis arces.

Item *Phocæa* alia opidum Cariæ juxta Mycalen Mont. Plinius. *Phocenſes* Ioniæ pop. patrium ſolum communi conſilio relinquentes, ſe non reverſuros jurejurando, additis devotionibus, & execrationibus, polliciti ſunt, & in Galliam profecti Maſſiliam urb. condiderunt, ut authores ſunt Herod. lib. 1. & Strabo lib. 4. Hinc ortum adagium eſt: *Phocenſium execratio*, de jurejurando multis vinculis aſtricto, uti Horat. meminit Epod. 16. à quo *Phocæi* dicuntur. *Phocenſes* quoque Phocidis in Græciâ pop. rem memoratu dignam feciſſe narrat Plutarchus. Hi enim in prælium contra Theſſalos exeuntes, mulieres & liberos in unum locum congeſtos, ubi ipſi à Theſſalis victi eſſent, & interfecti, comburendos illico mandarunt iis, quos ad cuſtodiam reliquerant: quod conſilium & mandatum etiam mulieres ipſæ approbarunt, licèt non adimpletum fuerit, victoriâ adverſus Theſſalos reportatâ. Ex eâ deliberatione natum eſt proverbium: *Phocenſium deſperatio*, de ſtulto & inſano conſilio. *Phocæi*, etiam & *Phocenſes* dicuntur, & *Phocaici*, pop. Æolidis in Aſiâ, & Phocidis in Græciâ, qui & *Cyrrhæi* & *Caſtalii* quoque apud poetas dicuntur.

Phocis, regio Achaiæ, inter Bœotiam & Ætoliam ad occ. in quâ Delphi urbs, & Parnaſſus mons cum Helicone. Ovid. Met. 1.

Separat Aonios Actæis Phocis ab arvis.

Dionyſius verſ. 437.

Τῷ δ' ἔπι Φωκὶς ἄρουρα πρὸς αἰγιαλίλιψ τ' ἠῶ,
Ἑλικωνίδων βορέλιψ δι', χ' ὑμνοπυλάων
Παρνησσοῦ ναφόεντος ὑπὸ πτυχί.——

Phœnice, reg. Syriæ maritima, inter reliquam Syriam ad Bor. Eleutherio flu. diſterminante, & Palæſtinam ad merid. Chorſeo flu. ab eâ diviſa; Ubi Tripolis, Byblos, Tyrus & Sidon, urbes quondam claræ. Pop. *Phœnices*, quos Joſephus author eſt inveniſſe Græcas literas. Sane Lucanus lib. 3.

Phœnices primi (famæ ſi creditur) auſi
Manſuram rudibus vocem ſignare figuris.

Phœnices inter alia de nimio cauponandi ſtudio apud Pindarum notantur. Unde adagium, *Phœnicum more*, de compenſatione quæ fieri ſolet de manu in manum; quod ſit ubi res eſt cum homine incertæ fidei; Sic enim caupones faciunt, manu dantes ſimul & recipientes. Fuere & aſtuti ac infidioſi, ut adagium ab illis prodierit apud Diogen. & Suidam: *Phœnicum pacta*, in vafros & aſtutos, quales fuere Phœnices, qui hoſpitia terræ per diem & noctem impetrata, juſſi abire, reſponderunt, illum diem & noctem nondum præteriiſſe. Phœnices primi mercaturam exercuiſſe feruntur, uti ex Sophocle legitur. Dionyſius verſ. 904.

Οἱ μὲν ἐπ' ἠπείρου, πάντῃ Σύρτεις κελεύσῃ,
Οἱ δ' ἀλὸς ἐγγὺς ἰόντες ἐπωνυμίλιν Φοίνικες,
Τῶν δ' ἀνδρῶν γαῖης οἳ Ἐρυθραίοις γειτόνασιν,
Οἳ πρῶτοι νῆσσιν ἐπειρήσαντο θαλάσσης,
Πρῶτοι δ' ἐμπολίης ἀλιδινέϊ ἐμπήσαντο,
Καὶ βάθυν ἐρεσσάμενοι πόντον ἐφοίτησαν.

Nunc ſecundo loco (inquit Bochartus) ſe offerunt Phœnicum navigationes, qui paulo poſt ætatem Moſis à Joſuâ & Iſraelitis è patrio ſolo pulſi, primò in Phœnices litora, mox per totum mare Mediterraneum cœperunt ſe diffundere, & in multis Europæ, Aſiæ, & Africæ locis colonias diſſeminare. Partem in Africam conceſſiſſe colligere eſt ex Procopii Vandalicis, ubi meminit columnarum in Africâ Tingitanâ erectarum cum Phœnicià inſcriptione: ΗΜΕΙΣ ΕΣΜΕΝ ΟΙ ΦΥΓΟΝΤΕΣ ΑΠΟ ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΙΗΣΟΥ ΤΟΥ ΝΑΥΗ ΥΙΟΥ ΝΑΥΗ. Hoc eſt: *Nos ii ſumus qui fugerunt à facie Joſuæ latronis filii Nave.* Phœnices ſcripſerant, ut fas eſt conjectare אנחנו כורותים מפני יהושע בן נון איש החפ *Phœnicum* porro vel *Phœniciæ* nomen, ſit licet pervulgatum, obſcuræ tamen eſt originis, & perincertæ. Sunt qui ἀπὸ τῆς φοινίκων, à palmarum copiâ *Phœniciam* dictam volunt; alii à colore Rubri maris, unde ſc. in Syriæ litora migraverint primi Phœnices; alii à purpuræ colore puniceo, cujus Tyri magnus proventus; alii ἀπὸ τοῦ φόνου à *cædibus* quibus fuerint olim impensè dediti; alii à *Phœnice* Tyrio, cujus in poetarum fabulis multa mentio. Plerique recentiorum nomen Hebræum eſſe putant, à Græcis interpolatum, quod quidem Scaliger פנחס *Pinchas*, Fullerus פנך *Panek*, alii פנג *Pannag* ſcribi volunt, nullis authoribus freti: Cùm Hebræus ſcriptor vetuſtus nullus extet, qui Phœniciam vel Phœnices his nominibus appellaverit. His igitur omiſſis, Bochartus *Phœnicum* vocabulum Græcum eſſe non diffitetur; ſed quomodo Græcæ ſunt tot populorum, urbium, fluminum nomenclaturæ, quas ex Hebræâ linguâ deſumptas Græci ad ſuæ typum ſic effinxerunt, ut viderentur apud ſe natæ. Ita ex *Moph* fecere *Memphin*; ex *Boſra*, *Byrſam*; ex torrente *Jabboc*, *Jobocchum*; ex torrentibus *Kedron* & *Kiſon*, torrentes τῶν Κέδρων, καὶ τῶν Κισσῶν, i. e. *cedrorum* & *picarum*. Eâ plane ratione *Phœnicum* vocem à Græcis effictam fuiſſe putat vir magnus ad inſtar Hebraicarum ענקי ענק *phene Anak*, ac ſi *filios Anak*, vel *Anaceos* dixeris. Item Φοίνικες, γένος τι Ἀθλιώτην, teſte Heſychio. Vide Meurſ. Attic. Lect. pag. 311.

Pholegandrus, inſula una Sporadum. *Philocandrus* Ptol. & Heſychio. *Phlegandrus* eſt Punicè פלג גונדרי *Phelecgundari*, h. e. *tractus lapidoſus*. Rectè Bochartum ſic conjectaſſe docent hæc Strabonis lib. 10. quæ inde deſcripſit Stephanus: Φολέγανδρος, ὃν Ἄρατος σιδηρείων ὀνομάζει διὰ τὴν τραχύτητα. Arati verſus ſic ſe habet:

Ὦ Λητοῖ σὺ μίνεις γε σιδηρείην Φολεγάνδρου.

Pholoe, mons Peloponneſi in Arcadiâ ſylvoſus, nivoſus, & excelſus, Piſæ Olympiæ proximus. Hujus mem. Ovid. lib. 2. Faſt.

Teſtis erit Pholoe, teſtes Stymphalides undæ.

Stat. 3. Theb.

Unus ut ex ſylvis Pholoes habitator opacæ.

Sidonius Apollinaris:

Paſſim per Pholoen jacet nivoſam.

Lucan. lib. 3.

——*Tunc linquitur Æmus*
Thracius, & populum Pholoe mentita biformem.

Strabo lib. 8. Καὶ ἡ Φολόη δ' ὑπέρκειται τῆς Ὀλυμπίας ἐγγύτατα ὄρος Ἀρκαδικὸν, ὅτε πρὸς ἑσπέραν τὴν Πισαίαν ἔβλ. Nomen ſortitur à *Pholo* illo Herculis intimo ibi ſepulto. Inſignis eſt locus Diod. Sic. lib. 4. Ὃν Ἡρακλῆς μεγαλοπρεπῶς ἔθαψεν ὑπὸ τὸ ὄρος, ὁ σφόδρα ἐκλόξου γήρους τρεφθέντος. Φολόη γὰρ ὀνομαζόμενον διὰ τὴν ὁμωνυμίας μυθικὴν τινὰ ἱστορίαν, καὶ ὃ δὴ συμβεβηκός. Inde *Pholoeticus*. Sidon. in Paneg. Majoriano.

——*Non ſic Pholoetica monſtra*
Atque Pelethronios Lapithas Semeleius Evan
Miſcuit.——

Eſt etiam famulæ cujuſdam textricis nomen. Virg. Æn. 5.

Olli ſerva datur operum haud ignara Minervæ
Creſſa genus Pholoe, geminique ſub ubere nati.

Phrudis, Gall. Belg. flu. Ptol. *Some* Becano, *Sambri* vero Cænali.

Phruri, Scythica gens Sericæ vicina. Dionyſius:

Καὶ Τόχαροι, Φρῦροί τε, καὶ ἴθνεα βάρβαρα Σηρῶν.

Ubi aliqui Φρῦγοι.

Phrurium, promont Cypri, inter Zephyrium promont. ad occ. & Curium urb. ad ort. *Capo Blanco* Mercatori. Item Indiæ extra Gangem urbs. Ptol.

Phrygia, regio Aſiæ gemina: *Magna* Ptolemæo, ſeu *Major* Xenophonti, Livio, & aliis, quæ & *Pacatiana* in Lib. Notit. & Concil. dicitur; in quâ Synnada & Laodicea metropoles, tota mediterranea. *Germian* Caſtaldo, *Durgat* vero Turcis, teſte Leunclavio; Galatiæ, Pamphyliæ, Lydiæ, Cariæque confinis. Altera *Minor*, quæ Epictetos, teſte Strabone, dicta eſt & Helleſpontiaca, & Troas Ptolemæo, Myſia vero Plinio, *Sarcum*, vel *Saerum* Caſtaldo, in quâ urbes Alexandria, & Dardanum, in orâ, & intus Ilium, ſive Troja. Pop. *Phryges*. Virg. Æn. 9.

O vere Phrygiæ, neque enim Phryges, ite per alta
Dindyma.——

Antiquitas eos *Bryges* appellavit, uti docet Herodotus in Polyhymnia, qui addit ſic dictos eſſe priuſquam tranſmigraſſent in Aſiam. Strabo habet Βρίγες & Βρίγυες. *Brigantes* eoſdem nominari ab Herodiano tradidit Stephanus. Item locus inter Bœotiam & Atticam. Steph. Porro *Phryges* barbari ac ſervili ingenio eſſe feruntur, qui ſolis verberibus in officiis continentur, unde Proverbium: *Phryx verberatus melior*, teſte Suida;

dà; quod & Cicero habet in Orat. pro L. Flacco, ubi ait, *Phrygem* plagis meliorem fieri ſolere. Illud quoque: *Serò ſapiunt Phryges*: non ſolum ab Andronico, ſed etiam à Tullio in epiſt. Famil. uſurpatur in eos, quos ſerò pœnitet malè ſeu ſtultè factorum.

Phthia, urbs Theſſaliæ, patria Achillis, unde *Phthius* dicitur ab Horatio in Odis:

———*Trojæ prope victor altæ*
Phthius Achilles.

Ejus mem. Ovid. Met. 13.

Quis locus Ajaci? Phthiam hac Scyronve ferantur.

Virg. lib. 1. Æn.

Cum domus Aſſaraci Phthiam, clariſque Mycenas
Servitio premeret.———

Item portus Marmaricæ. Ptol. Plin. Strab. *Porto del Patriarcha*, teſte Moletio.

Phthinthia, op. ſeu pagus Siciliæ mediterr. in orâ Auſtrali ad flu. cognominem, inter Camarinam, & Terram novam in mare influentem. *Drilo*, teſte Nigro.

Phthuris, Æthiopiæ op. unum ex iis quæ C. Petronius, quum ab Auguſto Ægypto præfectus eſſet, expugnavit. Plin. 10. 39.

Phthuth, Maurit. Tingitanæ flu. extra Herculis columnas, in Oceanum Atlanticum influens, inter Solis mont. & Phut op. *Tenſiſt* Caſtaldo, *Fez* Varrerio.

Phycole, urbs Æmiliæ marit. Epiſc. ſub Archiepiſc. Ravennate, inde 15. m. p. Ariminum verſus 20. ubi ſal coquitur, ingenſque illius proventus eſt in totâ Æmiliâ: urbs ob aeris inſalubritatem à paucis habitata. *Cervia* vulgò dicitur.

Phycus, untis, promont. Cyrenaicæ apud Cyrenen urb. inde introrſum ad 12. mill. diſtantem. Eſt etiam caſtrum, quod Niger ſcribit ab Italis nautis *Cabo de Carena*, & à Barbaris *Baxaſen* dici. Lucan. lib. 9.

———*Sævas meritum Phycunta rapinas*
Sparſit.———

Phylace, op. Theſſaliæ in Epiri, ſeu Moloſſidis (quæ eſt regio Epiri) confin. à *Phylaco* Deionis filio conditum. In hoc Proteſilaus regnavit, unde ipſe *Phylacides* dictus. Ejus mem. Lucan. lib. 6.

———*Prima Rhœteia litora pinu*
Quæ tetigit Phylace, Pteleoſque & Dorion ira
Flebile Pieridum.———

Phylace etiam Pauſan. & Apollod. locus eſt Peloponneſi in Arcadiâ, unde Alpheus flu. oritur. *Phylace* quoque Hermopolitana, urbs Ægypti ab Nilum, *Beniſuaif* Zeiglero, cui etiam *Phylace Thebaica* eſt in eadem reg. quam *Munia* dici idem ait. Item *Phylace* Macedoniæ op. in Pieriâ reg. inter Lariſſam & Pellam. Plin. Ptol.

Picardia, prov. Gall. Belg. in regno Franciæ, in confin. Belgii, inter Campaniam ad ort. Hannoniam & Arteſiam ad Bor. mare Britannicum & Normanniam ad occ. & provinciam inſulæ Franciæ ad merid. Ejus caput eſt Ambianum, *Amiens.*

Picentia, Picentinorum op. quod caput gentis fuit, teſte Strabone lib. 5. Τῶν δ' Πικεντίνων ὑπῆρχε πόλις Πικεντία. Silius lib. 8.

———*Nunc ſeſe oſtendere miles*
Leucoſiæ è ſcopulis, nunc quem Picentia Pæſto
Miſit.———

Mela 2. 4. *Pæſtum opidum, Silarus amnis, Picentia. Picentum* Stephano dicitur. *Vicentiam* hodie vocari tradit Leander. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 6.

Picenum, Picentium regio, qui Umbris & Sabinis ab ortu Solis proximi fuerunt. Dicitur & *Picenus ager*, vocabulo adjectivo: quod etiam in aliis rebus ad hoc ſolum pertinentibus uſurparunt veteres Romani. Horat. lib. 2. Sat. 3.

———*Picenis excerpens ſemina pomis.*

Juvenal. Sat. 11.

Signinum, Syriumque pyrum, de corbibus iiſdem
Æmula Picenis & odoris mala recentis.

Martial 1. 43.

Nec de Picenis venit oliva cadis.

Auſon. Ep. 3.

Qualis Picenæ populator turdus olivæ
Clunes opimat cereas.

Plutarcho ac Ptolemæo, gens ipſa dicitur Πικλωῖ, regio vero Appiano Civil lib. 1. Πικλωΐς, quæ Polybio lib. 2. & Straboni lib. 5. eſt Πικεντίνη, quo vocabulo gentilitio Romani quoque uſi ſunt. Polybio lib. 3. ac Dion. lib. 63. gens dicitur ad ſuperum mare, ut omnibus pariter Latinis, Πικένλες. Stephano vero corruptè Πικλανλες. Regio vero eorundem eidem τὸ Πικεντικὸν. Ὀμβρικοί, inquit, ἔθνος Ἰταλικὸν ἀπὸ τοῦ Ἀδριανοῦ κόλπου, μέσον τῆς Παδανῆς καὶ Πικεντίνης. De origine gentis ita Plin. 3. 13. *Orti ſunt à Sabinis, voto vere ſacro.* Et Strab. lib. 5. Ἔστι δὲ παλαιότατον ἔθνος οἱ Σαβῖνοι, οἱ καὶ αὐτόχθονες. Τούτων δ' ἄποικοι Πικεντῖνοί τε καὶ Σαμνῖται. Et eodem libro poſtea: Ἔστι δ' ἡ Πικεντίνη μεταξὺ τῆς Ὀμβρικῶν πόλεως, τῆς μεταξὺ Ἀγκῶνος καὶ Ἀρσούλων. δ' ὁμώνυμος καὶ ὁ Σαβῖνος οἱ Πικεντῖνοι, δυσχειμέρῳ καὶ ὀδὸν ἡγεμονεύοντι τοῖς ἀρχηγέταις, ἀφ' οὗ τὸ ὄρνεον. Πῖκον γὰρ τὸν ὄρνιν τοῦτον ὀνομάζουσι, καὶ νομίζουσιν Ἄρεος ἱερόν. Feſtus: *Picena regio in quâ eſt Aſculum: dicta quòd Sabini, quum Aſculum proficiſcerentur, in vexillo eorum picus conſederit*: Forſan à ſimilitudine vocabuli *Picentium* Latinis occaſio nata fabulam de pico ave fingendi. Quam tamen longe aliter conſtruxit, lepidiuſque adornavit Silius, non à volucre, ſed ab homine, nomen, originemque gentis deducens. Sic enim ille lib. 8.

Et qui Picenæ ſtimulat telluris alumnos,
Horridus & ſquamis & equinâ Curio criſtâ
Pars belli quàm magna venit!
Hæc & quos paſcunt ſcopuloſæ rura Numanæ;
Et queis litoreæ fumant altaria Cupræ,
Quique Truentinas ſervant cum flumine turres,
Cernere erat.———
Stat fucare colus nec Sidone vilior Ancon,
Murice nec Libyco; ſtatque humectata Vomano
Hadria, & inclemens hirſuti ſignifer Aſcli.
Vepicus quondam, nomen memorabile ab alto
Saturno, ſtatuit genitor, quem carmine Circe
Exutum formæ volitare per æthera juſſit,
Et ſparſit plumis croceum fugientis honorem.

De ubertate regionis ita tradit Strabo lib. 5. Οἰκοῦσι δ' οἱ Πικεντῖνοι ὑπὸ τῶν ὀρῶν ἀφεστάμενοι μίκει τῶν πεδίων καὶ τῆς θαλάττης, ὅπῃ μάλιστα ἔχουσιν εὐξημόνως μᾶλλον ἢ πλάτει τῆς χώρας, ἀγαθὴ πρὸς ἅπασα, βητίω δὲ τοῖς ξυλίνοις καρποῖς ἢ σιτικοῖς. Liv. lib. 22. *Hannibal in agrum Picenum divertit iter, non copiâ ſolum omnis generis frugum abundantem, ſed refertum prædâ.* De incolarum frequentiâ Plin. 3. 13. *Quinta regio Piceni eſt; quondam uberrimæ multitudinis,* CCCLX *millia Picenum in ſidem pop. Romani venere.* Plura vide apud Cluver. Ital. Ant. lib. 2. cap. 11.

Picis mons, mons Italiæ, ad fontes Sontii & Natiſonis. Jornandes de rebus Gothicis; *Attila* primâ adgreſſione Aquileienſium obſedit civitatem: cujus ab oriente muros Natiſo amnis, fluens à monte Picis, elambit. Vulgò *M. di Venzone.*

Picneſii, Myſiæ ſuper. pop. Ptol. *Erſech* Caſtaldo.

Picra, ſtagnum Africæ in Marmar. apud Hammonis oraculum, cis illud 100. ſtad. qua Alex. Magn. cum ad illud oraculum conſulendum pergeret, tranſiſſe fertur. Diodorus Siculus.

Pictavi, *Pictones* Cæſari, Plinio ac Straboni, populi Gall. Aquit. & urbs Epiſc. ſub Archiepiſc. Bituricenſi, & Academia. Populi *Poictovins*, & reg. *Poictou*, urbs vero *Pictavæ Poictieurs* hodie dicitur. *Auguſtoritum* olim vocabatur, teſte Ptolemæo.

Picti, pop. Britanniæ ſecundæ, h. e. Scotiæ, quorum reg. Deucaledonia Marcellino, ſed aliis Laudonia reg. putatur. Hi hodie linguâ Scoticâ *Phictiaid*, teſte Lhuydo, vocantur. Eorum mem. Mamertinus in ſuo Panegyrico. Claud. de vict. Stiliconis:

Perlegit exſangues Picto moriente figuras.

Hos è Scythiâ in Britanniam profectos, ac in Scotiâ conſediſſe autor eſt Beda, ſic à *pictura*, quâ utebantur, dictos; quibus Scoti ſucceſſere.

Pictones. Vide *Pictavi.*

Picuentum, Hiſtriæ urbs mediterranea. Ptol. *Priguento* Leandro.

Pieria, reg. gemina; Una Macedoniæ, cum op. cognomine, inter Axium & Peneum flumina, *Veria* Nigro. Altera Syriæ cum monte in Caſiotide reg. qui *Monte Nero* dici videtur Ortelio, ex Guil. Tyrio. Reg. autem Pieria in orâ, inter Ciliciam & Phœnicen ſita eſt, ubi Seleucia urbs præcipua cognomento *Pieria.*

Pierius ſinus, mare Thraciæ juxta Pangæum mont. ubi Oeſyme & Chryſopolis urbes. Thucyd.

Pierius, mons Theſſaliæ, Muſis ſacer. In hoc monte quidam Muſas natas volunt, atque inde *Pieridas* appellatas, quanquam alii à *Pieriâ* reg. & alii a *Pieri* filiabus, quas cantu vicerunt, dictas malunt, qui & *Pierus* Feſto & Pauſaniæ, in Macedon. confin. apud mont. Olympum, ubi op. ejuſdem nominis, Pheris proximum, de quo Plinius, cum lacu cognomine, teſte Pauſan.

Pierus, flu. Achaiæ in Peloponneſo, Pheras opidum alluens. Et Plin. op. Theſſaliæ cum monte, & Pauſan. mons Macedoniæ cum lacu, qui tamen, teſte Æliano eſt in Theſſaliâ.

Pimpla, mons Macedoniæ in Theſſaliæ confin. Olympo vicinus, Muſis ſacer, qui *Pimpleus* Catullo dicitur; ubi & fons

fons ejuſdem nominis, unde Muſæ *Pimpleæ* & *Pimpleides* dicuntur. Horat. 1. Od. 26.

Nectte meo Lamiæ coronam
Pimplea dulcis.———

Stat. Silv. lib. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene.———

Pinarus, flu. juxta Iſſum urb. inter Ciliciam & Syriam. Steph. Ejus meminit Dionyſius Periegetes, ut videre eſt in his:

Καὶ τῷ μ' πλεόνων πολεμὸν ὑπεμίσγε) ἴδωρ
Τηλόθεν ἐρχομένων, πυκνομιὸ ϝ ἠ Πινάρηιο,
Κύδνη ϝ σκολιοῖο μίσῳ διὰ Ταρσον ἰοῦσ.

De ſinu Iſſico ſeu mari Cilicio loquitur.

Pindeniſſus, op. Ciliciæ in Syriæ confin. ad Amanum mont. quod M. Cicero Imperator cum eſſet, oppugnavit, nomenque ex eo op. ſibi dari, ſicuti à *Numantiâ* devictâ dictus eſt *Numantinus*, Scipio, exoptavit. Cic. ad M. Cœlium: *Oppugnavi quinque & viginti diebus, aggeribus, vineis, turribus, opidum Pindeniſſum munitiſſimum, tantis operibus, ut mihi ad ſummam gloriam nihil deſit, niſi nomen opidi.* Ptolemæus Πιδνιλισσὸν, Stephanus autem Πιδνιλισσὸν vocat. Polybius quoque, quem per omnia ſequitur Strabo Πιδνιλισσεῖς hujus op. incolas vocat.

Pindus, Μακεδονῶν Sophiano & Labnico, mons Macedoniæ (inter illam & Ætoliam, ac inter Epirum & Theſſaliam) ingens, Ætolos ab Acarnanibus dividens; ex quo Inachus & Æas, teſte Strabone, & Peneus, teſte Ovidio, flum. effluunt. Vide Strab. lib. 9. Propertius *Perrhœbum* vocat lib. 3. el. 5.

Aut cur Perrhœbi tremuere cacumina Pindi?

Sen. Tragœdus:

Quà celſus aſtris inſerit Pindus caput.

Idem in Medeâ *ingentem* vocat, & alibi *nivalem*:

Pindi nivalis vertice, aut Nyſæ jugis.

Virg. Ecl. ult.

Nam neque Parnaſſi vobis juga, nam neque Pindi.

Lucan. lib. 1.

———*Qualis vertice Pindi*
Odonis Orygio decurrit plena Lyæo.

Ubi alii *Edonis*. Item Ciliciæ flu. in ſinum Iſſicum ſe exonerans. Strab.

Pinna, urbs Veſtinorum in Italiâ qui Præguttiis finitimi magis ſunt Orientales, Pop. *Pinnenſes*, Plin. 3. 11. Ejus mem. Silius lib. 8.

Quæ Fiſcelle tuas arces, Pinnamque virentem.

Long. 28. 34. Lat. 42. 45.

Pinon, Daciæ op. Ptol. *Phiſtona* Nigro.

Pinſum, Palatium Romæ eſt ad Collatinam portam, quæ & ob id *Pinſiana porta* dicta eſt. Alex. ab Alex. lib. 4. cap. 16.

Pintia, op. geminum: unum Hiſp. Tar. in Vaccæis & regno Caſtellæ vet. *Penafiel* Hieronymo Suritæ, apud Durium flu. inter Valliſoletum & Arandam 9. leuc. ſed Cluſio & Marianæ ipſa urbs Valliſoletum eſſe videtur, vulgò *Valladolid*, urbs præclara, & Caſtellæ vet. conventus juridicus. Long. 16. 25. Lat. 42. 00. Alterum in Siciliâ exciſum, in orâ Auſtrali, inter Thermas & Selinuntem, ubi adhuc veſtigia durant, teſte Fazello.

Piræa, civitas inſignis, *Amiſus* olim dicta, teſte Strab. lib. 12. Mileſii eam condiderunt prius: deinde Cappadocus princeps, ut refert Theopompus: poſtea, ab Athenocle & Athenienſibus habitata fuit, & *Piræa* nuncupata.

Piræeus, ſive *Piræus*, portus Athenarum, 400 navium capax, muro 2. m. p. urbi conjunctus. Catullus:

———*Curvis è litoribus Piræi.*

Prop. lib. 3.

Inde ubi Piræi capient me litora portûs.

Portus Piræi tutiſſimus fuit, unde Stat. lib. 12. Theb.

———*Trepidis ſtabilem Piræea nautis.*

Ovidius Faſtorum 4.

Sunion expoſitum, Piræaque tuta receſſu
Liquit.———

Idem Met. 6.

Cecropios intrat, Piræaque litora tangit.

Scylax Caryandenſis; Ὁ δὲ πρειεὺς λιμένας ἔχει γ. Ubi Iſ. Voſſius: omnes ferme arbitrantur, Piræum ideo triplicem dictum, quòd tres portus comprehenderet; nimirum ipſum Pyræum, Phalerum, & Munychiam. Verùm quâ ratione Phalerus, & Munychia, Piræei portus dici mereatur, equidem non video; & prorſus omni id ratione caret. Nam quamvis uno murorum clauſtro ſepti eſſent, diverſi tamen erant portus, maximoque à ſe invicem diſtabant ſpatio. Sed diſertè docet Pauſanias, jam antequam Themiſtocles Phalerum & Munychiam Piræo junxiſſet, tres habuiſſe portus; Θεμιστοκλῆς δὲ ὡς ἦρξε (τοῖς ϝ γὰ πλοίοις ὀλίγα ἐπιτήδεια ὁ πρειεὺς ἐφαίνετο εἰ φορτικοῖς, καὶ λιμένας τρεῖς ἀνθ' ἑνὸς ἔχων τοῦ Φληρεῖ) τοῦτο σοφίσιν ὑπῆρχον εἶ κλεισκολάζετο. Nullus itaque dubito, quin ideo triplex dictus ſit Piræeus, quòd tres diverſæ ſtationes in eo eſſent. Et ſane ex his tribus ſtationibus unam Piræei nomine fuiſſe inſignitam facilè, mihi perſuadeo. Alteram dictam fuiſſe Καντάρειον videtur innuere Heſychius: Καντάρειον, λιμὴν ἀπὸ κάνθ) ἐν πρειεῖ. Tertia appellata eſt Ζέα. Heſych. Ζέα, ἡ Ἐκάτη παρὰ Ἀθηναίοις, καὶ εἰς πρὶ ἐν πρειεῖ λιμένων ἀπὸ τοῦ καρποῦ ϝ Ζειᾶς. Ἔχει δὲ ὁ πρειεὺς λιμένας τρεῖς κλῃστάς. Ubi rectè κλῃστὰς appellat tres hoſce portus, ſive ſtationes; ſepto namque Munychiæ continebantur. Ideo Munychiam Rhodiorum urbi comparat Strabo lib. 9. Τὸ μ' πάμων ἐτετείχιστο καὶ συνῴκιστο ἡ Μουνυχία, παραπλησίως ὥσπερ ἡ ἐπὶ Ῥοδίων πόλις περιλαμβάνουσα τῷ περιβόλῳ ϝ πρειᾶ, καὶ τοῦ λιμένας πλήρεις νεωσοίκων. Iſ. Voſſius.

Pirene, fons ad radicem Acrocorinthi, Muſis ſacer, cujus aqua ſuaviſſima eſt ad potandum, teſte Strabone. Plaut. in Aulul.

Interbibere ſola, ſi vino ſcatet
Corinthienſem fontem Pirenen poteſt.

Statius Sylv. 1. 4.

Excludat Pimplea ſitim, nec conſcia detur
Pirene.———

Caballinus fons dicitur Perſio in Prologo, qui *pallidam* eam quoque ibidem vocat. Statius in Genethliaco Lucani:

Lucavi proprium diem frequentes,
Quiſquis collibus Iſthmiæ Dionis
Docto pectora concitatus æſtro,
Pendentis bibit ungulæ liquorem.

Et alibi:

———*Nec conſcia detur*
Pirene largos potius mihi gurges in hauſtus,
Qui manat de fonte tuo.———

Idem Theb. lib 3.

It comes Inoas Ephyre ſolata querelas,
Cenchreæque manus: vatum quà conſcius amnis
Gorgoneo percuſſus equo.

Ubi Lactantii vetus interpres; *equo Pegaſo, cujus ungulâ percuſſus locus, fontem effudit, qui Hippocrene dicitur: hoc enim fonte qui labra proluerit, poeta fiet.* Similem errorem vides eruditi grammatici, ei quem in Perſii Scholiaſte notat magnus Caſaubonus. Quia enim ſciebat fontem Muſis dicatum Hippocrenem dictum, falsò pro Pirene Hippocrenen hic hariolatur. Hujus fontis aqua διαυγὴς καὶ πάμῳ dicitur Straboni, Pauſaniæ quoque πολὺ ὑδὼρ & apud Athenæum, *omnium leviſſima*. Quod igitur *pallidam Pirenen* vocat Satyricus, vel ad fabulam referendum, & luctum Pirenæ matris Cenchriæ, ex cujus lachrymis fontem hunc manaſſe fabulantur, auctore Pauſaniâ: vel ad pallorem, quem ſibi etiam ſtudio, & arte interdum conciliabant iſti famæ negotiatores poetæ.

Piſa, urbs Peloponneſi ad Alpheum flu. & mont. Piſæum, de quo Plut. Regio *Piſatis* dicitur Straboni. Virgil. Georg. 3.

Aut Alphea rotis prælabi flumina Piſæ.

Hinc *Piſæus*, nomen gentile. Ovid. Am. lib. 3.

Ad quam pene Pelops Piſæo concidit axe.

Piſæ Milo tyrannus, cum ſubditos variis tormentis affeciſſet, ab eis in mare demerſus eſt. Ovid. in Ibin:

Utque Milo ſub cruciata eſt Piſa tyranno,
Vivus in occultas præcipiteris aquas.

Sic dictam volunt, vel à *Piſo* Apharei filio, vel à *Piſâ* filiâ Endymionis. Steph.

Piſæ, pl. num. Tuſciæ op. inter Arnum & Auſerem amnes, à *Piſæis* conditum, Elidis populis. Strabone teſte lib. 5. qui Neſtorem ad Ilium ſecuti, in reditu tempeſtate diſjecti, alii quidem Metapontum, alii litus Tyrrhenum tenuerunt, ubi à nomine relictæ patriæ, Piſas condiderunt. *Piſſa* duplici ſſ. habent Ptolemæus & Lycophron. Alpheas vocat Virg. Æn. 10.

Hos parere jubent Alpheæ ab origine Piſæ.

Claud. de bello Gildonico:

———*Nec Alpheæ capiant navalia Piſæ.*

Rutilius lib. 1.

Elide deductas ſuſcepit Etruria Piſas.

Ejus Lucanus lib. 2.

Hinc Tyrrhena vado frangentes æquora Piſæ.

Long. 33. 06. Lat. 42. 52.

Piſaurus, Piceni flu. à quo *Piſaurum* civitas Umbriæ ei ſuperpoſita nominatur. Hodie *Peſaro* dicitur. Servius v. ſcribit *Piſaurum* dictum, quod illis *aurum penſatum* ſit. Nam cum Camillus Gallos interemiſſet, aurumque quod Galli à Româ acceperant pro Capitolio non everſo, recepiſſet, & ſigna civitati appendiſſet, civitati nomen dedit. Plin. 3. 4.

Vibius

Vibius Sequeſter in Catalogo fluminum: *Piſaurus, qui & Iſaurus, ut Lucanus, à quo civitas Piſaurum, de quâ Catullus:*

Moribundâ ſede Piſauri.

Lucani locus eſt lib. 2.

Cruſtumiumque rapax, & junctus Sapis Iſauro.

Alii *Iſapis*. Long. 36. 08. Lat. 43. 48.

Piſidæ, antea *Solymi* vocati à *Solymo* Jovis & Chaldenæ filio: Populus eſt barbarus juxta Aſpendum & Ciliciam habitans. Steph.

Piſidia, Aſiæ reg. Bithyniæ, Iſauriæ, & Pamphyliæ finitima, cujus op. enumerantur, *Selga, Salagaſſum, Pednelisſum, Adadata, Brias, Grenna*, & alia nonnulla. Pop. *Piſidæ*; de quibus Livius lib. 38. ubi de expeditione Manlii in Piſidiam & vicina loca: *Inde in agrum Salagaſſenum uberem, fertilemque omni genere frugum ventum eſt. Colunt Piſidæ longè optimi bello regionis ejus.*

Piſtoria, Piſtorium Plinio, *Ad Piſtores* Antonino, urbs Hetruriæ ad mont. Apennini radices inter Florentiam & Lucam 12. m. p. hodie *Piſtoia*. Long. 33. 34. Lat. 43. 10.

Piſtrenſis villa, pagus Pannon. infer. ad Danubium, patria Sozomeni, à Sirmio urbe 26. m. p. teſte Ammiano, diſtans in ort. contra Petrovaradinum, qu. medius inter Bononiam & Taurinum. *Biſtricz*, teſte Lazio.

Pitane, urbs Æolidis in Aſiâ non procul à Caici flu. oſtio, duobus inſignis portubus, cujus incolæ *Pitanæi* & *Pitanitæ* nominantur. Fama eſt apud Pitanam lateres inventos eſſe, qui ſuper aquas innatarent, quod & de aliis locis traditum eſt. Ovid Met. 7.

Æoliam Pitanen à læva parte reliquit.

Long. 55. 00. Lat. 40. 20. Item *Pitane* op. Laconicæ mediter. ad Eurotam flu. & op. Macedoniæ marit. in orâ orientali. Pitane urbs à Pelaſgis capta, illis ſervire coacta fuit, donec ab Erythræis liberata, in priſtinam libertatem vindicata eſt. Hinc adagium: *Pitane ſum*, de iis qui redacti ad extremam calamitatem, rurſus ad priorem fortunam reſtituti ſunt, apud Zenodotum.

Pitanus, Corſicæ, flu. unus ex tribus majoribus, in orâ occid. inter Fiſeram op. & Marianum promont. Ptol. *Talabo* Caſtaldo.

Pithecuſæ, inſula Campano litori adjacens, non procul à Neapoli, à Virgilio *Inarime* dicta, à quibuſdam etiam *Ænaria*, à ſtatione navium Æneæ. Dicta Pithecuſa (ut Ovid. lib. 12. Met. fabulatur) à Cercopibus, teterrimo hominum genere, quorum fraudem, perjuriumque exoſus Jupiter in ſimias eos commutavit. Græci vero ſimias πίθηκους vocant. Verùm hanc nominis rationem tanquam fabuloſam rejicit Plinius lib 3. cap. 6. docetque Pithecuſas non à ſimiis appellatas, ſed à figlinis doliariorum, dolia enim Græci πίθους vocant. Habent autem hæc inſula in vertice op. ejuſdem nominis. Vide *Ænaria*.

Pitthea, op. Peloponneſi apud Trœzena, vel ipſa Trœzen in orâ Argiæ. Plut. Hinc *Pittheus*. Ovid. Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus.———

Pityæa, urbs inter Parium & Priapum. Steph. Apol. Arg. lib. 1.

———Ζαθέλη τε παρημάθιον Πιτύειαν.

Ubi Schol. Ἡ Λάμψακος πρότερον Πιτύεια ἐκαλεῖτο, ἣν τινες Πιτύαν ὀνομάζουσι. τινὲς δέ φασιν ὅτι Φείδις γενόμενος ἐξέλαυνε θηκας, καὶ ἀπὸ τούτου ἡ πόλις ὠνομάσθη. Θέφρας δὲ καὶ Θεόφραστος Πιτύην λέγουσι.

Pityuſa, inſ. parvâ ſinus Argolici ante Hermionen. Sunt & *Pityuſæ* inſ. duæ in mari Iberico, anguſto freto inter ſe diviſæ, quarum major Ebuſus, minor Ophiuſa. Ita Strabo. Idem & Ptolemæus docet. Pomponius quoque Mela idem ſentire videtur, licet Pityuſas utramque communi appellatione dici non moneat. At Plinio longè alia mens, qui utrique huic inſulæ nomen Ebuſus convenire ait; & Colubrariam five Ophiuſam aliam facit à Pityuſis. Longè falluntur qui Plinium Straboni & Ptolemæo conciliare quærunt. Diodorus Siculus eoſdem cum Plinio ſequi autores videtur, Πιτύοσσ enim agnoſcit unam magnam inſulam, in quâ urbs ſit quæ appellatur Ἔφεσος: niſi ejus codex ſic corrigendus & legendum Ἔβυσος. Idem Diodorus annotat Pityuſam à copiâ τῶν πιτύων, quas illa inſula fert, nomen inveniſſe. Plinius à frutice pineo Caſaub.

Placentia, Piacenza, colon. & urbs epiſc. ſub archiep. Bononienſi in Gall. Togatâ circa finem Æmiliæ apud Padum flu. non longè Trebiam flu. excipientem, urbs ampla Farneſiorum in Ducatu Parmenſi, inter Mediolanum & Parmam. Silius lib. 8.

Certavit Mutinæ quaſſata Placentia bello.

Long. 31. Lat. 45. 43. 58.

Placentia, urbs Hiſp. Tarrac in. Luſitaniæ confin. inter Salamanticam ad Bor. & Emeritam ad Auſt. 22. leuc.

Placia, Myſiæ op. juxta Cyzicum. Plin. 5. ult. Heſychius: Πλακία, χώρα περὶ Φρύγιλιν, εἰς ἣν ἀποικίαν ἐπεμψαν Ἀθηναῖοι. Ubi Palmerius: Hæc non ſunt intelligenda de urbe Myſiæ vel Phrygiæ, de quâ Herodotus l ib. 1. & Plin. lib. 5. cap. 32. Dionyſ. Halicarn. lib 1. Neque enim benè diceretur χώρα quæ eſt urbs, neque Φρὴξ ἡ Θρήϊκιλιν, quæ à Thraciâ dividitur totâ Propontide intercedente; ſed de Cherroneſo Thraciæ intelligo, quam Euripides in Hecuba Χερρονησίαν πλάκα vocat, eo quod plana eſt; nec dubito ad locum Euripidis reſpexiſſe Heſychium; & forte ſcripſerat Πλάκα χώραν.

Planaria, inſ. ultra Corſicam, à ſpecie ſic dicta, quòd æqualis freto exiſtat, ideoque navigii fallax. Plin. 3. 6.

Planaſia, inſ. maris Tyrrheni, inter Iluam & Corſicam. Item *Planaſia*, inſ. Gall. Narbon. teſte Strab. poſt Stoechadas, quæ *S. Marguerite* Dalechampio dicitur. Item op. ejuſdem Galliæ ad Rhodanum flu. Strabo. *Pont S. Eſprit*, teſte Jo. Poldo, inter Vivarium 4. & Avenionem ad Auſt. 8. leuc.

Planeſia, inſ. parva Hiſp. Tarrac. apud Ferrariam promont. & ante Dianiam op. *Iſla de Denia* vulgò dicitur.

Planctæ, inſulæ maris Euxini, quæ & *Cyaneæ*. Herod. lib. 4. Ἔπλευσι ἐπὶ τὰς Κυανέας καλεομένας, τὰς πρόσθεν Πλαγκτὰς Ἕλληνές φασιν εἶναι. Scylax Cariand. Αὗται δὲ αἱ Κυάνεαι ἀς λέγουσιν οἱ Ποντικοὶ Πλαγκτὰς πάλαι εἶναι, καὶ διὰ τούτων πρόσθεν ναῦν πεφάσθαι φησὶν ἐγὼ, ὅτε εἰς Κολχοὺς ἐπὶ Ἰάσονα ἤλασαν. Strabo lib. 3. Ταῖς δὲ Κυανέαις ἐπίκλησιν ἀμφοτέρωθεν τὰς Πλαγκτάς. De Homero loquitur, cujus verſus ex Odyſ. μ'. huc apponam:

Ἔνθεν μὲν γὰρ πέτραι ἀπορρῶγες, περὶ δ' αὐτὰς
Κῦμα μέγα ῥοχθεῖ κυανοπρῳρος Ἀμφιτρίτης·
Πλαγκτὰς δὴ τοι τάς γε θεοὶ μακάρες καλέουσι.
Τῇ μέν τ' οὐδὲ ποτητὰ παρίπτασθον (), οὐδὲ πέλειαι
Τρήρωνες, τάς τ' ἀμβροσίῃ Διὶ πατὴρ φορέουσιν,
Ἀλλά τ' αἰὲν ἀφαυρεῖ λὶς πέτρη,
Ἀλλ' ἄλλῃ ἐπέπεσε πατὴρ ἐναείθμιον ().
Τῇ δ' οὔτε τις νῆυς φύγεν ἀνδρῶν οὔτε ἴκηται·
Ἀλλά θ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν
Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι πύρος τ' ὀλοοῖο θύελλαι.
Οἴη δὴ κείνη γε περίπλω νηοπόρος νῆυς
Ἀργὼ πασιμέλουσα παρ' Αἰήταο πλέουσα.
Καί νύ κε τὰς ἐνέβη· ἄγχι βέλος μεγάλας πεφ πέτρας,
Ἀλλ' Ἥρη παρέπεμψεν, ἐπεὶ φίλος ἦεν Ἰήσων.

Platæa, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, ab Aſtypalæâ 60. m. p. *Placeda* vulgò. Item inſ. Cyrenaicæ ante Cyrenen. Herod. lib. 4. Cujus Cives *Plateenſes*, & regio *Plataica* dicitur, teſte Stephano. Cæterum à *Plateis* Bœotiæ, quas Hom. ſing. num. Πλάταιαν vocavit ſimiliter *Platæis*, vel *Plateatis*.

Platææ, arum, civitas Bœotiæ, ſub Citharone monte, non longè à Thebis. Steph. Dicta à *latitudine* nemorum. Non procul ab hâc urbe Pauſanias & Ariſtides Mardonium Xerxis ducem & conſobrinum ſuperaverunt.

Plemmyrium, flu. Siciliæ, agrum Syracuſanum, per quem labitur, crebris intundationibus irrigans; unde & nomen accepiſſe videtur ſc. ἀπὸ τῆ πλημμυρεῖν quod eſt *exundare*. Unde Virg. Æn. 3.

Sicanio prætenta ſinu jacet inſula contra
Plemmyrium undoſum.

Pleuron, Pleurone Ptol. & Pauſan. op. Æoliæ mediter. ad Evenum flu. proximum Calydoni, *Meleagria* Statio cognominata, & *Pleuronia* Straboni. Cujus mem. Ovid. lib. 7. Met.

Adjacet his Pleuron, in quâ trepidantibus alis
Opthias effugit natorum vulnera Combe.

Stat. 8. Theb.

———*Nunc torva Pylenes*
Agmina, nunc maſtæ fundens Pleuronis alumnos.

Pliſtus, flu. Phocidis Parnaſſum montem circumfluens, ac in ſinum Corinthiacum apud Cirrham op. labens. Ejus mem. Strab. l. 9. Ubi fis Caſaubonum adi.

Plotæ, inſ. duæ maris Ionii, quæ & *Strophades* Plinio, Straboni ac Apollonio dicuntur. Vide *Strophades*.

Plotæ, Æoliæ inſulæ ſic dictæ. Dionyſ. in Periegeſi:

Τλύ δὲ μετ' Αἰόλου εἰσὶ θεὸς ἐν νήσοις,
Ἐσθλὸ μὲν οἱ παῖδες εἰσὶν, ἐπίηρμαι δὲ γάμοι Πλωταί,
Οὔνεκα μέσσην ἔχουσι θέσπιον ἀμφιάλοιο.

Plote quidem una ab Homero nominatur Odyſ. κ', quo nomine eum Æoli inſulam appellaſſe teſtatur Euſtathius: videtur tamen is unus eſſe ex locis ab Homero nominatis, quorum certum ſitum non citius invenias, quam ſutorem qui utres conſuit, quibus venti in Ulyſſis gratiam, ab Æolo incluſi, ut facete apud Strabonem jocatur Eratoſthenes. Montanus.

Plubium, Sardiniæ op. Ptol. *Soſſari* Nigro.

Pluitalia, Ptol. *Pluvialia* vero Plinio, una ex inſulis Fortunatis, quam Bacchius *Iſola del ferro* vocari ſcribit. *Lanzerotta* vero Nigro dicitur.

Plumbaria,

Plumbaria, inſ. parva Hiſp. Tarracon. in orâ orientali, apud Ferrariam promont. *Plumbariam* quoque invenio apud Ptol. ſed in Sardoo mari.

Podolia, prov. Poloniæ ampla, ſub Lithuaniâ latè ſumptâ ſæpe comprehenſa, cum ipſius pars ſit. Terminatur à Sept. Volhinia, à merid. Moldavia, & ab occ. Ruſſiâ nigrâ

Pœcile, porticus clara Athenis, quam Polygnotus Thaſius gratuitò pinxit, cum partem ejus Mycon mercede pingeret, in quâ Stoici philoſophabantur. Plin. 35. 9. Latinè *varia* ſive *variegata*. In hâc autem porticu Zenos diſcipulos docebat, unde *Stoica* ſecta nomen appepit, & Philoſophi Stoici nuncupati, qui antea Zenonii ab ipſo doctore appellabantur, στοὰ enim Græcè *porticus* dicitur. Fuit & in Elide portus *Pœcile*, quæ à Plinio *Heptaphonos* appellatur, quoniam *ſepties eadem vox* in eâ reddebatur.

Pœdiculi, Italiæ pop. Strabo, ubi de Iapygiâ : Τινὲς δὲ αὐτῶν Ποιδικλοι λέγονται, μᾶλλον οἱ Πελάσγοι. Apud Appian. Ποιδίκλους pro Ποιδίκλους. Val. Max. lib. 7. *Ex Apuliâ quoque & Fidiculis*. Ubi *Pediculis* legendum docet Cluverius.

Pœni, *Carthaginenſes* qu. *Phœni* dicti, qui à *Phœnicibus* orti fuere, ut ait Servius in illud Virgilii Æn. 1.

———*Ponuntque ferocia Pœni*
Corda, volente Deo.———

Qu. Ennius :

Pœni ſunt ſoliti ſuos ſacrificare puellos.

Nempe Saturno, Tertullianus Apologetico : *Infantes penes Africa Saturno immolabantur palam uſque ad proconſulatum Tiberii, qui ipſos ſacerdotes in eiſdem arboribus templi ſui obumbratricibus ſcelerum votivis crucibus expoſuit, teſte militiâ patriæ noſtræ, quæ id ipſum munus illi proconſulis functa eſt.* Silius lib. 15.

———*Sacris Carthaginis illum*
Suppoſito mater partu ſubduxerat olim.

Ubi Dauſqueius : Piaculum duxere Pœni in ſacris Saturni ſuis præteritis externos puellos coemptos, aut ſuppoſititios mactare. Apud Diodorum lib. 20. huic ſacrorum præpoſteræ negligentiæ caſus ſuos imputant : Ἡπῶντο δὲ καὶ Κρόνον αὐτοῖς ἐναντίως, καθότι ἐν ταῖς θυσιαῖς τοῖς τέκνοις τῷ τοῦ, θεῷ τὴν ὑὸν τοῦ κρατίστου, ὑστερον ἀνάμνησιν λαβόντα παῖδας καὶ θρέψαντες ἔπεμπον ὅτι δὲ θυσίαν καὶ ζητήσεως γενομένης εὑρέθησάν τινες τὴν καθιερωμένην ὑποβολιμαῖοι γενόντες. Id ergo ut emendarent, ducentos nobiliſſimorum puellorum publicitus immolarunt : & facinoroſi facile trecenti ſuapte ſponte ceciderunt. Plato Minoe : ἡμῖν ὁ νόμος ὅδε, ἀνθρώπους θύειν ἀλλ' ἀνόσιον. Καρχηδόνιοι δὲ θύουσι τῷ Κρόνῳ, &c. Juſt. ex Trogo lib. 18. de Carthaginienſib. iiſdem, *Cum inter cætera mala etiam peſte laborarent, cruentâ ſacrorum religione & ſcelere pro remedio uſi, ſc. quippe homines ut victimas immolabant.* Idem de iis habet Plut. lib. de Superſt. Sil. autem Italicus :

Mos fuit in populis quos condidit advena Dido
Poſcere cæde Deos veniam, ac flagrantibus aris
Infandum dictu parvos imponere natos.

Lactant. lib. 1. c. 31. Peſcennius Feſtus in libro Hiſtoriarum refert Carthaginienſes Saturno humanas hoſtias ſolitos immolare, &c. Minucius Octavio : Saturno in nonnullis partibus Africæ à parentibus infantes immolabantur. Aug. C. D. 7. 19. Ideo à quibuſdam pueri Saturno ſoliti ſunt immolari, ut à Pœnis, Tertullianus Scorpiac : Afrorum Saturnum ſuum victimâ placari apud ſeculum licuit. Athenagoras : Φοίνικες δὲ Κρῆτες τὸν κρόνον ἐν τῇ τεκνοφονίας ἐθρήσκευον. Derivativum dipthongum æ in u mutat, ut *Punicus*. Virgilius :

Punica regna vides, Tyrios, & Agenoris urbem.

Hinc *malum Punicum* ; unde Crateris dictum apud Laert. *Sicut omnibus malis Punicis ineſt aliquod granum putre : ſic nemo eſt, qui omni prorſus vitio careat.* Et *Punica fides* pro fallaci, ab ejus gentis peculiari perfidiâ in proverbium abiit. Hinc *Puniceus* aliud. Adj. Ovidius in Ibin. de M. Regulo :

Vel quæ qui redimi Romanos turpe putavit.
A duce Puniceo pertulit, ipſe feras.

Puniceum etiam & *Punicum* dicitur quod colorem rubenter habet. Ipſe enim color ille *Punicus*, ſive *Puniceus* appellatur, qui Græcis φοινικοῦν eſt. Virg. Æn. 12.

———*Cum primum craſtina cœlo*
Puniceis invecta rotis Aurora rubebit.

Hinc *Punicare* verbum pro *Puniceum colorem trahere*, ſeu *habere*, apud Apul. princ. lib. 3. Metamorph. *Commodum Punicantibus phaleris Aurora ſecum quatiens lacertum cœlum inequitabat.* Item *Punicanus* adj. aliud apud Cicer. legitur orat. pro Murænâ. *Punicani lecticæ*, quibus Carthaginenſes uti ſolebant.

Pœninæ Alpes, *Pœnæ* Ptolemæo, *Pœninus mons* Livio. Hodie *M. Maggiore di S. Bernardo*, *Groſs S. Bernharts berg* Germanis, vel etiam *Monte di Giove* Leandro, mons qui Allobroges & Centrones à Salaſſis, hæc Gall. Narbonenſ. in quâ Sabaudia ab Italiâ ſeparat.

Póla, Iſtriæ civitas (ubi *Polaticus ſinus*, qui & *Flanaticus*. Vulgò *Il Carnero*, quòd ibi nautæ periclitentur. & *Polaticum promontorium*, de quo Steph.) quondam à Colchis condita, ſed poſtea facta colonia Romanorum. Mela 2. 4. *Pietas Julia* Plinio 3. 19. in deſcriptione Iſtriæ. Fuit (inquit Bochartus) in Iſtriæ & Italiæ confiniis *Pola* urbs a Colchis exulibus condita, quod ipſum Polæ nomen ſignificaſſe teſtantur hæc Callimachi apud Strabonem lib. 1. & 5.

Ἄσυεγον ἐκπάυσλο τὸ μὲ Φυγαδὼν τς ἐνίαυσι
Τερμιὸς, ἀτὰρ κείνων γλῶσσ' ὀνόμηνε Πόλας,

Nempe פלה *pala* in *Piel* Hebræis & Syris eſt *ſeparare*, *auferre*, *amovere*. Inde *Pola* Colchis *exulem*, vel *exilium* ſonabat. Long. 37. 00. Lat. 45. 04.

Polemonium, Cappadociæ urbs Ptol. *Vatiza* Nigro, aliis *Leona*, inter Amiſum, ac Trapezuntem. Portum habet cognominem, teſte Stephano.

Polendos, inſ. maris Ægæi, parva & deſerta ad Cherſoneſum Thraciæ. Plin.

Polentia, vel *Pollentia*, vulgò *Polenzo*, urbs Liguriæ apud Tanarum flu. cujus rudera inter Tanarum & Braidam op. latè ſparſa cernuntur. Hic Stilicho feliciter adverſus Viſigothos pugnavit. Claudianus :

O celebranda mihi cunctis pollens ſeclis!

Hinc Pollentinus adj. Statius Sylv. 2. 6.

Seu Polentinos merſiſſent flumina ſaltus.

Polentia altera in Piceno *M. Melone*, op. amplum in colle inter Maceratam & Septempedam 10. m. p. Pop. *Polentini* Plinio, Pamphilius ſcribit illam prorſus interiiſſe. *Polentia* item, *Pollentia*, Ptolemæo, op. Balearis maj. non obſcurum apud Alcudiam urb. Licet Moletius ipſam Alcudiam eſſe putet. Long. 24. 42. Lat. 40. 20.

Polentina plebs, vulgò *Polenta*, pagus Æmiliæ inter Ravennam urb. 24. m. p. & Apennini mont. radices Bretinorio urbi finitimus, teſte Hieronymo Rubeo.

Pollentia, op. in maj. Balearium inſ. Plin. Fuit altera *Pollentia* juxta Apes inclyta lanarum nobilitate. Plin. 8. 48. *Hiſpania nigri velleris præcipuas habet : Pollentia juxta Alpes cani.* Columella 7. 2. *Sunt etiam ſuapte naturâ pretio commendabiles colores pullus atque fuſcus : quos præbent in Italiâ Pollentia, in Bæticâ Corduba.* Sil. Ital. lib. 8.

———*Fuſcique ferax Pollentia villi.*

Mart. lib. 14. epigr. cui Lemma, *Lanæ Pollentinæ*.

Non tantum pullo lugentes vellere lanas,
Sed ſolet & calices hæc dare terra ſuos.

Polonia, regnum peramplum Europæ, ubi alias Germano-Sarmatia, cum parte Orient. Germaniæ, prope Viſtulam flu. Terminatur à Sept. mari Baltico, Livoniâ, & Moſcoviâ, ſeu Ruſſia Alba, à quâ etiam ſeparatur ab ortu, ab occ. Germaniâ, & à merid. Hungaria, Tranſylvania & Moldavia. Dividitur in duas partes, nempe in Poloniæ regn. proprium, & magnum Ducatum Lithuaniæ. Poloniæ regni partes ſunt, 1. *Polonia ſuperior*, ſeu *parva*, cujus cap. Cracovia, totius regn. primaria. 2. *Polonia inferior*, ſeu *magna*, cujus cap. Poſnania. 3. *Mazovia*, cujus cap. Warſovia, regia ſedes. 4. *Cujavia*, cujus primaria Gedanum. 5. *Ruſſia Nigra*, ubi Leopolis. Magni Duc. Lithuaniæ partes ſunt 1. *Lithuania propria*, cujus cap. eſt Vilna. 2. *Volhinia*, ubi Luceoria. 3. *Podolia*, ubi Camenecium. 4. *Poleſia*, ubi Breſlia : & 5. Samogitia, ubi Mednichia.

Pomerania, prov. Germ. ad mare Balticum, Ducatûs tit. nobilis eſt in Circulo Saxoniæ ſup. Terminatur autem à ſept. mari Baltico, ab Oriente Pruſſia, à merid. Marchia Brandeburgica, & ab occid. Duc. Megalopolitano. Dividitur in decem partes. Suntque 1. Ducatus Stetinenſ. 2. Principatus Rugiæ. 3. Dominium Barthenſe. 4. Dominium Volgaſtenſe. 5. Com. Gutzovienſ. in citeriori Pomeraniæ, ſub dom. Suecorum. 6. Ducatus v. Pomeraniæ. 7. Duc. Caſſubiæ, & 8. Duc. Vandaliæ, in ulteriori, ſunt ſub Electore Brandenburgico ; uti etiam 9. Dominium Bythovii. & 10. Dom. Lauemburgi. Totius autem prov. cap. eſt Stetinum ad Oderam.

Pompeia Tropæia, locus Hiſp. in Gall. Narbon. confin. ad Pyrenæi montis radices, apud Templum Veneris, à Narbone 36. m. p. in Auſtrum.

Pompeianum, villa Ciceronis prope Nolam, à Neapoli 12. m. p. Locus hodie *Pomigliano*, teſte Ambroſio Leone. Blondo autem *S. Maria Nuntiata*, vel *Anontiata*.

Pompeianus Lupercus, Conſul cum Attico Attiliano, an. U. C. 881. Alius Conſul cum Lolliano Avito, an. U. C. 961.

Pompeii, *Pompeium* Salluſtio, Senecæ, ac Tacito, colon. & op. Campaniæ in orâ apud Sarnum flu. Stabias urb. & Veſuvium mont. ubi nunc *Caſtel à Mare di Stabia*, teſte Collenutio, à Neapoli 18. m. p. Salernum verſus, ab Hercule,

conditum, cum boves Geryonis abduceret, teſte Solino. Hinc *Pompeianus*. Stat. Sylv. l. 1. Carm. 2.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Pompeii villa, locus Campaniæ apud Avernum lacum, *Magnarello* hodie. Sed hic locus *Pompeii* eſt de quo prius. Ferrarius.

Pompeiopolis, urbs gemina; Una Ciliciæ maritima prius *Soli*, nunc exciſa & in vicum redacta; *Poleſoli* dicta inter Sebaſten & Lamum ad occid. & Tarſum ad ort. Altera in Paphlagoniâ, prius Eupatoria, poſtea evicto Mithridate à *Pompeio* M. ſic appellata, & ipſa everſa. Prior *Trajanopolis* etiam dicta, ibi enim Trajanum obiiſſe ferunt.

Pomptina palus. Vide *Pontina*.

Poneropolis, urbs Thraciæ ſub Rhodope monte ſita, deinde *Philippopolis* ab inſtauratore, & poſtremo *Trimontium* à ſitu dicta. Plin. 4. 11.

Pons Ælii, op. Angliæ in Northumbriâ, inter Novum caſtrum, & Morpetum. *Ponteland*, teſte Camdeno.

Pons Ælius, unus ex pont. Romæ apud molem Hadriani, quo ex urbe in Vaticanum tranſitur. *Ponte di S. Angelo.*

Pons Æmilius, qui primùm ſublicius, poſtea lapideus, *Mamarato* nunc Juvenal. Sat. 6.

Cum tibi vicinum ſe præbeat Æmilius pons.

Pons Aufidi in Apuliâ, à Venuſiâ 18. m. p. ab Equoteutico 69. hodie non extat.

Pons Aurelius, vulgò *Ponte Rotto*, pons Romæ diſjectus inter Ælium & Sublicium, ſeu Ceſtium.

Pons Aureoli, pagus Inſubriæ ad Adduam flu. inter illum & Brembum, ubi Aureolus interfectus à Claud. Imp. à Bergomo 13. m. p. à Mediolano 26. vulgò *Pontirolo.*

Pons Candidus, *Condiniani* Jornandi, pons erat Ravennæ proximus, ad 3. m. diſtans.

Pons Centeſimus, pons & op. Umbriæ ad Tiniam flu. inter Fulginium 5. & Nuceriam 7. m. p.

Pons Ceſtius, *Ponte di L. Bartolomeo*, Romæ ad inſ. Lycaoniam, quo in reg. Tranſtyberinam tranſitur.

Pons Fabricius, *Ponte Giudeo*, quod Hebræi Romæ ibi inhabitant.

Pons Ferri, in Syriâ ſuper Oronte, ab Antiochiâ 7. m. p.

Pons Janiculenſis, idem cum ponte Aurelio.

Pons Longus, in Apuliâ, à Siponto 30. m. p.

Pons Lucanus, ſuper Aniene, apud Tibur. urb. opus Trajani Cæſaris.

Pons Mammolus, apud Romam in viâ Tiburtinâ, potius *Mammæus* dicendus, à matre Alex. Severi.

Pons Manſuetinus, op. Pannoniæ inter Poſſegam 6. & Zigetum in Cæc. 4. leuc. à Sopianis 25. m. p. *Babolza*, teſte Lazio.

Pons Milvius, urbs Romæ extra portam Flaminiam. Unde *Ponte Molle* dicitur.

Pons Nevius, ſeu Neviæ, op. Hiſp. Tarrac. in Gallæciâ inter Aſturicam & Villam Francam, hodie *Ponferrada.*

Pons Nomentanus, *Ponte Lamentano* in viâ Normentanâ ſuper Aniene in Sabinis.

Pons Palatinus, qui & *Senatorius*, in urbe Româ *Ponte S. Maria.* apud mont. Palatinum.

Pons Sarnix, vulgò *Sarbruck* op. Germ. ſup. inter Alſatiam & Lotharingiam.

Pons Scaldis, vulgò *Condet*, op. Belgii ad Scaldim flu. in Hannonia.

Pons Sociorum, in Pannoniâ à Manſuetino 25. m. p.

Pons Sublicius. Vide *Sublicius pons.*

Pons Tiluri, in Dalmatiâ à Salonis 16. m. p.

Pons Timavi, in Carnis, ab Aquilegiâ 7. m. p.

Pons Tirenſis, in Latio inter Arpinum & Minturnas, ſuper Liri flu.

Pons Trajani, in Myſiâ ſup. ad Danubium, apud Severum urb. Alter in Hiſp. Luſit. *Alcantara*, op. ſuper Lago flu. non obſcurum in Extremadurâ reg.

Pons Vaticanus, ſuper Tiburi Romæ exciſus.

Pontes, & *Pontacum*, op. Belgii in Picardiâ. Anton.

Pontes, Caſtellum Daciæ in Danubii ripâ contra Theodoram op. Vide Procop. de ædificiis Juſtin.

Pontes, *Paunton* Camdeno, pagus Albionis in Angliâ ad Thameſin flu. inter Londinum & Oxoniam: vel *Reading*, pagus vicinus, teſte Lhuydo. Al. *Colbrook*, pagus apud Buckingham op. indigitatur, op. agri Buckinghamienſis in confin. Middleſexiæ: *Paunton* v. eſt *Ad pontem* in agro Lincolnienſi.

Pontes Oeni, vulgò *Oetting*, op. Vindeliciæ ad Oenum flu. in Bavariâ.

Pontes Terſenini, vulgò *Schoeflern*, pagus Vindeliciæ in Bavariâ inter Ambram & Parthanum, teſte Simlero.

Ponteſium, op. Galliæ, vulgò *Ponteyſe.*

Pontia, inſ. gemina: una maris Tyrrheni in ſinu Formiano, ſeu paulo ſupra illum, contra Terracinam urb. Latii, cum urbe, olim Colonia eodem anno quo Sueſſa, teſte Livio lib. 9. deducta, in quam cives Romani damnati deportabantur. Vulgò *Porce*, non longè à Palmariâ in ſinu Cajetano, in quâ turtures & coturnices cum ad Italiam veniunt, primâ volaturâ requieſcendi causâ, paucos dies morantur. Varro. *Pontiæ* pl. num. apud Plin. legitur. Altera in eodem mari ante Veliam urb. Lucaniæ, cum Iſacia, vel Iſcia.

Pontificia ditio, *Stato della Chieſa*, pars eſt Italiæ, à Sept. in merid protenſa per 240. mill. nempe à caſtro *Francolino* in Ferrarienſi Duc. Terracinam uſque. Ejus autem major lat. nempe a Centumcellis Anconam uſque eſt 120 mill. Sed multo minor eſt in al. locis, præſertim in Romandiola, ubi valde reſtringitur inter Hetruriam & mare Hadriaticum; ſubeſtque dominio Summi Pontificis. Terminatur hæc ditio à merid. mari Tyrrheno, ab ort. regn. Neapolit. ab occ. Hetruriâ, & Duc. Mutinenſi, à Sept. autem mare Adriatico, & dominio Veneto. Ejus partes, ſeu prov. ſunt 1. Campania Romana. 2. Provincia Patrimonii S. Petri. 3. Sabina. 4. Ager Orivetanus. 5. Ager Peruſinus. 6. Umbria, ſeu Duc. Spoletanus. 7. Marchia Anconitana. 8. Territorium civitatis Caſtelli. 9. Duc. Urbinas. 10. Romandiola. 11. Ager Bononienſis: & 12. Duc. Ferrarienſis. Subſunt etiam dom. S. Pontificis *Avenio*, & Com. Vindaſcinus in Gall. uti Beneventum in regn. Neapolitano. Crevit autem maxime hæc ditio liberalitate Francorum regum Pipini, & ejus fil. Caroli M. & donatione Ludovici Pii ejus nepotis.

Pontina, vel *Pomptina*, Volſcorum palus juxta Forum Appii, haud longè à Terracinâ, diſtat ab urbe 25. m. p. quam Plinius lib. 3. cap. 5. non longè fuiſſe à Circeis dicit, quem locum 24. urbium fuiſſe Mutianus ter Conſul prodidit. Lucan. lib. 3.

Et quâ Pontinas via dividit uda paludes.

Martialis 10. ep. 73.

Nec quæ paludes delicata Pontinas
Ex arce clivi ſpectat uva Setini.

Idem lib. 13. ep. 109.

Pendula Pontinos quæ ſpectat Setia campos.

Exſiccata eſt à Corn. Cethego Conſule, cui ea provincia obvenerat; agerque ex eâ factus. Lib. 47. Inſequentibus deinde ſeculis iterum exſiccata à Theodorico Gotthorum rege, ut ex ejus inſcriptione in eo loco cernitur. Latrunculorum autem fuiſſe ſedem Juvenalis Sat. 3. oſtendit:

Interdum & ferro ſubitus graſſator agit rem;
Armato quoties tutæ cuſtode tenentur
Et Pontina palus & Gallinaria pinus.

Pontus, totum illud mare quod à palude Mœotide uſque in Tenedum protenditur: Sed ubi primum ſe arctat à Tenedo incipiens, à caſu *Helles* vocatur *Helleſpontus*; ubi ſe expandit. *Propontis*, ubi iterum arctatur, *Thracius Boſporus*, ubi autem latè diffunditur pontus Euxinus; qui curvatus in figuram Scythici arcûs committitur oſtio Mœotidis, idque oſtium *Cimmerius Boſporus* vocatur. Figuratè autem pro quovis mari ponitur.

Pontus, reg. Aſiæ min. à *Ponto* rege ſic dicta, ab occid. Hâly flu. ab Oriente Colchide clauſa: à Meridie min. Armeniâ, à Sept. mari Euxino terminata. Strabo. Ptolemæus vero lib. 5. paulo aliter. *Pontus*, inquit, *ab occaſu ore Ponti, & Thracio Boſporo: à Meridie regione, quæ propriè Aſia dicitur: à Sept. parte maris Euxini terminatur.* Eſt autem hæc reg. venenorum inprimis ferax, unde & fabula de Medeæ veneficiis locum videtur arripuiſſe. Virgil. Eccl. 8.

Has herbas, atque hæc Ponto mihi lecta venena,
Ipſe dedit Moeris; naſcuntur plurima Ponto.

Veneni quoque Pontici, & herbarum Ovidius meminit. Seneca in Herc. Oet.

Quas Pontus herbas generat, aut quas Theſſala
Sub rupe Pindus.——

Virgil. Georg. 1.

——*Viroſaque Pontus*
Caſtorea.

Hinc *Ponticus*. Ovid. de Nuce:

Sic ubi detracta eſt à te tibi cauſa pericli,
Quod ſupereſt tutum, Pontice Caſtor, habes.

Pontus Cappadocius, Ptolemæo eſt pars Cappadociæ verſus Colchidem. Arrianus in Periplo maris Euxini vocat eam Thiannicam, cum ſcribit Ophim fluvium Thiannicam regionem à Colchide dividere.

Pontus Euxinus, vide *Axenus*. *Mare Cimmerium* vocat Oroſius, *Caucaſeum* Apollonius lib. 4. *Mare Ponticum* nominant Horatius & Plutarchus in Pompeio & Eumenide; Ptolemæus etiam & Jornandes hoc nomine illud novere. Herodotus *marè Boreale*, & lib. 4. ἀξεινος, i. e. *maximè ſpectatu dignum* vocat. Pontum hunc veteres arcui Scythico comparârunt Manilius:

Euxinus

Euxinus Scythicos Pontus ſinuatus in arcus.

Dionyſius:

Ἐκ τῆ δ' ἂν χ) Πόντου ἰδοις διδάλεον εἰνλα,
Τόξον ἐειδόμενον τανυηλέϑ ἄμμασι τόξῳ.

Strabo: Εἰκάζουσι δέ τινες τὸ χεῖλος τὸ μεταξὺ τοῦτος ἐκτεταμένῳ Σκυθικῷ τόξῳ. Plin. 4. 12. *Retro curvatus magno litorum flexu in cornua utrinque porrigitur, ac ſi planè arcus Scythici forma.* Val. Flac. lib. 4.

Atque hâc Europam curvis anfractibus angit,
Hâc Aſiam, Scythicum ſpecie ſimulatus in arcum.

Lucan. lib. 8.

Boſporon & Scythiæ curvantem litora Pontum
Spectamus.——

Color illius albus eſt, unde Theocr. in Dioſcuris:

Ἀεγὰ χ) νιφόεν]ϑ ἐτάρπεϑεν σῶμα Πόνϑε.

Quærit Ariſtoteles in Problem. Cur mare Ponticum candidus ſit, quam mare Ægæum? Reſpondit, hoc ideo accidere, quòd lacus omnes mari ſint candidiores; jam v. Pontus, teſte Naſone:

——*Stagno ſimilis, pigræque paludi eſt.*

Quod itaque ab Appiano, & hodie à nautis *mare Nigrum* dicitur, non ad illius colorem, vel profunditatem, ſed cœli conditionem referendum eſt; unde Pomponius Pontum hunc ait eſſe nebuloſum, cui aſtipulatur Val. Flac.

Illic umbroſæ ſemper ſtant æquore nubes.

Et Apollonius: Ἠέρι σῶμα Πόνϑε. Hujus aquam dulcem eſſe innuit Strabo lib. 1. Διὸ χ) γλυκυτάτῳ εἶ) ϑ Ποντικῷ. Ejus dulcedinis rationem aſſignant cum eodem Strabone ſcriptores omnes, concurſum ſc. plurimorum in Pontum ingredientium fluminum. Nec tamen exiſtimandum ἅλον δ' ἅλον, ut ita loquar, mare hoc dulce eſſe, ſed partem tantum ejus ſupernam, infernam autem ſalſam. Ovidius in Ponticis:

Copia tot laticum, quas auget, adulterat undas,
Nec patitur vires æquor habere ſuas.
Innatat unda freto dulcis, lævioque marina eſt
Quæ proprium mixto de ſale pondus habet.

Populonia, Populonium Plinio & Straboni; *Poplonium* Ptolemæo & Stephano, urbs Hetruriæ in orâ maris Tyrrheni, contra Ilvam inſ. 10. m. p. diſtantem. Meminit *Populoniæ* Virgilius Æn. 10.

Sexcentos illi dederat Populonia mater.

Porata, Prut Peucero, flu. Sarmatiæ Europææ per Moldaviam in Iſtrum influens, qui *Porius* à Ptolemæo videtur appellari, nec ſitus repugnat. Ferrarius.

Porta Auguſta, Hiſp. Tar. in Vaccæis op. *Torquemada* Taraphæ.

Portæ Caucaſiæ, vide *Caucaſiæ Portæ.*

Porta Capena, vulgo *Di S. Sebaſtiano*, unde via Appia. Ejus mem. Ovid. Faſt. lib. 6.

Lux eadem Martiſeſta eſt, quem proſpicit extra
Appoſitum dextræ porta Capena viæ.

Martialis:

Capena grandi porta quà pluit gutta.

Juvenalis Sat. 3.

Subſtitit ad veteres arcus, madidamque Capenam.

Porta Carmentalis, à Carmentâ, quam Romani uti Deam templo illi extructo coluere, nominata eſt. Virg. Æn. 8.

——*Monſtrat & aram,*
Et Carmentalem Romano nomine portam.

Quæ & *Carmentis* ab Ovid. dicitur. 2. Faſt.

Carmentis portæ dextra eſt via proxima Jano:
Ire per hanc noli, quiſquis es, omen habet.

Porta Collatia, vel *Collatina*, vulgò *Pinciana.* Ovidius Faſt. 2.

Accipit æratâ juvenem Collatia portâ.

Porta Collina, quæ & Agonenſis. Ovid. Faſt. 4.

Templa frequentari Collinæ proxima portæ.

Porta Feneſtralis, in cæde Tarquinii nominari cœpit, ſic dicta, quòd Tanaquil uxor Tarquinii per *feneſtram* allocuta populum Romanum placarit. Ovid. 6. Faſt.

Nocte domum parvâ ſolita eſt intrare feneſtrâ;
Unde Feneſtralis nomina Porta tenet.

Porthma, vicus ad oſtium Mæotidis paludis. Steph.

Porthmos, id ipſum eſt quod nos fretum dicimus; unde apud Juven. *Porthmeus* pro Portitore ponitur.

——*Tetrumque novitius horret Porthmea.*

Eſt & op. Euboeæ. Plin. 3. 5. & 4. 12.

Porticus, Romæ plures fuere: in his *Livia* & *Octavia*, ab Auguſto ædificatæ. Una in viâ ſacrâ juxta templum pacis, cujus meminit Ovidius 6. Faſt.

Diſce tamen veniens ætas ubi Livia nunc eſt
Porticus, immenſæ tecta fuere domus.

Eadem *Claudia* dicta. Martialis:

Claudia diffuſas ubi porticus explicat umbras
Ultima pars aulæ deficientis erat.

Altera *Octavia*, gemina: una à Cn. *Octavio* in Circo Flaminio: altera ab Auguſto in *Octaviæ* ſororis honore in aptid theatrum Marcelli, conſtructa. Tertia *Pompeia*, à Cn. *Pompeio* exædificata. Ovid. 1. de Art. Am.

Tu modo Pompeia lentus ſpatiare ſub umbrâ,
Cum Sol Herculei terga Leonis habet.

Prop. lib. 2. el. 32.

Silicet umbroſis ſordet Pompeia columnis
Porticus, aulæi nobilis Attalicis.

Portugallia, vide *Luſitania.*

Portus Annibalis, op. Luſitaniæ maſit. apud Sacrum promont. *Villanova* Vaſconcello, *Albor* Floriano.

Portus Auguſti, qui & Romanus, urbs Hetruriæ prorſus exciſa, apud oſtia Tiberis contra Oſtiam urb. etiam exciſam, ab urbe Româ 16. m. p. in merid. Hodie *Porto*, epiſcopatus unus è ſeptem qui Cardinalibus conferuntur. Erat & *Portus Auguſti* in orâ Gall. Narbon. ad oſtia Rhodani ab Arelato 38. m. p. diſtans. Ex Itin. Anton.

Portus Calenſis, vulgò *Portugallo* (unde nomen regno Luſitanorum) urbs Luſitan. ad oſtia Durii flu. ab Ulyſſione 47. leuc. à *Cale* pago proximo ſic dicta.

Portus Erycis, op. in orâ Liguriæ extremâ ad Portum Lunæ. Vulgò *Lerice.*

Portus Herculis, vulgò *Villa Franca* portus cum arce Liguriæ inter portum Monœci & Nicæam urb Altet, portus cum op. in orâ Hetruriæ ad mont. Argentarium apud Coſas urb. exciſam, à Centum cellis 40. m. p. diſtans. *Porto Ercole*, ſub Hiſpanis. Tertius, portus Brutiorum in orâ Calabriæ ulter. apud Tropeam urb. ab ea 5. m. p. in ort. Nicoteram verſus.

Portus Lunæ, hodie *Golfa della Spezzia*, portus Liguriæ maximus in Hetruriæ confin. ad oſtia Macræ fluvii. Strabo. Ejus mem. Qu. Ennius apud Perſium Sat. 6.

Lunai portum eſt operæ cognoſcere cives.

Portus Magnus, tergeminus: Unus Hiſp. Bæt. vulgò *Almeria*, urbs epiſc. ſub Arch. Granatenſi, inde 19. leuc. recedens. Alter in Mauritaniâ Cæſarienſi, *Marzaquivir*, ſub Hiſpanis, apud Quizam ſeu Auranum urb. Tertius Albionis, in orâ Angliæ Auſtrali contra Vectim inſulam, vulgò *Portſmouth.* Erat & *Portus Magnus*, teſte Strabone, in Bœotiâ inter Aulidem & Oropum.

Portus Mauritius, Liguriæ op. in litore maris, *Porto Moriſo* Leandro.

Portus Meneſthei, op. amplum Hiſp. Bæt. in orâ inter Cæſarianam, & fanum Luciferi urbes proximas, ab Hiſpali 15. leuc.

Portus Monœci, Liguriæ op. Strabo. Ptol. Steph. Idem cum *Portu Herculis.* Lucan. lib 1.

Quaque ſub Herculeo ſacratus nomine portus
Urget rupe cava pelagus: non Corus in illum
Jus habet, aut Zephyrus: ſoluſ ſua litora turbat
Circius, & tutâ prohibet ſtatione Monœci.

Portus Navonius, in Corſicâ in orâ inter Portum Syracuſanum & Philonium.

Portus Oreſtis, in orâ Brutiorum, ad oſtia Metauri flu.

Portus Romanus, vide *Portus Auguſti.*

Portus Romatinus, op. amplum Carnorum ad Romatium flu. Hodie *porto Gruaro.*

Portus Santonum, vulgò *La Rochella.*

Portus Velinus, in Lucaniâ apud Veliam urb extinctam. Virgil. Æneid. 6.

Injice (namque potes) portuſque require Velinos.

Portus Veneris, opidulum cum arce oræ Liguſticæ, contra Palmariam inſ. parvam apud os portus Lunenſis.

Portus Ulyſſis, in Siciliâ apud Engyium, *Lognina*, teſte Fazello cum Aretio.

Poſidium, Arſinoe Ptol. *Suez* vulgò, op. Ægypti ad intimum ſin. Arabici receſſum.

Poſidium, promont. *Capo Fagona* Theveto, promont. Bithymiæ ad Propontidem in ſinu Olbiano. *Fanum Neptuni* Melæ. Alterum, promont. Phthiotidis ad ſinum Pagaſicum inter Demetriadem & Lariſſam ad merid. *Selaſſis* Theveto, aliis *Capo Paſſara* dicitur. Tertium, promont. Cariæ apud Miletum in Ioniæ confin. cum op. cognomine, olim Apollinis oraculo clarum. *Capo di Melaxo.* Item portus Epiri, Corcyræ inſ. obverſus, apud Buthrotum urb. *Capo Riſotto* ex tabb. recent.

Poſidonia, (Vide *Pæſtum*) urbs Lucaniæ. Pop. *Poſidoniatæ*, & *Poſidionates ſinus* pro *Pæſtano.*

Poſidonium, (*Poſidonia* Stephano) promont. Brutiorum ad Columnum Rheginam ex adverſo Pelori promont. Siciliæ. *Capo di Volpe*; ſed hoc Cænis aliis dicitur.

Poſnania, Poſen Germanis, urb. Polon. infer. Com. cogn. caput ad Wartam flu. 8. leuc. à Gneſnâ in occ. 20. mill. Germ. à Uratiſlaviâ in Bor. uti 50. à Crocovia. Long. 39. 45. Lat. 52. 44.

Posenienſis Comitatus, prov. Hungariæ ſuper. inter Moraviam ad bor. Auſtriam ad occ. Danubium ad merid. & Com. Nitrienſem ad ort. Ejus cap. eſt *Poſonium*, *Presburg* ad Danubium flu. 8. leuc. à Viennâ in ort. quot à Comara in Circium. Long. 40. 10. Lat. 48. 24.

Potentia, urbs Lucaniæ in Baſilicata prov. vulgò *Potenzam*, colon. & Epiſc. ſub Archiepiſc. Acherontino, à Mateolà ſupra 36. m p. inter Tricaricum urb. & Polam 18. Salernum verſus 50. Pop. *Potentini* Plinio. Long. 40. 10. Lat. 40. 35.

Potentia, urbs Piceni ad oſt. flu. cogn. exciſa, mediter. inter Anconam & Firmium 20. m. p. à Numantia 10. in ort.

Potniæ, op. gemintum: unum Bœotiæ, Thebis proximum, ubi *Potnius fons*, teſte Æliano. Ibi Glaucus ab equis dilaceratus traditur. Alterum in Magnetiâ, teſte Plinio, in Macedon. & Theſſal. confin. Neutrum perdurat. Apud Potniam autem paſcua eſſe in quibus aſini in rabiem vertantur, ſcribit Plinius 25. 8. A Potniâ vero *Potniæus* & *Potnias*. Virgilius Georg. 3.

——*Quo tempore Glauci*
Potniades malis membra abſumpſere quadrigæ.

Prægutii, qui & *Præguttiani*, & *Præcuttini*, Italiæ pop. in Piceno, trans Truentum flu. in Aprutiâ reg. *Abruzzo* vulgò dicitur.

Præmonſtratum, pagus geminus cum Cœnobio: unus in Gall. Celt. in Normanniâ, in territorio Baiocenſi, teſte Cænali. Alter in Belgio in ſylvâ Arduennâ apud Laudunum urbem Picardiæ, vulgò *Premonſtre*. Vide Munſter. lib. 3.

Præneſte, urbs Latii una ex celeberrimis, in finibus Æquorum, a Româ 24. m. p. verſus Fucinum lacum. Memoratur Plauto, Ciceroni, Varroni, Virgilio, Propertio, Horatio, Livio, Dionyſio, Velleio, Val. Maximo, Straboni, Plinio, Statio, Juvenali, Suetonio, Plutarcho, Appiano, Ptolemæo, Floro, Solino, Itinerariis, Servio Honorato, Martiano Capellæ, Feſto, Stephani Epitomatori, & aliis. Vocabulum ejus declinatur in genitivo ac dativo tantum, ut *Tergeſte*, *Atteſte*, *Soracte*, *Reate*, *Teate*. Virg. Æn. 7.

Quique altum præneſte viri, quique arva Gabinæ
Junonis, gelidumque Anienem & roſcida rivis
Hernica ſaxa colunt.——

Horat. Carm. lib. 4. Od. 4.

——*Seu mihi frigidum*
Præneſte, ſeu Tibur ſupinum,
Seu liquidæ placuere Baiæ.

Stat. Sylv. 4. Carm. 4.

Hos Præneſte ſacrum, Nemus hos glaciale Dianæ,
Algidus aut horrens, aut Tuſculo protegit umbra.

Et fœminino genere, ut omnia opidorum licet effari nomina. Virg. Æn. 8.

Qualis eram, cum primam aciem Præneſte ſub ipſâ
Stravi.——

Juvenalis Sat. 3.

Quis timet, aut timuit gelidâ Præneſte ruinam?

Propertius 2. 32.

Nam quid Præneſtis dubias, o Cynthia, ſortes,
Quid petis Æei mœnia Telegoni?

Et quemadmodum *Soracte*, Hetruriæ mons, & *Reate*, Sabinorum opidum, Græcis dicebantur Σώρακτος & Ῥεάτη, ita *Præneſte* etiam Dionyſio, ac Straboni, & Plutarcho, & Appiano, Stephanoque Πραίνεστος dicitur. Apud Plautum in Capteivis τὰν Πραενεσλωὶ, corruptè pro Πραίνεστον poſitum cenſet Cluverius. Oppidani paſſim Πραινεστῖνοι, corruptè apud Appianum Ἐμφυλ. α. πραενεσλῖνοι. Dionyſio lib. 5. ſunt Πραενεσλωὶ. De nominis origine ſic tradit Pompeius Feſtus: *Præneſte dicta eſt, quia is locus, quo condita eſt, montibus præſtet.* Sed hoc ille aliunde habuit. Servius ad ſupra ſcriptum locum Virgilii Æn. lib. 7. *Altum Præneſte, Cato dixit, quia is locus montibus præſtet, Præneſte opido nomen dedit.* Sanè mera grammatica, non hiſtorica, eſt originatio. Stephani epitomator ita tradit: Πραίνεστος, πόλις Ἰταλίας, ἀπὸ Πραενέσσης, τῆς Ἀλσίου, τῆς Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης ὑιᾶς. Martianus Capella lib. 6. *Præneſte conditum ab Ulyſſis nepote Præneſte; licet alii velint Cæculum conditorem.* At illud antiquus in primis tradidit auctor Zenodotus Trœzenius: quem Dionyſius lib. 2. teſtatur Umbricæ gentis hiſtoriam ſcripſiſſe: quanquam Suidas etiam alium referat Zenodotum, Epheſium, natione Alexandrinum, qui Romæ neſcio quibus temporibus vixerit. Solinus cap. 8. *Præneſte conditum eſt, ut Zenodotus refert, à Præneſte, Ulyſſis nepote, Latini filio: aut, ut Præneſtini ſonant libri à Cæculo.* De hoc Cæculo ita canit Virgilius Æn. 7.

Nec Præneſtinæ fundator defuit urbis;
Vulcano genitum pecoræ inter agreſtia regem,
Inventumque focis, omnis quem credidit ætas,
Cæculus.

Vide ſis illic Servium. Apud Plut. in Parallelis tertius memoratur urbis Præneſtinæ conditor: Τηλέγονος, inquit, Ὀδυσσέως καὶ Κίρκης, ὃν ἀναζήτων τὸ πλῆθος πυνθάνεσθαι, ἔμαθε πόλιν κλίσαι, ἔνθα ἂν ἴδῃ γεωργὸν ἐσφαναμένην, καὶ χοιρίδιον τας Τε ὑμῶν ὃ κατὰ πνα τόπον τ Ἰταλίας, καὶ θυσάμενον ἀγρέσκειν πειθηνίοις κλάδοις ἐστεφανωμένος, καὶ ὑπάσαι περσδκαιρύσας, ἔκλισε πόλιν ἀπὸ τὰ συγκυρήματος, πειθιτέον ὀνομάσας, ὧν Ῥωμαῖοι Φλεγώνως Ῥαίνεστον καλοῦσιν, ὡς ἱστορεῖ Ἀεισχυλῖς ἐν τείτῳ Ἰταλικῶν. Hinc Plin. 3. 5. *Præneſtini: urbe quondam Stephano dictâ.* Ut innumeros paſſim alios, ita circa hanc etiam fœdum nobis tradidit errorem Stephanus: cujus epitomator, Τίβυεις. inquit, πόλις Ἰταλίας. Αὐλη Πολυτέχνου ὠνομάζελο πρότερον. Hunc errorem Stephanus ex Strabone hauſiſſe videtur, oſcitanter perlecto; Sic quidpe ille habet lib. 5. πραίνες δ' ὄζιν ὅτι τὸ τ Τύχης ἱδρν ἐπίσημον χρησμωδέζον. Ἀμφότραι δ' αἱ πόλεις ἀὸ τῆ αὐτῆ προσδιρυμβόλα τυχάνσιν ὀρεινῆ, διέχυσι δ' ἀλλήλων ὅσον σαδίες ἑκατόν, τ ὃ Ῥώμης πραίνες μ ὃ διπλάσιον, Τίβυρα δ' ἐλαφίον. Φασὶ δ' Ἑλληνίδας ἀμφοτέρας πρότερον γὰν πολυτέχνου καλεῖζ προτερον. Ἑρμιὴ μ ὖν ἐκβάλρα, πολὺ δ' ἐρυμνόλερα Πραίνες. Ἄκρον δ ἔχ τ μ πόλεως ὑπερθεν ὀρ ὑψηλὸν, ὅπαδν δ' ἀπὸ τ συνεχόνς ὀρεινῆς αὐχένι διεζευγμένον, ἐπαίσιον καὶ δυσ σαδίοις τίτν πρὸς ὁρθίαν ἀνάβασιν. Πρὸς ὃ τῆ ἐρυμνότητι καὶ διορυξι κυπτᾶς διαβέβρηζ πανταχόθεν, μίχρι τ πεδίων, ἃ μ ὑδείας χάριν, ἃ δ ὑζέρδων λαβεαίων, ἐν οἷς μᾶζ Μάρ πολυοχλήτ ἀπίθανε. Ταὐς μ ὖν ἄλλας πόλεσι πλεῖσον τὸ ἐυχρὰς πρὸς ἄβαν πέθ, Πραινεσίοις ὃ συμφορὰ γενῆν διὰ τὰς Ῥωμαίων σάσεις, καταδράσι γὰρ ἐκεῖσε οἱ πρωτεῖα σες, ἐκπολιορκηθέντων δ, πρὸς τῆ κακώσει τ πόλεως καὶ τ χώραν ἀπανδροτείαν συμβαίνει, τ αἰτίας μεταφερομένης ὁπ τῶν ἀναστάντων. Tanta hujus urbis antiquitas eſt, ut 1500. amplius ante annis natum Chriſtum condita fuerit. Hinc etiam inter alias priſci Latii populos connumerata fuit. Liv. lib. 2. *Præneſte ab Latinis* ad *Romanos deſcivit.* Amplam tenuiſſe ditionem, patet ex ejuſdem Livii lib. 6. *Octo præterea opida erant ſub ditione Præneſtinorum. Ad ea circumlatum bellum.* Coloniam poſtea factam Romanorum ex Ciceronis Catilinariâ primâ patet: *Quid cum te Præneſte*, inquit, *occupaturum nocturno impetu eſſe confideres; ſenſiſtine, illam coloniam meo juſſu, meis præſidiis, cuſtodiis, vigiliiſque eſſe munitam?* Sed municipium etiam fuiſſe, teſtantur lapides antiqui; tum Florus atque Feſtus: quorum ille lib. 3. cap. 21. quod eſt de bello Civili Mariano: *Poſtris ſingulorum hominum fere pœnis, municipia Italiæ ſplendidiſſima ſub haſtâ venierunt, Spoletium, Interamnium, Præneſte Florentia.* Ut vero Florus inter ſplendidiſſimas Italiæ urbes Præneſte computat, ita Appianus Civil. 1. inter opulentiſſimas; eandem cum Floro hiſtoriam narrans de bello Mariano: Τὴν πόλιν, inquit, διήκουζε πολυχρήμαλον ἐν τ μάλιςα τότε ὄζ, ἃδε μ δὴ καὶ Πραίνες Ἔαλω. At nihil penè æquè celebre fuit Præneſte, ac *Fortunæ Primigeniæ* in innumeris fere lapidibus cognominatæ templum. Unde Stat. 4. Sylv. 4. *ſacrum* vocat. Et Silius lib. 8.

——*Sacriſque dicatum*
Fortunæ præneſte jugis.——

Lucanus:

——*Vidit Fortuna colonos*
Præneſtina, ſuos cunctos ſimul enſe reciſos.

Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 3. pag. 933.

Præpeſinthus, vel *Prepeſinthus*, inſ. maris Ægæi, una Sporadum, à Melo parum diſtans in Auſtrum, *Arzentara* Nigro. Strabo dicam ſcribit Artemidoro, quòd *Prepeſinthum*, *Gyarum* & *Oliarum* Cycladibus accenſeat; Tamen de *Gyaro* Varro & Hyginus, & de *Oliaro* Plinius, Stephanuſque idem ſentiunt. De *Præpeſintho* præter Geographos, eoſque pauciſſimos, non mem. ullus veterum, quod quidem ſciam. Nempe propter ſaxa, aut arenas deſerta fuit inſula; ſed propter ſaxa potius, ut ſuſpicatur Bochartus. Nam *Prepeſinthum* dici putat pro *Tretesintho*, quomodo πόυρες pro τέτταρες, quaſi *ſaxoſam* dixeris. Syris enim & Phœnicibus טרשׁ *tarſa*, & primâ geminatâ טרשׁשׁ *tarſiſa*, *ſaxum* aut *rupem* ſonat.

Prætorium, Angliæ op. *Coventrie* Talbato. *Patrington* vero Camdeno in agro Eboracenſi.

Prætutium, op. Piceni. Ptol. Sil. lib. 15.

Tum quà vitiferos domitat Prætutia pubes
Læta laboris agros.——

Praga, urbs Germ. ampliſſima, Bohemiæ regia, & Archiepiſc. à Clem. 6. Pont. Max. metropolis effecta. Vide *Marobudum*. *Caſturgis* Ptolemæo. Eam aggere atque muro Primiſlaus tertius Bohemiorum dux, cinxit, & ab ejus uxore Libuſâ, à *limine*, quod Bohemicè *Praga*, inditum urbi nomen. Tres in partes dividitur, parvam, veterem, ac novam. Parva ſiniſtrum latus Mulaviæ flu. occupat, colleque conjungitur, in quo ſita eſt regia. Vetus in plano jacet, univerſa magnificis

nificis operibus adornata. Jungitur minori lapideo ponte 24. arcuum. Æn. Sylvius. Long. 36. 38. Lat. 50. 06.

Pramnium vinum, Athen. lib. 1. Ἔστι δὲ Ἰκάρῳ φησὶ Σημος, πεφυτον πᾶσαν, ἡ παρ' αὐτῇ ὄρος μέγα, ἀφ' οὗ ὁ πράμνιος οἶνος, οὐ καὶ φαρμακίτιν πᾶς καλεῖν. Δίδυμος δὲ πραμνίου φησὶ οἶνον, ὅπερ πραμνίας ἀμπέλου ἔστω καλουμένης. Οἱ δὲ ἰδίως τὸ μέλανα. Ἔνιοι δὲ ἐν τῇ καθόλου τὸ πρὸς ἀφαυρὸν ἐπίθετον, οἱονεὶ πεφυμένον ὄνος. Οἱ δὲ πραύνοντα τὸ μένος, ἐπεὶ οἱ πίνοντες πραοποιεῖς.

Priapus & *Priapum*, *Laspi*, teste Nigro, urbs Mysiæ Asianæ ad Hellespontum marit. cum flu. cognomine. Pario & Lampsaco finitima, Plinius insulam sic vocat circa Ioniam, & *Priapis*, reg. seu tractus.

Priene, *Palathia*, teste Nigro, urbs Ioniæ maritima in Cariæ confin. quæ & *Cadme* Straboni dicta. Inter hanc & Miletum Mæander fluvium in mare excurrit. Dionysius:

Μαίανδρος λιπαροῖσι καλέρχεται εἰς ἅλα δίναις,
Μιλήτου τ' μεσηγὺ καὶ εὐεργέος Πριήνης.

Solinus cap. 43. ubi de Mæandro: *Præcipitatur in sinum qui Miletum dividit & Prienen.* Hanc urbem vero nihil magis nobilitavit quam *Panionia* ibi celebrata, & Bias ibi natus, unus è septem sapientibus habitus. Inde *Prienensis justitia* Proverb. de integerrimo judicio, apud Geographum lib. 14. quòd Bias justissimus fuerit.

Prillapum, urbs Macedon. in Albaniâ reg. quæ Castaldo *Albanopolis* Ptolemæi dici videtur. Glyeas.

Prille, *Aprilis* Antonino flu. & lacus Hetruriæ apud oram litoream: fluvius *Bruno*, lacus vero *Lago di Castiglione* ab opidulo proximo ex tab. recent. dicitur.

Prima Justiniana, vulgò *l' Ochrida*, urbs Archiepisc. Macedoniæ. A Justiniano Imp. dicta, quæ prius *Achridus* vocabatur. Niceph. 17. 28.

Primis, vel *Primnis* Plinio, *Premnis* Straboni, urbs Æthiopiæ sub Ægypto apud Meroen inf. gemina, magna & parva. Ptol.

Privernum, urbs Latii circa Ufentem flu. & Forum Appii πριόρνος Stephano, πριόρνον Ptolemæo, Straboni vero Πρίστρον. Ejus mem. Virg. lib. 11.

Priverno antiquâ Metabus cum excederet urbe.

Silius lib. 6.

———*Levinus ab altâ Priverno.*

Pop. *Privernates*. Idem Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos Privernatumque maniplos
Ducebat simul excitos.——

Quod Setiam, & Norbam op. finitima infestassent, & Pl tio Cons. diruta fuit, teste Livio lib. 8. Long. 36. 54. Lat. 41. 15.

Prochyta, ins. Campaniæ in sinu Puteolano, Æmariæ proxima, angusto freto discreta, cui olim juncta fuisse putatur, à Neapoli 12. m. p. distans. Stephanus falsò Siciliæ insulam facit. Virg. Æn. 9.

Tum sonitu Prochytæ alta tremit, durumque cubile
Inarime, Jovis imperiis impostа Typhœo.

Hanc Dionysius describit lib. 1. sic dicta *à profusione*; nam quæ de Æneæ aut nutrice, aut cognata dicuntur, falsa sunt. Tu lege Servium, Pontanum, aliosque ad Virgilii adductum. Adi & Plinium cap. 6. lib. 3.

Promontorium Minervæ, sic appellatur promont. extremum Campaniæ illam à Picentinis dividens, quod *Athenæum* Strab. Ptol. & aliis Græcis dicitur, quod Massam urb. contra Capreas insulam, inde ad 4. m. p. quot à Surrento, à Neapoli vero ad 30. recedens. Ovid. lib. 15. Met.

Inde legit Capreas promontoriumque Minervæ.

Pronectus, inter opida quæ Phœnices in Bithyniâ condiderunt, inquit Bochartus, *Pronecti* fit mentio. Stephanus: Πρόνηκτος, πόλις Βιθυνίας, πλησίον τῆς Δρεπάνης, ἣν ἔκτισαν οἱ Φοίνικες. *Drepane* autem, aliis *Drepanum*, & *Hellenopolis* erat ad Nicomediæ sinum ut à Nicephoro describitur. Ibidem igitur Pronectus: quod & alii testantur, quibus *Prænetum*, vel *Preuetum* dicitur. Socrates lib. 6. cap. 16. Καθηγεμόνα αὐτὸν ἐν Πρενήτῳ, ἐμπόριον γὰρ τοῦτο καλλιστικὸν τῆς Νικομηδείας κείμενον. Πρόνηκτον, vel Πρόνητον habent Cedrenus & Constitutiones Pontificiæ Imp. Orientalium. Et Anthol. lib. 1. cap. 19. epigramma habetur Εἰς λάβρα ἐν πραινέτῳ. Factum videtur nomen ex Syro בירנתא *birantа*, vel *birneta*, quod pro castro vel palatio passim occurrit in Paraphrastis. Sed & Ebraicè בירניות *birnaiot* sunt *arces*, aut *castella*. 2 Par. 17. 12.

Propontis, uno nomine dicitur totum illud mare, quod ab Hellesponti angustiis ad Thracium usque Bosporum protenditur. Suidas: Προποντίς, ἡ πρὸ τῆς πόλεως θάλασσα ἐν τῷ Βυζαντίῳ ὑπκειμένη. Dionysius:

———Ὅσσον τενὸς ἔρχεται αὐλὼν
Εὐξείνου Βορέαο καὶ Προποντίδος ἔνθεν πάσης,

Longitudinem ei tribuit Ovidius Ponticorum quarto:

Mysis in has si quos longa Propontis aquas.

Altitudinem Claudianus:

———*Quorumque profundam*
Ingluviem non Ægæus, non alta Propontis, &c.

Inde *Propontiacus*. Propert. 3. 22.

Frigida tam multos placuit tibi Cyzicus annos
Tulle, Propontiacâ quâ fluit Istomos aquâ.

Ovid. 1. Trist. 9.

Inde Propontiacis hærentem Cyzicon oris.

Silius lib. 14.

———*Pontumve sonantem*
Ejicit angusto violentius ore Propontis.

Strabo: Ὁ Ἑλλήσποντος ἐκδίδωσι πρὸς Ἀρκτον εἰς ἄλλο πέλαγος, ὃ καλοῦσι Προποντίδα καλεῖσθαι εἰς ἄλλο τὸ Εὔξεινον προσαγορεύομενον πόντον.

Prusa, *Prusias* Solino, *Bursa* Bellonio, *Burusse* Turcis, teste Leunclavio, urbs Bithyniæ hoc tempore primaria, apud mont. Olympi radices, à Nicæâ 25. m. p. in occ. distans, Cotyæum versus 60. ex quâ pars Bithyniæ *Bursia* nominatur, Episc. olim sub Archiepisc. Nicomediensi, sed postea metropolis facta, à *Prusia* rege an. mundi 3279. condita; amplissima ante Turcarum in Europam adventum regia, ab Othomanno eorum rege capta, An. Dom. 1300. Hic Asclepiades medicus claruit, qui senex lapsus scalis interiit, cum multos sanitati restituisset. Plin. lib. 7. Hic etiam Dion Prusæus, qui scripsit lib. 10. de virtute Alexandri M. &c. *Prusa* altera, *Prusias* Ptolemæo, *Cios* Stephano, urbs Bithyniæ maritima Episc. in orâ, inter ostia Ascanii flu. & Dascyleum urb. à quâ parum abest. Prusiæ magna cerasorum copia provenit, ut propterea *Cherasia* vulgò, & *Cheris*, teste Theveto, dicta fuerit. *Prusa* tertia, urbs Bithyniæ mediterranea ad Hippium mont. & flu. *Prusias* Straboni Episc. sub Archiepisc. Claudiopolitano, quam Hylas flu. & lacus alluunt. *Barech* hodie ex tab. recent. à Priore Prusâ supra 50. m. p. in Bor. distans. Hinc *Prusiacus*. Silius lib. 13.

Donec Prusiacas delatus seguiter oras.

Prussia, nomen regionis, quæ habet ab Oriente Lithuaniam, à Meridie Poloniam, ab Aquilone Livoniam, ab Occidente Pomeraniam. Maritimas urbes habet *Montem regium*, ubi principis sedes, & omnium nunc locupletissimum: *Gedanum* (*Dantiscum* vulgò vocant) urb. ingentem, magnumque mercatorum emporium. Munsterus. Cromerus lib. 3. Hist. Polon. Erasmus Stella de Borussiæ antiquitatibus.

Prytaneum, placet hic adscribere Etymologici magni verba, quæ sunt Τέτος ἐν παρ' Ἀθηναίοις, ἐν ᾧ κοινὰ σῖτήσεις τοῖς δημόσιοις εὐεργέταις ἐδίδοντο, ὅθεν καὶ πρυτανεῖον ἐκαλεῖτο, οἱονεὶ πυρεσταμεῖον. Πυρὸς γὰρ ὁ σῖτος· τυθέσι τὸ σῖτω δημοσίᾳ τιμώμενον. Locus erat apud Athenienses, in quo cuilibet ex populo benè de Rep. merito alimento præberi solebant. Unde & *Prytaneum* appellabatur quasi *frumenti horreum*. Est enim πρυτανεύσαι nihil aliud, quam τιμᾶσαι, & πρυτανὶς ὁ σῖτοφύλαξ. In hoc ipso loco, ut sibi in posterum alimenta suppeditarentur, quoad viveret, dixit se meritum Socrates propediem moriturus. Suidas: Πρυτανεῖον ᾠδεῖ τοῖς Ἀθηναίοις δικαστὸς δημόσιος, ἔνθα ἐσιτίζοντο δημόσια τὰ τοιαύτης τιμῆς παρ' αὐτοῖς τυγχάνοντες· ὅθι γὰρ μεγάλοις χαλκοθώμασι, τὰ τοιαῦτα ἀπεδίδοντο χάλκεα. Nec mirum quod Scholiastes in Aristophanis Pace prodiderit: ὅτι χρηστομαθοῦσι μεῖζον τὸ ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Atque hinc facilius intellexerit quilibet, cur scripserit Plutarchus Sympos. 4. Probl. 4. Cimonem Athenienses liberalissimum virum præstitisse domum suam πρυτανεῖον κοινόν. Fungerus. Dionysius πρυτανεῖα vocat Cunias, in quibus sacra fiebant ab iis qui maximam in urbe habent potestatem. Theocritas Idyll. 21.

———Τὸ δ' λύχνιον ἐν πρυτανείῳ
Φασὶ γὰ αἰὲν ἄσεργον πόλ' ἔχειν.

Ubi Palmerius: Mutat vir doctus (inquit) legendo ἄγαν, & credit omnem hujus loci obscuritatem hâc mutatione illustrare. Sed fateor me non capere quid velit per hæc verba quæ subjunxit: *Conquerietur piscator ille obiter, & significat otiosum se plane, & longe opulentiam à se abesse; non esse tamen quod sollicitus sit, cum τὸ λύχνιον ἐν πρυτανείῳ sit, quod quidem λύχνιον semper habet τὸ ἄγαν. Intelligit Lychnum, qui Athenis in gratiam Vulcani πῦρ ἀθάνατον habebat, sicut Romanorum Vestæ.* In quibus verbis non video quo modo conveniat piscatori egeno & Siculo consolari ob perpetuitatem ignis, qui Athenis in Prytaneo servabatur. Plura ad hunc locum doctissimus Casaubonus, qui nihil mutat, & meliorem sententiam exhibet, sed tamen, quæ non usquequaque vera mihi videtur, & mihi non satisfacit nec tamen aliquid habeo quod dicam. Meræ mihi sunt tenebræ, hic locus Saliari carmine obscurior, accedant alii & lucernam accendant.

Psitulcis,

Pſitulcis, Indiæ inſ. quæ & *Scilluſtris*. Plutarchus in vit. Alex. Magni. *Cillutam* appellat Arrianus. Q. Curtius eam non nominat; quadringentis vero ſtadiis ab Indi flu. oſtiis in mare remotam ſcribit.

Pſophis, urbs Peloponneſi in Arcadiâ, prius *Phegia*, teſte Pauſaniâ, à conditore ſic dicta, Tegeæ, Erymantho, Clitorio, ac Nonacri monti finitima. Ovid. Met. lib. 5.

Uſque ſub Orchomenon, Pſophidaque Cyllenenque.

Fuere aliæ urbes hujus nominis apud Stephanum, in Acarnaniâ, in Libyâ, & in Achaiâ.

Pſychrus, flu. Thraciæ in agro Chalcidico in Macedoniæ confin. frigidiſſimus, ex quo oves bibentes agnos nigros pariunt. Ariſtoteles.

Pſylli, pop. Libyæ ſupra Garamantes Plinio; in Pentapoli Ptolemæo; Syrtes attingentes, contra virus ſerpentum muniti, ſic à *Pſyllo* rege dicti, Naſamonibus finitimi, à quibus victi fuere. De his Cinna apud A. Gellium lib. 9. cap. 12.

Somniculoſam ut Pœnus aſpidem Pſyllus.

Lucan. lib. 9. ——*Gens unica terras*
Incolit à ſævo ſerpentum inoxia morſu
Marmaridæ Pſylli: par lingua potentibus herbis:
Ipſe cruor tutus, nullumque admittere virus,
Vel cantu ceſſante, poteſt. Natura locorum
Juſſit ut immunes miſti ſerpentibus eſſent, &c.

Horum hiſtoriam vide apud Herod. lib. 4. & Plin. 7. 2. De *Pſyllis* poema Xenophanes Colophonius ſcripſit. Rem dignam riſu narrat Gellius 16. 11. Pſyllos quòd aqua eos defeciſſet, arma adverſus Auſtrum ſumpſiſſe & omnes interiiſſe.

Pſyra, inſ. maris Ægæi apud Chium, inde 60. ſtad. in occaſum diſtans, cum op. cognomine, in quo vinum non provenit. Unde proverb. apud Suidam ex Cratino: *Pſyra Bacchum*: ſubaudi *non producit*. Stephanus: Λαμβάνε δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ εὐτηξείᾳ, διὰ τὸ εὐτηξεπίτλω εἶναι τὸν οἶνον. *Pſyra* igitur vocem eſſe Phœniciam, nemo negaverit, qui ſciet בסירא *bſira*, Chaldæis & Syris idem eſſe quod εὐτηξῆ, *vilem*, nempe ac *deſpicabilem*. Bochartus.

Pteleum, duorum op. nomen, unum Theſſaliæ, alterum Meſſeniæ, Spartanis poſtea attributum. Theſſalicum Plinio eſt *nemus Pteleon*, tanquam ſi *ab ulmis* dicta fuiſſet Πτελεών. Ejus mem. tum alii, tum Lucan. lib. 6.

——*Pteleoſque & Dorion ira*
Flebile Pieridum.——

Vide ſis Iſ. Voſſ. ad Melam lib. 2. cap. 3.

Pteria, urbs munitiſſima Cappadociæ, à Cyro expugnata ac deleta. Herodotus.

Pterophoros, reg. Scythiæ circa Hyperboreos montes, damnata caligine. Hinc mos pennas in pileis geſtandi proceſſiſſe videtur apud omnes penè Europæos. Ferrarius. Vide Plin. 4. 12.

Ptolemais, urbs quatergemina: Prima Æthiopiæ ſub Ægypto, ad ſin. Arabicum, quæ *Theron*, i. e. *ferarum*, cognominatur à Ptolemæo, & *Epitheras* à Plinio, *Suachen* nunc dicta, à Berenice urbe ejuſdem oræ 602. m. p. in ort. Long. 66. 00. Lat. 16. 26. Secunda Cyrenaicæ, in orâ litorali, antea *Barce*, nomen habens à *Ptolemæo* rège conditore, *Tolometta* hodie inter Arſinoen ad occ. & Cyrenen ad ort. Long. 49. 06. Lat. 31. 10. Tertia Phœnices marit. apud Palæſtinæ fines, olim *Ace* Plinio, *Acon* Ebræis, colonia quondam Cl. Cæſaris, teſte Plinio 5. 19. *Ace* etiam Stephano, qui ſic dictam prius putat, quòd ibi Hercules à vulnere curatus ſit. Long. 66. 30. Lat. 33. 00. Quarta Ægypti in Thebaide, ad Nilum, inter urb. Crocodilorum, & Abydum, à quo 22. m. p. aberat in Bor.

Ptolemais, foſſa quædam Ægypti manu facta, ducta ab oſtio Peluſiaco ad urb. Arſinoen in ſin. Arabicum: ſic dicta à *Ptolemæo* rege, qui eam abſolvit. *Ptolemæorum fluvium* vocat Ælian. ad Anim. lib. 12. cap. 29. Item Ciliciæ urbs. Strabo. Urbs quoque Arſenoitis Nomi in Ægypto. Ptol.

Pucinum, opidum eſt Hiſtriæ in Mediterraneis. Ptol. lib. 3. cap. 1. hodie *Proſecho*, in foro Julio ſitum eſt. Hinc vina à Plinio tantopere laudata, *Pueina* vocata, quæ nunc à Germanis *Beinfal* appellantur. Plin. lib. 14. cap. 6. ſtatim ab initio. Long. 36. 20. Lat. 45. 40.

Puteoli, poſt Lucrinum lacum (inquit Cluverius) ſequitur opidum *Puteoli* pl. num. Latinis fere autoribus, exceptis poetis, dictum; Græcis vero Δικαιάρχεια, ſive Δικαιαρχία, & contractè Δικαρχία: quo frequenter Latini uſi ſunt poetæ: ut Graci etiam ſub Romanis Imp. ſæpe uſurparunt Πυτίολοι, ſive Πυτιόλοι. Fama opidi apud auctores eſt celeberrima; vulgari nunc vocabulo dicitur *Pozzuolo*. Plin. lib. 3. cap. 5. *Lacus Luarinus & Avernus: dein Puteoli colonia, Dicæarchia dicti.* Strabo lib. 5. poſt deſcriptionem Lucrini, Avernique lacus: Ἑξῆς δ' εἰσὶν αἱ περὶ Δικαιάρχειαν ἀκταὶ, καὶ αὐτὴ ἡ πόλις· λιμὴν δ' ἐστὶν ἐπίνειον Κυμάνων, ὑπ' ὀρυφῇ ἱδρυμένον. Κατὰ δὲ τὴν Ἀρτίκα τετρείαν συνοικεῖ Ῥωμαῖοι, καὶ ναυπηγήσιμος Πυτιόλους ἀπὸ τῆς φρεατίας. Οἱ δὲ ἀπὸ τῆς δυσωδίας τοῦ ὕδατος, &c. Feſtus: *Puteolos dictos putant ab aquæ calidæ putore: quidam à multitudine puteorum, earundem aquarum gratiâ factorum.* Varro lib. 4. de L. L. *A puteis opidum Puteoli, quod ſint circa eum locum aquæ frigidæ & calidæ multæ; niſi à putore potius, quod putidus ſit odoribus ſæpe ex ſulfure & alumine.* Primos opidi conditores quod attinet, quia id, Strabone teſte, navale fuit Cumanorum, ab his conditum videri poterat. At Stephani Epitomator ſic habet: Πυτίολοι, χίσμα Σαμίων, ὅπερ καὶ Δικαιάρχεια. Et B. Hieronymus in Euſebii Chronicor. lib. 2. ſic tradit: Olymp. 64. an. 4. *Samii Dicæarchiam condiderunt, quam nunc Puteolos vocant.* Pop. *Puteolani.* Inde *ſinus Puteolanus*, de quo Cluver. Ital. Ant. lib. 6. 4. pag. 1141. Long. 38. 11. Lat. 40. 47.

Pygela, urbs Ioniæ; Πολίχνιον vocat Strabo lib. 14. Pomponius & Plinius ſcribunt per Φ. & nomen ἀπὸ τῆς φυγῆς ducunt. Melæ verba ſunt: *Ibi à fugitivis, ut aiunt, condita (nomen famæ annuit) Phygela.* Plinii: *Juxta fugitivis conditum (uti nomen judicio eſt) Phygela.*

Pygmæi, pop. in extremis Indiæ montibus habitantes (Plin. 7. 3.) ſalubri cœlo ſemperque vernante fruentes, ternos dodrantes non excedentes: Sunt qui nomen eos habere volunt ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. e. *pugno*, contra rationem; cum ἀπὸ τοῦ πήχεως, i. e. *cubito*, originatio deducenda ſit. Πυγμαῖοι ergo erunt quaſi πηχαῖοι, quippe *cubitales*. Hinc & *Spithamæi* dicuntur, quòd ternas *ſpithamas* longitudine non ſuperant. Etymon hoc approbatur ab Euſtathio in principio Iliad. γ. & ab Auguſt. de C. D. 16. Hieronymus vero aliter in 27. Ezech. *Sive Pygmæi ſunt* (inquit) *id eſt, bellatores, & ad bella promptiſſimi*, ἀπὸ τῆς πυγμῆς, *quæ Græco ſermone in certamen vertitur.* Quædam de Pygmæis habet Lud. Vives ad Aug. de C. D. lib. 16. cap. 8. Diverſis locis ab auctoribus collocantur. Plinius, uti ſupra, inter Indiæ gentes recenſet. Pomponius lib. 3. ponit in eâ Arabiæ parte, quæ ultra ſinum Arabicum in Æthiopiam vergit. Ibidem eos quoque collocare videtur Ptolemæus, ſi per *Nubas* intellexeris *Pygmæos*, uti Heſychius: Νῶβαι, Πυγμαῖοι, nec enim de aliis quam de his accipi poſſit locus iſte Heſychii. Ariſtot. lib. 9. de Hiſt. An. eos ad fontes Nili traducit. Verba ejus ſic concipiuntur in libris manu exaratis: Οἷον οἱ γέρανοι ποιοῦσι· μεταβάλλουσι γὰρ ἐκ τῆς Σκυθικῆς πολίων, εἰς τὰ ἕλη τὰ ἄνω τοῦ Αἰγύπτου, ὅθεν ὁ Νεῖλος ῥεῖ, ἃ καὶ λέγουσι τοῖς Πυγμαίοις ὀτιχειρεῖν, ὃ καὶ ὄντι τοῦτο μῦθος. Quod narratiuncylæ huic fidem adſtrueret Philoſophorum ſummus, id concoquere non potuit quiſquis vulgatæ lectionis auctor fuit; ac propterea verba illa de pugnâ Pygmæorum cum gruibus ſuo modo reformavit. Quamvis autem fabella hæc excuſa ſit à Græculis, fingendi, & fabulandi ſemper cupidis, ratio tamen quamobrem hoc in tractu Pygmæos collocarint veteres, hanc fuiſſe putat Clariſſ. Voſſius; quòd Troglodytarum & Æthiopum multi eſſent κολοβοὶ ſive recutiti. Hinc tot Coloborum gentes in Æthiopiâ. Idem vero Ariſtoteli & aliis nonnullis κολοβὸς & Pygmæus, ſive nanus. Κολοβὸς enim lib. 2. de Gen. Anim. circa finem & alibi, vocat non illos tantum, qui uno aliquo membro eſſent mutilati, ſed eos etiam, quorum univerſæ corporis partes in utero matris oblæſæ, & juſto eſſent breviores, Strabo lib. 15. iiſdem in locis creditos quidem, ſed confictos exiſtimat, ſumptâ inde fictionis occaſione, quòd in Æthiopiâ interiori omnia fere animalia exigua naſci compertum ſit. Contra Philoſtratus lib. 3. ſub tem. eoſdem ponens, loca incolere ſcribit ſupra flu. Gangem, cui cum Ariſtotele convenit in eo, quod ſpecus habitari dicit ab illis. Solinus in Thraciæ deſcriptione ad Geraniam urb. juxtà Strymonem & Hæmum creditos fuiſſe Pygmæos, & à gruibus pulſos ait. Vide Plin. 4. 11. Horum mulieres quincto anno pariunt, & ſeneſcunt octavo. *Fama eſt* (inquit Plinius) *inſidentes arietum, caprarumque dorſis, armatos ſagittis veris tempore, univerſo agmine ad mare deſcendere, & ova pulloſque gruum conſumere, ternis expeditionem eam menſibus confici, aliter futuris gregibus non reſtiti, caſas eorum luto, penniſque & ovorum putaminibus confici.* Stephanus eos ſic dictos ſcribit à *Pygmæo* Dori filio, Epaphi nepote. Qualia autem ſint eorum corpora, eleganti ſimilitudine docet Ariſtot. ubi ſupra: Ὥσπερ ἂν οἱ ἐπὶ τῆς καμπύλων γεγραμμένοι, μικροὶ μέν εἰσι, φαίνονται δ' ἔχειν πλάτη, καὶ βάθη, ὁμοίως συμβαίνει καὶ τοῖς Πυγμαίοις. Fruſtra quærunt viri eruditi (inquit Voſſius) quænam ſint illæ tabernarum picturæ, quæ effigiem hujuſmodi Pygmæorum exhibeant. Scribendum; οἱ ἐπὶ καμπύλων γεγραμμένοι, vel, ſi mavis, καμπύλων, idem ſignificante vocabulo. Tales nempe ſunt Pygmæi, quales videntur eſſe imagines, quæ in curvis & ſinuoſis tabulis repræſentantur. Hinc rectè *curvatum* dixit Prop. lib. 4.

Nanus & ipſe ſuos breviter curvatus in artus
Jactabat truncis ad ſava buxa manus.

De

De pugnâ Pygmæorum cum gruibus paſſim poetæ. Homerus Iliad. 2.

Ἡύ τ᾽ ἐπὶ κλαγγῇ γερανῶν πλατὺ ἐρχομένοιο
Αἵτ᾽ ἐπεὶ ὖν χειμῶνα φύγον, καὶ ἀθέσφατον ὄμβρον,
Κλαγγῇ ταὶ γε πέτονθ᾽ ἐπ᾽ Ὠκεανοῖο ῥοάων,
Ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.

Statius ni fallor:

Pendula ceu parvis moturæ bella colonis
Ingenti clamore grues, æſtiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymina Nilo
Ordinibus variis per nubila texitur alis
Litera pennarumque notis inſcribitur aer.

Oppianus Halieuticon lib. 1.

Ὡς δ᾽ ὅτ᾽ ἀπ᾽ Αἰθιόπων ἢ καὶ Αἰγύπτοιο ῥοάων
Τρῳπῆς γερανὸς χέρσον ἔρχεται ἠερόφωνος
Ἄτλαντός τε νιφόεντα πάγον, καὶ κῶμα φυγοῦσα,
Πυγμαίων τ᾽ ὀλιγοδρανέων ἀμυκλιδα γαῖαν.
Τῇσι δ᾽ ἀρ᾽ ἱπταμένῃσι καὶ ἴχνια ἔνθεν ἰόντι
Ἥέρα ἢ σκίασεν, καὶ ἄλλυδις ὄγμον ἔχουσιν.

Juvenal. Sat. 13.

Ad ſubitas Thracum volucres, nubemque ſonoram
Pygmæus parvis currit bellator in armis.
Mox impar hoſti, raptuſque per aera curvis
Unguibus à ſævâ fertur grue. Si videas hoc
Gentibus in noſtris riſu quatiere: ſed illic
Quanquam eadem aſſiduè ſpectentur prælia, ridet
Nemo, ubi tota cohors pede non eſt altior uno.

Hinc *Pygmæus.* Ovid. 6. Faſt.

Nec quæ Pygmæo ſanguine gaudet avis.

Id eſt *grus.* Juvenal Sat. 6.

——Brevioque videtur
Virgine Pygmæâ, nullis adjuta columnis,
Et levis erectâ conſurgit ad oſcula plantâ.

Vide Tho. Brown, de Pſeudodoxiis epidemicis lib. 4. cap. 11.

Pylene, Ætoliæ op. Hom. Iliad. 2. Ejus mem. Papinius Theb. lib. 8.

Nunc tumidæ Calydonis opes, nunc torva Pylenes
Agmina.——

Idem Theb. 4.

——Senſit ſcopuloſa Pylene.

Pylus, Tres olim fuere *Pyli*, juxta adagium apud Ariſtoph. quod etiam Plutarchus refert:

Ἔστι Πύλος πρὸς Πύλοισι, Πύλος γάμῳ ἔνι καὶ ἄλλος.

(In eos dictum qui ſupra alios gloriantur, quaſi doctiores, aut fortiores, aut aliâ in re præſtantiores.) Meſſeniæ erat una, altera Arcadiæ, tertia vero Elidis ſita inter Penei & Selleentis oſtia. Omnes tres Neſtorem ſibi vindicabant. Neſtori autem novem parebant urbes juxta Homerum, quas omnes ordine in Bœotiâ recenſet. Harum vero caput erat ipſa Pylos, atque inde *Enneapolis* vocabatur. Huc quoque refer novem ſedilia in litore Pylio extructa apud Hom. initio lib. 3. Odyſſ. Quæ ita interpretatur Euſtathius: Οἱ δὲ παλαιοὶ φασιν ἐνία Πυλίοις ἑδρας εἶδε δὲ τὰ καὶ πόλεις τοσαύτας ὑπὸ ὄζοισιν κεῖσθαι τῷ Νέστορι. Inepti vero ſunt qui Neſtorem tribus illis Pylis præfuiſſe credunt: Hoc enim qui potuit fieri, aut cur controverſia fuiſſet, quam Pylum intellexiſſet Homerus? Itaque verum eſt, urbes Neſtori ſubjectas, fuiſſe illas novem quas ordine Homerus recenſuit. Porro ab iſtis 3. *Pylis* dicta eſt regio *Triphylia.* Il. Voſſ. Ovid. Epiſt. 1.

Nos Pylon, antiqui Neleia Neſtoris arva
Miſimus: incerta eſt fama remiſſa Pylo.

Hinc *Pylius.* Idem Ponticorum 1.

Crede mihi Pylio Neſtore major eris.

Martialis:

Sic pater in Pylios, Cumæos mater in annos
Vivat.——

Pyramides, nihil aliud fuerunt quàm regum Ægyptiorum pecuniæ otioſa & ſtulta oſtentatio. Plin. lib. 36. cap. 12. quippe cum faciendi eas cauſa à pleriſque traditur, ne pecuniam ſucceſſoribus, aut æmulis inſidiantibus præberent. Plures in Ægypto paſſim extiterunt, nullæ tamen clariores tribus illis de quibus Mela ſcribit, lib. 1. cap. 9. quæ orbem implevere famâ, conſpicuæ undique adnavigantibus, ſitæ in parte Africæ, monte ſaxeo, ſterilique inter Memphin op. & Delta. unde Martialis:

Barbara Pyramidum ſileat miracula Memphis.

Turres autem ſunt, inquit Solinus, faſtigiatæ ultra excelſitatem omnem, quæ manu fieri poſſit. Sub his Ægyptiorum reges ſepulti fuerunt. Sunt autem propriè Pyramides, moles Geometricâ ratione conſtructæ in modum flammæ (ἀπὸ τοῦ πυρὸς) ut à lato videlicet in acutum tendant. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Pyramides ad miracula ſeptem provectæ, quarum diuturnas ſurgendi difficultates ſcriptor Herodotus docet, ultra omnem omnino altitudinem, quæ humanis conſiti poteſt, erectæ ſunt turres, ab imo latiſſimæ, in ſummitates acutiſſimas deſinentes. Quæ figura apud Geometras ideo ſic appellatur, quòd ad ignis ſpeciem τὸ πυρὸς, ut nos dicimus, extenuatur in conum: quarum magnitudo quoniam in cœlſitudinem nimiam ſcandens gracileſcit paulatim, umbras quoque mechanicâ ratione conſumit.* Aliqui dictas volunt ἀπὸ τοῦ πυροῦ, h. e. *à tritico*, quo illic per regem collecto, magna annonæ caritas per Ægyptum ſecuta eſt. Docet id Stephanus ἐκ πόλεως· Ὠνομάσθησ ἡ Πυραμὶς ἀπὸ τοῦ πυροῦ, ὃς ἐκεῖ συναγαγὼν ὁ βασιλεὺς, ἐνδεῶν ἐποίησε σίτου τὴν Αἴγυπτον. Videtur hoc etymon priori præferendum, eò quòd *Pyramis* & πυρὸς conveniant primæ ſyllabæ modulo, contra quam fit in πῦρ, ejuſque derivatis. *Pyramidis* autem vocabulum forſan Ægyptiacum eſt; quod illis *Paramon.* Certe Arabes, Ægyptiis vicini, *Haramen* vocant. Pyramidem. Sicut *Alharaman* duæ Ægypti Pyramides in occidentali ripâ Nili dicuntur. *Haramon* itaque *Pyramis* dicta. Ita Græcis palus ab ἕλος, *pubes* ab ἥβη. Sicut הרמון *harmon* Ebræis *arcem* & *palatium* denotat, uti ab altitudine quoque *Hermon* mons dictus videtur. Lucan. lib. 9.

Non mihi Pyramidum tumulis evulſus Amaſis.

Propertius 3. 2.

Nam neque Pyramidum ſumptus ad ſidera ducti.

Inde *ſaxa Pyramidum* apud Statium in Sylvis.

Pyramus, flu. qui per anguſtias Tauri montis per Ciliciam defertur. Ejus mem. Dionyſius verſ. 866.

Καὶ τὸ μὲ πλεόνων πολεμίζεται ὄμμασι γαίη
Τηλόθεν ἐρχομένων, Πυράμοιό τ᾽ καὶ Πανάρητο.

Ubi Scholiaſtes: Ὁ δὲ Πύραμος σκολιός τε ῥεῖ, ὡς εἶναι καὶ καλαπίπων εἰς βαθεῖαν φάραγγα ῥόον ἀφεῖλλε βεβιῶν ἀφαπλήσιον, καὶ χὠ δὲ πάνυ πολὺν, ὡς ὁ γεωγράφος φησὶ καλάζαι ὅτι ἀπὸ θαλάσσης. Διὸ καὶ χρησμὸς ἐξέπεσεν ἐν ὑφ᾽ βολῇ τοιόσδε.

Ἔστι ἰανομένοις, ὅτε Πύραμος ὑγρὸς ἰλὺν
Ἠιόνα προχέων ἵξῃ εἰς Κύπρου ἴκνη.

Heſychius: Πύραμος, ποταμὸς Κιλικίας, ἄλλοι δὲ χέρσον τινὰ καλοῦσι. Ejus meminere Strabo lib. 12. Arrianus lib. 1. & Qu. Curtius lib. 3. cap. 4. Hodie *Malmiſtra* Nigro dicitur.

Pyrenæa Venus, Portus Veneris Melæ, & aliis *Templum Veneris*, op. Gall. Narbon. in confin. Hiſp. *Capo de Creuz* hodie dicitur.

Pyrenæus, mons Hiſp. maximus, illam à Galliâ ſeparans, ab Oceano in mare Mediter. extenſus ad 80. mill. Hiſpanica, ex cujus medio ferunt utrumque mare conſpici. Auſon. Epiſt. 24.

——Me Punica lædit
Barcino, me bimaris juga ninguida Pyrenei:

Dionyſius verſ. 288.

Τοῖς δ᾽ ὀπὶ Πυρήνειον ὄρος καὶ δόμαλα Κύπρου.

Hi montes Ptolemæo & Stephano Πυρηνὸν vocantur, ut & Sil. Italico *Pyrene.* Ab Æmilio Probo nuncupantur *ſaltus Pyrenæus*, quo nomine etiam Cæſar, Livius, Suetonius & Roſinus appellarunt. *Alpes* vocantur ab Agelliо ex Varrone; nominat enim horum accolas *Hiſpanos Alpinos.* Cæterùm de *Pyrenæis* duplex fabula jactatur apud Græcos: Una de *Pyrenes* nomine dictis, Bebrycis regis filiæ, quæ ab Hercule illâc iter faciente vitiata, cum metu patris aufugiſſet in ſylvas, à feris diſcerpta eſſe creditur. Silius lib. 3.

Pyrene celſâ nimboſi verticis arce
Diviſos Celtis alsè proſpectat Iberos;
Atque æterna tenet magnis divortia terris.
Nomen Bebrycià duxere à virgine colles,
Hoſpitis Alcidæ crimen, qui forte laborum
Geryonis peterit cum longa tricorporis arva
Poſſeſſus Bacchо ſævâ Bebrycis in aulâ
Lugendum forma ſine virginitate reliquit
Pyrenen, &c.

Hanc fabulam merito rejicit Plinius 3. 1. *Quæ de Hercule*, inquit, *ac Pyrene, vel Saturno traduntur, fabuloſa imprimis arbitror.* Alii ex Pyrenæo ſaltu incenſo referunt argenti fluxiſſe rivos, unde maximas opes contraxerint Phœnices, cum illud vili pretio ab accolis comparaſſent. Hujus conflagrationis meminere Ariſtoteles in Mirabilibus & Poſidonius apud Strabonem, itemque Diodorus lib. 5. qui addit τὰ μὲ ὄρη διὰ τὸ συμβεβηκὸς κληθῆναι Πυρηναῖα *montes propter hunc caſum Pyrenæos eſſe dictos*: tanquam ἀπὸ τῆς πυρὸς συχνὰς ἡμέρας συνεχῶς ἐπιλαβούσης, *ab igne qui per multos dies continuè exarſerit.* Hæc illi. Bocharto autem nomen *Pyrenes*, vel *Pyrenæorum* montium videtur poſſe deduci non abſurdè ex Phœnicio פארני *purani*, pro *ramoſo*, ſc. & *opaco.* Nempe Ebræis פארה *pura*, vel *pora*, eſt *ramus.* Et ut ex רוחא *rucha*, *ſpiritus*, eſt רוחני *ruchani*, *ſpiritualis*: ita ex פארא *pura*, *ramus*, פארני *purani*, *ramoſum* ſonat, vel, quòd idem eſt *opacum*: Qualem fuiſſe Pyrenæum, ſaltem à parte Hiſpaniæ, veteres diſertè docent. Strabo lib. 3. Αὐτὴ

ὃ ἡ Πυρήνη τὸ μὲ Ἰβηρικὸν πλαγίως ὑπερβαλοῦσα ὄρη πυκνοτάτης ὑλῆς καὶ ἀπεράντου. Diodorus lib. 5. Πολλῶν δ' ὄντων ἐν αὐτῇ δρυμῶν, καὶ πυκνῶν τοῖς δένδρεσι. Silius lib. 3.

Ac Pyrenæi frondoſa cacumina montis.

Et verſ. 442. de Annibale:

Jamque per & colles, & denſos abiete lucos
Bebryciæ Fœnus fines tranſcenderet aulæ.

Inde *Pyrenæi ſaltus* in Æmilio Probo, Oroſio & Æthico, qui hodieque nomen retinent. Adhuc notandum Pyrenæi vocabulum eſſe æquivocum eoque nomine appellari non tantum montes qui Galliam ſeparant ab Hiſpaniâ, ſed etiam montem Germaniæ prope ſylvam Hercyniam, nomine *Pyrenen*, ex quo fluere Danubium ſcribit Ariſtoteles in Meteoris. Hinc & Plinius in Panegyrico: *Germaniam quamplurimæ gentes, ac prope infinita vaſtitas interjacentis ſoli, tum Pyrenæus, Alpes, immenſique alii montes, niſi his comparentur, muniunt, dirimuntque.* Mons ille, cujus & B. Rhenanus meminit, hodie *Brenner* Germanis.

Pyrgi, gorum, Pyrgum ſing. num. Stephano, colonia & op. Hetruriæ, inter Antium, & Graviſcas. Virg. Æn. 10.

Et Pyrgi veteres, intempeſtæque Graviſcæ.

Martialis 12. 2.

Qui modo litoreos ibatis carmina Pyrgos.

Rutil. lib. 1.

Alſia prælegitur tellus, Pyrgique recedunt,
Nunc villæ grandes, opida parva prius.

Unde Straboni πολίχνιον dicitur. Opidani *Pyrgenſes* Ciceroni ac Livio dicuntur. *Pergites* vero Stephano.

Pyrrha, Cariæ civitas juxta Myrtoum pelagus, & inſ. circa Mæotim, quam pontus abſtulit. Plin. 2. 92. Item urbs Ioniæ ad Mæandri oſtia Ptolemæo, nunc *Demonage*, teſte Mqletio. Eſt & Liguriæ vicus, item Phocidis, Magneſiæ & Lyciæ.

Pyrrhæa, quæ & *Pyrrha*, Theſſalia ſic dicta à *Pyrrhâ* Deucalionis uxore. Strabo ad calcem libri noni: Καθόλου δ' ὅτι πρότερον ἐκαλεῖτο Πύρραια ὑπὸ Πύρρας τῆς Δευκαλίωνος γυναικὸς. Rhianus de variis Theſſaliæ appellationibus.

Πύρρην δή ποτε τὴν γε παμαύστοις κλήσεσιν,
Πύρρης Δευκαλίωνος ἀπ' ἀρχαίης ἀλόχοιο,
Αἰμονίην δ' ἐξαῦτις ἀφ' Αἵμονος, ὅν ῥα Πύγασος
Γείνατο φέρτατον ὑδρηλοῖο Θεσσαλοῦ Αἶμον.
Τὴν δ' ὑπὸ Θεσσαλίην καλεῦ μελεπημένα λαοί.

Pytho, urbs Phocidis. Hom. Iliad. β. quam ἐμβολικῶς πυθέσθαι vocat. Unde monendi ſumus erraſſe Gerbelium, imò Rhodiginum Cælium, qui epitheton pro nomine proprio urbis accipiunt.

Q.

QUadi, Germaniæ populi. Tacitus: *Juxta Hermunduros Nariſci, ac deinde Marcomanni, & Quadi agunt. Eaque Germaniæ velut frons eſt, quatenus Danubio prætexitur.* Ergo Quadi in Danubii ripâ: ſc. infra Marcomannos. Ptolemæus: Ὑπὸ δ' Ἑρμινίων δρυμοὶ Κυάδοι, ὑφ' οὓς τὰ σιδηροφόρα ὄρη, καὶ ἡ Λύγα ὕλη, ὑφ' ἣν μέγα ἔθνος, οἱ Βαῖμοι, μίσχει τὸν Δανούβιον. Bæmos vero eoſdem eſſe, quos Marcomannos, maleque heic ultra Bojohæmum, notat clariſſimus Cluverius. Id tamen haud falſum, quòd ſub Hercyniâ ſylvâ, i. e. ſub Bojohæmo ponuntur Quadi. Ferri autem iſtæ ſecturæ fuerunt in eo montium jugo, quòd à Moraviæ opido Oſtra, & fluvio *Morawa* ad Viſtulæ fontem procurrit. Strabo lib. 7. ex emendatione Cluverii: Ἐν ταύτῃ δ' ὄρη καὶ ὁ Ἑρκύνιος δρυμὸς, καὶ τὰ ὄρη Σιδῶνα ἔθνη, τὰ μὲ οἰκοῦντα ὑπὸ τὸν δρυμόν. (Ἐν ᾧ δὴ καὶ τὸ Βοΐαμον, τὸ τῶν Μαρκομάνων βασίλειον, εἰς ὃν ἐκεῖνος τόποι ἄλλοι † μιγάδες πολοὶ, καὶ δὴ καὶ ὁμοεθνεῖς ἑαυτῷ Μαρκομάνοι· ἐπίση γὰ τοῖς φεύγουσιν ὑπὸ ἐξ ἰδίας, μὴ ἢ ἐκ Ῥώμης ἐπόνοδον· νέος γὰ ὢν ἐκβάλε· καὶ συνῆλθετο ὑπὸ τοῦ Σεβαστοῦ ἐπικήδειον ἢ ἐπαινέσοντα, καὶ καθεκτήσοντο, φεύγοντες οἷς ἔπον, Δικίνης, τὸ μέγα ἔθνος, καὶ Λεμοβίους, καὶ Γίτονας, καὶ Βυρσανδίωνας, καὶ Σιδινεῖς, καὶ ἄλλ Σιδόνων, αὐτῶν τὸ μέγα ἔθνος Σίμωνας) πλὴν πάγε ὄρη Σιδόνων, ὡς ἔφην, ἔθνη, τὰ μὲ ἐντὸς οἰκεῖ, τὰ δ' ἐκτὸς τοῦ δρυμοῦ, καθάπε τὰ ὄρη Κυάδων, ὁμορα τοῖς Γίτοις. A Dione lib. 71. ubique Quadi Marcomannis, ac Jazygibus conjunguntur. Ac ſanè ſocietatem ipſis armorum contra Romanos ſemper fuiſſe etiam poſterioribus ſeculis, vel ex uno Marcellino ſatis patet, lib. 17. *Auguſto inter hæc quieſcenti per hyemem apud Sirmium, indicabant Nuncii graves & crebri, permixtos Sarmatas & Quados, vicinitate & ſimilitudine morum, armaturæque concordes, Pannonias, Maſiamque alteram cuneis incurſare diſperſis.* Vide quæ ſequuntur. Unde liquebit, Quadorum gentem ad flu. Granuam uſque tunc temporis pertinuiſſe. Quod etiam atteſtatur M. Antoninus Imp. in vitâ ſuâ, lib. 1. his verbis: Τὰ ἐν Κυάδοις, πρὸς τῷ Γρανόᾳ. Adverſus hos Quados Marcomannis junctos non ſine proſpero ſucceſſu bella geſſiſſe Imperatorem prædictum, autores ſunt Dio Caſſius, & Juſt. Capitolinus. Sed & Lucianus in Pſeudomanti, cujus hæc ſunt verba: Ὅτε δὲ ἐπὶ Μάρκῳ ἦλθε τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συμπαλέσαντο. Eam expeditionem celebriorem reddiderunt Chriſtianorum ſuppliciis impetrati cœlitus imbres, cùm exercitus ſiti fere confectus jam eſſet. Meminere Tertullianus ad Scapulam, & in Apolog. cap. 5. & ex eodem atque Apollinario Euſeb. Hiſt. Eccleſ. lib. 5. cap. 5. & Chron. lib. 1. & 2. Nicephorus Calliſtus lib. 4. cap. 12. Zonaras Annal. Tom. 3. Xiphilinus in Marco. Oroſius hiſt. lib. 7. cap. 15. Otho Friſingenſis Chron. lib. 3. cap. 25. Jo. Aventinus Bojor. Annal. lib. 2. aliique. Quanquam iſtud Caſſius, Arnuphis Ægyptii, vel Juliani, ut apud Suidam alius neſcio quis, Magicis procurationibus, Marci ipſius precibus Capitolinus, moribus pietateque Claudianus, Chriſtiano nomine iniquiores, adſcribant. Gatakerus.

Quadrata, Romæ locus in Palatio, ante templum Apollinis dicitur, ubi repoſita ſunt, quæ ſolent adhiberi boni ominis gratiâ, quia ſaxo munitus eſt initio in ſpeciem *quadratam*. Ejus loci Ennius mem. cum ait,

Et qui ſe ſperat Romæ regnare Quadratæ.

Ita author noſter. At vero Ennius non Romæ locum aliquem peculiarem *Quadratam* vocat, ſed totam Romam ſic olim vocatam perhibet. Solinus cap. 1. *Dictaque eſt Roma primum Quadrata*: dein Ennii verſum producit. Plutarchus in Romulo: Ῥωμύλος μὲ ἔν τῳ καλουμένῳ Ῥώμῃ Κυαδράτῃ, ὅπερ ἐστὶ τετράγωνον, ἔκτισε.

Quadrata, Germ. op. Anton. Et Italiæ mediterranea urbs, Lib. Notit.

Quadratum, op. Pannon. ſuper. in Carniola ad Saum flu. inter Vacorium ad occ. & Labacum ad ort. 6. leuc.

Quadriburgium, Quaetraed Ortelio, pag. Germ. inf. inter Colon. Agrippinam & Juliacum. Al. eſt *Waringen*, pagus ejuſdem Germ. ad Rhenum, inter Coloniam prædict. & Noveſium in medio. Long. 28. 10. Lat. 50. 59. Eſt & *Quadriburgium* in Lib. Notit. op. geminum. Unum in Norico Ripenſi; alterum in Valeria Ripenſi.

Quantia, Canche, flu. Gall. Belg. ex Arteſia per Picardiam in Oceanum Britan. influens, non longe ab Hedena, & Menaſteriolo decurrens.

Quariates, pop. Gall. Narbon. in Provinciæ mediterraneis, inter Suetros, & Adunicates, juxta Alpes maritimas. Plin.

Quarii, urbs Bactrianæ, ad Oxum flu. Ptol.

Quarius, flu. Bœotiæ, apud Coroneam urb. qui & *Coralius* ab Alcæo nominatur. Item flu. Theſſaliæ.

Quartenſis pagus, Weert, pag. Belgii in Brabantiâ à Ruremunda 3. leuc. in occ. Item op. Hiſp. Tar. à Valentia 4. m. p. Toletum verſus, vulgò *Quart*. Item caſtr. ſeu pag. Liguriæ, ab Aſta urb. 4. m. p. Alexandriam verſus, vulgò *Quarta*.

Quedelinburgum, op. Saxon. ſuper. 2. mill. Germ. ab Halberſtadia in merid.

Quercetum, Queſnoy, urbec. Belgii in Hannonia, 3. leuc. à Landrecio in bor. & 5. à Cameraco in ort.

Querquerni, pop. Hiſpan. citer. Gallæciæ finitimi.

Quilva, urbs Africæ in inſ. cogn. regn. cogn. cap. in Zanguebariâ reg. & in ora Oceani Æthiopici.

Quimperlæum, Quimperley, op. Gall. in Britan. min. 2. leuc. à Coriſopito in ort. Blabum verſus.

Quina, Arrades Marmolio, colon. & op. Africæ propriæ mediter. in Bagradam & Tritonem flu.

Quintinopolis, S. Quintin, urbs Gall. in Picardia, 6. leuc. à Perona in ort. 9. à Noviodumo in Bor.

Quinda, urbs Ciliciæ ſupra Anchialen.

Quinque Eccleſiæ, Funfkirchen Germanis, Otegiazae, v. Hungariæ, urbs Pannoniæ infer. in Hungariâ, non longe à Dravo flu. 6. mill. Germ. à Danubio in occ. & 23. à Taurino in Circium. Long. 42. 08. Lat. 46. 09.

Quintanæ, & *Quintianæ*, vulgo *Kmtzen*, Col. & urbs Vindelicæ, ſeu Bavariæ ad Danub. à Patavia urbe 5. leuc. in occ. Ratiſponam verſus.

Quintanæ, locus Latii in via Lavicana ab Urbe 15. m. p.

Quintanica, Viliſſi flu. Vindelicæ in Bavariâ.

Quintia prata, locus Romæ trans Tiberim, apud Navalia, 4. jugerum, Quintii Conſ. ſeu Dictatoris.

Quintia via, quæ ab urbe Roma in Sabinos ducebat, Salariæ proxima, teſte Onuphrio.

Quirinalis mons, qui & *Agonus* unus ex 7. collibus urb. Romæ. Hodie *Monte Cavallo* dicitur. Ovid. Faſt. lib. 6.

Inque Quirinali conſtituere jugo.

Quirinalis porta, quæ & *Agonalis* & *Collina*, una ex portis urb. Romæ. Hodie *Porta Salara*.

Quirites, propriè loquendo ii fuere qui *Cures* incolebant, Sabinorum opidum, in quo regnabat Tatius; uti *Romani* vocabantur,

vocabantur, qui cum Romulo *Romam* tenebant. Verum poſt fœdus ictum inter Romulum ac Tatium pro eodem populo habiti ſunt *Romani*, & Quirites: unde *Quiritari* pro *populi Romani auxilium implorare*. Dubium vero num *Curibus* ſit nomen à *Curis*, quæ Sabinis, teſte Feſto, *haſtam* ſignificat, an *haſtæ* à populo *haſtato* ſit impoſitum nomen. Ovidius de *Quirini* appellatione varias eſt contentus adduxiſſe opiniones; judicium vero ſuum non interponit. Sic enim ait Faſt. 2.

Sive quod haſta quiris priſcis eſt dicta Sabinis
Bellicus à telo venit in aſtra Deus.
Sive ſuo regi nomen poſuere Quirites,
Seu quia Romanis junxerat ille Cures.

Priorem hujus tetraſtichi verſum quod attinet, ei adſtipulatur Halicomaſſeus Dionyſius lib. 2. Κυρεῖς γὰρ οἱ Σαβῖνοι τὰς αἰχμὰς καλοῦσι. Mart. deducit ab קרר *charah fodio*, vel à קרע *Kara rumpo, lacero*, & Arabicè *pulſo*. Poteſt etiam deduci à Gr. κορυσσω *armo*.

R.

RAceburgum, *Ratzenburg*, urbs Saxoniæ, inter 6. mill. à Severino in occ.

Radiantia, *Rednitz*, flu. Franconiæ paulo infra Bambergam Mœno ſe miſcens.

Radnoria, *Radnor*, op. Walliæ, com. cogn. caput, 15. m. p. ab Herefordia in Circium, & 20. à Salopiâ in merid. Rageia, Mediæ op. à Nicanore conditum. Strabo. Vide Bochart. Geogr. Sacr. pag. 106.

Raria, campus in Eleuſine, in quâ Triptolemus primùm ſeminaſſe dicitur. Stephanus; Ῥάειον, πεδίον ἐν Ἐλευσῖνι· ἡ Ῥαρία γῆ, Ῥαρίας ἡ Δημήτηρ. Malè apud Heſychium: Ῥάειον, παιδίον, pro πεδίον. Nomen hoc inditum erat illi campo à *Rharo*, Triptolemi patre. Heſychius: Ῥάρος, ἰσχυρὸς, ἢ ὄνομα τοῦ Τριπτολέμου πατρός. Filius hic erat Cranal, ut idem alibi: Κραναὸς υἱὸς Ῥάρου.

Ratæ, Antonino. *Raga* Ptolemæo, Coritanorum urbs in Britanniâ. Vulgò *Leiceſter*, ut putat Camdenus. *Ratiford* v. Talboto. Long. 19. 58. Lat. 53. 04.

Ratiaſtum, Lemovicum urbs. Ptol. vulgò *Limoges*. *Rais* v. Bertrando.

Ratisbona, urbs libera German. ubi ſæpè fiunt Imperii Comitia, in Bavaria inferiore & in lim. Palatinatûs ſuperioris, 15. mill. Germ. à Monachio in Bor. 17. ſupra Patavium in occ. & 16. ab Auguſta Vindelicorum in Cæc. Long. 34. 18. Lat. 49. 00.

Ravenna, urbs Gall. Togatæ, Æmiliæ archiepiſc. & metropolis apud oram litoream inter Ferrariam 50. & Ariminum in ort. 35. m. p. à Bononiâ 45. ab Anconâ 102. Ἀργαίαν πόλιν vocat Geographus lib. 5. Unde Claudianus de 6. Conſ. Honorii:

Dixit, & antiquæ muros egreſſa Ravennæ
Signa movet, jamque ora Padi, portuſque relinquit
Flumineos, certis ubi legibus advena Nereus
Æſtuat, & pronas puppes nunc amne ſecundo,
Nunc redeunte vehit, nudataque littora fluctu
Deſerit, Oceani lunaribus æmula damnis.

Silius Italicus lib. 8.

Quique gravi remo limoſis ſegniter undis
Lenta paludoſæ proſcindunt ſtagna Ravennæ.

Sidonius Apollinaris Carm. 9.

Undoſæ petiit ſitim Ravennæ.

Nempe inter marinas paludes dulcibus aquis deſtituebantur Ravennates. Martialis:

Sit ciſterna mihi, quam vinea, malo Ravennæ:
Cum poſſim multo vendere pluris aquam.

Ranarum, culicumque multitudinem in his paludibus adnotavit idem Martialis:

Meliuſque ranæ garriant Ravennates,
Et Hadrianus dulcius culex cantet.

Strabo lib. 5.

Ἐν δὲ τοῖς ἕλεσι μυρίσα μέν ἐστι Ῥαβέννα.

Zoſimus Comes lib. 5. Ῥαβέννη μητρόπολις ἐστὶ Φλαμινίας, πόλις ἀρχαῖα, Θεσσαλίων ἀποικία, Ῥώμη καλεῖται διὰ τὸ παντοχόθεν ὕδασι περιῤῥεῖσθαι. Long. 34. 53. Lat. 43. 54.

Ravius, lacus Hiberniæ, flu. cognominem emittens in occid. per Connaciam fluentem, & inter Dumbroſam, ac Dungallam urbes in Oceanum labentem. Ptol. *Erne* ex tab. recent.

Rauraci, qui & *Raurici*, & *Rauriaci*, pop. Germ. Helvetiis finitimi. Cæſar Comm. lib primo, de Helvetiorum expeditione loquens: *Perſuadent Rauracis, & Tulingis, & Latobrigis, finitimis ſuis*, &c. Plin. 4. 12. ubi de Danubio: *Ortus hic in Germaniæ jugis montis Abnobæ, ex adverſo Raurici Galliæ opidi*, & cap. 17. ejuſdem libri: *Mediomatrices, Sequani, Raurici, Helvetii.* Fuere igitur in Rheni ripâ, inter Helvetios ac Sequanos. Opida tempore Plinii Rauracos nulla habuiſſe, niſi unum, teſtis eſt ipſe ubi ſupra; nam ſi plura fuiſſent, nomen huic proprium tribuiſſet, quo ab reliquis diſcerneretur. Næ Ammiani quidem ævo plura fuiſſe exiſtimo. Sic enim ille lib. 14. *Prope Rauracum ventum eſt, ad ſupercilia fluminis Rheni.* Ptolemæus vocat Αὐγοῦσταν Ῥαυρικῶν. Antoninus ac tabula Itineraria, *Auguſtum Rauracum*. Plin. 4. 7. *Coloniam Rauriacam*. Nomen *Auguſtæ* in vulgari uſu permanſit. Extat etiamnum eodem loco in pago admodum exiguo, vulgo *Auguſt* dicto, ad Rheni ripam 6. m. p. ſupra Baſiliam ſito. Juliani tempore urbem deſtructam fuiſſe, patet ex Eunapii Sardiani hiſtoriâ; qui ita de Juliano: Ἤδη δὲ καὶ πρὸς Ῥαυρακοὺς ὅτι φεύγειν. Vide ſis Cluver. de Ant. Germ. p. 353. Incolæ hodie *Baſler* ſunt Tſchudo in territorio Baſilienſi.

Reate, op. Sabinorum; vocabulum ejus indeclinabile, ut *Ateſte*, *Turgeſte*, &c. niſi quòd ea habeant genitivum in *tis*. Græcis autem ὁ Ῥεάτης, ut Prænestæ ὁ Πραινέστης. Hinc Straboni lib. 5. obliquus caſus eſt τῷ Ῥάτῳ, ac Dionyſio lib. 1. aliquoties, ἀπὸ τοῦ Ῥάτου. At Stephani epitomator ita habet: Ῥεᾶτον, πόλις Ἰταλίας, τὸ ἐθνικὸν Ῥεατῖνος. Ejus mem. Silius lib. 8.

——*Hunc Foruli, Magnæque Reate dicatum*
Cœlicolum matri.——

Opidi vetuſtiſſima eſt origo; quod Aborigines, à Sabinis urbe ſuâ *Liſtâ* pulſos, intra ſeſe recepiſſe, Dionyſius lib. 1. teſtatur, quod ante bellum Trojanum factum eſt. Quapropter Virgilio Æn. 7. in Catalogo Sabinarum urbium non recenſeri miratur Cluverius, quem fis vide Ital. Ant. p. 676. Long. 36. 36. Lat. 42. 26.

Recem, civitas in tribu Benjamin. Joſ. 18. fil. Hebron. 1 Par. 1. Rex item Madianitarum, Num. 31. quem Joſephus lib. 4. ſcribit ſui nominis condidiſſe urbem, à Græcis poſtea *Petram* dictam. Lat. *vacuus*, vel *vanus*, vel *pictura varia*, aut *ſaliva eorum*. Idem Joſeph. cap 7. lib. 4. Ῥεκέμης ἡ πόλις ἐπώνυμος τὸ πᾶν ἀξίωμα σὺν Ἀραβίων ἔχουσα γῆς. Et rurſus: Ἀρεκέμη κληθεῖσα Πέτρα παρ' Ἕλλησι λεγομένη. Euſebius de locis Hebraicis: Ῥεκὲμ αὕτη ὅτι Πέτρα πόλις τῆς Ἀραβίας ἧς ἐβασίλευσε Ῥοκόμ. Quin tota regio indidem *Recem*, vel *Rocom* eſt appellata. Epiphanius in hæreſi, Melchiſedechianorum: Ἐν τῇ Ἀραβίᾳ τῇ Πέτραν Ῥωκὸμ ἢ καὶ Ἐδὼμ καλουμένη. Vide Bochartum de Phœn. Col. p. 765.

Regillus, urbs Sabinorum. Steph. & Halicarn. Eſt etiam lacus Plinio Latii in agro Tuſculano, Liv. lib. 2. Vide Cluver. de Ital. Ant. lib. 3. cap. 5.

Regium. Vide *Rhegium*.

Regium, op. Gall. Ciſalpinæ, à Lepido ædificatum; unde *Regium Lepidum* vocatur. Long. 32. 26. Lat. 43. 50.

Regius campus, locus prope Rhenum, inter Ryſam, Arulamque Helvetiorum flu. Æmil. lib. 8.

Regni, Angliæ pop. Ptol. quorum op. *Regnum* vulgo. *Ringwood* in agro Hantonenſi, à Ventâ Belgarum 23. m. p.

Rha, Sarmatiæ flu. in Europâ, hodie *Volga*, Tartaris *Edel* dicitur. Armeni eum *Thamar* appellant, uti ſcribit Gurchinus. Am. Mar. lib. 22. Huic (Tanai ſc.) Rha vicinus eſt amnis, in cujus ſuperciliis quædam vestigabilis ejuſdem nominis gignitur radix, proficiens ad uſus multiplices medelarum. Pomponius lib. 3. cap. 5. *Sed qui famam habent, ex Ceraunii montibus uno alveo deſcendit, duobus exiit in Caſpium Rha.* Verum (annotante illic clariſſimo Voſſio) non rectè fluvium hunc ait oriri ex Ceraunii montibus, quorum ſitus notus eſt ex Ptolemæo, cum remotiſſimis oriatur fontibus, ac plus quam quadringentas Germanicas leucas curſu ſuo conficiat. Sed neque illud verum, duobus tantum alveis in Caſpium mare exire: Septuaginta enim oſtia numerarunt, qui viderunt, aut etiam pluta: quamvis alii viginti quinque tantum referant, quod de majoribus forſan & permanentibus oſtiis eſt intelligendum. Quum vero ſcribit uno alveo deſcendere, tum quoque errat, quum plurimi in eum amnes, partim in Tartariâ, partim in Moſcoviâ nati, influant, quod hodiernâ experientiâ compertiſſimum. Diverſi illi *Rha*, ſive *Volgæ* fluminis fontes noti fuere jam olim Ptolemæo. Præter duos longiſſimè à ſe invicem diſtantes fontes, quos ex Hyperboreis ait oriri montibus, amnibus quoque aliquot augeri ait, qui ex Rhymnicis montibus in eum influant. Verba ejus hæc ſunt, agens de Scythiâ intra Imaum, & Rhymnicis in eâ montibus: Ἀφ' ὧν ῥέουσιν ὅ τε Ῥύμνος καὶ ἄλλοι πρὸς εἰς τὸν Ῥᾶ ποταμὸν· οἱ δὲ συμβάλλουσι τῷ Δάϊκι ποταμῷ καὶ τὸ Νέγρον ὄρος. Sic habent veteres manu exarati libri, & rectè. Vulgata enim lectio falſa eſt, & meras offundit tenebras. Ex Rhymnicis montibus præter Rhymnum, qui proprio oſtio in

mare Caſpium exoneratur, egrediuntur quoque alii amnes, quorum aliqui *Rha* flu. ſubeunt, alii *Darci* conjunguntur flumini, qui vulgò *Jaick* appellatur. Hinc nomen *Rha* Ponticæ radici. Atqui *Rhabarbarum* hodiernum nihil commune habet cum vero *Rhabarbaro*. Et ſpecie & virtute plurimùm differt, hoc συπλοῦν, illud vero καθαρτικόν. At poſtquam ex iisdem oris, unde prius *Rha Barbarum*, à mercatoribus allata fuit radix illa, quæ apud ſolos creſcit Sinenſes, ac *Taihoang* ab ipſis nominatur, uſus obtinuit, ut in illam *Rhabarbari* appellatio transferretur. Hæc Voſſius.

Rhacotes, Alexandria prius ſic dicta. Steph. Strabo: Κατωκίαν δ' αὐτοῖς ἔδοσαν ἡ θεοσεβεστάτη Ῥακῶτιν, ἣ νῦν μὲν ὑπὸ Ἀλεξανδρέων πόλεως ὅτι μέγα, τὸ ὑπερκείμενον αὐτῆς νεωρεῖον, τότε δὲ κώμη ὑπῆρχε. Pauſanias in Eliacis prioribus, ubi de Alexandriâ: Λέγεται δὲ καὶ θεότιμον ἐπὶ πόλισμα Αἰγυπτίων ἐντεῦθεν ἐκ μέγα εἶναι Ῥακῶτιν.

Rhætia, reg. gemina: prima inter ortum Rheni, ſeu inter Rhenum à capite uſque ad lacum Brigantinum, Danubium, Lycum, & ortum Oeni: cujus pop. Rhæti, *Graupuntner*, & Italis *Griſoni* dicuntur. Altera, teſte Welſero, Vindelicia appellatur à Ptolemæo, à primâ Lyco flu. diviſa. Aliis vero ex Lib Notit. Rhætia I. ea appellatur, quæ Italiæ contermina eſt, Inſubriæ ſc. & Cenomannis Venetiæ; in quâ tota Rhætorum regio, cujus caput eſt Curia, urbs & Comitatus Tirolenſis continentur. Rhætia autem II. à Curiâ uſque Danubium, à Vindelicià ſeu Bavarià Lyco flu. diſcreta; quæ Suevia Ciſdanubiadici poteſt. Ejus mem. Claudianus:

Prominet Hercyniæ confinis Rhætia ſylvæ.

Vide omnino Cluverium in Vindelicià & Norico cap. 2. Itemque de Ital. Ant. lib. 1. cap. 16. Hinc *Rhætica juga*, quæ & *Alpes Rhæticæ*, *Monte Braulio* Italis, & *Wurmſerloch* Germanis, quæ ad Inſubrum & Cenomannorum confinia extenduntur. Inde *Rhætica vina*, quibus maximè delectatum Auguſtum Cæſarem ſcribit Suetonius, *maxime*, inquit, *delectatus eſt Rhætico*. Hinc forte Virg. Georg. 2.

——*Et quo te carmine dicam*
Rhætica? Nec cellis ideo contende Falernis.

In explicando Poeta diſſentiunt Seneca & Plinius. Priori enim lib. 1. Nat. Qu. cap. 2. videtur Virgilius incertus fuiſſe, laudaretne, an vituperaret Rhæticum vinum. Poſterior lib. 14. cap. 6. ita: *In Veronenſi item Rhætica, Falernis tantum poſthabita à Virgilio.* Quæ poſterior ſententia Turnebo placuit, & ad mentem Poetæ propius accedere videtur.

Rhaga, Mediæ urbs à Nicanore condita, quæ & *Rhagæ*. Olim *Europus* vocabatur, deinde *Arſace*, ab *Arſace* rege Perſarum. Gentile *Rhagenus*.

Rhage, ſeu *Rage*, *Nottingham*, ut aliquibus videtur, op. Angliæ inter Conventriam ad occ. & Lincoln. ad ort. Ptol. Aliis *Rhatæ* Antonino eſſe videtur.

Rhamnus, Atticæ reg. vicus in tribu Æantide, Amphiarai templo, & Nemeſis Phidiacæ ſimulacro inſignis, quæ ab hoc vico *Rhamnuſia* dicta eſt. Hæc indignationis Dea putabatur, ab iis pœnas repetens, qui præſentibus bonis ſe indignos præbuiſſent. Ovid. Triſt. lib. 5. eleg. 8.

Exiget at dignas ultrix Rhamnuſia pœnas.

Claudianus:

Sed Dea quæ nimiis obſtat Rhamnuſia votis.

Suidas: Ῥαμνόσιον, ὅτι τὸ σοφὸν, ἢ ἐλλογίμων. Ῥαμνὺς γὰρ δῆμος Ἀττικῆς, ἐν ᾧ ἡ Ἀδήρου ἤκμαζε χρῆσις, ἣν πολλοὶ μιμησάμενοι ἔλαθον τῷ βίῳ, ὥστε παῦ κλῆσιν Ῥαμνούσιος σχεῖν. Cæterum de fano Amphiarai, quòd in Rhamnunte non fuerit, vide Voſſ. ad Melam 2. 3.

Rhebas, qui & *Rhebus* Val. Flacco, *Rhebanus* Orpheo, *Rhebæus* Apollonio, flu. Bithyniæ ex Olympo monte oriens & in Euxinum mare apud Pſillidem labens. *Ribas* hodie Petro Gyllio. Dionyſius verſ. 794.

Ῥήβας αὖ' ἐράτεινον ὑπαὶ ῥείθρον ῥείθων,
Ῥήβας, ὃς Πάρθοιο φέρῃ τανιάτιον ὀδίτῃ,
Ῥήβας, ὃ κάλλιστον ὕδωρ χθονὶ αἴρῃ ὕδωρ.

Ubi Montanus. Cur exigui fluvii *Rhebæ* ſeu *Rhebantis*, (nam utroque modo inflecti Euſtathius teſtatur, Ῥήβαντες γῆς ab eo denominatæ Arrianum meminiſſe affirmans) tam ſolennis mentio à Dionyſio facta eſt, adeo ut ejus nomen, veluti Thymbridis verſ. 352. per Anaphoram ter repetitum ſit, (cum eum Ptolemæus & Strabo ne nominare quidem dignentur) niſi cum Suidâ, leve hoc argumentum arripiamus, ad confirmandam opinionem, quod ipſe Byzantius fuerit? Plinius quidem hujus flu. mem. lib. 6. cap. 1. & aliter *Rheſum* dictum refert: *A faucibus Boſpori eſt Rhebas fluvius, quem aliqui Rheſum dixerunt, deinde Pſillis.* Val. Flac. lib. 4. Argonaut.

Litora longinqui quà exirent flumina Rhebi.

Si quis (inquit Bochartus) רפת *Riphat* malit, eo alludet *Rhebus*, vel *Rhebæus*, vel *Rhebanus*, Bithyniæ amnis in Pontum exiens, non procul à Paphlagoniâ. Apollonius lib. 2. Argonaut.

Ἐκ δὲ Ῥηβαίων πεζηφὸς, ἀπάλευρον ἡ Κολώνης
Παφλαγόνες ἔβαλον.

Orpheus Argonaut. verſ. 711.

Ῥηβανὸν πεζηφὸν μέλαν' ἐξενίμιδ' ἀκτλώ.

Arrianus in Periplo: Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἰδοῦ πλόοντι ἐς δεξιὰ Ῥῆβας πόλεμος. Sed & Apollonius ubi ſupra:

Ῥήβαν ἀκουσθῆναι πόλεμον, ἀκτλώ τε μέλαιναν.

Rhebas etiam regionis nomen, cujus pop. *Rhebæi*, Stephanus: Ῥῆβας, πόλεως Θρᾴκης πρὸς τῷ Πόντῳ, ἔστι δὲ καὶ χῶρος, τὸ ἐθνικὸν Ῥηβαῖοι.

Rhedones, Gall. Celt. pop. Cæſar. *Rennes en Bretagne.*

Rhegianum, Myſiæ infer. op. Ptol. *Reſt* Nigro.

Rhegium, op. in Viâ Æmiliâ, Tanneto proximum, Scribendum *Regium*. Dicebatur enim primo *Forum Lepidi*, poſtea vero *Regium Lepidum*. Feſtus, *Rhegium*, inquit, *ſignificare oportere, ait Verrius, id municipium, quod in freto Siciliæ eſt: quoniam id dictum eſt à rumpendo, quod eſt Græcè ῥαγλῶναι, eò quidem magis, quia in Galliâ Ciſalpinâ, ubi Forum Lepidi fuerat, Regium vocatur.* Diſcrimen voluit eſſe debere Verrius in Orthographiâ. Illud opidum ad fretum Siculum Græco modo, ſcribendum eſſe cum aſpiratione *Rhegium*; quia Græcum ejus eſt vocabulum: hoc vero in Galliâ Ciſalpinâ ſine ſpiritu *Regium*, qu. à *regiæ* cujuſdam dignitatis argumento. Hinc apud Phlegontem Trallianum in Macrobiis, ubi bis nominatur πόλις Βασίλεια, putat Cluverius idem eſſe opidum, quod ibidem ſexies vocatur πόλις Ῥηγίων, quem ſis vide de Ital. Ant. lib. 1. pag. 276. Long. 35. 35. Lat. 41. 40.

Rhegium, extremum agri Brutii op. cognomento *Julium*. Ptol. Σκύλλαιον ἄκρον, Ῥήγιον Ἰούλιον, Λαχανίδαι ἄκρον. Vulgò nunc incolis, & elegantius loquentibus, *Reggio* dicitur. Mela adverſo itinere incedens, lib. 2. cap. 4. *Columna Rhegina, Rhegium, Scylla.* Ubi male *Rhegium* ponitur inter Columnam & Scyllam, cum Columna fuerit inter Scyllam & Rhegium. Opidani inde fuere *Rhegini* (*Rhegienſes* enim vel *Rheginenſes* ſunt incolæ *Rhegii*, vel *Regis Lepidi* in Gall. Ciſpadanâ) Stephanus: Ῥήγιον, πόλις Ἑλλωΐς, ὁ πολίτης Ῥηγῖνος. Plin. 3. 8. *Columnam Rheginam. Ab hoc deſciſcendi argumento Rhegium Græci dedere opido, in margine Italiæ opido.* Ejus mem. Ovid. Met. 14.

Oppoſitumque petens cæſura Zancleia ſaxa
Rhegion ingreditur.——

Dictam ſic volunt ἀπὸ τῆς ῥηγνύσθαι, quòd ibi Sicilia ab Italiâ credatur eſſe *rupta* vel *avulſa*. Cui ſententiæ mordicus adhærent Poetæ. 1. Virg. lib. 3. Æn.

Hæc loca vi quondam & vaſtâ convulſa ruinâ
(Tantum ævi longinqua valet mutare vetuſtas)
Diſſiluiſſe ferunt, quum protinus utraque tellus
Una foret, venit medio vi pontus, & undis
Heſperium Siculo latus abſcidit, arvaque & urbes
Litore deductas anguſto interluit æſtu.

2. Ovid. Met. 15.

——*Zancle quoque juncta fuiſſe*
Dicitur Italiæ, donec confinia pontus
Abſtulit, & medià tellurem reppulit undâ.

3. Lucanus Pharſal. lib. 3.

Curio Sicanias tranſcendere juſſus in urbes,
Quà mare tellurem ſubitis aut obruit undis,
Aut ſcidit, & mediis fecit ſibi litora terris.
Vis illic ingens pelagi, ſemperque laborans
Æquora, ne rupti repetant confinia montes.

4. Valerius Flaccus Argonaut. lib. 1.

——*Neque enim tunc Æolus illis*
Rector erat, Libyca cum rumperet advena Calpen
Oceanus, cum fluens Siculos Oenotria fines
Perderet, & mediis intrarent montibus undæ.

Idem libro ſecundo:

Has etiam terras, conſertaque gentibus arva,
Sic pelago pulſante, reor, Neptunia quondam
Cuſpis & adverſi longus labor abſcidit ævi;
Ut Siculum Libycumque latus: ſtupuitque fragorem
Janus, & occiduis regnator montibus Atlas.

5. Silius Italicus de bello Punico 2. lib. 14.

Auſoniæ pars magna jacet Trinacria tellus,
Ut ſemel expugnante Noto & vaſtantibus undis
Accepit freta cæruleo propulſa tridente.
Namque per occultum cæcâ vi turbinis olim,
Impactum pelagus laſcerato viceræ terræ
Diſſicit, & medio perrumpens arva profundo
Cum populis pariter convulſas tranſtulit urbes.

6. Claudianus de raptu Proſ. lib. 1.

——*Trinacria quondam*
Italiæ pars una fuit, ſed pontus, & æſtus
Mutavere ſitum: rupit confinia Nereus

Victor,

Victor, & abscissos interluit æquore montes,
Parvaque cognatas prohibent discrimina terras.

7. Statius Thebaidos lib. 3.

——It clamor ad auras,
Quantus Tyrrheni gemitus salis; aut ubi tentat
Enceladus mutare latus; procul igneus antris
Mons tonat, exundant apices, fluctusque Pelorus
Contrahit, & sperat tellus abrupta reverti.

Idem Sylv. lib. 1:

——Sic dissociata profundo
Erutid Sicanium circumspicit ora Pelorum.

8. Dionysius in Περιηγήσει, vers. 467.

Τειναχέϊ δ' ἐπὶ τῆσιν ὑπὲρ πόδα Αὐσονίων
Ἐλίκτα), πλαδερὴν ἐπὶ τεῖνι ἐρημίδα, &c.
Τῆς μὲν πρὸς βορέλω ὁλοὴ ναυτῆσι κέλευθος,
Στεινὴ ἐ, σκολιὴ ἐ καὶ ἀγχίθυρος, ἦχι θάλασσα
Συνεχέϊ μαχρῆσι περιρρεῖ) ἀπλοέεσσιν,
Ἀονίῃ τιμηέσσα πολυσλόγγοι σιδήρῳ.

Vide ſis illic Euſtathium. Hactenus poetæ; reliquos auctores ſententiam hancce confirmantes videat, ſi vilit, lector apud magnum Cluverium de Sic. Ant. lib. 1. cap. 6. de quo etiam nos plura in *Sicilia*.

Rhemi, vulgò *Reims*, pop. & urbs Gall. Belg. Archiep. & Campaniæ metropolis, à *Rhemo* Galliæ rege, ut quidam volunt, dicta, ubi Galliæ reges inaugurantur, populi *Rhemenſes* & *Rhemi*. Lucanus lib. 1.

Optimus excuſſo Leucus, Rhemuſque lacerto.

Long. 25. 20. Lat. 49. 40.

Rhemnius Palæmon, Grammaticus, qui gloriabatur ſecum natas eſſe literas, ac ſecum demum morituras. Idem M. Varronem porcum appellare non eſt veritus.

Rhene, *Rheneta* Straboni, *Rhenis* Stephano, quæ & *Artemitis* & *Celaduſſa* prius, teſte Plinio dicta eſt, *Fermene* hodie Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Ceam & Delum.

Rheni, pop. juxta Rhenum incolentes, inter Helvetios ac Rhætos. Perſius Sat. 6.

Eſſedaque ingenteſque locat Cæſonia Rhenos.

Rhenus, flu. Italiæ, ex Apennino monte oriens, ac per Galliam Togatam in Romandiolà per agrum Bononiæ, ab eâ non longè fluens, in Padum ſuper Ferrariam labens: *Il Rhen*, & *Reno* hodie dicitur. Silius lib. 8.

——Parvique Bononia Rheni.

Rhenus, notiſſimus, & maximus Germaniæ poſt Danubium fluvius, illam à Galliâ diſterminans. Primus auctorum, quorum monumenta nobis ſuperſunt (nam qui Ariſtotelis operibus nomen ejus immiſcent, opido quam imperitè faciunt) Rhenum, retulit Jul. Cæſar, in Com. de bello Gallico. Deſcripſit autem eum ſic: *Rhenus oritur ex Lepontiis, qui Alpes incolunt: & longo ſpatio per fines Nemetum, Helvetioſum, Sequanorum, Mediomatricorum, Tribocorum, Trevirorum, citatus fertur: & ubi Oceano appropinquat, in plures diffluit partes, multis ingentibus inſulis effectis (quarum pars magna à feris barbariſque nationibus incolitur; ex quibus ſunt, qui piſcibus, atque ovis avium vivere exiſtimantur) multiſque capitibus in Oceanum influit.* Poſt Cæſarem omnes ferè auctores Græci juxta atque Latini, ſcriptis ſuis eum celebrarunt. Tacitus, Annal. 2. *Rhenus uno alveo continuus, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duos amnes dividitur; ſervatque nomen ac violentiam curſûs, quâ Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior adfluens. Verſo cognomento, Vahalem accolæ dicunt: mox id quoque vocabulum mutat Mosâ fluminе; ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Idem libro de Germaniâ: *Rhenus Rhæticarum Alpium inacceſſo ac præcipiti vertice ortus, modico flexu in occidentem verſus, ſeptentrionali oceano miſcetur.* Mela l. 3. c. 2. *Rhenus, ab Alpibus decidens, prope à capite duos lacus efficit, Venetum, & Acronium; mox diu ſolidus, & certo alveo lapſus, haud procul à mari huc & illuc diſpergitur.* Dio lib. 39. Ὁ δὲ Ῥῆνος ἀναδίδωσι μὲν ἐκ τῆς Ἀλπεων τῆς Κυπκῶν, ὀλίγων ἔξω τῶν Ῥαιτίας. Περιχωρεῖ δὲ ὑπὸ λυπρῷ, ἐν ἀειτερᾷ μὲν τινὶ τῇ Γαλατίᾳ, καὶ τοὺς ἐποικοῦντας αὐτοὺς, ἐν δεξιᾷ δὲ τοὺς Κῆτὰς ἀποτέμνει). καὶ τῶν ἐντὸς ἐς τὴν Ὠκεανὸν ἐκβάλλει. Herodianus lib. 6. Μέγιστοι δὲ ὄντες πολεμοῦσι κατ' ἀρχὰς ῥώμῃ, Ῥῆνός τε καὶ Ἴστρος· ὁ μὲν Γερμανὸς, ὁ δὲ Παίονας ἀφορμέσθαι· οἱ δέρος μὲν ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον, διὰ βάθος τε καὶ πλάτος. Τῷ δὲ χειμῶνι, παγέντες κατὰ τὸ κρύος, ἐν πολλῷ χώματι χαμαιπαγοῦς· ἀντλυσὶς δὲ ὕστερον καὶ σερῶν ὄντος τοῦ ποτε ῥεῖθρου, ὡς μὴ μόνον ἵππων ὁπλαῖς καὶ ποσὶν ἀνθρώπων ἀντέχειν, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἁρμαμάξας φέροντας, μὴ κλονεῖσθαι ἐπ' αὐτοῦ μηδὲ κοῖλα σκάφη φέρειν, πλέκεσθαι δὲ καὶ δικέλλας, ἵν' ἐκκόπτωσι, γεμοῦν τε σκάφος ἀφύσσοντες τὸ ὕδωρ, φέρουσιν ὡς πυρ λίθον· φύσις μὲν δὴ τοῦ ποταμοῦ αὕτη. Ejus mem. Ovid. Met. 2.

Heſperioſq; amnes; Rhenum, Rhodanumq; Padumq;

Itemque Virgilius lib. 8.

Extremique hominum Morini, Renuſque bicornis.

Ubi duo tantum Rheno oſtia tribuit, uti & Claudianus ubi de Alarici victoriâ:

——Te Cimbrica Tethys
Diviſum biſido conſumit Rhene meatu.

Hodie vero tria celebrantur. Vide Cluver. de tribus Rheni alveis, & l. 2. de Germ. Ant. c. 40. Horatius:

Aut flumen Rhenum, aut pluvius deſcribitur arcus.

Non ἀπὸ τοῦ ῥεῖν (inquit Fungerus) quod eſt *fluere* Latinis, etſi aliquibus veriſimile id queat videri; nec à *Rhodani* ſocietate, ſecundum Iſidorum, verùm potiùs à voce Germanicâ *Rhin*, quæ *nitorem, puritatemque* ſignificat, quòd claritatis quâdam prærogativâ polleat, dum clariſſimas perlabitur gentes: ſive quod arbiter olim & velut vindex fuerit puritatis conjugii. Quippe ſolebant Germani liberos recens natos, clypeo impoſitos, committere fluminis alveo, qui ſi fluitaſſet, legitimi partûs indicium dabat; ſicut Adulterini, cùm ſubſidebat, fundum petens, teſte quoque Galeno. Unde Claudianus:

Et quos naſcentes explorat gurgite Rhenus.

Hinc in Anthologiâ legimus lib. 1.

Θαρσαλέοι Κῆτοι πολεμῷ ζηλήμονι Ῥήνῳ.

Et ibidem:

Κεκριμένον λέξιτιν ἐλεγχόμενα πολεμοῖο.

D. quoque Nazianzenus:

Ἐς κῦδος εὐχλοῦς Ῥῆνα χριόντα ῥεέθρους.

Nonnus in Baſſaricis:

Ῥηῶν ἀσημάντοιο διμιστολόπος τοκετοῖο.

Gallicum Rhenum dixit Catullus ad differentiam Rheni Bononienſis. Lucanus lib. 1.

Fregit & Arctoo ſpumantem vortice Rhenum.

Statius lib. 1. Sylvarum:

Non vocat Arctoas acies, Rhenumque rebellem.

Claudianus:

——Rhenumque minacem
Cornibus infractis adeo miteſcere cogis.

Seneca in Hercule Inſano:

Violentus undâ Tigris, aut Rhenus ferox.

Olim arundinetis obſitus erat, licet hodie cultiſſima loca permeat. Ovid. lib. 3. 3. de Ponto:

Squallidus immittat fractâ ſub arundine crines
Rhenus & infectas ſanguine potet aquas.

Claud. de laud. Stilic.

——Si quis defenſus arundine Rheni
Vaſtus aper nimio dentes curaverat ævo.

Rhigodunum, *Rippon*, teſte Lhuydo: ſed aliis *Warrington*, op. Albionis in orâ Angliæ occid. medium inter Ceſtriam & Lancaſtriam. Ejus mem. Ptolemæus. Long. 18. 15. Lat. 55. 10.

Rhinocorura, urbs Palæſtinæ marit. in confin. Ægypti, ſic ab antiquis incolis dicta, quorum *naſi* erant *mutulati* Steph. *Rhinocolura* Straboni ac Plinio. *Faramida* vero hodie Nigro. Long. 64. 40. Lat. 31. 50. Sen. 3. de Ira: Rex Perſarum totius populi nares recidit in Syriâ, unde *Rhinocolura* nomen eſt.

Rhion, Ætoliæ promontorium. Plin. 4. 2. è cujus regione aliud promont. eſt quod *Antirrhion* vocant. Mela lib. 2. cap. 3. ex emendatione Voſſii: *Rhion deinde, id maris nomen eſt, anguſtè & velut freto, litus oræ ſequentis incidens.* Ubi quod *Rhion* maris ſive freti nomen eſſe inquiat, id ex uſu vulgari fecit, cum & Livius lib. 7. & item lib 8. decadis tertiæ, fauces ſinûs Corinthiaci ab accolis *Rhion* vocari ſcribat.

Rhiphe, vel *Ripha*, urbs Arcadiæ. Steph. Ejus meminit Papinius lib. 4. Thebaidos:

Rhipheque & Stratie, ventoſaque donat Eniſpe.

Rhiphæi, montes Septentrionales in Scythiâ, ut vulgò creditur, quos ἀπὸ τῆς ῥιπῆς, h. e. *à flatuum* vi ſic dictos quidam putant. Vide *Rhiphæi*.

Rhiſpia, op. Pannoniæ ſuper. in Stiriæ & Hungariæ confin. Ptol. *Rekasburg* Lazio.

Rhittium, op. Pannoniæ infer. ad Danubium. Ptol. inter Bononiam, & Taurunum. *Ratza* Lazio. *Salankemen* Simlero.

Rhitymna, vel *Rhithymna*, urbs Cretæ. Ptol. & Steph. *Retimo* Sophiano. Long. 53. 30. Lat. 35. 06.

Rhium, vel *Rhion*, quod & *Drepanum* Strab. ac Ptol. & *Molycrium* Straboni, promont. & op. apud Steph. Peloponneſi in Achaiâ ad fauces ſinûs Corinthiaci contra Antirrhium promont. Ætoliæ. *Trapani* Nigro, al. *Capo Patras*; ubi Peloponneſii ab Athenienſibus navali prælio victi, teſte Xenophonte. Eſt & *Rhium* promont. Corſicæ apud Urcinium urb. Ptol. vulgò *Capo d' Aiazzo*.

Rhiuſiava, Germ. urbs. Ptol. *Gengen* Villanovano in Sueviâ, inter Ulmam & Nerolingam.

Rhizana, op. Dalmatiæ mediterran. inter Naronam & Seodram. *Rudine* Moletio. Long. 45. 15. Lat. 42. 00.

Rhizius, *Rhizus* Ptolemæo, portus circa mare Euxinum. Vide Stukium ad Arriani Periplum.

Rhizon, Polybio, *Rhizinium* Plinio, *Rhiſinum* Ptolemæo, urbs Dalmatiæ ad ſinum Rhizonicum, ab Epidauro 20. m. p. ad ort. ab Aſcrivio 10.

Rhizophagi, pop. Æthiop. inter Aſtapum & Aſtaboram flu. in Meroe inſulâ, *Elii* Straboni. Apud Ælianum in Indiâ ad Aſtaboram ponuntur. Sed ibi *Meroe* legendum.

Rhizus, portus & urbs Cappadociæ maritima. Alia in Magneſiâ apud Melibœam op. teſte Plinio, ſeu Theſſaliâ, ut eſt apud Steph.

Rhoas, flu. Colchidis ex Caucaſo monte in Euxinum mare labens. Plin.

Rhobogdii, pop. Hyberniæ Ptol. ad Rhobogdium promont. (quod *Capo Verſoda* Moletio, *Fair Foreland* Camdeno dicitur) in orâ Boreali; ubi pagus *Robogh* hodie nomen retinens.

Rhoda, op. geminum: unum Hiſpan. citer. in orâ Catalaunæ in finibus indigetum, inter Gerundam & Ruſcinonem. *Reſes* hodie. *Rhodope* olim Strab. *Rhodipolis* vero Ptol. à Rhodienſibus conditum. Long. 25. 10. Lat. 43. 10. Alterum Gall. Narbon. apud oſt. Rhodani. *Foce di Rhore* hodie Dalechampio.

Rhodanus, *le Roſne* Gall. flu. maximus Gall. Narbon. ex Adulâ monte è regione Rheni oriens, ac per Sedunos in occ. fluens, in Lemannum lacum ingrediens, & ad Genevam urb. egrediens, donec ad Lugdunum, Arari accepto, in meridiem converſus, Viennam, Valentiam, Avenionem & Arelatum urbes attingit. Hunc M. Varro, teſte Agellio 10. 7. tertium Europæ flu. haud Iſtro minorem ſcribit. Ortelius illum non longè à Danubio oriri ait, cum fontes illius à fontibus Danubii ſupra 120. m. p. diſtent, Græci pro *Eridano*, *Rhodanum* dixere, de quo vide Cluver. Germ. Ant. lib. 3. cap. 34. Vide & Iſidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Oſtia ejus quod attinet, Diod. Sic. cum Timæo affirmare auſus eſt Rhodanum eſſe πενταστομον. Ἀριστάρχῳ δὲ τρισσὸν λέγει, teſte Strab. lib. 4. Etiam Plinius Rhodani 3. oſtia agnoſcit. Ptolemæus cum Polybio 2. tantum. Livius autem ſcribens Rhodanum pluribus oſtiis diviſum in mare decurrere, ſibi, ne mendacii argui poſſet, cavit. Scribit de eo Marcellinus lib. 15. hoc modo: *A Pœninis Alpibus effuſiore copiâ fontium Rhodanus fluens, & proclivi impetu ad planiora digrediens, proprio agmine ripas occultat, & paludi ſe ingurgitat nomine Lemano, eamque intermeans nuſquam aquis miſcetur externis, ſed altrinſecus ſummitates undæ præterlabens ſegniores, quæritans exitus, viam ſibi impetu veloci molitur. Unde ſine jacturâ rerum per denſa paludium fertur, & Sequanos, longeque progreſſus Viennenſem latere ſiniſtro perſtringit, dextro Lugdunenſem: & emenſus ſpatia fluctuoſa Ararim, quem Sauconam appellant, inter Germaniam primam fluentem, ſuum in nomen adſciſcit, qui locus exordium eſt Galliarum. Exinde non millenis paſſibus, ſed Leucis itinera metiuntur, ubi auctus Rhodanus aquis advenis locupletior vehit grandiſſimas naves, ventorum flatu jactari ſæpius aſſuetas, finituſque inter valles, quas ei natura præſcripſit, ſpumeus Gallico mari concorporatur per patulum ſinum quem vocant, Ad gradus, Arelate octavo-decimo ferme lapide diſpararum.* Ejus mem. Horatius, cum ait:

——— *Me penitus*
Diſcet Iber, Rhodanique potor.

Id eſt Rhodani accola: ut alibi:

Non qui profundum Danubium bibunt.

Quo ſenſu etiam Martialis voce iſtâc uſus eſt:

Et qui prima bibunt deprenſi flumina Nili.

Silius lib. 3.

———*Tumidique minaces*
Accedit Rhodani feſtino milite ripas.
Aggeribus caput Alpinis & rupe nivali
Proſilit in Celtas, ingentemque extrahit amnem
Spumanti Rhodanus proſcindens gurgite campos,
Ac propere in pontum lato ruit incitus alveo.

Vide *Arar. Rhodanum* (inquit vir magnus) ſive *Rhodanitas*, nam id populi nomen eſt, non in inſ. *Rhodum* ſed in Galliam appuliſſe putamus, circa oſtia *Rhodani* quem de ſuo nomine nuncupaverint. Certè ſi de voce certetur, *Rhodanim* ad *Rhodani* nomen accedit propius quam *Rhodi*, vel *Rhodiorum*. Præterea videtur Rhodus cum vicinis inſulis in Eliſæ ſortem cecidiſſe. Sed objectio in promptu eſt, *Rhodanum* non à *Rhodanim*, ſed à *Rhodo* opido dici, quod à *Rhodiis* conditum poſtea Maſſilienſium fuit. Ita Plinius 3. 4. *Agatha quondam Maſſilienſium, & regio Volcarum Tectoſagum, atque ubi Rhoda Rhodiorum fuit, unde dictus multo Galliarum fortiſſimus amnis Rhodanus.* Et Hieronymus in Epiſt. ad Galatas. *Opidum Rhoda coloni Rhodiorum locaverunt, unde amnis Rhodanus nomen accepit.* Hæc illi. At illorum ſententiæ cur non accedam has habeo rationes. Primò amnis à *Rhodâ*, non *Rhodanus*, ſed *Rhodius* dictus fuerit, cujus nominis fluvium in Troade Homerus & alii recenſent. Præterea *Rhodani* nomen qui novitatis arguunt, debuerant priſcum indicare: Neque enim ante Rhodiorum coloniam eò tranſlatam ſine nomine fuit flu. ingens, quem inter tres Europæ maximos computant Scylax, & Solinus. *Rhodanum* certe conſtanter vocant hunc flu. non ſolum Apollonius, Timæus, Polybius, Artemidorus, aliique ſine numero, ſed & his longè vetuſtiores Æſchylus & Euripides apud Plinium. Hoc potiſſimum, quod ut à *Rhodâ* nomen ſortiretur *Rhodanus*, debuit eſſe Rhodæ vicinus. At à *Rhodano Rhoda* diſtat immenſum quantum; ut quæ in Hiſpaniâ ſit, non in Galliâ, procul à *Rhodani* oſtiis terreſtri itinere m. p. fere 150. Strabo ubi de Rhodiis: μίσχει Ἰβηρίας ἐπλάγξ, κακῶς μὲν ἅπ Ῥόδου (Ῥόδων legit Caſaubonus) ἔκλη-θ' ὕστερον Μασσαλιῶν κτίσμα. Mela 2. 6. *Proxima eſt rupes quæ in altum Pyrenæum extrudit; dein Thicis flumen ad Rhodam.* Ptol. in deſcript. Hiſp. Tarracon. Ἐνδηκῶν Ῥοδόπολις, vel, ut eſt in emendatis exemplaribus, Ῥόδη πόλις. Stephanus: Ῥόδη, πόλις Ἰβηρίας. Livius lib. 14. *Inde Rhodam ventum & præſidium Hiſpanorum*, &c. Ex his abunde liquet, illam ipſam Rhodam, quam condidere Rhodii, & Maſſilienſes tenuerunt, in Hiſpaniâ fuiſſe, non in Galliâ. Jam vero quis in mediâ Galliâ flu. credat traxiſſe nomen ab Hiſpanicâ urbe trans Pyrenæos. Sed quid viris magnis impoſuerit, puto mihi eſſe compertum. Ad *Rhodanum* fuit *Rhodanuſia* Maſſilienſium urbs, quam acceperunt illi pro *Rhodâ*. Marcianus Heracleota:

Οἱ Μασσαλίαν κτίσαντες ἔχον Φωκιεῖς
Ἀγάθην, Ῥοδανουσίαν τε, Ῥοδάνου ἐπ' μίγας
Πόλεμος περῶντες.

Stephanus: Ῥοδανόσια, πόλις ἐν Μασσαλία. Hujus ita mem. Sidonius Apollinaris lib. 1. ep. 1. *Egreſſo mihi Rhodanuſiæ noſtræ mœnibus:* ubi Lugdunum videtur ſignificare. Hinc & ipſa regio *Rhodanuſia* vocatur, & incolæ *Rhodanenſes*. Irenæus Lugdunenſis Epiſcopus, lib. 1. cap. 9. Ἐν τοῖς κατ' ἡμᾶς κλίμασι τῆ Ῥοδανουσίας πολλὰς ἐζηπλήκασι γυναῖκας. Vide Epiphan. Hæreſ. 34. Itaque firmum hoc manet, nihil obſtare quo minus à *Rhodanim* nomen *Rhodani* deducatur. Bochart.

Rhodigium, op. Venetiæ amplum, patria Cælii Rhodigini viri doctiſſimi, à Ferrariâ 25. m. p. ab Hadriâ 20.

Rhodiorum Colonia, Lyciæ reg. op. quod nunc *Machri*, ſic Niger eam vult, quam Ptol. *Rhodiam*, Plin. *Rhodiopolim*, & Appianus lib. 4. Civil. *Rhodiorum caſtellum* vocat.

Rhodope, mons Thraciæ, à *Rhodope* Thracum Reginâ in hunc montem, ut Ovidius fabulatur, converſa; vel, ut aliis placet, ibi ſepulta. Vel à *Rhodope* Strymonis amnis filiâ, ex quâ Neptunus Athon Gigantem genuit, qui & ipſe monti nomen dedit. Virg. Eclog. 8.

———*Duris in cotibus illum*
Iſmarus, aut Rhodopen, aut extremi Garamantes.

Idem Georg. 1.

———*Ille fragranti*
Aut Atho, aut Rhodopen, aut alta Ceraunia telo
Dejicit.———

Ubi alii *Athon*, ſed exprimere voluit illud Theocriti.

Ἢ Ἄθω, ἢ Ῥοδόπαν, ἢ Καύκασον ἐχαλόωσα.

Idem Georg. 3.

Quaque redit medium Rhodope porrecta ſub axem.

Mons hic eo eſt ſitu, ut veluti avulſus ab Æmo videatur, redeatque ſub Septentrionem, quod Ovid. in Epiſt. ita videtur explicuiſſe:

Quà patet umbroſum Rhodope glacialis ad Hæmum.

Patet, inquam, eâ parte quâ avulſus ab Hæmo. Idem Metam. 6. rem *anguli* nomine explicat.

Threiciam Rhodopen habet angulus unus & Hæmum.

Hinc *Rhodopeius*. Virgil. *Flerunt Rhodopeiæ arces*, ſic *Rhodopeia regna*, *Rhodopeius Orpheus*, & *Rhodopeia Phyllis*. Marti ſacer fuit hic mons cum fluviis illius quod ibi natus putatur. Claud. de 4. Conſul. Hon.

Flumina laverunt puerum Rhodopeia Martem.

Rhodopolis, urbs Germ. marit. in orâ maris Baltici, vulgò *Roſtock*.

Rhodus, inſ. nobiliſſima in mari Carpathio, Cariæ adjacens, inter Aſiaticas inſulas tertia numeratur, nam Lesbus & Cyprus majores habentur. Amm. Marcell. lib. 17. *Rhodus, Ophiuſa & Pelagia prioribus ſeculis dictitata, aureo quondam imbri perfuſa.* Ubi fabula de aureo imbre ex Homero fluxit, qui in Catalogo ſic ait de Rhodiis: Καὶ σφιν διαπρύσιον πλῆτον κεχύσθαι Κρονίων. Quam fabulam poſtea latius extendit Pindarus

rus in Od. 7. Olymp. Claudian. lib. 3. de laud. Stiliconis:

Auratos Rhodiis imbres, naſcente Minervâ,
Defluxiſſe ferunt.——

Solinus Author eſt, nullum toto anno diem tam nubilum eſſe, quo in hâc inſulâ Sol non cernatur. Inde forſan *clara* Horatio dicitur: *Laudabant alii claram Rhodon.* Lucan. lib. 8.

——*Gnidon inde fugit, claramque relinquit*
Sole Rhodon.——

Idem lib. 4.

——*Phœbeia donis*
Exornata Rhodos.——

Ovid. Met. 7.

Phœbeamque Rhodon & Jalyſias Telchinas.

Stat. Sylv. 1.

Lumina contempto mallet Rhodos aſpera Phœbo.

Ejus meminit Catullus, cum ait;

Rhodonve nobilem, horridamve Thraciam.

Nomen ejus quod attinet, ita Grammatici: Παρὰ τὸ πολὺν ἔχειν αὐτόθι δρόσον, περὶ φασιῶσι τὴν νῆσον. Alii ἀπὸ τῆ ῥόδων, *à roſis* potius, quæ ibi magnâ copiâ ſuccreverint: ut ab hortenſi roſâ Rhodus nominata ſit, quomodo à ſylveſtri vicina inſ. *Cynorrhoduſa.* Ita nonnulli veterum in Pindari Scholiaſte Olymp. 7. Τινὲς δέ φασι κληθῆναι ἔτι δὲ τὸ σπάδαια ἔχειν Ῥόδα, i. e. *quidam Rhodum vocari aiunt, quia eximias habet roſas.* Vide & Iſidor. Origin. lib. 14. cap. 6. Bochartus vero nomen hujus inſ. putat eſſe Phœnicium: ירוד *Jarod*, inquit, Syris & Chaldæis eſt *draco.* Phœnices per aphæreſin רוד *Rod* vocarunt. *Rhodi* nimirum priſcum nomen erat *Ophiuſa.* Strabo: Ἐκλήθη δ' ἡ Ῥόδος φερώνυμος Ὀφίουσα. Cauſam addit Heſychius: Διὰ τὸ πλῆθος τῶν ὀφέων. Rem pluribus narrat Diodorus lib. 5. Μεθ' ἣν ταῦτα τὴν Ῥοδίαν γῆν ἀνεῦσαν ὄφεις ἐκπεμφθεῖς, σωθῆναι πολλοὺς τῶν ἐγχωρίων διαφυλάξαι. Dionyſius verſ. 504.

——Ἄσπα δὲ πίζης
Αἰγυπίης Ῥόδος ἔσχεν Ἰηλυσίων πίδον ἀνδρῶν.

Notandum hic, Rhodum fere ſolitos Romanorum proceres, qui præſenti rerum ſtatu non lætarentur, ſecedere. Suetonius de Tiberio: *Rhodum enavigavit, amœnitate & ſalubritate inſulæ jam inde captus.* Manilius lib. 4.

Virgine ſub caſtâ felix terraque marique
Eſt Rhodus, hoſpitium rectûri principis orbem.
Tuque domus vere Solis, cui tota ſacrata es,
Cum caperes lumen magni ſub Cæſare mundi.

D. Brutus in epiſt. ad M. Brutum & C. Caſſium: *Quid ergo eſt inquis? Dandus eſt locus fortunæ, cedendum ex Italiâ, migrandum Rhodum,* C. Marius Ciceroni: *Mihi quidem, ſi optata contingent, quod reliquum eſt vitæ, in otio Rhodi degam.* In eâ fuerunt urbes *Rhodus, Lindus, Camirus* & *Jaliſus.* Gymnaſium habuit Rhodus Aſiaticâ eloquentiâ & Mathematicis ſtudiis clariſſimum. Ideo Ariſtippus Philoſophus Socraticus cum naufragio ejectus in Rhodienſium litus animadverteſſet Geometrica ſchemata deſcripta, exclamaſſe ad comites ita dicitur: *Bene ſperemus, hominum veſtigia video.* Vitruv. lib. 7. In eâ fuit admirandæ magnitudinis Coloſſus 70. cubit. altus. Vide *Coloſſus.* Incolæ *Rhodii*, qui, ut Diogenianus refert, cùm Minervæ Lindiæ ſacrificarent, & ibi plures dies agerent, oraculum conſuluerunt, an matulam liceret inferre: quo, *licere*, reſpondente, rurſus quæſierunt, an æreatn, vel teſtaceam; quibus Deus indignatus, *neutram* reſpondit: hinc proverbium *Rhodiorum oraculum*, in ſcrupuloſos, nimiſque de re minutâ ſciſcitantes. *Hic Rhodus, hic ſaltus:* proverbium in vanitatem eorum, qui facto oſtendere potius, quam verbis jactare ſua debebant, petitum ex fabulis Æſopi. Quidam enim cùm domum rediiſſet peregrè inter alia, quæ gloriabatur, jactabat & Rhodi ſe ſaltum ſaltaſſe, quem nemo alius ibi potuiſſet ſaltare, teſteſque ſe habere affirmabat. Tum ex aſtantibus unus: Ἰδοὺ Ῥόδος, ἰδοὺ πήδημα. Pop. Rhodii, Tac. An. 12. *Eodem* (Nerone) *oratore redditur Rhodiis libertas.* Cujus libri quam maxime conducit Epigramma illud quod nomine Antiphili legitur, primo Antholog. Εἰς πόσους, nec enim alio ſpectat quam ad hoc factum:

Ὡς πάρος ἀελίου, νῦν Καίσαρος ἡ Ῥόδος εἰμὶ
Νάϊος, ἶσον δ' αὐγῶ φέγγος ἀπ' ἀμφοτέρων.
Ἦδη σεσυνημμένα μήκεα κἀφάνεν ἀκτῖς,
Ἄλλα, καὶ ἐκ σὸν φέγγος ἔλαμψε Νέρων.
Πῶς εἴπω; τίνι μᾶλλον ὀφείλομαι, ὅς μεν; ἔδειξεν
Ἐξ ἀλὸς· ὃς δ' ἔδη ῥύσατο δυομένην.

Argutum epigramma, & comparat Neronem cum Sole. Quia ut ille Rhodum retexit, fecitque oriri radiis; ſic iſte preſſam, & occidentem reſtituit reduxitque in lucem.

Rhœteum, ſive *Rhœtus*, Trojæ promont. in quo ſepultus fuit Ajax Telamonius. Quòd à Sigæo non longè abfuerit, Ovid. teſtatur Metam. lib. 11.

Dextera Sigæi, Rhœtei læva profundi.

Idem lib. 4. Faſtorum:

Rhœteumque capax, Sigæaque littora tranſit.

Utroſque illos ἀγκῶνας intelligit, qui in mare profenduntur de quibus Strabo lib. 13. Ἀπὸ δὲ τῆ τοῦ Ἰδαίας ὀρεινῆς δύο φασὶν ἀγκῶνας ἐκπίπτειν φέρεις Σαλαμῖνα, τὸν μὲν ἐνθὺ Ῥοιτείου, τὸν δὲ Σιγείου, πιθανὰς δὲ ἀμφοῖν γεωμετρικῶ ἰσοσκελοῦς, τελευτᾶν δ' ἐν τῷ πυθίῳ, τοσοῦτον ἀπέχοντας τὸν θαλάττης, ὅσον τὸ νῦν Ἴλιον. His convallibus certè nomen inditum ab iiſdemmet urbibus Sigæo & Rhœteo ibidem ſitis. Ab unâ ad aliam ſpatium inerat 60. ſtadiorum, ſi ejuſdem vulgatis fides aliqua, nam alii habent ἑπτὰ, alii ἑξδομήκοντα.

Rhœti. Vide *Rhœti.*

Rhoſphoduſa, inſ. in Carcinite ſinu. Plin. *Saline* Pineto. Steph. eam *Rhoduſſam* nominat, auctore Pintiano.

Rhoſius, nominatur à Stephano, nec explicatur. Gentile *Rhoſius*, vel *Rhoſeus*, poſſeſſivum *Rhoſicus*, ut *ſcopulus Rhoſicus.* Strabo lib. 14. *Rhoſium* ſcribit civitatem eſſe in Iſſico ſinu. Cæterum *Rhoſicus*, vel *Rhoſſicus ſcopulus*, Iſſico ſinui imminet, & *Coryphæus* à Polybio lib. 5. dici videtur, ubi Seleuciam huic ſcopulo adjacentem deſcribit. *Capo Gangir* Nigro.

Rhotala, vicus Jordanii finitimus, ubi longitudo Galilææ ſuperioris habet initium. Hegeſippus lib. 3.

Rhotanus, Corſicæ inſ. flu. Ptol. *Tavignani* Leandro. *Aleria* Moletio.

Rhotomagus, urbs Archiepiſc. Gall. Celt. Normanniæ caput. *Roven* Gallis, *Roan* Italis dicitur, à Lutetiâ Pariſiorum 28. leuc. in Bor. Long. 22. 20. Lat. 49. 20.

Rhoxalani, pop. Scythiæ. Plin. 4. 10. qui & *Rhoxolani.*

Rhoxia, reg. Septentrionalis, quam Poloni & Sarmatæ ſuam eſſe dicunt.

Rhoxolani, pop. Scythici ultra Danubium, quos quidam *Ruthenos* eſſe putant.

Rhucantii, Straboni Rhætica gens, in Helvetiis, ubi hodie *Aſpermont* Scudo.

Rhus, Atticæ vicus, ſic dictus quòd ex imminentibus loco montibus aqua in eum defluebat. Pauſ.

Rhuſuncoræ, Maurit. Cæſarienſ. urbs. Ptol. quæ *Ruſcurium* fortaſſe Plinii.

Rhuteni, & *Rutheni* Cæſari. *Ruteni* Plinio, *Rhutani* Ptolemæo, pop. & urbs epiſc. Gall. Aquitanicæ ad mont. Commenum, inter Velaunos & Helvios. Regio *Rovergue*, urbs autem *Rodez* appellatur. Lucan. lib. 1.

Solvuntur flavi longâ ſtatione Rutheni.

Long. 23. 40. Lat. 44. 20.

Rhyndacus, flu. (& op. Stephano) Myſiæ Aſianæ magnus, qui & *Lycus* Plinio, ex Artyniâ ſtagno apud Olympum mont. effluens, & in Propontidem inter Aſcanium flu. & Cyzicum urb. prolabens, variè indigitatus. *Lico* Moletio, *Lartacho* Nigro, *Lupadi* Caſtaldo, *Uluhat* Turcis, teſte Leunclavio. Apud illum angues immanes naſcuntur, qui aves prætervolantes abſorbent. Mela & Plin. 8. 14. Valerius Flaccus lib. 3. Argon.

Et te jam medio flaventem Rhyndace Ponto.

**Ricina*, Ptol. *Ricnea* Plin. *Riduna* Anton. inſ. Albionis Scotiæ adjacens ad occ. inter Ebudas. *Racline* Camdeno. Aliis *Shye* contra Itis flu. oſtia.

Ricinenſes, Populi in Piceno. Plin. quorum urbs *Helvia Ricina* fuit, vulgò *Recanati*, ut indicat inſcriptio vetuſta quæ Maceratæ aſſervatur.

Rigiacum, Atrebatum civitas. Ptol. vulgò *Arras.* Corruptè pro *Origiacum*, teſte Ferrario.

Rigodulum, pagus Trevirenſium ad Moſellam, vulgò *Rigol.* Item *Rigodulum* apud Confluentes ab Ammiano memoratur. Hic Julianus Imp: pacem cum Franciis iniit, teſte eodem Ammiano.

Rigodunum, op. Angliæ in Comit. Eboracenſi, vulgò *Richmond.* Aliis *Rippon* dicitur, Camdeno autem eſt *Ribleheſter* in Com. Lancaſtrenſi.

Rigomagus, op. ſeu caſtrum Ciſalpinæ in finibus Ligurum. Amm. vulgò *Rinc.*

Riguſa, op. Hiſp. Tarrac. in Novâ Caſtellâ inter Toletum, & Malagonum, *Orgaz* ex tab. recent.

Riphæi, montes. Ῥιπὴ Græcis *impetus* eſt, unde dicti *Riphæi* vel *Rhipæi* montes Scythiæ à ventis inde cum impetu flantibus. Dalechampius in notis ad Plinium lib. 5. cap. 27. ubi fit mentio horum montium: *Fallitur* (inquit) *Plinius, nulli enim exiſtunt Riphæi montes.* Ubi non ſolùm negat hos montes ullibi gentium eſſe, ſed putat omnes montes dici poſſe *Riphæos* in quibus venti flant cum impetu. Itaque *Riphæi* montes nullibi ſunt ſignatè. Ptolemæo ita vocantur montes, ubi oritur Tanais. Ita Virg. Georg. 4.

Solus Hyperboreas glacies, Tanaimque nivalem,
Arvaque Riphæis nunquam viduata pruinis
Luſtrabat.——

Damaſtes

Damaſtes ultra Arimaſpos eos ſubmovet. Ait enim ille, ἐν τῷ περὶ ἐθνῶν· Ἄνω Σκυθῶν Ἰσσηδόνας οἰκεῖν, τόπον δ' ἀνατέρω Ἀεμάπους, ἄνω δ' Ἀεμάπων τὰ Ῥίπαια ὄρη ὑπεῖξαι δ' Βορέαν πνεῖν, χλοηρὰ δ' αὐτὰ μὴ πεῖσαι ἐλείπειν· ὑπὲρ δὲ τὰ ὄρη ταῦτα Ὑπερβορέους κατοικεῖν εἰς τὸ θάλασσαν. Unde Catullus in Carm. penultimo:

Uſque ad Hyperboreos, & mare ad Oceanum.

Dionyſius, ubi gentes enumerat inter Iſtrum, Pont. Euxinum, Mœotimque paludem, & inter glacialem Oceanum incolentes:

Κεῖθι καὶ Ἀλδήσκοιο καὶ ὄβριμα Παντικάπαι
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσι διαρδάπτουσι μορμύρουσι.
Τῶν δὲ φιλὰ πρηχοῦσι πανημέριοι ἐγγύθι πόντου
Ἠλυσμὸς ἠλεκτρῶ αἰόλῳ.

Ubi Euſtathius ait eum non oſtia ſed fontes horum fluminum intelligere: quod etiam ex Feſto Avieno hujus Poetæ interprete planè patet. Sic enim ille:

———*Tunc æquora Panticapæi*
Ardeſcique tibi cæſo de vertice ſurgunt.
Riphæi montes ibi durâ ſæpe ſub arcto
Denſa pruinoſos eructant nubila nimbos.

Priſcianus perperam per πανημέριον πόντον *mare Euxinum* intelligit. Verba ejus hæc ſunt:

Hic ſunt Aldeſci quoque Panticapique fluenta:
Dividui currunt Riphæis montibus ambo.
Immiſcent quà ſe Ponti glacialibus undis,
Naſcitur electrum præfulgens luce nitenti.

Nemo enim unquam electrum ad Pont. Euxinum naſci, vel legi tradidit. Mela lib. 1. cap. ult. *Ultra ſurgit mons Riphæus; ultraque eum jacet ora, quæ ſpectat Oceanum.* Eundem Riphæis montibus tribuit ſitum Æthicus Coſmographus: *Europæ incipit initium ſub plagâ Septentrionali, à fluvio Tanai, quà Riphæi montis ardua Sarmatico adverſa Oceano, Tanaim flu. fundunt.* (Unde Lucanus:

———*Vertice lapſus Riphæo Tanais.*——)

Ptolemæus eodem hoc ſitu *Hyperboreos* deſcribit *montes*: perperam eos ac falsò à Riphæis, quos malè adverſum Tanaïs collocat ortum, diverſos faciens, quum fuerint iidem. Æthicus alio loco utrumque nomen confundens, *Fluvius*, inquit, *Tanais naſcitur de monte Hyperboreo, quà ſunt Riphæi montis ardua.* Horum montium juga dicta fuiſſe *Obia*, jam inde ab antiquis ſeculis ex Athenæo lib. 6. cap. 4. colligit Cluverius; quanquam ibi mirificè tum res tum rerum nomina confunduntur. Verba ejus hæc ſunt: Καὶ τὰ τε πάλαι μὲν Ῥιπαῖα καλούμενα ὄρη· εἶτ' ὕστερον Ὀλκία φερωνυμηθέντα· νῦν δὲ Ἄλπεα. *Alpes* quidem antiquis Græcis *Riphæos* fuiſſe adpellatos *montes*, teſtatur Prótarchus, vetus auctor. Stephanus ex emendatione magni Cluverii: Περὶ ταρχος δὲ τὰς Ἄλπεις Ῥιπαῖα ὄρη ὑπὸ παλαιοτέρων· καὶ ποὺ μὲν τὰ Ἄλπεια ὄρη καλοικοῦντας πάντας, Ὑπερβορέους ὀνομάζεσθαι. Huic adſcentiuntur Æſchylus & Apollonius; hujus verba in 4. Argon. de Iſtro flu. hæc ſunt:

———Πηγαὶ γὰρ ὑπὲρ πνοιῆς Βορέαο
Ῥιπαίοις ἐν ὄρεσσιν ἀπότροθεν μορμύρουσι.

Ubi Schol. Τὸν Ἴστρον φησὶν ἐκ τῶν Ὑπερβορέων καταφέρεσθαι, καὶ τῶν Ῥιπαίων ὀρῶν. Οὕτω δὲ ἔστιν, ἀκολουθῶν Αἰσχύλῳ, ἐν Λυομένῳ Προμηθεῖ λέγοντι τάδε. Vide plura apud Cluver. de Germ. Ant. lib. 1. cap. 1. Doctiſſimus Iſ. Voſſius ad iſta verba Melæ lib. 1. cap. 19. *Tanais ex Riphæo monte dejectus*: hæc notat. E lacu, quem vaſta undique cingit planities, oritur Tanais, Montes iſti Riphæi æquè ſunt fabuloſi, ac Hyperborei. Obſervatione dignum, in toto Septentrione non eſſe montes qui inſignem habeant celſitatem. Nam quæ de monte Sloto, qui ſit ſub ipſo Polo, aut aliis in ſeptentrione excelſis narratur montibus, meræ ſunt fabellæ, quibus miror Scaligerum, & alios ſeculi noſtri Philoſophos, aurem accommodaſſe. Norwagici montes omnium, qui ſunt in Septentrione, altiſſimi eſſe creduntur, attamen illorum nullus eſt qui ad 2. ſtadiorum perpendiculum aſſurgat. In reliquo ſeptentrione raro vel unicum equant ſtadium, quantoque polo viciniores fiunt, tanto magis decreſcunt. Contra vero torridæ Zonæ montes, ac huic vicini omnium ſint celſiſſimi. Hujus rei cauſa hæc eſt. In regionibus Zonæ fervidæ ſubjectis, ubi nulli ſunt montes excelſi, qui nubibus caput inſerant, ibi etiam nullæ pluviæ uſque ad terram perdurant. Sic itaque diſpoſuit naturæ Auctor, ut plurimi in calentibus & ſiccis regionibus montes ſint, in quorum ſinubus aqua collecta ad terram perveniat, quæ abſque illâ mortua & inhabitabilis ſit futura. At vero in frigidis regionibus, ubi non eſt tantus æſtus, ut pluviæ, antequam in terram decidant, conſumantur, aut lapſæ deficiant; ideo opus non fuit tam vaſtas erigere moles, ad aquam, tam altè excipiendam, quæ etiam abſque illis ſatis copiosè, & quandoque nimium deſcendit. Hinc fit ut in ſeptentrione flumina non è montibus, ſed è lacubus, & aquis in plano ſtagnantibus plerumque profluant, quod in regionibus fervidis aut nunquam, aut quam rariſſimè contingit.

Ripuarii, vocantur Germ. infer. pop. qui trium fluviorum *Ripua* abundantur, Rheni ſc. Moſellæ, & Moſæ, *Ribuarii* quibuſdum vocantur. *Ripariolos* habent Cænalis & Jornandes. Hi alio nomine *Auſtraſii* vocantur.

Ratius, mons Corſicæ inſ. Ptol. *Capo di Muro* Leandro. *Monte di Mezzo* Pineto. Ex tabulis vero *Monte Reſſo* videtur.

Roma, Latii in Italiâ urbs, de cujus origine & conditore diverſa legimus apud auctores. Receptiſſima opinio eſt, à Rómulo & Remo fratribus conditum fuiſſe, unde & nomen acceperit, anno primo ſeptimæ Olympiadis, teſte Dionyſio Halicarnaſſeo, quâ tempeſtate Achas Judæorum rex regnavit an. Mundi 3118. Aprilis 21. Alii vero ante Romulum conditam volunt, & appellatam *Valentiam* initio, deinde *Romam* ab Evandro Arcade, à Græco Ῥώμη *Robur*. V. Gloſſ. Ῥώμη *Valentia*. *Romam* autem dictam à muliere *Rome*, quam quidam Telephi filiam, Æneæ nuptam; alii Aſcanio natam, Æneæ neptem; alii Æſculapii filiam, uti tradit Marinus, ſive Marianus Lupercaliorum poeta, cujus hi verſus, qui apud Servium leguntur ad Eclog. 1. ita digerendi ſunt, & concipiendi.

Roma ante Romulum fuit
Et ab eâ nomen Romulus
Adquiſivit.———
Sed Diva flæva & candida
Roma Æſculapi filia
Novum nomen Latio fecit.
Hæc conditricis nomine
Ab ipſo omnes Romam vocant.

Nonnulli & appellationem & originem urbis à *Romo*, ſeu *Remo* Æmathionis filio; alii à Latinorum quodam tyranno ejuſdem nominis deduxerunt. Vide Plut. in *Romulo*, & Solinum cap. 1. Topographiam Urbis Marlianus dedit. Vide & Onuphrium Panvin. lib. 1. Com. Reip. Rom. *Admiranda Romæ* peculiari libello recenſuit Lipſius, qui & *De magnitudine Romanâ* inſcribitur. Elogia hujus urbis penè ſunt infinita, Dionyſius verſ. 354. ubi de Tybride:

Θύμβριος, ὃς ἰμάτιον ἀπολείπων ἄνδιχα Ῥώμης,
Ῥώμῃ μεσσηγὺς ἐμῇ μέγαν οἶκον ἀνάσσων,
Μητέρα πασάων πολίων, ἀρετῇσιν ἄριστον.

Vult Romam fuiſſe totius mundi Metropolin. Sic Horat. lib. 4. Od. 3.

Romæ, principis urbium.

Ab Ammiano lib. 14. *Urbs Æterna* dicitur; Sic etiam locis infinitis alibi appellatur non ſolum ab Ammiano, ſed ab ipſis quoque Impp. ut ex illorum conſtitutionibus notum. In nummis quoque antiquis inſidens ſcuto Roma Victoriam dextrâ, ſcipionem ſiniſtrâ gerens cum hâc inſcriptione videtur. ROMÆ ÆTERNÆ, Polemon apud Athenæum: Ἐπτωμὴν τὴν ὅλης οἰκουμένης. Marcianus Heracleota Ἀσσον τι κοινὸν τὴν ὅλης οἰκουμένης. Eunapius Sardianus in Proæreſio: Βασιλεύουσι Ῥώμη. Rutilius Numat. lib. 1.

Regina———*pulcherrima mundi*
Inter ſidereos Roma recepta polos.

Virg. Georg. 2. ſub finem:

Scilicet & rerum facta eſt pulcherrima Roma.

Æthicus: *Domina totius orbis Roma.* Solinus: *Caput orbis.* Jul. Frontinus: *Regina & Domina orbis.* Tityrus apud Virgilium Eclog. 1. de urbe Româ:

Verùm hæc tantum alias inter caput extulit urbes,
Quantum lenta ſolent inter viburna cupreſſi.

Erant autem pecuniarum aviditſſimi. Unde Salvian. lib. 7. *Avaritiæ inhumanitas proprium Romanorum malum.* Unde Mithridates apud Juſtin. lib. 36. *Non temerè ſe lupi uberibus alitos jactare, omnes enim habere luporum animos inexplebiles, ſanguinis, imperii, divitiarumque avidos eſſe & jejunos.* Juvat hic ad Virgilii imitationem dixiſſe Velleium lib. altero: *Super totum terrarum orbem Roma extulerat caput*: & Vopiſcum in Caro de eâdem Româ: *Paſſa deinceps tot Nerones poſt Veſpaſianum caput extulit.* Ovidium quoque lib. 1. Faſtorum:

At poſtquam fortuna loci caput extulit hujus,
Et tetigit ſummo vertice Roma Deos.

Et lib. 4.

Poſt ubi Roma potens opibus jam ſecula quinque
Vicit, & edomito ſuſtulit orbe caput.

Eodem elogio illam afficiunt Plin. 3. 5. Juſtinus lib. 43. Idem Juſtinus lib. 18. *Cyneas à Pyrrho interrogatus, qualis Roma eſſet, reſpondit; Regum urbem ſibi viſam.* Propertius lib. 3. eleg. 22.

Omnia Romanæ cedant miracula terræ;
Natura hic poſuit quicquid ubique fuit.

Cum quo Propertii encomio conſonant verba iſta Ariſtidis, in oratione, quæ tota eſt *de laudibus Romæ*: Ὡς οἰκίαν τὴν πόλιν κοινὴν τῆς γῆς ἐργασείω. Et poſtea pulcherrimè:

Ὁ,

Ὅ, τι δ' ἂν μὴ ὀφαῦσθαι ἴδοι τις ἐκ ὀξὺ τ' ἠρεμέοντα, ἢ μετρομένων. Martialis:

Terrarum Dea, gentiumque Roma,
Cui par est nihil, & nihil secundum.

Compendiò hoc Martialis; sed pulchrè item & ubertim Claudianus:

Quâ nihil in terris complectitur altius æther,
Cujus nec spatium visus, nec corda decorem,
Nec laudem vox illa capit, quæ luce metalli
Æmula vicinis fastigia conserit astris.
Armorum legumque parens, quæ fundit in omnes
Imperium, primique dedit cunabula juris.
Hæc est exiguis quæ finibus orta, tetendit
In geminos axes, parvaque à sede profecta,
Dispersit cum Sole manus, &c.

Erinna etiam Poetria audienda est: Ea igitur sic ad urbem Romam:

Χαῖρε μοι Ῥώμα, συναὶξ Ἄρηος,
Χρυσομίτα, λαΐφεων ἄνασσα,
Σεμνὸν ἃ ναίεις ὄπι γᾶς Ὄλυμπον
Δῖον Ἄθραυστον.
Σοὶ μόνα πρόσθυσα Μοῦσα μείδη
Κῦδος ἀρρήκτῳ βασιλῆϊον ἀρχᾶς,
Ὄρεσι χαιέτιον ἔχουσα κάρη
[illegible]
Σᾷ δ' ὑπὸ ζάγλᾳ [illegible]ν λεπάδνων
Στέρνα γαίας ἁ πολια[illegible]λάσσας
Ἀφίγνῃ, σὺ δ' ἀσφαλέως κιόδρᾶς
Ἄστεα λαῶν.
Πάσσα δ' σφάλλων ὁ μέγας αἰὼν
Καὶ μεταπλάσσων βίον ἄλλοτ' ἄλλως,
Σοὶ μόνᾳ πλησίον ἕστηκεν ἀρχᾶς
Οὐ μεταβάλλων.
Ἦ γὰ ἐν πόλεσι σὺ μόνα νεοτίστοις
Ἀνδρας αἰχμαλὰς μεγάλους λογδίεις,
Εὐσεβῶν Δάμαος ὄπι αὐξῆσαι
Καρπὸν ἁν' ἀνδρῶν;

Petronius arbiter:

Orbem jam totum victor Romanus habebat,
Quà mare, quà terræ, quà sidus currit utrumque.

Horat. lib. 4. Od. 15.

Porrecta majestas ad ortum
Solis ab Hesperio cubili.

Idem lib. 3. Od. 3.

Horrenda latè nomen in ultimas
Extendat oras, quà medius liquor
Secernit Europen ab Afro,
Quà tumidus rigat arva Nilus.

Et post pauca:

Quicunque mundi terminus obstitit,
Hunc tangat armis visere gestiens;
Quà parte debacchentur ignes,
Quà nebulæ pulvisque rores.

Tibullus lib. 2. eleg. 5.

Roma tuum nomen terris fatale regendis,
Quà sua de cœlo prospicit arva Ceres.
Quaque patent ortus, & quà fluit antibus undis
Solis anhelantes abluit amnis equos.

Dionys. Halicarn. Ἡ δὲ Ῥωμαίων πόλις ἐπάνω μὲ ἀρχῆ γῆς, ὅση μὴ ἀνήμερός ἐστιν, ἀλλ' ὑπ' ἀνθρώπων κατοικεῖται· πάσης δὲ κρείττων θαλάσσης, ἣ μόνον τὴν ὑπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, ἀλλὰ καὶ τὴν Ὠκεανίδα, ὅση πλωτὴ μὴ ἀδυσβατός ἐστι, πᾶσάν τε μὴν τὴν ἐντὸς τῶν στηλῶν αἰῶνα μεμισθωμένην ἀναπλάσαι δὲ δύσεις ὅρος ποτοσμένη τὸ δυνατόν. Idem lib. 1. Romam vocat τὸ ἡγεμόνα τῆς γῆς καὶ θαλάσσης πόλιν. Cedrenus de ea: Πᾶσῃ θαλασσαίῃ τῇ οἰκουμένῃ. Philo de legatione ad Caium loquens de imperio Augusti: διὰ γῆς καὶ θαλάττης ἄχει τὸ τῶν κόσμου πέρατων. De nomine, præter supra dicta, audiamus B. Hieronymum, ævo jam inclinante: *Urbs potens*, inquit, *urbs Domina, urbs Apostoli voce laudata, interpretare nomen tuum: Roma aut* FORTITUDINIS *nomen apud Græcos est, aut* SUBLIMITATIS *apud Hebræos*; nempè רום *exaltare*. Vide *Septimontium*. Populi *Romani*, de quibus Cicero: *Semper appetentes gloriæ præter cæteras nationes sunt Romani*. Plutarchus: Ῥωμαῖοι φιλοτιμότατοι τῶν φίλων. Vide de la Cerd. ad Virg. Æn. 6. vers. 784. Dicuntur etiam *Romulidæ*. Persius Sat. 1.

——— *Ecce inter pocula quærunt*
Romulidæ saturi quid dia poemata narrent.

Long. 36. 30. Lat. 40. 40.

Romandii, vel *Romaridii* Ptol. populi sub Rhotomago, quos Northmannos esse scribit Volaterranus. Hodiè *Vermandois*.

Romatinum, Camorum flu. Plin. hodie Venetæ dicitonis esse, & *Limixo* dici scribit Leander.

Romechium, locus Magnæ Græciæ inter Locros & Caulonem. Ovid. Met. 15.

Romuli Casa, Locus Urbis R. quem Sen. alique commemorant; sed in τῷ ubi varietas aut pugna videtur. Nam Dionysius palam in Palatio locat: & Palatium quidem gemelli illi sedem habuere. Verba lib 2. Romulus & Remus solent humiles casas struere in vitâ illâ pastoritiâ: quarum nunc una meo ævo supereſt, in latere, quod è Palatio ad Circum flectit, Romuli Casa, dicta, quam curant, tuenturque Sacerdotes, quibus id commissum est, nihil ad ampliorem tamen cultum addentes; sed si quid tempestate aut tempore periit, sarcientes, supplentesque, ad priorem, ut potest formam. Item Victor: *Regione decimâ Palatii Romuli Casam ponit.* Et Notitia Imperii: *Regio decima Palatii continet Casam Romuli.* Quid tamen alii? Aliter. Sen. Pater. 2. lib Contr. 1. *Colit etiamnum in Capitolio Casam victor gentium populus.* In Capitolio ecce ponit. Idem Contr. 6. *Inter hæc tam effusa mœnia nihil est humili casâ nobilius. Fastigiatis supra tectis, auro puro fulgenti prælucet Capitolio.* Vitruvius lib. 2. *In Capitolio commonefacere potest & significare mores vetustatis Romuli Casa, in arce sacrorum stramentis tecta.* Ait *in arce*, non tamen in ipso templo Capitolino, sed monte fuit, juxta Curiam Calabram, ne erres. Induci & Martial. lib. 8. possit?

Sic priscus servatur honos te Præside templis
Et Casa, tam culto sub Jove, Numen habet.

Est de istâ Casâ, quod Interpp. parum advertunt. Nec tamen in ipso Jovis templo, sed juxta. Macrob. Sat. 1. *Victa in Capitolium plebe juxta Curiam Calabram, quæ Casa Romuli proxima est.* Vides diasiensum, quem fe Lipsius componere conatur. Duplicem hanc Casam fuisse putat, veram & veterem in Palatio, alteram adsimilem, religionis causâ, in M Capitolino, ubi omnia, aut præcipuè sacra. Certè sacra hæc habita, & per illa etiam Valerius jurat lib. 4. cap 4. *Per Romuli Casam, perque veteris Capitolis humilia tecta juro.* Quin & Pontifices in eâ sacrificare soliti, ut templo. Dio lib 48. Ἡ τε σκηνὴ τοῦ Ῥωμύλου, ἣν ἱερωσύνας τινὸς, ἃ οἱ Πομπήϊοι ἐν αὐτῇ ἐπετέλεσαν, ἐκαίετο. *Casa Romuli, ex sacrificio quopiam quod in eâ Pontifices fecerant, exusta est.* Atque id incendium inter dira habet. Et si prorupta ea sanè ardere, ut materies & structura fuit. Ovidius:

Quæ fuerit nostri si quæris Regia nati,
Adspice de cannis straminibusque domum.

Roseæ campus, *Rosia* Ciceroni lib. 4. ep. ad Atticum, ager Sabinorum in territorio Reatino apud Velinum lacum. Virg. lib. 7.

Qui Nomentum urbem, qui Rosea rura Velini.

Rostochium, urbs maritima Saxoniam attingens, Λαχιόρμιον Ptol. Duci Mechelburgensi subdita, populis ac divitiis opulentissima. Primùm arx fuit rusticorum castellis septa, tunc circa annum 1170. communiri cœpit, & vallo cingi, atque in opidi formâ consurgere. Frequentibus seditionum motibus, incendio, aliisque calamitatibus sæpe devastata est. Academiam habet Principum Megalopolitanorum, Senatus & vicini populi liberalitate institutam. Long. 34. 20. Lat. 54. 20.

Rostra, templum Romæ in foro ante Curiam Hostiliam, in quo erat suggestus è rostris navium Antiatum, ex quo concionabantur.

Rostrum Nemaviæ, op. Rhætiæ inter Augustam Vindelicia & Campoduanum. Anton. *Roshoptem* Lazio, *Memmingen* Simlero.

Rosulum, vicus Etruriæ, Sutrio & Nepitæ urbibus proximus, medius inter urbem Romam & Viterbium, 20. m. p. utrinque. *Monte Rosi* Leandro. Long. 30. 00. Lat. 41. 58.

Rotenburgum, elegans Franconiæ op. ad Tubarum flu.

Roterodamum, urbs Batavorum litorea, elegans & longa inter Dordrachum & Delphos. Long. 25. 45. Lat. 52. 06.

Rotomagus. Vide *Rhotomagus*.

Rovesium, Velaunorum op. in Gall. Aquitanicâ. Ptol. *S. Flour* Villanovano.

Roxani, pop. cujus satrapam Gaurum 300. annis vixisse scribit Plutarchus de flum. circa Tigrim flu.

Roxicum, Corsicæ civitas. Ptol. vulgò *Rogebo*.

Roxolani, *Rossi* Codreno, *Bastarnæ* Tacito, teste Willichio, pop. Sarm. Europ. quorum reg. *Ruthenia* & *Russen* in regno Polonico, inter Poloniam min. ad occ. & Podoliam ad ort. inter Daciam ad merid. & Lithuaniam ad Arctos, cujus metropolis *Leopolis* dicitur.

Rubeæ, promont. cujus Plin. meminit. Mercatori Livoniæ promontorium est ad mare Balticum, *Dagerort* nomine, Becano autem Scandiæ promont. septentrionale est versus Bor. ultimum,

ultimum, quòd hodie *Wardhuis* vocant. Idem ſcribit à Plinio *Duarma* dici.

Rubi, urbs Apuliæ Peucetiæ, inter Canuſium & Barium. Horatius in Hodœporico:

Inde Rubos feſſi pervenimus, utpote longum
Carpentes Iter.———

Hinc *Rubeus*. Virg. Georg. 1.

Nunc facilis Rubeâ textatur viſcina virgâ.

Ita Servius, nec ineptè; videtur enim Poeta voluiſſe conjungere duo opida Italiæ. Alii tamen volunt vocem à *rubo* denominatam, quem fruticem inter vitilia enumerat Plinius; facilè enim flectitur, & apta eſt texendis viſcinis. Long. 40. 42. Lat. 41. 07.

Rubicon, flu. in octavâ Italiæ regione, in Apennino monte naſcens, & inter Ariminum & Ravennam in mare Adriaticum influens, antiquus Italiæ & Galliarum terminus. Lucan. lib. 1.

Fonte cadit modico, parviſque impellitur undis
Puniceus Rubicon, cum fervida canduit æſtas,
Perque imas ſerpit valles, & Gallica certis
Limes ab Auſoniis diſterminat arva colonis.

M. Tullius Philippicâ 6. *Flumen Rubiconem, qui finis eſt Galliæ.* Plinius Rubico quondam finis Italiæ. Sidon. Ap. 5. Qui olim Gallis Ciſalpinis Italiſque Veteribus terminus erat. Appian. Civil. 2. Ὃς ὅειζι ϗ Ἰτϑίαν. Apud ortum *Rugon*, inferius vero *Piſatello* vocatur. Vide Cluver. Ital. Ant. pag. 296.

Rubo, Sarm. Europ. flu. per Livoniam fluens ac mare Balticum ad Rigam urbem ſubiens. Ptol. *Dwinâ*, vel *Duna*, teſte Peucero.

Rubra, op. ſeu pagus Corſicæ in orâ Auſtrali, inter Bonifacium, & Graniacum promont. 4. m. p. Ptol. Hodiè *Solenſara* Ferrario.

Rubra ſaxa, locus Hetruriæ in agro Veientum in viâ Flaminiâ, ab urbe Româ 9. m. p. circa Cremeram. *Grotta Roſſa* Celſo Cittadino. *Rubræ* Mart. lib. 4. ep. 64.

Fidenâs veteres, breveſque Rubras.

Rubrenſis lacus, hodiè *le lac de Narbonne* lacus Gall. Narbon. urb. ſeu ſtagnum per quod Atax flu. labitur. *Rubreſus* Melæ, *Narbonenſis* Straboni, Steph. & Suidæ.

Rubricatus, flu. geminus: unus Hiſp. Tarracon. in Catalaunià apud Barcinonem urbi fluens cum op. cognomine quod interiit, *Lobegrat* Cluſio. Alter in Africâ propriè dictâ, *Armua* Plinio, *Ardalia* Oroſio, ac Diacono, *Ladag* Caſtaldo, *Jadig* Leoni. Moletio vero *Quadibalbat*, inter Hipponem Regium, & Tabracam fluens. Utriuſque meminit Ptolemæus. Prior Melæ *Rubricatum* dicitur.

Rubrum mare. Vide *Erythræum*. Interim notandum *Rubrum mare* nihil aliud eſſe, quam *Phœnicium*, vel *Puniceum*, à Pœnis ſc. & Phœnicibus ſic dictum, qui ſuis claſſibus coloniiſque illud frequentarunt. Livius lib. 45. de Macedonibus & Alexandro: Non ante vincere deſierunt, quam Rubro mari incluſis, quod vincerent, defuerit. Vide Schefferum de Re Mil. lib. 1. cap. 1.

Ruconium, Daciæ urbs. Ptol. *Regen* Lazio.

Rudiæ, urbs Calabriæ in Salentinis, à Græcis condita, patria Ennii poetæ, quem idcirco *Rudium hominem* vocat Cicero pro Archiâ poetâ. Ejus meminit Sil. Ital. lib. 12.

———*Rudiæ genuere vetuſtæ,*
Nunc Rudiæ ſolo memorabile nomen alumno.

Ptolemæo ſing. num. Ῥοδία, itemque *Rhudia* Plinio. Reliquis auctoribus plur. Stephano Ῥόδοι, Straboni Ῥόδιαι, *Roia* hodie, teſte Cluverio.

Ruſium, urbs Aquitaniæ, inter Toloſam & Convenarum urb. Ptol. *Rieux* Mercatori. Sed Villanovano eſt *S. Flour*, urbs in fin. Arvernorum; inter illos & Ruthenos.

Rufæ, op. Campaniæ in Samnii confin. ſive è contrâ, Eſerniæ finitimum. Virg. lib. 7.

Quique Rufas Batulumque tenent, atque arva Celennæ.

Rufrium Livio dicitur. *Rufræ* autem Silio pl. num.

Ruſiana, Nemetorum urbs in Gall. Belg. Ptol. *Oppenheim* ad Rhenum eſt, auctore Heroldo.

Rugii, pop. Germ. in orâ maris Baltici, quorum reg. *Rugia*, inſula *Rugenlandt*, continenti Pomeraniæ penè juncta, contra Sundim urb. ubi *Rugium* Ptol. urbs, quæ & Vineta *Holmurg* Villanovano. Althamerus vero *Caminum* interpretatur, Pomeraniæ urb. Epiſcopalem. Long. 38. 40. Lat. 55. 25.

Ruguſci, *Rhiguſcæ* Ptol. *Rheni* Steph. pop. Rhætiæ ad Rhenum flu. incolentes. *Rhynthaler*, & *Rhyngoewer* Scudo & Simlero teſtibus.

Rupella, portus Santonum. Ptol. urbs Gall. Aquit. maritima: vulgò *la Rochella*. Long. 19. 25. Lat. 45. 50.

Ruſcino, *Ruſino*, Ptol. *Ruſcinus* Avieno, vulgo *Rouſſillon*, colonia & urbs exciſa apud Parpinianum inter Narbonem ad hòr. & Gerundam urbem Hiſp. in ort. Item flu. ex monte Pirenæo in mare per urbem Ruſcinonem labens, *Thelas* Melæ, *Tet* vulgò, teſte Varrerio.

Ruſconia, *Ruſcinona* Livio, *Ruſtonium* Ptol. *Rungoniæ* Anton. col. & urbs Maurit. Cæſarienſ. marit. inter Icoſium ad occ. & Rufucurrum ad ort. à Juliâ Cæſareâ 78. m. p. in ortum. *Morafus*, & *Temen de Fuſt* Marmolio. Long. 18. 30. Lat. 32. 14.

Ruſcurium, *Ruſcurrum*, Anton. *Rhuſuccoræ*, Ptol. *Garbel*, teſte Moletio, urbs & col. Maurit. Cæſar. inter Ruſconiam ad occ. & Saldas ad ort.

Ruſellæ, Thuſciæ op. mediter. Ptol. & Liv. hodie *Roſella*, teſte Leandro. *Ruſellana Colonia* Plinio, *Roſellæ* Antonino. Long. 34. 45. Lat. 42. 23.

Ruſibis, *Ruſubis* Vict. Uticenſi, *Rutubis* Plinio, portus & op. Mauritan. Tingitanæ ad Cuſæ oſtium in mare Atlanticum labentis. *Omirabi* Marmolio. Long. 06. 40. Lat. 32. 30.

Ruſicada, op. Africæ propriæ maritimum apud Cullu urb. *Eſtora*, five *Stora* Marmol. & Moletio. Long. 38. 00. Lat. 32. 20.

Ruſium, Cedreno, *Topiris* Ptol. *Doberus* Thucyd. *Toprus* Procopio, urbs Thraciæ inter Philippos & Maximianopolim; hodie *Ruſio*.

Ruſpæ, Ptol. Africæ propriæ urbs maritima. Stella ſcribit eam *Alfaques* hodie voc[illegible]

Ruſpina, urbs Africæ [illegible] inter Hadrumetum & Ruſpas. Silius lib. 3.

Quæque procul cernit non æquos Ruſpina fluctus.

Ruſſia, Poloniæ regio ad Meridiem, montes ac terminos regni Hungarici pertingens, cujus metropolis *Leunpurg*, quam Latini *Leopolin* vocant. *Ruſſia* quòque olim Sarmatia, nunc *Muſcovia* vocatur. Vide Ægid. Fletcherum in Ruſſorum Rep. cap. 1.

Rutlandia, *Rutlandſhire*, provincia parva Angliæ, inter Leiceſtriam ad occ. Lincolniam ad ort. & Northantoniam prov. ad merid.

Rutuba, flu. Liguriæ ex Appennino monte in mare Liguſticum deſcendens, vulgò *la Rotta*. Ejus mem. Lucanus lib. 2.

Dexteriora petens montis declivia Tybrim
Unda lavat, Rutubamque cavam.

Rutuli, Latii pop. quorum Ardea metropolis fuit. Virg. Æneid. 10.

Tros Rutiluſne fuit, nullo diſcrimine habebo.

Rutunium, *Routon* adhuc, teſte Camdeno, op. Angliæ in comit. Salopienſi. Anton.

Rutupæ, Ῥοῦτπαι Ptolemæo, *Repcheſtre* Lhuydo, *Richborow* Talboto & Camdeno; portus & op. Albionis in orâ Angliæ exciſum apud Sandovicum port. & op. Hinc *Rutupinus*. Lucan. lib. 6.

———*Veluti mediis qui tutus in arvis*
Siciniæ, rapidum neſcit latrare Pelorum:
Aut vaga cum Tethys, Rutupinaque litora fervent,
Unda Caledonios fallit turbata Britannos.

Juven. Sat. 4.

———*Circæi nata forent, an*
Lucrinum ad ſaxum, Rutupinove edita fundo
Oſtrea.———

Auſonius in Catalogo Urb.

Puniſti Auſonio Rutupinum Marte latronem.

Vide Guil. Burtonum ad Antoninum, pag. 20. &c.

Ryſſadirum, Maurit. Ting. urbs ad mare Ibericum. Ptol. *Deyrat Milila* incolis, teſte Marmolio. Long. 10. 10. Lat. 34. 45.

Ryſſadium, Libyæ promont. Ptol. *Capo de Verde* Nigro.

S.

SAba, vel *Seba*. Ex Scripturâ, inquit Bochartus ὁ μίγας, ſcimus 4. eſſe populos Seba nomine, quia totidem gentium conditores hujus nominis recenſet Moſes. Primum Chuſi filium. Secundum nepotem ex Rhegmâ. Gen. 10. 7. Tertium filium Joctan. Gen. 10. 28. Quartum denique filium Jockſan. Gen. 25. 3. Primi nomen per ס *ſamech*, reliquorum per שׂ *ſhin* ſcribitur. E primis tribus nati populi commerciis, & ex quarto latrociniis dediti. Primus & ſecundus è Chami ſtirpe, tertius & quartus è Semi poſteris. Primus, ſecundus, & quartus mari Perſico, tertius Arabico propior fuit. Inde eſt quod Sabæos ſcribit Plinius lib. 5. cap. 28. ad uterumque mare habitare. *Sabæi*, inquit, *propter thura clariſſimi ad utraque maria porrectis gentibus.* Nam quatuor hi

hi pop. quantumlibet diverſi, ſub uno tamen Sabæorum nomine continentur. Nos ex Viro magno ſingulis propriam ſedem aſſignabimus, & primùm de *Sabæis* filiis *Joctan*. Cum autem de his agitur, eorum quoque nomen non caret homonymiâ. Sæpe enim ſacri ſcriptores, & poſt Agatharchidem, Diodorus & Artemidorus apud Strab. atque alii veterum Sabæorum nomine quatuor illos populos complectuntur qui Arabiæ πίζαν occupaverunt, Minæos nempe, Catabanos, & Chatramotas. Hic vero agimus de *Sabæis* propriè dictis, quorum pater fuit שבא *Seba*, vel *Saba* filius Joctan. De his Eratoſthenes, qui primus veterum Sabæos diſtinguit à reliquis Arabiæ odoratæ gentibus: Ἐχέμυοι δ' τούτων Σαβαῖοι. Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Locum inſpicienti apparebit his verbis poni Sabæos ad mare Rubrum inter Minæos & Catabanos, qui Arabici ſinûs fauces occupant. Dionyſius Periegetes:

——————Γαῖα
Καλεομὶς ἐναίει καλυκῶπα Πδοιδ & αἴης,
Ἀντὰρ Ἐρυθρείης πλαδὸν ναίουσι Δαλάσσης,
Μυρταῖοί τ' Σάβαι τε καὶ ἀγχίγυοι Καλιαῖωνες.

Sabæorum metropolis *Sabo* vel *Sabas*. Agatharchides cap. 50. Τὸ δὲ μέσον Σαβαίων ἄστυ τῶν παντὸς ἔθνους φερομένων ἀνθέων ἐστ' ὄρους ὄζειν ὑ μεγάλης, πολὺ κάλλιστον μὲν χῶ τῆς Ἀραβίας, ὃ καλεῖται Σαβᾶ. In Diodoro autem quem palam eſt Agatharchidem ſequi, meliùs legitur Σάβα. Verba ſic habent: κεῖ δ' ἔθνος τοῦτο μητρόπολις ὄζειν ἣν καλοῦσι Σάβα, ἐπ' ὄρους ὑψηλοῦ. Ita Philoſtorgius lib. 3. Felicem Arabiam, in quâ Sabæi, tradit καθήκειν ὀπὸ τὸ ξηρότατον ὠκεανὸν, ἧς μητρόπολις ἡ Σάβα. Et cum Theophraſtus aromata gigni ſcribit ἀπὸ Σάβα χ' Ἀσφάλτου, intelligit Saba Sabæorum metropolin, & regionem ei cognominem. Saba Ptolemæo eſt Σαβὰ, Stephano Σαβαὶ & Σάβη. Σαβαὶ, inquit, πόλις μεγάλη, πλησίον τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, χ' φύσειον. Idem alibi: Σάβη, πόλις μεγάλη, πέρυ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, οἱ πολῖται Σαβαῖοι. Ejuſdem urbis aliud eſt nomen ab iſto plane diverſum *Mariaba*. Eratoſthenes de Sabæis: Μητρόπολις δ' αὐτῶν Μαριάβα. Artemidorus: Ἡ μὲν πόλις τῶν Σαβαίων, ἡ Μαριάβα, κεῖ μὲν ἐπ' ὄρους εὐυδρίας. Nomen *Mariabæ* Plinius *dominus omnium* interpretatur, nempe à verbo רבא *rabba*, quod *dominari* ſig. formatur nomen *Marab* pro loco vel tempore dominationis. Tres Metropoles in Arabiâ hujus nominis enumerat Plinius. Cæterùm Saba Græcorum alii myſterium explicant, ut in Plinio habetur lib. 12. cap. 14. alii ridiculè deducunt ἀπὸ τῶν σίδων, eo quod in cultu Deorum præcipuus thuris uſus eſt. Heſychius multò verius Σαβὰ, ἀιχμαλωσία. Nam Ebraicè שבה Chaldaicè & Syriacè שבא. & Arabicè سبا eſt *captivum ducere*. Tamen *Saba* refert Bochartus potius ad Arabicum שבא. quod *eminere* ſig. Id enim in Sabæos apprimè quadrat, ſive ſitum reſpicias urbis metropoleos, quæ fuit in monte ſita, ut ſupra oſtendimus, ſive ſtaturam corporum incolarum, de quibus Agatharchides: Τὰ σώματα ὅτι τῶν κατοικούντων ἀξιολογώτερα. Præterea ſi mores hominum ſpectes, Geographus Arabs eos ita deſcribit: *Faſtu, jactantiâ, & ſuperbiâ reliquos populos ſuperabant.* Denique dignitate etiam & numero, & potentiâ videntur cæteris præcelluiſſe. In Agatharchide: τὸ τῶν Σαβαίων ἔθνος μέγιστον τ' χῶ τῆς Ἀραβίας, χ' πανοίκιαι κύριον εὐδαιμονίας. In Strabone: Ἡ τῶν Σαβαίων εὐδαιμονεστάτη μοῖρα ἔθνος. In Diodoro Siculo Sabæi ſunt πολυανθρωπότατοι τ' Ἀραβικῶν ἐθνῶν. Divitiæ Sabæorum partim balſamo, & caſiâ conſtant, & myrrhâ, & thure, & cinnamono, & palmâ, & calamo odoratis, & cæteris id genus tantâ ubertate, ut in igne quotidiano non aliud lignum adhibeant quam ex caſiâ & cinnamono. Plin. 12. 17. *Non alia ligni genera in uſu ſunt, quam odorata: ciboſque Sabæi coquunt thuris ligno, alii myrrhæ.* Unde Virgil.

——————*Molles ſua thura Sabæi.*

Et rurſum:

——————*Solis eſt thurea virga Sabæis.*

Sen. in Herc. Oetæo:

Splendeſcat ignis thure, quod Phœbum colens,
Dives Sabæis colligit truncis Arabs.

Val. Flac. l. 6.

——*Thuriferos, felicia regna, Sabæos.*

Theophr. Hiſt. Plant. 9. 4. Γίνε μὲν οὖν ὁ Λίβανος ἐν τῇ τῶν Ἀσφάλτων χώρᾳ, περὶ ἣν Σαβὰ χ' Ἀσφαλτῖτις. Strabo de Sabæis ubi ſupra: ἐν οἷς χ' Σμύρνα χ' Λίβανος χ' Κιννάμωμον. Plin. 6. 28. *Sabæi Arabum propter thura clariſſimi.* Iterum: *Sabæos ditiſſimos ſylvarum fertilitate odorifera.* Sidonius in Protrept. *Thurifer Sabæus.* Eadem Hieronym. c. 3. in Joelem. Sunt & pro Sabæo thure auctores qui hanc mercem faciunt Arabicam; nam Sabæi in Arabiâ. Hi ſunt Herod. lib. 3. Mela 3. 8. Tibullus 1. 2.

Urantur pia thura focis, urantur odores
Quos tener è terra divite mittit Arabs.

Sed adeo nihil non ſub lite. Nam Strabo lib. 16. per extrema ait eſſe nonnullos qui dicant: τὸ δὲ Λιβάνου βέλτιστον τὸ ἐκ τῆς Σαβᾶ. Et Philoſtratus lib. 3. ubi de Caucaſo: *In montis præruptis lateribus arbores, è quibus thus deſtillat, pulcherrimæ naſcuntur, & aromatum aliæ ſpecies multæ.* Dioſcorides quoque l. 1. c. 70. diſcriminat inter thus Arabicum atque Indicum. Papinius 4. Silo clare *thus Niliacum*, qui perinde hanc mercem Ægypto tribuit. Non pono in hoc numero Plinium, cum nominat *thus Minæum*, nam Arabicum intelligit. De la cerda. De Reginâ Seba, vel Saba vide Bochart. lib. 2. cap 26. De שבא *Seba* vel *Saba* filio Rhegma. Vide eundem Phaleg. lib. 4. cap. 7. Sabæi, inquit, ex ſtirpe Chuſi, ubi locorum ſedes fixerint, conabimur hic aperire. Sabæos dicit Pomponius Arabiæ Fel. tenere partem oſtio maris Perſici proximam & Carmanis. Et in illo ipſo oſtio Carmanis proximo recenſet Arrianus in Periplo ὄρη μέγιστα λεγόμενα Σαβᾶ, tanquam à *Sabâ*, Ptol. ſcribit *Aſabo*, & Marcianus *Paſabo*. Sed utrobique monent veſtigia nominis *Sabæ*. Hos Sabæos, ut putem patrem habuiſſe Sabam Rhegmæ filium ac Dedanis fratrem, facit locorum vicinia. Nam urbs *Dedan*, hodie *Dadan* proximè abeſt ab illo freto, & prope Dedan erat Rhegma. Eoſdem veriſimile eſt per freti anguſtias trajeciſſe in vicinam Carmaniam, in quâ *Sabin* urbem deſcribit Ptol. & Plin. *Sabin* flu. Dionyſ. Perieg. *Sabas* populos vicinos Paſargadis. Sic enim ille:

Πρῶτα Σάβας, μετὰ τοὺς ὃ Πασαργάδας.

De altero *Sebâ* filio Chus, ac de *Sebâ* Abrahami nepote, vide Boch. Phal. l. 4. c. 8. & 9.

Sabadibæ, Anthropophagorum inſ. 3. in mari Indico, ſive Eoo. Ptol.

Sabæ, Indiæ pop. vulgò putantur apud Dionyſium, cujus cujus verba ſunt:

Τῶν δὲ μέσοι ναίουσι Σάβαι.——————

Id eſt, *horum autem* (fluminum) *medii habitant Sabæ*, ſc. inter Aceſinem, Hydaſpen, & Cophetem, de quibus proximè egerat. Atqui hoc loco pro Σάβαι legendum Σίβαι rectè monuit vir magnus in Plinianis. Quippe in Indiâ Sabas nemo alius nominavit. Sed *Sibarum* mem. Strabo lib. 15. Diodorus lib. 17. Arrianus in Indicis, Nonnus in Dionyſiacis lib. 26. v. 218. Steph. in Σίβαι. Bochartus.

Sabalingii, pop. Germ. inter Cimbros quos *Jutlander* cum *Gutis* & *vitis* Peucerus interpretatur.

Sabana, aureæ Cherſoneſi urbs. Ptol. *Saendebar* Mercator vocat, & in inſ. Japan locat.

Sabarcæ, Indiæ pop. qui populi, non regum imperio regebantur. Q. Curtius.

Sabaria, hujus mem. Ammianus & Antoninus. Plinius eam Norico annumerat, & Coloniam D. Claudii nominat. Lazio Auſtriæ op. eſt ad Angrum flu. nomine *Stain*. Bruſchius dicit Sabariæ, An. Dom. 1508. ſepulchrum Ovidii Naſonis inventum, teſtudine magnificum, & hoc epitaphio ornatum:

Fatum neceſſitatis lex.
Hic ſitus eſt Vates, quem Divi Cæſaris ira
Auguſti patriâ cedere juſſit humo:
Sæpe miſer voluit patriis occumbere terris,
Sed fruſtra, hunc illi fata dedere locum.

Sabaria, Gunſi Germanis. *Benges* Hungaris, flu. Pannoniæ Sabariam urb. alluens, & in Arrabonem influens.

Sabarim, locus trans Jordanem in terrâ Amorrhæorum, qui à *frangendo* hoc nomen invenit; ſiquidem ibi Iſraelitarum acies fracta eſt. Joſ. 7.

Sabata, Liguriæ urbs, quæ & *Vada Sabatorum*, & *Vada Sabatia*. Ptolemæus: Τῆς δὲ Λιγυείας ἐπικλύδωνες τοῖς Ἀπεννίνοις ὄρεσιν, εἰσὶ μεσόγειοι πόλεις, Σάβαλα, Πολεντία, Ἄσα, Ἄλβα Πομπηία, Λιβάρνα, Imperitè opidum maritimum in mediterraneis poſuit. Jul. Capitolinus in Pertinace: *Avaritiæ ſuſpicionè privatus non caruit, quum apud Vada Sabatia oppreſſis fœnore poſſeſſoribus, latiùs ſuos teneret fines.* Strabo lib. 4. in deſcriptione Alpium: Ἄρχου δὲ ἀπὸ Ἄλπεως, οὐκ ἀπὸ Μονοίκου λιμένος, ὡς εἰρήκασί τινες, ἀλλ' ἀπὸ τῶν αὐτῶν χωρίων, ἀφ' ὅπερ χ' τὰ Ἀπέννινα ὄρη χῶ Γίνουα, χ' τὰ καλούμενα Σαβάτων Οὐάδα, ἄφθη δὲ τυράγη, &c. Vide Cluver. Ital. Ant. p. 68. Silius lib. 8.

Quique tuos Flavina focos, Sabatia quique
Stagna tenent.——————

Sabathra, urbs Arab. Fel. Plin. Item col. & op. Africæ marit. *Saxambis* Moletio. *Rakianabes* Villanovano. Long. 77. 00. Lat. 16. 56.

Sabatia, regiuncula Tuſciæ, circa lacum Sabatinum, inter urb. Romam ad ort. & Tarquinios ad occ. hodie *Paeſa di Anguillara.*

Sabbaticus amnis, de quo ſic Joſephus Bell. Jud. 7. 23. Τίτος δὲ Καῖσαρ, χεῖνον μὲν πᾶν διάδηλον ἐν βυσσῷ, διὰ φρενοβλαβείαν μένον θεοῦ δὲ χῶ τῆς φύσεως ἄξιον ἱστορηθῆναι. Ῥεῖ μὲν γὰρ μίσος Ἀρχαίας τῆς Ἀγρίππα βασιλείας

ἡ Ῥαφαναίας, ἔχει ἡ θαυμασὴν ἱστόρησε. Πολὺς, ὃ ὢν ὅτι ῥεῖ, καὶ κατ' ὀφρὺν ὁ φελλεύς, ἔπεται ἡ πᾶς ὁ τὴν πηγὴν ὁπολείπων, ἐξ ἡμερῶν ἀειθμὸν, ξηρὸν ἀναβαίνειν ὁρᾶν τὸν τόπον. Εἰδ' ὥσπερ ἀδημίας ἡγεμόνης μεταβολῆς, ὅμοιον καὶ τὸ ἑβδόμῳ ἐνδίδωσι, καὶ ταύτῃ αἰεὶ τὴν πάξιν ἀνεσιῶς πεπιρῃ) διαφυλάττων, ὅθεν ἡ καὶ Σαββατικὸν αὐτὸν κεκλήκασιν, ἀπὸ τῆς ἱερᾶς τῶν Ἰουδαίων Ἑβδόμης, ὑπονομάσαντες. Hæc ille. Hic vero de Sabbatis Judæorum nonnihil annotare liceat. Etsi enim observatio hebdomadum, quæ hodie obtinet ante tempora Theodosii vulgò recepta non fuit, Græcos tamen & Asiaticos in functione vitæ quotidianæ tale aliquid observare solitos accepimus. Quod quia imitatione Judæorum, qui jam tum per orbem sparsi erant, institutum est, etiam Sabbati nomen multi retinuerunt. Ejusmodi est quod Suetonius ait, *Diogenem Grammaticum solitum Rhodi Sabbatis disputare.* Sic septimo quoque die feriæ pueris solitæ in Scholis concedi. Lucianus in Pseudologista: Καὶ ὁ μὲ Κάτορθον πρὸ ὀλίγου, ὁ ἡ Ῥοδόμιλω, ὅτι ὥσπερ οἱ παῖδες ἐν ἡ ἑβδόμαις, κακεῖνο ἐν ἡ ἐκκλησίαις ἐπαιζε καὶ ἐλάλα. Gellius 15. 2. *Is in conviviis juvenum, quæ agitare Athenis hebdomadibus Lunæ solenne nobis fuit, simulatque modus epulis factus, & utiles, delectabilesque sermones cœperant; tum silentio ad audiendum petito, loqui cœptabat.* Ubi notandum quod Ἑβδόμη festum erat publicum Athenis, quod Septimo quoque die Lunæ celebrarent in honorem Apollinis, cui dies ille sacer. Suidas: Ἡμέρας πνὲς ἐνόμιζοντο Ἀθήνησι τοῖς τοῦ Νουμηνία, καὶ Ἑβδόμη Ἀπόλλωνος. Hesiodus Ἡμέραις:

——Καὶ ἑβδόμη ἱερὸν ἦμαρ,
Τῇ γὲ Ἀπόλλωνα γρυσάορα γείνατο Λητώ.

Idem servatum etiam in aliis rebus. Vulcatius Gallicanus in Avidio Cassio: *Exercitium septimo die fuit omnium militum, ita ut sagittas mitterent, & armis luderent.* Lampridius in Alexandro Severo: *Capitolium septimo die cum in urbe esset, ascendit, templa frequentavit.* Disputat etiam Clem. Alex. Strom. 5. ὅτι τὴν ἑβδόμην ἱερὴν, οὐ μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ οἱ Ἕλληνες ἴσασι. Sed ante eum scripsit Josephus jam suâ ætate adeo increbuisse septimi diei observationem ex Judaico ritu, ut neget ullam urbem, aut Græcorum, aut Barbarorum, h. e. non Græcorum posse reperiri, quæ cessationem ab opere diei septimi in suos mores non recipisset. Insignis planè locus, ideoque verba ipsa proferam: Οὐδεὶς ἔστιν οὐ πόλις Ἑλλήνων, οὐδὲ ἠπείρων, οὐ ἡ βαρβάρων, οὐ δὲ ἔνθα, ἔνθα μὴ τὸ τῆς Ἑβδομάδος ἦν ἀργὲμου ἡμέρας, τὸ ἔθος οὐ διαφύγοιεν. Hæc ille lib. posteriore contra Apionem. Utcunque hoc sit, illud interdum pro certo habetur, Ethnicos Judæorum Sabbata contemptui ac ludibrio semper habuisse, secundum Ecclesiæ querimoniam. Thren. 1. 7. *Viderunt eam inimici ac Sabbata ejus derisere.* Seneca apud Augustinum l. 6. de Civit. Dei c. 11. Judæis vitio vertit, *quod septimam ætatis suæ & vitæ partem otiando perderent.* Juvenalis quoque:

——*Cui septima quæque fuit lux*
Ignava, & partem vitæ non attigit ullam.

Idem alibi:

Observant ubi festa moro pede Sabbatha reges.

Tacitus lib. 5. Histor. *Septimo die otium placuisse ferunt; dein blandiente inertiâ, septimum quoque annum ignaviæ datum.* Claud. Rutilius:

Radix Stultitiæ, cui frigidâ Sabbata cordi,
Sed cor frigidius religione suâ est,
Septima quæque dies turpi damnata veterno,
Tanquam lassati mollis imago Dei.

Plura inveniri possunt huc spectantia in Dione Cassio, Justino, aliis. Sed hæc obiter.

Sabbatus, Italiæ flu. Antonino est in Samnitibus, quem Leander nunc *Fiume di Benevento* ait vocari; & *Samnium* à Floro dictum addit.

Sabelli, pop. Italiæ, à Sabinis oriundi, inter Sabinos & Maros incolentes. Hinc *Sabellus*. Horatius:

Sed rusticorum mascula militum
Proles, Sabellis docta ligonibus
Versare glebas.——

Itemque *Sabellicus*. Virg. Georg. 3.

Ipse ruit, dentesque Sabellicus exacuit sus.

Sabini, pop. in 4. reg. Italiæ, non procul à Româ, à religione & cultu Deorum cognominati, ut vulgò volunt, qu. ἀπὸ τῆς σεβοῦς. Plinius lib. 3. cap. 12. *Sabini, ut quidam existimavere, à religione & Deorum cultu Sebini appellati.* Et Festus Pompeius: *Sabini dicti, ut ait Varro Terentius, quod ea gens præcipuè colat Deos*, i. e. ἀπὸ τῆς σεβοῦς. Ecui vero credibile fiet, Italiam gentem in primis antiquam nomen sibi imposuisse è Græcâ linguâ quæsitum? Itaque longè aliter senserunt alii auctores; à quibus Isidorus Origin. lib. 9. cap. 11. habuit ista: *Ab Italo Itali, à Sabino Sabini, à Sicano Sicani.* Hæc haud dubie, inquit Cluverius, habuit è Porcii Catonis Originibus gentium, civitatumque Italicarum. De hoc quidpe ita tradit Halicarnass. Dionysius lib. 2. Ζωίλος ὁ Τενεδίως συγγραφεὺς Ὁμήρου φησὶν, αὐτόχθονες ἱστορεῖ τὸ μὲ πρῶτον οἰκῆσαι περὶ ἡ κληθῆναι Ῥωμαίων ἐνιοῦς δὲ ἀπὸ Πέλασγων ἀναστάντας, εἰς ταύτην ἀφικέσθαι ἡ χώραν, ἔνθα νῦν οἰκοῦσιν· καὶ μεταβάλοντας ἅμα τῷ τόπῳ τύχαις, Σαβίνους ἐξ Ὁμήρου προσαγορευθῆναι. Κάτων ὁ Πορκίος τὸ δ' ὄνομα τῷ Σαβίνων ἔθνει πεθῶσι φησὶν οὐ Σαβῖνι τῷ Σάγκι, δαίμονι ὀτιγαίῳ. Hunc Sabini gentis condit orem Silius Italicus non *Sabinum*, sed *Sabum*, pronunciat, à quâ quidem primitivâ voce rectius derivatum provenit gentis vocabulum *Sabini*. Sic enim ille lib. 8.

Cunctis hasta decus clypeusque refertur in orbem.
Vertice & implumes, ac lævi tegmine cruris
Ibant, & læti, per Sancum vice canebant,
Auctorem gentis; pars laudes ore ferebant,
Sabe, tuas; qui de patrio cognomine primus
Dixisti populos magnâ ditione Sabinos.

Sabinos *fortissimos, & florem Italiæ, adeo ac Reip. robur* Cicero vocat Orat. pro Q. Ligario. Laudati iidem gravitate morum & sanctitate imprimis fuerunt. Sanè *tristem ac tetricam disciplinam* antiquis Sabinis Livius tribuit: *illoque genere nullum aliud incorruptius fuisse* disertè scribit lib. 1. c. 18. Hinc libenter Poetæ cum matronas castas, pudicas, sedulas, viri, familiæque magis, quam formæ studiosas laudare volunt, cum Sabinis conferant. Horat. Epod. 2.

Quod si pudica mulier in partem juvet
Domum, atque dulces liberos,
Sabina qualis, aut perusta Solibus
Pernicis uxor Appuli, &c.

Quem totum locum Statius lib. 5. Sylv. 1. sic expressit:

Ipsa dapes modicas, & sobria pocula tradit,
Exemplumque ad herile monet, velut Appula conjux,
Agricolæ parci, vel Sole infecta Sabino,
Quæ videt emeriti jam prospectantibus astris,
Tempus adesse viri, properetque mensasque torosque
Instruit, expectatque sonum redeuntis aratri.

Martialis 1. 62.

Casta nec antiquis cedens Levina Sabinis.

Juv. Sat. 6.——*Intactior omni*
Crinibus effusis bellum dirimente Sabinâ.

Idem Sat. 10.

——*Veteres imitata Sabinas.*

Virgil. Georg. 2.

Casta pudicitiam servat domus, &c. dein subdit:

Hanc olim veteres vitam coluere Sabini.

Vetus adagium de iis fuit: *Sabini, quod volunt, somniant.* De quo Festus & ad eum Scaliger. De Lacedæmonis orti fuerunt. Plut. Νῦμας γοῦν μὲ ἦν ὁ ἐκ Σαβίνων Σαβῖνος ἡ βέλει) Λακεδαιμονίων ἑαυτὸς ἀπόικος γενέσθαι. Vide Cluver. Ital. Ant. l. 2. c. 8.

Sabis, flu. est inter Belgas, qui Nervios irrigat, & in Mosam flu. penes Condrusios, seu Mamurcium op. Leodiensium influit. *Sambre* Lessabæo. Item flu. Carmaniæ in sinum Persicum influens.

Sablones, Anton. *Sambeck* vicus Simlero circa Mosam prope Trajectum superius.

Sabonam, vocat Bruschius *Brixon* Germ. urb. in Alpibus sitam & episcopali sede decoratam. Hanc Niger tradit *Brestina* Ptolemæi esse. *Sabiona* legit Simlerus, & *Sebatum* Antonini esse dicit, atque *Brixinam nunorem* designari, ubi olim episcopi sedes fuit.

Sabrina, Severn, flu. Angliæ celeberrimus. Oritur in Walliâ, Bor. in Com. Montgomeriensi, ex monte *Plym-Llimmon* dicto; & paulo post auctus aliquot fluviis, & per Angliam fluens, Salopiam rigat & Vigorniam. Hinc paulo infra auctus Temdo flu. uti & Avona ad Theocicuriam juxta Gloucestriam labitur; & receptis Vaga flu. Walliæ, & Avona flu. qui Bristolium rigat, sinum Sabrianum efficit, vulgò *Severn Flud*, inter Walliam & Cornubiam. Ejus mem. Tacitus Ann. 12.

Sacæ, pop. Asiæ inter Scythiam citer. ad Bor. & Indiam citer. ad merid. Sogdianis ad occ. finitimi (quorum regio *Belor* Mercatori) sine urbibus, unde Nomades per deserta habitantes appellantur. Dionys. v. 749.

Τὸν μὲτ' ὀπὶ σφετέρων Ἰαξάρτεω νέμονθ'
Τύξα Σάκαι φορέοντες, ἃ μηκίης ἄλθ' ἐλέγχει
Τοξότης· ἡ γὸ σφι δίμις ἀνεμώλια βάλλειν.

Hi cum Massagetis adeo celebres præ cæteris Scythis fuere, ut omnes Scythæ Asiatici Massagetæ & Sacæ ab antiquis dicti fuerunt, teste Strabone. Imò *Persæ Scythas in universum Sacas appellavere à proximâ gente*, uti loquitur, Plin. 6. 17. De Sacarum incursionibus in Hyrcaniam & alias reg. ad Armeniam usque, ubi regionem occuparunt *Sacasenam* ab illis appellatam, quæ Ptolemæo est *Sacapene* (unde *Sagapenum* affertur) vide Strab. lib. 11. Montanus.

Saca-

Sacazania, pagus Africæ ad Syrtim magnam. *Zedic* Marmolio.

Sacer mons, locus ad tert. milliarium ſupra Anienem, quem plebs Rom poſt reges exactos, dum à potentioribus premeretur, occupavit. Cic. in Bruto. Ibi creati ſunt Tribuni plebis. Ovid. Faſt. 3.

Plebs vetus & nullis etiam tunc tuta Tribunis
Fugit, & in Sacri vertice montis erat.

Sacer portus, vel *Sacriportus*, locus in Italiâ Syllæ & Marii Junioris prælio nobilis. Velleius libro altero: *C. Marius ſepties Conſulis filius apud Sacriportum pulſus à Syllâ.* Lucanus lib. 2.

Jam quot apud Sacri cecidere cadavera portum.

Ἱερὸς λιμὴν dicitur Appiano Ἐμφυλ. α.

Sacos, vicus Pieriæ in Lacedæmone: ſic dictus, quòd incolæ *ſcutum*, σάκος Græcis dictum, primi invenerint. Gentile *Sacius* Steph.

Sacra Via, in Urbe Româ vocata eſt, quòd in eâ ictum ſit fœdus inter Romulum & Tatium. Hâc triumphantes in Capitolium ibant. *Sacer clivus* Horatio dicitur. Idem Sermonum lib. 1. Satyrâ nonâ.

Ibam forte Viâ Sacrâ (ſicut meus eſt mos.)
Neſcio quid meditans, &c.

Sacrani, pop. Italiæ non procul à Româ. Servius illud Virgilii Æn. 7.

Et Sacranæ acies & picti ſcuta Labici.

Dicunt, inquit, *quendam Corybantum veniſſe an Italiam ac tenuiſſe loca, quæ Urbi vicina ſunt. Ex eo populos ducentes originem Sacranos appellatos; nam ſacrati ſunt Matri Deûm Corybantes.*

Sacrum nemus, ſylva Batavorum in Hollandiâ apud Ageducem pagum, inter Lugdunum, Delfos & Hagam.

Sacrum promontorium, Luſitaniæ locus Ptol. *Caput S. Vincentii* hodie dicitur. Aliud in Corſicâ eidem Ptolemæo, *Capo Chelidoni* Sophiano.

Sænia, Tuſciæ mediter. op. Ptol. *Siena* hodie dici, & Coloniam *Senenſem* Tacito vocari docet Orlandius.

Sagaris, flu. Aſiæ, qui ex Dyndymo Galatiæ monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque flexuoſo curſu delatus, tandem influit in Pont. Euxinum. Ovidius Pont. 4. 10.

Huc Lycus, huc Sagaris, Peniuſque Hypaneſq; Crateſq;
Influit, & crebro vortice tortus Halys.

Sagra, flu. Magnæ Græciæ per fines Locrenſium in mare Auſonium influens. *Alaro* hodie Gabr. Barrio. *Sagriano* Leandro. *Suchriano* Nigro.

Saguntia, olim op. nunc pag. Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ, *Gigonza*, vel *Giſconza*, teſte Morali. Long. 18. 28. Lat. 41. 30.

Saguntum, vel *Saguntus*, *Morvedre* Morali, op. olim clariſſimum Hiſp. Tarraconenſis in finibus Hedetanorum, ab Annibale expugnatum & everſum. Fuit autem Pop. Romani fideliſſima ſocia, quam cum Annibal contra jus fœderis obſidione premeret, maluerunt Saguntini ſe, ſuaque omnia igni conſumere, quàm aut fœderati populi amicitiam deſerere, aut vivi in hoſtis poteſtatem pervenire. Florus 2. 6. *Saguntus vetus Hiſpaniæ civitas & opulenta, fideique erga Romanos, magnum quidem ſed triſte monumentum.* Hanc Stephanus Zacanthan appellare videtur. Inde Appiano in Ibericis populi Ζακανθαῖοι. Ζακανθαῖοι, inquit, ἀπῴκισαι Ζακυνθίων ἐν μέσῳ τ' Πυρηνῶν, καὶ τῶν πολεμίων Ἴβηρος ὄντες. Sed peſſimus Geographus in rebus Hiſpanicis eſt Appianus, qui Saguntum inter Pyrenæos, & Iberum flu. collocat, quæ omnium Geographicorum conſenſu fuit inter Iberum & Sucronem, non longè à loco ubi nunc *Valentia*. Idem paulo pòſt miſerè prodit ſuam ignorantiam in Hiſpaniæ Geographiâ, qui Carthaginem novam, ſeu Spartariam eandem eſſe putat, quæ olim Saguntus, quæ à ſe invicem, plus quam 50. leucis diſtabant. Strabo lib. 3. Σαγυντον κτίσμα Ζακυνθίων. Livius lib. 21. *Civitas ea longè opulentiſſima, ultra Iberum ſita paſſus mille ferme à mari, oriundi à Zacyntho inſula dicuntur: miſtique etiam ab Ardea Rutulorum quidam generis.* Silius lib. 2. ubi de Annibalis clypeo:

Eminet excelſo conſurgens colle Saguntho,
Quam circum immenſi populi, condenſaque eingunt
Agmina circautum, pulſantque trementibus haſtis.
Extremâ clypei ſtagnabat Iberus in orâ.

Polyb. l. 3. Ἡ δὲ πόλις αὐτὴ κεῖται μὲν ἐπὶ τῇ θαλάττῃ καθήκουσι θεσπεσίῃς τῆς ὀφρύος τῆς συναπτούσης τὰ πρὸς τῆς Ἰβηρίας καὶ Κελτικῆς· ἀπέχει δὲ τῆς θαλάττης ὡς ἑπτὰ σταδίους. Long. 20. 55. Lat. 39. 45. Hinc *ſaguntina fames* pro magnâ & extremâ. Lucan. l. 3.

Nec pavet hic populus pro libertate ſubire
Obſeſſum Pœno geſſit quod Marte Saguntum.

Sais, urbs Ægypti juxta unum ex Nili oſtiis, quod ab ipſa *Saiticum* dicitur. Pop. *Saitæ*, qui Minervam colunt. Propertius 2. 2.

Mecurioque Sais fertur Bebeidos undâ
Virgineum Bromo compoſuiſſe latus.

Ubi quæ de urbe *Sai*, & *Saïs* de Minerva commiſiſcitur Beroaldus ἀπεσφαλμένα ſunt. Pro *Saïs* enim *ſacris* legendum, uti emendat Patricius. Long. 61. 30. Lat. 30. 50.

Sala, flu. & urbs Maurit. Tingit. cis Atlantem minorem Flu *Buragrag*, urbs autem *Sella*, ſeu *Cela*. Eſt & *Sala* flu. ejuſdem Maurit. apud Atlantem majorem. Ptol. Long. 05. 40. Lat. 33. 50.

Sala, op. Pannoniæ ſup. in Hungariâ. Ptol. *Zalavar* ex tab. recent. Item flu. Gall. Belg. per Lotharingiam fluens, *la Seille* vulgò. Eſt quoque *Sala* Turdulorum in Bæticâ urbs, & Hyrcaniæ op. Ptol. & urbs litoralis Thraciæ circa Hebrum flu. Herod. Item Germ. vicus non procul ab op. *Kunighofen*, à quo Franci dicti ſunt *Salici*, qui circa hunc vicum & flu. ejuſdem nominis habitarunt. Verum *leges Salicæ*, teſte Munſtero, non ab iſto vico ſeu flu. ſed à *Sala* dictione Francicâ, quæ Latinè *palatium* ſeu *aulam* ſig. hoc nomen habent. Long. 40. 30. Lat. 46. 48.

Salacia, urbs Turdetanorum in Luſitaniâ. Ptol. *Alcazar d' Oſal*, teſte Morali cum Reſcindio. Long. 11. 05. Lat. 38. 28.

Salamantica, op. in orientali tractu Luſitaniæ, vulgò *Salamanca*. Vide *Salmantica*.

Salamii, Arab. pop. ſic dicti, quòd fœdus cum Nabathæis pepigerint, Salama enim *pacem* ſig. Stephanus. Nempe ab Hebræo שָׁלוֹם *Shalòm* quod eſt *pax*.

Salamis, *Salamine*, Plinio & Polyæno, poſtea *Conſtantia*, teſte Stephano, urbs Cypri in orâ Orientali, excelſa, apud Hamacoſtum, ſive, nunc vocant, Famaguſtam, ab eâ parum in Bor. recedens. Pop. *Salaminii*. Long. 65. 40. Lat. 35. 30.

Salmis, vel *Salamin*, hodie *Coluri*, teſte Sophiano, inſ. ſinus Saronici, inter Peloponneſum & Atticam, Ægimæ proxima. Dionyſius v. 511.

Πρόσθε δὲ Σαντιάδαο κορυφῆς, ἐφύπερθεν Ἀθάνων
Φαίνοιθ' Σαλαμίς τε καὶ Αἰγίνης πολίεθρον.

Olim *Cychria*, & *Sciras*, & *Pityuſſa* dicta, teſte Strabone. Item *Ophis*, ut Euſt. refert. *Draconis inſulam* à Lycophrone appellari ſcribit ejus Commentator, quòd eam primò draco fera occuparit. *Salaminam* eam Hyginus vocat, & dicit ab Apollonio *Artbida* nominari. Nobis (inquit Bochartus) inſula *Salamin* eſt inſula τῶν ὀφιοδήκτων. Arabicè enim סלם *ſalama* de ſerpente eſt *mordere*. Interpretatio nominis ex hiſtoria patet. Cychreus, vel Cenchreus, dum in eâ inſula regnarèt, ἀπώλεσεν ὄφιν ὑπερφυῆ τὸ μέγεθος κυμαινόμενον ταῖς ἐγχωρίοις. Ita Diodorus lib. 4. Et de eodem Apollodorus l. 4. Κτείνας ὁ ὄφις ἦν τὸ δεινότατον τῶν νήσων, ἃς αὐτὸς ἐβασίλευε. Inde *Salamin* à Lycophrone appellatur νῆσος δρακοντία. Ubi Scholiaſtes: Τὴν Σαλαμῖνα φαίλιοι δράκοντι καλοῦσιν. Et paulo poſt: Κυχρεὺς δὲ ὁ Ποσειδῶνος καὶ Σαλαμῖνος υἱός, ὡς φησιν Ἐυφορίων, ἀνεῖλε μὲν δράκοντα, καὶ τὴν Σαλαμῖνα βασιλεύων κατέσχεν. Et rurſum: Ὄφις ποτὲ ἐλυμαίνετο τὴν Σαλαμῖνα, καὶ ἀοίκητον αὐτὴν ἐποίει, ὃν ὁ Κυχρεὺς ἀνεῖλεν, ὅθεν καὶ Ἀναξιφος ἐκλήθη. Nullo ſenſu; ſed legendum ἄναξ Ὄφις, i. e. Serpens dictus eſt. Quod ipſum agnoſcit Stephanus, quamvis alio transferat cum de Cychreo ſcribit in Κυχρεῖος πάγος· Ὄφις ἐπεκλήθη διὰ τὴν τραχύτητα τοῦ τόπου. Euſtathius itidem, niſi quod Cychrei cognomen *Ophis* ibi ridiculè refertur ad τραχύτητα τόπου; ſed ſcribendum τεράτων. Eodem pertinet quod legitur in Pauſaniæ Atticis, Athenienſibus in Medos navali pugnâ circa Salaminem decertaturis, δράκοντα ἐν τῇ ναυσὶ φανῆναι, & Apollinem de eâ re conſultum reſpondiſſe Κυχρέα δεῖ τὴν Ἥρωα. Quin juxta Steph. & Euſt. Salaminis vaſtator ſerpens non alius fuit, quam ipſe Cychreus, quem ab Eurylocho inde pulſum, Ceteris ædituum volunt Eleuſine egiſſe. Et in Heſiodo apud Strabonem ſerpens à Cychreo educatus in inſulanorum perniciem ὑπὸ Ἐυρύκλῳ (lege Ἐυρυλόχῳ) ab Eurylocho pellitur. Denique in Etymologo Æſopus è Bœotiâ Salaminem profectus regem Ὄφιν interfecit, & pro eo regnavit. Hic claſſis Perſarum ſub Xerxe rege à Græcis diſſipata, teſte Mela. In eâ Telamon Ajacis ac Teucri pater regnaſſe fertur. Ajax ipſe apud Homerum:

——— Οὐδὲ γὸ ἔπτω
Ἕλπομαι ἐν Σαλαμῖνι γενέσθ τε τεφρέμεν τε.

Horatius:

——— *Teucer Salamina patremque*
Cum fugeret. ———

Hinc *Salaminius* & *Salaminiacus*. Horatius:

Urgent impavidi te Salaminii
Teucerque, & Sthenelus ſciens
Pugnæ. ———

Lucan. lib. 5.

Ut Salaminiacum meminit mare. ———

Salampſii, Maurit. Cæſar. pop. Ptol.

Salapia, *Salapia* Ptol. *Salpia* Dionyſ. Halicarn. urbs Apu-

liæ Dauniæ ad lacum, media fere inter Sipontum ad occid. & Barolum ad ort. ubi Annibal poſt Cannenſem victoriam amori mertricio operam dedit. Hinc *Salapina palus*, ſuper quo Salapia urbs. Lucan. lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus.———

Long. 40. 12. Lat. 41. 28.

Salaria, via & porta urbis Romæ in Sabinos ducens. Mart. 4. 64.

Illic Flaminiæ Salariæque.

Vide Gronovii diſſert. Epiſtolic. in T. Liv. pag. 14. Sic dicta, teſte Feſto, quod per eam Sabini *ſalem* ab urbe acceptum deferrent. Long. 17. 35. Lat. 38. 00.

Salaria, urbs Hiſp. Tarraconenſ. gemina. Una Colonia Julia Salarienſis in vet. inſcript. urbs olim epiſc. in finibus Baſtetanorum, *Cazorla*, teſte Morali. Altera in finibus Oretanorum, op. ſeu pag. hodie apud Viſum op. inter Almagrum & Ubedam.

Salas, Germ. flu. Strabo, inter quod & Rhenum Druſus occubuit. *Saal* hodiè vocatur, è Sudeto monte naſcens, & in Albim ad Calbam op. Saxoniæ influens.

Salaſi, *Salaſſi* Ptol. *Salaſſi* Strab. pop. Gall. Subalpinæ in Pedemonto principatu, per quos Duria flu. decurrit. Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 1. cap. 13. quod eſt *de Salaſſis.*

Saldæ, Colon. & urbs Maurit. Cæſarienſ. Ptol. Hodie *Alger* Caſtaldo *Tadelis* vero Mercatori; cujus ſententia videtur probabilior. Long. 22. 00. Lat. 32. 30.

Salduba, op. Hiſp. Bæticæ apud oram, inter Malacam urbem, & Barbeſulam op. *Fuengirola* ex tab. recent.

Salduba, flu. qui fortè *Saduca* etiam dictus, hodiè C. Cluſio eſt *Guadalquivirejo*, prope Malacam in mare Medit. ſe exonerans. Aliis eſt *Rio Verde* amnis, 7. leuc. à Malaca in Occ.

Sale, urbs Hircaniæ, Ptol.

Sale, urbs & reſp. Piratarum, in regno Feſſano, nunc ſub Maroci rege.

Salebim, nomen loci, 3 Reg. IV. Lat. *reſpiciens corda*, ſive *pugillus*, aut *vulpes*, vel *ſemita in mari.*

Salecha, civitas in Baſan, Joſ. XII. Lat. *Caniſtrum tuum*, aut *elevatio*, vel *conculcatio tua.*

Salecis, vel *Salex*, flu. Maurit. Tingit. ultra Abylen Herculis columnam, 90. ſtad. diſtans. Philoſtr.

Salem, vel *Salim*, in tribu Manaſſe. Hieron. docet hanc non eſſe Jeruſalem, ſed opidum juxta Scythopolim, quod uſque hodie appellatur *Salem*, ubi oſtenditur palatium Regis Melchiſedec. Hinc *Sulamitis* quaſi *Salamitis*. Eſt etiam nomen loci, Joh. III. Item villa ejus nominis oſtendebatur in tribu Benjamin, tempore Hieronymi, juxta Æliam, contra Occidentem plagam.

Salenæ, op. Albionis mediter. in Angliâ. Ptol. *Salndy* Camdeno in agro Bedfordienſi, non procul, ab ipſa Bedfordiâ.

Saleni, pop. & op. Hiſp. Tarrac. in finibus Vardulorum & Cantabrorum, ad Neſuam flu. ab Iturriſâ 7. leuc. in Occid. Mela.

Salentini, pop. Italiæ, quorum reg. (in mare ad ort. contra Epirum inſtar peninſulæ porrecta) Meſſapia, & Iapygia, cum Calabriâ in orâ Boreali, *Terra d' Otranto* vulgo, Apuliæ Peucetiæ ad occ. contermina, in quâ 3. metropoles, *Brunduſium*, *Tarentum* & *Hydruntum*. *Salentinum* promont. idem eſt cum Iapygio. Virg. Æn. 3.

Et Salentinos obſedit milite campos.

Vide Cluver. Ital. Ant. 4. 13.

Salentinus lacus, apud Salentinos, qui ad margines uſque plenus, neque exhauſtis minuitur, neque ſuperfuſis aquis augetur.

Salernum, Picentinorum op. in Italiâ. Ejus mem. Lucan. lib. 2.

Veſtinis impulſus aquis, radenſque Salerni
Culta Siler.———

Silius lib. 8.

Ille & pugnacis laudavit tela Salerni.

Horatius lib. 1. ep. 15.

Quæſit hyems Veliæ, quod cœlum, Vala, Salerni.

Titulo principis & Academiâ gaudet, præcipuè vero ſtudio medicinæ inſignis eſt. Cujus Doctores librum conſcripſerunt, cui titulus *Schola Salerni*, vel *Salernitana*, ac Anglorum regi dicarunt, non Henrico Octavo, ut quidam putant; Sic enim commentarius Arnoldi Villanovani (qui floruit A. D. 1313.) antiquior eſſet libro ipſo. Videtur itaque inſcriptus fuiſſe Richardo ſecundo, ſive Edvardo primo, qui cum Terram ſanctam verſus peregrinarentur, forte ad locum hunc pervenerunt, & profeſſores ejus honorario aliquo emolumento adornarunt. Long. 38. 44. Lat. 40. 33.

Saleſii, pars Paeonum. Steph. Forte qui hodie *Sileſii*, vel *Sicſii* vulgò.

Saleſio, op. Germ. ſup. apud Rhenum flu. in Alſatiâ inter Argentoratum ad merid. & Spiram ad Bor. *Selz* Rhenano.

Salganeus, *Salganea* pl. num. Strab. & Liv. op. Bœotiæ ad Euripum, inter oſtium Iſmeni flu. & Anthedonem op. *Saganeus* Ptolemæo. Inde *Salganius* vel *Salganites*, vel *Salganeus* Apollo. Steph. *Salganico* Moletio.

Salia, flu. & op. Hiſp. Tarrac. in orâ Aſturum, patria Prudentii poetæ. Sic enim ille præfat. Hymn. Cathemer.

Oblitum veteris me Saliæ conſulis arguens,
Sub quo prima dies mihi.

Pop. *Salini*. *Salia* item flu. Lotharingiæ, vulgò *Selle*.

Salii, Germ. pop. qui & Franci dicuntur, quorum reg. *Franconia*. Sidonius Apollin.

———*Salius pede, falce Gelonus.*

Amm. Marcell. lib. 17. de Conſtantio ſcribens: *Quibus paratis, petit primos omnium Francos, eos videlicet, quos conſuetudo Salios appellavit.* Althamerus à *Salâ* flu. dictos putat. Hi, Gallis expulſis, eorum ſedes occuparunt, Franciamque de ſuo nomine appellarunt. Item *Salii*, vulgò *Oldenzeel* pop. & op. Germ. in Tranſiſalanâ reg. inter Daventriam & Coverdiam.

Salim, nomen loci. 1 Reg. 9. Fil. Roboam. 1 Par. 11.

Salinæ, ſeu *Salenæ*, Ptol. op. Albionis in Angliâ, apud Verulamium, vulgò *S. Albans.* Camdeno vero *Salndy*. Item urbs Suetriorum apud Alpes maritimas in Gall. Subalpinâ, *Salutiæ* poſterioribus & *Saluzzo* vulgò, teſte Varrerio. Item op. Daciæ excifum in Tranſylvaniâ, circa Tibiſci fontes, olim urbs clara, nunc pagus, *Sigeth*, teſte Lazio. *Salinæ* quoque Rutilio locus erat Hetruriæ ad Cecinnam flu. ubi ſal conficiebatur; & *Salinæ* urbs Burgundiæ in Sequanis ampliſſima, vulgò *Salins*. *Salinæ* denique Saxonicæ dicitur Halla urbs Saxoniæ.

Salinum, Ptol. Pannon. infer. op. ad Danub. *Adem* Lazio. Long. 42. 20. Lat. 46. 45.

Saliſſo; op. inter Treviros & Argentoratum. Anton.

Saliunca, Autrigonum urbs in Hiſp. Tarracon. Ptol.

Sallyes, *Salyi* & *Salyes*, Plinio, *Salvii* Livio, *Saluvii* Marcellino, pop. Gall. Narbon. quorum metropolis Aquæ Sextiæ. Strabo.

Salmacis, op. olim & fons Cariæ apud Halicarnaſſum urb. qui bibentes molles & obſcœnos & effœminatos facit. Ovid. Met. 15.

Cui non audita eſt obſcœnæ Salmacis unda?

Cujus rei rationem poetæ ad hujuſmodi fabulam referunt. Salmacidem Nympham ſc. fuiſſe fonti huic præſidentem, quæ Hermaphroditi, Mercurii & Veneris filii, pueri formoſiſſimi, amore capta, cum nullis eum blanditiis ad concubitum poſſet adducere, ſimulato deſceſſu ſeſe poſt vepres occultavit: cumque vidiſſet illum, qui ſolum ſe eſſe exiſtimabat, poſitis veſtibus, fontem ingreſſum eſſe, ſubito accurrens, abjectis indumentis arctiſſimè eum complexa eſt. Verum cum ne ſic quidem obſtinatum juvenis animum poſſet inflectere, à ſuperis dicitur petiiſſe, ut ex duobus corporibus in unum redigerentur. Quibus precibus vix finitis, ambo unum in corpus coaluerunt, ita tamen ut ſexus uterque remaneret integer. Quam corporis ſui mutationem cernens Hermaphroditus parentes ſuos dicitur invocaſſe, & ab iis ſummi muneris loco petiiſſe, ut eo fonti natura maneret, ut qui vir eum ingrederetur, ἀνδρόγυνος, h. e. *utrumque ſexum habens*, inde exiret, Ovid. Met. 4.

Unde ſit infamis, quare male fortibus undis
Salmacis enervet, tactoſque remolliat artus,
Diſcite.———

Salmantica, *Salmatis* Polyæno, nunc *Salamanca* urbs & Academia Hiſp. Tarracon. in finibus Vettonum. *Elmantica* Polybio, & *Helmantica* Liv. Sed hæc in Vaccæis. Long. 14. 45. Lat. 41. 15.

Salmonium, prom. Cretæ, Salmonis Dionyſio. Sic enim ille:

Ἐκ δ' ὄρεων Σικελῶν Κρήτης ἀναπνεύσας οἶδμα
Μακρὸν ἐπ' ἀντολίην Σαλμωνίδος ἄχετο χαλκῷ
Ἣν Κρήτης ἀνέκοψεν ἰθὺν ῥιπίδι κάρλω.

Salmona, flu. Gall. Belg. parvus in Moſellam cadens. Hodie *Salm*, teſte Scal. Auſon. in Moſel.

Nec faſtiditos Salmonæ uſurpo fluores.

Salmone, op. & fons Peloponneſi, unde Enipeus flu. oritur, in Alpheum ab Olympiâ 40. ſtad. influens, quæ *Salmonis* Ovid. dicitur lib. 3. Amor.

Siccus ut amplecti Salmonida poſſit Enipeus.

Salmydeſſus, ſinus Ponti. Steph. Strabo lib. 7. ait Salmydeſſum eſſe litus: alii flu. eſſe volunt, ut Sophoclis & Lycophronis interpretes, Plinius vero opidum. Straboni aſſentitur Xenophon Ἀναβάσ. lib. 8. de Salmydeſſo: Τέτραγόν γάρ ἐστιν ὅπλον ὁ Σκλάβος. At Æſchylus in Prometheo in dextro Ponti latere Salmydeſſum conſtituit. Sic enim ille:

——Ἵνα

——— Ἴνα
Τερψιὰ πόντῳ Σαμωδραϊὰ γναθῷ
Ἐχθρὸξενοι ναύτῃσι μεξυὰ νεῶν.

Scribitur & *Halmydeſſus*. *Stagnara* hodie ex tab. recent.

Salo, onis, flu. Hiſp. Tarrac. per Celtiberos in regno Arragonio apud Bilbilim urb. fluens, ac in Iberum influens. Hodie *Xalon*. Martial. 10. 20.

Salo, Strab. *Salonæ* Cæſari ac Ptol. *Salona* Plinio & Melæ, urbs Dalmatiæ in colle apud oram litoralem excisa. *Salena* adhuc Sophiano, *Spalatro* aliis. Lucan. lib. 4.

Quà maris Adriaci longas ferit unda Salonas.

Colonia Martia Julia Salona vocatur in antiquâ inſcriptione. Populi *Salonenſes*. Long. 43. 20. Lat. 43. 10.

Salodorum, & *Salodurum* in vet. inſcript. urb. Helvetiorum, unus ex 13. conventibus Juridicis, inter Baſileam & Friburgum. *Salothurn* Rhenano. Long. 29. 05. Lat. 46. 57.

Salon, regio Bithyniæ paſcendis bobus idonea, unde & *Salonenſis caſeus*. Strabo lib. 12. Stephano eſt urbs Bithyniæ. Gentile *Salonites*, vel *Saloneus*.

Salona, op. Gall. Narbon. in Provincia inter Avenionem, & Maſſiliam, vulgò *Salon*, apud Druentiam flu.

Salonæ. Vide *Salo*.

Saloniana, Dalmatiæ urbs mediterranea. Ptol. *Czernicz* Moletio. Long. 45. 00. Lat. 43. 20.

Salopia, Shropſhire, prov. Angliæ in limite Walliæ, juxta Sabrinam flu. inter Ceſtrenſem Com. ad Bor. Staffordienſem ad ort. Herefordienſem ad merid. & Montgomerienſ. Com. ad occ. Ejus cap. eſt *Salopia, Shrewsbury*, ad *Sabrinam* flu. Inter Ceſtriam ad Bor. 30. & Herefordiam ad merid. 35. m. p. Long. 17. 32. Lat. 55. 20.

Salſuſæ, op. ſeu potius arx Gall. Narbon. in ori contra Leucatem arcem Gallorum proximam, ſub Hiſpanis. Melæ quoque eſt fons ejuſdem reg. *Fonte de Salſas*. Long. 29. 05. Lat. 46. 57.

Salſum, flu. Hiſp. Bæt. Hirtius. *Guadajos* Cluſio. *Salobral* autem Vigenereo.

Saltiga, op. Hiſp. Tarrac. in Baſtetanis Bigerræ urbi finitimum. Ptol. *Suorniglia* Moletio.

Saltuares, inſ. parvæ in Nymphæo flu. Latii ſunt, quæ ad ictus ſaltantium moventur. Plin. 2. 95.

Saltus, Conte de Sault, comitatus Gall. Garbon. in Delphinatus & Provinciæ confin. Avenionenſi comitatui finitimus.

Saltus Caſtulonenſis, mons Hiſp. Tarrac. in Bæticæ confin. *Puerto Muledar* Floriano.

Saltus Galliani, pagus Æmiliæ apud Meldulam, hodie *Galeata*.

Saltzburgum, Latinis *Juvania* à *juvando* dicta. Nam Germanos Jul. Cæſar aggreſſus, in faucibus montium arcem munitiſſimam extrui curavit, ut milites in eâ refugium, & ſatellites juvamen haberent. Inde caſtrum *Juvanenſe*, Germanicè *Heljenberch* appellatum eſt.

Samaria, reg. Paleſtinæ inter Judæam ad merid. & Galilæam ad Sept. cum urbe ejuſdem nominis. Steph. Σαμάρεια, πόλις Ἰουδαίας, ἡ μετονομαδεῖσα Νεάπολις· καὶ Ἐπαφρόδιτος τὸ ἐθνικὸν αὐτῆς Σαμαρεὺς εἶπε, ὁ δὲ Ἀντίοχος Σαμαρείτης. Joſephus ab Amri Iſraelis rege conditam ſcribit, qui *Semeron*, vel *Schomronem* montem à quodam *Semer* emit: civitatemque, quam in montis vertice extruxerat, à vendentis nomine *Simeron*, ſive (ut tranſtulit noſter interpres 3 Reg. 16.) *Samariam* appellavit. Hìc deinde reges Iſraelitarum pro regiâ uſi ſunt. Alias *Ecthenias* dicta eſt, teſte Euſebio. Mox poſt Hyrcani Judæorum Pontificis expugnationem ab Herode rege iterum ædificata, & in honorem Cæſ. Auguſti Σεβαστὴ dicta fuit. Long. 66. 40. Lat. 31. 00. Vide *Samaritani*, in ſecunda hujus Lexici parte.

Samarobrina, urbs Gall. Belg. Ambianorum caput, vulgo *Amiens*; eſtque ampla, & totius Picardiæ primaria, ad Somonam flu. Vide *Ambianum*.

Samnites, Italiæ pop. quorum regio *Samnium*, & *Samnis*, inter Latium, Campaniam, Caracenos, Pelignos, Veſtinos, & Sabinos continetur. Originem hujus gentis oſtendit Cluverius Ital. Ant. lib. 3. cap. 8. ubi de Auſonum gente diſſerit: qui poſtea dicti fuere *Opici*, & *Oſci*, ac tandem *Sabini* & *Sabelli*: quorum deinde pars maxima *Samnites* vocati. Strabo lib 5. Ἔστι δὲ πολεμιστήριον χῶρος· οἱ Σαβῖνοι, καὶ αὐτόχθονες· τούτων δ' ἀποικοι Σαμνῖται. Varro de L. L. lib. 6. *Hoc enim à Sabinis orti Samnites tenuerunt.* Gens bellicoſa fuit & ſummè potens, teſte Livio lib. 10. utpote cujus opes & vires creverunt in tantum, ut 80. M. peditum & 8. millia equitum armarent ad bellum. Sæpè graviſſimis bellis fatigarunt Romanos, nonnunquam vicerunt, ut memorabilis illa ad Caudinas Furcas parta victoria teſtatur, quam Livius lib. 9. commemorat, addens 50. annis eos planè ſubactos à Fabiis atque Papyriis. Sylla eorum 4. millia, vel (ut alii) 6. miſſa in Circo maximo, vel (ut nonnulli) in Campo Martio, ut Ovilia, militibus ad cædem immiſſis, tradidit jugulanda per 3. dies continuas, clamitans, Romanum populum nunquam habiturum pacem, quamdiu Samnitium ſupereſſet nomen. Equitibus ſors belli pepercifſet; ſed eos proſcriptione eſt inſectatus. Scribit & Strabo pleraſque eorum urbes tempore Syllæ funditus everſas, inque vicos redactas. Apud Livium quoque Papyrii Curſoris, de iiſdem reportatam victoriam, eaſque urbium ruinas legas, ut ſuâ ætate, inquit Florus, *Samnium in ipſo Samnio requirerent.* De Samnitibus Horatius lib. 2. epiſt. 2.

Cædimur, & totidem plagis conſumimus heſtem,
Lento Samnites ad lumina prima duello.

Lucanus lib. 2.

——— *Romanaque Samnis*
Ultra Caudinas ſperavit vulnera Furcas.

Samnites ab haſtis quas ferebant dicti ſunt apud Feſtum, haſtæ enim à Græcis σαυνίαι dicuntur. Sane Græci quoque eos Σαυνίτας vocant. Dionyſ. verſ. 357.

Σαυνῖτ' δ' ἔπὶ τοῖσι μίσλω χθόνα ναιετάασκε.
Καὶ Μαρσῶν ἀνὰ φῦλα. ———

Samnium, urbs Britanniæ. Steph. Strabo lib. 4. Ἐν δὲ τῷ Ὠκεανῷ φασὶν εἶναι νῆσον μικρὰν, ἀπὸ πόλυ πλαγίαν, ἐκκειμένην τῇ ἐκβολῇ τῇ Λείγηρος ποταμοῦ· οἰκεῖν δὲ ταύτην, τὰς τῶν Σαμνιτῶν γυναῖκας, Διονύσῳ κατεχομένας, καὶ ἱλαστικὰς αὐτὰς τοῦ θεοῦ τούτου τελεῖσθαι· καὶ ἄλλαις ἱερουργίαις ἐξιλεουμένας, &c. Ubi Caſaubonus: Dionyſius Periegetes unus eſt, ut puto, è veteribus, qui hujus rei meminerit. Sic enim ille:

Ἄγχι δὲ νησίδων ἔτι πόρος, ἔνθα γυναῖκες
Ἀνδρῶν αἰνιπόρηθεν ἀγαυῶν Ἀμνιτίδων
Ὀργύμεναι τελέεσσι κατὰ νόμον ἷσσα βάκχῳ.

Ad quem locum Euſt. Strabonis verba profert, & legit Ἀμνιτῶν, deficiente litera σ, ut in *Halmydeſſus* pro *Salmydeſſus*, &c. Stephano urbs eſt Britanniæ, decepto opinor, propter locorum vicinitatem.

Samogitia, prov. regni Poloniæ, inter Curlandiam ad Bor. Lithuaniam propriam ad ort. Pruſſiam Ducalem ad merid. & mare Balticum ad occ.

Samojeda, pars olim Tartariæ deſertæ, verſus oſtia Obii flu. ubi *Samojedæ* populi; nunc ſubeſt magno Duci Moſcoviæ, eſtque verſus Oceanum Septentr. & Tartaricum.

Samos, inſ. maris Icarii, Ioniæ adjacens contra Epheſum urb. *Parthenia* olim à *Parthenio* flu. teſte Strabone, cui & *Anthemuſa, Melamphylos Dryuſa* Ariſtoteli. *Cyparifſia, Parthenoaruſa*, & *Stephane* Plinio. *Imbriſos* Stephano, *Imbraſia* Hygino. Hic primùm vaſa fictilia fabricata, teſte Gellio, lib. 7. unde Auſonius:

Atque Abacum Samio ſæpe oneraſſe luto.

Horat. lib. 1. ep. 11.

Romæ laudetur Samos, & Chios, & Rhodos abſens.

Samon inſ. Apul. lib. 2. Florid. *Frumento pigram aratro iratam, fœcundam olivetis*, ait, *nec à vinitore ſcalpi, ſed totam ejus, quamvis frequentibus incolis, culturam eſſe in ſurculo & ſarculo.* Vide locum. Populi *Samii*. Ovid. Met. 15. de Pythagorâ:

Vir fuit hic ortu Samius.

Plinio ibi urbs ejuſdem nominis. Samios Plut. in vitâ Periclis valdè *literatos* eſſe tradit ex Ariſtophane. Sed Suidas ex Ariſtot. Samios *literatos* vocat, h. e. ſtigmate notatos; quod deficientibus civibus coacti fuerint ſervos, notis ſtigmaticis inſignitos, ad Reip. adminiſtrationem admittere. *Samiorum Flores* erat locus apud Samum, teſte Plutarcho, in quo Samii cum mulieribus omnibus voluptatis (præſertim libidinis) generibus operam dabant. In hâc inſulâ Juno præcipuè colebatur. Ovid. Met. 8.

——— *Et jàm Junonia lucò*
Parte Samos fuerat. ———

Virg. Æn. 1. ubi de Carthagine:

Quam Juno fertur terris magis omnibus unam
Poſthabitâ coluiſſe Samo. ———

Dionyſius verſ. 534.

Καὶ Σάμος ἰμερόεσσα, Πυγασίδος ἕδρανον Ἥρης.

Juven. Sat. ult.

Et Samiâ genetrix quæ delectatur arenâ.

Ab hoc cultu Samii in Junonem ait Athenæus lib. 15. Ἐπὶ τῇ νομίσματος τῶν Σαμίων ταὼς ὅτι. Quæ avis pavo nimirum, Junoni ſacra. II. *Samos* altera inſ. maris Ægæi Thraciæ adjacens, quæ *Samothrace* Ptol. & Pomponio, *Samothracia* Plinio dicitur. Virg.

Threiciamque Samon, quæ nunc Samothracia fertur.

Ovidius:

Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Eſt autem inter Lemnum, & Imbrum; *Dardania* olim, teſte Plinio. III. *Samos*, quæ & *Same* Straboni, *Teleboas* Pauſan.

Melæna

Melæna Plin. eadem cum Cephallenia, inſ. ſc. in mari Ionio prope Zacynthum. Homerus:

Δυλιχήν τε Σάμην τε ϗ ὑλήεσσα Ζάκυνθον.

Ovid. Epiſt. 1.

Dulichiique Sameque, & quos tulit alta Zacynthus.

Idem lib. 1. Triſt. eleg. 4.

Nec mihi Dulichium domus eſt Ithaceve Sameve.

Denique *Samra* vicus Meſſeniæ, urbs Elidis & Lyciæ civitas. Strabo. Nomen *Sami* quod attinet prout hiſce 3. inſulis, itemque Elidis urbi commune eſt, mere Phœnicium eſt, inquit Bochartus. Nemo neſcit Hebraicè cœlos שמים *ſamaim* dici: Phœnices *ſamen*, vel *ſemin* efferebant. Hinc illis Ζαφασημῶν שפיצ ὁ ἱερεὺς κλοπῆς, & Σαμεμροῦμ שמים רום ὁ ὑψιφόρος. Ita ex Sanchoniathone Philo Byblius. Radix Arabicè שמו *ſama*, *eminere*, & *excelſum eſſe* ſonat. Unde factum, ut celſa loca Σάμοι dicerentur à Phœnicum illis qui primi colonias in Græciam deduxerunt; Talis *Thracia Samos*, vel *Samothrace*; de quâ Homerus:

Τ-ϕῇ ἐπ' ἀκροτάτῃ κορυφῇσι Σάμοι ὑλήεσσης
Θρηϊκίης ———

Neptunum fingit è ſummo vertice montium Samothraces tanquam ex altiſſimâ ſpeculâ Trojanos & Græcos obſervaſſe. Nempe Samothrace, teſte Plinio, *attollitur monte Saoce immenſæ altitudinis, à quo & Saocis olim dicta eſt.* Heſychius: Σαωκίς, ἡ Σαμοθρᾴκη, ὅτι ἐκληθη τὸ σῳζειν, Priſcianus in verſion. Dionyſ.

———*Samothracia cernitur alta.*

Hâc *Samus* Ionica nihilo fuit humilior. Strabo lib. 14. *Promontorium habet Samus, quod Ampelos dicitur, obverſum Drepano Icariæ.* Eodemque nomine totus mons dicitur, ὃ ποιεῖ ϗ ὅλῳ νήσῳ ὀρεινῷ. Montem hunc Herodotus in Thaliâ, & Euſt. in Dionyſ. celſum eſſe ſcribunt· εἰς πεντήκοντα ϗ ἑκατὸν ὀργυίας. Tertia etiam *Samos* prope Ithacam ab Homero παιπαλόεσσα, i. e. *præruptа* vocatur, quia montibus eſt inæqualis. Denique de *Samo* Elidis, ita Strabo lib. 8. Ἀχαιαὶ πόλεις ἀπόπτοιοι τῆς αὐτῆς ὄψεως ὑπὲρ ὧν ἡ Σάμος γέγονε πόλις. Itaque nequis nos putet meris conjecturis niti, idem Strabo agnoſcit ab altitudine ſic dictam, ἐπειδὴν Σάμος ἐκάλεν τὰ ὕψη. Et Samochriciam.

Samoſata, vulgo *Schamſat*, urbs Syriæ ad Euphratem flu. Commagenes reg. caput, ab Edeſsâ 22. m. p. in bor.

Samothracia, quæ & *Samothrace*, inſ. maris Ægæi, Thraciæ adjacens, eâ in parte quâ Hebrus in mare influit. Olim *Dardania* dicta, à *Dardano* Trojano, qui Palladium ſecum ferens, eò traditur confugiſſe. Ariſtoteles de Rep. Samothraciæ ſcribens, ait eam olim *Leucoſiam* dictam, deinde *Samum* (m literâ interpoſitâ) à *Sao* Mercurii & Rhenes filio. Gentile *Samothrax*, vel *Samothracius*. Fuit hæc inſula religione ac templo nobilis, quod unâ cum Delphico, toto orbe ſanctiſſimum habebatur: Cereris ibi Proſerpinæque myſteria celebrabantur. Lege Strab. & Liv. lib. 45. Plutarchum in Æmilio, ac Diod. Sic. lib. 5. Hîc annulorum genus inventum, qui, cum ex ferro eſſent facti, auro cingebantur, vel planè aurei decolorabantur. Plin. 23. 1. Hinc *Ferrea Samothracia* Lucretio lib. 6. De his etiam Iſidorus lib. 19. cap. 5. Illuſtris Scaliger hos Samothracum annulos in 5. Manilii notat ex eorum genere fuiſſe, quos Græci φυσικὰς ϗ φαρμακίτας δακτυλίους & ἀλεξιτρίους appellarunt. De quibus Johannem Kirchmannum, ſi lubet, vide, erudito de Annulis Comment. cap. 21.

Sampſa, vicus Arabiæ. Sig. autem *Sampſa* Arabicè *Solem*. Ita Stephanus. Nempe ab Ebræo *Shemeſh*.

Sangarius, flu. Aſiæ in Dindymo monte naſcens, & per Phrygiam Bithyniamque in Pontum illabens. Claud. lib. 2. in Eutrop.

———*Dindyma fundunt.*
Sangarium, vitreo puri qui gurgite Galli.

Ejus mem. Dionyſ.

———Ἐτίρη δέ τοι ἔνδοθι κεῖνη
Ἐυευτέρη γηγενὴς πὰρ' ὕδασι Σαγγαρείοις.

Orpheus in Argonaut.

Σαγγάρεῳ δ' ὀς κύματ' ὀπηδέχεϊ
Εὐξείνοιο ———

Heſych. Σαγγάρεως, παλαιὸς Λυδίας, ϗ Φρυγίας. *Sangarus* Ptolemæo dicitur. Ovidius *Sagarim* vocat Pont. 4. 10.

Hinc Lycus, hinc Sagaris, &c.

Sanzari Bellonio, *Zagari* Nigro dicitur.

Santones, qui & *Santonæ*, pop. & urbs Gall. Aquitanicæ Epiſc. ſub Archiepiſc. Burdigalenſi, quorum reg. *Xantonge*, vel *Xintoigne* & urbs *Xaintes* ad Carantonum flu. inter Pictavos ad Bor. & Burdigalam ad merid. Pop. etiam *Santoni*. Lucanus lib. 1.

Signa movet, gaudetque amoto Santonus hoſte.

Hinc *Santonicus* Oceanus, pars maris Aquitanici, qui Aquitaniam inter oſtia Garumnæ & Ligeris alluit. Tibullus 1. 8.

Teſtis & Oceani litora Santonici.

Santonicum abſinthium à Columella memoratur, cujus etiam Martialis mem. 9. 94.

Santonicâ medicatu dedit mihi pocula virgâ.

Juven. Sat. 8.

Tempora Santonico velas adoperta cucullo.

Santonum portus, la Rochelle. Vide *Rupella*. *Santonum promontorium* Cap. *de Malvaſon* Mercatori, promont. Aquitaniæ in orâ inter Burdigalam, & Santonum portum.

Sapæi, Thraciæ pop. Ovid. in Faſtis:

Exta canum vidi Triviæ libare Sapæos.

Ubi vulgo perperam *Sabæos*. Herodot. lib 7. Ἔθνεα δὲ Θρηϊκῶν, ἃ δὲ ὧν τὸ χάσμα ὁδὸν ἐπιτέλεσε, ποιάδε· Παῖται, Κιχόνες, Βίσσοι, Σαπαῖοι, Δρσαῖοι, Ἡδωνοὶ, Σάτραι. Hos *Sapæos* ab Homero *Sintas* vocatos auctor eſt Strabo lib. 10.

Saracena, Arabiæ Petrææ regio. Ptol. populi *Saraceni*, ſecundum alios in Arabiâ Felici. Qui ad *Saram* referunt, nugas agunt, ſed nec à loco *Saracâ* fuiſſe nominatos Stephano conceſſerim, cujus verba ſunt: Σάρακα χώρα Ἀραβίας, μετὰ Ναβαταίους, οἱ οἰκοῦσι Σαρακηνοί. Neque enim fuit *Saraca* prope Nabatæos, ſed in Sabæis, loco à Nabatæis remotiſſima. Vide Ptol. lib. 6. cap. 7. Verum eſt hodieque in Arabiâ extare vicum *Sawarakiam* inter Meccham & Medinam, vel ut alii volunt, in viâ quâ itur Mecchâ Hieroſolymas. Sed vicus ille obſcurior eſt, quam ut genti nomen fecerit. Neque ab eo *Saraceni*, ſed *Sawarakieni* dicerentur. Hoc potiſſimum quod *Saracenos* ipſe ſe nunquam appellant, ſed à vicinis populis per contemptum ſic vocantur. Melius itaque à latrociniis ſic dici putat Bochartus ὁ μέσας nam Arabicè סרק *ſaraka*, eſt *latrocinari*; ſunt enim genus hominum plane λῃστικὸν.

Sardinia, inſ. in mari Liguſtico. Græcis Σαρδὼ Σαρδοῦς. Item Σαρδὼν Σαρδόνος. Heſychius: Σαρδὼν, νῆσος μεγάλη πλησίον Ἀφρικῆς, ἡ ϗ Σαρδώνη, vel potius Σαρδινία. Dionyſ. Perieg.

Σαρδὼ τ' εὐρυσίφη ϗ ἀπειρεσίη ἐν ἁλὶ Κύρνος.

Incolæ Græcis plerumque Σαρδοῖοι, & nonnunquam Σαρδόνιοι ac Σαρδώνιοι· Romanis vero *Sardi*. Nomen id unde originem traxerit, planè incertum eſt; quidpe Græcorum fabulas ſequi piget. Sic Martianus Capella, lib. 6. *Sardinia à Sardo, filio Herculis adpellata.* Idem habet Solinus cum Iſidoro. Eadem Græcis Σαρδωνῖτις & Ἰχνοῦσα à figura fuit appellata. Stephanus: Ἐκλήθη δ' Ἰχνοῦσα διὰ τοιαύτα ἰδ ἀνθρώπου ἴχνη. Plin. 3. 7. *Sardiniam Timæus Sandaliotin adpellavit, ab effigie ſoleæ, Myrſilus Ichnuſam, à ſimilitudine veſtigii.* Manil. Aſtr. 4.

Sardiniam in Libyco ſignant veſtigia plantæ.

Claudianus de bello Gildonico:

Humanæ ſpeciem plantæ ſinuoſa figurat
Inſula: Sardiniam veteres dixere coloni.

Silius Italicus lib. 2.

Inſula fluctiſono circumvallata profundo
Caſtigatur aquis, compreſſaque gurgite, terras
Enormes cohibet nudæ ſub imagine plantæ.
Inde Ichnuſa prius Gratis memorata colonis.

Pauſanias in Phocicis: Ὄνομα δὲ τῇ Σαρδοῖ τὸ ἀρχαῖον ὅτι μὲ ὑπὸ τῆς θυγατρὸς ἐχθρέσθη, ἐκ οἶδα. Ἑλλήνων δὲ οἱ κατ' ἐμπορείαν ἐπλέοντες Ἰχνοῦς ἐκάλεσε, ὅτι τὸ σῶμα τῇ νήσῳ κατ' ἴχνος μάλιστά ἐστιν ἀνθρώπου. Magnitudinem ejus quod attinet, Hiſtiæus Mileſius apud Herodotum lib. 5. νῆσον μεγίστην vocat. Scylax in Periplo: Μετὰ Σαρδὼ, δευτέρα Σικελία. Diodorus lib. 5. Ἐγγὺς δὲ τῆς Κύρνου νῆσός ἐστιν ἡ προσαγορευομένη Σαρδὼ, τῷ μεγέθει παραπλησίως τῇ Σικελίᾳ. Pauſanias ubi ſupra: Ἡ δὲ Σαρδὼ μεγάθει μὲ ϗ εὐδαιμονίαν ἔστιν ὁμοία ταῖς μάλιστα ἐπαινουμέναις. Polybius lib. 1. Ἡ μὲ Σαρδὼ νῆσος ϗ τῷ μεγέθει, ϗ τῇ πολυανθρωπίᾳ ϗ τοῖς γυμνάσιοις διαφέρουσα. Plura vide apud Cluver. de Sard. Ant. cap. 1. Habet hæc inſ. à Sept. montes editiſſimos, qui prohibent quo minus à Boreâ poſſit perflari, quo ſit ut aeris peſtilentiæ maximè ſit obnoxia. Quo nomine olim tam malè audivit, ut M. Cicero Quinctum fratrem moneat, etiam tum cum optimè valeret, meminiſſe eum debere, in Sardiniâ ſe eſſe; & alibi, Tigellium quendam Sardum hominem eſſe ait patriâ ſuâ peſtilentiorem. Martialis quoque Sardiniam Tyburi, tanquam ſaluberrimo loco peſtilentiſſimum op. ponit:

Nullo fata loco poſſis excludere, cum mors
Veneria in medio Tybure Sardinia eſt.

Strabo lib. 5. νοσερὰ ἡ νῆσος τὸ θέρος. Mela *Cætera fertilis, & ſoli quam cœli melioris, atque ut fœcunda, ita peſtilens.* Silius Italicus:

Serpentum tellus pura ac viduata venenis;
Sed triſtis cœlo, ac multâ vitiata palude.

Cauſam hujus rei Claudianus eleganter expreſſit:

Dives ager frugum; Pœnos, Italoſque petenti

Opportuna

Opportuna ſitu, quæ pars vicinior Afris
Plana ſolo, ratibus clemens: quæ reſpicit Arctos,
Immitis, ſcopulosa, procax, ſubitiſque ſonora
Fluctibus: Inſanos infamat navita montes.
Hinc hominum, pecudumque lues, hinc peſtifer aer
Sævit, & exclusis regnant Aquilonibus Auſtri.

Σαρδὼ ἰμβόεσσα dicitur Callimacho, quod mirum, cùm in eam Inſ. exules ut in Gyaros mitterentur. Mart. 8. 32.

Hæc à Sardois tibi forſitan exulis oris
Fratre reverſuro nuncia venit avis.

Fertilitatem hujus inſ. quod attinet, ſupra Polybium ac Pauſaniam audivimus. Inde Val. Max. 7. 6. *Siciliam & Sardiniam benigniſſimas urbis Romanæ nutrices* vocat. Silius ubi ſupra:

Quà videt Italiam, ſexoſo torrida dorſo,
Exercet ſcopulis latè freta; pallidaque intus
Arva coquit, nimium Cancro fumantibus Auſtris
Cætera propenſæ Cereris nutrita favore.

Strabo lib. 5. Ἔστι δ' αὐτῆς τὸ πολὺ μέσον τραχὺ, καὶ ὀκ εἰλωτῶδον, πολὺ δὲ καὶ χεῖρον ἔχον εὐδαίμονα τῆς πάσης, οἵτω δὲ καὶ διαφθόνως. Horat. lib. 1. Carm. Od. 31.

———*Non opimæ*
Sardiniæ ſegetes feraces.

Sardi venales, Proverbium apud Cicer. lib. 7. epiſt. ad Gallum, quod vulgò de negotio prolixo accipiunt, ex eo quod Gracchus, captâ Sardiniâ, tantam captivorum multitudinem abduxit, ut in eâ vendendâ multum temporis inſumptum fuerit. Licet alii per Sardos Etruſcos intelligunt, quod à Lydis, quorum Sardis urbs regia erat, genus duxerint; eoſque cæniles appellari, qu. dubiæ fidei, & omni vento mobiles. Hinc *Sardonius riſus* adagium eſt in eos, qui intus triſtes, foris lætitiam ſimulant, ab herbâ *Sardoâ*, quæ guſtata dulcis videtur, ſed mortem affert, rictu ora contrahens, ut moriens ridere videatur, Solino teſte. Pauſanias in Phocicis: Πλὴν ὃ βόλβης μιᾶ καθαρᾷ καὶ ἀπὸ φαρμάκων ἡ νῆσος, ἃ ἐξαίφνης ἐκάλεσον ἡ πᾶσα ἡ ἀνθρωπος σῖτον μὲν ὅσιν ἐμφυῆ, τοῖς φαγοῦσι δὲ γελᾶσαι ἐπιτηδὲς ἐπιλαβὼν λέγουσιν ὅτι τότε ὁ Ὀδυσσεὺς ἐς Θεσπρωτοὺς ἐλθὼν καὶ ὅτι ὕδατι ὑμεῖ Σαρδόνιον γέλωτα ὀνομάζουσι. Heſychius: Σαρδόνιος γέλως, ὁ κατ' ἀνάκλασιν, ἢ ὅτι κακέρια ἐρρίμμενος γέλως· ἢ ἀπολογισμὸς Σαρδόνιος γέλως, οἱ δὲ Σαρδὼ καλουκύλες, τῷ Κρόνῳ ἀθύοντο γυμνάζες, καὶ ἀπαλλόμενοι ἀλλήλας· αἰσχρὸν γὰρ ἡγοῦντο δακρύειν καὶ θρηνεῖν· ἢ ὅτι περιπαιπτὸν γέλωτα κλαυσίωνες Σαρδόνιον· πρὸς δὲ ὑπὸ Σαρδόνος τινὸς βοτάνης ἐπλαῦθα ἢς οἱ γελῶσιμοι μὴ παυσομένῃ καὶ γέλωτος ἀποθνήσκουσι· ἄλλοι δὲ καὶ ἀπὸ ἐκείνου γινόμενον γέλωτα, Σαρδόνιον καλεῖν εἰώθασιν, ἀπὸ τῆς συμφέρας τοῖς ὀδοῦσιν. Dio Chryſoſtomus Orat. 32. Τῶν γὰρ βοτάνων ἀκηκόατε τῆς Σαρδόνιον καλουμένου, ἣ γέλωτα μὲν ποιεῖ, χαλεπὸν δὲ τοῦτον καὶ ἐπ' ὀλέθρῳ. Nonnus Baſſaricon lib. 20.

Σαρδόνιον γήθων φιλοκέρτομον ἴαχε φάνλω.

Videndus de la Cerda in illud Virg. Eclog. 7.

Imò ego Sardois videor tibi amarior herbis.

Alii proverbium à *Sardone* Carthaginenſium regione, ubi filii parentes ſeptuagenarios Saturno ridentes ſacrificabant, teſte Zenodoto. *Sardonica tinctura* apud Heſychium de colore præcellenti, qualis olim in Sardiniâ fuit: & per metaphoram de eo qui pudore rubeſcit, aut plagis ſanguine conſpergitur. Appellationem denique hujus inſ. quod attinet, Bochartus Σαρδὼ, vel Σαρδὼν nomen Punicum eſſe putat. Ebræis שעד *Saad*, eſt *greſſus*, ſive *veſtigium*. Inde Σαρδὼ, vel Σαρδὼν dicta videtur hæc inſula, ſive Græci R. inſeruerint, aut etiam ipſi Pœni, quâ epentheſi nil frequentius. Ut Ebræis *Damesek* & *Darmesek*, quod pluribus probat eruditiſſimus author pag. 632.

Sardis, Sardes, Straboni & Zenophonti, urbs Lydiæ Archiep. & metropolis, apud Tmolum mont. inter Thyatiram ad Bor. 36. & Philadelphiam ad Auſtr. 26. m. p. Horatius:

Quid concinna Samos, quid Cræſi regia Sardis?

Ovid Met. 11. de Mæandro:

Vade, ait, ad magnis vicinum Sardibus amnem.

Sarepta, urbs Phœniciæ, Sidoni proxima, ab eâ 4. m. p. diſtans in ort. *Saphet* hodie Poſtello. *Sarapta* legitur apud Stephanum. Sic enim ille Σάραπτα, πόλις Φοινίκης, ὁ πολίτης Σαρεπτηνός, καὶ Σαραπτία, καὶ Σαρεπτίωνος.

Sargetia, Sargentia Tzetzæ, flu. Daciæ per Valachiam in Iſtrum fluens, in quo Decebalus rex theſauros condidit à Trojano bello petitus. *Servel* Hungaris, *Iſtrig* Germanicè hodie nominari ſcribit Sambucus.

Sarisberia, olim *Dunium*, & alias *Sorviodunum, Sarisbury*, vel *Sarum*. teſte Camdeno, urbs epiſc. Angliæ inter Bathoniam 24. & Wintoniam 20. m. p.

Sarmagana, urbs Ariæ provinciæ in Aſiâ, *Samarchand* hodie Nigro; non illa *Samarcandi* quæ eſt in Sogdianâ.

Sarmatia, regio latiſſima, ab ipſis Germaniæ finibus, & Viſtulâ amne in Hyrcaniam uſque extenſa. Sunt autem duæ *Sarmatiæ* Tanaide flu. diviſæ: quarum quæ Occaſum ſpectat, *Europea*; quæ ortum, *Aſiatica* cognominatur. Habet autem Sarmatia Europæa à Septentrione Oceani partem, quem *Sarmaticum* ab eâ appellamus: ab Occaſu Germaniæ partem & Viſtulam amnem, à Meridie Jazygas Metanaſtas: ab Ortu vero Sarmatiam Aſiaticam & Tanaim fluvium. Quem tractum hodie tenent, quos Polonos, Ruthenos, & Tartaros appellamus. Sarmatia Aſiatica ab Ortu Hyrcaniâ terminatur, à Septentr. terrâ incognitâ, ab Occaſu Sarmatiâ Europæâ, & Tanaide fluvio, à Meridie verò Ponti Euxini parte. Breviter, Sarmatia Europæa, *Ruſſiam* hodie dictam, cum *Poloniæ* regni parte, & ejus membris *Livonia*, Lithuaniâ, &c. (& nonnullis *Tartariâ Crimææ*) complectitur. Aſiatica *Tartaros, Petigoras, Circaſſos* & *Morduitas* comprehendit. Habet autem utraque populos eſſerati ſimos, partim montes & ſaltus incolentes, partim plauſtris pro domibus utentes, qui inde *Hamaxobii* dicuntur, partim rapto viventes, ſanguineque equino cum lacte commiſto inediam tolerantes. Unde Martialis lib. de Spectaculis:

Venit & eſepoto Sarmata paſtus equo.

Vide *Hippemolgi*. Populi Stephano ſunt Σαρμάται. Aliis, uti Dionyſio, Σαυρομάται, & Σκυθαι. Sic enim ille de Sarmatiæ Europææ incolis, verſ. 304.

Τὴν μὲν ἔπειτα Βορέῃ πελανοσμόεσσα φῦλα νέμον·
Πολλὰ μάλ' ἐξείης Μαιῆσίδος ἐς ῥοὰς λίμνης
Τρηχεῖαι, αἳ Σκύθαι τε, Γέται θ' ἅμα, Βαστάρναι τε.

Idem verſ. 652. ubi de Sarmatiæ Aſiaticæ populis:

Ἦτοι μὲν λίμνης Μαιήτιδος ἄγχι νέμονται
Αὐτοὶ Μαιῶται τε καὶ ἔθνεα Σαυροματάων,
Ἐσλὸν Ἐνυάλιος γὰρ Ἄρεϊ ἐν δὲ ἑκάστῃ
Ἰοβίμης φιλόπλοκος Ἀμαζονίδων ἐφίοιτο,
Τῇσι πόλεμον Σαυρομάτησι ἐν ἀνθρώποισι μίγνυ·
Πλαγχθεῖσαι πάρπροθεν, ἀπόπροθι Θρηϊκίοιο.

Plinius lib. 3. *Sauromatas gentes Scytharum Græci vocant, quos Sarmatas Romani.* Qui tamen & Romanis etiam *Sauromatæ* dicuntur. Ovidius:

Proximæ Baſtarnæ Sauromataque tenent.

Juvenalis Sat. 2.

Ultra Sauromatas fugere hinc libet, & glacialem
Oceanum.———

Seneca in Hyppolyto:

Vacuiſque vagus Sarmata campis.

h. e. carens certis ſedibus. Unde Statius:

———*Mutatoreſque domorum*
Sauromatæ.

De *Sarmatis* Tacitus Hiſt. lib. 1. *Mirum dictu, ut ſit omnis Sarmatarum virtus extra ipſos, nihil ad pedeſtrem pugnam tam ignavum: ubi per turmas (hæ equitum ſunt) advenit, vix ulla acies obſtiterit.* Florus lib. 4. cap. 12. *Sarmatæ patentibus campis inequitant; nihil præter nives, raraſque ſylvas habent. Tanta barbaries eſt ut pacem non intelligant.* Dicti ſunt *Sauromatæ*, ut vulgò volunt, ab oculis lacertarum. Σαῦρος enim *lacerta* eſt, & ὄμμα, *oculus*. Ego certè, quid ſibi velit hæc etymologia, plane neſcio. Veriorem illam credo doctiſſimi Bocharti, qui *Sarmatas* dici putat שאר מדי *Sear*, vel *Sar Madai*, quaſi *Medorum reliquias* dixeris. Hoc ex antiquis auctoribus ſatis patebit. Plin. lib. 6. cap. 7. *Incolunt Sarmatæ, Medorum, ut ferunt, ſoboles, & ipſi in multa genera diviſi.* Mela: *Sarmatæ gens habitu, armiſque Parthicis proxima.* De Parthis porro ſic Trogus lib. 41. *Sermo his inter Scythicum, Medumque medius, ex utroque miſtus. Veſtis olim ſui moris, poſteaquam acceſſere opes, ut Medis perlucida & fluida. Armorum patrius ac Scythicus mos.* Quin & Æthicus Medos & Parthos pro iiſdem habet populis. *Generaliter*, inquit, *Parthia dicitur, quamvis univerſæ ſcripturæ ſæpe Mediam vocant.* Legendum *univerſè*. Ita enim eſt in Oroſio quem ſequitur Χρ. πόδα lib. 1. cap. 2. Bochartus. Hinc *Sarmaticus*. Lucan. lib. 3.

———*Et barbara Cone*
Sarmaticas ubi perdit aquas.

Item *Sarmatis*. Ovid. Triſt. 4. eleg. 10.

Juncta pharetratis Sarmatis ora Getis.

Contis olim uſos fuiſſe Sarmatos teſtantur Poetæ. Val. Flac. lib. 7.

———*Ingentis frænator Sarmata Conti.*

Statius Achilleid. 2.

Quo Macetæ ſua geſta ciant, quo turbine contum
Sauromates.

Tac. An. 6. Sarmatæ omiſſo arcu quo brevius valent, contis gladiiſque ruerent. Claud. lib. 1. in Stil.

———*Non falſe Gelonus,*
Non arcu pepulere Getæ, non Sarmata conto.

Sarnus, flu. Picentinorum, eos à Campaniâ dividens, ex monte Tifatâ profluens (qui ibi *Sarnus* Vibio Sequ. dicitur)

&

& in mare apud Stabias illabens cum urbe cognomine apud ort. vulgo *Sarno*. Virg. Æn. 7.

———*Late jam tum ditione premebat*
Sarraſtes populos, & quæ rigat æquora Sarnus.

Ubi Servius: *Populi Campaniæ ſunt à Sarno fluvio: Conon in eo libro, quem de Italiâ ſcripſit, quoſdam Pelaſgos, alioſque ex Peloponneſo convenas ad eum locum Italiæ veniſſe dicit, cui nullum antea nomen fuerit, & fluvio, quem incolerent, Sarno nomen impoſuiſſe ea appellatione patris fluminis, & ſe Sarraſtes appellaſſe.* Verſum Virgilii ita reddidit Silius lib. 8.

Sarraſtes etiam populos, totaſque videres
Sarni mitis opes.———

Vocat *mitem*, quia hic flu. non præceps, ſed placidus & utilis irrigandis agris. Statius Sylv. 1.

Nec Pompeiani placeant magis otia Sarni.

Saronicus, portus Achaiæ ad Iſthmum Corinthiacum. Ptolemæus *ſinum* facit *Saronicum*. Plin. 4. 5. *Sinus Saronicus olim querno nemore redimitus, unde nomen: ita Græcià antiquâ appellante quercum.* Multi à *Sarone* Deo marino, nam Saronem fuiſſe regem, qui illic Atlepiæ marinæ regioni imperavit, in Corinthiacis ſcribit Pauſanias. *Salaminiacus ſinus* dicitur Straboni. Hodie *Golfo del Engia* Caſtaldo.

Sarra, urbs Phœniciæ, deinde Tyrus dicta, à piſce quodam qui illic abundat, quem *Sarram* vocant, ex cujus ſanguine ſericum in purpuram tingebatur. Inde *Sarranæ veſtes* Tyriæ dictæ ſunt, quæ & oſtrinæ & purpureæ. Virgilius Georg. 2.

Ut gemmâ bibat, & Sarrano dormiat oſtro.

Hinc Auſonius:

———*Sarrano videor diſcumbere in oſtro.*

Juvenal.

———*Aut pictæ Sarrana ferentem*
Ex humeris aulæa togæ.———

Sidonius *Sarranam chlamydem* dixit Paneg. Anthem. & Columella *Sarranas violas*, pro purpureas, & Silius lib. 15. *Sarranum muricem.* Probus ad Virgilii locum ſupra productum: *Tyrum Sarram appellatam Homerus docet, quem etiam Ennius ſequitur, cum dicit, Pœnos Sarrâ oriundos.* Agellius quoque lib. 14. cap. 6. ait, Tyrum prius dictam fuiſſe *Sarram*. Nomen autem *Sarræ* deduci notum eſt ex Ebræo *Tyri* nomine צור *Tſor*. In quo literam *Tſade*, quæ medii eſt ſoni inter T. & S. Græci in T. mutarunt, & Romani in S. Ita factum, ut ex eodem צור *Tſor* & Τύρος naſceretur & *Sarra*. Bochartus.

Sarraſtes, Italiæ populi. Vide *Sarnus*.

Sarſina, vetus civitas in Æmiliâ, uberrimis paſcuis nobilitata. Hanc nonnulli Plauti patriam faciunt, indeque eum *Sarſinatem* dictum volunt. Strabo lib. 5. Ἀπὸ Ῥαυέννης ἐξακόσιοι οἱ Ὀμβρικοὶ, κεκτῆνται τὸ πλησίον, καὶ ἐφεξῆς Σαρσίνατες, Ἀείμνον, Σιλβανὸν, καὶ Καμαρῖνον. Silius lib. 8.

———*His populi fortes, Amerinus, & armis*
Vel raſtris laudande Camers; his Sarſina dives
Lactis.———

Populi *Sarſinates*. Plinius lib. 3. cap. 14. Plautus in Moſtellaria:

Sol ſemper heic eſt, uſque à mani ad veſperum,
Quaſi flagitator adſtans uſque ad oſtium.
Nec mihi umbra uſquam eſt, niſi in puteo quæpiam eſt.
TR. *Quid? Sarſinatis ecqua eſt; ſi Umbram non habes.*

Ubi ad patriæ nomen alludit; quia *Sarſinas* ipſe erat.

Sarus, flu. geminus; unus Italiæ in Pelignis, apud Aufidenam oriens, vulgariter *Sangro*. Alter Ciliciæ, vulgò *Adena*, Adanam urb. alluens, ac in ſinum Iſſicum inter Cydnum (qui Tarſum alluit) & Pyramum influens. Eſt & *Sarus* in Cappadociâ, cujus mem. Plin. lib. 6. cap. 3.

Saſon, inſ. inter Epirum & Brunduſium, 5. m. p. ab utroque diſtans. *Saſeno* Sophiano. De Saſone Polybius lib. 5. Κεῖται δὲ κατ' εἰσολλὰν, ἀπὸ δὲ τῆς Ἰάπυγος πόρου. Scylax Cerauniis vicinam facit, Strabo à Brunduſio lib. 6. Eſt & flu. in mare Adriaticum influens. Lucan. lib. 5.

Non humilem Saſona vadis, non litora curvæ
Theſſaliæ ſaxoſa timent.———

Idem lib. 2.

Spumoſa Calaber profunditur æquore Saſon.

Silius lib 7.

Adriaci fugite infauſtas Saſonis arenas.

Saſones, pop. Scythiæ apud Imaum mont. Ptol. Hos forte pridem ex Scythiâ in Germaniam veniſſe, atque ibi *Saxones* dictos ex aliorum ſententiâ memorat Albertus Crantzius.

Satarchæ, Scythiæ Europ. pop. juxta Mæotidem: qui, teſte Solino, auri & argenti uſu damnato, ſe à publicâ avaritiâ abdicarunt. Hi bellicoſiſſimi ſunt. Val. Flac. lib. 6.

Exomatæ, Torinique, & flavi crine Satarchæ,
Mellis honos Torinis, ditem ſua multra Satarchen,
Exomatas venatus alit.———

Saticula, Colon. & op. Samnii. *Saticola* Stephano & Diodoro Siculo. Pop. *Saticuli*. Virg. Æn. 7.

Accola Vulturni, pariterque Saticulus aſper.

Satraidæ, Arianæ gens. Dionyſius verſ. 1098.

Σατραῖδαι δ' ὅσοι τε κατὰ πτυχὰ Παρπανισσοῦ
Ἐυρῇ ὁμῶς μάλα πίπτας ἐπωνυμίῃ Ἀελλώς.

Satrapeni, Mediæ pop. militantes ſub Tigrane, quos Lucullus fugavit. Plutarchus.

Satura, palus Latii inter Antium & Circeios, quæ & Pontina, 23. olim urbium locus, ut ex Mutiano tradit Plin. 3. 5. Virg. lib. 7.

Quà Saturæ jacet atra palus, gelidiſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare condítur Ufens.

Et ejus imitator Silius lib. 8.

Quà Saturæ nebuloſa palus reſtagnat, & atro
Liventes cœno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Saturium, vel *Satureium* urbs Calabriæ, non procul à Tarento. Steph. Hinc *Satureianus*. Horat. lib. 1. Sat. 6.

Me Satureiano vectari rura caballo.

Saturnia, op. Latii à *Saturno* conditum. Editiora autem loca (teſte Diodoro) *Saturnia* dici conſueverant. Σατόρνια (inquit Stephan.) Italia primum dicebatur. Gentile *Saturninus*, quod & proprium viri eſt apud hiſtoricos Romanos. Virg. Georg. 2.

Salve magna parens rerum Saturnia tellus,
Magna virum.———

Plinius Romam ipſam ſic vocat. Inde *Saturnia porta* cujus mem. Varro & Plin. quæ & *Pandana* à ſemper *pandendo*, per quam neceſſaria in urb. inferebantur.

Saturum, urbs Calabriæ non longè à Tarento. Vide Servium in illud Georg. 2.

Saltus, & ſaturi petito longinqua Tarenti.

Ex Stephano poſſit videri eſſe ſcribendum Σατύριον, qui ait eſſe χώρην πλησίον Τάραντος.

Satyri, Africæ interioris gens vaga, & ſemifera. Solinus.

Savaria, *Muer* Lazio & Heroldo, flu. Norici per Stiriam fluens in Dravum. *Savaria* vero op. Pannon. ſuper. urbs eſt Stiriæ primaria, vulgò *Gratz*, 17. leuc. à Vienná in Auſtr. recedens: licet Lazius *Leybnitz* eſſe putet, à Græcio (*Graitz*) 4. leuc. in ort. diſtans.

Savo, vulgo *Savona*, urbs Liguriæ inter Genuam & Albingaunum. *Savo*, item *Saone*, teſte Sanfelicio, flu. Campaniæ inter Sinueſſam & Vulturnum in mare delabens. Plin. 3. 5. Hujus mem. Papinius Sylv. lib. 4.

Et Linterna palus, pigerve Savo.

Sauromatæ, pop. Septentrionales, qui & *Sarmatæ* dicuntur, quorum alii Aſiatici ſunt, alii Europæi. Tanai flu. diſcreti. Vide *Sarmatia*. Juven. Sat. 15.

———*Sauromataque truces.*

Idem Sat. 2.

Ultra Sauromatas, &c.

Ubi vetus Scholiaſtes: *Sauromatæ Sarmatæ ultimi ultra Pontum ſunt, vicini Amazonum, unde Sauromatides* (ita εὐσόρους emendat Rurgerſius) *appellantur.* Amazonas quoque *Sauromatidas* dictas, teſtantur Euſtathius Dionyſii Interpres, Stephanus & Plato de LL. lib. 7. De his Hippocrates lib. de aere, locis, & aquis, Sect. 3. *In Europâ*, inquit, *eſt gens Scythica, quæ Mæotin paludem incolit, & à reliquis plurimum differt, Sauromatæ appellantur. Horum fœminæ equitant, arcu utuntur, atque ex equo jaculantur, & cum hoſtibus bellum gerunt, quoad virgines exiſtunt. Nec ante virginitatem deponunt, quam tres hoſtes interfecerint, neque prius cum viris congrediuntur, quam Sacra Deo patrio more peregerint. Quod ſi quæ virum ſibi delegerit, equitatu ſoluta eſt, niſi communis expeditionis neceſſitas ingruat. Dextram autem mammam non habent. Puellis enim adhuc infantibus ferro ad id fabricato, & candente dextræ mammæ admoto, eam exurunt, ut ne incrementum capiat, ſed ad dextrum humerum & brachium omne robur & copia tranſmittatur.*

Saus, *Savus*, Ptol. Sol. *Sabus* Trogo, flu. Norici ex Ocrâ monte profluens à Villaco 3. leuc. per Carniolam in ort. & per Saviam Pannoniam longo tractu in Danubium ad Taurunum urb. fluens. Claudianus de laud. Stiliconis lib. 2.

Pannonius, potorque Savi, qui clauſa tot annis,
Opida laxatis auſus jam pandere portis, &c.

Saxonia, *Sachſen*, pars ampla Germ. quæ dupliciter ſumitur, vel latè, vel ſtrictè. I. Late ſumpta complectitur, 1. Saxoniam infer. in quâ Ducatus Brunſvicenſ. Luneburgenſ. Magdeburgenſ. Bremenſ. Megalopolitanus, Holſatiæ, & Lauenburgenſis; Principatus Ferdenſ. & Halberſtadienſ. & Epiſcopatus Hildeſheimenſis: eſtque inter Weſtphaliam ad occ. Saxoniam ſuper. ad ort. & merid. & mare Balticum cum Jutiâ ad Bor. 2. Saxoniam ſuper. quæ continet Marchiam Brandeburgicam,

burgicam, Pomeraniam, Thuringiam, Miſniam, Ducatum Saxoniæ, & Principatum Anhaltinum. Terminatur ab Orient. Poloniæ regno, & Luſatia à Sept. mari Baltico, ab occ. Saxonia infer. & à merid. Franconiâ & Bohemiâ 2. ſtrictè ſumta ſeu propria & Electoralis, prov. eſt parva Germ. in Saxoniæ ſup. Circulo, verſus Albim flu. inter Luſatiam ad ort. Marchiam Brandeburgicam ad Bor. Principat. Anhaltinum ad occ. & Miſniam ad meridiem. Populi Saxones de quibus jam dicendum.

Saxones, Germaniæ populi. Ex veteribus eorum primus Ptolemæus meminit, qui Aurelii ætate fuit. Hic eaſdem Saxonibus ſedes tribuit, quas Tacitus Foſis, ut hi cum illis iidem putandi, niſi *Foſorum* vox apud Tacitum corrupta, quæ Cluverii opinio eſt, Ant. Germ. l. 3. c. 21. Unde nomen inditum non conſtat. Qui à *Sacis* Aſiatico populo & appellationem & originem repetunt, æque ineptiunt, atque qui *Miſnios* à *Myſis* derivant. Nec audiendi, qui à duritie & truculentiâ, quaſi *Saxei* eſſent, deducunt: namque quis credat Germanicam gentem à Latio ſibi appellationem petiiſſe? Witichindus Corbeienſis lib. 1. Annal. refert, Saxonibus olim magnorum cultellorum (ut ipſe loquitur) uſum fuiſſe, quibus uſque hodie Angli utuntur, progenies Saxonum. Cultellos autem illos *Sahs* appellatos. Cum itaque inter eos & Thuringos ad dirimendas armorum diſceptationes, quibus invicem hactenus commiſſi fuerant, conſtitutus dies eſſet, quo convenirent ex utraque parte inermes, Saxones accinctos cultris ſub ſagis dicto loco & tempore adfuiſſe, & opportunitatem nactos Thuringos inermes ac imprudentes ſtrictis cultellis adortos ad unum omnes confeciſſe. Hinc factum, ut ab hac memorabili ſtrage, quam cultris illis, quos *Sahs*, ut diximus, appellabant, obtinuerant, *Saxonum* nomen ſibi acquirerent. Reinerus autem Reineccius Commentatione de Saxonum origine, quam Apologiæ inſtat Joanni Bodino oppoſuit, nomen gentis à vocabulo *Sache* fortaſſis dicendum exiſtimat; qu. judices ac diſceptatores, nempe à juſtitiæ laude, & judiciorum æquitate.

Scæa, urbis Trojanæ porta, ubi Laomedontis erat ſepulcrum, ita (ut Grammaticis placet) quod ad ſiniſtrum, h. e. occidentale urbis latus ſita eſſet. In Augurum enim diſciplinâ, quæ Ortum ſpectant, dextra; quæ occaſum, ſiniſtra dicuntur, Strabo tamen lib. 12. videtur ſentire *Scææ* portæ nomen à *Scæis* Thraciæ populis ſumptum fuiſſe, cum quibus Trojanos multa nomina communia habuiſſe oſtendit. Virgil. Æn. 3.

———Arentem Xanthi cognomine rivum
Agnoſco, Scææque amplector limina portæ.

Alibi plurali numero extulit:

———Tum Scæas Juno ſæviſſima portas.

Hauſit ex Homero, apud quem loco non uno:

Ἀντίαι ἐπεὶ Σκαιαὶ τ' πύλαι ἠ φηγὸν ἵκοντο.

Propertius lib. 3.

Nec referam Scæas, & Pergama Apollinis arces.

Homerus Iliad. Σ.

Πᾶν δ' ἦμαρ μάρναντο περὶ Σκαιῇσι πύλῃσι.

Plautus in Bacchidibus ſcen. 9. act. 4.

Illio tria audivi fuiſſe fata, quæ illi forent exitio:
Signum ex arce ſi periiſſet: alterum etiam eſt Troili mors:
Tertium cum portæ Scææ lumen ſuperum ſcinderetur.

Scalabis, *Scalabiſcus* Ptol. *Julium præſidium*, & *Scalabitanus conventus*, Plin. Colon. & urbs olim Luſitaniæ ad Tagum flu. ab Ulyſſipone 13. leuc. in ort. Toletum verſus. Hodiè *Santaren* (à D. *Irene* virgine ibi martyrium paſſâ nomen habens) op. ampliſſimum, à Chriſtianis ingenti Maurorum clade recuperatum. A. D. 1184.

Scalæ Annibalis, pars mont. Jovis eminentior in orâ Hiſp. citer. ſeu Catalauniæ. *Monjui* Varrerio, *Coſta de Garaff* aliis, inter Barcinonem & Emporias.

Scaldia, inſ. Zelandiæ, à præterlabente *Scaldi* flu. ſic dicta.

Scaldis, *Scaldium* Cæſari, *Tabuda* Ptolemæo, vulgò *Scheld*, flu. max. Belgii in Veromanduis oriens, ac inter Arteſiam & Hannoniam per Flandriam & Brabantiam, in Oceanum infra Antwerpiam decurrens. Ejus mem. Plin. 4. 17. Vide Cluver. Germ. Ant. p. 451.

Scaldis, pons, urbs Belgii, Hannoniæ præcipua, ad Scaldem flu. inter Cameracum & Montes 7. leuc. vulgò *Valenchiennes*.

Scamander, vel *Scamaldrus* Homero, Herodoto, Qu. Calabro ac Ptolemæo, flu. Myſiæ in Aſiâ apud Helleſpontum ex Idâ monte profluens, quem Heſiodus θεῖον Σκάμανδρον, vocat. Ante *Xanthus* dicebatur, quod & Homerus innuit, cum ait:

Ὃν Ξάνθον καλέουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον.

Suo more vetuſtiorem appellationem Diis, recentiorem hominibus aſſignavit. Ab exercitu Xerxis epotus fuit, authore Herodoto. In hoc fluvio ſponſæ jam nupturæ ſe ablucbant, his verbis eum invocantes: Λάβε μοι, Σκάμανδρε, τ παρθενίαν. Quâ occaſione uſus Cimon quidam Athenienſis: cum generoſæ puellæ amore teneretur, quæ jam viro deſponſata erat in Scamandri virgultis ſeſe occultavit, caputque arundine tordnavit; cumque illa ex more lavaretur, carmenque ſolenne caneret, Scamandrum, ut virginitatem ſuam acciperet, invocans, Cimon à virgultis proſiliens: Ego vero inquit, accipio lubens, virginemque in ripam ſuſtulit, ubi & vitium ei obtulit. Videre poteris hâc de re plura in Epp. Æſchinis hujus flu. meri. Catullus de nuptiis Pel. & Thet.

Teſtis erit magnis virtutibus unda Scamandri,
Qui paſſim rapido diffunditur Helleſponto:
Cujus iter cæſis anguſtans corporum acervis
Alta tepefaciet permiſtâ flumina cæde.

Achilles ipſe apud Atticum ἐπὶ ναυσὶ μάχῃ.

Scamandriam undam ſanctam ſalſo obtexi ſanguine,
Atque acervos alta in amni corpore explevi hoſtico.

Xanthus ipſe ad Hom. Iliad. Φ.

Πλήθει γὰρ νέκυες ἐρεχθειὰ ῥέεθρα
Οὐδέ τι πῃ δύναται προχέειν ῥόον εἰς ἅλα δῖαν
Στρεφθεὶς νεκύεσσι.

Virg. Æn. 5.

———Cum Troja Achilles
Exanimata ſequens impingeret agmina muris,
Millia multa daret letho, gemerentque repleti
Amnes; nec reperire viam, atque evolvere poſſet
In mare ſe Xanthus.———

Horat. Epod. 13.

Te manet Aſſarici tellus, quam frigida parvi
Findunt Scamandri flumina, Lubricus & Simois.

Duos fontes habuiſſe innuit Poeta, Iliad. χ.

Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος·
Ἡ μὲν γὰρ θ' ὕδατι λιαρῷ ῥέει, ἀμφὶ δὲ καπνὸς
Γίνεται ἐξ αὐτῆς ὥσπ πυρὸς αἰθομένοιο.
Ἡ δ' ἐτέρη θέρει μὲν ὁμῶς εἰκυῖα χαλάζῃ
Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος ἠερόεντος·
Ἐνθὰ δ' ἐπ' αὐτῇσιν πλύνοι εὐρείας ἐϋγὺς ἔασιν
Καλοὶ, λαΐνεοι, ὅθι εἵματα σιγαλόεντα
Πλύνεσκον πρόσθεν ἅλοχοι, καλαί τε θύγατρες,
Τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἷας Ἀχαιῶν.

Scandia, vulgò *Schetland*, inſ. Oceani Britannici, ſeu Germanici, inter Orcadas ad occ. & Scandinaviam ad ort. Norvegis parens. *Scandia* quoque pars Scandinaviæ Auſtralis è reg. Silandiæ inſ. in ort. recedens, vulgò *Schonen*.

Scandiæ, inſ. plures ſinûs Codani, Cimbricæ Cherſoneſo ad ort. adjacentes. Ptol. cui 4. ſunt, quarum maxima nunc *Gothland* contra oſtia Viſtulæ; ſed apud Melam ſunt ſeptem.

Scandinavia, quæ & *Scandia*, (licèt Scandia ſit portio Scandinaviæ inter Norvegiam & Sueciam in ſinum Codanum porrecta) & *Baſilia* Diodoro, & *Baltia* Pytheæ, teſte Plinio, non inſ. ut credidit idem Plinius, ſed peninſ. maxima Septentrionalis inter mare Balticum ad Auſtr. quo à Germaniâ ſeparatur, & Oceanum Septentrionalem, in plures regiones diviſa ac 3. continens regna, Norvegiæ, Sueciæ & Gothiæ. *Vagina gentium* à Jornande dicitur.

Scapteſyle, urbs parva Thraciæ è reg. Thaſi. Steph. Corruptè vulgò legebatur olim *Scaptenſia*, apud Lucretium, lib. 8. v. 810. Tu autem lege,

Qualeis expirat Scapteſula ſubter odores.

Feſtus, *Scaptenſula* (lege Scapteſula) *locus ubi argentum foditur in Macedoniâ, dictus à fodiendo: namque Græce σκάπτειν effodere dicitur.*

Scaptia, op. Latii, à quo *Scaptia tribus* Plin. 3. 5. Erat autem inter Soram & Fabrateriam. Populi *Scaptenſi* Haliearn. Silius lib. 8. *Scaptia pubes.*

Scardo, *Scardona* Ptol. *Scardo* adhuc, teſte Nigro cum Volaterrano, urbs Liburniæ marit. in Dalmatiæ confin. inter Jaderam ad occ. & Sicum ad ort. 12. m. p. Pop. *Scardonitani* Plinio. Ibi *lacus Scardonius*, vulgò *Proclian.*

Scardona, inſ. Illyrici, Liburniæ oræ adjacens. *Mal Conſiglio* Villanovano.

Scardus, *Scodrus* Livio, inter Dalmatiam & Mœſiam infer. Ptol. *Marinat* Barletio.

Scarphia, *Scarphe* Straboni, op. Locrorum Epicnemidiorum in Achaiâ, in Phthiotidis confin. apud oſtia Boagrii flu. *Bondoniza* Moletio. Seneca in Troadibus:

Beſſan, & Scarphen; Pylon an ſenilem?

Hinc illud:

Βοαγρὶν τ' σκαρφὼ τ' καὶ Ἀυγέαν ἐρεπτώ.

Scarphe & *Scarphia* Euſtathio eadem; quem falli putat Delrius, quia, ſecundum illum, una eſt *Scarphia* Locrorum diſtincta à *Scarphe*, de quâ Pauſan. in Corinthiacis & Achaicis. Alia *Scarphia* Bœotiæ Straboni. Quod autem Seneca Pylon *ſenilem* dixerit, idem eſt quod Ovidius de eâdem urbe:

Nos Pylon antiquam, Neleia Neſtoris arva, &c.

Scarpoma, op. olim, nunc pag. Gall. Belg. in Lotharingiâ inter Tullum & Metas. *Scarpaigne* Ortel.o.

Scenæ, urbs Ægypti apud Nilum. Anton. pop. *Scenitæ.*

Scenitæ, Arab. Petrææ gens. Plin. Solinus cap. 37. *Verum hæc Arabia procedit ad uſque illam odoriferam ac divitem terram, quam Catabanes, & Scenitæ tenent, Arabes nobiles monte Caſio: qui Scenitæ cauſas nominis inde ducunt, quod tentoriis ſuccedunt, nec alias domos habent.* Ubi ſis vide Salmaſium in Plin. Exerc. pag. 483.

Scheria, dicta eſt Phæacia, five *Corcyra*, eò quòd Ceres metuens, ne fluvii ex continente influentes continenti eam adjungerent, Neptunum rogavit, ut amnes averteret, quo facto *Scheria* vocata eſt. Steph. Meliùs Bochartus deducit à Phœnicio סחרא *Schara*, quaſi *emporium* dixeris, aut *negotiationis inſulam.* Talis enim à Poeta deſcribitur, Odyſſ. 3.

Οὐ γὰρ Φαιήκεσσι μέλει βιὸς, οὐδὲ φαρέτρη,
Ἀλλ' ἱστοὶ καὶ ἐρετμὰ νεῶν, καὶ νῆες ἐΐσαι
Ἦσιν ἀγαλλόμενοι, πολιὴν περόωσι θάλασσαν.

Schinuſſa, inſ. parva maris Ægæi, una Sporadum, inter Melon & Ion. Plin. 4. 12. Stephano eſt inſula Phocica, vel Phocææ adjacens.

Schænus, Schæno adhuc portus Peloponneſi ad ſinum Saronicum, & ad Iſthmum, ubi is anguſtior, à Cenchreis 40. ſtad. in bor. *Schænus* item pagus à Thebis 50. ſtad. cum flu. cognomine. Eſt & *Schænus, nuntis* teſte Stephano, regiuncula à *Schæneo* patre Atalantes dicta, & flu. Arcadiæ, & alter apud Athenas fluens, teſte Strabone. *Schæni* meminit Papinius Theb. 7.

Qui breve litus Hyles, Atalantæumque ſuperbi
Schænon habent.

Sciapodes, vel *Scioppodes*, pop. Æthiopiæ, q. d. *umbripedes.* Plin. 7. 1. ex Cteſiâ hominum genus eſſe ſcribit qui Monoſceli vocantur, ſingulis cruribus miræ pernicitatis ad ſaltum; eoſdem *Sciapodes* vocari, quòd in majori æſtu humi jacentes reſupini, umbrâ pedum ſe protegant.

Sciathis, urbs Ægypti, apud Stetin mont. Ptol. Item Arcadiæ mons, teſte Pauſaniâ.

Sciathus, inſ. maris Ægæi inter Eubœam & Theſſaliam, Scopelo proxima, ante Magneſiam promont. Ejus mem. Val. Flac. lib. 2.

Jam Sciathos ſubſedit aquis.

Sciathus autem ſecundum Bochartum, per metatheſin ex קשיחא *Kſiatha*, qu. dixeris *duram* & *aſperam* inſulam facto ex argumento nomine. Quod planum faciunt hæc Senecæ de conſolat. ad Helviam cap. 6. *Deſerta loca & aſperrimas inſulas, Sciathum & Scriphum, Gyarum & Coſuram pete.*

Sciron, mons Atticæ in orâ inter Megara & Corinthum, ubi *Scironia ſaxa*, & *Scironides petræ* Straboni l. 9. à *Scirone* latrone dicta, non procul à Piræeo in mare inſtar ſcopuli 6. m. p. porrecta, teſte Solino. Seneca in Hippolyto.

Et ſcelere petræ nobiles Scironides.

Σκιρωνίδες πέτραι dicuntur etiam Euripidi in Hippolyto. Eſt & promont. Phthiotidis ad fin. Maliacum, in quod Thermopylæ terminantur. Claud. de bello Getico:

Thermopylæ: vaſtata mari Scironia rupes.

Statius Theb. 1. *Infames Scirone petras.* Σκείρωνος ἄκρη apud Eurip. in Hippolyto. Ubi Σκιρωνίδα locum ipſum appellatum docet Scholiaſtes. Rupem Scironiam vocat Claud. Bello Getico. *Abruptas Scironis arces* Corn. Gallus, ſeu quis alius author poematis quod *Ciris* vocatur. Hyginus Fab. 38. Scironem, qui ad mare loco quodam prærupto ſedebat, & qui iter gradiebatur, cogebat eum ſibi pedes lavare & ita in mare præcipitabat: Hunc Theſeus pari letho in mare projecit, ex quo Scironis petræ ſunt dictæ. Quæ ad verbum pene tranſlata ſunt ex Diodoro lib. 4. Locum pulcrè deſcribit Strabo initio libri 9. Μετὰ δὲ Κρομμυῶνα ὑπέρκειται ἡ Ἀττικὴ καὶ Σκιρωνίδες πέτραι, παρόδιον ἐκ ἀποκλῖσαι ποιοῦσαι θαλάττης· ὑπὲρ αὐτῶν δ' ὁδὸς ἡ ὁδὸς ἡ ἐπὶ Μεγάρων, καὶ ἡ Ἀττικῆς ἀπὸ τοῦ Ἰσθμοῦ, ὅπου ὁ σφόδρα πλησιάζει ἡ πέτρας ἡ ὁδὸς ὥστε πολλαχοῦ καὶ παράκρημνός ἐστι διὰ τὸ ὑπερκείμενον ὄρος, δυσβάτου τε καὶ ὑψηλοῦ. Ἐνταῦθα δὲ μυθεύεται τὸν τοῦ Σκείρωνος, καὶ τοῦ πυνθάνεσθαι τοὺς παίζοντας ἢ λεχθῆναι ὀφθῆναι ὡς χαθεῖλε Θησεύς. Barthius.

Sclavi, pop. Scythiæ Europ. qui in Illyricum demigrantes *Sclavoniæ* nomen indiderunt. De nominis origine vide Ægidium Fletcherum in Ruſſorum rep. c. 13. Subjicitur hæc regio hodie partim regno Hungarico, partim Venetis & principibus Auſtriæ. Duobus præcipuè fluminibus tota regio irrigatur, Savo, & Dravo, qui in Danubium corruunt. Sclavonica lingua, quæ nonnullis *Windiſcht*, & apud Latinos *Illyrica* appellari putatur, hodie omnium latiſſimè patet, ut quæ à mari Adriatico ad Oceanum Septentrionalem extendi videatur. Nam eò utuntur Iſtrii, Dalmatæ, Boſnenſes, Moravi, Bohemi, Luſatii, Sileſii, Poloni, Lithuani, Prutheni, Scandinaviæ incolæ, Ruſſi longè lateque imperantes, Bulgari, multæque circumvicinæ regiones Conſtantinopolim ferè uſque, adeo ut ejus etiam inter Turcas frequentiſſimus ſit uſus. Σκλάβοι Procopio, *Sclavini* Jornandi. Vide Cluver Germ. Ant. lib. 3. cap. 44. Quare autem *Sclavus* pro *ſervo* poni ſoleat, vide Voſſ. de Vitiis Sermonis lib. 2. cap. 17.

Scodra, urbs Dalmatiæ in Macedon. contin. apud Drilonem flu. Ptol. *Scutari*, & *Eſcodar* Turcis. Albaniæ reg. præcipua, ab Epidauro ſeu Ragusâ 60. m. p. in ort. ab Aſcrivio in medio 30. *Scodrus* ibi mons altiſſimus, de quo Liv. lib. 3. dec. 5. forte qui aliis *Scardus.*

Scolus, mons in orâ Bœotiæ ad ort. apud Eteonon & oſtia Aſopi flu. cum op. cognomine. Fuit & Macedon. op. apud Olynthum urb. teſte Strabone. Stat. l. 7.

Qui Scolon, denſamque jugis Eteonon iniquis.

Hinc proverbium: *Scolon ne proficiſceris ipſe, nec alteram comiteris*, quo utimur, teſte Euit. cum ſignificatur, abſtinendum à convictu alicujus, vel à loco, à quibus nihil ſit ſperandum boni. Nam *Scolos* apud Strab. lib. 9. vicus eſt Bœotiæ ad radices montis Citharonis inamœnus, incultus, infrugifer, de quo Plin. 4. 7. Nihilominus in Scolo Bœotiæ pago panis totius Græciæ laudatiſſimus fiebat, Pauſaniâ teſte, Vide Boch. Geogr. pag. 473.

Scombraria, promont. Hiſp. Tarrac. apud Carthaginem Novam, *Saturni promontorium* Plinio. *Cabo di Palos*, hodie vocatur, teſte Cluſio.

Scombraria, Hiſpaniæ inſ. ante *Scombrariam* promont. & apud Carthaginem Novam à qua 24. ſtad. recedit. *Scombraria* Ptolemæo, quæ & Herculis, teſte Strabone lib. 3. qui à multitudine *Scombrorum*, qui inibi capiuntur, ſic dictam tradit. Vide ſis illic Caſaubonum. *Eſcombrera* hodie dici ſcribit Florianus.

Scordiſci, & *Scordiſcæ* Straboni, *Scordiſſi* Trogo, Poſidonio, & S. Rufo, pop. Pannoniæ infer. Araviſcis finitimi ad Auſtr. quorum urbs *Sirmium*, teſte Niceta.

Scoti, Britanniæ pop. Septentrionales, quondam Anthropophagi, teſte B. Hieronymo 2. contra Jovinianum. *Quid* (inquit) *loquitur de cæteris nationibus, cum ipſe adoleſcentulus in Galliâ viderim Scotos, gentem Britannicam humanis veſci carnibus, & cum per ſilvas porcorum greges, & armentorum, pecudumque reperiant, paſtorum nates, & fœminarum papillas ſolere abſcondere, & has ſolas ciborum delicias arbitrari?* Ammianus primus inter ſcriptores Latinos eorum meminit, quos ex Hiſpaniæ Cantabriâ oriundos, atque inde in Hiberniam migrantes, tandem in Scotiâ ſedem fixiſſe dicit. *Guydhyl* Britannis, teſte Lhuydo, à picturâ qu. *Picti* appellati, teſte Iſidoro, vel ab *obſcuritate* ac *tenebris*, quæ σκότος dicuntur. An vero Scoti prius Hiberniam occuparint, dijudicent alii ex hiſtoriis. Illud certum (inquit Ferrarius) nomen Scotiæ utrique regioni fuiſſe commune; ac Scotos, ejectis Pictis, regione potitos, illi nomen indidiſſe. Scotos etiam (quos alii à Scythis voce depravatâ dictos putant) olim in Hibernia conſedиſſe, nomenque Scotiæ ipſi Hiberniæ indidiſſe, & illam etiam Scotiam per aliquot ſecula appellatam fuiſſe invenitur apud Oroſium, D. Proſperum, Iſidorum, Bedam, Bernardum, &c. Horum regio *Scotia* dicitur olim *Caledonia*, de quâ Tacitus in Agricolæ vitâ. Vulgò *Albayn*, teſte Lhuydo, hodiè *Scotland*, ab Anglia monte Cheviotâ diſcreta, in plures regiones diviſa: in quâ Alata Caſtra, ſive Edinburgum, urbs regia, Andreapolis, & Glaſquum metropoles. Grampio monte aſpero & informi (cujus Tacitus meminit) bifariam dividitur. Is enim à Germanici maris litore ad oſtia Deæ fluminis latera Aberdoniæ abluentis, per mediam Scotiam, in Hibernicum mare tendens ad lacum Lomundum ſiſtitur. Incolæ qui cis Grampium mont. meridionalem partem habitant, ſunt benè morati, & humaniores: qui alteram partem Septentr. verſus accolunt, genus hominum aſperum ac longè duriſſimum eſt. Hinc *Scoticus* Claud. de laud. Stilic.

Ne bella timerem
Scotica, vel Pictum tremerem.

Vide plura apud H. Boëthium, J. Majorem, & G. Buchanaum in hiſtoriis Scoticis.

Scotiæ Urbes.

Aberdonia, *Aberdeen*, Academ.
Abrenetha, *Abernethy.*
Aerea, *Ayre.*
Alata caſtra, *Edinburgh*, urbs regia & Acad.
Andreapolis, *S. Andrews*, Academ.
Brechinium, *Brechin.*
Candida caſa, *Withern.*
Caſtrum Britonum, *Dunbriston.*
Caſtrum Caledonium, *Dunkelden.*

Chanrea,

Chanrea, *Chanonry.*
Donum Dei, *Dundee.*
Dornocum, *Dornock.*
Dumblanum, *Dumblane.*
Dunfresa, *Dunfriese.*
Elginum, *Elgin.*
Fordunum, *Fordon.*
Glasquum, *Glascow*, Academ.
Hamiltonum, *Hamilton.*
Innernium, *Innerneſſe.*
Insula S. Columbi, *Columb-kill*, juxta Mulam.
Kirchvallum, *Kirkwall* in Pomoniâ.
Lisnoria, *Liſmore.*
Mussalburgum in Laudoniâ, *Myſſelborough.*
Perthum, *S. Johnſton.*
Stephanodinum, *Dunſtafag.*
Strivilingum, *Sterling.*
Suavicordium.
Victoria, *Wington*, al. Inch-Keith.

Scotina, locus in Lacedæmone plenus quercubus. Verum inde nomen non habet, ſed à Jove *Scotino* illic honorato. Steph. ex Pauſaniâ. Locus quem reſpexit in Laconicis, reperitur, qui eſt liber 3. Itaque ſcribendum τείτῳ apud eum pro ἑκάτῳ. Inſuper pro Σκολινὰ, & Σκολινᾶς, ſcribe Σκιστὰ, & Σκίστης. Loci ejuſdem mem. Polybius extremo lib. 10.

Scultenna, fluvius Flaminiæ. Liv. Plin. *Panaro* Leandro. Apud Strab. antiquum vocabulum corruptum legitur Σκυτάνα pro Σκολτάνα: locus eſt lib. 5. *Lanam mollem & omnium longè pulcherrimam oi circa* Μυτίνλων τόποι καὶ ἡ Σκολτάνα πολαμὸν φέρουσι.

Scylla, ſaxum in freto Mamertino inter Siciliam & Italiam, periculoſum nautis mare faciens, hodie *Scyllo*, teſte Fazello. Brutiorum item op. apud Melam, *Siglio* Leandro. Et inſ. deſerta circa Thraciæ Cherſoneſum. Plin.

Scyllaceum, op. in finibus Calabriæ. Virg. Æn. 3.

Cauloniſque arces & navifragum Scyllaceum.

Dicitur etiam *Scylletium*, vulgò *Squilacci.* Vide Cluver. Ital. Ant. lib. 4. cap. 15. Long. 41. 40. Lat. 38. 53.

Scylleum, promont. Peloponneſi, in orâ Argiæ reg. in agro Hermionico, *Scyllium* Ptolemæo, *Capo Scigli* Sophiano, ſinum Argolicum à Saronico dividens. Σκύλλαιον ἄκρα Stephano dicitur. Eſt & op. Brutiorum in Italiâ. Mela lib. 2.

Scyros, inſula contra Magneſiam in mari Ægæo, Lycomedis regis patria,, in quâ Achilles puellari habitu educatus Deidamiam regis filiam vitiavit, & ex eâ Pyrrhum ſuſcepit. Hinc *Scyrius*, & *Scyrias*, fæm. Ovid. 1. Art. Am.

Scyrias Æmonio victa puella viro.

Hæc inſ. capris abundat feris, ex quibus adagium eſt apud Zenodotum. *Capra Scyria*, in eos qui beneficium malefcio contaminant, ſicuti *capra Scyria* quæ calce mulctram lacte plenam evertit. *Scyrius principatus*, adagium ortum eſt, de tenui regno dictum, teſte Suidâ, quòd hæc inſ. à Pelaſgis & Caribus quondam inhabitata, petricoſa ſit & infrugiferâ. Lapis hujus inſ. integer ſupernatat, comminutus mergitur. Plin. 36. 17. Dionyſ. verſ. 521.

Σκῦρός τ' ἠνεμόεσσα, καὶ αἰπεινὴ Πεπάρηθος.

Ubi ſis vide Montanum. Græcè quidem σκῦρος eſt λατύπη, ut volunt, i. e. quod à lapidibus marmorarii abradunt: Et in Euſt. σκυρώδης occurrit pro *petricoſo*, & in Heſychio σκυρωθῆσι pro λιθωθῆσι. Et in Pindaro Pythiâ 5. σκυρωτὰν ὁδὸν, Scholiaſtes λιθόστρωτον, Heſychius ἀπόκεκλον interpretatur. Inde Scyrus dici putatur, quia petricoſa eſt inſula. Sed vox hæc Græcis quam eſt infrequens, tam familiaris eſt Arabica שׂחור *ſuchur* pro petris, à quâ Σκύρος nomen deduci potuit non incommodè. Boch. Statius in Achilleide.

Quam ſe ſcopuloſa levavit Scyros.

Heſychius: Ἀρχὴ Σκυρεία, ὅτι ἐξ αὐτῆς ἐστελῶν, καὶ μηδὲν λυσιτελὲς ἐχόντων. Ἔστι γὸ καὶ λυπρὸς καὶ πεῤῥώδης ἡ Σκῦρος. Strabo quidem hanc inſ. præcipuè ab Achillis latebris & affinitate cum Lycomede celebratam memorat; deinde etiam ob marmor, quo integræ columnæ exſectæ Romæ fuerint conſpicuæ; tertio & ob capellarum fœturam. Hæc tamen res non potuerant facere, quin & infelici & aſperâ reg. hæc inſ. habita fuerit, cum exules etiam in eam deportatos lectum ſit. Jul. Pollux lib. 8. cap. 7. Σκυρεῖον δ' οἶκον ὀνομάζουσιν οἱ νομοδιδάσκαλοι τὰ πραχεῖαν, οἱ δὲ φυσιολογοῦντες ἐσκήπτουσιν εἰς σκῦρον, ἢ εἰς λῖμνον ἀποδημεῖν. Quindecim m. p. Delo abſtitiſſe auctor eſt Plin. 4. 12. Quinquaginta mill. infra Lemnum ſitam, & altiſſimis montibus conſpicuam P. Bellonius obſerv. 1. 34. Sitam medio itinere inter Lesbum & Euboeam notat Jo. Anton. Maginus. Inter Cycladas refertur Pomponio. Melæ lib. 2 cap. 7. Ἠνεμόεσσαν vocat Dionyſ. Perieg. verſ. 521. Quo loco de etymo ejus Euſtathius, quem ſis conſule. A Pelaſgis & Caribus olim habitatam ex Nicolao ſcribit Stephani Epitomator. Adoleſcens autem admodum eo detruſus eſt Achilles. Unde Claud. Epithal. Hon.

Scyria ſic tenerum virgo flammabat Achillem.

Scythia, provincia Aſiæ gemina; citerior, quæ intra Imaum mont. Ptol. dicitur, inter Sarmatiam Aſiæ ad occ. & Scythiam alteram ad ort. ac inter mare Caſpium ad merid. & Oceanum Borealem, ſeu Scythicum ad Arctos, in plures regiones diviſa, quæ omnes ſub uno Tartariæ nomine comprehenduntur. Altera ulterior, ſeu extra Imaum mont. in ort. vergens, & ipſa in plures diviſa regiones, quarum quæ ad ort. extenditur Sericæ contermina *Cathay* nominatur; quæ ad occ. *Regno di Cambalu* dicitur, & *Mongul.* Equis Scythia maximè abundat, quorum carnibus populi veſcuntur. Aſinis vero, propter loci frigiditatem, (uti & à fulminum caſu ob eam cauſam immunis eſt) caret, Plinio teſte. *Scythia* quoque Europæa pars eſt Sarmatiæ, ab oſtiis Tanais ad oſtia Istri Mæotidi & mari Euxino expoſita. Dionyſius:

Σύρεται εἰς Σκυθίλιν τε καὶ εἰς Μαιώτιδα λίμνην.

Virgil. lib. 1. Georg.

Mundus ut ad Scythiam, Riphæaſque arduus arces
Conſurgit, premitur Libyæ devexus ad Auſtros.

Pop. *Scythæ*, hodie *Tartari*, gens numeroſiſſima in plures populos diviſa. Sunt & *Scythæ* in Europâ, apud Mæot paludem incolentes, qui & Mæotæ, Alani, Agathyrſi, Geloni, & Sauromatæ, quos omnes tam Europæos quam Aſiaticos Tartaros nominamus. Qu. Curtius lib. 6. c. 2. *Scythæ regionem campeſtrem, ac fertilem occupaverunt, graves adhuc accolæ* (Perſis ſc.) *Sedes habent in Europâ & Aſiâ. Qui ſuper Boſporum colunt, aſcribuntur Aſiæ. At qui in Europâ ſunt, à lævo Thraciæ latere ad Boryſthenem, atque inde ad Tanaim alium amnem rectâ plagâ pertinent. Tanais Europam & Aſiam medius interfluit: nec dubitatur quin Scythæ, qui Parthos condidere, non à Boſporo, ſed ex regione Europæ penetraverint.* Sunt in eruditis, inter quos eſt M. Zuerius Boxhornius, qui gentem Scythicam à ſagittandi ſtudio & arte Germanico vocabulo appellatam cenſeant. Neque pudere Germanos poteſt originis Scythicæ, quòd illa gens & rerum geſtarum gloriâ, & rectitudine morum ac ſimplicitate laudata ſcriptoribus ſit. Nec ſapientiæ laudem iis adimit Curtius lib. 7. cap. 8. *Scythis*, inquit, *non ut cæteris barbaris rudis & inconditus ſenſus eſt. Quidam eorum ſapientiam capere dicuntur, quantamcunque gens capit, ſemper armata.* Et docet oratio, quæ ibi ſequitur, libera quidem, cæterum magnanima & ſapiens. Lege etiam egregium Horatii carmen lib. 3. Od. 24. in quo Scytharum mores Romanis præfert, & gentem ab æquitate, juſtitia, & pudicitiâ elegantiſſimis verſibus commendat. Scythæ & Ægyptii diu de generis antiquitate contenderunt: in quo certamine ſuperatis Ægyptiis, Scythæ antiquiores viſi ſunt. Scythæ olim nullas urbes habuerunt, nulla mœnia, domos ſecum ferentes, unde & *Hamaxobii* dicuntur. Hinc Horatius:

Campeſtres melius Scythæ
Quorum plauſtra vagas rite trahunt domos.

Idem alibi:

Te Dacus aſper, te profugi Scythæ.

Seneca in Herc. Inſano:

Intravit Scythiæ multivagas domos,
Et gentes patriis ſedibus hoſpites.

Herodot. lib. 4. Τοῖσι δὲ μήτε ἄστεα, μήτε τείχεα ἦν ἐκπεπομφότα, ἀλλὰ φαρετοῖκοι ἐόντες πάντες ἔωσι, ἱππότοξοι, μὴ ἀπ' ἀεκόντων ἀλλ' ἀπὸ κτίσιων ζώοντες. Scytharum juſtitiam oſtendit Boch. lib. 3. Geogr. c. 9. Vide quoque plura de illis apud eundem, cap. 13. ejuſdem libri. Scytharum vocabulum quàm latè ſumptum antiquiſſimis Græcis, docet Cluver. Germ. Ant. 1. 2. *Scytharum* nominis origo ab Ebraicâ voce שׁדד cum puncto ſemol deduci, quod eſt *declinare, errare*; poteſt & à שׁרר cum puncto dextro derivari quod ſig. *diſcurrere*, & *obambulare.* Utraque notio Scytharum moribus apprimè congruit, quos πλάνητας errabundos & ἀμαξοβίους fuiſſe conſtat. Sed ea vocabuli ratio, quam Epiphanius affert, quod ſc. ἀπὸ τῆ κλίματος τῆ ὄρεος Εὐφράτου εἰς Ἀσίαν declinaverint, non valdè mihi probatur. Neque enim verum puto, Scytharum nomine priſcos illos inſignitos, qui poſt diluvium turrim illam architectati ſunt. Etymologicon M. σκύζασθαι quod eſt *iraſci* & *ſupercilium contrahere*, πεῤῥὶ τοὺς Σκύθας nominatum ſcribit; quoniam iracundi Scythæ. Sed forſan Σκύθας Græci ἀπὸ τῆ σκύζασθαι reduxerunt Dionyſ. Petavius. Morem ſepeliendi apud Scythas innuit Sil. lib. 13.

At gente in Scythicâ ſuffixa cadavera truncis
Lenta dies ſepelit putri liquentia tabo.

Ab his Scythis hâc in re non uſque diſcrepant Colchi, de quibus Apollonii Schol. in lib. 4. Οὐ θάπτουσιν ὅτε καίειν, ὅτε θάπτειν βύρσας δὲ νεκρῶν ἑλκύντες ἐκείνων ἕλ' ἀσίνων τὰ σώματα. Fœminis ob modeſtiam aliter conſulebatur.

Scythia minor, ſic dicta eſt pars Mœſiæ, ad diſtinctionem majoris Scythiæ illius, quam Scytharum innumeræ gentes olim incolebant: ut ſcribit Jornandes in Geticis, ubi de Tomyri Re-

girâ: *In partem*, inquit, *Mœſiæ, quæ nunc ex magnâ Scythiâ nomen mutuata, minor Scythia eſt appellata, tranſiens.*

Scythopolis, urbs Libyæ. Steph. Alia eſt in Decapolitanâ Syriâ. Plin. 5. 18. Strabo lib. 16. Galilææ proximam eſſe ſcribit. Ejus vetus nomen erat *Bethſan*. Euſeb. 1 Chron. Σκύθαι ἢ Παλαιστίνων κατέδραμον, καὶ ἢ Βαισὰν κατέχει ἢ ὀξ αὐτῶν κληθεῖς Σκυθόπολις. Long. 66. 20. Lat. 31. 36.

Sebaſte, tergemina: una Palæſtinæ in Samariâ, vulgò *Samaria*. Altera Ptol. & Steph. quæ & *Auguſta* in orâ Ciliciæ apud Corycum, inde in ort. parum diitans, hodie *Seveſta*. Alia Ptol. in Albione op. in fin. Damnoniorum. *Leskerd*. Villanovano.

Sebaſtopolis, urbs gemina, una Cappadociæ mediterranea, *Suvas* hodie, præclara, à quâ nomen eſt regioni, & ubi ſedes eſt ſatrapæ Turcarum. Altera quæ & Dioſcurias Ptol. *Savatopoli* Nigro, urbs Colchidis maritima inter Phaſidem ad merid. 100. & Heracleam urb. Heniochorum ad occ. 80. m. p. Long. 71. 10. Lat. 46. 45.

Sebenicum, *Sicum*, Ptol. urbs Dalmatiæ in orâ, epiſc. ſub arch Spalatenſi, Scordonæ proxima, inter Jaderam ad occ. 48. ac Tragurium in ort. 32. m. p.

Sebeniticum, *Sebennyticum* Steph. Strab. ac Ptol. *Sebenniticum* Melæ ac Plinio, oſtium Nili inter Bolbitinum ad occ. & Pathmeticum ad ort. *Sturioni* Nigro.

Sebetus, hodie *fiume della Meddalena*, teſte Scipione Mazzellâ, flu. Campaniæ apud Neapolim fluens. Ejus mem. Columella lib. 10.

Doctaque Parthenope, Sebethide roſcida lymphâ.

Statius Sylv. lib. 1. Carm. 2.

At te naſcentem gremio mea prima recepit
Parthenope: dulciſque ſolo tu gloria noſtro
Reptaſti, nitidum conſurgat ad æthera tellus
Eubois; & pulchrâ tumeat Sebethos alumnâ.

Vibius in Catalogo fluminum: *Sebethos Neapoli in Campaniâ.* Virgil. Æn. 7.

Nec tu carminibus noſtris indictus abibis
Oebale, quem generaſſe Telon Sebethide nymphâ
Fertur Teleboum Capreas quum regna teneret.

Ubi Servius: *Oebalus filius eſt Telonis & nymphæ Sebethidis: hæc autem eſt juxta Neapolim, ſed Telon diu regnavit apud Capreas inſulam, contra Neapolim ſitam.*

Secoanus, flu. Maſſilienſium. Steph. De *Sequanâ* flu. loqui videtur.

Secontia, quæ & *Seguntia* Livio dici videtur, gemina eſt: *nova*, nunc *Siguenza*, urbs Hiſp. Tar. in Celtiberis, academia & epiſc. ſub Arch. Toletano, in nova Caſtella, apud Arragoniæ fines. *Segontia* Plinio, & *Segortialacta* Ptol. inter Bilbilim urb. Arragoniæ, & Complutum op. & acad. Caſtellæ novæ 16. leuc. *Vetus* vero *Medina Cœli*, op. vicinum, à novâ 4. leuc. Bilbilim verſus 12. in monte, Ducali titulo ornatum.

Secontia, altera Ant. *Segincia* Livio, op. Hiſp Tar. in regno Arragonio, & in fin. Celtiberorum, *Muela* hodie, teſte Gaſq. Varrerio. Aliis eſt *Epila*, op. ejuſdem regni à Cæſaraugustâ 7. leuc.

Secor, Gall. Aquit. portus. Ptol. *Lyſſon* Villanovano & Cænali.

Secuſiani, *Segusiani* Cæſari, pop. Gall. Celt. quorum reg. *La Foreſt*, teſte Pineto, nominatur, inter Lugdunenſes ad ort. & Arvernos ad occ. ubi *Forum Segusianorum* vulgò *Feurs*, & Mons Briſonis, *Montbriſſon* op. primarium.

Sedetani, *Sedentani* Silio, *Hedetani* Ptol. pop. Hiſp. Tarrac. apud Sucronem flu. incolentes. Silius lib. 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atque altrix celsâ mittebat Setabis arce.

Σιδήται Appiano in Libycis. Σιδήλαοι Straboni lib. 3. Μετὰ δὲ τοὺς Κυπρίους πρὸς Νότον εἰσὶν ἐπ' ὄρους οἰκοῦντες, ἢ Ὀρεσσίδαι, καὶ μετὰ ἢ Σάκραινα χώραν Σιδήλαοι μέχρι Καρχηδόνος. Vide Dauſqueium ad prædictum Silii locum, pag. 132.

Seduni, pop. Gall. Belg. ad Rhodanum inter Allobroges ad ad occ. & Rhetos ad ort. *Valleſiani* Italis, quorum urbs *Sedunum*, *Sion* Italis, & *Sitten* Germanis inter Mediolanum & Genevam.

Seduſii, pop. Germ. Suevis finitimi. Sunt qui horum op. *Sedan*, ſive *Eſdan* in Gall. Belg. ad Moſam putent; ſed falluntur, cùm apud Cæſarem pop. ſint. Germ. non Galliæ.

Segalauni, *Segovellauni* Plin. pop. Gall. Narbon. ad Rhodanum in Delphinatu, quorum urbs *Valentia* & op. *Saillans*, teſte Dalechampio.

Segeda, *Segida* Strab. & Steph. *Seges*, teſte Mariana, op. olim, nunc pag. Hiſp. Tarrac. inter Numantiam ſeu Soriam, & Uxamam. Fuit & *Segeda* op. Hiſp. Bæt. *Julia Contributa* cognominata, teſte Plinio.

Segedunum, op. Albionis in Northumbriâ, *Stigbil* Camdeno, prope *Seton*, Item op. ſeu urbs Jazygum in confin. Daciæ ad Tibiſcum flu. *Segedin*, vel *Seged* Lazio.

Segelocum, op. Angliæ. Anton. *Littleborough* Camdeno in Comit. Nottinghamenſi.

Segerra, Ptol. op. olim, nunc pagus Hiſp. Tar. in regno Valentiæ.

Segeſta, op. Siciliæ ab Ænea conditum. Vide *Egeſta*, & Cluver. Sicil. Ant. l. 2. c. 2.

Segeſta, Tiguliorum, op. Liguriæ in orâ litorali, inter Genuam & Spediam. Vulgò *Seſtri di Levante*.

Segeſte, *Segeſtica* Straboni, urbs Pannon. ſup. ad Segeſticam inf. penè extincta, quæ *Seged*, vel *Segeſa*, & *Soſſed* hodie dicitur, Bonfinio teſte.

Segeſterorum urbs, *Segeſtero*, & alibi *Seguſtero* Anton. urbs Gall. Narbon. epiſc. Provinciæ in Delphinatûs confin. ad Druentiam flu. Hodie *Siſteron*, vel *Ciſteron*.

Segeſtica, hodie *Zigea*, teſte Lazio, inf. Pannon. ſup. in Illyrici ſeu Liburniæ confin. ad Colapis cum Sao flu. confluentiam. Item op. Hiſp. Tarrac. quod Ambr. Moralis idem *Segedæ* eſſe putat. Hujus mem. Livius lib. 4. dec. 4. eam urbem opulentam vocans, & à Rom. P. Manlio duce captam, referens.

Segiſama Julia, *Segeſama* Strab. op. olim, nunc pag. Hiſp. Tar. in fin. Vardulorum. *Veyzama*, teſte Steph. Garibæo. Alii in Vaccæorum & Cantraborum confin. ponunt, quibus Ptol. magis ſuffragatur, illam inter Rhaudam, & Palantiam deſcribens.

Segiſamonolum, *Segiſmonculum* Ptol. op. Hiſp. Tar. in fin. Autrigonum, inter Calagurim, & Locobrigam.

Segni, pop. & op. Belgii in tractu Leodienſi, à Leodio 8. leuc. in Sylvâ Arduennâ. *Signey*, vel *Siney*, teſte Huberto Leodio.

Segobrica, hodie *Cabezza del Griego*, teſte Morali, urbs olim epiſc. Hiſp. Tar. ſub arch. Toletano, nunc pagus in Celtiberis. Eſt & *Segobriga*, op. Hiſp. Tar. in regno Caſtellæ, hodie *Sepulveda*.

Segodunum, urbs Germ. Ptol. *Nurnberg*, teſte Pirchaimero. Item urbs Ruthenorum in Gall. Aquitanicâ, vulgò *Rhodez*.

Segontia, *Seguntia* Livio, *Secontia* Anton. urbs Hiſp. Tarracon. Hodie *Siguenza*.

Segontia altera, Ptol, *Seguntia* Plin. *Seguntia* Livio, *Serguntia* Straboni, vulgò *Giſgonza*, op. olim, nunc pag. Hiſp. Bæt. apud Lethem flu.

Segontiaci, pop. Belgarum in Comit. Hantonenſi. Cæſar. Horum op. *Vindonum*, hodie *Silceſter* Anglis, & *Caer Segont* Britannis; *Segontium* vero Antonini eſt op. Arvoniæ comit. Walliæ, contra Monam inſ. non procul à Bangorio, à Devâ, ſeu Ceſtriâ urbe plus 40. mill. Nomen à præterfluente flu. qui etiamnum *Sejont* appellatur, ſumpſit. Long. 15. 40. Lat. 53. 45.

Segoregii, pop. Gall. Narbon. de quibus Alex. ab Alex. lib. 1. cap. 24.

Segortialacta, Arevacorum in Hiſp. Tarrac. urbs hodie *Sepulveda*, teſte Villanovano.

Segovellauni, Plin. qui forte *Segalauni* Ptol. pop. Gall. Narbon. *Valentinois* Pineto.

Segovia, Arevacorum urbs in Hiſp. Tar. *Segubia* Ptol. Alia in Bæticâ. Plin. Eſt item Germ. op. Ortelius ex Ptol. quam *Seckow* urb. Salisburgenſis ditionis eſſe volunt. Long. 35. 30. Lat. 47. 25.

Seguntium, vel *Segontium*, Angliæ urbs. Anton. quæ *Silcheſter* hodie dicitur in agro Southamptonenſi.

Seguſiani, *Secuſiani* Plin. pop. Gall. Celt. quorum tractus *Lyonnois*, & *la Foreſt*, trans Rhodanum nominatur, cujus caput eſt Mons Briſonis inter Lugdunum & Podium. Male *Sebuſiani* errore librariorum Cæſari dicuntur.

Seguſium, *Seguſio* Plin. & Ant. urbs Gall. Subalpinæ ad Alpium Cottiarum radices, vulgò *Suſa*.

Seleucia, urbs Aſiæ multiplex. I. in Meſopotamiâ ad Tigrim flu. contra Cteſiphontem, inde 3. m. p. cognomento magna, patriarchæ Neſtorianorum ſedes, *Moſul*, teſte Nigro. Apud hanc, utpote Tigranis regiam, Amphicrates Athenienſis rhetor exulans, à Seleucianis rogatus, ut eos rhetoricam doceret, reſpondit, *Delphinum non capit patina*: quo dicto ſignificare voluit exiguos ingenio non poſſe magna capere, quales erant ipſi Seleucienſes. Refertur à Plut. in Lucullo. Long. 79. 20. Lat. 35. 40. II. Syriæ, *Pieria* cognomine, apud oſtia Orontis, *Soldin*, teſte Nigro; utraque à *Seleuco*, Antiochi filio, urâ cum Antiochiâ, & Apamiâ, condita. Long. 68. 36. Lat. 35. 26. III. Ciliciæ, cognomento *Aſperæ*, ad Calycadnum flu. prius *Olbia*, & *Hyria*, teſte Seph. Long. 64. 00. Lat. 38. 40. IV. Piſidiæ in Pamphyliæ confin. inter Antiochiam Piſidiæ ad Bor. & Pergen. Pamphyl. ad merid.

Seleucobelus, urbs Syriæ juxta Belum. Steph. Long. 60. 30. Lat. 39. 35.

Selga,

Selgâ, urbs Pamphyliæ mediter. hodie *Philadelphia* Nigro. Stephanus eam in Pisidiâ ponit. Strabo quoque *Selgenſes* Πισιδῶν ἀξιολογώτατους vocat, & 20. virorum millia olim in eâ urbe fuiſſe, ac prudentem Reip. adminiſtrationem laudat. Dionyſ. verſ. 859.

——Καὶ ὧ ἐπολίσσατο λαὸς
Πεὶν ποτ' Ἀμυκλαίων μεγαθύμου ἐν χθονὶ Σέλγη.

Hinc tamen impudici ἀσύγκλητοι dicti cum α epitatico. Ita Suidas & Etymologus. Euſt. ὅθεν κατ' ὀπτασιν λέγονται ἀσύλλογοι ἐπὶ τῶν ἀκαθάρτων ζώντων. Ex quo fit, ut *Selgam* ſuſpicetur Bochartus per literarum metatheſin, nomen habere ab Hebræo שגל *ſoagal*, i. e. *coire* & *conſtuprare*.

Selinus portus, *Saloneſ* Mercatori, *Porto Alberto* Caſtaldo, portus Marmaricæ inter Catabathmum ad occ. & Parætonium urb. in ortum.

Selinus, urbs gemina cum flu. cognomine; Una in orâ Siciliæ Auſtrali, inter Thermas ad ort. 18. & Mazaram ad occ. 100. m. p. (licet Ptol. oſtia Selinuntis inter Mazaram & Lilybæum ſtatuat) exciſa, à Megarenſibus, ſive à Phœnicibus condita: *Terra di Pulici* hodie Fazello; flu. vero *Madiuni* nominatur. Virg. Æn. 3.

Teque datis linquo ventis palmoſa Selinus.

Silius Italicus lib. 4.

Audax Hybla favis, palmis quoque onuſta Selinus.

Altera in orâ Ciliciæ, *Iſlenos* hodie Turcis, inter Jotapam ad occ. & Antiochiam ſuper Cragum ad ort. prope oſtium Selinuntis flu. quæ & *Trajanopolis* dicta fuit, teſte Xiphilino, quòd ibi Trajanus Imp. deceſſerit. Lucan. lib. 8.

Quo portu mittitque rates, recipitque Selinus.

Sellæ, pop. Epiri. Lucan lib. 3.

——*Querculque ſilentes*
Chaonio veteres liquerunt vertice Sellæ.

Σῆλοι apud Homerum, & ex eo Strab. & Steph.

Selleis, flu. Peloponneſi ex Pholoe monte in Arcadiâ profluens, ac inter Chelonatem promont. & Cyllenen urb. in Ionium mare delabens. Hom. Iliad. ό.

Ἦγαγε δὲ Ἐφύρης ποταμὸς ἀπὸ Σελλήεντος.

Selybria, Thraciæ urbs ad Propontidem Ptol. Σηλυμβρία Stephano. Strabo tradit ante *Selin* dictam, poſtea addita *Bria*, quod Thracum linguâ urbem ſig. *Selybriam* appellatam. At Heſychius explicat Βοῖαν ἢ ἐν ἀγρεῦσι κώμην. *Olybria* Suidæ dicitur. Long. 55. 15. Lat. 43. 10.

Semnones, Ptol. pop. Italiæ in orâ Umbriæ, mari Adriatico expoſiti, inter Æmil. ad occ. & Picenum ad ort. Item pop. Germ. Ptol. quorum regio Marchia Brandeburgenſis hodie dicitur.

Sempronium, op. Pannon. ſuper. à *Sempronio* Secundino cive Romano conditore dictum, in Hungariæ & Auſtriæ confin. inter Viennam & Sabariam, *Oedenburg* Lazio. Long. 39. 34. Lat. 47. 56.

Sena, Piceni ſive Umbriæ in Italia op. in litore Adriatici maris non longè à Metauro flu. à Gallis Senonibus conditum, & appellatum, ut ex Polybio conſtat lib. 2. Unde *Senogallia* dicitur Plinio lib. 3. cap. 4. Sil. lib. 8.

Et Clanis, & Rubico, & Senonum de nomine Sena.

Idem lib. 15.

——*Quâ Sena relictum*
Gallorum è populis ſervat per ſecula nomen.

Alia op. Hetruriæ in eâdem Italiâ, ſive urbs hoc nomine, quæ hodieque durat, elegantiâ ſermonis Italici celebris. De utraque plura Cæſar Orlandius de urbis Senæ, ejuſque epiſcopatus Antiquitate. Eſt & Flaminiæ ſive Æmiliæ flu. *Sena*. Vide *Senna*.

Sephorim, urbs Palæſtinæ in Galilæâ ad mont. Carmeli radices, proxima Canæ; quæ & *Autocratoris* & *Diocæſarea* dicebatur. Long. 66. 40. Lat. 32. 26.

Sepias, Macedon. promont. Ptol. Apollonii Scholiaſtes: Σηπιὰς, ἀκρωτήριον ἐν Ἰωλκῷ ὕπου κηλώμενον διὰ τὸ τὴν Θέτιν ἐκεῖθεν εἰς Σηπίαν μεταβεβηκέναι διωκομένην ὑπὸ Πηλέως.

Sepinum, *Sæpinum* Ptol. col. & op. Samnii. Populi *Sepinates*. Long. 38. 48. Lat. 41. 40.

Seplaſia, forum Capuæ, in quo unguentarii negotiabantur. Hinc *Seplaſiarius* pro unguentario, & effœminato.

Septa, Græcis *Septon*, urbs Maurit. Tingit. ad fretum Herculeum. *Zeuta* Hiſpanis, *Beni Maraç* Mauris, teſte Marmolio.

Septem Aræ, olim op. nunc pagus in Luſit. *Azumar* Vaſconcello.

Septem Fratres, ſeptem montes Maurit. Tingit. apud Herculis columnas; ubi olim elephantorum copia, teſte Solino.

Septem maria, Herodian. ἑπτὰ ὕδατα Dionyſ. Halicarn. *Atrianorum paludes* Plinio, *Stagna Hadriatica* Servio, *Paludes Tartari* Tacito, hodie *Lagune di Venetia*, paludes circa urb. Venetam, in quas Padus, cum Atheſi & Tartaro 7. oſtiis effunditur.

Septempeda, Picenorum urbs mediter. Ptol. *S. Severino* hodie L. Alberto. Long. 37. 00. Lat. 43. 15.

Septicollis, urbs Roma ſic dicta quod *ſeptem colles* habeat, viz. *Palatinum*, *Quirinalem*, *Aventinum*, *Cælium*, *Viminalem*, *Exquilinum*, & *Janicularem*. Virg. Georg. 2. ubi de Româ.

Septemque una ſibi muro circumdedit arces.

Horatius in Carm. Seculari:

Dii quibus ſeptem placuere colles.

Propertius 3. 11.

Septem urbs alta jugis, toti qui præſidet orbi.

Martialis lib. 4.

Hic ſeptem dominos videre montes.

Statius in Sylvis:

Quis ſeptem geminæ poſuiſſet mœnia Romæ.

Cic. Epiſt. 3. lib. 6. ad Art. ὄξ ἀστεως ἑπτάλοφος. Vet. Gloſſ. *Septimons*, ἑπτάλοφος. *Septimontium* ἑπτάδειον. Ovidius Triſt. 1. 4.

Sed quæ ſeptem totum circumſpicit orbem
Montibus, imperii Roma, Deûmque locus.

Idem lib. 3. el. 7.

Dumque ſuos victrix ſeptem de montibus orbem
Proſpiciet domitum Martia Roma, legar.

Claud. de ſec. Conſul. Stiliconis:

——*Septem circumſpice montes,*
Qui Solis radios auri fulgore laceſſunt.

Et poſtea:

Quæ ſeptem ſcopulis zonas imitatur Olympi.

Septimancæ, Hiſp. Tar. urbs in Vaccæis. Anton. *Simanca* Cluſio in Caſtellâ reg.

Septizonium, *Septiſolium* Plinio, locus Romæ in 12. regione à Severo Imp. fabricatus, ſicque à 7. columnarum ordine dictus. Fuit & *Septizonium* Titi in 10. reg. cujus mem. Suetonius & P. Victor.

Septumani, pop. Gall. Narb. quorum urbs Biteræ: ſic dicti à ſeptimâ legione, quæ ibi locata fuerat.

Sequana, *Sequanus* Straboni, vulgo *Seyne* flu. Gall. Celt. Lutetiam Pariſiorum mediam interſecans, unaque cum Matronâ Belgas à Celtis dividens. Sidonius Apol. in panegyr. Major:

Rhenus, Arar, Rhodanus, Moſa, Matrona, Sequana, Ledus.

Lucan. lib. 1.

Optima gens flexis in gyrum Sequana frœnis.

Hinc *Sequanicus*. Martialis 4. 19.

Hanc tibi Sequanicæ pinguem textricis alumnam.

Sequani, pop. Gall. Belg. ab Æduis Arare flu. diviſi. Horum loca hodie tenent Burgundiones, Gallicè *Ceux de la Franche Comté, ou les Burguignons*. Munſterus hos Sequanos dividit in *Ciſiuranos*, quos in *Obern Elſas* & *Suntgoew* ſtatuit, & *Tranſiuranos*. Eutropius lib. 6. de Sequanis Ciſiuranis: *Helvetii qui nunc Sequani appellantur.*

Sera, Sericæ reg. metropolis. Ptol. *Cambalech* Nigro, *Sindinfu* Mercatori.

Serabis, flu. Hiſp. Tar. per regnum Valentiæ in mare Balcaricum fluens inter Segorbiam & Dertuſam. Hodie *Segura*, vel *Zinira*, teſte Cluſio.

Serbes, *betis*, flu. Maurit. Cæſar. Ptol. *Miron* eum vocat Caſtaldus. *Sardabala* Plinio, teſte Villanovano.

Serbi, pop. circa Mæotim. Plin. Hos Dubravius ſcribit poſtea Luſatiam Germ. regionem occupaſſe. *Serbi* Cedreno ſunt circa Dalmatiam, quos dicit quoque Scythas vocari.

Serbinum, Ptol. op. Pannon. infer. ad Saum flu. *Swynaw*, vel *Swynar*, teſte Lazio.

Seres, pop. Æthiop. inter. ad ort. inter Blemyas: & Oroſio teſte, pop. Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen. Sunt & *Seres* pop. Aſiæ ad ort. extremi, ultra Sinas; omnium mitiſſimi, juſtitiæque amantiſſimi, inter Sinas ad Auſt. & Scythiam extra Imaum ad occ. & bor. quorum regio *Serica*, nunc *Cathay*, teſte Ferrario. De Seribus Dionyſius v. 752.

Καὶ Τόχαροι Φηγῆρί τ' ἠδ' ἔθνεα βαίβαρα Σηρῶν.
Οἵτε βίας μὲ ἀνάνουτ' ἠδ' ἰφια μηλα,
Ἀβλαβέες δ' ἐλάουσιν ἐπήμιος ἄνθεα γαίης
Εἰμάλια τε τέχνῃσι πολυδαίδαλα, τιμήεντα,
Ἐιδόμενα χερσὶν λεπτομιτὶ & ἄνθεσι πάντῃ,
Κείνοις ἔπλετο δῶρον ἀοσσητῆρα ἐείσειν.

Ubi Montanus: *Seres* ultima ad Orient. & Septentr. olim cognita gens, *ſerico* apud ipſos confecto, & ab iis nominato, nobilis, famâ ſolâ Dionyſio noti fuerunt, diſtantia vero eorum à Scythiâ citeriore (quæ Scythia intra Imaum Ptolemæo dicitur) prorſus ignorata, & eos quidem juxta Imaum conſtituere videtur. *Barbaros* autem eos vocat quod inſtar ferarum homines fugere dicerentur. Ita de iis Plinius lib. 6. cap. 17. *Seres mites quidem ſed & ipſi feris perſimiles, cætum reliquorum mortalium fugiunt cum commercia expectant.* Quibus ſimilia à Solino traduntur cap. 53. Sed quamvis hoc ve-

rum

rum fuiſſe videatur, quod exterorum ſocietatem fugerent, ut hodie Chinenſes peregrinos in reg. ſuam introire non permittunt; ingenioſos tamen artifices fuiſſe ex telis ſericis, ab iis confectis, conſtat; uti etiam hodie Chinenſes artificiis nobiles ſunt, & ingenio miti & quieto (perinde ac Seres, teſte Solino) cum vicini Scythæ ſævi ac truces ſint. Et profecto quamvis *Sericam* plerique *Cathaiam* eſſe ſtatuant, hoc eſt, Orientalem Tartariæ hodie dictæ partem; mihi tamen perſuaſum eſt Borealem potius eſſe Chinenſis regni partem. Ptolemæus enim lib. 6. cap. 16. Sericam (cujus Occiduum tantum latus cognitum habuit, neque enim Oceano, ſed terrâ incognitâ eam terminat) non tantum Sinis, verum etiam magnâ ex parte Indiæ extra Gangem à meridie confinem facit, & præcipuas ejus urbes Ottocororam, & Seram circa gr. latitud. 37. & 38. conſtituit, cum Cathaia ſec. tabulas recentiorum, ab Indiâ longè remota ſit, neque ulla ejus pars gradu latitud. 55. auſtralior ſit. Plinius etiam lib. 6. cap. 17. Sericam Indiæ contiguam facit; quod etiam Melam ſenſiſſe, collato cap. 6. cum cap. 7. lib. 3. non obſcurum eſt. Ubi ſis Voſſium conſule. Stephanus ἀπεσμιγὲς ἔθνος vocat. Sagittandi peritiſſimi habebantur. Horat. lib. 1. Odyſſ. 29.

Doctus ſagittas tendere Sericas
Arcu paterno.

Sericum è *Sericâ* reg. à Perſicis, Medicis, & Aſſyriis mercatoribus olim afferebatur; unde veſtes inde confectæ modo Aſſyriæ & Medicæ, à gentibus unde materia immediatè allata, modo Sericæ, à gente ubi oriebatur, olim vocatæ, ut plerique ſtatuunt. Satis probabile tamen eſt, quod ſentit Fullerus, *Sericum* dictum ab Ebraeâ voce שרקית *Sericoth*, quæ pro *Jerico* uſurpatur, Eſaiæ 19. 9. inde vero regionem unde allatum eſt, Græcos *Sericam*, & ejus incolas *Seres* appellaſſe; ut *ſericum* cum denominativi formam præ ſe ferat, à populo denominatum videretur. Quâ autem ratione apud Seres ſericum conficeretur plerique veteres, tam Græci quam Latini, ignorarunt, ideoque varias de eo conjecturas habuerunt, quales ratio propria ſuppeditabat. Plurimi igitur confectum putarunt ex lanugine quâdam foliis arborum adnaſcente. Amm. Marcell. lib. 23. *Apud eos* (Seras) *abundè ſylvæ ſublucidæ, à quibus arborum fœtus aquarum aſperginibus crebris, velut quædam vellera mollientes, ex lanugine & liquore admiſtam ſubtilitatem tenerrimam pectunt, nenteſque ſubtegmina conficiunt ſericum, &c.* Plin. 6. 17. *Seres lanificio ſylvarum nobiles, perfuſam aquâ depectentes frondium canitiem.* Non ipſas frondes eos carminaſſe, ut nonnulli nimis craſsè intelligunt, ſed canitiem frondium, h. e. frondibus adhærentem, depexuiſſe affirmat. Eadem etiam Solini ſententia eſt, cap. 53. qui *lanuginis teneram ſubtilitatem humore domitam* eos *depectere* affirmat. Plinius quidem alibi *lanata Sericarum arborum folia* nominat: Atque huc ſpectat illud Virgil. Georg. 2.

Velleraque ut foliis depectant tenuia Seres.

Seneca in Hippolyto:

Quæ fila ramis ultimi Seres legunt.

Idem in Hercule Oeteo:

Quæ Phœbeis ſubditus Euris
Legit Eois Ser arboribus.

Claudianus:

Stamine quod molli tondent de ſtipite Seres.

Silius lib. 14.

Munera Rubri
Præterea ponti, depexaque vellera ramis
Fœmineus labor his tectis, opibuſque potitus.

Ubi benè *fœmineus labor*, quia more gentis vellera carpunt fœminæ; viri domi ſedent, unguntur, emaſculantur. Epiphan. lib. 3. Hæreſ. Σηρὶ μὲν ἄνδρες ἐμπλέκουσι, οἰκουσὶ καθεζόμενοι, μυελιζόμενοι ἐν ἀνδρῶσι, γυναῖξιν ἐπιμαζόμενοι. Αἱ δὲ γυναῖκες τὸ ἀνάπηνον ἐν τείχεσι καθῆσαι κεφάλαιον ἀνδρείως ζώμασι ζωννύμεναι τὰ χεῖρε ἐν ἄρμασι πάντα ἔργα ὑπερτιθέασι. Eratoſthenes apud Strab. à Nearcho refert, fieri τὰ Σηρικὰ ἐκ τῶν φλοιῶν ξαινομένης βύσσου. Dionyſius, ex floribus fieri affirmat. Sed licet ipſe in Epitheto αἰόλα & aliis quæ verſ. 756. habet, poetico more ludat, ſerici lanificium perinde deſcribens, ac ſi ex ipſis floribus conficeretur; probabile eſt tamen eos unde hæc hauſit, de lanugine quâdam floribus adhærente, aut iis ſuccedente, intellexiſſe, quaſi lic's julis (qui ejus quaſi flores ſunt) adnaſcitur, aut qualis in goſſipio, ſeu xylo planta in folliculo floribus ſuccedente provenit. Materia ea Plinio bombyx vocatur per metaphoram, lib. 19. cap. 1. ubi de Goſſipio loquens in Ægypto naſcente, *ſimi'em*, inquit, *barbatæ nuci defert fructum, cujus ex interiore bombyce lanugo netur.* Eadem etiam hodie *bombaſia* Ital's dicitur, voce à nomine *bombyx* deducta; quamvis propriè *bombyx* ſignificet animalculum, à quo bombycina tela netur, & μεταφορικῶς telam ipſam, ſicut araneæ nomen tum animali tu n ejus telæ tribuitur. Et profectò à veritate prorſus alienæ ſunt iſtæ veterum de ſerici ortu opiniones; à bombycibus enim vermiculis, quos & σῆρας Græci vocant, reverà conficitur. Heſych. Σῆρες ζῶα νήθοντα μεγάλα, ἢ ὄνομα ἔθνους, ὅθεν ἔρχεται καὶ τὸ ὑλοσήρικον. Et poſtea: Σηρῶν, σκωλήκων τῶν γνωρίμων τὰ σηρικὰ, Σῆρες δὲ οἱ σκώληκες. Quod & Suidas confirmat. Ex antiquioribus, etiam Pauſanias in Eliacis bombyces σῆρας etiam vocatos, ſericum nere agnovit. Iſidorus 19. 27. *Sericum dictum quia id primum Seres miſerunt. Vermiculi enim ibi naſci perhibentur, à quibus hæc circum arbores fila ducuntur. Vermes autem ipſi Græcè βόμβυκες nominantur.* Unde Chryſoſtomus: Κλῶσι τὰ σηρικὰ ἱμάτια, ἀλλὰ σκωλήκων ἔργον ὕφασμα. Vide Voſſium in *Sericum*.

Seriphus, inſula maris Ægæi, una Cycladum inter Siphnum & Theram, quam Ariſtophanis Scholiaſtes in Acharnanes dicit eſſe νῆσον εὐτελεστάτην. h. e. *inſulam viliſſimam*; Seneca ad Helviam, cap. 6. deſertam & aſperrimam: *Deſerta*, inquit, *loca, & aſperrimas inſulas Sciathum, & Seriphum pete.* Et apud Plut. de exilio, Stratonicus eò delatus cum ab hoſpite didiciſſet τοὺς ῥαδιουργοὺς *falſarios* in exilium mitti: Τί ἂν (ἔφην) οὐκ ἐραδιουργήσας, ὅπως, ὃν ἡ σκυτοκωλεία ταύτης μετασχῇς. De eâdem ſic agit Corn. Tacitus, ac ſi tota ſit ſaxum, de Caſſio Severo dicens lib. 4. Annalium: *Boniſque exutus, interdicto igne & aquâ, ſaxo Seriphio conſenuit.* Seriphus ſcilicet, Euſtathio referente poſt Geographum, ὅτι πρόδηλος ὄζυς, ὡς κωμῳδεῖ τις τὸν Γοργόνος τοῦτο παθεῖν, ὡς τὸν Περσέως αὐτόθι τραφέντος, καὶ ἀπ' ἐκείνου ἐκεῖθεν ὀνειδισμοῦ κεφαλὴν, δι' ἣν τοῦ ἐκεῖ ἀπολίθωσιν. *Seriphos* igitur pro *Reſipho* dicta videtur per metatheſin, quia רצף *reſiph* apud Phœnices *lapidibus ſtratum* ſonabat. Ovid. Met. 7.

Planamque Seriphon,
Marmoreamque Paron.

Idem lib. 3. de Art. Am.

Sic tibi veſtitæ preſſa Seriphos erat.

Juvenal. Sat. 10.

Ut Gyaræ clauſus ſcopulis, parvaque Seripho.

Statius in Achilleide:

Hinc ſpretæ Mycones, humiliſque Seriphos.

In hâc inſ. ranas prorſus mutas eſſe tradunt: unde proverbialiter *Seriphia rana* dicitur in homines mutos, ac dicendi, canendique prorſus imperitos.

Seſtus, urbs Europæ in litore Thracio, ab Abydo Aſiæ urbe Helleſponti anguſtiis dirempta, Herûs & Leandri amoribus nobilitata. Lucan. lib. 2.

Europamque Aſiæ, Seſtonque admovit Abydo.

Muſæus:

Σηστὸς ἔλω καὶ Ἄβυδος ἐναντίον, ἐγγύθι πόντου
Τείνουσ' ἀλλήλησι πόλεις.

Solinus cap. 15. *Omnis magnus Helleſpontus ſtringitur in ſtadia ſeptem, quibus ab Europâ Aſiaticam plagam vindicat. Hic quoque urbes duæ, Abydus Aſiæ eſt, & Seſtus Europæ.* Seneca in Thebaide:

Hinc quâ relinquit nomen Ionii maris
Fauces Abydi Seſtos oppoſita premit.

Dionyſius in deſcriptione Orbis, verſ. 515.

Ἄδωρ Ἀθαμαντίδος Ἑλλης.
Σηστὸς ὅπη καὶ Ἄβυδος ἐναντίον ὄρμον ἔθεντο.

Plin. 4. 11. *Helleſpontus ſeptem ſtadiis Europam ab Aſiâ dividens, quatuor illic inter ſe contrarias urbes habet: in Europâ Callipolin & Seſton; in Aſiâ Lampſacum & Abydon.* Xenophon 8. ſtadia videtur aſſerere: Διαβὰς καὶ εἰς Σηστὸν κατασχὼν ὅσα Ἀβύδου, καὶ ἀπικόμενα ὡς πλεῖον ἢ ὀκτὼ σταδίων. Sic ille lib. 4. rerum Græcarum. Pomponius lib. 2. *Eſt & Abydo objacens Seſtus, Leandri amore pernobilis. Eſt ea regio in quâ Perſarum exercitus diviſas ſpatio pelagoque terras auſus pontibus jungere.* Vide *Abydus*.

Seſuvii, pop. Gall. Celt. Cæſar; quorum urbs *Exiſnis*, teſte Marliano in provinciâ Turonenſi. Aliis autem *Seez* urbs epiſc. in Normanniâ ſub archiepiſc. Rhotomagenſi.

Setabis, op. Hiſp. inter Carthaginem & Saguntum, in loco celſo ſitum. Silius lib. penultimo:

Excelſo nutritum colle crearat
Setabis.

In Strabone ſcribitur Σέτασις, in Ptol. Σαλτασις, cum amne cognomine, & vicinâ Sætabiculâ. Nomen factum eſſe ſuſpicatur Bochartus ex שתי בוץ *Seti-buts*, i. e. *ſtamine*, vel *telâ byſſi*, quæ ibi texebatur. Catullus:

Nam ſudaria Setaba ex Iberis
Miſerunt mihi munera Fabullus
Et Veranius.

Silius lib. 3.

Atque altrix celsâ mittebat Setabis arce,
Setabis & telas Arabum ſpreviſſe ſuperbas,
Et Peluſiaco ſilum componere lino.

Agrum habuit ſibi propinquum nomine *Spartarium*, à *ſparto* lini

lini genere, ſive junci. Strabo ſiquidem σχοίνους, i.e. *juncarium* interpretatur.

Setæum, regiuncula in M. Græciâ inter Sybarin & Thurios, ubi *petra Setæa* Lycophroni, teſte Barrio. Vide Steph.

Setantiorum portus, *Winander mere*, teſte Camdeno, portus Albionis in orâ Angliæ occiduâ inter Walliam & Scotiam, Devæ, ſeu Ceſtriæ urbi finitimus. Camdeno tamen videtur pro λιμὴν *portus*, λίμνη *lacus* leg. apud Ptol. & *Winander mere* deſignari paludem in agro Lancaſtrenſi, à Ceſtriâ ad 6. m. p.

Seteia, *Dee-mouth* Camdeno, æſtus ſeu flu. Albionis in orâ Angliæ & Walliæ, inter Beliſamam & Tiſobim flu. Aliis *Merſey*, apud quem *Lerpool*, vel *Leverpool*, op. & portus in Comit. Lancaſtrenſi.

Setelſis, Jaccetanorum in Hiſp. Tarracon. urbs Ptol. *Aſtarlis* Marinæo.

Setia, urbs Campaniæ in Italiâ non procul à Tarracinâ, vino generoſo nobilitata, quod inde *Setinum* appellabatur. Mart. lib. 13.

Pendula Pompinos quà ſpectat Setia campos.

Idem lib. 4. ep. 64.

———*Pendulamque*
Uni dedite Setiam colono.

Sil. lib. 8.

———*Ipſius menſis ſepoſita Lyæi*
Setia.

Juvenal. Sat. 5.

Cras bibet Albanis aliquid de montibus, aut de
Setinis.

Mart. 9. 3.

Incenſura nives dominæ Setina loquantur.

Idem alibi:

Setinum dominæque nives, &c.

Plutarcho & Appiano Σήτιον. Strab. ac Ptol. Σητία. Vide Cluver. pag. 1021. Plin. 14. 6. *D. Auguſtus Setinum prætulit curatu.*

Severiani, vulgò *Wilſhire Men.* teſte Lhuydo, quorum urbs *Severia*, *Salisbury*, urbs Angliæ inter Wintoniam & Dorceſtriam.

Severus, mons Italiæ, teſte Servio in illud Æn. 7.

Qui Tetricæ horrentis rupes, montemque Severum.

Licet Marcellus Severum ibi adjective poſitum intelligat.

Siadæ, Anton. 7. inſulæ maris Britannici, oræ Gall. Celt. Boreali adjacentes ante Leonam urb. Britanniæ minoris, ab eâ 7. leuc. in Cæc. Vulgò *les 7 Iſles*, teſte Camdeno. *Siadæ* autem à numero ſic dictæ, *Saith* enim Britannis *ſeptem* ſignificat.

Sibæ, Indiæ pop. qui cum Deriade contra Dionyſium pugnaverunt. Steph. Dionyſius verſ. 1141.

Τῶν δ' μὲν ναίουσι Σίβαι, καὶ Τάξιλοι ἀνδρες.

Ubi Σάβαι corruptè vulgò legitur, teſtibus Salmaſio & Bocharto. Quippe in Indiâ *Sabas* nemo alias nominavit. Sed *Sibarum* meminere Strabo, Diodorus, Arrianus, Nonnus, &c. Et Strabo quidem eos collocat inter Indum, & Hydaſpen, quo loco Σάβας Dionyſius.

Sicambri, *Sigambri*, Strab. nunc *Geldrenſes*, teſte Marliano, pop. Germ. infer. inter Moſam & Rhenum: Sed veriùs Geldrenſes trans Rhenum ex Suetonio, qui eos ad ulteriorem Rheni ripam deſcribit, ubi etiam Zutphanienſes. Ovid. ad Liviam:

Nec tibi deletos poterit narrare Sicambros,
Enſibus & Suevos terga dediſſe ſuis.

Horat. Carm. lib. 4. Od. 2.

———*Quandoque trahet feroces*
Per ſacrum civium meritâ decorus
Fronde Sicambros.

Et Od. 14. ejuſdem libri:

Te cæde gaudentes Sicambri
Compoſitis venerantur armis.

Flavam eorundem cæſariem innuit Claud. 3. de laud. Stil.

———*Illinc flavente Sicambri*
Cæſarie, nigris hinc Mauri crinibus irent.

Idem bello Getico:

Agmina quinetiam flavis objecta Sicambris.

Et in quarto Conſulatu:

———*Flavam ſparſere Sicambri*
Cæſariem.

Sidon. Panegyrico Aviti:

———*Flavis in pocula fracta Sicambris.*

Horum regio *Sicambria*. Claud. lib. 1. in Eutropium:

Mulcet ut noſtris detonſa Sicambria ſignis.

Sicani, Hiſp. pop. Sicoris flu. olim accolæ, qui relictis ſedibus ſuis, Sicano duce, in Italiam ſe contulerunt, pulſiſque Aboriginibus Latium occuparunt, ipſique poſtea ab ipſis pulſi, quos ante pepulerant, inſ. vicinam Italiæ occupaverunt, & eam *Sicaniam* à ſuo nomine nuncupaverunt. Servius in illud Æn. 7.

Auruncæque manus, Rutuli veteresque Sicani.

Silius lib. 16.

Sicana nunc tellus, nunc litora Ibera cruorem.

Hinc *Sicanis* fœm. Ovid in Ibin:

Plurima quæ flammis Sicanis Ætna vomit.

Porro *Sicanos* à *Siculis* (uti putat Bochartus ὁ μέγας) neque gens, neque ſermo diſtinxit, ſed ſitus, & variæ, ut evenit, in eadem gente factiones. Et Punici voce שכנים *Sicani* dicti, qui Siculorum Pœnis erant proximi, qu. *vicinos* dixeris. Hebræis enim & Syris *Saken*, cujus plurale *Sekenim*, *vicinum* ſonat. Diodorus Siculus cum Sicanis conferens ait: Ταῦτης δὲ τὰ μὲν πρὸς ἕω κεκλιμένα μέρη κατῴκουν Σικελοί, τὰ δὲ πρὸς δυσμὰς Σικανοί. Huc facit illud Poetæ Æn. 5.

———*Nec litora longè*
Fida reor fraterna Erycis, portuſque Sicanos.

Sicca, *Sicca Veneria*, Ptol. & Procop. *Veneria* Solino, colon. & urbs Africæ mediter. media inter Cirtam ad occ. & Narangaram ad ort. Pop. *Siccenſes.*

Sichem, *Neapolis* Ptol. *Mamortha* Plinio, urbs Samariæ apud M. Garizim exciſa, à Samariâ 8. m. p. diſtans. Heſych. Σίκιμα, ἡ νέα πόλις, ἡ ἀναβαίνοσα ὕψου ἢ ὀξὺ ἐθνῶν ἐκκλησία.

Sicilia, (vide *Trinacria*) Tyrrheni maris inſula, à Thucydide *Sicania* dicta; frumenti adeo ferax, ut non immerito olim *Rom. Imperii horreum* fuerit appellata. Namque & optimum triticum, & nobiliſſima vina gignit: de quo Plinius; qui lib. 10. cap. 10. auctor eſt Leontinos Siciliæ campos ſtipulas cum centeſimo germine fundere. Unde Πολυκάρπου Σικελίας apud Æſchil. in prom. v. Et ideo inter ſubſidia frumentaria Reip. Rom. hæc inſula Ciceroni memoratur pro lege Maniliâ oratione. Sil. lib. 14. ubi de Sicilia:

Multa ſolo virtus jam reddere ſemen aratris,
Jam montes umbrare olea, dare nomina Baccho,
Cornipedemque citum lituis generaſſe ferendis,
Nectare Cecropias Hyblæo accendere ceras.

Itaque mirum ab Euripide in Phœniſſ. *infrugifera* appellari. Sed id ad illa tempora referendum eſt, cum a Cyclopibus, ferendarum frugum ignaris, habitata inſula fuit, ut eruditè Grotius monet, quem vide, ſi lubet, Prolegomenis in illam Tragœdiam Poetæ. Hæc olim agro Brutio creditur adhæſiſſe, potteaque impetu maris avulſa fuiſſe. Vide *Rhegium*. Vulgati Etymologi inde nomen traxiſſe volunt, qu. *Sicilita*, i.e. *reſecta*. Quanto melius Bochartus, qui duas tradit nominis notationes: Prima eſt hæc; *Siciliam* ſc. à Phœnicibus appellatam eſſe inſulam שכלול *Siclul*, i.e. *perfectionis*; quia inter omnes inſulas quæ notæ erant tunc temporis, facilè primas obtinuit Strabo lib. 2. Αὐτη δὲ ἡ τὲ ἄλλων τὲ καθ' ὑμᾶς ὀξὺ μεγέθη, καὶ ἀρίστη. Altera eſt hæc. אשכול *Eſcol* Hebræis botrus eſt, ut & סגול *ſegol* Syris, vel סגולה *ſegula*, cujus plurale סגוליא *ſegulaia* pro botris. Quâ ipſâ voce veriſimile eſt Phœnices Siciliam appellaſſe, qu. *botrorum inſulam*. Eſt enim vini feraciſſima. Populi *Siculi* quos *acutos* & *lepidos* Cicero tradit, Tuſcul. cap. 8. Et quia *lepidi*, idcirco iiſdem *ſales*, atque *facetias* idem tribuit 2. de Oratore, & in Verrinis. *Trilingues* Apuleius vocavit, quòd primò barbarè, deinde Græcè, & poſt Latinè locuti fuerint. Licet alii eâ voce *vafres* & *acutos* intelligunt. Quanquam neutrâ earum linguâ ſatis benè uterentur, quod Aſconius in Divinationem Ciceronis in Verrem notat. Hinc *Siciliciſſitare* per jocum, pro Siculorum more malè Græcè loqui Prologo Menæchmorum Plautus dixit. Siculi olim vitam opiparam ducebant, ut apud Plat. lib. 3. *menſa Sicula*, & apud Athen. l. 14. ex Cratino, *equus Siculus* eſſent proverbio. Alio tamen tempore non deliciis ſed laboribus operam dantes militiæ inſerviebant, ut *Siculus miles* proverbialiter, teſte Zenodoto, de mercenario milite, ac de nullum miniſterii genus lucri causâ recuſante diceretur. Fures quoque habiti ſunt; unde adagium apud Suidam: *Siculus omphacizat*, in eos qui vel vilia furentur, qualis eſt *omphax*. *Aula* quoque *Sicula* apud Juvenal. pro imperio duro, proverbio dicitur. Plin. 9. 53. *Muræna in Siciliâ*. Mart.

Quæ natat in Siculo grandis Muræna profundo
Non valet exuſtam mergere ſola cutem.

Plura de Siciliâ videri poſſunt apud Fazellum, Cluverium, Bochartum, &c.

Sicilibra, Africæ Propriæ urbs. Anton. *Sicilippa* B. Auguſtino.

Sicinus, Ptol. *Sicynus* Melæ, *Sicenus* Straboni, *Sycinus* Plinio, *Oenoë* etiam Apollonio & Stephano, inſ. maris Ægæi, una Sporadum. Prope Pholegandrum (inquit Bochartus) eſt *Sicinus*, de quâ præter Melam & Ptolemæum meminit Scylax & Apollonius lib. 1. & apud Schol. ibidem Theolytus, Xenagoras, Cleon, Curienſis, & Aſclepiades Myrleanus. *Oenoë* quoque dicta fuit, διὰ τὸ εὖ ἀμπελίφυτον, ut placet Etymologo

logo & Apollonii Scholiaſti. Tamen Apollonius utrumque nomen è fabulis repetens Thoantem Lemni regem in arcâ hoc deſatum narrat ex *Oenoë* nymphâ *Sicinum* peperiſſe; unde factum, ut inſ. prius *Oenoë*, deinde *Sicinus* diceretur. Et apud Scholiaſten etiam Xenagoras *Sicini* nomen deducit, ἀπὸ Σικίνου τοῦ Θόαντος καὶ Νικῆς τοῦ Νύμφης pro quo Etymologus ἀπὸ τοῦ Θόαντος Σικίνου καὶ Νύμφης Οἰνοεᾶτος. Utrobique legendum Οἰνῆτος. Mihi *Sicinus* tam fabuloſus quam *Oenoë*, vel *Oenois*. Et *Sicinus* vel *Sicenus* inſ. dicta videtur à paupertate: quia סכן *ſiccen* Ebræis eſt *indigere*. Miſera enim erat inſula & ignobilis. Proinde apud Laertium Solon Phlegyndrum & Sicinum tanquam, inſulas obſcuri nominis, & parvæ rei ita apponit Athenarum celebritati:

Εἰλω δὴ ποτ' ἐγὼ φολεγάνδρεω, ἢ Σικινίτης
Ἀστὴν· Ἀθηναίοις πᾶσιν ἀμειψάμενος.

Sicoris, Hiſp. Tar. flu. non longè ab Ilerdâ fluens, juxta quem Cæſar Afranium & Petreium, Pompeianos duces, ſiti ad deditionem compulit. *Segre* Cluſio, *Agua Naval* Beuthero. Lucanus lib. 4.

——*Super hunc fundata vetuſtâ*
Surgit Ilerda manu: placidis prælabitur undis
Heſperios inter ſicoris non ultimus amnes:
Saxeus ingenti quem pons amplectitur arcu,
Hibernas paſſurus aquas.

Sicu'um mare, anguſtum atque anceps alterno curſu, modo in Tuſcum, modo in Ionium pelagus influit, vorticoſum, Scyllæ & Charybdis ſævitiâ inclytum. Hor. l. 2. Carm. Od. 12.

Nec durum Annibalem, nec Siculum mare
Pœno purpureum ſanguine.

Ovid. *Siculum profundum* appellat. Met.

——*Ratibuſque inimica Charybdis*
Nunc ſorbere fretum, nunc reddere, cinctaque ſævis
Scylla rapax canibus Siculo latrare profundo.

Silius *Siculum pontum* lib. 1.

——*Avet Ægates abolere parentum*
Dedecus, & Siculo demergere fœdera ponto.

Sicum, urbs Dalmatiæ maritima in Liburniæ confin. inter Jaderam ad occ. & Salonas ad ort. ferme 50. m. p.

Sicyon, Baſilica Sophiano, urbs Peloponneſi, Sicyoniæ regionis caput; quæ & *Ægialea*, & *Ionia*, teſte Strabone, ac *Demetrias*, teſte Plutarcho dicta eſt, inter Corinthum & Elidem, oleo abundans ac celebris. Virgil. Georg. 2.

Venit hyems, teritur Sicyonia bacca trapetis.

Ovid. 4. Pont. eleg. 15.

Quot Sicyon baccas, quot parit Hybla favos.

Idem in Ibin:

Aut ut oliviferâ quondam Sicyone fugato.

Statius Theb. 4.

Qui Drepani ſcopulos, & oliviferæ Sicyonis
Culta tenent.——

Sicyoniti Mollitiei maximè apud Cic. notantur, præſertim in calceis apud Athen. lib. 4. & Lucian. in Rhetore. Lucilius:

Et pedibus lævâ Sicyonia demit honeſta.

Lucretius lib. 4.

Unguenta & pulchra in pedibus Sicyonia rident.

Sicyone etiam præcipua fuit marmoris & metallorum officina: ibique Diopœnus & Scyleſis primi ſculpturæ marmoris operam dedere.

Sida, vel *Side*, urbs Pamphyliæ maritima apud Ciliciæ confinia, inter oſtia Eurymedontis ad occ. & Coraceſium urb. ad ort. Pop. *Sidetæ*. Vide Gronov. diſſert. Ep. p. 38. *Sida* item Nicephoro, locus Paleſtinæ à Cæſareâ 50. ſtad. diſtans. Prior *Chriſonda* Nigro, *Scandalor*, vel *Candalor* Moletio.

Sidene, reg. Cappadociæ, in quâ *Siden* op. juxta Themiſcyram, in orâ maris Euxini. Pop. *Sideni* Plinio, & *Sidenum* flu. Polemonium urb. alluens. *Sidene* item urbs Lyciæ Steph.

Sideni, Germ. pop. Ptol. quorum reg. *Setinerland*, in orâ Pomeraniæ. *Sideni* quoque pop. & urbs ac emporium Arab. Fel vulgò *Ziden*, ad ſin. Arab. apud Mecham, inde 12. m. p. diſtans.

Sidenum, vide *Sidene*.

Sidia, reg. quædam, ſic rectè legitur apud Stephanum, cui *Tios* civitas eſt Sidiæ.

Sidicinum, urbs Campaniæ. Hinc *Sidicinus*. Virgilius Æn. 7.

Aurunci miſere patres, Sidicinaque juxta
Æquora——

Alio nomine *Teanum* dicebatur Plin. 3. 5. *Teanum Sidicinum cognomine*. Strabo quoque Σιδικινὸν meminit. Et Horat. epiſt. 1. lib. 1.

——*Cras ferramenta Teanum*
Tolletis fabri.

Pop. *Sidicini*. Livius lib. 8. *Toties jam Sidicini, aut ipſi moverant bellum, aut moventibus auxilium tulerant, aut cauſa armorum fuerant*. Silius lib. 12.

Tum Sidicina legunt pernicibus arva maniplis.

Sidon, i. e. *venatio*, aut *inſidiatio*, ſive *viaticum*, vel *cibarium*, aut *navis judicii*. Filius Chanaan Gen. 10. Boderianus in Lexico Chaldaico צידון per *admirationem* explicat, quod non ſine admiratione ſe legere teſtatus Bochartus. In loco quem citat ex libro *Vaikra rabba* nil tale habetur: nec ibi explicatur *Sidon*, ſed צדא vel חצדא ex Dan. 4. 14. idque voce Græcâ ὀπτάσιος ὄψεως, i. e. φαντασίας *viſus*, ut Græci & Vulgatus habent. Itaque hæc ὑδὲν ὄφις ἐστ. Sed verum eſſe puto quod *Sidonem* ſcribit Trogus *à piſcium ubertate* ſic appellari. Nam *Said*, i. e. *piſcatio*, hodieque *Sidon* dicitur, ut Galilææ op. *Bethſaida*, qu. *domum piſcationis* dixeris. Nam Sidoni minus congruit, quam Hebræi nos docent, eſſe ad mare piſcoſiſſimum. Itaque cum Gen. 10. 15. legitur *Sidon* fuiſſe Chananis primogenitus, per Sidonem intelligi Sidoniorum patrem, vel Sidonis conditorem, quocunque fuerit nomine. Ex quo loco Sidonem diſcimus fuiſſe valdè vetuſtam, ut quæ conditorem habuerit Chami nepotem, Noachi pronepotem. Itaque licet Tyrum Sidonis æmulam, *antiquam* & *Cadmeam*, & *Ogigyam* Poetæ paſſim appellent; & Tyrii Eſaiæ 23. 7. & Herodoto l. 2. 2. antiquitatis nomine plurimum ſeſe efferant tamen Sidoni Tyrus cogitur ſubmittere faſces, & illam pro parente agnoſcere. *Poſt multos deinde annos* (inquit Trogus lib. 18.) *à rege Aſcaloniorum expugnati Sidonii, navibus appulſi Tyrum urbem ante annum Trojanæ cladis conſiderant*. Id eſt, Joſepho interpretante, lib. 8. Antiqu. annis 240. antequam templi fundamenta jeciſſet Solomon. Proinde cum de Sidone agatur in libris Moſis & Joſue, & Judicum, & in vaticinio Jacobi Patriarchæ, qui vixit diu ante Moſem, de Tyro nihil reperimus ante tempora Davidis, niſi quis צר מבצר צור Joſ. 19. 29. putet eſſe *Palætyrum*. Itaque, ut obſervat Strabo; Οἱ μὲν ἂν παλαιὰ τὴν Σίδονα τῆς Τύρου μᾶλλον. Et Homerus qui Sidonis & Sidoniorum meminit in tot locis, Tyrum ne nominat quidem. Jam ſi de magnitudine certamen inſtituatur, in libro Joſue *Sidon* appellatur רבה *magna*, i. e. inter Phœnicias urbes maxima. Diodorus lib. 16. πλήθει τε καὶ ταῖς ἄλλαις χορηγίαις ἡ πόλις πολὺ διαφέρει τῆς κατ' αὐτὸν φοινίκης πόλεων· τὸ δὲ μέγεθος περιβολῆς καὶ πυργώσεως ὅλης πλέθρων ἦν ἑκατόν. Pomponius 1. 12. *Adhuc opulenta Sidon, antequam à Perſis caperetur, maritimarum urbium maxima*. Sed Tyrus illi deinceps, ſi Straboni credatur, ἐυδιαίτῳ *conferenda*; ſi Curtio *præferenda*. Is enim Tyrum affirmat & claritate & magnitudine, ante omnes urbes Syriæ, Phœniceſque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. Vide *Tyrus*. Sidonis Achilles Tatius, ſtatim operis initio duos deſcribit portus anguſto aditu & lato ſinu, in quorum interiorem naves hyeme ſe recipiunt, quia tutior eſt ſtatio. Cæterum Tyrus a Sidone diſtat ſtadiis fere 200. Ita habetur in Strabone. In medio Sarepta nomen habet ab æris & ferri fuſione, cujus ibi magnum fuiſſe proventum, Hebræi colligunt ex benedictione Aſer horum locorum incolæ. Deut. 33. 25. *Ferrum & æs ſub calceo tuo*. Atque huc omnino pertinet illud Eumæi Sidonii apud Homerum antiquitatis ſedulum indagatorem:

Ἐκ μὲ Σιδόνος πολυχάλκου ἠγάγομεν.

Nec erat cur interpretes Poëtæ verba traherent in alienum ſenſum, qu. circa Sidonem æris fodinæ nullæ fuiſſent. Tyri & Sidonis incolis indulſerat Deus ingenium acre, vividum, & ad omnia flexile. Arithmetica & Aſtronomia ab iis manarunt ad Græcos. Et, ut taceam recentiores, Sidoni Mochus de atomis philoſophari cœpit ante Trojani belli tempora. Et Abdemonus Tyrius quæſtionibus propoſitis Regem Solomonem provocare auſus eſt. Sed præcipua celebritas exmechanicis artibus. Tyri mixtura purpuræ, Sidoni vitraria & textura ſindonum ex lino tenuiſſimo feruntur inventa primum. Et fabrorum peritiam impensè laudat Solomon his ad Hiramum Tyri regem. 1. reg. 5. 6. *Noſti non eſſe quenquam inter nos qui ſciat cædere ligna ut Sidonii*. Hinc eſt quod Homerus appellet πολυδιδάλους, & ſi quid concinnum in veſtibus, aut in vaſis aſſabrefactum, aut ludicrum in crepundiis, id tribuere ſolet Sidoniorum induſtriæ. His artibus illorum opes in immenſum brevi crevere, dum iis vacare licuit, per longæ pacis otium. Nam pacatè diu vixiſſe præ cæteris mortalibus vel hinc colligas quod Jud. 18. Sidonii proponuntur in exemplum ſummæ ſecuritatis. Ita enim habetur verſ. 7. de Lais incolis: *Habitabant ſecurè, pro more Sidoniorum, quietè & confidenter*. Long. 67. 00. Lat. 33. 06.

Siga, colon. & urbs Maurit. Cæſar. Ptol. regia quondam Syphacis, inter oſtia Malvæ ad occ. & Quiſam urb. ad ort. apud oſt. *Sigæ* fluvii, *Areſgol* Marmolio. *Humain* Caſtaldo. Aliis *Zerzen*. Flu. *Tenne* dicitur Caſtaldo.

Sigamia, Colchidis flu. Plin. quem Arrianus Σιγάμιλλα vocat.

vocat. Ptolemæus Σιούριον opidum, ſic (ut eſt veriſimile) à flu. dictum, inter Cyaneum flu. & Neapolin collocat.

Sige, urbs Troadis. Gentile *Sigites* Stephano, qui & *Sigeum* promont. & op. Troadis Ajacis ſepulcro nobilitatum eſſe ſcripſit. Dictum Σιγεῖον, ut quidam volunt, ἀπὸ τῆς σιγᾶν, h. e. à *ſilendo* eò quòd Hercules præmio ſuo à Laomedonte fraudatus, diſſimulato receſſu, ibi ſe occultarit, indeque ſilentio magno reverſus urbem repente adortus ceperit. Alii per antiphraſin ſic dictum putant, quòd nullum ibi unquam ſit ſilentium, aquis ſe perpetuò magno cum murmure ſaxis illidentibus. *Janizari* hodie Nigro, Sophiano, & Bellonio dicitur. Hinc *Sigeus* adjectivum. Virgil. Æn. 2.

Sigea igni freta lata relucent.

Item *Sigeius*. Ovid. Met. 13.

———*Sigeia torvo*
Litora proſpexit.

Idem ep. primâ:

Hac ibat Simois, hic eſt Sigeia tellus.

Sigillaria, vicus Romæ, ubi *ſigillaria* vendebantur. Gellius lib. 5. *Apud Sigillaria forte in librariâ ego & L. Paulus poeta conſedera mus.*

Sigindunum, Myſiæ ſup. op. Ptol. quod Niger *Sinedro* vocat. *Singidunum* Antonino. *Sigidunum* Zoſimo lib. 3.

Sigius, Mons Gall. Narbon. à quo ſinus Galliæ incipit. *Setium* Ptol. & Avieno. *Capo de ſet* Cluſio.

Signia, Latii op. in cujus agro vinum naſcebatur mirè auſterum, ideoque ventris profluvio ſedando utile. Martialis lib. 13.

Potabis liquidum Signina morantia ventrem.

Silius lib. 8.

———*Spumans inimico Signia muſto.* Strab. lib. 5. ubi de Signiâ: Ἡ δὲ σκληρότατον τὴν κοιλίαν ἐργάζεται οἶνον κλήθρινον. Ideo Plin. 14. 6. *Quod Signiæ naſcitur auſteritate nimiâ continendæ alvo utile inter medicamenta numeratur.* Σίγνινα Stephano ſive potius Σιγνία. Σιγνάια, Dionyſio, vel melius Σίγνεια. Σίγνιον vero Plutarcho dicitur in Syll. Long. 36. 50. Lat. 41. 30.

Sila, ſilva Brutiorum maxima juxta Apenninum M. Virg. Æn. 12.

Ac velut ingenti Sila, ſummóne Taburno, &c.

Silarus, flu. Picentinorum, illos à Lucanis dividens, medius fere inter Salernum ad occ. & Pæſtum ad ort. Hujus flu. ea fertur eſſe natura, ut vigulta & folia in ipſum decidentia lapideſcant. Plin. 2. 103. *Sili* Nigro. Virgil. Georg. 3.

Eſt lucos Silari circa, illicibuſque virentem
Plurimus Alburnum, volitans, cui nomen aſilo.

Silius lib. 8.

Nunc Silarus quos nutrit aquis, quo gurgite tradunt
Duritiem lapidum merſis inoleſcere ramis.

Strabo lib. 5. Σιλάριδος πόλαμος meminit ἐφ' ἕ (inquit) τῶν ἴδιον ἰσχεῖται, τὸ καθιέμενον εἰς αὐτὸν φυτὸν ἀπολιθοῦς. Dionyſius:

Πρὸς δ' νότον, ἄλλα πολλὸν, ὑπὲρ Σειρωίδα πίδλω
Φαίνονται σκοπιαὶ Πάκτιης Σιλάριο.

Lucano *Siler* dicitur, lib. 2.

———*Radenſque Salerni*
Culta Siler.———

Sileſia, prov. ampla Germ. & regno Bohemiæ adjecta à 3. ſæculis, cum antea fuerit pars regni Poloniæ. Hodie ſubeſt dominio Auſtriacorum. Terminatur ab oriente Poloniâ, à ſept. Marchiâ Brandenb. ab occ. Luſatiâ & Bohemiâ, & à merid. Moraviâ & Hungaria ſuper. Totius prov. cap. eſt Uratiſlavia ad oderam fluvium.

Sillina, inſ. Angliæ, vulgò *Silly* Sulp. Severus l. 2. ubi de Inſtantio Priſcilli aniſtâ: *Ad Sillinam inſulam, ultra Britanniam deportatus.*

Silures, *Silyres* Ptol. pop. Albionis inter Demetas ad occ. & Atrebatios in ort. quorum reg. ſeu tractus *Wenceland*, teſte Lelando; al. *Southwales*, quorum urbs *Venta Silurum* vocatur. *Silures* autem Camdenus ſtatuit in Herefordiâ, Radnoriâ, Brechiniâ, Monumèthiâ, & Glamorgianâ.

Silurum inſulæ, vulgò *The Sorlings*, & Anglicè *Silley*, teſte Ortelio, ab occiduo Angliæ promont. 6. leuc. Germ. diſtantes inter Waterfordiam urb. Hiberniæ ad Bor. & 34. Senam inſ. Britanniæ minoris vicinam Gobeo promont. 26. Vide Boch. de Phœn. col. lib. 1. cap. 39.

Simæthus, Siciliæ flu. non procul à Catanenſi urbe. fluit enim in agrum Catanenſem, teſte Strab. lib. 6. Græcè Σύμαθος πόλαμος; Latini poſtea ſimpliciter ſuis literis ſcripſerunt *Simætus*, unde tandem factum *Simetus*. Alii hinc Grammatici, vel exſcriptores, quibus dictitatum fuit apud Virgil. atque Ovid. ac Macrobium idem vocabulum, facere *Simæthus* & *Simethus*, ac *Symetus*, ut variè eorum auctorum varia referunt exemplaria. Apud Ptol. legitur Σιμαίθου πόλεμοῦ ἐκβολαί. Sed Συμαίθου ſcripſiſſe ipſum Ptolemæum, argumento eſt vocabulum opidi mediterranei apud eandem Δύμηθος, quod & ipſum corruptum à Σύμηθος, ſeu rectius Σύμαιθος; unde opidani *Symæthii*. Apud Theocritum antiqui timum poetam, natione Siculum, Idyllio 2. nomen mulieris ab hoc fictum legitur Σίμαιθα; quanquam eodem nomine memoratur meretrix Megarenſis, Alcibiadis amica, Heſychio, Suidæ, Phavorino, & aliis. Porro Virg. Æn. 9. ita canit:

Stabat in egregiis Arcentis filius armis,
Pictus acu chlamydem, & ferrugine clarus Iberâ,
Inſignis facie; genitor quem miſerat Arcens
Eductum Martis luco, Simæthia circum
Flumina, pinguis ubi, & placabilis ara Palici.

Ad quæ ita Servius: *Symæthus fluvius eſt Siciliæ, à rege Symetho dictus, haud longè ab urbe Catinenſi: circa quem ſunt Palici Dii.* Vibius in Catalogo: *Simetus* Siciliæ, vicinus Palicis. Ovid. Faſt. lib. 4.

Quaque Simethæas accipit æquor aquas.

Idem 13. Met. nympham ei adfingit *Simethidem*:

Acis erat Fauno, nymphâque Simethide cretus.

Hinc de eodem Acide ita poſtea:

Terga fugæ dederat converſa Simethius heros.

Silius lib. 14.

Qui fontes Vaga druſa tuos, & pauperis alvei
Hipparin, ac facilem ſuperari gurgite parco
Pantagiam, rapidique colunt vada flæva Simethi.

De nomine Bochartus ut Adranus (inquit) in Cynamoſorum, ita Cynamoſorus in Symæthum influit, amnem Siciliæ, totius inſulæ ampliſſimum, de quo ſic Cluverius lib. 1. cap. 10. *Symæthus igitur eſſe deprehenditur is qui non modo hîc Pelorum inter Pachynumque litore, ſed totius inſulæ maximus*, &c. Itaque tam à magnitudine ſumptum eſt *Symæthi* nomen quàm inſulæ *Samathus*, de quâ Stephanus: Μεγάλη, νῆσος, Ἀλέξανδρος ἐν περίπλῳ Λιβυκῷ, ἣ κεῖται ἀπὸ Λιβύων φωλὺς Σαμαθοῦ, ὅ ἐστι μεγάλη. Pro *Symætho* autem & *Samatho*, Afri, h. e. Pœni dicebant שמת *Aſumath*, & עשמ *Aſamath*, vel etiam *Sumeth*, & *Sameth* per Aphæreſin apud illos receptiſſimam. Radix סמע *Aſam* Hebræis, *numeroſum eſſe* ſig. Sed verbum diſcretæ quantitatis tranſlatum eſt ad continuam. Hæc ille ſubdit. Τὰς ἐν Συμαθίῳ κεφάλας, *in Symætho mugiles*, qui hodieque ſunt in pretio commendat Athen. l. 1. Itaque in loco ex Cyclope Antiphanis, quem lib. 7. idem citat, omnino legendum, ἔγω δ' ὑμῖν κεφαλὰς Συμαιθίδας, non Τμηθίδας, ut habent noſtri codices. Quis enim mugiles procreari dixerit in Atticæ monte Hymetto? Sed neque mendo vacat quod in Polluce legere eſt, κεφαλὰς ἐκ Σκιάθου: Et in Clemente Alexandrino lib. 2. Pœdag. Τὰς ἐν Σκιάθῳ κεφαλάς. Utrobique enim *Scyathus* eſt pro *Symætho*; ſed hæc obiter.

Simbrivius, vel *Simbruvius*, lacus in Tiberim defluens, per quem Anio ferebatur. Silius lib. 8.

Quique Anienis habent ripas, gelidoque rigantur
Simbruvio.———

Ubi tamen Lipſius ex Livii lib. 8. mavult *Imbruvio*: itaque reponit in Tacito. Simbruvii autem gelu ſanum pronunciant medicorum filii Celſus. 4. 5. *Conſiſtere in gelidis, medicatiſque fontibus, quales Cutilianarum, Simbruvianarumque ſunt, ſalutare eſt.*

Simeni, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Axon*, teſte Lelando, ad Alænum flu. in ſin. Damnoniorum. *Hamſhirenſes* vero ſunt Nevyllio. Revera autem fuerunt iidem qui *Iceni*, in ora maris Germ. ubi hodie Nordovolgæ & Sudovolgæ.

Simois entis, flu. Troadis, qui ex Idâ monte labitur per campum Trojanum, quæ ab eo dicitur *Simoeſius*, & mari appropinquans commiſcetur Xantho, atque in paludem cogitur qui exit in Helleſpontum juxta Sigeum promontorium. Dionyſius v. 812.

Ξάνθῳ ἐπ' ὀυρὺ ῥέοντι καὶ Ἰδαίῳ σιμόεντι.

Virgil. Æn. 1.

Tune ille Æneas, quem Dardanio Anchiſæ
Alma Venus Phrygii genuit Simoentis ad undam?

Vide *Scamander*. Maximam autem fluviis hiſce famam Ilium, cujus mœnia olim præterlabebantur, conciliavit; unde *famâ quam naturâ majora eſſe flumina*, affirmat Mela l. 1. c. 18. Item flu. Siciliæ. Strabo lib. 13. Οἱδὲ ἀπὸ Ἀγησίου φασὶ χιλίας φασὶ καμάρας ὑπ' Αἰνείου σὺν Ἑλύμῳ Τρωὶ καὶ Ἐρύκι, καὶ Λιλυβαίου καλαχθῆν καὶ πόλεμος τοῦ Ἀγησίου παραγορεύσαι Σκάμανδρον καὶ Σιμόεντα. Nempe ab eorundem nomine fluminibus in priſtinâ patriâ Troade. Sic enim eodem libro antea, οἱ δὲ πόλεμοι, ὅτι Σκάμανδρος. καὶ ὁ Σιμόεις μικρὸν ὑπερθεν τῆς νῦν Ἰλίου συμβάλλουσιν, ἔστ' ὀπὶ τὸ Σίγειον ἐκδίδωσιν.

Sina, mons Arab. Petræ excelſus, qui & *Sinai*, *Syneus* Trogo, *Synæus* Joſepho, ubi olim urbs epiſc. ſub Arch. Petrino, ab Hieroſolym. 300. m. p. Etymologus falſo deducit ab ἡ ἰνὸς, ὅτι ὀκεῖ ἐδόθη ὁ τῆς νόμος βύβλος.

Sinda, urbs Piſidarum. Strab. lib. 12. Ἐπὶ δὲ τοῖς φυξὶν ὁμόρους ἔχῃ τῇ Καρίᾳ Τάβαι, καὶ Σίνδα, καὶ Ἀμβλαδά. Pop. *Sindenſes*. Livius: *A Cibyrâ per agros Sindenſium exercitus ductus.*

Sinæ, pop. Aſiæ extremi ad ort. ultra Indiam extra Gangem, *Chineſi* hodie; ut reg. eorum *le China*, mari Eoo expoſita, inter Indiam & Sericam. Doctiſſ. If. Voſſ. ad iſta verba, Melæ lib. 1. cap. 2. *Seres media Eoæ partis incolunt*: Rem (inquit) acu tetigit, cum Seras media Eoi lateris tenere ſcribit. At vero quantum à veritate receſſit Ptol. & qui eum ſequuntur, quum tractum Aſiæ, qui eſt ultra Auream Cherſoneſum, ac Sinum magnum. Auſtrum verſus vaſtè adeo extendit, ac Sinas in eo collocat? Sinenſes hodiernos antiquorum Seras qui eſſe dubitat, is quoque dubitet licet, idemne nunc atque olim Sol luxerit. At vero inſigniter falluntur, qui exiſtimant Sinas, vel Thinas veteribus celebratos, eoſdem eſſe ac ſint Sinenſes vulgo dicti. In toto eo regno, Sinæ, & Sinenſium nomen ignotum eſt. Genus iſtud hominum omne id ſcit, quod ſparſim norunt cæteræ gentes, quæ cum iis comparatæ pro barbaris merito haberi poſſint, ſi ſolos exceperis Græculos; unum tamen hoc ignorant vocabulum. Sed ſane meritò factum eſt imperitiâ, ut vaſtum illud Serum imperium, quo nullum in orbe unquam illuſtrius fuit, Sinarum nomine cognoſcatur. Mirum nemini obſervatum hactenus. Sinas eſſe regnum iſtud quod vulgò *Siam*, vel *Sian*, vel etiam *Sium* adpellatur. Sinarum metropolim Sinas, vel Thinas vocat Ptol. Quis dubitare poſſit, quin illa ſit ea ipſa, quæ nunc *Siam* appellatur, regia nempe Siamenſium, ac ſita in inſ. ad orientalius oſtium flu. dicti *Menam*, quod *matrem aquarum* Indi interpretantur. Longè is oritur è lacu *Chiamay*, ac totus in ditione Siamenſium fluit, donec tribus tandem oſtiis in Oceanum effluat. Regnum hoc etiamnum nobile, olim tamen multò fuit nobilius. Diminutum eſt multum, ex quo reges complures huic à multis ſeculis ſubditi rebellare cœperunt. Illo tempore, nondum detectâ illâ Tartariæ parte, quæ orientem verſus excurrit, non niſi tria ultra Indum vaſta imperia noſcebantur, Serum, Indorum, ac inter utroque ſitum, Siamenſium, quod veteres Sinarum adpellarunt. Quicquid à Gange Seras aduſque interjacet, id olim reges Siam poſſederunt. Primi Arabes Seras cum Sinis confuderunt, quorum errorem poſtea ſecuti ſunt alii. Verum hæc obiter, ut oſtenderemus quos vulgo Sinenſes dicimus, rectius Seras adpellari, Sinas vero antiquorum hodiernos eſſe Siamenſes.

Sinarum Imperium pars eſt ampla Aſiæ, maximè in ort. extenſa, cultiſſima, mirè rigua & fertilis. Ejus lim. ſunt à Sept. regna Tangutum & Nihulhanum, in Tartariâ magna, à quâ ſeparatur, partim montibus excelſis, & partim muro 500. fere leucarum; ab occ. Indiâ extra Gangem, & regnum Anamiticum, à mer. mare Eoum, quod & Sinicum, à quo ſeparatur etiam ab oriente à Japoniâ. Alias proprios habuit Imperatores; ſed ab an. 1630. variè vexata à Tartaris, tandem ipſis ſubeſt, & imperatorem habet Tartarum commorantem Pechini, quæ urb. imperii cap. eſt in prov. cogn. Dividitur tota reg. in 15. provincias peramplas ſeu regna, de qua varii varia ſcripſere. Sed tu vide Atlantem Sinicum Martinii, qui Sinas fuſius deſcripſit.

Sindi, pop. Scyth. Europ. ad Mæot. palud. incolentes. Val. Flaccus lib. 6.

Degenereſque ruunt Sindi, glomerantque paterno
Crimine.——

Dionyſius verſ. 681.

Σινδοὶ, Κιμμέριοί τ', καὶ οἱ πύλας Εὐξείνοιο
Κρημνοί τ' Ὀρέϊ τ', καὶ ἀλκήεντες Ἀχαιοί.

Singara, urbs Arab. juxta Edeſſam. Steph. Item mons Meſopotamiæ cum urb. cognomine apud Tigrim flu. Ptol. Dicitur & *Singoras*. *Sima* Nigro, *Atalib* aliis dicitur.

Singidonum, urbs Pannon. infer. apud Sirmium urb. Hodie pagus modicus eſt, & *Sigetinez* dicitur Lazio.

Singidunum, urbs Myſiæ ſuper. apud Danubium *Zenderin* Lazio. Long. 45. 10. Lat. 45. 20.

Singilia, vel *Syngilia* urbs Hiſp. Bæt. inter Aſtigi 25. & Malacam 7. leuc. vulgò *Antequara*.

Singilis, & *Singulis* Plin. & *Singilius* Iſidoro, Hiſp. Bæt. flu. ex agro Granatenſi oriens, ac apud Singiliam urb. decurrens, & per Aſtigi in Bætem fluens. *Xenil* Morali, *Guadaxenil* Navagiero.

Singiticus ſinus, ſinus Macedon. Ptol. *Eliacus* videtur à Diodoro Siculo nominari lib. 11. *Golfo di monte Santo* dicitur Caſtaldo.

Sinonia, inſ. maris Tyrrheni, inter Palmariam & Pontias. Ex quo errare Pinetus deprehenſus eſt illam *Januti* indigitans, cum *Januti* Dianium ſit Igilio proxima. Error item in Theſ. Ling. Lat. eſt, in quo inſula Corticæ nominatur, à quâ longiſſimè diſtat.

Sinope, colon. & urbs maritima Paphlagoniæ, inter Cytorum ad occ. 164. & Amiſum ad ort. 139. m. p. olim Mithridatis regia. Fuit quoque Diogenis patria. Ovidius Pont. 1. 4.

Non Doluit patriâ Cynicus procul eſſe Sinopeus.

Val. Flac. lib. 6.

Aſſyrios complexa ſinus ſtat opima Sinope;
Nympha prius, blandeſque Jovis quæ luſerat ignis
Cœlicolis immota procis.——

Apollonius Rhodius:

Αὐσίης δ' Ἀσυρίης ἐπέβας χθονὸς, Ἔνθα Σινώπη
Θυγάτηρ Ἀσωπῖδο καθίσατο, τὴν οἱ ὄπαζε
Παρθενίην Ζεὺς αὐτὸς ἀναρρήξειν ἀλαωθείς, &c.

Dionyſius Periegetes:

Ἔνθεν Ἀμαζονίδεσσιν ἀπ' ἤρεθ' Ἁρμόλιον
Λιγὺν ὕδωρ πεφίησιν Ἐνυάλιος Θερμώδων,
Ὃς πυκ' ἀλωομένῃσι Ἀσωπίδι λίχλο Σινώπῃ,
Καί μιν ἀκηχεμόωσι σοάξεσι παρισάλοιο χώρη,
Ζλωὸς ἐρημοσύνην· ὁ γὰρ φιλότητος ἐρατεινῆς
Ἰφανέων, πάσης ἀπενόσφισεν ἐκ ἐθέλοντας
Ἐκ τ' ἀγορῆς πολίεθρον ἐπαυρέμεν ἀνδρὸς ἑκάστου.

Sinopen autem Amazonum unam fuiſſe, & ab eâ urb. hanc dictam teſtatur Andron. apud Etymologum in voce Σινώπη. Ὁ δὲ Ἀνδρέων φησὶν μίαν τῶν Ἀμαζόνων φυγοῦσαν εἰς Πόντον ἔρχεσθαι καὶ βασιλεῦσαι τῆς τότε, πόλιν τε πλείστην θεσπεσιῳδοῦσαν Σινώπην· μεταφερομένης δὲ τῆς σημαινούσης τὸ πολλὰ πίνειν. Atqui non Σινώπη id ſign. ſed Σαράπη, quomodo ei ſcribendum fuerat. Auctor Scholiorum ad 2. Apollonii Rhodii librum: Ἐπεὶ δὲ οἱ μῦθοι Σαυάρται λέγουσι τὸν Θερμώδοντα, ἢ ἄλλους τινὰς καὶ Ἀμαζόνας, πλησίον τῆς πόλεως Σαυάρτου, ἔστεσα καὶ φθορὰν Σινώπης. Sic Scribendum. Heſychius: Σαυάρτου τὸν σινδόν, Σκύθαι. Sic lege, vulgo enim conſpurcatiſſimus hic locus.

Sintii, vel *Sinties*, Thraces qui Lemnum olim incoluerunt. Hom. Iliad. α. ubi de Vulcano:

Κάππεσον ἐν Λήμνῳ——
Ἔνθα μιν Σίντιες ἀνδρες ἄφαρ κομίσσαντο πόδεσσα.

Idem de eodem Ulyſſeâ δ.

Οἴχῃ εἰς Λῆμνον μετὰ Σίντιας ἀγριοφώνους.

Apollonius lib. 1. Argonaut.

Αὖσαν ἀμ' ἠῶθεν βολαῖς ἀνέμοιο λιπόντες
Ἐρρώσω κεφαλῇ Σιντῆίδα Λῆμνον ἴκοντο.

Ubi Scholiaſtes: Σιντῆίδα] ἐπιθετικῶς Σιντὴς ἡ Λῆμνος. Τυρσηνοὶ γὰρ αὐτὴν ᾤκησαν ἀκμῆ βλαπτικώτατοι ὄντες Ἕλλανικος δέ φησι Σίντιας ὀνομασθῆναι τοὺς Λημνίους διὰ τὸ πρώτους ὅπλα ποιῆσαι πολεμικὰ πρὸς τὸ σίνεσθαι τοὺς πλησίον καὶ βλάπτειν. Pergit poeta:

Ἐνθ' ἀμυδὶς πᾶς δῆμος ὑφαίσιμα γυναικῶν
Νηλεὲς ἀδμῆτι περιχρομένῳ λυσάσθαι,
Δὴ γὰρ κουρίδας μὲν ἀπωνάσσο γυναῖκας
Ἄντεσσι ἐν θήεσσιν.——

Scholiaſtes: Αἱ Λήμνιαι γυναῖκες ὅτι πολὺ σθένος ἔχουσι καὶ ἡ Ἀφροδίτη πρὸς ἡδονὴν ἀφειδῶς κεῖται πρὸς ἑαυτὴν τοὺς ἄνδρας ἐκίνησε. Πάσαις γὰρ δυσωδίαν ἐπέβαλεν ὡς μηκέτι αὐτὰς τοῖς ἀνδράσιν ἀρέσκειν.

Sinueſſa, colon. & urbs Campaniæ, non procul à Liri flu. ubi Minturnæ urbs extincta. Hujus ager *Sinueſſanus* dictus eſt copioſum apricis in ſaxis vinum gignens. Martialis 13. 108.

De Sinueſſanis venerunt Maſſica prælis.

Mollis Sinueſſa Martiali dicitur 6. 42. Hinc *Sinueſſanus*. Martialis 11. 83.

A Sinueſſanis convivia Philoſtratus undis.

Horatius:

Inter Minturnas Sinueſſanumque Petrinum.

Sinueſſa hodie nominari tradunt Leander & Goltzius, qui dicit tantum ſupereſſe ruinas, & exiguum opidulum, hodie *Rocca di Mondragone* dictum. Sane ſerpentibus olim abundantem fuiſſe Sinueſſam teſtatur Ovid. Met. lib. poſtremo:

Vulturnus, niveiſque frequens Sinueſſa colubris.

Sinope quondam dicta fuit. Plin. 3. 5. *Colonia Minturnæ, opidum Sinueſſa, extremum in adjecto Latii, quam quidam Sinopen dixere vocitatam.* Livius lib. 10. deſcribit eam juxta agrum Falernum: *Ubi Sinope*, inquit, *dicitur Græca urbs fuiſſe, Sinueſſa deinde ab colonis Romanis adpellata.* Strabo lib. 5. Ἡ Σινόεσσα ἐν Οὐολσίνῳ κάλπῃ ἵδρυται, ἀφ' ἧς καὶ τὸ ναμα· σῦτος δὲ ὁ κάλπος. Σινόεσσα dicitur Plutarcho in Othone, *Sinueſſa tepens* dicitur Silio lib. 8. Ab aquis commendatur. Tacitus Ann. 12. *In tantâ mole curarum Claudius valetudine adversâ corripitur, refovendiſque viribus, mollitie cœli, & ſalubritate aquarum, Sinueſſam pergit.* Plin. 31. 11. *In eadem Campaniæ regione Sinueſſanæ aquæ ſterilitatem fœminarum & virorum inſaniam abolere prodiderunt.* Hinc Mart. 11. 8.

Dicet & ſitericam ſe forſitan altera macha
In Sinueſſano velle ſedere lacu.

Siphnos,

Siphnos, quæ & *Merope*, teſte Steph. ſeu *Meropia*, & *Acis*, teſte Plin. *Sifano* Sophiano, inſ. maris Ægæi, una Cycladum, inter Melon ad Auſtr. & Delon ad Arctos. Siphnum (inquit vir magnus Phœn. col. 1. 14.) cætera miſeram auri & argentifodinæ in immenſum locupletarunt. Euſtathius: Λέγουσι δὲ πρὸς ἀκμάζειν τοῖς περὶ μέταλλα τοὺς Σίφνιους, καὶ πλεῖν μάλιστα, διὰ τὸ χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ ἐν τῇ νήσῳ εἶναι μέταλλα. Ità etiam Herodotus Muſâ 3. Νησωτέων μάλιστα ἐπλούτεον, ἀπὸ ἐόντων αὐτοῖσι ἐν τῇ νήσῳ χρυσέων καὶ ἀργυρείων μετάλλων, ὥστε ὧδε ἀπὸ τῆς δεκάτης τῆσι γινομένων αὐτόθεν χρημάτων θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακεῖσθαι ὅμοιος τοῖσι πλουσιωτάτοισι. Et vetus auctor apud Suidam in Σίφνιοι· Οὗτοι πλουσιώτατοι ἐγένοντο οὐ μόνον τῶν νησιωτῶν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἠπειρωτῶν· εὗρον γὰρ μέταλλα συχνῶν, ὥστε μὲν ἦν ἡ δεκάτη εἰς Δελφοὺς ἀπέραντον ἐυπάλωτον, καὶ ἐπείθοντο τῷ χρησμῷ τῷ τότε προτάξαντι, τὰ τῆς πλούτου αὐτοῖς ὑπάρχοντα ἕξω, φανέντων ἀργυρείων μετάλλων. Idem Suidas & Phavorinus: Ἰσοῦλεῖς οἰκίαι, καὶ περάλληλοι τῷ τείχει, ἐν Σιφλῷ (lege Σίφνῳ) ὅσαι κεκαλύμμασι τοῖς ἐργαζομένοις τὰ χρύσεια μέτωπα. Ab hâc opulentiâ *Siphnus* Phœnicis dicta eſt נוֹסָף *Siphna*; quia סָפַן *Saphan*, eſt *recondere*. Græci reddunt θησαυρίσειν, Prov. 1. 18. Et שְׂפוּנִים *ſephunim* ſunt *theſauri reconditi*, Symmacho ἀπόθετα, Pſal. 17. 15. Quomodo Siphnii ex his opibus in ſummam inopiam inciderint, diſcere eſt ex Herodoto & Suidâ. Heſychius: Σίφνιοι ἀχάριστοι, ἀπὸ Σίφνου τῆς νήσου. Idem Σιφνιάζειν, καταδακτυλίζειν· διαβάλλων· ὃ οἱ Σίφνιοι, ὡς παιδικοῖς χαίμωμοι. Vide Eraſmum in *Siphnia archa*.

Sipus Stephano, *Sipuntum* Melæ, *Siponto* adhuc dicta, colon. & urbs Apuliæ Dauniæ in orâ litoreâ ad Gargani montis radices, à Diomede condita. De origine nominis ita refert Strabo lib. 6. Ὠνομάζετο δὲ Σιπόντιον Ἑλληνικῶς ἀπὸ τῶν ἐπικαμπτομένων σιπίων. Silius lib. 8.

Quæſivit Calaber, ſubductâ luce repente
Immenſis tenebris, & terram & litora Sipus.

Lucanus lib. 5.

Quas recipit Salapina palus, & ſubdita Sipus
Montibus.

Sipylum, & *Sipylus*, *Sipylos* Stephano, op. Lydiæ in Magneſiâ, abſorptum, teſte Plinio. Item *Sipylus*, mons ad Mæandrum flu. prius *Ceraunius* dictus, teſte Plut. lib. de Fluminibus & Montibus. Ovid. Met. 6.

Tunc cum Mæoniam virgo, Sipylumque colebat.

Propertius lib. 2.

Nec tantum Niobe bis ſex ad buſta ſuperba
Sollicito lachrymans defluit à Sipulo.

Papinius Theb. 6.

——*Geminis Niobe conſumpta pharetris*
Squalida biſſenas Sipylon deduxerat umbras.

Permiſcet autem fabulam Propertius loco adducto. Nam in Sipylo Niobe cum flet, longè abeſt à liberorum buſtis, quæ ad Thebas. Apollodorus lib. 3. Αὐτὴ δὲ Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα, φεύγει πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦκεν εἰς Σίπυλον, καλεῖ Διὰ ἐυξαμένη μεσοῦσι εἰς λίθον μεθίσθησιν, καὶ χεῖται δάκρυα νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν τῇ λίθῳ. Hom. Iliad. lib. ult.

Νῦν δέ τοι ἐν πέτρῃσιν, ἐν οὔρεσιν οἰοπόλοισιν
Ἐν Σιπύλῳ, ὅθι φασὶ θεάων ἔμμεναι εὐνὰς
Νυμφάων, αἵτ' ἀμφ' Ἀχελῷϊον ἁρμαίνουσι.
Ἔνθα λίθος περ ἐοῦσα θεῶν ἐκ κήδεα πέσσει.

Sirbonis, *Sirbon* Steph. *Serbonis* Herodoto ac Diodoro Siculo, *Barathra* Polybio, palus ingens Palæſtinæ in Ægypti confin. inter Caſium & Peluſium, in orâ maris Syriaci. Dionyſius:

Ἡ δ' ὅσσον νοτίῃσιν ἐπ' ἠόνεσιν θαλάσσης
Παῤῥήσιλλι ναίουσιν ἴσον Σερβωνίδος ἄλμης.

Diodorus lib. 1. ἔστι δὲ ἀνὰ μέσον τούτων καὶ τῆς κοίλης Συρίας, καὶ τῆς Ἀραβίας λίμνη, τὸ μὲν πλάτος σχεδὸν παντήκοντα σταδίους, τὸ δὲ βάθος δυσμάτου, τῷ δὲ μήκει ὅση διακόσιοι παρήκουσα σταδίους, ἣ παρατείνει Σερβωνίς. Τοῖς δὲ ἀπείροις τῆς περιπολίου τῶν ἀνθρώπους ὑπάρχει κινδύνους. Στενὴ δὲ τὸ ῥάμμα ἐστὶ καὶ πνίγει ἄφαλτος, ὑπὸ τῶν μεγάλων πάντα περικαιομένων, ἐπειδὰν Νότος σωρεύσῃ πνεύσας, ὥστε πλῆθος ἄμμου· αὐτὴ δὲ τὸ μὲν ὕδωρ χεῖ τῆς ὑπαφαίνεται ἄσημον ποιεῖ, τὸ τὸ λίμνης τύπον συμφυὲς τῇ χέρσῳ καὶ κατὰ πᾶν διάγνωσιν. Ejus mem. quoque Plut. in Antonio. Strabo vero lib. 17. lacum hunc turpi errore cum Aſphaltide Judææ confundit, *Serbonidem* quidem nominans, ſed *Aſphaltiten* manifeſto deſcribens.

Sirenuſſæ, vel *Sirenuſæ*, *Petræ Sirenum* Melæ, *Saxa Sirenum* Solino, inſ. 3. parvæ, velut ſcopuli in ſinu Pæſtano apud promont. Sirenuſſarum, quod ſinum prædictum finit: quarum propior *Leucoſia*, ſive *Leucaſia* dicitur, reliquæ *Parthenope* & *Ligia*. In genere *Le Sirene* dicuntur; in ſpecie, prior *la Licoſa*, altera *San Piatro*, reliqua *Gale*, ſeu *la Galetta*, & al. *il Gallo*.

Sirenuſſarum promontorium, vulgò *Capo Leucoſo*, promont. Lucaniæ, quod ſinum Pæſtanum ad ort. finit, ex adverſo Athenæi in Picentibus eundem ſinum ad occid. claudentis, medium ferè inter Pæſtum ad occ. & Veliam ad ort. Dionyſius:

Πρὸς δὲ Νότου μάλα πολλὸν ὑπείρεχε Σειρηνίδα πέτρην
Φαίνουσ' ἀρχαὶ Πάκυνθος Σιλάριος.

Ubi Montanus: Fallitur Euſt. qui Dionyſium affirmat Neapolim *Sireniam petram* hic vocare. A Neapoli Poeta jam ad alia progreditur; à quâ primò in Auſt. occurrit *Sirenia petra*, ultra quam Silarus flu. in Picentinis magis adhuc in Auſt. vergens. *Sireniam* autem *petram*, Minervæ promont. vocat, juxta Surrentum, quod *Sirenes* inſediſſe feruntur, talem planè ſitum inter Neapolin, & Silarum obtinens, Plin. 3. 5. *Surrentum cum Minervæ promontorio*, *Sirenum quondam ſedes*. Niſi Sirenuſas inſulas intelligat huic propinquas ex deſcriptione Strabonis lib. 5. 6. licet eæ ex Ptolemæi deſcriptione longius hinc diſtare videantur. Strabo lib. 1. *A locis Surrento vicinis cubito ſimilis quidam terræ fluxus excurrit verſus fretum quod eſt juxta Capreas. Ab uno hujus jugi latere eſt* τὸ Σειρήνων ἱερὸν, *Sirenum templum. Ab altero, quod Poſidoniatem ſinum proſpectat, tres exiguæ ſunt inſulæ deſertæ atque ſaxoſæ, quas Sirenuſas vocant.* Sed & Ariſtot. in lib. Mirabil. eundem Sirenuſis ſitum aſſignat: Atque hi ſunt *Sirenum ſcopuli*, de quibus Virgilius, Ovidius, Mela, Hyginus, alii. Quin & *Surrentum* vel Σύρριον, ut Græci efferunt dici putatur à *Sirenibus*. Stat. lib. 2. Carm. 2.

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ.

Siris, flu. Magnæ Græciæ apud Metapontum, & Heracleam in ſin. Tarent. influens ad Sirim op. quod ibi erat, teſte Plinio. *Senno* hodie, teſte Scip. Mazzellâ. *Siris*, ab Æthiopibus dicitur Nilus antequam totus confluat. Nam, ut inquit Plinius, *nec ante Nilus dicitur, quam ſe totum aquis concordibus junxit.* Dionyſ. verſ. 221.

Ἔνθεν ποτάτοιο καταῤῥεῖ ὕδατα Νείλου,
Ὅς ῥ' ἦ τοι Λιβύηθεν ἐπ' ἀντολίην πλὺς ἔρπων
Σῖριν ἐπ' Αἰθιόπων κικλήσκεται.

Ineptæ autem ſunt quas recenſet Euſtathius, ſed neque ipſe probat, etymologiæ nominis Σῖρις è Græcâ linguâ petitæ, cum Æthiopica ſit vox: & quod ad illam attinet, quæ à Σείριος ducitur, quia circa Sirii ſeu Canis ortum Nilus maximè exundet (Plin. lib. 5. cap. 9.) è converſo *Sirium* à *Siri* ſic dictum, qu. Niliacam ſtellam Fullerus probabiliter cenſet. Quod ad vocem Σῖρις, Hebræis שִׁחוֹר *Shior* vocatur, quod Æthiopes linguâ ſuâ *Shiehri*, vel *Shihri* dixerunt, ut monet Scaliger, teſte Salmaſio; pro hoc Græci, voce ad linguæ ſuæ formam deflexâ, Σῖρις ſcripſerunt.

Sirmio, pagus Cenomanorum Venetiæ ad Benacum lacum in peninſulâ inter Brixiam ad occ. & Veronam ad ort. 20. m. p. circiter. Catullus ep. 32.

Peninſularum Sirmio, inſularumque
Ocelle, quaſcunque in liquentibus ſtagnis
Marique vaſto fert uterque Neptunus,
Quam te libenter, quamque lætus inviſo.

Sirmium, urbs Pannon. infer. non procul à Danubio flu. Ptol. *Sirmiſch* Lazio. Stephanus Sirmium Παιόνων eſſe ſcribit, *Pæones* pro *Pannonis* accipiens. Long. 43. 05. Lat. 45. 24.

Siſapone, Ptol. *Siſapo* Strabone op. olim Hiſp. Tarrac. in finibus Oretanorum, nunc pagus *Chilon*, teſte Henr. Coquo.

Siſapone, Plin. *Siſapo* Strab. op. Hiſp. Bæticæ in Bæturiâ, nunc *Fuente Oveiuna*, teſte Morali, à Cordubâ 14. leuc. Emeritam verſus. Hic quæſtus magnus minii, ut propterea Cic. Philip. 2. *communem Siſaponem* dixerit, veluti proverbium, optimum enim ibi provenit, auctore Plinio.

Sithonia, pars Thraciæ. Plin. 4. 11. quæ ab Hæmo monte averſa vergit in Pont. Eux. Herodotus vero lib. 7. Sithoniam reg. in orâ marit. Macedoniæ collocat ad ſinum Termæum; ejuſque urbes facit *Toronam*, *Sermylam*, *Mecybernam*, & *Olynthum*. Poetæ autem Sithoniam pro ipsâ Thraciâ fere accipiunt. Ovid. ep. 2.

Nec vehit Actæas Sithonis unda rates,

Virg. Eclog. 10.

Sithoniaſque nives hyemis ſubeamus aquoſæ.

Heſychius: Σιθονία, ἡ Θεσσαλία. Ubi non ſolum corrigenda lectio, & leg. Σιθονία, ſed magis interpretamentum; nullus enim præter eum *Sithoniam* pro *Theſſaliâ* poſuit, quæ olim Thraciæ pars fuit, poſtea Macedoniæ accenſita longè à Theſſalia. Palm.

Slavi, pop. Germ. qui ab Hamburgo urbe ad Albim flu. uſque ad mare Scythicum varias reg. incoluere, qui & *Vandali*, & *Vinuli*, & *Oboritæ* dicti ſunt. Reg. *Slavia*, & *Slavonia*.

Sleſia, reg. Germ. (à *Sleſo* flu. qui in Oderam excipitur; ampla, in quâ ducatus 12. cujus caput eſt *Uratiſlavia*.

Sleſuicum, olim *Edeba*, hodie *Sebleſwick*, urbs Cimbricæ Cherſoneſi epiſc. ſub Arch. Lundenſi: ab Hamburgo & Lubeco 16. leuc. diſtans in Bor.

Slingæ, Friſiæ loci mem. vetus lapis Romæ ſub Carolo M. ſculptus.

Slotna, locus Daciæ in ingreſſu Tranſylvaniæ ad Auſtrum ubi aurifodinæ apud Tunſtenium op. *Saladna* Sambuco.

Smyrna, urbs Ioniæ. Milete amne irrigata, una ex 7. Aſiæ Eccleſiis de quibus B. Johannes in Apocalypſi. Homeri, ut plurimi credunt, patria, qui inde *Smyrnæus* à Poetis vocatur. Lucanus:

Quantum Smyrnæi durabant vatis honores,
Venturi ſe neque legent.

Silius lib 8.

Maxima Muſarum domus, atque ad ſidera cantu
Evecta Andino & Smyrnæis æmula plectris.

Statius:

Nectat honoratas & Smyrna & Mantua lauros.

Cum Sardiani Smyrnæos obſiderent non diſceſſuri, niſi Smyrnæi uxores ſuas ſtuprandas emitterent, illi ancillas veſtibus uxorum indutas emiſerunt; ſicque hoſtes coitu ancillarum defatigatos interfecerunt. Plut. Hi quanquam delitiis & luxui operam darent, ſe tamen fortiter, ubi caſus accidiſſet gerebant, teſte Ariſtide: unde proverb. *Mores Smyrnæi*, de iis qui ita deliciis ſe dedunt, ut quæ viros fortes decent, non omittant. Long. 55. 30. Lat. 39. 28.

Sodoma, ſing. num. & plur. *Sodomum* Solino, urbs maxima quondam Palæſtinæ ad lacum Aſphaltitem, de cœlo cum Gomorrha, Admah, & Zeboiim tacta, & à lacu abſorpta, cujus veſtigia adhuc apparent, ab Hieroſolymis ad 30. m. p. in ort. diſtans. Hic poma proveniunt aſpectu quidem pulcherrima, ſed levi tactu fumum exhalant, fuliginem favillaceam intrinſecus continentia. Tertull. in Apol. Hegeſippus, & Joſephus auctores ſunt. Vide Tacitum.

Sogdiana, reg. *Maurenhaer* Mercat. *Zagati* Leunclavio, provincia Aſiæ ingens, Scythiæ ad Bor. & Sacis ad ort. Bactrianæ ad merid. & Margianæ ad occ. confinis: per quam Jaxartes flu. magnus in mare Hyrcanum labitur. Urbes in eâ olim claræ, Oxiana, Maruca, Drepſa, & Alexandria: nunc pollet Maracanda, vulgo *Samarcand*. Pop. *Sogdii*, & *Sogdiani*, qui vitam ita deſpiciebant, ut ad mortem læti & alacres irent, autore Herodoto. Dionyſius:

Τοῖς δ' ὀλὶ σεῖο βορείω Χαραξιμιοι, οἷς ὑπὸ γαῖα
Σογδιὰς, ἧς διὰ μέσον ἐλίσσῃ ἰσεὸς Ὦξος.

Qu. Curtius lib. 7. *Sogdiana regio majori ex parte deſerta eſt; octingenta ferè ſtadia in latitudinem vaſtæ ſolitudines tenent. Ingens ſpacium rectæ regionis eſt, per quam amnis, Polytimetum vocant incolæ, fertur torrens.* Vide ſis quæ ſequuntur.

Solis fons, qui & *Hammonis fons* Val. Max. *Canzaron di Mahoma*, Nebriſſenſi in Marmarica. Eſt & *Solis fons* in Troglodytarum reg. mirus, teſte Plinio. Natu circa merid. dulcis & frigidus eſt, circa med. noctis calidus & amarus.

Solis inſula, in mari Indico, inter Carmaniam & Gedroſiam.

Solis menſa, locus Æthiop. in Meroe inſ. quam ſemper novis ferculis inſtructam fabulantur. *Paeſe della Cucagna* Italis, *Pays de Panegon* Gallis, *Tierra di Mogollone* Hiſpanis, *Luy Lackerlandt* Germanis.

Solis mons, promont. Maurit. Tingit. inter oſtia Diur, & Phthuth flu. *Benimager* Marmol. *Azafi* aliis, *Cabo Cantin* Caſtaldo, *Cabo Boiador* Floriano.

Solis vallis, urbs non obſcura Marchiæ in Saxon. confin. Vulgo *Soltwedel*.

Solis urbs (vide *Heliopolis*) urbs Cœleſyriæ & Ægypti.

Sollax, flu. Aſiæ, idem Tigridi, Plin. qui & *Sylax* Euſtathio.

Soloe, magna civitas, quæ notiore nomine *Seleucia* dicitur. Strab. lib. 16.

Solæ, vel *Soli*, civitas inſignis Ciliciæ, ab Achivis & Rhodiis ædificata, Arati, Chryſippi, & Philemonis Comici patria; Stephanus à *Solone* conditam ſcribit; poſtea *Pompeiopolis* dicebatur à *Pompeio* M. qui piratas in eam tranſtulit; quos dignos exiſtimavit, ut ſervarentur. Dionyſius:

ἀλλὰ δ' ἐξείης Κιλίκων γεράασι πόληες,
Λυρνησσὸς, Μάγνης τε, καὶ Ἀγχιάλεια, Σόλοι τε.

Eidem Dionyſio in Baſſaricis Σόλεια dicitur, ſi Stephano fides. Græcorum hic inter Cilices agentium cum tandem ſermo corrumperetur, hinc effectum eſt, ut qui vitioſè loquerentur σόλοικοι, qu. *Solis degentes*, & ipſa corrupta loquutio σολοικισμὸς vulgò à Græcis diceretur. Quinctil. lib. 1. *Barbariſmi, ac Solœciſmi fœditas abſit.* Heſychius: Σολοικισμὸς, ὅτι τὴς ἀτύχως διαζήγατα. Idem Σόλοικον, τὸ ἀμαθὲς. Quid autem differant Solœciſmus & Barbariſmus præter Euſt. ad Iliad. β. docet Suidas in his: Ἔστι δὲ Βαρβαρισμὸς ἐν μὲν λαικῶν λέξις ἐστὶ τὸ ἔθος τῶν εὐδοκιμούντων Ἑλλήνων. Σολοικισμὸς δέ ἐστι λέγω ἀκαταλήλως συντίθεμένων ὡς τὸ, Ἐγὼ θεωρῶ, ὁ τοίχος ἔπεσον. Sed interdum confunduntur. Sanè Heſychius: Σολοικίζει, βαρβαρίζει. Eſt etiam Cypri civitas Σόλοι dicta. Etymologus: Σόλοι, ἡ ἐν Κύπρῳ πόλις, ἀπὸ Σόλωνος τῶν Ἀξηναίων νομοθέτου. Mem. ejuſdem urbis Laertius in Solone: Ἔνθεν οἱ μὲν ἐνθεν, Σολεῖς, οἱ δ' ἀπὸ Κύπρου, Σόλιοι. Idem habet Achilles Tatius in Vita Arati. Long. 65. 00. Lat. 36. 00.

Solonium, op. Latii in confin. Hetruriæ. Agri Lanuvini fuit *Solonius campus*. Cic. de Div. lib. 1. *Educatus in Solonio, qui eſt campus agri Lanuvini.* Plutarchus in C Mario *villam* vocat: Εἰς τὴν ἐπαυλίαν αὐτῆς Σολώνιον καλοῦσι. Feſtus: *Pomonal eſt in agro Solonio, viâ Oſtienſi, ad duodecimum lapidem diverticulo à milliario octavo.*

Solorius, mons Hiſp. quo Tarraconenſis à Bæticâ & Luſitanicâ diſtinguitur. Plin. Omnibus Hiſp. montibus altiorem eſſe ſcribit Iſidorus.

Solothurum, una ex præclaris & vetuſtiſſimis Helvetiæ civitatibus ad Arolam flu. auriferum ſita, quam paulo poſt Trevirim conſtructam exiſtimant, *Solitburum* dicitur Antonino. Sita eſt in agro plano & fertili. Ad fœderis perpetui ſocietatem recepta eſt, A. D. 1481.

Solverſe, op. Plin. inter Noricas civitates numerat; locus hodie *Solveld* vocatur, teſte Lazio.

Solus, *untis*, Siciliæ op. inter Eleutherum amnem & Thermas Himerenſes, teſte Ptol. apud quem Ὄλκαλις corruptè ſcribitur. Hodie *Solanto*. Græcis olim Σολόεις, & contractè Σολοῦς. Romanis *Soluntum* & *Solentum*; quemadmodum in Italiâ Τδρεῖς, ſive Τδροῦς, *Hydruntum* & *Hydrentum*; Πυξόεις, ſive Πυξοῦς, *Pyxuntum*, ſive *Pyxentum*. Opidani Σολόεντιοι, & Σολουντῖνοι. Apud Stephani Epitomatorem ita legitur: Σόλοι, Κιλικίας πόλις, ἡ νῦν Πομπηϊὰ πόλις. Ἑκαταῖος Ἀσίᾳ, χίλιοι δ' ὑπὸ Σόλωνος, ὡς Εὐφορίων, ἀνωτέρω ὑπὸ Πομπηΐου, καὶ μεταγενεστέρων Πομπηϊόπολις ὁ πολίτης, Σολεύς, καὶ Σόλιος· τὸ θηλυκὸν Σολῦτις, ὡς ὑπὸ τὸ Σολοῦς Σολοῦντος. Et ſequenti mox dictione: Σολοῦς, πόλις Κιλικίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ· ἐκαλεῖτο δὲ ὑπὸ Σολοῦντος κακοξένου, ὃν ἀνεῖλεν Ἡρακλῆς· ὁ πολίτης Σολεύς. καὶ Σολοῦντος, μετὰ τοῦ ν. καὶ Σολουντεῖς, καὶ Σολουντιάδι, καὶ Σολουντῆς. Apud Suidam etiam hæc leguntur: Σόλοι, Σικελίας πόλις καὶ Κύπρου. Poſteriorum autem ſeculi Grammatici, ſive horum exſcriptores vocabula ea miſere confuderunt, abſurdaſque ac miras inde Chimæras fabricarunt. A Suidâ ſiquidem ſcriptum fuiſſe haud dubito: Σόλοι, πόλις Κιλικίας, &c. Apud Steph. vero ſic legendum: Σολοῦς, πόλις Σικελίας, ὡς Ἑκαταῖος ἐν Εὐρώπῃ, χίλιοι δ', &c. Plin. 3. 7. *Opida, Panormum, Solus, Himeracum fluvio.* De antiquis hujus op. incolis ita Thucydides lib. 6. Ὦκιν δὲ καὶ Φοίνικας περὶ πᾶσαν μὲν τὴν Σικελίαν ἐπεδὴ δὲ οἱ Ἕλληνες πολλοὶ ἐπ' ἀλλαγῇ ἐπεσίπλεον, ἐκλιπόντες τὰ πλέω, Μοτύην καὶ Σολόεντα, καὶ Πάνορμον ἐγγὺς τῆς Ἐλύμων συμπολισθέντες ἐνέμοντο. Nomen ejus quod attinet quia urbs in loco prærupto & confragoſo condita fuerat (teſte Fazello) ideo dicta eſt à Pœnis צלעים *ſelaim*, h. e. *rupes*, unde Græcorum Σολόεις. Bochartus. Item Σολόεις Libyæ promont. λαίνων λίθρεσι, in quo Neptuni templum. Hinc apud Heſychium, Σολωΐς ἄκρα & Σολώϊοι populi, quamvis utrumque ad meridiem longius removeat. Apud Plinium Agrippa corrupte *Surrentiam* appellat. Verum autem nomen erat *Solois* ab Hebræo צלעים i. e. *rupes* ubi ſupra oſtenſum.

Solyma, ſing. & pl. num. & *Solymæ*, urbs clariſſima Judææ, quæ & *Hieroſolyma*. Juvenal.

Interpres legum Solymarum.

Item *Solyma*, urbs Lyciæ mediter. in colle, quæ *Solymus* Straboni dicitur apud urb. Termeſſum; pop. *Solymi* Plinio, qui eoſdem facit cum Piſidis. Alii *Solymos* eoſdem fuiſſe cum Lyciis aſſerunt, quorum tamen ſententia cum Homero non ſatis convenit, qui Bellerophontem à Lyciorum rege miſſum ait ad ſubjugandos Solymos. Solymi Deos coluere poſt mortem tres iſtos è viris principibus Ἄρσανον, καὶ Δρύον, καὶ Τρωσίλιον, ut eos appellat Plut. lib. de def. Orac. ubi eos ait vocatos Deos σολήεις· unde Turnebus *ſævos* vertit; ſed σιλῆς reſcribendum eſſe ſatis conſtat ex Euſeb. lib. 5. Præp. Evang. cap. 5. ubi hunc locum adducit: ſed tres Principes appellat Ἄρσανον, Ἄρυλον καὶ Τόσκιν. Ac Τόσκις quoque eſt apud Suidam. Sed apud Theodoretum lib. 3. Græc. Affect. cur. ubi idem Plutarchi locus adducitur, pro Τόσκιν eſt Τάσιν; item pro Δρύον, vel Ἄρυλον, ibi legas Ἄρυον. Σκιεροὶ autem dicti videntur, quia ſtatuæ eorum eſſent è σκίῳ, h. e. *marmore*, vel, ut alii malunt, *gypſo*. Ac nihil minus verifimile, quam σιλῆς dixiſſe, quos interemptos tantopere dolerent, & pro benefactis divinis afficere honoribus vellent. Ita Voſſius, contra

tra quem vide Bochartum de Phœn. col. lib. 1. cap. 6. ex quo ſequentia delibavimus. Ciliciæ, inquit, vicina eſt Piſidia, montana regio, quam occupabant Piſidæ Solymorum ſoboles. Plin. 5. 27. *Inſident verticem Piſidæ, quondam Solymi appellati.* Steph. in *Piſidia*: Οἱ Πισίδαι, πρότερον Σόλυμοι. Solymos porro Phœnicum eſſe colonos ſermo palam arguebat. Chœrilus apud Joſeph. lib 1. contra Ap.

Τῷ δ' ὄπιθεν διέβαινε γλῶ Δαυμασὸν ἰδέσθαι,
Γλώσσῃ δὲ Φοίνισσ' ἠδὲ σωμάτων ἀρίστης,
Ὥκει δ' ἐν Σολύμοις ὄρεσι, πλατὺν ἐπὶ λίμνην.

Nempe Strabone teſte lib. 14. prope Phaſelidem eſt λίμνη, ἐφ' ἣν ἀνῆκε τὰ Σόλυμα ὄρη. Ex horum vertice Neptunus apud Hom. Ulyſſem ad Phæaces navigantem proſpectat Odyſ. ε. verſ. 282.

Τὸν δ' ἐξ Αἰθιόπων ἀνὼ κρείων Ἐνοσίχθων
Τηλόθεν ἐκ Σολύμων ὀρέων ἔδεν.

Et Iliad. ζ. verſ. 184. Lyciorum dux Bellerophon:

——Σολύμοισι μαχέσσατο κυδαλίμοισι,

Καρήατα δὲ τῷ γε μαχὴν φάτο δοῦραι ἀνδρῶν.

Rurſum verſ. 204. Bellerophontis filium *Iſandrum*, aut *Piſandrum*, ut leget Strabo:

Μαρνάμενον Σολύμοισι κατέπεφνε.

Unde Solymos colligere eſt Lyciis fuiſſe vicinos. At Joſephus, quem hæc latebant, cum in Chœrilo legeret Phœnicii ſermonis homines in Solymis montibus prope lacum habitaſſe, putavit de Judæis agi, & Aſphaltite lacu, à quo non procul abſunt Solymi montes, i. e. Hieroſolymorum, ut quidem interpretatur. His ſimile quid in Tacito Hiſt. lib. 5. *Claræ alii Judæorum initia; Solymos carminibus Homeri celebratam gentem, conditæ urbi Hieroſolyma nomen è ſuo feciſſe.* Et in Stephano: Ἱεροσόλυμα, ἡ μεγαλόπολις ἡ Ἰουδαίας, ἢ Σόλυμα ἐκλήθη ἀπὸ τῶν Σολύμων ὀρῶν. Et in Joſepho rurſus Ant. 7. 3. poſtquam urbem Hieroſolymam *Solyma* nominari dixit: Φασὶ γάρ τινες ὅτι καὶ Ὁμήρῳ ταύτην ὀνόμασεν Σόλυμα. Atque id ſecutus Tzetzes Chil. 7. Hiſt. 149.

——Σολύμους λέγει ἡ πυῤῥάνεν τοῦ Ἕλληνος,
Οὓς Ὅμηρος καὶ λαοὺς ὡς ἀνακτᾶς ἐκάλεσε.

Jam tandem ipſum Solymorum nomen unde dicatur docere eſt operæ pretium שלם *ſelem* Hebræis *umbram*, ac *tenebras* notat. Ejuſdem eſt originis שלמון *Salmon*, montis nomen, Pſalm. 68. cujus verticem arborum denſitas opacabat, ut conſtat ex Jud. 9. Neque alia fuit ratio nominis Solymorum; quippe id nomen complectitur Piſidiæ montana, de quibus Strabo lib. 12. Κύκλῳ ἐφήκουν ὄρυμοι πολλοὶ ὕλης. Bochartus.

Somerſetia, Somerſetſhire, Comitatus Angliæ meridionalis, verſus æſtuarium Sabrinæ flu. & inter Com. Glocestrienſem ad bor. Devonienſ. ad occ. Dorceſtrenſ. ad merid. & Wiltonienſ. ad ort. Ejus urb. præcipuæ ſunt Bathonia, & Theodorunum.

Somona, la Somme, flu. Gall. Belg. per Picardiam & Ambianos in Oceanum Britan. fluens.

Sontiates, pop. fuere Aquitaniæ ſub Auſciis, inter Lactoram ad occ. & confluentes Tarnis in Garumnam in ort. in Armeniaco tractu; quanquam aliqui credant fuiſſe verſus Atarum urbem.

Sontii, vel *Sentii*, pop. fuere in Provinciâ in eo tractu ubi hodie Dienſis Diœceſis, & eorum cap. eſt *Dinia*, vulgo *Digne*.

Sophene, reg. Armen. maj. in Meſopotam. confin. ubi Tigris ſub terrâ conditus poſt 25. m. p. emergit. *Mollis* Lucano dicitur, lib. 2. Pop. *Sophenæ*.

Sopianæ, Pannon. inſer. urbs. *Soppan* Lazio, *Zeeblack* Similero. Long. 42. 14. Lat. 46. 15.

Sora, colon. & urbs Latii ad Lirim flu. in Campaniæ confin. inter Ferentinum, & Atinam, Arpino proxima. Juven. Sat. 3.

Si potes avelli Circenſibus optima Soræ
Aut Fabrateriæ domus, aut Fruſinone paratur.

Silius lib. 8.

Sylla Ferentinos, Privernatumque maniplos
Ducebat ſimul excitos, Soræque juventus
Addita fulgebat telis, hîc Scaptia pubes
Hîc Fabrateriæ vulgus, nec monte nivoſo
Deſcendens Atina aberat, detritaque bellis
Sueſſa, atque à duro Fruſino haud imbellis aratro.

Plinius lib 2. cap. 7. *Haud procul urbe Roma in Faliſcorum agro familiæ ſunt paucæ, quæ vocantur Hirpiæ; quæ ſacrificio annuo, quod fit ad Soracten, Apollinis montem ſuper ambuſtam ligni ſtruem ambulantes non aduruntur.* Strabo lib. 5. Ὑπὸ δὲ τῷ Σωράκτῃ ὄρει, Φλαυία πόλις ὄδιν ὁμώνυμον ἔπαγεία τινὶ δαίμονι πιπιοῦν σφόδρα ὑπὸ τῶν ἀγειόχων, ὡς τεκμήριόν ὄδιν ἐν τῷ τόπῳ δαυμαστὸν ἱερατεῖον ἔχον. Γυμνοῖς γὰρ ποσὶ διεξιᾶσιν ἀνθρακιάν, καὶ πολλὴν μεγάλην οἱ περιέχοντες ὑπὸ τοῦ δαίμονος ταύτης ἁπτόμενοι, καὶ σωφρονοῦντες πλῆθος ἀνθρώπων ἄμα τὸ τε παντοῖον χρόνον, καὶ σωτηρίαν ἔτος καὶ τὸ λεχθὲν ἴσης. Silius lib. 5.

Tum Socrate ſatum præſtantem onere, & armis
Æquanum noſcens, patrio cui ritus in arvo
Cum pius Arcitenens accenſis gaudet acervis
Exta ter innocuos latè portare per ignes,
Sic in Apollineâ ſemper veſtigia pruinâ
Inviolata teras, victorque, vaporis ad aras
Dona ſerenato referas ſolennia Phœbo.

Stephanus *Soram* alteram collocat in Phœnice.

Sorabi, pop. Germ. in Miſniâ & Saxoniâ: quorum tractus *Sirbia*, & loca *Sorbes*, ac *Servestein* dicuntur.

Soractes, & *Soracte* neut. gen. mons Faliſcorum in Hetruriâ apud Tiberim, Apollini quondam ſacer. Virg. lib. 11. Æneid.

Summe Deus ſancti cuſtos Soractis Apollo,
Quem primi colimus, cui pinëus ardor acervo
Paſcitur, & medium freti pietate per ignem
Cultores multâ premimus veſtigia prunâ.

Idem lib. 7.

Hi Soractis habent arces, Flaviniaque arva.

Silius lib. 8.

Haud procul & ſacrum Phœbo Soracte frequentant.

Horat. lib. 1. Carm. Od. 9.

Vides ut altâ ſtet nive candidum
Soracte.——

Hic fons olim fuit, Sole oriente exæſtuans, ex quo aves bibentes mortuæ illico decidunt, teſte Varrone. Item Galatiæ mons, in quo eriphium, i. e. ruta ſylveſtris, naſcitur, teſte Dioſcoride.

Sorbiodunum, urbs Angliæ epiſc. in reg. Wiltoniæ inter Wintoniam ad ort. & Exoniam ad occ. vulgo *Salisbury*. Duplex autem fuit *Sarisberia* (uti loquitur Bochartus) quarum vetuſtior collem occupabat aridiſſimum & prorſus inaquoſum. Id teſtantur diſertis verbis Britannici ſcriptores Guil. Malmeſburienſis: *Caſtellum erat*, &c. *aquæ penuriâ laborans, adeo ut mirabili commercio aqua ibi vendatur.* Et poeta anonymus ejuſdem ævi apud Camdenum:

Eſt ibi defectus lymphæ, ſed copia cretæ.

Et Petrus Bleſenſis in Epp. *Erat locus ille ventis expoſitus, ſterilis, aridus, deſertus.* Proinde vetuſtior illa Sarisberia in Itinerario Antonini *Sorbiodunum* dicitur priſco nomine, hodie *Old Sarisbury*, quod ex Britannicâ linguâ Camdenus *ſiccum collem* interpretatur. Nempe *dunum* eſt collis, & *ſorb*, vel *ſorba* tam Syris quam Britannis eſt *ſiccitas*. Radix שרב *ſerab*, eſt *ſiccum eſſe*. Unde שריב *ſiccus*, & שרבא *ſarba*, שרובא *ſeroba*, שורבא *ſorba*, vel *ſurbo*, *ſiccitas*. Hebræis etiam nota vox. Ubi enim habet Eſaias cap. 35. verſ. 7. *Erit locus aridus in ſtagnum, & locus ſiticuloſus in fontes aquarum*; pro loco arido in Hebræo textu eſt שרב *ſarab*. Boch. Long. 37. 20. Lat. 41. 30.

Spalatum, Spalato Italis, *Split* vero Slanis, urbs Dalmatiæ munita, olim Diocletiani Imp. Palatium, poſt everſas Salonas effecta Archiepiſcopalis, portu gaudens tuto, & capaci. Subeſt dominio Reip. Venetæ, & diſtat tantum 8. mill. paſſ. à Tragurio in ort. & 30. à Sebenico in Eurum. Long. 40. 54. Lat. 44. 00.

Sparta, Peloponneſi civitas nobiliſſima, Lycurgi legibus optimè olim inſtituta. Mœnibus diu caruit, ſed muri loco civium virtus fuit, quemadmodum ex Ageſilai reſponſione ad quendam, cauſam quærentem, quamobrem tanta civitas non eſſet mœnibus cincta, liquet. Euſt. in Odyſ. α. ſic dictam ſcribit ἀπὸ τῶν μυθολογούντων μὲν τὸν Κάδμον Σπαρτὸν ἀνδρῶν· οἱ δὲ ἀπὸ παλαίας ἱστορίας ἐκεῖ ὀκ πιστεύοντες Σπάρτῳ τῷ ἑωυτῶν καὶ πάλιν ὀνόματος. Hiſtoriam hanc ex Timagorâ citat Stephanus Byzantinus in Σπάρτη. Hinc Epaminondæ ſepulchro clypeus impoſitus eſt cum dracone inſculpto, quo ſignificabatur eum eſſe τὸν ἡγεμόνα τῶν Σπαρτιατῶν. Ita Suidas habet in Ἐπαμινώνδας. Sed ipſi Ethnici agnoſcunt quicquid narratur περὶ τοῦ μὴ Κάδμου σπαρτῶν commentum eſſe putidiſſimum. Multo verius igitur, quod alii volunt, *Spartam* vel à *Spartâ* dictam, Eurotæ filiâ, & uxore Lacedæmonis, vel à *Sparto* Phoronei filio, vel διὰ τὸ τοὺς οἰκήτορας ἐκ συνοικισμοῦ πόλιν λέγεσθαι διασπαρμένους εἰς ταυτὸν συνῆφθαι, καὶ μίαν οἴκησιν ποιῆσαι. *Spartani* autem generoſiſſimi fuere, ſervitutis impatientes, ut potius ad imperandum, quam ad ſerviendum nati viderentur: unde Proverb. *Generoſior Spartâ*; de generoſis, ac minime timidis: Spartani enim nunquam tyrannidem admiſerunt in urbe. Spartani pueros ſuos plagis afficiendos eſſe ſummopere curabant. Sen. de Prov. *Nunquid tu inviſos eſſe Lacedæmoniis liberos ſuos credis, quorum experiuntur indolem publicè verberibus admotis? Ipſi illos patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant, & laceros ac ſemianimes rogant perſeverent vulnera præbere vulneribus.* Hoc factum ad aram Dianæ Orthiæ, de quo decantato ritu

Plut.

Plut. in Lacon. Inſtitutis, & Pauſan. lib. 3. Cicero Tuſculanâ 2. Spartæ pueri ad aram ſic verberibus accipiuntur, ut multus è viſceribus ſanguis exeat, nonnunquam etiam (ut cum ibi eſſem, audiebam) ad necem; quorum non modo nemo exclamavit unquam, ſed ne ingemuit quidem. Ubi vides Epheborum conſtantiam; quod ille apud Petron. alluſit: *Tres plagas Spartanâ nobilitate concoxi.* Et Plaut. in Capt. qui Paraſitos alapis & contumeliis ſuetos. *Laconas plagipatidas* facetè dixit. Tertull. ad Martyres: Nam quod hodie apud Lacedæmonios Sollenitas maxima eſt διαμαστίγωσις, i. e. Flagellatio, non latet. In quo ſacro ante aram, nobiles quique adoleſcentes flagellis affliguntur, adſtantibus parentibus, & uti perſeverent adhortantibus. Martialis vero etiam matres miſcet, nec hortantes ſolum, ſed jubentes:

Et non cæſus adhuc, matre jubente, Laconus.

Apud hos ſummus honor ſenibus habebatur, teſte Plut. in Laconicis: Unde proverb. *In ſolâ Spartâ expedit ſeneſcere.* Quod de iis etiam dici poteſt, apud quos virtus in prætio ſit, ut fuit apud Spartanos: Σπάρτῳ ἔλαχες, τοῦτο κόσμει ſign. Sorte tuâ contentus eſto, & officium tuum ſtrenuè facito. Cicero lib. 1. ad Att. *Eam quam mihi dicis obtigiſſe Σπάρτην, non modo nuſquam deſeram, ſed etiam ſi ego ab illâ deſerar, tamen in meâ priſtinâ ſententiâ permanebo.* Statius 1. Sylv.

Doctaque Cyrene, Spartave animoſa creavit.

Idem in Achilleide:

Progeniem cœli, Spartæve potentis alumnam.

Vide *Lacedæmon.*

Sperchius, flu. Theſſaliæ, teſte Strab. lib. 8. qui Pindo monte oriens rapide in ſinum Maliacum labitur. Hodie *Agriomela* vel *Selambria*, teſte Sophiano. Lucan. lib. 6.

——Ferit amne citato
Maliachas Sperchios aquas.

Ovid. lib. 1. Met.

Populifer Sperchius, & irrequietus Enipeus.

Virg. Georg. 2.

——O ubi campi,
Sperchiuſque, & virginibus baccata Lacænis
Taygeta.——

Statius 4. Theb.

Sperchiuſque minax, Centaureuſque Lycormas.

Idem in Achilleide:

Et tenuis Sperchius aquis, ſpeluncaque docti
Muta ſenis.——

Hom. Iliad. σ.

Υἱὸς Σπερχειοῖο, διιπετέος ποταμοῖο.

Idem ibidem:

Σπερχειῷ ἀγάμαστι γυνὴ τέκε εὐπατέρεια,

Sophocles in Philoctete:

Τοξεύειν ἢ δορὶ πάλλειν χ' ἅτερον
Σπερχειὸν ἔσω.——

Spina, urbs extincta in Gall. Tog. in orâ, inter Ravennam ad merid. & Hadriam ad Bor. apud oſtium Padi, quod ex eâ *Spineticum* appellatur.

Spina, urbs Inſubriæ, nunc *Spin*, pagus ad Adduam flu. Fuit & *Spina*, urbs Græciæ, olim clara; teſte Strabone, & *Spinus* flu. apud Steph.

Spinæ, op. Albionis in Angliâ, quod Lhuydus cum aliis *Newbury* interpretatur ab Oxonio 20. m. p. ſed illud exciſum eſt. Locus autem *Spene* vocatur, teſte Camdeno, pagus apud Neoburgum op. in comitatu Bercheriæ.

Spinambri, Græciæ pop. à quibus originem traxiſſe Tarquinios in Tuſciâ ſcribit Juſtinus: *In Tuſcis*, inquit. *Tarquinii à Theſſalis & Spinambris.* Ubi MSS. habent, *Inſpinambris.* Lege *Spinâ in Umbris.* Plurimi enim veterum confundunt Umbrorum & Tuſciæ terminos. Voſſius.

Spineticum, unum ex Padi oſtiis, quò Claudius Cæſar à Britanniâ triumphans, prægrandi illâ domo verius quam navi intravit Adriam. A *Spinâ* urbe nomen habet, quam à Diomede conditam eſſe volunt. *Primero* hodie Fabricio.

Spira, *Spire*, urbs ampla Germ. & Imp. in Palatinatu ſuper. ſub dom. proprii Epiſcopi. Sedes eſt Cameræ Imperialis, & olim *Noviomagus*, *Nemetum*, ſeu *Nemetes* appellabatur. Eſt autem med. inter Argentoratum ad merid. & Moguntiacum ad bor. 50. m. p. utrinque diſtans, uti 5. à Philippoburgo, & 15. ab Heydelberga in Africum. Long. 30. 20. Lat. 49. 02.

Spoletium, Livio colon. & urbs Umbriæ inter Fulginium & Interamnam. Pop. *Spoletini* Plinio, *Spoletani* Livio. Hinc *Spoletinus* nomen gentile. Mart. 13. 117.

De Spoletinis quæ ſunt cariosa lagenis
Malueris, quam ſi muſta Falerna bibas.

Idem lib 14. ep. 114.

Spoletina bibis, vel Marſis condita cellis.

Sporades, inſulæ quædam ſic dictæ, quia in mari diſperſæ ſunt, nec ſicut Cyclades in orbem jacent. Mela 2. 7. *Hæ quia diſperſæ ſunt Sporades.* Pleræque earum à Cycladibus (quæ ſunt in mari Ægæo) ad meridiem vergunt, ſitu Cretæ vicinore, aliæ ad occaſum, in Cretico mari, ut *Thera*, *Anaphe*, *Therasia*, *Jos*, *Sicynus*, *Laguſa*, *Pholegandrus*, *Cimolus*, *Siphnus*, *Melus.* Aliæ ad ort. in Carpathio mari, ut *Aſtypalæa*, *Telus*, *Chalcia*, *Carpathus*, *Caſus*, *Leros*, &c. (ut à Strabone enumerantur.) His Plinius *Gyaron*, *Patmon*, & ignobiles plurimas; Mela *Icaron*, ſeu *Icariam* addit. Dionyſius verſ. 530.

Νῆσοι δ' ἐξείης Σποράδες ἁλιπερκέες αἰεί,
Οἷον ὅτ' ἀντιφίλοιο διὰ πόντου ἴδηαι ἄστρα
Ἴγελ' ἐπὶ χρατεροῖο βιαζόμενα βορέαο.

Ab Homero *Calydnas* appellari putant, inquit Strabo.

Stabiæ, urbs marit. Campaniæ in Picentinorum confin. ad oſtia Sarni, Pompeiis proxima, exciſa à L. Sullâ, teſte Plinio, pro quâ novæ *Stabiæ* non procul conditæ, à Surrento 6. m. p. Neapolim verſus. Cujus ora litus *Stabianum* à Seneca dicitur. Silius lib. 14.

Lætaque complebat Stabiarum litora plebes.

Stabulæ, locus Germ. ſuper. in Alſatiâ, ab Argentorato 36. m. p. Baſileam verſus: & op. Gall. Belg. in orâ Picardiæ, vulgò *Eſtaples*, inter Monſterioſum ad merid. 3. & Bononiam ad Arctos 7. leuc. Long. 22. 34. Lat. 50. 28.

Stabulum, locus Gall. Narbon. Anton. inter Salſuſas 48. & Pyrenæum mont. ubi in Hiſp. tranſitur, 16. m. p. Long. 27. 31. Lat. 50. 25. Et *Stabulum novum*, eidem Anton. locus Hiſp. Tarrac. inter Barcinonem, & Tarraconem.

Stagira, *Stantira* Ptolemæo, op. Macedon. marit. ad mont. Athi radices, in agro Olynthiaco, patria Ariſtotelis, teſte Laertio. *Liba nova*, teſte Sophiano, *Macra* vero Nicetæ. Michael quidam recens ſcriptor dicit Ariſtotelem fuiſſe Thracem. Nempe quia *Stagira* quibuſdam eſt in Thraciâ, uti Pauſanias ait in Eliacis. Ac videntur duo antiquiſſimi hiſtorici, Herodotus in Polymniâ, & Thucydides lib. 4. & 5. *Stagiram* tribuere Thraciæ. Nempe antiquiſſimis temporibus *Stagiros* fuit Thraciæ. Nec tamen Ariſtoteles Thrax, quia cum naſceretur Ariſtoteles jam Stagira erat Macedoniæ pars. Sane Philippus Alexandri parens tum extendit Macedoniam (quæ uſque ad Strymonem extendi ſolet) uſque ad Neſſum. Sed Stagira non modo intra Neſſum, ſed etiam Strymonem eſt. Antiqui tamen limites, ne quidem uſque ad Strymonem patuiſſe videntur. Verum hoc multo ante natum Ariſtotelem fuit. Eſt autem & alia ratio, quamobrem Græcus, non Thrax, dicendus ſit Ariſtoteles. Quia nempe Græciæ, non Thraciæ attributæ fuerunt pleræque Græcorum coloniæ, quæ in Thraciæ litoribus ſitæ eſſent. Porro dicitur *Stagiros*, ut Herodoto, Thucydidi & in Epitome Strabonis. Dicitur item *Stagira*, pl. num. ut Pauſaniæ, Stephano, aliis. Denique dicitur & *Stagira* in ſingulari num. ut Laertio & Ariſtotelis Teſtamento; Euſebio, &c. Voſſius. Stagiritarum lex fuit, ὁ μὴ κατάθῃ, μὴ λαμβάνετω. *Quod non depoſuiſti ne tollas.* Elian. ποικίλ. lib. 3. quam legem inter Solonis etiam leges recenſuit. Laertius.

Staliocanus, portus Gall. Narbon. ad mare Britannicum. Ptol. *Roſcou*, teſte Bertrando Argentræo; *Leona* vero Villanovano.

Statellates, *Statiellenſes* Cic. *Statyelli* Plin. *Statelli* Straboni, pop. Liguriæ inter Apen. mont. & Tanarum flu. quorum urbes *Aquæ Statiellorum* dictæ, *Acqui* vulgò, & Alexandria urbs recens Tanaro flu. diviſa, ab aquis Statiellis 15. m. p. in Bor. & Cæciam.

Statinæ, aquæ & inf. in Campaniâ ſubito terræ motu enatæ. Plin. 2. 88. Stat. lib. 3. Sylv. Carm. 5.

Æsarieſque lacus medicos, Statinaſque venatas.

Statones, Hetruriæ pop. quorum opidulum *Statonia* vocabatur, hodie *Scatono* Leandro. In horum agro vinum ſatis generoſum naſcebatur, quod *Statonienſe* appellabat. Plin. 4. 6.

Stellates ager Suetonio, *Stellates campus* Livio, ager Campaniæ miræ fertilitatis in territ. Calenenſi. Sil. lib. 11.

Stellateſque docent campos, Cereremque benignam.

Stetinum, *Stetin*, urbs Germ. Pomeraniæ caput, ad Viadrum flu. 8. leuc. ab ora maris Baltici in merid. 4. à confin. Marchiæ Brandenburgicæ, & 9. ab Uſedomiâ in Eurum. Lon. 37. 00. Lat. 53. 34.

Stiria, prov. Germ. ubi alia pars Norici & Pannoniæ ſuper. verſus Muram & Dravum flu. Terminatur ab Orient. Hungariâ, à ſept. Auſtriâ, ab occ. ditione Salisburgenſi & Carinthiâ, à meridie vero à Carniolâ.

Stœchades, inſulæ Gall. Narbon. contra Cithariſten promont. oræ inter Maſſiliam, & Forum Julium adjacentes. *Iſles des Jeres* pleriſque dictæ. *Liguſtides* eas vocat Stephanus, quas Ptol. & Strabo 5. faciunt, alii 3. *Proten*, *Meſen* (quam & *Pomponianam*) & *Hypæam.* Lucan. lib. 3.

Venerat in fluctus Rhodani cum gurgite claſſis,
Stœchados arva tenens. *Seratos,*

Stratos, urbs Acarnaniæ. Strabo. Livius lib. 43. Ætolis tribuit. *Stratos*, ait, *validiſſima tum urbs Ætoliæ erat. Sita eſt ſuper Ambracium ſinum, prope amnem Achelœum.*

Stridon, S. Hieronymi patria, ut ipſemet fatetur, de quâ urbe idem ſic: *Hoc opidum à Gothis verſum, Dalmatiæ quondam, Pannoniæque confinium fuit.* Hodie *Sdrigna* vocatur. Long. 39. 38. Lat. 45. 15.

Strigulia, *Chepſtow*, teſte Lelando, Albionis op. in Com. Monumetenſi, ad confluentes Vagæ flu. in Sabrinam, 18. m. p. à Briſtoliâ in bor.

Strongyle, inſ. maris Tyrrheni non procul à Siciliâ, una Æolidum, cujus incolæ triduo ante ex fumo prædicere ſolebant, quinam flaturi eſſent venti; unde factus eſt locus fabulæ, ut Æolus, qui in hâc inſ. regnabat, ventorum rex crederetur. Plin. 3. 9. *Tertia Strongyle in quâ regnavit Æolus.* Servianum fragmentum: *Æolus Lipari filiam Cyaneam in matrimonium ſumpſit, & Strongulam inſulam, in quâ maneret, accepit. Stromboli* Leandro dicitur. A rotunditate ſic dicta fuit; nam Græci rotundum Στεῤῥγυλον vocant. Cornel. Severus in Ætna:

Inſula, cui nomen facies dedit ipſa rotunda.

Silius Ital. lib. 14.

Mille Agathyrna dedit, perflataque Strongylos Auſtris.

Item inſ. maris Ægæi, una Cycladum, quæ notiore nomine *Naxos* appellatur.

Strongylum, caſtrum ſuburbii urbis Conſtantinopolitanæ, ubi Conſtantius Copronymus Iconomachus miſerè obiit, teſte Glycâ.

Strophades, Inſ. 2. in mari Ionio ad occidentale latus Peloponneſi, quæ & Plotæ. Apollonius lib. 2.

Οἱ δ' ὅτε νῆσον ἔβαλλεν ὑπεκπρὸ πόντου ἀΐσσων
Σάλπης, Στροφάδας ἣ μέλανας ἀνθρώποι
Νῆσους τοῦο γ' ἴκηαι, πάρος Πλωτὰς καλέουσι.

Sic dictæ ſunt ἀπὸ τῆ στροφῆς, h. e. *à converſione* Calais & Zethæ, qui ad has uſque inſulas Harpyias perſecuti, inde retrorſum ſe converterunt. Virg. Æn. 3.

——*Strophades Graio ſtant nomine dictæ*
Inſulæ Ionio in magno, quas dira Celæno,
Harpyiæque colunt aliæ.——

Ovid Met. 13.

Sævit hyems, jactatque viros, Strophadumque receptos
Portubus inſidis.——

Struthopodes. Plin. 7. 2. *Eudoxus in meridianis Indiæ viris plantas eſſe cubitales; fœminas adeo parvas*, ut *Struthopodes appellentur.* Sic Struthocephalos Themiſtius dixit in Paraphraſi *Phyſicorum*, quibus amplius caput non eſt, quam paſſeri.

Strymon, *Conozus* ante, teſte Plut. flu. Macedoniæ ex Orbelo monte manans, inque Ægæum mare influens, ſinum *Strymonicum* denominans: vel ex Scomio monte per Graxos & Læos, teſte Thucyd. fluens. *Stromona* Sophiano, *Rendine* aliis, *Radini* Nardo, *Marmora* Bellonio, *Iſcar* Lazio; ſed hic Myſiæ, non Macedoniæ fluvius eſt. Hinc *Strymonius*, ut *Strymoniæ grues*, de quibus Virg. Æn. Georg. 1.

——*Improbus anſer*
Strymoniæque grues, & amaris intyba fibris
Officiunt, aut umbra nocet.——

Ubi indicat grues venire ad Italos à Strymone fluvio. Conſentit Papinius 4. Sylv. vocans *gruem hybernam*, & Statuens illam in Rhodope. Ideo Nonnus lib. 14. vocans grues Thracias, Θρῄκιλοις γερήνοις, iſtam attingit migrationem. Herodotus autem lib. 2. ait illas ex Scythiâ ire in Ægyptum. Id ipſum indicat Ariſtot. lib. 8. Hiſt. An. cap. 18. Seneca Tragœdus in Oedipo ab Thraciâ in Ægyptum, Oppianus lib. 1. Halieut. ab Ægypto & Æthiopibus ad loca alia. Virgilius Æn. 10.

——*Quales ſub nubibus atris*
Strymoniæ dant ſigna grues, atque æthera tranant
Cum ſonitu, fugiuntque Notos clamore ſecundo.

Lucanus lib. 5.

Strymona ſic gelidum, brumâ pellente, relinquunt,
Poturæ te, Nile, grues, primoque volatu
Effingunt varias, caſu monſtrante, figuras,
Mox ubi percuſſit tenſas Notus altior alas,
Confuſos temere immiſtæ glomerantur in orbes,
Et turbata perit diſperſis littera pennis.

Stat. lib. 7. Theb.

——*Qualis cum pallida cedit*
Bruma renidentem deducunt Strymona cycni.

Claudianus de bello Gildonico:

Pendula ceu parvis moturæ bella Colonis
Ingenti clamore grues æſtiva relinquunt
Thracia, cum tepido permutant Strymona Nylo.

Apud hunc flu. ſedit Orpheus poſt amiſſam Eurydicem. Virgilius Georg. 4.

Septem illum totos prohibent ex ordine menſes
Rupe ſub aeriâ, deſerti ad Strymonis undam
Fleviſſe, & gelidis hæc evolviſſe ſub antris
Mulcentem tigres & agentem carmine quercus.

Papinius Sylv. 5.

——*Qualis conſpecta conjuge ſegnis*
Odryſius vates, poſitis ad Strymona plectris
Obſtupuit, triſtemque rogum ſine carmine flevit.

Κωκυτὸν πλατὺν vocat Euripides in Rheſo. Statius Silv. lib. 1. 1.

——*Ingenti propellit Strymona flatu.*

Baſil. Magnus ep. 41. Ὁ δὲ Στρυμὼν ἐξύπλα, ὃν ἐγὼ οἶδα πολλῶν, φέων, βοσκήσῃ τὴν πόλιν παραδαμάσας. Oritur hic flu. ex Rhodopes confiniis, mediuſque inter Macedoniam, & Thraciam fluit, uti docet Strabo lib. 7. Hoc autem nomen fortitur à *Strymone* heroe. Martis & Helices fil. qui in eum dolore Rheſi interfecti ſe projecerit. Schol. Æſchyli in Supplic. Στρυμὼ, πλατὺς Θρῄκης. Idem in Perſas: Στρυμόνος ἀγυιᾶ] ἀγυιᾶ διὰ τὸ χαλαζᾶν καὶ διοδεύειν φυλάττειν τὸ ὕδωρ αὐτῆ. Quod medium Thraciæ & Macedoniæ diximus, firmat Scylax in Periplo: Μεταξὺ δὲ Μακεδονίας Στρυμὼν πλατὺς, ὅτο ἐείς Μακεδονίας καὶ Θρῄκης. Mart. Capella lib. 6. *Inter Macedoniam & Thraciam amnis Strymon pro limite eſt, ab Æmi M. vertice diffluens.* Thracas quoque ab eo includi dicit Seneca Præfat. Nat. Quæſt. Plinius lib. 4. Nat. Hiſt. cap. 10. *Deinde Macedoniæ terminus, amnis Strymon, ortus in Æmo. Memorandum, in ſeptem lacus eum fundi priuſquam dirigat curſum Strymonis pelagi* mentio eſt apud Æſch. in Perſis. Vide Bellonium lib. 1. Obſerv. cap. 55. Fuit & civitas Thraciæ hoc vocabulo. Schol. Callimachi Hym. in Delum: Στρυμὼν πλατὺς δέει καὶ πόλις Θρῄκης.

Stucia, *Ystwith* Camdeno, flu. Walliæ meridion. in Cardigania Com. In mare Hybernicum cadit 28. m. p. à Cardigano in Cæc. & 35. à Bangorio in merid.

Stugardia, urbs Sueviæ, in Duc. Wirtemburgico, Ducum ſedes, prope Nicrum flu. 1, mill. Germ. ab Eſſingâ in occ & 4. à Tubingâ in bor.

Stura, flu. geminus Gall. Subalp. unus ex Alpibus Cottiis per Marchiam Salucienſem fluens, ac apud Claraſcum op. Tanaro flu. congrediens, maximæ claritatis: alter per fines Taurinorum in Padum labens.

Stymphæ, Schol. Callim. Στύμφαι, χωρίον ἢ Ἥρας. Unde nymphæ Στυμφαίδες apud Callim. Hym. 3. i. e. Ἥρεσσαι, non ut vulgo Στυμφηίδες.

Stymphalus, mons Peloponneſi altiſſimus in Arcadiâ, *M. Poglifi*, teſte Nigro. Stat. 4. Sylv. Carm. 6.

——*Quantuſque nivalem*
Stymphalon, quantuſque jugis Erymanthon aquoſis
Terrueris.——

Idem in Theb.

Monſtriferumq; Erymanthon, & æriſonum Stymphalon.

Urbs vero quæ & *Stymphalum* Plinio, *Vulti* Nigro, ſeu *Longanico* Nigro, ad montis prædicti radices fuit, Tegena proxima. Eſt & *Stymphalus*, vel *Stymphalis* lacus, & flu. qui per agrum Argivorum ex eodem monte fluens, mutato nomine *Eraſinus* dicitur, teſte Pauſaniâ. Ab hoc lacu *Stymphalides* aves appellatæ ſunt, quæ tantæ magnitudinis fuiſſe dicuntur, ut Solis radios obumbrarent, omnemque Arcadiam devaſtarent, donec ab Hercule Æneæi crepitaculi ſonitu pellerentur. Lucretius lib. 5.

——*Unciſque timendæ*
Unguibus Arcadiæ volucres Stymphala colentes.

Placet vero in hoc Mnaſeæ ſententia, quòd non aves, ſed homines fuiſſe arbitretur. Videntur autem prædones fuiſſe, ac uncos habuiſſe ungues, ob rapinas quas exercebant. Planè vero errat Nat. Comes, qui *Stymphalidas* & *Harpyias* pro iiſdem habet: clare enim diſtinguit Petronius:

Tales Herculeâ Stymphalidas arte coactas
Ad cœlum fugiſſe reor, pennaque fluentes
Harpyias cum Phineo maduere veneno
Fallaces epulæ.——

Plura de hiſce avibus, ut poetas præteream, Pauſ. in Arcad. & Apollon. Schol. in 2. Argon. verſ. 1050.

Styx, fons Arcadiæ, ex Pheneo lacu, & ex Nonacri monte manans ex ſaxo (cujus aqua illico pota necat) & in flu. evadens. Ferrum ac æs erodit, ſolâque mulæ ungulâ aqua ejus contineri poteſt, cætera vaſa frigoris vehementiâ dirumpens. Hoc veneno quidam Alexandrum ab Antipatro ſublatum putant, non ſine conſilio Ariſtotelis. Palus item Theſſaliæ, teſte Plinio, ex quâ Titareſſus flu. egreditur. Styx etiam apud Poetas Inferorum flu. Ovid, Pont. lib. 4. eleg. 14.

Styx quoque (ſi quid ea eſt) bene commutabitur Iſtro:
Si quid & interius quam Styga mundus habet.

A ſuperis tanta Veneratione habitus eſt hic flu. ut nefas ducerent quicquam eorum, quæ Styge teſte juraſſent, quovis modo violare.

violare. Si quis contra feciſſet totos centum annos divinitate ſpoliatus à nectare arcebatur. Virgilius:

———*Stygiamque paludem*
Dii cujus jurare timent & fallere numen.

Seneca in Thyeſte:

———*Talis eſt diræ Stygis*
Deformis unda quæ facies cælo ſidem,

Hunc honorem ei datum volunt fabulæ, vel quod hujus filiæ, Victoria, Vis, Robur, Zelus Jovi opem tulerint adverſus Titanas: vel quod Styx ipſa patefecerit Jovi conjurationem Deorum, qui ipſum volebant vincire. Homerus Iliad. 15. & Odyſſ. 5. de juramento Stygis ait, μέγας Θ, & addit: Δεινὸν τοῖσι μακάρεσσι θεοῖσι. & Iliad. 14. Ἀθέσφατον Στυγὸς ὕδωρ, *inviolabilem Stygis aquam.* Heſiodus in Theogoniâ:

Ἔνθα ἢ ναιετάει σιγηρὴ δῖα θεάων
Δεινὴ Στύξ.———

Idem eundem vocat ἄρρητον, & de hoc flu. Ἱερὰ πολαμοῖο. Quin & Apollonio 2 Argon. juramentum ejus dicitur ῥητὸς & ὀπιθόλατος θεοῖσι. Apuleius etiam lib. 6. ait aquas Stygis eſſe *formidabiles Jovi*, Diſque aliis. Ovid. Met. 3.

———*Stygii quoque conſcia juro*
Numina torrentis, timor eſt Deus ille Deorum.

Idem in Diris:

Quique per internas horrendo murmure valles
Imperjuratæ taberis amnis aqua.

Silius lib. 13.

At magnis ſemper Divis, regique Deorum
Jurari dignata palus, picis horrida rivo
Fumiferum voluit Styx inter ſulfura limum.

Virg. Georg. 4. & Æn. 6.

Alligat, & novies Styx interfuſa coercet.

Unde Papinius Theb. 2.

———*Styx inde novis circumflua campis,*
Hinc objecta vias torrentum incendia claudunt.

Hujus Stygiæ paludis nomen quibuſdam ἀπὸ τῦ στυγεῖν deductum videtur, quod eſt *odiſſe, averſari, reformidare.* Unde Virg. ubi ſupra: *Triſti palus inamabilis undâ* dicitur, item Heſiodo στυγὸς ὕδωρ. Alii ſtatuunt Στύξ eſſe ex שׁרִיקָה eliſo Sheva, ut fiat *Strika*, atque derivari à שׂוֹרֵק *ſiluit*, quod mortuis convenit: unde Seneca in Hippolyto:

Regni tenacis dominus, & tacitæ Stygis.

Venenatis aquis hujus paludis undas tempore peſtis alicujas infectas fuiſſe tradunt Poetæ. Sen. in Oedipo:

Phlegethonque ſua motum ripâ
Miſcuit undis Styga Siconiis.

Claud lib. 1. in Ruff.

Ac velut infecto morbus crudeſcere cælo
Incipiens primo pecundum depaſcitur artus;
Mox populos urbeſque rapit, ventiſque peruſtis
Corruptos Stygiam peſtem diffundit in amnes.

Lucanus paulo aliter:

———*Tali ſpiramine Neſis*
Emittit Stygium nebuloſis aera ſaxis.

Suanetos, Suanitæ Ptol. pop. Rhætiæ, quorum regio *Algoew* in Suevâ, teſte Simlero, & urbs *Ravenſpurg* libera, teſte Tſchudo, inter Ulmam & Conſtantiam, ab Auguſta Vindelicorum 14. m. p. in occid.

Suardones, pop. Germ. Tacito, quorum urbs *Swerin* epiſc. ſub Arch. Bremenſi in ducatu Megalopolitano, inter Wiſmariam ad Arctos, & Domitium in Auſtrum 4. leuc. quot à Guſtrovià in occ. à Lubeco 7.

Suaſa, Ptol. op. Semnonum mediter. in Umbriâ tranſapenninâ, in agro Senogalienſi. Item Æthiopiæ ſub Ægypto op. Plin.

Subatrii, Germ. infer. pop. quos Druſus Germanicus in triumphum traxit, Sicambris bello victis. Strab. lib. 7.

Subi, Beles Morali, flu. Hiſp. citer. in Coſſetaniâ reg. Plin.

Sublacum, Latii op. mediter. eſt. Hermolaus ex Frontino. *Sublaqueum* Tacito & Plinio. *Sollago* hodie Leandro.

Sublicius pons, qui poſtea *Æmilius*, teſte P. Victore, unus ex Romæ pontibus, cujus adhuc durant veſtigia ſub monte Aventino, ubi *L' Arſenale.*

Subur, flu. Maur. Ting. qui ſe in Atlanticum Oceanum exonerat. Ptol. & Plin. *Subu* Marmolio & Caſtaldo. Item flu. Luſitaniæ, *Sor* vulgo, teſte Vaſconcello in Tagum apud Salvaterram op. influens.

Subur, op. Hiſp. citer. in orâ Catalauniæ, hodie *Siges*, vel *Ciges*, teſte Villanovano. Aliis *Cubilles* dicitur.

Suburra, vicus Romæ, de quo vide Varronem lib. 4. de L. L. Hinc vicina regio dicta eſt *Suburrana*, in quâ meretricum diverſoria erant, quæ ob id *Suburranæ*, vocantur Martialis 11. 79.

Ergo Suburranæ tironem trade magiſtræ,
Illa virum faciet; non benè virgo docet.

Idem 12. 21. *Nulla nec in mediâ certabit nata ſuburrâ.*

Idem lib. 6.

Famæ non nimium bonæ puellam
Quales in mediâ ſedent Suburrâ.

Juvenalis Sat. 3.

———*Ego vel Prochyten præpono Suburræ.*

Idem Sat. 10.

Nil actum eſt, inquit niſi Pæno milite portas
Claudimus, & mediâ vexillum pono Suburrâ.

Perſius Sat. 5.

———*Totâque impune Suburrâ*
Permiſit ſparſiſſe oculos jam candidus umbo.

Succubo, Succubitanum municipium Jul. Capitolino, op. Hiſp. Bæticæ, patriâ proavi Antonini Philoſophi: locus apud Arundam urbem.

Succuſanus, pag. qui & Siburra. Vide Varronem lib. 4. de L. L.

Sucro, flu. & op. Hiſp. Tarrac. in regno Valentiæ & finibus Conteſtanorum. Fluvius *Xucar* Beutherò; opidum *Cullera* hodie dicitur. Silius lib. 3.

Sedentana cohors, quam Sucro rigentibus undis
Atque altrix celsâ mittebat Setabis arce.

De *Sucrone* Strabo nonnulla lib. 3. ſed rigoris haud meminit, uti nec Mela lib. 2. cap. 6. Ubi ſis Voſſium vide.

Sudeni, Ptol. pop. Sarm. Europ. ad oram ſinûs Venedici incolentes: quorum reg. *Sudaw* in Pruſſia ducali, in peninſ. apud Regnum montem.

Sudernum, Tuſcorum urbs mediterranea. Ptol. hodie *Muderno* Leandro.

Sudertani, pop. Hetruriæ, quorum op. *Soureito*, teſte Volaterano.

Sudeti, Σύδηλοι Ptol. montes Germ. inter Franconiam ad occ. & Voitlandiam ad ort. *Wendenberg*, & *Fiechtelberg*. Ex quibus 4. flumina originem trahunt, Mœnus, Egra, Sala, & Nabus.

Suecia, vel *Suedia*, reg. Septentrionalis, Scandinaviæ pars, cui Norvegia ad occ. Gothia ad merid. hæret. Regnum amplum, plures complectens ad bor. & ort. regiones. Regia Holmia, metropolis Upſala. Pop. *Suedi*, & *Sueci*, *Suiones* veteribus dicti apud Tacitum. Eſt & *Suedia*, ſeu *Suecia*, urbs Helvetiæ libera, & conventus jurid. *Sweitz* apud Lacum Lucerinum.

Suel, Hiſp. op. poſt Carteiam & Calpen. Σοῦηλ Ptolemæo; ejus meminere Mela, Plinius & Antoninus, ubi corruptè *Sivel*. A vulpibus dici putat Bochartus, quia Ebræis שׁוּעָל *ſual*, eſt *vulpes*; & ex Bæticâ tam vulpium, quam muſtelarum pelles peti ſcribunt recentiores. Sic à vulpibus nomen habent in Mœotide *Alopeciæ*; in Helleſponto *Alopeconneſus*. Contra Smyrnam *Alopece*, in Bœotiâ mons *Alopecos*, in agro Attico *Alopecæ* vicus tribûs Antiochidis, ex quo Socrates oriundus; in Judæâ *Saalim*, vel *Sualim* ut legi mavult Hieronymus, 1 Sam. 9. 4. In Phrygiâ denique Ἐξωίτων, de quo Steph. in Ἄζανοί.

Sueſſa, Campaniæ op. Plin. 3. 5. *Intus coloniæ, Capua, Aquinum, Sueſſa, Venafrum.* Silius lib. 8.

———*Detritaque bellis Sueſſa.*

Vocatur *Aurunca*, ſive *Auruncorum* ad diſcrimen *Sueſſæ Pometiæ*, ſeu *Pometiorum*, quæ erat in Volſcis. At quia illa Pometia jam inde à Tarquinio Superbo everſa; plerumque hæc in Auruncis ſimpliciter ab auctoribus dicitur *Sueſſa*, ſine cognomine. Opidani inde *Sueſſani.*

Sueſſa, Volſcorum urbs, cognomine *Pometia.* Μητρόπολιν Οὐολσκῶν appellat Strabo lib. 5., Dionyſius ἐπιφανεστάτην πόλιν vocat, & ἡγεμόνα τῶν ἔθνων. Et Livius lib. 2. *opulentiſſimam*, ſed addit; *ut tum res erant.*

Sueſſiones, & *Sueſſones* Cæſari alicubi, *Sueſiones* Strab. *Veſſones* Ptol. (cui Auguſta *Veſſonum*, pro Sueſſonum) pop. & urbs Gall. Belg. in Campaniæ & Picardiæ confin. ad Axonam flu. vulgò *Soiſſons.*

Sueſſitani, pop. Hiſp. Tarrac. in Vaſconibus, quorum op. *Sueſtaſium* Ptol. *Sangueſa*, teſte Floriano, & Jo. Marianâ, in regno Navarræ, à Pompelone 6. leuc. in ort. Jaccam verſus, ad Aragonem flu. Legitur & *Sueſſetani.*

Sueſſula, Sueſula Straboni, colon. & op. Campaniæ apud Clanium flu. ægrè habitatum à Neapoli 8. m. p. diſtans. Pop. *Sueſſulani* Plinio.

Suevi, pop. Germ. qui magnam illius partem tenuere, Mechelburgiam, Pomeraniam, & Marchiam (per quam *Suevus* flu. labitur) incolentes, ſic à *Suevone* monte (Germaniam à Sarmatiâ ſeparante, teſte Solino) dicti. Lucan. lib. 2.

Fundit ab extremo flavos Aquilone Suevos
Albis, & indomitum Rheni caput.

Claud. de laud. Stilic. lib. 1.

Ut Suevus jam rura colat, flexoſque Sicambri
In falcem curvant gladios.

Horum

Horum reg. *Suevia* Tacito & Eutropio dicitur, vulgò *Schwaben*, multis & claris conitans urbibus (quarum magna pars sunt liberæ) olim ducatus ampliſſimus. In hâc Danubius oritur, teſte Ferrario.

Suevicum mare, idem quod *Balticum*.

Sueve, *Sevo* Solino, mons Germ. Carpatis pars occidua, inter Moraviam & Hungariam Tranſdanubianam ad Danubium uſque extenſus.

Suevus, *Spre* Althamero, Germ. flu. ex montibus Bohemiæ oriens, perque Luſatiam & Marchiam fluens, mixtuſque Havellæ in Albim influens. Becanus *Oderam* eſſe ſcribit.

Suinum, Piceni flu. ultra Truentum in Aprutio, Angolum urbem alluens, ac inter Vomanum ad occ. & Aternum ad ort. in mare decurrens. *Sino* ex tab recent. aliis *Salino* vel *Salinello* dicitur. *Suiones*, pop. Germ. in ora maris Baltici in Pomeraniâ, inter Lemovios & Rugios. Willichius Suedos interpretatur.

Sulchi, Sardiniæ urbs notiſſima. Strabo lib. 5. ubi de Sardiniâ: Πόλεις δ' εἰσὶ μὲ πλείους, ἀξιόλογοι δ' Κάρληξ, καὶ Σολχίς. Pomponius 2. 7. *Sardiniæ urbium antiquiſſimæ Caralis & Sulchi*. Pauſanias in Phocicis: Ὧν δ' ἐν τῇ νήσῳ καὶ αὐτοὶ πόλεις οἱ Καρχηδόνιοι, Κάρληξ τε, καὶ Σολίχους. Claudianus de bello Gildonico:

Pars adit antiquâ ductos Carthagine Sulchos.

Stephanus: Σόλχοι, πόλις ἐν Σαρδοῖ, Καρχηδονίων κτίσμα. Inde *Sulcitani* Plinio & Hirtio, Σολκιτανοὶ Ptolemæo, qui eos etiam μεσημβρινωτάτους, h. e. *maxime Auſtrales* vocat. *Sulchis* autem, inquit Bochartus, nomen fecit Syrum שולקא vel שולקא *ſulka*, i. e. *exuſtio*, quia eum urbs ſit in inſulæ parte maxime Auſtrali, Noto plane eſt expoſita, à quo Sardinia valdè infeſtatur. Pauſanias ubi ſupra: Ὁ δὲ ἀὴρ ὁ ἐν ταύτῃ θολερὸς ἐς ὀλίγον ὅτι καὶ νοσώδης, &c. Claud.

——*Hinc peſtifer aer*
Sævit & excluſis regnant Aquilonibus Auſtri.

Sulmo, op. Pelignorum in 4. reg. Italiæ, nonageſimo ab urbe diſtans lapide; Ovidii poetæ patria, ut ipſe teſtatur Triſt. 4. 10. Græcè apud Ptol. ſcribitur Σουλμών. Quod Latino formatum ore *Sulmo*. At apud Strab. lib. 5. accuſativus legitur Σέλμον, corruptè forſan pro Σέλμονα, à recto caſu Σέλμων. Quippe Latinis auctoribus pariter omnibus conſtanter dicitur *Sulmo*, *Sulmonis*. Unde Cæſari belli Civ. lib. 1. & Plinio 3. 12. itemque Juvenali Sat. 6. opidani *Sulmonenſes*. Ovid. Pont. 4. 14.

Gens mea Peligni, regioque domeſtica Sulmo.

Aquis iiſque frigidis abundabat. Ovid. Faſt. 4.

Hâc ego Pelignos, natalia rura petebam;
Parva, ſed aſſiduis humida ſemper aquis.

Idem 2. Amor. eleg. 16.

Me pars Sulmo tenet Peligni tertia ruris;
Parva, ſed irriguis ora ſalubris aquis.

Et Triſt. 10.

Sulmo mihi patria eſt gelidis uberrimus undis,
Millia qui novies diſtat ab urbe decem.

Silius Ital. l. 8.

——*Conjungitur acer*
Pelignus; gelidoque rapit Sulmone cohortes.

Sulmonenſis puella, pro ruſticâ apud Juvenalem:

De Sulmonenſi mera Cecropis.——

Porro idem Ovidius Faſt. l. 4. à *Solymo* Phryge *Sulmonem* conditum denominatumque, fabulosè fingit:

Serus ab Iliacis, & poſt Antenora, flammis
Attulit Æneas in loca noſtra Deos.
Hujus erat Solymus Phrygiâ comes unus ab Idâ:
A quo Sulmonis mœnia nomen habent:
Sulmonis gelidi, patriæ, Germaniæ, noſtræ
Me miſerum, Scythico quàm procul illa ſolo eſt.

Silius Italicus lib. 9.

Xantippo captus, Libycis tolerarat in oris
Servitium Satricus. Mox inter præmia regi
Autololum dono datus ob virtutis honorem.
Huic domus & gemini fuerant Sulmone relicti
Matris in uberibus nati, Mancinus, & unà
Nomine Rhæteo Solymus; nam Dardana origo
Et Phrygio genus à proavo: qui ſceptra ſecutus
Æneæ, claram muris fundaverat urbem,
Ex ſeſe dictam Solymon celebrata colonis
Mox Italis paulatim attrito nomine SULMO.

Verum hanc fabulam, ex nudâ vocabulorum ſimilitudine confictam Virgilius etiam riſiſſet: qui omnes Æneæ comites in unum confert Latium. Niſi forte eorum heic amplectenda ſit auctoritas, qui, ut habet Dio Chryſoſtomus in oratione de Ilio non capto, totius Italiæ Æneam fecere Dominum. De cætero miſerandam hujus opidi calamitatem, quam bello civili inter Marium & Syllam perpeſſum eſt, narrat Florus 3. 21. Cluverius.

Summænium, dicebatur locus lupanaris, quòd ferè ſub mœnibus eſſet: qu. *Submænium*. Inde *Summæniana* meretrices dicuntur. Mart. 3. 40.

Conviva quiſquis Zoili poteſt eſſe,
Summænianas cœnet inter uxores.

Sunam, *Sonna* Joſepho op. olim Palæſtinæ in tribu Iſſachar, nunc pagus. *Torondolos Gabra relis* hodie, teſte Benjam. Tudelenſi.

Sunici, pop. Germ. infer. ad Rhenum, quorum op. *Zuns*, vel *Zons*, teſte Divæo, inter coloniam Agrip. 3. & Novenium 2. leuc. apud Durnom agrum.

Sunium, promont. *Capo delle Colonne*, teſte Sophiano, ſic ob multas columnas marmoreas ibi exiſtentes dicta, promont. Atticæ inter Piræum portum Athenarum ad occ. 43. & promont. Leonum Eubœæ in ort. 37. m. p. cum op. cognomine, teſte Cicerone. Stat. l. 12. Theb.

Linquitur Eois longe ſpeculabile proris
Sunion.——

Dionyſius verſ. 511.

Περῶσι δ' Σουνιάδ' ἀκρωτῆρ' ἐφύπερθεν Ἀθήνων,
Φαίνον' Σηλαμῖς τε καὶ Ἀργίνης πολίεθρον.

Vide Ptol. decimâ Europæ tabulâ, Strab. initio lib. 9. Pauſan. lib. 1. itemque Ariſtophanem pag. 321.

Surrentum, Campaniæ op. perantiquum; quod etiam nunc vulgò incolis dicitur *Sorrento*. Memoratur Ennio, Diodoro, Straboni, Melæ, Sillo, Plinio, Statio, Tacito, Suetonio, Frontino, Ptolemæo, Dioni, Tabulæ Itinerariæ. Plin. lib. 3. cap. 5. *Herculanium, Pompeii: haud procul ſpectante monte Veſuvio, adluente vero Sarno amne: ager Nucerinus*; & 9. *m. p. à mari ipſa Nuceria: Surrentum, cum promontorio Minervæ, Sirenum quondam ſede.* Mela lib. 2. cap. 4. adverſo litoris ordine, *Minervæ promontorium, ſinus Puteolanus, Surrentum, Herculeanum.* Ptolemæus: Νεάπολις Πιτηνίων ὁμοίως ἀφ' ἣ τὸ Τυρρηνικὸν πέλαγος, Σάρνου ποταμοῦ ἐκβολαὶ, Σύρεντον. Hoc quidem falſo, atque imperitè ſic tradidit Ptolemæus; niſi auctoritas ejus plus valeat, quàm reliquorum ſcriptorum omnium, qui Picentini agri initium ſtatuunt poſt Minervæ promontorium. Strabo lib. 5. Σωτέρας δ' ὄντι τῇ Πομπηίᾳ τὸ εὔορμον τὸ Καμπανὸν: ὅθεν φησὶν τὸ Ἀθηναῖον ἀκρωτήριον, ubi malim εὔορμον, ut eſt apud eundem Strab. lib. 1. Diodorum lib. 5. ac Dionem fine libri 52. Unde Latini ſuum *Surrentum* formaverunt. Quin à *Sirenum* nomine (vide *Sirenes*) opidi vocabulum deductum eſſe, maximè credibile eſt; quando illa circa hæc loca ſedem habuiſſe feruntur. Quod ipſum apertè adfirmat Statius Sylv. lib. 2. carm. 2. quo Pollii celebrat *Surrentinum* his verſibus:

Eſt inter notos Sirenum nomine muros
Saxaque Tyrrhenæ templis onerata Minervæ
Celſa Dicarchæi ſpeculatrix villa profundi,
Quâ Bromio dilectus ager, colleſque per altos
Uritur, & prælis non invidet uva Falernis.

Silius l. 5.

——*Felicia Baccho*
Æquana, & Zephyro Surrentum molle ſalubri.

Cui loco luxerit à Statio, qui in Pollii Surrentinum ita ludit:

Mira quies pelagi ponunt hic laſſa furorem
Æquora, & inſani ſpirant clementius Auſtri.
Hic præceps minus audet hyems, nulloque tumultu
Stagna modeſta jacent.

Cæterum *Surrentini colles*, qui opido imminent, circumjacentque vini præſtantiâ maximè celebrantur. Ovidius Met. 15.

Inde legit Capreas, promontoriumque Minervæ,
Et Surrentino generoſos palmite colles.

Statius Sylv. 3. 5.

Caraque non molli juga Surrentina Lyæo.

Mart. lib. 13. ep. 110.

Surrentina bibis? nec Myrrhina picta, nec aurum
Sume; dabunt calices hæc tibi vina ſuos.

Columella Ruſticarum rerum lib. 3. cap. 2. de vite Aminea loquens; *Campaniæ celeberrimos Veſuvii colles, Surrentinoſque veſtit.* Strabo lib. 5. ubi nobiliſſima Campaniæ vina enumerat: Ἡ δὲ καὶ ὁ Σορεντῖνος ἐκμελὴς καὶ παίσας τόπους ποιεῖ πεφερβελς, ὅτι πλησίον ἄλσος. Plin. 14. 6. *Ad tertiam palmam variè venere Albana vina, urbi vicina, prædulcia, ac rara in auſtero. Item Surrentina; in vineis tantum naſcentia; convaleſcentibus maximè probata propter tenuitatem, ſalubritatemque. Tiberius Cæſar dicebat, conſenſiſſe medicos, ut nobilitatem Surrentino darent: alioquin eſſe generoſum acetum: Caius Cæſar, qui ſucceſſit illi, nobilem vappam.* Long. 38. 20. Lat. 40. 33.

Suſa, *orum*, urbs Aſiæ nobiliſſima, Suſianæ reg. caput & regia ad Eulæum flu. inter Seleuciam magnam ad occ. 450. & Perſæpolim ad ort. 275. m. p. ab Ecbatanis 450. in merid. à Memnone condita. Dionyſius:

Καὶ εἰς μὲ Κίρος ἔτι μέγας, χωρεῖς ἡ Κοάσπης,
Ἕλκων Ἰνδὸν ὕδωρ, ἔνθ' ἱππεῖον χθόνα βοσκῶν.

Ubi sis vide Mantanum. Junguntur Susa & Ecbatana, quia ut æstivos dies in Ecbatanis, ita hybernos Susis agebat rex Persarum. Ita Xenoph. Cyrop. lib. 8. Strabo lib. 15. Plutarchus de exil. Athenæus lib 12. Eustathius in Dionys. Aristides in orat. de Româ. Ut vel falli necesse sit, vel corruptum esse Ælianum de An. l. 10. cap. 6. ubi Regem Persarum describit διειζοντα μὲ ἐν Σούσοις, χειμαζοντα ἡ ἐν Ἐκβατάνοις, repugnante naturâ rerum. Ecbatanis enim æstate multo commodius degebatur, quia clima frigidius est quam Susis, ubi aer æstivus est tam fervidus, ut lacerti & angues circa meridiem in viis intercepti ustulentur. Ita habetur apud Strabonem. Pop. *Susiani*, ob artem sagittariam olim clari. Prop. lib. 2.

Non tot Achæmeniis armantur Susa sagittis.

Claud. de bello Gildonico:

——Nostræque premant pharetrata secures
——Susa.

Lucan. lib. 2.

——Conjuret in arma
Mundus, Achæmeniis decurrant Medica Susis
Agmina.——

Dicta autem putatur hæc vox à liliorum copiâ quæ illorum linguâ *Susa* dicuntur. Athenæus lib. 12. Καλεῖσθαι ἡ τὰ Σοῦσα φασὶν Ἀελιόβολος ἀπὸ τῆς ἀφθονίας τῶν τόπων. Σοῦσον δὲ ἐστὶ τῇ Ἑλλήνων φωνῇ τὸ κρίνον. Stephanus: Σοῦσα, &c. κέκλιται ἀπὸ τοῦ κρίνου, ἃ πολλὰ ἐν τῇ χώρᾳ περὶ ἐκείνη, Σοῦς τε αὐτὸ καλοῦσιν οἱ βάρβαροι. Etymologus: Σοῦσα ἡ πόλις ἀπὸ τοῦ εὐσταφύλου κρίνου. Σοῦσα δὲ τὰ λείρια λέγεται. Quod multo verius quam quod ibidem alii volunt, *Susa* dici ἀπὸ τοῦ ἵστημι αὐτὴν ἐκεῖ, σοὶ γὰρ τὸν Σύρων ἡ ἵππον λέγουσι. Chaldæis quidem & Syris equus dicitur סוסא *susa* & סוסיא *Susia*. Sed Scriptura differt à שוש. Ut taceam Susa nusquam ab equitatu commendari. Bochartus.

Susana, op. Hisp. Tarr. quod & *Susanum*, *Campanillo*, teste Hieronymo. Surità. Silius lib. 3.

At non Sarmaticos attollens Susana muros.

Susiana, *Susis* Strab. reg. Asiæ inter Affyriam ad occ. & Perhidem ad ort. cui Media ad Arctos incumbit, sinu Persico ad Austrum definita. *Susistan* vulgò & *Casistan*.

Susidata, Germ. civitas. Ptol. *Wilsnach* P. Apiano in Marchiâ Brandeburgicâ. Al. est *Stetin*.

Sussexia, prov. Angliæ meridionalis. Terminatur à Sept. Surria, ab orient. Cantio, ab occid. Hantoniâ, & à merid. mari Britannico. Ejus urbs præcipua est Ciceſtria vulgò *Chichester*.

Sutrium, urbs prima Tyrrhenorum, deinde Romanorum. Apud Appianum Civil. bell. lib 5. Σύβειον corruptè legitur, quod imperitus Geographiæ interpres, unà cum sequenti voce χαείον malè vertit *Insubrum regionem*. Opidani Livio, Plinio & Frontino *Sutrini*: Σουτρινοὶ Stephano. A Romanis cum defecerint eos ad fidem reducendum mittitur Camillus, qui ut celeritate eos opprimeret, justit milites 3. dierum commeatum secum ferre, teste Liviol. 6. Hinc natum proverbium: *Quasi Sutrium eant*; apud Plautum in Casina, & Festum, cum quid celeritèr fit & instructè. Hinc etiam *Sutrius*. Sil. lib. 8. *Sutria tecta*. Coloniam Romanam fuisse, & quo tempore deductam docet Velleius l. 1. *Post septem annos quàm Galli urbem ceperunt Sutrium deducta colonia est.* Long. 35. 41. Lat. 41. 50.

Sybaris, *Cochile*, teste Barrio, & *Sabaro* teste Mazzellâ, flu. M. Græciæ, ex fin. Brutiorum apud Muranum oriens, ac in sinum Tarentinum non longè à Crathi flu. sese exonerans. Ejus aqua ovès & boves nigros facit, sicuti contra Crathis albos. Plin. 31. 2. Aristoteles in mirandis: Ὁ μὲν ἐν Σύβαρις τοὺ πίνοντας ἀπ' αὐτοῦ πυρρικοὺς ἔτι ποιεῖ· ὁ ἡ Κράθις τοὺ ἀνθρώπους, λευκούς. Idem habet Strabo lib. 6. Pythagoras apud Ovid. Met. 15.

Crathis & huic Sybaris nostris conterminus arvis
Electro similes faciunt auroque capillos.

Sybaris, M. Græciæ op. inter Crathin & Sybarim amnes, ab Achivis conditum, qui post Trojæ excidium vi tempestatis eò fuerunt appulsi. Hujus olim tanta fuit potentia, ut quaternas proximas rexerit gentes, & 25. urbes suo subdiderit imperio, & contra Crotoniates 300. hominum millia armârit. Strabo l. 5. Ejus mem. Ovid. Met. 15.

Præserit & Sybarim, Salentinumque Neæthum.

Postea *Thurium* & *Copiæ* vocabatur. Stephanus ex Strab. Θούριοι πόλις Ἰταλίας, ἣ πρότερον Σύβαρις, ὕστερον ἡ Κωπία. Dionysius vers. 372.

Ἐσὶ δέ τις καλέεσθαι Διὸς μέγα χωσάμενοιο
Δέλεαρ Σύβαρις, ναίεσκε δὲ πουλυάνδρη,
Μιλησίων ὑπὲρ ἄλσος ἐπ' Ἀλφειοῦ ῥεέθροις.

Ubi quam exitii causam innuat Poeta, dum eos *Jove valdè irato* periisse indicat, hoc postea subjiciens de furiosi Olympicorum præmiorum cupiditate, vix satis constat. Narrat verò Eustathius eos τὰ ἐν ναῷ ἀναθήματα, dona Jovi Olympio dedicata, diripuisse; quæ Dionysio Ἀλφειοῦ μέγα vocantur, quòd Jovis Olympii templum positum esset in Olympia, quæ & Pisa, Elidis urbe, quam Alpheus flu. alluit: urbi autem Olympiæ nomen impositum ferunt ab Olympo monte vicino, Thessalico Olympo cognomini teste Strab. lib 8. Hæc quidem commoditima videtur interpretatio, si qua melioris historiæ fide firmetur. Receptius tamen est (quod non modo Eustathius, verum & Stephanus ἀπὸ πολ. aliique tradunt) *eos oraculo monitos, Sybarin tunc interituros, cum hominem plusquam Deum colerent, atque evenisse cum ab hero servus flagris cæsus primo in templum confugeret, nec tamen dominus à verberibus temperaret; cum verò ad herilis patris sepulchrum confugeret, tum demùm, monumenti paterni veneratione, abstineret.* Hinc Jove irato, in perditissimam luxuriem eos ruisse ferunt, quam proximam fuisse exitii causam apud omnes constat. Oraculum, de quo modo dictum ab Erasmo in Chiliad. è Stephano recitatur:

Εὐδαίμων Συβάρεῖτα, παιδοβλαβὴς οὐ μὲ αἰεί,
Ἐν θαλίῃσι θεὸν πρὶν γῆθεν ἀρεῖν ἐόντων.
Ἔνθ' ἀν δὲ φεύγοντες ὑπὸν θεσπὶν σκίζῃ,
Τιμίκῳ σοι πόλεμός ἡ ἐμφύλιος ἔσσεται ἔξω.

Cæterum de luxu & mollitie Sybaritarum. Plut. hoc refert in convivio 7. Sap. Συβαρεῖς ἡ, οἷς ἔοικε, περὶ ἐπιστῆς τὰς κλήσεις ποιοῦνται πρὸς γυναῖκας, ὅπως ἐκπλήσσοιντο καὶ φοβηθεῖσαι μὴ ἐλθῶσι ἡ χρυσῷ φοιτῶν ὀλίγοι τὸ δεῖπνον. Zenobius, Cent. 5. Συβαριτικὴ πρόσκλησις [ἐπὶ τῶν ἐς πολυτέλειαν τετραμμένων. Συβαρεῖται δὲ οἱ Συβαρεῖται. Idem ibidem, uti quoque Diogenianus, Cent. 8. Συβαρεῖται διὰ πολλείας] μεσημβρία ἐπὶ τῆς σοβαρῶς περιόντων. Vide Cluverium de Ital. Ant. l. 4. c. c. 14. Hinc *Sybaritus*. Ovid. 2. Trist.

Nec qui compositit nuper Sybaritida fugit.

Ubi opus intelligit Hermitheontis cujusdam cinædi, de generibus voluptatum, & obscœnarum libidinum.

Sychar, Eusebius: Σύχαρ ἐστὶ Νέας πόλεως, πλησίον τοῦ χωρίου, ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ, Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ. Qui v. posterius scripserunt ipsam Neapolim dixerunt esse Sychar. Vide Burchardum & Sanutum Torsellum sic etiam accipi debet quod scribitur in Itin. Benjamini שכם היא נבוליש *Nebilas est Sychem.*

Syene, *Asna*, teste Jo. Leone, urbs Ægypti extrema, in Æthiopiæ confin. ad Nilum, olim Rom. Imperii, sicut & tunc Turcici, terminus, inter Alex. Ægypti ad arctos 570. & Meroen ad Austrum 962. m. p. teste Plinio. Sed apud Strab. abest à Meroè 3000. stad. & apud Anton. ab Alexandriâ 600. m. p. à Memphi 160. schœnis, à Thebis 60. Ovid. Ponticorum lib. 1. eleg. 6.

Quid tibi si calida, prosit, laudare Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Dionysius:

——Βαθυχρήμνοιο Συήνης.

Σολλὴ ἐν ἱστορίᾳ (inquit Sholiastes ad versum 223. ejusdem Dionysii) ἡ Συήνη, ἀπὸ συήνης τινὸς ὕστερον κληθεῖσα, ἐν ἣ καὶ φησὶ τὰς σκιὰς τοῖς ἐκεῖ διαπεμπόντος τὸ ἡλίου ὄντος· ὅτε καὶ ἄσκιοι καὶ μεσημβρίαι εἰσὶν οἱ ἀφηλιωτικοὶ γνώμονες διὰ τὸ κάθετος τοὺ τόπους τότε τῷ ὄντι. Ammianus Marcellinus lib. 22. *Dein Scyen, in qua Solstitii tempore, in quo Sol æstivum Austrinus cursum extendit, recta omnia ambientes radii excedere ipsis corporibus non sinunt. Inde si stipitem quisquam fixerat rectum, vel hominem aut arborem viderit stantem, circa lineamentorum ipsas extremitates contemplabitur umbras absumi.* Heliodor. Æthiopic. hist. lib. 9. Ἐσκιάζουσ ἡ καὶ τοὺ ἡμῖν ἀφηλιώτας ἀσκίους καὶ μεσημβρίας ὄντας, ἀ ἀλλαχοῦ ἀκτῖνος καὶ τροπὰς θερινὰς ἐν τοῖς ἀκὶ Συήνῃ εἰς ἀκριβειαν καὶ κορυφὴ ἰσαμβόνς, &c. Achilles Tatius: Ἰσαγογ. in Phœn. φασὶ ἡ ἐν Συήνῃ καὶ Ἐλεφαντίνῃ ἀσκίους γίνεσθαι, ὅτι ὁ ἥλιος ἐν Καρκίνῳ ἀκὶ ἄσκιον ἄγει. Lucan. lib. 2.

——*Umbras nusquam flectente Syene.*

Claudianus *atram* vocat. Eidyllio de Nilo.

Is loca continuo Solis damnata vapore
Irrorat, populisque salus sitientibus errat,
Per Meroen, Blemyasque feros, atramque Syenen.

Statius *Eoam*. Sylv. 2. 2.

——*Quod Eoæ respergit vena Syenes.*

Idem Theb. lib. 4.

——*Nullaque umbratam nube Syenen.*

Obiter emenda Stephanum: Συήνη, inquit, πόλις Αἰγύπτου ἡ Αἰθιοπίας ὀπὶ τῷ Νείλῳ· Lege μεταξὺ Αἰγ. ἡ Αἰθ.

Sylvanectum, *Senlis*, urbs Provinciæ Insulæ Franciæ in Vallesiæ ducatu ad amnem *Nonvelle*, 10. leuc. à Lutetiâ in Bor. 8. à Compendio in Africum. 9. autem à Bellovaco in Eur.

Symæthus,

Symæthus, flu. Siciliæ, non longè ab Ætnâ. Vide Cluver. Sic. Ant. p. 124.

Symbolon, & *Symbolorum Portus*, qui & Pactorum *Portus* Straboni, *Sibula* Mercatori & al. portus Tauricæ, inter Eupatoriam ad Isthmum, & Chersonesum urb. ad fin Carcinitem

Syme, inf. inter Rhodum & Cnidum. Plin. 5.38.

Symplegades, quæ & *Cyaneæ*, inf. duæ, sive potius scopuli trans Bosporum Thracium in ipso Ponti Euxini ostio mille quingentis passibus ab Europâ distantes; tam modico autem inter se discretæ intervallo, ut ex adverso quidem intrantibus geminæ cernantur, paulum vero deflexâ acie, coeuntium speciem præbeant. Quæ res occasionem præbuit poetarum fabulis, qui eas olim inter se concurrisse tradunt; unde & nomen acceperunt ἀπὸ τῆς συμπλοκῆς, h. e. *à concurrendo*, seu *conflictando*. Am. Marc. lib. 22. *Quibus controversæ extraneæ sunt Symplegades, gemini scopuli in vertices undique porrecti diruptos assueti priscis seculis obviam sibi cum horrendo fragore collisis molibus ferri, cedentesque retrorsus acri assultu ad ea reverti quæ pulsarunt. Per has saxorum dehiscentium, concursantiumque crebritates, si etiam ales intervolasset, nulla celeritate pennarum eripi poterat, quin interiret oppressa. His scopulis cum eos Argo prima omnium navis, Colchos ad direptionem aurei properans velleris, præterisset innoxia, immobiles turbine circumfracto stetere concorporati, ut eos aliquando fuisse diremptos nulli nunc conspicantium credant, nisi super hoc congruerent omnes priscorum carminum cantus.* Ovid. Met. 15.

———*Timuit concursibus Argo*
Undarum sparsas Symplegadas elisarum.

Idem 1. Trist. eleg. 9.

Altera namque parat Symplegadas ire per altas,
Scindere Bistonias altera puppis aquas.

Et rursus in Epistolâ Medeæ:

Compressos utinam Symplegades elisissent.

Euripides in Prologo Medeæ:

Εἰθ' ὤφελ' Ἀργοῦς μὴ διαπλῶσαι σκάφος
Κύανον ἐς αὐλὰν Κυανέας Συμπληγάδας.

Ubi Scholiastes: Τὰς φησὶ τὸ σῶμα τῶ Πόντῳ λέγει, αἱ δὲ ἀπάντων τῶν ὁλως δοκούντων ἐναῦθα κεῖσθαι φάσκουσι. Eratosthenes Συνοφμιάδας vocavit, Ilacio teste, ut Latini *Concurrentia saxa*. Alii Συνδρομάδας dixerunt. Unde Val. Flac. lib. 1.

Certus Scythico concurrere Ponto Cyaneas.

Est etiam *Symplegas* sing. numero. Lucan. lib. 2.

Ut Pagasæa ratis peteret cum Phasidos undas
Cyaneas tellus emisit in æquora cautes,
Raptâ puppe minor subducta est montibus Argo,
Vanaque percussit Pontum Symplegas inanem.

Seneca Tragœdus in Hercule Insano:

———*Illa quæ Pontum Scythen*
Symplegas arctat.———

Mart. l. 11. *Si constringantur geminâ Symplegade culi.* Vide *Cyaneæ*.

Synnada, *Synada* Ptol. Sing. & pl. num. urbs Phrygiæ magnæ archiep. & metropolis, ingens, sub quâ 20. urbes episc. olim fuere, marmore clara, quod *Synnadicum* appellatur, teste Strab. l. 12. Claud. in Eutrop. l. 2.

———*Pretiosaque pictо*
Marmore, purpureis cui cedunt Synnada venis.

Vide sis illic Heinsium. Stephanus: Σύνναδα, πόλις Φρυγίας. Papinius *Synnaden* vocat. Sic enim ille in Surrentino Pollii Sylv. 2.

Synnade quod mæstâ Phrygiæ fodere secures
Per Cybeles lugentis agros, ubi marmore pictо
Candida purpureo distinguitur area gypso.

Syracusæ, *Syracessæ* Theocrito, prius *Ortygia*, urbs Siciliæ amplissima, in ora ad ort. inter Catinam 48. & Pachynum promont. Auct. 40. m. p. Magnitudinem ejus innuit Pindarus quando μεγαλοπόλιας Συρήκοσσας, h. e. *grandiurbes Syracusas* vocat. Erat siquidem urbs non Sicularum modo, sed & Græcarum omnium celeberrima; ab Archiâ Corinthio annis ante Christum plus septingentis condita. Hujus partes 4. *Insulam*, *Acradinam*, *Tychen*, & *Neapolin* multis describit Cicero Verrinâ quarta. Unde Ausonius:

Quis Catinam fileat, quis quadruplices Syracusas?

Alii quinctam addunt *Epipolas*. Portus duplex: Major unus octoginta stadiorum, cujus fauces quingentis passibus patent, ad Ortygiam insf. Arethusâ fonte insignem. Seneca de Const. ad Marc. *Videbis* (loquitur de Syracusis) *portum quietissimum omnium, quos aut natura posuit in tutelam classium, aut adjuvit manus, sic tutum ut ne maximarum quidem tempestatum furori locus sit. Videbis ibi Athenarum potentia fracta: ubi tot millia caprivorum, ille, excisis in infinitam altitudinem saxis, nobilis carcer incluserat: ipsam ingentem civitatem, & laxius territorium, quàm multarum urbium fines sint. tepidissima hyberna, & nullum diem sine interventu Solis. Sed cum omnia ista cognoveris, gravis & insalubris æstas hyberni cœli beneficia corrumpat.* Hæc Seneca, quæ forsan hausit ex Tullio. Sic enim ille in Verrem 4. & primum de portu: *Nihil esse pulcrius quàm Syracusarum mœnia & portus.* 2. De careere: *Latomias Syracusanas omnes audistis, plerique etiam vistis. Opus est ingens, magnificum, regum, ac tyrannorum. Totum est ex saxo in mirandam altitudinem depresso, & multorum operis penitus excisо. Nihil tam clausum ad exitus, nihil tam septum undique, nihil tam tutum ad custodias nec fieri, nec cogitari potest.* 3. De magnit civitatis: *Syracusas maximam esse Græcarum urbium, pulcherrimamque.* Unde Livius 25. *Vastæ magnitudinis urbem* vocat. Quam autem *vastæ* Strabo prodit qui stadia circumdat 180. ea sunt milliaria circiter 22. Denique de Sndo: *Syracusarum hic situs, atque natura esse loci, cœlique dicitur, ut nullus unquam dies tam magnâ turbulentâque tempestate fuerit, quin aliquo tempore Solem ejus diei homines viderent.* Quam laudem & cum Rhodo Plin. communicat: *Rhodis & Syracusis nunquam tanta nubila obducis, ut non aliquâ hora Sol cernatur.* Murorum ambitus apud Strab. erat ἑκατὸν καὶ ὀγδοήκοντα σταδίων, i. e. 24. m. p. Dicit Liv. lib. 25. in Syracusis captis *præda tantum fuisse, quantum vix captâ Carthagine fuisset.* Plut. etiam in Marcello: Λέγεται μὲν οὐκ ἐλάττονα τοῦτον ἢ τὸν ὕστερον ὑπὸ Καρχηδονίων διαφορηθέντα πλοῦτον γεγενῆσθαι. Vocis originem quod attinet, doctissimus Fullerus Miscel. l. 4. cap. 10. Syracusarum nomen Punicè scribit צור כוסיא *Sor-Cosia*, qu. *Tyrum latentem* dicas. Frustrà, inquit Bochartus, cum Syracusas non condiderint Phœnices, sed Græci Dorienses, Archiâ duce; vide Thucydidem, Strabonem, & alios. Sed præcipuè Marcianum Heracleotam, qui simul nominis originem aperit his verbis:

Τὸ δ' Ζάρυσσι τ' Ἰταλίας οἱ Δωριεῖς
Κατέσχον· Ἀρχίας δ' τύτης στρατηλατῶν
Ὁ Κορίνθιος μὲν Δωριὰν κλήσιστον
Ἀπὸ τ' ὀμβρε λίμνης λακίσας τύραμα
Τὰς νῦν συρακύσσας παρ' αὐτοῖς καλουμένας.

Paludem intellige *Syraco*, de quâ Steph. ubi de Syracusis: ἡ λίμνη, ἥτις κεῖται συρακώ. Melius quam *Tyraca*, quomodo scripsit Vibius in catologo paludum: *Tyraca*, *Syracusis*. *Syraco* autem vox Phœnicia est, ut *Hanno*, *Giseo*, *Dido*, *Samatho*. Radix סרח *serach*, vel *sarach* fœtere est. Nec immerito ἀπὸ τῆς δυσωδίας nomen paludi factum, cujus exhalationes morbos creabant plurimos. Id ipsum enim Syracusani damno suo multoties experti sunt, & fere quotquot hostes æstatis aut auctumni mensibus Syracusas circumsedernut. Hinc illud Diodori l. 13. de Athenienſibus hanc urbem obsidione prementibus: Διὰ τὸ τῆς χειμάζοντος τόπου ὑπάρχειν ἐλώδη, λοιμικῆς καταστάσεως εἰς τὸ στράτευμα ἐμπεσούσης. Et lib. 14. de Carthaginenſibus, quos ibidem per æstivos ardo res gravis invaserat lues: Ἔοικε δ' ὁ τόπος αὐτοῖς γεγονέναι πρὸς τὴν ὑπόκρασιν τῆς συμφορᾶς. Καὶ γὰρ Ἀθηναῖοι φεύγοντες τὴν αὐτῶν ἔκστασιν παρεμεβάλοντο, πολλοὶ διαφθαρέντες ὑπὸ τῆς νόσου ἐλώδους ὄντος τοῦ τόπου καὶ κοίλου. Ita cum eidem urbi Marcellus immineret: *Accessit* (inquit Livius) lib 25.) *pestilentia, commune malum.* Et paulò post: *temporis & loci vitio, & ægri erant, & morierantur.* Causam ad conditorem referunt. Miscellus enim & Archias, cum Delphos se contulissent oraculum consulturi de loco condendi urbis, ab Apolline rogati utrum mallent,

Πλοῦτον ἔχειν κτιδέων, ἢ περιπολίτιν ὑγίειαν.

Salubritatem Miscellus, & Archias divitias elegit. Quarum urbium illa saluberrima, sed pauper fuit; hæc ditissima, sed insalubris. Hanc sive historiam, sive fabulam referunt Strabo lib. 6. Steph. in συρακῶσαι, Aristophanis Interpres in Equit. ad verbum πλουσίους, quo comicus tribuit Athenis Syracusarum opes, & Crotonis salubritatem. Suidas denique in Ἀρχίας, & rursum in Μίσκελλος. Bochartus. Plura de civitate Syracusanâ legere volentibus adeundi sunt Fazellus & Cluverius.

Syria, provinia maxima Asiæ, inter Ciliciam & mare Syrium ad occ. & Mesopotamiam ad ort. Euphrate flu. hanc disterminante, illam monte Amano: cui Armenia minor incumbit ad Arctos, ad merid. verò Arabia deserta, & Palæstina; (quæ apud Ptol. à Syriâ divisa est, sed apud alios in Syriâ comprehenditur, ut pars illius) dividitur in plures regiones, Comagenen ad sept. Phœniciam ad occ. Cœlesyriam ad meridiem, Palmyrenem ad ort. & Seleucidem circa medium. Longa inter Ciliciam & Arabiam 470. m. p. lata inter Seleuciam Pieriam & Zeugma 175. teste Plinio. Hesychius annotat Συρίαν λέγουσι νῦν τὸν ἀπὸ φοινίκης μέχει Βαζυλωνίας. Vide *Assyria*, & Seldenum de Diis Syris Proleg. cap. 1. & Montanum ad Dionys. vers. 772. Pop. *Syri*. Hinc proverbium: *Syri adversus Phœnices* apud Suidam in versipelles & fraudulentos mutuo, quales erant inter se Syri & Phœnices. Herodi-

anus: φιλίππελοι οἱ Σύρει. *Multa Syrorum olera* apud Plin. 20. 5. vice proverbii habeatur in eos, qui in rebus plus voluptatis, quam utilitatis afferentibus occupantur. *Syrus cum non sis ne Syrissa*, h. e. ne alius videri velis, quam sis. Hinc *Syrius*. Virg Georg. 2.

Crustumiis, Syriisque pyris, gravibusque volemis.

Propert 2. 11.

Cum dabitur Syrio munere plenus onyx.

Quod hæc gens fuerit ἄπχθυς, si veteribus fides, non est dubium. Ovid Fast. 2.

Inde nefas ducunt genus hoc imponere mensis
Ne violent timidis piscibus ora Syri.

Athenæus lib. 8. Καὶ ποσαῦτα μὲ ἔφη Δημόκελος ὁ αὐτὸς ὑμῖν παρασυμφωνήσας ἐκ ὀψοφαγήσων, παρῆλθον διὰ τ πάντα ἄδειπνον Ὀυλπιανὸν ὃς διὰ τὰ Σύρων πάθεια ὁ ὑμᾶς νῦν ἰχθύων ἀπεχέρνων. Hinc Comicus ille Timocles apud eundem de Hyperide:

Τὸν ἰχθυοπώλας ἔστ' ἠμφὶ πλησίον
Ὀψοφάγος ὃ ὥστε πᾶν λάρυς ἔχ' Σύρος.

Causa vero cur piscibus abstinuerint non eadem omnibus. Hanc refert Antipater Tarsensis lib. 4. Περὶ δεισιδαιμονίας, sed fortè nugatur: Λέγεδαί φασι παρὰ πᾶσι, ὅτι Γάπης ὁ τῶν Σύρων βασιλεὺς ὕστ' ὑὸ ὀψοφάγος, ὥστε κηρύξαι, Ἀπὸ Γάπης μηδένα ἰχθὺν ἐδίειν, ἵνα ἀγνοίας ὃ πᾶν πολλὰς αὐτῶν μὴ Ἀτδγάπην ὀνομάζειν, ἰχθύων ὃ ἀπέχεδς.

Syrtiæ, gentes inter Nomadas & Indos, narium loco foramina tantum habentes, *anguium* modo loripedes. Plinius ex Megasthene lib. 6. cap. 2. Ubi Salmasius legendum censet *Syrtas*; quia nempe traherent pedes, ὑπὸ τῶ σύρειν. Sed recte sese habet vulgata lectio. Quia enim fistulâ forbebant, eadem etiam sibilabant. Confirmat hanc lectionem Ælianus de Anim. lib. 16. cap. 22. Ἔσι ὃ κὴ Συειλαὶ πόλις Ἰνδῶν ἔθνος κὴ τῦτο, κὴ εἰσι σμοὶ πᾶς ῥῖνας, ἔτε ὥπως ὲκ βρεχῶν ἀπνῶν ἐν ἀναπνέσῃ τῇ τ ῥινὸς διαμείναντες ἔτε κὴ πῖνον τ τρέφειν πίλοντ'. Male vulgò χυεῖ. Sed & sequentia quis intelligat? Ridiculè verterunt interpretes: *Sunt & Sciratæ gens ultra Indiam, simi naribus, sive ita nati, sive à teneris assueti in mari degere, & urinando nasum offendere ad saxa.* Profectò scripsit Ælianus ἐν ἀναπνέσῃ non ἐν ἀναπνέσῃ. Hæc vera est causa, quamobrem Mauri & variæ Indorum & Æthiopum gentes simas habeant nares, quia nempe recens natis nasus infringitur. Vossius ad Melam, lib. 3. cap. 9.

Syrophœnix, habitans in orâ maritimâ Syriæ. Juvenalis Sat. 8.

Sed cum pervigiles placet instaurare popinas;
Obvius assiduo Syrophœnix udus amomo
Currit, Idumææ Syrophœnix incola portæ.

Mulier *Syrophœnissa* dicitur. Marc. 8.

Syros, maris Ægæi insula quam Homerus *Syriam* vocat in Odysseâ, uti Strabo & Stephanus testantur. *Syra* Sophiano adhuc dicitur. Locus Hom. est Odyss. O. vers. 402.

Νῆσός τις Συρίη κικλήσκεδ' (ἢ τυ ἀκούεις)
Ὑπερίης καθύπερθεν, ὅθι τροπαὶ ἠελίοιο·
Οὔτι μὲν ἀπλητὸς λίην πόνος, ἀλλ' ἀγαθὴ μὲν,
Εὐβοΐη, βυμαλέη, οἰνοπληθὴς, πολύπυρος.
Πείρη δ' ὔποτε δῆμον ἰσάγχεδ', ὑδὲ τις ἄλλη
Νῆσος ὀπιζομένη πίλες' ἀνοίσιν βεβοῶσι.

Inde per aphæresin Phœnicibus familiarem, vel שירה *Syra* pro אשורה, i. e. *dives*. Vel שורה *Sura* pro אשורה *Assyra*, i. e. *beata* dicta est hæc insula. *Scyron* vero pro Syro perperam habent Scylax, Mela, & Ptolemæus. Sed in censu Cycladum apud Plinium Scyros est intrusa perperam, & libris repugnantibus, ut observatum est à magno Salmasio. Bochartus. *Syros* quoque fluv. Arcadiæ in Alpheum influens. Pausan. Item fluv. M. Græciæ in Calabriâ ult. in sinum Scyllaceum per Choniam urb. se exonerans, teste Ferrario.

Syrtes, mare vadosum & scopulosum Africæ, inter Byzacenam ad occ. & Cyrenaicam ad ort. longè lateque diffusum; vulgo *le Secche di Barbaria*, & *Baxos di Barbaria* Hispanis, *mare Syrticum* apud Senecam. In magnam & parvam dividitur. *Magna*, sinus est maris Africi, inter Leptin magnam ad occ. & Berenicen urb. Cyrenaicæ ad ort. additu 316. m. p. patens, circuitu 625. teste Plinio. *Golfo di Sólocho*, & *Golfo di Palo*, in tab. *Parva*, inter Taphruras ad occ. & Zetham promont. ad ort. apud Leptim magnam, quæ inter utramque intercedit, ambitu 300. m. p. patens, quot à Carthagine distat. *Golfo di Caps* Ortelio; & *Golfo di Beito* Fazello. Utraque navigantibus est periculosissima, quòd mare ibi vadosum sit, arenæ vehens cumulos, qui loci faciem vicissim immutant, dorsaque & brevia in alia atque alia loca transferunt. Virg. Æn. 1.

——*tres Eurus ab alto*
In brevia & Syrtes urget (miserabile visu)
Illidit que vadis, atque aggere cingit arenæ.

Idem Æn. 4.

Et Numidæ infreni cingunt & inhospita Syrtis,

Horat. Carm. 2. Od. 6.

Barbaras Syrtes ubi Maura semper
Æstuat unda.

Idem lib. 1. Od. 22.

Sive per Syrtes iter æstuosas.

Idem Epod. 6.

Exercitatas aut petit Syrtes Noto.

Propertius lib. 2.

Non sic incerto mutantur flumine Syrtes,
Nec folia hyberno tam tremefacta Noto.

Inde *incerta Syrtis* dicitur Senecæ in Hippolyto. Idem Prop. 4. 19. ubi de impostibilibus:

Et placidum Syrtes portum, & bona litora nautis
Præbeat hospitio sæva Malea suo.

Silius lib. ult.

——*Et semper naufraga Syrtis.*

Val. Flac. Argon. lib. penult.

——*Et sævas accedere Syrtes.*

Lucan. lib. 9. vers. 304.

Syrtes vel primam mundo Natura figuram
Cum daret, in dubio pelagi terræque reliquit,
Nam neque subsedit penitus, quo stagna profundi
Acciperet, nec se defendit ab æquore tellus:
Ambiguâ sed lege loci jacet invia sedes:
Æquora fracta vadis, abruptaque terra profundo,
Et post multa sonant projecti litora fluctus.
Sic malè deseruit, nullosque exegit in usus
Hanc partem Natura sui;) vel plenior alto
Olim Syrtis erat pelago, penitusque natabat:
Sed rapidus Titan ponto sua lumina pascens,
Æquora subduxit Zonæ vicina perustæ:
Et nunc pontus adhuc Phœbo siccante repugnat.
Mox ubi damnosum radios admoverit æstum,
Tellus Syrtis erit: nam jam brevis unda superne
Innatat, & latè periturum deficit æquor.

Sallustius in Jugurtha: *Cæterùm situm erat inter duas Syrtes, quibus nomen ex re inditum. Nam duo sunt sinus prope in extremâ Africâ, impares magnitudine, pari naturâ, quorum proxuma terræ prælta sunt, cætera, uti fors tulit alta, alia in tempestate vadosa: nam ubi mare magnum esse, & sævire ventis cœpit, limum, arenamque & saxa ingentia fluctus trahunt; ita facies locorum cum ventis simul mutatur.* Seneca lib. de Vitâ beatâ: *Sicut deprehensi in mari Syrtico, modo in sicco relinquimur, modo torrente undâ fluctuantur.* Vide Plin. lib. 5. cap. 4. Mela lib. 1. cap. 7. *Syrti sinus est centum fere millia passuum, quâ mare accipit, patens: trecenta, quâ cingit. Verum importuosus, atque atrox, & ob vadorum frequentiam brevis, magisque etiam ob alternos motus pelagi affluentis & refluentis infestus.* Solinus cap. 30. *Inter duas Syrtes, quas inaccessas vadosum ac reciprocum mare efficit. Cujus sali defectus atque incrementa haud promptum est deprehendere; ita incertis motibus, nunc in brevia rescinditur dorsuosa, nunc æstibus inundatur inquietis.* Hactenus Latini; jam Græcos videamus. Dio Chrysostomus in fabulâ Libyca Orat. 5. Ἐσὶ ὃ ἡ Σύρτις κόλπος Θαλάττης εἰσίχων ἐπὶ πολὺ τ χέρσε, κὴ πεῖν ὑμεῖν, φασὶ, πλῶς ἀκυλύτως πλῶσι. Τοῖς ὃ κέλευσι χθίζαν, ἐκ ἔξ τ ἐκπλεῖν δυνατόν. Βεβαία γὰρ κ ἀβλαβὴς, κ ταυτὶ μαλακὴ μίχει πολλῶ δεήσεσι πεισθεῖσαν ἄπορον κ ἀβουλον πεῖσαι τὸ πέλαγος· ὃ γὰρ δὴ χαὶ ἐκεῖνα τὰ τ Θαλάττης ἀγγεῖον κάθηδε· κοῖλος ὃ κ ἀμμώδης ὁ τόπος ὢν, ἐκδίζεται τὸ πέλαγος, ὑδὲ ἔχον στερεόν, &c. Strabo lib. 17. Ἡ χλαμύτης ὃ κ ταύτης τ Σύρτεως κ τ μικρᾶς, ὅτι πολλαχῶ τεναγώδης ἐξὶ ὁ βυθὸς κ' τὰς ἐμπόρους, κ τὰς πλημμυρίδας, συμβαίνει τοῖν ἐμπίπτειν εἰς τὸ βάραθρα, κ κάβλεσι, ἀναίριον δ' ἔξ τὸ συζύγιον σκάφος. Διόπερ πόρρωθεν τ παράπλεν ποιῦν, φυλαττόμενοι μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τὸν κόλπον ἀνέμων ἀφύλακτοι ληφθέντες.

T.

TRes *Tabernæ*, locus non longè à Româ, Act. 28. Item *Tabernæ*, Anton. Germ. op. quod *Zabern* vocat Simlerus sub episc. Argentoratensi. Item op. Maurit. Tingitanæ inter Lixum & Zilam. Anton.

Tabii, urbs Italiæ, in quâ Remus institutus est. Steph. Ita quidem vulgo apud eum legitur, sed per summam imperitiam. Nam pro Ταβῖοι Τάβιοι reponendum, illic enim Remus Romulusque nutriebantur. Plut. in Romulo: Οἱ παῖδες εἰς Τάβιον κομιζόντες.

Tabraca, *Tabracha* Plinio, *Tabathra* Stephano, *Thabraca* Ptolemæo, vulgò *Tabarca*, colon. & urbs olim episc. Africæ marit.

marit. cum inſ. vicina cognomine, inter Hipponem ad occ. & Uticam ad ort. qu. 100. m. p. coralli piſcatione dives. Claud. Prolog. l.b 2. in Eutrop.

Incytâ captivo memoratur Tabraca Mauro.

Silius lib 3.

Tabraca tum Tyrium vulgus, Sarranaque Leptis.

Juvenalis Sat. 10.

Quales umbriferos ubi pandit Tabraca ſaltus
In vetulâ ſcalpit jam mater ſimia buccâ.

Ad quæ verba vetus Scholiaſtes: *Opacas ſilvas eſſe in Africâ Poeta dicit in regione Tabracenâ.* Nempe תרש Syris eſt libri folium, & Arabibus etiam arboris: unde תרשיש *thauric, φυλλῶνις, φυλλοφορία.* Itaque תרשא *Thauraca* eſt φυλλὰς, cujus nominis in Theſſaliâ fuit opidum, Stephano & Strabone teſtibus. Long. 31. 15. Lat. 32. 20.

Tabuleium, poſtea *Theologium*, ſive *Dologium*, hodie *Tholie*, teſte Waſſerburgio, cœnobium in monte apud Treviros. Suris in vitis *S. S.*

Taburnus, mons Campaniæ, olivetis abundans. Virgilius Georg. lib. 2.

———*Juvat Iſmara Baccho*
Conſerere, atque oleâ magnum veſtire Taburnum.

Hodie *Taburo* dicitur, teſte Leandro.

Tacape, urbs Syrtis parvæ. Ptol. vulgò *Campis*, Pœnis, inquit Bochartus erat טוחב *tacabb*, h. e. locus humidus & irriguus. Plin. 18. 22. *Civitas Africæ in mediis arenis, proximis Syrtes, Leptimque magnam vocatur Tacape, felici ſuper omne miraculum riguo ſolo. Ternis fere m. p. in omnem partem fons abundat, largus quidem, ſed certis horarum ſpatiis diſpenſatus inter incolas.* Long. 38. 00. Lat. 30. 30.

Tænaria, *Capo Matapan* Soph. *Capo Matna* Gregoræ, promont. Peloponneſi, dividens Imum Meſſeniacum à Laconico, à Maleâ promont. 84. m. p. Suidas: Ταίναρος, ἀκρωτήριον Λακωνικῆς. Stat. Theb. 2.

Eſt locus Inachiæ, dixerunt Tænara gentes,
Quà formidatum Maleæ ſpumantis in auras
It caput, & nullos admittit culmine viſus.
Stat ſublimis apex, ventoſque imbreſque ſereno
Deſpicit, & tantum feſſis infidtur aſtris.

Hic ſpecus horrendi, & hiatus profundi, ubi Cerberum, inferorum canem ab Hercule occiſum fabulantur. *Tænarus* Straboni, *Tænarum* Solino, nomen non tam promontorii, quam urbis epiſc. ſub Archiepiſc. Lacedæmonienſi, quæ Ptolemæo *Tænarium* dicitur, vulgo *Matna*, à Lacedæmone 45. m. p. in Africum. Sed Nigro *Porto delle Quaglie*, à coturnicum copiâ nominatur. Lucan. lib. 9.

Doridaque tunc Maleam & aperſam Tænaron umbris.

Plin. 5. 4. *Opida, Tænarum, Amyclæ, Phera*, &c. Solinus cap. 12. percurrens hunc tractum: *Eſt & opidum Tænarum nobili veruſtate.* Incolæ *Tænariæ. Pro Pytho Tænarum* adagium eſt, cum permutantur inæqualia, teſte Euſtathio. Item *Tænarium malum* proverbium eſt, cum crudelius in ſervos ſævitur. Nam Lacedæmonii ſervos, qui Tænarum confugiebant, reductos capite plectebant. Cæterum Tænarus, non ſolum op. & promont. nomen eſt, ſed portus; de quo ſic Papinius lib. 2. Theb.

Interiore ſinu Frangentia litora curvat
Tænarus, expoſitos non audens ſcandere fluctus:
Illic Ægæo Neptunus gurgite feſſos
In portum deducit equos.———

Apollonii Scholiaſtes in lib. 1. ex Pherecyde: Ταίναρος ἀφ' ἑνὸς Ταίναρος κληθ[ε]ὶς, ὃ πόλις, ἢ ἄκρον, ἢ ὁ λιμήν. Fuit in hoc loco antrum, per quod aditus erat ad inferos. Suidas poſt nuper adducta verba: ἐν ᾧ σῶμον ἐπὶ καθάγειον εἰς ᾅδου. Euripides in Hercule: Ταίναρα σκότια. Solinus ubi ſupra: *In Laconiâ ſpiraculum eſt Tænaro.* Apulcius lib. 6. de Tænaro: *Imbi ſpiraculum Ditis, & per portas hiantes monſtratur iter invium.* Sen. in Hipp. *Tænarii ſpecus.* Et in Oct. *Tænarias fores.* Lucanus lib. 6.

———*Non Tænariis hic faucibus aer*
Sedit iners, mœſtum mundi confine latentis
Ac noſtri.———

Papinius Theb. 2.

Hoc, ut fama, loco pallentes devius umbras
Trames agit.———

Val. 1. Argon.

———*Semperque patentem*
Tænaron.———

Horat. lib. 1. Carm. Od. 34.

Quo Styx, & invifi horrida Tænari
Sedes, &c.———

Deſcenſus Orphei hoc loco ad inferos ipſe inprimis meminit in Argon.

Ταίναρον ἔστιν ἐλισσομένῳ ὀδὸν εἰς Ἀΐδαο ἰόντι,
Ἠμάτιον πουλὺν κεκλιμένῳ δι' ἔρεβος ἀλύοντι.

Virgilius Georg. 4.

Tænarias etiam fauces, alti oſtia Ditis,
Et caligantem nigra formidine lucum
Ingreſſus, manesque adiit, regemque tremendum,
Neſciaque humanis precibus mansuescere corda.

Ovid. Met. 10.

Ad Styga Tænariâ eſt auſus deſcendere portâ,
Perque leves populos, ſimulacraque functa ſepulcro
Perſephonen adiit, inamœnaque regna tenentem
Umbrarum dominum.———

Stat. Theb. 1.

Tænariæ limen petit irremeabile portæ.

Tenarus, (inquit Bochartus) vel Ταῖναρος, eſt ipſiſſima vox Phœnicia טינר *tinar*, quæ pro rupe paſſim occurrit in Chaldæâ Paraphraſi. Syri vero trajectis literis ſcribunt טירן *tiran*, & טירנא *tirno*. Itaque *Tænar* eſt rupes. Et vero in Tænaro monte lapidicinas deſcribit Strabo lib. 8. Ἔστι δ', inquit, λατομίαι λίθου πολυτέλους, ἃς μὲ Ταινάριον ὀν Ταινάριον τὰγαλμα. Unde Prop. 3. 2.

Quod non Tænariis domus eſt mihi fulta columnis.

Tibullus lib. 3. eleg. 3.

Quidve domus prodeſt Phrygiis innixa columnis
Tænare ſive tuis, ſive Caryſte tuis?

Fuit & circa Tænarum, ut in Cytheris purpuræ piſcatio. Martialis lib. 3.

Accipe Tænarii chlamydem de ſanguine aheni.

Tagus, mons Luſitaniæ, apud quem equæ dicuntur è vento concipere.

Tagus, flu. Hiſp. celeberrimus, vulgò *Tajo*. Oritur ex monte Oroſpeda in Celtiberis gemino fonte, ac per Toletum, Liboram, Norbam Cæſaream, Scalabim & Ulyſſipponem longo decurrens tractu, in Oceanum occiduum leſe (latus in ore 2. leuc.) exonerat, aurum gignens Mela 3. 1. *Ulyſſippo & Tagi oſtium, amnis aurum gemmaſque ferentis.* Plin. 4. 22. *Tagus auriferis arenis celebratur.* Et ex eo Solinus cap. 26. *Tagum ob arenas auriferas cæteris omnibus prætulerunt.* Audiamus Poetas. Ovid. Met. 15.

Quodque ſuo Tagus amne vehit, fluit ignibus aurum.

Idem Amor. 1. 15.

Cedava carminibus reges, regumque triumphi;
Cedas & auriferi ripa beata Tagi.

Martialis lib. 10.

Auriferumque Tagum ſitiam, patriumque Salonem.

Idem eodem libro:

Aurea quicquid habet divitis unda Tagi.

Idem lib. 1.

Æſtus ſerenos aureo franges Tago.

Seneca Tragœdus:

Taguſque Iberâ turbidus gazâ fluens.

Quod autem *turbidus* dixit, idem eſt quod Martialis lib. 8.

Non illi ſatis eſt turbato ſordidus auro
Hermus, & Heſperio qui ſonat orbe Tagus.

Et ante eum Virgilius lib. 1. Georg.

———*Atque auro turbidus Hermus.*

Juvenal. Sat. 3.

———*Tamen tibi non ſit opaci*
Omnis arena Tagi, quodque in mare volvitur aurum.

Idem Sat. 10.

Sed cujus votis modo non ſufficerat aurum
Quod Tagus & rutilâ volvit Pactolus arenâ.

Silius lib. 1.

Hic certant, Pactole, tibi Durioſque Taguſque,
Quique ſuper Gravios lucentes volvit arenas
Inferna populis referens oblivia Lethes.

Claudian. de Conſul. Olybr. & Probin.

Quantum ſtagna Tagi rudibus ſtillantia venis
Effluxere decus, ſi quis tellure revulſa
Sollicitis fodiens rimetur collibus aurum.

Seneca in Thyeſte;

Non quicquid fodit Occidens,
Aut undâ Tagus aureâ
Claro devehit alveo.

Idem in Hercule Oetæo:

———*Stupet aurato*
Flumine clarum radiare Tagum.

Boet. lib. 3. Met. 10.

Non quicquid Tagus aureis arenis
Donat aut Hermus rutilante ripa.

Et ante omnes Catullus epigr. 30.

———*Amnis aurifer Tagus.*

Nomen ejus quod attinet, Phœnicè dictus eſt דג *Dag*, (ſi Bocharto credas) vel דגי *Dagi*, i. e. *piſcoſus.* Et laus à Trogo tribuitur in genere Hiſpaniæ amnibus, qui ſunt, ut ait, *lenes, & vineis, campiſque irrigui, æſtuariiſque Oceani affatim piſcoſi.* At alii ſolum Tagum à piſcium ubertate commendant.

mendant. Strabo lib. 3. Πολύγυθυς ἡ ὁ πλαμὸς (Τάγος) καὶ ὀστρέων πλήρης. Mart. 10. 78.

Piscosi calamo Tagi notata.

Claudianus:

Non Tarteſſiacis illum ſatiarit arenis
Tempeſtas pretioſa Tagi.

Taizali, (vide *Texali*, ut in codice Græco habet Ptol.) Northumbri, teſte Lhuydo, pop. Albionis in orâ Angliæ Orientali, & Scotiæ confin. Verniconibus (in codice Græco Venicontibus) finitimi, quorum reg. *Northumberland* vocatur. Sed ex Ptolemæi deſcript. in orâ Scotiæ orientali ſunt, ubi Devana urbs, quæ *Aberdone* hodie dici putatur, *Taizalo* promont. (de quo mox) Borealior.

Taizalum, Ptol promont. Albionis in orâ Scotiæ orientali, inter oſtia Celnii & Divæ flu. in ortum maximè porrectum, inter op. S. Johannis, & Aberdonam urb. Borealiorem.

Talabrica, & *Talabriga*, Luſitan. urbs Ptol. *Talaga* Jac. Vaſconcello.

Talamina, op. Hiſp. Tarrac. inter Aſtyres & Callaicos. Ptol. *La Vega* Moletio.

Talaus, op. & flu. Brutiorum in Lucaniæ confin. in orâ Calabriæ citer. Strabo. *Scalea*, teſte Barrio.

Talca, Ptol. *Talga* Melæ, *Tazata* Plinio, inſ. maris Caſpii fertiliſſima, ex quâ aliquid contingere nefas erat veteribus, quod Diis ſacrâ habebatur; Hyrcaniæ adjacet, & *Alca* hodie dicitur.

Talcinum, Ptol. *Talſini* hodie territorium, op. olim Corſicæ mediter. circa ortum Tuoli flu. inter Niolum & Curiam, opida ex majoribus, inter Baſtiam & Adiacium 40. m. p. in Corſicæ umbilico.

Taletum, fanum erat Soli dicatum in Taygeti montis vertice. Paul.

Talliates, pop. Germ. infer. quorum pagus cum aree *Tallendorff*, ſeu *Dallendorff*, vel *Dollendorff*, in reg. Eifalià, apud Bonnam urbem.

Tamare, Ptol. *Tamerton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Damnoniis, & Cornubiâ reg. inter Exoniam ad ort. 30. & Bodminum ad occ. 20. m. p. Aliis *Taveſtock* eſſe videtur op. ejuſdem reg.

Tamaris, *Tamara* Ptol. *Tamar* vulgò, flu. Hiſp. in Callaicis, à quo pop. *Tamarici*, per quos fluit, mori apud Celticum promont. exceptus. Hujus fontes habebantur in auguriis, teſte Plinio.

Tamarus, *Tamer*, vel *Tamar* Camdeno, flu. Albionis per oram Cornubiæ Auſtralem fluens, *Tamaram* op. alluens, marique apud Plymmouthum (Plymouth) op. & port. exceptus. Aliis *Tone* dicitur.

Tamaſſus, Cypri inſ. urbs, Ταμάσσος Stephano, ἡ Τάμασος Straboni, Ταμάσσος Ptol. Ταμισία Polybio, Ταμασία Conſtantino Porphyrogennetæ in Them. *Tamaſeum* etiam hanc urbem vocat Plin. apud quem tamen codd. nunnulli antiqui *Tamaſius*. Eam innuere videtur Ovid. Met. 10. ex emendatione Nicolai Heinſii.

Eſt ager, indigenæ Tamaſenum nomine dicunt,
Telluris Cypriæ pars optima.

Tamaſſum, ubi μίτραμα χαλκᾶ ἔστιν ἄρθρον, teſtibus Strab. lib. 14. & Steph. in Ταμάσσος Phœnices condidiſſe nemo ſcripſit. Nomen tamen eſt Syrum à metallorum fuſione. Nam אתמס *etmeſa* verbum eſt *liqueſcere*. Ac מסם *temes* eſt Ebræis *liquefactio*, dubitant autem interpretes utrum ad hanc Tamaſſum, an ad Brutiorum Temeſam, quæ & ipſa ære abundavit, pertineat illud Hom. Odyſ. α. v. 184.

——— Ἐς Τεμέσην μετὰ χαλκόν.

Tameſis, vel *Thameſis*, *Vamiſſa* Ptolemæo, vulgo *Thames* (*Tems* vero pronunciant) flu. Albionis ex maximis, Londinum Angliæ regiam interluens, ac à Roffâ urbe 5. m. p. fluens, mari Britannico contra portum Iccium urb. Gallicam exceptus. Julius Cæſar lib. 5. de B. Gall. *Cujus* (loquitur de Caſſibellauno) *fines à maritimis civitatibus flumen dividit, quod appellatur Tameſis, à mari circiter millia paſſuum* 80. Et paulo poſt: *Quod flumen uno omnino loco pedibus, atque hoc vegre tranſiri poteſt.* Ubi vetus Interpres, (quem nonnulli Max. Planudem fuiſſe volunt) Θάμεσιν vocat. Dioni vero lib. 40. Ταμίσας vocatur. Vide Burton. in Anton. pag. 173.

Tamnum, Anton. op. Gall. Celt. Matiſconæ urbi finitimum *Burg en Breſſe* Fuſtillario Matiſconenſi. Item op. Aquitaniæ, Blaviæ proximum, *Talemond* Scaligero.

Tamuda, op. Maurit. Ting. cum flu. cognomine, *Tamuda* Melæ, *Bedia*, teſte Olivario.

Tamugada, urbs Africæ mediter. in Mauritaniæ confin. à Lambeſa 140. m. p. diſtans.

Tamuſida, Ptol. urbs Maurit. Ting. mediter. Feſſæ finitima. *Tiſeifeldt* Marmolio.

Tamuſiga, op. Maurit. Ting. extra Herculis columnas, in orâ Oceani Atlantici. Ptol. *Gazola* Moletio.

Tanagra, Ptol. Bœotiæ nobile op. *Græa* Homero, teſte Stephano, cui *Gephyra*, ut & *Oropus* ab Ariſtotele dicitur. Hodie *Anatoria* dicitur Caſtaldo. Ejus mem. Stat. 7. Theb.

Mille ſagittiferos gelidæ de colle Tanagræ.

Nemo paulo humanior eſt, inquit vir magnus, qui non aliquid audiverit de Tanagræis gallis ad certamina natis. De illis ita Varro de R. R. 3. 9. *Sine dubio ſunt pulchri, & ad certandum inter ſe maximè idonei.* Plin. 10. 31. *Quidam Galli ad bella tantum & prælia aſſidua naſcuntur, quibus etiam patrias ſuas nobilitarunt Rhodum ac Tanagram.* Et Pauſanias in Bœoticis ubi de Tanagrâ: Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα δύο ἐθελοῦσθαι ἀλεκτρυόνων, οἱ μὲν μάχιμοι, καὶ οἱ κάτοφοι καλούμενοι. *Sunt ibi Gallorum genera duo, pugnaces, & qui merulæ vocantur.* Columella lib. 9. cap. 2. *Tanagrici plerumque Rhodiis ac Mediciis amplitudine pares.* Idem *Deliaci, quoniam præcera corpora & animos ad prælia pertinaces requirebant, præcipuè Tanagricum genus & Rhodium probabant.* Unde eſt quod proverbio jactabant veteres: Ἀλεκτρυόνα ἀθλάτλιν Τανανγρικόν, *Gallum pugilem Tanagræum.* Hi Galli Colæphryges dicti ſunt à monte cognomine prope Tanagram in quo alebantur. Heſychius: Κολοφρυξ, Ταναγρικὸς ἀλεκτρυών, καὶ ὄρος Βοιωτίας. Unde Bochartus nomen Phœnicium eſſe ſuſpicatur. Gallus enim Syris eſt תרנגל *tarnegal*. Græci autem L. finali rejecto, ut in Ἀνίβα & Ἀσδρύβα, ex *Tarnega* unius literæ tranſpoſitione *Tanagram* fecere. Ita ut urbs Tanagra ſit urbs Galli, i. e. Gallorum.

Tanagrus, ſive *Tanager*, *Negro*, teſte Celſo Cittadino, flu. Lucaniæ ex Alburno monte apud Picenum op. oriens, haud procul à Potentiâ decurrens, Auletamque opidum alluens, qui in campo Atinate merſus ſub terrâ, poſt 20. m. p. emergit. Virg. Georg. 3.

——— *Et ficci ripa Tanagri.*

Tanais, *Don* incolis, flu. Sarm. Europ. notiſſimus & maximus, illam ab Aſiâ diſterminans, in Moſcorum finibus oriens, ac in merid. obliquè decurrens, ac in Mœoticam paludem magnâ vi aquarum influens. *Silus* Scythis dicitur, teſte Plinio, *Danubius* quoque olim dictus fuit, teſte Acrone Horatii Scholiaſte. Dixi hunc flu. Aſiam diſterminare ab Europa. Diod. Sic. lib. 1. Μίσχει Ταναΐδος πλαμὺς τὴν διοικουμένην ἐν Εὐρώπῃ καὶ τὴν Ἀσίαν. Incertus auctor in Pont. Euxin. & Mæotid. palud. periplo: Τὸν δὲ Τάναϊν πλαμὸν, ὃς ὅρος ἐστὶ τῆς Ἀσίας ὄρος τίμιον καὶ ἄπειρον ἐκθέσθαι λόγῳ. Lycophron. in Caſſan.

Λίμνῃ τε τίμιον Τάναϊς ἀκραίφνης μίσει.

Dionyſius verſ. 14.

Εὐρώπῃ δ' Ἀσίης Τάναϊς διὰ μέσσον ὀέζει·
Ὅς ῥα δ' ἀλιτρομέων γαίης διὰ Σαυροματάων
Σύρεται ἐς Σκυθίλιν καὶ ἐς Μαιῶτιδα λίμνην.

Et poſtea verſ. 661.

Ὅσσα μὲν Εὐρώπῃ ἀπολίμνης Ἀσίδος αἶαν
Ἐς δύσιν Εὐρώπῃ, ἐς δ' αὖγας Ἀσίδα γαῖαν.

Ovidius in Ponticis:

Quique duas terras, Aſiam, Cadmique ſororem
Separat, & curſus inter utramque facit.

Hinc ab Horatio *diſcors* vocatur in Odis:

——— *Tanaiſque diſcors.*

Lucan. lib. 3.

——— *Quà vertice lapſus*
Riphæo Tanais diverſi nomina mundi
Impoſuit ripis, Aſiæque & terminus idem
Europæ, mediæ dirimens confinia terræ,
Nunc hunc, nunc illum quà flectitur, ampliat orbem.

Qu. Curtius lib. 6. *Tanaïs Europam & Aſiam medius interfluit.* Mela 1. 1. *Hoc mari & duobus inclytis amnibus Tanaï & Nilo in tres partes univerſum dividitur, Tanaïs à Septentrione ad merid. vergens in mediam fere Mœotida deſluit.* Vide eundem lib. 2. cap. ult. Ammian. lib. 22. *Qui* (Tanais) *inter Caucaſeas oriens rupes per ſinuoſos labitur circumflexus, Aſiamque diſterminat ab Europâ, & in ſtagnis Mœoticis delitеſcit.* Marcianus Heracleota: Καὶ πάλιν ὁ Τάναϊς πλαμὸς, ὅστις ἀπ' Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀσίας ὁμοίως ἐπὶ τὸ Ἀρκτῷον διορίζει μέρος, εἰς τὴν Μαιῶτιν ἐκδιδοὺς λίμνην. Herodotus lib. 4. Οὗτος μὲν Τάναϊς πλαμὸς, ὃς ῥέει τὰ πρὸς ἄρκτον ἐκ λίμνης μεγάλης ὁρμώμενος, ἐκδιδοῖ ἐς μέσον ἐπὶ λίμνην καλεομένην Μαιῶτιν, ἡ ὁρίζει Σκύθας τε καὶ Βασιλέας τοὺς Σαυρομάτας. Addenda etiam erant è Plutarcho nonnulla, ſed lectorem ad authorem ipſum remittimus (modo Plut. auctor ſit) lib. de Fluminibus. Ariſtoteles in Meteorologicis docet, veterum nonnullos credidiſſe, Tanaim flu. ex Araxe profluere. Locus eſt lib. 1. Ἐν μὲν οὖν τῇ Ἀσίᾳ πολλοὶ ἐκ τοῦ Παρνίσου κεκμηκότα φασὶν ῥεῖσθαι ὅσους καὶ μίσγουσι πλαμοί. Τοῦτο δὲ ὁμολογεῖν πάντων δεῖ μίσγον ὄρος τὸ φερὲς τὸ ἐπὶ Φασιανοῖς. Ὑποφαίνει γὰρ ὧδε τοῦτο φαίνειν ἡ ἐξω θάλαττα ἐς τὸ πέρας ἐκ ἔλους τοῦ ἐσπέριον. Ἐκ μὲν τούτου ῥέουσι ἄλλοι τε πλαμοὶ, καὶ ὁ Βάκτρος, καὶ ὁ Χοάσπης, καὶ ὁ Ἀρξῆς. Τοῦτο δὲ Τάναϊς ἀποχεῖ μέρος αὖ, εἰς τὴν

Μαιῶτιν

Μαιῶτιν λίμνην. Sic ſcribendus ille locus. Παρισὸς Dionyſio & aliis dicitur *Paropaniſus*, uti ſupra vidimus. Fruſtra vero hic Olympiodorus Parnaſſum in Aſiâ quærit. Ineptè item Orpheus in Argonauticis :

Ἔνθα δ' Ἀρηξὺ ῥοῦμα μεγαβρεμέτευ πλαμοῖο
Ἐξ ἧς Ὀρμώδων, Φάσις, Ταναΐς τ' ῥέουσι.

Nugatur, more ſuo, poeta ille. Fragmentum Peripli Ponti Eux. & Mæot. pal. à Voſſio editum (cui hanc notam debeo) Ἐξίσου ἧς δίσχιον ἔχων τὸ ῥεῖθρον. Ubi rectè Tanaim δίσχιον vocat, ut & alii omnes. Ne fallunt Troades Senecæ Tragici, cujus in exordio ſtatim Tanais ſeptem ora habere dicitur.

——*Columen everſum cecidit*
Pollentis Aſiæ, cælitum egregius labor.
Ad cujus arma venit, & qui frigidum
Septena Tanaim ora pandentem bibit;
Et qui renatum primus excipiens diem,
Tepidum rubenti Tigrin immiſceet freto.

Sic legendum ex MS. ſed nemo unquam Græcorum tam imperitus fuit, ut Tanaim ἑπτάστομον eſſe proderet. Error iſte ſolum eſt Romanorum. Quod jam Acron in Commentario ad Horatium videtur ſubodoratus fuiſſe. Romani namque ſolent ſæpe confundere Tanain & Iſtrum. Teſtis ejus rei etiam eſt Seneca in Qu. Nat. lib 6. *Hinc qui medius inter pacata, & hoſtilia fluit, Danubius ac Rhenus; alter Sarmaticos impetus cohibens, & Europam Aſiamque diſterminans: alter Germanos, avidam gentem belli, repellens.* Non ſollicitandla eſt hæc lectio, quod tamen quidam faciunt. Danubium etiam Tanaim vocat Tibullus lib. 4. ad Meſſalam, cum inquit :

Quaque Hebrus, Tanaiſque Getas rigat, atque Sigynos.

Sic emendandus iſte verſus. Getæ enim & Sigyni ad Iſtrum ſunt, non Tanain. Noli audire eos qui *Moſonos* ſubſtituunt : nam immenſum quantum ab Iſtro, & Tanai diſtant. Ineptiſſimi vero qui *Morinos* cogitarunt; qui tantum abſunt.

Quantum Hypanis Veneto diſtat ab Eridano.

Mirabitur forſan aliquis, quod auctor fragmenti ſupra memorati inquiat in Boſp. Cimmerium exonerari Tanain; & quod infra os Mæotidis paludis idem faciat ac os Tanaidis, cum tamen tam vaſtum interſit ſpatium. Sanè id ipſum quoque innuit Arrianus in περίπλῳ Ponti : Τάναϊς πόλεμός λέγῃ δεῖζειν ἀπὸ τῆς Ἀσίας τῆς Εὐρώπης, ᾗ ὁρμᾶται μὲν ἀπὸ λίμνης τῆς Μαιώτιδος, ἐσβάλλει δὲ εἰς θάλασσαν τὴν Εὐξείνου Πόντου. Quem locum fruſtra emendare aggreſſi ſunt viri docti. Plutarchus Junior in lib. de Flum. Criu-metopon ad Tanaim collocat : Παράκειται δὲ τῷ Ταναΐδι ὄρος τὴν διαίρεσιν τῶν εὐρωπαίων ἐθνῶν προσαγορεύομενον Βειξέδα, ὅπερ μεθερμηνευόμενον ἔστιν Κερὸν μέτωπον. Alibi quoque ſimilia occurrunt exempla, ubi urbes Boſporanæ Tanaiticæ dicuntur. Ratio ejus rei eſt, quod Boſporus Cimmerius etiam Tanais appellatus fuerit. Oſtendit hoc Procopius lib. 4. de Gothis : Ταναΐν τε καλοῦσιν οἱ ἐπιχώριοι καὶ ἡ ἐκβολὴ ταύτῃ ἐκ λίμνης ἀρξαμένη τῆς Μαιώτιδος, ἄχρι ἐς Εὔξεινον Πόντον. H. Voſſius.

Tanais, urbs & emporium celebre (maximè pellium) Sarmatiæ, ad oſtia Tanais flu. ab iſthmo Tauricæ, ubi Precopenſium regia, itinere 5. dierum, ſeu 30. leuc. Germanis diſtans. *Aſoph* incolis, teſte Mercatore. Long. 67. 00. Lat. 54. 30.

Tanarus, flu. Lombardiæ Ciſpadanæ. *Tanaro* Leandro. Corruptum ejus vocabulum legitur apud Ælianum Τάναρος pro Τάναρος, quod inſcitia librarii factum, cui notius erat extimum Peloponneſi verſus meridiem promontorium hoc nomine quam *Tanarus* Italiæ amnis. Locus eſt Hiſt. Anim. lib. 14. cap. 29. ubi ὁ πόντος γνώεμος πολαμὸς dicitur.

Tanetos, *Tohiapis* Ptol. inſ. Albionis in Angliâ Cantio adjacens, vulgò *Tenet*, vel *Thanet*.

Tanetus, *Tannetum* Anton. *Tanitum* Ptol. op. olim, nunc pagus Æmiliæ in agro Regienſi, apud Niciam flu. inter Regium Lepidi 9. & Parmam 6. m. p. *Taneta* P. Diacono.

Tanfanæ, templum, *Benthemerberg*, teſte Georg. Bruno, locus Germ. in Weſtphaliæ & Friſiæ confin. apud veteres Marſos & Salios, ubi Benthema op. & comitat. à veteribus Saliis vix mill. Germanico in ort. diſtans.

Tanis, *Tanitis præfectura* Plinio, *Taphnis* Ezechieli, urbs Ægypti apud oſtium Taniticum, à Gigantibus condita & nominata teſte Iſiodoro, & Pharaonis quondam regia, ubi Moyſes, tot edidit ſigna. *Tanes* adhuc dicta, teſte Nigro, urbs quondam magna, Stephano authore.

Taniticum oſtium, *Saiticum* Strab. *Tanicum* Pomponio, unum ex 7. Niſi oſtiis, inter Peluſiacum ad ort. & Mendeſium ad occ. *Callixene*, teſte Bonacciolo cum aliis.

Tanus, flu. Peloponneſi per Argiam fluens. Pauſ. *Tanaus* Euripidi dictus, agrum Argivorum à Spartano dividens. Item Siciliæ mons, teſte Fazello.

Taoca, Perſidis urbs Ptol quam Thevetus *Thimar* vocari ait. Pop. *Taoci*. Dionyſius verſ. 1069.

Πρῶτα Σάλαι, μέλεπελα Παοαιχάδαι, ἄγχι Τασκοί.

Ubi vulgò ἄγχι ἧς Τασκοί. Atqui cum *Taſcorum* alibi nulla fit mentio, Salmaſio libens aſſentior, qui Ταοκὸς pro Ταίκης in auctore aliquo malè exarato Dionyſium legiſſe arbitratur. In maritimâ enim Perſidis orâ, non longè à Paſargadis, *Taoce* regio, ubi *Taoce* urbs cum promont. cognom à Ptol. ſtatuitur, cujus quoque mem. tum Arrianus, tum Strabo lib. 15. urbem regiam nominans : Ubi enim in editis libris eſt ἐν τῇ παραλίᾳ χώρᾳ Ὀκλῶν λεγομένων, pro Ὀκλῶν Ταόκλων legendum eſſe monent Caſaubonus & Salmaſius. Montanus.

Tape, urbs Hyrcaniæ regia fuit, apud oram maris Caſpii à portis Caſpiis in ort. ſtad. 1400. diſtans. Strabo.

Taphiæ, inſulæ, quas prope Echinadas Strabo lib. 10. ponit, quarum caput *Taphus*. Iis Taphii ac Teleboæ imperarunt; de quibus hujuſcemodi repetit originem Scholiaſtes Apollonii. Perſeo ex Andromedâ, ut narrat Herodotus, 4. fuere filii, Alæus, Sthenelus, Neſtor & Electryon, qui ſimul regnaverunt. Ex Hippothoe Neſtoris filiâ & Neptuno Pterelas genitus eſt, ex eo Telebos & Taphus, à quo *Taphus* inſ. in quâ Teleboæ ac Taphii communi nomine, & imperio fuere. Igitur ii Hippothoes eorum aviæ pecuniam ab Electryone eorum neceſſario, qui pro eâ reſpondit, repetebant; quâ negatâ ad arma venere, armenta abigerunt, ipſum denique ac filios ſuſtulere. Alcmena vero Electryonis filia patrem ultura, Amphitryonem Thebanum, hominem potentiſſimum, in matrimonium accepit, atque hoc pacto, bello inter eos conflato, ab eodem Amphitryone deleti ſunt, eorumque regnum Cephalo profugo Athenienſi, qui exercitui præerat, donatum, quod ad Ulyſſem ſucceſſione pervenit. Hæc ille. *Taphiorum* nomen deducit Bochartus per aphæreſin ab תָּפַשׂ *hataph*, i. e. à rapiendo. Erat enim gens latrociniis admodum dedita. Hom. Odyſſ. O.

Ἀλλά μ' ἀνήρπαξαν Τάφιοι λῃϊστῆρες ἄνδρες.

Idem Odyſſ. Π.

Οὐνέκα λῃϊστῆρσιν ὁπαδίμην Ταφίοισι.

Apollonius lib. 1. Argon.

——Ἀτὰρ οἵ γ' ἐθέλοντες ἀμύναι
Λῃϊστὰ Τάφιοι.——

Taphra, *Taphrura* Ptol. Africæ min. urbs. *Tachs* Moletio, & Oleario, inter Uſſilam ad occ. & Theæmas ad ort. à Carthag. 300. m. p.

Taphræ, *Taphros* Ptol. *Precop*, vel *Przecop* Mercatori, aliis *Mancup*, urbs Tauricæ in Iſthmo, regia Tartarorum Precopenſium à Tanais oſtio 30. mill. Germanica in Auſt. Axiacam, ſive (ut nunc vocant) Oczacoviam verſus 14. à Boſporo Cimmerio 260. m. p. in occ. teſte Plin. quanta eſt Tauricæ longitudo. Auſpiciis Trajani Imp. capta fuit, teſte Floro, qui eâ tempeſtate vixit. *Taphre* Stephano dicitur, à ſervis, qui dominis cum Thracibus bellum gerentibus, ſe eorum uxoribus commiſcuerant, habitata. Long. 60. 40. Lat. 48. 09.

Taphros, *Fretum Etruſcum* Melæ, *Fretum Gallicum* Antonino, *Sinus Sardonius* Euſtathio, mare quod inter Sardiniam & Corſicam intercedit.

Tapoſiris, *Taphoſiris*, Plut. & Apuleio, op. Ægypti parvum, inter Alexandriam & Canopum, ubi Oſiridis templum erat.

Taprobane, *Zeilan*, teſte Jo. Barrio cum Varrerio, inſ. magna maris Indici contra Cory promont. (non *Sumatra*, ut Mercator ait. longè in ort. diſtans, cum Ptol. illam apud Cory promont. Indiæ citer. deſcribat) cujus ambitus 2000. m. p. eſſe traditur. Lucet ibi Canopus, ſidus clarum & ampliſſimum. Homines corporum magnitudine alios antecellunt, cæruleis oculis, atroci viſu, terrifico ſono vocis. Vivunt ultra annos 100. Naſcuntur in eâ beryllı & hyacinthi, ut Ptol. refert. lib. 6. Item aurum & argentum & marmor teſtudini ſimile; præterea gemmæ & margaritæ præcipuæ bonitatis. Apud eos annona nunquam augetur, neque ſunt fora, aut lites. Herculem colunt. Populus regem eligit, ſenectâ, clementiaque venerandum, & liberos non habentem. Et ſi poſtea gignit, abdicant, ne fiat hæreditarium regnum. Dionyſius verſ. 591.

Κεῖθεν ἧς τραφθεὶς, νοῖίης ἀναπάεσθε κολώνης,
Αἰεὶ γὰ Κωλιάδος μεγάλως ἐπὶ νῆσον ἰχνιο
Μίλητος Ταπροβάνῳ Ἀσπηνίων ἀλεφάντων·
Αὐτὴ δ' ἐυρυλάτη μέγεθος πέλει.

Hæc inſ. olim Σιμόνδα (vel πάλαι Σιμόνδα) dicta eſt, teſte Ptol. ipſius vero ætate Σαμὴ & ejus incolæ Σάλαι. Sic enim ille : Ταπροβάνη, ἥτις ἐκαλεῖτο πάλαι Σιμόνδα, νῦν ἧς Σαμὴ, καὶ οἱ κατέχοντες αὐτὴν κοινῶς Σάλαι. Eadem etiam habet Steph. de urb. uti etiam Marc. Heracleota, & Peripli auctor; niſi quòd hi duo Πσιμόνδα habent, ubi Ptol & Steph. diviſis vocabulis πάλαι Σιμόνδα. Sanè Plinius *Palæſimundi* fluvii cum op. eogn. in Taprobanâ mem. à quo inſulam

Iam denominatam verisimile fit. Unde satis probabiliter conten dit Salmasius in cæteris etiam Παμφυλίοις legendum. A Σαμικὴ autem vel Σάλη *Seilan*, vel *Zeilan* deduci videtur. Quod autem Dionysius Taprobanen elephantis abundare ait, idem est quod apud alios authores traditur. Solinus ex Plinio: *Elephantis repleta est majoribus multò quam fere India.* Alexander Lychnus apud Stephanum. Ælian. Hist. An. 16. 18. ubi de hâc insulâ: Ἔχει δ' ἡ νομὰς ἐλεφάντων πολλῶν καὶ μειζόνων, &c. Tzetzes Chil. 8. Hist. 213.

Ἡ Ταπροβάνη δὴ Ἰνδῶν νῆσός ἐστι μεγίστη,
Ἐν ταύτῃ καὶ ἐλέφαντες, &c.

Notandum heic obiter Manilianum illud lib. 4.

Et duplici clausos elephantes carcere terræ.

Rectè omnino. In Asiâ sc. & Africâ: nam in Europa nulli. Hujus insul. mem. quoque Ovid. Pont. 1. 5.

Quid tibi si calidâ, profit, laudare Syene,
Aut ubi Taprobanen Indica tingit aqua?

Nomen ejus quod attinet *Taprobane* Bocharto est טוב פורין *Taph Parvan*, i. e. bitus Parvan, seu Parvain, vel *Taph Provan*, ex ב quod Arabice sig. *Litus* vel *oram maris*, quam vocem apud Phœnices in usu fuisse docent Phœnicum in Africâ urbes maritimæ *Taphrura*, & *Tabraca*, & promont. *Taphitis*, &c. quod facit Solomonis Ophir; vide sis doctissimum auctorem Geogr. pag. 768.

Tapsus, vide *Thapsus*. Item urbs Africæ marit. inter Rhuspinam, & Rhuspas, Lepti parvæ vicina. Silius lib. 3.

Et Zama, & uberior Rutulorum sanguine Tapsus.

Tapyri, populi non procul ab Hyrcanis. Dionysius:

Τεχαίοι, Ταπυροί τε.———

Ubi Montanus. Tapyros quod attinet (neque enim admitti potest altera lectio Τεχαίοι τ' Ἀπυροί τε, obstat enim aliorum scriptorum auctoritas, qui nusquam Ἀπύρους, sed Ταπύρους appellant) eos Hyrcaniæ propinquos faciunt Q. Curtius & Plinius, quamvis de accurato eorum situ nihil ex illis colligi possit. Sed si recto ordine hic progrediatur Dionysius, eos Hyrcaniâ Orientaliores, & proinde in Margianâ esse oportet, ubi Ταπύρους quosdam locat Ptolemæus. Atque eo ferè situ eos locat Eratosthenes, teste Strab. affirmans μεταξὺ Τεχαίων καὶ Ἀείων Ταπύρους οἰκεῖν· manifestius vero consentit ipse Strabo, dum μεταξὺ Δηβίκων τε καὶ Τεχαίων eosdem constituit. Alibi tamen Ταπύρους habet Ptol. in Mediâ sc. ac Tapuræos eum Tapuris montibus in ipsâ Scythiâ. His mos fuit, ut proprias uxores aliis viris, nuptui concedant, cum 2. aut 3. liberos ex iis suscepissent. Vino proinde ac unguento oblinuntur. Justitiam colunt. Strabo lib. 12. Vide Steph.

Taracina. Vide *Tarracina.*

Taraco. Vide *Tarraco.*

Taras, flu. Italiæ juxta Tarentum Stephano. Inter Metapontum ac Tarentum Appiano. Pausanias quoque in Phocicis dicit fluvium eodem nomine, quo urbs, vocari.

Taras, Asiæ min. urbs. Curopalates. Est etiam Scythiæ flu. Val. Flac. lib. 6.

Quosque Taras, niveûmque ferax Evarchus olorum.

Ubi alii *Tarax.*

Tarbelli, pop. Gall. Aquitan. apud Pyrenæi mont. radices; quorum urbs *Tarba*, & *Aquæ Tarbellicæ.* Hinc *Tarbellius*, & *Tarbellicus*, nom. gent. Ausonius in Mosel.

Numine adorato Tarbellius ibit Aturrus.

Lucanus lib. 1.

——*Et ripas Aturi, quà litore curvo*
Molliter admissum claudit Tarbellicus æquor.

Tarbellus, mons Cariæ, Cauno urbi maritimæ imminens. Qu. Calaber.

Tarentasia, Anton. & alibi *Darantasia*, reg. & urbs Archiepisc. Allobrogum, cujus Antistes Monasterii op. inde ad 2. leuc. distant. moratur.

Tarentinus sinus, *Thurinus* Ovidio, sinus M. Græciæ inter 2. promont. Japygium ad Bor. & Lacinium ad Aust. terminatus. *Golfo di Taranto* vulgò.

Tarentum, vel *Tarentus*, M. Græciæ urbs clarissima, in intimo recessu sinus Tarentini, à *Tarante*, Neptuni filio primum condita, à quo & nomen accepit: deinde à Laconibus aucta, qui duce Phalanto illuc adventantes, expulsis incolis (ut Justinus lib 3 scribit) eam tenuerunt. Incolæ *Tarentini*, qui cum Romanis aliquandiu bellum gesserunt: quibus cum pares non essent, Pyrrhum Epirotarum regem auxilio sibi acciverunt. Sunt qui *Tarentum* non à *Tarante* Nept. filio, sed à Sabinâ voce *Tarentum* deducant, quæ illis *molle* sig. propterea quod in agro Tarentino & mites & lanæ mollissimæ proveniret. Locum luxui deditum fuisse innuunt Strabo, & Eustathius, qui τρυφὴν illi tribuunt. Unde Horat.

Pectinibus patulis jactat se molle Tarentum.

Idem ad Mæcenatem:

——*Mihi jam non regia Roma,*
Sed vacuum Tibur placet, aut imbelle Tarentum.

Juvenalis Sat. 6.

Atque coronatum & petulans, madidumque Tarentum.

Sidonius Carm. 5.

Ipsaque, quæ petiit, trepidaverat uncta Tarentus.

Lacedæmonium vocant Horatius & Ovidius. Patria ratione *Tyndareum* Silius lib. 15.

Tunc & Tyndarei Latias Fortuna Tarenti
Auxit opes, laudemque simul.——

Uti Claudianus *Oebalium* in Mallii Consul.

At non Pythagoræ monitus, annoque silentes
Famosum Oebalis luxum pressere Tarenti.

Hinc *Tarentinus.* Horat. lib. 2. ep. 1.

Lana Tarentino violas imitata veneno.

Vide omnino clarissimum Gluverium de Ital. Ant. pag. 1229. &c. Long. 41. 30. Lat. 39. 58.

Targines, Vernauda, teste Barrio, fl. M. Græciæ apud Locros decurrens. Mazzellâ vero teste, antiquum nomen retinet, ac per agrum Crotoniensium fluit, ubi *Bernalda* opidum.

Taricbea, op. Palæstinæ in Galilæâ ad lacum Genesaret. *Jessirkin*, teste P. Lachstenio. Fuit etiam *Taricbea* op. Ægypti apud Canobum, teste Stephano: & alterum apud Scenitas.

Tarinates, vel *Taranates*, pop. Sabinorum, quorum op. Taranum ad Himellam flu. apud mont. Severum & Cures, à Reate 10. m. p. in occ. distans, quot à Colle Scipionis.

Tariana, Liburniæ castellum. *Tuina* Nigro. Plinius incolas vocat *Tariotas.*

Tarna, urbs fertilissima. Hom. Iliad. 5. quam Enarratores vocatam postea *Sardis* dixerunt. Τάρνη Stephano, urbs Achaiæ: civis *Tarnius.* Hesychius: Τάρνη, πόλις ἐν Λυδίᾳ, οἱ δὲ ἐν Μυσίᾳ, ὅθεν ἦν Ἕρμειας ὁ Ἀεσβώλιος τῆς φιλοσόφου γνώμης. Ubi Palmerius: Cave credas, lector amice, falsus enim hoc loco Grammaticus noster, & qui eum exscripsit Phavorinus. Confundunt duas diversas urbes. Τάρνη fuit olim Lydiæ, postea *Sardis* vocata, Græcis Σάρδεις, urbs celeberrima, metropolis & sedes regum, & postea Satraparum Lydiæ. At alia urbs Ἀταρνεὺς fuit Mysiæ, urbs maritima, cujus tyrannus fuit Eunuchus ille Hermias Aristotelis familiaris & affinis, non adeo celebris fuit. Et alia Τάρνη Bœotiæ, quæ nihil ad hunc locum pertinet.

Tarne, flu. Aquitaniæ ex Cebennis mont. oriens, & in Garumnam influens. *Tarnis* Sidonio, carm. ult.

Hinc te Lesora Caucasôn Scytharum
Vintens aspicies, citusque Tarnis.

Item fons Lydiæ ad Tmolum mont. cum op. cogn. Strabo.

Tarpeius mons, idem Capitolino. Virg. Æn. 8.

In summo custos Tarpeiæ Manlius arcis
Stabat.——

Propert. 4. 4.

Tarpeium nemus, & Tarpeiæ turpe sepulcrum
Fabor, & antiqui limina capta Jovis.

Tarpeia sedes, & *rupes Tarpeia* Lucano dicitur.

Tarpha, Steph. urbs Locrorum Epicnemidiorum juxta Phrygas. Homer. in Catal. Nomen habet à *Tarphe* propinquo fonte, sive ab arborum densitate: Ταρφεὺς enim Græcis *densus* dicitur.

Tarquinii, colonia & urbs Hetruriæ; οἱ Ταρκυνιῆται Dionysio Halicarnassensi. Strab. vero ac Stephano ἡ Ταρκυνία, Ptolemæus habet Ταρκύνιαι· quem tamen, quia Romanorum plerumque sequitur formationes, suspicari possis scripsisse Ταρκύνιοι. Opidani inde dicuntur Vitruvio, Varroni, Tullio, Livio, Plinio, ac Frontino, *Tarquinienses*, qui Dionysio lib. 5. & 6. Ταρκυνιῆται, & Straboni lib. 5. Ταρκυνῆται. Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 518.

Tarrabeni, Corsicæ Insul. pop. Ptol. quorum tractus & op. *Bastilica* Leandro dicitur.

Tarracina, quæ & Anxur prius dicta, teste Plinio, *Taracina* Straboni, *Tarrachina* Stephano, colon. & urbs Latii in colle apud Ufentis ostia, media fere inter urb. Romam & Neapolim. A Græcis urbi hoc nomen fuisse impositum testatur Strabo lib. 5. *Sequitur post centum stadia à Circæo Tarracina*, Τραχὶν κλιμάκην σχῆμα ἐκ τῆς συμβεβηκότος, i. e. ab asperitate. Long. 37. 02. Lat. 41. 08.

Tarraco, insignis Hisp. civitas, Scipionum opus, à quo provincia ipsa *Tarraconia* & *Tarraconensis* vocatur. Mela lib. 2. cap. 6. *Tarraco, urbs est in his oris maritimarum opulentissima.* Hinc *Tarraconensia vina* optima. Mart. 13. 115.

Tarraco Campano tantum cessura Lyæo.

Silius lib. 3.

——*Dat Tarraco pubem*
Vitifera, & Latio tantum cessura Lyæo.

Plin. 14. 6. *Hispaniarum Laletana (vina) copiâ nobilitantur, elegantiâ vero Tarraconensia.* Syrum habet nomen

Ausonius

תרשיש *Tarcon*, qui regiam, aut palatium dixeris. Martialis 10. 104.

Hiſpanis pete Tarraconis arces.

Auſonius in Emeritâ:

Corduba non, non arce potens tibi Tarraco certant.

Quod vero ait auctor noſter, Tarraconem eſſe Scipionum opus teſtes ſecum habet Plinium & Solinum, idque quia non parum auxerunt. Alioquin autem de Tarraconе jam ſcripſerat Eratoſthenes, antequam Scipiones pedem in Hiſpaniâ fixiſſent. Long. 22. 53. Lat. 41. 58.

Tarraga, colon. & op. Hiſp. citer. haud obſcurum in Catalaunicâ. Pop. *Tarragenſes* Plin.

Tarrhas, *Tharros* Anton. *Larghier*, teſte Nigro, urbs Sardiniæ litoralis ad occid. epiſc. ſub Arch. Turritano.

Tarrha, urbs Lydiæ, & alia Cretæ, patria Lucii Grammatici, ubi *Tarrheus* Apollo collitur. Item alia juxta Caucaſum, colonia Cretenſium.

Tarſa, vicus olim Comagenes in Syriâ populoſus ad Euphratis ripam, à Samoſatis 150. ſtad. in merid.

Tarſatica, *Tarſaticum* Anton. op. Liburniæ litorale. *Terzacz* Lazio. *S. Maria de Tranſiarch* Simlero.

Tarſium, Ptol. op. Pannoniæ infer. ubi Maximinianum Imp. occubuiſſe Aurel. Victor teſtatur. *Tarſium* habent alii codices.

Tarſus, urbs Ciliciæ clariſſima, Strabo lib. 15. & reg. totius caput, in campis ſita, & Cydno amne irrigata: cujus conditorem volunt fuiſſe Perſeum, Danaes filium. Solinus cap. 41. *Matrem urbium habet Tarſon, quam Danaes proles nobiliſſima Perſeus locavit.* Unde Lucan. lib. 4.

Deſeritur Taurique nemus, Perſeaque Tarſos.

Alii tamen urbis hujus originem ad Sardanapalum referunt, poſtremum Aſſyriorum regem: cujus etiam monimento inciſum erat, quòd Tarſum & Anchialum die uno condidiſſet. Hæc fuit Apoſtoli Pauli patria. Act. 21. com. 39. Ἐγὼ ἄνθρωπός μέν εἰμι Ἰουδαῖος Ταρσεύς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης. Dicta vero Tarſus eſt, ut quidam exiſtimant, à ſiccitate. Τρσαίνειν enim & Τέρσειν ſiccare ſig. vel quòd hujus reg. loca primò poſt diluvium ſiccarentur: vel ut Eratoſthenes, quoniam in eo tractu primi degentes homines, tritici, & leguminum fruges, ut reconditæ perdurarent, exſiccaſſe perhibentur. Alii à parte pedum, quæ *Tarſus* dicitur, ut in manu ſic vocatam volunt; quoniam eo loco Bellerophon de Pegaſo cecidiſſe, pedemque offendiſſe dicitur. Dionyſius Periegetes verſ. 869.

Ταρσὸν εὐκλειῶς δὲ καὶ πόλις Πήγασος ἵππου
Ταρσὸν αἴρεις χάλκεον λίπεν ὄνομα, τῆμος ἀφ' ἵππων
Ἐς Διὸς ἱερὸν πόδα πῆσεν Βελλεροφόντης.

Polyhiſtor. tamen non Bellerophontem, ſed Pegaſum eo in loco crus fregiſſe ſcribit. Ideo Juvenalis de Tarſo Sat. 3.

——*Rapâ nutritus in illâ,*
Ad quam Gorgonei delapſa eſt penna caballi.

Hodie *Teraſſa* incolis, & *Terſis* Turcis, teſte Leunclavio. Long. 66. 14. Lat. 38. 56. Scholiaſtes Juvenalis ad loc. præd. *Apud Tarſum civitatem Ciliciæ, quam præterfluit amnis Cydnus, cujus urbis conditor Perſeus, qui nomen civitati ex facto dedit, quia ibi una ex talaribus pinnis ei excidit.* Doctè quidem, inquit doctiſſ. Valeſius, nam ταρσὸς *talum* ſignificat Græcè: ſed hoc præter mentem Juvenalis, qui de pinna Pegaſi, non Perſei loquitur, uti ſupra dictum. Et v. a Pegaſi pinna denominatam Tarſum prodit Dionyſius, loco ſuperius adducto. Sed à talaribus Perſei ita dictum celebrior ac teſtatior fama eſt. Unde Nonnus lib. 18. Dionyſius de Perſeo Tarſi conditore canit his verſibus:

——Εὔτυκτος ἥλυθε Πόδης
Τέκτονα Κωρυκίοιο διαγλαὲ Κιλίκων ἀέθλου·
Ὦ σὺ φίλος, ᾧ ἔφασκεν ἀπόνυμον οὖδας ταρσῷ
Ἀνδάσαι πατρὶ Κιλίκιον πόλιστον ἄστυ χαράξαι.

Idem lib. 41. inter antiquiſſimas urbes memorat Tarſum.

Ταρσὸς ἀειδομένη πρωτόπτολις.

Tartari, populi longè lateque in Scythiâ & Sarmatiâ dominantes, olim *Scythæ* dicti ſunt.

Tartaria, pars Aſiæ ampliſſima, ad Boream maximè extenſa, ubi alias Scythia intra & extra Imaum, & Serica regio. Dividitur à quibuſdam in quinque partes ſeu regna; nempe in Tartariam veram, quæ ad Bor. Cathaiam, quæ ad ort. Tartariam deſertam, quæ ad occ. Zagataiam, quæ verſus Perſiam; & Turcheſtaniam, quæ ad Auſtr. verſus Indiam propriam. Alii autem & melius, uti Arabes dividunt Tartariam magnam in plures partes Europæis vis notas; quarum præcipuæ ſunt *Thibetum regnum*, ubi alias pars Auſtralis Scythiæ extra Imaum. *Mauranaharia*, ubi olim Jaxartæ, & Sogdiana pro maj. parte. *Oigaria*, ſeu *Cahnuchi* pop. ubi alias Orguſi pop. Scythiæ intra Imaum. *Chaulachiæ*, ubi Alani Scythæ in Scythiâ etiam extra Imaum M. *Mongalia*, ubi olim Hyperborei Scythæ. *Kaimachitarum*, ſeu *Naimanorum* reg. ubi alias pars Borealis Scythiæ extra Imaum, & Sericæ regionis. *Tangurum* regnum, ubi pars Auſtralis Sericæ regionis. *Naincanum* regnum, ubi minor pars Sericæ Auſtralis, & *Jrpa* reg. maximè in ort. extenſa. De quibus omnibus pauca dici poſſunt cum in his raræ ſunt urbes: & de illis Abulfeda fuſius. Terminatur autem hæc Tartaria, à Sept. mari Boreali, ſeu Scythico, uti ab oriente, & mari Kaimachitarum; ab occ. Moſcoviâ, & à merid. Perſiæ, Indiæ, & Sinarum Imperiis.

Tartaria minor, ſeu *Precopenſis*, reg. eſt Europæ inter Pont. Euxinum ad merid. paludem Mæotidem ad ort. Moſcoviam ad Bor. & Podoliam atque Volhiniam, prov. Poloniæ ad occ. ubi alias parva Scythiæ, ſeu Cimmeria, & Scythia Europæa in parte Auſtr. Sarmatiæ Europ. Duplex eſt *Crimea*, alias *Taurica Cherſoneſus*, & Nogaienſis, ubi olim Nomades Scythæ & Mæotæ.

Tartari Budziacenſes, pop. ſunt Europ. in parte infer. Daciæ, ubi nunc Beſſarabiæ pars Auſtralis, verſus oram Pont. Euxini, inter oſtia Danubii & Tiræ fluviorum.

Tartari Dobrucienſes, pop. ſunt Europ. in parte orient. Bulgariæ, ubi alias Scythia provincia Mœſiæ infer. extenduntur-que inter oſt. Danubii ad Bor. & Varnam ad Auſt.

Tartari Oczacovienſes, Pop. ſunt in ora Pont. Eux. inter oſt. Boryſthenis & Tyræ flu. in ipſo lim. Poloniæ & Tartariæ min. ſuntque Turcarum vectigales, ut alii Tartari Europæi. Cæterum de Tartariæ deſcriptione librum edidit Mart. Broniovius Col. Agrip. 1595.

Tartarus, flu. Venetiæ ex Atheſi in Padum per Hadriæ fines decurrens; ex quo unum ex Padi oſtiis *Tartarum* à Plinio nominatur. Eſt & *Tartarus*, & *Tartara* num. pl. locus inferorum à poetis plurimùm celebratus; in quo ſontes plectuntur, à verbo Græco ταράττω, *conturbo*, quod illic omnia plena ſint perturbationis; vel ἀπὸ τῆς τυρτικῆς ἐν, i. e. à tremore frigoris. Sole enim caret, inquit Servius. Aliis placet ab ἔτυμον derivari, ſecundo indefinito τὸ τέρω, Τάρος, atque per anadiploſin Τάρταρος. Docti ſimo D. Windetto origo Chaldaica multò magis placet, à themate דרר *dardar*, i. e. *decidit*; quo ſenſu Tartarus pro eo quod ſubſidit, ac fundum petit, accipitur. Sic Hebræi תחתיות ארץ, *infima terræ* pro Gehennâ uſurpant. Hom. Iliad. Θ.

Ἧ μὲν ὅλων εἶμι ἐς Τάρταρον ἠερόεντα,
Τῆλε μάλ' ἦχι βάθιστον ὑπὸ χθονὸς ἔστι βέρεθρον,
Τόσσον ἔνερθ' ἀΐδαο ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης.

Virg. Æn. 6. ——*Tartarus ipſe*
Bis patet in præceps tantum, tenditque, ſub umbras
Quantus ad æthereum cœli ſuſpectus Olympum.

Non deſunt, inquit vir magnus, quibus Tartarus nihil aliud eſt, quam aer craſſus, frigidus ac tenebroſus circa polos. Ita Crates apud Stephanum: Τάρταρος, Κράτης, ὁ ὑπὸ τοῖς πόλοις ἀὴρ παχὺς καὶ ψυχρὸν πνεῦμα, καὶ ἀφώτιστον. Heſychius: Τάρταρος, ὁ ὑπὸ τὴν γῆν κατώτατος τόπος.

Tarteſſos, *Cartheia*, vel *Carteia* Ptolemæo, nomen habet à flu. præterlabente. Steph. vulgò *Tariffa*, op. Hiſp. Bæt. in orâ, inter Calpen & Bellonem. Apud Sil. Italicum Carteia à Tarteſſo diverſa eſt. Livius autem Carteiæ ſitum deſcribens omnino eadem fuiſſe oſtendit. Uno verbo (inquit Bochartus) triplex eſt Tarteſſus apud veteres. Una propriè dicta in inſulâ ad Bætis oſtia, qui & ipſe Tarteſſus de nomine urbis dictus eſt. Duæ ſic dictæ κατ' ἐξοχήν, Carteia, nimirum, & Gades. Has condidere Phœnices, ac primam illam jam conditam invenerunt. Vide quæ ſequuntur, imò & quæ præcedunt apud authorem eruditiſſimam Geogr. p. 671. Hinc *Tarteſſius*. Ovid. Met. 14.

Preſſerat occiduus Tarteſſia littora Phœbus.

Item *Tarteſſiacus*. Mart. lib. 9. ep. 61.

In Tarteſſiacis domus eſt notiſſima terris.

Tarvanna, urbs Belgii, Morinorum metropolis, in Picardiæ & Arteſiæ confin. à Carolo 5. Imp. ſolo æquata.

Tarvedum, *Orchas*, Ptol. *Orcha* Diodoro Siculo, promont. Albionis in orâ Scotiæ Boreali, contra Orcades porrectum. *Howburn* Camdeno.

Tarveſede, pagus Rhætiæ, *S. Jacob in Clavenerthal* Scudo. *Speluga* vero Simlero.

Taulantii, *Taulanti* Plinio, *Talantii* Procopio, pop. Macedoniæ mediter. Dyrrachio finitimi & Apolloniæ, quorum reg. *Tallandt* Lazio, *Tamoriza* Caſtaldo, *Muſachia* Nigro: apud quos vinum ex melle fit, ut Ariſt. author eſt. Urbs Arniſſa, *Alada* Moletio. Zonaræ ſunt inter Dalmatas. Lucan l. 6.

Quemque vocat collem Taulantius incola Petram.

Silius lib. 15.

Quaque per Illyricum Taulantius incola littus, &c.

Taurentinum, *Tauroentium* Ptol. *Taurenta* Cæſari, *Taurentum* Antonino, *Tolon*, ut pleriſque videtur, urbs Gall. Narbon. in orâ Provinciæ inter Maſſiliam, & Forum Julium 12. leuc. in ort. Sed apud Anton. Telo à Taurento diverſus eſt 12. m. p. ab eodem diſtans in ort. *Tauroes*, ſeu *Taurois* à Steph. Maſſilienſium colonia dicitur.

Taureſium, op. Macedoniæ in Myſiæ confin. in Dardaniâ reg. Juſtiniani Imp. patria, quæ aliis *Priſtena*, ſeu *Priſdena* nominatur, apud Juſtinianam primam, teſte Procopio, quæ à Nicephoro Callisto Achridus appellatur, Lychnidus Ptolemæo. Item *Taureſium*, urbs Mediæ, Perſarum regia, quæ *Tabreſium* quoque dicitur.

Tauri, pop. Sarm. Europææ, qui, teſte Plinio, Tauricam Cherſoneſum incolunt, qui & *Tauroſcythæ* Plin. ac Ptolemæo dicuntur, ſed teſte Procopio Dromum Achillis inſulam inhabitant. Lucan. lib. 2.

Armenios, Cilicaſque ferox, Tauroſque ſubegi.

Ovid. Pont. lib. 3. eleg. 2.

Eſt locus in Scythiâ, Tauros dixere priores.

Taurianum, urbs Brutiorum à Saracenis exciſa, cujus rudera apud Palmam pag. cernuntur: cui *Seminaria*, op. ſucceſſit amplum. Long. 40. 25. Lat. 39. 20.

Taurianus, ſcopulus, Ptol. *Terinæus* Plin. locus Brutiorum in orâ litorali, *la Nave*, teſte Barrio.

Taurica, Cherſoneſus, vulgò *Tartaria minore* Europæis & Italis, *Gazaria*, aliis, & incolis *Precopika*, penninſula Europæ, cujus fines ſunt Iſthmus, Palus Mæotis, Pontus & Cimmerius Boſporus. Famoſa olim arâ Dianæ, ſive, ut Herodotus vult Iphigeniæ, Agamemnonis filiæ, cui ibi humanis hoſtiis immolatum. Ovid. Triſt. 4. el. 4. Qu. Curtius lib. 4. Herodotus lib. 4. Aug. de C. D. l. 7. cap. 19. & 26. Hæc ara poſtea Ariciam in Italia tranſlata eſt, teſte vetere Schol. ad ep. Horatii ad Piſones, verſ. 16. Ovid. Pont. 1. 3.

Aut quid Sauromatæ faciant, quid Jazyges acres,
Cultaque Oreſteæ Taurica terra Deæ.

Lucanus lib. 1.

Et Taranis Scythicæ non mitior ara Dianæ.

Juv. Sat. 15.

———*Quippe illa nefandi Taurica ſacri*
Inventrix.———

Taurini, pop. Italiæ in Gall. Subalpinâ & Pedemontanâ reg. inter Libycos ad ort. Suetrios ad occ. Salaſſos ad Arctos, Pado eos ad Auſtr. terminante. Licet eos Leander *Piemonte* indigitet. Horum caput eſt *Auguſta Taurinorum*, urbs, & Academia, totius principatûs Pedemontani conventus juridicus. Principis ſedes eſt & vulgò *Turin* vocatur. *Taurinorum* mem. Sil. Ital. l. 3.

His tandem ignotas tranſgreſſus caſibus Alpes
Taurinis ductor ſtatuit tentoria campis.

Tauriſci, pop. Pannoniæ ſub quorum reg. *Steyrmark*, teſte Lazio, dicitur.

Tauriſci, pop. Alpini in finibus Helvetiorum apud Alpes ſummas, & ort. Rhodani, quorum urbs *Uren*, (*Elcvorff*, teſte Scudo) nominatur ab *uris*, qui ſunt genus taurorum, primus Helvetiorum conventus qui ex Italiâ in Helvetios proficiſcentibus occurrit, inter Adulam, mont. 20. & Lucernam urb. 20. m. p. *Taurini* etiam Anton. teſte Ortelio dicuntur. Sunt & *Tauriſci* Plinio & Livio, pop. Norici Alpini, Alpes Noricas incolentes. Carni quoque *Tauriſci* Plin. dicuntur, Carnicas Alpes incolunt. *Tauriſci* etiam apud Steph. pop. Alpini, quos & *Taurinos* dici ait apud Polybium.

Taurocinium, flu. Brutiorum per agrum Rheginorum fluens. *Calopinaco*, teſte Barrio.

Tauromenius, Vib. Sequ. flu. Siciliæ prope Tauromenium urb. fluens. *Aceſine* Thucyd. *Aſine* Plin. *Cantara* Leandro.

Taurominium, *Tauromenium* Ptol. Paterculo & Strab. quod & Naxos, teſt. Plin. & Solino (licet apud Strab. ſint urbes diverſæ) colon. & urbs Siciliæ inter Meſſanam ad Bor. & Catanam ad Auſt. 30. m. p. nunc *Taormina*, ab Andromacho, Timæi hiſtorici patre, condita. *Tauromenon* Ovid. l. 4. Faſt.

Himeraq; & Didymen, Agrigentaq; Tauromenonque.

Hinc *Tauromitanus* nom. gent. Lucan. lib. 4.

Tauromitanam vincunt fervore Charybdim.

Silius lib. 4.

Tauromitanâ cernunt à ſede Charybdim.

Juvenal Sat. 5.

Mullus erit domino quem miſit Corſica, vel quem
Tauromenitanæ rupes.———

Tauropolium, urbs Aquitaniæ. Erat & templum Dianæ in Samo inſ. præclarum, Steph. in *Icariâ*. Dionyſius:

———Ὅθι Ταυροπόλοιο Διὸς
Βωμοὶ χρυσείης ἀδάμασε χαίτην ἔχυσι.

Vide Suidam in Ταυροπόλαι.

Tauroſcythæ, pop. Sarmatiæ, qui Taurum mont. habitant penes Achilleum curſum.

Taurunum, *Taururum* Ptol. *Belgrado* Italis, *Nonder Alba* Hungaris, *Griechiſch-Weiſſemburg*, i. e. *Alba Græca* Germanis urbs Pannoniæ infer. ad Sai cum Danubio confluentiam, in Myſiæ ſup. confin. caput Serviæ.

Taurus, mons Aſiæ totius longè maximus, qui ab Indico mari exurgens vaſtè ſatis attollitur: dein dextro latere ad Sept. ſiniſtro merid. verſus flectitur, in occid. rectus, & perpetuo jugo, multarumque gentium, quà deorſum agit, terminos ſed pro gentium ac linguarum varietate diverſa nomina ſortitur. Nam in Lycia *Cragus*, in Pamphyliâ *Coraceſius*, & *Sarpedon*, in Ciliciâ *Taurus* (unde Ovid. Met. 2.

Ardet Athos, Tauriſque Cilix, & Tmolus & Oete.)

in Armeniâ min. *Amitaurus*, in Syriâ *Amanus*, in Meſopotamiâ *Chaboras*, in Armeniâ maj. *Parsedrus*, & *Gordiæus*, ac *Moſchicus*, in Meſopotamiæ & Armeniæ maj. confin. *Niphates*, in Colchide *Coraxicus*, in Iberiâ & Albaniâ *Caucaſus*, in Mediâ *Zagrus*, in confin. Aſſyriæ ulterius *Orontes*, *Jaſenius*, *Coronus* & *Choatras*, in Parthiâ *Paracoathras*, in Carmaniâ *Strongylos*, in Bactrianâ *Paropamiſus*, in Scythiâ *Imaus*, inter Scythiam & Indiam *Emodus*: quos montes in univerſum *Ceraunos* vocari à Græcis teſtatur Plinius. Mela etiam ſub eodem vocabulo maximam ejus partem comprehendit. Qu. Curtius videtur eum duobus tantum nominibus deſignare, *Tauro* & *Caucaſo*. Rationem nominis innuit Dionyſius verſ. 641.

———Ταῦρος δ' ἐ κικλήσκουσιν·
Οὔνεκα ταυροφανὴς τε καὶ ὄγκιμός ἐστιν ἁπάσης.

Taurus, mons. Germ. in fin. Cattorum Tacito, & Jornandi mons Sarm. Europ. juxta Mæotidem pal. & Herodiano, mons Tauricæ Cherſoneſi, & Melæ mons Germ. ſeu Norici in tractu Salisburgenſi & Carinthiæ confin. altiſſimus, teſte Ortelio, *Thaurn* incolis. Item *Taurus*, mons Arabiæ Petrææ ad fin. Arab. cum op. cogn. *el Tor*, à monte Sinâ 60. m. p. in merid ab Heropoli urb. 60. in ort. Item *Taurus* promont. Siciliæ in orâ Orientali. *Capo di S. Croce* Fazello. Item fluviolus Peloponneſi per Argiam apud Trœzenem fluens.

Taus, Scotiæ fluvius. *Tay* Camdeno, Perthiam comit. fluens.

Taxila, num. pl. urbs maxima Indiæ citer. inter Indum & Hydaſpen, quam Strabo lib. 15. amplam & legibus munitam ſcribit. Arrianus: *Alexander trajecto Indo Taxila venit urbem magnam, & felicem, omnium quæ inter Indum & Hydaſpen, maximam.* Vide Philoſtratum de vitâ Apollonii.

Taygetus, ſeu *Taygeta*, pl. num. *Portes*, teſte Nigro, mons Laconicæ apud Eurotam flu. & Spartam urb. Amyclis imminens, cujus bona pars cum terræ motu corruiſſet, Spartanorum urb. oppreſſit. Cic. lib. 1. de Divin. Claud. de bello Getico:

Culmina Taygeti trepidæ vidiſtis Amyclæ.

In hoc monte venari ſolebant veteres. Virg. Georg. l. 3.

Taygetique canes.———

Propert. 3. 14.

Et modo Taygeti crines aſperſa pruinâ
Sectatur patrios per juga longa canes.

Lacænæ virgines ibidem bacchiabantur. Virg. Geo. l. 2.

———*Virginibus bacchata Lacænis*
Taygeta.———

Servius: *Mons Laconum Baccho conſecratus.* Erat enim vitifer. Theognis, verſ. 875.

Πῖν' οἶνον, ἅμα τοῖσδε συνημένος ἠδὲ τυθήτω.
Ἄμπελος ἥτις ἔφυσεν.

Hunc montem Strabo vocat Ὕμηλον lib. 8. Unde Statius lib. 1. Achil.

———*Minor Othrys, & ardua ſidunt*
Taygeta.———

Imò Taygeti tanta eſt altitudo, ut qui in ejus ſit cacumine totam Peloponneſum videre queat. Stafinus apud utrumque Tzetzen:

———Αἶψα δ' Λυγκεὺς
Τηύγετον θεσπεσίοιο πολὺν ποτὶ νῶτον ἀνῆλθε,
Ἀκροτάτου δ' ἀπὸ κεῖθεν ὑπεδρήσατο νήσου ἅπασ'
Παμφαίνων Πέλοπος.

Longitudinem ejus innuit Homerus Od. ζ. hoc verſu:

Ἢ χθὶ Τηύγετον θεσπέσιον, ἢ Ἐρυμάνθου.

Lucanus lib. 5.

———*Gelidique incultæ juventus Taygeti.*

Unde Statius lib. 1. Sylv.

Et Dryadum viduare choris algentia poſſet
Taygeta.———

Taxata, inſ. Oceani Scythici; quæ *Talga* Melæ dici videtur, & *Chalca* Ptolemæo in mari Hyrcano.

Taxus, Tauricæ Cherſoneſi op. mediter. Ptol. *Theodoro* Nigro. Item op. Sarmatiæ Aſianæ in ora maris Euxini, ad finum Cercetticum, inter Achæam vicum ad occ. & Ampſalim urb. ad ort. Ptol. *Suſaco* Mercatori.

Teanum, cogn. *Sidicinum* Plin. & al. vulgò *Tiano*, colon. & urbs Campaniæ, à Capuâ 12. m. p. Caſinum verſus 20. in colle, inter Cales 4. & Sueſſam 8. à Venafro 18. in merid. Nomen gent. *Teanus* apud Stephanum. *Teanum* alterum, *Apulum* cogn. *Theanum* Ciceroni, urbs Apul. Dauniæ

nix apud Frentanorum fines excisa, in mont. Apen. inter Luceriam ad ort & Larinum in Corum, ab eo 18. m p. distans.

Tearus, flu. Thraciæ, qui ex 36. fontibus manat, teste Herod. lib 4. ubi scribit Darium ad Scythas proficiscentem pervenisse, & castra ad eum triduo continuâsse, aquâ illius dulcissimâ & limpidissimâ delectatum, columnâ ibi cum inscriptione erectâ.

Teatea, *Teate* Silio, *Tegeate* Straboni, urbs Marucinorum metropolis inter Atriam ad occ. 12. & Anxanum ad ort. 15. Hic *Teatinorum* Societas exordium habuit. Pop. *Teatini* Plin. *Teates* Appiano Alexandrino. Silius l. 8.

Corfini populos, magnumque Teate trahebat.

Tectosages, pop. Germ. juxta sylvam Herciniam incolentes. Cæsar. quos B. Rhenanus apud Sylvam nigram juxta Nicri flu. ripas habitasse tradit. Quorum adhuc extat vestigium Teck arx, antiquum nomen redolens in Ducatu Wirtembergensi.

Tectosages, *Tectosagæ* Steph. & singulari *Tectosax*, *Tectosagi* Trogo, *Toliſtobigi* Floro, pop. gemini: primi Gall. Narbon. quarum metropolis est Tolosa. Ausonius in Catalogo urb. de Narbone:

Interiusque premunt Aquitanica rura Gebenno
Usque in Tectosages.——

Tegea, *Tegæa* Ptol. *Tegeæa* Poetis, à *Tegeote* conditore dicta, urbs Peloponnesi in Arcadiâ, à Mantineâ 12. m. p. distans. Hic ossa Orestis Gigantis Olymp. 58. inventa, teste Solino. Virg. Æn. 5.

Alter ab Arcadiâ Tegeæ de ſanguine gentis.

Hinc *Tegeæus*. Ovid. Fast. 6.

Liba ſuâ properata manu Tegeæa ſacerdos.

Propertius:

——*Calami, Pan Tegeæe, tui.*

Idem *Tegeaticus*. Sat. 1. Sylv. carm. 2.

Et de Mænaliâ volucer Tegeaticus umbrâ.

Quomodo Tegeatæ & Pheneatæ diutino bello se mutuo afflixerint, docet Plut. in Parallelis. Item *Tegea*, *Tege* Ptol. op. Africæ mediter. Thebanæ proximum ad 6. m. p. distans, apud sinum Numidicum.

Teium, urbs Paphlagoniæ, in orâ ntaris Euxini, Anacreontis patria. Licet aliis patria ejus *Teios*, vel *Teos*, urbs Ioniæ; unde *Teius*. Horatius:

Non aliter Samio dicunt arsisse Bathyllo
Anacreonta Teium.

Ovid. Trist. 2.

Præcepit Lyrici Teia muſa ſenis.

Tela, op. Hisp. Tarrac. Anton. Hinc *Telense concilium*.

Telamon, sive *Telamo*, Etruriæ portus. Plin. 3. 5. *Mox Umbro navigiorum capax, & ab eo tractus Umbriæ, portuſque Telamon.* Τελαμὼν Stephano, qui etiam πόλιν eum vocat. Ptol. Τελαμὼν ἄκρον dicitur. Originem opidi, nominisque ad Argonautarum usque tempora antiquissimi Græcorum scriptorum retulerunt, teste Diodoro Siculo lib. 4. cui Τελαμὼν λιμὴν dicitur.

Telchines, pop. Rhodi inf. eo ex Cretâ profecti (unde Rhodus *Telchinia* dicta) Jalysum urb. incolentes. Ovidius Met. 7.

——*Jalyſios Telchinas,*
Quorum oculos ipſo mutantes omnia viſu
Jupiter exoſus fraternis ſubdidit undis.

Malefici siquidem homines fuisse perhibentur, aspectu solo omnia effascinantes. Unde Hesychius & Suidas interpretantur Τελχῖνες, βάσκανοι, γόητες, φθονεροί. Statius Sylv. 4.

——*Ideæis Telcoines in antris.*

Nicolaus in Hist. de mor. Gent. apud Stob. Τελχῖνες ἀνθρώποι ὀνομαζόμενοι οἱ τὸ ἀνέκαθεν Κρῆτες, οἰκήσαντές τε καὶ ἐν Κύπρῳ, μεταναστάντες δ' ἐκ Ῥόδου καὶ τῶν ἄλλων νήσων κατελαχόντες, βάσκανοί τε σοφιστικῶς καὶ φθονεροί, &c.

Teleboæ, vel *Teleboes* (vide *Taphii*) pop. Ætoliæ, seu Acarnaniæ, ut apud Arist. in politicis, & Caprearum insularum latrociniis dediti.

Tellene, Latinorum urbs πόλιν ὀπωρεσάτιν appellat Dionys. Halic. lib. 3.

Tellina Vallis, *the Valtolin*, pars Rhetiæ propriæ ubi alias Vennonetes pop. ad radices Alpium. Subest dominio Rhætorum; terminatur autem à Sept. Rhetiâ propriâ, à merid. dominio Veneto, ab occ. Ducatu Mediolanensi, & ab Orient. Com. Tirolensi. Nomen sortitur à *Telia*, vulgò *Teglo*, castro in Rhætorum & Insubrum confinio.

Telmissus, urbs Pisidiæ, de quâ sic vir magnus de Ph. Col. lib. 1. cap. 6. Solymi, inquit Strab. authore lib. 13. *Termissenses* appellantur à *Termesso* promont. cui imminet Solymus: Τῆς γὰρ Τρμήσσου ἄκρας, inquit, ὁ ὑπερκείμενος λόφος κληθεὶς Σόλυμος, καὶ αὐτοὶ οἱ Τρμησσεῖς Σόλυμοι κληθῆναι. Ubi leg. *Telmissum* & *Telmissenses*. Nam pro Τρμήσσου libri scripti habent Τρμήσσεως, ut observatum est à Casaubono. Sic in his verbis l. 14. Ὑπάρχει δ' αὐτῆς τὰ Σόλυμα ὄρος καὶ Τέρμισσος Πισιδικὴ πόλις ὑπερκειμένη τοῖς τόποις. Ubi male pro *Telmisso* legi *Termissum* patet ex Euit. qui hunc ipsum locum sic citat ubi de Phaselide, habet enim Τελμισσεῖς. Sed & Arrianus lib. 1. ἀνάβασ. constanter scribit Τέρμισσον & Τερμισσέας. Et Hesychio Τερμισσεῖς sunt ἔθνος περὶ Λυκίαν; & apud Cic. de Divin. lib. 1. *Telmeſſus in Caria ſt.* Suidas etiam habet Τερμισσεῖς ex Polemone ac Dionysio Chalcedensi, qui scripsit urbium origines. Et vero Solymorum lingua *Telmissus* erat תחלמיש *Tahalmis*. Nempe *talmis* Ebræis *rupem* sonat, & ad formam nominis pertinet ת præpositum: quod à saxo deductum seu monte prærupto cui incumbebat. Arrianus: χωρίον ὄχυρὸν ὑψηλὸν καὶ πάντη ἀπότομον.

Telo, seu *Telo Martius*, vulgò *Toulon*, seu *Toloon*, urbs Gall. Narbon. in Provincia, cum portu capacissimo in orâ maris mediter. Armamentum habet instructissimum, & ibi regia classis præparatur. 15. leuc. distat à Foro Julii, & 2. ab Olbiâ estque in planitie & probe culta. Long. 26. 50. Lat. 42. 00.

Telos, inf. maris Carpathii ante Gnidum urb. Cariæ, *Agathusa* Callimacho, teste Plinio, unde *Telina unguenta* eidem Plinio 13. 1. *Episcopia* Sophiano.

Tembrius, flu. juxta pontum: Orpheus in Argon.

Νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηΐδα ἠπείρειον
Τέμβρεθ' ἱκάνυσιες θαλερῇς πλημμυρίδεσσιν ὄχθας.

Tempe, regiuncula Thessaliæ, in valle amœnissimâ, per quam Peneus flu. decurrit, à poetis celebrata, inter Larissam, & oram maritimam, montibus Olympo, Ossâ, & Pelio cincta; ubi aquæ æs erodit, teste Plinio l. 31. c. 2. De quâ Ælian. l. 3. c. 1. Ovid. Met. 1.

Eſt nemus Æmoniæ, præruptâ quod undique claudit
Silva, vocant Tempe; per quæ Peneüs ab imo
Effuſus Pindo ſpumoſis volvitur undis.

Virg Georg. 4.

Paſtor Ariſtæus fugiens Peneia Tempe.

Hinc *Theſſala Tempe* Ovidio & Horat. Od. 7. lib. 1. qui alibi:

Aut Zephyriis agitata Tempe.

Virg. ob frigiditatem laudat Georg. 2.

——*Aut frigida Tempe.*

Ubi Serv. *Tempe ſunt propriè loca Theſſaliæ amœna; abuſivè vi cujuſvis loci amœnitas.* Ambiguo sensu docet usurpata vetus Lexicon Herodoleum: Τέμπια τὰ γενικὰ τῶν ὀρῶν καὶ οἱ σύνδρομοι τόποι. Nugantur grammatici cum *Tempe* dicta esse putant, tanquam πείσω, vel πίσω. A religione loci nomen hoc inditum est. Itaque rectè Mela: *Hic ſacro nemore nobilis Tempe.* A τίμνω enim fit τίμνος, & contractè τίμος. Pro eo vero Macedones, & Æoles, quibus ubique placet σ ἀντὶ τοῦ μ, dicebant τίμπος. Itaque τίμπος æque ac τίμνος & *lucum* & *fanum* sig. Hinc quoque Romani suum fecere *tempus*, cujus tantum supereſt diminutivum *templum* vel *templum*, obliterato priori ad vitandam ambiguitatem ejusdem, sed aliud significantis vocabuli. Qui τίμπη interpretantur τὰ γενικὰ, illi non vocem exprimunt, sed situm describunt. Is. Vossius. Est qui τίμπια ab Ebræo טמן deducit. i. e. *abſcondere*. Sanè Ovidius Tempe describit per nemus *Prærupta quod undique claudit Sylva.* Unde Seneca in Troadibus:

——*Theſſali montes & opaca Tempe.*

Stat. Theb. lib. 6.

——*Umbroſaque Tempe.*

Idem lib. 10.

——*Tenebroſaque Tempe.*

Lucanus lib. 1.

——*Nemoroſaque Tempe.*

Val. Flac. l. 8.

Tempe viridi lucentia fumo.

Sunt & *Tempe* Bœotiæ, quæ *Teumeſſia* dicuntur à Teumesso op. Stat. 1. Theb.

Illius in ſpeciem, per quem Teumeſſia Tempe.

Ovid. Met. 7.

Inde lacus Hyrsis videt & Cycneia Tempe,

Sunt & alia in Siciliâ. Ovid. Fast. 4.

Hinc Camerinam adiit, Thapſonque & Heloria Tempe.

Denique loca quælibet amœna, nemora præsertim atque aquas habentia καλλιχρηστικῶς *Tempe* vocamus. Quin & montium angustiæ sic appellantur. Favorinus: Τέμπη τὰ μεταξὺ τῶν Θεσσαλίας ὀρῶν αὖλι ἡ Ὄλυμπον καὶ τὴν Ὄσσαν γενέσθαι. Καθόλου δὲ καὶ ἐν πάσι τοῖς ὄρεσιν αἱ γενόσταται διάβολαι, ὡς Διονύσιος ὁ Θεσμογνήτης.

Πυμάτης δὲ τέμπια Κέρνης.

Tenchteri, al. *Tenchteri*, *Tanchari* Appiano, *Tenterides* Plutarcho *Tenchateri* Livio, pop. Germ. quorum reg. *Drent*, teste H. Junio dicitur inter Frisiam, ad Bor. & occ. Westphaliam ad ort. & Transisalanam ad Aust.

Tenea, *Tenæa* Suidæ, pagus agri Corinthiaci, arboribus consitus. Unde Proverbium:

Ἐυδαίμων γε Κλευθ. ἐγὼ δ' ἂν Τενέατης.

Tenea, flu. Umbriæ. Vide *Tinia*.

Tenebrium, promont. Hisp. Tar. cum op. cogn. inter ostia Iberi in 2. alveos infra Dertusam urb. divisi. *Cabo de Alfaques* Moletio

Tenedos, *Tenedo* Sophiano, insul. maris Ægæi, sive Hellesponti, amœna, contra Sigeum, Troadis Promont. inde 12. m. p. (sed teste Strab. 40. stad. ad 80. patens) in occ. & Circium distans, Apollini, qui ibi præcipuè colebatur, sacra, prius *Calydne*, teste Paus. ac Diod. Sic. *Phœnice* & *Lyrnessus* etiam, uti Plin. auctor est, 5. 13. Insul. hæc ante bellum Trojanum florentissima fuit, in quâ Græci supremas illas, quibus Troja periit, insidias struentes, sese occultarunt. Virgilius Æn. 2.

Est in conspectu Tenedos, notissima famâ
Insula, dives opum, Priami dum regna manerent.

Dionys. vers. 537.

Λίσσε τ' εὐρυχέσιο, χ) ἰμαεσσης Τενέδοιο.

Vulgò dici putatur qu. Τένε ἔδ., à Tene quodam, quem Cygnus pater à noverca concitatus cum arcâ inclusum in mare projecisset, is ad insul. Leucophryn ejectus est, & ab incolis Rex creatus, & post obitum pro Deo cultus. Atque ita factum ut insul pro Leucophry *Tenedos* appellaretur. Ita referunt Aristot. & Heraclides in politiis. Strabo lib. 13. Diod. lib. 5. Paus. in Phocicis, Plut. in Hellenicis, Conon apud Photium, Serv. in Æn. 7. Eust. in Il. α. Isacius in Lycophronem. Suidas in Τενέδ. ἄνθρωπ. Stephanus, Phavorinus, aliique. Tenem vero hunc à Tenedîis relatum fuisse in Deos, docent hæc Ciceronis in Verrem 1. *Tenem ipsum, qui apud Tenedios sanctissimus Deus habetur, qui urbem illam dicitur condidisse, cujus ex nomine Tenedos nominatur.* Tamen hanc fabulam non esse ex ultimâ vetustatis memoriâ repetitam ex eo colligere est (inquit Bochartus) quod de Tene nil quicquam habetur apud poetas vetustiores. Sed nec in Apollodoro, Hygino, Palæphato, & Mythologorum aliis. Nec à *Tene* fieret *Tenedos*, sed τένε ἔδ., ut Κεῖε μίκωνος, neque enim fert Græcæ linguæ genius, ut aliter coalescant substantiva cum adjectivis. Denique Τενέδ. vel Τενέσδ. neutrum esset, non fœmininum. Sed fingenda fuit hæc fabula, quia pudebat Tenedios nescire suas origines, & rationem nominis sui. At Phœnices si consuluissent, insul. suam didicissent Tenedum dici qù. insula טין אדום *tin-edom*, i. e. *luti rubri*, cujus plurimus in figulinis usus. Et in Tenedo celebres fuere figulinæ. Unde *Tenedia vasa* magno in pretio apud veteres, quod Plut. in lib. de vitandâ censurâ, & ex eo Aristoph. Schol. in Nub. Act. 4. Scen 3. his verbis docent: Τὸν γ' τεχνίζαν ἢ κλῆ Αὐλίς, ἢ Τενέδ. ἀνθρακωμίδης τοῖς χαλκοῖσι κεκαυμένοις κολλᾶσθ' ὥστ' ἀεργεῖν. Boch. *Tenedius tibicen*, de falso dicitur apud Steph. *Securis Tenedia* pro expeditâ & severâ justitiâ. *Tenes* enim (de quo supra) legem tulit, atque induxit morem, ut à tergo Judicis astaret quispiam securim tenens, viz. in hoc paratus, ut qui perperam quid in judicio dixisset mendacium, opinor, aut falsum testimonium, eum protenus securi feriret.

Tenos, insul. in Ægæo mari, una Cycladum, in quâ urbs est ejusdem nominis, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles *Hydrussam* appellatam dicit, alioqui *Ophiussam* Plin. 12 4. Steph. à *Tone* conditore dictam scribit. Ejus mem. Ovidius Met. 7.

At non Oliaros, Didymeque & Tenos & Andros.

Tenes, inquit Bochartus, Doricè Τᾶν., Phœniciè insula תנין *thannoth*, i. e. draconum, seu serpentum Aristoph. Schol. in Plutum: Ἐν τῇ Τλῳῷ μία τῶν Κυκλάδων νῆσω ὄφεις χ) σκορπίοι δεινοὶ ἐγένοντο. Ibidem Ὀφιοῦσσα, i. e. *Anguina* dicitur ab Antimacho. Quod & alii imitati sunt. Atque eodem referri potest quòd à nonnullis *Hydrussa* dicebatur: nempe ab *Lydis* facto nomine, non ab aquis, ut veteres volunt. Eust. Τῆλαι καλάβρυσ., διὸ χ) Ὑδρῆσσα ἐκλήθη. Steph. Ἐκλήθη δ' Ὑδρῆσσα, διὰ τὸ καλάβρυτον εἶ), χ) Ὀφιοῦσσα. Plin. *Tenos cum opido 15. m. p. porrecta, quam propter aquarum abundantiam Aristoteles Hydryssam appellatam ait, alii qui Ophiussam.* Quin & vipera *Tenia* dicta est, tanquam esset à Teno. Hesychius: τλωΐα, ἔχιδνα· quia Tenus fuit ὀφιώδης, ut habet Scholiastes qui supra. Aristoteles in fine lib. de Mirab. narrat de serpente quodam in *Teno* urbe magicis cantibus examinato. Sed *Tenus* illa in Thessaliâ fuit, non in insulâ *Teno*. Τλωΐων σκορπίων *aliorum ex Teno* mem. Aristoph. in Pluto, quæ volunt fuisse δεινότατα acerrima. In Arist. autem non occurrit, quod ex eo citat. Steph. ibi φιάλων σύγκραμα εἶ) ὃξ ὃ πῦρ ἀναδίδωσι πάνυ ῥᾳδίως. Nihil fortasse verius quàm quod asserit Athenæus lib. 1. ibidem esse fontem cujus aqua vino non miscetur. Antholog. 1. 38. Antipater Tenum ita cum Delo confert.

Νῆσε μ' ἐπὶ ξείνοις, ἢ δ' ἐκ ἔτι, τίς κεν ἐώλπει
Ὀλβοδ. Τλῶν Δήλου ἐριμαίτερον.

Unde colligitur Tenum insulam esse non magnæ rei. *Tenos* item apud scriptores Britannicos, insul. Albionis ante ostia Tamesis, Cantio adjacens, vulgo *The Isle of Tenet*.

Tentyra, *orum*, & *Tentyris*, urbs & nomus Ægypti ad Nilum cum insul. Teste Plin. Incolæ *Tentyritæ*, qui tanto crocodilis terrore esse dicuntur, ut solâ voce eorum auditâ in fugam vertantur. Plin. 25. 8. Strab. lib. 17. Juvenal. Sat. 15.

Qua vicina colunt umbrosæ Tentyra palmæ.

Est & locus Thraciæ in ora contra Samothraciam insulam, cujus mem Ovid. 1. Trist. el. 9.

Saltus ab hâc contra brevis est Tentyra petenti.

Ita quidem locus ille vulgo legi solet. Pro *Tentyra* vero (notante doctissimo Nic. Heinsio) veteres plerique *Epyra*, vel *Empyra*. Combianus autem pro diversâ lectione *Tempyra*, quomodo & duo alii, rectè. Liv. lib. 38. cap. 41. *Inde Æniorum fines, præter Apollinis, Zerinthium quem vocant incolæ, templum superant. Aliæ angustiæ circa Tempyra excipiunt, (hoc loco nomen est) non minus confragosæ.* Faciebat ergo Ortelius, qui cum Merulâ *Sentora* emendandum censet.

Teos, *Teios* Thucydidi, *Susor* nunc Theveto & Moletio, urbs & portus Ioniæ in oræ litorali inter Erythras ad Bor. & Colophonem ad Aust. Anacreontis, & Erinnæ poetriæ patria, licet alii *Teium* Anacreontis patriam scribunt. Hinc *Teius* adject. Horat. ——*Et fide Teiâ*

Dices laborantes in uno
Penelopen vitreamque Circen.

Est alia in Scythiâ, de quâ sis Stephanum consulas.

Tephlis, Cedreno *Tiphlis* Curopalati, urbs Mediæ, seu potius Armen. maj. in Georgianis, munitissima, ubi diu Turcarum præsidium fuit; sed nostrâ tempestate à Persis recuperata est. *Artaxata* veteribus dicta putatur.

Tepula Aquæ, urbis Romæ. Plin. 36. 14. etiam *Julia* vocatur apud Frontinum.

Teracatriæ, campi Germ. juxta Danubium. Ptol. *Kumigwiser*, & *Marchfelder* Lazius dicit eos hodie vocari.

Terebus, flu. Hisp. Tar. in mare Ibericum inter Carthaginem novam & Alonas influens, qui idem cum Tadero Plinii esse videtur.

Teredon, urbs ad fin. Persicum. Ptol. *Balsara* Ortelio. Hujus meminit Dionysius vers. 982.

Τσυλίης φερέοῦσι Τηνδρ. ἐγγὺς ὁδεῖαν.

Ubi Scholiastes πόλιν Περσικὴν vocat. Long. 84. 30. Lat. 31. 37.

Terentus, locus in Campo Martio, haud procul à Capitolio, ubi templum Plutonis & Consi, atque sub terrâ Inferis dicata, sic à *terendo* dictus, quod ibi Tyberis ripas rumpens, terram terreret. Ejus mem. Papinius Sylv. 1. 4.

Aut instaurati peccaverit ora Terenti.

Hinc *ludi Terentini*, qui & *Seculares*. Mart. 4. 1.

Hic colat ingentis redeuntia sæcula lustro,
Et quæ Romuleus sacra Terentus habet.

Tergeste, *Tergestum*, Ptol. & Melæ, colon. & urbs Carnorum, seu Histriæ in confin. marit. ab Aquileiâ 25. m. p. in ort. Pop. *Tergestini*. Hic *Tergestinus sinus*, qui & *Aquileius* dicitur. *Tergestra* vocatur Stephano. Dionys. vers. 380.

——τόθι τέρεσσαν Ἀδελας ἄλμη
Πόντου ἐς ἀγχίπορον Ἀχαιῆιον· ἔνθα πάρασαι
Ἄσυ τηγεραίων, μυχάτοις ὑπὸ πέλεσσι Πύσης.

Tersias, *Tyrias* Diodoro, Siciliæ flu. inter Amenanum & Simæthum apud Catanam urb. fluens. Hodie *La Javetta*. Hesych. τηρίας, πόλεμος ἀκχίας.

Terina, urbs Italiæ in Brutiis, ad sinum Hipponiatem (qui & *Terinæus* Plinio ex eâ nominatur, vulgò *Golfo di S. Eufemia*) in Calabr. ulter. apud ostia Ocinari, sive Sabbati flu. *Terina* etiam flu. qui op. irrigat, appellatur, teste Steph. qui *Terinam* à Crotoniatis conditam scribit.

Termantia, *Termes* Ptol. op. Hisp. Tar. in Arevacis, apud Durium flu. excisus. *Nuestra Senora de Tiermes* adhuc nominatur, teste Morali, apud Uxamam urb. Pop. *Termestini* Tacito.

Tetrapolis, reg. Syriæ, in qua sunt quatuor urbes à Seleuco rege conditæ, quæ sorores appellantur, *Antiochia*, à patre, *Seleucia*, à se, *Apamia*, ab uxore, & *Laodicea*, à matre, nominatæ. Item locus Atticæ, 4. op. constans, *Oenoë*, *Probalintho*, *Tricorytho*, & *Marathone*, Steph.

Tetricus, (inquit Servius) mons in Sabinis asperrimus, unde tristes homines *Tetricos* dicimus. *Tetrica* Virg. lib. 7.

Qui Tetricæ horrentes rupes, montemque Severum
Casperiasque colunt.——

Itemque Silio Italico lib. 8.

——*Nec non habitata pruinis*
Nursia, & à Tetricâ comitantur rupe cohortes.

Teuchira,

Teuchira, urbs Cyrenaicæ marit. quæ & *Arſinoe*, vulgò *Tocara*. Long. 48. 40. Lat. 31. 20.

Teuderium, Ptol. urbs Germ. in Weſtphaliâ; vulgò *Paderborn*.

Teumeſſius, mons Bœotiæ (vide *Theumeſius*) ubi Hercules Teumeſſium leonem, adhuc puer, occidiſſe traditur. Hinc *Teumeſſius*. Papin. lib. 6. Theb.

Non alias tacita juvenes Teumeſſius iras
Mente acuit. ——

Item parvum op. in Theban. finibus, flu. quoque & regio.

Teuthrania, *Tripoli* Moletio, urbs Paphlagoniæ ad Carambim promont. Stephanus vero *Teuthraniam* à *Teuthrante* dictam, urb. Myſiæ, non Paphlagoniæ facit. Unde Ovid. 2. Triſt.

Forſitan ut quondam Teuthrantia regna tenenti,
Sic mihi res eadem vulnus opemque feret.

Teuthras, flu. nomen. Prop. lib. 1.

Aut teneat clauſum tenuis Teuthrantis in undâ.

Apud Strab. lib. 6. eſt Italiæ urbs aut flu. de quo ſis ibi conſule Caſaubonum. Sanè Silius, qui ſolet à fluviis nomina fingere, Cumanum quendam Teuthrantem vocat, lib. 2.

Teutoburgenſis ſaltus, ſylva Germ. in Weſtphaliâ, inter Amuſium & Lupiam flu. apud *Falckenberg* arcem, inter Monaſterium, & Padeburnam.

Teutoburgium, *Draſat* Lazio; alias *Erdewdy*, & *Semna Erdet* op. proximum, urbs olim, nunc pagus Pannon. ſuper. ad Drai cum Danubio confluentiam, à Buda 22. leuc. in Enronot. [illegible], ut Lazius, *Funfkirchen*, i.e. quinque eccleſias, illam indigitant. Long. 43. 40. Lat. 45. 50. *Teutoburgium* alterum, *Duesburg*, qu. Druſiburgum, op. Germ. inter. in Geldriam, ad Foſſam Rheni Druſianam, inter Noviomagum ad occ. & Zutphenum ad ort. Long. 28. 08. Lat. 51. 28.

Teutoni, *Teutones* Ptol. pop. Germ. mare Germanicum apud Cimbros incolentes. Quanquam hodie omnes Germani *Teutones* vocantur. Lucan. lib. 6.

Cantaber exiguis, aut longis Teutonus armis.

Hinc *Teutonicus*. Virg. 7. Æn.

Teutonico ritu ſoliti torquere cateias.

Claud in Eutrop. lib. 1.

Teutonicus vomer, Pyrenæique juvenci
Sudavere mihi. ——

Thabor, mons Palæſtinæ in Galilæâ apud eampum Eſdrelon, à Nazareth ad 6. m. p. in ort. diſtans. Alter eſt in tribu Nephthali verſus Dan. Jo. Damaſcenus inuſitatæ altitudinis montem hunc fuiſſe oſtendit cum ſic ait in eleganti homiliâ de Transformatione: Νῦν ἡ Θαβὼρ ἀγωνιᾷ καὶ γηθεῖ τὸ θεῖον ὄρος καὶ ἄγιον καὶ ὕψηλον, ἐκ πίστεως τῇ δόξῃ καὶ λαμπρότητι ἣ τῷ ἀεὶ μεγαλειοῦται. Heſychius: Θαβὼρ, ὄρος Συρίας. Eſt & *Thabor*, urbs Bohemiæ, quæ & *Thaborita*, valdè munita, inter Pragam 11. & Budoviſſam 6. leuc.

Thalama, nomen urbis. Xenoph. Ἑλλην. lib. 7. Ἀποκεκρυμμένοι ἐν τῷ Θαλάμων. Lege cum Θ majuſculo. Eſt enim urbis proprium, de quâ Polyb. lib. 4. & Euſt. ad Odyſſ. ε.

Thalamæ, urbs Meſſeniæ, Paſiphaes templo & oraculo nobilis. Plut. in Agide. *Baſilipotamo* Nigro. *Calamata* Gemiſto.

Thapſus, op. Siciliæ vetus in peninſulâ ſitum non procul à Syracuſis, plana & quam minimum à mari eminens, adeo ut undis merſa videatur; unde & nomen ἀπὸ τῶν θαπτόντων, quod in mare quodammodo *ſepulcra* videantur. Unde Virg. Æn. 3.

——*Thapſumque jacentem.*

Ita vulgus Grammaticorum. *Thapſi* vero nomen è Phœnicio תפסיא *thapſiba* ſumptum putat Bochart. ὁ μίγας, quod pro abſciſſione ſumitur in Ebræorum libris. Nempe Siciliæ Thapſus tam anguſto colle cohæret, ut ab eâ putetur eſſe divulſa, & planè abſciſſa. Thucyd. lib. 6. Ἔστι ἡ χερρόνησος ἐν στενῷ ἰσθμῷ πρὸς χωσα εἰς τὸ πέλαγος, ἣ ἡ συρακοσίων πόλις οὐτε ὀλίγῳ πολλῷ ἀπέχει. Stephanus: Θάψος πόλις Σικελίας ἐπὶ κρημνοῦ ἐν τῷ στενῷ τοῦ ἰσθμοῦ. Revera enim tam anguſtâ cervice continenti jungitur, ut eminus conſpicientibus videatur eſſe inſula. Nec deſunt qui *inſulam* appellent. Servius in Æn. 3. *Thapſus inſula non longè à Syracuſis, plana & penè fluctibus par.* Neque alia mens Dioſcoridis, cum *Thapſiam* ſcribit ἐν Θάψῳ τῇ νήσῳ primum eſſe repertam. Neque enim terrarum uſpiam ulla alia eſt inſula *Thapſus*. Et fallitur Marcellus cum vult unam eſſe Sporadum, quamvis præeuntem habuerit Nicandri Scholiaſtem in Theriaca verſ. 529.

Tharſis, op. ſeu locus Comagenes, à Samoſatis 13. mill. diſtans. *Tharſis* item in ſacris literis memorata *Tarſus* eſt, teſte Joſepho, urbs Ciliciæ præcipua. Euſebius autem ad Hiſp. refert: Θάρσεις ὅς ἐστι Ἴβηρες. Vide Bochartum in תרשיש Phal. lib. 3. cap. 7.

Thaſius, vel potiùs *Thaſſius*, inſ. maris Ægæi, inter Lemnon inſ. & Aberam urbem Stat. lib. 5. Theb.

Et Paros, & nemoroſa Thaſos, crebræque reluentes
Cycladas ——

Item op. ejuſdem nominis in eâdem inſ. à Pariis conditum teſte Strab. *Thaſium vinum* a Plauto laudatur in Pœnulo, itemque apud Apul. in Apol. Unde adagium *Thaſium infudiſti*, ubi quis vinum temperat non aquâ, ſed alio vino potentiore; ex Ariſtoph. in Pluto. Antiphanes apud Athenæum:

Οἶνός ἐστι Θάσιος καὶ μύρον καὶ σύμμαχα.

Plin. 14. 7. *In ſummâ gloriâ fuere Thaſium Chiumque.* Dio Chryſoſt. Orat. 6. Ἥδιον ἡ πίνῃ τὸν ῥόδινον Θάσιον οἶνον, ἢ οἱ ἀλλαι τὸν Θάσιον οἶνον. Vide Ælian. ποικιλ. 12. 31. & 13. 6. Erat autem vinum iſtud ſuavi odore maximè celebratum; Unde Athen. lib. 1. vocat ναυλαρχαγῆ. Et Clemens Pedag. lib. 2. cap. 2. *Thaſium odoriferum* dixit. De la Cerda in illud Georg. 2.

Sunt Thaſiæ, vites, ſunt & Mareotides albæ.

Dionyſius frumenti feracem eſſe innuit hanc inſulam, v. 523.

——Ὠγυγίης Θάσος, ἀνυπτήρων ἀκλής.

Mira quoque ejus fertilitas commendatur à Zenodoto, qui ſcribit Calliſtratum oratorem Athenienſibus perſuadere conatum, ut reg. illam occuparent, tanquam fœcundiſſimam, & quæ auri etiam venas haberet: qui tandem orationem concludens, dixit: *Summa Thaſus bonorum eſt.* Unde *Thaſi* nomen à תהב *Thaſe*, i.e. *auri bracteâ*, deducit Bochartus. Ante Phœnicium adventum Græcis nomen erat Χρυσῆ, propter aurum. Euſtathius ex Arriano: Ἐκλήθη πρὸς τῆς χρυσῆ νῆσος διὰ τὰ χρυσᾶ μέταλλα. An eodem referendum, quod etiam *Odonis* dicta eſt? Sanè Heſychius: Ὀδωνὶς, ἡ Θάσος τὸ πάλαι· tanquam ab Arabico עדן *adana*, unde addito ſervili Mim, מעדן *madan*, eſt *fodina*, ut Hiſpanis *Almaden*.

Thaumacia, urbs gemina: Una in Magneſiâ, altera in Phthiotide, ad ſin. Maliacum, teſte Strabone, apud quem lib. 9. Θαυμακὸς legas. Livius lib. 32. *Thaumaſi à Pylis ſinuque Maliaco per Lamiam eunti, loco alto ſiti ſunt, ipſis faucibus imminentes ejus quam Cœlen vocant: Theſſaliæque tranſeunti confragoſa loca, implicitaſque flexibus vallium vias, ubi venium ad hanc urbem eſt, repente velut maxis vaſti, ſic immenſa panditur planities, ut ſubjectos campos terminare oculis haud facile queas: ab eo miraculo Thaumaſi appellati.*

Thebæ, *Theba*, & *Thebæ*, vulgò *Theves*, teſte Jo. Leone Africano, urbs Ægypti, à Buſiride rege condita, ambitu 140. ſtad. uti refert Herodotus; centum portis nobilis. Dionyſ. verſ. 249.

Θήβη τ' Ογυγίου ἐκατομπυλον.

Juvenal. Sat. penultimâ:

Atque vetus Thebe centum jacet obruta portis.

Mela lib. 1. cap. 9. *Et Thebæ, uti quæ (ut Homero dictum eſt) centum portas, ſive (ut alii aiunt) centum aulas habent, totidem olim principum domos, ſolitaſque ſingulas, ubi negotium exegerat, dena armatorum millia effundere.* Ubi nunquam ſine laude nominandus clariſſimus Voſſius: Primus Pintianus hunc locum ita conatus eſt corrigere *ducentos armatos milites effundere*: eamque emendationem valde probant viri eruditi. Nempe non rectè intellexerunt verſus illos Homeri Iliad. 9.

——Οὐδ' ὅσα Θήβης
Αἰγυπτίης, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται
Αἵθ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἀν' ἑκάστην
Ἄνέρες ἐξοχέουσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν.

Loquitur hic non de universâ Thebanorum militiâ, ſed de ſolis aurigantibus & ἁρματοδόροις. Viginti enim curruum millia ex hâc urbe ad bellum ſolita fuiſſe prodire affirmat Diodorus Siculus. Sed vero numerus militum is omnem videtur fidem ſuperare. Nam ſi ex unâ quâque portâ dena armatorum millia ad bellum proficiſcerentur, jam oportet, ut numerus militum fuerit decies centenum millium. Rectè tamen eſſe habere locum hunc Melæ, adparebit ex illuſtri loco vetuſtiſſimi cujuſdam auctoris, cujus verba nobis ſervavit Scholiaſtes quidam ad novum Homeri librum, ante aliquot annos in Germaniâ editus. Is itaque hoc pacto de Thebis loquitur: Ἐν ταύτῃ ἡ λῦ σκήπτεται τὰ βασίλεια τοῦ Ἀιγύπτου, εἰς ἃ πολλὰς ἔρδων φόρους λίζυες, Ἀιγύπτιοι, Αἰθίοπες. Νῦν ἡ Διόσπολις ὀνομάζεται· ἔχει ἡ κώμας μὲ τετρακοσίας τεσσαράκοντα. Τὰ ἡ ἄστυ εἶχεν ἀρίστας γ΄, καὶ πύλας ἑκατὸν, ἀνδρῶν ἡ μυριάδας δ΄. Ταῦτα ἐπέχαιν ὁ βασιλεὺς Ὄσιρις. Ἐξ ἑκάστης ἡ πύλης ἐξεπέμπον ὁπλίτας μὲ μύριοι ἵππεις ἡ χίλιοι, ἁρματηλάται ἡ διακόσιοι. Hæc verba unicè confirmant hanc quam reddidimus Melæ lectionem. Sed quis non obſtupeſcat tam portentoſo numero, aut credat in unâ urbe vel mille millia armatorum, vel ſeptuagies centena hominum millia claudi potuiſſe & comprehendi? Docet tamen id ipſum etiam Strabo qui eos centum myriadum exercitus habuiſſe ſcribit. Aliquanto pauciores refert Corn. Tacitus. Is namque lib. 2. Thebas olim habitaſſe inquit ſeptingenta millia

ætatis

ætatis militaris. Nonnulli viri eruditi, & hanc summam nimiam esse existimant, ideoque *septuaginta* millia pro *septingentis* reponunt. Verum illos errare, satis indicat is quem adduximus locus. Sunt tamen & ih hoc nonnulla, de quibus aliquis meritò possit inquirere. Qui enim fieri potuit, ut hic centum equitum millia alerentur, cum tantum centum illic numerarit equilia Diodorus Siculus, quorum unumquodque ducentos caperet equos? Possit tamen hoc ita excusari, ut nempe 100. ista equilia dicantur destinata fuisse equis tantum Curulibus. Strabo suo tempore, cum minimæ essent Thebæ, in longitudine occupâsse inquit octoginta stadia. Sed vero antequam Cambyses urbem eam vastaret, tum longè maximam fuisse certum est. Eustathius ad Dionysium inquit eam tunc extensam fuisse ad 420. stadia. Porphyrius in optimis Scholiis ad Iliada Homeri nondum editis, nec non Stephanus Grammaticus similia supra memoratis ex Catone citant, ac 400. stadiorum faciunt longitudinem. Sed quomodo tanta potuit esse longitudo Thebarum, si mille tantum & septingentas ἀριθμὸς comprehenderit? Iste enim ἀριθμὸν numerus commodè contineri potest ambitu ducentorum & sexaginta quatuor stadiorum. Videtur autem hæc urbs in longum fuisse porrecta ad ripas Nili, ac non multum possedisse latitudinis. Sed vero omnia prius credam, quà tantam incolarum copiam in ullâ unquam fuisse urbe. Unum adferam unde quam maximè absurdum id esse adparebat. Tradunt Diodorus Siculus & alii, Ægyptum cum maximè populo abundaret, habuisse in universum septuagies centena hominum millia. Atqui si totidem quoque Thebis fuissent, jam oporteret cæteras Ægypti urbes vacuas fuisse habitatoribus. Hinc adparet quæcumque de Thebanis Ægyptiis, eorumque potentiâ dicuntur, accipienda de totâ Ægypto. Verum id esse & universam Ægyptum Thebas olim fuisse vocatam luculentissimus testis est Herodotus lib. 2. ubi de Deltâ: Πέλαι, inquit, αἱ Θῆβαι Αἰγυπτ῀ ἐκαλέετο. Sed & Aristoteles Meteorolog. 1. Τὸ ἀρχαῖον ἡ Αἴγυπτ῀ Θῆβαι κληθῆναι. Hæ Thebæ palmis inclytæ fuerunt. Vide Passeratium in illud Propert. 4. 5.

Seu quæ palmiferæ mittunt venalia Thebæ.

Long. 62. 00. Lat. 25. 30.

Thebe, Latinis *Thebæ*, urbs Bœotiæ ad Asopum & Ismenum flu. regionis quondam primaria, Ad Athenis 40. m. p. in Bor. *Tiva* Sophiano, & *Strives*, vel *Stibes*. A Cadmo condita fuisse dicitur. Hinc Prop. 1. 7.

Dum tibi Cadmæ dicuntur Pontice Thebæ,
Armaque fraternæ tristia militiæ.

Val. Flac. lib. 6.

Hac duce Cadmeæ viderunt prælia Thebæ.

Oraculum apud Sen. in Oedipo:

Mitia Cadmeis remeabunt sidera Thebis.

Et apud eundem *Cadmea lues* pro Thebanâ. A Statio *Aoniæ* vocantur, ab Horatio & Statio *Echioniæ*, ab Ovidio & Lucano *Oedipodioniæ*, à Seneca *Herculeæ*. Hæ Thebæ septem portas habuere. Unde Juvenalis de bonorum paucitate:

———*Numero* (inquit) *vix sunt totidem quot*
Thebarum portæ, vel divitis ostia Nili.

Hesiodus Ἔργ. α.

Τὰς μὲ ὑφ' ἑπταπύλῳ Θήβῃ, Καδμηΐδι γαίῃ.

Ubi Tzetzes: Τρεῖς εἰσὶ Θῆβαι. Αἱ ἑπτάπυλοι, ἃς ὁ Κάδμ῀ ἔκτισεν ἐν Βοιωτίᾳ. Αἱ ἑκατόμπυλοι ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ οἱ Ὑπατλάντιοι πρὸ τῆ Ἀτλαντίδος. Ovidius:

Cur tacui Thebas, & mutua vulnera fratrum,
Et septem portas sub duce quamque suo.

Stat Theb. 10.

Monstrataque ducum Septena per agmina portæ.

Mores incolarum haud obscure innuit Papin. Theb. 1.

———*Sontesque evolvere Thebas,*

Ubi priscus Glossographus: *propter habitatores, qui pessimi fuerunt.* Thebana enim scelera pro monstrosissimis proverbia fecerunt. Vide Barth. ad locum. Eust. novem Thebas fuisse memorat, sed non nominavit. Sunt qui vocis originem ab Ægypto accersunt, & Bœoticas Thebas volunt ab Ægyptiis nomen mutuari. Varro autem *Thebas*, vel sine afflatu *Tebas*, ex Sabinorum linguâ *colles* exponit. Alii Cadmum sibi fingunt urbem à se conditam à תבה *Theba* nominasse, i. e. nave, in formam arcæ, quâ in Bœotiam sit advectus. Pausanias à *Thebe* deducit, Asopi sc. filiâ. Eustathius: ἀπὸ τ῀ θέσεως, ἢ τὸ δέρμα τῆ βοὸς, à cursu bovis, quem ducem itineris habuerit Cadmus. Quin si fides Etymologo, & Isacio in Lycophronem. Θῆβα Συριστὶ λέγε῀ ἡ βῶς. Nugæ nugacissimæ. *Thebe* igitur Bocharto תבנ à בנה *bes*, vel בצה *betsa* lutum. Quod etymon quam sit appositum, te docebunt hæc Dicæarchi in libro, cui titulus: Βί῀ Ἑλλάδ῀, p. 174. ubi de Thebis: Ἔγχε μάσαι χρεῖσιν διὰ τοὺ πολέμους, ἢ τὰ συνέμβαλε, ἢ γὰ νέμεσιν ἢ πλοῦν ἔχῃ πολύν. Vide his doctissimum authorem de Phœn. Colon. lib. 1. cap. 16. Long. 49. 30. Lat. 39. 20.

Thebe, vel *Thebæ*. Ciliciæ urbs, Eetionis regia, patria Andromaches, quam Ovidius idcirco *Thebaidem* cognominat lib. 3. de Art. Am. *Philopolim* vocatam refert Polybius lib. 5. Stephanus *Philippos*, qui eam in Thessalia ponit. Hodie *Zeiton* appellari ait Sophianus. Ovid. Met. lib. 12.

Eetioneas implevi sanguine Thebas.

Thebæ item Lucaniæ, op. Brutiorum mediter. in Calabriâ citer. ad Crathin flu. Item op. Troadis, ab Achille cum Lyrnesso eversum. Hom. Sunt & *Thebæ* Saxonicæ, op. inter Vitebergam & Lipsiam; vulgò *Dieben*.

Themiscyra, *Lirio* Nigro, *Fanagoria*, teste Pineto (eo quod in Phanagoriâ sit, quæ apud Strab. *Themiscyra* dicitur, unà cum flu. in Irim labitur) urbs Cappadociæ maritima apud ostia Iridis flu. (à quo nunc accipit nomen vulgare) in Ponti Galatici & Polemoniaci confin. Aliis *Temir*, & *Temistra* dicitur, apud Thermodontem flu.

Theodosia, *Theudosia* Appiano, Polyæno, & Stephano *Caffa* Italis, *Cofo*, vel *Cofe* Turcis, teste Leunclavio, urbs Tauricæ Chersonesi præclara, & Satrapæ Turcarum sedes, inter Chersonesum urb. ad occ. 165. & Panticapæum ad ort. 35. m. p. à Byzantio 470. mari rectâ navigatione in Bor. olim Genuensium colonia, à Mahumete 2. Turcarum Imp. capta. Long. 63. 20. Lat. 47. 20. Item *Theodosia*, urbs Paphlagoniæ Archiepisc. & metropolis, *Gangrorum* cognominata ad alterius discrimen.

Thera, *Gozi*, teste Nigro, ins. maris Ægæi apud Cretam, quæ, ut primùm enata est, *Calliste* appellata fuit, teste Plinio, juxta Diam, à quâ Therasia postea avulsa est, prima Anaphe, ab Heracleo op. Cretæ 85. m. p. in Bor. ab lo. 25. Callimachus apud Strab. lib ult.

Κλείσῃ θεσπέσιθι, τὸ ἦ ὕστερον ἄνομα Θήρῃ
Μήτηρ εὐίππων παίδ῀ ἡμιθέων.

Pausanias in Laconicis: Τῦδ ἦ ἀπωτέρω Θήρας ἔστιν ἐς ἦ νῆσον ἦ τότε ὀνομαζομένην Κλείσιν, &c. Ab eo igitur hæc ins. sic dicta. Ex *Thera* autem posteris fuit Battus, qui Cyrenas in Africâ condidit. Ἱερὸν νᾶσον vocat Pindarus in Pythiis Odyss. 4. Vide sis illic Benedictum. Apollonius lib. 4.

Ὡς ἔφατ', ὐδ' ἀλίωσιν ὑπόπτερον Αἰσονίδαο
Ἔυφημ῀· Βᾶλον ἦ, Ταινάρηθεν ἰοῦσαν,
Ἦκεν ὑποδρυχάων· ἦ δ' ἐκλόβη νῆ῀ ἀέρθη
Κλείσῃ, παίδων ἱερὴ τροφὸς Ἔυφήμοιο,
Οἵ ποτε μὲ πότνι' ἐδ Σαλμωΐδι Λήμνου ἔναιον.
Λήμνῳ δ' ἐξαβίωσε νόσ' ἀνδρεόν τυτθωνοῖσι
Σπέρτῳ αἰσυμήτωρ ἐφέστιος, ὄφρ ἦ λίποιμι
Σπέρτῳ Ἀνταίοιο῀ ἐὺς παῖς ἦγαγε Θήρης
Κλείσῃ ὀπὶ νῆσον, ἀμειψάμε῀ δ' ὄνομα Θήρης
Ἐξ ἴθεν.———

In hâc insulâ 7. aut 8. annorum pueros defunctos non lugebant. Est & Rhodi civitas humilis, & alia Sogdianæ, alia Cariæ. Steph. Vide omnino Palmerium ad Strab. lib. 1. pag. 57.

Therapnæ, *Theramne* Steph. *Terapnæ* Papinio, op. Laconicæ apud Eurotam flu. proximum quoque Spartæ urbi, ubi Diana primùm coli cœpit, teste Solino. Sat. Theb. lib. 3.

Tænariumque cacumen, Apollineaque Terapnas.

Idem 4. Silv. 8.

———*Umbrosæque magis coluere Terapnæ.*

Terapne dicitur Silio lib. 6. ubi

———*Animosa Terapne.*

Hinc adject. *Terapnæus*, vel *Therapnæus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Blanda Therapnæi placeant vineta Galesi.

Theramnas, uti supra notavimus, vocat Stephani decurtator: Θέραμνα, πόλις Λακωνικὴ, ἐν πρὸς Σπέρτῳ φασὶν· ἔστι ἦ τότ῀ ἱερὸν ναὸν Ἄρτεμιδος, διὰ τὸ ἐκεῖσε τύτης παῖδας· Θεραπεύειν γὰ παῖς σημαίνῃ. *Therapnen* autem à Lelegis filia nomen accepisse, inque eâ Menelai delubrum esse, quo is cum Helena cultus fit, scribit Pausan. in Lacon. cui assentit Æneas Gazeus in Theophrasto. Has Thebanis paruisse auctor est Strabo lib. 9. Ab his Dianæ cultum cœpisse auctor est Solinus cap. 13. *Therapnæ unde primum cultus Dianæ.* Helenæ quoque in eâ cultus notus, unde *Therapnæam* eam *Nympham* appellat *Tryphiodorus* Excidio Ilii:

Τοίη μαρμαίρυσα Θεραπναίη τότε νύμφη
Οἵνοπα πῶχυ ἀνέλκε φίλον πυρὸς ἰοπλόκοιο.

Sita erat autem hæc civitas non procul ab Eurotâ, uti describitur Pausaniæ. Coluthus in Rapt. Helenæ:

Σπέρτῃ κληιζόμενος, φίλην πόλιν Ἀβαίων῀
Κεκλιμένην ἐνόησε παρ' Ἔυρώτιο ῥεέθροις
Ἄγχε ἦ ναιομένην ὑακινθίσιον ὄρε῀ ὕλην
Γοητὸς παιδαίνων ἐφαδὴν Θεραπνην.

Alius est locus Θειᾶ Θερά̃πνη apud Orpheum Argonautic. vers. 948.

Thermæ Stygianæ, Tusciæ urbs. Anton. *Bagni Sabatini* Leandro. Item civitas Thraciæ; unde *sinus Thermæicus*.

Urbs

Urbs quoque Angliæ, vulgò *Bathe*. *Thermæ* quoque in Galliâ sunt, vulgo *Cheudes Aigues*, op. Velaunorum, inter Fanum S. Flori & Mimatum. *Thermæ* item geminæ, Germaniæ urbes superior & inferior, utraque *Baden* vulgò. Una in Helvetiis ad Limagum flu. inter Tigurum 2. & Basileam 6. leuc. ubi comitia generalia Helvetiorum sunt. Altera urbs marchiæ Badensis caput in Brisgoiâ & Slivâ nigrâ, inter Friburgum ad Austrum 8. & Spiram in Bor. ferè totidem leuc. ab Argentorato 5. Sunt & *Thermæ* Austriacæ, *Baden*, op. cum Balneis inter Viennam & urbem novam 4. leuc.

Thermæ Himerenses, colonia & urbs Siciliæ in orâ occiduâ, ad oſtia Himeræ flu. inter Panormum ad Austr. & Cephalenium ad For. Vide Cluv. Sicil. Ant. pag. 280.

Thermæ Selinuntiæ, colonia & urbs Siciliæ in orâ meridionali, inter Agrigentum ad ort. 40. & Lilybæum ad occ. 18. mill. pass. *Xacca*, vel *Sacca* hodie Fazello. Vide Cluver. Ant. Sicil. pag. 222.

Thermodon, *Permon*, teste Nigro, flu. Cappadociæ in mare Euxinum, inter Themiscyram ad occ. & Polemonium ad ort. prolabens. Est etiam flu. Scythiæ Europ. apud Plut. & Thraciæ apud Suidam & Statium. Thermodonta vero Amazones incoluere. Unde Dionysius de Amazonibus:

Πλαγχθεῖσαι πάλυθεν ἀπὸ ποταμοῖο Θερμώδοντος.

Virg. Æn. 11.

Quales Threiciæ cum flumina Thermodontis
Pulsant, & pictis bellantur Amazones armis.

Propertius lib. 3. el. 4.

Qualis Amazonidum nudatis bellica mammis
Thermodontæis turba lavatur aquis.

Idem 4. 4.

Illatuit celerem qualis prope Thermodonta
Strymonis abscisso fertur aperta sinu.

Claudianus:

Qualis Amazonidum peltis exultat ademptis
Nuda cohors: quoties Arcton populata virago
Hippolyte niveas ducit post prælia turmas.
Seu flavos stravere Getas, seu forte rigentem
Thermodontiacâ Tanaim fregere securi.

Nonnus lib. 10.

Οὐκ ἀπὸ Θερμώδοντος Ἀμαζόνες.

Hinc ab Ovidio *Amazonius Thermodon*. Idem Pont. 4. 10.

Et tu fœmineæ Thermodon cognite turbæ.

Statius quoque Amazonas describens, *Thermodontiacas turmas* vocavit, uti Seneca Trägœdus *Thermodontiacam catervam*. Tryphiodorus:

Αἱ δ' ἀπὸ Θερμώδοντος ἀριστόκλοιο γυναῖκες.

Dionysius Periegetes:

Λείπων ὕδωρ θοὸν ποτὶ Ἐυάλιον Θερμώδοντα.

Quinctius Calaber lib. 1.

Καὶ ποτε Θερμώδοντος ἐπ' εὐρυπόροιο ῥοάων.

Memoratur præterea ab Æschylo, Apollonio, Orpheo, &c. Homeri Interpres: Αἱ δὲ Ἀμαζόνες λέγονται ἀπὸ Ἄρεος καὶ Ἀφροδίτης θυγατέρες τεχθεῖσαι ἐπὶ Θερμώδοντι ποταμῷ τῆς Σκυθίας.

Thermopylæ, angustiæ montis Oetæ cum urbe cognomine in Phthiotide reg. apud sinum Oetæum, ubi ex Phthiotide in Thessaliam transitus est, variè indigitatæ. *Scelos* Jo. Lydo: *Terremoto* Bonacciolo; *Becca di lupo* Nardo, *Lycostoma* Græcis. Hic Persarum impetum Leonidas Spartanus cum paucis sustinuit; ubi Euthycus ob cæcitatem domum remissus, potius dimicando mori voluit, quam solus periculum declinare. Cic. lib. 2. de Fin. Appellantur etiam *Pylæ* Livio lib. 6. Decad. 4. Catullus:

Lymphaque in Oetæis Malia Thermopylis.

Claudianus:

Primo conamine ruptæ
Thermopylæ.

Vide Strab. lib. 9. & Plut. in Cat. Censor. Long. 48. 18. Lat. 39. 10.

Thespia, Herodot *Thespiæ* Xenophonti, Ptol Plin. & Strab. *Tespe* adhuc, urbs Bœotiæ proxima Thebis, inde 12. m. p. in Meridiem, ad Thespium flu. (de quo Hesychius: Θέσπιος, πόλεως Βοιωτίας.) Platæis finitima. Hinc *Thespius*, & *Thespia rupes* apud Catullum. Item *Thespiacus*, ut *mœnia Thespiaca* apud Val. Flaccum lib 1. Numeratur autem hæc urbs inter ea loca, quæ Musis consecrata credidit antiquitas, unde & Musæ ipsæ *Thespiades* cognominantur. Long. 49. 30. Lat. 39. 00.

Thesproria, Epiri reg. Chaoniæ proxima. Plin. lib. 4. in promontio, cujus incolæ *Thesproti* & *Thesproti* Ptol. & Strab. Horum mem. Lucan. lib. 3.

Thesproti, Dryopesque ruunt, quercusque silentes

Vide Is Passeratium in illud Prop. lib. 1. el. 11.

Et modo Thesproti mirantem subdita regno
Proxima Misenis littora nobilibus.

Thessalia, reg. & pars Macedoniæ apud Ptol. Achaiæ, seu Helladi ad merid. & Epiro ad occ. contigua, ad sinum Pelasgicum & Maliacum: licet apud Plinium ac Melam & Solinum sit reg. à Macedoniâ distincta, inter illam ad Arctos, & Bœotiam ad Austr. montibus Olympo, Ossâ, Pelio ad Bor. Othry & Oetâ ad merid. Pindoque ad occ. cingentibus. Varia nomina habuit apud veteres. *Æmonia* enim, teste Halicarnass. *Dryopis*, teste Plinio, *Hestiæotis*, teste Strab *Estiotis*, Ptol. *Pelasgia*, teste Steph. *Argos Pelasgicum* Homero, teste Strabone, & Solino, dicta est. Variè quoque vulgò nominatur. *Comenolitari* Castaldo. *Thumeneftia* Anton. Geusræo; *Lumina* Lazio. In 4. reg. distribuitur à Strab. in *Thessaliotim*, *Phthiotidem*, *Pelasgiotim*, & *Hæstiotim*. Hic primùm equi domari cœperunt. Vide Pausan. initio Phocicorum sive lib. 10. unde versiculus:

Ἵπποι Θετταλικοὶ, Λακεδαιμόνιοι δὲ γυναῖκες.

Vide Barthium ad illud Claud. de 4. Cons. Hon.

Gens exercita campo
Thessala.

Fuit & *Thessalia* op. illius reg olim, teste Solino, præcipuum. Pop. *Thessali*, Cic. Cæs. & al. In Thessaliâ diluvium sub Deucalione contigit, stagnante Peneo flu. Unde Claud. lib 2. de Raptu Pros.

Sic cum Thessaliam sepulis inclusa teneret
Peneo stagnante palus, & mersa negarent
Arva coli, trifidâ Neptunus cuspide montes
Impulit adversos: tum forti saucius ictu
Dissiluit gelido vertex Ossæus Olympo.

Cæterum ora Thessaliæ inter Penei flu. ostia ad Bor. & Thermopylas ad Aust. continetur. Lucan. lib. 6.

Thessaliam quâ parte diem brumalibus horis
Attollit Titan, rupes Ossæa coercet.
Cum per summa poli Phœbum trahit altior æstas
Pelion opponit radiis nascentibus umbras.
At medios ignes cœli, rabidique Leonis
Solstitiale caput nemorosus submovet Othrys.
Excipit adversus Zephyros & Japyga Pindus
Et maturato præcidit vespere lucem,
Nec metuens imi Boream habitator Olympi
Lucentem totis ignorat noctibus Arcton.

Quæ descriptio ex 7. Herodoti transumpta videtur. Nam & ille Thessaliæ situm eodem modo describit: Τὴν δὲ Θετταλίαν, inquiens, λόγος ἐστὶ, πεδιάδων οὖσαν λίμνην, ὄρεσί γε συμπεπλῆσθαι μάλιστα πάντων ἑκατέρωθεν ὄρεσι. Τὸ μὲν δὴ αὐτῆς θῆσσι ἐπὶ τὸν ἥλιον, τὸ δὲ Πήλιον ὄρος ἐπὶ τὴν ἑσπέρην. Ὅσα μὲν ἀπολείπ, συμμίσγοντα τὰς ὀρεινείας ἀλλήλοισι· τὰ δὲ πρὸς Βορέην ἄνεμον, Οὐλυμπος· τὰ δὲ πρὸς ἑσπέρην, Πίνδος· τὰ δὲ πρὸς μεσαμβρίην ἐπὶ ἄνεμον νότον, ἡ Ὄθρυς. Hæc ille. Ex quibus facilè apparet, temere ac sine causâ Poetam hoc loco à Sulpitio reprehendi. Incolæ edaces fuisse perhibentur, quòd *Thessala bucca* sit in proverbio apud Athenæum & Jul. Pollucem: sicut & *Thessalicum numisma*, apud Suidam & Hesychium pro pecuniâ adulterinâ, sive pro fuco & fraude. *Thessalorum* quoque *commentum* apud Suidam in eos qui fraude alios circumveniunt, dicitur. Thessali maleficiis addicti fuisse, à Medeâ superstitiones & veneficia edocti, traduntur: unde apud Aristoph. Apul. & Plin. 30. 1. magiam apud Thessalos propagatam apparet. Testantur id passim Poetæ. Plautus in Amphitryone:

Ego pol illum ulciscar hodie Thessalum veneficum.

Horatius in Odis:

Quæ saga, quis te solvere Thessalis
Magus venenis, &c.

Idem in Epodis:

Quæ fidera exanimata voce Thessalâ
Lunamque cœlo deripit.

Hesychius in Καλλιὼ Σκολίων. Ἐδόκουν αἱ Θετταλαὶ ἐκ Σελήνης κατάγειν. Statius Theb. 3.

Thessalis haud aliter bello gavisa recenti
Cui gentile nefas hominem revocare canendo, &c.

Val. Flac. lib. 1.

Sævóque vocat grandæva tumultu
Thessalis examines atavos.

Tibull. 2. 4.

Quicquid & herbarum Thessala terra gerit.

Loquitur de venenatis. Unde Propertius 1. 5.

Et bibere è totâ toxica Thessaliâ.

Idem 3. 24.

Quod mihi non patrii poterant avertere amici,
Eluere aut vasto Thessala saga mari.

Lucanus lib. 5.

Thessala quinetiam tellus herbasque nocentes
Rapibus ingenuit.

Claudianus in Ruf. lib. 1.

Novi quo Thessala cantu
Eripiat Lunare jubar.

Statius

Stat. Theb. 2. ——Seu te furiata ſacerdos
Theſſalis arcano jubet emigrare ſepulcro.

Lucianus Dialogis Meretriciis: Ἐι πνα οἶδᾳς Βακχὲ γεεὸν, οἷον πολλαὶ Θεσπιάδαι λήρουϑ ἐπίδοσιν, ϰ ἐφοδμίνς ποιοσι. Suidas: Θεσπιὰς γυνὴ, ὅτι ἐπὶ φαρμακίδων, διαδέλλονϑ δὲ οἱ Θεσπιοὶ, ὡς γόητες. Sosiphanes in Meleagro apud Schol. Apollon. lib. 3.

Μάγοις ἐποιδαῖς πῶσι Θεσπιὰς γυνὴ
Ψᾴδὴς Σχιὼνις αἰθέρϑ ϰαθαίρεται.

Plin. 31. 1. *Menander quoque literarum ſubtilitati ſine æmulo genitus, Theſſalam cognominavit fabulam, complexam ambages fœminarum detrahentium Lunam.* Ariſtophanes Nebulis Act. 2. Sen. 2.

Γυναῖϰα φαρμαϰίδ' ἐϰ πρυτάνεωϑ Θεσπιάδωϑ
Καθέλοιμι νύϰτωρ ἢ Σχοινίωνα.

Vide ſis Barthium ad Stat. Theb. pag. 206. & 710.

Theſſalonica, Salonichi Sophiano, & aliis, urbs Macedoniæ ad ſin. Thermaicum clariſſima, emporium amplum & ſedes Præfecti, ab Apollonià, & Dyrrhachio 265. m. p. in ort. Long. 47. 30. Lat. 42. 10.

Thinus, flu. Angliæ in orâ Orientali per Northumbriam fluens, *Tina* Ptolemæo; vulgò *Tine*, apud Boderiam cum portu *Tinmouth* vulgaritèr nuncupato.

Thisbe, quæ & *Ogygia* & *Hyantis* dicta eſt, Janizi nunc, teſte Nigro, op. Bœotiæ mediter. ſub Helicone M. Homerus:

Κώπας τ' Ἐυζώνοιν τ πολυζήρωά τ Θίσβην.

Unde Papinius Theb. 7.

——*Dionæis avibus circumſona Thisbe.*

Ubi ſis vide Barthium: Θίσβη πόλις Βοιωτίας, ἀπὸ Θίσβης τ Ἀσωπὸϑ λέγεται ϰ πληθυντιϰῶς ὁ πολίτης Θισβαῖοϑ, ϰ ὁ λίμνιος ϰ ἡ Θισβαία, ὡς φησιν Ἐπαφρόδιτοϑ, ϰ τὸ οἰνεον, ἀφεψητῶν πλῆρες. Vide Homeri egregium illuſtratorem Strabonem lib. 9. Pauſaniam itidem lib. 9.

Thonites, Armen. maj. lacus in confin. Meſopot. Dionyſius verſ. 987.

Ἔϛι δέ τις ϰτ' μέσον σεῖον ϰλυζόμενοϑ ὕδασι λίμνης
Ὄνομα Θωνίτης, ὃς ἕλϰει ἐς μυχὸν Τίγρις
Δύνων πολλὸν ἐνῦθι· πάλιν δ' ἐξαῦτις ἀναρρὼξ
Ὀξύτερον ϖεσῖσι ϰάτω ῥόον.

Thonitis dicitur Straboni lib. 16. Διαῤῥεῖ δ' ὁ Τίγρις ϰ Θωνίτιν ϰαλουμένην λίμνην. *Thoſpites* eſt Plinio, ubi de Tigri: *Fertur autem & curſu & colore diſſimilis, tranſvectuſque occurrente Tauro monte in ſpecu mergitur: ſubterque lapſus, à latere altero ejus erumpit. Locus vocatur Zoroanda. Eundem eſſe manifeſtum eſt quod demerſa perfero. Alterum deinde tranſit lacum, qui Thoſpites appellatur, rurſuſque in cuniculos mergitur, & poſt 25. m. p. circa Nymphæum redditur.*

Thraceſium, Aſiæ min. tractus ad Ægæum mare. Complectitur ferè Lydos, Mœonas, Caras & Ionas: uti docet Porphyrogen.

Thracia, ſic à ſævitia incolarum, teſte Iſidoro, dicta, olim *Perca*, teſte Steph. & *Sithon*, teſte A. Gellio, regio max. Europæ, mari Ægæo ad Auſtr. Propontide, quâ ab Aſiâ ſeparatur ad ort. & mari Euxino definita, à Myſiâ ſuper. & infer. ad occ. & bor. Hæmo monte diviſa: A Macedoniâ pariter ad occ. Neſſo flu. diſterminata. *Romania* Sophiano. In eâ Mars ubique colebatur; erat enim gens bellicoſa. Unde Horatius:

——*Bello furioſa Thrace.*

Et alibi:

Natis in uſum lætitiæ ſcyphis
Pugnare Thracum eſt.

Ut & apud Ovid. Ep. 2. *Armiferum Thracen* legas. Quæ proinde forſan *horrida* Catullo, & *ſæva* Statio dicitur. Eidem Statio *Tumidi Thraces*. Cor. Nep. in Alcib. *Fuiſſe apud Thracas homines vinolentos, rebuſque Venereis deditos.* Ubi Schottus *reique veterinæ* legend. cenſet: quomodo de hoc ipſo Alcibiade Plut. in Thraciâ vino & equitationi indulgere ſolitum refert: Ἐν Ἰωνίᾳ χαλάσαϑ, ὀπτρέπεις, ῥᾳθυμοϑ· ἐν Θρᾴϰῃ μεθυσιϰὸς ἱππιϰός. Sed priorem lectionem confirmant de hâc ipsâ gente Ovidii verba Met. 6.

Digna quidem facies, ſed & hanc innata libido
Extimulat; pronumque genus regionibus illis
In Venerem eſt, flagrat vitio gentiſque ſuoque.

Virg. Georg. 3.

Terra procul vaſtis colitur Mavortia campis,
Thraces arant.——

Porro de virtute Martiâ Thracum ſunt illa Euripidis in Hecuba:

——Θρῆιϰες
Λογχοφόρον, ἔνοπλον, ἔυιππον, Ἄρεϊ ϰάτοχον γένοϑ.

Et in eadem Tragœdiâ de eâdem gente, Φίλιππον λαόν. Minutius in Octavio: *Mars Thracius.* Virg. Georg. 4.

——*Rhesi Mavortia tellus.*

Manilius Astr. lib. 4.

——*Thrace Martem ſortita colonum.*

Statius grues è Thraciâ tranſvehit in Ægyptum. Theb. 12.

Ceu patrio ſuper alta grues Aquilone fugatæ,
Cum videre Pharon, tunc æthera latius implent:
Tunc hilaro clangore ſonant. Juvat orbe ſereno
Contempſiſſe nivas, & frigora ſolvere Nilo.

Lucan. lib. 5.

Strymona ſic gelidum brumâ pellente relinquunt
Poturæ te, Nile, greges.——

Seneca in Oedipo:

Nec tanta gelidi Strymonis fugiens minas
Permutat hyemes ales, & cœlum ſecans
Tepente Nilo perſat Arctoas nives.

Vide Hom. Iliad. 3. atque ibi Didymum. Nonnum lib. 14. Juvenal. Sat. 13. Ariſtot. Animal. 8. 2. Strab. 15. & 17. Anton. Liberal. Metam. 16. Max. Tyr. Serm. 13. Huc pertinet dici ab Arnobio lib. 4. ex ſententia Sophoclis Martem *in Thraciæ finibus procreatum*, & ab Hom. Odyſ. 8. Deum hunc abſolutum à Vulcani vinculis abiiſſe in Thraciam. Datum locum credit Lud. de la Cerda huic natalitiò à moribus Thracum bellicoſiſſimis. Plin. 4. 11. *Thracia inter validiſſimas Europæ gentes.* Plut. lib. 1. de LL. Καρχηδόνιοι ϰ Κῆτοι ϰ Ἴβηρες ϰ Θράϰες, πολεμιϰὰ ὄντα πάντα ϕύει. Ob hanc cauſam fortaſſe Pomponius Thracibus fœcunditatem negat, & ſolum fertile. Verba ejus opponam: *Regio nec cœlo læta, nec ſolo: & niſi quà mari propior eſt, infœcunda, frigida, eorumque quæ ſeruntur, malignè admodum patiens. Raro uſpiam pomiferam arborem, vitem frequentius tolerat: ſed nec ejus quidem fructus maturat ac mitigat, niſi ubi frigora objectu frondium cultores arcuere. Viros benignius alit, non ad ſpeciem tamen: nam & illis aſper atque indecens corporum habitus eſt: cæterum ad ferociam & numerum, ut multi immiteſque ſint, maxime ferax.* Hæc ille. Cæterum voces illæ *colitur*, & *arant* apud Poetam aliud planè præ ſe ferunt. Hinc fertilitatem ei dat Euripides in Hecuba, cujus hæc ſunt ex verſione Eraſmi:

——*Troico emiſit ſolo*
Ad hoſpitam Polymeſtoris Thraciæ domum,
Qui Cherroneſi fertilem glebam colens
Armis ferocem Martiis gentem regit.

Ubi Verba Græca ſignata ſunt, ἀείσλω πλάϰᾳ. Quin & Plato lib. 7. Leg. loquens de Thraciâ, illi attribuit γεωργίαν, βουϰολεῖν, ποιμαίνειν. Ammianus dat Thraciæ *immenſam camporum placiditatem*, lib. 27. ubi etiam prætextam Thraciæ deſcriptionem petas. Idem clarè lib. 31. loquens de Thraciâ; *ceſpitis*, inquit, *eſt feraciſſimi.* Iterum; *viros uberes.* Apud Cedrenum orientales homines frumenti inopiam paſſi migrant in Thraciam, non facturi, niſi hæc fertilis. Vites verò quod attinet, Hippocrates in Epp. locum quendam Abderæ urbis (quod op. Thraciæ eſt) ornatum exhibet αὐτοφύτοις ἀμπέλοις. Unde Athen. lib. 1. Ἐπειϰὸς ἦ Θρᾴϰιον ἰθαμιάζειν ὡς ὄινοϑ. Verùm enimverò rectè Pomponius ait, infœcundam eſſe Thraciam, niſi quà mari vicina eſt. Univerſum enim hujus reg. litus Græcis erat refertum coloniis; vinaque hic naſcebantur generoſiſſima, Maroneum, Biblinum, aliaque, vixque in ullâ reg. major. erat cultus Bacchi, quam in litoralibus illis Thraciæ opidis, adeo illa paſſim erant πολυοινα. At verò interior tractus, qui proprie Thracia erat, altior & frigidior ora illa quam Græci inhabitabant, vel nullum omnino, vel malignum ſatis producebat vinum. Neque id tam regionis, quam incolentium vitio imputandum eſſe videtur. Barbari enim & bellatores erant plerique Thraces, agriculturæ ignari, lacte tantum & pecoribus viventes, aut raptu vicinorum. Vitam illorum breviter ſic deſcripſit Herodotus: Ἀρχὴν δὲ ϰάλλιστον, γῆς ϑ ἐργάτιν, ἀπιμάτορα, τὸ ζῶν ἀεὶ πολέμιν ϰ λυσιϖόνον, ϰάλλιστον. Hinc *Thracius*, Ovid. Ep. 1.

Thracia nocturno tangere caſtra dolo.

Item *Threicius.* Virg. 3. Æn.

Infelix Priamus ſumtim mandarat alendum
Threicio regi.——

Cujus fem. *Threiſſa.* Idem lib. 11.

——*Auratâ volucrem Threiſſa ſagittam*
Depromſit pharetrâ.——

Item *Threſſa.* Horat.

Me nunc Threſſâ Chloe regit.

De ſævitiâ & vinolentiâ Thracum Barth. ad Stat. pag. 308.

Thraſimenus, lacus in agro Perſino, Annibalis victoriâ, & Flaminii Conſulis clade nobilis. Apud Strab. lib. 5. ubi de maximis ei ſermo eſt, Etruriæ lacubus, per ſimplex T legitur Τεσσυμένα λίμνη. Polybius Θρασυμένην λίμνην habet. Statius *Traſimenum* vocat. Sylv. 1. 4.

——*Gaudent Traſimenus & Alpes*
Cannenſeſque anime.——

Ovid.

Ovid. Faſt. lib. 6.

Sunt tibi Flaminius Thraſymenaque litora teſtes.

Silius Italicus lib. 5.

Effigiem in pelagi lacus exundabat inerti
Et latè multo fœdabat proxima limo;
Quæ vada Faunigenæ regnata antiquitus Auno,
Nunc volvente die Thraſymeni nomina ſervant.

Vide omnino Cluver. Ital. Ant. lib. 2. pag. 578.

Throni, *Pile*, teſte Steph Luſignano, urbs (cum promont.) Cypri olim epiſc. nunc pagus in orâ Auſtrali, ubi Orientalis incipit. Aliis *Saline* dicitur.

Thronium, op. Achaiæ geminum; unum in fin. Locrorum Epicnemidiorum, à Scarphiâ 30. ſtad. in merid. diſtans: Alterum Phocidis, Lilææ finitimum, in merid. diſtans, inde 75. ſtad. recedens. Forte idem cum ſuperiore, ob vicinitatem utrique regioni attributum.

Thryon, vel *Thryum*, Meſſeniæ op. non procul ab Alpheo flu. Hom. in Catal. & Strabo lib. 8. Ejus quoque mem. Stat. lib. 4. Theb.

Quos Thryon, & ſummis ingeſtum montibus Æpy.

Thule, nomen inſulæ, de quâ diſſerentem Bochartum his verbis audire operæ pretium fuerit. De Thules inſulæ ſitu, inquit, tres ſunt veterum ſententiæ. Una Procopii lib. 2. Gothicorum, Thulen eſſe Scandiam, quæ inſ. non eſt, ſed peninſula, & ab iis locis remotiſſima, in quibus alii Thulen deſcribunt. Secunda Pytheæ Maſſilienſis, Thulen 6. dierum navigatione in ſeptentrionem à Britanniâ diſtare, habere Tropicum æſtivum pro circulo Arctico, & ſolſtitio nullas noctes, ut nullos contra per brumam dies, quæ ad amuſſim *Iſlandiæ* quadrant. Tertia ſententia eſt Ptolemæi & Marini, quibus Thule inſ. eſt non magna ad gradum 63. ubi maxima dies eſt 20. horarum, à Britanniâ vix bidui curſu remota; quæ Schetlandiæ conveniunt, uni Orcadum. Ex his tribus ſententiis quarta emergit, quæ noſtra eſt. Græcos & Romanos ſcriptores cum ex incertâ famâ accepiſſent in ultimo ſeptentrione aliquam eſſe inſulam hujus nominis, atque ea nuſquam compararet, tamen quamque ſic appellaſſe, quam putavit eſſe extremam. Hanc porro famam à Phœnicibus ad Græcos dimanaſſe ſuadent, primò ipſum nomen Thule תולי quod planè Phœniciam eſt, teth expreſſum per theta, ut in Cadmi Alphabeto, תולי *Thule*, autem Syris propriè *umbræ* ſunt. Hinc תולי רמשא *thuſe Ramſa*, *umbræ veſpertinæ*, Jer. 6. 4. in Chald. Paraphr. Itaque Phœnicibus גזירת תול *gezirat Thule*, erat *inſula tenebrarum*, vel quod idem eſt, *tenebricoſa*. Ita enim *Thulę* à veteribus deſcribitur. Stat. Sylv. 3.

Vel ſuper Heſperiæ vada caligantia Thules.

Et lib. 4.

——*Aut nigræ litora Thules.*

Et lib. 5. ——*Quantuſque nigrantem*
Fluctibus aſſiduis feſſoque Hyperione Thulen
Intraret.——

Apud Strab. lib. 4. Ἥλιος οὐκ ἔχων καθαράς. Mela 3. 6. *Noctes per hyemem obſcuræ.* Plin. 2. 75. *Nulli per brumam dies.* 20. Antonius Diogenes, antiquiſſimus ſcriptor, qui τὰ περὶ Θούλην ἀπίστων λόγων πλ. h. e. *Incredibilium de Thulę inſulâ*, libros 24. ſcripſit, ὃ λίαν πόρρω τῆς χείρων τῶν βασιλέως Ἀλεξάνδρου, uti teſtatur Photius mem. 166. vel fabulam, vel hiſtoriam ſuam profitetur ſe deſcripſiſſe ex cypariſſinis tabulis Tyri effoſſis, cum urbs capta eſt ab Alexandro, è Mantineæ & Dercyllidis tumulis, qui è Tyro profecti poſt varios errores tandem in Thulen migrarunt, & ibi aliquandiu hæſerunt. Unde Græcos liquidò conſtat, à Phœnicibus didiciſſe de Thule inſulâ quicquid afferunt. Hæc vir magnus de Phœnic. colon. lib. 1. cap. 41. Miror autem quid Claudiano in mentem venerit, cum ſcripſit:

——*Ratibuſque impervia Thule.*

Cum diſertè contrarium affirmet Dionyſius ὁ Περιηγήτης verſ. 581.

Νῆσον κὰν Θούλιν ἐυῤῥεῖ πὶ πρήσσας.

Quinque dierum ac noctium navigatione ab Orcadibus diſtare à Solino ſtatuitur hæc inſ. ſi qua alia, Poëtis celebratiſſima, cum diſjunctiſſimum aliquid innuere vellent, quaſi totius orbis remotiſſima. Virg. Georg. 1.

——*Tibi ſerviat ultima Thule.*

Seneca in Medea:

——*Nec ſit terris ultima Thule.*

Claudianus:

——*Thulen procul axe remotam.*

Statius:

——*Ignotam vincere Thulen.*

Imo Am. Marcell. qu. adagii loco uſurpat: *eriamſi apud Thulen moraretur*; ut cætera omittam. Statius autem *Thulen* pro *Britannia* uſurpari videtur, uti videre eſt in his:

Cærulus haud aliter cum dimicat incola Thules
Agmina falcifero circumvenit alta Covino.

Et pro remotiſſimâ reg. ſumitur in illo Juvenalis:

De conducendo loquitur jam Rhetore Thule.

Nomen traxiſſe ſcribit ſuidas à *Thule* Ægypti rege. Iſidorus autem à Sole, Reynerus Reyneccius à Saxonica dict. *Tell*, i. e. *limes*: qu. Sept. & Occidentis limes fuerit Cæterum an *Thule* aliqua fuerit dubitat Syneſius, & nuſquam comparere ſcribit Gyraldus Cambrenſis, ancipitique de ea, ut ſupra vidimus, diſtrahuntur doctiores. Vide ſis Camdenum de inſulis Britannicis p. m. 814.

Thuria, Strab. *Thurium* Ptol. *Thyrea*, uti videtur Plinio, op. Meſſeniæ apud fines Laconicæ, *Calamata* Nigro, *Cameſtra* Moletio. *Thurii* ob animi fortitudinem & conſtantiam apud veteres celebrabantur. Unde natum adagium *Thurium Lerna* apud Suidam, de intrepido, ad bellum parato. Sed tu lege Λέρνη Θαρσῆ, vel ſi malis Λέρνη Καλῶν.

Thuria, fons Magnæ Græciæ, *Acqua Favella* Leandro.

Thuriæ, vel *Thurii*, vel *Thurium*, urbs M. Græciæ olim nobiliſſ. ad ſin. Tarentinum, inter Crathim & Sybarim amnes. Pop. *Thurii*, & *Thurini*; de quibus Strab. lib. 6. & Diod. Sic. lib. 12. Ovid. Met. 15.

Thurinoſque ſinus, Temeſenus & Japygis arva.

Thuſcia, vel *Tuſcia*, fœcundiſſ. Italiæ reg. à Latio Tiberi, à Liguribus Macra flu. dirempta, alio nomine Hetruria dicta, hodie vero *la Toſcana*. Sic dici quibuſdam videtur ἀπὸ τῆς Θύσεν, h. e. *à Sacrificando*, propterea quòd Tyrrheni ſemper habiti fuerint religioſi, deorumque cultui & ſacrificiis ad ſuperſtitionem uſque dediti. In hâc reg. apri ferociores erant. Juvenal. Sat. 1.

——*Mœvia Tuſcum*
Figat aprum.

Martialis:

Thuſcæ glandis aper populator & ilice multo
Jam piger Æſolæ fama ſecunda ferę.

In eâ etiam *Servi vincti fodiebant*. Martialis:

Et ſonat innumera compedę Thuſcus agex.

Juvenal. Sat. 8.

Quid facies talem ſortitus, Pontice, ſervum?
Nempe in Lucanos aut Thuſca ergaſtula mittes.

Thuſca vaſa viliora fuere. Perſius:

——*Et Thuſcum fictile mutat.*

Juvenal.

Ponebant igitur Thuſco farrata catino
Omnia tunc.——

Thyamis, *Capo Niſta* Nigro, promont. Epiri quod Theſprotiam reg. à Ceſtrinâ ſeparat, inter Buthrotum ad Arctos & Sybota ad Auſtr. ad oſtia flu. cognominis Theſprotiam à Ceſtriniâ diriſtentis, teſte Thucydide.

Thyatira, urbs Lydiæ ad Lycum flu. *Pelopia*, & *Euhippa* aliquando dicta, teſte Plinio. *Semiramis* & *Myſorum ultima*, teſte Steph. inter Sardes ad merid. 30. & Pergamum ad Bor. 58. m. p. una ex 7. Eccleſiis Aſiæ in Apocalypſi D. Johannis memoratis. Long. 60. 15. Lat. 39. 50. Item una Echinadum. Plin. 4. 12.

Thybris. Vide *Tiberis*.

Thyella, *Hyella* Herodoto, op. Brutiorum, ab Oenotriis habitatum, apud Amantiam urb. in Calab. citer. *Thyeto*, vel *Gineto* Barrio.

Thymbræus, Apollinis cognomen, ſive à *Thymbrâ* Troadis campo; ſive ab ejuſdem nominis urb. in quâ colebatur, impoſitum. Campo autem *Thymbræ* nomen factum putatur à *thymbra* herbæ copiâ, quam Latini *cunilam* vocant, cujus hoc in campo maximus eſt proventus. Servius in illud Virgilii Æn. 3.

——*Da propriam Thymbræe domum.*

Apollinis *Thymbræi* templum Strabo ponit eâ in parte, quâ Thymbrius flu. in Scamandrum influit, quo in templo ferunt Achillem à Paride fuiſſe interemptum: Unde factus eſt locus fabulæ, Achillem Apollinis ſagittis occiſum fuiſſe. Statius Sylv. 4.

Torpor eſt noſtris ſine te Camœnis
Tardius ſueto venit ipſe Thymbræ Rector.

Idem Sylv. 3. 2.

——*Pergama Thymbræa.*

Thymiateria, urbs Libyæ ad Oceanum Atlanticum ſita. Steph. Hodie *Azamor* dici Ramuſius conjicere videtur.

Thymiathis, flu. Epiri, Strab. lib. 7. Πρῶ δ' ἡ Θυμιάθις πλησίον. *Thyamis* Thucydidi (de quo ſupra) ſic enim ille: Θύαμις, πολαμὸς ἐείζων ἢ Θεσπρωτίδα ἢ Κεκίνω· quem locum cum videatur Strabo exſcribere, non eſt dubium ſcripſiſſe eum Θύαμις. Sic enim Plin. & Ptol. habent, & libri veteres.

Thynia, reg. Thinorum. Steph. Thyni autem pop. Thraciæ ex adverſo Bithyniæ. Unde illud,

Thyni Thraces erant quæ nunc Bithynia fertur.

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæſaream ad Bor. & Tarſum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius na-

Hinc adj. *Thynus*, ut apud Horat. *Thynâ merce beatus*, i. e. inquiunt, *Bithynâ*. Idem alibi:

Ne Cibyratica ne Bithyna negotia perdas.

Toynias, Sagora, teſte Nigro, op. Thraciæ in orâ maris Euxini ad Thyniam promont. apud Apolloniam, ab eâ in merid. Byzantium verſus. Inde *Thyniacus ſinus* apud Ovid.

Thynias, ſeu *Thynnias*, Plin. Mel. & al. inſ. maris Euxini in orâ Ponti, Bithyniæ adverſa, *Thyneis* Orpheo, *Thynis* & *Thyne* Steph. *Apollonia* Arriano, *Farnaſia* nunc, teſte Nigro. Catullus ad Sirm.

Vix mihi ipſe credens Thyniam atque Bithynos
Liquiſſe campos, & videre te in tuto.

Thyræi, pop. Salentinorum inter Tarentum & Brunduſium, quorum op. *Turi* in Apuliæ Peucetiæ finibus apud Nuces op. à Cuperſano urbe 10. m. p.

Thyre, op. Meſſeniorum, cujus mem. Pap. lib. 4. Theb.

Et Lacædemonium Thyre lectura cruorem.

Vide ſis illic Barthium. Hinc ager *Thyreates*, de quo quum bellum eſſet inter Argivos & Lacedæmonios, res pugnæ 300. militum utrinque commiſſa eſt: quibus omnibus interfectis, Othryades Spartanus, qui ſolus evaſerat, ſe interemit, & aliis ſe comitem dedit. Hinc *Thyreatis*. Ovid. Faſtor. lib. 2. ubi laus canitur Deo Termino:

Si tu ſignaſſes olim Thyreatida terram
Corpora non letho miſſa trecenta forent:
Nec fuit Othryades congeſtis tectus in armis
Heu quantum patriæ ſanguinis ille dedit!

Thucydides lib. 4. Ἀφικνοῦνται ὀπὶ Θυρεὰν ἣ ὄντι μὲν τῆς Κυνουρίας γῆς χαμένης, μαθόντα δὲ τὰ Ἀργείων καὶ Λακωνικῆς, νεμόμενοι δὲ αὐτὴν ἔδοξε Λακεδαιμόνιοι Αἰγινήτας ἐκπολίσαν ἐνοικεῖν.

Thyrea, inſ. Peloponneſi apud Hermionem, unde *ſinus Thyreaticus*, qui & *Hermionicus*. *Thyrea* item Strab. Thucyd. & Herod. *Thyrea* Pauſan. op. Peloponneſi mediter. in Argivorum & Spartanorum confin. *Thyræum* Stephano, nunc *Burdugna*, teſte Nigro.

Thyrſagetæ, pop. Sarm. Gelonis ac Turcis finitimi, ſylvas incolentes, victumque ſibi venatu comparantes, *Tyrregetæ* Strab. *Thuſſagetæ* Plin. & alibi *Thyrſagetæ* in utraque Sarmatiâ apud Mæot. pal. Val. Flac. lib. 6.

Non ego ſanguineis geſtantem tympana bellis
Thyrſageten cinctumque vagis poſt terga ſilebo
Pellibus.——

Thyſdrus, Tiſdrus A. Hirtio. *Tiſdrum* Jul. Capit. *Tuſdrum*, ſeu *Tuſdrus* Anton. *Tuſdritanum*. op. Plin. colon. & urbs olim Africæ mediter. à Teveſtâ 185. m. p. ex Anton. diſtans.

Tiar Julia, urbs Hiſp. Tar. Ptol. *Tervel*, teſte Moletio.

Tiarantus, Sereth, teſte Peucero, flu. Scythiæ Europ. per Daciæ fines, ſeu per Moldaviam, ubi op. cognomen alluit, in Iſtrum influens.

Tibareni, pop. Cappadociæ apud Chalybes, inter eos ad ort. & Cotyorum ad occ. incolentes. Dionyſ. v. 766.

Μάκρωνες, Φίλυρές τ' ἠδ οἱ μόσσυνας ἔχυτο
Δυσκτῖτες· ἦσι δ' ἄγχι πολύφλοισβος Τιβαρηνίς.

Hos inter Pharnaciam ac Trapezuntem locat Strabo, Plinius vero ſitu aliquanto magis Occidentali eos & Chalybas ponit. De his Mela 1. 20. *Tibareni Chalybas attingunt, quorum in riſu luſuque ſummum bonum eſt.*

Tibeon, vide *Tibium*.

Tiberiacum, op. amplum in territ. Ravennate, à Ravennâ 13. m. p. Ferrariam verſus, *Bagnacavallo*, teſte Hieronymo Rubeo. Long. 34. 28. Lat. 43. 59. Item op. Germ. infer. in ducatu Juliacenſi, ad Erpum flu. inter colon. Agrip. ad ort. & Juliacum ad occ. 3. leuc. *Bercheim*, teſte Ortelio; Aliis eſt *Berrick* op. ad Rhenum ejuſdem tractus. Long. 28. 10. Lat. 50. 59.

Tiberias, Tabarie nunc, teſte Nigro, urbs Palæſtinæ cum lacu cognom. in Galilæâ à Nazareth ſupra 10. m. p. in ort. inter Scythopolin ad meridiem & Capharnaum ad Bor. Ab Herode in honorem Tiberii Cæſaris condita, teſte Steph. Lacus autem *Geneſareth*, & *mare Tiberiadis*, & *Galilææ* nominatur. Long. 67. 15. Lat. 32. 00.

Tiberina caſtra, pagus Vindelicîæ in Bavariâ apud Dingelfingum op. *Peringen*, teſte Lazio.

Tiberina, inſ. ut Vitruvius eam vocat, quam Tiberis flu. in urbe Roma ambit. *Lycaoniam* quondam dictam ſcribit Blondus. Æſculapio ſacram ſcribit Halicarnaſ.

Tiberina, oſtia duo, quibus Tiberis flu. in mare Tyrrhenum apud Oſtiam & Portum Auguſti urbes exciſas urbe Roma 16. m. p. exoneratur.

Tiberiopolis, urbs Phrygiæ magnæ apud ort. Cayſtri flu. à Philadelphiâ ad 6. m. p. in Cæciam. Long. 60. 15. Lat. 39. 50. Altera in Thraciâ in Myſiæ infer. confin. *Strumitza* Curopal. *Varna* Leunclavio.

Tiberis, celeberrimus Italiæ flu. è mediâ fere longitudine Apennini, Aretinorum finibus defluens, qui multis deinde fluv. auctus, ab Hetruriâ Latium Janiculumque ipſum ab urbe Româ dirimit, tandemque decimo ſexto ab Urbe lapide duobus oſtiis modico intervallo dirempto in mare evolvitur, ea in parte quâ Ancus Oſtiam extruxit. Dionyſ. Halic. lib. 1. Ὁ Τίβερις ποταμὸς τὰς μὲν ἀρχὰς λαμβάνει τῆς ῥύσεως ἐν τῇ Ἀπεννίνων ὀρῶν, εἰς ἃ τὸ τυρρηνικὸν ἐξερεύγεται πέλαγος, Ὠστίας πόλεως πλησίον ἐκδιδούς. Strabo lib 5. Ῥεῖ δ' ἐκ τῆς Ἀπεννίνων ὀρῶν ὁ Τίβερις· πλησιοῦ δ' ἐν πολλῶν ποταμῶν· μέρος μόνοι δ' αὐτῆς φερόμενος τῆς Τυρρηνίας· τὸ δ' ἑφεξῆς διοικῶν ἀπ' αὐτῆς ἀφίστησι μὲν τῆς Ὀμβρικῆς ἔτι πρὸ Σαβίνους καὶ Λατίνους. Vide Plin. ſen. l. 3. c. 5. & Plin. jun. lib. 5. ep. 6. Dionyſ. lib. 9. de latitudine altitudineque ejus, inter urbem & oſtium ita tradit: τοῦ δὲ Τιβέριος ποταμοῦ τὸ μὲν ἐνεὸς ὄντι πεντήκοντα πλέθρων μάλιστα, τὸ δὲ βάθος, ᾗ τε ναυσὶ πλεῖός μεγάλαις· τὸ δὲ ῥεῦμα, ὥσπερ τῶν ἄλλο, ὀξὺ καὶ δίνας ἐργαζόμενον μεγάλας, ὥστ' ἐκ ἔνεστι πλοῖς διαβῆναι, εἰ μὴ κατ' γέφυραν. De ratione nominis diverſi diverſa prodidere. Livius à *Tiberino* Albanorum rege dictum exiſtimat, in trajectu ejus ſubmerſo, quum ante *Albula* diceretur. In quâ ſententiâ Ovidius quoque fuiſſe videtur lib. 2. Faſt.

Albula, quem Tiberim merſus Tiberinus in undis
Reddidit, hybernis forte tumebat aquis.

Servius autem Tiberis nomen ipsâ etiam Albâ vetuſtius eſſe contendit, ideoque nominis ejus originem ad *Tybrim* potius Hetruſcorum regem referendam putat, qui Latium etiam crebris latrociniis infeſtans, tandem circa hunc flu. eſt occiſus. Cui ſententiæ Virgilius quoque non obſcurè ſubſcribit, apud quem ſic loquitur Evander lib. 8. Æn.

Tum reges, aſperque immani corpore Tybris,
A quo poſt Itali fluvium cognomine Tybrim
Diximus, amiſit verum vetus Albula nomen.

Dicitur & Θύμβεις. Stephanus: Θύμβεις, ποταμὸς Ῥωμῆς, ὃς καὶ Τίβεις. Vocabatur etiam Θύβεις, & ſine aſpiratione Τύβεις. Unde Servius in Æn. 8. *In ſacris Tiberinus, in nauvolexiâ Tibris, in poemate Tybris vocatur.* Dionyſius ubi de terrâ Latinorum:

——Ἧς διὰ μέσσης
Θύμβεις εἰλυόμενος κεκλιμένῳ ῥόον εἰς ἅλα βάλλῃ,
Θύμβρις ἰῦβρείτης, ποταμὸς Σαπλδίτῃσι ἄλλων,
Θύμβρις, ἰμερτῶ ἀπαντίμενος ἄνδιχα Ῥώμης.

Silius lib. 8.

Nec non ſceptiferi qui potant Tybridis undam.

Virg. Æn. 8.

——*Ego ſum pleno quem flumine cernis*
Stringentem ripas, & pinguia culta ſecantem
Cæruleus Tybris, cœlo gratiſſimus amnis.

Idem alibi:

——*Ubi Lydius arva*
Inter opima virum leni fluit agmine Tybris.

Tibia, Phrygia, in univerſum ſic dicta. Suidas: Τίβια, Φρυγία ὅλη. Vide Palmer. pag. 575.

Tibiſca, Mœſiæ infer. op. Ptol. *Sophia* Nigro.

Tibiſcum, Daciæ flu. in Jazygum confin. ad *Tibiſcum* flu. in Hungariâ Tranſdanubianâ.

Tibur, civitas in Sabinis 16. ab Urbe lapide, crebris fontibus irrigua, & ſingulari aeris temperie commendata. Ovid. Faſt. 4.

Et jam Telegoni, jam mœnia Tiburis udi
Stabant; Argolicæ quæ poſuere manus.

Horatius:

Ne ſemper udum Tibur & Æſulæ
Declive contempleris arvum &
Telegoni juga parricidæ.

Eſt autem hoc op. origine Græcum, à *Tiburto*, Catillo, & Coro Amphiarai liberis poſt prodigioſum patris ad Thebas interitum communiter conditum, & à *Tiburti* nomine natus maximi *Tibur* appellatum. Virg. Æn. 7.

Tum gemini fratres Tiburtia mœnia condunt,
Fratris Tiburti dictam cognomine gentem,
Catilluſque acerque Coras, Argiva juventus.

Silius lib. 8.

——*Et Tibur, Catille, tuum.*

Herculeum vocat. Propert. 2. 32.

Cúrve te in Herculeum deportant eſſeda Tibur?

Credo, quòd ibi templum Herculis. Strab. lib. 5. Τίβυρ, τὸ Ἡρακλεῖον. Pomis abundabat. Horat. lib. 1. Carm.

Et præceps Anio, & Tiburti lucus, & udis
Mobilibus pomaria rivis.

Hinc *pomeſium* vocat Columella, lib. 10.

Hic Turni lacus, & pomeſi Tiburis arva.

Idem Horat. 2. Sat. 4.

Picenis cedunt pomis Tiburtia poma.

Silius lib. 4.

Quoſque ſub Herculeis taciturno flumine muris
Pomifera arva creant.

Long. 36. 20. Lat. 42. 00.

Tiburtinus mons, locus ebore notiſſimus.

Mart. 7. 12.

De Tiburtinis albeſcere collibus audit.

Idem 8. 28.

Et Tiburtino monte quod albet ebur.

Ticinum, *Pavia*, urbs Inſubrum, poſt Mediolanum (à quo diſtat 20. m. p. in Auſt.) clariſſima Epiſc. & Acad. ac olim Langobardorum regia, ad Ticinum flu. Principatûs titulo illuſtris. Hanc inſigni errore Stephanus vicinam Ravennæ facit, à quâ 150. m. p. diſtat. Long. 31. 10. Lat. 44. 20.

Ticinus, *Teſino*, flu. Inſubriæ in Padum labens. Ejus mem. Silius lib. 4.

Cæruleas Ticinus aquas, & ſtagna vadoſo
Perſpicuus ſervat turbari neſcia fundo;
Ac nitidum viridi lento trahit amne liquorem;
Vix credas labi, ripis tam mibi opacis
Argutos inter volucrum certamina cantus,
Somniferam ducit lucenti gurgite lymphan.

Unde Claud. in 6. Conſul. Honorii:

Colla levant pulcher Ticinus, & Addua viſu
Cærulus.

Tifata, Livio & Velleio Campaniæ mons, Capuæ urbi imminens, teſte Dionyſio. Ejus mem. Stat. 4. Sylv.

Ceſſat apex procul iſta tuis, Tifata, Teate.

Silius lib. 12. ubi de Annibale:

——*Arduus ipſe*
Tifata invadit proprior, quâ montibus inſtat
Collis, & è tumulis ſubjectam deſpicit urbem.

Tifernum, urbs gemina Umbriæ: unum *Tiberinum* cogn. ſitum in planitie, non procul à Tiberi flu. à quo denominatur, vulgò *Citta di Caſtello*. Long. 35. 18. Lat. 43. 00. Alterum *Metaurenſe* dictum, ad *Metaurum* flu. in valle à priore 20. m. p. op. haud. obſcurum ducatus Urbinatis. Long. 35. 38. Lat. 43. 00.

Tifernus, *Phiternus*, Ptol. (ut quibuſdam placet) flu. Frentanorum, illos ab Apulis Daunïis dividens ex Apennino monte in mare Hadriaticum per Larinum ad Thermulas influens.

Tigava, Plin. Ptol. *Tigaviæ* Anton. urbs Maurit. Cæſar. mediter.

Tignia, flu. Piceni apud *Tignium* op. fluens. *Tenna* Franciſco Pamphilo, *Tinea* aliis.

Tignium, Piceni op. Cæſar. medium fere inter Firmum ac Tollentium. *S. Maria in Giorgio* Leandro. Long. 37. 25. 43. 15.

Tigrana, urbs Arm. maj. *Simolachach* Georgianis, *Tauris* Nigro & Theveto. Sed ſitus apud Ptol. haud convenit, cum *Tauris* in Mediâ ſit non in Armeniâ.

Tigranocerta, urbs Arm. maj. quæ *Tigranopolis*, ac *Tigranopetra*, teſte Appiano, dicta eſt, à Niſibi urb. Meſopot. 36. m. p. in Bor. ad Nicephorium flu. teſte Tacito, apud Maſium mont. qui Gordyæo finitimus eſt, teſte Strabone. Ea hodie *Sultania* Jovio dicitur, Bonacciolo vero *Sava*.

Tigris, inſignis Aſiæ flu. qui in Armeniâ maj. loco plano & conſpicuo naſcens per Arethuſam lacum ita tranſtulit, ut neque aquæ, neque piſces commiſceantur. Occurrente deinde Tauro in ſpecum demergitur, & ab altero ejus montis latere erumpit, & mox per Thoſpiten lacum tranſvectus, rurſus in cuniculos mergitur, & poſt 20. m. p. luci redditur. Poſt hæc Meſopotamiam ab ortu alluit, tandemque in duo diviſus cornua, in Euphratem influit, à quo in Perſicum ſinum defertur. Dionyſius:

——Πόλαμὸς ἄκρος ἀπ' ἀνίσων
Τίγρις ἰὼῤῥέπτης φέρεν.——

Solinus cap. 40. *In Armeniæ majoris regione caput tollit, mirè quam lucido conſpicuoque fonte, in loco haud edito, qui Elongoſine nominatur; nec tamen ab exordio totus eſt. Primum pigrè fluit, non cum ſuo nomine, at cum fines Medorum invectus eſt, Tigris dicitur: ita enim Medi nominant ſagittam.* Luc. lib. 3. verſ. 256.

Quaque caput rapido tollit cum Tigride magnus
Euphrates, quos non diverſis fontibus edit
Perſis, & incertum, tellus ſi miſceat amnes,
Quod potius ſi nomen aquis. Sed ſparſus in agros
Fertilis Euphrates Phariæ vice fungitur undæ:
At Tigrim ſubito tellus abſorbet hiatu,
Occultoſque tegit curſus, rurſuſque renatum
Fonte novo flumen pelagi non abnegat undis.

Juſtinus lib. 42. *A cujus* (Armeniæ) *montibus Tigris fluvius modicis primo incrementis naſcitur: interjecto deinde aliquanto ſpatio, ſub terras mergitur; atque ita poſt quinque & viginti millia paſſuum grande jam flumen in regione Sophene emergit, ac ſic in paludes Euphratis recipitur.*

Boetius lib. 5. de Conſ. Phil.

Rupis Achæmeniæ ſcopulis, ubi verſa ſequentum
Pectoribus figit ſpicula pigna fugax;
Tigris & Euphrates uno ſe fonte reſolvunt,
Et mox abjunctis diſſociantur aquis.
Si coeant, curſumque iterum revocentur in unum,
Confluat alterni quod trahit unda vadi:
Convenient puppes, & vulſi flumine trunci,
Miſtaque fortuitos implicet unda modos:
Quos tamen ipſa vagos terræ declivia caſus,
Gurgitis & lapſi deſluus ordo regit.

A Seneca *Violentus* dicitur, à Nonno ὠκυρέεθρος, & in Artholog. lib. 3. legimus:

Ἰκνεῦνται μὴ Τίγριν ἀγάῤῥοον ἐνδάδε κεῖθι.

Heſychius: Τίγρις, πόλεμος Πέρσαις, καὶ ὁ τὸν πόλεμον ῥοιζῶν, καὶ ζέων. Παρὰ μὲν Ἰουδαίοις Φοισὼν, παρὰ δὲ Ἕλλησι Τίγρις. Ubi tamen per Φοισὼν videtur intelligere Euphratem, qui Ebræis פרת *perâth*; à fertilitate. Vide Lud. de la Cerdam in illud Virg. Eccl. 1.

Aut Ararim Parthus bibet, aut Germania Tigrim.

Et Arrianum lib. 7. de exped. Alex. *Sylax* quondam vocatam tradit Euſt. *Sollax* habet Plut. lib. de Flum. *Hidekel* Ebræis dicitur, teſte Ar. Montano. *Tegil* hodiè nominari ſcribit Caſtaldus & *Sir* Pinetus. *Diglath* vocat eum Joſephus, *Diglito* quoque eum vocari eâ parte nempe quâ tardior fluit, Plinius auctor eſt, cui etiam *Paſitigris* dicitur, ut & Arriano. Euſtathius alium *Tigrim* in Paphlagoniâ eſſe ait, ex Xenophonte.

Tigulia, ſive *Tigullia*, op. Liguriæ in orâ litorali, ad ort. medium inter Genuam urb. ad occ. & Erycis portum ad ort. utrinque 30. m. p. *Seſtri di Levante* teſte Aug. Juſtiniano.

Tigurinus pagus, Cæſari in Helvetiis eſt. Rhellicanus credit *Zurich* hodie vocari. Poſteriores ſæculi ſcriptoribus *Tigurum* appellatur, urbs ad Limagum flu. in Helvetiâ. Long. 30. 20. Lat. 46. 58.

Til, Aſiæ amnis quem gens Sogor accolit. Turci *Nigrum* vocant, & antiquiſſimi principes *Ver* & *Cuni* nominarunt. Nicph. l. 18. cap. 30.

Tilaventum, majus & minus, Venetorum reg. flumina apud Plin. ſunt. *Tilavemptum* Ptolemæus habet. Leander hos fluvios hodie in Foro Julio deſcribit, dicique majus *Tagliamento*, minus autem *Stella* ab indigenis vocari.

Tileburgum, vicus Albionis apud Thameſim flu. infra Londinium urb. haud procul. Beda. Vulgò *Tilbury*.

Tillium, Sardiniæ urbs litoralis verſus occ. Ptol. Hodie *S. Reparata* Moletio.

Tilogrammum, Indiæ intra Gangem urbs. Ptol. *Catigan* Caſtaldo.

Tilos, vide *Tylos*.

Tilox, Corſicæ promont. apud Calviam op. Ptol. Capo *Revelat*, vel *Chevalar*, M. *Tignoſo* Ferrario.

Tilphoſſa, Strab. *Tilphuſia* Apollodoro fons Bœotiæ ſub *Tilphoſio* monte labens, ubi Tireſiæ vatis ſepulcrum eſt, qui ibi ex aquâ frigidâ epotâ interiit, teſte Ariſtoph. Pindarus. Μνημάδες ἀμύσσοιον ὕδωρ τιλφώσας ὑπὸ κλησιχλύτου. A *feracitate* dici videtur, quaſi תל פוש *Tel-phus*, h. e. *mons ferax*. Bochartus.

Timavus, flu. maximus Carnorum, ſed breviſſimi decurſus 19. fontibus ex vicino monte erumpens, quibus confluentibus vix ad 2. m. p. latiſſimus Hadriaticum pelagus ultra Aquileiam 7. Tergeſte verſus petit. Virg. Æn. 1. de Antenore:

Antenor potuit——
Regna Liburnorum, & fontem ſuperare Timavi.
Unde per ora novem vaſto cum murmure montis
It mare præruptum, & pelago premit arva ſonanti.

Claud. de 6. Conſul. Honorii:

Mincius, inque novem conſurgens ora Timavus;

Lucanus:

Atque Antenorei diſpergitur unda Timavi.

Martialis 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo.

Hodie in foro Julio deſcribitur à Leandro, qui dicit eum *Timavo* vocari. Niger vero eum *Larechia* nominat. Martialis dat ei ſeptem tantum ora. 4. 25.

Et tu Ledæo felix Aquileia Timavo
Hic ubi ſeptenas Cyllarus hauſit aquas.

Strabo etiam ἑπτὰ στόμας huic fluvio diſertim adſignat l. 5. Non deſunt qui octo. Unde cautius & indefinite alibi Mart. 8. 28.

An tua multifidum numeravit lana Timavum.

Et abſolute *ora* 13. 81.

Laneus Euganei lupus excipit ora Timavi.

Vide Cluv. Ital. Ant. pag. 189.

Timethus, Siciliæ flu. *Il Patteſe* Fazello, ſic ab urbe nominatus,

minatus, *Traina* aliis, flu. Siciliæ in orâ occiduâ, inter Agathyrium ad Auſt. ac Tyndarum ad Bor. juxta urb. Pactenem mari exceptus.

Tina, Ptol. flu. Albionis per Northumbriam in ort. fluens, vulgò *Tine*, Camdeno, ad cujus oſt. op. & portus *Tinmouth* à Bervico in contin. Scotiæ 50. m. p. in meridiem.

Tinda, *Stabulum Diomedis* Anton. op. olim Thraciæ mediter. inter Philippos ad occ. 61. & Maximianopolim ad ort. 18. m p.

Tingi, *Tingis* Ptol. *Tingios* Steph. corruptè pro *Tingis*, vulgò *Tanger*, colon. & urbs Mauritaniæ Tingitanæ caput, extra Herculis columnas, inter Septam ad ort. 60. & Ziliam ad occ. 24. m. p. à Lixia 54. De ea Sil. l. 3.

Et Tingin rapido mittebat ab æquore Lixus.

Tinia, Plin. *Teneas* Strab. Umbriæ flu. in Tiberim fluens. *Topino* Leandro. Sil. l. 8.

In Tiberim properans, Tiniæque inglorius humor.

Vide Plin. 3. 5.

Tinnetio, vicus Rhætorum Anton. *Tintſchen* Germanis, teſte Tſchudo.

Tinurtium, op. Gall. Celt. ad Ararim flu. Spartianus in Severo. Vulgò *Tournon*. Long. 26. 15. Lat. 46. 00.

Tiriſcum, (quod jam *Taros* dicitur) op. Daciæ; *Turo* Lazio, aliis *Groſſchana* in Valachiâ.

Tiriſſa, urbs Macedon. in Emathiâ. Ptol. *Leſterocori*, teſte Moletio.

Tiriſta, Ptol. vulgò *Driſta*; urbs Myſiæ infer. hodie metropolis in Bulgariâ.

Tiriſtria, vulgò *Capo Lemano*, Myſiæ inf. promont. in orâ maris Euxini, inter Dionyſiopolim & Odeſſum. Ptol.

Tirolis, reg. Germ. non obſcura, tit. Comitatûs inſignis, partem Rhætiæ, partem Norici magnam, & partem minimam Cenomannorum Italiæ complectens, Auſtriacis principibus parens.

Tirynths, flu. Argivus. *Tirynths* vero *Tirynthi* Heſychio, nomen urbis, patriæ Herculis in Peloponneſo quæ proxima Argis eſt, unde Hercules *Tirynthius* appellatus eſt, quamvis Thebanus quoque vocatur.

Tiſobis, flu. Albionis per Walliam fluens pelago apud Aſaphenſem urb. exceptus, vulgò *Teſe*. Aliis *Cluyd Conwey* vero Camdeno. *Tæſobis* Ptolemæo. Sic enim ille lib. 2. cap. 3. Τοσόβιος ποταμὸς ἐκβολαί.

Tiſſa, Siciliæ urbs. *Randazo* Nigro. Sil. lib 14.

Venit Amaſtra viris & parvo nomine Tiſſe.

Titareſius. Heſychius: Τιτηρήσιος, ποταμὸς Ἠπείρου. Ubi Grammaticus alias longè doctiſſimus ſuam in Geographicis inſcitiam prodit: Eſt enim Pieriæ & Theſſaliæ flu. longè ab Epiro. Sed fefellit eum Homerus, qui eò quòd de Peræbis dixit Iliad. β.

——Μενεσθόλεμοί τ' Πιρεβοί,
Οἵ περὶ Δωδώνην δυσχείμερον οἰκί' ἔδοντο
Οἵ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιτηρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο.

Putavit Titareſium ac Dodonem eſſe in eodem regionis tractu. Sed in eo falſus eſt. Duplices enim *Peræbi*, qui cum à planis Theſſaliæ locis à Lapithis pulſi fuerunt, bifariam diviſi ſunt: Alii ad Olympum, & Pieriæ loca montuoſa, unde fluit Titareſius, habitavere; alii ad Æthicas profecti ſunt, & ibi manſerunt in montibus Theſprotiæ ac Dodonæ vicinis; qui nihilominus propter idem nomen & conſanguinitatem uniti ſub Guneo duce ad Trojam profecti ſunt. Lucanus hunc flu. *Titareſum* vocat, lib 6.

Solus ab alterius gremio cum venerit undâ
Defendit Titareſius aquas, lapſuſque ſuperne
Gurgite Penei pro ſiccis utitur arvis.
Hunc fama eſt Stygiis manare paludibus amnem,
Et capitis memorem, fluvii contagia vilis
Nolle pati, ſuperumque ſibi ſervare timorem.

Nimirum voluit exprimere illud Homeri Iliad. β. ubi ſupra:

Οἵ τ' ἀμφ' ἰμερτὸν Τιτηρήσιον ἔργ' ἐνέμοντο,
Ὅς ῥ' εἰς Πηνειὸν προΐει καλλίῤῥοον ὕδωρ,
Οὐδ' ὅγε Πηνειῷ συμμίσγεται ἀργυροδίνῃ,
Ἀλλά τε μιν καθύπερθεν ὁμαρτέει, ἠΰτ' ἔλαιον,
Ὅρκου γὰρ δεινοῦ, Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀπορρώξ.

Tium, Τίον Ptol. *Teium* Strab. Tio etiam hodie, teſte Moletio, urbs marit. Paphlagoniæ, à Mileſiis condita, teſte Melâ. Quidam confundunt hanc urbem cum *Teo* urbe Ioniæ, Anacreontis patriâ. Long. 60. 00. Lat. 44. 00.

Tmarus, Theſprotiæ in Epiro mons *Tomarus* Plinio & Solino. Unde *Tmarius*. Heſychius: Τμάριος Ζεὺς ἐν Δωδώνῃ. Callimachus hym in Cererem:

Ὤρεσιν ἐν Τμαρείοισι.——

Tmolus, mons Phrygiæ magnæ, ex quo Pactolus fluit, in contin. Lydiæ (ad flu. cognom. in Mæandrum per Sardes, quas alluit influentem, cujus mem. Herod. & Plin.) in agro Trallenſi & Sardenſi, vitibus conſitus, qui & *Tempſis* dictus eſt, teſte Plinio; quem vide 15. 29. Virgil. Georg. 2. de variis vitium generibus:

Tmolus & aſſurgit quibus & rex ipſe Phanæus.

Theophr. 4. Hiſt. cap. 6. Τμῶλος ἔχει ἀμπέλων. Auctor Tragœdiæ Thebaidos:

Hinc nota Baccho Tmolus attollit juga.

Ovidius Pont. 4. 15.

Africa quos ſegetes, quot Tmolia terra racemos.

Strabo lib. 13. in genere. Τμῶλος εὐδαίμων ὄρος. Et lib. 14. inter loca quæ aſſerunt ἄνυδρα ἄκτισε, numerat Tmolum. Et iterum de eodem *Tmolo*, & locis aliis ita ait: διαφέρεις χρησιμώσιν, ἢ πρὸς κάλλωσιν, ἢ πρὸς ἰδιότητας ἰατρικάς. Huc pertinet hymnus Orphei ad Sabazium, ubi ait Bacchum inſutum à Jove femori, & eductum:

——Ὅπως τετάγεσμαι ἔλθῃ
Τμῶλον ἐς ἠράσιον.——

Crocum quoque plurimum gignit hic mons. Virg. Georg. 1.

——*Nonne vides croceos ut Tmolus odores,*
India mittit ebur?——

Nam ibi per *odores croceos*, vulgaris Servius *crocum* intelligit, cujus interpretatio commoda eſt. Nam Solinus, Columella, & Martianus aiunt hunc montem eſſe florentiſſimum croco: primus cap. 53. ſecundus lib. 3. cap. 8. poſtremus lib. 6. cap. de Phrygiâ; in quo, ubi legitur *Tmolus loco florens*, legendum *croco*, ex doctorum cenſurâ. Alii tamen per *croceos odores*, vinum redolens & fragrans intelligunt. Sil. Italicus lib. 7.

Is montis decus, atque ex illo tempore dives
Tmolus.

Dicitur quoque *Timolus* vel *Tymolus*, teſte Steph. Ovidius Met. 6.

Deſeruere ſui Nymphæ vineta Timoli.

Ubi tamen alii *Tmoli* legi debere contendunt. Idem Ovid. Met. 11.

——*Freta proſpiciens latè riget arduus alto*
Tmolus in aſcenſu: clivoque extenſus utroque,
Sardibus hinc, illinc parvis finitur Hypæpis.

In hujus montis cacumine 150 annis vivere ſolent. Mucianus author eſt. Verba ſunt Plinii 7. 49.

Tobius, *Towy* ſeu *Towy* Camdeno, flu. Albionis per Walliam in Oceanum ad Maridunum decurrens.

Tobrus, urbs Africæ propriæ. Ptol. Eandem cum Tuburbo Antonini eſſe credit Simlerus.

Tocharі, pop. Indiæ vel Sericæ. Ptol. Dionyſius:

Καὶ Τόχαροι φρῦγες ἑταῖροι.

Toletum, *Toledo*, urbs aliis Carpetanorum caput, poſtea Gothorum regia & Maurorum; hodie Caſtellæ Novæ cap: & antea regum ſedes. Ampla eſt & elegans, cum arce antiqua in colle; ſed deficit indies, à paucis habitata, vix 6000 incolas continens. 42. leuc. Hiſpanicis diſtat à Cordubâ in Bor. & 50. à Valentia. Long. 16. 40. Lat. 40. 02.

Toliapis, *Shepey* Camdeno, inſ. Albionis in mari Germanico contra Trinobantes, & Thamefis oſtia: ubi etiam Counos *Goeyinge* haud procul ab oſtio Thameſis.

Toliſtobii, *Toliſtobogi* Strab. & Ptol. qui & *Tectoſages*, pop. Galatiæ in Aſiâ. Τολιστοβόγιοι Stephano.

Tolоſa, vulgò *Thouloufe*, colon. & urbs Gall. Narbon. in Aquitan. contin. ad Garumnam flu. Dicitur & *Tholoſa*. Hinc *Aurum Tholoſanum*; de quo vide Cic. 2. de N. D. Gellium & Juſtin. Long. 22. 15. Lat. 43. 30.

Tholoſa, *Toloſa*, urbs Hiſp. in Guipuſcoâ prov. prope Orium flu. ad radices M. Pyrenæorum, vix 4. leuc. ab Oceano Cantabrico ad meridiem. Long. 19. 00. Lat. 43. 25.

Tomarus, (vide *Tmarus*) Strab. & Steph. mons Theſprotiorum Dodoneo oraculo imminens. Orpheus in Argonauticis, ubi de Argo:

Δὴ τοτ' ὄπαζεμένων Τομαρίδες ἔκλαγε φηγοί.

Dicitur per conciſionem *Tmarus*. Unde Virg. Ecol. 8.

Aut Tmarus, aut Rhodope, aut extremi Garamantes.

Tomos, Æſian. & Strab. *Tomi* Ptol. *Tomis* Marcellino, *Tomiſwar* Cælio-Calcagnino, *Kiow* Ciofano; ſic *ab inciſione* Abſyrti fratris Medeæ ibi ſecti dicta, urbs Myſiæ infer. in orâ maris Euxini, ubi Ovidius exulavit. Ovid. Triſt. 3. elegia 9. cui Titulus *Unde Tomos dicta?*

Inde Tomos dictus locus hic, quia fertur in illo
Membra ſoror fratris conſecuiſſe ſui.

Cic. in orat. pro lege Manilia: *Primum ex ſuo regno ſic Mithridates profugit, ut ex eodem Ponto Medea illa quondam profugiſſe dicitur, quam prædicant in fuga fratris ſui membra in iis locis quà ſe parens perſequeretur, diſſipaviſſe, ut eorum collectio diſperſa, maroque patrius celeritatem perſequendi retardaret.* Statius in Sylvis:

——*Nec triſtis in ipſis*
Naſo Tomis.——

Pop. *Tomitæ.* Ovid. Pont. 1. 5.

Non vacat in quâ ſint poſiti regione Tomitæ
Quærere.

Hinc *Tomitanus.* Idem Pont. 1. 3.

Naſo Tomitanæ jam non novus incola terræ.

Long. 55. 00. Lat. 45. 50.

Tonice, Ptol. *Zazella* nunc teſte Stuchio, urbs & emporium Æthiopiæ ſub Ægypto ad ſinum Barbaricum inter Sarapionis portum & promont. ad Bor. & Raptam metrop. ad merid. Aliis eſt *Mombaza*, urbs regia & ampla in eadem regione.

Topiris, Ptol. *Topirium* Anton. *Doberus* Thucyd. *Toprus* ſeu *Toparum* Procop. *Ruſio* nunc, teſte Jo. Lydo, urbs Thraciæ à Philippis 38. m. p. in ort. ab Hadrianopoli 132.

Torini, pop. Scythiæ Jaxamatis proximi, ubi perfecti mellis copia. Val. Flac. lib. 6.

Mellis bonos Torinis, ditant ſua mulctra Satharchen.

Tornacum, olim Nerviorum in Gall. Belg. civitas. Hodie *Tournay.* Petrus Apianus dicit *Bagadum* eſſe. Ptolemæi.

Toronaicus ſinus, Ptol. *Golfo di Rampo* Nardo, *Golfo di Agiomana* Caſtaldo, ſinus Macedon. inter Singiticum & Thermaicum.

Torone, op. geminum: unum Epiri in orâ litoreâ, inter Sybotam, & oſt. Acherontis flu. *Parga* Nigro. Alterum Macedon. ad ſin. Toronaicum, inter Derrim & Caſſandriam, à *Torone* Neptuni nliâ, teſte Steph. ſic dictum. *Longo* Sophiano, *Ramero* Nigro. Vide Steph.

Toroneſium, litus & op. Angliæ in comitatu Devoniæ, vulgò *Totnes* Camdeno.

Tougeni, pop. Helvetiorum, quibuſcum Marius Rombellum getiit. Strabo. Horum urbs *Tuggium*, ſeu *Tougium* vulgò *Zug*, unus ex 13. Helveticis conventibus ad lacum Tugient. inter Luceriam ad occ. 2. & Tigurum ad Cæc. 3 leuc.

Toxandri, pop. Belgii, quorum reg. *Toxandria* Marcellino cum *Toxandro* op. cogn. in Brabantia. Ammiani locus eſt l. 17. *Quibus paratis petit primos omnium Francos, eos, viz. quos conſuetudo Salios appellavit, auſos olim in Rom. Solo apud Toxandriam locum habitacula ſibi prælicenter figere.*

Trachas, urbs Latii. Ovid. Met. 15.

Antiphatæque domus Trachaſque obſeſſa palude.

Trache, inſ. parva inſtar ſcopuli in mari Ionio apud Corcyram.

Trachea, ſeu *Trachia* apud Strab. tota Hauria apud Strab. dicitur, teſte Steph.

Trachin, vel *Trachis*, vel *Trachyna*, urbs Phthiotidis, à quâ *Trachinia* reg. ad. ſin. Maliacum ſub monte Oetâ.

Trachina, urbs Latii quæ nunc *Tarracina.*

Trachinia, regiuncula Phthiotidis in orâ ſinûs Maliaci, ubi Heraclea urbs cognomine *Trachin* cujus mem. Ovid. Met. 11. ubi *Herculeam Trachina* vocat. Hinc *Trachinius* apud eundem Ovid. ibidem.

Hæc quoque quæ ſequitur ventis Trachinia puppis.

Trachiris, Libyæ infer. flu. Ptol. *Gambea* Barraſo.

Trachones, duo colles Cœleſyriæ apud Damaſcum. *Hippos mons* Ptol. Inde pop. *Trachonitæ* in Arabiâ.

Trachonitis, *Bacar* hodie, teſte Guil. Tyrio, reg. Palæſtinæ, quæ & *Iturea* Straboni, & *Petræa* Hegeſippo in Cœleſyriâ, inter mont. Libani, & lacum Tiberiadis. Vide Plin. 5. 14.

Træmenothyritæ, Troadis pop. quos Tzetzes *Grimenothyritas* vocat.

Tragaſæ, reg. Epiri, à *Tragaſo* quodam, in cujus gratiam Neptunus ſalis denſationem fecit: unde *ſal Tragaſæus.* Steph. Heſychius: Τραγάσαι, οἱ ἅλες, οἱ ἀπὸ Λέσβου. Ubi legendum Τραγασαῖοι ἅλες. Putavit *Tragaſæos ſales* in Lesbo inſula fieri ſolere. Sed ipſe Stephanus ait, Tragaſas urbem fuiſſe in continenti. Jul. Pollux, lib. 6. c. 10. Ἅλες Τραγασαῖοι, Λέγει δὲ καὶ Τραγάσαι τροχιλίαι. Sed ut patrocinor hoc loco Heſychio, ea merx, ut credo, abundabat Lesbi, & ob vicinitatem illius ſalis, ibi maximum fiebat commercium: ideo dixit Λέσβου, quòd in alias Græciæ occidentalis partes ferebantur ii ſales. Palmer.

Tragia, *Tragias*, & *Tragæa*, Steph. inſ. maris Ægæi parva apud Samum, quam Strabo ante Miletum urb. Cariæ deſcribit, qu. inter allum & Samum. Item op. Naxi inſ. ubi Apollo colebatur. *Tragæus* dictus Steph.

Tragurium, *Trau*, inſ. Dalmatiæ proxima cum urbe cognomine. Vide Plin. 4. 21. Long. 40. 40. Lat. 43. 36.

Trajana, Picenorum urbs Ptol. Aliis *Triana.*

Trajana colonia, op. Germ. infer. ad Rhenum. Anton. *Keyſerwerd* Ortelio.

Trajana legio, Ptol. op. Germ. ſup. ad Rhenum. Ptol. *Drechſhauſen* Ortelio.

Trajana via, in Apuliâ, inter Beneventum in Hirpinis & Brunduſium in Salentinis.

Trajani monumentum, op. Germ. infer. ad Rhenum, & Francofurdam urbem. *Cronburg*, vel *Tranburg*, teſte B. Rhenano.

Trajani pons, Hiſp. urbs ſuper Tagum flu. *Ponte de Alcantara* Cluſio.

Trajanopolis, urbs Thraciæ inter Maximianopolim ad occ. 58. & Apros ad ort. 23. m. p. ab Hadrianopoli ad Euronotum 86. Item urbs Phrygiæ magnæ Ptol. Fuit etiam urbs Siciliæ mediter. *Dragina* Curopalatæ, *Troyanopolis* autem legit Fazellus. Vide *Tranum.*

Trajanus, flu. Ægypti. Ptol. Hujus oſtium apud Moyſen *Pihahiroth* vocari dicit Becanus.

Trajanus portus, op. olim & portus Tuſciæ in orâ inter Populonium ad occ. & Telamonem ad ort.

Trajectum, geminum: ſuperius quod ad *Moſam*, & inferius quod ad *Rhenum* nominatur. Superius *Maeſtricht* vocatur, urbs Germ. infer. in Brabantiâ, à Coloniâ 12. leuc. in occ. Antuerpiam verſus, à Leodio 4. leuc. in bor. quòd ab Aquiſgrano in occ. Long. 27. 12. Lat. 50. 50. Inferius *Utrecht*, urbs. Germ. infer. in Batavis à Coloniâ 23. leuc. in bor. diſtans, à priore Trajecto 21. leuc. in Bor. & Cæc. recedens. *Ultrajectum* quoque Latinè dicitur. Long. 26. 26. Lat. 52. 10.

Trajectum, item Francorum geminum: Unum ad *Mœnum* in Franconiâ, emporium max. & urbs libera, à Moguntiâ 4. leuc. à Spirâ 12. Alterum ad *Oderam* in Marchia. Utrumque vulgò *Franckford.*

Trajectus, pagus Albionis ad Sabrinam flu. in Angliæ & Walliæ confin. Briſtolio, Cheſtovioque vicinus. *Auſtclive* Camdeno.

Tralles, & *Trallis*, num. ſing. Plin. & Ptol. quæ prius *Euanthia*, *Seleucia*, & *Antiochia*, dicta eſt, teſte Plin. *Chora* Nigro, urbs Lydiæ ab Epheſo ad 30. m. p. in Eurum. Juvenalis Sat. 3.

Hic Andro, ille Samo, hic Trallibus aut Alabandis.

Long. 58. 40. Lat. 38. 06.

Tranſylvania, vel *Ultraſylvania*, quæ & *Pannodacia* & *Dacia* Ripenſis, vulgo *Sibemburgen* dicitur, pars fuit olim Daciæ, & extrema ejus reg. trans montes Carpathios ad Axiacum flu. uſque producta. Hanc cingunt 2. Walachiæ, Tranſalpina & Moldavia: illa Danubio, hæc mari Euxino admota; utraque cum Tranſylvaniâ, eam Europæ nunc occupant partem, quæ olim Daciæ erat. Vide Bonfin. lib. 1. rerum Hungaricarum.

Trapezus, urbs juxta Pont. Eux. Sinopenſium colonia, hodie *Trebiſonda.* Vide Steph. & Stuk. ad Arr. per. pag. 67. Long. 71. 06. Lat. 44. 03.

Trebia, Gall. Ciſalp. flu. non procul à Placentiâ, ex Apennino defluens; juxta quem Annibal L. Sempronium Conſ. maximâ clade profligavit. Apud Polybium Τρεβίας πόλαμὸς, corruptè apud Appianum Τρεβίας Silius. lib. 4.

——Planitiem metuens Trebiamque petebat.

Lucan. lib. 2.

——quod non in Punica nati
Tempora Cannarum fuimus Trebiæque juventus.

Long. 31. 44. Lat. 44. 45. Item Celtiberorum civitas in Hiſpaniâ.

Trebula, op. Sabinorum, pop. *Trebulani.* Apud hos præſtantiſſimi fiebant caſei. Mart. 13. 33.

Trebula nos genuit: commendat gratia duplex,
Sive levi flammâ, ſive domamur aquâ.

Vide Plin. 3. 5. Signate de hujus urbis voluptatibus, deliciis, & blandimentis extat epigramma Mart. lib. 5.

Humida quà gelidas ſubmittit Trebula valles,
Et viridis cancri menſibus alget ager,
Rura Cleonæo nunquam temerata leone
Et domus Æolio ſemper amica noto.

Eſt autem Trebula eadem cum Mutuſcis, tantum diverſum nomen. Ita enim Plinius 3. 12. *Trebulani qui cognominantur Mutuſcæi.* Errat vero inſigniter Servius, cum ſcribit hanc Trebulam, Mutuſcæam eſſe eam quæ poſtea dicta Trebia, ubi Annibal Romanos delevit. Ea enim in agro Picentino fuit, longe autem ab hâc Trebulâ quæ in Sabinis.

Trecæ, *arum*, urbs nobilis & potens in Campaniâ Gallicanâ. *Troye en Champaigne.* Long. 25. 15. Lat. 48. 08.

Trecaſſes. Vide *Tricaſſini.*

Treviri, *Treveri* Melæ & Plin. *Triviri* Ptol. pop. urbs Galliæ Belg. ad Moſellam flu. vulgò *Triers*, vel *Treves* antiquiſſima, ut volunt, omnium urb. Europæarum, à *Trebetâ* Nini Aſſyriorum Regis fratre condita & nominata, an. ante Χριστὸν 1496. Æn. Silvius. Lucan. lib. 1.

Tu quoque lætatus converti prælia Trevir.

Auſon. in Catalog. urbium:

Treverïæque urbs ſolum quæ proxima Rheno.

Hujus urbs Archiepiſc. unus eſt ex Imperii Electoribus, urbis

ac

ac Trevirensis ditionis Dominus. Zosimus Comes de hâc urbe: Ἔστι δὲ αὕτη πόλις μεγίστη τῆς ἄνω τῆς Ἀλπεις ἐθνῶν. Long. 28. 06. Lat. 49. 50.

Triballi, vulgò *Bulgari*, pop. Mysiæ infer. teste Nicephoro & Laonico, cum Lazio & al. quorum reg. *Bulgaria*. In his feruntur fuisse qui visu fascinabant, & interimebant quos irati diutius & fixis oculis aspexissent, teste Plinio. Hos Steph. in Illyrico perperam ponit.

Tribori, Gall. Belg. pop. Ptol. Hodie *Trierische* possunt appellari ab eorum metropoli *Trier*.

Triboces, *Tribocci* Ptol. *Tribochi* Plin. pop. Germ. super. quorum reg. Alsatia, vulgo *Elsas*, cujus caput est Argentoratum.

Tribulium, *Tribunia* Lib. concil. urbs Dalmatiæ inter Epidamnum & Rhizanam. Vulgò *Trebigna*.

Trica, aut potius *Tricca*, urbs Thessaliæ, à *Tricca* Penei filiâ dicta. Steph. Plin. vers. 3. 10. *Tricam* & *Apinam* op. quondam fuisse Apuliæ scribit; à Diomede condita, quæ eversa in proverbium abiit. Nam *Tricæ* pro nugis, rebusque futilibus accipiuntur ac etiam pro impedimentis, ut frequenter apud Cic. Unde *tricari*, verbum, & *tricones*, qui nugis alios detinent, & *Tricinus quæstus*, qui tarde fit, & *Tricæ Atellanæ* apud Varr. pro nugis impeditissimis. Long. 47. 15. Lat. 40. 10.

Tricassini, Ammian. *Trecasses* Plin. *Tricasses* Anton. *Tricassii* Ptol. vulgò *Troyes* pop. & urbs Gall. Celt. in Belgicæ confin. sive è contra, à Rhemis 26. leuc. in ort.

Tricastini, pop. Gall. prope Druentium flu. Hinc *Tricastinus*. Silius lib. 3.

Jamque Tricastinis incedit finibus agmen.

Tricca, vide *Trica*. Est autem Estiotidis Macedoniæ reg. urbs. Ptol. *Tricala* Sophiano & Bellonio. Hic natus est Esculapius, qui ob id *Triccæus* dicitur.

Tricesimæ, Germ. urbs. Ammianus, quam Pet. Divæus putat eandem esse cum *Legione Trigesima Ulpia* Ptolemæi; & an ea Ultrajectum in Hollandiâ designetur, se nolle contendere ait. Vide *Utricesium*.

Tridentum, Tridentinorum cap. in Rhætia propria, urb. satis culta; sedes in valle inter altissimas montes posita Concilio suo Oecumenico, uti Romanenses volunt, sed potius Conciliabulo Italico, si verum velimus, sat celebris, vulgo *Trent*. Subest proprio Episcopo, sub clientela tamen Imperatoris, uti Comitis Tirolis; 28. mill. Germ. distat ab Oeniponte in merid. 6. à Bolsano, 4. à proximiori orâ Lacûs Benaci in Cæciam, & 8. à Veronâ in Bor.

Trifolinus, mons Campaniæ Neapoli imminens, sic à *trifolii* copiâ dictus. Unde *vinum Trifolinum* apud Martialem 31. III.

Non sum de primo fateor Trifolina Lyæo.

Trigaboli, pop. Gall. Cisalp. ut Leander scribit inter 2. Padi flu. ostia habitantes, quos postea *Tesalios* ait vocatos.

Trigemina, porta Romæ dicebatur per quam *Trigemini* fratres Horatii exierunt; eam Marcellinus *Ostiensem* vocat, teste Marliano, qui eam hodie *Porta S. Pauli* vocari scribit.

Triglypton, Indiæ extra Gangem urbs. Ptol. *Pegu* Castaldo. Long. 154. 00. Lat. 18. 00.

Trileuci, 3. scopuli Oceani Cantabrici in orâ Hisp. Bor. *Pennas de Guzman* Ortelio; ubi op. *Trileucum*.

Trimmanium, *Trimammion*, Anton. op. Mysiæ inf. ad Istrum flu. *Drimago* Ortelio.

Trimontium, op. Albionis in Selgoviis apud oram occiduam, inter Angliam, & Scotiam, *Atteruth* nunc, teste Camdeno. Item urbs Thraciæ eadem quæ *Philippopoli*.

Trinacria, Sicilia à *trinangulari* figurâ sic dicta, quæ & *Triquetra*. Et hæc vera interpretatio est; quanquam Sibylla vult à *Trinaco* dictam: Ἦν ἔλιον Τρινάκῃ ἀνηρ ὑὸς Παντυμάδαο δαΐφρων. Hinc *Trinacrius*. Virgil.

Præstat Trinacrii metas lustrare Pachyni.

Item *Trinacris*, ut *Hybla Trinacris* apud Ovidium: Idem Fastorum 4.

Terra tribus scopulis vastum procurrit in æquor
Trinacris, à positu nomen adepta loci.

Idem Ovid. Met. 5.

Vasta Giganteis injecta est insula membris
Trinacris.

Trinium, flu. Frentanorum in Aprutio (cum op. cogn.) ex Apennino monte, ubi is *Maiella* vocatur, profluens, & in mare Hadriaticum labens.

Trinobantes, *Trinovantes* Tacito, pop. Albionis, quorum reg. *Middlesex* hodie dicitur.

Triocala, *Triocla*, Ptol. *Tricala* & *Tricalum*, Steph. urbs Siciliæ apud oram Austr. pop. *Triocalini*. Ejus mem. Silius lib. 14.

Et mox servili vastata Triocala bello.

Nomen interpretatur Diodorus hoc pacto: Τριόκλα ἡ αὐτὴ φασι, διὰ τὸ τρία κλῆθρα ἔχειν, περὶτον μὲ ναυσταθμον ὄντων πλῶθ' διάφορων τῇ γλυκύτητι δύ' πηγῶν πηγχεομένων χάρεσιν ἀμπέλοιτον ἡ ἢ ἐλαιόφυτον, ἢ γεωργεῖσ δυναμένων βαυμαστῶς. Τέτταρα ὑπάλληλα ὀχυρώματα, &c.

Triphylia, eadem quæ *Elis*. Dicuntur autem *Triphyli* quod è *tribus* numero *tribubus* collecti sint, vel à *tribus portis*, vel à *Triphyle* matre Clytii. Steph. *Triphyllis* Dionysio vers. 409.

Τῆς πρὸς μὲ Ζεφύροιο Τειφυλλίδ' ἤθεα γαίης.

Hinc Jupiter *Triphyllius* dictus.

Tripolis, urbs gemina: Una Phœniciæ marit. & emporium ac sedes præfecti, inter Orthosiam ad Arctos 50. & Byblum ad merid. 36. m. p. sic vocata quod *tribus urbibus* stadio inter se distantibus olim constaret, seu quod *trium urbium*, h. e. Aradi, Tyri & Sidonis esset colonia, teste Steph. Dionysius vers. 914.

Καὶ Τείτολιν λιπαρὴν, Ὀρθωσίδα τ' Μάραβδόν τ'.

Long. 63. 30. Lat. 34. 20. Altera *Tripolis* Solino, *Leptis magna* Plin. Ant. & Ptol. (qui Neapolim & Leptim magnam eandem urb. facit) urbs Africæ litoralis apud Syrtim parvam ex *tribus urbibus* & ipsa constans, Taphris, Abrotono & Lepti magna, quæ ad eam constituendam convenere. Long. 42. 00. Lat. 31. 40. Erant aliæ hujus nominis urbes; una in Thessaliâ, teste Livio, alia in Cariâ, teste Steph. & alia in Lydiâ, teste Plinio. Pop. *Tripolitani*.

Tripontium, pagus Angliæ in Com. Northamptoniensi. Anton. *Toceter* Camdeno. Long. 19. 20. Lat. 52. 00.

Triquetra, Sicilia sic dicta. Horat. 2. Sat. 6.

Militibus promissa, Triquetrâ
Præmia Cæsar, an est Italâ tellure daturus?

Hinc *Triquetrus* adject. Lucret. lib. 1. de Empedocle,

Insula quem Triquetris terrarum gessit in oris.

Hinc Siciliam Lycophron τεἰσεγαν vocat *tricervicem*; Pindarus vero τετγλώχινα *tricuspidem*.

Trisanton, flu. Albionis cum op. cogn. in Australi orâ contra Vectim inf. decurrens. Ptol. op. vulgò *Southampton* dicitur in agro Hantonienfi.

Trismis, Mysiæ inf. op. Ptol. *Trachina* Nigro. Sed lege Τρισμὶς vel Τρωσμὶς, quomodo Const. Porphyrogenneta lib. 2. Them. dicitur. Antonini etiam itinerario *Trosmis* est, & Notitiæ Imperii.

Tritea, urbs Troica ab Arisbensibus condita. Alia inter Phocidem & Locros Ozolos. *Tritteas* vero in Achaiâ est. Steph. Pop. *Tritees* Herodoto.

Tritium Metallum, Hisp. Tar. op. in fin. Autrigonum excisum, *Treio* Moletio.

Tritium, *Tuboricum* Ptol. *Tobolicum* Pompon. op. Hisp. Tar. in fin. Vardulorum *Mondragon*; hodie, teste Hen. Coquo.

Triton, Africæ flu. ex *Tritonide* palude erumpens, à cujus nomine Pallas *Tritonis* & *Tritonia* dicitur, quòd circa hunc flu. vel lacum primùm apparuerit. Lucan. lib. 9.

Hanc & Pallas amat, patrio quod vertice nata
Terrarum primam Libyen (nam proxima cœlo est
Quod probat ipse calor) tetigit, stagnique quietæ
Vultus vidit aqua, posuitque in margine plantas,
Et se dilectâ Tritonida dixit ab undâ.

Silius lib. 3.

Hinc qui stagna colunt Tritonidos altæ paludis
Qua virgo (ut fama est) bellatrix edita lympha
Invento primam Libyen perfudit olivo.

Hinc *Tritoniacus*. Ovid. Met. 15.

Quum Tritoniacam novies subiere paludem.

Cæterum flu. hic *Triton* תריות *tarith* à Pœnis dicebatur, ἀπὸ τ' νομῆς, *à pascuo* sc. quia Nomadum pascuis initium erat à Tritone. Cum enim reliqua pars Africæ ut plurimum sit arabilis, à Tritone usque in Ægyptum plerique erant meri Nomades, carne solum & lacticiniis vesci soliti. Herodotus in Melpomene: Μίσχει δ' Τελωνὸς λίμνης ἀπ' Ἀργινόων Νομάδες εἰσὶ χρυσοφόροι τ' ἢ γαλαξιοπῶν λίβυες. Vide Boch. de Ph. Colon. pag. 533. In hâc palude Phla insulam ponit Herodotus. Alia est *Triton* palus ad montem Atlantem proxime Oceanum. Diod. lib. 3. [cujus mem. Claud. 1. de laud. Stil.

Hesperidum Triton, & Gir ditissimus amnis.]

Qui lib. 5. *Tritonem* flu. habet in Cretâ. Cæterum de Tritonia Minerva vide Meursium de regn. Athen. pag. 17.

Trituritа, inf. seu villa parva Hetruriæ, apud Arni flu. ostia. Rutilius Itin. lib. 1.

Inde Trituritam petimus, sic villa vocatur.

Triviæ lacus, *Stagnum Dianæ* Ovidio, *lacus Hippolyti* Statio, *lacus Nemorensis* Tranquillo, *Speculum Dianæ* Servio, *Lago di Nemo* Erythræo, lacus Latii apud Ariciam op. ab eo 4. m. p. distans. Virg. Æn. 7.

Audiit & longè Triviæ lacus, audiit amnis
Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Triviæ

Triviæ lucus, Nemus Triviæ Silio, *Gallinaria Sylva* Ciceroni, locus Campaniæ in ſinu Cumano. Sed aliis *Selva di Nemo* in Latio apud lacum *Triviæ*. Virg. Æn. 6.

Jam ſubeunt Triviæ lucos, atque aurea tecta.

Trivicum, Hirpinorum in Italiâ op. vulgò, nunc *Trevico* dictum, epiſcopali dignitate inſignitum. Horat. in Hodœporico:

———*Niſi nos vicina Trivici*
Villa recepiſſet.———

Triumphalis, porta Romæ dicta eſt, quòd per eam triumphantes victores in urb. deducerentur.

Triumpilini, Plin. ſedem habent juxta lacum Cumanum. Suntque Euganeorum reliquiæ, & vocantur hodie *Triplever*, & vallem Trupiam incolunt, teſte Simlero.

Troas, reg. Aſiæ min. quam Ptol. *minorem Phrygiam* vocat, Helleſponto adjacens. Hanc Hom. ab Aſopo flu. uſque ad Caici flum. oſtia produxit. Plin. autem, cæterique recentiores Lecto promontorio eam ab Æolide dividunt. Virgilius Æn. 5.

At procul in ſolâ ſecretæ Troadis actâ.

Ita quidem Ferrarius: ſed ibi legendum *Troades*, i. e. Trojanæ mulieres, quæ *Troiades* quoque Perſio dicuntur.

Trœzen, op. Peloponneſi ad ſin. Argolicum, Pittheï olim regia, & Theſei patria. Unde Stat. Theb. 4.

———*Et quas Theſeia Trœzen*
Addit opes.———

Qui inde a poetis *Trœzenius* appellatur. Ovid. Met. 5.

Hic Ixionides, illic Trœzenius heros.

Trœzena dicitur Ptol. *Poſidonia* Strab. *Anthia* & *Hyperia* Pauſaniæ, *Apollonia* & *Aphrodiſias* Stephano, inter Corinthum & Scyllæum promont. ad 44. m. p. à litore 15. ſtad. Ovid Faſt. 2.

Altaque Trœzene, Parrhaſiæque nives.

Idem Met. 15.

Eſt prope Pittheam tumulus Trœzena ſine ullis
Arduus arboribus.———

Item op. Meſſeniæ mediter. ab Ithome 15. m. p. in ort. *Trœzina* in tab. recent. Pop. *Trœzenii*, quos fide ſocietatis Atticæ illuſtres vocat Mela. Vide Plut. in Themiſtocle.

Trogilia, *Trogilias* Plin. *Gatoniſi* Sophiano, inſ. parva Joniæ apud Trogilium promont.

Trogilium, *Trogylium*, Ptol. *Mycale* Herodoto, promont. Joniæ in orâ inter Epheſum & oſtia Mæandri contra Samum inſ. à Sunio promont. Atticæ 1600. ſtad. teſte Strab. *Capo Tigrua*, Moletio.

Trogilorum portus, *Stinctino* Fazello, portus Siciliæ in orâ inter Syracuſas, & Tapſum peninſ. Ibi Trogilus op. olim, nunc pagus, *Targia* teſte Aretio. Apud Steph. vero non op. ſed reg. appellatur. Pop. *Trogilii*.

Troglodytæ, pop. Æthiop. ſub Ægypto apud oram ſinus Arabici & Barbarici, quorum reg. *Suſia* nominatur, teſte Caſtaldo. Hi in ſpecubus habitantes (unde nomen) paupertatem colebant, ſerpentibus veſcentes, teſte Melâ. Dicuntur & *Trogodytæ*. Inde ſinus *Troglodyticus*, qui & *Barbaricus*.

Trogylium. Vide *Trogilium*.

Troja, reg. min. Aſiæ, teſte Servio, cujus caput fuit Ilium, Homeri, Virgiliique carminibus notiſſimum, ita dicta à *Troe* rege, Erichthonii fil. cum antea à Teucro *Teucria*, & à Dardanio *Dardania* diceretur. Non raro tamen Troja à poetis pro ipſo Ilio accipitur. Ovid. Ep. 1.

Troja jacet certè Danais inviſa puellis.

Virg. Æn. 3.

———*Et campos ubi Troja fuit.*

Catullus:

Troja virum & virtutum omnium acerba cinis.

Hujus urbis auctorem Apollinem vulgò faciunt, unde Virgilius Georg. 3.

———*Trojæ Cynthius auctor.*

Quod tripliciter capi poteſt, inquit Lud. de la Cerda. Trojam enim condidit Phœbus vel 1. quia verè ipſe cæmenta, lapides & architecturam ipſam tractavit manibus: ita alliqui, quod & Ovid. indicat epiſt. Oenones:

Me fide conſpicuus Trojæ munitor amavit.

Vel 2. quia ejus oraculo Ilus monitus Ilion condidit, quod eſt apud interpretem Lycophronis, & commeminit Alciatus Parerg. 6. 6. & firmat Statii loco. Hoc etiam Germano placitum, atque etiam Parrhaſio in Claudian. lib. 2. Conſentit hoc cum locutionibus Tullii, cui *auctor* ſæpe dicitur *ſuaſor*. Vel 3. quia ſono Lyræ conduxit lapides; ita Ovid. in Epp.

Ilion aſpicies firmataque turribus altis
Mœnia Apollineæ ſtructa canore lyræ.

Bis capta fuit hæc urbs. Primo ſiquidem eam evertit Hercules, rege Laomedonte. Val. Flac.

Namque bis Herculeis deberi Pergama telis
Audierat.

Ovidius: *Troja bis Oetæi numine capta Dei.*

Ubi reſpicit ad Sagittas Herculis, ſine quibus Troja capi non poterat. Sil. Ital. lib. 1.

Haud me diſſimilem Alcide primoribus annis
Agnoſces, invicte, tuis: fer numen amicum,
Et Trojæ quondam primis memorate ruinis.

Sane Hercules in Sophoclis Philoctete ait bis debere Trojam telis ſuis expugnare:

Τὸ δεύτερον γὰρ τοῖς ἐμοῖς αὐτὴν χεροῖν
Τόξοις ἁλῶναι.———

Seneca in Thyeſte:

Bis puſata Dardana Graio
Mœnia ferro, biſque pharetras
Paſſa Herculeas.———

Sed & Τλιάδα τείχεσιν Trojam tet everſam Theocritus dixit, quòd etiam everſa fuerit:

———Ὅτευ πλέον Ἀμαζονες ἀνιάνειραι.

Excidium hujus urb. in noctem incidiſſe conſentaneum eſt Æſchylo in Agamemnone, & Euripidi in Hecub. Auctor parvæ Iliados id ipſum probat:

Νὺξ μὲ ἐλῶ μεσάτα, λαμπρὸ δ' ἀπέτρλε Σχ'ώη.

Unde Virg. Æn. 2.

———*Taceitæ per amica ſilentia Lunæ.*

Petron. Arb. in Trojæ Haloſi:

Jam plena Phœbe candidum extulerat jubar,
Minora ducens aſtra radiante face,
Cum inter ſepultos Priamidas nocte & mero
Danai relaxant clauſtra.———

Vide notas in illud Senecæ in Agamemnone:

Vidimus patriam ruentem nocte funeſta.

Long. 54. 25. Lat. 41. 15. Hinc *Troius*. Virg. Æn. 1.

Arma virum, tabulæque & Troia gaza per undas.

Item *Trojanus*. Ovid.

Puppis Achæmeniden Graium Trojana recepit.

Item *Troicus*. Ovidius Epiſt. 1.

———*Troica fata canunt.*

Item urbs Epiri mediter. in Chaoniâ, alia in Apuliâ Daniâ, à Benevento 36. m. p. in bor. Long. 39. 27. Lat. 41. 27. Item vicus in Atticâ, qui & *Nypete* Stephano. Item pagus in Ægypto ad Troicum mont. Strabo lib. 17. Manil. lib. 1.

Jam tum cum Graiæ verterunt Pergama gentes
Arctos & Orion adverſis frontibus ibant.

Troicus mons, & Troites flu. in Ægypto ſunt. Steph. Nimirum juxta Troiam Ægypti urbem.

Tronodorum, op. Gall. Celt. in Burgundiæ ducatu. *Tonnere* Belforeſtio. Long. 25. 20. Lat. 47. 00.

Tropæa, urbs Brutiorum marit. apud Vaticanum promont. ubi ſinus Hipponiates definit. Steph.

Tropæa Auguſti, Liguriæ op. marit. Ptol. Hodie *Torbia* Leandro.

Tropæa Druſi, op. Germ. inter Rhenum & Salam; ubi Druſus obiit, & Tiberius Auguſtus à militibus Imp. ſalutatus eſt. Tacitus.

Troſſulum, op. Tuſciæ mediter. inter Volſinios & Ferentinos 8. m. p. exciſum. Ex eo equites *Troſſuli* dicti. Plin. 33. 2. Perſius Sat. 1.

———*Unde iſtud dedecus, in quo*
Troſſulus exultat tibi per ſubſellia lævis?

Truentum, *Truentinum* Ptol. hodiè *Tronto* flu. Piceni ex Apennino mont. in Sabinis apud Nurſiam oriens, ac per Aſculum urb. quam circumfluit, in mare Hadriaticum ad Truentum op. exciſum, vel juxta illum influens. Hinc *Truentinus*. Silius lib. 8.

Quique Truentinas ſervant cum flumine turres.

Trullum, locus, (& nomen Templi Conſtantinopolitani) ubi Concilia celebrabantur, apud Byzantium; olim ſede Epiſcopali celebratus.

Trutavia, *Forcheim*, urbs Germ. in Franconiâ, inter Norimbergam & Bambergam.

Tuæſis, vulgo *Twede*, flu. Albionis in orâ Orientali Angliam à Scotia diſcludens, ubi Bervicum op. Aliis potius *Theſa*, vel *Tees* eſt, à Tuedâ 70. mill. in Auſt. *Tueſis* vero urbs olim Ottadinorum, hodie eſt *Berwick upon Twede*. Vide *Barvicum*.

Tuama, *Tuam*, urbs Hiberniæ in Connaciâ, & in Com. Clarenſi Archiepiſc. 24. m. p. diſtans à Gallivâ in merid. Glaram verſus. Long. 12. 19. Lat. 55. 46.

Tubal, vel *Tuballa*, *Tafalla* Beuthero, op. Hiſp. Tar. in Vaſconibus & regno Navarræ, inter Pampelonem ad Bor. 6. & Tutelam ad auſt 10. leucis. Long. 19. 25. Lat. 43. 30.

Tubantes, pop. Germaniæ fuere, ubi hodie Ducatus Weſtphaliæ ex parte.

Tubinga, *Tubing*, urbs Sueviæ & Academ. 4. mill. à Stutgardiâ in merid. & 12. ab Ulmâ in occ. Long. 31. 00. Lat. 48. 38.

Tubucci,

Tabucci, Anton. op. Luſitaniæ in regno Portugalliæ ad Tagum flu. *Abrantes* Vaſconcello.

Tuburbis, Plin. *Tuburbi* D. Auguſt. *Tuburbum* Anton. colon. & urbs Africæ mediterranea à Muſti 6. m. p. Alterum quod *minus* cognominatur ab Anton. inter Carthaginem 46. & Vicum Auguſti 56. mill. *Caſal Romol* hodie nominari dicitur.

Tucci, Turdulorum in Bæticâ urbs. Ptol. *Tuccis* Strab. *Auguſta Gemella* Plinio. *Martos* Morali & Cluſio.

Tucla, flu. prope Romam decurrens. Silius 13.

Tucia deducit tenuem ſine nomine rivum.

Ubi al. cod. *Turia*.

Tucris, Hiſp. urbs. Ptol. vulgò *Trudela*.

Tude, Hiſp. Tar. urbs in Gallæciâ, vulgò *Tuy*.

Tuder, *Turde*, Ptol. *Turdetia*, Plut. *Tyderta*, Steph. vulgò *Todi*, colon. & urbs Umbriæ in colle apud Tib. flu. media inter Peruſiam & Narniam. Hinc *Tuders* & *Tudertes* pop. Silius lib. 4.

Et Gradivicolam celſo de colle Tudertem.

De hoc tractu vide quæ doctiſſimè, ut omnia, ſummus vir Joſ. Scaliger ſcribit ad Propertium. Idem monſtrum lectionis apud Strab. lib. 5. ſc. Τυῤῥὰ ἔυκλεὴς πόλις, quemadmodum apud Silium:

Sed domus haud obſcura Tuder, motuque per Umbros
Bellator populos.———

Eſtque omnino ita legendum, inquit Caſaubonus, aut certe ἐυῤῥὴς πόλις. Nam & ille locus naturâ fuit munitus in colle ac loco edito ſitus, & Strabo hujuſmodi locos ſolet ἐυῤῥεῖς appellare. Silius lib. 6.

——*Colles Umbros, atque arva petebat*
Annibal, excelſo ſummus quà vertice montis
Devexum lateri pendet Tuder.———

Long. 36. 00. Lat. 42. 38.

Tullum, urbs Gall. Belg. in Lotharingiâ ad Moſellam flu. Anton. vulgò *Toul*. Item mons Illyrici mari Hadriatico obverſus, *Telez* Lazio. Item pagus Rhætiæ ad Oenum flu. in comit. Tirolenſi.

Tuerobis, flu. Albionis per oram Walliæ occiduam decurrens, & in mare Hibernicum prolabens. *Tivy* Camdeno.

Tueſis. Vide *Tuæſis*.

Tugia, op. Hiſp. Tar. mediter. vulgò *Alcaras*, inde *Saltus Tugienſis*, unde Bætis flu. profluit, *Argenteus* Strab. *Argentarius* Avieno.

Tugini, pop. in Helvetiis, quorum mem. Strab. lib. 4. & 7. ubi de Cimbris. Eorum op. *Tugium* eſt, quod vulgò *Zug* vocant. Long. 30. 10. Lat. 46. 45.

Tunes, *Tunis* Strab. *Tuniſenſe* op. Plin. (*Thiniſſa* forſan Ptol.) vulgò *Tuniſi*, urbs Africæ, à Carthagine 12. m. p. teſte Livio, hâc tempeſtate clara & regia, ampliſſima Satrapæ ſedes. Non longè abhinc Romani fracti & cæſi à Carthaginenſibus, Xantippo Lacedæmonio auxiliante, quo tempore M. Regulus captus eſt. Dicitur & *Tunetum*, unde pop. *Tunetei*. Sidonio *Tuniſei* in paneg. Anthem.

Torrida Tuniſeos infert mihi Byrſa furores.

Long. 34. 53. Lat. 32. 10.

Tungri, vulgò *Tongeren*, pop. & urbs Belgii in Brabantiâ, à Leodio & Trajecto 3. leuc. in ort. Long. 27. 00. Lat. 50. 48.

Tungrorum fons, *Iſerborn* Andr. Baccio, locus apud Tungros; ſed teſte Gilberto Limburgio *Savenier* apud pagum *Spa*, cujus aquæ ſalubres adverſus cujuſcunque generis morbos fere eſſe perhibentur. Vide Plin. 3. 12.

Tunicates, pop. Vindeliciæ inter Auguſtam & Ratiſbonam. Ptol.

Tunkobriga, *Braganza*, urbs Hiſp. Tar. Ducatus titulo inſignis in Portugalliâ, inter Mirandam & Bracaram.

Tuola, Corſicæ flu. Ptol. *Golo* Leandro.

Turcæ, vel *Turci*, Scythiæ pop. teſte Pomponio lib. 1. cap. ult. à quibus orti judicantur qui tempeſtate noſtrâ latiſſimè imperitant, inhumaniſſimi & crudeliſſimi hoſtes Eccleſiæ Dei & Chriſti. *Turca* (inquit Faber) *vaſtatorem* ſig. veræ ſc. religionis, pietatis, honeſtatis & pacis. Herodotus inter feras gentes ſeptentrionis ἱππεῖς ponit, quæ appellatio à *Turcorum* homine non eſt aliena, etſi ſunt qui à *Teucris Turcos* deducunt, Chron. Peuceri. At *Tharthak* Idolum eſt, Reg. 2. 17. Alii ex *Turcâ* Perſarum urbe magnâ & opulentâ hoc genus hominum progreſſum eſſe tradunt. Nomen *Turci* (inquit idem Faber) ſig. hominem, qui agreſtiorem victus rationem ſequitur. Chalcondylas lib. 2. de rebus Turcicis. Et Perſas quidem Τόρκους dictos ex Nicetâ apparet. Invenio & à flu. rapido *Turck* qui in mare Hyrcanum influit, nomen ſuum *Turcos* accepiſſe. Hinc *Turcicus*, ut Turcicum imperium, quod cœpit, An. Dom. 623. Vide ſis Fungerum in *Turcæ*.

Turdetani, pop. Luſitan. in regno Portugal. ad meridiem, quorum reg. *Turdetania*. Hos adeo opulentos fuiſſe refert Strabo, ut præſepibus uterentur argenteis. *Turtutani* Stephano ſunt, qui eos unà cum *Turdulis* confundens circa Bætim deſcribit.

Turduli, Ptol. & Mel. pop. Hiſp. Bæticæ inter Mellariam & Bariam incolentes, partim in Vandalitiâ, partim in regno Granatenſi. Baſtulis finitimi. Alii in Luſitan. in orâ inter Mundam & Durium flu. inhabitantes, quorum tractus *Betra* Vaſconcello.

Turgana, Arab. Fel. inſ. Ammian. lib. 23. in quâ Serapidis maximum eſſe templum ſcribit. Ortelius putat eandem eſſe cum *Serapide* Ptolemæi.

Turia, vel *Turias*, *Turium* Plin. *Durias* Melæ, *Guadalaviar*, teſte Cluſio, flu. Hiſpan. Tarracon. haud procul à fontibus, Tagi, & Sucronis, à Turulio urbe 10. leuc. oriens, ac in mare Ibericum juxta Valentiam influens. Claudianus de laud. Serenæ:

Floribus & roſeis formoſus Turia ripis,
Sil. l. 13. ———*Nullâ lædens ubi gramina ripâ*
Turia deducit tenuem ſine nomine rivum,
Et tacitè Tuſcis inglorius affluit undis.

Turiaſo, Ptol. *Turiaſſo* Plin. vulgo *Tarazona* urbs Hiſp. Tar. in regn. Arragonio. Long. 19. 02. Lat. 42. 50.

Turii, *Thurii* Strab. *Thurium* Plin. pop. & urbs M. Græciæ. Vide *Thuriæ*.

Turingi, *Toringi*, ac *Thuringi*, vulgò *Duringer*, pop. German. quorum reg. *Turingia*, vel *Thuringia*, cujus urbes *Erfordia*, *Iena*, &c.

Turni, Calabriæ op. mediter. Τέρνοι Ptol. ſive ut paulo vetuſtiores ejus auctoris interp. legerunt, Στέρνοι.

Turones, pop. & urbs Gall. Celt. Archiepiſc. & Academia, apud Ligerim flu. inter Aurelianos ad ort. 34. & Andegavos ad occ. 30. m. p. Gall. Regio *Turonia*, vulgò *Touraine*, & urbs *Turo*, hodie *Tours*.

Turres, Anton. vulgò *Turi*, op. Apul. Peucetiæ.

Turres, Anton. vulgò *S. Severa* op. Hetruriæ litorale inter urb. Rom. 30. & Centum cellas 28. m. p.

Turres, Anton. *S. Biaſo*, teſte Barrio, op. ſeu caſtrum Bruttiorum in Calabriâ citer. in confin. ulterioris, ad ſin. Hipponiatem.

Turres, Anton. *Thurn* Lazio, op. Liburniæ mediter.

Turris, Libiſſonis, Plin. *Turnis Biſſanis* Ptol. vulgò *Torre*, civitas Sardiniæ. Long. 31. 08. Lat. 39. 15.

Turulis, Hiſp. Tar. flu. Ptol. ad urb. cogn. *Riode Morvedre*, Ortelio, *Rio Segura* Coquo.

Turulum, *Zorlich* Leunclavio, urbs Thraciæ inter Hadrianopolim & Byzantium.

Turunus, Sarm. Europ. flu. Ptol. *Duina* Becano.

Turuptiana, Hiſp. Tar. urbs. Ptol. *Tui* vulgò.

Turrus, Fori Julii flu. Plin. *Turro* Leandro.

Tuſcanienſes, Etruriæ pop. Plin. 3. 5. *Toſcanello* hodie eorum locus dicitur Leandro.

Tuſcia, ſive *Thuſcia*, quæ & *Hetruria*, provincia Italiæ nobiliſſima, inter Liguriam ad occ. Macra flu. diviſa, & Latium, Umbriamque ad ort. Tiberi diſcreta, ad Arctos monte Apen. à Gallia Togatâ ſeparata, ad merid. pelago Tyrrheno definita, longa 248. m. p. lata nullibi 100. In 2. reg. dividitur: in eam quæ paſſim *Toſcana* nominatur, (in quâ Florentia, Sena, Piſa, & Aretiæ urbes claræ) magno Duci Hetruriæ ſubjecta: & eam, quæ patrimonium Eccleſiæ dicitur, Pontifici Rom. ſubjecta, ab alterâ Pelia & Oſa flu. ſeparata.

Tuſculum, Strab. Latii op. 12. ab Urbe lapide, arduo in colle ſitum, opus Telegoni, Ulyſſis & Circes filii. Ptol. & Dio lib. 58. Latinâ formatione id habent Τύσκλον, Straboni, vero lib. 5. & Plut. in Cicer. Τῦσκλον dicitur Dionyſ. vero Halic. & Steph. Τῦσκλον. De nominis oratione lepidè Feſtus: *Tuſculum ſic dictum, quod additum difficilem habeat*, i. e. Δύσκολον. Silius lib. 7.

Quod peperere decus Circeo Tuſcula dorſo
Mœnia, Laertæ quondam regnata nepoti.

Martialis 9. 60.

Seu tu Pœſtanis genita es, ſeu Tyberis arvis
Seu rubuit tellus Tuſcula flore tuo.

Propert. 2. 23.

Quid petis Æneæ mœnia Telegoni?

Hodie *Fraſcata* dicitur, *Tuſculo* vero Leandro. *Telegon* à conditore dictum ſcribit Niger. Hinc *Tuſculanum*, villa Ciceronis celebratiſſima, in quam ille poſt forenſia negotia animi recreandi gratiâ ſe recipiebat; ubi aut cum doctis aliquibus, quos abduxerat, ſe declamando exercere, aut philoſophica ſtudia intermiſſa revocare ſolebat. *Grotta Ferrata* hodie dicitur. Long. 26. 38. Lat. 41. 43.

Thuſcus, vicus Romæ in quo Tuſci habitaverunt, qui Porſenâ ab obſidione recedente remanſerant. Vide Marcilium in illud Horat. Serm.

———*Tuſci turba impia vici.*

Tyana,

Tyana, Cappadociæ civitas, media fere inter Cæsaream ad Bor. & Tarsum urb. Ciliciæ ad merid. Hic Apollonius natus fuit, qui ideo *Tyaneus* dictus est. Hinc *Tyaneius*. Ovidius Met. 8.

——*Ostendit adhuc Tyaneius illic*
Incola de medio vicinos corpore truncos.

Tyberis. Vide *Tiberis*.

Tybur. Vide *Tibur*.

Tyche. Vide *Syracusæ*.

Tyde, urbs Hisp. Tar. in Callaicis ad Minium flu. vulgò *Tuy*. Silius lib. 3.

Oeneæ miseræ domus Ætolaque Tyde.

Long. 11. 18. Lat. 42. 00.

Tylus, insul. sinus Persici, ab ostio Euphratis navigatione 24 horarum in ort. distans. Hujus nominis duas insulas habet Plin. in mari Rubro, 10. m. p. inter se distantes. Item Messeniæ in Peloponneso urbs, quam nonnulli Oetylum vocant, inquit Strabo ex Xylandri interpretatione. Prioris memin. Theophrastus & Arrianus lib. 7. ubi scribit ferre palmas, oleas creare, & vineis abundare.

Tymbriani, pop. inter Pisidiam, & Lycaoniam. Plin. quorum urbs *Tymbria* erat in Pisidiâ, *Tymbrion* Xenophonti dicta. Erat & *Tymbria*, vicus Cariæ apud Mæandrum flu. & Myuntem urb. inde 4. stad. ubi Avernus, teste Strab.

Tympania, Ptol. *Tympanæa*, Polyb. *Tympaneæ*, & *Typaneæ*, Steph. *Typania* Plin. urbs Elidis mediterranea in Arcadiæ confin. *Stroviso* Nigro, *Verdogna* Castaldo, *Leondari* Moletio.

Tymphæi, pop. inter Epirum ad occ. & Thessaliam ad ort. quorum op. *Tymphæa*. Steph. Vide Strab. lib. 7. & Plin. 4. 2.

Tyndaris, *Tyndarium* Ptol. colon. & urbs Siciliæ, in orâ litorali, sive potius mari absorpta, à *Tyndaro* Lacedæmonio condita, & nominata. Silius lib. 14.

——*Geminoque Lacone*
Tyndaris attollens sese adfuit.

Long. 39. 10. Lat. 37. 51.

Typhrestus, op. & mons Trachiniæ, unde Sperchius flu. ortum habet; idem *Tymphresto* apud Strab. Est & mons Milesiorum in Cariâ.

Tyra, vel *Tyras*, Sarm. Europ. flu. inter Istrum & Borysthenem in mare Euxinum labens, vulgo *Niester*, & *Turla* nonnullis. Ptol. Ejus mem. Ovid. Pont. 4. 10.

Partheniusque rapax, & volvens saxa Cynapes,
Labitur, & nullo tardior amne Tyras.

Tyragetæ. Vide *Tyritæ*.

Tyrangitæ. Vide *Tyritæ*.

Tyras, urbs Sarmatiæ, ab ost. Tyræ flu. *Zothezavia* Nigro, alias *Moncastro* seu, *Bialogrod*, quæ & *Ascerman*, Bessarabiæ cap. 70. mill. Germ. à Taphris in occ. Sunt tamen qui credant Tyram urb. esse destructam. & *Moncastro* in viciniis crevisse ex ejus ruderibus.

Tyrinthia. Vide *Tirynthia*.

Tyrissa, *Cereſei*, teste Mercat. op. Macedon. mediter. in Emathiâ. Al est. *Dinorigriza*, à Gyrtonâ 15. m. p. in austr. inter Castoriam 46. & Gonnum 35. Atraci finitima. Pop. *Tyrissæi*. Plin.

Tyristacis, vulgò *Peristasi*, urbs Chersonesi Thraciæ in orâ ad Propontidem. Vide *Peristasis*, quæ à Lysimachiâ 18. m. p. abest in bor. & Cæc, sed extra Chersonesum.

Tyritæ, *Tyrangitæ* Ptol. *Tyrigetæ* Strab. *Tyragetæ* Plin. pop. Sarmatiæ Europ. circi ostia Tyræ & loca finitima incolentes.

Tyrrheni, pop. Italiæ, inter Macram & Tiberim amnem incolentes, quos Latini *Tuscos* & *Etruscos* vocant, *Tyrrhenos* autem Græci nominarunt à *Tyrrheno* Atyos filio, qui è Lydiâ colonos in hanc regionem deduxit. Atys enim ex posteritate Herculis & Omphales unus, cum sterilitate ac fame populum suum emittere cogeretur, è duobus filiis sorte jactâ, Lydum quidem regni successorem tenuit, Tyrrhenum autem cum bonâ populi parte ad quærendas novas sedes emisit: qui cum post longos errores in Inferi maris orâ sedes fixissent, totum eum tractum de se *Tyrrheniam*, & mare ipsum *Tyrrhenum* vocavit. Vide Servium in illud Æn. 1.

Gens inimica mihi Tyrrhenum navigat æquor:
Lydius huic genitor Tmoli decus, æquore longe
Mæoniam quondam in Latias advexerat oras
Tyrrhenus pubem, dederatque vocabula terris.

Plin. 3. 5. *Umbros inde exegere antiquitus Pelasgi; hos Lydi, à quorum rege Tyrrheni, mox à sacrificio ritu linguâ Græcorum Thusci sunt cognominati.* Eust. in Dionys. Κλύσν) ἡ Τυῤῥηνοὶ ἀπὸ Τυῤῥηνοῦ υἱοῦ Ἄτυος, ὃν πολὺν λαὸν ὁ πατὴρ συσήσας ἐν καιρῷ λιμοῦ ἐξαπέστειλεν, ἀφ' ἧς ἡ χώρα Τυῤῥηνία ἐκλήθη. Velleius lib. 1. *Lydus & Tyrrhenus fratres cum regnarent in Lydiâ, sterilitate frugum compulsi sortiti sunt, uter cum parte multitudinis patriâ decederet. Sors Tyrrhenum contigit, qui profectus in Italiam & loco, & incolis, & mari nobile ac perpetuum à se nomen dedit* Virg. Æn. 8.

——*Ubi Lydia quondam*
Gens bello præclara jugis insedit Etruscis.

Hos omnes scriptores superstitiosissimos fuisse tradunt, uti inter alios Plutarchus scribit in Sympos. A quibus Romani cæremonias sacras edocti fuere. Scribit Athenæus in illorum conviviis & epularum apparatibus, nudatis corporibus virgines discumbentibus ministrasse convivis; mulieresque apud eosdem fuisse communes, quæ etiam, pudore deposito, gymnasiis publicis & palæstris nudæ cum viris luctari ac se exercere consueverant. Minime enim apud illos turpe putabatur, nudatas fœminas vulgo conspici. Fuisse autem illas dicunt formâ, ut plurimùm, eleganti, vinique imprimis cupidas, & potentes bibaces, &c. Tyrrheni tubam æneam inveniſse dicuntur. Virgilius Æn. 8.

Tyrrhenusque tubæ mugire per æquora clangor.

Idem Georg. 2.

Inflavit cum pinguis ebur Tyrrhenus ad aras.

Ubi 1. notat vitium gentis. Nam Catullus ad Egnatium:

Aut parcus Umber, aut obesus Etruscus.

2. Obiter tangit inventum tubæ quod fuit Etruscorum. Ideo Sophocles in Ajace: Χθονοτόμα κώδων ὡς τυρσωνικῆς. Hesychius: Λιτοσάλπιγξ, οἱ Τυῤῥηνοὶ, ἐπειδὴ πρῶτοι σάλπιγγος ἐυρεῖαι γενέσθαι. Athenæus lib. 4. Τυῤῥηνῶν δ' ὄζειν ἄυημα χαλκεῖα τ' ἀσπίδια καὶ σάλπιγγες. Euripides in Phœnissis: Τυρσωνικῆς σάλπιγγος. Et in Heracl. Τυῤῥηνικὴ σάλπιγξ. Silius lib. 2.

——*Tyrrhenæ clangore tubæ.*

Diodorus lib. 5. ubi de Tyrrhenis: Τὼ δὲ σάλπιγγα ὀξὺ φθέγγεσθαι, εὐχρηστότατον πρὸς τὰς τῶν πολέμων, ἀπ' ἐκείνων δ' ὀνομασθῆναι Τυῤῥηνούς. Sed cum tubarum non unum sit genus, nec repertor unus, scrutemur cujusmodi *Tyrrhena*. Eustathius in Iliad. 6. ἔλεγε Τυῤῥηνικὴν, ἧς εὑρεταὶ Τυρσηνοὶ ὁμοίαν φρυγίῳ αὐλῷ, ἀλλὰ κώδωνα κυκλοτερῆ ἔχουσα, λίαν ὀξύφωνον, ἧς καὶ Σοφοκλῆς ἐν τῷ μαστιγοφόρῳ μέμνηται. Amplius autem & adstrictius, Tyrrhenus Atyos filius tubæ Tyrrhenæ repertor, Silius lib. 5.

Isque insueta tubæ monstravit murmura primus
Gentibus & bellis ignava silentia rupit.

Tyrus, vel *Tyros*, Phœniciæ insula, & urbs celeberrima, orbis olim emporium. Strabo lib. 16. Τύρος δ' ὄζει, ὅλη νῆσος, χθαμαί τε σωρηκισμὸν παρεμπλησίως ὕστερ Ἀραδος. Σύνεγγυς δὲ χώμαί τε πρὸς τῇ ἠπείρῳ, ὁ καθαιρεθεὶς πολισμὸς Ἀλέξανδρος. *Sarra* olim vocabatur, Festo & Gellio testibus. Unde Virgilii Scholiastes in 4. Georg. *Quæ nunc Tyrus dicitur, olim Sarra vocabatur, à pisce quodam qui illic abundat, quem linguâ sua Sar appellant.* Verum quidem est, ut dixit, Romanos veteres pro *Tyro* dixisse Sarram: Ita in fragmentis Ennii: *Pœnos Sarrâ oriundos*; unde est quod pro Tyrio poeta dixit *Sarranum ostrum*: & Juvenalis *Sarrana aulæa*: & Silius lib. 6. *Sarranam Junonem*; & *Sarranam cædem*; & lib. 7. *Sarranum navitam*; & lib. 8. *Sarrana numina*; & lib. 9. *Sarranum nomen*. Columella quoque *Sarranam violam* dixit, i. e. purpuream, quia purpura ex Tyro. Et fortasse apud Steph. Φοινίκης πόλις Σώρα, unde Gentile *Soranus*; id ipsum erat Græcis quod Romanis *Sarra* & *Sarranus*: Σώρα saltem plurimum accedit ad Ebræum צור *Sor*, quo nomine Tyrum appellant sacri scriptores. Sed piscis *Sar*, unde *Sarra*, si quidem Servio fides, non extat ullibi gentium. Et *Sarræ* nomen deduci notum est ex Ebræo Tyri nomine צור *Tsor*; in quo literam ץ quæ medii est soni inter T. & S. Græci in T. mutarunt & Romani in S. Ita factum ut ex eo de *Tsor* & Τύρος nasceretur & *Sarra*. Sed Servium verisimile est, cum alicubi legisset quod in Trogo habetur, Sidonem à pisce dici, nempe à צוד titubante memoriâ id de Tyro scripsisse quod de Sidone legerat. Non dispari errore Origenes: *Tyrus*, inquit, *apud Ebræos sonat idem quod nobis venantes.* Imo *Tyrus rupem* sonat, sed *Sidon* vel à *venatione*, vel à *piscatione* dicitur. Hæc Bochartus, qui ait in Phœnice Tyri nomen commune fuisse multis urbibus, ut constat ex Periplo Scylacis, qui hæc habet in descriptione Phœnices: Ἀπὸ δὲ Θαλάσσα ποταμοῦ ἐστὶ Τείπολις Φοινίκων, Ἀραδος νῆσος καὶ λιμὴν, βασιλεία Τύρου ὅσον ἡ σάλασα καὶ λιμήν, ἕως τῆς γῆς. Et paulo ost: Ὄρος, Θεῶν ἀφίδρυμα. (Ita legit Cl. Vossius pro vulg. τῆρος) Τύρος καὶ λιμήν, Βηρυτός. Et aliquanto infra; Εἶτα ἄλλη πόλις Τύρος λιμένα ἔχουσα ἐντὸς τείχους. Ἄνεν δὲ νῆσος βασιλεία Τυρίων. Quod sequitur propter vitium interpunctionis vir quidam doctiss. usque adeo non intellexit, ut è mari fecerit continentem: Καὶ ἀπέχει σάλασα ἀπὸ Σιδῶνος σ' Παλαίτυρος πόλις, καὶ πολαμὸς διὰ μέσης ῥεῖ. En tibi lector in unâ Phœnice quatuor urbes *Tyri* nomine, nempe 2. in continente, & insulares duas: quarum illa celeberrima quæ fuit in insulâ vicinâ Palætyro; non tamen antiquissima.

Eâ quippe vetuſtiorem eſſe Palætyrum, vel ex ipſo nomine conſtat. Neque enim aliud Palætyrus, quam vetus Tyrus. Itaque ejus mentio fit in libro Joſuæ 19. 29. Ibi enim צר עיר civitas munita Tyrus, Aſeritarum limes ad mare non procul à Sidone, non poteſt alia eſſe quam Palætyrus. Tum igitur extabat Palætyrus, nempe tempore κληρωσεως ſeu diviſionis terræ Chanaan, annis ferè 200. antequam in viciniâ inſ. conderetur famoſa illa Tyrus. Vide quæ ſequuntur apud Authorem longè doctiſſimum de Ph. Col. pag. 861. Tyron Ὠγυγίλω vocat Dionyſius, & Virgil. *Antiquam* Æn. 4. Inſula rupibus undiquaque cingebatur. Nonnus lib. 40. de Tyro:

——— Ἀκυμάντοις ϑ' ὑμέναιος
Αὐτομάτη ζωθέσια συνάπτεϑ' ἅζυγι πίσσῃ.

Et de urbe ibidem conſtruendâ:

Πήξατε δ' ἀμφοτέρωϑεν ὑπερκείμενον ἄκρῳ κολώνας.

Lucan. lib. 3. *inſtabilem* vocat, inſula enim olim fuit. Ovid. Met. 15.

Fluctibus ambitu fuerant Antiſſa Pharoſque,
Et Phœniſſa Tyros, quarum nunc inſula nulla eſt.

Qu. Curtius Tyrum affirmat & claritate & magnitudine ante omnes urbes Syriæ, Phœniceſque fuiſſe memorabilem, quo tempore obſeſſa eſt ab Alexandro. De divitiis ejus & cum omnibus gentibus ob mercaturam commercio, vide Ezechielem Prophet. cap. 27. Tyros & Phœnices auctores navigationis facit Pomp. Sabinus in l. 1. Æn. *Phœnices condidere Tyrum in mari, propter merces, primi mortalium negotiatores in marinâ aleâ.* Dionyſius Afer de iiſdem:

Πρῶτοι δ' ἐμπείρης ἁλὸς ἐμνήσαντο.

Etiam Propertius huc reſpexit 1. 7. cum ait:

Utque maris vaſtum proſpectet turribus æquor
Prima ratem ventis credere docta Tyros.

Quin & Plin. 7. 56. *Mercaturas Pœni repererunt. Tyrus* item Laconicæ, Lydiæ, item Piſidiæ urbs. Steph. Fuit etiam locus & præſidium trans Jordanem, inter Arab. & Judæam, quem deſcribit Joſ. Ant. l. 12.

V.

VAbar, Maurit. Cæſ. op. Ptol. *Biſmeo* Caſtaldo, inter Ruſarum ad occ. & Saldas ad ort. occurrens.

Vabrenſe Caſtrum, & aliis *Vabræ* urbs Gall. Narbon. in reg. Occitanâ, Biteris proxima. Greg. Turonenſ. vulgò *Vabres.* Long. 23. 40. Lat. 43. 00.

Vacallineus pagus, in Germ. infer. apud Arnwillerium op. à Coll. Agrip. 6. leuc. in merid. *Vachlendorff*, teſt. Ant. Morillonio.

Vaeca, *Vacua* Strab. *Vacus* Ptol. *Baccia* Oroſio, vulgò *Vouga*, flu. (cum op. ſeu pago) Hiſp. Luſitan. inter Durium ad Bor. & Mundam ad Auſtr. in Oceanum occiduum fere medius decurrens. Item urbs Africæ, unde pop. *Vaccenſes* apud Sall. de bello Jugurthino.

Vaccæi, pop. Hiſp. Tar. per quos Durius flu. labitur. Silius:

——— *Lateque vagantes*
Vaccæi. ———

Vacomagi, Albionis inſ. pop. Ptol. quorum op. *Sterling*, teſte H. Boetio. Camdeno vero ſunt, ubi Moravia, vulgò *Murray.*

Vacorium, urbs Norici Ptol. *Villach* Jovio & Sabellico. Sed Lazio eſt *Straesburg* op. Gurco urbi finitimum, milliario Germanico in Bor. Altenhoffum verſus diſtans: vel ipſum *Altenhoffen*, à Viruno 1. mill. in Auſtr. Vitopolim verſus recedens. Long. 36. 14. Lat. 46. 45.

Vada, *Wagening* Diræo, op. Batavorum in Ducatu Geldriæ, inter Noviomagum & Trajectum. Long. 27. 00. Lat. 52. 00.

Vadimonis, lacus eſt, in quo fluctuant inſulæ, de quo Plin. multa commemorat lib. 8. epiſt. 20. Mem. hujus lacûs Polyb. lib 2. Ubi τὴν Οὐαδίμωνα λίμνην appellat, corruptè forſan à genuino Οὐαδίμωνα. In fragm. Sotionis de miraculis fontium, flu. & lacuum ſic ſcriptum eſt. Ἔστι ϑ' ἡ Λατίνων ἐν Ἀμβρίᾳ κομιδῇ λίμνη, ἡ μεγάλη ἐν Ἰταλίᾳ, ὁμοίως ἔχουσα πυρὶ πνοὴν μεταπεπτωκυῖαν. Ubi etiam viri rectè correxerunt Λάκου Οὐαδίμωνος. Sen. Nat. Qu. 3. 25. *Ipſe ad Cutilias natantem inſulam vidi; alia in Vadimonis lacu vehitur.* Plin. 2. 95. *Quædam inſulæ ſemper fluctuant, ſicut in agro Cæcubo, & Vadimonis lacu.* Apud Liv. lib. 9. leges apud hunc lacum à Romanis cæſos fuiſſe Etruſcos, an. U. C. 645. Denique Florus lib. 1. cap. 12. Tandem omnes reliquias Gallorum in Etruria ad lacus Vadimonis Dolabella delevit. *Lago di Baſſanella* Leandro dicitur, ſed *Lago di Viterbo* Fabricio.

Vaga, *Vagenſe* opidum, Plin. urbs Africæ mediter. exciſa, ubi Hunnericus rex Vandalorum Catholicorum perſecutor miſerè obiit. Ejus mem. Silius lib. 3.

Tum vaga, & antiquis dilectus regibus Hippo.

Alia, urbs Maurit. Cæſar. mediter. Juliæ Cæſareæ finitima, *Tegdemet* Villanovano.

Vaga, flu. Albionis in Walliâ, in Sabrinam apud Chepſtovium influens, *Gowy*, *Guy*, vel *Wy* hodie vocatur.

Vagedruſa, fons Siciliæ apud Syracuſas, quæ & *Arethuſa.* Ejus mem. Sil. 14.

Qui fontes Vagedruſa tuos, & pauperis alveis
Hypaten. ———

Vageni, *Vagienni*, Plin. *Bagienni* Varroni, *Batieni* Ptol. *Bacienni* Paterculo, pop. Liguriæ ad ortum Padi, quorum op. vulgò *Vigon* dicitur. De Vagenis Silius lib. 8.

Tum pernix Ligur, & ſparſi per rura Vageni.

Vagniacum, vulgò *Maidſton*, teſte Camdeno, op. Albionis in Angliâ inter Londinum 28. & Durovernum 24. m. paſſus in Cantio. Anton. Talboto eſt *Wrotham*, pagus ejuſdem tractus.

Vahalis, Batavorum flu. aut potius pars Rheni. Tac. Annal. 2. *Rhenus*, inquit, *uno alveo continuans, aut modicas inſulas circumveniens, apud principium agri Batavi, velut in duas amnes dividitur: ſervatque nomen & violentia curſus, quâ Germaniam prævehitur, donec Oceano miſceatur: ad Gallicam ripam latior & placidior affluens; verſo cognomento Vahalem accolæ dicunt: moxque id quoque vocabulum mutat Moſâ flumine: ejuſque immenſo ore eundem in Oceanum effunditur.* Nomen *Vahalis* quod attinet, variè id in Cæſaris exemplaribus variis ſcriptum reperitur. Quædam enim habent *Vachalus*, quædam *Vaccalus*, alia etiam *Wahis.* Cæterum verum & germanum hujus flu. nomen tam apud Cæſarem quam Tacitum *Vahales* eſſe affirmat Cluverius; quemadmodum apud Servium quoque legitur *Vahal.* Germanis olim ut nunc etiam dicebatur *Wael*, ſive *Waal*, gemmato A. quia craſſus ejus in hoc vocabulo ſonus.

Valachia, ſeu *Walachia*, pars eſt antiqui regni Hungariæ ubi olim pars Daciæ. Terminatur à merid. Iſtro flu. & partim Bulgariâ, ab oriente Moldaviâ, à Sept. Tranſylvaniâ, & ab occ. Hungariâ. Ejus cap. eſt Tergoviſcum vulgo Taruis, & Principem habet proprium ſub Clientelâ Turcarum.

Valentia, urbs Hiſp. Tar. in orâ Conteſtanorum ad Turiam flu. regni Valentini caput, ampla, nobilis, & elegans, à Barcinone 49. leuc. in merid. à Toleto 60. in ort. Item Colon. & urbs Gall. Narbon. ad Rhodanum flu. in Delphinatu. Item op. Hiſp. Tar. ad Minium flu. in Bracarum & Callaicorum confin. contra Tyden urb. Item op. Gall. Ciſalp. ad Padum flu. Fuit & *Valentia* quoque in Brutiis. Vide *Roma*, nam & urbs iſta *Valentia* quondam dicta. Item *Valentia* Britanniæ inſ. pars Anton. quam Gyraldus Cambrenſis *Scotiam* vocat. Amm. Marc. lib. 28. *Valentia deinde vocaretur arbitria principis.* Ubi Valeſius: Hæc non de totâ inſ. dici exiſtimo, ſed de eâ parte duntaxat, quam occupaverant Barbari. Ex quâ cum Theodoſius Comes Barbaros expuliſſet, relatione ad principem miſsâ petiit ut ea pars provinciæ Valentia diceretur, & in eam rector legitimus Conſularis ſcilicet mitteretur. Antea quippe Britannia quæ parebat Romanis, quatuor omnino provincias habuit, *Maximam Cæſarienſem, Flaviam Cæſarienſem, Britanniam primam*, & *Britanniam ſecundam*, uti ſcribit Feſtus Rufus in Breviario, quibus poſt hanc Theodoſii victoriam addita eſt Valentia, cujus etiam unà cum cæteris mentio fit in Notitia Imperii Rom. ſub diſpoſitione Vicarii Britanniarum.

Valeria Colonia, Corſicæ urbs. Ptol. *Leria* Pineto. Sed *Aleria* eſt in Græcis exempl. & ſic etiam apud Plin. & Anton. 2. Op. Hiſp. à quâ *Valerienſes* pop. Plin. 3. 1. *Querra* Cluſio, ac Taraphæ. In Caſtella novâ (ut vocant) ſita eſt. 3. Regio Italiæ juxta lacum Fucinum, cujus urbes *Valeria* ſive *Marſi*, *Carſeoli*, *Amiternum*, *Furconium* & *Reate.* 4. Regio Pannoniæ ſup. inter Draum & Saum flu. quæ hodie *Stiria* vocatur, teſte Lazio, *Crabaten* vero Rhenano.

Valeria Via, in Siciliâ, inter Meſſanam, & Lilybæum, Strabo. Alia in Italiâ, quæ ad urbes Valeriæ ducebat per Tybur. Strabo. Vulgò *Il piane di S. Spirito*, & *Della Cellu*, teſte Ciofano in 4. Ovid. Triſt.

Valinſa, eſt in Alpibus regiuncula, quæ hodie *Walliſſerlands* vocatur. Eam olim tenuere *Vibori*, *Veragri*, & *Seduni.* Joſ. Simlerus.

Vallata, op. Hiſp. Tar. in Vaccæis. *Vanenza* Cluſio.

Vallatum, Rhætiæ op. *Veillenbach* Simlero.

Valliſoletum, *Valladolid*, urbs Hiſp. Tar. in Vaccæis, ad Piſoracum flu. 16. leuc. à Burgis in Afr. 22. à Legione in Eur. & 14. à Sentica in auſt. Vide *Tellina vallis*, *Valis Telina*, *The Valtoline.*

Vallum, *the Picts Wall* adhuc dictum, murus Albionis, quem

quem Hadrianus Imp. inter Britanniam 1. & 2. h. ē. Angliam & Scotiam, ad reprimendas barbarorum incurſiones, ædificavit. Æl. Spart. Vide *Murus Picticus.*

Vandali, qui & *Venedi*, *Fenni*, & *Slavi* poſterioribus, pop. Septentrionales, qui non ſolum Germaniam ad oram maris Baltici, ubi ducatus Megalopolitanus eſt, *Vandalia* olim dictus, tenuere, ſed etiam per Pomeraniam, Poloniam, Sileſiam, Bohemiam, Ruſſiam ac Dalmatiam, teſte Alberto Krantzio, effuſi ſunt: ſicut in Galliam ac in Hiſp. progreſſi, ibi ſedes in Bætica locarunt, quæ propterea *Vandalitia*, *Andaluzia*, magnâ ex parte nominatur: inde in Africam trajicientes illam occuparunt, diuque eam tenuere, ſicut & Sardiniam, ſub Genſerico rege. Alii *Vandalos* à *Vandâ* reginâ dictos, primo in Poloniâ juxta Viſtulam flu. habitaſſe ferunt. Alii ex *Vandalo* Tuiſconis filio, & Manni nepote, dictos volunt ex Beroſo.

Vangiones, *Worms*, pop. & urbs Germ. ſup. ad Rhenum in Palatinatu, inter Spiram ad Auſt. 6. & Moguntiam in Bor. 7. leuc. urbs libera. Lucan. lib. 1.

Vangiones, Batavique truces, quos ære recurvo
Stridentes acuere tubæ.

Vapincum, vel *Vapincum*, *Gap* Simlero, urbs Gall. Narb. alias Caturigum cap. nunc in Delphinatu & in confin. Provinciæ, 7. leuc. à Seguſterone in Bor. 6. autem ab Ebroduno in occ. Long. 27. 15. Lat. 43. 30.

Vara, flu. Albionis per Moraviam reg. Scotiæ in ortum fluens. *Murray Firth* Buchanano. Aliis eſt *Cloyd*. Quidam *Varar* legunt. Eſt autem *Varar*, ſeu *Vara*, uti apud Ptol. op. Scotiæ ad oſtia flu. cognominis, quod *Dunbar*, qu. *Varæ caſtrum* dicitur.

Varalii, pop. in orâ Dalmatiæ, quos *Ardiæos* vocarunt. *Vardæi* forſan Ptolemæi, quos Italiæ quondam populatores vocat Plinius.

Varanus, Venetorum flu. *Cabro* Leandro.

Vargiones, Germ. pop. Ptol. Scudo *Baer Landtgrafſchaps* videtur, ad fontes Danubii.

Varianus, vicus inter Patavium & Bononiam. Anton. *Frigarola* forte hodie.

Varini, Germ. pop. Tac. *Newve Marck*, pars Brandeburgicæ Marchiæ Willichio; Althamerus cenſet hos *Vuarmienſi* urbi epiſc. in Pruſſiâ nomen reliquiſſe.

Varisti, qui *Nariſci* Tac. videntur (utroque modo apud Jul. Capitolinum legitur) pop. Germaniæ.

Varus, flu. Gall. Narbonenſem à Liguriâ diſterminans. Strabo. *Il Varo* hodie.

Vaſatæ, & *Vaſates*. *Vaſſatæ* Anton. *Vaſſæi* Plin. *Vaſarii* Ptol. vulgò *Bazas*, pop. & urbs Aquitaniæ. Auſon. Idyl. 1.

Vicenas urbes colui patriâque domoque,
Vaſatis patriâ, ſed lare Burdigalam.

Long. 19. 50. Lat. 44. 00.

Vaſcones, pop. citer. Hiſp. quâ in Gallicum & Britannicum Oceanum vergit, ad Pyrenæum poſiti. Hi à Metello Romanorum duce obſeſſi, in tantam famem compulſi ſunt, ut humanâ carne veſcerentur. Juv. Sat. 15.

Vaſcones (ut fama eſt) alimentis talibus uſi
Produxere animas.——

Vaſconia, *Gaſcogne*, prov. Galliæ latè ſumpta, continet partem Aquitaniæ, inter Oceanum, Garumnam flu. & Pyrenæos M. Strictè autem ſumpta continet Vaſconiam propriam ſeu veram, inter tractus Arminiacenſem & Condomenſem, Benehamiamque. Ibi olim fuere *Eluſates* & *Datii* populi.

Vaſio, *Vaiſon*, urbs Gall. in Provincia, ſub dom. Summi Pontificis, 8. leuc. ab Avenione in Cæc. uti 4. ab Aurafione, & 4. à Carpentoracte in Bor. *Forum Vocontorium* Ciceroni dicitur Long. 26. 06. Lat. 43. 45.

Vataſtica, inſ. in flu. Rheno, finitima Batavis & Friſiis, quæ eſt Diœceſis Trajectenſis. Tacitus.

Vaticanus, collis non procul à Tiberi ſupra molem Adriani, conterminus Janiculo, vinum quidem ſatis copioſum gignens, ſed parum laudatum. Mart. 1. 19.

Quid te, Tucca, juvat vetulo miſcere Falerno
In Vaticanis condita muſta cadis?

Ejus mem. Juvenal. Sat. 6.

Et Vaticano fragiles de monte patellas.

Sic à *vaticiniis*, quæ ibi fiebant, dictus fuit, teſte Gellio, lib. 16. cap. 17. quem ſis conſule. Antepenultimam ſyllabam corripuit Horat. Carm. 1. Od. 20.

——*Simul & joco ſa*
Redderet laudes tibi Vaticani
Collis Imago.

Vatrenus, Plin. amnis qui Forum Cornelii alluit, ut Niger tradit. *Saterno* Leandro.

Vatuca, op. Germ. infer. in fin. Eburonum, apud Trajectum ſuperius, inde 2. leuc. in ort. *Valkenburg* Marliano. Aliis eſt *Hertzogenrode* op. inter Juliacum & Aquiſgranum, qui *Varucam* legendum voluit.

Vaunia, vel *Vannia*, Ptol. op. Venetiæ, Iſtubriæ finibus propinquum. Hodie *Lovino* dici putatur.

Ubii, pop. Germ. infer. qui & Agrippinenſes, quorum ætat adhuc pag. *Ubich* in territor. Juliacenſi, teſte Ortelio.

Ucraina, *Ukraine*, prov. Poloniæ, quæ ſic dicitur tanquam poſita in limite Moſcoviæ & Tartariæ min. Vocatur alias Volhinia inferior, ſeu Palatinatus Kiovienſis, & in duas partes ſcinditur à Boryſthene flu. Habitabant in eo tractu Coſacci populi.

Vectis Ptol. *Vecta* Eutropio, inſ. Angliæ in mari Britannico, ab Hantoniæ Com. exiguo freto diviſa. Long. eſt 20. m. p. ab ort. in occ. Lat. vero. 12. & circuitus 60. circiter. Dividitur autem in duas partes, nempe in *Eaſt Medyne*, & *Weſt Medyne*; ejuſque primarium op. eſt Novus portus, olim Medena.

Vectones, pop. Hiſp. in Luſitaniâ, ab Aſturibus Durio amne diſcreti, Plinio teſte. Luc. lib. 4.

Vectoneſque leves, , profugique à gente vetuſtâ
Gallorum Celtæ miſcentes nomen Iberis.

Vedra, *Were*, teſte Camd. flu. Albionis in agro Dunelmenſi oriens, & in ortum fluens.

Vegeſatum, op. Belgii in fin. Eburonum ad Moſam, medium inter Leodium & Trajectum 2. leuc. *Weſet* Germanis, *Viſe* Gallis dicitur. Long. 27. 08. Lat. 50. 46.

Vegeti, Aſiæ pop. Mela.

Veii, colon. & urbs antiquiſſima Hetruriæ apud Tiberim, media fere inter urb. Romam & Feſcenniam 14. m. p. à Comero condita, & à Camillo longâ 10. annorum obſidione capta, & exciſa, an. U. C. 358. Fabiorum cæde memorabilis fuit hæc urbs. Ovid. Faſt. 2.

Hæc fuit illa dies in quâ Veientibus armis
Ter centum Fabii ter cecidere duo.

Pop. *Veientes*. Hinc *Veientanus*, ut *vinum Veientanum*, de quo Horat. 2. Serm. Sat. 3.

Qui Veientanum feſtis potare diebus
Campanâ ſolitus trullâ, vappamque profeſtis.

Martialis 3. 49.

Vetentana mihi miſces, tibi Maſſica potas.

Et alibi:

Veientana tuam ſi bibat uva ſitim.

Velabrum, locus Romæ juxta Aventinum mont. *velis* obtenſus, ſub quibus oleum & ſimilia vendebantur. Plautus in Capteivis:

Quaſi in Velabro olearii.

Horatius:

Cum ſcurris ſartor, cum Velabro omne macellum.

Hinc *Velabrenſis*. Mart. 11. 53.

Et Velabrenſi maſſa recocta foco.

Inde *Velabrenſis caſeus*, qui in Velabro conficiebatur. Martialis 13. 32.

Non quemcunque focum, nec fumum caſeus omnem,
Sed Velabrenſem qui bibit, ipſe ſapit.

Siquidem, teſtante Plin. 11. 42. *Fumus imbibitus auget gratiam caſei, qualis in ipſa urbe conficitur.* Varro *à vehendo* derivat, quòd cum Aventinus olim diſcluderetur paludibus à montibus reliquis, neceſſe eſſet eò navibus advehi. Unde *Velaturam facere* dicebantur, qui operam ſuam collocantes mercede ex vecturâ vivebant. Duplex autem fuiſſe *Velabrum* invenio, majus & minus. Varro: *Palus fuit in minori Velabro.* Unde quod ibi vehebantur lintribus, *Velabrum*, ut & illud majus, Propertius:

Qua Velabra ſuo ſtagnabant flumine, quaque
Nauta per urbanas velificabat aquas.

Tibullus quoque:

At quâ Velabri regio patet, ire ſolebat
Exiguus pullâ per vada linter aquâ.

Velia, Lucaniæ op. in ſinu Pæſtano conditum à Phocenſibus, antea *Elea* dicta. Virgil. lib. 6.

——*Portuſque require Velinos.*

Horatius 1. 15.

Quæ ſit hyems Veliæ, quod cœlum, Vala, Salerni.

Hinc *Velina tribus*. Horat.

——*Hic multum Fabiâ valet, ille Velina.*

Perſius:

Libertate opus eſt, non hâc, qua ut quiſque Velinâ
Publius emeruit.——

Vide Steph.

Velinus, lacus Sabinorum in Umbriæ confin. Virgil. l. 7.

Sulfureâ Nar albus aquâ, fonteſque Velini.

Velitræ, colon. & urbs Latii in viâ Appiâ, à Româ 20. m. p. in Eurum Privernum verſus diſtans. Sil. l. 8.

Setia, & è celebri miſerunt valle Velitræ.

Vellaunii, vel *Velauni*, pop. & urbs Aquitaniæ ad mont.

Cemmenum. Arvernis, Gabalis, & Ruthenis finitimi, quorum reg. *Velay*, urbs vero *S. Flour*, teſte Jo. Poldo.

Vellaunodunum, op. Gall. Celt. quod Cæſalis & Ortelius idem faciunt *Antoniſiodoro*. Anton. & *Autrico* Ptol. Aliis eſt *Chaſteaullandon*, teſte Vigenerio. Aliis *Veron* apud Senones. Long. 24. 40. Lat. 46. 26.

Vellica, urbs Cantabrorum mediter. Ptol. *Victoria* Villanovano.

Velocaſſes, pop. Gall. Belg. in confin. Celticæ circa Sequanam flu. Plin. 4. 8. Hos putat Ferrarius eſſe *Baiocenſes* in Normandiâ, *Verocaſſes* autem circa Sequanam: Cæſar enim eos inter Caletes & Veromanduos recenſet.

Venafrum, civitas Campaniæ, oleis abundans. Horat. 2. Carm. Od. 6.

——*Viridique certat*
Bacca Venafro.

Mart. lib. 13. ep. 95.

Hæc tibi Campani ſudabit bacca Venafri.

Juvenal. Sat. 5.

Ipſe Venafrano piſcem perfundit.

Strabo lib. 5. Εὐίλαιός ἐστι καὶ πᾶσα ἡ περὶ τὸ Οὐέναφρον. Et alibi: Οὐενάφριον ἄριστον τὸ χίλλιστον ἔλαιον ἢ μὲ ἂν ἡ πόλις ἐφ' ὕλης κεῖται παραιρεῖ ἡ φ' ἧς λόφοι ῥίζαν ὁ Οὐουλτοῦρνος. Plin. 15. 2. de oleo: *Principatum in hoc quoque bono obtinuit Italia toto orbe, maxime agro Venafrano. Venafri* hodie dicitur Leandro. Long. 37. 58. Lat. 41. 35.

Venantodunum, i. e. *venatorum mons*, ut ſcribit Lelandus, qui hoc Angliæ op. ſic vocat, quod vulgò *Huntington* dicitur.

Vendenis, op Myſiæ ſuper. *Ravenicæen* Lazio.

Vendum, op. Japodum in Norici, Pannoniæ, Liburniæque confin. *Windiſchbuſratz* Lazio.

Venedi, *Venedæ* Ptol. pop. Germ. Borcales quorum reg. *Finlandt*, teſte Erberſtinio ad ſin. Venedicum, ad Suedicum regnum ſpectans.

Venedotia, *Gwinedhia* Lelando, reg. Albionis in Cambriâ, ad Bor. vulgò *Northwales*.

Veneli, Ptol. *Unelli*, pop. Gall. Celt. quos Jul. Cæſar inter civitates Armoricas Oceanum attingentes reponit. Ptol. autem eos locat inter Lexovios & Biducaſios.

Veneliocaſſii, pop. Gall. juxta Sequanam flu. Ptol. *Verocaſſes* Cæſari. Vide *Velocaſſes*.

Veneria, inſ. vide *Venaria*. Fuit etiam cognomen Siccæ urbis in Africâ, & Nebriſſæ urbis in Hiſp. Bæt. teſte Plin.

Veneris portus, op. oræ Liguſticæ cum arce contra portum Erycis. Anton.

Veneti, *Vannes*, pop. & urbs Galli Celt. inter civitates Armoricas. Alii in Italiâ, de quibus mox.

Venetia, reg. Italiæ max. ab Adduâ flu. (quo ab Inſubriâ ad occ. ſeparatur) uſque ad Timavum flu. (quo ab Itris dividitur) protenſa, Pado ad merid. à Gall. Tog. diviſa, Alpibus vero Rhæticis & Julliis ad Arctos à Rhætia & Norico ſeparata, ſub ſe Carnos complectens: tametſi Ptol. Venetiam à Carnis diſtinguit. Pars occidua inter Adduam & Athéſin flu. *Lombardia* nominatur, ſeu ſub Longobardiâ continetur (Longobardia enim latius patet, Inſubres & alios pop. continens) inter Athéſin & Liquentiam flu. (qui Venetos dividit à Carnis) *Marca Trevigiana* dicitur. Reliquum, in quo Carni & Forojulienſes ſunt, uſque ad Timavum *Friuli* & *La Patria* nominatur. Pop. *Veneti* ab *Henetis* pop. Paphlagoniæ in Aſia ſic dicti, & derivati, ut multi tradunt. Caput hujus reg. olim fuit *Aquileia*, nunc autem *Venetiæ*, urbs maxima inter ſtagna Hadriatica, poſt Aquileiæ excidium conſtructa ſuper palis in terrâ ſub aquâ denixis, & inſulis parvis cohærentibus, ut inter orbis miracula meritò adnumerari poſſit. Urbs libera, terrâ, marique longè dominans, *Venice* Anglis dicta. Actius Sannazarius;

Viderat Adriacis Venetam Neptunus in undis
Stare urbem & toto ponere jura mari:
Nunc mihi Tarpeias quantumvis Jupiter arces
Objice & illa tui mœnia Martis ait;
Sic pelago Tybrim præfers; Urbem aſpice utramque
Illam homines dices, hanc poſuiſſe Deos.

Quæ nos olim ita Græce reddidimus;

Ἀδριακοῖς Βενετῶν ἴδεν ἐν ὑδάτεσι Ποσειδὼν
Ἄστυ ἑλῶσαι, ἦλθ' ἀναμίξας θεῖναι ἁλί,
Νῦν μοι Ταρπείας ὅσσον, Ζεῦ, ἤθελες, ἄκρας,
Ἔστω καὶ αὐτὰ τεῦ τείχη Ἄρηος ἴσα·
Ὡς πλάγγος θύμβριν περιδὺς, πόλεας βλέπε δ' ἄμφω,
Τὼ σείρας φήσεις, ἢ πόδας ἢ Θεός.

Hinc *Venetus*. Sil. lib. 8.

Nec non cum Venetis Aquileia perfurit armis.

Propertius:

Quantum Hypanis Veneto diſſidet Eridano.

Venetus lacus, *Cellerſee* Munſtero, & *Underſee* Scudo, lacus Sueviæ in Helvetiorum confin. Mela.

Venicnium, *Rameſhead*, teſte Camdeno, promont. Hiberniæ in orâ Bor. inter Boreum & Rhobogdium promont. Ubi populi *Venicnis*.

Vemenſes, pop. Hiſp. Tar. Mela, quorum op. *Duegna* videtur Pineto.

Vemonæ, Anton. op. Albionis in Angliâ inter Bennaventam 17. & Etocetum 18. m. p. Camdeno videtur eſſe *Highcroſs*, pag. agri Leiceſtrenſis non longè à *Benſford bridg* diſtans.

Vennones, *Venones* Plin. *Vinnones* Ptol. op. Rhætiæ. Strabo quorum reg. *Ουιſιγοεω*, & *Engadin* dici ſcribit Tſchudus. *Venuſta vallis* dicitur Luithprando.

Vennonetes, pop. Rhætiæ Alpini in Italiæ confin. Plin. quorum reg. *Veltlin* Germanis dicitur.

Venta Belgarum, vulgò *Wincheſter* Anglicè, *Caer Gwent* Britannicè, *Wintancheſter* Saxonicè, urbs Albionis in Angliâ inter Londinium ad ort. 52. & Exon. ad occ. 90. m. p. à Saresberiâ 20. ad ort. Item urbs Angliæ, & emporium præcipuum ad oſtia Sabrinæ flu. quæ hodie *Briſtow* vocatur.

Venta Icenorum, quæ videtur *Venta Simenorum* Ptol. *Norwich*, teſte Priſæo, urbs Albionis in orâ Angliæ orientali, à Londinio 80. m. p. in Eurum, in Norfolciâ regione.

Venta Silurum, Camdeno & Lhuydo *Caer Went* op. Walliæ Comit. Monumetenſ. Briſtolio adverſum in alterâ ripâ Sabrinæ non procul ab oſtiis Rhatoſtathybii fluvii.

Venuſia, Ptol. op. Apulorum Dauniorum, non procul à finib. Lucaniæ, Horatii patria, qui ideo *Venuſinus* dictus eſt. Sic enim ipſe Sat. 1. lib 2.

——*Sequor hunc Lucanus an Appulus, anceps,*
Nam Venuſinus arat finem ſub utrumque colonus.

Straboni Οὐενυσία Plutarcho Βενυσία dicitur. Hodie *Veneſo*. Juven. Sat. 1.

Hæc ego non credam Venuſinâ digna Lucernâ?

Satyrâ Horatianâ.

Veragrani, pop. Gall. Narbon. inter Allobroges ad occ. & Seduños ad ort. apud Rhodanum flu. quorum op. *Octodorus* Cæſari, nunc *Martenach* dicitur.

Verbanus, lacus Gall. Ciſalp. Ticinum Alpibus defluentem accipiens & eundem in Padum tranſmittens. Hodie *Lago Maggiore* dicitur.

Verbigenus, pagus Helvetiorum in Celtas. Cæſar in Cotiment. *Orbe* hodie dicitur.

Verbinum, Anton. op. Gall. Belg. in Picardiâ in fin. Laudunenſium, hodie *Vervin*.

Vercellæ, urbs Libycorum in Inſubrum & Salaſſiorum confin. ad Seſſitem flu. etiam vulgò *Vercelli*. Ejus mem. Silius lib. 8.

Vercellæ, fuſcique ferax Pollentia vilii.

Vereſis, flu. Latii per agrum Præneſtinum, fluens. *Vereſto* Leandro, *Verde* aliis.

Veretum, op. Salentinorum exciſum, à Leucâ 4. m. p. diſtans, Japygio promont. vicinum. *Uretum* apud Ptol. legitur à *Vereto* diverſum quod aliis eſt *Vano*, aliis *Oria*.

Vergæ, Liv. poſtea *Vergianum*, *Rogiano* Barrio, op. Brutiorum mediterraneum in Calabriâ citer. ad Iſaurum flu.

Vergellus, qui & *Gellus*, flu. Apuliæ apud Cannas fluens, quem Annibal ponte ex Romanorum interfectorum cadaveribus confecto trajecit. Is in Aufidum labitur, & *Fiume di Canne* nominatur.

Vergeminum, op. Gall. Ciſpad. ad ripas Ticini, *Viglebanno* Hermolao Barbaro.

Vergivium mare, ut Ptol. vel *Hibernicum*, ut alii placet, mare eſt quod Hiberniam & Angliam interluit, *Mor Uveridh* Britannis vocari ait Humfredus Lhuydus. *Canalem* vero *S. Georgii* vocant Angli & Galli.

Vergium, Liv. op. Hiſp. citer. in Catalaunis in fin. Ilergetum, nunc pagus. *Vierzo* Morali.

Vero, flu. Celtiberiæ. Vide *Verones*. Mart. 1. 49.

Sterilemque canum nivibus effractis ſacrum
Unda Veronem montibus.

Verocaſſes, pop. Gall. Belg. juxta Sequanam incolentes, Caletibus finitimi, hodie *Vulxin*.

Verodunum, *Verdun*, urbs Gall. Belg. ad Moſam epiſc. Lotharingiæ in Campaniæ confin. ſub archiep. Trevirenſi. Long. 26. 46. Lat. 49. 05.

Verolamium, Anton. *Verulamium*, Tac. *Urolanium*, Ptol. hodie *Verulam*, urbs olim Albionis, nunc pagus Angliæ apud Tameſim flu. & op. S. Albani, inter Londinium ad ort. 21. & Oxonium ad occ. 30. m. p.

Veromandus, Gall. Belg. pop. Plin. 4. 17. vulgò *Vermandois*.

Verometum, *Burrow*, teſte Camdeno, op. olim Albionis, nunc pagus Angliæ in Leiceſtriâ com. eo loco qui hodie *Burrow hill* dicitur, inter Margidunum & Ratas 12. m. p. à Lindo 40. in Auſtr. Londinium verſus.

Verona, colon. & urbs Cenomanorum Venetiæ, ad Athéſim.

ſim flu. interluentem, urbs clariſſima, & maxima totius Venetiæ, ſi Venetias excipias, inter Ferrariam ad Eurenot. & Tridentum in Circium 50. m. p. Hujus vocabulum, ut reliqua Italiæ Latino more Ptolemæo quoque refertur Οὐηρῶνα. Apud Strab. vero lib. 4. legitur Οὐήρων, lib. autem 5. Βήρων Apud Procopium variè legitur in Gothicis: lib. 2. & 4. Βερίνη. lib. autem 3. ἐπὶ Βερῶνα, quum lib. 4. ſit ἀμφὶ Βερώνην. Catulli patria fuit. Ovid. Arm. 3. 14.

Mantua Virgilio gaudet, Verona Catullo.

Mart. 10. 103.

Nec ſua plus debet tenui Verona Catullo.

Idem lib. 14. ep 195.

Tantum magna ſuo debet Verona Catullo
Quantum parva ſuo Mantua Virgilio.

Catullus ipſe Carm. 68.

Acquirit non ſolum hunc ſe dicit cognitum habere
Brixia, Chineæ ſuppoſitu ſpeculæ;
Plavus quam molli percurrit flumina Mela:
Brixiâ Veronæ mater amata meæ.

Βέρων Stephano dicitur. *Veronia* altera, urbs Helvetiorum, *Bern*, ut aliquibus videtur. Pop. *Bernenſes* Plinio, qui tamen tam Veronam quam *Bernenſes* in Rhætis commemoret. Ferrarius.

Verones, pop. Hiſp. Tar. quos Vero flu. alluit. Sil. l. 3.

At Veronum alas Balarus probat æquore aperto.

Verovinacum, *Werwyck*, pagus Belgii in Flandriâ ad Legiam flu.

Verovicum, *Warwick*, op. Angliæ Conventriæ finitimum, ab eâ 6. m. p. in Auſtr. recedens.

Veruca, op. Carnorum inter Natiſonem ac Timavum M. *Falcone*, teſte Leandro. Nigro autem Veruca longe hinc diſtat in agro Veronenſi ad Atheſim flu. *La Chuſa* vulgò inter Veronam ac Tridentum. Eſt & *Veruca* arx firmiſſima in Gall. Subalp. ad Padi ripam contra Creſcentiam op. vulgò *Verra*.

Verulum, *Verulæ* Frontino, colon. & urbs Latii in Hernicis apud Coſam flu. media fere inter Anagniam & Soram. Pop. *Verulani*.

Veſbius, ſive *Veſvius*, & *Veſuvius*. Vide *Veſevus*.

Veſci, quod & *Faventia*, *Veſcis* Ptol. urbs Hiſp. Bæt. vulgò *Hueſca*, vel *Gueſca*.

Veſcianum, villa Campaniæ inter Capuam & Nolam in agro Veſciæ urb. extinctæ. Cic. A Livio memoratur inter Atellam & Veſuvium.

Veſciris, Liv. flu. Campaniæ apud mont. Veſuvium, fluens in Craterem ſinum.

Veſevus, qui & *Veſvius* & *Veſuvius*, mons Campaniæ Noliæ vicinus, agros habens miræ fertilitatis præterquam in ſolo cacumine, ubi planitiem habet magnam, fructum omnino nullum ferentem. Conſtat enim hunc montem ſæpius arſiſſe; nunquam tamen vehementius, quàm imperante Tito: quo tempore erumpens ex eo ignis, & vicinas regiones latiſſimè populatus eſt, & Plinium, naturalis hiſtoriæ ſcriptorem, qui cognoſcendi cupiditate eò ſe contulerat, fumo flammiſque enecavit, quâ de re vide epiſtolam Plinii Junioris ad Corn Tacitum. Galenus de Methodo medendi lib. 5. Ὃν λόφον ἐν τῇ τῶν συγγραμμάτων οἱ πάλαι Ῥωμαῖοι καὶ νῦν οἱ ἀκριβέστερον Βεσούιον ὀνομάζουσι· τὸ δὲ ἐνδοξότατον καὶ νῦν ὄνομα τῷ λόφῳ Βέσουιον. Primum quidem Romani fecere *Veſevus*. Lucret. lib. 6.

Qualis apud Cumas locus eſt, montemque Veſevum, &c.

Virgil. Γεωργικῶν 2.

Talem dives arat Capua, & vicina Veſevo
Ora jugo.

Val. Flaccus Ἀργοναυτικῶν 4.

Sic ubi præruptis tonuit cum forte Veſevi
Heſperiæ lethalis apex.

Silius Ital. lib. 12.

Monſtrantur Veſeva juga, atque in vertice ſummo
Depaſti flammis ſcopuli, fractiſque ruina
Mons circum, atque Ætnæ fatis certantia ſaxa.

Statius Sylv. 4. 8.

Tertia jam ſoboles procerum tibi nobile vulgus
Creſcit, & inſani ſolatur damna Veſevi.

Auſon. Idyl. 10.

Perque vaporiferi graditur vineta Veſevi.

Boetius lib. 1. Met. 4.

Nec ruptis quoties vagus caminis
Torquet fumificos Veſevus ignes.

Græci videntur poſtea feciſſe Βεσούιον, i. e. *Veſbius*, ſive *Veſvius*; quos Romani etiam ſecuti ſunt. Columella lib. 10.

Fontibus & Scabiæ celebres & Veſvia rura.

Silius lib. 17.

Evomuit paſtos per ſecula Veſevus ignes.

Stat. Silv. 4. 4.

Fractas ubi Veſbius egerit iras
Æmula Trinacriis volvens incendia flammis.

Mart. 4. 34.

Hinc eſt Pampineis viridis modo Veſvius umbris.

Incendia ejus crebra fuere variis temporibus. Diodorus lib. 4. Ὠνομάσθη δὲ καὶ τὸ πεδίον τοῦτο Φλεγραῖον ἀπὸ τῆς λίμνης τῆς παλαιᾶς ἄπλετον πῦρ ἐκφυσῶντος, καθάπερ δὴ καὶ τὸ παρ' Οὐέσβιον. Naturam ejus deſcribit Strabo lib. 5. Τὰ πλησίον δὲ τῶν τόπων τούτων ὄρος τὸ Οὐεσούιον, ἀγρεῖς πεδιοκτήμοσι παγκάλοις, πλὴν τῆς κορυφῆς, αὕτη δ' ὁλόπεδος μὲν πολὺ μέγος ἐστὶν, ἄκαρπος δ' ὅλη. Xiphilinus ex Dione. Καὶ αὐτὸ τὸ ὄρος καὶ σάλευσε καὶ ἀνεπίλυτος πολλὰς ἔσχε, καὶ ἡ γῆ κύκλῳ ἀνεβρύη τῷ πυρὶ, καὶ ἀναδίδωσι τὴν μὲν ἡμέρας καπνὸν, τὴν δὲ νυκτὸς φλόγα. Vide Sen. Nat. Qu. l. 6. c. 2.

Veſontio, *Viſontium* Ptol. *Biſuntio* Amm. quæ & Chryſopolis in lib concil. *Bezanſon*, urbs maxima Sequanorum & metrop Burgundiæ comitatûs ad Dubim flu. circumfluentem, emporium & urbs libera. Long. 27. 15. Lat. 46. 58.

Veſpaſiæ, pagus Umbriæ in monte juxta fines Sabinorum, à Nurſiâ 6. m. p. Spoletium verſus; unde nomen *Veſpaſiano* Imp. Suet.

Veſtini, pop. Italiæ Sabinis & Picentibus vicini. Plin. 3. 5. Apud eos olim fiebant caſei laudatiſſimi. Mart. 13. 31.

Si ſine carne voles ſentacula ſumere frugi,
Hæc tibi Veſtino de grege maſſa venit.

Vide Suidam in Βεσίνοι.

Veſulus, mons Liguriæ juxta Alpes, inter cæteros clariſſimus ex cujus radicibus Padus erumpit. Plin. 3. 19. Virgil. Æn. 10.

Ac velut ille canum morſu de montibus altis
Actus aper, multos Veſulus quem pinifer annos
Defendit.

Hodie *Monviſo*.

Veſuna, Petrocoriorum urbs in Aquitaniâ. *Perigort* Villanovano.

Veſuvius, vide *Veſevus*. Hinc *Veſuvinus*. Stat. Sylv. 2. 2.

Ructaſſent dites Veſuvina incendia Locros.

Vetera Caſtra, urbs Germ. infer. apud Rhenum. *Santen* Pyramio. *Berk* vero Simlero. Item op. Vindeliciæ in Bavariâ ad Danubium, inter Ratisbonam ad occ. & Straubingam ad ort. 3. leuc. *Pfeter* Simlero.

Vettionenſes, & *Vettoneuſes* pop. Umbriæ, quorum op. *Bittonia*, qu. *Vettonium*, inter Mevaniam & Peruſiam.

Vettones, *Vetones*, vel *Vectones*, pop. Luſitaniæ, teſte Plin. 25. 8. qui herbam Betonicam invenerunt; horum reg. *Vettonia* Prudentio, hodie *Extremadura*. Luc. l. 4. *Vectoneſque leves*, &c. Vide Caſaub. in Strab. pag. 49. edit. Genev.

Vetulonia, *Vetulonium* Ptol. op. olim Hetruriæ apud Populonium, hodie *Vetulia*, ubi *ſylva Vetulonia*. Pop. *Vetulonii* Plin. Erat & *Vetulonia* apud *Viterbium*. Sil. l. 8.

Mæoniæque decus quondam Vetulonia gentis.

Ufens, flu. juxta Tarracinam per paludes Pomptinas fluens. Plin. 3. 5. Virg. Æn. 7.

Quâ Saturæ jacet atra palus, gelidiſque per imas
Quærit iter valles, atque in mare volvitur Ufens.

Unde Claud. de Prob. Olybr. conſulatu:

Tarduſque ſuis erroribus Ufens.

Silius lib. 8.

Et atro
Liventes cœno per ſqualida turbidus arva
Cogit aquas Ufens, atque inficit æquora limo.

Hic flu. antiquiſſimis Romanis *Oufens* dicebatur. Ennius:

Priverno Oufentina venit, fluvioque Oufente.

Sed & aliâ Diphthongo etiam dicebatur *Aufens*; unde vulgare ei hodieque vocabulum *Aufente*. Cluver. Item Æquicolarum dux, qui cum Turno adverſus Æneam ſuppetias ferret, à Gya Trojano eſt interfectus. Ejus mem. Virg. ubi ſupra:

Et te montoſæ miſere in prælia Nurſæ
Ufens, inſignem fama & felicibus armis.

Uffugum, Brutiorum civitas. Liv. *M. Ako*, teſte Barrio.

Viadus, flu. Germ. ex Moraviâ oriens, longoque tractu per Sileſiam, Marchiam, & Pomeraniam in mare Balticum fluens, *Oder* Althamero.

Viana, *Weiſſenborn* Lazio, op. Rhætiæ in Suevia, ab Ulmâ 2. leuc. in Auſt. ab Auguſta Vindelicorum 8. in Corum. Sed alibi eidem Lazio eſt *Voiſperg*, op. parvum ſeu pag. ejuſdem tractus. Simlero autem eſt *Wangen* op. ejuſdem Sueviæ inter Lindavium & Memingam. *Viana* autem apud Plin. urbs eſt Norici, & *Wien* urbs Auſtriæ caput putatur; licet Vienna Auſtriæ in Pannon. ſup. cenſeatur.

Vibali, pop. Hiſp. Tar. quorum locus *Formillan* Pineto & Moletio dicitur.

Viberi Plinii, eoſdem apud eundem *Juberos* vocari putat Simlerus in ſuo Valeſii libello, etſi Gelenius, ut idem ait, pro *Juberis Viberos*, ubi de Auguſti tropæo mentio fit, ſubſtituerit.

Vibiſcum,

Vibiſcum, op. Gall. in fin. Sedunorum ad lacum Lemanum. *Vivis* hodie.

Vibo, ſeu *Vibon*, urbs olim, nunc caſtrum Brutiorum in orâ ſinus Vibonenſis, *Hippo* Melæ, & *Hipponium* Straboni dicitur. Long. 40. 08. Lat. 38. 39.

Vicenta, Ptol. *Vicetia* Plin. *Vicentia* Tacito, *Vincentia* poſterioribus, urbs Venetiæ inter Veronam ad occ. 30. & Patavium in ort. 18. m. p. vulgò *Vicenza*.

Vicenumum, vel *Viceſimum* & *Vicenſimum*, *Trebiſari* Barrio, op. M. Græciæ in Calabriâ citer. apud fin. Tarentinum, inter Thurios & Heracleam.

Victoria, urbs Mauritan. Cæſar. mediter. *Agobel* Marmolio. Item urbs Hiſp. Tar. in Cantabris. Item urbs Albionis in Damniis. Ptol.

Victoriacum, op. Gall. geminum: Unum in finibus Cenomannorum in Britanniæ min. confin. Alterum in Campaniâ ad Matroniam flu.

Victoriæ, Juliobrigenſium portus, *S. Vincent*, ut videtur, op. & port. Hiſp. Tar. in orâ Cantabricâ.

Victoria mons, op. Hiſp. Tar. ſeu pagus in Catalaunià apud Iberum fluvium, circa Dertuſam urb. *Monzia* Floriano.

Vicus Italicus, Sclavoniæ caput, *Zagrabia*, Bonfinio authore.

Vicus Valerius, vel Varronis, op. Sabinorum apud Anienem flu. *Villa Varronis* Tullio. Hodie *Vicovaro*.

Vidrus, flu. Germ. *Schwart Watter* Junio, *Groeninger Diep* Becano, apud Groningam urb. Friſiæ fluens, Althamero *Vecht*, ex Weſtphaliâ in Flevum ſin. inter Friſiam & Tranſiſalanam ad Gelmudam op. influens.

Vidua, *Crodagh* Camdeno, flu. Hiberniæ per oram Borealem in Oceanum inter Venicnium promont. & Argitam flu. decurrens.

Vienna, Auſtriæ metropolis, urbs inclyta, & omnium urbium quas Danubius ſuſtinet, & ædium magnificentiâ, & rerum copiâ, clariſſima, *Viana* Plinio, teſte Hermolao. Auſonius in catalog. urbium:

Accolit Alpinis opulenta Vienna colonis.

Olim vicus tantùm fuit, poſtea vero in formam civitatis redacta eſt, & Colonia tum vetuſtate, tum dignitate clara, Vitellii principatu ob iram Lugdunenſium fere everſa. Stephanus ab urbe Cretæ ejuſdem denominationis adpellatam refert. Advertat lector mendoſè ſcribi apud eundem Steph. Viennam eſſe civitatem Galilææ juxta flu. Rhodam: cum pro ὁπὶ τ῀ Ῥόδαν πό]. τῆς Γαλιλαίας leg. ſit, ὁπὶ τ῀ Ῥόδανον πό]. τ῀ Γαλατίας. Laudatur à Val. Martiale tanquam librorum ſuorum ſtudioſa:

Fertur habere meos, ſi vera eſt fama, libellos
Inter delicias pulcra Vienna ſuas.

Long. 39. 10. Lat. 48. 22. Eſt & *Vienna* illuſtris Gall. Narb. urbs Melæ lib. 2. *Vienne en Dauphine* vulgò. *Senatoriam* aliquando appellatam ſcribit Paradinus. Long. 26. 00. Lat. 45. 00.

Vigornia, *Worceſter*, urbs Angliæ inter Warvicum ad ort. fere & Herefordiam ad occ. 30. m. p. ad Sabrinam fluvium. Vide *Wigornia*.

Villa, op. Maurit. Cæſar. maritimum inter Lanigarum & Altaum.

Villa Cæſarum, flu. Tiberi impoſita juxta nonum lapidem in viâ Flaminiâ, quæ ob id vocatur *Ad Gallinas*. Sic Plin. 5. 30.

Villa Fauſtini, op. Albionis in Angliâ, vulgò *S. Edmundsbury*, teſte Talboto.

Villa Caninii Rufi apud Plin. Jun. in Epiſt. in orâ Latii, lacus erat apud Comum.

Villa Matii, *Marino*, op. ſeu caſtrum hodie Latii in colle in viâ Appiâ medio itinere inter urb. Romam & Velitras 10. m. p.

Villa Mariana, quoque op. Latii apud Prænеſte, inde 5. m. p. Labicum verſus.

Villa P. Valerii, Cic. *La Motta*, teſte Gabr. Barrio, pag. Brutiorum in Calab. ulter.

Vilna, urbs Sarmatiæ, Lithuaniæ caput & metropolis in regn. Polonico, vulgò *Wilde*. Long. 49. 30. Lat. 55. 10.

Vilumbri, Umbriæ pop. orientales. Ptol. Horum caput eſt *Spoletium*.

Viminalis collis dictus eſt Romæ quod ibi *Viminum* ſylva fuerit: vel à Jove *Viminco* quòd ibi ejus aræ ſint. Inde *Viminalis via* quæ ad collem illum ducit.

Viminatium, Myſiæ ſup. op. Ptol. *Vidino* Nigro. Item urbs Hiſp. in Vaccæis. Anton. Item pagus Gall. Celt. ad Rhodanum flu, & Lugdunum urb. Æl. Spart. *Vimy* Paradino.

Vincentia, vide *Vicentia*.

Vindelici, pop. Rhætis vicini, inter Alpinas gentes. Plin. 30. 20. reg. eorum *Vindelicia*, cujus nomen adhuc durat in tractu qui *Lintzgow*, teſte Tſchudo, nominatur. Cæterum reg. hæc vulgò *Bayern*, & Italis *Baviera* dici poteſt, teſte Aventino. Nomen habet à *Vinda* & *Lico* flu. Horum meth. Horatius:

Videre Rhæti bella ſub Alpibus
Druſum gerentem & Vindelici.

Claud. de Vict. Stilic.

Vindelicos ſaltus & Norica rura tenebant.

Vindelis, Anton. *Portland* Camdeno, inſ. maris Britannici inter Albionem (cui proprior eſt) & Galliam à Vecti inſ. 10. leuc. in occid.

Vinderius, flu. Hiberniæ in orâ orientali inter Iſamnium & Rhobogdium promontoria. *The Bay of Knocfergus* Camdeno.

Vindeſorium, op. Albionis in Angliâ ad Tameſim flu. à Londinio 20. m. p. in occ. ubi Aureæ periſcelidis Equites inaugurari ſolent, vulgò *Windeſore*.

Vindinium, *Vindecinum* Fortun. urbs Gall. Celt. non obſcura, & ducatus in Belſia reg. à Carnutibus 24. leuc. in occ. Turones verſus. Vulgò *Vendoſme*.

Vindius, *Edulius*, *Egdubeda*, *Ortoſpeda*, Hiſp. Tar. inſignes montes ſunt. Ptol. lib. 2. cap. 6. vulgò *M. d'Oca & de Aſturia*.

Vindobona, eadem quæ *Vienna*.

Vindogladia, *Wimburn*, Camdeno, op. Angliæ inter Sorviodunum 12. & Durnovariam 9. m. p. Anton.

Vindolana, op. Albionis in Angliâ ad Vallum in Northumbriâ, *Wincheſter in the Wall*, vel *Old Wincheſter*, teſte Camdeno.

Vindomagus, Gall. Narbon. urbs. Ptol. *S. Tibere*. Poldo.

Vindomora, op. Albionis in Angliâ inter Vallum 29. & Cataractonum 40. m. p. in Northumbriâ. *Wallſend* Camdeno.

Vindomius, vel *Vindonus*, aut *Vindonum*, op. Albionis in Angliâ, inter Calevam 15, & Ventam Belgarum in occ. 21. m. p. *Silceſter* Camdeno.

Vindoniſſa, urbs olim, nunc pag. Helvetiorum, à Conſtantiâ 6. leuc. in ort. proximus Badæ, inter Tigurum & Baſileam. *Windiſch* Rhenano.

Vingenna, vel *Vigenna*, Gall. flu. qui ſe in Ligerim exonerat. Hodie *Vienne*.

Vinius, flu. Samnii apud Caſinum decurrens, atque in Lirim influens. Varro. *Fiume di S. Germano*, teſte Sanfelicio.

Vinovium, op. Albionis in Angliâ, inter Vallum & Caractonum 22. m. p. Anton. Camdeno eſt *Binchеſter*, op. agri Dunelmenſis, quod alio nomine *Vicomia* nominatur.

Vintimilium, Varro, urbs Liguriæ in orâ ſub Genuenſi rep. inter Albingaunam ad ort. 40. & Nicæam ad occ. 17. m. p.

Vintium, *Venza*, urbs Liguriæ in Alpibus maritimis in Provinciâ, à Nicæâ 4. leuc. in Bor.

Violaſcenſis pagus, qui *Martialis* ætate citeriore vocatus eſt. Sidon. lib. 2. ep. Ubi *Violvaſcenſis* legit. Jo. Savaro, quem vide p. 169. edit. Pariſ. 1599.

Vipitenum, op. Rhætiæ in Com. Tirolenſi. inter Oenipontem & Brixinum, *Stertzangen* Simlero. Aliis eſt *Lug*, pag. inter Oenipontem & Stertzingum 3. leuc.

Virgao, Hiſp. Bæt. op. inter Cordubam & Iliturgim. Anton.

Virgi, urbs Hiſp. Tar. in orâ Baſtetanorum litorali, in confin. regni Murcienſis, & Granatenſis. *Vera*, vel *Bera* Cluſio Inde *ſinus Virgitanus*, *Golfo di Cartajena*.

Virginia, reg. Americæ Septentr. Anglis ſubdita, ab Eliſab. regina ita dicta. Ejus urbs primaria Jacobipolis, *James-Town* ad fl. Pauhatanum ſeu Jacobæum.

Virgium, & *Voragium* Latinis dicitur Liguriæ op. quod vulgò *Voraigne* vocari, auctores ſunt Blond. & Leander.

Viriballum, Corſicæ op. Ptol. *Capo d' Aiazzo* Leandro.

Viroconium, op. Angliæ in Com. Salopienſi. *Wroxceſter* Camdeno. Alii *Vigorniam* eſſe volunt, vulgò *Worceſter*.

Virodunum, op. Sequanorum, vulgò *Verdun*. Vide *Verodunum*.

Viroveſca, *Burveſca* Ptol. op. Hiſp. Tar. in Caſtellâ ult. hodie *Breviеſca*.

Viroviacum, vide *Veroviacum*.

Virtingi, ſeu *Virtingi*, pop. Germ. in Suevià trans Danubium, ab Aureliano Imp. devicti. Trebel. Pollio. Hodiè *Wirtzimbergenſes*, teſte B. Rhenano.

Virucinates, pop. Vindeliciæ in Bavariâ. Hodie *Friſingenſes* inter Ambram & Iſaram flu. teſte Simlero.

Virunum, Ptol. op. Norici in Carinthiâ, *Frieſach*, Lazio, *Bruneck* vero Simlero, op. Norici in Comitatu Tirolenſi.

Viſio, op. ſeu pag. Gall. Narbon. in Allobrogibus & Sabaudiâ. Anton. *Vignonnet* Paradino.

Viſontium, vel *Viſontum*, op. olim, nunc pag. Pannon. ſuper. in Hungariâ, apud Capronizam promont. *Vihicio* Lazio. Item urbs Hiſp. Tar. in Pelendonibus, *Viſeo* Villanovano.

Viſtula, flu. antiquiſſimus Germ. Sarmatiæque ad mare Suevicum terminus, antequam Aeſtii, Germanica gens, in Venedorum agros tranſiverant; hodie *Weiſſel*. Antiquis Græcorum Romanorumque auctoribus variè ſcribitur. Nam Plinio ac Solino, *Viſtula* & *Viſtulla* dicitur. Ptolemæo Οὐιστύλας. Plinio etiam eſt *Viſtullus*. Apud eundem 4. 13. *Iſtula*. Melæ *Viſula* eſt, & Marcellino *Biſula*, quia Græcè ſcribebatur Βισύλας. Vide Cluver. de Ant Germ. l. 3. p. 717.

Viſurgis, flu. ingens Germ. ex Meliboco monte in Franconiâ oriens, ac inter Haſſiam ad occ Thuringiam ad ort. Weitphaliam ad Auſtr. & Saxoniam ad Bor. in Oceanum Germ. ſe exonerans. Straboni Βισουργις; apud Ptol. vero in deſcriptione Germanici litoris eſt genitivus caſus Οὐισουίργου. At rectius poſtea, in recenſione populorum Germaniæ, idem caſus τῦ Οὐισύργου. Dioni dicitur Οὐϊσύργου. Hodie *Weſer* vocatur. Viſurgis inquit Lipſius, mutuâ Romanorum Germanorumque clade nobilis amnis, cui famam præcipuè Tacitus dedit, & ipſe Tacito (mirum fatum) vitam. Nam 5. primores Annalium libri inventi Corbeiæ, quod monaſterium Viſurgim eſt.

Vitæ, Germ. pop. apud Bedam, de quorum origine ſunt, ut ipſe ait, *Cantuarii* & *Vectuarii*, h. e. qui *Vectim* inſ. & tractum è regione in continenti habitant. *Ibiti* à nonnullis vocantur, ut ſcribit Alex. Nevyllius.

Vitemberga, urbs Germ. vulgò dicta. Ptol. *Calegia*.

Viterbum, urbs Hetruriæ ad mont. Cimini radices prius *Vetulonia*, teſte Platinâ. Hodie *Viterbo*. Voluterranus putat fuiſſe *Longulam* Livii. Hermolaus ſcribit Ptolemæi *Elbii vicum* dici.

Vitis, *Montone* Leandro, *Rocone* aliis, & apud Ravennam *Aquedotto*, flu. Gall. Togatæ ex Apen. mont. per Æmiliam viam, viam ſecans Æmiliam apud forum Livii, in mare Hadriaticum apud Ravennam labens.

Vitodurum, op. Helvetiorum, medium ferè inter Conſtantiam urb. Sueviæ, & Tigurum urbem Helveticam, *Winterthur*, teſte Scudo.

Vituli inſula, *Selſey*, teſte Camdeno, inſ. Albionis Angliæ adjacens.

Viuario, vel *Vivarium*, olim *Alba Auguſta Helviorum*. Hodie *Viviers*, teſte Jo. Poldo. urbs Gall. Vivarienſis tractûs caput in Occitaniâ, ad Rhodanum flu. in planitie è reg. Delphinatûs, 3. leuc. ſupra Pontem S. Spiritûs in bor. Long. 25. 30. Lat. 43. 49.

Vladiſlavia, urbs Poloniæ maj. ad Viſtulam flu. 15. leuc. à Gneſna, med. inter Poloſcam in Eur. & Thorunium in Circium 5. leuc. utrinque diſtans, & 22. infra Warſaviam.

Ulma, *Ulm*, urbs Germ. in Sueviâ, munita, Imperialis & libera, ad Danubium flu. ubi recipit. Ilarum in lim. Vindeliciæ; 10. mill. Germ. ab Auguſta Vindelicorum in occ. 15. à Conſtantiâ in Cæc. 25. ab Argentinâ in ort. uti 12. à Tubingâ. Long. 32. 00. Lat. 48. 16.

Ulmetum, *Elmeſly*, locus in Angliâ. Camd.

Ulmi, op. Pannon. infer. in Hungariâ. *Ileſſi* Lazio. *Iltz* Simlero.

Ulmus, pagus Myſiæ ſuper. à Naiſſo urbe 19. m. p. in ort. Sardicam verſus.

Ulpia Trajana. Vide *Zarmeſogethuſa*.

Ulpia, Legio 30. op. Germ. inf. apud Rhenum. *Alpen* Mercatori.

Ulpianum, geminum: unum Myſiæ ſuper. in Dardaniâ apud Macedon. confin. olim urbs epiſcopalis, & *Juſtiniana ſecunda* appellata; nunc Lat. rec. *Villa Procopiana*, teſte Lazio, proxima Scupi, inde ad 12. m. p. in occ. Alterum op. *Daciæ*, *Pyrethi*, teſte Lazio, apud Albam Juliam in Tranſylvaniâ. Aliis eſt ipſa Alba Julia.

Ultonia Ulſter, una ex quatuor Hiberniæ partibus ad Hyperboreum mare protenſa, & hinc Buinda flu. à Lageniâ, illinc Ernio lacu & Bannâ flu. à Conachtiâ ſecluſa. Regio eſt ampla, ſed multis lacubus & ſtagnis (*Boggs* vocant) interfuſa. In eâ 10. ſunt Com. nempe Lugenſ. Dunenſ. Antrimenſ. Armachanus, Monaghanus, Cavanenſ. Fermanaghenſ. Dungalenſ. & Colranenſ. qui duplex eſt, nempe infer. & ſuper. Ibi olim fuere Darnii, Erdini, Rhobogdii, Venicnii & Voluntii. Ejus autem præcipuæ urb. ſunt Dunum, Armacha, & Rupes Fergufii.

Ulubræ, op. Latii apud Velitras urb. ubi Auguſtus Cæſar educatus eſt. Juvenal. Sat. 10.

Frangere pannoſus vacuis Ædilis Ulubris.

Horat. 1. ep. 11.

——*Quod petis hic eſt*,
Eſt Ulubris, animus ſi te non deficit æquus.

Ulyſſæa, Hiſp. Bæt. locus, in quo Minervæ fanum. Super Abdaram in Montanis eſt Straboni.

Ulyſſippo, *Oliſſippo* Plin. *Olioſippon* Ptol. vulgò *Lisbon*, urbs Hiſp. Luſitaniæ caput, ſeu conventus juridicus & regia, archiep. & emporio clariſſima, omniumque urbium Hiſpaniæ max. 7. collibus impoſita, ad Tagum flu. haud procul à ſuâ occiduâ, diſtans à Toleto 83. & ab Hiſpali 6. leuc. in occ. Ab *Ulyſſe* condita nomen habet, teſt. Plin. cum Solino. Long. 11. 00. Lat. 38. 50.

Ulyſſis portus, *Odyſſea* Ptol. portus olim Siciliæ in ſuâ ad ort. apud Engyum, nunc lapidibus ab Ætnâ monte oppletus. *S. Grovanni di Decauria* Fazello. Aliis eſt *Porto di Lognina*, inter Taurominium 10. & Catanam 20. m. p.

Umbria, etiam vulgò *l' Ombria*, reg. Italiæ ampla, Apen. monte diviſa, inter Etruriam ad occ Tiberi diſcreta, & Sabiniam ac Picenum ad ort. Nare flu. ad merid. terminata, mari Adriatico ad bor. *Ombria* olim dicta, teſte Plin qu ab *imbribus*, vel ab *Umbrone* flu. teſte eodem Plin. Urbes *Narnia*, *Interamna*, *Fulginium*, *Nuceria*, *Aſſiſium*, *Eugubium*, *Tifernum*, *Tudertum*, *Ameria*, & *Spoletium*, à quo nunc ea reg. *Ducatus Spoletinus* dicitur, & hæ ſunt Ciſappenninæ. Tranſappenninæ vero *Urbinum*, *Piſaurum*, *Fanum*, *Senogalliæ*, *Forum Sempronii* & *Callium*. Pop. *Umbri*, ut Græcis Polybio ac Lycophroni Ὄμβροι, à reliquis autem Græcis ſcriptoribus Ὀμβρικοὶ dicuntur. Patria fuit Propertii poetæ. Sic enim ipſe, l. 1. el. 22.

Proxima ſuppoſito contingens Umbria campo
Me genuit terris fertilis uberibus.

Vide Cluverum.

Umbro, flu. Hetruriæ, inter Senam & Aretium oriens, in Auſtrumque fluens, apud Roſetum urb. quam alluit, mari Tyrrheno exceptus. Rutilius lib. 1.

Tangimus Umbronem: non eſt ignobile flumen.

Item op. Hetruriæ in monte *S. Quirico* Annio in Senenſi territorio.

Una, Maurit. Ting. flu. Ptol. *Sus*, teſte Marmolio.

Undalus, op. Gall. Narb. ad Rhod. flu. ubi Sulgas flu. confluit, *Ponte de la Sorgue* Paradino. Vel S. *Remy* pagus, teſte Jo. Poldo. Vel *Port de Traille*, teſte Scal. non procul ab Avenione.

Unelli, pop. ſunt inter Celtas ex maritimis civitatibus Oceanum attingentibus. Vulgò *Le pays du Perche*.

Uni, qui & *Unni*, vel *Hunni* pleriſque, pop. Germ. qui *Thunni* Euitathio dici videntur, qui ex Septentr. profecti, Italiam, & Galliam oppreſſere. Hi *Avares* etiam apud Eginarthum, *Onogari* Agathiæ, unde nunc *Hungari*. *Unni* vero apud Dionyſ. ſunt pop. Scythiæ Caſpiis & Albanis finitimi. Sic enim ille verſ. 730.

Οὖννοι δ' ἐξείης, ὁπὶ δ' αὐτοῖς Κάσπιοι ἄνδρες,
Ἀλβανοί τ' ὁπὶ τοῖσιν ἀρήιοι.

Ubi ſis conſule Montanum.

Voberca, *ſive Voberta*, op. Hiſp. Tar. in fin. Celtiberorum, *Bobierca*, vel *Bubierca* Varrerio. Ejus mem. Mart 149.

Præſtabit illic ipſa figendas prope
Voberta prandenti feras.

Vobrix, Maurit. Ting. op. Ptol. *Lamta* Marmolio.

Vocates, pop. Aquitan. quos Marlianus perperam cum *Vaſatibus* confundit, quorum op. hodie *Vique* dicitur; Licet Vigenereus velit horum tractum eſſe *Bigorre*.

Vocetus, mons in Helvetiis, Tacitus. *Botsberg* Scudo; Aliis eſt *Wichen* in Helvetiâ apud Arburgum.

Vocontia, vel *Vocuntia*, pop. Gall. Narbon. quorum reg. in Delphinatu *Val de Viſo*, teſte Pineto, nominatur. Silius lib. 3.

Jam faciles campos, jam rura Vocuntia carpit.

Vogeſus, mons Gall. Belg. Sequanos & Lingones dividens à Mediomatricibus, Araris & Moſæ fontibus inſignis. Lucan. lib. 1.

Caſtraque quæ Vogeſi curvam ſuper ardua rupem
Pugnaces pictis cohibebant Lingones armis.

A Gallis *Eſtay*, à Germ. vero *Auff der Stay* appellatur.

Volaterræ, colon. & urbs antiquiſſima Etruriæ in monte ad Cæcinam flu. hodie *Volterra*. Volaterranus hinc oriundus, tradit eam aliquando à Pannonibus everſam, ſed paucis poſt annis ab Othone 1. Imp. reſtitutam, & ſuo nomine *Othonianam*, ſed à poſteris corruptè *Antonianam* appellatam. Perſii poetæ patria fuit. Hinc *Volaterrana Vada*, quæ ab urbe 8. m. p. diſtant. Long. 33. 40. Lat. 42. 46.

Volcæ, vel *Volgæ*, pop. Gall. Narbon. ultra Rhod. flu. quorum reg. *Languedoc* dicitur. Sil. lib. 8.

——*Per inhoſpita rura*
Volcarum populatur iter.

Volcæ, paludes Pannon. ſup. in Hungariâ. Dio. *Balaton*, & *Flatſee* Bonfinio.

Volhinia, prov. regni Polon. & pars Magni Ducatûs Lithuaniæ, extenditur ab ort. in occ. 450. m. p. Latitudo autem ejus eſt tantum 100. m. p. Terminatur à Sept. Lithuaniâ propriâ & Poleſiâ prov. ab Orient. Moſcovia & à Merid. Podoliâ.

Voliba

Voliba Ptol. *Falemouth*, ſeu *Volemouth* Camdeno, portus Albionis in orâ Auſtr. Cornubiæ, ab Exoniâ urb. 60. m. p. in occ.

Volſci, vel *Volci*, pop. Latii ultra Circeios. Plin. 3. 5. Virg. Geo. 2.

Aſſuetumque malo Ligurem, Volſcoſque verutos.

Græcis auctoribus dicuntur, Scylaci Ὀλσκοὶ, Dionyſio atque Diodoro Ὀυολῦσκοι, Straboni & aliis poſt eum Ὀυολσκοὶ.

Volſinienſis lacus, *Vulſinienſis* Columellæ, *Bulſinus* Procopio & Agathiæ, lacus Hetruriæ ingens, & fere rotundus, circuitu 30. m. p. piſcoſus. In eo inſ. eſt parva, ubi Farneſiorum ſepultura, & ubi Amalaſuntha regina Athalarici Gothorum regis mater impiè occiſa eſt.

Volſinium, Ptol *Volſinis*, Strab. & Liv. Tuſcorum urbs; hodie *Bolſena*. Juven. Sat. 3.

Aut poſitis nemoroſa inter juga Volſiniis, aut
Simplicibus Gabiis, aut proni Tiburis arce.

Long. 35. 18. Lat. 42. 20.

Voltumnæ Fanum, locus Etruriæ apud Ciminum mont. ubi nunc *Viterbium*, teſte Annio. Alii *Maſſam* eſſe velint in Sinenſi territorio.

Volubilis, vide *Fezza*.

Voluntii, Hiberniæ pop. Ptol. quorum op. Voluntium, vulgò *Arglas*, in orâ Lageniæ, ab Armachâ 12. m. p. in ort.

Vomanus Piceni flu. cujus mem. Silius lib. 8.

——Statque humectata Vomano
Adria.

Voreda, urbs olim, nunc pag. Albionis in Angliâ ad Carleolum urb. *Old Penrith* Camdeno.

Uplandia, prov. regni Sueciæ in Suevoniâ, ubi urb. Upſala & Holmia regni cap. Terminatur à Sept. Geſtricia, ab ort. mari Baltico, ab occ. Weſtmanniâ, & à merid. Sudermanniâ.

Upſala, ſive *Upſalia*, vulgò *Upſal*, urbs Scandinaviæ archiep. & metropolis Sueviæ, ſive Sueciæ ab Eugenio 3. Pont. Max. erecta, olim regia ab Holmiâ regiâ 7. leuc in bor. recedens. Long. 44. 15. Lat. 60. 05.

Ur Chaldæorum, *Orche* Strab. *Orchoe* Ptol. reg. ſub Babyloniâ, Abrahami Patriarchæ patria.

Vratiſlavia, *Breſlaw*, urbs Germ. Sileſiæ primaria, 20. mill. à Gorlitiâ in ort. 35. à Cracoviâ in Circium. Long. 39. 20. Lat. 51. 10.

Urbicua, Hiſp. urbs. Liv. Hodie *Arbecha* Beutero & Cluſio dicitur.

Urbicus, Hiſp. flu. apud Auguſtam Aſturicam fluens. *Orbego* Morali.

Urbinum, Italiæ op. in Umbriâ. Pop. *Urbinates*. Plin. 3. 14. Long. 36. 02. Lat. 43. 35.

Urbs vetus, hodie dicitur ea pars Holſatiæ quam Saxones *Aldenburg*, Dani *Branneſia*, & Wandali *Stargard* vocant. Crantzius. Long. 33. 10. Lat. 55. 06.

Urbs, Liguriæ flu. Claud. de bell. Get.

Pervenit ad fluvium miri cognominis Urbem.

Urba, vel *Orba*, hodie vocari credit Ortelius à Tanaro amne qui in Padum defertur.

Urgella, Vaſæo dicitur Arragoniæ urbs in Hiſp. Tarraconenſi, quæ hodie *Urgel* vocatur; Ilergetum urbem eam dicit Florianus. Long. 22. 45. Lat. 43. 21.

Urgenum, Strab. *Enargium* Anton. *Ernagium* Ptol. op. Gall. Narbon. in Provinciâ. *Orgon* Dalechampio.

Urgi, Sarmatiæ gens inter Iſtrum & Boryſthenem. Strab.

Urgia, cognominatum *Caſtrum Julium*, op. Gaditani conventûs. Plin. 3. 1. *Oriam* Straboni eſſe putat Hermolaus. Villanovanus vero *Veiam* Ptolemæi.

Urgo, Plin. *Orgon* Steph. *Gorgon* Rutilio, inſ. parva maris Tyrrheni in Liguſtici confin. ſub Genuenſibus, inter Portum Liburnum & Corſicam.

Uria, Strab. urbs Iapygiæ inter Brunduſium & Tarentum. *Oira* hodie. Item M. Græciæ op. apud oram Calab. ulter. in territor. Locrenſi. Varro. *Condoiani* vulgò.

Urſo, & *Genua Urbanorum*, teſte Plinio. *Urſao* A. Hirtio, *Orſona* Appiano, *Oſſuna* Morali, op. præclarum & Academia Hiſp. Bæt. in Vandalitiâ. Long. 37. 40. Lat. 48. 13.

Urticini, pop. Piceni. Plin. quorum op. exciſum hodie *Orteззano* dicitur.

Vrunca, op. Germ. ſup. in Alſatiâ, *Enſiſheim* Simlero.

Urus, *Ouſe*, teſte Camdeno, flu. Albionis in Angliâ per Eboracum urb. fluens, ac in Abrum, ſive Humbrum influens.

Uſadium, Maur. Ting. promont. in orâ maris Atlantici. Ptol. *Capo di Alguer* Marmolio.

Usbium, op. Norici ad Danubium in Auſtriâ. *Ips* hodie, teſte Lazio. Long. 30. 30. Lat. 36. 50.

Uſcenum, Ptol. op. Jazygum ad Granuam flu. in Hung. Tranſdanubianâ Strigonio finitimum. *Perſenburg* Moletio.

Uſcudama, urbs Thraciæ, poſtea *Hadrianopolis*. Ammianus Marcellinus.

Uſedomia, *Uſedom*, urbs Pomeraniæ citer. in inſ. cogn. inter oſt. Oderæ flu. 4. leuc. ab ora maris Baltici in occ.

Uſellis, Sardiniæ op. Ptol. *Boſſa* Nigro.

Uſipetes, pop. Germ. quorum locus *Hechrug* dicitur B. Rhenano, inter Rhenum flu. & montes Haſſiæ. Sed *Uſipetes* Cæſari erant finitimi Sicambris & Tencteris; ſic apud Tac. quorum urbs Zutphen in Geldris, teſte H. Junio; aliis *Weſop*, op. in fin. Batavorum, ab Amſtelodamo 2. leuc. in Auſt. à Trajecto 3. *Viſpi* Ptolemæo, *Uſipis* Martiali, lib. 6. ep. 60.

Sic leve flavorum valeat genus Uſipiorum.

Uſtica, inſ. Siciliæ, imo & urbs. Ptolemæus: Ὀυϛίκα πόλ. καὶ πόλις. Arabs Geographus à Panormo diſtare ſcribit XLM. paſſus, & aquis eſſe irriguam, & portum habere commodum. Nomen hodie retinet. Arabes per Koph ſcribunt אשתקה. Sed Pœni olim, ut videtur per Cheth אשתחה, quæ vox depreſſionem & incurvationem ſonat; quia inſulæ maxima pars plana & depreſſa eſt. Horat. lib. 1. Od. 17.

Utcunque dulci Tyndari fiſtulâ
Valles & Uſticæ cubantis
Levia perſonuere ſaxa.

Cubantis, h. e. depreſſæ. Boch. *Uſtica* etiam mons fuit in Sabinis, de quo verſus ſupra ſcripti ſunt intelligendi.

Uthina, urbs Africæ mediter. Ptol. Steph. & Polybio, &c. Colon. & urbs olim epiſc. Africæ litoralis, à Carthagine 34. m. p. in occ. Punicarum in Africa urbium, inquit Cl. Bochartus, ſi Carthaginem demas, nulli cedit Utica; unde Appianus: Ἰπύκη Λιϐύης μετὰ Καρχηδόνα πόλις. Steph. eam ſcribit eſſe Τυείων ἄποικον, h. e. *Tyriorum coloniam*. Ita Juſtinus lib. 18. *Cum & opibus & multitudine Tyrii abundarent, miſsâ in Africam juventute Uticam condidere.* Itaque de antiquitate non parum gloriabatur; qui & eo nomine Carthagini præferebatur. Silius lib. 3.

Proxima Sidoniis Utica eſt effuſa maniplis,
Priſca ſitu, veteriſque ante arces condita Byrſæ.

Utica, enim vel *Ityca* Punice עתיקא *Atica*, i. e. *priſca* dicebatur. Boch. Hodie *Biſerte* dicitur. Long. 33. 40. Lat. 32. 45.

Utica, quæ & *Ucetia*, ſive *Uzetia*, urbs Gall. Narbon. in Occitanâ reg. inter Nemauſum 4. & Lutevam ad occ. 8. leuc. Long. 25. 10. Lat. 43. 36.

Utinum, & *Utina*, *Atina* Melæ, ut aliquibus videtur, urbs Carnorum, ac Forojulienſium conventus juridicus, ab Aquileia 20. m. p. in occ. à Foro Julio 8. & à Venetiis 70. in bor. Hodie *Udine*. Long. 35. 28.. Lat. 45. 46.

Utriceſium, urbs Batavorum, *Utrecht*. Vide *Trajectum*.

Utricolum, hodie *Otricoli*, op. Umbriæ in monte, Tiberi proximum, inter Narniam 8. & Romam 36. m. p.

Wagri, pop. Germ. in Holſatiâ, quorum urbs primaria *Aldemburgum* fuit.

Wallia, quæ & Cambria, Anglis *Wales*, pars occidentalis regni Angliæ, antea regionem ſeparatam faciens ſub propriis Principibus uſque ad Leolinum; quo cæſo, Edvardus fil. primogenitus Henrici Tertii Regis Angliæ *Walliæ Princeps* dict. fuit, ut & deinceps cæteri primogeniti Regum Angliæ. Diviſa eſt hodie in partem Borealem & Auſtralem, ſub quibus ſunt duodecim provinciæ ſeu comitatus. Nempe in Wallia Boreali comitatus Flintenſis, Dengbighenſis, *Arvonia*, *Caernarvonſhire*, Mervinia, *Merionethſhire*, Montgomerienſis, & Mona inſ. *Angleſey*. In Wallia autem Auſtrali ſunt comitatus, Ceretica, *Cardiganſhire*, Radnoria *Radnorſhire*, Brechinia *Brecknockſhire*, Maridunenſis *Caermarthenſhire*, & Pembrochienſis *Pembrokeſhire*. Comitatus autem Monumetenſis revulſus fuit à Wallia ſub Henrico Octavo Rege & Angliæ additus.

Walliæ Urbes & Opida quæ extant.

Abergennium, *Abergevenny*, & *Abergenny* olim Gobannium, reg. Monumetenſis.
Arvone, *Caernarvon*, reg. cogn.
Bala, *Bala*, Merviniæ.
Bangoria, *Bangor*, Carnarv. urbs epiſc.
Bellomariſcus, *Beaumorrice*, Monæ inſ. portus.
Brechinia, *Brecknock*, reg. cogn.
Cardiffa, *Caerdiff*, Glamorganenſis.
Cardigania, *Cardigan*, reg. cogn.
Chepſtovium, *Chepſtow*, Monumet.
Civitas Legionum, *Caerleon*, Monumet.
Conovii oſtium, *Aberconway*, Carnarv.
Denbighia, *Denbigh*, reg. cogn.
Fanum S. Aſaphi, *S. Aſaph*, Flintenſ. urbs epiſc.
Fanum ad Taffum, *Landaff*, Glamorg. urbs epiſc.
Harlecum, *Arlech*, Mervin. portus.
Haverfordia, *Haverfordweſt*, Penbroch.
Maridunum, *Caermarden*, reg. cogn.

Menevia,

Menevia, *S. Davids*, Pembr. urbs epiſc.
Mons Gomericus, *Montgomery*, reg. cogn.
Monumethia, *Monmouth*, reg. cogn.
Nidum, *Neath*, Glamorgan.
Pembrochia, *Pembrook*, reg. cogn. portus.
Radnoria, *Radnor*, reg cogn.
Ruthunia, *Ruthin*, Denbigh.
Trellinum, *Welſhpool*, Montgom.

Walones, ſic vocant Lat. juniores Gall. Belg. populos, qui ſeipſos *Walons* vocant, & à Germanis *Walen* dicuntur. Sunt inter Scaldim & Legiam fluvios. occupantque partem Com. Flandriæ, ubi tractus Tornacenſis & Duacenſis & Caſtellana Inſulana.

Warſavia, *Warſow*, urbs ampla Poloniæ, Mazoviæ cap. ad Viſtulam flu. ubi frequens Regum ſeceſſus. Vix 3. leuc. diſtat à litn. Poloniæ min. in ort. uti 24. à Lancicià, & 33. à Gneſnâ, 25. à Thoruniâ in Eur. 24. à Sandominia in bor. uti 36. à Cracovià, & 58. à Vilna in Afr. Comitiis publicis regni Poloniæ nobilis.

Waterfordia, urbs Hiberniæ in Momonia prov. com. cogn. caput, in ipſo limite Lageniæ, ad Suirium flu. 8. m. p. ab orà litorali, & 25. à Vexfordia in occaſum. Epiſc. eſt ſub Arch. Caſſilienſi.

Welliæ, ſeu *Wellæ*, vulgò *Wells*, urbs Albionis in Anglià epiſcopalis, in Com. Somerſetenſi, Bathoniæ urbi proxima, quarum urb. hodie ſedes epiſcopales unitæ ſunt.

Weſtphalia, reg. ampla Germ. quæ unum ex decem circulis Imperii conſtituit, inter Saxon inf. ad ort. & Belgium ad occ. Suntque in eâ reg. Epiſcopatus, ſeu ditiones, Monaſterienſis, Paderbornenſ. Oſnabrucenſ. & Mindenſis. Comitatus Oldenburgenſ. Friſiæ orientalis, & Marchiæ; Weſtphaliæ propriæ Ducatus, Com. Heyenſis, Dielpholtenſis, Lingenſis, Luppiæ, Benthemenſis, & Scaumbergenſis. Terminatur à Sept. mari Germ. ab Orient. Ducatibus Clivenſi, & Montenſi, Veteravia, Valdecenſi Com. & Landgraviatu Haſſo Caſſellano. Totius autem reg. cap. eſt Monaſterium. Sed Duc. Clivenſ. Montenſ. Juliacenſ. & Epiſc. Leodienſis, non cenſetur proprie in Weſtphaliâ, quanquam partes ſunt Circuli Weſtphalici.

Wigornia, ſive *Vigornia*, vulgò *Worceſter*, urbs Angliæ, Com. cogn. primaria, epiſc. ſub Arch. Cant. *Brannonium* Antonino, *Brannogenium* Ptolemæo. A Romanis, ut probabile eſt condita fuit, cùm ad Tranſ-Sabrinos Britannos cohibendos ſecundum orientalem Sabrinæ ripam, uti ad Rheni meridionalem, urbes per intervalla diſponerent. Sedet in loco modice acclivi ad flu. quod turrigero ponte conjungitur, *olim Romanorum*, ut habet antiqua membranula, *ſuperba mœnibus*, nunc etiam muro, non tamen valde firmo, munita. Sed decus eſt ab incolis, qui ſunt numeroſi, humani, & lanificio opulenti, nec non ab ædificiorum nitore, à templorum numero, & maxime à ſede Epiſcopali, quem Sexwolfus Merciorum Epiſcopus an. 680. conſtituit, conſtructâ ad auſtralem urbis partem Eccleſia Cathedrali, quæ ſæpius reparata, & ab Epiſcopis paulatim producta ad occaſum fere uſque ad Sabrinæ ripam. Speciosum ſane & magnificum eſt ædificium, monumentis Joannis Regis, Arthuri Principis Walliæ, & quorundam *Beauchamporum* nobile, doctiſſimiſque viris (*Præbendarios* vocant, quorum numerus 10.) Collegium hodie non minus inclytum, quam olim fuerat Monachorum monaſterium, aut Presbyterorum cœnobium. Urbs hæc non ſemel conflagravit, nihilominus è favillis ſemper ſe pulchriori forma reſuſcitavit, politiaque jam floret optima, quam *Prætor* & *Vicecomes* è viginti quatuor civibus quotannis electi, ſex *Seniores* ſive *Aldermanni*, duoque *Camerarii* adminiſtrant, cum Communi Concilio, quod ex quadraginta & octo civibus conſtat. Quod ad Geographicam rationem attinet; ab occiduâ lineâ 22. temporibus, 52. ſcrupulis diſtat. Polus verò Arcticus 52. gradibus, 12. ſcrupulis attollitur.

Wintonia, *Winchester*, urbs Angliæ meridionalis in Hantoniâ provinciâ, alias *Venta Belgarum* dicta Epiſcopalis eſt ſub Archiep. Cantuarienſi, ſedetur ad amnem *Itching* 10. mill. à Southamptoniâ in bor. & 18. à Salisburiâ in ort. Long. 19. 12. Lat. 51. 10.

Winuli, pop. Germ. qui & *Vinuli* & *Longobardi*. P. Diaconus.

Wiſmaria, urbs & emporium Germ. in orâ maris Baltici, vulgò *Weiſmar*. Long. 33. 32. Lat. 54. 12.

Wirtembergenſis Ducatus, reg. ampla Germ. in Suevia, cujus cap. Stutgardia. Nomen habet à Wirtemberga arce veteri, haud procul ab Eiſlingâ, ſubeſtque proprio Duci. Terminatur ab oriente & merid. Suevia propria, à Sept. Palatinatu Rheni, ab occid. autem Sylva nigra, & Marchionatu Badenſi.

Witemberga, *Witenberg*, urbs Germaniæ ad Albim flu. Saxoniæ ſup. caput & Academia, 9. mill. à Lipſiâ in bor. 5. infra Torgaviam, & 14. à Dreſdâ in Circium, Magdeburgum verſus 12. Long. 35. 00. Lat. 51. 55.

Vulſinii, & *Vulſinienſis lacus*, vide *Volſinium*.

Vultura, vel *Vulturaria*, urbs Hirpinorum in Apuliæ confin. cujus mem. Virgil. lib. 3. Od. 4.

Me fabuloſæ Vulturæ in Apulo
Altricis extra limen Apuliæ, &c.

Ubi alii codd. habent *Vulture*. *Vultur* vero mons eſt vel flumen Apuliæ.

Vulturnum, urbs olim Campaniæ à Capuâ 10. m. p. ad oſtia Vulturni flu. nunc exiguum caſtrum inter Sinueſſam ad occ. 8. & Linternum ad ort. 9. mill. *Vulturnum* urbs prius poſtea Capua eſt appellata, teſte Livio. Ex quo *Vulturnum* geminum fuiſſe videatur, unum interius, alterum in orâ.

Vulturnus, ventus ab ortu hyberno ſpirans, quem Græci *Eurum* vocant. Plin 2. 47. Item flu. ad Vulturnum urbem. in Campaniâ. Virgil. Æn. 7.

——— Amniſque vadoſi
Accola Vulturni.———

Silius lib. 8.

——— Fluctuque ſonorum
Vulturnum———

Ovid. Met. 15.

Linternum, multamque trahens ſub gurgite arenam
Vulturnus.———

Διὰ μέσου Καμπανίας ῥεῖ, inquit Strabo. Lucanus lib. 2.

——— Delabitur inde
Vulturnuſque celer.———

Statius lib. 4. Silv. ubi de Viâ Domitianâ:

At flavum caput, humidumque late
Crinem mollibus impeditus ulmis
Vulturnus levat ora, maximoque
Pontis Cæſarei reclivis arcu
Pandis talia faucibus redundat:
Qui me vallibus aviis refuſum
Et ripas habitare neſcientem
Recti legibus alvei ligaſti;
Et nunc ille ergo turbidus minaxque
Vix paſſus dubias prius carinas,
Jam pontem fero, perviuſque calcor.
Qui terras rapere & rotare ſylvas
Aſſueram (pudet) amnis eſſe cœpi, &c.

Silius l. 9.

Regnantem Æoliis Vulturnum in prælia campis
Effrænat.

Plin. l. 6. c. 36. vocat *mare*. *Jam vero & in Vulturno mari Italiæ arena alba naſcens*, &c.

Wormacia, olim *Borbetomagus*, vulgò *Worms*, urbs Germ. ſup. ad Rhenum, libera & epiſc. ſub Arch. Moguntino. Long. 30. 03. Lat. 49. 33.

Uxama, op. Hiſp. citer. Plin. 3. 3. *Oſma* Cluſio. Long. 17. 45. Lat. 42. 00.

Uxella, Ptol. Camdeno *Leſtithiel*, op. Albionis in Cornubiâ (aliis eſt *Kreckornwell*, op. ejuſdem reg. proximum) ab Exoniâ ultra 40. m. p. in occ.

Uxellodunum, op. Gall. Aquitan. in finibus Cadurcorum, *Cadenac* Vigenereo. Long. 22. 38. Lat. 44. 25.

Uxellum, Ptol. op. Albionis in Selgoviis in Scotiâ, apud Carbantorigum ac Trimontium.

Uxena, pagus Hiſp. Bæticæ. *Uzelis* Cluſio.

Uxentum, urbs Salentinorum, ab Hydrunto 20. m. p. in merid. *Uſento* Leandro.

Uxentus, mons Indiæ citer. cis Gangem flu. Ptol.

Uxii, montes Armeniæ maj. ex quibus oritur Tigris flu. Diod. ubi *Uxii* pop. & *Uxia* reg. Strabo.

Uxiſama, inſ. Oceani occidui, Strabo; una ex illis quæ ab Hiſpaniâ tridui navigatione in occ. diſtant; quæ *Azores* dici videntur Ortelio.

X.

Xanthi, pop. Thraciæ. Steph. Horum urbs *Xanthia*, de quâ Nicetas Choniata in Annalibus. Item Aſiæ pop. qui cum eorum urbs ab Harpago Cyri regis præfecto obſideretur, uxores ſuas ac ſervos unà cum ſupellectili in arce poſuerunt, eamque igni ſuccenderunt, inde omnes pariter contra Harpagum irruentes interfecti ſunt. Herodot. lib. 1.

Xanthus, urbs Lyciæ Straboni, quam *Arnam* olim vocatam Steph. ſcribit. Dicitur & *Xanthopolis*. Item Lesbi op. Steph. Et urbs Germ. infer. apud Rhenum, vulgò *Santen*. Long. 27. 45. Lat. 51. 38.

Xanthus, flu Troadis, idem cum Scamandro, ita dictus, teſte Ariſt. de Hiſt. An. lib. 3. quòd ovium vellera flavo colore inficiat.

Virg. Æn. 8. ——— *Priuſquam*
Pabula guſtaſſent Troiæ, Xanthumque bibiſſent.
Item Lyciæ flu. *Xanthum* urb. interluens. Virg. Æn. 4.
Qualis ubi hybernam Lyciam, Xanthique fluenta
Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo.
Item fluviolus Epiri. Hoc propterea nomine fuit unus ex equis Hectoris, cujus mem. Hom. Il. 33. Sunt etiam qui dicant Xanthum inter equos Solis numerari propter illud Martialis:
Quid cupidum Titana tenes? jam Xanthus & Æthon
Fræna volunt. ———

Xera, urbs juxta Herculis columnas. Steph. hodie *Xeres de la Frontiera*. Long. 14. 30. Lat. 36. 32.

Xerolibya, pars Libyæ interior, propter aquarum inopiam inculta. Unde Virg. 4. Æn.
Hinc deſerta ſiti regio. ———

Xerxene, reg. Mediæ Borealis inter Iberiam & Albaniam, apud Alazonem flu. ſic à *Xerxe* Perſarum rege ibi orto dicta, teſte Eutropio. Apud Strab. eſt reg. Mediæ Armeniæ majori contermina.

Z.

Zabii, pop. Magici, qui Dæmonem hircinâ formâ apparere crediderunt, teſte Maimonide in More Nevochim, lib. 6. cap. 49. Videatur Gregorius noſtras in illud Exodi 23. 19. *Non coques hœdum in lacte matris ſuæ.*

Zacynthus, vulgò *Il Zante*, (inſ. cum urbe cogn. à *Zacyntho* Dardano condita, unde nomen, teſte Steph.) maris Ionii, Peloponneſo ad occ. adjacens contra Cheloniten promont. inter Cephalleniam ad Arctos, & Strophades ad Auſtr. 30. m. p. Virg. Æn. 3.
Jam medio apparet fluctu nemoroſa Zacynthus.
Quod ex Hom. deſumpſit Odyſſ. α.
Δουλιχίῳ τ' Σάμῃ τ' ἠ ὑλήεντι Ζακύνθῳ.
Ovid. in ep. 1.
Dulichii, Samiique & quos tulit alta Zacynthos
In me turba ruunt luxurioſa proci.
Theoc. Idyll. 3.
——Κλειτὰ πόλις ἀ Ζάκυνθος.
Vide ſis ibi Palmerium.

Zama, urbs Africæ, apud quam Annibal magno prælio à Scipione victus fuit. Sil. lib. 3.
Et Zama, & uberior Rutilorum ſanguine Tapſus.

Zamæ, fons Africæ canoras voces reddens iis qui aquas illius potant. Plin. 31. 2.

Zamoſcium, *Zamoſky*, urbs Poloniæ in Ruſſiâ Nigrâ & Belſienſi Palatinatû, Principatûs tit. inſignita, 14. leuc. Polon. à Scandomiriâ in ort. & 15. à Leopoli in bor. Lublinum verſus 9.

Zancle, Siciliæ urbs, in penitiſſimo Pelori ſinu, poſtea à Meſenis inſtaurantibus *Meſſana* appellata. Omnium Siciliæ urbium fuit longè vetuſtiſſima, ſi B. Hieronymo credimus, qui ad annum 256. Chronici Euſebiani de ſuo hoc inſeruit: *Hoc tempore in Siciliâ Meſſana, quæ & Mamertina conditur.* Sic condita fuerit Zancle annis fere 600. ante excidium Trojæ. Sed & apud Diod. l. 4. Heſiodus *Zancles* meminit, tanquam urbis antiquiſſimæ, in quâ Orion Zanclo regi portum jactis molibus extruxerit. Sunt qui ab hoc *Zanclo* dictam volunt; alii à fonte *Zancle*; alii à Saturni falce, ibi abſconditâ. Stephanus ex Hecatæo: Οἱ μὲν τὸν Ζάγκλω γηγενῆ, ἢ ἀπὸ χρείας Ζάγκλης, οἱ δὲ διὰ τὸ εἶναι Κρόνου τὸ δρέπανον ἀποκρύψαι. Sed Thucydides multo verius lib. 6. Ὄνομα δὲ τὸ μὲν ἀρχαῖον Ζάγκλη ἦν ἀπὸ τοῦ Σικελῶν κληθῆναι, ὅτι δρεπανοειδὲς τὸ χωρίον ἐστὶ καὶ ἰδίαν δεῖ, τὸ δὲ δρέπανον οἱ Σικελοὶ ζάγκλον καλοῦσι. Unde apud Steph. Nicander de Siciliâ l. 10.
Καί τιν' ἠ Ζάγκλης ἐδάη δρεπανηπόδος ἄρυ.
Quamvis falcatæ Zancles combuſſerit urbem.
Ovid. Faſt. 6.
Quique locus curvæ nomina falcis habet.
De falce nihil habet Strabo, tantum *Zanclion* curvum eſſe dicit. Verba ſunt: Ζάγκλη ἀρχαῖον καλούμενον διὰ τὴν σχολιότητα τοῦ τόπου, Ζάγκλιον γὰρ ἐκάλουν τὸ σκολιόν. Nempe ἀπὸ τοῦ ἔθους, ab hominibus qui illic habitant, ut rectè addit Euſt. hunc ipſum locum citans in lib. 12. Odyſſ. Itaque Ζάγκλη propriè *curvam* ſonat. Quam vocem eſſe Siculam fruſtra contendunt, cum ſit Punica זלג *zalga* per Metathefin G. & L. Bochartus.

Zarmeſogethuſa, quæ & *Ulpia Trajana* ex antiquâ inſcriptione, *Vexol* nunc & *Venecz*, & incolis *Varbel*, Sclavonicè *Gradigh*, teſte Lazio, urbs Daciæ, olim Regia, nunc pagus ab Albâ Juliâ 8. leuc. in auſt. paulò à Citibinio remota.

Zelandia, reg. marit. Germ. infer. Sic dicta qu. *Sealand*, quia olim mari obruta fuit. Vide Verſtegan. c. 4.

Zeles, Strab. urbs Hiſp. ad Eretum, ſed à Romanis in Mauritaniam oppoſitam tranſlata, & poſtea *Julia Joza* vocata. Ζῆλιν Strabonem ſcripſiſſe putat Caſaub. quandoquidem iſtis in nominibus Barbaris nullam ſequuti ſint veteres certam Analogiam. Plinio *Zilis*, Ptol. Ζιλία vocatur.

Zelia Dioni, *Zela* Cæſ. & Plut. Cappadociæ op. ubi Cæſar Pharnacem regem devicit.

Zelia, Troadis urbs, ſub pede Idæ montis ad Æſopum flu. Hom. Il. 2. in Lycià nempe reg. Strabo. Lyciorum op. quóque facit Plut. de virtutibus mulierum. Stephanus & Euſt. faciunt Cyzici caſtellum. Heſych. Ζέλεια, πόλις Τρωϊάς.

Zephyrium, urbs Ciliciæ iđter ortia Calycadni ad occ. & Corycum urb. ad ort. *Tarſu* Nigro. Halicarnaſſus olim quoque ſic dicta fuit, teſte Steph.

Zephyrium, promont. M. Græciæ in orâ Calabriæ ult. apud Locros, à quo Locri *Epizephyrii*, *Capo Bruzano* Mazzellæ. Alterum Cretæ in orâ ad ort. *Capo d' Altelin* Luſignano, *Capo di Mirabello* Pineto. apud Cherſoneſum urb. Tertium Cypri in orâ occiduâ apud Paphum veterem, *Capo Chelidonio* Luſignano. Quartum Cyrenaicæ in orâ apud Darnin urb. proxim. Nauſtathmo, *Capo di Bonandrea* Nigro.

Zerynthus, urbs & antrum Hecates in Samothraciâ; *Canis antrum* Lycophroni. Inde *Zerynthius* adject. Ovidius Triſt. 1. 9.
Inde levi vento Zerynthia littora nacta
Threiciam tetigit feſſa carina Samon.

Zetha, Africæ promont. ad Syrtim min. Ptol. *Zerbi* Mercatori.

Zeugitana, reg. Africæ in orâ litorali, Numidiæ finitima, Tuſcâ flu. eos ſeparante. Zeugitana gens chiromantica fuiſſe putatur; & hinc quas *Cingaros* Itali dicunt, Belgæ *Egyptenaren*, Angli **Gypſies**, qui divinando ex manus inſpectione circumvagantur, profectos tradunt.

Zeugma, urbs Syriæ in Comagenâ ad Euphratem, à Samoſatis 72. m p. in Auſtr. Stat. 3. 2.
Antiquæ Babylonis opes & Zeugma Latinæ
Pacis iter. ———
Item Daciæ urbs. Ptol. *Zerſebes* Lazio.

Zilia, *Zelis*, Strab. *Arzilla* Marmolio, urb. regni Fezzæ, in orâ Oceani Atlantici, 32. m. p. à Tingi in merid. Lixum verſus 20. Long. 06. 35. Lat. 35. 30.

Zoar, nomen loci. Gen. 19. Suidas. Ζόαρ πόλις.

Zoara, urbs Perſidis. Cives *Zoari*, vel *Zoaritæ*. Eſt etiam Ζόαρα, vicus magnus ſive caſtellum Palæſtinæ ad mare mortuum, quò Loth confugit à Sodomis. Cives *Zoarenſi* vel *Zoroatæ*. Steph.

Zonæ, quantum ad noſtrum attinet inſtitutum, ſunt circuli quidam lati, cœlum, terramque veluti cingulâ quâdam ambientes. Sunt autem numero quinque: ex quibus media, quæ inter Tropicos eſt, nimio calore parum apta creditur habitationi: duæ vero extremæ ſub Arctico & Antarctico circuſis ſitæ, nimio frigore horrent, unde & ipſæ quoque habitationi parum ſunt idoneæ. Reliquæ autem duæ, utpote quæ mediæ inter torridam & gelidam ſitum obtinent, temperatæ ſunt, & humanæ vitæ accommodatiſſimæ. Eratoſthenes apud Heraclidem Ponticum in Allegoriis Homeri:
Πάντῃ δ' αἰ ζῶναι σκιαγέες ἐκπεφύλωνται,
Ἂς Νότος μὲν γλαυκοῖο κύματος ἀντέρεια κυδρὸς
Ἠδ' ἠέλιος ἀφαρὴ τε καὶ ἔκπυρος ἀστὴρ ἐρυθρὸς
Τυτθοιβόλοι φλογμοῖσιν, ἐπεὶ ῥά ἑ μοῖρα ὑπ' αὐτοῦ
Κυκλιόωνι ἀκτῖνες ἀειδέες πυρόωσιν.
Ἂς δ' ἄνω ἐκάτερθε πόλοιο πεπηγυῖαι
Ἀεὶ χρυμαλέαι, αἰεὶ δ' ὕδατι μογέουσι.
Virgilius Georg. 1.
Quinque tenent Cœlum Zonæ, quarum una coruſco
Semper Sole rubens, & torrida ſemper ab igne,
Quam circum extremæ dextrâ lævâque trahuntur
Cærulea glacie concretæ, atque imbribus atris.
Has inter mediamque duæ mortalibus ægris
Munere conceſſæ Divum, & via ſecta per ambas
Obliquus quâ ſe Signorum verteret ordo.
Ovidius Met. 1.
Utque duæ dextrâ cœlum, totidemque ſiniſtrâ
Parte ſecant Zonæ, quinta eſt ardentior illis:
Sic onus incluſum numero diſtinxit eadem
Cura Dei, totidemque plagæ tellure premuntur.
Quarum quæ media eſt, non eſt habitabilis æſtu;
Nix tegit alta duas; totidem inter utramque locavit,
Temperiemque dedit miſtâ cum frigore flammâ.
Tibullus lib. 4. Panegyr. ad Meſſalam:
———*Circumfuſo conſiſtit in aere tellus,*
Et quinque in partes toto diſponitur orbe.
Atque duo gelidæ vaſtantur frigore ſemper.

Illic & densâ tellus absconditur umbrâ
Et nulla incepto perlabitur unda liquore,
Sed durata riget densam in glaciemque nivemque.
Quippe ubi non unquam Titan superegerit ortus.
At media est Phœbi semper subjecta calori,
Seu propior terris æstivum fertur in orbem,
Seu celer hybernas properat decurrere luces.
Non ergo presso tellus consurgit aratro,
Nec frugem segetes præbent, nec pabula terræ.
Non illic colit arva Deus, Bacchusve, Cereſve,
Nulla nec exustas habitant animalia partes.
Fertilis hanc inter posita est, interque rigentes
Nostraque, & huic adversa solo pars altera nostro,
Quas similis utrinque tenens vicinia cœli
Temperat: alter & alterius vires necat aer.
Hinc placidus nobis per tempora vertitur annus,
Hic & colla jugo didicit submittere taurus,
Et lenta excelsos vitis conscendere ramos,
Tondeturque seges maturos annua partus,
Et ferro tellus, pontus confinditur ære.
Quin etiam structis exsurgunt opida muris.

Varro:

Mundus domus est maxima rerum
Quam quinque Altitonæ fragmine Zonæ
Scinduns, per quam limbus pictus
Bis sex Signis stellimicantibus
Altus in obliquo æthere Lunæ
Bigas accepta.

Claudianus lib. 1. de R. Prof.

Addit quinque plagas, mediam sub tegmine rubro
Obsessam fervore notat, squalebat adustus
Limes, & assiduo sitiebant flamina Sole.
Vitales utrinque duas, quas mitis oberrat
Temperies habitanda viris, cum fine supremo
Torpentes traxit geminas, bruntaque perenni
Fœdat, & æterno constringit frigore tela.

Achilles Tatius Isag. Πρῶτος ὁ Παχυβύλιος φησὶ τὴν ζωνὴν ἐλίνου λόγον. Περὶ ὁ τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν πολλὴ διαφωνία τοῖς μετ' αὐτὸν γέγονε· Οἱ μὲν γὰρ ἓξ αὐτὰς εἶπον, ὡς Πολύζηλος καὶ Ποσειδώνιος, ἢ διακεκαυμένην, εἰς δύο διαιρεῖσθαι· Οἱ δὲ πέντε παρέλαβον, ὥσπερ Ἐρατοσθένης, καὶ ἄλλοι πολλοί, οἷς καὶ ἡμεῖς κατακολουθήσαμεν. Notat Junius horum fabulosè Zonas 5. adumbrasse in Achillis clypeo, nominans πύχας, i. e. *plicas*. Nam duas finxit ex plumbo albo, duas æneas, mediam auream: verba sunt:

Τὰς δύο χαλκείας, δύο δ' ἐνδοθι κασσιτέροιο,
Τὴν δὲ μίαν χρυσοῖο.

Color albus plumbi refert duas extremas inhabitabiles propter nives: media aurea mediam igneam inhabitabilem; duæ reliquæ æneas duas habitabiles, quia hic color medius inter candidum & rutilum, & ab utroque temperatus. Est etiam in Phil. Judæo elegans descriptio Zonarum in lib. de Hæredè rerum divinarum. Geminus Element. Astronom. cap. 12. Τῆς συμπάσης γῆς, ὑπαρχούσης σφαιροειδοῦς κατ' ἀρχὰς, διαιρεῖται εἰς Ζώνας πέντε, ὧν δύο μέν εἰσι περὶ τοὺς πόλους, παγετώδεις ὑπὸ κρυμῶν τῆς τοῦ ἡλίου πορείας κατὰ μῆκος διὰ τὸ ψύχος· Ἀρκτικὸν ὑπὸ τὴν Ἀρκτικὴν περὶ τὸν πόλον. Αἱ δὲ τέτταρες ἐξῆς, συμμέτρως ὑπὸ κράσεων τῆς τοῦ ἡλίου πορείας ὑπὸ μὲν τῷ κόσμῳ Ἀρκτικῶν, καὶ Τροπικῶν κύκλων μεταξὺ κεῖσθαι αὐτῶν. Ἡ δὲ λοιπὴ Μέση ὑπὸ τροχιῶν, κειμένη ὑπ' αὐτὸν ἢ τοῦ ἡλίου πορείαν διακαυμένη καλεῖται. Mela lib. 1. cap. 1. *Terra ab oriente divisa ad occasum Zonis quinque distinguitur. Mediam æstus infestat, frigus ultimas; reliquæ habitabiles, paria agunt anni tempora, verum non pariter.* Cicero in Somn. Scipionis: *Cernis autem terram eandem quasi quibusdam redimitam & circumdatam cingulis? è quibus duos, maximè inter se diversos, & cœli verticibus ipsis ex utraque parte subnixos, obriguisse pruinâ vides: medium autem illum & maximum Solis ardore torreri. Duo sunt habitabiles, quorum australis ille, in quo qui insistunt, adversa nobis urgent vestigia: Hic autem alter subjectus Aquilonì quem vos incolitis.* Plin 2. 68. *Cum sint quinque partes quas vocant Zonas, infesto rigore & æterno gelu premitur omne quicquid est subjectum duabus extremis circa vertices, hunc qui Septentrio vocatur, eumque qui adversus illi Australinus appellatur. Perpetua caligo utrobique, & alieno molliorum siderum aspectu maligna, ac pruina tanquam albicans lux. Media vero terrarum, quâ Solis orbita est exusta flammis, & cremata cominus vapore torretur; circa duas tantum, inter exustam & rigentes temperantur, eæque ipsæ inter se non perviæ propter incendium sideris.*

Zoster, op. & promont. Atticæ inter Pyræum port. & Ceam ins. cujus mem. Cic. ep. lib. 5. ad Att. Licet Strabo illud apud Isthmum describat, sicut & Steph. qui sic dictum ait, quòd ibi Latona *Zonam* solverit, in stagno lavatura, ubi incolæ pisces illi & Dianæ immolabant.

Zoster, Italiæ promont. ubi Sibyllæ Cumanæ domicilium. Lycophron. In Campaniâ putat esse Ortelius.

FINIS.

DICTIONARII GEOGRAPHICI

Pars altera,

IN QUA

Locorum, Urbium, Fluviorum, &c. Vocabula recentia ac vulgaria Antiquis præpoſita exhibentur.

A.

A, Aa.
Aade, Aada.
Aare, Abrinca.
Abach, Abudiacum.
Abano, Aponus.
Abarino, Pylos.
Abaunas, Mant. palus.
Abbahus, Nilus.
Abbeville, Abbatis villa.
Abela, Abela.
Abellinas, Antilibanus.
Abenow, Abnobi montes.
Abenſperg, Abuſina.
Aberavon, Aberavonium.
Aberconway, Abercovonium, Conovium.
Aberdeen, *Aberdon*, Aberdona, Aberdonia, Devana.
Aberdour, Aberdora.
Aberford, Calcaria.
Abergavenny, Abergennium, Gobanium.
Aberiſtwyth, Aberiſtyvium, Tybius.
Abernethy, Abernethæum.
Abeſin, Antiochia.
Abexin, Æthiopia, Abaſſia, Abaſſinia.
Abiagraſſo, Abiatum ſive Albiatum.
Abiam, Oxus.
Abington, Abendonia ſeu Abingdonia.
Abiſſia & *Abiſſines*, Abaſſia, Habaſſia, Æthiopia.
Abo, Aboa.
Aboy, Aboya.
Abrantes, Abrantus, Tubucci.
Abrigada, Arabriga, Arrabida.
Abruzzo, Aprutium, Samnium.
Abutich, Abydos.
Abyſo, Elorum, Helorus.
Aca, *Acon* & *Acre*, Ptolemais.
Acada, Sangarius.
Accaron, Accaron.
Accum, Auxume.
Ac-Denghiz, Mare Mediterraneum.
Acdenis Turcis, *Archipelago* noſtris, Mare Ægæum.
Acegliо, Acellium.
Acellaro, ſive *Avellari*, Elorum, Elorus, Helorus.
Acerano, *l'Acerra*, Acerræ.
Acerenza, *Cirenza*, Acheruntia.
Achatana, *Esbahan*, Echatana.
Achaton, Aphrodiſium.
Achelo vel *Anchialo* Græcis, *Kenkis* Turcis, Anchialus.
Achlar, Araxes.
Achonry, Achonrita, Achada.
Achrida ſive *l'Ochrida*, quæ & *Giuſtandil* Turcis, Achris, Achridus, Lychnidus, Juſtiniana prima.
Achterwaldt, Arduenna.
Achyr, Achyrum.
Acilino, Acilius, Acithius.
Ackſteed, Ackſteda.
Acle, Aclea, Acleca.
Aclibia, Clupea vel Clypea.
Acoionlu, *Anaduole*, *Pegian*, Armenia minor.
Acon, *Acre*, Ptolemais.
Acopende, Olbia Pamphyliæ.
Acor, Icoſium.
Acous, *Aſpe*, Aſpartuca, Aſpaluca.
Acqs, *Dax*, Aquæ Auguſtæ, Aquæ Tarbellæ vel Tarbellicæ, Tarba.
Acqua Favella, Thuria.
Acqua pendente, Aquæ Taurinæ, Acuſa, Aquula, Aquila.
Acqua viva, Aquaviva.
Acque di Mondragone, Aquæ Sueſſanæ, Sinueſſanæ, quæ & *Torre di Bagni*.
Acque dolci, *Calora*, *S. Marco*, Calacta.
Acqui, Aquæ Statellæ vel Statiellæ; Borminæ Aquæ.
Acra Spandona, Metopon.
Acre, *Aca*, *Acon*, *Acri*, Ptolemais.
Acremont, Acræ.
Acri, Aciris.
Acria Capo, Acritas.
Acs, vide *Acqs*.
Acſar, Anazarbus.
Acſu, Aſcanius.
Actamar, Mantiana palus.
Acul, *Zidem*, *Capo de Celi*, Ocelis, Ocila.
Acumoli, Acumulum.
Acuri, Azura.
Acxu, Auzacia.
Adare, Adara.
Adazar, *Albſor*, *Cocas*, *Cochias*, Caucaſus.
Adda, Addua.
Adegele, *Pharphar*, Chryſorrhoas.
Adel, Azania Æthiopiæ.
Adelſperg, Avendonis, Adula.
Adem, Salinum.
Aden, Adenum.
Adena, Sarus Ciliciæ.
Aderborn, Aderborna.
Aderburg, Aderburgum.
Aderno, Adranum, Hadranum.
L'Adige Italis, Germanis *Eeſo*, Atheſis.
Adington, Adingtona.
Admirati, Eleutherus Siciliæ, Orethus.
L'Adour, *Dour*, Aturrus, Aturius, Atyr.
Ardene, *Ædera*, *Eder*, Adrana.
Adri, *Atri*, Adria, Hadria, Atria.
Adrinza, Aſſyria, Adiabene.
Aerra, *Alter*, Elteri, Elterium.
Æſchecher, Leucopolis.
Ætino, Ætinium, Athenæum.
Afdime, *Alfdime*, Arſinoe.
Afrique, *Africk*, Africa, pars mundi meridionalis.
Africa, Aphrodiſium.
Agamer, Agamerum.
S. Agatha di Goli, Agatha Campaniæ.
Agde, Agatha Galliæ Narbonenſis.
Agen, Agenum, Aginum, Aginnum.
L'Agenois, Aginnenſis tractus.
L'Agerola, Acerræ.
Aggerhuis, Aggerhuſia.
Aggia, Himella.
Aghem ſeu *Ghem*, Agamium.
Agiomana Golfo, ſinus Toronaicus.
Agion oros Græcis, *Seididag* Turcis, *Monte Santo*, Athos.
Agios Adrianos, Mycenæ.
Agirone, Agyrium.
Aglar, *Aglay*, *Aglon*, Aquileia ſeu Aquilegia.
Aglio Selva, Algidum nemus.
Agmondeſham, *Amerſham*, Agmundeſhamum.
Agnano Bagni, Thermæ Anianæ.
Agno, Clanius, Clanis.
Agnone, Aquilonia.
Agnum, Morgantium.
Agobel, Victoria Mauritaniæ.
Agonara, Aganagora.
Agoro, Agorum.
Agouſte, Auguſta, aliis Xiphonia.
Agriomela, *Selambria*, Sperchius.
Agromento, Grumentum.
Agueda, *Agada*, Æminium.
Ahauſen, *Ahuis*, Ahuſa.
Ahinadal, Maſſagetæ.
L'Aia, Allia.
Aiazzo, *Aiaccio*, Adiacium, Aiacum, Urcinium.
Aichſtadt, *Eiſtat*, Aureatum.
Aiduacal, *Idevacal*, Atlas.
L'Aigle, Ad aquilas.
Aigues caldes, Aquæ calidæ, Aquæ Celinæ, Amphilochia, Auria; item Aquæ Quinctiæ vel Quinctianæ.
Aigues mortes, Aquæ Mortuæ, Foſſa Mariana.
Aila, *Elter*, Ælana, Leanites.
Ailsbury, Ælesburia, Æglesburgus.
Ailſham, Æleſhamia.
Ailzal, *Ailze*, Ailza.
Aiman, Turcis *Gemen* vel *Giaman*; Arabia felix.

Ain

Ain Kems, Heliopolis Ægypti.
Ainay, *Aiſnay*, Ara Lugdunenſis, Cœnobium prope Lugdunum.
Aire, Alurium, Atrebatium Civitas; Aria.
Airy, Airiachum.
Airu, Airus.
L'Aiſne, *Ejnes*, Axona.
Aiſe, Oeaſo, Eaſon, Olarſo, Jarſo, Orſona, Idanuſa.
Aix en Provence, Aquæ Sextiæ.
Aix la Chapelle, *Aken*; Aquæ Grani, Aquiſgranum.
Aken, *Aix la Chapelle*; Aquiſgranum.
Akmanchester, *Bathe*; Bathonia, Aquæ calidæ, Aquæ Solis.
Al, Guttalus.
Aladuli, *Accionlu*, *Anaduole*; Armenia minor.
Alagon; Alavona.
Alan; Alanus.
Aland; Alandia.
Alandriana; Mæandria Epiri.
Alano, *Forcone*; Avia, Furconium.
Alanquera; Jerabrica.
Alaro, *Sagriano*, *Suchriano*; Sagra.
Alatri, Alatrium, Aletrium.
Alava; Alaba.
Albano; Albanum opidum, *Monte Albano*, Albanus.
S. *Albans* (ſc. *Town*) Verolamium, Fanum S. Albani.
Albany; Albania Scotiæ, Britannia ſecunda; item pars Macedoniæ, Albania, Epirus.
Albaſequia; Amplalis.
Albe Royale, *Stuhweiſſenburg*, Germanis, *Stolni Biograd* Sclavis; Alba Regalis.
Albegna; Albania Italiæ fl. Almiana, Amiana.
Alben, *Byrrammerwalde*, Albius M. Albium op.
Alben Germ. *l'Alpi* Ital. *the Alps* Angl. Alpes.
Albenga; Albingaunum.
Alberton; Parætonium.
Albi di Marſa; Alba Marſorum.
Albor, *Villa nova*; Portus Aurelius.
Alboran; Erroris inſula.
Alborna; Alburnus.
Albs, *Savio*; Ilapis Sapis.
Albſor, *Adazar*, *Cocas*, *Cochias*; Caucaſus.
Albufeira; Baſſa.
Albunea; Albunea ſylva & Albuneus fons.
Alby; Alba Helviorum, Albiga.
Alca; Talca, Talga, Tazata.
Alcahira; Alcairum, Babylon, Memphis.
Alcala de Henares; Complutum.
Alcamo; Alcamus.
Alcanik; Alcanitium.
Alcaniz; Alcanitium.
Alcantara; Aceſines, Aſcines, fl. Sic.
Alcantara; Norba Cæſarea, Pons Trajani.
Alcaraz; Alcaranum, Orgia, Tugia.
Alcaſar; *Laura*; Arcobriga.
Alcazar d'Oſal; Salacia.
Alchabar; Circeſium, Conſtantina.
Alchafir, *Choſair*; Berenice, Bernice.
Alcipo; Halyzia.
Alcluyd; Dunbritonium.
Alcmaer; Alcmaria.
Alcol, *Larobo*; Colleps magnus; Cullu.
Alcon, Olcachites.
Alcudia; Abiſa, Automala.
Aldeu el muro; Auguſtobriga.
Aldea el rio; Illiturgis, Iliturgis, Iturgia, Eposa.
Aldeburgh vel *Alburrough*; Aldeburgum, Iſurium.
Aldenburgh vel *Oldenburgh*, *Stargard*; Aldeburga, Brannefia, urbs vetus.
Aldernay, *Orna*, *Ridma*; Ebodia, Oriniacum.
Alemdaghi, Olympus.
Alemain, Germania; Alemannia.
Alenſon; Alenconium.
Alepo; Alepum, Chalybon, Berœa, Antiochopolis.
Aleria deſtrutta, Aleria.
Aleria, *Tavignavi*; Rhotanus.
Aleſſandretta; Arſinoe, Alexandria.
Aleſſandria di Egitto, *Scanderia* Turcis; Alexandria Ægypti.
Aleſſandria, *Scanderon*; Alexandria Ciliciæ ſeu Syriæ.
Aleſſandria della Paglia; Alexandria Statiellorum.
Aleſſano; Alexanum.
Aleſſio; Liſſus Albaniæ.
L'Aleſſo; Alex.
Aleſtoroſori, Alectryopolis.
Alfaques; Ruſpæ.
Alfeldt; Alfelda.
Alfeo; Alpeds.
Alferton; Alfertonium.
Alfidena; Aufidena.
Alford; Alfordia.
Alfranges Æthiopibus, *Giavor* Turcis; Europæi populi.
Algarve; Algarbia.
Algar, *Geizer*; Iol, Colonia Cæſarienſis; Algezira.
Algier, *Algiers*; Algeria, Algerium; Rufucurum.
Algow; Algovia.
Alhama; Artigi, Artigia.
Alicante; Alona.
Alicata; Gela.
Alicur; Ericuſſa.
Aliphi; Alipha, Allifæ.
Allaway; Aluva.
Allemagne, *Allemani*; Germania, Germani.
Allendorf; Allendorfia.
Aller; Alera.
Allerburg; Allerburgum.
Allerton; Cataracton, Cataractonium, Caturractonium.
L'Allier; Elaver.
Allocan; Amana, Amanus.
Almacaron; Almacara.
Almagro; Akmagrum.
Almance; Almantia, Almentia.
Almaz; Aliſta, Amantia, Ammaſcia.
Alme; Aliſo.
Almenara; Carthago, Byrſa.
Almeria; Portus magnus, Almeria.
Almiſſa; Pegontiæ, Pegontium.
Almiſta; Arviſium Promontorium.
Almondbury; Camboduunum, Campodunum, Camalodunum.
Almonde; Almon, fluvius.
Almantia; Nertobriga.
Almanmezar; Exitani, Sexitani.
Alne ſeu *North-Tyne*; Alaunus.
Alnewick; Alaunovicum.
Alalphano vel *Gaetano*; Fraxinum.
Alpen ſeu *Ulpen*; Caſtra Ulpia, Ulpia Legio.
Alphen; Caſtra Albiniana, Albinia, Albimaria.
Alresford; Alresfordia.
Alſace; Alſatia ſup. & inf.
Alt; Alta fl.
Altai, *Juifa*; Imaus mons.
Altamura; Minoa, Altus Murus, Petilia.
Altdorf & *Altorf*; Altdorfium Helvetiæ, Altorfia Franconiæ.
Altenburg; Altemberga Tranſylvaniæ, Altemburgum Miſniæ; Flexum Hungariæ.
Altenhofen; Arrianum in Auſtria, Vacorium in Norico.
Altenhohenaugh; Oenipons Vindelitiæ.
Alter, *Aerra*; Elteri, Elterium.
Alth, Germanis, *Olth*, Hungaris; Aluta, fl.
Altino; Altinum ſub dit. Venetâ; Altinum, Altinum Pannoniæ.
Atmuk, *Atmul*; Alemannus, Armonia.
Altobeſce; Colophon.
Altrophen; Herculia.
Altomonte; Balbia, Altomontium.
Alton; Altonium.
Altorf; Altorfia Franconiæ.
Altrip; Altaripa.
Alſol; Altiſolium.
Altzheim; Aliſo.
Altzia, *Alzia*; Alſiatum.
Alverton; Alvertonia.
Alway, *Allaway*; Aluva.
Alyne; Alineus lacus.
Alzagar; Oaſis, Avaſis.
Amalfi, *Malfi*; Amalphis.
Aman; Amantia, Apamea, Epiphania.
Amance; Amantia, Amentia Lotharingiæ.
L'Amaſeha; Amantia, urbs Italiæ.
Amarante; Amaranthus, Ara ducta.
Amber; Ambra.
Amberzee; Ambræ lacus.
Amberg; Amberga.
Ambleſide; Amboglanna.
Amboiſe; Ambaſia.
Ambresbury; Ambresburia, Ambroſii vicus.
Ambrun; Eborodunum, Ebrodunum.
Amegara; Palmyra, Adrianopolis Syriæ.
Amendolara; Heraclea Lucaniæ magnæ; Pelicore.
Amendolia; Peripolis, Peripolium.
Ameren, aliàs *North-Strande*; Auſtriana, Gleſſaria.
Amid, ſive *Hemid* Turcis, *Simiſo* incolis; Amiſus, Amiſum.
Amid, Turcis *Carabemid*; Amida, Ammæa.
Amiens; Samarobriva, Ambianum.
Amiterno; Amiternus, Amiternum.
Ammeren, *Mierle*; Mederiacum.
Amonde, *Almonde*; Almon, fl.
Amorbach; Amorbachium.
Amorgo, *Amurgo*, *Murgo*; Amorgos, inſ.
Ampela; Ampelos Cretæ.
Amper, *Ambre*, *Brag*; Ambra.
Ampignone; Empulum.
Amporias; Emporiæ.
Amſterdam, *Amſtelrodam*; Amſtelodamum.
Amuzon, *Mezo*; Amizon.
Anaduole, *Pegian*, *Acorenlu*; Armenia minor.
Anagni; Anagnia.
Anan; Ananus, prom. Scotiæ.
Anand; Anandus fl.
Anandale vel *Annandale*; Anandia prov.
Anatolaidag; Olympus.
Anatoria; Tanagra, Graea, Gephyra, Oropus.
Anazzo, *Torre d'Anazzo*; Egnatia, Gnatia.
Anchialo, *Anchelo*, *Kenkis*; Anchialus.
Anchora; Aline.
Andaluzia; Andaluſia, Vandalitia.
Andernach; Antenacum, Antonacum, Antunacum, Anturnicum.
Andernopoli, *Andrinopoli*, *Endrem*; Adrianopolis.
S. *Andero*; Andropolis Biſcaiæ, Flavionavia.
Ander Thur; Adlima.
Andorio; Mandorium.
L'Andramits; Adramittium, Atramyttium, Adramitteos, Pedaſus.
S. *Andrea*; Antirrhium.
Andres; Androſia.

Andres;

S. *Andres*; Flavium Norici.
S. *Andrews*; Andreapolis, urbs Arch. Scotiæ.
Andujar el Viejo; Iliturgis, Illiturgis, Ilurgis.
Anduſe; Anduſa.
Anemora, Stalemura, Scalemura; Anemurium.
L'Anemo; Anemo, fl.
Anfiſa; Amphiſſa.
Angers, Angiers; Andes, Andegavia, Andegavum, Juliomagus Galliæ.
Angleſey; Mona.
Angleterre, L'Anglois; Anglia, Angli.
Anglona; Aquilonia.
Angotina; Acanthina.
Angoleſm, Engouleſme; Engoliſma, Inculiſma.
Angouri; Ancyra Galatiæ.
Anhalt; Anhaltium, Caſtrum; Principatus Anhaltinus, reg.
Anian; Anianum fretum.
Anjou; Andegavia, Ducatus Andegavenſis.
Annan, Annand, Annandale; Ananus; fl. Ananum, op. Anandia, prov. Scotiæ.
Annonay; Annoniacum.
Anone; Anonium.
Anſa, Auſa, Limino, Lizonzio; Alſa, Alſuavus.
Anſedonia; Anſidona, Coſæ.
Antali; Attalia.
Anthill ſive *Ampthill*; Antilia.
Anthios; Antinoe Ægypti.
Antibe; Antipolis, Athenopolis.
Antignano; Pauſilypum.
Antilles vel *Caribby Iſlands*; Antillæ; qu. Anthropophagorum Inſulæ.
Antimilo; Antimelos, Thera, Calliſte.
Antioch; Antiochia Syriæ, Antiochia juxta Daphnen.
Antiochetta; Antiochia Ciliciæ, Antiochia ſuper Cragum.
Iſola di S. *Antioco*; Enoſis, Sulcitana.
Antiparo; Antiparos, Præpeſinthus.
Antivari; Antibarum, Doclea.
Antragues; Sicca, Sicca Veneria.
Antrim; Antrimum.
Antrodoco, Interdoco; Interocrea, Interocreum.
Antwerp, Anvers Gallis, *Antorf* Germ. *Anveres* Hiſp. *Anverſa* Ital. Antverpia, Andoverpum, olim Atuatum, Atuacutum.
Capo d'*Anzo*; Torre d'*Anzo*; Antium.
Aochora, Acor; Icoſium.
Aouſt; Auguſta Prætoria.
Apea, Eſpejo; Aſpavia.
Appennine; montes Appennini.
Rio d'*Appio*; Almo,
Appleby; Aballaba, Abellaba.
Aprio; Apros, Apri, Theodoſiopolis.
Apte, Atte, Xat; Apta Julia.
Aqua, Carrathaſſan; Calpas.
Aqualagna; Aqualania.
Aqua pendente; Aquila, Acqula, Aquæ Taurinæ.
Aque dolci; Calacta.
Aquedotto; Vitis.
Aquitain; Aquitania.
Araciol, Arexil, Arraiola, Araquil; Aracillum, Aracælum, Aracelum.
Araclea; Perinthus, Perintheras, Peralia, Heraclea, Mygdonia.
Aragelaran, Melitene.
Aragon; prov. Aragonia, Hiſpania Tarraconenſis.
Araw; Aravus, fl.
Arbeca; Urbicua.
Arbia; Alma, fl.
Arbois; Arboroſa.
Arbon; Arbor felix.
Arcadia; Cypariſſi, Cypariſſia, Cypariſſos, Haliartus.
Arcas; Arcabriga.
Arce; Arcanum.
Arces, Arzes; Arſinoe, Arzus,
Archiech; Oroſa, Alinza.
Archipelague; Mare Ægæum.
Arcis ſur Aube; Arciaca ad Albam.
Arclo; Arclovium.
Arcos; Arcenſium colonia, Arcobriga.
Arden; regio Palmyrene.
Ardenner-waldt, la foreſt d'Andenne; Arduenna.
Ardermouth-head; Novantum promontorium, Novantum Cherſonneſus.
Are; Arus, fl.
Arensburg; Arensberga, Arensburgum, Aresburgium.
Areſgol; Siga.
Arezzo; Arretium, Arrhetium, Aretium.
Arga; Aragus, Agrada.
Argentan; Argentomachum, Argantomagum.
Argentiere; Argentuaria, Argentaria.
Argentine, Argenton, Argent; Argenteus, Argentius, fl.
Argentine; Strasburgum, Argentina, Argentoratum.
Argenton; op. Argantomagum, Argentomagum.
Argiro caſtro; Antigonia.
Argiſch; Argidava.
Argo; Argos Peloponneſi.
Ariano; Arianum.
Aricanda; Moſon.
Arles; Arelatum, Arelas, Arelate, Theline.
Arlon, Arlun; Orolaunum, Ara Lunæ.
Armagh; Armacha, civitas; Armachana provincia.
Armagnac; Comitatus Arminiacenſis.
Armaſon; Armentio, fl.
Armenua; Medobriga.
Armenza; Armentia.
Armiro; Pagaſæ, Pagaſa.
Arnheim; Arenacum.
Arno; Arnus, fl.
Arundel; Aruntina.
Arpaia, Harpadium, Harpinum.
Arqua; Libarna.
Arrades; Quina.
Arraiola; Aracillum, Arocelum.
Arras; Atrebatum, Rigiacum, Origiacum.
Arriana; Abditana.
Ars; Florius, fl.
Arſingan; Aziris, Theodoſiopolis.
Artinia; Ætolia, Hyanthis.
Artois; Arteſia, Atrebatum regio.
Arvas; Narbaſorum regio, Narbaſum montes.
Arzeil; Zilia, Zelis.
S. Aſaph; Aſaphopolis.
Aſchburg; Aſciburgium.
Aſcherne, Aſcheten; Aſcarna.
Aſcoli; Aſculum Picenum.
Aſcoli di Saturno; Aſculum Appulum.
Aſhburton; Asburtonium.
Aſhdod; Azotus.
Aſna; Syene.
Aſhan; Metacompſo, Tacompſon, Tachempſo.
Aſolo; Aſulum.
Aſaph; Tanais urbs.
Aſopo; Aſopus, fl. & op.
Aſpahan, Haſpachan, Spahaun, Iſpahan; Aſpahamum.
Aſpe; Aſpartuca, Aſpalvea.
Aſperoſa; Abdera.
Aſpra; Caſperia.
Aſpropotamo; Achelous.
Aſſin; Itys, fl.
Aſſur, Sur; Antipatris.
Aſtora, Stora, Stura; Aſtura.
Aſtorga, Aſtorgue; Aſturica Auguſta.
Atalib; Singara, Singoras.
Atellari; Elorum, Elorus, Helorus.
Atemuz; Artemiſium, Dianum, Nemorenſe promontorium.
Ateno; Atina, Atinum Luciniæ.
Athens; Athenæ, Cecropia, Mopſopia, Ionia,
Athlone; Atlona.
Atienza; Novauguſta.
Atino; Atina Campaniæ.
Atteria; Aptera, Apteria, Apteron.
Atterith; Trimontium.
Attramittin, Landramiti; Adramyttium, Atramytteum, Thebæ Troadis.
Avallon; Aballo.
Inis *Avalon, Glaſtenbury*; Avalonia.
Aube; Alba, Albula, fl.
Auch; Auguſta Auſciorum.
Aude; Atax, fl.
Avello, Avellino; Abella, Abellinum.
Aven; fl. Avo, Avenna.
Avenche; Aventicum, Avanticum.
Aven-moor, Broad-water; Dabrona.
Aufente; Ulfens, Oufens, Aufens palus Pomptina, vel Pontina.
Auff der Stay, Eſtay; Vogeſus.
Augsburg ſeu *Auſpurg*; Auguſta Vindelicorum.
Augſt; Auguſta Rauracorum.
Avila; Abula.
Avin; Avinus, fl.
Avington; Abo, Abonis, op.
Avinion, Avignon; Avenio, Petrarchæ & Boccatio Babylon.
Biſhops *Aukland*; Auklandia.
Aulceſter; Alceſtria.
Auldby; Derventio.
Aunay; Aunedonacum.
Avon; fl. in agro Durotrigum; Alaunius.
Avon; fl. in comitat. Somerſet. Abo, Abonis, Avona.
Avon; fl. Walliæ, Avo.
Aurach; Aureatum.
Aurais, Capo Gibranel; Audus.
Auranches; Abrincæ.
Auron; Eura.
Auſpurg; Arupenum, Arupinus.
Auſt-clive; Trajectus.
Auſtzaſie, Weſtriek; Auſtraſia.
Autun; Auguſtodunum, Hedua.
Autunois; Tractus Auguſtodunenſis, Æduorum ſeu Heduorum regio.
Auvagdoune; Achadia.
Auvergne; Alvernia, Arvernia.
Aux, Auſch; Auguſta Auſciorum.
Auxerre; Altiſſiodorum, Antiſſiodorum, Vellaunodunum, Autricum.
Auxois; Alexienſis tractus.
Axar, Azar; Anazarbus Cyinda, Diocæſarea.
Axholm; Agelocum, Segelocum.
Axminſter; Axa.
Aydone; Aydunum.
Ayliſham; Ælefhamia.
Aymonte; Aymontium.
Aynadeki; Aynadechium.
Aynhoe on the Hill; Aynhoa.
Ayton; Aquila, Calydon.
Azaſi; Solis mons.
Azamor; Thymiateria.
Azech, Rio tinto, Iberus, fluviolus in Hiſp. Bætica.
Azelburg; Acilia Auguſta.
Azoth; Bubaſtus, Bubaſtis.
Azumar; Septem Aræ, ad ſeptem Aras.

B.

Die *Baar*; Abnobi montes, Aunobii, Abnobæ.
Babolza; Pons Manſuetinus.
Bacala; Baracura, Bangela.
Bacar; Ituræa, Trachonitis.
Bacchiglione; Medoacus, Meduacus minor Bachilio.
Bacchraeh; Bacchara, Bacchiaræ.
Bacchu; op. Albana.
Mar di *Bacchu*; Mare Hyrcanum, Caſpium.
Bacchach; Bacchi Aræ.
Bachian; Bacchianum.
Baden; Bada.
Badenoth; Badenacha.
Bagdet; Selucia, Bagdatum & vulgò Babylon.
Baieux; Bajocæ.
Balaguer; Ballegarium.
Baleſo; Baleſium.
Baltimore Bay; Baltimora.
Bamberg; (urbs Ital.) Balneum Regis & Balneoregium.
Bamberge; (urbs Germ.) Bamberga & Babenberga.
Banbury; Banburia.
Bantam; Bantamum.
Bangor, Bangorium, Bonium, Bonium, & Brannogenium.
Banny; (Fl.) Buvinda.
Banneſdown; Badonicus Mons.
Bapaume; Bapalma, vel Balma.
Bar; Barum.
Barri; Barium.
Barbary; Barbaria.
Barcelona; Barcino.
Barkſhire; Bercheria.
Barleduc; Barro-ducum.
Barnſtaple; Barnaſtapula.
Barow; (Fl.) Birgus.
Baſenburg; Baſenburg, vel Batavorum Arx.
Baſil; Baſilea.
Le *Baſſigny*, Baſſianicus ager.
Bath; Bathonia.
Bauge; Balgium.
Baugency; Balgentiacum.
Bayonne; Baiona.
Beauſe; Belſia.
Beaumoriſe vel *Beaumariſh*; Bellomariſcus.
Belgrade; Taurinum, Alba Græca.
Belinzona; Berniſola.
Belvoir vel *Bever*-Caſtle; Margidunum.
The *Belt*, Mare Balticum.
Belluno; Belunum.
Benevento; Beneventum.
Benfordbridge; Vennonæ.
Bergen; (op. Germ.) Berga.
Bergen Op. Zoom; Bergæ ad Zomam.
Bergerac; Bergeracum.
Berlin; Berlinum, vel Berolinum.
Bern; Berna.
Beſiers; Bœtarra.
Binchеſter; Bimonium.
Bingben; Bingium.
Berwick; Bervicum.
Beverly; Petuaria.
Biron; Bironium.
Blackwater; Idumania.
Bloys; Bleſæ.
Bobbio; Bobium.
Bodmin; Bodminia.
Boiano; Bovianum.
Bologna; Bononia.
Boiſleduc; Boſcum ducis.
Bolloigne; Bolonia, vel Geſſoriacum.
Bon; Bonna.
Bourges, Bituricæ, Biturigum, & Avaricum.
Bourbon; Boia.
Bornholm; Boringia.
Boucher; Bonium.
Borneo; Borneum.
Bourdeaux; Burgidala.
Braga; Brachara.
Brampton; Bremenium.
Brandenburg; Brandenburgum, vel Brennoburgum.
Brecknock; Brechinia, & Loveantum.
Bremen; Brema.
Breſt; Brivates.
Bretaigne; Britannia minor ſive Aremorica.
Breſlaw; Uratiſlavia, Budorgis.
Brentwood vel *Burntwood*; Cæſaromagne.
La *Breſſe*; Breſſia.
La *Brie*; Bria.
Bridgwater; Brigewatera.
Bril; Briela.
Brien; Briocum.
Briſat; Briſacum.
Briſtol; Briſtolium, vel Venta ſilurum.
Britain; Britannia.
Bray Hundred; Bibroci;
Broadwater; Dabrona & Daurona.
Bruges; Brugæ.
Brunaw; Brundunum.
Brunſwick; Brunſwicum, vel Brunopolis.
Bruſſels; Bruxellæ.
Burgoin; Bergufia.
Bulneſs; Blatum ſive Bulgium.

C.

Cabe; (Fl. in Hiſp.) Chalybs.
Cabo de Gates; (promont. in Hiſp.) Charidemum.
Cacelina vel *Calcitia*; (Turcis) Chalcedon.
Cachan; Cachanum.
Cadiz; Gades.
Caen; Cadomum & Cadomus.
Caermarthen; Maridunum.
Cahors; Cadurcum.
Cairo; Alcairus, Babylon, & Memphis.
Calamata; Calama.
Calmar; Calmaria.
Calais; Caletum, Geſſariacum.
Calenberg; Ceſius Mons.
Calecut; Calecutium.
Calviſano; Forum Calviſii.
Cambridge; Cantabrigia, Granta.
Canada; Nova Francia, Canada.
Candie; (Inſ.) Creta.
Candia; (urbs Cretæ) Matium vel Mætium.
La *Canea*; Cydon.
Canarvan; Arvonia.
Canary Iſlands; Canariæ, Inſulæ Fortunatæ.
Canterbury; Cantuaria.
Caneſa; Canuſium.
Carthago; olim dicta Caccabe.
Cardigan; Ceretica, Cardiganum.
Cardiff; Cardiffia.
Carneen; Carnithia.
Carliſle; Carleolum, Cataractonum, Luguvallum.
Carlingford; Carlingfordia.
Carpen; Carpis.
Caraman; Cilicia, Caramania.
Carifiena; (op. Hiſp.) Illiturgis.
Carloſtadt & *Carlowith*; Caroloſtadium.
Cartagene; Cartagena, Carthago Nova.
Caſal; Caſale, Bodincomagus, & Induſtria.
Caſſo; (Inſ.) Caſus.
Caſſaro; Cacyron.
Caſſhaw; Caſſovia.
Caſſuben; Caſſubia.
Caſtomena; Claudiopolis.
Caſan; Caſanum.
Il Caſſarillo di S. Maria; Forum Appii.
Le *Caſe*; Caſſium.
Caſhel; (urbs Hibern.) Caſſilia, Caſella.
The *Caſpian Sea*; Mare Caſpium, ſive, Hyrcanum.
Caſſan; (urbs Perſ.) Raga, Rhages.
Caſtel; (vicus Germ.) Trajani Monumentum.
Caſtel Fiori; Vibii Forum.
Caſtleford; Lagecium.
Cathneſs; Cathneſia.
Catigan; Chatiganum.
Catay; Cataia, & Regio Chætarum.
Catalonians; Catalaunii.
Caterlagh; (urbs Hibern.) Caterlogum.
Catwyck; Cattorum vicus.
Caudebec; Calidobecum.
Cavado; (Fl.) Cadavus.
Ceylan; (Inſ.) Ceylanum, Trapobana.
Chalons Sur Saone; Caballinum.
La Charente; (Fl.) Carenthonus; Carnentetus.
Chabria vel *Celabro*; Fluv. Chabrius.
Chamb; (urbs Germ.) Chamum.
Charenton; Charento.
Cheropola; Chariopolis.
Le *Cher*; (Fl. Gall.) Charus, Carus, & Caris.
Cherſo; (urbs Tauricæ) & *Chirroniſo*; (urbs Cretæ) Cherroneſus vel Cherſoneſus.
Chicheſter; Ciceſtria.
Chincon; Cincum.
Chiaſtegio; Claſtidium.
Chiuſi; Cluſium.
Charibby-Iſlands; Antillæ, Caribbæ.
The *Chanel*; (Mare inter Angl. & Galliam) Britannicum Mare, Fretum Britannicum.
Chabby; Cabliacum.
Chantilly; Cantilliacum.
Charing; (vicus Angl. in Cant.) Durolevum.
Chard; Chardum.
Charleroy; Caroloregium.
Charleville; Charolopolis.
Charleiu; Carilocus.
Chepſtow; Chepſtovium.
Chartres; Carnutum, Antricum.
Chermont; Mons Caprarum.
Cheſopeack Bay; Cheſopecus Sinus.
Cheſter; Ceſtria, Divana, Civitas Legionum.
Chevrenſe; Capruſium, Caproſia.
China; Sinarum Imperium, China.
Chineſe; Sinæ, (populi Aſiæ.)
Civita; Vecchia, Centum Cellæ, Civitas vetus.
Cimara; (urbs Epir.) *Chimara.*
Cirenceſter; (vulgò Ciceſter) Circeſtria.
Ciſteaux; Ciſtertium.
La *Cioutat*; (Urbecula Gall.) Civitas.
Cleves; Colonia.
Clairvaux; Claravallis.
Clare; (op. Angl.) Clarentia.
Clagenfurt; Claudia.
Cleven; Clavenna.
Cleve; Clivia.
Cloney; Clona, & Clunum.
Clonfert; Clonfertia.
Clyid; (Fl. Scot.) Clota.
Connel; Connellium.
Coblentz; Confluentes.
Cockermouth; Cockermutium.
Colcheſter; Colceſtria, Camalodunum; olim, Colonia.
Cochin; Colchi.

Cocket Iſland; Coqueda.
Cornio; (promont.) Ciconium.
Colocz; Colona.
Colbrook; Pontes.
Cologne; Colonia, Agrippina.
Coln; Colonia ad Spream, vel Colonia Brandeburgica.
Coimbra; Conimbrica.
Colmar; Argentuaria, Colmaria, Columbaria.
Colrain; Calranum.
Conde; (op. Belg.) Condatum.
Connaught; Connatia.
Conway; Connovium.
Conſenze; Conſentia.
Conſtantz; Conſtantia.
Conſtances; (urbs Norm.) Conſtantia Caſtra.
Cork; Corcagia.
Corvie; Corbeia.
Corfu; (Inſ.) Corcyra.
Cordova, Corduba, Colonia Patricia.
Corinth, *Corinthis* vel *Coranto*; Corinthus.
Cornwall; Cornubia.
Cortryck; Corteriacum.
Compoſtella; Brigantum, Janaſum, Compoſtella.
Congo; Regnum Congum.
Conty; Contiacum.
Copenhagen; Hafnia, & Codania.
Coraſan; Parthia Bactriana.
Corona; (urbs Tranſylv.) Stephanopolis.
Coſſacks; Coſaci.
Courtray; Cortracum.
Cowbridge; Bonium, vel Bovium.
Coventry; Coventria vel Conventria.
Coverden; Covordia.
Courtenay; Cortenæum.
Cratow; Cratovia, Gracchopolis.
Crevant; Crevantium.
Crimſby; Tartaria Minor vel Taurica Cherſoneſus.
Crim; (urbs Tart.) Crimæas.
Croatia; olim Liburnia.
Croats; Cruatæ, Chrobatæ, & Colapiani.
Creitznach; Crucinatium.
Creſſy; Creſciacum.
Croidon; (op. Angl.) Neomagus.
Culin; (urbs Pol.) Culmia.
Cumberland; Cumbria.
Czeſlaw; Craſſavia.

D.

Dantzick; Dantiſcum, Gedanum.
Danew; (fl.) Danubius, Iſter.
Dain, Damum.
Darwent; (fl.) Derventio.
Daventre; Daventria.
Danneberg; Danorum Mons.
The Dardanells; Dardanellæ.
Daniſchewoldt; Danica Sylva.
La Dauphine; Delphinatus.
Denmark; Dania.
Dee; (fl.) Deva, Deuva.
Dean-Foreſt; Danica Sylva.
Derby; *Derbia*.
Dermond; Teneramunda.
Delfo; (urbs Phocidis) Delphi.
Delft; (urbs Holland.) Delphi.
Denbigh; Denbiga.
The County of Deſmond; Deſmonia.
Devonſhire; Devonia.
Deviſes; Diviſæ.
Deux Ponts; Bipontium.
Dilinghen; Dilinga.
Dijon; Divionium.
Diep; Dapua.
Diarbech; Diarbechia, & Meſopotamia
Dieſt; Dieſta.
Dirſchow; Dirchovia.
Doncaſter; Camelodunum.
Dorcheſter; Durnovaria, Durnævaria, Durnum.
Dorceſter; Dorceſtria.
Dordrecht vel *Dort*; Dorderacum.
Dorſetſhire; Dorſetia.
Dorſetſhiremen; Dutrotriges.
Dover; Dubris.
Doway; Duacum.
Down; (urbs Hibern.) Dunum.
Doggers-bank; Canis Syrtis.
Dole; Dola, Dolenſis urbs.
Dourlac; Durlacum.
The Douy; (fl. in Wallia) Devus.
Dreſden; Dreſda.
Drogheda vel *Tredagh*; (urbs Hibern.) Ponta, Drogheda.
Dublin; Dublinium, Dublinia, Eblana.
Dunbar; Dumbarum.
Dunblain; Dumblanum.
Dunkelden; Duncheldinum.
Dunkerk; Dunquerka.
Durham; Dunelmum.
Durazzo; Epidamnus, Dyrrhachium.
Drummore; Dromoria.
Dumferling; Dumfermelinga.
Dunbarton; Dunbritonium.
Dundee; Deidonum.
Dunkeran; Ivernus.
Dunſtaple vel *Dunſtable*; Magiovinum, & Duniſtabulum.
La Durance; (fl.) Druentius, Durantius.
Durus; Duratii & Duratium.
Durlach; Budoris, Durlacum.

E.

The Eaſt Sea; Mare Balticum.
Eaton; Etona, vel Ætona.
Edenburgh; Edenburgum, Alata Caſtra.
Edenborough Fryth; Bodottia, Æſtuarium Scotiæ Meridionalis.
Edge-hill; Edgemons.
Edgeworth; Sulloniacæ.
Eiſenac; Eiſeniacum.
Eiſleb; Eiſleba.
Elb; (fl.) Albis.
Elbing; Elbinga.
Elbeuf; Elbovium.
Elgin; (op. Scot.) Elgis & Elgia.
Elſenore; Elſenora.
Ely; Elia, vel Elis.
Embden; Amaſia, Embda.
Enchuyſen; Enchuſia, vel Enchuſa.
England; Anglia.
Engliſhmen; Angli.
Engoleſm; Engolisma, vel Ingolisma.
Epenburg; Epona, Ponaburgum.
Erford; Erphordia, Biurginum.
Erpach; Erpachium.
The Eſcurial; Eſcurialis ſeu Eſcuriacum.
Eſchneck; (op. Hung.) Dacia.
Eſpernon; Sparnonum, Sparnacum.
Eſpernay; Aſperniacum, Sparnacum.
Eſſex; Eſſexia.
Evoli; Ebolum vel Ebusium.
Evora; Ebora.
Eure; (fl.) Eburus.
Eureux; Mediolanum, Eburovicum.
Exeter; Exonia, Iſca.
Eyhſtadt, vel *Eyſtadt*; Aurelanum, Eiſtatum aut Quercopolis.

F.

Fabregas; Forum Domitii.
Fabriano; Fabrianum.
Faggiano; Ufiugum.
Faual; (Inſ.) Fatalis.
Fair Foreland; Rhobogdium.
Fair Iſle; (Inſ. Scot.) Caloneſus.
Fair Iſle; (Inſ. Oceani Germ.) Duona & Fara.
Faence vel *Faenza*; Faventia.
Fieſole; Fæſulæ.
Falmouth; Falmuthum, Voliba.
Faloiſe; Falleſia.
Falckenſtein; Falconis Petra.
Falkenburgh; Falconis Mons, Coriovallum.
Famageſta; Aminochoſtos, Arſinoe, Fama Auguſta.
Faumars; Fanum Martis.
Fano; Fanum Fortunæ.
Feldkirk; Veldtkirchum, & Feldkercha.
Fermanagh County; Comitatus Fermanagenſis.
Ferento; Ferentia vel Ferentinum.
Ferns; Fernæ.
Ferona; Feronia.
Ferrara; Ferraria.
Fez; Fezza, vel Volubilis.
Fermo; Firmium, Firinum.
Feurs, Dalecampio, Forum Seguſianorum.
Ferreirs; Ferrariæ.
Ferryland; Avallonia.
Ferro; (Inſ. in Ocean. Calcedon.) Gleſſariæ.
Fiorenza; Fiorentia, Fluentia.
Fiorenzola; Fidentiola.
The Fife; Fifa.
Figarolo; Varianus Vicus, Vicus Aurelii.
Finale; (op. Ligur. Maritim.) Finarium, Pollupice.
Final de Modena; (op. in ducatu Mutinenſi) Finalium.
Finland; Finnonia, Finnia, Finlandia.
Finmark; Finmarchia.
Flanders; Flandria, & populi Flamingi, & Flandrenſes, Flavia Æduorum, alias Flaviniacum, Flavigny.
Fluſhing; Fleſhinga.
Flint; Flintum.
Flintſhire; Flintenſis Comit.
Florence; (Italis Fiorenza) Florentia.
Flenry; Floriacum.
St. *Flaur*; Floriopolis.
La *Fleche*; Flexia.
The Fly (Inſ. Belg.) Flavo.
Foiano; Flavianum, Flavinianum.
Forth; (fl. Scot.) Forthea.
Forli; Forum Livii.
Forlimpopoli; Forum Popilii.
La *Foglia*; fl. Iſaurus, & Piſaurus.
Fontainbleau; Fons Bellaqueus.
Fontarabia; (op. Hiſp.) Fons rapidus.
Fontenay; Annedonacum, Fontinæum.
Friburgh; Friburga, Cardabiaum.
Friuli; Forum Julium.
Freius (urbs Gall.) Forum Julium.
France; Gallia.
Frenchmen; Galli.
Franckfurt on the Main; Francofurtum ad Mænum, Heleniopolis.
Franckfurt on the Oder; Francofurtum ad Oderam.
Franconia; (Reg. Germ.) Francia Orientalis.
Francker; Frankera.
Fraſſineto; Fraxinetum.
Freſno; Fraxinum.
Friſhingen; Friſinga, Fraxinum.
Franca; Villa, Ferentanum, Frentanum.
The French County; Burgundiæ Comitatus.
Frankendal; Francodalia.
Il Freddano; (fl.) Egelidus.
Freſenwaldt; & Fridwalt Colancorum.
Freiſland; Friſia.
Fulden; Fulda.
Funfkirchen; (urbs Hungar. Inſ.) Quinque Eccleſiæ.
Furſtenaw; Aſcancalis.

G.

Gaen (urbs Hiſp.) Gienaum, Gienna.
Gaiazzo; Calatia, Galatia.
Gainſborough; Geneſboravia.
Galicia vel *Galizia*; Gallætia.
Galilee; Galilæa.
Gallipoli; Callipolis.
Galloway; Gallovidia.
Galway; Galliva, Duacum.
Gambulo; duæ Columnæ, Gembolatum, Campolatum.
Gap; (urbs Gal.) Vapincum.
Garnſey; (Inſ.) Garnſeia, Sarnia.
The Garonne; (Fl.) Garumna.
Gaſcoine; Vaſconia, Novempopulana.
Gaſcons; Vaſcones.
Gaſtental; Geſodunum.
Gateſhead; (vicus Angl.) Gabroſentum.
Geertruydenberg; Gertrudenberga, Mons S. Gertrudis.
Geneva; Aurelia, Colonia Allobrogum.
Genezareth; Galilææ Lacus, Mare Tiberiadis.
Genova; Genna.
St. *Georgio*; (urbs Sarmatiæ) Geruſa.
Georgians; (pop Aſiæ.) Georgi.
St. *Georges Chanel*; (Mare inter Angliam & Hibern.) Verginium Mare, & Mantica Sti. Georgii.
Gheſna; Gneſna.
Gibraltar, Gibraltara, olim Calpe.
Ginoſa; Gnoſus, ſive Cnoſus, & Croſſus.
Girona; (Hiſp. urbs) Gerunda.
Glamorgan; Glamorgania, Morganuccia.
Glaſcow; Glaſquum, Glaſcovium.
Glaſſenbury; Glaſconia.
Gloceſter; Gloceſtria, Claudia, Claudia Caſtra Clevum, & Glovernia.
Glogow; Glogavia.
Gluckſtadt; Gluckſtadium; Ticopolis.
Godmanchеſter; Durolipons, vel Durofipons.
Godmundingham; Delgovitia.
Goths; Getæ, Gothi vel Gotthi, hodie Poloni.
Gothland; Gothia.
Gottenburg; Gottinga, Gothieburgum.
Gottorp; Gottorpium.
Gradiſcha; Gratiana.
Gran; Strigonium, Iſtro-granum.
Granada; Granata & Granatum.
Granzebain; (Mons Scot.) Grampius.
Gratz; Graiacum, Greecium, Savaria.
Grave; (urbs Brabant.) Gravia.
Graveling; Gravelina.
Graveſend; Graveſanda.
Greenland; Gronelandia.
Grenoble; Gratianopolis.
Greenwich; Grenevicum.
Greece; Græcia.
Gripſwald; (urbs Pomer.) Gripſwaldia.
The Griſons; Griſones, Rhæti, Canini.
Groenemberg; Bergæ S. Vinoci.
Grol; Grolla.
Groningen; Groninga.
Guarda; (urbs Luſit.) Guarda.
Guelderland; Gueldria.
Guiney; Guinea.
Guienne; Aquitania, & Guienna.
Guilford; Neomagus.
Guiſe; (op. Gall. in Picard.) Guiſa.
Gyen; Genialum.

H.

Hagenaw; Hagenoa.
Hague; Haga Comitis.
Hailbrun vel *Heilbrun*; Hailbrunna, Aliſium, Fons Salubris.
Hainault; Hannonia.
Halberſtadt; Halberſtadium, Alberti urbs.
Hall; Hala.
Hallandt; (prov. Sueciæ) Hallandia.
Halyfax; Olicana, Sacri Capilli.
Hamburg; Hamburgum.
Hamelen; Hamela.
Hamilton; Hamiltonium.
Hammer; Hammaria.
Hampſhire; Hantonia.
Hampton Court; Hamptoni Curia, vel Hampton Curta.
Hanover, Hanovera.
Hanſe Towns; Hanzeaticæ, vel Anzeaticæ urbes.
Hardevic vel *Hardybones*; Hardervicum.
Hartford; Herfordia, Durobrivæ.
Harleem; Harlemum.
Harlingen; Harlinga.
Haro; Harum.
Harwich; Harvicum.
Haſſelt; Haſſeletum.
Haſtings; Othona, Haſtinga.
Hartlepool; Harlepolium.
La *Havana*; Havana Portus in Cuba Inſ.
Havre de Grace; Portus Gratiæ.
Hedin; Hedena.
Heidelbergh; Heidelberga.
Henaw; Hanovia.
Helmont; Helmontium.
Helmſtadt; Helmeſtadium.
Hereford; Herefordia, Ariconium.
Herford vel *Hervorden*; (urbs Weſtph.) Hervordia.
Hermanſtadt; Cibinium.
The Land of Heſs; Haſſia, & populi Catti, Heſſi & Tincteri.
Heuſden; Heuſdena, & Heuſdenum.
Heverham; Haugulſtadium.
Heuxter; Huxaria, Hoxtera, & Hoxaria.
Hexham; Axelodunum.
The Highlands; Highlandia, Scotia Superior.
Hildeſheim; Aſcalingium, Hildeſia Brennopolis.
Hippo; Hippo Regius.
La *Hogue* (port. Gall.) Ogigia.
Holdernes; (promont. Angl.) Ocellum.
Holland; Hollandia, Batavia.
Hollanders; Batavi, Hollandi.
Holſace; Holſatiæ Ducatus.
Holſtein; Holſatia.
Holy Iſland; Anguſtaldia, Lindiſfarnia.
Hudſons Bay; Hudſonis Sinus.
Hull; Petuaria, Hullum.
The Humber; Abus.
Hungary; Hungaria, Pannonia inferior.
The Huns; Hunni, Abares, vel Avares.
Huntingtun; Huntingtonia, Durolipons Veromagodunum.
Hyde vel *Hyth*; Hyda vel Hytha, (Port Angl.)

I.

Jalines; (Cypri urbs) Macaria.
Jene; Jena (urbs & Academ. Germ.)
Jericho; dicta etiam Civitas Palmarum.
Jerſey; Cæſaria.
Jeruſalem; Hieroſolyma, Salem, Jebus, Ælia.
Induſtria; (op. Liguriæ) Bodincomagus.
Ingelheim; Ingelheimum.
Ingolſtadt; Ingolſtadium.
Inſtadt; Boiodum.
Innerneſs; (op. Scot.) Innernium.
Jordan; (Fl.) Jordanes.
Ireland; Hibernia, Jerne, & Jernia.
Iſland; Iſlandia.
Iſola; (urbs Ital.) Interamna.
Italy; Italia.
Judea; Judæa, Chananæa, & Promiſſionis terra.
Juliers; Julia.
Jutland; Jutia, Cimbrica, Cherſoneſus.

K.

Kalis; (urbs Polon.) Caliſium, & Kaliſium.
Kalmar; (urbs Suec.) Calmaria.
Kaminiec; Camenicia, & Clepivada.
Cape of good Hope; Caput bonæ ſpei.
County of Kerry; Kerricenſis Comitatus.
Keiſars Lautern; (urbs Germ.) Lutra, Cæſariopolis, Cæſario-Lutra.
Kemnitz; Chemnitium.
Kendal; Kendalia vel Candalia, vel Concangium.
Kent; Cantium.
Killale; Allada, Laona Killalæa.
Kilmallock; Killocia, Kilmalocum.
Kilmacough; Duacum.
Kilmar; (Fl. Hibern.) Jernus, & Kilmarus.
Kildare; Kildaria.
Kilkenny; Kilkennia, Fanum Canici, & Canicopolis.
Kilmore; Kilmora.
Kinſale; Kinſalia.
Kings-Lynne; Linum Regis.
Kings-Town; (urbs Hibern.) Regiopolis.
Kingſton upon Hull; Petuaria, Hullum.
Konisberg; Mons Regius, Konisberga.
Knockfergus; (urbs Hibern.) Rupes Fergusii.
Koppenhagen; Hafnia; vide Copenhagen.
Krabats; (populi Croatiæ) Croati vel Croatæ.

L.

Labrit; Labretum, Lebreti vicus.
Laholm; Laholmia.
Lagan; (Fl. Hib.) Lagania.
Lagos; (urbs Hiſp.) Lacobrica, vel Lancobrica.
Lambeth; Lambetha, Lametha.
Lancaſter; Lancaſtria, Alion, Alone, Mediolanum.
Landaff; Landavia.
The Lands End; Promontorium Antivæſtæum.
Landaw; Landavia.
Langon; (op. Gall.) Alingonis Pons.
Langres; Andomatunum, & populi, Lingones.
Laon; Laudunum.
Languedoc; Occitania.
Lapland; Lapponia & Lappia.
Laodicea; (urbs Syriæ) Laodicea.
Lauſanne; Lauſonium, Lauſanna.
Lazenitz; Laciburgium.
Lebanon; (Mons Syriæ) Libanus.
Leeds; Ledeſia.
Leige; Leodium, Legia.
Leceſter; Leiceſtria, Legeceſtria & Leogora.
Leinſter; (prov. Hib.) Lagenia.
S. *Leo*; (urbs Ital.) Leopolis.

Leon;

Leon; (urbs Hiſp.) Legio Septima.
Lemburg; (urbs Pol.) Leopolis.
Legorn; Ligurnus Portus.
Leipſwick; Lipſia, Lupfurdum.
Lemſter; (op. Angl. in Herefordiâ) Leomis Monaſterium.
Lenham; Durolevum.
Lennox (prov. Scot.) Elgovia, Lennoxia, Lelgovia, Levinia.
Leopol; Leopolis.
Lepanto; Naupactus.
Leſtithiel; Uxella, Uzella.
The Levant; Oriens.
Leverpool vel *Leerpool*; Liſerpalus.
Lewarden Leovardia.
Lewes; Leſua.
Leyden; Leida, Lugdunum Batavorum.
Le Lex; (fl.) Ledus, Liria.
Lichfield; Lichfeldia, Ager Mortuorum.
Liefland; Livonia.
Lille; Inſulæ.
Lillebonne; Juliobona.
Lillo; Lilloa.
Limoges; (urbs Gall.) Lemovicum, Auguſtoritum.
Limoſin; Lemovices, Limovici.
Limerick vel *Limbrick*; Limericum.
Lintz; (urbs Auſtr.) Lintia.
Lincoln; Lincolnia.
Lingen; Linga.
Littleborough; Agelocum, Segelocum.
The Lizard Point; Ocrinum, Dammoniorum Promontorium.
Lipſtadt; Luppia.
Liria; (op. Hiſp.) Leria, Leros.
Lisbon; Olyſippo, Ulyſippo.
Liſmore; Liſmora.
Lithgo; Lindum.
Lynn; Linum Regis.
Lyons; (urbs Gall.) Lugdunum, olim Lugudunum.
Lyonſe Samier; (op. Burgund.) Lugdunum Salinarum.
Lyppe; (fl. Germ.) Lupias, Lupia vel Luppia.
Lodi; (urbs Inſubriæ) Laus Pompeia.
Lombardy; Longobardia, Gallia Ciſalpina.
London; Londinum, Londinium, Lundinum, Auguſta Trinobantum, Longidunium.
London-derry; Roboretum, Deria, Derri, Novum Londinum.
Lorain; Lotharingia.
Lorch; Lauriacum.
Lorde; (op. Gal.) Lapurdum.
Loreto; Loretum.
Louth County; (in Hibern.) Lugenſis Comitatus.
The Louvre; Lupara.
Lovain; Lovanium.
Louthen; Lothiania, Laudonia.
Lubec; Lubeca & Lubecum.
Ludlow; Ludloa.
Lugg; (fl. Wall.) Logus.
Lunden; (urbs Scaniæ) Lundis.
Luneburgh; Luneburgum.
Lutterworth; Luttervortium, Lactodurum.
Luzen; Lucena & Lutza.
Luxenburgh; Luxenburghum.

M.

Macedon; Macedonia, Æmonia, Mygdonia, Paeonia, Edonia, Pieria, & Emathia.
Madagaſcar; Monuthias, Cerne.
Madara; (urbs Afr.) Madaura.
Maderas; (Inſ.) Madera, Cerne Atlantica.
Madre; (fl. Aſiæ) Mæander.
Madrid; Madritum, Mantua Nova.
Maeſtricht; Trajectum Superius, Obtricum.
The Maes, or Meuſe; (fl.) Moſa.
Magdeburg; Magdeburgum, Meſnium.
Magellanes Streights; Fretum Magellanicum.
Magri; (Inſ.) Macris.
Maidſton; Madus, Vagniacum, Durobrus.
The Maine; (fl. Germ) Moenus.
Malabar; Malabaria.
Malaga; (urbs Hiſp.) Malaca.
Maldon; Camudolanum, vel Camalodunum.
St. Mallo's; Maclovium.
Malorca vel *Mayorc*; (Inſ.) Majorica, Balearis Major.
Malmsbury; Maldunenſe Cœnobium.
The Maldivee Iſlands; Maldivæ.
Malmugen vel *Elbogen*; Malmogia.
Malta; (Inſ.) Melita.
The Iſle of Man; Monaœda, Monapia, Menavia, Eubonia.
Manchester; Mancunium.
Manſfield; (op Angl) Manduefſedum.
Manſfeld; (urbs Germ.) Mansfeldia, Mannicampus.
Mangreſia; (urbs Aſiæ) Magneſia.
Mantoa; Mantua.
Maraſon (urbs Græc.) Marathon.
Marca di Ancona; olim Picenum.
Mare delle Zabacche; Mæotis, Palus Scythica, Carpalk, & Mare del Azath (Arabibus.)
Marleborough; Cunetio.
Marpurg; Marpurgum, Martisburgum, Mattiacum.
Le Marne; (fl. Gall.) Matrona.
Marſeilles; Maſſalia.
Martegne & Lac de Martegne; (urbs Celticæ) Maſtramelle & Maſtramela.
Maſcon; Matiſcona.
The Mayne; (fl. & op. Gall.) Meduana.
Meath; (prov. Hib.) Media.
Mechlin; Mechlinia.
Meckleburg; (urbs Germ.) Magnopolis.
The Medes; Medi.
The Mediterranean Sea; Mare Mediterraneum, Mare Magnum, Heſperium Mare, (& Hiſpanis) Mar de Levante.
Medway; (fl.) Meduacus.
Meiſſen; (prov. Germ.) Miſnia.
Melſi; Melphia, & Melphis.
Mendipp-Hills; Minarii.
Menlaſco; (fl. Hiſp.) Menlaſcus.
Merioneth-ſhire; Mervinia.
Metsburg; Martinopolis.
Meſſina; Meſſana.
Il Furo di Meſſina; Mamertium Fretum, Rhegium Fretum, Siciliæ (aut Siculum) Fretum.
Metelen; (Inſ.) Mytilene, Lesbos.
Metz; (urbs Germ.) Moguntia, Magontiacum, Mecontiacum, & Magontia.
Metz; (urbs Lotharingiæ) Metæ, Metis & Mediomatrici.
Middleborough; Metelli Caſtrum.
Millain; Mediolanum.
Mileto; Miletum.
Minden; Minda.
Miſitra; Lacedæmon.
Modena; Mutina.
The Molucca Iſlands; Moluccæ.
Monmouth; Monumethia.
Mons; Montes.
Montgomery; Mons Gomericus.
Montpellier; Mons Pelſulanus.
Montroſs; Celurca.
Montzion; Mentesa.
Monte Marſo; (Mons Ital.) Maſſicus.
Moravians; Moravi, Marcomanni.
Morocco; Morochium.
Moors; Mauri.
Morpheth; Corſtopitum.
Moſcow; Moſcua vel Moſcha.
The Moſelle; (fl.) Moſella, Obrincus.
Munchen; Monacum, vel Monachium.
Munſter; (urbs Ger.) Monaſterium, Minigroda.
Munſter; (prov. Hib.) Momonia.
Murray; (prov. Scot.) Moravia.
Muſcovy; Moſcovia, Ruſſia Magna.

N.

Nancy; Nanceium, Nancium.
Nantes; Nametæ, Corbilo.
Nantes Comté; Nannetenſis Comitatus.
Nameurs; Namercum.
Nantwich; Vicus Malbanus.
Naples; Neapolis, olim Parthenope.
Naſeby; Naſebium.
Naſſau; Naſſovia.
Naumburgh; Neopyrgum, Nova Caſtra.
The Necker; (fl.) Nicer, Neccarus.
Nigrepont; (Inſ.) Inſula Eubœa.
Negropont; (urbs) Chalcis.
Negros; (Populi Afr.) Nigritæ.
Neiper; (fl.) Boryſthenes.
Netherlands; Belgium, Germania inferior.
Nemingen; Noviomagum.
Newbery; Neoburgum, Spinæ.
Nevers; (urbs Gall.) Nivernum, & Nivernæ, olim Noviodunum.
Newhaven; Novus Portus.
Newport; Portus Novus.
New Caſtle; Novum Caſtrum, Gabroſentum.
New England; Anglia Nova.
Newark; Nevarca.
Newhauſel; Neoſelium.
Newſtadt; Nova Civitas.
Nichor; (Turcis vulgo Comidia) Nicomedia, Aſtracus.
Niſaro; (Inſ.) Niſyros.
Niſmes vel *Nimes*; Nemanſus.
Norembergh; Norimberga, Noricorum Mons.
Norfolk; Norfolcia.
Norlingen; Neroliniga.
Normandy; Normandia, Neuſtria.
Northhampton; Northamptonia.
Northumberland; Northumbria.
North-Wales; Venedotia.
Norway; Norvegia.
Norwich; Norvicum, & Nordovicum.
Nottingham; Nottinghamia, Rhage ſive Ragæ, vel Ratæ.
Novogrod vel *Novorod*; Novogardia.
Noyon; Noviodunum, Noviomum.
Nuys; Noveſium.

O.

OBY; (fl. Muſcoviæ) Obius.
Oder; (fl. Germ.) Odera, Viadrus, Viadus, Guttalus, Suevus.
Offen; (urbs Hung.) Herculea, Curta vel Curia, Buda.
Oldenburgh; Oldenburgum.
Oldford; (in Effexiâ) Durolitum.
Oleron; (Inſ. Gall.) Uliarus.
Old Sarum; Sorbiodunum, Sorviodunum.
Orenoque; (fl. Amer.) Orenecus.
Orkney Iſlands; Orcades.
Orleans; Aurelix, Aurelianum.
Ormus; (Inſ. & urbs Perſ.) Armuzia, Ormuzium, Organa.

Orvieto; (urbs It.) Urbs Vetus, Herbanum, Oropitum, Urberetum.
Oſſery; (urbs Hib.) Oſſeria.
Oſnaburgh; Oſnabrucum, Oſnabrugum.
Oſtend; Oſtenda.
Oudenard; Aldenarda.
The *Ouſe*; (fl. Angl.) Urus.
Oxford; Oxonium, & Oxonia.

P.

Padeborn; (urbs Germ.) Padeborna.
Padua; Patavium.
Padſtow; Paſtovia.
The *Palatinate*; (lower) Palatinatus Rheni.
The *Palatinate*; (upper) Palatinatus Superior.
Palazzolo (urbs Sicil.) Patiorus.
Palermo; Panormus.
Paleſtrine; Prænefte.
Pamiers; (urbs Gall.) Pamiæ vel Apamiæ.
Paris; Lutetia Pariſiorum.
Paſſaw; Patavia, Batavæ.
Patti; (urbs Sic.) Pacta, ſeu Pactæ.
Pavia; Papia, Ticinum.
Pazzuolo; Alba Longa.
Pemſey; Pevenſcia.
Penbrook; Penbrochium.
Pencridge; (op. Angl.) Pennocrucium.
Pendennis; Pendennium.
Pequin; (urbs Sinarum) Pequinum.
Perigueux; Petrogoricum.
Perſia; Farſtan & Farſiſtan (Nicolis) Perſia vel Perſis.
The *Perſian Gulf*; Mare Perſicum, & Perſicus ſinus.
Perth; (prov. Scot.) Pertha, & urbs Perthumi.
Peſare; (fl. It.) Piſaurus, Iſaurus.
Petaw; Petovio.
Pete borough; Petroburgum.
Philadelphia; (urbs Lydiæ) Philadelphia.
Piacenza; Placentia.
Picts; Picti.
The *Picts Wall*; Hadriani Murus, Murus Picticus.
Piemont; Pedomontium, Ducatus Taurinus.
Pignerol; Pinarolium.
Piombino; (urbs It.) Plumbinum.
Piſa; Piſæ.
Piſtoia; Piſtoria.
Plimlimon-Mountain; Limonius.
Plimmouth; Plinmuthum.
Poictеurs; Pictavæ, Pictavium, Limonum, Auguſtoritum, populi Pictones vel Pictavi.
Poland, Polonia.
Polenzo; Pollentia vel Polentia.
Policaſtro; (urbs Ital.) Petelia.
Ponzaco; (Inſ.) Cicynethus.
Le *Pont a Mouſſon*; Muſſipontum, Pons Montionis, & Moſomum.
The *Po*; (fl. Ital.) Padus, Eridanus.
Pontac; Pontes, & Pontacum.
Pontoyſe; Pontelium, Pontiſara, Æſiæ Pons, Briva, Iſaræ.
Poſen; (urbs Pol.) Poſnania.
Portland; (Inſ. Angl.) Vindelis.
Portſmouth; Portus Magnus, & Portus Oſtium.
Porto Longobardo; (in Sicil.) Pachynus Portus.
Portugal; Portugallia, Luſitania.
Prague; Praga, Marabodum.
Preſburgh; Poſonium.
Provence; Braccata Gallia.
The *Pyrenean Mountains*; Pyrenæi.

Q.

Le *Quercy*; (Gal. prov.) Cadurcenſis Provincia.
Queſnoy; Quercetum.
Quintin; Quintinum.
Quinſay; Quinſæum.

R.

Radnor; Radnoria.
Raguſa; Epidaurus, Rhauzium, & Raguſium.
Ramekins; Ramna, Zeeburgum.
Ratisbone; Ratisbona.
Ratzenburg; Raceburgum.
The *Iſle of Rhe*, or *Rhee*; Rhea.
Reading; Radinga.
Recroy, Rupes Regia.
Recanati; Recinetum, Recina nova.
The *Red Sea*; Erythræum, Mare Rubrum.
Rha; (fl.) Volga, ſed Tartaris Edel dicitur, & ab Armenis Thamar.
Rhaga; (urbs Mediæ) Rhagæ, Europus, Arſace.
Rheims; Rheni.
The *Rhine*; (fl.) Rhenus.
Rhodes; (Inſ.) Rhodus.
The *Rhoſne*; (fl.) Rhodanus.
Richeleiu; Richelæum, Ricolocus.
Richmond; Rigodunum.
Ringwood; Regnum.
Rippon; Rhigodunum.
Roan; Rhotomagus.
Rochelle; Rupellæ, Portus Santonum.
Rocheſter; Durobrus, Durobrovæ, Durobrivis & Roffa.
Rome; Roma.
Roſcomon; (op. Hib.) Roſcomenum.
Roſſe; Roſſa.
Roſtoch; Rhodopolis, Roſtochium, Laciburgium, Roſarum urbs.
Rotenburgh; Tuberum, Rotenburgum.
Roterdam; Roterodamum.
Rother; (fl.) Rotherus, Linienus.
Rouſillon; Ruſcino, Ruſino.
Rugen; Rugia.
Ruremond; Ruremunda.
Ruſſia; olim Sarmatia, hodie Populi Ruteni vel Rhuteni, & Muſcovitæ.
Rutland; Rutlandia.
Rye; Ripa.

S.

Salamanca; Salmantica, Salmatis.
Salerno; (op. Ital.) Salernum.
Salisbury; Sarisberia, Serviodunum, olim Duninum.
Salon; (op. Gall.) Salona.
Sallee; (urbs Barb.) Sala.
Saltsburg; (Germanis Helienbercch) Juvania, Saltzburgum, Caſtrum Juvanenſe.
Sancerre; (op. Gall.) Sacrum Cereris.
Saracens; (pop. Arabiæ) Saraceni.
Saragoza; Cæſaraugusta.
La *Sare*; (fl. Gall.) Saravus, Sara.
Saxony; Saxonia.
Savoy; Sabaudia.
Schamſat; (urbs Germ.) Samoſata.
Scheld; (fl.) Scaldis & Schaldium.
Schonen; Scandia.
Scotland; Scotia, Caledonia, Albania.
Segovia; Segovia, vel Segobia.
Severn; (fl.) Sabrina.
Senlis; (urbs Gall.) Auguſtomagus Silvanectum.
Sheppy vel *Shepey*; (Inſ. Angl.) Convennos.
Sherburn; Clarus Fons.
Shrewsbury; Salopia.
Scham; (Turcis) Damaſcus.
Sicily; Sicilia, Trinacria.
Scio; (Inſul.) Chios.
Scilly vel *Silly*; (Inſ.) Siluram Inſula, Syllinæ.
Sittaw; Zittavia, & Setuvia.
Sittingbourn; Durolevum.
The Slane; (fl. Hib.) Modonus.
Sligo; Slegum.
Sleſwick; Sleſvicum.
Sluys; (urbs Belg.) Sluſa, & Clauſulæ.
Smalcald; Smalcalda.
Soiſſons; Sueſſiones, Auguſta Sueſſionum.
Somerſetſhire; Somerſetia.
The Sombe; (fl.) Somona.
The Sorlings; Inſulæ Silurum.
Sorrento; Surrentum.
Spalato, Spalatum.
Spires; Spira, Neomagus, Nemetes.
Stambouls vel *Stamboul*; Conſtantinopolis, Byzantium.
Stratsburg; Argentoratum.
Sterling; Strivilinga.
Stetin; Stetinum.
Stives; (Mons Bœotiæ) Citharon.
Strougoli; (urbs Ital.) Macella, vel Macalla.
Suitzerland; Helvetia.
Suſſex; Suſſexia.
Surry; Suria, vel Surria.
Sweden; Suecia, vel Suedia.

T.

Tabago; (Inſ. una ex Antillis) Tabaci Inſula.
Tadcaſter; Calcaria.
Taio (fl.) Tagus.
Tangeir; Tingis.
Tarragon; Tarraco.
Tartary; Tartaria.
Taunton; Tannedunum.
Tauris; (urbs Perſ.) Echatana, Tabreiſium Tauresium.
Tay; (fl.) Taus.
Tenariff; (Inſ. una ex Canariis) Tenerifa & Nivaria.
The Tercere's; Tertiæ, & Accipitrum Inſulæ.
Terra d'Otranto; Salentinum.
Terra de Lavoro; Laboriæ.
Terre de Labeur; Calabria.
Tewksbury; Theocicuria.
The Texel; Texelia.
The Thames; (fl.) Thameſis vel Thamiſis.
The Iſle of Thanet; Thanetos, Tanetus, Toliapis.
Thetford; Thetfordia, Sitomagum, Icinni.
Theves; Thebæ, Thebæ, & Thebe.
Tholoon vel *Toulon*; Telo, Telo Martius.
Tholouſe; Toloſa.
Tirol; Tirolis.
The Tyne; (fl. Angl.) Thinnis vel Tina.
Toledo; Toletum.
Tongres; Tungri.
Torceſter; Tripontium.
Tours; Turo.
Tournay; Tornacum.
Tournon; Turnonium.
Torneſs; Totonenſium.
Tranſylvania; Ultraſylvania, Pannodacia, Dacia Ripenſis.
Trent; Tridentum.
Trebiſond; Trapezus.
Triers vel *Treves*; Treviri, Treveri.
Tripoli; (in Barbaria) Neapolis, Tripolis, & Oea.
Tuam; (urbs Hib.) Tuama.
Tubing; Tubinga.
Tunbridge; Tonbrigium.
Tunis; (urbs Afr.) Tunes, Tunis, Tunetum.

Turks;

Turkt; Turcæ, vel Turci.
Turing; Thuringia.
Tuſcany; Tuſcia, Thuſcia, Hetruria.
Tweed; (fl.) Tuæſis, Tueda.

V.

Vabres; Vabræ, Vabrenſe Caſtrum.
The Vatoline; Tellina Vallis.
Valadolid; Vallifoletum, Pinctia.
Valenciennes; Valentianæ, Valencenæ.
La Valois; (Tractatus Gall.) Valeſia.
The Vandals; Vandali, Venedi, Fenni, Slavi.
Venice; Venetiæ.
Viterbo; Viterbum, Vetulonia.
The Ukrain; Ucrania, Volhinia.
Ulm; Ulma.
Ulſter; Ultonia.
Upſal; Upſala vel Upſalia.
Uske; Burrium, Iſca,
Utrecht; Ultrajectum, Trajectum inferius, Utricenium, Antonina.

W.

Walachia; Valachia.
Wales; Wallia, Cambria, Cambrobritannia.
Waloons; Walones.
Wallingford; Coleva.
Warminſter; Verluccio.
Warſaw; Warſavia,
Waterford; Waterfordia.
Warwick; Verovicum, Viroviacum.
Weſel; (fl.) Viſtula.
Wells; Wellæ, Theorodunum Fontes, Welliæ.
Weſar; (fl.) Viſurgis.
Weſtminſter; Weſtmonaſterium.
Weſtmorland; Weſtmaria.
Wexford; Manapia.
Winchester; Venta Belgarum.
The Iſle of Wight; Vectis vel Vecta.
Wieſmar; Wiſtmaria.
Winſor; Vindeſorium.
Witenberg; Witenberga.
Worceſter; Vigornia.
Worms; Vangionum, Wormacia, olim Barbetomagus.
Wrotham; Vagniacum.

X.

La Xaintonge; Santones & Santonia.

Y.

Yare vel *Yere*; (fl. Angl.) Garyennus.
Yarmouth; Jarmuthum, Garriannonum.
York; Eboracum, Brigantium.
Youghall; Yogallia.
L'Yſſel; Foſſa Drufiana, Iſola.

Z.

Zant; Zacynthus.
Zeland; Selandia.
Zell, Cella.
Zeylan; (Inſ.) Ceylanum, Taprobana.
Zurick; Tigurum, Tigurium.
Zutphen; Zutphania.

Ne omnino vacent hæ Paginæ, Bibliopolis placuit ut ex Baudrando hìc appingatur.

CATALOGUS GEOGRAPHORUM

Tam Antiquorum quàm Recentium.

ANTIQUI GEOGRAPHI.

Homerus, primus omnium ausus est Geographiam tractare, ut narrat Strabo ex Hipparcho.

Anaximander Milesius, Thaletis discipulus, primus fuit qui Geographicam ediderit tabulam, Geographiámque valdè excoluit, ut Strabo refert ex Eratosthene. Claruit temporibus Servii Tullii Regis Romanorum.

Herodotus Halicarnassæus, Historicus, floruit Olympiade 84. tempore Artaxerxis Regis Persarum. Geographiam universam complexus est tractatu satis extenso.

Scylax Caryandensis, ex urbe Cariæ, qui vixit tempore Darii Nothi, Periplum scripsit Interni maris, quem Latinitate donavit & Notis illustravit Isaacus Vossius.

Dicæarchus Messenius, Siculus, Aristotelis discipulus, vixit tempore Alexandri Magni.

Scymnus Chius, Periegesim totius orbis conscripsit, sub Nicomede Rege Bithyniæ, Olympiade 150. ut ex ejus initio colligitur. Antea prodierat sub nomine Martiani Heracleotæ, sed auctori suo restituta est.

Artemidorus Ephesius, emisit Geographiæ libros undecim, Olympiade 169. quorum supereſt tantum fragmentum.

Isidorus Characenus, Parthus fuit, & meminit exilii Tiridatis Regis Parthorum. Sub Augusto vel non multo post claruit.

Strabo Cappadox, ex urbe Amasia, Tiberio Imperatore scribere desiit, & ante annum ejus duodecimum.

Pomponius Mela, ex urbe Mellaria in Hispania Bætica, ad tempora Claudii Imperatoris videtur pertinere.

Plinius Secundus, totis libris 3. 4. 5. 6. Historiæ suæ naturalis Geographiam universam complexus est. Opus suum Vespasiano Imperatori dicavit.

Arrianus Nicomediensis, duos reliquit Periplos Ponti Euxini, & Erythræi maris, quos illustrarunt Ramusius & Stuchius. Vixit sub Trajano Imperatore.

Claudius Ptolemæus, Alexandrinus Ægyptius, præcipuus sui ævi Geographus, qui Almagestum scripsit, cum fuerit Astrologus juxta, & Mathematicus strenuus. Floruit sub Trajano, Adriano, & Antonino Pio Imperatoribus.

Dionysius Afer, seu Alexandrinus, Periegites dictus, opus suum seu descriptionem totius orbis duobus libris distinctam vulgavit, cum duo Romæ imperarent, fortè Antoninus, & Geta; idque versibus Græcis.

Marcianus Heracleotes, ex Artemidoro Ephesio Periplum Exterioris maris concinnavit. Citatur à Stephano, quare inter Ptolemæi & Stephani ætatem debet interjici.

Æthicus Ister, contexuit duplicem orbis descriptionem post Constantinum, quarum altera apud Orosium tota legitur.

Antonini Augusti Itinerarium, videtur editum post Constantinum, novis urbibus insertis; meminit enim Constantinopoleos. Tribuitur Antonino Imperatori, vel Antonino Augusto Geoponicorum scriptori vel Æthico.

Alippius Antiochenus, emisit veteris orbis descriptionem, quæ scripta fuit Latine tantum, sub Constantio & Constante Imperatoribus.

Notitia Imperii, edita est intra annos Christi 400. & 453. ut rectè demonstrat Pancirolus; & tribuitur à quibusdam Æthico.

Stephanus Byzantius, Grammaticus, scripsit Græce ordine Alphabetico opus in plures libros distinctum de urbibus & populis, ab Hermolao abbreviatum, sive potius mutilatum, claruit circa tempora Anastasii Imperatoris: ejus opus notis nondum editis illustravit P. Augustinus Lubin, & illud nuper Latinum reddidit cum notis Thomas de Pinedo Lusitanus, in Belgio unito anno 1678.

Al Edrisi, seu Nubiensis Geographus, Orbem in septem climata descripsit. Vixit tempore Rogerii I. utriusque Siciliæ Regis, hoc est anno 1150. & eum ex Arabico Latinum fecere Gabriel Sionita, & Joannes Hesronita Maronitæ.

Eustathius Archiepiscopus Thessalonicensis, enarravit Dionysium Afrum doctissimè, uti etiam Homerum, sub Andronico Imperatore anno Domini 1183.

RECENTIORES

RECENTIORES GEOGRAPHI.

Abulfeda Iſmael, Arabs, Princeps in Hamah urbe Syriæ multa eaque præclara ſcripſit de Geographia Aſiæ, Arabice, ejus opus ex præcipuis Arabum ſcriptis concinnatum, abſolutum fuit anno 1345. ut pluribus notat Joannes Gravius, & ex Oriente eum advexit Guilielmus Poſtellus.

Franciſcus Berlingherius, *Berlinghieri*, Florentinus Nicolai filius, anno 1470. edidit Florentiæ ſex libros de Geographia Ptolemæi, carmine Italico, in ſeptem dies diſtributos, ad Fredericum Urbinatium Ducem, Cum plurimis æneis tabulis.

Dominicus Marius Niger, *Nigro*, Venetus, floruit anno 1490. & ejus ſuperſunt Geographiæ commentariorum libri viginti ſex, nempe undecim Europæ, totidem Aſiæ, & quatuor Africæ, ejus autem opera publici juris facta ſunt Baſileæ anno 1557.

Petrus Apianus, *Binewitz* vulgo, Germanus, è Liſnico oppido Miſniæ, anno 1524. emiſit Coſmographiam ſuam, ſive inſtructionem Geographicam, & eam reſtituit anno 1540. Rainerus Gemma Friſius, obiit vero Ingolſtadii, die 21. Aprilis 1552.

Zacharias Lilius, *Lilio*, Italus, Vicentinus, floruit anno 1530. emiſit parvum compendium Geographicum orbis ordine Alphabetico, poſtea in idioma Italicum traductum à Franciſco Baldello, & Venetiis excuſum anno 1552.

Hieronymus Girava, *Girava*, Hiſpanus Tarraconenſis, emiſit duos libros Geographiæ univerſalis, Hiſpanice, Venetiis poſtea impreſſos, anno 1570. ipſe vero obiit ad Portum Herculis anno 1556. à Genua Neapolim tendens.

Michael Villanovanus, *Villeneuve*, Gallus, Delphinas, Medicus Viennæ Allobrogum, anno 1541. edidit Ptolemæi Geographiam a Bilibaldo Pirchaimero primum tranſlatum anno 1525. & antiquis locorum nominibus recentiora apponit, viginti ſeptem tabulis terræ Ptolemæo cognitæ, addidit viginti duas novas.

Jacobus Caſtaldus, *Caſtaldo*, Italus, Pedemontanus, emiſit typum totius orbis, & aliquot tabulas recentes Europæ, Aſiæ & Africæ, ex Abulfeda collectas anno 1550.

Sebaſtianus Munſterus, *Munſter*, Germanus, Ingelhemenſis, anno 1550. emiſit Coſmographiam ſuam in qua plus hiſtoriæ quam Geographiæ legitur, & Pomponii Melæ libros de ſitu orbis illuſtravit, præclare meritus fuit de Hæbræis literis quas anno 1529. Baſileæ cepit profiteri, & obiit Baſileæ die 23. Maii anno 1552. ætatis 63.

Gerardus Mercator, *le Marchand*, Flander Rupelmundanus, ſed è Juliacenſi ditione oriundus natus anno 1512. & præſtantiſſimus ſui ævi Geographus, Juliacenſium Ducum Coſmographus, anno 1550. & deinceps floruit, Ptolemæi Geographiam edidit, & opus ſuum ſub Atlantis nomine vulgavit, quo eſt univerſi orbis tabulas complexus, quas in æs ipſe incidit, magnus hic vir obiit Teutoburgi ad Rhenum die 2. Decembris anno 1594. ætatis ſuæ 82.

Hieronymus Surita, *Surita*, Hiſpanus Cæſar-Auguſtanus, florebat anno 1560. & edidit itinerarium Antonini, quod commentario illuſtravit; obiit in patria anno 1580. ætatis 78.

Abrahamus Ortelius, *Ortels*, Belga, Antuerpianus, natus anno 1527. Philippi II. Regis Hiſpaniæ Geographus, jam anno 1570. clari erat nominis, præcipue nomen peperit Theatro Geographico orbis terrarum, Theſauro Geographico, ac Parergo ſive Tabulis Geographiæ veteris, vir magni laboris, obiit Antuerpiæ die 28. Junii 1598. cum vixiſſet annos 71. menſes 11. dies 18.

Joannes Laurentius ab Anania, *d' Anania*, Italus, Calaber ex urbe Taberna, opus ſuum Geographicum Italico idiomate de Fabrica mundi inſcripſit, editum Venetiis anno 1582.

Joannes Boterus, *Botero*, Pedemontanus, Bonenſis, Abbas Sancti Michaelis de Clauſula, floruit anno 1595. & opus ſuum Italico ſermone Relationem univerſalem inſcripſit, & Caroli Emanuelis Ducis Sabaudiæ liberos erudivit, obiit anno 1608.

Paulus Merula, *Merle*, Belga, Dordrechtanus, anno 1605. edebat Coſmographiæ ſuæ partem primam, & Roſtochii obiit anno 1607. ætatis 50.

Joannes Antonius Maginus, *Magini*, Italus Patavinus, anno 1610. & ſequentibus docuit Mathematicam Bononiæ, & ejus in Ptolemæi Geographiam extant commentaria, una cum orbis deſcriptione recenti, edita anno 1597. Emiſit etiam Italiæ deſcriptionem, quam poſt ejus obitum Fabius filius publici juris fecit, anno 1620. cum ipſe obiiſſet Bononiæ die 1. Februarii anno 1617. ætatis 61.

Petrus Bertius, *Bertz*, Flander è Bevera vico, natus 1565. divulgabat tabulas Geographicas anno 1616. item Germanicarum rerum libros tres; anno 1618. Ptolemæi Geographiam Græce Latineque edidit Lugduni Batavorum emendatius, varioſque adjunxit Geographos veteres, & à Ludovico XIII. factus eſt Regius Geographiæ Profeſſor, obiit Pariſiis anno 1629.

Philippus Cluverius, *Kluver*, Pruthenus Gadanenſis, natus anno 1580. & Geographorum ſui temporis præcipuus, anno 1603. edidit Italiæ antiquæ tabulam, uti poſt varios eventus & multas calamitates, anno 1611. libellum de Rheni oſtiis, & anno 1616. Germaniæ libros tres, cum Vindelicia & Norico, exinde luſtrata Italia, Siciliæ veteris deſcriptionem emiſit anno 1619. ab exceſſu autem prodiit ejus deſcriptio Italiæ antiquæ anno 1624. uti introductio ejus in univerſam Geographiam, veterem & novam, quam nuper commentario ſatis extenſo illuſtravit Joannes Buno Guelpherbyti: parabat etiam Cluverius Galliæ antiquæ & Greciæ notitiam, cum obiit ex mœrore Lugduni Batavorum anno 1623. ætatis 43.

Philippus Ferrarius, *Ferrari*, Italus, Alexandrinus, Ordinis Servorum B. V. Mariæ bis Generalis, annis nempe 1609. & 1623. & deinde in Ticinenſi Academia Mathematices Profeſſor, edidit Ticini anno 1605. Epitomen Geographicam in quatuor libros partitam, uti anno 1609. Venetiis Topographiam in Martyrologium Romanum, poſtea vero compoſuit Lexicon Geographicum, in quod priorum lucubrationum ſuarum materiam tranſtulit, & tandem obiit Mediolani anno 1626. menſe Auguſti ætatis 70. cum ſub prælo eſſet illud Lexicon Geographicum, quod anno ſequenti prodiit in lucem Mediolani, & quod nos iterum anno 1670. publici juris fecimus Pariſiis, emendavimus, atque pluſquam dimidia parte auctiorem reddidimus.

Petrus d'Avity, Gallus, è Turnonio Vivarienſis provinciæ oppido, natus anno 1573. opus peramplum compoſuit de Rebus publicis & Imperiis, in quinque corpora extenſum, quod multa habet exquiſita ex recentioribus relationibus, obiit vero anno 1635. ætatis 63. cum ſub prælo eſſent ipſius opera, quæ poſtea publici juris facta ſunt anno 1643. Pariſiis curante Franciſco *Ranchin* Occitano.

Abrahamus Golnitzus, *Golnitz*, Danus, Compendium Geographicum emiſit Hafniæ anno 1643.

Lucas Holſtenius, *Holſtein*, Saxo Hamburgenſis, primum clarus in Galliis, deinde Vaticanæ Baſilicæ Canonicus Romæ, & Bibliothecæ Præfectus, emiſit annotationes in Geographiam Sacram, in Italiam antiquam Cluverii, & in Theſaurum Geographicum: obiit Romæ anno 1661. ætatis 65. & ejus annotationes in lucem prodierunt anno 1666. cura & ſumptibus Franciſci Cardinalis Barberini S. R. E. V. Cancellarii.

Nicolaus Sanſon, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, anno 1632. emiſit tabulam Galliæ antiquæ, & poſtea edidit Pariſiis tabulas Methodicas, & aliquot opuſcula Geographiæ tam veteris quam novæ, itemque ſingulis annis mappas plures Geographicas, quæ aliis merito anteponuntur. Is omnium Geographorum ætatis noſtræ facile primus habitus eſt, & obiit Lutetiæ Pariſiorum anno 1667. ætatis 68.

Philippus Brietius, *Briet*, Gallus, Abbavillæus, è Societate *Jeſu*, & ſub quo alias Rhetoricæ operam dedi, anno 1648. & ſequenti emiſit Parallela Geographiæ veteris, & novæ totius Europæ, tribus libris contenta, & additæ ſunt ſcriptis minutæ tabulæ; ſcripſerat etiam parallela Geographiæ Aſiæ, Africæ & Americæ eodem modo, ſed morte preventus non potuit publici juris facere: obiit Pariſiis die 9. Decembris anno 1668. ætatis 69.

Joannes Baptiſta Nicoloſius, *Nicoloſi*, Siculus Sacerdos, è Paternione, emiſit Romæ opus ſuum, Herculem Siculum dictum, ſive ſtudium Geographicum, primum Italice, deinde Latino ſermone, quo totius orbis deſcriptionem complexus eſt, ſed valde confuſe, cum aliquot tabulis Geographicis, obiit Romæ die 19. Januarii 1670. ætatis 69.

Joannes Baptiſta Ricciolius, *Riccioli*, Italus Ferrarienſis, è Societate *Jeſu*, Mathematicus inſignis, Bononiæ edidit anno 1661. Geographiæ & Hydrographiæ reformatæ libros duodecim, in quibus tamen plus ineſt Mathematices quam Geographiæ: obiit Bononiæ anno 1671. ætatis 73.

Lucas de Linda, *Vander Linde*, Belga, edidit Lugduni Batavorum anno 1655. parvam deſcriptionem orbis, & omnium ejus Rerum publicarum, ab aliis authoribus excerptam.

Olferdus Dapperus, *Dapper*, Medicus Belga, emiſit in lucem Amſterodami deſcriptiones Aſiæ, Africæ, et Americæ, vernaculo ſermone, et ab aliis tantum excerptas, quas biennio poſt in Anglicam linguam tranſtulit Joannes Ogilvius, *Ogilby*, Londinenſis Anglus, et eis plura addidit.

Petrus du Val, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, edidit Pariſiis mappas plurimas Geographicas, uti et aliquot opera Geographica, et itineraria tum antiqua, tum recentia.

Auguſtinus Lubin, Gallus, Pariſinus, Auguſtianus, et Geographus Regius, emiſit Pariſiis Locorum ſui ordinis deſcriptionem, cum tabulis Geographicis à ſe inciſis anno 1658. edidit etiam Martyrologium Romanum tabulis et notis Geographicis illuſtratum, uti et tabulas utriuſque Teſtamenti, notas ad Plutarchum, et Uſſerium Armachanum, atque Mercurium Geographicum cum aliis, et nunc ſub prælo eſt Geographia Biblica.

Guillielmus Sanſon, Gallus, Abbavillæus, Geographus Regius, Nicolai *Sanſon* filius, ab exceſſu patris emiſit plures tabulas Geographicas partim ab ipſo excerptas, et à paucis menſibus edidit in lucem opuſculum, introductionem ad Geographiam dictum, in quo tamen vix quidquam eſt quod ad Geographiam ſpectet.

Jacobus Robbe, Gallus, Sueſſionæus, anno 1677. emiſit Methodum Geographicam in qua totius orbis deſcriptionem complexus eſt.

FINIS.